

TAJNÉ DĚJINY JEZUITŮ

SWAZEK 1 – 8

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

2008

Druhé doplněné a aktualizované vydání

© Jiří NOVOTNÝ, František POLÁK

Leden, 2008

Každý ze svazků je určen výhradně k osobnímu studiu.
Cena celé knihy je dána pouze nákladem na tisk a na distribuci bez obchodního zisku.

Pokud byste očekávali, že při setkání s jezuitou budete vidět černou středověkou nahrbenou postavu se širokým jezuitským kloboukem, se zachmuřenou, asketickou tváří s dlouhými vousy a s přimhouřenýma očima, pak se takového setkání nedočkáte. A přesto jste již mnoho jezuitů viděli, aniž o tom víte. Určitě jste je viděli na fotografiích v novinách či mnoha časopisech, ale ještě více v televizi, filmech, divadlech, při mších v kostele, při shromáždění věřící mládeže stejně jako při návštěvě papeže. Možná, že jste dokonce přímo v jejich sítích aniž o tom víte a možná, že ochotně posloucháte jejich rady, příkazy a nařízení v naději, že jsou to ta nejlepší usměrnění pro vás, pro vaši rodinu, pro vaše přátele nebo pro vaše spoluvěřící.

Kdo jsou to jezuité? Jak dnes vypadají? Kde a jak dnes působí? Jaké jsou jejich zvyky a obřady? Čím se zabývají právě v dnešní době? Jsou pro nás stejně tak nebezpeční jako ve středověku? Jsou dnes stejně tak mocní a aktivní jako dříve? Má jejich řád v dnešní době ještě nějaký cíl a smysl a má vliv na události v celosvětovém měřítku jako kdysi? Ovlivňuje mne jejich existence v mém osobním životě? Dotýká se mě jejich činnost a působení nějak přímo a osobně?

Na tyto všechny a další otázky vám kniha **Tajné dějiny jezuitů** předkládá jasné a pádné odpovědi.

Prosím věnujte jí pozornost a ukradněte si zpátky svůj čas ukradený a pohlcený tímto světem a prostudujte si její kapitoly podrobně a v klidu. Téma této knihy je tak závažné a důležité, že po jeho prozkoumání již nebudete těmi, kterými jste byli předtím. Váš pohled pronikne do tajemných souvislostí dějin. Vaše mysl porozumí mnohým záhadám historie, mnohým nejasnostem v dnešní době a mnoha otázkám o blízké budoucnosti. Pochopíte mnohé ze soukolí mezinárodních politických okolností a vlivů. Současný směr a vývoj v politice, kultuře, ekonomii a hospodářství nejen v jednotlivých zemích, ale celkově v celém světě vám bude o mnoho jasnější a průhlednější.

*Jiří Novotný
František Polák
(NOVPOL)*

**„Je strašné jít proti Vatikánu a jeho tovaryšstvu.
Ale ještě strašnější je jít ruku v ruce s nimi.
Ani pak ještě není jisté, že vás nezabijí.“**

Dějiny světa i se všemi svými souvislostmi se stále opakují.

**„Co už kdysi bylo je to, co má ještě být.
A co se nyní děje je to, co se bude dít znovu,
aniž je to co nového pod sluncem.
To co už bylo, se děje i nyní a co ještě bude,
už kdysi bylo.“**
(Edmond Paris)

„Naší jedinou záchranou je láska k pravdě.“
(Jean Guehenno z Francouzské akademie)

„Proto odložte lež a každý sám mluvte pravdu...“
(Bible sv., Epištola Pavla k Efezským, 4. kapitola, 25. verš)

**„Tato kniha nese světlo poznání všem,
kteří milují pravdu“**
(Edmond Paris)

OBSAH:

Úvod autorů k prvnímu vydání z roku 1998	26
Úvod Dr. Alberta Rivery	28
Předmluva Edmonda Parise	30
Úvod autorů ke druhému vydání z roku 2008	37

SWAZEK 1 ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

1. Ignác z Loyoly

1.1 Narození	41
1.2 Dětství	42
1.3 Dospívání	42
1.4 Rok 1521 – zvrát v Ignácově životě	43
1.5 Ignácova trýzeň a změna	45
1.6 Ignácovo rozhodnutí	46
1.7 Rok 1522 – Ignácovo zasvěcení Marii	47
1.8 Ignácovo sebetýrání	47
1.9 Ignácův okultismus	49
1.10 Ignác, Luther a Erasmus	50
1.11 Ignácova vidění a porovnání s Biblí	51
1.12 Ideál jezuitů	51

2. Duchovní cvičení

2.1 Rok 1523 – Ignácovy kroky na Izrael	53
2.2 Rok 1524 – návrat z Izraele rovnou do školy	54
2.3 Rok 1527 – Loyolova Duchovní cvičení ve Španělsku	54
2.4 Rok 1528 – Loyolova Duchovní cvičení ve Francii	56
2.5 Rok 1534 – vznik a zasvěcení Loyolova tovaryšstva	57
2.6 Rok 1535 – Loyola u příbuzných ve Španělsku	57
2.7 Rok 1536, 1537 – Loyola v Itálii a jeho plány	57
2.8 Loyolova oblast působení	58
2.9 Popis Duchovních cvičení	59
2.10 Jak vznikla Duchovní cvičení	62
2.11 Vliv Duchovních cvičení na učedníky, porovnání s Biblí	62

3. Založení tovaryšstva

3.1 Rok 1534 – přísaha tovaryšstva – pochod na Izrael	64
3.2 Rok 1537 – cesta Loyolovy skupiny do Izraele	64

3.3 Rok 1538 – Loyolovy plány na oficiální organizaci	65
3.4 Rok 1537 až 1539 – Loyola v Římě a před papežem	67
3.5 Rok 1540 – schválení jezuitského řádu	68
3.6 Oblast působení nového řádu	79
3.7 Start nového řádu	70
3.8 Volba prvního generála řádu	70
3.9 Ústava řádu	71
3.10 Rozšiřování ústavy a stanov řádu	71
3.11 Privilegia jezuitů	72
3.12 Rok 1546 – start politické kariéry jezuitů – Tridentský koncil	74
3.13 Zesílení řádu	76
3.14 Porovnání řádu s Biblií	78

4. Duch řádu

4.1 Poslušnost – základní kámen ducha řádu	80
4.2 Poslušnost jezuitů je maskou	80
4.3 Duchovní cvičení – brána k poslušnosti	81
4.4 Ukázky pravé poslušnosti jezuitů	89
4.5 Ústava řádu a jeho struktura	91
4.6 Třída profesů – nejvyšší stupeň – jezuité 4. slibu	92
4.7 Poslušnost profesů	93
4.8 Některá pravidla pro nejvyšší stupeň řádu	93
4.9 Profesové – nejvyšší stupeň robotů	94
4.10 Generál řádu – neomezený vládce	94
4.11 Moc generála nad svými jezuitou v praxi	95
4.12 Nejvyšší tyran řádu	97
4.13 Despotismus generála prostoupen celým řádem	98
4.14 Otrocká poslušnost – ústava řádu	99
4.15 Ignác o jezuitské poslušnosti	100

5. Vytvoření jezuitou

5.1 Noviciát – dva roky teroru ducha, duše a těla	101
5.2 Noviciátní kázeň – mocenský nástroj k poslušnosti	101
5.3 Psychologické prostředky jezuitů pro noviciátní kázeň	102
5.4 Noviciátní výchova kázně v praxi	103
5.5 Středověký duch kázně	104
5.6 Knihy k výchově noviců	105
5.7 Zkouška kázeňské vyspělosti	106
5.8 Duchovní cvičení – účinný prostředek umrtvení	106
5.9 Duchovní cvičení – autosugesce a kult bílé magie	107
5.10 Duchovní cvičení v noviciátu	108
5.11 Denní řád noviciátu – další vražedný nástroj jezuitů	109
5.12 Účinky denního řádu	110
5.13 Zvyšování účinnosti denního řádu noviciátu	111

5.14 Další metody duševního vraždění	112
5.15 Pravidla skromnosti – Ignácův výplod	112
5.16 Tělesné sebetýrání – vrchol noviciátní mučírny	113

6. Privilegia tovaryšstva

6.1 Upevnění moci generála řádu	115
6.2 Jezuité zbaveni klášterního života, dovoleno jim podnikat	116
6.3 Privilegia jezuitů chráněna Římem	116
6.4 Tajní agenti jezuitů, proniknutí do společnosti	117
6.5 Předepsaná chudoba jezuitů	118
6.6 Skutečné postavení řádu	118
6.7 Bohatství Vatikánu díky jezuitům	119
6.8 Vatikán dýchá díky jezuitům v bankovníctví i ve vědě	121
6.9 Svědectví o dnešním postavení a akcích jezuitů	126

SWAZEK 2

JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM 16. A 17. STOLETÍ

7. Itálie, Portugalsko, Španělsko

7.1 Boj jezuitů proti valdenským v Itálii	133
7.2 Jezuitská protireformace ve svobodných italských zemích	135
7.3 Nenápadný návrat jezuitů do Benátek	137
7.4 Úspěchy jezuitů v Itálii	137
7.5 Portugalsko roku 1540, první jezuité	139
7.6 Skandál jezuitů Rodrigueze	140
7.7 Jezuitská přetvářka	140
7.8 Jezuité za panování krále Sebastiána	141
7.9 Zničení krále Sebastiána	142
7.10 Povolání Filipa II. do Portugalska	142
7.11 Připojení Portugalska ke Španělsku, další intriky jezuitů	143
7.12 Snaha jezuitů zabrat Portugalsko	144
7.13 Majetkové intriky jezuitů	144
7.14 Jezuitská revoluce proti Španělsku	145
7.15 Ovládnutí Portugalska	146
7.16 První jezuité ve Španělsku, boj proti dominikánům	147
7.17 Španělsko roku 1555	148
7.18 Španělská nedůvěra k jezuitům	149
7.19 Vliv jezuitů na Madrid	149
7.20 Jezuitský útlak Španělska	150

8. Německo

8.1 Hlavní bitevní pole jezuitů	151
8.2 Příklad jezuitů do Německa	151
8.3 Chování jezuitů v náboženských diskusích	153
8.4 Začátek Tridentského koncilu	155
8.5 Augšpurský mír a třetí etapa Tridentského koncilu	156
8.6 Jezuitské zákulisí koncilu	158
8.7 Vliv jezuitů na Německo prostřednictvím koncilu	160
8.8 Rok 1556 – nová éra Bavorska	161
8.9 Vzrůst jezuitské moci v Německu	161
8.10 Boj proti reformaci v Bavorsku	162
8.11 Bohatnutí jezuitského řádu	163
8.12 „Odměna“ jezuitů	164

9. Infiltrace německých protestantů

9.1 Generálův nápad	166
9.2 Výchova jezuitů k infiltraci	167
9.3 Infiltrující agenti	167
9.4 Průběh a financování infiltrace	168
9.5 Katolizace po infiltraci	169
9.6 Jezuitská infiltrace – prohra protestantů	170
9.7 Následky infiltrace	171

10. Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohradsko

10.1 Svobodné Rakousko a konec svobody	173
10.2 Kanisiův katechismus	173
10.3 Snaha o zachování svobody	174
10.4 Odpověď Říma	175
10.5 Rudolf II.	176
10.6 Konec vlády Rudolfa II., jezuitská válka	176
10.7 Majetkové intriky jezuitů v Rakousku	177
10.8 Císař Leopold I. – více štěstí než rozumu	179
10.9 Císař Josef I. Habsburský	179
10.10 Tyrolsko – Kanisiova bašta	180
10.11 Konec tyrolských protestantů	181
10.12 Štýrsko – rychlá katolizace	182
10.13 Útlak štýrských protestantů	182
10.14 Jezuitský král Ferdinand a Maxmilián	183
10.15 Konec naděje štýrských protestantů	184
10.16 Násilné pokatoličtění Štýrska	185
10.17 Ferdinandovy další plány	185
10.18 Uhersko, Sedmihradsko – svoboda Lutherovu učení	186

10.19 Sedmihradsko – nepřítel jezuitů	186
10.20 Volné šíření protestantství v Uhrách	187
10.21 Ztížené pronikání jezuitů	188
10.22 Jezuité v Chorvatsku, protestantské bouře v Uhrách	188
10.23 Vyhnutí jezuitů z Uher	189
10.24 Solnohradsko	190
10.25 Následky jezuitské invaze	190
11. Švýcarsko, Belgie, Holandsko	
11.1 Svobodné Švýcarsko a první jezuité	192
11.2 Snaha jezuitů proniknout Švýcarskem, jejich vyhnání	192
11.3 Opětné intriky jezuitů ve Švýcarsku	193
11.4 Katolická Belgie – spojenec jezuitů	194
11.5 Lovanšský sněm a intriky jezuitů	195
11.6 Pomoc španělských kupců belgickým jezuitům	195
11.7 Krvavý Alba, návrat jezuitů	195
11.8 Holandsko – stálá touha po svobodě	196
12. Polsko, Švédsko a Rusko	
12.1 Polsko – milovník husitství	198
12.2 Biskupské soudy – začátek polské inkvizice	198
12.3 Příchod jezuitů do Polska	199
12.4 Jezuité v Litvě	199
12.5 Rozmach jezuitů v Polsku	199
12.6 Vzrůst jezuitů v Litvě	200
12.7 Evropský ráj jezuitů	200
12.8 Prohra polské Jednoty bratrské	201
12.9 Šíření jezuitů po Rusi	201
12.10 Další rozmach jezuitů	202
12.11 Další násilná katolizace Polska	203
12.12 Dlouhodobé utrpení polských nekatolíků	204
12.13 Protestantské Švédsko	204
12.14 Boj o uchycení jezuitů ve Švédsku	207
12.15 Jezuité v Rusku napálení	208
12.16 Jezuitský podvod v Rusku	213
13. Čechy, Morava a Slezsko	
13.1 Nábož. poměry v zemích Království českého před příchodem jezuitů	216
13.2 Jednota bratrská a doba jejích počátků	218
13.3 Vzrůst Jednoty bratrské	220
13.4 Šíření luteránství v Čechách, na Moravě a ve Slezsku	221

13.5 Král Ferdinand I.	223
13.6 Přívrženci Jednoty bratrské	226
13.7 Jednota bratrská versus utrakvistické kněžstvo	226
13.8 Chvilé oddechu a Ferdinandova protiopatření	228
13.9 Příchod jezuity Kanisia	230
13.10 Hádky o pražské kláštery	232
13.11 Budování jezuitského kláštera v Praze	233
13.12 Příchod prvních dvanácti jezuitů do Prahy a jejich první majetky	234
13.13 Začátky jezuitského vyučování v Praze	236
13.14 Seminář pro chudé studenty	238
13.15 Způsoby lákání dětí do jezuitských škol	241
13.16 Únosy chlapců pro jezuitské školy a další osudy jezuitského školství	245
13.17 Jezuitské misie na českém venkově a v okolí Prahy	249
13.18 Protesty proti jezuitům	252
13.19 Jezuitské misie na Moravě	254
13.20 Pád jezuitské prestiže	255
13.21 Další bouře proti jezuitům	257
13.22 Ekumenické tendence pražských jezuitů	260
13.23 Protestantický odboj proti jezuitům	261
13.24 Přechod jezuitů do útoku	262
13.25 Popuzení Pražanů proti jezuitům	263
13.26 Podpora jezuitů v Čechách	264
13.27 Císař Rudolf II. plně v rukou jezuitů	265
13.28 Jezuitská taktika před hlavním pronásledováním	267
13.29 Násilná katolizace v některých českých zemích	268
13.30 Další otevřený útok jezuitů za podpory české prokatolické šlechty	270
13.31 Lobkovicové vždy na straně Říma a jezuitů	272
13.32 Obrana protestantů	275
13.33 Podpora katolické strany na Moravě	275
13.34 Sarkanderův atentát na krále	278
13.35 Katolická strana v Čechách	280
13.36 Království české na prahu jezuitské občanské války	281
13.37 Podepsání náboženské svobody	283
13.38 Leopoldovo neoprávněné vtržení do Čech	285
13.39 Jezuitské pronásledování protestantů	288
13.40 Ferdinandův jezuitský boj	291
13.41 Uzákonění katolicismu – vše dovoleno	293
13.42 Rok 1617 – odboj evangelických stavů	294
13.43 Vypovězení jezuitů z Čech a české stavovské povstání	296
13.44 Protestantický odboj proti jezuitům také na Moravě a ve Slezsku	301
13.45 Tajný návrat jezuitů do Čech	305
13.46 Bílá hora a důsledky prohry	311
13.47 Pobělohorská radost jezuitů, Lobkoviců, Slavatů a dalších	314
13.48 Vzrůst a upevnění jez. řádu v Čechách a na Moravě v l. 1621 až 1627	319
13.49 Jezuitská „obnova“ katolicismu – Obnovené zřízení zemské	335
13.50 Jezuitská rekatolizace šlechty, patent z 31. července 1627	347
13.51 Činnost jezuitů v zemích Království českého během třicetileté války	357
13.52 Činnost jezuitů v zemích Království českého od r. 1650 do roku 1653	360
13.53 Jezuité v Království českém od roku 1653 do roku 1705	363

13.54 Jezuité v české literatuře a umění v době barokního 17. až 18. století	367
13.55 Bohuslav Alois Balbín	404
13.56 Pověřivost v barokní zbožnosti a literatuře	415
13.57 Kult Jana Nepomuckého a jeho podpora jezuitským řádem	428
13.58 Rozmnožování a zvelebování jezuitských sídel	440
13.59 Další boj jezuitů, Karla VI. a šlechty proti nekatolíkům	441
13.60 Vyhledávání a pálení nekatolické literatury	450
13.61 Vláda Marie Terezie	478
13.62 Úplné zrušení jezuitů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku	488
13.63 Stav jezuitských sídel v české provincii v době zrušení řádu	491
13.64 Toleranční patent císaře Josefa II.	492
13.65 Nová intervence jezuitů	502

14. Anglie

14.1 John Wycliffe	510
14.2 Jindřich VIII.	510
14.3 Edvard VI. a ďábelská Marie	510
14.4 Alžbětino zrušení katolicismu v Anglii	511
14.5 Nenávisť Říma k Alžbětě I.	512
14.6 Atentáty na Alžbětu I.	513
14.7 Vypovězení jezuitů z Anglie	515
14.8 Nová jezuitská spiknutí	515
14.9 Válečná lodní výprava Filipa II. proti Anglii	516
14.10 Další jezuitské atentáty	518
14.11 Prachové spiknutí	518
14.12 Další boj jezuitů	520
14.13 Karel I., ekumenické tendence v Anglii	521
14.14 Cromwellova vláda, Karel II.	522
14.15 Další intriky jezuitů	523
14.16 Jakub II. obklopen jezuiti	523
14.17 Vilém Oranžský, záruka svobody	525

15. Francie

15.1 První jezuité ve Francii	527
15.2 Drzé nároky jezuitů	528
15.3 Nesouhlas Sorbony s jezuiti	528
15.4 Zákeřné, podvodné chování jezuitů	529
15.5 Bartolomějská noc	530
15.6 Jindřich III.	531
15.7 Jindřich IV.	532
15.8 Atentát na Jindřicha IV.	533
15.9 Nantský edikt	534
15.10 Diplomacie jezuitů	534
15.11 Zavraždění Jindřicha IV.	536

15.12 Ludvík XIII.	538
15.13 Jezuitské štvání proti Hugenotům	539
15.14 Ludvík XIV. – jezuitský král	541
15.15 Úpadek Francie	542
15.16 Další pronásledování protestantů	544
15.17 Odvolání Nantského ediktu	544
15.18 Poslední rozkazy tyranosaura	545

SVAZEK 3 ZAHRANIČNÍ MISIE

16. Indie, Japonsko, Čína

16.1 Jezuita Xavier v Indii	549
16.2 Odpor k jezuitům v Indii	552
16.3 Xavierovy zázraky	554
16.4 Jezuitská taktika v Indii	557
16.5 Jezuitské obchody v Indii	559
16.6 Finančnictví jezuitských obchodníků	561
16.7 Japonsko – pomalý průnik jezuitů	561
16.8 Zákaz jezuitů v Japonsku	563
16.9 Likvidace jezuitů v Japonsku	564
16.10 Čína – ráj jezuitů „vědců“	565
16.11 Taktika jezuitů – přírodní a okultní vědy	568
16.12 Čínský jezuitský zbrojní průmysl	569
16.13 Triky jezuitů na udržení se v Číně	570

17. Amerika a jezuitský stát Paraguay

17.1 Jezuité mezi indiány	573
17.2 Peru, Chile, Mexiko	575
17.3 Kanada, Severní Amerika	576
17.4 Paraguay – jezuitská kolonie a stát	581
17.5 Jezuitská výchova indiánů	583
17.6 Indiáni jako otroci bez vlastní vůle	584
17.7 Konec jezuitských kolonií	585
17.8 Pomsta jezuitů	587

18. Afrika

18.1 Jezuitská intervence do Habeše	588
18.2 Násilná katolizace, vyhnání jezuitů z Habeše	589

SWAZEK 4
JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI 18. AŽ 20. STOLETÍ

19. Pravé jezuitské náboženství

19.1 Mysticismus v náboženství jezuitů	593
19.2 Panna Marie – centrální bod jezuitů	594
19.3 Kult jezuitů – uctívání Panny Marie	594
19.4 Kult jezuitů v praxi	596
19.5 Nejsladší odměna pro jezuity	596
19.6 Zjevování Panny Marie a postoj Bible	598
19.7 Jezuitské modlářství – mariánský kult	598
19.8 Další svědectví o původu kultu uctívání Marie	602
19.9 Jezuitské náboženství – obludný systém okultismu	604
19.10 Obětování Panně Marii ve 20. století	606
19.11 Legalizace okultismu	607

20. Morálka jezuitů

20.1 Zpověď	609
20.2 Omlouvání hříchů	610
20.3 Jezuitská „láskyplnost“ k protestantům	610
20.4 Atentáty na panovníky	611
20.5 Hřích královraždy předem odpuštěn	613
20.6 Jezuitská přísaha utajení	614
20.7 Prísaha posledního pomazání	615
20.8 Zásady jezuitské morálky	617
20.9 Jezuité a Desatero přikázání	618
20.10 Odpovědnost všech jezuitů	621
20.11 Tajná mafie jezuitů	622
20.12 Tajné instrukce jezuitského řádu	623

21. Útlum tovaryšstva

21.1 Ekonomická a politická moc jezuitů	625
21.2 Papežova snaha oslabit moc jezuitů	626
21.3 Nástup otevřené nenávisi vůči jezuitům	628
21.4 Lisabonské zemětřesení a jeho následky pro jezuity	629
21.5 Atentát na krále Josefa I.	631
21.6 Odvážný markýz Pompal	632
21.7 Vyhnání jezuitů z Portugalska	632
21.8 Zrušení jezuitů ve Francii	633
21.9 Zrušení jezuitů ve Španělsku	636
21.10 Generálovo přijetí vyhnaných jezuitů	637
21.11 Rakousko	638
21.12 Bavorsko, Itálie	639
21.13 Marie Terezie	641
21.14 Breve papeže Klimenta XIV.	643

21.15	Poslední oficiální generál řádu	644
21.16	Pomsta jezuitů	645
21.17	Prusko a Rusko	646

22. Jezuité a první francouzská revoluce

22.1	Tajná příprava revoluce	649
22.2	Francouzský královský dvůr	650
22.3	První práce tajných jezuitů	651
22.4	Národní shromáždění	652
22.5	Nové rozvíření hladiny – Bastila	652
22.6	Další tah tajných jezuitů	653
22.7	Uklidnění po revoluci	654
22.8	Jakobínský spolek tajných jezuitů	654
22.9	Jezuitské diskusní kluby	655
22.10	Další intriky jezuitů	655
22.11	Francie poštvána proti Rakousku	657
22.12	Válka vyhlášena a prohrána	657
22.13	Konečně znovu revoluční nálada	658
22.14	Národní konvent	658
22.15	Revoluční tribunál	659
22.16	Krutovláda	659
22.17	Napoleon	660

23. Nová expanze jezuitů po francouzské revoluci

23.1	Další tajné plány jezuitů	662
23.2	Jezuité v Prusku	662
23.3	Jezuité v Rusku	663
23.4	Jezuité v dalších evropských státech	663
23.5	Tichý návrat jezuitů	665
23.6	Nový růst řádu	666
23.7	Zpožděná žádost Vatikánu	667
23.8	Jezuité v Rusku roku 1814	668
23.9	Růst jezuitské moci v Rakousku	669
23.10	Jezuité v Itálii	669
23.11	Šicílie	670
23.12	Řím	670
23.13	Benátky a další státy Itálie	672
23.14	Španělsko	672
23.15	Švýcarsko	674
23.16	Portugalsko	675
23.17	Francie	675
23.18	Karel X.	676
23.19	Ludvík Filip	677
23.20	Nizozemí, Belgie, Holandsko	677

23.21 Josef II., Metternich a redemptoristé	678
23.22 Polsko a ostatní státy	679
24. Znovuzrození tovaryšstva a nové misie	
24.1 Revoluční rok 1848 v Itálii	682
24.2 Rakousko, Bavorsko, Štýrsko, Tyrolsko a další	683
24.3 Opětné zavedení řádu	684
24.4 Vítězství tajných jezuitů	685
24.5 Opětné protesty proti jezuitům	687
24.6 Jezuité mimo Evropu	688
24.7 Španělské kolonie	689
25. Jezuité v Anglii a další světový podvod	
25.1 Jezuité v Anglii – Otcové víry	691
25.2 Textus Receptus a Westcott–Hortův padělek Nového Zákona	691
25.3 Soukromý život „zbožných“ padělatelů	696
25.4 Westcott–Hortův padělek – dnes výchozí bod víry	702
26. Jezuité a Abraham Lincoln	
26.1 Pravda nepohřbena – svědek existuje	705
26.2 První návštěva	706
26.3 Pokračování první návštěvy	707
26.4 Druhá a třetí návštěva	709
26.5 Papežův dopis proti Lincolnovi	710
26.6 Zavraždění Lincolna	712
26.7 Lincolnovi vrazi	713
26.8 Konec Lincolnových vrahů	714
27. Druhá Říše a Fallouxův zákon – válka roku 1870	
27.1 Boj o vyučování mládeže	716
27.2 Rehabilitace jezuitů	716
27.3 Ludvík Napoleon, vítězství jezuitů	717
27.4 Krymská válka	718
27.5 Válka v Mexiku	719
27.6 Válka s Pruskem	719

28. Jezuité v Římě a Syllabus

28.1 Následky zjevení Panny Marie	721
28.2 Syllabus – zbraň proti vzdělanosti	721
28.3 Papežská neomylnost	724
28.4 Nové protesty proti jezuitům	727

29. Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885

29.1 Taktika jezuitů ve Francii	729
29.2 Hřích revoluce	730
29.3 Další odpor vůči jezuitům	731
29.4 Vyhnání jezuitů	732
29.5 Boj církve o opětné získání moci	733

30. Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus

30.1 Francouzští duchovní v politice	735
30.2 Boulanger – oblíbenec Říma	736
30.3 Esterhazy – podezřelý muž	737
30.4 Dreyfusova nevína – aféra vojenského tribunálu	738
30.5 Antisemitické krytí aféry	738
30.6 Mučení Dreyfuse	739
30.7 Padělky proti Dreyfusovi	740
30.8 Fanatismus neomylnosti	741
30.9 Nenávisť katolíků proti Židům a Dreyfusovi	741
30.10 Štvaní jezuitů proti Židům	742
30.11 Postoj Říma	744
30.12 Rozdělení Francie	745

31. Roky před válkou - 1900 – 1914

31.1 Francie proti Římu	747
31.2 Volby nového papeže	747
31.3 Přerušení vztahů mezi Francií a Vatikánem	748
31.4 Co asi zamýšlí Řím?	749
31.5 Spojování Německa, Bismark – muž Říma	750
31.6 Příprava „misijního“ křížového tažení	751
31.7 Řím stále chudý	752
31.8 Jezuitský ultramontanismus	753

SVAZEK 5 ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

32. První světová válka

32.1 Plány Říma proti Francii	757
32.2 Předvečer první světové války	758
32.3 Falešná úloha Vatikánu	760
32.4 Lstivé intervence Vatikánu	761
32.5 Politika Vatikánu za války	763
32.6 Na řadě je Německo	764
32.7 Vatikán opět svatouškem	765

33. Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce

33.1 Další plány tajných jezuitů	767
33.2 Jezuité jednájí bez papeže	768
33.3 Ruská revoluce roku 1905	769
33.4 Jezuitské zákulisí před první světovou válkou	769
33.5 Vysoká hra jezuitů	770
33.6 Ruská revoluce dokonale infiltrována	772
33.7 Tajné archivy o revoluci	773
33.8 Rasputin	774
33.9 Carská rodina	775
33.10 Krytí jezuitů	775

34. Přípravy na druhou světovou válku v Evropě

34.1 Ruská jezuitská kolej pro Východ	777
34.2 Stručný přehled činnosti jezuitů před II. světovou válkou	779
34.3 Odmítnutí Vatikánu v ruské diplomacii	780
34.4 Itálie, Mussolini a jezuité	783
34.5 Mussoliniho fašismus	784
34.6 Mussoliniho obelisk	785
34.7 Papežova podpora italskému fašismu	785
34.8 Lateránská dohoda	786
34.9 Fašismus a Vatikán	787
34.10 Vpád Itálie do Habeše	789
34.11 Export fašismu do Německa	790
34.12 Vatikán a Hitler	791
34.13 Politika jezuity von Papena	792
34.14 Fašismus v Německu u moci	794
34.15 Tichý souhlas Vatikánu	795
34.16 Španělská revoluce	796
34.17 Pomsta Vatikánu za revoluci – Francův režim	797
34.18 Katolická akce v Belgii	799

34.19 Belgický jezuita Degrell	800
34.20 Rozpad Belgie a vatikánská „nevinost“	802
34.21 Hitlerovy první tahy Evropou	804
34.22 Mein Kampf –manifest „svaté Říše německé“	804
35. Tajné archivy promlouvají	
35.1 Jezuité – přepisovači dějin	824
35.2 Židé a pohanský Řím	825
35.3 Vznik Islámu	826
35.4 Vatikán a islámská vojska	829
35.5 Zjevení Panny Marie – Fatimy	830
35.6 Islám ve Španělsku	831
35.7 Jeruzalém stále středem pozornosti	832
35.8 Konstantinopolis	833
35.9 Roky po I. světové válce	833
35.10 Vatikán – Německo	835
35.11 Horor ve Španělsku	836
35.12 Další tah Vatikánu proti Židům	836
36. Německá agrese a jezuité, Rakousko – Polsko – Československo	
36.1 Jezuité a nacismus	838
36.2 Anschluss Rakouska	839
36.3 Polsko	840
36.4 Československo	841
36.5 Tiso	843
37. Příprava jezuitského pekla v Jugoslávii	
37.1 Přirovnání k ustašovcům	845
37.2 Paveličovi teroristé	846
37.3 Vytvoření chorvatského státu	848
37.4 Srbové a Chorvati v minulosti	849
37.5 Jezuitská přísaha v NDH	850
37.6 Papežovi oblíbenci	851
37.7 Genocida Srbů	853
37.8 Titovo mlčení o genocidě Srbů	854
38. Pravá tvář jezuitů – ustašovské Chorvatsko	
38.1 Počátek masakrů Srbů	855
38.2 Jezuitská přísaha veřejně v praxi	856

38.3 Organizátor masakrů	859
38.4 Koncentrační tábory – jezuitské „pohostinství“	860
38.5 Jezuitská bestialita na dětech	861
38.6 Filipovič – hrdlořez dětí	861
38.7 Jasenovač – jezuitské peklo	862
38.8 Jezuitská ideologie v duchu přísahy	863
38.9 Jeptišky v akci	864
38.10 Psychologické mučení dětí	864
38.11 Schválení Vatikánu	865
38.12 Paveličův útěk po válce	866
38.13 Stepinac za odměnu kardinálem	867
38.14 Kniha na obranu Stepinace	868
38.15 Postoj jezuitů	870
39. Jezuitské hnutí ve Francii před II. světovou válkou a během ní	
39.1 Diplomacie jezuitů ve Francii	873
39.2 Snaha o katolizaci Francie	875
39.3 Přepisování francouzské historie	876
39.4 Konec války	877
40. Gestapo a Tovaryštvo Ježíšovo	
40.1 Hitler, Himler	879
40.2 Jezuitský postoj	880
40.3 Jezuité Goebbels a Himmler	882
40.4 Himmlerovo a Hitlerovo zákulisí	883
40.5 Mrtvoly v rukou generála řádu	884
41. Tábory smrti a protižidovské tažení	
41.1 Tajemství Vatikánu	886
41.2 Protižidovské tažení a Řím	887
41.3 Krádeže a deportace dětí	887
41.4 Hlas tajného archivu	888
41.5 Antisemitismus v USA	888
41.6 Uzavření kruhu	889
42. Jezuité a Collegium Russicum	
42.1 „Zájem“ římské kurie	890
42.2 Katolizace Ruska	891
42.3 Tvrdohlaví Rusové	892

42.4 Mučedníci Vatikánu	893
42.5 Konkordáty – svědectví o pravé tváři Vatikánu	894

43. Papež Jan XXIII. odkládá masku

43.1 Dokonalá maska Vatikánu	897
43.2 Pád masky	897
43.3 Vatikán vítá atomovou bombu	899
43.4 Snaha církve	901
43.5 Adenauer – muž Vatikánu	901
43.6 Odmítnutí Chruščeva – studená válka živena veřejně	903
43.7 Úsilí jezuitů	906

SVAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

44. Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po II. světové válce

44.1 Orientace jezuitů na USA	911
44.2 Vatikán opět v Evropě	914
44.3 Školy jezuitů	916
44.4 Jezuitští politici	918
44.5 Bohatství černého a bílého papeže	920
44.6 Některé jezuitské politické organizace	923
44.7 Vatikán a disidenti	924
44.8 Zahraniční „misie“ jezuitů	930
44.9 Jezuitská diplomacie na komunistické Kubě	932

45. Expanze jezuitských organizací, infiltrace

45.1 Motiv infiltrace	935
45.2 Infiltrace veřejného mínění	936
45.3 Infiltrace disidentů	939
45.4 NATO – jezuitská organizace pro infiltraci západních vojsk	940
45.5 Některé infiltrované světové organizace	941
45.6 Prodloužené ruce jezuitů	943
45.7 Maltézští rytíři	944
45.8 Katolická akce a Opus Dei	945
45.9 Infiltrace církví v praxi	950
45.10 Infiltrace protestantů – ekumenie	953
45.11 Freedom House	958
45.12 Ekumenie – jezuitská „sláva Boží“	961
45.13 Jezuitské sekty – vražedný nástroj	972
45.14 Ilumináti – infiltrace Nového světového řádu	974

45.15 Dnešní směr zájmu jezuitů – New Age	978
45.16 Tajemství a zákulisí Evropské unie – svaté Říše evropské	984
45.17 Důsledek infiltrace	996
45.18 Jezuité a komunistická ideologie dnes – Nový světový řád	998
45.19 Další moderní proudy v katolické teologii – vstupní brána k New Age	1000
45.20 Liberální teologie – vstupní brána ke komunismu a k Nov. svět. řádu	1003
45.21 Boj křížáků nekončí	1004
45.22 Infiltrace Židů	1006
45.23 Další činnost jezuitů	1021
45.24 Nejtajnější experimenty jezuitů – UFO	1024
45.25 Některé konkrétní experimenty jezuitů	1029
45.26 Mezinárodní terorismus – další forma jezuitských organizací	1034
45.27 Různé tváře organizace IRA	1040
45.28 Provizorní irská republikánská armáda PIRA	1041
45.29 Jezuitské převleky	1043
45.30 Další organizace jezuitů	1044

46. Zatajovaný proces

46.1 O co šlo?	1046
46.2 Přečin studenta	1047
46.3 Zpověď	1048
46.4 Chléb a víno	1049
46.5 Katolická láska k bližnímu	1050
46.6 Církevní majetek a láska k druhým	1053
46.7 Pokrytectví systémů	1054
46.8 Církevní zločinnost	1054
46.9 Zločinnosti Vatikánu	1055
46.10 A další zločiny	1060
46.11 Svědectví z Norimberku	1061

SWAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

47. Převrat v Československu

47.1 Disidenti a humanisté	1067
47.2 Předehra jezuitů	1069
47.3 Hra nabírá obrátek	1072
47.4 Přišel čas činů	1074
47.5 Akce jezuitů vrcholí – pád „Mocnářství“	1076
47.6 První kroky jezuitů a Vatikánu	1080
47.7 Další kroky po Novém roce 1990	1081
47.8 Dva důležité zákony a majetkové nároky římskokatolické církve	1086

48. Projekt Evropské unie – svaté Říše evropské

48.1 Cílená ekumenizace Evropy	1105
48.2 „Křesťanská“ Evropa v pohledu Říma	1109
48.3 Demokratická tvář Unie	1117
48.4 Cílená propaganda Unie v Čechách	1127
48.5 Evropská ústava zatajována	1128
48.6 Příhraniční euroregiony	1132
48.7 Evropská unie a muslimské Turecko	1133

49. Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 – 1995

49.1 Překrucování a utajování informací	1135
49.2 Neoustašovci – sílicí hnutí	1136
49.3 Papež, nacisté a CIA	1138
49.4 Pavelič – dnes chorvatským bohem	1142
49.5 Franjo Tudjman – nový Pavelič	1145
49.6 Chorvatský sen	1149
49.7 Některé akce ustašovských teroristů za vlády komunistů	1152
49.8 Agrese ve stylu „Blitz-Krieg“ (bleskové války)	1153
49.9 Jezuitská inscenace	1155
49.10 Mostar – prozrazení chorvatské „mírumilovnosti“	1156
49.11 Memorandum o genocidě Srbů	1157
49.12 Archivy mají snahu promluvit, ale...	1164
49.13 Další devastace srbského národa v letech 1999 až 2007	1166

50. Jezuitská propaganda, intriky a plány po pádu komunismu

50.1 Přeměna papeže Jana Pavla II.	1181
50.2 Mediální propaganda katolicismu	1189
50.3 Jezuitské mládežnické kluby	1196
50.4 Důsledky propagandy katolicismu	1201
50.5 Katolické svátky	1203
50.6 Dnešní katechismus – „zlatý“ vrchol jezuitské propagandy	1220
50.7 Soudní a trestající moc církve, trest smrti (Ius Gladii – právo meče)	1221
50.8 Ozbrojená moc Vatikánu, moc církve nad státem – Visa Publica... atd.	1224
50.9 Stará církevní dogmata potvrzena	1225
50.10 Tajné celosvětové plány jezuitů	1229
50.11 Budoucí uspořádání světa podle tajných jezuitů	1232

51. Jezuitské plány s českým státem

51.1 Zásahy Vatikánu lidé vnímají	1238
51.2 Příprava na katolizaci	1239
51.3 Papežova první vlna katolizace	1255

51.4 Pokračování převratu	1258
51.5 Nová vláda 1998	1261
51.6 Je všechno jen náhoda?	1264
51.7 Dobře ví, oč běží	1267
51.8 Širší kontext druhého převratu	1269
51.9 Katolizace přede dveřmi – spěme dál	1272
51.10 Divadelní představení pokračuje	1276
51.11 Plánovaná omluva Vatikánu – vrchol divadelního představení	1282

SWAZEK 8

TAKTIKY JEZUITSKÉHO ŘÁDU

52. Jezuitství, jeho skutečné ideologické prameny a některé důsledky

52.1 Seznámení se základními pojmy	1291
52.2 Tomismus a novotomismus	1292
52.3 Základy jezuitství v tomismu	1296
52.4 Politické myšlení Tomáše Akvinského	1299
52.5 Ultramontanismus, univerzalismus	1302
52.6 Římskokatolická církev a vznikající demokracie	1304
52.7 Římskokatolická církev a dnešní demokracie	1315

53. Aktuální jezuitské taktiky v dnešní době

53.1 Předmluva	1319
53.2 Taktika infiltrace	1319
53.3 Taktika maskování, klamání a dezorientace	1322
53.4 Svatí, Bible svatá a vyhlašování svatých	1325
53.5 Taktika manipulace a propagandy	1332
53.6 Taktika rozeštvávání národa	1332
53.7 Taktika vykonstruovaného převratu pod rouchem demokracie	1332
53.8 Taktika střídavých obměn	1333
53.9 Taktika rozklonování se	1333
53.10 Volba prezidenta České republiky roku 2003	1334
53.11 Nejbližší cíl Vatikánu – smlouva a konkordát	1338

54. Závěr Edmonda Parise 1349

55. Závěr autorů k prvnímu českému vydání z roku 1998

55.1 Slovo na závěr	1355
55.2 Rozloučení slovy „českého lva“, profesora historie, T.V. Bílka	1357

56. Závěr autorů ke druhému českému vydání z roku 2008

56.1 Obezřetnost je na místě	1359
56.2 Kniha není protestantskou propagandou	1359
56.3 Objektivita v popisu pronásledování	1360
56.4 Skutečné pohnutky jezuitských otců	1360
56.5 Důvod napsání knihy	1366
56.6 Nejde o komunistickou propagandu	1366

Bibliografie	1367
---------------------	------

PŘÍLOHY

Příloha číslo 1 : Zákulisní vlivy v ČR od r. 1989	1381
Příloha číslo 2 : Majestát Rudolfa na náboženské poměry	1484
Příloha číslo 3 : Toleranční patent císaře císaře Josefa II.	1486
Příloha číslo 4 : Smlouva mezi Vatikánem a Durinskem	1487
Příloha číslo 5 : Smlouva mezi Vatikánem a Hamburkem	1499
Příloha číslo 6 : Smlouva mezi Vatikánem a Braniborskem	1502
Příloha číslo 7 : Smlouva mezi Vatikánem a Saskem	1504
Příloha číslo 8 : Konkordát mezi Vatikánem a Itálií	1512
Příloha číslo 9 : Konkordát mezi Vatikánem a Německou říší	1521
Příloha číslo 10 : Lateránská smlouva	1531
Příloha číslo 11 : Konkordát mezi Vatikánem a Polskem	1539
Příloha číslo 12 : Konkordát mezi Vatikánem a Portugalskem	1556
Příloha číslo 13 : Proč by měl katolík hlasovat proti vstupu do EU	1570
Příloha číslo 14 : Tajné instrukce jezuitského řádu	1579
Příloha číslo 15 : Totální světovláda	1609
Příloha číslo 16 : BSE, nemoc šílených krav a likvidace zemědělství	1732
Příloha číslo 17 : Encyklika Pascendi Dominici gregis Pia X.	1768
Příloha číslo 18 : NATO záměrně bombardovalo civilní cíle	1784
Příloha číslo 19 : Pravda jako oběť a velkolepé podvody v Kosovu	1786
Příloha číslo 20 : Otevřený dopis biskupu D. Hermanovi	1793
Příloha číslo 21 : Lhaní o válce na Balkáně	1795
Příloha číslo 22 : R. Doleček: ŽALUJI – výňaky z knihy	1812
Příloha číslo 23 : R. Doleček: Necenzurované obrazy z Kosova a Metochie	1831
Příloha číslo 24 : Lži o Račaku – počátek bombardování Jugoslávie	1843
Příloha číslo 25 : Pravda a svět upletený ze lží	1854
Příloha číslo 26 : Proč NATO lže?	1856
Příloha číslo 27 : Makedonie: Proč nám pořád lžou?	1858
Příloha číslo 28 : Agrese NATO vůči Jugoslávii	1860
Příloha číslo 29 : Milošević: Moje Pravda	1863
Příloha číslo 30 : Financování války v Kosovu	1907
Příloha číslo 31 : Válka proti Jugoslávii neskončila	1914
Příloha číslo 32 : Humanitární bombardování	1918
Příloha číslo 33 : Srebrenická tragédie a počátek konfliktu	1921
Příloha číslo 34 : Vatikán a jiné církve k bombardování Jugoslávie	1924
Příloha číslo 35 : Srbové nechtěli nikoho vyvraždit	1928

Příloha číslo 36 : Srbsko schválilo ústavu	1936
Příloha číslo 37 : Politika srebrenického masakru	1937
Příloha číslo 38 : Role Německa při rozkladu Jugoslávie	1955
Příloha číslo 39 : Přehled smluv a konkordátů mezi Vatikánem a Evropou	1961
Příloha číslo 40 : Smlouva s Vatikánem je zbytečná	1971
Příloha číslo 41 : Syllabus papeže Pia IX.	1975
Příloha číslo 42 : Diu Satis papeže Pia VII.	1982

Úvod autorů k prvnímu vydání z roku 1998

Úmyslem této knihy není obnovovat staré rány, rozdmýchávat náboženské spory nebo vyvolávat jakoukoliv proticírkevní nenávisť. Spory a nenávisť ve skutečnosti už dávno existují a budou stále existovat, dokud se bude každý vládnoucí náboženský systém snažit pravdu o svých skutečných aktivitách před veřejností utajovat.

Pravým záměrem této publikace je na základě umlčených, zapomenutých a nebo utajovaných faktů přinést nové informace a varovat před starými i novými chybnými politickými, ekonomickými a kulturními kroky, kterých se naše a nadcházející generace může dopustit při jakémkoliv styku a spojení s náboženskými útvary, zvláště pak s římskokatolickým systémem.

Kniha se netýká prostého věřícího lidu, ale vždy má na mysli celý náboženský systém jako takový, v jehož zájmu ovšem různí knihou citovaní jedinci působí a pracují.

V každém náboženském zřízení je mnoho opravdově upřímných, prostých věřících, kteří svému náboženství oddaně nebo slepě důvěřují. To však žádný náboženský systém neospravedlňuje k tomu, aby mohl provádět těžké a neodpustitelné zločiny a přitom se pak za bezelstnost a dětskou důvěřivost svých upřímných ovcí schovávat a unikat tak spravedlivému identifikování těchto zločinů.

Kniha bez obalu a bez ohledu na mocenské postavení největšího náboženského systému všech dob nazývá hřích hříchem. Na základě historických událostí odhaluje některé zločiny až do našeho století, vyvozuje z toho poučení a předkládá je čtenáři na základě jasných, zřetelných a přesvědčivých argumentů.

Pro mnoho lidí, kteří dětinsky důvěřují pohanskému systému v čele s římskokatolickou církví, proto nebude tato publikace příjemnou a stravitelnou četbou. Jako spoluautoři Edmonda Parise jsme si toho vědomi a neočekáváme od těchto upřímných duší žádné ovace, chvály nebo děkování. Nepsali jsme knihu, aby se líbila, ale aby přinesla pravdu. Víme také, že osobní pouto mezi těmito upřímnými věřícími a církví prostřednictvím kněze a jeho systému zpovědí, darů, rozhřešení, společných modliteb, poutí a psychologických rozborů jejich nitra je silnější než nejjasnější a nejpádňější důkaz.

Byl si toho vědom i Edmond Paris, jehož knihu *Tajná historie Jezuitů* (The Secret History of the Jesuits) jsme do této publikace převzali celou a na Parisovu památku doplnili o nejnovější poznatky a o nové události. Těch už Edmond Paris nemohl být svědkem, neboť jeho život ukončily právě vražedné ruce jezuitů jako pomstu za odhalení souvislostí spojených s jezuitským řádem.

Na druhou stranu právě proto, že je v Čechách téměř čtyřicet procent katolíků, je také plno jednostranné, prokatolické a projezuitské literatury. Avšak literatura se širším a hlubším pohledem na celou záležitost už dlouhou dobu na našem trhu na-prosto chybí.

Tato kniha přináší pravdivé informace, podložené mnoha dokumenty. Měl by ji číst rozhodně každý křesťan věřící Bibli, kde je mimo jiné psáno: „*Zmaten bude lid můj pro nedostatek poznání.*“ (**Bible svatá, Ozeáš 4,6**).

Ale měl by ji číst i každý člověk, kterému záleží na uchránění a uhájení svobody svědomí, svého vlastního projevu a rozhodování, který ctí svou vlastní svobodnou vůli a uznává ji také u druhých a který respektuje svobodu vyznání a svobodu v náboženském cítění.

A měl by ji rozhodně číst i takový člověk, který není slepě uzavřen novým informacím ze zákulisí římskokatolické církve.

Protože tato kniha vychází na podkladě stejnojmenné knihy Edmonda Parise, pak pravděpodobně nikdo jiný nemůže uvést tuto knihu lépe než sám Edmond Paris a jeho obdivovatel, Dr. Alberto Rivera, bývalý jezuitský kněz pod nejpřísnější, tajnou přísahou čtvrtého stupně zasvěcení, který byl vychován ve Vatikánu a důkladně seznámen s historií a současností jezuitů. Jako jeden z mála vysoce postavených jezuitů měl přístup i do tajného vatikánského a jezuitského archivu v Římě, Španělsku a ve Vatikánu.

Autoři českého vydání k uctění památky Edmonda Parise

Úvod Dr. Alberta Rivery k původní knize od Edmonda Parise

Nejnebezpečnější lidé jsou ti, kteří se navenek jeví jako *zbožní*, a to zvláště tehdy, když jsou *organizovaní* a zastávají vedoucí postavení. Mají hluboký respekt u prostých lidí, kteří nemají ani ponětí o tom, kdo stojí v pozadí bezbožného tlaku těchto vůdců, aby získali moc.

Tito *zbožní lidé*, kteří předstírají lásku k Bohu, se však ve skutečnosti budou vždy, pokud to bude pro jejich zájmy nutné, uchylovat k vraždám, budou podněcovat i revoluce a války. Jsou to úskoční, inteligentní, úlisní, *zbožní* politici, kteří žijí ve stínovém světě tajemství, intrik a předstírané svatosti.

Tento obraz, který je věrně vykreslen v této knize, můžeme vidět – duchovně řečeno – v zákonících, farizejích a saducejích z doby Ježíše Krista. Tentýž zlý duch, jaký dnes vede římskokatolickou církev a jezuitský řád, vedl i římské vladaře k vydání deseti vražedných dekretů, které vyzývaly k pronásledování prvokřesťanské církve.

První „církevní otcové“ přenesli do svého církevního systému většinu z bezbožného systému starodávného *Babylonu* a nejen, že to zachovávali, ale navíc k tomu ještě přidali *řeckou filozofii*, a to vše pak schovali pod *pláštík židovské teologie*. Dohromady pak překroutili většinu učení Krista a jeho apoštolů. Tím vyšlapali cestu pro mašinérii římskokatolické církve, která teprve vznikala. Pod *pláštíkem zbožnosti a svatosti* napadali Bibli, překrucovali ji a přidávali k ní anebo z ní zase ubírali. A právě tohoto farizejského antikristova ducha, který skrze ně působil, je vidět v dějinách znovu, když *Ignác z Loyoly* vytváří svůj jezuitský řád, aby v tajnosti dosáhl dvou hlavních cílů v zájmu římskokatolické instituce: Za 1) celosvětové politické moci, a za 2) celosvětové církve. Tím však nevědomky naplnil proroctví ze **Zjevení Jana z kapitol 6., 13., 17., a 18.**

V době, kdy se *Ignác z Loyoly* objevuje na scéně, tedy v 16. století, poškodila protestantská reformace celý římskokatolický systém již velmi vážně. Dogmata tohoto gigantického systému, této obří velecírkve, založená na pověrách, na udržování strachu mezi prostými lidmi a na krvavém upevňování své světové moci se začala kymáčet a posléze bořit jedna za druhou.

Ignác z Loyoly proto došel k závěru, že jediným způsobem, jak by jeho „církev“ mohla přežít, je *posílit kánony a dogmata o časné moci papeže a římskokatolické instituce*; a to ne pouze fyzickou likvidací lidí, jak to pomocí inkvizice dělali dominikánští kněží, ale především *infiltrací a průnikem* do všech životních oblastí. Prohlašoval: „*Nad protestantismem musíme zvítězit a použít ho v zájmu papežů*“.

A právě toto, kromě ještě jiných opatření, *Ignác z Loyoly* osobně také navrhl papeži *Pavlovi III.* Ignácovi jezuité se okamžitě chopili úkolu tajně prostoupit VŠECHNY skupiny protestantů včetně jejich rodin, sborů, pracovišť, nemocnic, škol, univerzit atd. Dnes už jezuité toto obrovské misijní tažení a odkaz svého prvního učitele téměř dokončili.

Bible vkládá pravomoc vést a opatrovat sbor plně do rukou každého Bohem povolaného kazatele. Lstivým jezuitům se však časem podařilo přenést tuto pravomoc výhradně do rukou ústředního vedení každé církve a nyní tlačí téměř všechny protestantské denominace do náručí *Vatikánu*. Tedy splnili přesně to, co si předsevzal již *Ignác z Loyoly*, když prohlašoval: „*Musíme postavit celosvětovou církev a způsobit tak zánik protestantismu.*“

Dnes jsou již jezuité tajně *zakořeneňi* ve vedení všech církví a náboženských systémů, tajně *ovládají* všechny světové i menší banky a peněžní ústavy, tajně znovu *pronikli* do všech

vlád, parlamentů a soudů každé země, podařilo se jim nepozorovaně *proniknout* do všech druhů sdělovacích prostředků, rozhlasu a televize po celém světě, tajně *vnikli* do všech světových hospodářských a náboženských organizací a mezinárodních institucí, mají tajně *pod svou kontrolou* všechny biblické společnosti a všechna biblická a teologická vydavatelství a nepozorovaně také *pronikli* do všech církevních škol všech denominací a do všech univerzit. V dnešní době se jim podařilo to, o co se marně pokoušeli již celá předchozí staletí. Teprve dnešní doba, ve které prostého člověka vysoká politika téměř *nezajímá* a kdy vládne *otupělost* a *apatie* k vládním vyjednáváním a intrikám mezi národy, dala průchod tajné práci jezuitů a umožnila naplnění *Loyolova odkazu* více než kdy jindy.

Až budete číst **Tajné dějiny jezuitů**, pochopíte úžasnou souvislost mezi náboženskou a politickou frontou. Právě autor knihy **Tajná historie jezuitů**, *Edmond Paris*, odhaluje *proniknutí* a *infiltraci* jezuitů do všech vlád všech národů světa, aby pak mohli manipulovat chodem dějin, aby mohli nastolovat diktatury a oslabovat demokracie, jakou je např. demokracie Spojených států amerických a aby tak mohli připravit půdu pro sociální, politickou, morální, vojenskou, vzdělávací a náboženskou *anarchii*, kterou tolik potřebují ke *znovunastolení náboženské a politické moci* římskokatolické církve.

Kdo byl Edmond Paris

Prorockými slovy knihy **Zjevení** se stal *Edmond Paris* mučedníkem pro Ježíše Krista. Když odkrýval to, co bylo úmyslně zamlčováno, položil svůj život za pravdu; za to, aby uvedl ve známost prorocká znamení.

Edmond Paris byl za své knihy a zvláště pak za tuto poslední zabit jezuitským řádem. Svou vlastní krví tak zpečetil pravdu, kterou psal.

Mne nikdy nepoznal, ale já jsem ho osobně znal, a to velmi dobře, aniž bych se s ním kdy setkal. Když jsem byl ještě jako jezuita, a to dokonce pod nejpřísnější tajnou přísahou a zasvěcením, měl jsem informace o jménech institucí i jednotlivců v Evropě, kteří jsou nebezpeční pro cíle římskokatolické instituce. Dostali jsme i jeho jméno.

Další knihy Edmonda Parise

VATIKÁN PROTI FRANCI

GENOCIDA V SATELITNÍM CHORVATSKU

VATIKÁN PROTI EVROPĚ

Toto dílo a práce *Edmonda Parise* o katolicismu přivedly jezuity k tajné *přísaze*, že musí:

- 1) zničit jeho osobně (což se jim podařilo),
- 2) zničit jeho pověst, včetně jeho rodiny (na tom stále pracují) a za
- 3) zničit i jeho knihy (to se jim zatím podařilo jen částečně).

Dnes je dokonce snaha veškerou tuto práci *Edmonda Parise* zfalšovat, ale my se modlíme, aby ji Bůh zachoval až do doby, kdy ji budou potřebovat prostí katolíci, kteří se budou chtít pro svoji záchranu dozvědět o všech pravdivých skutečnostech, ať je to bude stát cokoliv.

Dr. Alberto Rivera (exjezuitský kněz)

Předmluva Edmonda Parise

Adolphe Michel, spisovatel z minulého století, upozorňoval na to, že *Voltaire* odhadoval počet vydaných knih o jezuitěch a o jejich praktikách celkem na 6000 titulů. „*Jakého však čísla jsme dosáhli o století později?*“ ptá se Adolphe Michel a sám okamžitě dodává. „*Už se nezvětšilo. Pokud však budou existovat jezuité, stále budou muset být o nich psány knihy. Nesmí být ponecháno stranou nic z toho, co je třeba na jejich účet pravdivě říci. Vždyť každý den přicházejí nové a nové generace čtenářů, kteří nic nevědí a nic nechápou. ...Budou tito čtenáři pátrat po starých knihách? Asi sotva.*“ (**Adolphe Michel: Les Jesuites, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879**).

Právě zmíněný důvod by mohl dostatečně ospravedlnit, proč se znovu dotýkáme tohoto často diskutovaného tématu. Většina dřívějších knih popisujících dějiny jezuitů totiž už *není ve skutečnosti k nalezení* i přesto, že byly hodně rozšířené a byly všude k dostání. Prostě *zmizely* a dnes lze do nich nahlédnout pouze ve veřejných knihovnách, což je ovšem mimo dosah většiny čtenářů. Chceme-li tedy co nejširší veřejnost aspoň stručně informovat o historii jezuitů, pak se tato kniha stává pro veřejnost nesmírně důležitým dokumentem.

Stejně závažný je i další důvod, proč se snažíme znovu sepsat, alespoň ve stručnosti, vše, co je v archivech o jezuitěch psáno. Současně s příchodem nových generací čtenářů, přicházejí totiž na světlo *nové generace jezuitů*. Takových jezuitů, kteří dnes pracují stejnými metodami jako dřív, to je metodami křivolace diplomatickými, nepozorovatelnými, skrývanými, a přesto tvrdošíjně fanatickými; metodami, které v minulosti již tolikrát uvedly do chodu obranné reflexy národů a vlád. *Loyolovi synové* jsou dnes – a můžeme říci, že právě dnes více než kdy jindy – vůdčím křídlem římskokatolické církve. Jsou její neustálou pohonnou silou a tajným vojskem v každém jednání, při každém vystoupení a v každém sebemírumilovnějším prohlášení. Stejně maskováni, pokud ne ještě lépe než ti staří, stále zůstávají tito *moderní Loyolovi jezuité* nejpozoruhodnějšími obhájci papežství a ačkoli ukryti v pozadí, jsou i nadále aktivními činiteli *Svatého stolce* po celém světě. Jsou to maskovaní zastánci papežské politiky. Jsou „*tajnou armádou papežství.*“

Z tohoto důvodu nebude téma jezuitů nikdy vyčerpáno. A přestože je starší literatury o jezuitěch poměrně dost, i když dnes jen v archivech, má každá epocha *povinnost* připojit k ní několik stránek, aby zaznamenala spojitost tohoto okultního, bezbožného systému, který začal před čtyřmi stoletími „*k velké slávě Boží,*“ ve skutečnosti však ke slávě papeže a celého jeho církevního systému. A pokud začne mizet i literatura s dějinnými fakty, pak je *povinností všech historiků* tuto literaturu obnovit s co největší historickou přesností.

V dnešní době celkově po celém světě existuje všeobecná tendence podporovat snahy stále více a *více omezit nebo úplně vyloučit vliv církve a náboženství* na veřejný život. Také je vidět nevyvratitelný fakt postupovat tak, aby se vše podřizovalo rozumu a logickému uvažování. Tomuto *racionálnímu postupu* jsou v celosvětovém měřítku učeny všechny děti a všechna mládež i přesto, že sem tam vznikne nová církevní škola. Tím se každý den stále více a více zeslabuje nadvláda dnešních církevních dogmat.

Ale navzdory tomu všemu se římskokatolická církev nemůže vzdát, a také ani nikdy nevzdá svého *velikého záměru*, který je jejím *nejhlavnějším cílem* od samého začátku, totiž *shromáždit pod svou berlu všechny národy světa*. Tato monumentální „*misie*“, jak tomu říká, musí dle jejích *plánů* pokračovat, ať se děje cokoli, a to jak mezi „*pohany*“, tak zároveň i

mezi „*oddělenými křesťany*.“ Bezbožní kněží mají *povinnost především zastávat Vatikánem požadované postavení*, ať jsou na tom se svou vírou jakkoliv a mají na pokračující postup rozumu a logiky jakýkoliv názor. Podle zvláštních rozkazů svého řádu mají *povinnost* zvětšovat stádo věrných tím, že budou obracet na víru „*kacíře*“ neboli členy všech ostatních církví a „*pohany*“, to je všechny nevěřící, což je práce ještě náročnější, než mají oni sami se sebou. Jejich *povinností* je zachovat nebo obsadit, bránit nebo útočit a na bitevní frontě být stále jako *mobilní pohotovostní síla* právě řádu jezuitů Tovaryšstva Ježíšova.

Shrnuto jezuité prostupují celou římskokatolickou církev a z rozkazu papeže jim musí být všichni kněží bez rozdílu nápomocni. Stručně řečeno není tato společnost jezuitů v rámci své jezuitské ústavy ani světská ani řádová, ale je to nenápadná skupina, která se proplétá všude a vždy tam, kde jí to vyhovuje; v církvi i mimo ni. Zkrátka je to „*agent nejohroženější, nejvytrvalejší, nejodvážnější a nejpřesvědčenější o papežské autoritě*.“, jak napsal jeden z jejich nejlepších historiků. (**Adolphe Michel: Les Jesuites...**).

V této knize se podíváme, jak byl zformován útvar jezuitských *janičářů*, tedy lidí vyznačujících se krutostí a horlivou, fanatickou službou., Uvidíme, že právě takovou službu prokazují papežství bez nároku na jeho odměnu.

Uvidíme také, kolik vytrvalého úsilí bylo vynaloženo k tomu, aby se prokázala jejich nepostradatelnost pro římskokatolickou instituci, které sice slouží, ale přitom nad ní již dosáhli takového vlivu, že jejich *generál* byl oprávněně nazván „*Černým papežem*.“ Ve vedení církve je stále těžší a těžší rozlišit autoritu *Bílého papeže* z římskokatolické církve od autority jeho ukrytého mocného jezuitského pomocníka ve funkci *Černého papeže*.

V této knize proto najdete stručný přehled minulých událostí, ale zároveň i moderní historii „*jezuitství*.“ A protože většina prací o jezuitech nehovoří o jejich rozhodujícím podílu na událostech, které rozvrátily svět během posledních padesáti let, domníváme se, že je nejvyšší čas vyplnit tuto mezeru nebo přesněji řečeno začít tímto skromným příspěvkem hlubší studium tajné jezuitské historie a dělat to bez zatajování pravdivých událostí. Tyto nebezpečné překážky čekají právě na nesmlouvavé a nebojácné autory, kteří chtějí věrně psát o tomto ožehavém a nebezpečném tématu, i kdyby je to mělo stát vlastní život a nebo život jejich rodin a vše tak pravdivě zachytit pro veřejnost.

Ze všech *plánů* římskokatolické církve, které sehrály svoji roli v mezinárodním životě tohoto století plném zmatků a převratů, vyniká zvláště jeden, nicméně právě proto je nejskrytější a stále nejskrývanější. Je to *plán* rozšířit svůj vliv směrem na východ. A tato světská, politická touha římskokatolické církve po rozšíření, z ní učinila „*duchovního*“ spojence a podporovatele *fanatických nacionalistických doktrín v německé ideologii a politice* neboli „*duchovního*“ sponzora politických zásad a *dogmat* jednostranně zdůrazňujících význam jednoho národa, které stále vedou ke sjednocení všech Němců na světě. Římskokatolická církev se stala – i přesto, že zůstala ukrytá v pozadí – hlavním aktérem při pokusu uchvátit nejvyšší moc, což dvakrát, a to v roce 1914 a v roce 1939, přineslo smrt a zkázu evropským národům. (**Edmond Paris: Le Vatican contre l'Europe, Fischbacher, Paříž; L. Duca: L'Or du Vatican, Laffront, Paříž**).

Veřejnost v podstatě nic neví o ohromující *vině a zodpovědnosti*, kterou nesl Vatikán a jeho jezuité při vypuknutí *obou světových válek*. Jejich skrytá účast na těchto událostech lze jen částečně vysvětlit *gigantickými finančními částkami*, jimiž Vatikán a jeho jezuité dodnes dis-

ponují. Tyto částky jim dodnes dávají moc ve všech oblastech, a to zvláště od posledního velkého konfliktu *druhé světové války*, který rozpoutali.

Ve skutečnosti se o jejich podílu na těchto tragických událostech až do současné doby sotva kdo zmínil, s výjimkou obhájců katolické víry. Ti se však tuto skutečnost snažili horlivě zamaskovat. Politickou činnost *Vatikánu* v současné epoše dvacátého století – činnost vzájemně propojenou s jezuitou – odhalujeme v této a ostatních knihách se záměrem napravit chybu v informovanosti veřejnosti a popsat veřejnosti výhradně pravdivá fakta.

Tato studie je založena na nevyvratitelných archivních dokumentech, publikacích známých politických osobností, diplomatů, velvyslanců a významných spisovatelů, z nichž většina jsou katolíci, mající dokonce i osvědčení imprimatur.

Jsou to dokumenty, které vynášejí na světlo tajné akce *Vatikánu* i jeho proradné chování při vytváření konfliktů mezi národy, pokud to slouží jeho zájmům. Ukážeme na roli, kterou „Svatá církev“ sehrála při vzniku totalitní režimů v Evropě.

Tato svědectví a dokumenty tvoří drtivou obžalobu a dosud se jí žádný obhájce katolické víry nepokusil vyvrátit.

1. května 1938 nám noviny ***Mercure de France*** připomínají, co nám bylo řečeno již před čtyřmi roky: ***Mercure de France*** z **15. ledna 1934** uvádějí – a nikdo to nepopřel – že *Pius XII.* (dříve kardinál *Pacelli*) „stvořil“ *Hitlera*. Nepřišel totiž k moci zákonným způsobem, ale díky tomu, že papež ovlivnil Centrum, to je Německou katolickou stranu.*„Myslí si Vatikán, že udělal politickou chybu, když otevřel Hitlerovi cestu k moci? Zdá se, že ne...“*

Tak se to také jevilo i den po *anšlusu* roku 1938, kdy bylo k třetí říši připojeno *Rakousko*. Tak se to jevilo i později, když přibýlo nacistických agresí a bylo to tak i během celé druhé světové války. *Vatikán* svého politického kroku a tahu s *Hitlerem* nikdy nelitoval.

Dne 24. července 1959 udělil *Jan XXIII.*, nástupce papeže *Pia XII.*, svému osobnímu příteli a ve skutečnosti jezuitskému knězi *Franzi von Papenovi* čestný titul *tajného komorníka*. Tento muž byl během první světové války vyzvědačem ve Spojených státech amerických a jedním z těch, kteří nesli zodpovědnost za *Hitlerovu diktaturu* a *anšlus*. Byl *Hitlerovi* neustále nablízku a všemi prostředky podporoval jeho agresivní, nacionalistickou politiku.

Již to samo o sobě jsou velmi jasná fakta a naprosto zřetelné souvislosti, kterým člověk, pokud chce, může správně porozumět. Takových důkazů je však nekonečně mnoho.

Katolický spisovatel ***Josef Rován*** komentuje diplomatickou smlouvu mezi *Vatikánem* a nacistickou říší z 8. června 1933 takto:

*„Konkordát papeže vtiskl nacionalisticko-socialistické vládě, téměř všude považované za vládu složenou z usurpátorů, pokud ne přímo z banditů, pečť smlouvy s nejstarší mezinárodní mocností – Vatikánem. Byla to jakási charta mezinárodního uznání.“ (J. Rován: **Le catholicisme politique en Allemagne, Paris, 1956, Ed. du Seuil, str. 231**).*

Svou osobní podporou *Hitlera*, ač nespokojen s tím, že celá tato skutečnost vyplavala na veřejnost, vyjádřil papež morální podporu nacistické Říši od *Vatikánu*!

Pak ve stejné době, kdy na druhé straně Rýna začala vládnout hrůza, mlčky přijímaná a schvalovaná *Římem*, odvěkly již takzvané „hnědé košile“ do koncentračních táborů 40 000 lidí. Pogromů přibývalo v rytmu nacistického pochodu: *„Když od nože stříkají proudy židovské*

krve, cítíme se zase lépe." (**Horst-Wessellied**).

Avšak v následujících letech viděl *Pius XII.* mnohem horší věci. Ale ani nad těmi se nezachvěl. Není tedy překvapením, že katoličtí vůdcové Německa soupeřili jeden s druhým v servilnosti vůči nacistickému režimu, jak k tomu byli povzbuzováni svým římským „*Mistrem*.”

Je dobré si v souvislosti s tím přečíst neuspořádané blouznění a slovní akrobacii oportunistických německých teologů, jakým byl např. jezuita *Michael Schmaus*. Později ho *Pius XII.* jmenoval na „*církevního knížete*” – kardinála, a za publikaci **Berla** ho 2. září 1954 označil jako „*velikého mnichovského teologa*”.

Nebo je dobré si přečíst ještě jednu knihu, a to **Katholisch-Konservatives Erbgut**, o které se napsalo:

„*Tato antologie přináší soubor textů od hlavních německých katolických teologů, od Gorreseho a Schmause až po Vogelsanga. Kniha nás ubezpečuje v tom, že nacionální socialismus se zrodil prostě výhradně a jedině z katolických idejí.*” (**Gunther Buxbaum: Mercure de France, 15.1.1939**).

Biskupové, kteří byli konkordátem přinuceni učinit přísahu věrnosti *Hitlerovi*, se vždy snažili předstihnout jeden druhého ve své „odevzdanosti” *Římu*:

„*Za nacistického režimu neustále nacházíme horlivou podporu biskupů ve veškeré korespondenci a ve vyhlášeních od církevních hodnostářů.*” (**J.Rovan: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 214**).

Navzdory očividnému rozdílu mezi katolickým *univerzalizmem* neboli katolickou všestranností a zdůrazňováním celku proti „bezvýznamnostem” na jedné straně a hitlerovským rasismem na druhé straně byly tyto dvě doktríny podle jezuity *Franze von Papena* „*harmonicky smířeny a spojeny tak do jediného, úžasného, životaschopného celku, kde jeden celek bez toho druhého nemůže již existovat*”. K této skandální dohodě došlo proto, že „*nacismus je křesťanskou reakcí na ducha roku 1789*”.

Vraťme se ještě k *Michaelu Schmausovi*, jezuitskému profesorovi teologické fakulty v Mnichově, který napsal:

„*Říše a církev, tak se jmenuje řada spisů, které by měly přispět k vystavění třetí říše, protože tyto spisy sjednocují nacionalisticko-socialistický stát s katolickým křesťanstvím...*”

„*Výhradně Němec a výhradně katolík tyto spisy zkoumají a podporují vztahy a setkání mezi katolickou církví a nacionalistickým socialismem; otevírají cestu plodné spolupráci, jak je to naznačeno v konkordátu... Nacionálně socialistické hnutí je nejvýraznějším a nejmohutnějším protestem proti duchu 19. a 20. století... Ústředním bodem jeho učení je idea lidu jedné krve a všichni katolíci, kteří uposlechnou pokynů německých biskupů, budou muset připustit, že je to tak... Zákony nacionalistického socialismu a zákony katolické církve mají stejný cíl...*” (**Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und nazional-sozialistischer Weltanschauung Aschendorff, Münster, 1933**).

Tento dokument dokazuje prvotní i poslední úlohu, jakou katolická církev sehrála při vzestupu *Hitlerovy moci*. Ukazuje, že ve skutečnosti bylo vše předem dohodnuto. Plně ilustruje, k jaké příšerné dohodě došlo mezi *katolicismem* a *nacismem*, neboli *nacionalistickým (nacionálním) socialismem*. Zřetelně z této úlohy *Vatikánu* a jeho římskokatolické církve vysvítá *nenávisť ke svobodě*. A tato *nenávisť* je také klíčem k pochopení všeho ostatního, co se již odehrálo a co se ještě odehraje.

Připomeňme si jenom stručně slova papeže *Lva XIII.* v encyklice **Humanum Genus** roku **1884 z 20. dubna**, ve které je zavržen každý, kdo prosazuje *náboženskou svobodu*, oddělení církve od státu, vzdělávání dětí nekatolickými učiteli a zvláště těžkým zločinem víry je označena myšlenka *nezávislosti na římskokatolické církvi*.

V této myšlence *nezávislosti* mají lidé právo vytvářet vlastní zákony a volit své vlastní vlády podle *nových principů svobody* a neuznávat *autoritu katolické církve* a církevních soudů a církevních zákonů jako vyšší, než je *autorita státu* světských soudů a zákonů. V této myšlence jsou si lidé rovni a mají stejná práva a každý člověk má *svobodnou vůli*, kterou nadřazuje nad vůli a příkazy katolické církve.

Tyto všechny body z myšlenek *nezávislosti* jsou podle papežovy buly **Humanum Genus** ztotožňovány s královstvím satana. A tato bula papeže *Lva XIII.* nebyla nikdy jeho následovníky *odvolána*, ani *pozměněna*. Z důvodu *neomylnosti papeže* ve věcech teologických platí bula od svého vzniku stále. Platila i v období první a druhé světové války a platí i v současné době. Tato bula dala základ k „*nejsprávnějšímu pohledu na svobodu člověka, kterým je jedině pohled katolický*“ a podle tohoto pohledu i jednal *německý nacionalismus*.

V knize **Catholiques d'Allemagne** píše **Robert d'Harcourt**, člen Francouzské akademie:

„*Nejzranitelnější bod ve všech biskupských vyhlášeních, která následovala po vítězných volbách 5. března 1933, leží v prvním oficiálním církevním dokumentu, který obsahuje podpisy všech německých biskupů. Máme na mysli pastýřský dopis z 3. června 1933, který se týká celého německého biskupství.*

Jak tento dokument vypadá? Jak začíná? Optimisticky, s tímto radostným prohlášením: »Lidé ve vedení této nové vlády nám k naší veliké radosti dali ujištění, že oni sami i jejich práce stojí na křesťanských základech. Tak hluboce upřímné prohlášení si zasluhuje vděčnost všech katolíků.«“ (Plon, Paříž, 1938, str. 108).

Od začátku první světové války přišlo a odešlo několik papežů, ale jejich chladný a apatický postoj vůči dvěma stranám, které spolu v Evropě vzájemně soupeřily, byl stále stejný.

Mnoho katolických spisovatelů nedokázalo zakrýt svoje překvapení – a také zármutek – když psali o nelidské lhostejnosti, kterou projevoval *Pius XII.* k největším krutostem, které páchali lidé těšící se jeho přízni. Z mnoha svědectví budeme citovat alespoň **Jeana d'Hospitala**, korespondenta časopisu **Le Monde**:

„*Vzpomínka na Pia XII. je zahalena pochybnostmi. Především je to ožehavá otázka od pozorovatelů ze všech národů, dokonce i zpoza zdí Vatikánu: Věděl o krutostech spáchaných v průběhu této války, kterou začal a vedl Hitler?*

Když měl k dispozici ze všech stran a v každé době pravidelná hlášení od biskupů... cožpak mohl ignorovat to, co dělaly německé vojenské špičky – tragédii koncentračních táborů, civilisty odsouzené k deportaci, chladnokrevné mučení a masakry těch, kteří se jim »postavili do cesty«, hrůzu plynových komor, kde byly z administrativních důvodů vyhlazeny miliony Židů? A jestliže o tom věděl, proč jako ochránce a první zpěvák evangelia nevyšel v bílém šatu s pažemi roztaženými do tvaru kříže odsoudit tento bezprecedentní zločin a vykřiknout: »NE!«?

Zbožné duše budou marně pátrat v církevních dopisech, projevech a vyhlášeních tohoto papeže. Nenajdou ani stopu po odsouzení tohoto »náboženství krve« zavedeného Hitlerem, tímto Antikristem. ...Nenajdou odsouzení rasismu, který je v očividném rozporu s katolickým dogmatem.“ (Jeana d'Hospital: Rome en confidence, Grasset, Paris 1962, str. 91).

Spisovatel **Carlo Falconi** ve své knize **Mlčení Pia XII. (du Rocher, Monaco, 1965)** píše:

„Samotná existence takových hrůz (masové vyhlazování etnických menšin, věznění a deportování civilistů) přesahuje všechno chápání dobra a zla. Je to pohrdání důstojností jednotlivce i obecně celé společnosti do takové míry, že nám nezbývá než odsoudit ty, kteří takto ovlivnili veřejné mínění, ať se jedná o obyčejné občany nebo o hlavy států.

Být zticha tváří v tvář takovým násilnostem by ve skutečnosti představovalo sto procentní kolaboraci. Podnítilo by to zkaženost zločinců, rozdmýchalo by to jejich krutost a ješitnost. Pokud však má každý člověk morální povinnost reagovat, když narazí na tak obrovské zločiny, bezpochyby mají tuto povinnost na prvním místě náboženské společnosti a jejich vedení a z nich především hlava katolické církve.

Pius XII. nikdy přímo a jednoznačně neodsoudil válečnou agresi, nevyjádřil se k nevyslovitelným zločinům, které spáchali Němci nebo jejich spojenci během války.

Pius XII. nebyl potichu proto, že by nevěděl, co se děje. Právě naopak, znal vážnost situace od začátku, určitě ještě lépe než kterákoli jiná hlava států světa...“. **(str. 12).**

A je toho ještě víc! *Vatikán* podal pomocnou ruku k provádění těchto zločinů tím, že „zapůjčil“ některé ze svých prelátů, aby pracovali jako nacističtí agenti. Byli to například monsignores – jezuitští kněží pod tajnou přísahou – *Hlinka* a *Tiso*. Také do *Chorvatska* vyslal *Vatikán* svého vlastního jezuitského vyslance – R.P. *Marconea* – který měl za pomoci jezuitského kněze, monsignora *Stepinace* dohlížet na práci dosazeného jezuitského kněze *Ante Paveliče* a jeho *ustašovců* – duchovních a pěšáků z řad františkánů, dominikánů a jezuitů.

Ať nahlédneme kamkoli, všude se nabízí stejně „zbožná“ podívaná. Samá krev, mordy, štvání a mučení jednotlivců i celých skupin, ne-li celých národů. Tuto katastrofu můžeme pozorovat v každé době.

Sama historie nás poučuje, že od těchto řádů lze sotva očekávat lásku a milosrdenství, když inkvizici prováděli v první řadě dominikáni a pak i jezuité a jejich satelitní pomocníci františkáni a další katolické řády. Je tedy ve skutečnosti bláhové očekávat, že ze strany *Vatikánu* nebo mnišských řádů dojde k odsouzení válečného zvěrstva v období první a druhé světové války, neboť je sami prováděly. Předně by musely odsoudit sami sebe a svoji ideologii, své plány a cíle, které obratně ukrývají pod rouchem míru, přátelství a lásky a pod pláštěm laciných frázovitých omluv všem, kterým „*církev katolická v minulosti ublížila*“.

Jak jsme již ukázali, nemáme námitky pouze k tomuto nestvůrnému podílu *Vatikánu* na válečných hrůzách, které ve skutečnosti propukly jen k jeho samolibosti. Neodpustitelný zločin *Vatikánu* spočívá v jeho přímé, rozhodující roli, kterou sehrál při rozpoutání obou světových válek. **(Edmond Paris: The Vatican against Europe, P.T.S., Londýn).**

Poslechněte si, co říká například *Alfred Grosser*, profesor na Institutu politických studií na Pařížské univerzitě:

„Velmi stručná kniha Guentera Lewyho: Katolická církev a nacistické Německo (McGrawhill, New York, 1964) uvádí, že se všechny dokumenty shodují v tom, že ukazují na spolupráci katolické církve s hitlerovským režimem...

Když v roce 1933 konkordát donutil biskupy složit přísahu věrnosti nacistické vládě, byly již otevřeny koncentrační tábory... přesvědčivě to dokazuje kompilace citátů od Guentera

Lewyho. Najdeme v nich zdrcující důkazy od takových osobností, jako byl například kardinál Faulhaber a jezuita Gustav Gundlach." (**Saul Friedlander: Pie XII. et le III.e Reich; Ed. du Seuil, Paříž, 1964**).

Na takovou hromadu důkazů, které svědčí o vině Vatikánu a jezuitů, nemohou odpůrci nalézt žádný pádný argument. Jejich „pomoc“ byla hnací silou v pozadí bleskového vzestupu Hitlera, který spolu s Mussolinim a Francem nebyl navzdory svému panovačnému vystupování ničím jiným než válečnou figurkou v rukou Vatikánu a jezuitů.

Obřadníci Vatikánu musí hanbou sklánět hlavu k zemi, když v parlamentu zaznívá volání: „Papežovy ruce jsou prosáklé krví skrze naskrz.“ (**Projev Laury Diazové, členky parlamentu za Livourne, pronesený v Ortoně 15. dubna 1946**). Podobně i studenti Cardiffské univerzity si zvolili pro svou konferenci téma: „Měl by být papež postaven před soud jako válečný zločinec?“ Na konferenci zaznělo jednoznačné: „»ANO, určitě!«“ (**La Croix, 2.4.1946**).

* * * * *

Jak však celou válečnou situaci a éru druhé světové války zhodnotili přední zpěváci Kristova evangelia? Poslechněme si hlasy dalších papežů z 60. let našeho století, tedy již dlouho po válce:

Uvádíme svědectví, jak se vyjádřil o jezuitech papež Jan XXIII.: „Vytrvejte, drazí synové, v činnosti, která vám již vynesla proslulé zásluhy... Tímto způsobem budete obšťastňovat Církev a dál poroste vaše neúnavná horlivost; cesta vaší spravedlnosti je jako jitřní světlo... Nechtě toto světlo sílí a osvětluje formování dospívající mládeže... Tímto způsobem nám pomůžete uskutečnit naše duchovní touhy a zájmy... Celým svým srdcem udílíme své apoštolské požehnání vašemu nejvyššímu generálovi, dále pak vám a vašim pomocníkům a vůbec všem členům Tovaryšstva Ježíšova.“ (**L'Osservatore Romano, 20.10.1961**).

A co říká papež Pavel VI:

„»Od té doby, kdy došlo k obnově, těší se tato zbožná rodina z laskavé Boží pomoci a velmi se obohatila tím, jak jde rychle kupředu ...členové tovaryšstva provedli mnoho důležitých činů, a to vše ke slávě Boží a k prospěchu katolického náboženství... církev potřebuje neohrožené Kristovy vojáky, vyzbrojené neochvějnou vírou, připravené čelit nesházím... proto máme velikou naději na pomoc, kterou nám přinese vaše činnost... kéž nová éra najde tovaryšstvo na téže počestné cestě, po které se ubíralo v minulosti...« Toto bylo proneseno v Římě v blízkosti chrámu sv. Petra 20. srpna 1964 v druhém roce pontifikátu papeže Pavla VI.“ (**L'Osservatore Romano, 18.9.1964**).

29. října 1965 oznámil deník **L'Osservatore Romano**: „Velectěný otec Pedro Arrupe, generál jezuitů, celebrou 16. října 1965 svatou mši za Ekumenickou radu.“

K tomu uvádíme zbožnění „papežské etiky“ – oznámení plánu na blahořečení Pia XII. a Jana XXIII. od papeže Pavla VI.: „»Abychom se posílili v úsilí o duchovní obnovu, rozhodli jsme se začít kanonické postupy vedoucí k blahořečení těchto dvou velikých a zbožných pontifiků, kteří jsou nám tolik milí.« Papež Pavel VI.“ (**L'Osservatore Romano, 26.11. 1965**).

Kéž tato kniha všem, kteří ji čtou, zjeví pravou podstatu tohoto římského „Mistra“, kterého si cení a uznává celý svět jako hlasatele míru, lásky a pokoje, ale jehož slova jsou stejně tak medová, jak zrudné a hrůzostrašné jsou jeho tajné činy.

Úvod autorů ke druhému vydání z roku 2008

Kniha „**Tajné dějiny jezuitů**“, jejíž základ tvoří stejnojmenná kniha *Edmonda Parise*, kterou jsme rozšířili o mnoho citací z per dalších vynikajících autorů jak z církevního světa tak i z tábora nevěřících, přežila od svého prvního zveřejnění již deset let. Poprvé vyšla v roce 1998 na internetu. Začátkem roku 2002 vyšla její první knižní podoba (1. vydání, Adonai s.r.o., ISBN 80-86500-45-4, 662 stran), žel s některými tiskovými chybami. Ku podivu bylo toto první vydání v krátké době rozebráno.

Rostoucí poptávka po této knize byla překvapující. Proto se jsme rozhodli ještě téhož roku 2002 opravit některé opomenuté pravopisné chyby, vypsát typografické omyly a text předat nakladateli k tisku stále jako první tištěné vydání. Vše bylo hotovo do konce roku 2002 a kniha byla vydavatelem zařazena znovu do tisku plánovaně na jaro 2003, avšak z náhlých interních důvodů v nakladatelství již toto opravené vydání nevyšlo. Sama okolnost nám však koncem roku 2004 nabídla vzácnou příležitost dalšího elektronického zveřejnění na internetové adrese: <http://www.musculus.cz/t dj>, kam jsme umístili tuto opravenou, aktualizovanou a připravenou verzi 2002, avšak s ponechaným původním rokem prvního internetového vydání 1998 v záhlaví knihy. Rok vydání 2001 na internetových stránkách značí období započetí některých prvních drobných úprav internetového textu z roku 1998.

Mezitím uběhly další roky a na politické scéně doma i ve světě se odehrála celá řada velmi důležitých událostí, které si bezesporu zasluhovaly být zaznamenány a uchovány pro následující generace v čerstvé interpretaci dosud nepokřivené narůstající římskokatolickou ideologií. Navíc nám mnoho čtenářů poslalo další zajímavé podklady k tomu, co již bylo napsáno, tiskem a elektronicky vyšlo také mnoho nových, zajímavých informací a není možné opomenout ani velikou řadu věcných a cenných připomínek, které jsme dostali z akademického a církevního prostředí.

A abychom také koneckonců vyhověli nesčíslnému množství dotazů čtenářů po aktualizaci knihy, vzali jsme poslední, knižně nevydanou úpravu textu z roku 2002, znovu jsme ji pročetli, učinili mnoho doplnění a tento text jsme nazvali jako druhé, doplněné a aktualizované vydání z roku 2008.

Čím se liší toto druhé vydání od prvního?

Tak předně jsme zpřesnili mnoho historických údajů, neboť, jak čtenáři sami upozornili, splývaly některé údaje v jedno a nebo byly snadno zaměnitelné za podobné z jiného období. Někde jsme přidali i podrobnější popisy událostí. Pak jsme na základě mnoha dotazů a přání čtenářů například více rozvedli *Duchovní cvičení* a porovnali jeho učení a vliv na člověka s **Biblí svatou**. Podobně jsme tak učinili i u tématu *uctívání Panny Marie* a *svatých* vůbec. Dále jsme například doplnili nové informace o *hnutí New Age* a o jeho plánech s lidskou populací. Porovnali jsme některé myšlenky z knihy *Mein Kampf* s ideologií jezuitského řádu. Přidali jsme také znění několika *konkordátů* jako důkaz toho, že se *Vatikán* až do dnešní doby ani v nejmenším nerozešel s fašistickými režimy staré Evropy minulého století. Více jsme se rozepsali i o *Evropské unii*. Aktualizovali jsme různé události našeho a minulého století (žel se na mnohé nedostalo místa a času) a přidali více příloh. V každém případě jsme předně rozvinuli a podpořili mnoha novými důkazy témata již v knize obsažená, než abychom se pouštěli do témat zcela nových. Celkem tak vznikla kniha o více jak dvojnásobném množství stran vlastního textu bez příloh vůči prvnímu vydání. V neposlední řadě jsme text celé knihy podrobili nové jazykové kontrole.

Tady jsme si však vědomi toho, že eliminace všech překlepů a chyb je prací téměř nekonečnou, neboť neustále přibývají nové a nové informace, čímž se stoprocentní vychytání všech textových kazů a chyb stává téměř nadlidskou, sisyfovskou prací. Tímto se čtenářům za neodhalené nebo nově vnesené chyby omlouváme.

Je naší povinností zdůraznit, že kniha si v žádném případě neklade nárok být považována za výhradně historické dílo „státem uznaných a doporučovaných“ odborných historiků. Také si neklade nárok být považována za knihu obsahující jen ty „nejvybranější“ citáty uznávané „historicko-vědeckými“ komisemi, sdruženími a organizacemi. Lze dokonce předpokládat, že se tato kniha nebude líbit historikům vůbec, neboť se vymyká jejich „vědecko-historicko-filosofickému“ pojetí už jenom tím, že cituje i literaturu, kterou historici neuznávají za „odbornou“ a za „vědeckou“, jako například různé životní prožitky mnoha exjezuitských kněží a věřících, kteří se rozešli s římskokatolickou církví. Celá tato kniha je totiž hlavně dílem dokumentárněhistorickým než výhradně „vědecko-filosoficko-historickým“.

Od prvního elektronického zveřejnění v roce 1998 vyvolala kniha mnoho různých diskusí nejen v církevních a akademických kruzích, ale dokonce i v obou zákonodárných shromážděních mezi samotnými politiky. Znovu se dostala do popředí témat, jakými jsou důvěra lidí k církevním systémům a k jejich představitelům, vztah římskokatolické církve i ostatních církví k pluralitní a liberální demokracii, svobodné vůli člověka a autoritě státu, činnost církví v politice apod. Již dnes můžeme konstatovat, že kniha uvedla do pohybu mysl mnoha lidí. Málokoho nechala vůči událostem, o kterých se zmiňuje, zcela klidným nebo dokonce dál apatickým. Nové a nové reakce čtenářů jasně signalizují, že je o knihu trvalý zájem. Jim a dalším tedy odevzdáváme toto druhé knižní vydání a věříme, že přispěje k vysvobození ze současných bludů a pověr a že dodá sílu a motiv, proč milovat ryzí, čistou pravdu a svobodu.

Jiří Novotný, František Polák
Leden, 2008

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 1

ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Období od narození Ignáce Loyoly roku 1491 až do první činnosti
jezuitského řádu po svém založení roku 1540

1. Ignác z Loyoly, 2. Duchovní cvičení, 3. Založení tovaryšstva, 4. Duch řádu,
5. Vytvoření jezuity, 6. Privilegia tovaryšstva

2008

SVAZEK 1

ZALOŽENÍ JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Kapitola 1

Ignác z Loyoly

1.1 Narození

Zakladatel Tovaryšstva Ježíšova, španělský Bask *Don Iñigo Lopez de Recalde* (nebo také *Iñigo Lopez de Oñaz y Loyola* nebo v jiných spisech také *Iñigo (Enneco) López de Loyola*), se narodil na hradě v *Loyole* u *Azpeitie* v severošpanělské baskické provincii *Guipúzcoa* v roce 1491 († ve čtvrtek v noci 31. července 1556). Pocházel z prastaré baskické šlechty, jejíž rod se datuje již od roku 1180. Jeho otec byl španělský rytíř *Don Beltran Ibañez de Oñaz y Loyola* (1439 – 1507) a jeho matka byla *Doña Maria Sanchezová de Licona*. *Iñigo* se narodil jako poslední z jedenácti legitimních a dvou nelegitimních dětí. „*Nikdo nezná přesný den ani měsíc jeho narození, pouze rok 1491 a místo Casa Torre, obklopené ovocnými sady a poli, dále pak věžní dům, domov Loyolových, který stál v údolí Iraurgi mezi dvěma městy Azpeitia a Azcoitia v Guipuzcoa.*

*Byl nejmladším ze 13 dětí – pěti sester a osmi bratrů. Loyolovi byli knížaty a současně vojáky z povolání. Jeho otec byl vysoce postavený španělský grand, jeho matka, Doña Maria Sanchezová, zemřela, když byl Iñigo ještě maličký. V době Iñigova narození už byla se svým manželem, Donem Beltranem, 25 let. Iñigo byl pokřtěn v kostele svatého Sebastiána v Azpeitii. Kojila ho farmářka ze sousedství, Maria Garinová, a vychovávala ho Magdalena de Aráoz, žena jeho staršího bratra, Martina García.“ (Malachi Martin: *The Jesuits, New York, 1988, str. 147; J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 377*). Jméno dostal po benediktinském opatovi z Oñi u Burgosu. Teprve později, až za studií v Paříži, je*

změnil na katolické jméno *Ignác*.

1.2 Dětství

Svět malého *Iñiga* (jak o tom sám později napsal ve svých pamětech) se skládal z vyprávění o vojenských činech „ve jménu provincie *Guipuzcoa*“ mezi Španěly a muslimy, z vyprávění o pádu tisícileté vlády staré Byzantské říše a z uvedení renesance do Evropy, která pak hned následovala. A právě toto pronikání byzantské kultury do Evropy spojené s hrdinskými činy tehdejšího světa utvářelo prvotní světový názor budoucího tvůrce *vojensko–mnišského řádu*.

Pod dojmem těchto náboženských *válek* a událostí si malý *Iñigo* vytvářel svůj dětský imaginární svět plný *válečných her* a *dobyvačných vítězství*. Svou duši sytil opojením ze svého vyvyšování, neboť byl v těchto hrách neustále středem pozornosti u všech, které si ve svých myšlenkách představoval. Jeho *egocentrismus* byl neobyčejně silný. Ač nejmladší, chtěl být za každou cenu *vždy a všude prvním*. Tato vlastnost se později natrvalo vtiskla i do duše *Loylových duchovních synů*, které „vytvářel“ podle svého *vnitřního ducha* a svých *Duchovních cvičení*. A tato vlastnost: „*Být neustále ve všem první přede vší konkurencí, hlavně z řad římskokatolické církve*“ se také stala i hnacím motorem celého jezuitského řádu jako celku.

Jako nejmladší syn šlechtické rodiny měl však ve skutečnosti pomýšlet jen na kariéru duchovního. Na temeně hlavy mu dokonce již vyholili tonzuru, neboť byl z rozhodnutí rodu původně určen pro duchovní stav. Ale mladý *Iñigo* se chtěl stejně jako jeho bratři stát *rytířem*. To nakonec rozhodlo o jeho další výchově.

1.3 Dospívání

Přibližně ve čtrnácti letech byl svým otcem poslán k rodinnému příbuznému, nejvyššímu královskému komořímu *Donu Velázquezovi de Cuéllar* do *Arevala*, aby tam získal vzdělání, naučil se hezky psát a důkladně se vyučil zacházení se *zbraní*. Měl se naučit *rytířským mravům* a vystupování.

Ctižádostivý *Iñigo* zde byl nejdříve jako páže a potom jako dvořan v pánské družině. Vedl tehdy život obvyklý pro šlechtické syny. Vynikal odvážností nejen ve hře, ale i v navazování milostných dobrodružství stejně tak jako ve rvačkách. Vzdělával se hlavně četbou *rytířských románů* z bohaté knihovny svého opatrovníka *Dona Velázqueze*. *Ignácův* životopisec **Ribadeneria** popisuje mladého *Iñiga* v jeho tehdejších letech takto: „*Veselý, elegantní společník, milovník módy a všech světských požitků.*“ Žil hudbou, tancem, zápasy a milostnými pletkami. Některé historické zdroje dokonce uvádějí, že byl milencem sestry císaře *Karla V.*, infantky *Cataliny*.

Opatrovník *Iñiga*, *Don Juan Velázquez* náhle v Madridu zemřel. To pro mladého *Loyolu* znamenalo konec bezstarostného života a konec silné prominentní ochrany od následků za jeho časté skandály. V té době byl pážetem castillského pokladníka, „*měl za úkol sloužit nové španělské královně, Germaine de Foix – dolévat víno, osvěcovat ji cestu svícemi a nosit její vlečku. V Inigově mysli sloužit znamenalo milovat a milovat znamenalo sloužit. Jeho první láskou proto byla Germaine de Foix.*“ (**Malachi Martin: *The Jesuits*,... str. 147**). Na základě toho ovšem ztratil přízeň svého nového pána úplně. Ze služby byl propuštěn a ze dvora vyhnán. Ale *Velázquezova* vdova mu stačila dát sebou ještě 500 escudů a věnovala mu dva koně.

Ve svém dosavadním způsobu života chtěl ovšem *Iñigo* pokračovat. Odebral se proto do *Pamplony*, kde vstoupil do družiny svého vzdáleného příbuzného, *Dona Antonia Manrique de Lara*, hraběte z Navarry, navarrského místokrále. U něj za svoji odvalu získal brzy hodnost dvorního důstojníka *Ferdinanda Katolického* a *Viceroye z Navarry*, u jehož dvora žil.

Mladý šlechtic *Loyola* zde ve svých radovánkách pokračoval. Jeho činy však nabíraly stále surovějšího charakteru. Byl bezcitným, tvrdým a bezohledným vojákem, pro něhož se krutost a surovost stávaly mnohdy základním motivem k výstřednostem. Nenáviděl prohry, vyhledával spory a často je i uměle pro své potěšení vyvolával, aby pak v nich druhou stranu totálně zničil nebo aspoň znemožnil. A pokud se dostal do problému se soudem, uměl se mladý *Loyola* z toho vždycky nějak dostat.

Historik jezuitského řádu, **G. Böhmer**, líčí z tohoto období *Loyolova* života tento příběh: „V březnu roku 1515 se biskupský soudce ve městě Pamploně v provincii Navarra dostal do ostrého sporu se zástupcem korregidora provincie Guipúzcoa. Šlo o mladého rytíře, který od posledních únorových dnů čekal ve vězení biskupského paláce na soud. Mladý provinilec se za veselých karnevalových nocí v provincii Guipúzcoa dopustil s jedním klerikem řady »těžkých a hnusných provinění«, avšak unikl z rukou korregidorových, utekl do Navarry a teď prohlašuje, že je rovněž klerik, a proto nepatří před královský soud, ale má se ze svých provinění zpovídat před shovívavějším soudem církevním. Naneštěstí pro něho mohl korregidor dokázat, že obviněný nežil ani zdaleka ctnostným životem duchovní osoby. ...Proto korregidor rozhodně požadoval, aby církevní soud uprchlíka vydal a biskupskému soudci nezbylo, než jeho požadavku vyhovět.“ (**G. Böhmer: Les Jesuites, 1913, str. 103–104**).

V životopise je dále zaznamenáno, že vězeň byl podle všeho nakonec přece jen předán světskému tribunálu. Ten jej přísně potrestal bez ohledu na to, že byl rytířem. Tehdejší soudní akta neomylně dokazují, že se mladý rytíř jmenoval *Loyola*, že tento *Don Iñigo* nebyl v oné době nikterak „svatý“ a že se o to ani také v žádném případě nepokoušel. Jako šlechtický potomek se nijak nelišil od jiných jemu podobných synků, hledajících dobrodružství. Podílel se na různých skandálech a bil se v soubojích.

Podobně jako svatý *Augustin*, svatý *František z Assisi* a mnoho dalších svatých, vypadal *Iñigo* úplně jinak než člověk předurčený k tomu, aby osvětlil své současníky. Jeho bouřlivé mládí bylo naplněno chybami, a dokonce i „*hnusnými zločiny*“. Policejní záznam říká, že byl „*záłudný, surový, mstivý*“. Všichni jeho životopisci přiznávají, že se nevyrovnal žádnému ze svých společníků v pudové násilnosti, což byla tehdy běžná věc. „*Byl to vzpurný a ješitný voják,*“ řekl jeden z jeho důvěrných přátel. „*Vedl výtržnický život, pokud jde o ženy, hazardní hry a duely, a to až do svých 26 let.*“ dodává jeho tajemník *Polanco*.

To vše nám vypráví jeden z jeho duchovních synů, jezuita R.P. **Rouquette**, který se snaží nějak vysvětlit a omluvit tento bouřlivý temperament, který se nakonec podle katolických životopisců obrátil „*k největší slávě Boží.*“ (**R.P. Robert Rouquette: Saint Ignace de Loyola, Ed. Albin Michel, Paříž, 1944**). Stejně jako u mnoha dalších hrdinů římskokatolické církve, násilnická, fyzická povýšenost musela jeho osobnost nutně poznamenat.

1.4 Rok 1521 – nečekaný zvrat v Ignácově životě

Jak čas ubíhal, byl *rytíř Loyola* stále více a více rozmrzelejší. Uvědomoval si, že důstojnická hodnost je stále ještě málo na to, aby byl svými vrstevníky obdivován a vyvyšován jako *nejodvážnější rytíř všech dob*. Toužil dobýt *takové slávy jako hrdinové v knihách o rytířích*, kterými se v dřívější době zabýval a do jejichž role se neustále v myšlenkách vžíval. Po-

malu ho běžné zápletky a dennodenní šarvátky na nádherném a luxusním dvoře *Ferdinanda Katolického* přestaly bavit. Mladý rytíř se začal nudit.

Do tohoto jeho duševního stavu náhle přišla vlna nových a neobyčejně silných náboženských a územních sporů, které již přesahovaly rámec provincie a staly se celostátním problémem Španělska.

„V této době se Španělsko snažilo zbavit muslimů, kteří zde byli chápáni jako urážka katolické víře. Již od přirozenosti horlivá duše Ignáce byla rozohněna náboženskými vášněmi rozpoutanými v okolí. Protože byl sytý světského života, nudily ho dvorské radovánky, povrchnost i flirtování a rytířská dobrodružství. Toužil se proslavit na válečném poli. Brzy k tomu dostal příležitost ve válce, která vzplála z náboženské horlivosti a rytířských sklonů Španělů. Usiloval o co možná nejvyšší postavení a slávu v armádě.“ (J.A. Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 377*).

Zdalo se, že roku 1521 k tomu přišla právě ta nejvhodnější chvíle. Francouzská vojska oblehla město *Pampelunu* (jiné prameny uvádějí *Pampelonu* nebo také *Pamplonu*). Místo obléhání bylo vybráno proto, že město své opevnění nemělo ještě dokončeno a jeho posádka a dělostřelectvo byly slabé. Existovala tedy naděje, že se město i tvrz velmi brzy vzdají.

Jako šlechtický velitel setniny ve službách *Viceroye z Navarry* a španělského krále *Carlose I.* (jenž se jako císař římskoněmecké říše nazýval *Karel V.*), se *Loyola* vydal bránit *Pampelunu* proti *Francouzům* pod velením hraběte *de Foixe*. A právě při tomto obléhání byl v pondělí 20. května zraněn. Utrpěl těžkou ránu, která rozhodla o jeho budoucím životě.

„V roce 1521, 20. května byl na válečném poli raněn a jeho horlivost a rytířkost se musela uchýlit k jiným věcem. V té době pronesl Luther své proslulé »NE!« před císařem a jeho knížaty. Ignác z Loyoly jako neohrožený voják Španělska se v této době stává ještě neohroženějším vojákem Říma a začíná svou novou životní dráhu. 20. května byl v městě Pampeluna, které obléhali Francouzi. Ostatní velitelé už došli k závěru, že nejlepší bude se vzdát, to ovšem Iñigo označil za zbabělost a vytasil meč. Ve svém zoufalém zápase s Francouzi je zasažen mušketou do obou nohou a bezvládně zůstává ležet na bitevním poli. Statečnost padlého válečníka si získala uznání i u nepřítele. Francouzi ho zvedli ze země, těžce krvácejícího ho převezli do nemocnice v Pampeluně a pečlivě ho ošetřovali, dokud nebyl schopen přepravy na nosítkách na hrad svého otce.“ (J.A. Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 378*).

Potom ho *Francouzi* odvezli na hrad v *Loyole*, kde žil jeho starší bratr, *Martin García* a švagrová *Magdalena de Araoz*. Na hradě vládl bratr místo zemřelého otce. A zde také začíná dlouhá trýznivá chirurgie bez umrtvení.

Zraněný měl obě nohy, přestože ho dělová koule zasáhla jen do pravé. Rána se hojila velmi těžce. Bratr *García* rychle povolal lékaře a chirurgy z celého okolí. Ti zjistili, že první lékařský zákrok u *Francouzů* se nepodařil, neboť kosti byly křivě srostlé. Bylo proto potřeba nohu znovu zlomit a kosti bez umrtvení narovnat.

Ale *Loyola* musel tuto těžkou operaci podstoupit ještě několikrát, protože se stále a stále nedařila. Celkem mu byla noha zlomena třikrát, a přesto se ji nepodařilo narovnat. *Ignác* nakonec kulhal. *„Třikrát upadl do agonie, když mu opakovaně otevírali rány. Při těchto operacích nevydal ani sebemenší sten, bránil se bolest projevit i povzdechem. Ale během týdnů a měsíců, kdy se jeho rány jenom pozvolna hojily, prožíval jeho nepokojný, neklidný duch ještě větší bolest a trýzeň, a to duševní trýzeň z nečinnosti.“* (J.A. Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 379*).

1.5 Ignácova trýzeň a změna

Je tedy pochopitelné, že takováto trýznivá zkušenost, při které ztratil veliké množství krve a byl téměř na pokraji smrti a při které navíc trpělo jeho duševno, mu způsobila nervový kolaps. Ten častokrát vyústil v nekontrolovatelný nával hysterického pláče spojený se zoufalstvím, vztekem, bolestnými pocity a sebelítostí. Ovšem podle jeho životopisců ho zaplavoval „v hojnosti dar slz“, v čemž jeho oddaní životopisci vidí přízeň shůry. Byl to však jen důsledek jeho nervového vypětí při bolestech, celkového úplného oslabení těla i duše a důsledek *přecitlivělosti*, která se u něj od této události projevovala stále víc a více.

Kosti na noze sice nakonec srostly, ale přitom se posunuly, takže pravá noha zůstala kratší než levá. Navíc ze zbytku rozdrčené kosti pod kolenem vyčníval výrůstek a to znamenalo, že mladý kavalír bude až do smrti kulhat a na znetvořenou nohu, že nebude moci nazout tehdy módní těsné vysoké boty. Rozhodl se tedy nechat si vyčnívající kost upilovat a nohu upnout do železného napínacího aparátu, aby se prodloužila. Další dlouhé týdny musel *Iñigo* bez hnutí v klidu ležet. Aby se přitom zabavil, požádal o nějaký *rytířský* román na čtení.

„K ukrácení času mu ošetřovatelé přinesli rytířské a válečné příběhy. Když je přečetl, dostal další knihy, ale poněkud jiného charakteru. Ke knížeti připoutanému na lůžko tentokrát přinesli *Legendy svatých*. Když četl, ožívaly před ním tragédie prvních křesťanských mučedníků. Po nich nastupovali mniši a poustevníci z *Thébských pouští v Egyptě* a *Sinajských hor*. S rozohněnou představivostí pročetl příběhy o tom, jak zdolávali hlad a zimu, o tom, jak pokořovali sami sebe, o jejich soubojích se zlými duchy, o slavných viděních, která jim byla ukázána a velkolepých odměnách, kterých se jim dostalo již na zemi trvalým uctíváním jejich skutků a zásluh a v nebi pak velikou blažeností a majestátem. S těmito hrdiny se *Iñigo* srovnával a zjišťoval, že jeho věhlas z bitevních polí je vedle jejich věhlasu pouze mlhavou prázdnotou. Nikdy neztratil své nadšení a ctižádostivost, ale nyní tyto vlastnosti obrátil zcela jiným směrem. Od této chvíle se změnil běh jeho života. Použijeme-li slov jeho životopisce *Vieyra*, pak: »...odložil ze sebe knížete s planoucím mečem a místo něho povstal svatý s planoucí pochodní.« Byla to náhlá a prudká změna a měla od této chvíle obrovské následky. Nejen pro samotného *Ignáce* a jeho generaci, ale pro miliony lidí všech ras ve všech zemích světa a ve všech dobách. Ten, který na své posteli odložil energického císařského vojáka, povstal jako ještě zanícenější voják papežův.“ (**J.A. Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 379–380***).

Znovu a znovu se *Ignác* v bolestech zaobíral knihami ***Život Krista***, čtyřsvazkovým dílem, které sepsal kartuziánský mnich *Ludolf Saský* (také *Ludolph ze Saxony*, †1377), a ***Život svatých*** nebo také ***Zlaté legendy (Legenda aurea)*** od *Jakoba de Voragina* (také *de Voraginiho* nebo nesprávně *de Voraigheho*, †1298). V obou případech se jedná o katolické spisovatele. Zvláště se zabýval životem sv. *Františka* a sv. *Dominika*. *Ignác* neměl prakticky žádné vzdělání, proto tyto knihy neznal. Ale nyní, když v něm stále ještě dozníval strašlivý šok, mělo na něj Kristovo utrpení a zvláště pak mučednictví svatých nesmazatelný vliv. Smířil se s tím, že v králových službách už jako důstojník a zmrzačený šlechtic těžko vynikne. Proto se rozhodl získat si slávu a nesmrtelné jméno coby *bojovník církve*. Dokonce ho to začalo lákat ještě víc než jen pozemská uznání.

Vlastní představy zmrzačeného *válečníka* ho zaujaly natolik, že se vydal na cestu papežství. Chvillemi soustředěně četl, chvillemi se jeho myšlenky volně toulaly, jak živě vzpomínal na minulá hrdinská i milostná dobrodružství. Snil o *další kariéře pod novým praporem*.

„Slabost, způsobená ztrátou krve, chorobnost vzniklá dlouhou izolací, podrážděnost z ná-

hlého i dlouhotrvajícího utrpení a psychické vysílení se spojily se značně vznětlivým temperamentem a horečnatou myslí, která se živila jenom zázraky a viděními, až nakonec jeho nadšení přerostlo ve fanatismus, ...Ačkoliv byla v té době silně poznamenána rovnováha jeho intelektu, zůstala mu jeho vychytralost, tvrdošijnost a odvaha. Tyto vlastnosti měly nyní, když odhodil pouta chladného logicky uvažujícího rozumu a svou svobodnou vůli, mnohem větší pole působnosti než kdy předtím." **(J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 380).**

„Odložil knihy stranou a oddal se stálému snění. Viděl své sny zřetelně a jasně i za dne. Bylo to pokračování dětské imaginární hry, která přerostla do dospělosti... Jestliže dovolíme, aby se nám tato hra dostala do duše, nastane jejím následkem neuróza a odložení vlastní vůle. To, co je skutečné, se dostává na druhé místo..." **(R.P. Jesuit Robert Rouquette: Saint Ignace de Loyola, str. 9).**

1.6 Ignácovo rozhodnutí

Na první pohled by se mohlo zdát, že zakladateli tak nesmírně aktivního řádu není možné přiřknout takovou diagnózu. Podobně ani ostatním „velkým mystikům“ a tvůrcům náboženských společností, protože ti všichni vynikají velikými organizačními schopnostmi. Zjišťujeme však, že všichni jmenovaní *nejsou schopni odolat své přebujelé fantazii* a nemožné se v jejich případě stává možným.

Pod vlivem literatury, kterou četl, uvěřil *Loyola* ve své nadpřirozené poslání. Jako ctižádostivý člověk se rozhodl udělat *kariéru v Kristových službách*. Předsevzal si, že jakmile se uzdraví, opustí rodný hrad a vydá se na pouť do *Jeruzaléma*. Pak vstoupí do kláštera a po příkladu svatých tam bude žít v největším odříkání, aby se stal dokonale *svatým a prvním a nejpřednějším v tomto způsobu života*. Chtěl být vzorem pro ostatní.

Je až s podivem, jak je tento zájem o *Jeruzalém* předáván z mistra na svého učedníka v každé jezuitské generaci. Spolu s nesmazatelným obrazem *Ignáce z Loyoly* je do duše každého jezuita vkládáno původní předsevzetí zakladatele řádu. Neviditelná síla neustále žene každého tovaryše „misijně“ působit směrem na východ do *Jeruzaléma* a dál. Je to však touha rozumu? Ne, je to nedefinovatelná *touha jezuitského ducha*. Ten je živen (jak si ukážeme dál) *mysticismem*. Právě oním *chlebem okultního Východu*. Jakmile dojde ke „zrození“ jezuita, jeho duch se chce „vrátit“ přímo tam, odkud dostává svůj *pokrm*.

Co o této věci uvádí další spisovatel? „*Chci poukázat na to, jak skončí provozování mysticismu u lidí, kteří mají geniální inteligenci: Slabá mysl, která se oddává mysticismu, je na nebezpečné půdě, ale inteligentní mystik představuje mnohem větší nebezpečí, protože jeho rozum pracuje do větší šířky a hloubky... Když mýtus odvádí aktivního, inteligentního člověka z reality, stává se fanatismem, infekcí vůle, která trpí buďto zbytněním nebo pokřivením.*“ **(Dr. Legrain: Le Mysticisme et la folie, Ed. de l'Idée Libre, Herblay 1931, str. 14–16).**

Ignác z Loyoly byl prvotřídním příkladem takového „aktivního mysticismu“ a „pokřivené vůle“. Přesto však proměna tohoto gentlemana – bojovníka na „generála“ nejbojovnějšího řádu v celé římskokatolické církvi byla velmi pomalá. Dříve než dospěl ke svému „pravému“ povolání, mnohokrát jeho krok znejistěl.

1.7 Rok 1522 – Ignácovo zasvěcení Marii

Naším úmyslem není sledovat *Ignáce Loyolu* ve všech těchto různých obdobích. Připomeňme si proto jen hlavní události:

Koncem února roku 1522 opustil hrad svých předků s pevným rozhodnutím stát se svatým. Je rozhodnut svou svatostí převyšovat všechny ty svaté, o jejichž povznášejších hrdinstvích četl v onom objemném gotickém svazku. Ve svém záměru stát se *nejslavnějším vyvoleným* byl utvrzen i na základě vidění, kdy se mu jedné noci zjevila samotná *Madona* držící v náruči dítě Ježíše.

Loyola směřoval do *Barcelony* a cestou odbočil do mariánské svatyně na hoře *Montserrat*, aby tam vykonal generální zpověď. Před oltářem *Marie* složil svou zbraň, svůj šlechtický oděv daroval náhodnému žebrákovi a sám se oblékl do šatů z pytloviny. Nato *Panně Marii* zaslíbil svůj život jako její věrný rytíř, jako, „*jak to jízlivě popisuje francouzské osvícenectví, »španělský džentlmen... s hlavou plnou rytířských románů a vzápětí hltající zbožnou literaturu,...* Donem Quijotem Panny Marie« (*J. Le Rond d'Alembert, An Account of the Destruction of the Jesuits in France /1766/, 4 – 5.*)” (**J. Wright: Jezuité, misie, mýty a dějiny, str. 27**). Celou noc pak setrval v montserratském kostele benediktinského kláštera před obrazem černé *Madony* s rukama široce rozpraženými, drže tak čestnou stráž.

Následujícího jitra se znovu oblékl do žebráckých šatů, hrubého pláště a sandálů, svůj rytířský meč vyměnil za poutnickou hůl a vydal se na další cestu pěšky, protože klášteru věnoval i svého koně. Nešel však přímo do *Barcelony*, protože tou dobou se stejnou cestou ubíral průvod nově zvoleného papeže *Hadriána VI.* a *Loyola* nechtěl, aby ho někdo z bývalých známých poznal. Cestou proto odbočil do malého městečka *Manresy*, kde se chtěl zdržet pouze několik dní, neboť po důkladné a zevrubné zpovědi v montserratském klášteře, mariánské svatyni, si naplánoval odejít do *Jeruzaléma*. V *Barceloně* se však šířil mor, byla zastavena veškerá námořní doprava. Proto musel po dobu 11 měsíců zůstat v *Manrese*.

1.8 Ignácovo sebetýrání

Uchýlil se tedy do dominikánského kláštera. Tam trávil čas v modlitbách, lamentacích, dlouhých půstech, bičování se a v provozování všech možných forem sebetýrání. Nikdy nevynechal účast na zpovědích, i když jeho vyznání v *Montserratu* trvalo celé tři dny. Taková obsáhlá zpověď by stačila i svědomitějšímu hříšníkovi. To všechno jasně odhaluje, v jakém duševním a nervovém rozpoložení byl tento muž.

Nedaleko si pak našel opuštěnou jeskyni, kde se v osamění věnoval dlouhému rozjímání, „*takže u vytržení mysli spatřil mnohá tajemství nejsvětější Trojice, stvoření světa a vtělení se Syna Božího. Není divu, že neustálým rozjímáním a trýzněním těla byla jeho ohnivá a přepjatá obrazotvornost rozdrážděna ještě více, až konečně dostoupila do onoho stupně zimniční rozčilenosti, kdy chorý mozek již nepoznává pravou skutečnost věcí kolem sebe, ale potápí se jen v preludech a v přízracích. A tak i Ignác Loyola míval ustavičná zjevení a vidění – tu viděl otevřené nebe, tu zas peklo, tu ho najednou obklopovali čerti, kteří jej trýznili a sváděli ho v pokušení. Ale nejčastěji ho navštěvovala Panna Maria s Ježíškem, rozmlouvajíc s ním a těšíc ho. Že měl Ignác všechny tyto příznaky za skutečná zjevení, není nic divného, když si uvědomíme, jak byl jeho duch horečnatě rozechvěn a jeho tělo silně zesláblé a nemocné. V této době Ignác sepsal svá Duchovní cvičení (*Exercitia spiritualia*) do spisu *Exercitatorium spirituale*, který vydal opat benediktinského kláštera v *Manrese*, don Garcia Cisaro...” (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, Praha, 1896, str. 11–12**).*

Tato *Duchovní cvičení* jsou plodem jeho vlastních halucinačních vidění a slyšení a dalších duchovních prožitků plných *asketismu*, modliteb, *sebetýrání*, pokání a bojů se svými hříchy.

Nakonec se této posedlosti hříchem zbavil tím, že ji označil výhradně za satanův trik, a plně se oddal nejružnějším a častým viděním, která jeho horečnou mysl strašila stále intenzivněji. Historik **J.A. Wylie** k této etapě *Ignácova* života od roku 1522 píše následující:

„Před svým odchodem z komnaty, kde Ignác prožíval své bolesti, se srdcem vojáka, kterému však bylo vyrváno a místo něho bylo dosazeno srdce mnicha, přisahal, že bude otrokem bez svého rozumu, obhájcem a rytířem Marie. Ona byla paní jeho duše a po vzoru oddaných rytířů jí okamžitě opravil hrobku v Montserrat. Rozpažil ruce před jejím obrazem a takto ji sledoval celou noc. Na důkaz své věrnosti se rozhodl, že nebude jíst a oblékat si nic jiného, než to, co jedl a oblékal si podle jeho představ Kristus. Odložil tedy svůj meč, štít a rytířský šat a oblékl si černé šaty žebřavého mnicha. Duller říká: »Zabalen do špinavých cárů, s železným řetězem a provazem kolem pasu zařezávajícím se do jeho nahého těla, byl cele pokryt špínou. Nečesal si vlasy a nestříhal si nehty«, chodil odpočívat na tmavou horu v sousedství Manresy, kde byla pochmurná jeskyně, ve které si načas zřídil svůj příbytek. Tam se oddal všemu sebetýrání a umrtvování své svobodné vůle po vzoru poustevníků, o jejichž svatost usiloval. Zápasil se zlým duchem, hovořil s hlasy, které slyšel jenom on sám, a postil se tak dlouho, až ve své slabosti nakonec upadal do mdlob.

Jednoho dne ho lidé našli před vchodem do jeskyně ležet napůl mrtvého. Sympatizující přátelé odnesli Ignáce do města Manresa. Tam Ignác pokračoval ve svém trýznění a umrtvování stejným způsobem jako o samotě. Byl čím dál tím slabší a jeho narušení těla i mysli již silně pokročilo, ale za odměnu dostával mnohem častější vidění, kterými nyní začal být oblažován. V Manrese bydlel v cele dominikánského kláštera a protože si tehdy plánoval pouť do Jeruzaléma, začal se na svatou cestu připravovat celou sérií těch nejpřísnějších trestů. Ranke říká: »Bičoval se třikrát denně, o půlnoci vstával a denně strávil sedm hodin na kolenou.« ...V Montserratu sice strávil tři dny vyznáváním hříchů celého svého uplynulého života, ale při bližším zkoumání svého života však zjistil, že spoustu hříchů vynechal, a proto v Manrese ve zpovědi pokračoval a ještě ji rozšířil. Pokud došel pokoje, bylo to jenom na chvíli. Pocit hříchu se mu stále vracel, a to s takovou prudkostí a ostrostí, že se jich nemohl zbavit, až mu přicházely na mysl myšlenky na sebevraždu. Šel k oknu své cely a chystal se z něho skočit, když vtom ho náhle napadlo, že takový čin by byl jistě urážkou Všemocnému, a proto zvolal: »Pane nebudu dělat nic, co by tě mohlo urazit.«

*Jednou se probudil jakoby ze sna. »Nyní vím«, řekl si sám v sobě, »že všechny tyto útrapy vznikají obviňováním od satana. Zmítám se mezi našeptáváním dobrého ducha, který mně chce dát pokoj, a mezi temnými návrhy zlého ducha, který se mě snaží vystrašit. Musím tento boj vyhrát. Zapomenu na svůj minulý život. Nebudu již znovu otevírat tyto rány«. K podobnému závěru došel dřív i Luther, ale své oči na rozdíl od Ignáce pozvedl k Tomu, kdo nese jeho hříchy ke kříži, ke svému Spasiteli Ježíši Kristu a podobně jako námořník, který zakotví loď na zmítajících se vlnách o pevnou skálu, dosáhl Luther pokoje, protože svou duši v modlitbách zakotvil na základě Písma u svého osobního Všemohoucího Spasitele. Ale o Loyolovi Ranke píše: »Nejednalo se ani tak o nastolení pokoje v jeho duši jako spíše o jeho rozhodnutí. Byl to závěr, ke kterému došel svou zotročenou vůlí, ale nebylo to svobodné přesvědčení, ke kterému by byla nevyhnutelně potřeba svobodná vůle. Nepotřeboval na pomoc Písmo, vše bylo založeno na otrockém přesvědčení, které získal z okamžitého spojení mezi sebou a světem duchů. To by Luthera nikdy neuspokojilo. Luther nepřijímal žádné duchovní puzení, žádná vidění a žádná pocitová vzrušení. Podle Lutherova názoru to bylo vše velmi nebezpečné. Luther měl jedině prosté, psané, nezpochybnitelné Boží Slovo, o které se vždy plně opíral.«" (**J.A.***

1.9 Ignácův okultismus

„Od hodiny, kdy se Ignác rozhodl již více nemyslet na své hříchy, se jeho duchovní obzor, jak tomu sám věřil, začal rozjasňovat. Ustoupily všechny pochmurné hrůzy, vyschly jeho hořké slzy a klášterními síněmi se přestaly ozývat jeho těžké vzdechy. Byl vzat, jak se domníval, do užšího spojení s Bohem. Věřil, že mu byla otevřena nebesa, aby mohl jasněji nahlédnout do Božích tajemství... Ignác ke svému prožitku však nepotřeboval na rozdíl od Luthera žádnou z knih Písma svatého, ale věřil, že byl obdařen nade všechny lidi tím, že dostával zjevení určená výhradně jemu samotnému. Pominula hodina jeho skutečné záchrany a uprostřed nebeských skutečností a radostí mu byla zavřena vrata milosti a od této chvíle se po celý svůj život, již navždy, musel zmitat ve svých fantaziích a snech.

Jednoho dne mu bylo oznámeno, že uvidí osobně Spasitele. Na slíbené zjevení nemusel dlouho čekat. Při mši mu byly otevřeny oči a on uviděl v hostii vtěleného Boha. Jaký další důkaz by ještě potřeboval pro transsubstanciaci, když viděl celý postup, jak mu byl ukázán? Zanedlouho potom mu byla stejně zřetelně zjevena Panna. Takových návštěv měl Loyola téměř třicet. Jednoho dne, když seděl na chrámových schodech kostela svatého Dominika v Manrese a zpíval chvalozpěv Marii, upadl náhle do snu a obdržel symbol nepopsatelného tajemství trojice v obraze »tří kláves na jakémsi hudebním nástroji«. Vzlykal radostí, odešel do kostela a začal sepisovat první zázrak. Při jiné příležitosti, když se procházel podél břehu řeky Llobregat, která zavlažuje Manresu, posadil se a upřel své oči na proud. Začala se mu zjevovat mnohá božská tajemství, kterým podle jeho životopisce Maffeie »mohou jiní lidé jen sotva porozumět, a to i po mnohém čtení, bdění a studování.« Tak komplikovaná a složitá byla tato satanská vidění. ...To vše bylo produktem zatemněné, a přesto pyšné a ctižádostivé představitivosti a zvrácené vůle. Tomu odpovídá i ovoce, které potom přinesla následující tři století. V nich se na základě těchto satanských Loyolových prožitků zrodila temná armáda jezuitů.“ (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 381**).

„Právě díky vidění,“ říká protestantský učenec **Heinrich Boehmer**, „začal znovu jíst maso. Celá řada vidění mu zjevila tajemství katolických dogmat a pomohla mu opravdově je prožívat. Tímto způsobem meditoval o trojici ve tvaru hudebního nástroje se třemi strunami. Tajemství stvoření světa přicházelo skrze »něco« neurčitého a světlého, co vycházelo ze slunečního paprsku. Zázračné sestoupení Krista do eucharistie viděl jako záblesky světla prostupující svícenou vodou v okamžiku, kdy ji kněz při modlitbě vyzdvihuje vzhůru. Lidskou postavu Krista a svaté Panny viděl v podobě oslnivě bílého těla. A konečně i satana jako hada a blikotající útvar podobný zástupu jiskřivých a tajuplných očí.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, Armand Coli, Paříž 1910, str. 12–13**).

Není to počátek dobře známého jezuitského modlářství? Všimněme si hned několika skutečností. Ignác se cele oddává snění v době, kdy on sám je zcela psychicky zdeptán, jeho mysl je na pokraji zhroucení a jeho tělo je následkem silného vykrvácení na bojišti naprosto vyčerpáno. Ignácova představitivost byla vlečena morbidním životem „svatých“, jejich sebetýráním a umrtvováním jejich vlastní, přirozené svobodné vůle. Proto nastupují horečnaté, blouznivé stavy, ve kterých nemá sílu se bránit proti žádným duchovním silám. Stává se pouhou hříčkou v moci těchto sil. Dvakrát přitom přijde málem o život, jeho tělo je zničeno, jeho mysl úplně ztročena, jeho svobodná vůle zlikvidována, jeho nervy předrážděné, živoří ve špíně, hnu-su, v zimě, jeho zevnějšek je zanedbaný.

Přesto *Ignác* plně věří, že tím slouží Bohu. To všechno je ochoten podstoupit, jen aby udržel spojení s duchy. Není tu jasný důkaz *bílé magie*, jedné z forem *spiritismu*, kdy svedený člověk v domněnání, že slouží Bohu, slouží ve skutečnosti ďáblu a jeho duchům? Nechtě si čtenář také povšimne, že se jedná o *egyptskou poušť*, kde prožívají „svatí“ mniši své zkušenosti, tedy o *okultní území*, které je plné *uctívání různých bohů od zvířat, přes přírodní živly až po slunce a vesmír*.

Lze proto více než očekávat, že praktiky, které prováděli mniši v *Egyptě*, povedou k takovým duchovním prožitkům, které budou mít vždy *okultně mystický charakter*, byť i třeba v *křesťanském plášti*. Vždyť co jiného je vidění o vtělení boha při transsubstanciaci než *okultní mysticismus* a *egyptský článek víry o vtělení boha slunce do Slunce, o vtělení boha řek do Nilu, o vtělení boha žab do posvátné žáby* apod. A je to stejné jako i v *indickém okultním učení o vtělování bohů do zvířat a nebo do lidí, či do stromů nebo do hor a nebo o převtělování duše*. Všechna tato *ďábelská okultní dogmata* mají stejného ducha. A tito *ďábelští duchové* se také plně starali o duchovní prožitky *Ignáce z Loyoly* a předkládali mu *svá vidění*, aby byl schopen uvěřit *okultním článkům víry římskokatolické církve* a po celý svůj život je se vši zuřivostí hlásat, obhajovat a tvrdě za ně bojovat.

Profesor bonnské univerzity **Dr. H. Boehmer** dodává, že hluboký význam dogmat byl *Loyolovi* zjeven jako „*zvláštní přízeň shůry*“, a to prostřednictvím jakéhosi *transcendentálního tušení*. „*Mnoho z tajemství víry a vědy mu bylo najednou jasné a později tvrdil, že v těchto krátkých okamžicích se naučil více než za celá svá studia. Avšak nikdy nedovedl vysvětlit, co bylo těmito zjeveními, která mu byla v okamžiku úplně jasná. Zanechal pouze mlhavou představu, pocit něčeho zázračného, jako by se v tom okamžiku stal jiným člověkem s jinou inteligencí.*“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 12–13**).

Takový tajemný neboli *okultní mysticismus* je důsledek *nervové poruchy* a odpovídá to prožitkům kuřáků *opia* nebo uživatelů *hašiše* – zvětšení a rozšíření vlastního já –, odpovídá to představě vznášení se nad realitou, jakýmsi mlhavým zářivým senzacím, které připomínají pouze jakési omámení. A chce-li druhý, střízlivý člověk takovým tajemným zázrakům narkomana porozumět, pak musí použít stejných prostředků jako narkoman sám, tedy opiátů. Bez nich není nikdy schopen proniknout do tajemných představ fantazie a zdánlivě jim porozumět. A tak je tomu i v případě *mystických vidění Ignáce z Loyoly*. Pokud se člověk nedostane pod stejného *ďábelského ducha* jako on sám, nemůže nikdy pochopit ani jedno z jeho *okultních vidění*.

1.10 *Ignác, Luther a Erasmus*

Proč však těmto okultním viděním nepodlehli mnich *Luther*, současník *Ignáce*? Vždyť i *Luther* byl vystaven satanským útokům na svou psychiku a nervovou soustavu. Proč neuvěřil *Loyolovým okultním dogmatům*, kterými podporoval pravdivost článků víry římskokatolické církve? Protože *Luther* místo katolicky pojatého „*Života svatých*“, života mnichů v *egyptské poušti*, studoval **svaté Písmo** neboli **Bibli svatou** a svou víru neopíral o vidění, ale o jasné výroky apoštolů a proroků. Na základě **Písma** odhalil, z jakého ducha jsou tato *Loyolova vidění* a stále před nimi varoval.

A podobně i *Erasmus Rotterdamský*, další *Loyolův* současník, filozof, který také neustále preferoval **Písmo** a neúnavně nabádal církevní sněmy, koncil i jednotlivé biskupy mnoha zemí, aby nebránili překladům **Bible** do mateřských řečí evropských národů, až mu to vyneslo krutou mučednickou smrt. Ve svém teologickém a filozofickém učení se odkazoval na **Starý a**

Nový Zákon jako na jediný, autoritativní zdroj pravdy a správného chápání všech duchovních zkušeností. Nevěřil žádnému pocitovému vzrušení ani žádnému hnutí, které je provázelo. *Luther* a *Erasmus* na základě svých osobních prožitků znali a kázali, že *víru nelze nahradit žádným pocitem* a že víra musí být živena jedinečně z **Božího Slova** neboli z **Bible svaté** a ne z pomíjivých pocitů či snad z mlhavých, nervově vzrušujících vidění.

1.11 Ignácova vidění a porovnání s Biblií

Blažená vidění a „osvícení“ byla *mystikovi Loyolovi* neustálým zdrojem zázraků po celý jeho život.

„Nikdy nepochyboval o reálnosti těchto zjevení. Honil satana s holí v ruce, jak by to mohl dělat se zaběhlým psem. S Duchem svatým mluvil stejně, jako by mluvil s nějakým jiným člověkem. Pro všechny své plány si žádal souhlas Boha, Trojice a Madony a když se před ním objevili, tryskaly mu z očí slzy radosti. Při těchto příležitostech zakoušel nebeskou blaženost. Nebesa před ním byla otevřená a viděl a vnímal Boha ve všech jeho třech postavách.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 14**).

Není to dokonalý příklad *halucinací*? Právě tohoto vnímatelného a viditelného Boha budou duchovní *synové Loyoly* neustále nabízet světu – ne pouze z politických důvodů, tím, že spoléhají na hluboce zakořeněný sklon k modlářství v srdci každého člověka, kterému chtějí zalichotit – ale také z přesvědčení, protože si jsou svým učením naprosto jistí. V Továřstvu Ježíšovu od samého začátku převažoval *středověký mysticismus* a bude převažovat neustále, ať má podobu jakoukoliv.

Kdyby *Iñigo* z *Loyoly* četl v **Písmu** a své duchovní zkušenosti by prověřoval **Písmem**, musel by dojít k jasným výrokům o tom, že „Boha nelze spatřit a žádný z lidí jej nemůže nikdy vidět, neboť on přebývá ve světle nepřístupitelném“ (**1. epištola Pavla k Timoteovi 6. kap., 16. verš**) a „sám je ohněm spalujícím“ (**Epištola Pavla k Židům 12. kap., 29. verš**), je „oheň šířající“ (**5. kniha Mojžíšova, 4. kap., 24. verš a 9. kap., 3. verš**), a kdyby kdokoliv z lidí Boha spatřil, okamžitě by zahynul (**2. kniha Mojžíšova 33. kap., 20. verš**). Právě z těchto důvodů „Boha nikdo nikdy neviděl“ (**Evangelium Jana 1. kap., 18. verš**), „aniž viděti může“. Na základě toho by pak musel *Loyola* dojít k jasným závěrům, že to nebyl Bůh, koho viděl, ale pouze jeho největší imitátor a odpůrce s celou svojí družinou odpadlých andělů.

1.12 Ideál jezuitů

Společnost jezuitů je stále velikým *animátorem*. Předstírá, že má v úmyslu pozvednout intelektuální úroveň a vzdělanost celého světa. Záměrně tento svůj úmysl vystavuje na odiv, aby jej každý viděl. Jejich *základní axiom* zní: „Všechny věci všem lidem.“ Tím odůvodňují své počínání a používají k tomu umění, literaturu, vědu i filozofii. Jsou to však *chytrácké prostředky*, pouhé *sítě k chytání duší*. Ve skutečnosti se jedná o pohodlné *požitkářství*.

Tento řád nezná žádnou oblast, kde by nemohl dál pracovat na *oslabení lidstva*, podněcovat ducha a vést vůli k tomu, aby se jim vzdala a navrátila se k dětinské a poklidné zbožnosti. A právě takto pod *rouškou* umění, literatury, vědy, hudby, filozofie a míru pak pracují na vytvoření „*Božího království*“ podle svého vlastního ideálu: *Veliké stádo pod berlou Svatého otce*. Zdá se to velmi podivné, že by mohli vzdělání lidé mít tak *anachronický ideál*, a přesto je to nepopiratelný fakt. Potvrzuje to často opomíjenou skutečnost, že v životě ducha mají převahu

pocity. Kromě toho stále platí to, co řekl již *Kant*, a sice, že každá filozofie není ničím jiným než vyjádřením temperamentu a charakteru daného filozofa.

Dáme-li stranou jednotlivé metody, zdá se, jak píše profesor katolické teologie v Mnichově, **J. Huber**, že mezi jezuitu panuje víceméně jednotný jezuitský „*temperament*.“ „*Směs zbožnosti a diplomacie, asketismu a světské moudrosti, mysticismu a chladné kalkulace. Takový byl i charakter Ignáce z Loyoly, a je to i poznávací znamení jeho řádu.*“ (**J. Huber: Les Jesuites, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1875, str. 127**).

Iñigo z Loyoly je jeden z nejsilnějších představitelů mnicha – vojáka, jakého kdy katolický svět zplodil. Ze všech zakladatelů katolických řádů je to pravděpodobně ten jediný, jehož osobnost zanechala v mysli a chování jeho učedníků a následovníků ta nejsilnější znamení. Vliv této osobnosti je ve všech dobách tak veliký, že právě proto *jsou si Loyolovi učedníci velmi podobní*, a to natolik, že je lze poznat již na první pohled podle jejich zevnějšku. A nejen to, ale je také možné je rozpoznat i podle *shodné gestikulace, shodného mluvení a shodného jednání*, neboť si jsou dokonce *podobní i fyzicky a duševně*. Dodnes je to jakási jejich „ochranná známka“ a „vysvědčení“ za jejich čtrnáctileté učednictví a pak trvalé působení v *Loyolově řádu*.

Folliet v katolických novinách: **La Croix z 31.7.1956** tuto skutečnost zpochybňuje, ale mnoho dokumentů dokazuje *neměnnost* člověka typu „*jezuita*“. Nejvtipnější z těchto svědectví najdeme v *Guimetově muzeu*. Na zlatém pozadí plátna z 16. století zobrazil *japonský* umělec se vším humorem své japonské rasy *vylovení Portugalců*, a to hlavně *synů z Loyoly*, na *japonských ostrovech*. Vtipnost tohoto milovníka přírody a zářivých barev vyplývá právě ze způsobu, jakým vykreslil dlouhé, černé stíny jezuitů vyloďujících se právě na břeh s truchlivými obličejí, na nichž ztuhla veškerá arogance jejich fanatického panovníka. Všichni si mohou povšimnout podobnosti mezi touto prací orientálního umělce z 16. století a například prací *Daumiera* z roku 1830.

Každý jezuita si volí právě tento řád především na základě přirozených předpokladů. Skutečným „*synem*“ *Loyoly* se však stává až po přísných zkouškách a systematické výchově, která netrvá méně než 14 let.

Tímto způsobem již 400 let trvá paradox tohoto řádu: Je to řád, který se snaží být „*intelektuální*“, přitom však v rámci římskokatolické církve i společnosti vždycky byl a je stále *zastáncem nejpřísnějších dogmatických a mystických opatření*.

Kapitola 2

Duchovní cvičení

2.1 Rok 1523 – Ignácovy kroky na Izrael

Když konečně nadešla chvíle, aby *Ignác* opustil *Manresu*, nedovedl odhadnout, jaký osud ho čeká, a měl proto opět úzkostné stavy plné obav z budoucnosti. V žádném případě však neprožíval úzkost a obavy o svou vlastní spásu, kterou si byl podle svého vlastního mínění více než jist.

V březnu (některé zdroje uvádějí, že už v únoru) 1523 se vydal do Svaté země ne jako poutník, ale jako misionář, i když si jídlo obstarával žebráním. Předsevzal si, že v *Jeruzalémě* bude místo jeho apoštolátu a že na katolickou víru obrátí celou *Palestinu*.

V *Barceloně* nasedl na loď a 20. března se vylodil v *Gaetě*. Odtud došel pěšky do *Říma*, kde strávil velikonoce a získal od papeže povolení k pouti do *Jeruzaléma*. Tam po mnoha dobrodružstvích dorazil 1. září (někteří píší, že 4. září), a to jen na chvíli, protože musel hned odjet nazpátek na příkaz *františkánského arcibiskupa*, který nerad viděl, že vratký mír mezi křesťany a Turky je ohrožen misionářovým nevhodným novověrectvím.

Františkáni totiž jako jediní směli tehdy pod vládou mohamedánů pečovat o posvátná místa a když jim *Loyola* odevzdal papežovy doporučující listy a sdělil jim svůj záměr, že chce ve *Svaté zemi* trvale zůstat a zřídit si zde svůj apoštolát, nařídil mu *františkánský provinciál v Jeruzalémě*, aby na základě papežských směrnic co nejdříve *Izrael* opustil a spolu s ostatními poutníky se zase vrátil domů. Tím byl rychle vyveden ze svých iluzí.

Misionář *Loyola* nechápal přístup *františkánů* a stále se na základě doporučujících listin dožadoval povolení natrvalo v *Palestině* zůstat. Na základě prvních zpráv o jeho kázání nového učení byl navíc ještě podroben přísné teologické zkoušce, při které *provinciál františkánů* nalezl v *Loyolovi* takovou nevědomost v náboženských věcech, že mu už více nedovolil nejen v *Palestině* kázat, ale ani se volně pohybovat po městě a až do svého odjezdu byl přísně hlídán.

Historik **J.A. Wylie** o tom všem píše těmito slovy:

„K zázrakům, které byly *Ignácovi* ukázány ve zvláštním zjevení, patří vidění o dvou velkých táborech. Střed jednoho byl umístěn do *Babylonu* a nad ním se vznášel temný prapor knížete temnosti. Nebeský Král vztyčil svou korouhev na hoře *Sion* a svým ústředím učinil *Jeruzalém*. *Loyola* byl vyvolen, jak se sám domníval, aby se stal jedním z hlavních kapitánů ve válce, jejímiž symboly byly tyto dva tábory a jejíž výstroj předčila všechny předchozí války. Toužil postavit se do ohniska děje. Cesta k němu byla zdlouhavá. Musel překonávat široké oceány a pochmurné pouště, musel míjet nepřátelské kmeny. Měl však železnou vůli, bezmezné nadšení a co víc – božské povolání – neboť tak se mu to v jeho poblouznění jevilo. Bez haléře se proto v roce 1523 vydal na cestu do *Barcelony* a cestou žebrol o chleba. Tam nastoupil na loď, která ho dopravila ke břehům *Itálie*. Potom cestoval pěšky a po dlouhých měsících a nespočetných útrapách bezpečně vstoupil do *jeruzalémských bran*. Ale přijetí, které ho čekalo ve »Svatém městě« nebylo takové, jaké si vysnil. Cáry jeho šatů a nečesané vlasy, které téměř zakrývaly jeho pohublý obličej, šly špatně dohromady se vznešeným záměrem, který ho do těchto míst přivedl. *Loyola* doufal, že on sám dokáže to, co se nepodařilo uskutečnit mocnou silou křižáckých vojsk. Představený římskokatolické církve v *Jeruzalémě* v něm viděl spíše žebravé-

ho mnicha než bojovníka. (J.A. Wylie: *The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 382*).

2.2 Rok 1524 – návrat z Izraele rovnou do školy

Zklamaný misionář se vracel v lednu přes *Benátky, Janov a Barcelonu*. V každém městě se nějaký čas pozdržel a došel k poznání, že *musí nutně absolvovat teologická studia*, aby mohl provádět duchovní činnost.

V *Barceloně* začal proto ve svých 33 letech studovat latinu. Dva roky se zde spolu s osmi a devítiletými žáky učil latinské gramatice a po dvou letech pak začal studovat v *Alcale* na artistické fakultě logiku, fyziku a filozofii. Dialektiku studoval podle *Dominga de Soto*, fyziku podle *Alberta Velikého* a mistra sentencí *Petra Lombarda*. V *Alcale* také pokračoval mezi dobrovolnými posluchači se svou „péčí o duše“ a začal dávat *Duchovní cvičení* neboli *Exercicie*, které nadchly zvláště tři mladíky jménem *Callisto de Sa* (píše se o něm v *Ignácově* dopise ze dne 6. prosince 1524 *Iñés Pascualové*), *Juan de Arteaga* a *Lope de Cáceres*. Stále se živil žebráním a věnoval se i ošetřování nemocných.

Už v *Barceloně* se věnoval *Duchovním cvičením* pro druhé, ale velký důraz kladl na výklad katechismu a na kázání. A to činil s takovou horlivostí, že přitom málem přišel o život. Jednak jeho chaotická a extatická kázání vzbudila odpor *františkánů* a *dominikánů* a pak se také odvážil zasahovat i do vztahů v ženském klášteře.

Tento klášter se nacházel za *Barcelonou*. Řeholní kázeň v něm byla uvolněna natolik, že sestry u sebe v klauzuře přijímaly mladé ctitele. *Ignác* to zjistil a začal s úspěchem klášter reformovat. Po jeho domluvách a kázáních změnilly sestry svůj dosavadní styl života a kázeň a své amanty přestaly přijímat. Rozhněvaní ctitelé, kterým tak *Loyola* překazil zábavu, mu přísahali pomstu. Najali dva maurské sluhy, kteří si na *Loyolu* a na jeho pomocníka počkali a oba tak zbili, že kanovník *Antonio Pujala* na místě zemřel a *Ignác* ještě dlouhý čas zápasil o svůj život.

V *Alcale* se proto více věnoval *Duchovním cvičením* a mnohá shromáždění pořádal už tajně, neboť jeho horlivost v *Barceloně* pochopitelně neušla pozornosti *inkvizice*, která začala *Loyolu* sledovat. Největší pozornost budila právě *Duchovní cvičení*, která *Loyola* dával každému, kdo o ně projevil zájem. Nakonec bylo mladých lidí tolik, že pro ně musel organizovat tajná shromáždění mimo město, aby unikli pozornosti *inkvizice*. Na těchto tajných shromážděních směly ženy jako výraz své přirozené zbožnosti zpívat jen pochmurné zpěvy. Z toho můžeme poznat, jak těžká byla aplikace *Ignácových náboženských metod*, které už tehdy měly *ducha ponurosti*.

Loyola o této době sám řekl, že „bylo mnoho osob, které došly poznání duchovních věcí a zalíbení v nich, ale že vzbuzoval mnoho pobouření mezi lidmi zvláště pro veliký nával, který býval, kdekoliv vykládal katechismus.“ (M. Kyralová: *Ignác z Loyoly, Praha, 1992, str. 21*).

2.3 Rok 1527 – Loyolova Duchovní cvičení ve Španělsku

Horlivá teologická propaganda a zvláště *Duchovní cvičení – Exercicie* – brzy vzbudila zvědavost a posléze i podezření *inkvizitorů* také v *Alcale*. „V dubnu 1527 vsadila *inkvizice* *Ignáce* do vězení na základě obžaloby z kacířství. Vyšetřovaly se podivuhodné příhody mezi jeho

stoupenci, podivná tvrzení obžalovaného o zázračné moci, ke které mu pomáhá jeho zdrženlivost, a dále jeho abnormální teorie o rozdílu mezi smrtelnými a odpustitelnými hříchy. Tyto teorie byly neobyčejně přitažlivé pro jezuitu následujících epoch, kteří se vyžívali v překrucování pravdy." (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 21–22, 25).

Začala řada výslechů a procesů, kterým byl pak *Ignác* podrobován od církevní vrchnosti neustále až do založení řádu. V pozdějším dopise portugalskému králi *Janu III.* z 25. března 1545 vypočítává *Ignác* celkem osm takových procesů před inkvizicí.

Nejdříve se z *Toleda* dostavili dva inkvizitoři a začali o *Ignácovi*, jeho *Exerciciích* a jeho družících shromažďovat informace. Vyslýchali osoby, u kterých bydlel, a vyptávali se na jeho učení. Pak se vrátili, aniž s *Ignácem* vůbec mluvili, a dokončení procesu ponechali vikáři *Juanu Rodríguezovi de Figueroa*. Ten si podezřelý předvolal a nařídil jim, aby si pro příště obarvili šaty na černo a jejich přívrženci na tmavohnědo. Dále jim nařídil nosit obuv a prozatím je propustil, neboť v *Exerciciích* nenašel nic, co by pobuřovalo katolické vyznání.

Přesto byl *Ignác* stále veden jako podezřelý ze šíření nového učení. Vzápětí na to vyplavala na povrch jedna událost, ve které měl *Loyola* údajně ovlivňovat ženu ve vyšším postavení, aby ho v náboženských věcech na slovo poslouchala. A to byla poslední kapka. *Ignác* byl uvězněn na 42 dnů, ale pak byl náhle uznán nevinným a propuštěn.

Při propouštění bylo jemu i jeho druhům pod hrozbou exkomunikace zakázáno pořádat shromáždění, veřejně kázat a poučovat z katechismu. Odjel tedy do *Salamanky* (*Salamanca*), aby tam brzy začal stejnou činnost. Podobná podezření mezi *dominikánskými inkvizitory*, jako tomu bylo už dříve, ho vedla za dva týdny po příjezdu znovu do žaláře. Po 22 dnech vězení v okovech byl propuštěn, aby znovu odevzdal *dominikánským inkvizitorům* a soudcům svá *Duchovní cvičení* k posouzení. Také jim musel předvést způsob a obsah svých kázání a musel podat kompletní vysvětlení ke svým *Exerciciím*.

I přes podezření z šíření nového učení však nakonec vyvázl bez *inkvizičního trestu*, pouze s podmínkou, že upustí od vymezování a určování, co je smrtelný hřích a co je hřích všední a nesmrtelný a že se nebude teologicky veřejně projevovat, dokud nedostuduje a neobdrží titul. To ovšem *Ignácovi* znemožňovalo kdykoliv poskytnout *Duchovní cvičení* a vedení při těchto *Exerciciích*. Rozsudek tedy odmítl přijmout s tím, že bude toto nařízení respektovat jen tehdy, bude-li v dosahu pravomoci soudu, ale jinak ne. Musel tedy ze španělské *Salamanky* odejít.

Ironií osudu je to, že ten, který později převezme žezlo *inkvizice* od *dominikánského řádu*, který jako první přišel s myšlenkou nejstriktnější vnější kontroly činů, myšlení, svědomí a víry v papeže a v římskokatolickou církev ve 12. století formou zpovědi až po různé varianty procesů, si sám na sobě v malém prožil podezření, vyslýchání a věznění od těch samých *inkvizičních úřadů*, pomocí nichž bude jeho řád sám jednou vládnout.

Další ironií osudu je to, že v roce 1527, kdy římská stolice již deset let bojuje se zřetelnými projevy jasně definovaného protestantismu ve střední Evropě a začíná v tomto boji pomalu prohrávat, nepoznává v *Duchovních cvičeních* jeden z nejúčinnějších budoucích nástrojů katolicismu sloužícího ke stvoření a výchově nejreakčnějšího a nejmocnějšího řádu *Vatikánu* vůbec s nejúčinnější obranou proti reformaci, jaká se kdy objevila a má snahu tuto ignaciánskou spiritualitu udusit již v samotném počátku.

A nakonec další ironií osudu je ten fakt, že právě v roce 1527, přesně 6. května zahajují vojenské jednotky císaře *Karla V.* útok na *Řím*, který se podaří a dochází k jeho destruktivnímu rabování, plenění, vandalismu, násilnostem, krádežím a likvidaci jak města tak i římských soch, obrazů, fresek a dalších uměleckých děl. Obyvatelé byli mučeni, byli jim usekávány končetiny a byli hromadně znásilňováni. Po celé Evropě se ještě dlouho vyprávělo o hrůzách,

kteřé město *Řím* tehdy postihlo a jak řeka *Tiber* tekla rudá jako krev. Devastace a plenění *Říma* tehdy otráslo celým západním světem. *Řím*, centrum papežské moci a římskokatolické svrchovanosti nad všemi katolíky ve světě, se stalo mrtvým městem. *Papež* se ukrýval za zdmi *Andělského hradu* a papežská kurie a úřady byly rozprchnuté po celé Evropě a nefungovaly. *Řím* byl totálně paralyzován, ochromen a nechybělo moc, byl by zahynul zcela. A právě v tuto nejbez nadějnější chvíli se na scéně světových dějin objevuje *Ignác z Loyoly* s nabídkou nejen na záchranu celého *papežského systému a učení*, ale i na jeho posílení a přivedení zpět k obrovské nadnárodní moci. Chybělo velmi málo, a tato nabídka by byla bývala nikdy nedošla své realizace.

2.4 Rok 1528 – Loyolova Duchovní cvičení ve Francii

Loyola se pro hrozbu *inkvizičních výslechů* vydal do *Paříže*, kam dorazil 2. února 1528, aby dokončil svá studia na koleji v Montaigu. Napřed bydlel v penzionu a pak ve špitále sv. Jakuba. Podle svých zvláštních metod se snažil získávat pro svá učení ostatní studenty, kteří pak začali místo k lektorovi koleje houfně chodit na různá *Loyolova* shromáždění a na jeho *Duchovní cvičení*, což mu znovu způsobilo nesnáze s tamější *inkvizicí*, která ho donutila najít si v *Paříži* novou kolej.

Začal být tedy ještě opatrnější a své působení a vliv na mladé lidi ještě více zakryl pod oficiální roušku. Nabádal, aby se studující mládež rozhodla sloužit nemocným ve zdejší špitále a sám jim v tom byl velikým příkladem. Tím získal uznání všech, kteří ho podezíravě sledovali a otupil tak ostří jejich podezíravosti, neboť zdravotní a humanitární pomoc byla u všech vysoce ceněna. Jedině tak mohl na studenty nepozorovaně a nekontrolovatelně působit a vybírat si ty, kteří se jím pak nechali snadno ovládnout. Celkem takto získal devět nejoddanějších mladých lidí, z nichž šest vytvořilo později jádro nového spolku, který však ještě neměl oficiální povolení od *papeže*.

Se svými šesti tajnými přáteli z nové i předchozí koleje se setkával pouze za nejpřísnějších opatření. Tito *Loyolovi* kolegové jeho učení a hlavně *Duchovní cvičení* přijímali s neobyčejným nadšením. Byli to: *Faber* (neboli také *Savoyard Peter Lefèvre*), narozen 13. dubna 1506 ve vesnici Villaret, dále Španělé: *František Xaverius z Navarry* (nebo také: *Francisco de Jassu y Xavier de Navarra*) pocházející ze starobylé šlechtické rodiny, *Jakub Lainez*, *Alfons Salmeron*, *Mikuláš Bobadilla* a Portugalec *Simon Rodriguez de Osevedo* (jiné zdroje uvádějí: *de Azevedo*), z nichž dva, *Salmeron* a *Lainez*, se později stali v Evropě vysoce oceňovanými přírůstky.

Všichni si vykonali *Exercicie* téměř bez *Loyolovi* pomoci sami, pouze v kritických okamžicích potřebovali při cvičeních *Loyolův osobní vliv* a jeho vedení, aby z vidění nebo slyšení byly včas vytrženi zpět do reality. Současně s tím museli správně prožít jeho vlastní filozofie a myšlenky, které v *Exerciciích* napsal. Každý se však těmto *Exerciciím* oddal v jiném čase a za jiných okolností. *Xaverius* například dlouho vzdoroval a nechtěl mít s *Loyolovým spolkem* a s *Loyolou* samotným nic společného. Lákalo ho však tajemství, které všechny obklopovalo a sdružovalo kolem *Duchovních cvičení*. Nakonec i on podlehl jejich tajemnému kouzlu a *Loyolově* o patnáct let starší osobnosti, které se nakonec plně podřídil.

2.5 Rok 1534 – vznik a zasvěcení Loyolova tovaryšstva

S těmito lidmi pak *Loyola* uzavřel v sobotu 15. srpna 1534, tedy v *den nanebevzetí Panny Marie*, v podzemní kapli montmartresského chrámu zasvěceného *Marii – Notre Dame* – poblíž Paříže spolek, který zpečetili mší pod vedením *Fabera* a slavnostním slibem, že až skončí studia budou se věnovat ošetřování nemocných v *Jeruzalémě* a že v *Palestině* založí misii s cílem obrátit vyznavače *islámu* na *křesťanskou víru*.

Tato malá skupinka se pak stala jádrem pozdějšího oficiálního řádu *Tovaryšstva Ježíšova* a tento slib pak obnovovala vždy každým rokem přesně 15. srpna.

Po vykonání prvního slibu a zpečetující mše, kterou celebrowal *Petr Faber* jako jediný kněz tohoto spolku, se všichni dohodli na tom, že se po ukončení studií v roce 1537 v lednu sejdou v *Benátkách*, odkud odejdou do *Říma* a dále pak všichni do *Palestiny*.

2.6 Rok 1535 – Loyola u příbuzných ve Španělsku

Následujícího roku 1535 se *Ignác*, posílen svým misijním úspěchem mezi mladými ve *Francii*, odebral do *Španělska*, aby tam položil základy svého učení a svých *Exercicií* a aby se zotavil ze svého tvrdého *asketického* způsobu života, kdy byl zmořen dlouhými posty, bičováním, *sebetýráním*, mnohými záněty, horečkami a totální podvýživou. Současně *Loyola* plánoval, že zde vyřídí i nějaké soukromé záležitosti svých tří španělských kolegů – tovaryšů.

Ve *Španělsku* pobýval hlavně v rodné provincii *Guipúzcoa*, kde se snažil působit především mezi mládeží a mezi chudými lidmi. Prošel celý svůj rodný kraj a také všechna místa, kde předtím působil jako voják. Usilovně se snažil smazat svoji hříšnou minulost a lidem se představit jako nový člověk s novým životním cílem a s novými životními plány. Pohrdal neustále se opakujícími nabídkami současného *pána z Loyoly*, svého bratra *Martína García*, aby k němu přijel a bydlil a stravoval se u něho na hradě. *Loyola* chodil od vesnice k vesnici, žebrel jídlo a byl ubytován ve špitále sv. *Magdaleny*. Pro *pána z Loyoly* tím vznikla velice nepříjemná společenská situace, zvláště když se lidé dozvěděli, že *Iñigo* odmítl nejen bydlení, ale i stravování a sám přitom žebřá. *Ignác* si toho ale nevšímal. Chodil po *Azpeitii*, kázal, poučoval, teologicky diskutoval a vyučoval katechismu, zvláště mezi mládeží a dětmi.

Po třech měsících působení mezi chudými lidmi, na podzim roku 1535 se *Loyola* odebral do *Itálie*. Připlul do *Janova* a v *Bologni* chtěl studovat teologii. Ovšem znovu se mu projevil zdravotní potíže, a proto se koncem roku 1535 odebral do *Benátek*, kde strávil celý další rok 1536 dáváním *Exercicií* několika kněžím i mladým studentům. Mezi *Exercitanty* byl například i španělský kněz *Diego de Hoces z Malaqui*, který se později stal osobním rádcem papeže *Pavla IV.*

2.7 Rok 1536, 1537 – Loyola v Itálii a jeho plány

Začátkem ledna 1537 se všichni *Loyolovi* přátelé skutečně v *Benátkách* s *Loyolou* sešli tak, jak si slíbili. Navíc sebou přivedli tři nové přátele. Tato skupina vyšla z *Paříže* pěšky a v krutých mrazech šla celkem 54 dnů. Cesta byla navíc ztížena válkou, která vypukla mezi *Francií* a císařem *Karlem V.*

Ovšem největší událostí těchto let nebyla válka, ale boj proti *vzmáhající se reformaci*. Do tohoto boje se pustili i teologové na pařížské *Sorbonně*. Vystupovali a kázali proti učení

Luthera, Zwingliho, Kalvína, Husa, Jeronýma a dalších reformátorů a chtěli toto nové učení úplně zničit a zesměšnit. „Boje proti protestantismu se aktivně účastnila inkvizice, na jejíž příkaz se pálily knihy autorů, jejichž myšlenky se rozcházely s učením katolické církve. Loyola nabyl v Paříži přesvědčení, že katolická církev je ve zlé situaci a že papežskou moc může zachránit jen nový řád.“ **(L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, Praha, 1984, str. 11.)**

A tato myšlenka nového řádu dala Loyolovi podnět k dennodennímu uvažování a rozjímání během ročního pobytu v Benátkách. Stále více v něm sílilo přesvědčení, že musí proti reformaci založit svůj bojovní řád. Došel k přesvědčení, že tím naplní jedno ze svých dřívějších vidění o dvou táborech a sobě jako jednom z největších kapitánů, který se staví jako voják Kristův do boje proti zlu.

Se svým plánem seznámil i své přátele, kteří právě přišli z Francie a kteří se touto myšlenkou nechali nadchnout a strhnout, zvláště když Ignácovi vyprávěli, co všechno Sorbonna musí proti reformaci dělat, aby katolická věrouka zůstala jedinou a autoritativní. Loyola jim při tom několikrát připomínal své vidění a nyní, při společném rozhovoru, došel k přesvědčení, že je čas, aby všichni vidění naplnili. Museli však počkat na příhodnou dobu, neboť bylo třeba požádat papeže o povolení nového řádu. Ten byl však nyní zaneprázdněn válečným konfliktem a nikoho nepřijímal.

Skupinka musela proto počkat až do velikonoce, kdy si napřed z opatrnosti chtěli od papeže vyprosit pouze svolení ke vstupu do Svaté země. Teprve když by byl papež ochotný, chtěli ho požádat o povolení nového řádu.

Družina se tedy vydala do Říma. Odešli bez Ignáce, který raději zůstal v Benátkách, neboť se obával, že by svou přítomností způsobil přátelům mnoho problémů. „Magistrům z Paříže se u papeže dostalo laskavého přijetí. Získali nejen toužené povolení, ale dokonce jim papež přispěl 60 dukáty na cestu. Zároveň je vybavil listinou s povolením, aby ti z nich, kteří ještě nebyli kněžími, mohli obdržet kněžské svěcení od kteréhokoli biskupa a kdykoli. Na konci května byli již zpět v Benátkách.“ **(M. Kyrálová: Ignác z Loyoly, str. 31)**

Povolení ke kněžství bylo využito ještě v Benátkách dne 24. června 1537. „Zatímco v Benátkách vyčkávali, rozhodl se Ignác s přáteli použít římského povolení a nechat se vysvětit. Biskup z Arbe, Vincenc Negusanti, udělil v soukromé kapli v Benátkách kněžské svěcení Ignácovi, Bobadillovi, Codurovi, Xavierovi, Lainezovi a Rodriguezovi; Salmeron byl vysvěcen na jáhna; na kněžské svěcení musel počkat do října, až dovrší předepsaný 22. rok věku.“ **(M. Kyrálová: Ignác z Loyoly, str. 31)**

2.8 Loyolova oblast působení

Na této etapě Loyolova života je dobré si povšimnout skutečnosti, že Loyola nejvíce vyhledával mládež, studenty, děti a nebo kněze. V kolektivu takových lidí se mu pracovalo vždy nejlépe. Děti ještě totiž nemají dostatečně vyvinutý cit pro to, aby na sobě rozpoznaly cizí vliv z jiné osoby, mládež je zase chtivá poznání a ochotná si všechno vyzkoušet na vlastní nebezpečí, kterého se vůbec nebojí, a navíc je schopná přijímat jakékoliv pronikavé, nové učení, ať má jakéhokoliv ducha. Kněží jsou zase natolik ukázněni a svou církví znásilněni, že ani v nejmenším necítí potřebu protestovat, když je jim zasahováno do jejich svědomí a když je jim diktováno, co mají a co nemají dělat. A přesně všech těchto atributů Ignác z Loyoly plně pro svůj záměr využíval.

Co měl v sobě Loyola zvláštního, že to velmi silně přitahovalo všechny tyto skupiny lidí ke

starému studentovi? Byl to jeho ideál a osobní vliv na každou citlivou duši. Ovšem to by nestačilo. Byl to také malý talisman, který u sebe stále nosil – knížka, ve skutečnosti úplně nepatrná knížečka, která bez ohledu na svou útlou patřila mezi knihy, které výrazně ovlivnily osud lidstva. Byla vytištěna už tolikrát, že nelze ani zjistit počet výtisků. Stala se také předmětem více než 400 komentářů. Je to učebnice jezuitů a zároveň shrnutí dlouhodobého vnitřního vývoje jejich mistra. Jsou to právě ona *Duchovní cvičení, Exercicie*, kterými Ignác dosahoval přesně toho, co potřeboval. **(H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 25).**

H. Boehmer později o této metodě ovlivňování řekl: „Ignác pochopil mnohem lépe než kterákoli z vůdčích postav minulosti, že nejlepším způsobem, jak dovést člověka k určitému ideálu, je ovládnutí jeho představitosti. »Prostupujeme ho duchovními silami«. Příliš pozdě si však takový člověk uvědomí, že je velmi obtížné je odstranit. Jsou to síly trvalejší než všechny nejlepší zásady a učení. Tyto síly mohou kdykoliv znovu vystupovat na povrch. Někdy zůstávají po celá léta bez povšimnutí, ale najednou jsou tak diktátorské, že vůle člověka není schopna ani v nejmenším protestovat a poddává se jejich neodolatelnému nutkání.“ **(H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 34–35).**

A v takovém stavu pak musí být všechny „pravdy“ katolického dogmatu nejen promeditovány, ale také prožity a procítěny každým člověkem, který se oddal těmto *Cvičením (Exerciciím)* za pomoci „duchovního rádce“. Jinými slovy musí pochopit a znovu prožít *mysterium* s co největší možnou intenzitou. Citlivost kandidáta se zvyšuje natolik, nakolik jej tyto síly postupně pronikají. Čím více je kandidát prostoupen *okultním východním mysticismem a Loyolovým duchem*, tím je citlivější a tím intenzivněji prožívá *mysterium Duchovních cvičení*. Nechat se prostoupit *okultními silami* však není v síle samotného člověka. Kandidát o to musí intenzivně usilovat a plně toužit se stát *mediem těchto sil* čímž tak přímo vstupuje na pole *spiritismu* pod rouškou *vidění, slyšení a cítění* zdánlivě biblických výjevů z knihy Zjevení, z Evangelíí a ze starozákonních výroků patriarchů a proroků o *pekle, věčném ohni, zatracení, očištění, spasení a ráji*.

2.9 Popis Duchovních cvičení

Základem *Duchovních cvičení* jsou mnohá *vidění* v jeskyni i dominikánském klášteře z *Manresy* a *slyšitelné duchovní projevy* v podobě *hlasů*. A to všechno se musí usídlit nejen ve cvičencově paměti, ale především v jeho podvědomí, a to s takovou mocí, nakolik se snažil tyto síly vyvolat a spojit se s nimi. Kromě *zraku* musí sehrát svou roli také i ostatní smysly, jako je *sluch, čich, chuť* a *hmat*. Ve spojení se silami se zkrátka jedná o řízenou autosugesci na podkladě *hrůzy* a *strachu*. Před kandidátem znovu ožívá *vzpouza andělů, vyhnání Adama a Evy z ráje, Boží soud*, scény z *evangelií* a *pašijí*. V mistrně uspořádaném sledu se střídají scény milé a blažené s těmi nejponurejšími. Není třeba uvádět, že v této „*laterně magice*“ má stěžejní postavení *peklo s ohnivým jezerem*, do kterého jsou vhazováni se strašlivými skřeky odsouzení. Je to ukrutná sugesce *síry* a *pálených těl*. Přesto však je tu vždy Kristus, aby podepřel vidoucího, který ani neví, jak mu co nejlépe poděkovat za to, že ho ještě nehodil do pekla, aby si odpykal své minulé hříchy.

Například rozjímání o *pekle* v *pátém cvičení* obsahuje po přípravné modlitbě a dvojí průpravě patero bodů a rozmluvu. První průpravou je úprava dějiště. *Exercitant* musí být díky *autosugesci* schopen takové představitosti, že svým „*zrakem obrazivosti*“ uvidí *délku, šířku* a *hlubokost pekla*. Při druhé průpravě si *exercitant vsugerovává*, že chce vidět všechny *hrůzy* a *tajemství pekla*. Ve svém nitru neprosí o nic jiného, než aby uviděl a prožil pronikavý pocit

trýzně, kterou trpí *zatracenci*. O tento prožitek žádá z toho důvodu, aby, v případě, že by kdy vlivem svých chyb zapomněl na lásku k Pánu, „*aspoň bázeň před třetí pomohla, abych nepřišel do hříchu*“.

Jak je to rozdílné od **Bible**, v níž je *láska člověka k Bohu* postavena na úplně jiném základě. *Pravá láska k Bohu* je totiž postavena na *vděčnosti Ježíši Kristu* za Jeho dobrovolné očištění od osobních, konkrétních hříchů, pokud jsme Mu je vyznali. „*Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není. Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme pravdy. Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu. Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.*“ (**1. ep. Janova, 1. kapitola, 4. až 9. verš**). *Pravá láska k Bohu* vyvěrá z vědomí a poznání, že je to pouze Ježíš Kristus, kdo má ve vesmíru osobní, nezastupitelnou úlohu v záchraně lidstva na této Zemi a díky Němuž celá Země i s lidstvem stále ještě existuje, neboť pouze On sám se stal obětí na Golgotě a právě díky tomu má každý člověk stejnou možnost využít jedinečné šance být spasen, to jest být zachráněn a být tak později vrácen do svého původního nebeského domova, odkud kdysi lidstvo zastoupeno Adamem a Evou vypadlo a muselo jít svou vlastní cestou trní a bodláčí, cestou potu a dřiny, cestou bolesti a smutku, to jest cestou následků z vlastních hříchů a zločinů. *Pravá láska člověka k Bohu* je v **Bibli** postavena na prožitcích, že *Bůh je milosrdný, láskyplný, dlouhoshovívající, hojně odpouštějící, milostivý a dobrotivý*. *Opravdová láska k Bohu* nemůže a také nebude nikdy fungovat na základě *strachu, děsu, hrůzy, vyděšení, stresu, depresí, vyhrožování* nebo *nátlaku* vyvolaného prožitkami pod vlivem *Duchovních cvičení*.

Druhá průprava při rozjímání o *pekle* se v *Duchovním cvičení* skládá z pěti dalších bodů: První bod je splněn, když exercitant „*zrakem obrazivosti*“ uvidí velké šlehající plameny a duše uvězněné ve svých tělech zmítající se v ohni. Druhý bod je splněn, když svými *ušima* uslyší „*pláč, nářek, křik, rouhání proti Kristu, Pánu našemu, a proti všem svatým*.“ Třetí bod je splněn, když svým *čichem* cítí „*dým, síru, kal a věci hnijící*.“ Čtvrtý bod je splněn, když *okusí* „*chutí věcí hořkých, jako jsou slzy, hoře a červ svědomí*.“ A pátý bod je splněn, když se svým *hmatem* dotkne plamenů a při tom pocítí, „*jak se plameny dotýkají duší a je žhnou*.“ Pak rozmlouvá s Kristem, přičemž se snaží navždy si zapamatovat duše, „*kteří jsou v pekle: jedny, poněvadž neuvěřily v jeho příchod, druhé, že, ač uvěřily, nejednaly podle jeho příkázání, třetí...*“. První cvičení se vykoná o půlnoci, druhé hned jak se ráno vstane, třetí přede mší nebo po mši (v každém případě před obědem), čtvrté v hodinu nešpor a páté hodinu před večeří.

Ten, kdo *Duchovním cvičením* podlehne a nechá se jimi přesně vést, tedy dochází nakonec k takovým prožitkům, ve kterých slyší zoufalý pláč zatracených nebo řev věčně se škvařících lidských těl. Ve *vidění* vidí, jak se ti, kteří vzdorují *Duchovním cvičením*, zmítají a jsou rozsekáni na kusy nebo vhažováni do pekelného žáru. To pochopitelně ještě více umocňuje touhu podlehnout a úplně se poddat *Duchovním cvičením* všemi smysly a celým tělem, celou duší, myslí a srdcem. Scény a hrůzy jsou tak sugestivní a natolik živé, že exercitant sám prožívá část z těchto hrůz, potí se a těžce dýchá z hrůzy a stresu, který na něj doléhá, upadá do mdloby a opět se probouzí křikem mučených. Sám při těchto prožitcích může vydávat podobné skřeky a zvuky, jakých je ve viděních nebo slyšeních svědkem, a kdyby nebyl pod přímým vlivem a „ochranou“ svého *duchovního rádce a učitele*, který ho těmito *Duchovními cvičeními* provází, již nikdy by se z těchto stavů sám nevysvobodil a tyto hrůzné výjevy by ho provázely po celý zbytek života.

Takovým zkušenostem a prožitkům, pokud je cvičenec správně „loyolovsky“ prožívá, se vyrovnají již jen *halucinace* vyvolané *halucinogenními drogami*. Popis průběhu *halucinací* při použití halucinogenních drog jako *LSD, LAA, Extáze, Led, Methamfetamin, durman* a další je v principu totožný s vjemy, které prožívá exercitanti při *Duchovních cvičeních*.

Loyolova Duchovní cvičení z roku 1522 ve své části *O pekle* přináší návod, jak vyvolávat autosugescí duševní stav, ve kterém je člověk přístupný nejfantastičtějším představám a tím je připraven i k velmi odvážným rozhodnutím a závazkům. Konečným cílem je podpořit pocit malosti exercitanta před tváří tajemných sil římskokatolického nadpřirozena.

Římskokatolický odpůrce Ignácova učení, **Edgar Quinet**, o *Exerciciích* napsal: „*Předem jsou nainscenována nejen vidění, ale je také i uveden přesný návod na vzdechy, zvolání a dýchání. Pauzy a chvíle ticha jsou zaznamenány podobně jako na notové osnově. Pokud mi nevěříte, budu citovat jeden z nadpisů: »Třetí způsob modlení, a to měřením slov a chviliek ticha.« Tento konkrétní způsob modlení spočívá v tom, že mezi každým dechem se vypouštějí některá slova a dále: »Dbejte na to, abyste zachovávali stejnoměrné přestávky mezi každým dechem a potlačovali vzlyky a slova.« (Et paria anhelituum ac vocum interstitia observet), což znamená, že člověk, ať je inspirován nebo ne, se stává pouhým strojem, který musí vzdychat, vzlykat, sténat, plakat, křičet nebo zdržovat dech v přesně vymezeném okamžiku a v přesném pořadí, které je podle zkušenosti nejvýhodnější.“ (**Michelet et Quinet: Des Jesuites, Hachette, Paulin, Paříž, 1845, str. 185 – 187**).*

Časové rozvržení a průběh *Duchovních cvičení* probíhá následovně: „*Nejdříve ze všeho musí člověk odejít ze světa a úplně se izolovat od všech životních záležitostí. Ve slavnostním tichu své komnaty se má každý den věnovat čtyřem meditacím. První při svítání, poslední o půlnoci. Aby mohla představitost lépe působit na duši, měla by být místnost uměle zatemněna a na jejích stěnách by měly být rozvěšeny obrazy pekla a jiných hrůz. V průběhu prvního týdne odloučení by se měly myšlenky kajícího upínat výhradně k hříchu, smrti a soudu. Měl by o nich hloubat tak dlouho, dokud by z určitého pohledu »nespatřil obrovské vzplanutí pekla, jeho nářky, skřeky a rouhání, nepocítil by hryzáni svědomí a jemně by se nedotkl těch ohňů, které spalují duše zatracenců.«*

Druhý týden by měl odvrátit oči od této strašlivé podívané a upnout je ke Vtělení. Teď už, když sedí ve své temné komnatě, mu uši neplní nářky ztracených lidí, ale je to píseň anděla oznamujícího narození dítěte a »Marie, podvolující se dílu vykoupení«. Je mu nařízeno vylévat projevy vděčnosti a chvály, kterými přetéká jeho duše díky neustálým meditacím na toto téma, k nohám Trojice.

Třetí týden má být svědkem slavnostního zápisu duše do armády Velkého Kapitána, který se při svém Vtělení »sklonil z nebes a sestoupil dolů«. Před zbožným vyznavačem stojí dvě města – Jeruzalém a Babylon – ve kterém se rozhodne bydlet? Před oči jsou mu předloženy dvě vojenské korouhve – pod kterou bude bojovat? Jedna je široká a nádherná a volně vlaje ve větru. Zlatá písmena nesou moto: »Pýcha, čest, bohatství.« Ale druhá má vepsáno úplně jiné moto: »Chudoba, hanba, pokora.« Ze všech stran zaznívá volání: »Do zbraně!« Musí se rozhodnout a musí se rozhodnout teď, neboť sedmé slunce třetího týdne spěchá ke svému západu. Právě pod praporem Chudoby si zvolí, že vyhraje neporušitelnou korunu.

Nyní nastává jeho čtvrtý a poslední týden a s ním i velká změna témat jeho meditací. Má zapudit všechny chmurné myšlenky, všechny hrůzné představy. Brány Hades mají být zavřeny a mají být otevřeny brány nového života. Nastává pro něj ráno, doba jara a on se má obklopit světlem, květinami a vůněmi. To je sabat duchovního stvoření. Má si odpočinout a vychutnat v tomto odpočinku předehtu věčných radostí. Tuto náladu si má udržovat, zatímco nad ním sedmkrát vyjde a zapadne slunce. Nyní je dokončen a uschopněn bojovat v armádě Velkého

Kapitána." (J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 385 – 386).

Je pochopitelné, že po čtyřech týdnech věnovaných těmto *intenzivním cvičením*, kdy se kandidát stýká pouze se svým *duchovním velitelem a rádcem*, dozraje pro další výchovu a lámání. Je mu lámána jeho *svobodná vůle*, jeho *svobodomyšlnost* je zotročována stále víc až do úplného vymizení posledních záchvěvů *vlastního, osobního, svobodného projevu myslí i duše*. Sám cvičenec se musí podle *Loyoly* modlit přesně takto: „*Vezmi si, Pane, a přijmi celou moji svobodu, mou paměť, můj rozum a celou mou vůli; všechno můj majetek a moje vlastnictví. Tys mi to dal, Tobě, Pane, to vracím zpět. Všechno je Tvoje, nalož s tím zcela podle své vůle. Dej mi jen svou lásku a milost, to mi stačí.* (č.234, s.89). Tato modlitba má být po každém bodu meditace vyslovena s velkou oddaností toho, kdo se nabízí.“ (**Ladislav Boros: Osvobození k životu – Exercicie Ignáce z Loyoly jako směrnice pro dnešní život, Praha, 1994, str. 164**).

Pokud někdo dovolí, aby mu druhý vzal *rozum, svobodnou vůli, paměť a svobodu*, zákonitě se stává bezduchým, nepřemýšlejícím otrokem – strojem bez citu, vhodným k vykonání i těch nejzrůdnějších činů.

2.10 Jak vznikla Duchovní cvičení

Jak dosáhl *Loyola* metody, která nahrazuje *drogu*, aniž snižuje účinek *halucinací* a navíc spoutává člověka a činí ho médiem druhého, který s ním může nakládat podle své libovůle? Bezcitně se při všech svých *halucinačních prožitcích* a duchovních *extázích* sledoval, aby pak všechno přesně krok za krokem popsal. Zde objevil klíč, jak ovlivnit druhého, jak ho spoutat a zotročit ho výhradně ve svůj prospěch.

Právě to musel popsat **M. Quinet**, když vyprávěl o *Loyolovi*, stvořiteli tak hrůzné *halucinační* metody: „*Víte, co Ignáce z Loyoly odlišuje ode všech asketiků minulosti? Skutečnost, že se ve stavu extáze dovedl logicky a chladnokrevně pozorovat a svůj stav analyzovat, zatímco ostatní neměli ani nejmenší pomyšlení na to, aby o sobě samém přemítali. K tomu, aby u svých učedníků vyvolal pochody, které mu přesně vyhovovaly, potřeboval přesně 30 dní. Touto metodou lámal vůli a rozum člověka podobně jako jezdec krotí svého koně. Potřeboval jenom 30 dní, triginta dies, aby si podmanil duši. Všimněte si, že jezuitství se šířilo společně s moderní inkvizicí. Zatímco inkvizice podlamovala tělo, Duchovní cvičení pod Loyolovou mašinérií likvidovalo myšlení.*“ (**Michelet et Quinet: Des Jesuites, str. 185 – 187**).

V každém případě nikdo nemůže příliš do hloubky prověřovat svůj duchovní život, a to ani když má „tu čest“ být jezuitou. *Loyolovy* metody jsou doporučovány zvláště věrným zastáncům církve, jak nás na to upozorňují komentátoři jako např. **R.P. Pignard de la Boullaye**, autor knihy **Duševní modlitba pro všechny** (1931), který byl inspirován „svatým“ *Ignácem*. Tato jezuita i katolickou církví dodnes velmi oceňovaná pomůcka pro duši by měla být mnohem výstižněji označena jako „*Duševní odcizení...*“, ale ne „*Duševní modlitba...*“.

2.11 Vliv Duchovních cvičení na učedníky, porovnání s Biblií

Když porovnáme *Loyolovy* učedníky s učedníky *Ježíše Krista* v **evangeliích**, nacházíme zásadní rozdíl v projevu jejich *svobodné vůle*.

Zatímco *Loyolovi* učedníci nesměli ani myšlenkou zapochybovat o jakémkoliv rozkazu

svého nadřízeného učitele *Loyoly*, *Kristovi učedníci* mohli i v přítomnosti svého Mistra volně vyjádřit své pochybnosti, aniž by byli slovně nebo fyzicky potrestáni. Zatímco *Loyolovi učedníci* byli vychováváni přísnou, *asketickou* metodou skrze *Duchovní cvičení*, *učedníci Kristovi* byli vychováváni přímým příkladem svého Učitele. Zatímco *Loyolovi žáci* všech dob nesměli a nesmějí nikdy zapochybovat o správnosti *Duchovních cvičení* a při cvičeních se nesmí jakýmkoli svobodným způsobem projevovat jejich *vůle*, *myšlenky*, *cit* ani *pocity* pod hrozbou trestů a duchovních muk, *Kristovým žákům* zůstává *svobodná vůle* ponechána, aby si Kristovo učení aplikovali do svého života tak, jak sami stačí a uznají za nejlepší. Zatímco *Duchovní cvičení* jsou přesnou šablonou, určující i počet vzdechů, nádechů, výdechů, a jsou *diktátem* toho, jaké myšlenky a pocity musí v mozku přesně právě probíhat, je *Kristovo učení* zcela svobodné a snadno přizpůsobivé chápání každého člověka, aniž by byla spoutána jeho svoboda mysli. Navíc je *Kristovo učení* svým učedníkům pouze poodhalováno a to jenom do té míry, aby mohli být učedníci ve všech dobách vedeni Duchem svatým a s jeho pomocí mohli s Kristem spolupracovat na modlitbách, z nichž teprve potom pochopí mnoho dalších, konkrétních pokynů a pravd aktuálních pro jejich osobní život i dobu, v níž žijí.

Nikdy se tedy v **evangeliích** nejedná o šablonovité přikazování, jak **Písma** prožívat. Je to ponecháno na *svobodném chápání a vnímání* učedníků podle jejich vlastních možností (vnitřní citlivost k duchovním prožitkům, intenzita spojení s Bohem) a podle *osobní svobodné vůle*.

Zatímco *Loyolovo Duchovní cvičení* vyžaduje, aby *exercitant* byl čtyři týdny o samotě, uzavřen před vnějšími vlivy světa, bez setkání s druhými, kdy se směl pouze setkávat jen se svým lidským učitelem a rádcem, *Kristovo učení* takový těžký žalář po nikom nežádá. Naopak sám Ježíš Kristus v prosbě ke svému Otci za své učedníky jasně říká: „*Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji. ...Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Svatý Otče, ohlídej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno tak jako my. ...Neprosím tě, abys je vzal ze světa, ale abys je zachoval od toho zlého.*“ (**Evangelium Jana, 17. kapitola, 9., 11. a 15. verš**).

Zatímco *Loyolovi žáci* musí svému učiteli přesně popisovat, co prožívají, co cítí a vnímají při *Exerciciích*, *Kristovo učení* jasně hlásá, že „*jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu*“ (**Epištola Pavla k Římanům, 14. kap., 12. verš**). „*A poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí*“ (**Evangelium Jana 8. kap., 32. verš**). „*Proto v svobodě, kterou nás Kristus osvobodil, stůjte a nezaplétejte se zase ve jeho bezduché otročiny.*“ (**Epištola Pavla ke Galatským, 5. kap., 1. verš**). „*Proč by tedy měla být má svoboda potupena od cizího svědomí. Pravím, že to není tvoje svědomí, ale toho druhého.*“ (**Epištola Pavla ke Korintským, 10. kap., 29. verš**).

Těchto několik výroků **Nového Zákona** jasně dokazuje, že biblické křesťanské učení nesvazuje člověka do *otrocké, bezmyšlenkovité služby*, že ho nestaví do úlohy *robota bez citu* a že je u každého člověka respektováno *osobní svědomí* a *svobodná vůle*. V *Loyolových Exerciciích*, a tím i u jezuitů, však po tomto všem nenajdeme ani památky.

Kapitola 3

Založení tovaryšstva

3.1 Rok 1534 – přísaha tovaryšstva – pochod na Izrael

Dne 15. srpna roku 1534, tj. na svátek *nanebevzetí Panny Marie*, kdy bylo v chrámu *Notre Dame* na *Montmartre* Tovaryšstvo Ježíšovo neoficiálně založeno, bylo *Ignácovi* 44 let. Svět okolo sebe však nevnímal úplně reálně. Národy byly ve válečném stavu, probíhaly války (např. v roce 1521 *Turci* pod velením sultána *Suleimana* dobyli *Bělehrad*, v roce 1527 španělská armáda vydrancovala *Řím* a *Vatikán*).

Loyolu však války nezajímaly, ani ho nezajímaly sociální podmínky evropských obyvatel. Soustředil se na válku proti *Luciferovi*, vůdci padlých andělů, který usiluje o všeobecnou zkázu. „*Proto Iñigo vycházel z hlavní zásady: Quo universalius, eo divinius. Čím všeobecnější je tvá činnost, tím víc je božská. Uvědomoval si, že pokud chce dosáhnout jednotného tažení, potřebuje tým shodně smýšlejících lidí, směřujících ke stejným cílům jako on sám, ovšem po celém světě... Měl dojem – pokud chcete, říkejte tomu instinkt – který mu našeptával: »Musíš si podmanit a přetvořit rozum, náboženské přesvědčení a sebehodnocení každého člověka, jeho vnímání světa a všechna jeho přání. Musíš to udělat podle svých vlastních představ o Kristově království a o boji, který vede za svoje království. Jedině tímto způsobem budou lidé vykonávat potřebnou, láskyplnou službu.«...*

Válka, do které se Iñigo pustil, byla válkou výhradně o vlastnictví duší a byl v sázce duch každého muže a každé ženy na světě. Jedinou zaručenou zbraní v této válce byl Kristův živý osobní zástupce na Zemi: římský papež. Proto si Iñigo stanovil druhou zásadu: pracovat přímo pro římskokatolického papeže a pod ním. Čím přesnější a užší bude jeho spojení s papežem... tím účinnější bude jeho činnost v této všeobecné, nekončící válce.“ (Malachi Martin: The Jesuits, str. 159 – 160).

Po svátosti přijímání tento *animátor* a jeho společníci slavnostně odpřísáhli, že ihned po ukončení studií půjdou do *Svaté země*, aby podle všeobecně známých plánů papeže obraceli nevěřící na katolickou víru, a to hlavně *muslimy*. Pak následovalo již dříve zmíněné putování *Ignáce* po rodném kraji ve *Španělsku* a po *Itálii*, kde *Ignácovi tovaryši* získali od papeže povolení k vysvěcení na kněze a ke kázání podle *Exercicií*.

3.2 Rok 1537 – cesta Loyolovy skupiny do Izraele

Po vysvěcení na kněze 24. června 1537 v *Benátkách* chtěla *Loyolova skupinka* odplout podle přísahy do *Palestiny*. Ale z přístavu už nevyplula do *Svaté země* ani jediná loď, neboť mezi *Benátskou republikou* a *Tureckem* vznikl válečný stav, který se vyostřil 13. září 1537, protože *Benátky* uzavřely spojeneckou smlouvu s papežem, a tím se ocitly v přímém válečném konfliktu s *Turky*.

Loyolova skupina (nyní již v počtu deseti lidí) však nemohla odcestovat nejen v roce 1537, ale, jak jim papež *Pavel III.* (vlastním jménem *Alessandro Farnese*) odhalil, nebudou moci odcestovat ani v následujícím roce 1538. Papež i přesto, že původně plán podpořil a to i finančně, jim v *Římě* při druhé audienci ukázal, jak je jejich projekt už nemožný, protože právě

organizuje křížové tažení proti Turkům za pomoci německého císaře a Benátské republiky. Plán na evangelizaci Palestiny papež prohlásil už za neuskutečnitelný. Navíc „potřeboval služby Ignáce z Loyoly především v Evropě. Reformace, která zasadila katolické církvi těžký úder a otřásla jejími pozicemi, odsunula plány na dobytí tzv. Svaté země do pozadí. Kacířství, jak církev označovala reformaci, se šířilo střední Evropou a nad papežskou stolicí visela hrozba. To změnilo plány Ignáce z Loyoly. Papež Pavel III. mu a jeho druhům řekl: »Proč byste chodili do Jeruzaléma? Chcete-li oddaně sloužit a pomáhat boží církvi, pak skutečný a pravý Jeruzalém je – Itálie.« Tím papež vyjádřil přání, aby své síly věnovali obraně katolicismu v Evropě a především v Římě. Boj proti kacířům byl pro papežskou moc důležitější než dobytí Svaté země.“ (**L' Osservatore Romano, 5.–6.6.1972; L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 12).**

Nevědomky je tak papež zprostil původního slibu, který si Loyola a jeho tovaryši dali mezi sebou, a proto se organizátor spolu se svými druhy rozhodli pro misijní práci v křesťanských zemích. Rozdělili se do skupin, aby působili ve mnoha městech v severní Itálii, kde skutečně kázali a vyvíjeli pastorační činnost se snahou co nejvíce zamezit šířícímu se protestantskému učení. V dohodnutou dobu se zase scházeli ke společným poradám o dalších plánech.

3.3 Rok 1538 – Loyolovy plány na oficiální organizaci

Katolický historik **Malachi Martin** nastiňuje otázky, které si v této době Ignác kladl: „Jak dokáže sjednotit a stmelit dohromady oddíly lidí, které by se čítaly na stovky, ale žily by a pracovaly ve všech částech světa? Jak by se mu podařilo propojit jednotlivce oddělené stovkami a tisíci mil, kteří spolu mohou stěží komunikovat, do uniformní a přesně fungující organizace? »Uniformita« podle Loyolových představ představovala shodu s přáními a záměry papeže, »přesné fungování« znamená přesné vykonávání papežových pokynů. Jak zaručit to všechno za těchto rozdílných podmínek, velkých vzdáleností...?“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 160).**

Ignác se skupinou svých příznivců tyto otázky rozebíral ze všech stran, až došli k rozhodnutí, že se celá skupina dokonale ztotožňuje s Ignácovým vlastním řešením: Dokonalou poslušností papeži a naprostému podřízení se jeho plánům a záměrům s celou katolickou církví. Došli k předsevzetí, že se jako organizace dají do služeb papeže, aby je mohl vysílat do všech částí světa, a to za jakýchkoli podmínek, v jakékoli době, do jakéhokoliv boje nebo úkolu apod.

Hlavní zásadou tedy byla *bezpodmínečná poslušnost papeži*, ať to byl kdokoli. Podle *Iñiga* to znamená nikdy neodporovat a být vždy k dispozici „jako starcova vycházková hůl nebo jako mrtvola“. (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 160).**

Poslušnost papeži však vyžaduje dokonalou poslušnost vlastního nitra při vykonávání svěřených úkolů. Vyžaduje *umrtvenou duši*, úplné *umrtvení vlastních pocitů a citů*, *umrtvený hlas těla*. Kde jinde mohli budoucí patres prověřit svůj stav duše pro budoucí službu Římu než na bitevním poli v nemocnicích. Tam se hlas těla, hlas duše i hlas ducha bouřil nejvíce.

Navíc se k tomu přidala i soutěživá snaha porazit nově vzniklý řád *theatinů*, který se již těšil všeobecnému obdivu díky své obětavé péči o nemocné ve špitálech, díky své přísnosti ve svých zásadách a díky své snaze dát světu příklad aktivní činnosti a obětavosti. Kdo ještě dokázal doufat v oživení katolické zbožnosti nacházející se téměř v naprostém úpadku, ten obracel svůj zrak pln očekávání právě na *theatiny*.

Avšak nově vznikající řád jezuitů měl oproti *theatinům* jednu velikou přednost. Jejich síly byly zformovány podle vojenského vzoru, jejich poslušnost vybičována do krajnosti *Duchovním cvičením* a jejich sebezapření a obětavost umrtvením duše a heroickým sebepřekonáváním. To jsou slova historika shovívavého k jezuitskému řádu, **R.F. Millera**, který k tomuto období roku 1538 ve svém díle píše: „*Dlouhé čekání v Benátkách nabídlo nevelké společnosti příležitost, aby se poprvé projevila prakticky. Tendence působit navenek byla jednotce, kterou Ignác vytvořil, vlastní, neboť síly tohoto společenství vytvořeného podle vojenského vzoru prahly samy od sebe po aktivitě. Členové spolku projevovali živou snahu něco vykonat, něčím se významenat, jakýmkoli způsobem se podílet na boji o království Kristovo.*

Mezi všemi ostatními duchovnímu bratrstvy vynikal tehdy zejména teprve nedávno založený řád theatinů...

Nelze se proto divit, že Ignác a jeho druhové se pokoušeli s theatiny soutěžit. Vrhli se na péči o nemocné, začali se starat o chudé, vězně a umírající a prokazovali přitom přímo nadlidskou obětavost. Na místo snahy překonat křížácké rytíře nyní nastoupilo úsilí vyrovnat se theatinům; toto přání je záhy dovedlo k činům, jejichž cílem často nebylo ani tolik pomáhat nemocným jako z nich spíše učinit objekty, na kterých by mohli cvičit své heroické sebepřekonání.

Ignác konečně podával důkazy takového patetického heroismu již bezprostředně po svém obrácení ve špitále v Manrese. Věnoval se přitom zejména těm nemocným, jejichž neduhy vyvolávaly největší odpor, a když cítil, že se jeho smysly hodlají vzbouřit proti všemu tomu zápachu, špíně a hnusu okolo něho, přinutil se hned s láskou obejmout právě ty nejodpornější obyvatele špitálu.

Zcela v tomto duchu se nyní chovali jeho přívrženci i v benátských špitálech. Nejenž vykonávali ty nejnižší práce, zametali a cídili podlahy od špíny, vynášeli noční nádoby, kladli zemřelé na máry a hloubili hroby; oni si přímo vybírali právě takové práce, které vyvolávaly největší hnus a odpor.

Františka Xaverského jeden nemocný prosil, aby mu poškrábal hnisavé boláky, a když František pocítil, že by se mu mohlo udělat zle, zvedl hned ruku potřísněnou pacientovým hnisem k ústům, aby tak podrobil svou schopnost sebepřekonání největší zkoušce. Šimon Rodriguez zase vzal jednoho nemocného leprou, kterého nechtěli ve špitále přijmout, do svého vlastního pokoje a sdílel s ním lože.

Jindy přenocoval Rodriguez cestou z Benátek do Říma v jednom špitále v Ravenně, prostěradlo lože, které mu nabídli, tam bylo ještě vlhké od hnisu nemocného. Rodriguez se otřásl odporem a chtěl nejprve nabídnutý nocleh odmítnout; pak si však, aby se potrestal za svou slabost, lehl nahý do lože, ve kterém před chvílí zemřel jakýsi muž na následky zavšivení a jež se dosud hemžilo hmyzem.

Veškerý život malé skupiny byl dosud ovládán podobnými ideály umrtvování. Chodili v hadrech a obývali rozpadající se domy bez oken a dveří, v nichž je nic nechránilo před malárií. Navíc hladověli, žebrali, a co vyžebrali, rozdali. Protože však jejich odříkání a bída nebyly výsledkem skutečné nouze, jíž by nebylo vyhnutí, chyběla tomu všemu skutečná vážnost a vnitřní oprávněnost; vždy to působilo poněkud hledaně a teatrálně. Nicméně již sama okolnost, že se naši blouznivci vůbec začali zajímat o zlo své doby a hledat prostředky použitelné k jeho potírání, znamenala velký obrat ve způsobu jejich myšlení. A tak se z nezralého blouznění pomalu vyvíjela jezuitská organizace, která se měla krok za krokem začít zabývat střízlivými úkoly.

Neboť jakmile se jednou konečně pozornost těchto prvních jezuitů obrátila od fantastických ideálů k praktickým potřebám, začaly se hned odevšud vynořovat problémy, k jejichž zvládnutí byla, jak se zdálo, povolána právě vojensky ukázněná »Compañía de Jesús«." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, Praha, str. 91–94**).

3.4 Rok 1537 až 1539 – Loyola v Římě a před papežem

Spolu s Faberem a Lainezem pak Ignác nastoupil cestu do Říma, aby se papeži oficiálně představil a vyprosil si na něm povolení k založení nového řádu. „V každém městě, které míjeli cestou do Věčného Města, zanechávali skvělou pověst o svatosti svou prací v nemocnicích a zanícenými proslovky k chátře na ulicích. Když se blížili k Římu a srdce některých společníků si začínala zoufat, byl Loyola povzbuzen viděním, ve kterém se mu zjevil Kristus..." (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 386**). „Mystické vidění" měl Ignác ve staré, osamělé kapli La Storta, kousek od Říma. Ignác a jeho kolegové se v této kapli modlili, když tu náhle se jim ve vidění zjevil sám Bůh Otec a Kristus s křížem na rameni a Ignác slyšel, jak Bůh Otec žádal svého Syna, aby Ignáce přijal za svého služebníka. „A tak ho Ježíš přijal a pravil: »Chci, abys nám sloužil ty« " (**Kyralová: Ignác z Loyoly, str. 32**). „A řekl mu: »V Římě k tobě budu milostiv« " (**J.A. Wylie, str. 386**) a dále viděl, jak „Bůh Otec Synu svému kříž nesoucímu odevzdal tovaryšstvo pod jeho ochranu, kterou Ježíš Kristus také přislíbil, řka: »Já vám v Římě budu milostiv.« ...Toto vidění bylo příčinou, že Ignác potom řeholi nově založenou nazval Tovaryšstvo Ježíšovo (Societas Jesu). " (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 14**).

A protože v Benátkách činnost Ignácových tovaryšů a samotného Ignáce znovu vzbudila podezření inkvizice, skupinka po příchodu do Říma neotálela, narychlo sestavila Ústavu Tovaryšstva Ježíšova tím, že ke třem obyčejným mnišským slibům, to je „slibu chudoby, čistoty a poslušnosti, přidali ještě čtvrtý slib, že budou papeže poslušni ve všem, cokoliv jim nařídí." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 14**) a předstoupila před papeže Pavla III.

„Když se vrhli k nohám Pavla III., setkali se s tím nejlépejším přijetím. Papež uvítal jejich nabídku ke spolupráci jako nabídku přicházející v nejpříhodnější chvíli. Papežství bylo tou dobou ohrožováno velkým nebezpečím. Polovina Evropy se bouřila, ukázalo se, že staré mnišské řády jsou neschopné, a proto se zdálo, že tuto novou a nečekanou pomoc seslalo samo Nebe. ...Papež doplnil a nakonec i odsouhlasil stanovy a ústavu nového řádu. Zrak Pavla III. upoutaly především dvě zvláštnosti v ústavě budoucího řádu. První byl slib bezpodmínečné poslušnosti. Společnost přísahala, že bude poslouchat papeže tak, jako vojsko poslouchá svého generála. Její členové mu nenabízeli kanonickou, ale vojenskou poslušnost... Neměli být zkrátka tolik mnichy jako spíše vojáky. Druhou zvláštností bylo, že její služby měly být poskytovány zcela bezplatně, slibovali, že nikdy nepožádají papežský stolec ani o halíř." (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 386**).

Jezuité dali papeži k dispozici sami sebe a slíbili mu bezpodmínečnou poslušnost. Tento čtvrtý slib papeži obzvláště vyhovoval, neboť „od členů Tovaryšstva Ježíšova požadoval, aby svůj život zasvětili nepřetržité službě Kristu a papeži a aby vykonávali vojenskou službu pod praporem Kristovým." (**Rinascita, 1965, č.25, str. 18; L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13**).

Ignác z Loyoly pak znovu předložil papeži vlastní souhrn pravidel pro činnost nového řádu prostřednictvím kardinála Contariniho. Tyto stanovy „dal papež prostudovat páteru T. Badi-

ovi a po něm kardinálovi. Ten se o nich vyslovil pochvalně, a když si potom papež sám rukopis přečetl, zvolal: »*Digitus est hic!*« (»*Toť prst Boží!*«). Přesto však, když v srpnu 1539 přijal Ignáce z Loyoly ve slyšení, souhlas k založení nového řádu mu nedal. Předal jeho návrh k novému prozkoumání komisi složené ze tří kardinálů. A komise se na návrh kardinála B. Gwidiccioniho vyslovila proti založení nového řádu. Své zamítavé stanovisko odůvodnila tím, že IV. lateránský koncil (1215) a II. lyonský koncil (1274) zřizování nových řádů zakázaly. »*Lépe všechny řády zrušit nebo jejich počet co nejvíce omezit než rozmnožovat počet mnichů, kteří, jak je všeobecně známo, přinesli papežské stolici více škody než užitku.*« " (**L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 12**).

Stanovy, které Ignác z Loyoly papeži Pavlu III. předložil, začínaly slovy: »*Kdo chce být členem našeho tovaryšstva, jež jsme nazvali jménem Ježíšovým, kdo chce bojovat pod Kristovým praporem a sloužit jedinému Bohu a jeho náměstkovi na zemi, římskému papeži, ten musí složit slavnostní slib čistoty a věčně mít na paměti cíle našeho tovaryšstva.*« (**L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13**). Řád byl představen jako centralizovaná polovojeviská organizace. Vedle obvyklých řádových slibů poslušnosti, čistoty a chudoby, měli jezuité navždy skládat slib, že budou vykonávat výhradně příkazy římského papeže a generála řádu.

3.5 Rok 1540 – schválení jezuitského řádu

»*Měsíce utíkaly a formule se stále zkoumala a posuzovala. Největší těžkosti působil zvláštní slib poslušnosti papeži. Některým kardinálům se zdál nadbytečný. A těm z kardinálů, kteří vyslovili s formulí v zásadě souhlas, se zase zdál nadbytečný každý další řád. Ignác se uchýlil k obvyklým prostředkům: k modlitbě, mši a k vyhledávání mocných přímluvců. Rozeslal poselství vlivným osobnostem v těch italských městech, kde už členové tovaryšstva začali působit.*« (**Kyralová: Ignác z Loyoly, str. 36–37**).

»*Ignác z Loyoly se namáhal ještě jeden a půl roku, než dostal papežův souhlas k založení řádu. Kardinál Gwidiccioni, který se zpočátku stavěl proti novému řádu, se mezitím stal jeho zaníceným zastáncem. Loyolovi se podařilo přesvědčit kardinály, že »*nové tovaryšstvo bude hybnou pákou, s jejíž pomocí se římská církev, otřesená reformací, opět pozvedne a papež i papežství získají zbraň, jakou dosud neměli.*« Po schválení stanov nového řádu příslušnou komisí potvrdil papež 27. září 1540 vznik řádu, který byl oficiálně nazván Tovyaryšstvo Ježíšovo. Počet jeho členů stanovil Pavel III. na šedesát. V roce 1543 bylo pak toto omezení zrušeno.» (**L' Osservatore Romano, 21.8.1971; L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 12**).*

Podle některých historických pramenů byl nový řád schválen papežem ústně již 3. září 1539 v *Tivoli* a ústní schválení dal pak potvrdit kardinálům. Ale teprve **27. září 1540** byl nový řád schválen oficiálně, a to bulou **Regimini militantis Ecclesiae**. Na tomto datu oficiálního schválení se shodují všechny dostupné historické prameny.

Ke schválení jezuitského řádu *Tovyaryšstva Ježíšova* přispělo nakonec nejen to, že sám papež *Pavel III.* svým kardinálům schválení řádu doporučil s upozorněním, že shledává, »*že jest v něm duch Boží!*« (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovyaryšstva Ježíšova, str. 14**), ale také i ten fakt, že se o *Loyolovu skupinu* začali náhle zajímat i zahraniční šlechtici, knížata a biskupové kvůli humanitární pomoci ve své zemi. Tato humanitární pomoc *Loyolovi skupiny* byla součástí lobistické politiky, propagandy a kampaně, kterou v letech 1538 až 1540 Ignác nastolil a která »*roku 1540 úspěšně vyvrcholila kanonickým uznáním Tovyaryšstva a posléze jmenováním Ignáce z Loyoly prvním doživotním generálem jezuitů.*« (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 32**).

Ignác z Loyoly totiž nečekal, až bude řád oficiálně schválen a sám podnítil vysoce předsta-

vené kolejí, ve kterých působil, a představené nemocnic, kde bydlel sám nebo potom i se svými učedníky, aby o něm a o jeho učednících napsali biskupům, kardinálům, knížatům a panovníkům do různých evropských zemí kladný posudek s doporučením, aby si panovníci evropských zemí tento budoucí mnišský řád také povolali ke svým dvorům.

Na žádost biskupů a knížat se *Loyolovi tovaryši* rozešli do mnoha evropských zemí a měst a „zejména si je vyžádal do svého království portugalský král Jan III., a to zvláště Františka Xaviera a Šimona Rodrigueza. Zprávy o jejich dobrém počínání pohuly papeže Pavla III., že dne 27. září r. 1540 potvrdil Tovarýšstvo Ježíšovo, nacházejí v něm mocného spojence a ostrou zbraň proti svobodomyšlným snahám zmáhajícího se protestantismu.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovarýšstva Ježíšova, str. 14**).

Ve schvalovací bule pak nazval papež Tovarýšstvo Ježíšovo „vojáky božími“ (**Rinascita, 1965, č.25, str. 18; L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13**).

„Idea řádu byla na svou dobu revoluční. Již jeho jméno se stalo kamenem úrazu. ...Dalším důvodem odporu, hlavně ze strany starších řádů, bylo, že Ignác odstranil klauzuru a chórovou modlitbu, což byly dosud neodmyslitelné znaky každé řehole; členové jeho řádu také nenosili řeholní hábit, ale přizpůsobovali se v oblékání místním zvyklostem.“ (**Kyralová: Ignác z Loyoly, str. 37**).

Tak vznikl nejprogresivnější římskokatolický řád s nekonečným polem působnosti vně i uvnitř „matky“ církve s radikálním protireformačním nábojem. Vznikl jeden z nejpozoruhodnějších a nejpodivuhodnějších zjevů nejen v rámci samotného křesťanství, ale i v rámci celých dějin světových náboženství. Vznikl jakýsi útvar nemající opodstatnění ani ve **Starém** ani v **Novém Zákonu** ani v učení *prvních církevních otců* v prvních třech stoletích našeho křesťanského věku. Vznikl detailně propracovaný systém pracující po celém světě soustavně na plné obrátky, *bezkonkurenčně sjednocený a jednotný*, jehož veškerá činnost v církvi i v celém světě je vždy důkladně propočítávána a plánována dopředu na celá dlouhá desetiletí.

„Jak řekl roku 1581 Řehoř XIII. (papež, který si víc než jiní cenil jezuitů) jednomu členu Tovarýšstva: »V těchto časech není většího nástroje, jež si Bůh vyvolil proti kacířům, než je váš svatý řád. Ten vstoupil do světa přesně v tu dobu, kdy se po světě začala šířit nová mylná učení. (W.V. Bangert, *A History of the Society of Jesus* /2nd edition, St Louis, 1976/, 97).“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 30**).

3.6 Oblast působení nového řádu

Polem pro činnost nového, oficiálně potvrzeného řádu bylo vyučování, zpovědi, kázání, výklady, teologické diskuse, dobročinná práce a humanitární pomoc, zvláště v nemocnicích. Tímto způsobem se *Loyolovi žáci* i *Loyola sám* dostávali do bezprostřední blízkosti *velmožů, biskupů, kardinálů, knížat* i *panovníků* a nepozorovaně tak mohli plnit své *tajné plány a záměry*, neboť nemocnice a zvláště pak nemoci samy sdružovaly chudé i majetné, nízké i vysoce postavené. To jsou vždy ideální podmínky k *nenápadnému naplňování vatikánských záměrů* na *ovládnutí mocných a bohatých*, i když se to zdá nemožné. Člověk v nouzi, nemoci a v bolesti je však ochoten slíbit nebo podepsat cokoliv. Proto se největších úspěchů dosahuje právě pod *pláštěm humanitární a zdravotní pomoci* v každé době.

Nebyly však vyloučeny ani *zahraniční misie*. Například v roce 1541 *František Xavier* a jeho dva společníci opustili portugalský *Lisabon*, aby šli evangelizovat *Dálný východ*.

3.7 Start nového řádu

V této době začalo *Tovaryšstvo Ježíšovo* upevňovat a konkretizovat svůj program a ideály, o kterých jeho členové tak dlouho snili. Znovu byla rozebrána *ústava a stanovy* řádu a obojí bylo doplněno o *nové body*, ve kterých se již jednoznačně zrcadlil plán rozšířit *katolickou víru* do celého světa a z církve udělat *jediný duchovní monopol*. *Duch řádu* navenek s mnišskou strukturou skončil a nekompromisně nastoupil výhradně *duch vojenského řádu* s tvrdou vojenskou organizací a strukturou, vojenskými zásadami a vojenskou výchovou.

Loyola „v malé skupince okolo sebe viděl pouze jádro armády, která se rozmnoží a rozšíří, až bude jednou tak početná jako hvězdy a ponese korouhev vítězství do všech zemí. Brány Východu se mu mezitím zavřely, ale západní svět úspěchům jeho duchovních zbraní nekladl žádné hranice. Přesto si chtěl podmanit obě polokoule a rozšířit panství Říma od východu slunce až na západ.

Takové plány vrtaly tou dobou v hlavě Loyolovi, který pod pláštěm žebravého mnicha skrýval ctižádost tak obrovskou jako Alexandr. Jednou shromáždil své druhy a oslovil je, jak nám to vypráví jeho životopisec Bouhours (*Life of Ignatius*, kniha I., str. 248), dlouhým projevem, ve kterém zaznělo: »Cožpak bychom neměli dojít k závěru, že jsme povoláni k tomu, abychom pro Boha vyhráli nejenom jeden národ, jedinou zemi, ale všechny národy, všechna království země?«...

Loyola vytvářel armádu, která měla dobýt svět. Ale věděl, že nic není silnější než její nejslabší článek, a proto pokládal za nejdůležitější úkol nastolit pevnost každého článku, absolutní kázeň a osvědčenou věrnost každého vojáka tohoto mocného zástupu. To mohlo být zajištěno jedině tím, že každý jednotlivec, dříve než se dá odvést, projde zkouškou, která ho do krajnosti prověří, vyzkouší a utvrdí." (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 387**).

3.8 Volba prvního generála řádu

„Nejprve si ale muselo *Tovaryšstvo Ježíšovo* zvolit vůdce. Tento vysoký úřad byl nabídnut Loyolovi. Skromně ho odmítl, jako když Julius Caesar odmítl diadém. Po čtyřech dnech prožitých v modlitbách a pokání se jeho učedníci vrátili a pokorně ho prosili, aby byl jejich představeným. Loyola, který to chápal jako oznámení Boží vůle, souhlasil. Byl prvním generálem tohoto řádu. Málo královských žezel sebou neslo takové množství skutečné moci, jaké udělila tato volba Loyolovi. Nadejde den, kdy se i samotná tiara skloní před ještě mocnější autoritou, kterou představuje klobouk generála jezuitů." (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 387**).

Katolický historik **Bílek** (* 30.9.1819 – † 6.3.1903) o Loyolově pokoře píše: „Za představeného generála tovaryšstva zvolen byl všemi hlasy Ignác Loyola, jenž však se zdráhal přijmouti tu důstojnost, a teprve když podruhé jednohlasně byl zvolen, k přímělu svého zpovědníka dne 17. dubna toho roku přijal jakožto zástupce Boží v řádu (*locum Dei tenens*) slib neobmezené poslušnosti od přítomných pěti otců. Aby však pokoru svou osvědčil, hned po nastoupení své důstojnosti zastával téhož dne v kuchyni službu kuchtíka, potom vyučoval po 46 dní mládež náboženství v kostele s takovou horlivostí a láskou, že všechny posluchače roznítil." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 14**).

3.9 Ústava řádu

„Druhým krokem bylo zformulovat ústavu této společnosti. Při této práci přijal Loyola pomoc Laineze, nejschopnějšího ze svých přívrženců. Dalo se očekávat, že Ústava tovaryšstva bude vycházet ze stejně vysokého zdroje, když se na věc podíváme jako Loyola, že totiž strom jezuitství byl do duchovní vinice zasazen na Boží příkaz. Bylo vyhlášeno, že ústava je zjevením od Boha, že vznikla inspirací Ducha svatého. To jim dalo absolutní autoritu nad členy a vydláždilo cestu pro to, aby podstrčili Ústavu a kánony Tovaryšstva Ježíšova do samotného křesťanství. Tyto kánony a ústava nebyly publikovány, a dokonce nebyly oznámeny ani všem členům společnosti. Bylo s nimi seznámeno jenom málo členů a v jejich plném rozsahu ještě menší počet z těch předchozích mála členů. Dbali na to, aby kánony byly tištěny na jejich vlastní koleji v Římě nebo na jejich koleji v Praze. A pokud se stalo, že byly vytištěny někde jinde, zajistili je a vydání zlikvidovali. »Nemohu zjistit,« říká M. de la Chalotais, »jestli ústavu jezuitů vůbec někdy viděl nebo prověřoval nějaký tribunál, světský či církevní; nebo vládce – a to nejen na kancléřském soudu v Praze, když žádali o povolení k tisku. ...Podnikli všechna možná bezpečnostní opatření, aby ji uchovali v tajnosti.« Celé století byla ukryta před vědomím světa a jenom náhodou byla nakonec vytažena na světlo z temnoty, ve které byla tak dlouho pohřbena.

Není snadné a zřejmě to není ani možné zjistit, kolik má ústava jezuitů svazků. M. Louis René de la Chalotais, generální prokurátor krále Ludvíka XV. ve své Zprávě o ústavě jezuitů, kterou pronesl v Bretaňském parlamentu, mluví o padesáti svazcích. To bylo roku 1761 neboli 221 let po založení řádu." (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 387–388**).

„Loyola jako generál, zůstává neustále v Římě, skládal s velikou vnitřní rozvahou zřízení (konstituci) tovaryšstva, vychovával nováčky, a máje obrácený zřetel na celý křesťanský svět, posílal jednotlivé tovaryše (otce), kam koho povolávala potřeba a jeho zvláštní způsobilost. Jeho duchem bylo proniknuto celé tovaryšstvo, výhradně jeho vůlí vedeno a řízeno, takže každý úd byl nadchnutý stejnou poslušností v myšlení a jednání. Křivě by posuzoval Ignáce ten, kdo by jej měl pouze za bloudivce neb ztřeštilce (fanatika); železná pevnost vůle jest základním tahem jeho povahy; nadšení, rozumnost i směr k praktickému jeví se již v jeho prvních domněnkách; a tyto jeho vlastnosti se zdokonalily rozšířením jeho činnosti ústavou." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 14–15**).

3.10 Rozšiřování ústavy a stanov řádu

Bezprostředně po oficiálním schválení řádu papežem Pavlem III. nastala pro Loyolu etapa neustálého doplňování ústavy a stanov řádu. Původně měla ústava jen čtyři základní body a v takovém znění byla papeži a jeho kardinálům předána. Ovšem sám papež při schvalování řádu vyzval Loyolu k tomu, aby ústavu ještě zdokonalil a rozpracoval ji do širší podoby, přičemž kladl důraz na to, aby v každém bodu ústavy byla zakotvena bezpodmínečná poslušnost papeži tak, jak slibovali.

Bílek doslova píše, že „Tovaryšstvo Ježíšovo bylo založeno od svého původce Ignáce z Loyoly ke spáse duší, k obrácení kacířů a zvláště pohanů a konečně k většímu rozšiřování zbožnosti a katolické víry. K snazšímu a šťastnějšímu dosažení tohoto přezáročného cíle podle slibů čistoty a poslušnosti byl tento řád zavázán nejpřísnějším slibem evangelické chudoby vůbec i zvláště, vyjma toliko odbory studijní nebo literární (zejména koleje a spojené s nimi

konvikty a semináře), jimž se udělila moc a právo míti důchody, avšak takovým způsobem, aby se nikdy z těchto příjmů nemohlo nic věnovati a obrátiti k pohodlí, k prospěchu a užitku tovaryšstva samého. Těmito a jinými slovy bylo takové Tovaryšstvo Ježíšovo potvrzeno nejdříve od papeže Pavla III. dne 27. září r. 1540 bulou »Regiminis militantis Ecclesiae« a zároveň bylo dáno zakladateli povolení ustanoviti taková pravidla a stanovy, jež by sloužily co nejlépe k ochraně, neporušení a k vedení řádu.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 15–16**).

Po zvolení Ignáce z Loyoly prvním generálem řádu Tovaryšstva Ježíšova povolal Ignác své dva nejvýznamnější pomocníky, Laineze a Salmerona, a společně vypracovali nové body ústavy nebo zdokonalovali již existující. Ústava (Konstituce) řádu byla již na počátku prohlášena za tajnou a kromě těch nejpovolanejších do ní nesměl nikdo ani nahlédnout, natož si v ní volně číst nebo z ní cokoli opisovat.

Stanovy řádu byly v hlavních rysech dokončeny v roce 1550, přičemž některé dílčí modifikace schválila 5. Generální kongregace v roce 1594. Podle latinské verze z roku 1558 – 1559 (tedy v době 1. Generální kongregace) se Konstituce jmenovala „Jednota srdcí“ a cestu k této jednotě pochopitelně zajišťovala Duchovní cvičení vydaná s papežským souhlasem od roku 1548, jimiž dle příkazu z roku 1608 musí jednou za rok projít povinně každý člen řádu (*Exerciciím* se podrobovala i řada laiků, vojáků a dokonce i malířů a sochařů). Stanovy se několikrát měnily, neboť každá Generální kongregace je oprávněna v nich provádět změny. Teprve v roce 1967 byl zveřejněn úplný text stanov, které byly do té doby udržovány v nejpřísnější tajnosti. Stanovy mají deset částí, které se člení na kapitoly a ty podle potřeby na paragrafy.

Řádu tovaryšstva, který směl mít v počátku maximálně šedesát členů, papež Pavel III. bulou ze dne 28. února 1543 povolil „býti v tomto tovaryšstvu všem těm, kteréžto do něho přijmouti, zdálo by se jeho představeným vhodno a nutno“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 16**). To znamená komukoliv a v jakémkoliv množství, podle libovůle představených.

3.11 Privilegia jezuitů

Kromě toho, jak **Bílek** dále píše, dostali jezuité právo kázat ve všech kostelech i na ulicích, přisluhovat všemi svátostmi, zpovídat a udílet rozhřešení ode všech hříchů a duchovních kázání, vyjma neobyčejných zločinů. Dokonce i tam, kde byla vyslovena kletba a interdikt, byly z tohoto zlořečení chrámy tovaryšstva vyjmuty a již dopředu prohlášeny za čisté a svaté.

Potom roku 1545 papež osvobodil tovaryšstvo od společného zpívání hodinek, od společných modliteb, od účasti v průvodech a při poutích a celkově ode všech pobožností, liturgií a ceremonií, které trvají dlouho (kromě mší a litaní k svatým).

„Mnoha pozorovatelům se zdálo, že Tovaryšstvo vyvinulo zcela jedinečný druh spirituality a specificky jezuitský způsob výuky i kázání, ve kterých bylo místo nejen pro osamělou meditaci, ale kde svou nezastupitelnou roli hrály i smyslové vjemy a elegantní rétorika.

Hovořilo se o jezuitském světovém názoru: o odhodlání neuzavírat se do klášterních zdí, ale mít účast na ruchu a shonu katolického života. Jezuité – na rozdíl od jiných řádů, zpravidla stavějící svá sídla na předměstích – budovali své kostely a instituce v nejfrekventovanějších center měst. Řečeno slovy jednoho protestantského kritika, na Loyolových darebácích je nejhorší, že »vyšli ze stínu starobylé lenosti a nečinnosti, ve kterém ostatní mniši zeše-

divěli... a pustili se do klopotné práce« (Whitaker, *A disputation on Holy Scripture*, 4). Některým se zdálo, jako kdyby jezuité nebyli součástí normálního duchovenstva, neboť se nepodobali klášterním mnichům, věnujícím se sborovým jitřním modlitbám, chvalozpěvům a nešporám, ale ani běžným farním kněžím.

Jedni v tom spatřovali projev dynamismu, jiní však soudili – jako například raný kritik Tovaryšstva Etienne Psquier –, že řád vytváří »hermafroditní« podobu kléru, která postrádá i specifický oděv a namísto toho se vždy přizpůsobuje vzezření duchovenstva té oblasti, v níž právě působí: těmto lidem nelze věřit (Viz G. Switek, »Der Eigenart der Gesellschaft Jesu im Vergleich zu den anderen Orden in der Sicht des Ignatius und seiner ersten Gefahrten«, obsaženo v M. Sievernich a G. Switek, *Ignatianisch. Eigenart und Methode der Gesellschaft Jesu /Freiburg, Basilej a Vídeň, 1990/*, 204 – 232). ...sama Loyolova spiritualita, přesvědčení, že Bůh je ve všem a vše je v Bohu, znamenalo, že – jak poznamenal Jeronimo Nadal – »svět je naším domovem« (O´Malley, *The First Jesuits*, 68). Jezuité se rozhodli, vypůjčíme-li si formulaci jednoho nedávného historika, zaujmout prostor zároveň v sociální i náboženské oblasti (H. Philips, *Church and Culture in Seventeenth-Century France /Cambridge, 1997/*).“ (**J. Wrigt: Jezuité, misie..., str. 55 – 56**).

A nakonec tentýž papež svým listem obdařil 15. listopadu roku 1549 tovaryšstvo mnohými a velmi rozsáhlými výsadami a všechny osoby a členy samotné společnosti a všechn její majetek osvobodil od pravomoci a kázně kterýchkoli biskupů a vzal je přímo pod svou ochranu a ochranu apoštolské stolice.

Takže bylo tovaryšstvo pod bezprostřední papežskou právní mocí. Tím byla již od počátku papežskou stolicí zaručena politická a diplomatická imunita, kterou pak v hojné míře jezuité využívali v každé akci a využívají ji i v současné době. Oproti jiným řádům se jezuitský řád stal organizací výhradně podřízenou papeži. Ignác z Loyoly dosáhl toho, že jezuité plnili příkazy pouze hlavy katolické církve. Tovaryšstvo se tak přeměnilo z mnišského řádu „na katolické četnictvo, na černou gardu římských papežů“. (**L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13**).

Generál tovaryšstva navíc dostal neomezenou moc přijímat do svých řad jakýkoliv počet kněží pro duchovní práci podle svého vlastního uvážení a podle potřeb řádu. Dostal také povolení na ně přenášet své výsady, práva, výhody a pravomoci, jak sám potřebuje a jak sám chce, stejně tak jako přenášet výsady podle své libovůle na kterékoliv přímé členy svého řádu, které by uznal za vhodné, a to beze všeho omezení a v jakémkoliv počtu.

A tak pro obrovské množství korespondence, kterou Ignác z Loyoly denně vyřizoval, zavedl funkci „osobního tajemníka“, kterým byl za jeho života Juan Polanka (Alfonso Polanco) a dále funkci „evropského vizitátora“, který měl za úkol neustále cestovat po Španělsku, Portugalsku, po Itálii a dalších zemích a neúnavně informovat generála řádu o aktuálním stavu věcí z jezuitského prostředí a z politického prostředí země. Za jeho života byl tímto informátorem Jeronim Nadal (*1507 – †1580).

Bílek píše, že postavení jezuitského řádu se stalo téměř nedotknutelným a postavení generála tovaryšstva se stalo úplně nedotknuté, když papež Julius III. v roce 1552 pohrozil ve zvláštní bule velkou klatbou všem, kteří by instituce, práva a výsady Tovaryšstva Ježíšova napadali, odpírali jim nebo jim různě škodili a nebo jezuitům v jejich činnosti jakýmkoliv způsobem překáželi. (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 16 – 17**). Jejich úkol byl jasně definován: Ve svých seminářích vychovávat po celé Evropě jezuitské i nejezuitské „kněze určené ke službě v přední linii protireformačního boje. Jejich přední povinností, jak bylo ustanoveno roku 1552, bylo „vyhledávat skytý jed kacířské doktríny a toto učení vyvracet, poté pak znovu zasadit vykořeněný strom víry pravé“ (K. Noreen, »Ecclesiae militantis tri-

umphi: Jesuit iconography and the Counter – Reformation», *Sixteenth Century Journal*, 29 /1998/, 695). **(J. Wright: Jezuité, misie..., str. 39).**

„Jezuité byli povoláni, aby pomohli papežské stolici v boji proti reformaci. Měli chránit duše těch, kdo šli za M. Lutherem, J. Kalvínem, U. Zwinglim a dalšími reformátory. Jezuita A. Rodriguez charakterizoval Tovaryšstvo Ježíšovo jako eskadronu, kterou Bůh seslal k upevnění své církve. Ignác z Loyoly navrhl papeži Pavlu III. vybudovat »vojsko Kristovo«, jež bude v každém čase, na kterémkoliv místě a jakýmkoliv prostředky připraveno bojovat s antikristem Lutherem a jeho následovníky. Proti Lutherově reformě postavil Ignác z Loyoly kontrareformu.“ **(L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13).**

3.12 Rok 1546 – start politické kariéry jezuitů – Tridentský koncil

V roce 1546 se odstartovala *politická kariéra* jezuitů. Stalo se to tehdy, když si papež zvolil Laineze a Salmerona, aby ho zastupovali na Tridentském koncilu ve funkci „pontifikálních teologů“.

Velikovič píše, že se k nim „připojilo ještě několik jezuitů, které pověřil a instruoval sám Loyola. Jezuité na koncilu vystupovali zcela nenápadně a jen velmi málo, ale zato více poslouchali a dělali si poznámky. Ignác z Loyoly jim rozkázal, aby každý večer po zasedání koncilu společně všichni zhodnotili situaci. Jejich úkolem bylo především vést tajná jednání. Loyola svým tovaryšům přikázal, aby ve vhodném okamžiku vnutili koncilu svůj názor a aby na koncilu vystupovali jako rozhodní zastánci výsad římského papeže. Neustále se měli vyslovovat pro neomezenou moc papežů a proti svolávání celosvětových koncilů, k nimž by se mohli obracet nespokojenci se stížnostmi proti papežům. Dále je nabádal k tomu, aby ve svých projevech a také i písemně obhajovali dogma o papežské neomylnosti, o bezpodmínečné podřízenosti biskupů, hlavě katolické církve a o nadřazenosti papežské moci nad světskou mocí.

Na koncilu došlo k rozporům ve věci postoje katolické církve k protestantům. Část církevních otců pokládala za možné se s protestanty smířit. Tento názor zastával francouzský i německý panovník. Císař Ferdinand I. žádal od koncilu významné ústupky: povolení kněžských sňatků, přijímání podobojí, souhlas s liturgií v německém jazyce a reformu papežství. Koncil však těmto požadavkům nevyhověl. Usnesení Tridentského koncilu o otázkách církevní reformy nesou pečeť vlivu jezuitského řádu.

Tridentský koncil, trvající 18 let, vypracoval program protireformace. V důsledku rozporů mezi stoupenci tradičního katolicismu a zastánci reform, jež by umožnily kompromis s protestantismem, přerušil koncil dvakrát svou práci. Jezuité aktivně podporovali papeže a hájili zásadu jeho neomezené moci.“ **(Paese sera, 21.5.1965; L' Osservatore Romano, 7.3.1971; Informations catholiques internationales, 1972, č.421, str. 14; L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 13).**

H. Boehmer doplňuje, když píše: „Tehdy papež využil tento řád jen krátkodobě. Svoji funkci však zvládl s takovou pohotovostí a horlivostí, že již za Pavla III. se natrvalo zapojil do všech možných aktivit a získal si důvěru papežské kurie na všechny časy.“ **(H. Boehmer: Les Jesuites, str. 47–48).**

Tato důvěra měla své opodstatnění. Jezuité, zvláště pak Lainez, spolu se svým oddaným přítelem kardinálem Moronem, se během tří zasedání koncilu, který skončil až v roce 1562, stali úskočnými a neúnavnými zastánci papežské autority a nedotknutelnosti dogmat. Pomocí

jejich chytráckých manévřů a obratnosti v argumentování se jim podařilo porazit opozici a zlikvidovat všechny „kacířské“ požadavky *protestantů* včetně sňatků pro kněze, přijímání pod obojí, používání mateřského jazyka při bohoslužbách, a především *reformaci papežství*. Na programu zůstala pouze reformace klášterů. Sám Lainez v mohutném protiútoky vyzdvihl *papežskou neomylnost*, která byla vyhlášena I. vatikánským koncilem o 300 let později. (**Vatikánský koncil, Řím, 1870**).

Svatý stolec se málem zhroutil. Avšak díky neochvějnému vystoupení jezuitů vyšel z této krize posílen a upevněn. Slova *Regimen Ecclesiae militantis*, která Pavel III. zvolil k tomu, aby popsal tento *nový řád* ve své autorizační bule, byla tak bohatě ospravedlněna.

Oblast působení *Loyolových učedníků* v samotném počátku, start nového, mladého řádu *Tovaryšstva Ježíšova* a prvotní změnu původní jezuitské ústavy na *bojovné znění ústavy* zajímavě popisuje a doplňuje současný odpůrce kritiků jezuitismu a jeho zastánce, historik **J. Wright**:

„Krátkce po smrti Alžběty I. se jezuita Robert Persons »v obavách o své zdraví uchýlil na opuštěné místo nedaleko Neapole, aby využil dobrodiní příznivějšího klimatu«. Při meditaci o původu *Tovaryšstva Ježíšova* dospěl k závěru, že »Bůh podnítil vznik tohoto řádu, aby čelil nevěrectví a kacířství«, kteréhož úkolu se ujal »s obdivuhodnou pohotovostí nejen ve velké části Evropy, ale též v Asii,... Africe a Indiích« (J.H. Pollen, ed., »The Memoirs of Father Robert Persons«, CRS Miscellanea 2 /Catholic Record Society, sv. 2, 1906/, 187 – 188). O dvě století později připomene jeden francouzský katolík, že *protestantismus* se objevil »jako ničivý požár, hrozící pohltit vše«, vyvolal krveprolití a zkázu, plodil prostopášnost a vzpouru. Pak však nastoupil Ignác z Loyoly »s poselstvím Prozřetelnosti, jež nelze pominout« (C. de Beaumont du Repaire, *Instruction pastorale... /Paris, 1829/, iii – iv*).

Persons měl svým způsobem pravdu: *Jak se Tovaryšstvo rozrůstalo, boj proti kacířství byl přesně tím, čemu mnozí jeho členové zasvětili život. Ale na samém počátku, roku 1540, Loyola a jeho první druhové nepokládali za svůj prvořadý úkol postavit se do čela protireformačního boje. V bouřích předchozích dvou desetiletí neviděli nekompromisní ideologický střet, ale spíš známku šířícího se duchovního neklidu a morální krize. Prahli po spirituální obnově, očistě duší, nápravě bezduché nauky a odstranění hříšnosti a pověrčivosti. Spiritualita, kterou hlásali, nebyla míněna jako protiváha protestantského kacířství, ale měla hluboké kořeny ve středověké »devotia moderna«.*

V průběhu následujících desetiletí věnovali jezuité mnoho času i námahy pastorační činnosti ve Španělsku a Itálii, kde žádné přímé nebezpečí protestantské nákazy nehrozilo, ale kde se lid – alespoň dle mínění Tovaryšstva – potřeboval naučit rozlišovat mezi ctností a neřestmi a měl také pochopit, že hazard a býčí zápasy nejsou tou nejsprávnější zábavou skutečného křesťana. Je krajně nepravděpodobné, že by někdo, kdo byl jezuitou ve Španělsku, projevoval sebemenší zájem cestovat do Německa, aby se tam pouštěl do křížku s heretiky.

Nové Tovaryšstvo se zdatně pustilo do organizování svého členstva, jeho hierarchického rozvrstvení, hledání mocných příznivců i získávání výchovy noviců. Rychle se rozrůstající členská základna, rozmanitá co do sociálního i národnostního původu, se ujímala kazatelen i univerzitních stolic po celé Evropě a zakládala misie v Asii a obou Amerikách. Tak jako jezuité ve třicátých letech šestnáctého století v Benátkách pokorně sloužili syfylickým pacientům a věnovali se pohřbívání zesnulých, tak nyní zaměřili svou péči na vězně, prostitutky a sirotky, ujímali se kněžské služby v ženských církevních kongregacích a pomáhali obětem morových ran.

Prvotní cíl, pro který Tovaryšstvo vzniklo, se nesmazatelně vepsal do jeho dějin, a potlačování ženevského či wittenberského kacířství jednoduše nebylo součástí Loyola plánu – alespoň

ne v letech 1534 a 1540. Pro činnost mnoha jezuitů byl protestantismus jen málo důležitým pozadím. Ale tak jako při misijním úsilí v zemích, kde dosud nikdo neslyšel o Martinu Lutherovi, nemohlo se Tovaryšstvo v 17. století v Evropě vedle svých rozmanitých příspěvků ke katolické spiritualitě, vzdělání, vědě a umění nezaplést do jejich bouřlivých náboženských sporů.

»Ustavující formule« z roku 1540, manifest, ze kterého vychází zakládající bula Tovaryšstva, hovoří o »šíření víry« jako o závazné povinnosti jezuitů. Roku 1550 se toto rčení změnilo na »obranu a šíření víry« (O'Malley, *The First Jesuits*, 16). Nově přidané slůvko »obrana« mělo velice aktuální význam. Boj proti hrozbám církvi – symbolizovaným pleněním Říma a přímo ztělesněným v plakátové aféře – se brzy stal doménou jezuitů a jedním z hlavních zdrojů jejich hrdosti." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 33 – 34**).

3.13 Zesílení řádu

V průběhu času sílil bojovný duch, protože se činnost Loyolových synů kromě zahraničních misí začala soustřeďovat na duše osob zvláště mezi vládnoucími třídami. Jejich hlavním bitevním polem je *politika*, neboť tito „rádci“ soustřeďují veškeré své úsilí na jediný cíl: *Poddanost světa vůči papežství nebo vůči sobě*. Mají-li toho dosáhnout, musí nejprve zdolat *politické „hlavy“*. A jak realizovat tento ideál? K tomu slouží dvě velmi důležité zbraně: být zpovědníky mocných a vysoko postavených lidí a vychovávat jejich děti. Tímto způsobem si zajišťují současnost a připravují budoucnost.

Svatý stolec si brzy uvědomil, jak velikou sílu mu přinese tento *nový řád*. Nejprve byl počet jeho členů omezen na 60. Toto omezení však bylo rychle odstraněno. Když Ignác 31. července roku 1556 v Římě umíral, pracovali jeho synové mezi pohany v Indii, Číně, Japonsku, v Novém světě, ale také, a to zejména, v Evropě, například ve Francii, v jižním a západním Německu, kde bojovali proti „kacířství“, ve Španělsku, Portugalsku, Itálii, a dokonce i v Anglii, kam se dostali z Irska.

Jejich historie plná *nenávisti k protestantismu* a dalších historických výkyvů bude, jak ještě uvidíme historií *římské sítě*, kterou budou neustále roztahovat nad světem a jejíž spojovací články budou stále trhány a zase spojovány, až budou nakonec spojeny definitivně.

Po změně původního znění ústavy se řád se vši silou pustil do úkolu *zničit reformační pokrok a udusit reformačního ducha* a pro tento cíl rozpoutal mezi národy peklo *fanatismu*. Vojáci Vatikánu vzali *protestantismus* záhy útokem a na adresu *reformátorů* a jejich díla neváhali používat i ty nejsilnější a vulgární výrazy, co jen fantazie té doby dokázala zplodit. Např. fanatický stoupenec jezuitů James Brooks kázal už roku 1553, že „*protestantismus je »špinavá žumpa«, z níž se zrodily »veškeré tragédie křesťanstva i množství páchnoucích, nečistých a nakažlivých herezí«* (J. Brooks, *A Sermon very notable /1553/, sig. B2v*). *Hereze byla horečkou, jíž je třeba zchladit, výkalem, který je nutno odstranit, nerovnováhou tělesných šťáv, jež se má napravit. Jezuité, jak řečník nezřídka zdůrazňuje, jsou duchovními lékaři, kteří nabízejí léky, protijedy, projímadla a vypalování ran. Ty spočívají v potírání omylů a zastrasování protestantů i léčbě svéhlavých katolíků. A jak doporučovala tehdejší medicínská teorie, nejlepší lékaři mají vždy dávat přednost lékům s co nejširší působností – někdy šetrným, jindy násilným – vždy podle potřeby.*" (**J. Wright: jezuité, misie..., str. 37**).

„*Co protestanty uráželo, to jezuité podporovali. Calvinisté se posmívali nejsvětější svátosti oltářní – chlebu, proměněnému v Tělo Páně katolické eucharistii. Jezuité proto pořádali čtyřicetihodinové slavnostní výstavy nejsvětější svátosti. Při takovém vystavení ji například ve svém mateřském chrámu v Římě osvětlovali 2300 lucernami a 500 svícemi* (C.F. Black, *Italian*

Confraternities in the Sixteenth Century /Cambridge, 1999/, 272; H. Kamen, Spain in the LAter Seventeenth Century, 1665 – 1700 /1980/, 180). Protestantům se nelíbila katolická posedlost svatými. Jezuité tedy zajistili, aby se studenti v jejich školách pravidelně před vstupem do třídy modlili před neposkvrněnými obrazy svatých (O´Malley, The First Jesuits, 268), to jest zobrazenými náležitě cudným způsobem, jak jezuité koncem šestnáctého století radili neapolským malířům malovat portréty světců (L. Chatellier, »Les jésuites et l'ordre social«, obsaženo v L. Giard a L. de Vaucelles, ed. Les jésuites á l'age baroque, 1540 – 1640 /Grenoble, 1996/, 144). A kdybyste náhodou byli v téže době příslušníky Tovaryštvem podporovaného bratrstva v jihoitalském městě Lecce, měsíčně byste se účastnili nezvykle pobožné loterie. Každý člen bratrstva si namátkou vytáhl kartičku se jménem svatého, který se pak následující měsíc stal jeho osobním průvodcem a orodovníkem (Black, Italian Confraternities in the Sixteenth Century, 94).

Jezuité dokázali bodovat v řečnických půtkách s protestanty a nestyděli se je i tvrdě osočovat: například jim běžně kladli za vinu šíření moru (A.L. Martin, Plague? Jesuit Accounts of Epidemie Disease in the Sixteenth Century /Kirksville, Mo., 1996/, 110)...

*V zásadě platí, že jezuité si přáli protestantismus co nejrychleji a nejúplněji vykořenit. Tak například Petr Canisius, který v polovině šestnáctého století působil ve střední a východní Evropě (pozn. autora: * 8.5.1521), kde založil nebo spolupracoval na zakládání osmnácti kolejí a davy bavorských duší získal nazpět Římu, byl (a dosud je) oblíbeným jezuitským hrdinou a po svatém Bonifácovi je pokládán za druhého věrozvěsta Německa (R. Brendt, Petrus Canisius. Humanist und Europäer /Berlín, 2000/).*

Katolický svět čekala ještě řada klíčových bitev s protestanty a u žádného z těchto střetů jezuité nikdy nechyběli. Na Tridentském koncilu mezi lety 1545 a 1563 proběhlo mnoho porad, při nichž se rozhodovalo o způsobu oživení katolicismu a odsouzení kacířství. A právě zde jezuitský kněz Diego Lainez rozhodujícím způsobem přispěl k oficiálnímu odmítnutí protestantského učení o predestinaci (krok, jenž nebyl zdaleka nevyhnutelný). Jezuité se rovněž zasloužili o mnoho významných konverzí a rekonverzí 16. a 17. století, včetně tak bravurních kousků, k jakým patřilo obrácení hesenského lankraběte Friedricha a švédské královny Kristýny, kvůli níž profesori teologie a matematiky Francesco Malines a Paolo Casati cestovali roku 1652 pod falešnými jmény a s padělanými pasy do Stockholmu (M.L. Rodén, »Queen Christina of Sweden, Spain and the Politics of the Seventeenth Century Papal Court«, obsaženo v E.M. Ruiz a M. de Pazzis Pi Corrales, ed., Spain and Sweden in the Baroque Era, 1600 – 1660 /Puertollano, 2000/, 783 – 800).

I vzdělání mohlo tu a tam posloužit jako »dobře míněné« protireformační bojiště. Nebylo jistě náhodou, že jezuitské školy v Toulouse a Lyonu vznikly v šedesátých letech 16. století krátce po divokých útocích na místní protestantské komunity. Poté, co toulounští katolíci zmasakrovali 4 000 svých protestantských spoluobčanů, s chutí se obrátili na jezuity s žádostí o znovuoživení své školské infrastruktury (G. Huppert, Public Schools in Renaissance France /Urbana, III., 1984/, 107).

...Když si jezuité zajistili politický vliv, vždy se chovali velice bojovně: pravidelně vládcům doporučovali neústupnost vůči protestantům. Tak například za třicetileté války navrhl jezuita Jindřich Fitzsimon, aby dvanáct největších děl, užitých roku 1620 v bitvě na Bílé hoře, neslo jména dvanácti apoštolů a aby ti Pražané, kteří po bělohorské porážce budou chtít osvědčit svou pravou katolickou víru, vyjádřili to tím, že budou líbat sutany jezuitských kněží. A byl to týž Fitzsimon, který »svolával lid pod jezuitské korouhve, neboť jezuité nejtvrději útočí na kacířské bezbožníky« (E.I. Hogan, Distinguished Irishmen of the Sixteenth Century /1984/, 789 – 794). Byla to válka, v níž mnozí hráči na katolické straně – český král Ferdinand II. i gene-

rálové katolické ligy Valdštejn a Tilly – získaly vzdělání u jezuitů a během celého konfliktu je právě jezuité vybízeli k nejtvrdějším postupům: Adam Contzen se pokoušel přesvědčit Maxmiliána Bavorského, aby roku 1629 uzavřel smlouvu s Francií, zatímco Vilém Lamormaini soustavně varoval před uzavíráním jakýchkoli dohod s protestantským nepřítelem. Na samém konci třicetileté války to byl opět jezuitský profesor, Jiří Plachý, kdo se svými studenty udržel pražský Karlův most proti postupujícím vojskům švédských protestantů (G. Parker, *The Thirty Years War* /1987/, 67 – 68, 128; R. Bireley, *Religion and Politics in the Age of the Counterreformation* /Chapel Hill, NC, 1981/).“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 40 – 42**).

Jezuitský řád však nezesílil a nerozšířil se jen díky boji proti reformaci, ale i díky své celosvětové síti škol, kolejí a dalších výchovných institucí. Pro „větší slávu Boží“ upozoroval Ignác z Loyoly velmi bystře, že v podstatě neexistuje žádná centrální římskokatolická školská a výuková koncepce Říma a okamžitě se chopil obsadit další „území nikoho“, které až dosud leželo bez povšimnutí a ladem. Netrvalo dlouho a Loyolova prozíravost se potvrdila. Stačilo pár organizovaných tahů a Loyolovi synové se stali *monopolní, dominantní silou katolického školství*. Vzniklo trvalé vzdělávací jezuitské představenstvo starající se o výuku kněží i laiků, čímž jiným jezuitským kněžím zbylo více času na zpovědní službu, tedy na další *monopolní činnost*, pomocí níž ovládali *politický a společenský život králů, jeho dvorů i celé země*. „Jezuité byli prvním řádem římskokatolické církve, který pojal školskou výchovu jako významný pastorační úkol.

Tovaryšstvo Ježíšovo vychovávalo nejen své vlastní uchazeče, ale poskytovalo vzdělání i nemalému počtu světského kléru po celé Evropě. Koleje určené ke školení německého, uherského, řeckého, anglického i dalšího kněžstva se dostaly plně do rukou jezuitů, a tak brzy nastala situace, kdy například objevit vídeňského arcibiskupa, který nebyl vychován jezuitou, bylo by hledáním jehly v kupce sena. Roku 1621 získal tiáru Řehoř XV., první papež, který byl absolventem jezuitské koleje.

A pak tu byly děti (katolické, ale příležitostně i protestantské), které dostaly možnost vzdělání prostřednictvím celosvětové sítě škol a kolejí, jež od skrovných počátků ve španělské Gandii roku 1546 a v sicilské Mesině roku 1547 (první škole určené především pro nejezuitské žactvo čili »externisty«) rostly do konce století průměrnou rychlostí šesti nových ústavů za rok. Představení Tovaryšstva museli začít odmítat příliv nových a nových žádostí o zřízení školských ústavů. Roku 1600 bylo v samotné Itálii a na Sicílii šestapadesát, ve Španělsku a španělských koloniích sedmasedmdesát jezuitských kolejí.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 58 – 59**).

3.14 Porovnání řádu s Biblií

Řád Ignáce z Loyoly se neustále odvolával na **Bibli**. **Biblií** obhajoval a dodnes obhajuje veškeré své počínání, své plány i *zákulisní politikaření a intriky*. **Bible** však s tímto řádem a jeho duchem nemá vůbec nic společného.

Znovu se podívejme, jaký je jeden z rozdílů mezi Loyolovou organizací a jejím učením a mezi *Kristovými učedníky* a jejich učením, to je učením **Bible svaté**.

Ignác z Loyoly vede každého z učedníků na prvním místě výhradně k sobě a ke svým představám a ke své organizaci. K tomu používá jako *plášť* Kristova slova z evangelíí, epištol nebo z jiným míst **Písma**.

Prostřednictvím zpovědi a svých *Duchovních cvičeníh* plných různých *vidění* a

duchovních hlasů si osobuje právo na *ovládnutí člověka*. Usurpuje si moc *vládnout nad svědomím druhých* a snaží se beze zbytku ovládnout *vůli svých učedníků* a totálně jim přeměnit jejich *vlastní osobnost* a *osobitost* přesně podle *svého vlastního vzoru*, to je i podle *svých vlastních* duchovních prožitků.

Snaží se ze svých učedníků vytvořit *organizaci totálních robotů*, schopných a ochotných vykonat sebehroznější a sebefanatictější rozkaz, nad kterým nesmí uvažovat.

Ignác z Loyoly, jakož i další *generálové řádu*, se ve své organizaci snaží prostřednictvím svých podřízených postupně všechny *ovládnout*. A stále k tomu s úspěchem používá **Bibli**, kterou však tímto způsobem pouze *zneužívá* a *obrací proti člověku*. Tam, kde **Bible** hovoří obraznou, symbolickou, duchovní mluvou, tam oni tomu dávají skutečný, doslovný význam a tam, kde to bibliční pisatelé myslí doslovně, tam oni to pro změnu vykládají duchovně a symbolicky. Tím dochází ke *zmatku* a *nesmyslným významům biblického textu*. A k těmto *překrouceným výkladům* pak vedou jezuité své učedníky tak, aby prokazovali obdiv výhradně ke svým jezuitským učitelům.

Na druhé straně *apoštolové* a později i *reformátoři* vedou svým učením a svými dopisy výhradně k **Ježíši Kristu**. Odmítají jakýmkoliv způsobem vstupovat do *svědomí člověka* s cílem *ovládnout ho* pro své plány. Nezakládají *žádnou svoji vlastní organizaci* a odmítají jakékoliv vlastnické právo na ty, kteří díky jejich svědectví v **Ježíše Krista** uvěřili.

Dokladem toho nám je například **první dopis apoštola Pavla ke Korintským**, kde již v **1. kapitole ve verši 12.** řeší spor mezi věřícími, při kterém se hádají, kdo komu patří: „*jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův, já Petrův, já pak Kristův.*”

Ale v následujících verších stejné kapitoly apoštol Pavel jasně ukazuje, že ho taková *přivlastňování, kdo komu patří*, vůbec nezajímají. Že ho pouze zajímá, koho on sám pokřtil nebo komu vydal svědectví, a to jen z toho důvodu, že pak takového člověka odevzdává výhradně pod *moc Boha a jeho Syna Ježíše Krista*, tedy nikoli pod svou vlastní moc a pod svůj vliv.

Ve **verši 26.** této kapitoly apoštol Pavel rozhádané spolubratry kárá, že jednájí pouze tělesně, to je „*podle těla*” a že své pokřtění chápou pouze přízemně, pouze podle „*moudrosti světa*” a v ostatních verších této kapitoly jim ukazuje, že celou věc musí vidět z pohledu Boha.

Jinými slovy *skuteční Kristovi učedníci plně respektují svobodnou vůli* u každého, s kým přijdou do styku a nechávají na jeho *vlastním, svobodném rozhodnutí*, jakou životní cestu si vybere. *Skuteční Kristovi učedníci* ve svém učením ukazují výhradně na **Ježíše Krista** a sebe samotné odsouvají až na poslední místo, zatímco u zakladatele řádu *Ignáce Loyoly* vidíme přesně opak.

A stejného ducha apoštola Pavla můžeme pozorovat i u *reformátorů*, kteří žili v době *Ignáce z Loyoly*. Ti se nikdy nesnažili založit si *svůj vlastní řád* nebo *svou církev* a nikdy se nesnažili svým učením *ovládnout vůli a svědomí druhých*. To nechávali na Bohu a Jeho Duchu. Nikdy se nesnažili vymazat ze svých učedníků jejich *osobitý charakter*. Odmítali jakékoliv projevy *fanatismu, asketismu* a *sebetýrání*, protože ani **Bible** takovou formu křesťanského života nezná.

Kapitola 4

Duch řádu

4.1 Poslušnost – základní kámen ducha řádu

Prostřednictvím stručného popisu ducha *Exercicií – Duchovních cvičení* – jsme poznali, jak zakladatel společnosti Tovaryšstva Ježíšova, Ignác z Loyoly, zůstal ve svém zjednodušujícím *mysticismu, církevní disciplíně* a obecně řečeno ve svém pojetí *poddanosti* zcela zpátečnický. *Zotročující ústava* a *Duchovní cvičení*, což jsou základní kameny tohoto celého systému, nás nenechávají na pochybách. Jsou to dva základní nástroje, které proměňují svobodného člověka v totálního otroka se zlikvidovanou individualitou a úplně potlačenou svobodnou vůlí.

Duch řádu je stále stejný. Neustále podléhá *středověkému fanatismu*, jehož základním článkem je *bezvýhradná poslušnost – vojenská kázeň* (podřízení jsou *po-vinni* přesně a bez protestů či námitek a bez projevů vlastních pocitů uposlechnout do detailů všechny příkazy nadřízených) a *úplná disponibilata členů*, neboli použitelnost *kohokoli z řádu kdykoliv, kdekolí a jakkoli*. A tato *poslušnost v jezuitském řádu* má i přes všechny moderní náhledy a alibistická zdůvodnění ze strany jezuitů své velmi zvláštní, ba přímo hlavní postavení i v současné době. V souhrnu všech pravidel tohoto řádu má nesporně přední místo.

Jedině tak může být řád totiž schopen splnit i ty nejnáročnější *politické úkoly Vatikánu*. *Duch* tohoto řádu nesmí ani v sebemenším měřítku pod náporům postupující demokracie, postupujícího *ekumenismu*, šířících se světových mírových hnutí a padajících totalitních režimů po celém světě ze svých nároků slevit, natož se změnit v benevolentnější řád. *Duch řádu* a *poslušnost jezuitů* jsou neoddělitelné. Proto ani v nejmenším nesmí *poslušnost jezuitů* a jejich výchova polevit.

„Věrnost Vatikánu překračuje meze fanatismu, jak můžeme snadno zjistit z Ignácových Pravidel k církevnímu smýšlení. Uvádím tu alespoň úryvek:

Prvním pravidlem jest, že musíme míti ducha připraveného a ochotného uposlechnouti – odložíce veškerý úsudek vlastní – ve všem pravé choti Krista, Pána našeho, jíž jest naše svatá matka, církev hierarchická. ... (Pravidlo č.1).

Abychom si ve všem správně počínali, musíme vždy držeti, že o bílém, které já vidím, jest mi uvěřiti, že je to černé, jestliže to církev hierarchická rozhodne. ... (Pravidlo č.13).“ (Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, Praha, 1955, str. 7).

4.2 Poslušnost jezuitů je maskou

Aby jezuité zakryli svoji *bezcitnou poslušnost Vatikánu*, čas od času napíší jejich spisovatelé „omluvný“ či „vymlouvající se“ pamflet o tom, jak to s nimi v současné době je. Z takových oficiálních článků se však maximálně dovídáme, že jejich řád je téměř u konce své existence, že jsou už vymírajícím řádem s velmi malou členskou základnou a s běžným, katolickým učením. Tak například **Folliet** jezuita hájí, když říká, že v otázce *jezuitské poslušnosti* se nejedná o nic jiného než o běžnou „ná-boženskou poslušnost“, důležitou pro jakékoli sdružení lidí.

Náboženská poslušnost jezuitů však v žádném případě nesouvisí s běžnou náboženskou poslušností vycházející z **Bible**. Podobné příkazy, jaké jsou v *ústavě jezuitů* nebo v *Duchovních cvičeních* najdeme už jen v trestaneckých řádech věznic nebo v řádech pracovních táborů, ale v žádném případě nemají ani to nejmenší *biblické opodstatnění*. Rozhodně jezuitský pojem *poslušnosti* nenajdeme v učení biblických proroků, apoštolů a dalších božích služebníků, ani v jejich životě. *Biblická poslušnost* na prvním místě respektuje *osobnost každého člověka* a jeho *vlastní svobodu*.

I když *poslušnost* v pojetí řádu tovaryšstva ponižuje *lidskou přirozenost a důstojnost* až na úroveň mrtvoly, přesto další jezuitský spisovatel a obhájce jezuitského řádu R.P. **Rouquette** drze píše: „*Ani v nejmenším se nejedná o ponížení člověka. Tato inteligentní a ochotná poslušnost je vrcholem svobody. ...je osvobozením od otročení vlastnímu já...*”

Když si však zdravě uvažující člověk přečte *jezuitské stanovy* a *ústavu* a když si přečte *Duchovní cvičení*, pak si nutně musí uvědomit, jaká je to absurdnost žádat po člověku, aby si nechal líbit od svého představeného ničit *svého ducha, svoji duši i své tělo* tak, aby se již hned od samého počátku stal přirozeným odpůrcem jakékoliv svobody. Každý inteligentní člověk musí vnímat, jak je to giganticky nemožné, aby si člověk sám na sebe – na svůj rozum, na svůj cit, na své pocity a na své tělo dobrovolně nechal uvalit takové požadavky, aby se stal *tvárným a poddajným nástrojem v rukou nadřízeného*.

A právě toho dosahují jezuité a to i v dnešní době. Dovedou v člověku vypěstovat takovou *poslušnost*, že se *duch řádu nezmění* v žádném prostředí. Kdekoliv a kdykoliv se mistrně *přizpůsobí* a oblékne *masku modernizace*, jak to uvidíme ještě v závěrečných svazcích této knihy.

4.3 Duchovní cvičení – brána k poslušnosti

Svého výsledku dosahuje řád stále stejnými způsoby. Ať se jedná o dobu středověku, novověku nebo o dnešní dobu, metody v principu zůstávají naprosto stejné. Jejich síla spočívá v samotných základech položených *Ignácem*.

„*Loyolova Duchovní cvičení je možno pokládat přímo za »osudovou knihu lidstva.«*”

V katolické literatuře skutečně není žádné druhé dílo, jehož historický význam by snesl srovnání s Loyolovou knížkou. Působivost exercicií se totiž brzy přenesla na celou katolickou církev: nejen jezuité, ale i nesčetní světští duchovní, církevní kníža-ta, učenci i laici z nejrůznějších stavů prošli těmito cvičeními a ta měla vždy maximální vliv na individuality všeho druhu... Leckterý evropský kníže se pod vlivem exercicií stal nadšeným bojovníkem za katolickou věc.

Zatímco se v ranných dobách jezuité obraceli především k držitelům světské i duchovní moci, ke knížatům a vysokým duchovním, na nichž v tu dobu záviselo blaho a ztrpení lidu, dnes se jezuité a exerciciemi ucházejí hlavně o organizovanou masu katolického proletariátu, která má takto být podnícena k intenzivnějšímu účasti na náboženském životě.

*Belgický jezuita J. Watrigant poukázal jako jeden z prvních na velký význam a nezbytnost exercicií mezi dělnictvem, a skutečně také jezuité dosáhli v Belgii mezi katolickým proletariátem největších úspěchů. V Anglii jezuité vedou »Catholic Workers Colege« v Oxfordu, jejíž hlavním cílem je připravovat vůdce pro katolické dělnické hnutí a získat tak vliv na britské odbory.” (René Fülöp-Miller: **Tajemství a moc jezuitů, str. 29 – 31**).*

„*Kdo vezme exercicie poprvé do rukou, ten většinou s překvapením zjistí, že tato kniha sestává z mnoha různých a všelijak pospojovaných pravidel, návodů, poznámek, anotací a při-*

davků. Dokonce i když nebudeme toto dílko porovnávat se svěže napsanými spisy velkých mystiků a s obratnou rétorikou humanistů, bude v každém případě působit nezvykle suše a střízlivě. Celková stavba vypadá málo přehledně, některé části přímo vzdorují pochopení, a jazyk v důsledku neuměle, ba neobratně tvořených vět příliš nepobaví.

Tento soud však platí jen potud, pokud exercicie čteme čistě jako literární dílo. Teprve při cvičení získávají tyto vzájemně propojené předpisy smysl a všechny ty různé návody se svými nesčetnými dodatky vytvoří živý celek." (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 28 – 29**).

Duchovní cvičení jsou cestou ke získání dokonalosti osvícením shůry a ke spojení s Bohem vlastními, lidskými prostředky. **R.F. Miller** k tomu píše: „Pro dosažení stavu dokonalosti, cíli, který mělo lidstvo vždycky před sebou, snad člověk nikdy neprahl s takovou vroucností jako v křesťanském středověku. Až hluboko do novověku neznalo lidstvo jinou představu o takové nejzazší dokonalosti, kterou bylo možno zažít ještě za živa, než bylo »spojení s Bohem« v mystickém vytržení.

Zároveň však panoval názor, že k dosažení tohoto stavu nestačí ani to nejnítější úsilí, že takového »visio Dei« (vidění Božího) se osvícenému dostane v podstatě jedině darem Boží milosti. »Takové blaženosti,« říká Bernhard z Clairvaux, proslulý francouzský kazatel dvanáctého století, »nemůže člověk nikdy dosíci vlastním úsilím; je to dar Boží, a nikoli zásluha lidská.«

...Proto také není vůbec možné přirozenými smysly vnímat procesy, ke kterým při tomto »sjednocení s Bohem« dochází. ...Před onou dokonalostí... rozum pozbývá moci, paměť odumírá, mizejí obrazy, formy i podobenství. Teprve, když se duše zbaví jakýchkoli smyslových představ, může uvidět jasnost Boží, »oslepena, neschopna poznání, bez tvaru a hlasu a bez pomoci rozumu«.

...Zdálo se, že propast, která dělí obyčejného člověka od takového nadpřirozeného stavu, nelze nijak překonat...Vypadalo to, jako by každé slovo mystiků bylo určeno jen k tomu, aby uvrhlo velkou masu těch, jimž se nedostalo milosti, do nejhlubší beznaděje, a dalo jim pořádně pocítit, jak marné by bylo jakékoliv jejich snažení, které je nikdy nemůže dovést k dokonalosti.

Jezuité nyní začali v přímém protikladu k takovým názorům hlásat docela jiné učení, podle kterého bylo možno zažít dokonalost nikoli pouze v důsledku nadpřirozeného vytržení, ale bylo možno o ně usilovat i s přirozenými lidskými vlastnostmi... komu se nedostalo... nadpřirozeného osvícení přicházejícího do duše rovnou shůry, může přesto vlastním úsilím a snahou směřovat k dokonalosti.

Podle tohoto názoru již nebyl člověk dál odsouzen k trpělivému čekání, zda a kdy se mu dostane »visio Dei«; nyní byla stejná síla, kterou dříve lidé přisuzovali jen moci nadpřirozeného osvícení, přiznávána i lidské vůli.

»Boha mohu nalézt, kdykoliv budu chtít,« řekl Ignác z Loyoly... Učil, že chce-li člověk Boha skutečně dosáhnout, musí se na něj správným způsobem zaměřit; záleží jen na jediném, na zanícení a na správném použití přirozených schopností. Podobně jako se »chůzí, pochody a během« cvičí tělo, je možno cvičeními i duši dostat do stavu, kdy je schopna »nalézt Boží vůli«. Tyto zásady vyslovené Ignácem z Loyoly se pak staly vůdčím principem jezuitského řádu." (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 12 – 13**).

Jeho odkaz je natolik sugestivní a natolik vtíravý, že už zpočátku je téměř nemožné mu odolat, a to zvláště u takových typů lidí, kteří vnitřně touží po svém lidském vůdci a nebo nejsou se stavem okolních věcí a sami se sebou spokojeni.

Největší nebezpečí *Duchovních cvičení* je v tom, že vychází z římskokatolických představ o spravedlnosti, to je o trestu, odplatě a spravedlivé odměně pro věrné římské katolíky neboli o *peklu, očistci a ráji*.

Dalšími klamy *Exercicií* je učení o *nesmrtelnosti duše, samospravedlivost a samo-spasitelnost* římskokatolické církve a učení, že člověk dosáhne „*Boží dokonalosti a svatosti*“ *vlastní silou* – vlastní vůlí, vlastním úsilím, vlastní představivostí, vlastní sugescí a vlastním prožitkem naordinovaných představ.

To vše vede také k přijetí dalšího podvodu, že si člověk *vlastní silou*, pouze pod vlivem *Exercicií* očistí tělo, mysl, duši i ducha neboli, že člověk *svým vlastním úsilím* dosahuje spojení s Bohem a spolupracuje s Ním na *svém vlastním očištění* a splynutí neboli, že vlastní skutky *cvičence* rozhodují, zda bude očištěn a zda bude Bůh „*schopen*“ se s *exercitatem* vůbec spojit.

A když se k tomu všemu přidají ještě *vidění*, která *Exercicie* u duchovně citlivých lidí doprovázejí a která jakoby potvrzují, že všechno, co *Cvičení* předepisují, je čistá pravda, pak není divu, že mají tak obrovský úspěch v každé době u každé vrstvy obyvatel. Proto *Duchovní cvičení* svojí „*duchovní silou*“ každému člověku sugestivně a přesvědčivě dokazují, že římskokatolická věrouka je pravou a jedinou pravdou, která vychází dokonce ze samotné ***Bible svaté***. Ve skutečnosti je to však hluboký klam, trik a podvod na každou lidskou duši na této Zemi. Je to lež *maskovaná do roucha pravdy a dobra*. Je to *středověká hereze* mající plášť biblické pravdy. *Duchovní cvičení* jsou ve svém principu i důsledku jinou formou *spiritismu*.

Sotva kdo si však uvědomí, jak je to nebezpečné zahrávat si jen s myšlenkou vyzkoušet si účinky *Duchovních cvičení* přímo na sobě nebo přímo absolvovat výklady a učení *Ignáce z Loyoly*. Aniž to sám na sobě v prvních chvílích zpozoruje, bude jeho nitro pomalu, ale přesto velmi intenzivně převáděno na úkol potlačovat svou vlastní *vnitřní svobodu ducha, duše a těla* a stále více a více se poddávat *jezuitskému pojetí poslušnosti*, která vrcholí úplným pohřbením sama sebe. Rozproudí se v něm takové pochody, nastartují se v něm takové reakce vedené přímo samotným dábelským duchem, že je již nebude moci nikdy zastavit. A veškeré tajemství je v samotném *duchu řádu* a v nástrojích, které tento duch udržuje jako stále aktivní a účinné k rozproudení pochodů *slepé odevzdanosti* až do úplné krajnosti.

Při prožívání *Duchovních cvičení* se musí člověk podle *Loyolových* slov napřed osvobodit „*od pozemských statků, vášní, emocí*«. Je nutné, *»abychom všichni byli lhostejní vůči stvořeným věcem a proto neusilovali více o zdraví než o nemoc, o bohatství než o chudobu, o čest více než o potupu, více o dlouhý život než o krátký«... má to být jen nezbytná předběžná podmínka osvobození vůle od temných, zmatených náklonností a vazeb, abychom se naučili jednat vždy podle Boží vůle*.

Podle jezuitského učení není totiž rozhodně možno nalézt Boha v pouhém nečinném, extatickém opojení, ale naopak v jasném poznání Boží vůle a v aktivní činnosti...člověk bude dokonalý tehdy, jestliže veškeré jeho konání a jednání bude takové, aby neustále směřovalo »k větší slávě Boží«. (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 14**).

Pak musí člověk zapojit své vlastní lidské smysly a síly: „*Až doposledka může adept používat i své pozemské smysly a nikdy není nucen popřít svou lidskou podstatu. Neboť na rozdíl od spisů mystiků, které hlásají, že ten, kdo chce pochopit Boha, musí napřed odložit zrak i sluch a zbavit se obrazů a příměrů v sobě, se cvičení pokoušejí dovést člověka i k nejvyššímu cíli právě pomocí jeho přirozených schopností a smyslů*.

Ignác využívá především síly obraznosti; pokouší se ve svých žácích vzbudit zcela určité obrazné představy, jejichž cílem je dovést ad extremum schopnost co nejostřeji rozlišovat mezi

mravním a nemravním jednáním.

...Kdo absolvuje Loyolova Duchovní cvičení, ten by nyní měl mít všemi smysly zažito až do palčivé bolesti i nevýslovné slasti peklo i nebe tak, aby se mu již navždy nesmazatelně vtiskl do duše rozdíl mezi dobrem a zlem.

...Právě obrazy se Ignác pokouší pomoci člověku k dokonalosti; na každý den a pro každou hodinu uvádějí cvičení naprosto přesně, jaké fantazie má v sobě cvičící kdy probouzet a jakých pomůcek má přitom používat. Dnes, čtyři sta let po vzniku Duchovních cvičení, asi leckterý psycholog některé z těchto středověkých představ, s nimiž se zde operuje, označí jako zastaralé a neúčinné, ale jistě se neubrání obdivu nad hlubokým poznáním duše, s nímž se v těchto cvičeních vytváří mocná souhra rozumu, obrazotvornosti a vůle. V tomto smyslu mají Loyolova cvičení jako mistrovské psychologické dílo co říci i moderní době.

...K živému znázornění zla slouží v Duchovních cvičeních děs budící popis pekla; princip dobra za zase zosobněn v pozemské podobě Kristově, kterou si má exercitanti představovat jako po sobě jdoucí zastavení na způsob pašijové hry. A konečně prožitek »volby« na sebe bere podobu dramatického obrazu dvou bojujících vojsk; proti bojovné rotě Satanově stojí »korouhev Kristova«. **(René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 14 – 18).**

Po osvobození se z pozemských pout a po uklidnění a zapojení svých smyslových orgánů je cvičenec hned na začátku ponořen do všech hlubin trestu pro kacíře a hříšníky:

„Nejprve je v celé své hrůze předvedeno peklo, zaplněné zástupy naříkajících a lkajících zatracenců. Toto cvičení začíná tím, že adept má nejprve »zrakem své obraznosti« poměřit »délku, šířku a hloubku pekla«; potom je však nutno zapojit i ostatní smysly; adepta k tomu totiž vyzývají jednotlivé »body« těchto přesně rozčleněných svého druhu režijních poznámek:

»První bod spočívá v tom, že očima obraznosti popatřím na nezměrné moře ohně a na duše jakoby uzavřené v ohnivých tělech.

Druhý bod spočívá v tom, že ušima obraznosti uslyším pláč, vytí, křik, kletby proti našemu Pánu Ježíši Kristovi a proti jeho svatým.

Třetí bod spočívá v tom, že čichem obraznosti ucítím dým, síru, bahno a hnilobu v pekle.

Čtvrtý bod spočívá v tom, že chutí obraznosti ochutnám hořkost, slzy, smutek a hlodající špatné svědomí v pekle.

Pátý bod spočívá v tom, že hmatem obraznosti procítím, jaký žár jímá duši a v jakém hoří.«

Exercitanti tak zažívá peklo všemi svými smysly; vidí, slyší, cítí, chutná a hmatá je tak dlouho, dokud jej nepřemůže úzkostné zděšení před hrůzami inferna a nerozechvěje se strachem před výrokem božského soudece.

Katolická věrouka vždy spatřovala v »bázi Boží« prostředek očištění mimořádné síly... otrocká bázeň, strach hříšníka ze smrti a trestů pekelných je předpokladem dětinné bázně." **(René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 18 – 19).**

Strach je vždy v každé ideologii nejsilnějším motivem k poslušnosti. Není tudíž náhodné, že právem strachem, děsem, hrůzou, zoufalstvím a stresem začínají i Duchovní cvičení. Člověk si dobro představuje jen velmi těžko a navíc maximálně jen ve spojení se svým „já“, ale zlo si představí okamžitě a dovede si ho v představivosti zobrazit a vybarvit do všech i těch nejnemožnějších a nejbizarnějších detailů. A právě toho Duchovní cvičení a jejich metodické pokyny bohatě využívají. Vždy to vyvolá žádoucí, manipulující psychologický efekt vnitřního očištění: „Předvádění obrazů smrti a pekel má mysl exercitanta naplnit strachem a

má jí otrást, aby si adept jasně uvědomil svou hříšnost a hrozbu věčného zatracení a rozhodl se změnit své myšlení i způsob života.

Jakmile je toho dosaženo, předvede se cvičícímu ideál, jaký by měl od nynějška následovat: Ignác mu radí, aby se zcela ponořil do Kristova života a utrpení. Podobně jako u předešlých obrazů pekla se i nyní působí na smysly vyvoláváním názorných obrazů a také zde Ignác stále důrazně vyžaduje přesné »zpřítomnění místa«. (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 19 – 20**).

Cvičenec má zase všemi svými smysly prožít a vnímat celý pozemský život Ježíše Krista i jeho matky Marie, od narození Spasitele až po jeho ukřižování. Člověk má zde *cítit, hmatat, vidět, slyšet, chutnat a cítit* svojí nervovou soustavou úplně všechno, od kamení na cestě, po které právě kráčí Kristus, přes její šířku, délku, zatáčky, polohu atd. až po pohyby, pach, pot, slzy, vzdechy, bolest a krev Mistrovu při jeho mučení. *Exercitant* prostě musí *tělesně a hmatatelně cítit a prožívat* všechno tak, jako kdyby byl sám u Krista a byl všeho osobně účasten. Ve svém díle katolický kněz a jeden z předních odpůrců Ignácova učení **Edgar Quinet** píše: „*Kristus stojí na úpatí hory Tábor v nevýslovném okamžiku apoteózy a – exercitant se má zabývat tvarem hory, její výškou, šířkou a vegetací.*“ (**E. Quinet – J. Michelet: Die Jesuiten, Sschweighauser, Basel, 1843**).

Dalším tématem pro cvičence je Kristus jako bojující král: „...*v exerciciích není Kristus jen pouhým objektem přemítavého rozjímání; přichází zde ke cvičícímu, promlouvá k němu a vyžaduje od něho rozhodnutí i čin. Ježíš tu rozhodně není nebeský vládce trůnící v klidu ve své slávě, mnohem spíše to je neustále bojující král, jehož vidíme v zápase o své království. Obrací se přímo k člověku a žádá jej, aby mu pomohl zbraněmi ve velkém tažení proti Luciferovi.*“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 22**).

Exercitant nyní rozvažuje, na kterou stranu se má přidat, co a komu má říkat. Když projde etapou *Rozjímáním o království Kristově* čeká jej další etapa této třetí části a sice *Rozjímání o dvou praporcích*:

„*S použitím všech smyslů si tu máme Ježíše představit jako nejvyššího velitele jeho vojsk »na poli před Jeruzalémem,« zatímco »v krajině babylonské« proti němu Satan shromažďuje své demony k poslednímu, rozhodujícímu střetnutí.*“

...Podle vyjádření svých žáků označil Ignác rozjímání o »*Kristově království*« a rozjímání o »*dvou praporcích*« za jádro exercicií, a skutečně je v nich vyjádřen vlastní základní princip jezuitské víry... Podle jezuitského učení však uskutečnění království Božího závisí z velké části na vůli lidí a lze ho dosáhnout jen s jejich pomocí. Ježíš přistupuje v exerciciích přímo k smrtelníkům, snaží se je přimět ke správné volbě a rozhodnutí a vyzývá je, aby svým dílem přispěli k »větší slávě Boží«... Slávu Boží lze zvýšit, a to spolupůsobením člověka.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 22 – 24**).

Kdo zná **Starý** a **Nový Zákon** v **Bibli svaté**, kdo studuje epištoly, evangelia a biblické proroky a kdo chápe souvislosti mezi **Starým** a **Novým Zákonem**, pak zde zřetelně vidí rozdíl mezi učením Ignáce z Loyoly a učením **Písma svatého**. Ignác oproti **Bibli** usiluje *vlastní lidskou silou* přidávat k Boží dokonalosti, spravedlnosti a spasitelné moci. Člověk v *Loyolově* učení rozhoduje o tom, jestli Kristus vyhraje či nikoli, jestli je Bůh „schopen“ zachránit člověka a jestli má dostatek spravedlnosti a síly k odpuštění a vnitřnímu očištění hříšníka. Podle Ignáce je to výhradně člověk, kdo určuje, zda má Bůh „dostatek“ prostředků k záchraně lidstva. Jinými slovy: Ignácovské spasení člověka stojí a padá člověkem samotným, záleží na *jeho vlastních* skutcích, síle, povaze, očištění, vůli a rozumu a téměř vůbec nezáleží nebo jen zčásti na Bohu. *Loyola* tak degraduje Krista na nedokonalého ve spasení a Boha podřizuje lid-

ské moci. A to je další obrovský klam *Duchovních cvičení*.

Co však praví o *lidské spravedlnosti*, o přidávání lidských schopností k Božím vlastnostem, k Božímu spasení a k Boží spravedlnosti **Bible svatá**, z níž si *Duchovní cvičení* půjčují dějové obrazy a jména a z níž podle jezuitů údajně i přímo vycházejí?

O samotné *lidské spravedlnosti* například **Izaiáš** píše: „...jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohybné všechny spravedlnosti naše. Pročež příme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás.“ (**Izaiáš, 64. kapitola, 6. verš, Bible Kralická z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991**). Král **Šalomoun** několikrát dosvědčuje: „Není zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a nehřešil.“ (**Kazatel, 7. kapitola, 20. verš, tamtéž**), „Není člověka, který by nehřešil...“ (**1. Královská, 8. kapitola, 46. verš + 2. Paralipomenon, 6. kapitola, 36. verš, tamtéž**), kniha **Příslaví** se ptá každého samo-spravedlivého člověka: „Kdo může říci: Očistil jsem srdce své? Čist jsem od hříchu svého?“ (**Příslaví, 20. kapitola, 9. verš, tamtéž**). **Žalmista** praví: „Hospodině zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost.“ (**Žalm 94. kap., 11. verš, tamtéž**) a apoštol **Pavel** potvrzuje: „Znáť Pán přemýšlování moudrých, že jsou marná.“ (**1. Korintským, 3. kap., 20. verš, tamtéž**).

I **Mojžíš** zaznamenal Boží svědectví o lidském nitru: „...myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho...“ (**Genesis, 8. kapitola 21. verš, tamtéž**), což později dokazuje i prorok **Jeremiáš**, který o člověku píše: „Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podlé cesty jeho, podlé ovoce skutků jeho.“ (**Jeremiáš, 17. kapitola, 9. a 10. verš, tamtéž**) a také kazatel **Šalomoun**: „...vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.“ (**Kazatel, 8. kapitola, 11. verš, tamtéž**). **Žalmista David** potvrzuje, že lidé bez víry v pravého, živého Boha „porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré... Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.“ (**Žalm, 14. kapitola, 1–3. verš, tamtéž**) a apoštol **Pavel** dokládá, že se to týká i těch, kteří mají známost o Bohu, ale věří ve svoji vlastní spravedlnost: „Což tedy? máme něco napřed? Nikoli, nebo jsme prvé dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem, jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho, není rozumného, není, kdo by hledal Boha. Všickni se uchýlili, spolu neužiteční jsou; není kdo by činil dobré, není ani jednoho.“ (**Římanům, 3. kap., 9–12. verš, tamtéž**).

Je to jedině sám Bůh, kdo dokonale zná lidská srdce (**2. Paralipomenon, 6. kapitola, 30. verš**), hledí k srdci člověka (**1. Samuelova, 16. kap., 7. verš**) a neustále je prověřuje (**Žalm 7. kap., 10. verš; Příslaví 17. kap., 3. verš; Jeremiáš 11. kap., 20. verš + 17. kap., 10. verš + 20. kap., 12. verš, tamtéž**).

Lidská spravedlnost, myšlení, pohnutky a skutky *lidského srdce* tedy nemohou k Boží spravedlnosti vůbec nic přidat. *Ospravedlnění*, které je člověku Bohem udělováno, je dokonalým Božím darem, který člověk dostává výhradně na základě Boží milosti, milosrdenství a lásky Boha k člověku, věří-li hříšník Ježíši Kristu jako svému výhradnímu osobnímu Spasiteli. Člověk nemá nejen kompetenci, ale ani naprosto žádných možností tento dar jakýmkoliv způsobem zvětšit nebo zmenšit. Buď je Bohem *ospravedlněn*, nebo není. Buď je jeho srdce očištěno nebo není. Neexistuje žádná střední cesta. Tento dar *očištění od hříchu* a *ospravedlnění* před žalujícím a obviňujícím Božím zákonem neovlivní žádné lidské skutky, žádné lidské přičinění, žádné sebevětší lidské sebetýrání, sebemrskání, sebetrápení či utrpení, ani žádná jiná sebevětší lidská oběť, ani žádné sebevětší a sebepřísnější dodržování Božího Zákona bez víry v očištění krví Ježíše Krista a v jeho dokonalou spásnou milost pro všechny.

„Víme pak, že cožkoli zákon mluví, těm, kteříž jsou pod zákonem mluví, aby vše-liká ústa zacpána byla, a aby vinen byl všecken svět Bohu. Protož z skutků zákona nebude osprave-

dlněn žádný člověk před obličejem jeho; nebo skrze zákon poznání hřícha. Ale nyní bez zákona spravedlnost Boží zjevena jest, a osvědčená zákonem i proroky, spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny věřící. Neboť není rozdílu. Všickni zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží. Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupení, kteréž se stalo v Kristu Ježíši, jehož Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů, v shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k tomu, aby on spravedlivým byl, a ospravedlňujícím toho, kterýž jest z víry Ježíšovy. Kdež jest tedy tak chlouba? Vyprázdněna jest. Skrze který zákon? Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry. Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků zákona. Zdali jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Jistě i pohanů." (**Římanům, 3. kapitola, 19 – 29. verš, Bible svatá**).

Římskokatolická církev dodnes neuznává jasný článek učení **Bible**, že není v otázce spasení člověka žádného jiného prostředníka a zástupce mezi Bohem a hříšným člověkem než jedině a výhradně Vykupitele a Spasitele Ježíše Krista. Není to žádná Panna Marie, ani žádný světec, ani žádný papež, ani žádný kněz, ani žádný člověk, kdo se přimlouvá u Boha za záchranu člověka ukazujíc přitom na svou oběť a očisťující krev. Jedině Kristus jako Bůh i jako člověk Ježíš má výhradní právo zastupovat hříšného člověka v nebi před samotným Bohem a Božím soudem a Zákonem, neboť jedině On za člověka prolil a prolévá očisťující krev a jedině skrze Něho a výhradně na Jeho přimluvu a orodování je člověk vykoupen a spasen. Opět několik výroků **Písma svatého**:

„Dí jemu Ježíš: Já jsem ta cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne. (**Janovo evangelium, 14. kap., 6. verš, Bible svatá**).

„Já jsem dvéře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.“ (**Janovo evangelium, 10. kap., 9. verš, tamtéž**).

„Nebo toť jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem, kterýž chce, aby všickni lidé spaseni byli a k známosti pravdy přišli. Jedent jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš. Kterýž dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny, na osvědčení časem svým.“ (**1. Timoteovi, 2. kap., 3 – 6. verš, tamtéž**).

„Jedent jest vydavatel zákona, kterýž může spasiti i zatratiti.“ (**Epištola sv. Jakuba, 4. kap., 12. verš, tamtéž**).

„Rozpomeňte se na první věci od věků stálé, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného.“ (**Izaiáš, 46. kap., 9. verš, tamtéž**).

Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele. Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám, a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem. (**Izaiáš, 43. kap., 11. a 12. verš, tamtéž**).

„Shromažďte se a přidejte, přiblížte se spolu vy, kteříž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteříž se s dřevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemůže vysvoboditi. Oznamte a přiveďte i jiné, a nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne. Obráťtež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více. ...Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu...“ (**Izaiáš, 45. kap., 21. a 23. verš, tamtéž**).

„Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepřela.“ (**Izaiáš, 59. kap., 16. verš, tamtéž**).

„Z práce duše své uží užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese. A protože dám jemu díl pro mnohé, aby s nescíslnými dělil se o kořist, protože vylil na smrt duši svou, a s přestupníky počten jest. Onť sám nesl hřích mnohých, a přestupníků zástupcím byl.“ (**Izaiáš, 53. kap., 11. a 12. verš, tamtéž**).

„...lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš ...poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. A protože i dokonale spasiti může ty, kteříž přistupují skrze něho k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.“ (**Epištola sv. Pavla k Židům, 7. kap., 22 – 25. verš, tamtéž**).

„Kristus jest, kterýž umřel, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž i oroduje za nás.“ (**Epištola sv. Pavla k Římanům, 8. kap., 34. verš, tamtéž**).

„Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přímluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého. A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za všeho světa.“ (**1. epištola Janova, 2. kapitola, 1 – 2. verš, tamtéž**).

„Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše Syna jeho očišťuje nás od všelikého hříchu. Pakli díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není. Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti. Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a neníť v nás slova jeho.“ (**1. epištola Janova, 1. kapitola, 7 – 10. verš, tamtéž**).

Dalším klamem Exercicií je jejich psychologická manipulace s člověkem a diktování do jeho svobodné vůle a svobodného svědomí, co má přesně dělat: „Od »základu« až po poslední rozjímání se exercicie s obzvláštní pečlivostí snaží, aby jakékoli hnutí cvičících bylo podřízeno určitému psychologickému systému. Také duševní život roven fantazii je podřízen nejprísnější kázni; utrpení a radost, zoufalství a jásot, nic z toho není ponecháno nevypočitatelné libovůli okamžiku, veškerá citová hnutí jsou postavena pod dohled cílevědomé vůle.

Adept má přesně předepsáno, co má při kterém cvičení cítit; na jednom místě se například praví: »Pátý bod je žasnoucí výkřik, spojený s mohutným otřesem duše. Je nutno přísně dbát, aby předepsaný průběh nenarušil cizí, byť třeba i stejně vznesený cit, abychom, když máme procítovat žal na hříchem a strach ze smrti, předčasně nepocítili útěchu vykoupení a zmrtvýchvstání.«

Exercicie však adepta také poučují, jak to má udělat, aby se kdykoliv dostal do správného rozpoložení: »Když v sobě chci probudit bolestný žal nad Kristovým utrpením, pak v sobě nesmím strpět žádné příjemné myšlenky, byť by i byly kdovíjak dobré a svaté; musím v sobě naopak budít bolest a rmut, k čemuž se budu často rozpomínat na zármutek, námahu a utrpení našeho Pána od narození až po ukřižování.«

Dokonce i svědomí se má ukáznit a ovládnout pomocí mechanických pomůcek a Ignác předepisuje k tomuto účelu použití grafického systému kontroly. Cvičící si má nakreslit mřížku a do ní si den za dnem zapisovat své hříchy, načež srovnání mezi řadami bodů na začátku cvičení a co možná nejvíce redukováným počtem bodů v pozdějším stadiu ukáže, jakého pokroku dosáhl v potírání zavrženíhodných zvyklostí a vloh.

Velmi trefně charakterizuje podstatu tohoto »examen prticolare« Eberhard Gothein, když poznamenává, že má »podobu přesného účetnictví.« »Počet hříchů se zapisuje do schématu a potom se den za dnem vypočítává s přesností počítačky mravní stav.«

...Ignác však upravuje naprosto přesnými údaji i vnější chování cvičícího během absolvování exercicií; pečlivě předepisuje, jak se má člověk během modlitby nadechovat a vyde-

chovat, jaké držení těla mu je možno doporučit, kdy musí být celá zatemněná, kdy se má dívat na kosti zemřelých a kdy může pohledem na čerstvé květy vyvolat představu »rozkvětu duchovního života«.

Kromě toho pomáhá exercitantovi na jeho cestě k dokonalosti ještě zkušený vůdce, který už touto cestou velmi často prošel a zná přesně všechna její rizika... Cvičení proto adept většinou neabsolvuje sám, ale za pomoci »mistra exercicií«. Úkolem tohoto mistra je přizpůsobit cvičení vždy adeptovým zvláštnostem a tak zajistit, aby bylo v každém případě také skutečně dosaženo kýženého efektu, naprostého ukáznění vůle a mysli." (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 26 – 28**).

Už při prožívání *Duchovních cvičení* musí tedy cvičenec slepě a důkladně poslouchat všechny předepsané body i svého učitele bez ohledu na své vnitřní pocity a vjemy svého vlastního svědomí. Musí *potlačovat veškeré projevy své svobodné vůle, svého vlastního cítění* a řídit se přesně daným postupem. Již při těchto cvičeních tedy na sobě poznává *nadřazovačného římskokatolického ducha* a poddá-li se mu, pak se z něj skutečně postupně stává *umrtvený otrok Vatikánu*.

4.4 Ukázky pravé poslušnosti jezuitů

Známé rčení „*perinde ac si cadaver essent*“ (jako by byl mrtvolou) v rukou hrobníka, můžeme podle **Follieta** najít ve veškeré „*duchovní literatuře*“ a dokonce i na Východě v *hašimitské ústavě*, kde stejný duch proniká *islámem*, ale i *hinduismem* nebo *buddhismem*. (*Hašimita* je člen arabské rodiny mající stejné předky jako prorok *Mohamed*, neboť *Hašim* byl pradědeček *Mohameda*.)

Jezuité mají být v rukou svého nadřízeného jako „*hmota reagující na každý podnět, jako vosková koule, kterou lze tvarovat a natahovat jakýmkoli směrem, jako malý krucifix vyzdvihovaný vzhůru a libovolně ovladatelný.*“

O „*mrtvolné poslušnosti*“ jezuitů *Ignác Loyola* napsal onen proslulý výrok o několika větách: „*V žádném případě nesmím být poslušen sebe, nýbrž svého tvůrce a jeho zástupců. Musím se jimi nechat vést a pohybovat, jako lze hníst hrudku vosku, musím se chovat jako mrtvý nemající vůli ani názory, jako malý křížek, který lze snadno přemístit z jednoho místa na jiné, jako hůl v rukou starce, takže mne postaví, kde chce a kde mu mohu být nejlépe k užitku. Musím tak být kdykoliv po ruce, aby si mnou rád posloužil a mě takovým způsobem použil, jaký uzná za dobrý...*“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 36**).

O těchto formulacích se nedá říci, že by byly nějak osvícenecké. Poznámky a výklady samotného tvůrce tohoto řádu přesně vymezují jejich pravý význam. Pro jezuitu bez rozdílu v postavení platí, že *prvořadou ctností je poslušnost*, která je podle *třetího jezuitského generála Františka Borgia* (* 20.10.1510 – † 1.10.1572, do řádu přijat *Ignácem z Loyoly* roku 1548) „*nejsilnějším ochranným valem celého tovaryšstva*“, a tvrdí, že pro ni nestačí obětovat pouze *vůli*, ale také *rozum* a dokonce i všechny *mravní zábrany*.

„*Budme si více než jisti, že vše je správné a v pořádku, když to přikazuje nadřízený,*“ napsal *Loyola*. A dále píše: „*Kdyby vám Bůh za pána stanovil nerozumné zvíře, nesmíte zaváhat ho poslouchat jako svého mistra a vůdce, protože Bůh to tak nařídil.*“

A to ještě není všechno. Jezuita nesmí ve svém nadřízeném vidět *omylného člověka*, ale přímo *samotného, dokonalého a neomylného Krista*. **J. Huber**, profesor katolické teologie v *Mnichově* a autor jedné z nejdůležitějších prací o jezuitech, napsal: „*Je spočítáno, že ústava*

pětsetkrát opakuje, že člověk musí v osobě generála vidět Krista." (**J. Huber: Les Jesuites, str. 71 a 73**).

Historik tolerantní k jezuitskému řádu, **R.F. Miller**, rozebírá poslušnost a vůli jezuitů a píše: „Všichni Kristovi bojovníci získání pomocí exercicií se musí semknout do pevného vojenského šiku – však také Suarez v této souvislosti píše, že Tovaryšstvo Ježíšovo představuje vojenský prapor. Kde však, jako u jezuitů, jde o plnění povinností ve vojenském smyslu, tam také platí podobně jako v armádě poslušnost vůči nejvyšší autoritě. Tuto poslušnost prokazují jezuité především svým představeným, neboť za představeného se všemi lidskými slabostmi vidí zářit obraz Spasitele, a proto se mu podřizují, jako by to byl Kristus sám.

»K dosažení pokroku je především nutné,« praví se v jednatřicátém pravidle Konstitucí, »aby všichni zachovávali dokonalou poslušnost a ve svých představených, ať jsou jacíkoli, viděli zástupce našeho Pána Krista a jeho v srdci ctili a milovali.«

V již slavném dopise členům řádu Ignác píše: »Pohledte na toho, jemuž v člověku prokazujete poslušnost, tedy na Krista, nejvyšší moudrost a nekonečnou dobrotu a lásku, na Pána, o němž víte, že se nikdy nemýlí ani Vás neoklame.«

Právě proto, že jezuita vidí ve svém představeném zároveň vždy osobu Boha, znamená pro něj poslušnost »unio mystica« s vůlí Boží. Proto také, mluvíme-li o poslušnosti, připomíná jazyk jezuitů v leccems mystickou terminologii: »Kdo chce dosáhnout pravé poslušnosti, ten se musí vyvléci z vlastní vůle a navléci si vůli Boží, jak mu ji ukládá jeho představený.«

Neboť podobně jako mystici spatřovali nejvyšší naplnění ve spojení s Bohem, kdy se jejich já zcela rozplynulo, hledají jezuité přístup k Bohu v »slepé poslušnosti«, v obětování své vůle.

... Jen zdánlivě je tedy rozpor v tom, když jezuité na jedné straně hlásají spásnou sílu svobodné vůle a na druhé bezpodmínečnou poslušnost; vždyť jen ten, kdo má svobodnou vůli, se jí může z vlastního uvážení pro vyšší ideu zase vzdát... Nikoli nadarmo je nadřízený ve všech těchto náboženských vztazích podřízenosti nazýván »otec«: kdo poslouchá svého představeného, ten zaujímá znovu dětsky synovský postoj k autoritě. Však také »pater superior« zaujímá pro jezuitu postavení Boha Otce, poslední a nejobecnější »imago otce«. Toto pojetí vysvětluje bezpodmínečnost, s jakou jezuité poslušnost doporučují, vyžadují a prokazují.

Ignác rozlišuje pečlivě tři stupně poslušnosti: nejnižší stupeň, čistě vnější »poslušnost činu«, spočívá v tom, že se podřízený omezuje na vykonávání uložených činností; tuto poslušnost Ignác označuje za »velmi nedokonalou«. Druhý stupeň se vyznačuje tím, že podřízený přejímá za svou i vůli nadřízeného; »tento stupeň již propůjčuje radost z poslušnosti«. Kdo se však chce zcela obětovat službě Bohu, ten »se kromě vůle musí vzdát i svého názoru«. Musí docílit toho, aby »nejen chtěl to též, co nadřízený, ale aby i stejně myslel, aby svůj úsudek podřídil úsudku představeného, neboť jen vzdá-li se vůle, skloní se i rozum«.

Ignác tedy nepožaduje nic menšího než obětování vlastního rozumu, »neomezenou poslušnost až po obětování (vlastního) přesvědčení«...

Vnější odpor samozřejmě vůbec nepřipadá v úvahu, ale jezuita nesmí ani v myšlenkách zapochybovat, zda má představený vůbec pravdu; již předem musí být přesvědčen, že to, co mu bylo přikázáno, slouží »větší slávě Boží«, a musí to provést radostně, ba s vnitřním nadšením." (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 32 – 35**).

Disciplínu řádu, která bývá často připodobňovaná k vojenské disciplíně, nelze ve skutečnosti porovnávat ani s vojenským režimem. „Vojenská poslušnost se ani na chvíli nevyrovná poslušnosti jezuitské, za kterou je daleko, daleko pozadu. Jezuitská poslušnost je naprosto nesmlouvavá a rozsáhlejší, protože se zmocňuje celého člověka a v žádném případě se

nespokojuje pouze s vnějším projevem, jak je tomu v armádě. Jezuitská poslušnost požaduje obětování vůle a odložení vlastního logického úsudku člověka." (J. Huber: Les Jesuites, str. 73).

V dopise portugalským jezuitům samotný Ignác uvádí: „Černou musíme vidět jako bílou, jestliže to tvrdí církev.“

Takový je tedy „vrchol svobody“ a „osvobození od otročení vlastnímu já“, jak to vychvaloval jezuita R.P. **Rouquette**.

Jezuita je skutečně zbaven vlastní svobody a je absolutně podřízen svým pánům. Každá pochybnost nebo výčitka svědomí by mu byla počítána za těžký hřích. To je také jediný hřích, kterého se jezuita může vůči poslušnosti dopustit – zapochybovat nebo dokonce příkaz neprovést. Co však dělat, když příkaz od nadřízeného vede podřízeného ke zjevnému hříchu? **R.F. Miller** odpovídá: „Bezpodmínečnost jezuitské poslušnosti však musela vést záhy k pochybám: co dělat, když představený žádá vykonání hříšného činu; je i pak třeba uposlechnout jeho pokynů? Téměř všichni nepřátelé Tovaryšstva Ježíšova tvrdí, že u jezuitů tato »povinnost hříchu« vskutku existuje, zatímco apologeti řádu to kategoricky odmítají.

Nyní ovšem učí katolická církev i zcela obecně, že hříšného jednání se nelze dopouštět v žádném případě, a to ani tehdy, když ji přikazuje světská nebo církevní vrchnost; proto také Ignác, když doporučuje poslušnost, většinou dodává, že zjevné hříchy jsou z topovinnosti vyjmuty. Suarez, velký teoretik jezuitismu, v tomto ohledu přímo prohlásil, že předpokladem poslušnosti je, že její »předmět je dovolen.« (René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 35).

Svým působením mimo klášterní zdi získává poslušnost jezuitů zcela jiný smysl než u ostatních mnišských řádů. Jezuitská poslušnost vyžaduje jednotné, cílevědomé jednání. Nyní, ve světle jejich světových aktivit hraje „podobnou roli jako ve vojenské službě za války: členové tohoto řádu, kteří vytáhli do světa, aby kázali a bojovali v nejvzdálenějších zemích, museli být mezi sebou a s vedením řádu propojeni železnou kázní.

...Jen díky takové přísné disciplíně a pevné organizaci bylo možno zajistit soudržnost mezi všemi členy řádu, pracujícím na nejrůznějších frontách; právě poslušnost jezuitů umožnila postavit proti nepřátelům katolické církve vskutku údernou a nebezpečnou armádu.“ (René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 37 – 38).

4.5 Ústava řádu a jeho struktura

Loyolovi pokračovatelé si všechna naučení ústavy dobře ve své paměti uchovávali a při sledování svých plánů se jich fanaticky drželi v každé době, o čemž svědčí, že ústava jezuitů je uchovávaná a přísně dodržovaná i dnes.

Dokumentují to například knihy bývalého italského jezuitského kněze **A. Tondiho**, který 7. února 1936 vstoupil do jezuitského řádu a prošel všemi stupni jezuitské výchovy. Vystudoval i Gregoriánskou papežskou univerzitu určenou zejména pro jezuitské kněze, ale 21. dubna 1952 se mu podařilo z rukou jezuitů uprchnout a vysvobodit se i z obklíčení policie, kterou jezuité proti němu pošťvali.

Rozeberme si nyní strukturu řádu a její ústavu v bližším pohledu a pak teprve pochopíme, jaký nestvůrný systém ve skutečnosti vznikl a jakého má tento systém ducha.

Bílek píše, že podle Ústavy Tovaryšstva Ježíšova byl řád rozdělen na čtyři třídy:

Třídou profesů (profesorové, asistenti, provinciálové a generál. Je to nejvyšší třída).

Třídu duchovních pomocníků (koadjukturů).

Třídu učitelů a studentů (scholastiků).

Třídu nováčků (absolventů noviciátu – noviců. To je nejnižší stupeň).

4.6 Třída profesů – nejvyšší stupeň – jezuité 4. slibu

Profesoři byli co do počtu nejmenší skupinou a generálovi skládali řeholní sliby z chudoby, čistoty a poslušnosti. Ovšem kromě toho slavnostně skládali římskému papeži ještě *slib neomezené poslušnosti*, a to přímo do papežových rukou.

„Ale tento slib jezuité vztahovali pouze a jedině k misiím, ...přestože to z ústavy řádu nevysvítá, kde doslovně stojí: »Slovům v apoštolských listech, kde se o poslušnosti římskému papeži jedná, musí se jedině v tomto smyslu rozuměti: Že se zavazují poslouchati papeže ve všem, i kamkoli by je poslal.«

Mimo to každý profesor podle ústavy řádu sliboval před generálem nebo jeho náměstkem, že nikdy a nic nepodnikne, co by nařízené chudobě řádu odporovalo anebo ji omezovalo, leda by takového omezení vyžadovaly důležité příčiny.

Dále profesor sliboval, že nikdy ani přímo ani nepřímo nechce povznesení k důstojnosti řádu vyhledávati ani o ně usilovati. Sliboval též, že nechce nikdy vyhledávati prelátství a jiného důstojství mimo řád, a kdyby k takovému důstojství byl volen, že nechce je přijmouti, leč by mu to přikázal představený řádu, jemuž pod smrtelným hříchem k poslušnosti jest zavázán. A kdyby v tomto pádu o někom věděl, kdo by o důstojství toho stál, že chce jej představeným řádu udati i se všemi okolnostmi, jež se k tomu vztahují.

A nakonec profesor sliboval, že kdyby někdy za biskupa zvolen neb k nějaké jiné důstojnosti vyšší v církvi povznesen býti měl, bude s ohledem na pečlivé vykonávání úřadu mu svěřeného vždy generála řádu ctíti a nikdy se nebude zdráhati rady jeho, kterou mu buď bezprostředně sám aneb některým svým pomocníkem udělí, poslouchati a podle ní pokračovati více než dle svého vlastního přesvědčení.

Z toho patrně, že i profesor zvolený za biskupa neb kardinála nepřestával býti ani v tomto novém stavu svým členem řádu, oddán jsa slepou poslušností představeným tovaryštvu.

Profesorové byli jaksi aristokraty církevního jezuitského státu. Oni zastávali důležitá místa při dvorech panovníků, jichž byli zpovědníky; bydleli ve zvláštních domech (domus professorum), které nesměly míti žádného jmění, anebo cestovali pouze z papežského rozkazu. V jejich rukou byla správní a zákonodární moc řádu. Suarez je nazývá sloupy, na nichž spočívá celý řád. Oni byli zasvěceni v nejtajnější zásady a účely tovaryštvu; oni vykonávali nejvyšší úkoly společnosti a měli nárok na nejpřednější hodnosti a důstojnosti řádu. Z třídy profesorů se volil generál – představený řádu, jeho asistenti a provinciálové.

Do třídy profesorů nenáleželi učedníci s trojím slibem, o nichž se v ústavě řádu činí zmínky bez bližšího označení jejich postavení v řádu. To byli tajní jezuité, totiž osoby duchovní neb světské, rozličných stavů a povolání a obzvláštních schopností, třeba i vědecky méně vzdělaní, kteří (dle Const. P. V. cap. III. paragraf 3.) směli býti do řádu připuštěni jenom z důležitých příčin, aby jeho účelům sloužili za tajné nástroje.” (T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 18 – 19).

Tyto výše uvedené zásady platí i v dnešní době a nic se nemění na tom, že uběhlo již 100 let od doby, kdy **Bílek** svou knihu dokončil. Ustanovení týkající se 4. stupně jezuitských ře-

holníků budou platná, jak dále uvidíme i v nejbližší budoucnosti.

4.7 Poslušnost profesů

Bývalý jezuitský kněz **A. Tondi** doplňuje, jakým učením jsou *profesorové* vzděláváni, podle jakých pravidel se v dnešní době řídí a jakou *poslušnost* musí vyvinout, aby byl *duch řádu* zachován. Následující body byly dlouho drženy v tajnosti:

„Učení sv. Tomáše Aquinského... je povinné« (*Epitome Instituti Societatis Jesu, Romae, 1943, čl.315*).

»Za profesory musí být vybráni ti jezuité, kteří toto učení uznávají a kteří skýtají záruku, že k tomuto učení vzbudí úctu i u svých žáků. V opačném případě je profesor sesazen« (*č.318*).

»Jiná učení se nepřipouštějí ani ústně ve veřejných kázáních, ani v knihách, které nemohou být vydány bez předchozího schválení generálním představeným. Ba co více, odlišným míněním v obvyklých věcech... je třeba, pokud je to možné, předejít.« (*Pravidlo 42*).

»Jezuité se musí přidržovat toho nejspolehlivějšího a nejosvědčenějšího pravověrného učení, které je pojetí Svaté stolice nejbližší.« (*čl.314*).

Nikdo nesmí zavádět nová a původní učení, i když jsou v souladu s katolickou vírou; každý musí být připraven podřídit svůj vlastní názor názoru tovaryšstva." (**Alighiero Tondi: Jezuité, Praha, 1958, str. 120**).

4.8 Některá pravidla pro nejvyšší stupeň řádu

„Cituji několik příkladů z uvedených nařízení (přeloženo z latinského originálu jezuitky Maria Barbéry »Ratio studiorum a čtvrtá část ustanovení Tovyšstva Ježíšova«, Padova, 1942):

»Profesoři filozofie, kteří jeví sklon k novotám, nebo jsou příliš svobodnomyšlného ducha, nechť jsou bezodkladně z učitelské funkce odstraněni.« (*z Pravidel provinciála, 16*).

»Naši (t.j. jezuité) nechť ve scholastické teologii přísně sledují učení svatého Tomáše, drží se ho jako vlastního učitele a všemožně se snaží vštípit žákům co největší úctu k němu.« (*z Pravidel profesora scholastické teologie, 2*).

»Nestačí uvádět názory učitelů a zamlčovat vlastní, ale je nutno hájit názory svatého Tomáše, jak bylo řečeno, nebo celou otázku vynechat.« (*z Pravidel profesora scholastické teologie, 13*).

»(Profesor církevních dějin)... nechť co nejpřesvědčivěji dokazuje, že práva církve a její hlavy mají staré základy. Je třeba, aby ukázal jako naprostý výmysl vše, co novotáři (čti: protestanti a všichni kacíři) napsali o novosti těchto práv« (*z Pravidel profesora církevních dějin,4*)." (**Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, str. 7 – 8**).

„(Provinciál) nechť si je především vědom toho, že na stolicí teologie smějí být ustanovováni toliko ti, kdo jsou plně oddáni svatému Tomáši; naproti tomu ti, kdo mají k němu daleko, nebo jeví k němu malou přichylnost, nesmějí být k vyučování připuštěni.« (*z Pravidel provinciála, 9, paragraf 2*).

»(Profesor hebrejštiny) musí mít, mezi jiným, hlavně na zřeteli, aby hájil překlad Písma svatého schválený církví.« (*z Pravidel profesora hebrejštiny, 2*).

»(Profesor Písma svatého), nechť nepopírá, jestliže je tu nějaké dogma, o kterém převážná většina otců nebo teologů tvrdí, že se dá z Písma svatého dokázat, že se to dogma z něho dokázat dá.« (z Pravidel profesora Písma svatého, 8).

»To, čeho lze z židovských rabínů použít ve prospěch Vulgaty nebo katolických dogmat, musí to uvádět takovým způsobem, aby se nepodpořila jejich autorita, aby se nestalo, že by si je někteří obzvláště oblíbili, zvláště ty z nich, kteří v pozdějších dobách psali o našem pánu Ježíši Kristu.« (z Pravidel profesora Písma svatého, 9)."
(Alighiero Tondi: Jezuité, str. 257–261).

4.9 Profesové – nejvyšší stupeň robotů

Nejvyšší uřednický stupeň v jezuitské posloupnosti, *profes* nebo také *profesor*, odráží svou činností předchozí stupně. *Profesor* nesmí udělat nic, co nemá povoleno od *generála* nebo *provinciála*, nesmí přijít s žádnou novou myšlenkou, z žádným novým podnětem a nápadem, ani s žádným vynálezem.

Právě naopak. Všechny nové myšlenky a podněty musí buď okamžitě konzultovat s *generálem*, neboť k jejich opatrné, okleštěné interpretaci musí získat povolení pouze od *generála* řádu. Případně je musí okamžitě zavrhnout, pokud se jimi *generál* nechce zabývat.

Vskutku „zářivé, přínosné světlo“ totožné s nejhlubší tmou je prostřednictvím těchto učitelů „světla“ vléváno do lačných myslí a duší mladých posluchačů. Od svých učitelů čekají přínos a povznesení ducha a myslí, ale jejich hladové nitro je ubíjeno *dogmaty* a *kánony*, které jsou stejné jako před stoletími. Jejich mysl hladovějící po poznání je umrtvována a vedena k nenávisti ke všemu, co je nové, progresivní a osvobozující. Řád si tak vybuodoval nekonečnou řadu svých robotů, aby systematicky, krok za krokem a nepozorovaně mohli vytvářet nové a nové roboty s rozleptaným vnitřem, ale s *fanatickou poslušností* a schopné potom vykonat jakýkoli úkol. Tím je zaručena výchova těch nejspolehlivějších a nejvýkonnějších jezuitů v každé generaci a v každém století.

4.10 Generál řádu – neomezený vládce

Podívejme se nyní na funkci *generála* řádu. **Bílek** píše:

„Generál byl doživotní ředitel a vládce řádu, jemuž byl, jako papež pro církve, náměstkem božím. Papež Julius III. (1550–1555) nařídil coby obhájce řádu zvláštní bulou jeho členům, aby svého generála poslouchali a vysoce ctili coby samého Krista. V generálu se soustředila silná vládní moc; on jmenoval provinciály a ostatní úředníky obyčejně na tři léta; on rozhodoval o přijímání úřadů, kteréž mohl z řádu propustiti aneb vyhostiti bez udání příčin; on přijímal zprávy provinciálů, prokurátorů a jiných úředníků, v jistých dobách jemu zasílané, jakož i velké sumy peněz k podpoře řádu určené; jemu byly od cenzorů v provinciích podávané zprávy o knihách, sepsaných od členů řádu, kteréž on předkládal revisorům a dle jejich zprávy ustanovil, co se v nich změnit má; on se přesvědčoval o stavu jednotlivých domů a sídel skrze visitátory od něho zplnomocněnými; jemu náleželo právo údy osvobozovati od konstitucí a pravidel řádu, pokud toho bylo potřebí dle poměrů osob, místa a času; celá správa, řízení a právomocnost (zplnomocnění) spočívala v jeho rukou.“

Generál vládl však též nad svědomím svých podřízených, nad jejich nejtajnějšími myšlen-

kami, a toho dosáhl dle ústavy řádu dvojím prostředkem. Předně byl každý úd řádu povinen představenému věrně a svědomitě oznámiti všechny chyby a poklésky, náklonnosti a vášně, které u spolubratra zpozoroval. Za druhé, každý jezuita bez rozdílu musil aspoň jednou do roka buď generálu samému neb jeho náměstkovi odkrýti své nejtajnější myšlenky a činy všeobecnou zpovědí. Tím způsobem poznával generál všechny členy řádu, jejich schopnosti a vlastnosti, dle nichž každého pak upotřebil k rozličným úkolům a k prospěchu celého řádu.

K pomoci úřadování vyvolil si generál sám tajemníka, jemuž odevzdal řízení veškerých záležitostí, ale nikoli svou moc; kromě toho obstarávali záležitosti řádu ještě asistenti a prokurátorové a zvláště generální prokurátoři zastávali zájmy řádu při panovnických dvorech." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 19 – 20**).

A dále **Bílek** popisuje, že generál je volen jezuitskou kongregací složenou z profesů, která jako jediná má právo ho případně i sesadit. Při volbě generála se postupovalo stejně jako při volbě papeže. Sešla se Generální kongregace, zcela se uzavřela a nerozešla se dřív, dokud nebylo v otázce generála jasno a generál nebyl zvolen.

Pokud šlo o sesazení generála, usiloval generál všemi svými prostředky, aby se kongregace nesešla. Proto také nebyl žádný generál nikdy sesazen, i když bylo mnohokrát vyvinuto hodně úsilí k tomu, aby k sesazení generála došlo. Takže ani kongregace neměla takovou moc, jako generál. Jezuitský historik **Mariana** (†1623) ve svém spisku o jezuitech píše:

„Veškerá vláda řádu jezuitského jest samovláda neomezená. V případech velmi mnohých počínají si zúplna nezákonně; neboť buď není v řádu zákonů žádných, neb jestli je jich, jsou i výminky od zákonů těch. Generál nespravuje se žádným řádem, nýbrž svěřuje správu každé provincie dvěma neb třem členům řádu, o jejichž otrocké oddanosti nezvratných má důkazů; ostatními pak členy, byť by byli sebe lepší a vzdělanější opovrhuje. Nemá generál jiné péče, než aby si tuto samovládu udržel, a žije v bázni neustále, aby mu v tom jiní členové řádu újmy nečinili, aneb v libovůli jeho nepřekáželi. Jemu i asistentům jeho jsou generální sbory největší obavou, proto všemožně hledí takové zmařiti, aby nemusil, jak se to při kongregacích těchto obyčejně děje, účty klásti z činů svých před očima veškerého řádu. Vláda jeho jest neodvislá (nezávislá) a libovolná, a kdyby se i dobře vědělo, že chybuje, přece jest velká část členů na jeho straně a chválí konání jeho; činí to někteří z nevědomosti, jiní z pochlebenství, aby se mu zalíbili, obyčejně pak chovají se tak všichni, že si nechtí rozhněvati tak mocného pána, který je buď, jsou-li již v úřad nějaký dosazeni, i na dál v něm ponechati, aneb nemají-li posud úřadu žádného, k důstojenství povznésti může." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 22**).

Bílek dále popisuje, že generál měl v každé provincii své zástupce – provinciály jako místodržitele, kteří neustále podávali informace asistentům provincie a ti pak přímo generálovi. V provinciích byli provinciálům přímo podřízeni profesorové čtyř slibů. Ostatní členové jezuitského řádu: rektoři, děkané, dále magistři – to je vrchní představení jezuitských škol a učilišť, misionáři a scholastikové patřili pod nižší organizační články a pokud chtěli, mohli složit pouze trojí slib – poslušnosti, chudoby a čistoty, ovšem jen soukromě, tedy ne slavnostně a veřejně, aby z nich někteří mohli nepozorovaně vykonávat tajné služby. Vystoupit z řádu pak mohli zase jenom s výslovným povolením generála. (**str. 22 – 23**).

4.11 Moc generála nad svými jezuiti v praxi

Exjezuitský kněz **A. Tondi** ukazuje, že to, co píše **Bílek**, není v žádném případě zastaralá historie, která by byla vhodná pouze k uložení do muzejních archivů. **Tondi** na svém životním

příběhu ukazuje, že praxe, kterou **T.V. Bílek** popisuje, platí plně i v dnešní době.

K předchozím pravidlům jezuitského řádu píše: „Tato pravidla Tovaryšstva Ježíšova se zdají zastaralá, a proto čtenář pravděpodobně pojme podezření, že snad už vyšla z užívání; ale v tom se mýlí, protože tím, že jejich obsah se nepřímou týká i dneška, mají ještě dnes svoji dřívější platnost.“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 261**).

Tato platnost je udržována tím, že duch řádu založený na poslušnosti jeho členů svému generálovi a papežovi je stále neměnný. To je základní Ignácův předpoklad, aby řád mohl plnit i ty nejintimnější a nejchoulostivější úkoly Říma a Vatikánu.

„Cílem řádu je zorganizovat a upevnit co nejukázněnější a co nejúčinnější armádu. Aby bylo tohoto cíle dosaženo, je třeba zničit přirozenou osobnost členů a nahradit ji osobností fiktivní. Proto musí jezuitské zákonodárství nutně směřovat k absolutismu. Tak tomu skutečně i je. Generál řádu je absolutní hlavou řádu, teoreticky podřízenou nejvyšší řádové kongregaci. Prakticky – je-li to člověk despotický – jako byl například otec Włodzimierz Ledóchowski – jedná podle své vůle, zcela diktátorsky. Jakýkoli odpor proti němu je obtížný, téměř nemožný. Vyžaduje značnou dávku odvahy a je téměř vždy marný, nebo ještě hůře, velmi nebezpečný.

„Jakmile se ukázalo, že jeho pravomoc je nedostatečná,« řekl mi otec Robert Leiber, osobní tajemník papeže Pia XII., »obracel se Ledóchowski proti vůli tovaryšstva na papeže a žádal o revizi a povolení odchylek od řádové řehole, přičemž se lživě odvolával přímo na přání řádu, který si však přál opak. A tím prosadil svou vůli.«

Bylo tomu tak například, když šlo o »skládání počtu ze svědomí.« Podle staré Ústavy Tovaryšstva Ježíšova (Např. viz **Examen generale iis omnibus qui in Societate Iesu admitti petent proponendum, c.4; n.34, 35, 36, 38, 39, 40.** nebo **Constitutiones Societatis Iesu, část I, c.4, n.6; část VI, c.1, n.2.** a nebo **Epitome Instituti Societatis Iesu, n.22, paragraf 7, 3; n.66, 3; n.201, paragraf 1, 2; n.202; n.424, paragraf 1; n.437, paragraf 1; n.451, 3.**) je každý člen povinen čas od času vyjevit představenému své svědomí, aniž mu cokoli zatají. Pravidlo 40 sumáře Pravidel řádu zní: »Kdo se odhodlá k našemu tovaryšstvu v Pánu se přidati a v něm ku větší cti a slávě boží setrvati, musí buď ve zpovědi, nebo pod tajemstvím, nebo jak mu to bude milejší a s větší pro něho útěchou, svědomí své s velikou pokorou a láskou vyjeviti, nic nezatajuje, čím byl Pána všehomíra urazil; a též podá úplnou zprávu o celém dosavadním životě, neb alespoň o tom, co jest nejdůležitějšího, a to představenému celého tovaryšstva, který tehdá bude, nebo na kterého z představených nebo z podřízených by onen věc tu vznesl, dle toho, jak za lepší uzná. A každého šestého měsíce jeden každý takovouto zprávu o sobě činí, počínaje od poslední, již vykonal. Taktéž vidí se býti záhodno, aby skuteční koadjutorové a profesorové jednou za rok neb i častěji, uzná-li vrchní za dobré, řečeným způsobem, svědomí své jemu vyjevovali.«

Svatá stolice správně odsoudila toto zasahování představených do vědomí subjektů jako nepřijatelné tím spíše, že se rozšířilo z jezuitského řádu i jinam, dokonce i do některých seminářů. Jedno je totiž zpovědník (a i o tom by se dalo ještě mnoho diskutovat), a něco jiného je představený. Kromě toho zmírnění uvedené v pravidle 40, podle něhož má subjekt právo složit představenému počet ze svého svědomí tím, že se mu pod pečeti »tajemství« vyzpovídá, není prakticky k ničemu. Z vlastní zkušenosti i ze zkušenosti jiných velmi dobře vím, že žádat o to, znamenalo zneprávit si představeného, projevit mu nepřímou nedůvěru, obavu, že vyjevené skutečnosti sdělí jiným a že jich zneužije ke škodě subjektu. Tím spíše, že podle stanov řádu se obsahu »složeného počtu« zajišťuje tajnost. Proč se tedy zpovídat? Což snad představený není s to zachovat tajemství?

Pravda je jiná: jezuité dobře vědí, že tato záruka nemá žádnou cenu. Neboť třebaže para-

graf 1 článku 204 Epitome Instituti Societatis Iesu zakazuje jakékoliv prozrazení, pokud zainteresovaná osoba k tomu nedala výslovný souhlas, paragraf 2 prakticky tuto záruku ruší. Paragraf 1: Co bylo slyšeno při složení počtu ze svědomí, nesmí nikdo ani přímo, ani nepřímo dále vyjevovati, leč s výslovným souhlasem toho, kdo jej složil. Paragraf 2: Neprohlásil-li podřízený, že s tím nesouhlasí, musí představený při zachování tajemství jednat s takovou obezřetností, která je nutná nebo prospěšná podřízenému nebo tovaryšstvu. Nezřídká však opatrnost vyžaduje, aby byl vyžádán výslovný souhlas.

Proto Svatá stolice zakázala v kanonickém právu (vyhlášeném Benediktem XV. bulou Providentissima z 27. května 1917 a platném od 19. května 1918) »skládání počtu ze svědomí« (kánon 540).

»Kánon 540, paragraf 1: Všem řeholním představeným se přísně zapovídá vyvíjet na osoby jim podřízené jakýkoli nátlak, aby jim skládaly počet ze svědomí. Paragraf 2: Nijak se však podřízeným nebrání, aby svobodně a bez vyzvání mohli otevírat svou duši představeným; je dokonce možné, aby se sami se synovskou důvěrou obraceli na představené, předkládající jim, jsou-li kněžími, pochybnosti a úzkosti svého svědomí.«

A Tovaryšstvo Ježíšovo si oddychlo.

Avšak Ledóchowski, který si chtěl udržet neomezenou moc nad členy řádu, obrátil se na Pia XI. a jménem tovaryšstva – které prý si podle jeho tvrzení horoucně přeje, aby instituce »skládání počtu« byla alespoň pro ně obnovena – dosáhl této smutné, neblahé, tyranské výsady. Pius XI. potvrdil dne 29. června 1923 pro tovaryšstvo instituci »skládání počtu ze svědomí« těmito slovy: »Co ustanovil svatý Ignác z Loyoly ve Stanovách Tovaryšstva Ježíšova, jež byly tolikrát od našich předchůdců schváleny a potvrzeny, o skládání počtu ze svědomí, nejvyšší svou apoštolskou autoritou opět schvalujeme a potvrzujeme.« (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 105 – 107**).

4.12 Nejvyšší tyran řádu

Tato epizoda z našeho století jasně ukazuje pravou povahu jezuitského generála. Na jedné straně přecitlivělost k sobě sama, která vhná takovému člověku do očí nekonečný proud slz a na druhé straně absolutní bezcitnost ke druhým a tvrdost, despotismus, nátlak a diktát na druhého do zničení jeho posledních zbytků svobodné lidské autenticity. Další osobní zkušenosti **Tondiho** to jen bohatě potvrzují:

„Dokud jsem nebyl knězem a studoval jsem teologii, navštěvoval generál často Palazzo Borromeo (Via del Seminario 120, Řím) a dohlížel na scholastiky (tak nám říkali) Tovaryšstva Ježíšova. Přicházel nenadále, vstupoval do pokoje bez zaklepání, hrabal se v zásuvkách, odstavoval nábytek, zabavoval věci. Jednou odpoledne jsem seděl u stolu a četl Leopardiho Kručinku. Náhle vstoupil generál. Povstal jsem překvapen. Přistoupil ke mně a zpozoroval, že čtu verše. Zbledl, až zsinál, pak zrudl. Vytrhl mi knihu z ruky a chraptivě sykl: »Básně se nečtou! Takovéhle věci už číst nebudete!« Prudce se otočil a bez pozdravu odešel. Byl jsem zaražen a zhnusen tou strašlivou omezeností, která byla nadto v naprostém rozporu s nejprostším křesťanským cítěním. Řekl jsem si: »Ten člověk je blázen.« Podobných historek by bylo možno uvést nespočet množství.

Ale to jsou maličkosti. Moc generála je opravdu neomezená a často se zvrhne v nestvůrnou tyranii. Úřad generála je doživotní; generál jmenuje podle vlastního a neodvolatelného uvážení všechny superiority; ti, kteří jsou jmenováni provinciály, musí mít »placet« generála. Tak

se v tovaryštvu vytváří klika nebo suita generálových přísluhovačů. Pojistné zá-
klopky – například zásah řádové kongregace nebo asistentů (generálových rádců)
mohou být uvedeny do pohybu jen s velikými obtížemi.

»Otec Ledóchowski,« řekl mi otec Fausti, docent archeologie a dějin umění na
Gregoriánské papežské univerzitě, »vybíral téměř vždy za superiorory, zejména v
italských provinciích, a hlavně v římské, lidi neschopné a bezvýznamné, otrocké slu-
žebníky. A pak si dělal co chtěl, bez překážek a bez reptání.« »Provinciálové se
podobají vrátným,« podotkl otec Luigi Pesce, rektor římského scholastikátu Tovaryš-
stva Ježíšova.

Bývalý provinciál, otec Adolfo Mariotti, veřejně přiznal, že ho generál často dohnal
k pláči a nespokojil se, dokud neviděl, jak na kolenou prosí za odpuštění a slitování.
A já sám jsem viděl Mariottiho, rektora Noviciátního domu v Galloro, nedaleko Říma,
jak v přítomnosti celého shromáždění klečí u nohou Ledóchowského a dlouze mu
líbá kostnatou ruku, zatímco se Ledóchowski samolibě usmíval, aniž na něho pohlé-
dl." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 107 – 109**).

4.13 Despotismus generála prostoupen celým řádem

Další vyprávění z osobních zkušeností exjezuity **Tondiho** jenom dokazuje, jaký
vliv má generál na celou strukturu řádu. Dokazuje to, jak je tento řád v rámci po-
slušnosti bezpodmínečně podřízen a poslušen pouze jemu jedinému a že tutéž
despotickou nadvládu přejímají i nižší organizační články všude, kde se nachází. Tak
fanaticky slepé kopírování generálských manýr nenajdeme u žádného jiného kato-
lického řádu, i když i ony jsou méně či více despotickými systémy, každý svým způ-
sobem.

„Kdyby byl nositelem despotismu pouze jeden jediný člověk a kdyby byl izolován,
protože konec konců nemůže být všude, zbylo by určité pole působnosti, kde by
svoboda a samostatné rozhodování nebyly potlačovány. Avšak zde tomu tak není.
Ve skutečnosti jsou diktátoři a despoti i jednotliví provinciálové a rektoři jednot-
livých řádových domů, i když v menším měřítku. Jejich úřad není závislý na
prostých členech; chybí tudíž jakákoliv kontrola, jakákoliv kritika zdola. Je třeba bez
odmluvy poslouchat.

Každý řeholníkův čin může být a také je kontrolován. Pokoje, skříně, zásuvky,
všechno musí být otevřené anebo přístupné superiorovi; ten může bez odůvodnění
odebrat věci, zabavovat, prohledávat. Lidé nesmějí mít žádné tajnosti a jsou vydáni
na milost a nemilost představeným. Korespondence je při odesílání i doručování pro-
hlížena. Dopisy se vhazují otevřené do zvláštní schránky. Superior, uzná-li to za
vhodné, se sám postará o jejich odeslání a nalepí na ně známky; bez povolení nesmí
mít nikdo známky. Bez všeobecného povolení by nikdo nesměl napsat ani dopis
nebo pohlednici, dokud by k tomu nedostal předběžný výslovný souhlas od superio-
ra. Totéž platí i o telefonních rozhovorech. Představený řídí do nejmenších po-
drobností veškerou činnost řeholníka, který je povinen skládat mu z ní účty, a to
velmi často. Bez svolení představeného si nikdo nesmí kupovat časopisy a knihy.
Veškerá četba je kontrolována... Bez svolení představeného si nikdo nesmí zavolat
lékaře, kterému důvěřuje, nebo se rozhodnout pro jakékoliv léčení.

Je pravidlem, že nikdo nesmí vycházet sám. Musí jít vždy dva nebo tři společně;
a scholastikům se pokaždé přiděluje průvodce s nímž musí jít, i když je jim to nepří-
jemné a proti mysli." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 110 – 111**).

„Pro zajímavost uvádím některé články ze Všeobecných pravidel Tovaryšstva Ježí-
šova:

11. Nikdo ať nezavírá pokoje svého tak, že by z venku otevřen býti nemohl, aniž smí skříň, aneb cos jiného míti uzamčeno bez dovolení vrchního.

14. Z těch, kteří ku domácím službám jsou přijati, ať se nikdo neučí číst a ani psát, a jestliže už něco umí, více ať se nepřiučuje, aniž ho smí kdo bez dovolení P. Generala vyučovati, ale dosti mu bude na tom, když se svatou prostotou a pokorou Kristu Pánu našem sloužiti bude.

15. Jakmile v ustanovené hodině hlas zvonku zaslechnou, nechať se všichni ihned, ani písmene nedopsavše, k tomu odeberou, k čemu jsou voláni.

21. Nikdo ať nevchází do pokoje jiného bez všeobecného nebo zvláštního dovolení vrchního; je-li tam někdo, ať neotvírá dříve dveří, než když zaklepav uslyší »dále«, dvěře pak dotud budtež otevřeny, dokud budou ve světnici pospolu.

46. Vycházející z domu označí svá jména, která u vchodu domu na tabulce jsou napsána, a oznámí vrátnému, kam hodlají se odebrati." (**Alighiero Tondi: Tajná moc Jezuitů, str. 75 – 76**).

4.14 Otrocká poslušnost – ústava řádu

„Zkrátka nikomu není dopřán klid nebo soukromí; člověk nemá téměř ani chvilku pro sebe, hodina odpočinku je vítána, poněvadž alespoň ve spánku řeholník nepřemýšlí. K tomu všemu přistupuje ještě přesný denní řád, a obraz je úplný.

Prostě představený je všechno; je vlastně ještě víc. Neboť pravidlo 31 sumáře stanov říká:

»Nanejvýš prospěšno jest a velmi potřebno, aby si všichni na tom dali záležeti, aby v poslušnosti dokonalí byli, vrchního, buďsi on kdokoli, za náměstka Krista Pána našeho uznávali a vnitřní uctivostí a láskou k němu lnuli. A nechať poslušni jsou nejen v zevnějším výkonu toho, co poroučí, a to naprosto, ochotně, statečně a s patřičnou pokorou, bez všelijakých výmluv, byť i věci nesnadné a smyslnosti odporné poroučel, nýbrž ať také snaží se, aby uvnitř své vlastní vůle a svého úsudku se vzdali a je doopravdy zapírali a s tím, co vrchní chce a soudí, ve všem, co není zjevným hříchem, naprosto se srovnávali, aby takto spravující své chtění a svůj úsudek vůli a úsudkem vrchního, tím dokonaleji se přizpůsobili prvnímu a nejvyššímu měřítku vši dobré vůle i úsudku, kterýmžto jest věčná dobrota a moudrost.«

Pravidlo 32: »Všichni nechť dají se sebou a se vším, co jejich jest, z pravé poslušnosti od svého vrchního volně nakládati, ničeho ani svého svědomí před ním netajíce; a nechať jemu neodporují, neodmlouvají, aniž jakým způsobem najevo dávají, že s ním nesouhlasí, aby takovouto sjednoceností myslí i vůle a řádnou podrobeností lépe ve službě božské se zachovali a prospívali.«

Pravidlo 33: »Všichni se přičiňtež se vši bedlivostí, abyste poslušnost zachovávali a v ní vynikali, netoliko u věcech povinných, nýbrž i v jiných, byť by nic jiného nebylo pozorovati, leč pouhý projev vůle vrchního bez výslovného rozkazu. Vždy pak třeba míti před očima Boha, tvůrce a pána našeho, pro něhož člověka posloucháme, ...«

Pravidlo 34: »Když vrchní zavolá, máme, jakoby Kristus Pán náš sám nás volal, co nejochotněji uposlechnout, všeho ihned zanechávající, ba ani začatého písmene nedopisující.«

Pravidlo 35: »K tomu jest nám vši silou v Pánu směřovati, aby svatá poslušnost jak u výkonu, tak i ve vůli a rozumu vždy byla u nás v každé příčině dokonalá, tak že bychom s velikou ochotou, s duchovní radostí a vytrvalostí konali, cokoli nám přikázáno bylo, o správnosti toho

všeho přesvědčení jsouce a každé naše protivící se zdání a každý úsudek slepou poslušností potírajíce.«

A proslulé pravidlo 36 říká: »Kdo se na poslušenství dal, budiž přesvědčen, že jest mu od prozřetelnosti Boží skrze vrchní dáti se vést a řídit, jakoby mrtvolou byl, kterou kamkoli nésti a s níž jak libo nakládati lze, nebo jako starcova hůl, která tomu, v jehož ruce jest, všude slouží a v ničem se neprotiví.«

Vzhledem k nesmírné důležitosti tohoto pravidla 36 uvádíme též latinský text: »*Quisque sibi persuadeat, quod qui sub oboedientia vivunt, se ferri ac regi a divina Providentia per Superiores suos sinere debent perinde ac si cadaver essent, quod quoquo versus ferri, et quacumque ratione tractari se sinit: vel similiter atque senis baculus, qui ubicumque et quacumque in re velit eo uti, qui eum manu tenet, ei inservit.*«

4.15 Ignác o jezuitské poslušnosti

„Kromě toho uvádíme několik úryvků z Dopisu sv. Ignáce o ctnosti poslušenství (Epistola S. P. N. Ignatii, de virtute oboedientiae, ad Scholasticos Conimbricenses, 26. května 1553):

»Raději dopustíme, aby jiné duchovní řády (rozuměj: řeholní řády) nás předčili posty, bděním a jinou přísností v pokrmu a oděvu, kterou dodržují podle svého řádu a obyčeje, ale velmi bych si přál, bratři nejmilejší, aby v pravé a dokonalé poslušnosti, v odříkání se své vlastní vůle a svého úsudku, co nejvíce vynikal každý, kdožkoli v Tovaryšstvu Pánu Bohu našemu slouží a aby se praví a vlastní synové téhož Tovaryšstva lišili od ostatních řeholníků jako nějakou známkou tím, že nikdy nehledí na osobu, kterou poslouchají, ale spatřují v ní Krista Pána, pro něhož poslouchají. Neboť zajisté vrchního poslouchati je třeba ne proto, že moudrostí, dobrotou a jinými jakýmikoli dary božskými ozdoben a obohacen jest, nýbrž jedině proto, že jest na místě Božím a že zastupuje toho, jenž praví: 'Kdo vás slyší, mne slyší, a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá'. Aniž se mu smí, pokud je představeným, prokazovat menší poslušnost, byť jen proto, že je snad méně důmyslný a méně moudrý, poněvadž zastupuje osobu toho, jehož moudrost oklamána býti nemůže a který sám doplní, čeho by se jeho služebníku nedostávalo.«

A dále: »Poslední prostředek k dokonalému podrobení rozumu jest netoliko velice snadný a bezpečný, nýbrž i od sv. Otců obyčejně užívaný, abyste totiž byli přesvědčeni, že cokoli vrchní poroučí, jest vůlí a rozkazem samého Boha; a jako ihned ochotně a celou duší svolujete uvěřiti tomu, co víra katolická ku věření předkládá, tak máte býti nakloněni ku provozování všeho, cokoli by vrchní velel, puzeni jsouce touhou slepě být poslušni bez všelikého rozumování.«

Komentář je zbytečný. Z toho, co jsme vyložili, může každý pochopit, jaký absolutismus a jaká kázeň v řádu vládou a v jaké míře se po několika letech projevuje zničení lidské osobnosti jezuity. Takováto organizace je pak nadmíru vhodná k dosažení oněch cílů, k nimž tovaryšstvo směřuje." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 111–112, 153–156**).

Kapitola 5

Vytvoření jezuity

5.1 Noviciát – dva roky teroru ducha, duše a těla

Ke správnému pochopení *ducha řádu* Tovaryšstva Ježíšova a k úplnému porozumění *poslušnosti* jeho členů je nutné se seznámit s výchovou *noviců* neboli *nováčků*, kteří právě nastoupili do jezuitského řádu. Tady začíná *vytváření jezuity* jako dlouhá, bolestivá a drtící cesta.

Na začátku stojí člověk se *svobodnou vůlí*, se *svobodným rozhodováním*, plný *životního elánu*, *optimismu* a plný zdánlivě nezkrotné *síly ducha, duše, rozumu i těla*. Člověk plný touhy posilovat svou inteligenci, napájet svůj lačný mozek učením největších velikánů této planety a svou mysl tak neustále zušlechťovat, tříbit a burcovat k nejkvalitnějším výkonům. Na konci stojí *mrtvola s posledními troskami svého lidství*. Člověk *milující hroby smrtícího ducha řádu, obdivující ponurost, chválící bezcitnost, tvrdost a sadismus ducha, duše i těla*. Člověk *vyvyšující fanatickou, bezhlavou poslušnost*. Totální ruina neschopná vykonat nic víc, než co jen dostane naidiktováno a nařízeno. Výhradní majetek jezuitského řádu bez jakéhokoli duševního nároku a citů *na sebe sama*. Člověk *nenávidějící pokrok, štěstí, lásku a spokojenost lidí i národů*. Krutá je cesta vytvoření jezuity, ale ještě krutější je výsledek, který se vymyká jakémukoliv zdravému rozumu.

Nechme opět promluvit exjezuitského kněze **A. Tondiho**, který na sobě celou mašinérii *vytvoření jezuitského charakteru* prožil. Ve své knize ukazuje, že *bezduchá, otrocká poslušnost nestačí* a že mladý jezuita musí podstoupit ještě jiné výchovné procesy a metody, které jeho vnitřní charakter a celý vnitřní život změni úplně do základu. **Tondi** říká:

„Kdyby to otrockou poslušností skončilo, pak by byl cíl ještě hodně daleko. Ba naopak, dosáhlo by se pravděpodobně opačného výsledku, než jaký se očekává, neboť takovýto mechanismus ochromuje člověka a ničí v něm všechny vlohy. Kromě toho by to nikdo nevydržel; za několik let nebo i měsíců by všichni z řádu odešli.

Proto současně s kázní a s despotismem podrobuje tovaryšstvo jezuitu zvláštní výchově. Tato výchova má učinit obraz řeholního světa v očích jezuity nejen snesitelným, ale dokonce i příjemným, aby činnost každého byla průbojná a kladná, a tudíž i užitečná, plodná a co nejvíce přizpůsobena k dosažení vytčených cílů. Všimněme si, jak se tento problém řeší.“ (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 112 – 113).

5.2 Noviciátní kázeň – mocenský nástroj k poslušnosti

Mocenským nástrojem jezuitů při vedení nových členů řádu k poslušnosti, jak Tondi dále píše, je kázeň. Ale ta sama o sobě je lidské přirozenosti odporná. Proto je spojena s další účinnou složkou, a to se vzděláváním, které je tak psychologicky mistrně zpracováno, že mladý jezuita pod jeho tlakem dochází k poznání, že život v jezuitském řádu je tím nejlepším, co si lze zvolit, a sama kázeň se mu postupně stává příjemným procesem.

Vzdělávání je účinné díky třem prvkům: Vyučovací látce, pečlivé výuce a vyučovací metodě.

Vyučovací látka se neliší od látky, kterou absolvují běžní duchovní v katolických seminářích. Podstata a idea jsou stejné. Všechno směřuje k tomu, že jediný správný světový názor je názor římskokatolický. Ale propastný rozdíl je ve vyučovací metodě.

Římskokatolický pohled jako světový názor má na člověka jen malý účinek, je-li totiž neustále ve spojení se svým okolím, například se svými přáteli, běžnými denními starostmi, radostmi, volnostmi pohybu v civilním prostředí apod.

„Avšak na člověka zavřeného v semináři, nebo lépe řečeno v »řeholním domě« tovaryšstva, pohrouženého do studia, je tento vliv obrovský. Člověk je zde odříznut od světa, den co den slyší opakovat stejné věci, usilovně do nich vniká, vdechuje vůni kadidla, mnoho se modlí, účastní se kultu. Jakákoli odchylka je nemožná. Veškerá jeho činnost je a musí být podle zákona výhradně v souladu s těmito koncepcemi. Jiné snahy, učení a síly zde neexistují.

Myšlenka hlásaná z katedry proto pronásleduje člověka všude. Proniká až do nejtajnějšího zákoutí jeho duše a jeho vědomí. V takovémto ovzduší nikdo nemůže odolávat tomu, co je mu vnučováno, a tato síla je obrovská. Nejbláznivější výmysly a chiméry se stávají nespornou, viditelnou a hmatatelnou realitou. Kritický cit vyprchává. Jedinou důležitou věcí je spasit duši, poslouchat církev.

A tu člověk začíná chápat prospěšnost, ba vlastně nutnost ponurého života, kterému se oddal. Nakonec se v něm cítí dobře a zcela k němu přilne. Všechno je zde totiž jisté: představený zastupuje Boha; stačí bez odmluv poslouchat. A když se představený zmýlí, je to jeho, nikoli má chyba; ať tak či onak, já spasím svou duši. Svět, láska, světlo, lidé na ulicích – to jsou věci nanejvýš nebezpečné, ďábelské...”

„Vzpomínám si, že když jsem se procházel v Římě s tím či oním jezuitou, vyjadřovali lítost nad lidmi, které jsme cestou potkávali. A útrpnost byla tím větší, čím veselejší a šťastnější byli tito lidé. »Bůh«, poznamenávali, »je odměňuje za tu trochu dobra, které činí na zemi, poněvadž nebudou odměněni na nebesích.« K předlouhým úvahám zavdávaly podnět hlavně zamilované dvojice, i když šlo zjevně o manžele. »Chudáci«, říkali, »řítí se do pekla. Kdežto my...«

Výchova vštěpovaná klerikovi, budoucímu jezuitskému knězi, za přispění prostředí, v němž žije, vede k tomu, že pokládá život v semináři, v řeholním domě nejen za možný, ale i za přijatelný a příjemný, ba dokonce za jedině správný a záslužný. Takto se kázeňský mechanismus, který by musel rozdrtit každého člověka – a který skutečně člověka ničí jako svobodnou osobnost – stává, jak je to cílem církve, mocenským nástrojem; zničená přirozená osobnost člověka se trvale nahrazuje jinou, fiktivní osobností, která je nicméně vysoce operativní a je podřízena univerzálnímu schématu... Tyto rysy nalézáme ve všech kněžských organizacích, avšak pouze u jezuitů jsou tímto způsobem rozvinuty mimořádně.” (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 112 – 116).

5.3 Psychologické prostředky jezuitů pro noviciátní kázeň

Jak **Bílek** ukazuje, nováčci byli šestnácti či sedmnáctiletí gymnazisté s nejlepším prospěchem a museli mít doporučení profesora rétoriky. Pak byli tito mladí chlapi na dva roky zavřeni do noviciátního domu, kde se směli věnovat jen *Duchovním cvičením*, řádovým bohoslužbám, stanovám řádu a náboženským spisům, které pojednávaly o svatých a byly psány pouze v latině. Výjimečně směli číst příběhy lidí, kteří vstoupili do řádu a pak z něho odešli a jaký trest a pohroma je za to stihla. Tyto příběhy byly psány pouze rukopisně. Kromě toho dě-

lali *nováčkové* ty nejpodřadnější práce ve špitálech a v noviciátním domě *místo sluhů*.

Jediným vyučováním bylo učení se latinských výrazů z paměti, jejich odříkávání a hlasité opakování diktovaných ukázek z děl filozofů. „Že se tímto způsobem žáci nedvěli k samostatné činnosti, je více než jasné.

Hlavním prostředkem k zachování kázně bylo stálé a všestranné pozorování žáků a dohlížení na ně učiteli i zvláštními dozorci. Ano, i žáci špehovali a udávali jeden druhého; neboť nikdy nesměl být žádný žák o samotě ani sám vycházet, ani cestovat, ale vždy jen v doprovodu aspoň jednoho spolutovaryše neb učitele.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 37 – 38**).

A dále **Bílek** popisuje, že ve vyšší třídě se žáci učili tři roky *filozofii* a čtyři roky *teologii*. Z filozofie studovali hlavně díla *Cicerona, Aristotela, Tomáše Akvinského* a jejich vykladačů, zvláště *Averrhoese* (nejslavnějšího arabského vykladače *Aristotelových spisů*), přičemž učitel nesměl v žádném žákovi vzbudit ani sebemenší náklonnost nebo dokonce obdiv k jakýmkoliv vykladačům, ale měl je neustále zlehčovat, upřednostňovat jejich omyly a dokazovat, že všechny své myšlenky opsali od jiných autorů. Tím učitel nenápadně vedl své žáky *k sobě* jako k *neomylné* a *vševědoucí autoritě* a představitele instituce.

Dále **Bílek** popisuje, že vrcholnou událostí byly jednou za měsíc tzv. „*disputace* čili *pojednávání* neb *hádání se o sporných filozofických předmětech*, vždy tři *dopoledne*, při nichž vystoupil jeden žák vyššího a druhý nižšího oddělení, a tři *dopoledne*, při nichž se hádali dva žáci téhož oddělení. Třikrát za školní rok byly *slavné veřejné disputace* při přítomnosti církevních i světských hodnostářů.“ (**str. 39**).

Teologie, jak popisuje **Bílek**, byla podřízena výhradně latinskému překladu **Bible svaté – Jeronýmově Vulgátě**. Tou se vysvětlovaly všechny původní hebrejské a řecké biblické texty. Všechno, co bylo v originálních textech **Bible svaté** navíc, muselo být při vyučování zamlčeno nebo zlehčeno jako nevěrohodné. A co bylo ve **Vulgátě** navíc oproti řeckému a hebrejskému textu **Bible**, se komentovalo jako nedostatek originálního biblického textu. Tím byli žáci cílevědomě vedeni k tomu, aby nahlíželi na text latinské **Vulgáty** jako na *nadřazený vůči původním biblickým řeckým a hebrejským textům*. Nutno podotknout, že **Vulgáta**, *Jeronýmův* latinský překlad **Bible svaté**, vznikla o více jak *tisíc let později* než poslední kniha řeckého **Nového Zákona**.

5.4 Noviciátní výchova kázně v praxi

I když se jezuité dovedou *přizpůsobit duchu každé doby*, jejich systém vytvoření budoucích jezuitských kněží je v principu stále stejný. Proto nelze očekávat, že v dnešní době, na prahu 21. století, bude *duch výchovy* v jezuitském řádu jiný. Podívejme se na životní zkušenosti exjezuitského kněze **Tondiho**, jak on **noviciát** prožíval a jehož svědectví spadá plně do našeho století.

„Večer 7. února 1936 před večeří jsem překročil práh noviciátního domu Tovaryšstva Ježíšova v Galloro, asi třicet kilometrů od Říma. ... (Aby byl noviciát platný – jinak je totiž pozdější »řeholní vyznání« neplatné – je kromě jiného ustanoveno, že musí trvat nepřetržitě alespoň jeden rok a musí proběhnout ve zvláštním »řeholním domě«... v Tovaryšstvu Ježíšovu trvá noviciát dva roky.)... Skoro dva týdny jsem strávil ve svém pokoji. Byl jsem klidný. Novice Giulia Cesara Federicchi... pověřil otec Adolfo Mariotti, rektor noviciátního domu, aby mne naučil »rozjímat« podle Ignácovy metody. Četli jsme spolu *Sumář stanov Tovaryšstva Ježí-*

šova. Každého dne jsem spolu s ním nebo s některým jiným novicem chodíval na hodinovou procházku v okolí Galloro, mezi Genzano a Ariccia.

Konečně nastal okamžik »oblékání«. Odložil jsem »světský šat« a oblékl řádové roucho. V domácí kapli mne »zasvětili« nejsvětější Panně. Tak počal v pravém slova smyslu můj řeholní život, velká zkouška noviciátu, která v tovaryšstvu trvá celé dva roky.

...Cílem řeholního života je zničit přirozenou lidskou osobnost a nahradit ji jinou, umělou a fiktivní osobností sektáře a chladného fanatika ve službách církve řídící. ... Podíváme se nyní jak je tento teoretický plán činnosti uskutečňován v praxi.

Již od prvních dnů mého řeholního života uprostřed množství zdánlivě nepatrných a neuspořádaných každodenních událostí mne spíše než fakta sama překvapily některé jejich vnitřní a sugestivní rysy, které se mi ihned jevily jako velmi důležité k dosažení určitého cíle. ...Předně ovzduší bylo prosyceno hloupou, dětinskou, dobově nevhodnou a v samém svém jádře pochybenou, pověřčivou zbožností. Je třeba říci, že k tomu přispíval charakter novicmistra, otce Adolfa Mariottiho, člověka dobrého, ale podle všeobecného mínění dosti omezeného. Ale jak jsem se mohl přesvědčit, nezáviselo to na Mariottim, nebylo to jeho dílem, plodem jeho osobnosti, nýbrž to byl hlavní rys noviciátu." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 160 – 165**).

5.5 Středověký duch kázně

V dalších odstavcích exjezuitský kněz **A. Tondi** ukazuje, že v jezuitském řádu sice probíhá modernizace, ale natolik opatrná, aby středověký duch řádu zůstal základem pilířem řádu a neměnným poutem k Ignáci. A pak pokračuje dál:

„V domově noviců je dlouhá chodba, podle níž jsou velmi prostorné pokoje. V každém přebývají nanejvýše čtyři řeholníci. Každá místnost je zasvěcena některému svatému tovaryšstvu. Všude jsou svěcené olivové ratolesti. Novic žije uprostřed medailí, medailonů, velkých ponurých obrazů a svaté vody. Co chvíli se modlí, důvodně i bezdůvodně. Účastní se četných a rozmanitých bohoslužeb. Bohorodička se uctívá nejen jako »Mater pietatis«, ochránkyně (patronka) noviciátu, ale i mnoha jinými způsoby. Neustále se pokleká, takže rozbolavělá kolena noviců jsou pokryta mozoly. Během dne se velmi často vrhají na holou podlahu. Je to prapodivný, směšný výjev, když vstupují po mši do refektáře, všichni na zatleskání »fortnýře« poklekají, mumlají modlitby a na stejné znamení povstávají, a pak po jídle stejnou proceduru opakují.

Mariotti vyžadoval, aby si každý zvykl osvědčovat svou oddanost všem svatým a blahoslaveným řádu a světít jednotlivé svátky: u blahoslavených třídenními litaniemi a u svatých devítidenními litaniemi. V té době mělo tovaryšstvo 24 svatých a 141 blahoslavených. Obtížný úkol. Aby si je mohl člověk zapamatovat, musel si do kalendáře zaznamenat příslušné dny a ukládat si téměř denně zvláštní modlitby, které však musel připojovat k těm, které se již praktikovaly a jejichž počet byl nemalý.

...Pobožnostkářská výchova, se kterou jsme se seznámili a které je jezuita usilovně podrobován již od prvních dnů, rdousí jeho rozum a účinně mu zabraňuje dospět k vyšším formám vývoje, k nimž došel dnešní člověk. Modlit se růženec, uctívat nevkusné obrazy, věšet si na krk několik svěcených medailonů a škapulířů, žít v neustálém strachu před ďábelskou nástrahou, listovat v ohmataných a nesmírně nudných knížečkách – to všechno ho ohlupuje. Přirozená osobnost je nahrazována novou osobností, a to takovou, jakou si přeje řád: vyšinutou a fik-

tivní, středověkou, nemyslíci...

Z toho, co jsme vyložili, kromě jiného vyplývá, jakým účinným mocenským prostředkem je pro Vatikán a pro tovaryšstvo pobožnůstkářská výchova, se kterou jsme se seznámili. Tím se vysvětluje, proč ji jezuitský řád zachovává a předpisuje a proč omezují modernizaci pouze na vedlejší podrobnosti.

Musím přiznat, že já sám jsem nebyl imunní vůči takové sugesci. Po pravdě řečeno, procesu ohlupování bránil a zpomaloval vnitřní odpor mé duše k neustálé a neobyčejně vytrvalé sugesci, které byla vystavena ze strany představených a celého prostředí, takže jsem byl v druhém roce svého noviciátu se svými silami úplně u konce. Nemohl jsem odříkat ani jeden Otčenáš, nebyl jsem s to přečíst ani jednu řádku, ba vlastně nemohl jsem ani vidět knihu. Ze všeho se mi dělalo nevolno, mozek už to nemohl snášet. Ale nakonec, jakoby pod údery kladiva, téměř ohloupen, musel jsem kapitulovat. Sféra zlomeného fyzického »já« strhla ve svém pádu i sféru intelektuální. A představení byli spokojeni, přesvědčeni. Teď bylo konečně pole volné, půda očištěna. Bylo možné přesadit do ní semeno, z něhož měl vzklíčit mystickým zasnoubením strom Ignáce z Loyoly.

Ohlupení člověka a přeměna pomocí pouhé techniky zbožnosti by nebyly úplné a ukončené, kdyby k tomu nepřispěly ještě jiné prostředky, schopné hluboce působit na rozum a vůli člověka. Proto je nutné přidat ještě takové dodatečné prostředky, velmi účinné nástroje, které by charakter a osobnost definitivně zlomily, aby byl z duše vykořeněn každý protest a každý pokus o vzpouru. ...A představení takové prostředky po ruce skutečně měli.

K působení na rozum sloužily knihy a instrukce novicmistra. K působení na rozum a na vůli sloužila praktika rozjímání a Duchovní cvičení a k působení na vůli samotnou sloužil denní řád. K těmto prostředkům přistupovaly ještě další účinné nástroje, které celé dílo korunovaly." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 168 – 174**).

5.6 Knihy k výchově noviců

Ke knihám, které sloužily k výchově noviců, píše **Alighiero Tondi** následující fakta:

„S výjimkou několika málo knih otce Mariottiho šlo vesměs o starou veteš. Knihy nezáživné a nudné. Nesmyslné, chimérické historiky o zázračných a přitom »přectnostných« světcích. Na příklad někteří z nich se již od dětství postili každý pátek, ba i sobotu, a to na počest bohorodičky. Jiní přelétávali (pouze!) z jednoho místa na druhé. A dále, téměř všichni viděli Ježíše, přesvatou Pannu, blahoslavené, anděly, sv. Josefa atd. a vida je, rozmlouvali s nimi dosti často, téměř ustavičně. Mnozí z těchto »šťastlivců« měli nesnáze s ďáblem. Když se modlili, rdousil je, bil je železným řetězem, tloukl je a šlapal po nich, ukazoval se jim v podobě nestvůrného zvířete nebo nahé ženy, která je necudným chováním vybízela k lásce. Svatého jezuitu Alfonze Rodrigueze obléhaly celé pluky nahých žen, svíraly ho, otírajíce se o jeho tělo svými mámvými těly, bujnými nadry, která vypadala jako skutečná, i když to byly přeludy. »Bláznovství«, říkával jsem." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 174 – 175**).

Na dalších stránkách svého vyprávění **A. Tondi** ukazuje, že některé jezuitské knihy jsou sice po stránce poetiky zajímavé, že se čtou dokonce i příjemně, ale že vesměs všechny vedou čtenáře k ponurým úvahám o smyslu života. Například o knize „Následování Krista“ píše, že „Je to překrásná a hodnotná kniha, ale zavání hrobem. Je to závěť mrtvých. Podle knihy Následování Krista je všechno zbytečné: pracovat, putovat, studovat, milovat, atd. Stačí modlit se, být ctnostný a ve všem pokorný, poněvadž tak jako tak přijde smrt a poslední soud, peklo,

atd., takže svět a život nemá žádnou cenu." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 186**).

A dál píše, že toto dílo ve svém důsledku oproti skutečnému Kristovu evangeliu *ničí přirozený život*. Ukazuje, že všude tam, kde kniha opisovala dlouhé statě z evangelii, měl při četbě ve svém srdci klid a radost, ale jakmile četl výklady těchto evangelijních statí, nudil se a cítil *ducha sugesce* nenávidějícího i běžné sluneční světlo. Píše, že kromě **Evangelii** a knihy **Následování Krista** nebylo nic, co by převyšovalo průměr. **Evangelium** se však v řádu nečte vůbec a kniha **Následování Krista** jen velmi vzácně. O této knize výkladu evangelia připouští, že je to kniha, v níž každý řádek nabádá k úplnému zničení sama sebe. (**str. 186–187**).

„Prostě výchova novice je plánované duševní vyklešťování. Sugescce, směřující ke zničení přirozené a duševně vyvinuté osobnosti člověka, prováděná neustálými a povinnými cvičeními ve zbožnosti a oddanosti, je doplňována knihami, poněvadž ty se dotýkají mysli a vyvolávají trvalý a velmi hluboký účinek.“ (**Tamtéž**).

5.7 Zkouška kázeňské vyspělosti

H. Boehmer píše: „Kromě ústavy dostávají nadřízení radu, aby nováčkům nařizovali úkoly, jako to prý dělal Bůh s Abrahamem, očividně kriminální, aby je na jejich základě prověřili. Tyto zkoušky však musí úměrně přizpůsobit nováčkům podle jejich síly. Není těžké si představit, k jakým důsledkům může takováto výchova vést.“ (**Gabriel Monod v úvodu k „Jezuitům“ od H. Boehmera; str. XVI, Armand Colin, Paříž**).

„Snadno se řekne: »Člověk může odolávat; má hlavu, aby přemýšlel, a vůli, aby se tomu vzepřel.« Rád bych viděl, jak by si vedli ti, kteří takhle mluví, kdyby byli po dva roky pohřbeni v klášteře jezuitů, sevřeni železnými pouty neúprosné disciplíny, povinni zachovávat denní řád, který neponechává volný čas kromě času ke spaní! V tomto prostředí je nemožné uvažovat, je nemožné chtít. Hodlal jsem dělat to i ono, avšak nakonec jsem se vyčerpával a kapituloval jsem; i kdyby vydržel rozum, byl jsem u konce se silami. Viděl jsem novice, kteří se při obědu u stolu, na chodbě nebo v pokoji dali znenadání do pláče nebo se začali smát jako šílenci. Konec konců, takový režim by dohnal k šílenství i zvíře.

A přesto vynalézavost jezuitů se u toho nezastavuje a nespokojuje se s tím. Ohlu-povat lidi tím, že je nutíme k bezduchému pobožnůstkářství, že jim vnucujeme rozkladnou četbu, že jim vštěpujeme nutnost následovat a napodobovat nenormální, potřeštěné lidi – už toho je moc. A přesto to nestačí. Jezuité potřebují ještě další a účinnější prostředky, které lze připojit k těm, které jsme popsali. Jsou to »Duchovní cvičení« a »Denní řád«." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 187**).

5.8 Duchovní cvičení – účinný prostředek umrtvení

Duchovní cvičení jsou vždy provázena jezuitským způsobem *rozjímání*. Je to metoda, při které se *novic* vcítí do předem sestaveného scénáře přesně podle *Loyolových* postupů. Při tom musí zapojit všechny své smysly na nejvyšší možnou míru. Proč to musí *novicové* podstupovat, ukazuje kněz **Tondi** jasně:

„Když Ignác z Loyoly vypracovával návrh stanov jezuitského řádu, usiloval vytvořit klerikální organizaci ve službách Vatikánu, a to organizaci vojenského typu, to znamená armádu s jednotným vedením, železnou kázní, pružností a neobyčejnou úderností. Až do té doby ne-

existovalo v církvi nic podobného a ani dnes, kromě jezuitského řádu, nic podobného neexistuje. Proto jej zakladatel pojmenoval »tovaryštvem« vojáků sloužících Kristu. Avšak sloužit Kristu znamená podle katolického učení sloužit Vatikánu; řád je tudíž tovaryštvem vojáků ve službách Vatikánu.

Armáda hodná toho jména musí mít řídicí moc soustředěnou v ruku jednoho člověka. Tovaryšstvo má takového vůdce ve svém generálovi.

...Je jasné, že odpovídá-li to všechno vlastnostem armády, jsou to nicméně pouze její vnější rysy. To však samo o sobě nemůže stmelit masu lidí, učinit z ní sílu a přetvořit ji v užitečný a účinný nástroj k dosažení úspěchu a vítězství. Člověk totiž není bez citu, není poslušný jako soukolí stroje. Je myslící bytostí, musí být o věci přesvědčen. ...přesvědčen o správnosti své věci.

Proto je třeba – je-li to možné – vychovávat vojáka individuálně, věnovat mu největší péči, přesvědčit ho." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 132–133**).

A dále **Tondi** píše, že jediným způsobem, jak u armády tovaryšstva dosáhnout úplné vnitřní jednoty a úplného jednotného vnitřního přesvědčení o slepé poslušnosti „»mrtvol«, která neexistuje v žádné armádě a v žádné organizaci“ kromě jezuitů, je jezuitským vojákům přetvořit jejich vlastní nitro a tím i jejich vlastní osobnost. Dále k tomu píše:

„U jezuitu musí být přeměna osobnosti úplná a radikální. Prostě něco, co hraničí s fanatismem. ...Je zapotřebí něčeho tak zvláštního, co působí právě zevnitř.“

A jako nejúčinnější metodu Ignác Loyola zavádí každodenní povinné rozjímání podle svého postupu, přesněji povinnou autosugesci.

Jezuita nesmí rozpítvat a rozumově a logicky zvažovat pohnutky své víry, své poslušnosti papeži, církvi, generálovi, Vatikánu. Smí se pouze vžít do svých úkolů a smí rozjímat jen o generálových nebo papežových rozkazech.

„V tomto duchu si například musí opakovat, že peklo existuje, představovat si, nakolik je to jen možné, že jsem již v pekle, ve vše pohlcujícím ohni, v naprostých temnotách, na věky, bez nejmenší naděje, a opakovat si to stokrát za hodinu; tato strašlivá zkouška je mnohem účinnější než logické, chladnokrevné rozebírání důvodů, proč peklo musí existovat a proč musí být takové a takové...“

Proto stanovy tovaryšstva, vlastně přímo sám Ignác, ukládají jezuitovi »rozjímat« každý den hodinu...

Jde o další metodu, která velmi účinně napomáhá zničit přirozenou osobnost člověka a úplně ji nahradit jinou, fiktivní osobností, nanejvýš schopnou plnit poslání řádu. Tovaryšstvo tomu přikládá takovou vážnost, že každý jezuita je hlídán zvláštními dozorcí, aby každého rána věnoval hodinu rozjímání o samotě." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 134 – 135**).

5.9 Duchovní cvičení – autosugesce a kult bílé magie

Na dalších stránkách **A. Tondi** popisuje postup rozjímání, (ve skutečnosti jde o pouhou jezuitskou autosugesci), které uvrhne jezuitu vždy do takového rozpoložení, že jakékoliv logické a pravdivé důvody proti označuje za lživé a ďábelské. Tento fanatismus je způsoben přesným postupem, jak má jezuita své rozjímání (autosugesce) provést.

Večer před spaním si předem připraví téma, o kterém chce rozjímat a hned ráno po několika úvodních modlitbách se postupně svojí myslí hrouží do tématu stále hlouběji, až náhle

vyvstane sled obrazů, které vnímá a cítí všemi svými smysly jako u *Duchovních cvičení*. Varující logické důvody jsou jako balast pryč a vyniká pouze děj, kterého se přímo účastní.

A tak každého rána každý jezuita znovu a znovu prožívá v malém *Duchovní cvičení* a navazuje tak přímý kontakt s dávelskými duchovními silami formou *slyšení, vidění, čichu, hmatu a chuti*. Podle tématu, jaké si jezuita zvolí, prožívá buď hrůzy nebo úzkost či radost apod.

Každého rána se tak ve skutečnosti účastní *kultu bílé magie*, neboli se domnívá, že vidí Boha, že s ním mluví, že se dotýká *Panny Marie* nebo *Ježíše Krista*, ale přitom jsou to pouze rafinované dávelské obrazy od satanských andělů.

A právě toto rozjímání, neboli účast na *kultu bílé magie* formou různých *obrazů a vidění*, která jezuita dosahuje vlastní, důkladně vycvičenou *autosugescí*, pak vnitřně sjednocuje všechny jezuitu do jednoho šiku, schopného splnit jakýkoliv úkol v jakýchkoliv podmínkách. Aniž si to kdokoliv z nich ovšem uvědomuje, jsou tak prostřednictvím *bílé magie* centrálně ovládnuti duchovní mocí a silou, která je mnohem vyšší a mocnější než lidská.

Ovšem v dalších svazcích této knihy se také dozvíme, že kromě *bílé magie* jezuité provozují ještě i *magii černou*, to je vědomé sloužení satanu. Tohoto kultu jsou však účastni pouze vybraní tajní jedinci, kteří mají nesmírný vliv a moc jak v politickém, tak i v hospodářském a kulturním světě.

„Máme tedy konečně vnitřní nástroj výchovy, jehož síla je opravdu mimořádná.

Avšak kdyby se metoda omezila jen na to, cíle by ještě dosaženo nebylo. Předně, výběr námětů k rozjímání a nazírání by mohl být vzhledem k jejich množství a rozmanitosti nahodilý.

Zde je však třeba zachovávat přesný, logický a harmonický pořádek. ...Aby bylo dosaženo důležitého výsledku, je k rozjímání zapotřebí sladění, prozíravě uspořádané soustavy myšlenek, které by co nejlépe vyhovovaly stanovenému úkolu.

Prvnímu i druhému požadavku odpovídají »Duchovní cvičení«, která koná každý člen řádu po čtyřicet dní dvakrát v životě – t.j. krátce po vstupu do tovaryšstva a po ukončení studií – a ve zkrácené formě každoročně po osm dní. Jsou těžištěm a jádrem duchovního života jezuitu...

Úkony, které je třeba (při Duchovních cvičeních) provést, nejsou nahodilé, nýbrž jsou obratně ukládány s ohledem na stanovený cíl a musí být svědomitě vykonány podle zvláštních pravidel – »přídavků«, které autor připojil ke každému týdnů.

Nesmíme si však myslet, že jejich konečným cílem je rozvíjet paměť, rozum a vůli. Skutečným cílem Duchovních cvičení je posílit... jedince v katolickém životě.” **(Alighiero Tondi: Jezuité, str. 137 – 138).**

5.10 Duchovní cvičení v noviciátu

Nyní, když jsme se seznámili s jedním z nejúčinnějších nástrojů k tomu, aby se jezuité stmelili do *stejně přemýšlejícího a kompaktního armádního bloku*, kdy jsou si mezi sebou po vnitřní stránce, to je po stránce citů a myšlenkových pochodů naprosto všichni rovni a kdy jsou schopni všeho bez sebemenšího odmítnutí, podívejme se, jakým způsobem je tento rafinovaný, tajný nástroj *autosugesce* a *Duchovní cvičení* používán u *nováčků* i v dnešní době:

„Krátce po vstupu do noviciátu začíná čtyřicetidenní mlčení. Každodenně čtyři (nebo i pět) »rozjímání«. Jednou týdně je dovoleno vyjít si na několik hodin a mluvit; pak je člověk opět v duchovních okovech. Nezkušený mladík – a jsou tam patnáctiletí nebo ještě mladší chlapci –

je povinen po osm dní rozjímat o hříchu, o strašném božím soudu, o pekle. Jsou to muka. Dveře jsou zavřeny. Je zakázáno mluvit s kýmkoli, kromě zpovědníka, klášterních otců, novicmistra – a u těch novicové nenaleznou útěchu, spíše naopak. Po osm dní jsou pokoje a chodby pohrouženy v polotmu. Slunce nesmí proniknout do domu. Každé rozjímání staví duši tváří v tvář věčnému ohni a všemohoucnosti rozhněvaného a strašlivého Boha.

Po tomto strašlivém období se obzor vyjasňuje, avšak jen do určité míry, neboť od novice se vyžadují tak velké oběti, které prakticky znamenají zničení duševních schopností...

K tomuto výsledku vedou pomocná cvičení s názvem »Tři dvojice lidí«, »Trojí stupeň pokory« a »Pravidlo lhostejnosti« jako doplněk k Duchovním cvičením. Rovněž je sestavil Ignác Loyola. Jedná se o tři druhy příkladů, kterými Ignác dokresluje účinek Duchovních cvičení.

První ukazuje tři dvojice lidí, kteří nabyly majetek nezákonným způsobem a kteří vstupují do řádu. Cvičenec, nechce-li se dopustit smrtelného nebo odpustitelného – lehkého – hříchu, musí uvažovat jako třetí dvojice lidí, to znamená svůj majetek odevzdat řádu. Tím dokazuje, že dospěl ke stejnému způsobu uvažování jako třetí dvojice.

Druhým příkladem je *filozofie o třech druzích pokory*, kde, nechce-li se cvičenec dopustit stejných hříchů jako v předešlém případě, musí mít *třetí pokoru*, to je raději volit občanskou smrt při plnění úkolu od Vatikánu nebo od generála řádu.

A třetím příkladem se musí řídit při svém veškerém jednání a při plnění úkolů, to znamená být lhostejný úplně ke všemu i ke své rodině a příbuzným i ke svým spolubratrům, kromě generála, papeže a jezuitského řádu.

Z toho není východiska. Bylo by, kdyby mohl člověk vyjít ven, uvidět svět, dotknout se rukou opravdového života. Ale to nelze. Jedinou útěchou je modlitba. Ale i ta smí být jen v omezené míře. Ve všech svých projevech se Kristus prostě jeví jako neúprosný, tvrdý, bezcitný Bůh.

Duchovní cvičení působí na duši hlubokým a neobyčejným dojmem. Novic z nich vychází zdeptán, stává se předmětem, »mrtvolou« v rukou představeného, jak to stanoví pravidlo 36. Od nynějška bude slepě poslouchat, bude připraven ke všemu, schopen všeho, ochoten dělat špicla, udávat spolubratry představenému, jak to stanoví pravidlo 9 Sumáře a pravidlo 18 Všeobecných pravidel.

Po přetvoření normálního člověka vlivem cvičení a rozjímání v sektáře, v takřka chladnokrevného fanatika, může ho Ignác plně zapojit do jezuitské organizace a zavázat jej poslušností řádu, poněvadž si je nyní naprosto jist, že se mu dobrovolně a se skutečným potěšením podřídí. Je to krajní stupeň zničení lidské osobnosti, slepého automatismu, kdy pak člověku už nezbývá nic jiného než občanská smrt, neboť se již změnil v přízrak.

(Poslední, třetí stupeň pokory ukládá – „je-li to ke chvále a slávě církve – volit raději bídu než bohatství, potupu a hanbu než úctu, zřící se raději jakéhokoliv práva, volit potupu a občanskou smrt“). Jezuitská poslušnost je jako hrob: člověk je v něm pochován za živa." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 187 – 188, 139, 143 – 144, 153 – 155**).

5.11 Denní řád noviciátu – další vražedný nástroj jezuitů

„Jakmile se dospěje k tomuto bodu, zdá se, že jezuité konečně plně dosáhli vytouženého výsledku – zničení lidské osobnosti a přeměny člověka v sektáře, v ot-roka tovaryšstva a Vatikánu.

Ale není tomu tak. K dovršení tohoto díla chybí ještě něco trvalého a neúprosného, co by prakticky působilo na vůli člověka a navždy ji zlomilo. Dětinská »zbožnost«, mělká povzbuzování, méněcenné knihy a »cvičení« – to vše jsou výtečné nástroje; avšak některé z nich působí jen dočasně a všechny působí na vlastní »já« jen částečně, neboť nemají vliv na všechny stránky lidského ducha. Zbožnost působí na cit, četba a slova na rozum, cvičení na to i na ono.

Ale co působí přímo na vůli? Jak ji zlomit jednou provždy, jak přimět člověka k tomu, aby opustil sama sebe, starého člověka, aby se přeměnil v nového člověka, který by odpovídal vzoru připravenému již tovaryštvem a Vatikánem? Existuje prostředek k dosažení tohoto cíle? Ano, existuje. Je to »Denní řád«.

Denní řád je opravdová mučírna. Je sestaven tak, aby nezbyla volná ani půlhodina, kdy má každý právo zabývat se sám sebou, jak se mu zlíbí. S puntičkářstvím, jež hraničí s absurdností, je předvídan každý okamžik.

Vše je řízeno zvonkem a hlasem »novice fortnýře«; je nutno poslouchat, poněvadž každý je hlídán svými spolubratry na pokoji, kteří by s duševní omezeností, jíž se vyznačují a jež je plodem jejich výchovy, neváhali ještě téhož dne oznámit přestupek novicmistromi. Ostatně pravidlo 9 k takovému udání zavazuje.

Ale kdyby předepsané úkony byly – neříkáme příjemné, ale alespoň rozumné, kdyby zkrátka odpovídaly kulturní úrovni naší doby. Nebo kdyby se alespoň bral v úvahu věk a duševní potřeby člověka, kdyby představení chápali, že chlapec, který teprve včera ukončil gymnázium, musí snášet věci, které jsou nepřijatelné a odporné i člověku zralého věku, který má patřičné vzdělání i životní zkušenosti!

Nic takového! Žádný rozdíl se nedělá. Ba co více, dospělí lidé jsou nuceni dělat totéž co patnáctiletí chlapci, což je samo o sobě rafinovaný sadismus."

5.12 Účinky denního řádu

„Kromě rozjímání a četby Deníku neexistuje žádná jiná, zajímavější činnost. Modlit se nahlas spolu s ostatními; přebírat růženec; čistit podlahy; učit se zpaměti pravidlům; zhotovovat nástroje pro pokání (knuty a drátěná kajicnická roucha opatřená bodavými hroty); cvičit se v krasopisu; číst chimérické, dětinské životopisy svatých, naškrábané neschopnými autory, nebo mizerné, asketické knížечky – taková je celá činnost novice. Lepších, hodnotnějších a vybranějších publikací není.

Zdánlivě tu bylo východisko: požádat novicmistra o úlevu a o změnu programu. Ale i to bylo jen ryze teoretické. Ve skutečnosti nebyla udělována žádná úleva, zejména ne trvalá.

Když jsem – nervově tak vyčerpán, že jsem nemohl ani mluvit – požádal Mariottiho, abych byl osvobozen od čtení Deníku, odmítl a poručil mi, abych přes to přešel všechno četl a abych si v případě, že nebudu s to pokračovat, ovázal hlavu mokrým hadrem.

Po obědě musí novicové odpočívat tři čtvrti hodiny, nebo někdy méně, vsedě a s hlavou skloněnou nad stolem. Já – u konce se silami a s hlavou k puknutí – jsem žádal, abych mohl odpočívat vleže. Mariotti se rozčílil. Nechtěl. Nakonec mi povolil, že se mohu natáhnout na žíněnku na podlaze ve špinavé místnosti plné prachu, která sloužila za skladiště.

Když jsem Mariottimu pověděl, že mi není dobře, zrudl vztekem. Nemohl jsem se udržet na nohou, a on mne přinutil po celé dny se hmoždit s přenášením velkých stohů knih. Tehdy jsem

se přesvědčil o tom, že ačkoli představení tvrdí, že tovaryšstvo pečuje mateřsky o své členy, je největším neštěstím jezuity onemocnět. Později jsem si tento úsudek téměř bez výjimek ověřil v praxi. S milosrdenstvím se bylo možno setkat nanejvýš u některého laického bratra přiděleného na ošetřovnu. Vzpomínám při tom na pokojné řeholníky Gisberta Orsettiho a Francesca Disanta a v duchu jim blahořečím. Mohli však vykonat jen málo, jsouce podřízeni svým představeným.

Otec Marco Fracalvieri, skvělý řeholník a neobyčejně milý člověk, který měl souchotiny (dnes je již zdrav), snášel pekelná muka. Otec Valentino Bondani, rovněž člověk nevšední dobroty a ušlechtilý, byl dohnán na pokraj smrti a onemocněl chronickou chorobou stěv. Tento ctihodný kněz mi pověděl, že tehdejší provinciál zakázal, aby byl léčen, aby musel požádat o propuštění z řádu, takže tovaryšstvo by se zbavilo nemocného. Viděl jsem jednou plakat otce Emilia Springhettiho, vynikajícího latiníka, profesora Gregoriánské papežské univerzity v Římě, trpícího plicní chorobou; i on si stěžoval, že představení mají v úmyslu se ho zbavit. Jak se mi svěřil, narážel na nepřekonatelné překážky, když žádal o nutné léčení, a nakonec se o něho přestali zajímat úplně. Podobných případů by bylo možno uvést celou řadu.

Nyní bude účinnost Denního řádu pochopitelná. Po dva roky je vědomí a charakter novice ustavičně bombardován. Vůle se hroutí; buďto odejít, nebo zničit sama sebe."

5.13 Zvyšování účinnosti denního řádu noviciátu

„Avšak účinnost Denního řádu zvyšuje ještě jiná okolnost. Nejenže musí být úkony prováděny v předepsaných chvílích, ale musí být vykonávány naprosto dokonale. Je běžnou zásadou hlásanou představenými, že konat bohulibé věci nevalné ceny, ba i zbytečné (zalévat celý rok suché dřevo, jak praví Ignác), platí tolik, jako konat věci velké a mimořádné, jestliže to ukládá poslušnost (to znamená pravidla a příkazy těch, kteří v tovaryšstvu poroučejí).

Není nic obtížnějšího a vysilujícího. Jak je známo, posláním a účelem každé moudré výchovy je vštípit zvyk vykonávat obvyklou činnost bez uvažování, automaticky. Kdyby k jídlu, k pití, k usednutí, k chůzi atd. bylo po každé nezbytné vážít nutné pohyby, vyžádalo by si to spoustu duševní energie a člověka by to vyčerpalo.

A to právě vyžaduje tovaryšstvo, zejména od noviců. Když čtou, píšou, chodí, pohybují pažemi, umývají podlahy, každý jednotlivý úkon musí být propočten, zvážen, aby jeho provedení bylo dokonalé. Jiná je otázka, jak dokonalé – neříkám účinné – má být každé máchnutí koštětem při zametání prachu. To nikdo neví a ani vědět nemůže.

Úkony noviců jsou téměř vesměs všední, jednotvárné, prováděné automaticky, nudné a nezajímavé. Jíst, pít, chodit, cvičit se v krasopisu, číst nezáživné publikace, zhotovovat růžence a nástroje sebetřízně, rozmlouvat s dětmi, neustále poslouchat a odříkávat obvyklé pasáže, oprašovat nábytek, umývat nádobí, příslužovat v refektáři atd. – to všechno nemůže u nikoho vzbudit zájem.

A právě všechny tyto úkony je třeba konat s ustavičnou a bdělou pozorností, aby byly dokonalé, jelikož v této dokonalosti tkví ctnost. A je třeba konat pouze tyto věci. Opakujeme, že vyšší činnost, která by rozptylovala a povznášela ducha, která by uspokojovala rozmanité potřeby osobnosti, je přísně zakázána. Nad touto činností, a tudíž dokonalostí bdí představení.

Churav a vyčerpán, nebyl jsem s to čistit pokoje a chodby. Otec Mariotti nejenže stroze odmítl poskytnout mi úlevu, ale trval na tom, že musím tyto úkony provádět a že je musím provádět dokonale. Mé utrpení poněkud ulehčil tehdejší fortnýř Giovanni Poggeschi, člověk

dobrého srdce, advokát a malíř, který vstoupil do jezuitského řádu krátce po mně a ještě nezhloupl. Občas zametal a čistil za mne.

Nikdy, v žádné organizaci, ani v armádě, kde je rovněž nadbytek zbytečných a únavných cvičení, která je nutno pozorně vykonávat, jsem neviděl takové plýtvání silami při vykonávání nicotných věcí, aby se dosáhlo směšných výsledků.

Avšak skutečného, nadmíru důležitého výsledku – zničení přirozené osobnosti a její nahrazení osobností jinou, umělou a vymyšlenou – tohoto výsledku tovaryšstvo dosahuje. Nikdo nevydrží; v nejhorším případě přichází o rozum."

5.14 Další metody duševního vraždění

„Takové jsou hlavní prostředky a nástroje, kterých používá tovaryšstvo k tomu, aby vycvičilo své členy.

Ale ani to ještě nestačí. Existují další prostředky, které korunují prostředky již zmíněné. Tak například všichni jsou nuceni obracet se na představeného s prosbou o povolení nepatrných, nicotných věcí. Je třeba prosit o list papíru, o pero. K napsání dopisu nebo pohlednice je třeba mít předem svolení. Aby se mohlo jít na procházku s tím místo oním spolubratrem, k tomu je nezbytně třeba mít souhlas a podrobit se při tom výslechu. Nelze odmítnout hrát odbíjenou – o tom musí rozhodnout představený.

Jiným prostředkem je uspořádání námětů besed. Existuje katalog sestavený otcem Nadalem, který zahrnuje spoustu námětů a omezuje besedy na svaté předměty, třebas i vznešené, avšak příliš omezené, nezajímavé, které se po delší době stávají nesnesitelnými.

Nelze besedovat s kýmkoli, ani s novici. Spolubesedníka vybírá představený a je třeba besedovat s ním, a jenom s ním."

5.15 Pravidla skromnosti – Ignácův výplod

„Tělesné chování je stanoveno tak zvanými Pravidly skromnosti, o nichž se říká, že je Ignác psal plačky. Uvádíme je v plném znění:

Pravidlo 1: O chování našich lze vůbec říci to, že ve všech zevnějších úkonech se má u našich jevit skromnost a pokora spojená s řeholní vážností (vyspělostí); zvláště však tohoto jim bude šetřiti.

Pravidlo 2: Hlavy neotáčejte lehkovážně sem a tam, ale s vážností, kde bude potřeba; netřeba-li však, držte ji rovně, mírně kupředu nahnutou, nekloníce ji ani napravo ani nalevo.

Pravidlo 3: Oči mějte ponejvíce sklopeny, ani nemírně jich nepozdvihujte, ani sem a tam neobracejíte.

Pravidlo 4: Za rozmluvy, zejména s osobami v nějaké důstojnosti postavenými, neupírejtež zraku v jejich obličej, nýbrž raději pod oči.

Pravidlo 5: Vrásků na čele a mnohem více na nose třeba se vystříhati, aby zevně poklid se jevil, který by byl znakem poklidu vnitřního.

Pravidlo 6: Rty nebudtež ani příliš rozevřeny, ani přespříliš sevřeny.

Pravidlo 7: V celém obličejí ať se jeví raději veselost nežli zármutek, anebo jiné méně

zřízené hnutí mysli.

Pravidlo 8: Šaty budtež čisty, a jak se na řeholníky sluší upraveny.

Pravidlo 9: Ruce, nepřidrží-li šatu, ať hezky klidné jsou.

Pravidlo 10: Chůze budiž mírná, bez znatelného spěchu, leč, že by potřeba kázala; avšak i tehdy pokud možno dbáno budiž slušnosti.

Pravidlo 11: Konečně všechny pohyby a všechna hnutí budtež taková, aby všem byla ku vzdělání.

Pravidlo 12: Bude-li jich více pospolu, půjdou po dvou nebo po třech, zachovávající pořádek ustanovený vrchním.

Pravidlo 13: Bude-li třeba mluvit, budtež pamětlivi skromnosti a příkladnosti jak ve slovech, tak i ve způsobu mluvení." (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 188 – 194).

5.16 Tělesné sebetýrání – vrchol noviciátní mučírny

Tytéž nebo podobné body stále nacházíme v dalších spisech, které odhalují ducha a poslušnost řádu a které jsou i z našeho století. Například v roce 1955 **Dominique** znovu zaznamenává, jak mají Loyolovi synové správně vypadat: „*Hlavu musí držet mírně skloněnou, nesmí ji naklánět ani doleva ani doprava; nesmí se dívat vzhůru, a když s někým mluví, nesmí mu hledět přímo do očí, ale tak, aby ho viděli pouze nepřímo...*“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, Grasset, Paříž, 1955, str. 37**).

„Upozorňujeme, že tato Pravidla nejsou určena pouze novicům, nýbrž všem členům řádu, nechť je jejich hodnost nebo postavení jakékoli.

Myslel jsem si: »Škola loutek a automatů«.

Neseděl jsem nikdy ve vězení, ale mám za to, že není na světě vězení, v němž by byl vězeň omezen a spoután takovými vnějšími, ale hlavně vnitřními překradami a povinnostmi jako u jezuitů. Člověk je jimi rozdrčen, zdeptán. V takovémto prostředí se zakrátko stává tím nejpokornějším, pozorným, dokonalým, slepým a hluchým otrokem, jak to vyžaduje litera i duch Ignácových příkazů. Jak předpisuje pravidlo 36, je člověk v rukou představených jako mrtvola, starcova hůl, a nakonec v nich opravdu spatřuje zosobnění Krista Boha (pravidla 31, 33, 34).

Tak se stává člověk v rukou tovaryšstva otrokem. Při skládání počtu ze svědomí neváhá již vyjevit představeným jakékoli tajemství. Stává se úplným otrokem, navenek (Pravidla skromnosti) i vnitřně. A podrobuje se ponižujícím úkonům a pokání. A ochotně je přijímá a vykonává.

Kleče na holé podlaze, s rukama sepjatýma, s očima sklopenýma k zemi, naslouchá novic čtvrt hodiny okolo stojícím spolubratrům, kteří ho kritizují, urážejí, tupí. Někteří, po pravdě řečeno, jsou shovívaví a umírnění, jiní však zběsilí. Potlačená duše si zde konečně může ulevit. Novicmistr, který sedí za katedrou v pozadí pokoje, spokojeně a s úsměvem naslouchá: komentuje, přidává, ubírá a opravuje.

Novicmistr předává novicovi nástroje pokání: železné řetízky s dlouhými hroty, pětipraménkovou knutu. A ubohý chlapec, sotva patnáctiletý, trýzní každý den své tělo těmito nástroji, nezřídka do krve. Do dneška uchovávám jako upomínku, ale především jako důkaz takovéto zabeđenosti nástroje sebetryzně, které mi předal před sedmnácti lety Mariotti a kte-

rých jsem měl za svého řeholního života podle přání jeho i ostatních představených používat." (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 194 – 195).

Sotva kde najdeme tak hrůzostrašný systém výchovy, jako je ve všech vatikánských organizacích (to je řádech, státních církevních systémech a útvarech všech dob včetně 20. století). Ale určitě nikde nenajdeme to, co s člověkem udělá *Ignácovo učení* a co z člověka udělají *Ignácovi pokračovatelé*.

Nutno podotknout, že po skončení noviciátu postupují *novicové* do vyšších tříd a po jejich skončení jsou tito scholastikové opět podrobeni po dobu 11 měsíců stejnému režimu přesně jako v *noviciátu* s opětovným vygumováním mozku a opětnou *likvidací svobody myšlení*. Hotový jezuitský kněz opět znovu v tomto *noviciátu* do detailu podstupuje všechna utrpení a umrtvení sebe sama jako na počátku.

V dalších kapitolách se seznámíme, jaký vliv a důsledek má tento *jezuitský duch* na jednotlivé státy a národy naší Země a jak jezuité dovedou plody své tvrdé, bolestivé výchovy bohatě zužítkovat ve prospěch *Vatikánu* a *jezuitského řádu*, neboli „*ke vsí slávě boží*“.

Kapitola 6

Privilegia tovaryšstva

6.1 Upevnění moci generála řádu

Počátečních práv a privilegií udělených tovaryšstvu bezprostředně po jeho založení jsme se již dotkli ve třetí kapitole. Nyní sledujme, jak se tento řád za pomoci Říma vzmožil natolik, aby se „*tovaryšstvo stalo nejvhodnějším nástrojem k vytvoření a zajištění politické nadvlády Vatikánu v celém světě.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 102**).

Po roce 1558 byl Lainez, rafinovaný taktik *Tridentského koncilu*, ustanoven generálem společenství jezuitského řádu. Byla mu udělena moc organizovat řád podle své vlastní inspirace. K ústavě byla přidána *prohlášení*, která sestavil spolu se Salmeronem jako *výklad ústavy*. Zde byl ještě více zdůrazněn *despotismus generála* voleného na doživotí.

Řád, v té době rozdělený na pět kongregací: *Itálii, Německo, Francii, Španělsko, Anglii a Ameriku*, mu měl pomáhat spravovat jednak *admonitor* (poradce, dozorčí), dále *prokurátor* a *asistenti* se sídlem v Římě. V této době měl řád v Římě již mnoho domů pod svou vlastní správou.

Například, jak ukazuje **Bílek**, to byl „*Dům učňů v náboženství pro Židy, Turky a jiné národy jinověrné... Klášter sv. Marty pro opatření a napravení nepoctivých dívek... Dům sv. Kateřiny na ochranu nevinných děvčat... Dům sirotčí... Jezuitské ústavy pro vzdělání jinochů ke získání nekatolíků... Roku 1550 (z podnětu vévody z Borgii – pozn. autorů): »Collegium Romanum«, hlavní sídlo řádu, z něhož již po málo letech několik set jezuitů bojovných vyšlo a po všech zemích evropských se rozšířilo... (Tento ústav považoval Ignác za přirozené centrum jezuitského školství. Zde se zkoušely nejúčinnější vyučovací metody, odtud vycházely učební plány a většina jezuitských učebnic a ambiciozní jezuitští studenti z celého světa zde ukončovali svá dlouholetá studia). Roku 1552: »Collegium germanicum« (pozn. autorů: Tento ústav v Římě založil osobně přímo Ignác z Loyoly), v němž jinochové z Německa vzdělávat se měli na kněžství k potlačování učení Lutherova. Tato německá kolej čítala již r. 1554 dvacet pět kleriků; při ní pak byl zřízen současně konvikt pro vychování mladých šlechticů německých, kteří by též ve vlasti své působili »k větší slávě boží« (Odchovanci *Collegia germanica* pak okolo roku 1600 obsazovali strategická biskupská místa v německých oblastech – *Salcburku, Pasově, Augšpurku*, v jadranském *Terstu*, ve slezské *Vratislavi* a dokonce i v moravské *Olomouci* – pozn. autorů). ...Roku 1552 získal Loyola v Římě *palác Salviati*, jež za stálé sídlo základní a rezidenci generála upravil a zřídil“ a také „*Collegium de propaganda fide*“.*

Navíc i každá kongregace měla záhy své domy, takže si dovedeme představit, jak se majetek „*žebravého řádu*“ utěšeně rozrůstal. Významné a bohaté domy se do vlastnictví jezuitů dostávaly téměř v každém městě, kam jezuité v rámci své misie vstoupili.

Tyto kongregace se pak ještě navíc dělily na *provincie*, které seskupovaly rozličné řádové instituce. Jenom *admonitor* (dozorčí) a *asistenti* jsou ustanovováni *kongregací*. *Generál* jmenuje všechny další úředníky, vyhláší *ustanovení*, která ani v nejmenším nesmí měnit *ústavu*, obhospodařuje majetek řádu podle svých vlastních přání a rozhoduje o činnosti celého řádu, z čehož se zodpovídá jedině *papeži*.

A všechny tyto články řádu se starají o neustálé rozšiřování jeho majetku a tím i majetku

Vatikánu.

Této milicii, tak těsně svázané a připoutané k rukám jejího vůdce, která potřebuje co největší samostatnost k tomu, aby mohla realizovat své záměry, udílí *papež privilegia*, která se ostatním katolickým řádům mohou zdát nepřiměřeně velká.

6.2 Jezuité zbaveni klášterního života, dovoleno jim podnikat

Podle své ústavy byli jezuité zproštěni úzkoprsého pravidla obecně vymezuujícího klášterní život řádů. Ve skutečnosti jsou jezuité mnichy žijícími „ve světě“ a navenek se ničím neliší od farních duchovních. Na rozdíl od nich a od ostatních náboženských kongregací však nespádají pod správu biskupa ani jiného církevního hodnostáře, než jedině pod *papeže*.

14. března 1544 v bule ***Iniunctum nobis*** papež *Pavel III.* znovu jezuitský řád potvrdil a posílil.

Ale již v roce 1545 jim další bula *Pavla III.* umožňovala *kázat, zpovídat, udílet svátosti a vést mši*, zkrátka provádět *službu kněží*, aniž by o tom museli informovat *biskupa*. Jedinou věcí, která jim není dovolena, je udílení *svátosti manželství*.

Mají moc *dávat rozhřešení, měnit přísahy* jiných lidí tak, aby bylo jednodušší je splnit, nebo je dokonce *zrušit*.

Gaston Bally píše: „Moc generála, pokud jde o rozhřešení a dispense (úlevy) je ještě větší. Může odvolat všechny tresty uvalené na členy tovaryšstva před anebo po vstupu do řádu, odpustit všechny jejich hříchy, a to dokonce i hřích kacířství a odpadnutí, falšování apoštolských listin apod.

Všechny, kteří mu byli poslušní, generál osobně nebo prostřednictvím svého vyslance zprošťuje viny a chrání je, aby je nepotkala exkomunikace (vyloučení), suspenze (dočasné zproštění úřadu) nebo interdikt (klatba); pokud však nejsou odsuzováni za ukrutnosti tak obrovské, že o nich vědí kromě papežského tribunálu i ostatní lidé.

Odpouští také výstřednosti vyplývající z mnohoženství, zraňování ostatních, vražd, politických vražd... pokud tyto bezbožné činy nejsou veřejně známé a ještě nevyvolaly skandál.“ (**Gaston Bally: Les Jesuites, Chambéry, Imprimerie Nouvelle, 1902, str. 11 – 13**).

Konečně i Řehoř XIII. v bule ***Quanto fructuosius*** ze dne **1. února 1583** a v bule ***Ascendente Domino*** ze dne **25. května 1584** udělil tovaryšstvu právo zabývat se *obchodem a bankovníctvím*, tedy právo, kterého později začali jezuité hojně využívat a kterého v současné době naprosto zneužívají ve prospěch *vatikánských zájmů*.

6.3 Privilegia jezuitů chráněna Římem

Tyto všechny dispensace a nebývalé *pravomoci* byly jezuitům plně zaručeny.

„Papežové vyzývali dokonce i knížata a krále, aby tato privilegia hájili. Varovali je a vyhrožovali jim velikou exkomunikací »latae sententiae« všem těm, kteří by se pokusili zasahovat do práv jezuitů. V roce 1574 udělila bula *Pia V.* generálovi právo obnovit tato privilegia v jejich původním rozsahu, navzdory všem pokusům změnit nebo ukrátit je, dokonce i v takových případech, kdy takové ukrácení je autoritativně stvrzeno samotným papežským odvoláním těchto výsad...“

*Tím, že papežství udělovalo jezuitům tak nadměrná privilegia, která byla v rozporu se starodávnou církevní ústavou, je chtělo nejen mocně vyzbrojit k boji s »nevěřci«, ale především je chtělo používat jako osobní stráž, která by bránila vlastní neomezenou moc papežství v církvi a proti církvi samotné. K zachování duchovní i časné nadřazenosti, které se jezuité násilně zmocnili během středověku, zaprodali papežové tomuto řádu jezuitů vlastní církve a v důsledku toho se sami vydali do jejich rukou... Jestliže jezuité podporovali papežství, potom veškerá jejich existence závisela na tom, aby si papežství udrželo svrchovanou duchovní i pozemskou nadvládu. Tímto způsobem byly důvěrně spleteny dohromady zájmy obou stran." (Gaston Bally: *Les Jesuites*, str. 9 – 10, 16 – 17).*

6.4 Tajní agenti jezuitů, proniknutí do společnosti

Tato vyvolená skupina však potřebovala tajné pomocníky, kteří by panovali nad občanskou společností. Byli to lidé, kteří se k řádu jezuitů připojili oficiálně a někteří i neoficiálně. „Tímto způsobem bylo s tovaryšstvem spojeno mnoho významných lidí, císařové Ferdinand II. a Ferdinand III., Sigismund, král polský, který patřil k tovaryšstvu oficiálně, kardinál Infant, vévoda ze Savojska a další. A takoví lidé byli řádu velmi užiteční." (Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 37).

Nesmíme zapomenout, že i během prvních 400 let sloužili jezuité mocenským zájmům Vatikánu a že byli zapleteni a zapojeni do spletitých manévřů vysoké vatikánské politiky a diplomacie a to s takovou tajností, že mnohdy ani jejich rodinní příslušníci ani jejich jezuitští spolubratři neměli o ničem ponětí.

Jak **A. Tondi** ukazuje, v této době čtyř století najdeme jezuitu při dvorech a ve vládnoucích kruzích, najdeme je jako zpovědníky a důvěrníky samotných papežů, císařů, králů, knížat i kněžstva. Tuto „službu“ jako první konal i Ignác z Loyoly, právě tak jako každý další generál řádu. Například Karel V. měl za svého nejbližšího přítele Francesca (Františka) Borgia, vévodu z Gandie, třetího generála řádu. Stejně tak Pietro Canisio (Petr Kanisius) (1521 – 1597), který kromě jiného udržoval nejužší přátelství s císařem Ferdinandem. Právě tak i Roberto Bellarmini (1542 – 1621), stejně i Francois La Chaise (1624 – 1709), který byl zpovědník Ludvíka XIV., atd.

A v našem století uvedme neméně vlivné muže, i když zůstali v utajení: Pietro Tacchi-Venturi, osobní důvěrník Benita Mussoliniho, otec Lopez, osobní rádce a zpovědník španělského krále Alfonsa XIII., otcové Robert Leiber a Wilhelm Hentrich, zvláštní tajemníci Pia XII., otec Riccardo Lombardi, který se od května 1952 zabývá jen a jen politikou.

A totéž platilo i na prahu 21. století. 33 000 oficiálních členů tovaryšstva pracovalo po celém světě ve funkci personálu i velitelů skutečně tajné nesmírně početné armády. Řád má dodnes ve svých řadách čelní představitele politických stran, vysoce postavené úředníky, generály, soudce, lékaře, vysokoškolské profesory atd.; a všichni vynakládají nejvyšší úsilí na to, aby ve své oblasti uskutečnili „l'Opus Dei" – „Boží dílo". Ve skutečnosti se však nejedná o Boží dílo, ale o plány papežství.

Stačí si jen na základě této knihy uvědomit cíle jezuitského řádu a současně sledovat světovou politiku z co nejobektivnějších zdrojů a budeme sami překvapeni, kolik jezuitů a nebo jejich spřeženců se pohybuje ve světové politice, ve světové i domácí ekonomice a kultuře a nebo jsou vedoucími či mluvčími nebo poradci různých světových i domácích organizací nebo charitativních společností. Žádný stát jejich mocenským zájmům neušel. Ani ten nejchudší, ani ten nejmenší, ani ten zdánlivě nejbezvýznamnější.

Jedním z *tajných plánů Vatikánu* a tím i jezuitů je získat co největší majetek a být tak ekonomicky nejsilnějším státem světa s naprostou nezávislostí. Jedině tak může dosáhnout *světové nadvlády*.

Není proto na škodu podívat se, jak to katoličtí představitelé praktikují právě přes jezuitský řád.

6.5 Předepsaná chudoba jezuitů

Připomeňme si napřed jezuitské učení o *chudobě*. Najdeme ho například v *Duchovních cvičeních* třetího týdne (viz 2. kapitola), kde jsou popsány dvě vojenské korouhve z nichž jedna má nápis „*pýcha, čest, bohatství*“ a druhá „*chudoba, hanba, pokora*“ a *cvičenec* je metodicky pochopitelně veden k tomu, aby si vybral *chudobu, hanbu a pokoru*. Nebo vzpomeňme na učení o *třech pokorách*, kde právě ta správná, *třetí pokora* vede jezuitský řád k *chudobě* jako ke správné cestě.

Proto, když byl ustanoven řád Tovaryšstva Ježíšova, skládali a skládají doposud jeho členové slib kromě jiného i o své *chudobě*. Také bulou **Regimini militantis Ecclesiae** byl kromě jiného řád tovaryšstva oficiálně, veřejně prohlášen za *řád žebřavých mnichů*.

Jezuité jsou řeholí, „*řádem, a nikoli kongregací, jelikož veřejné sliby stoupenců řádu jsou sliby zároveň slavnostními a slavnými. Rozdíl mezi sliby veřejnými a soukromými, jednoduchými a slavnými je právní a vyplývají z něho vnější účinky podle druhu složeného slibu.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 98; Kánon 488, čís. 2, pozn. 2).**

Tento *žebřavý řád* nemůže mít stálé jmění a musí žít z *darů* a *podpor* věřících a z nejistých *almužen*, jak to potvrzuje papež Pius V. v bule **Deum indefessae** ze dne **7. července 1571**. (Viz též: **Wernz-Vidal, Jus canonicum, III, čl. 25, pozn.24.**)

„*Jak je to vše v příkrém rozporu se skutečností a jak se řád snaží vychytralými výklady a odvoláváním se papežských dispenzí ospravedlnit vlastní »žebřavost« (přičemž vlastní v Římě nádherné budovy, například Villa Malta v ulici Porta Pinciana čís.1, kde bydlí věhlasný otec Riccardo Lombardi), lze vidět z oficiálního výkladu jeho stanov.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 101).**

6.6 Skutečné postavení řádu

Dnes tento řád vlastní ohromná bohatství a sám bohatých vrstev po celém světě důmyslně používá. Podívejme, jaká byla činnost jezuitů v padesátých letech našeho století a jaká byla jejich majetková situace těsně před druhou světovou válkou:

„*Hlavní působnost tovaryšstva je zaměřena na zámožné třídy, na boháče, na kulturní činitele, neboť ti řídí lidskou společnost a získá-li je církev na svou stranu, je zajištěno, že výsady a moc Vatikánu ve světě budou zachovány a dále rozšiřovány...*

Je charakteristickým rysem tovaryšstva, že využívá všech prostředků, které mají všeobecnou účinnost. Proto věnuje řád co největší péči tisku, školství, »Duchovním cvičením«, mládežnickým organizacím, jakož i sdružením lidí jakéhokoli stáří...

Uvedme několik čísel. V roce 1939 mělo tovaryšstvo mimo misijní oblasti 15 univerzit, 421 vyšších a středních ústavů, na nichž učilo 3 683 profesorů–jezuitů a v nichž se vzdělávalo

138 307 žáků. V misiích bylo v roce 1938 dalších 15 institutů univerzitního typu (8 580 žáků), 169 středních škol (51 734 žáků), 95 průmyslových škol (4 499 žáků), 7 817 nižších škol (375 054 žáků), 25 tiskáren, 115 periodických časopisů.

Na vatikánské výstavě v roce 1936 bylo 1 112 periodických časopisů, z nichž 26 bylo věnováno všeobecně vzdělávacím otázkám, 152 vyšším oborům, 77 misiím, 261 kolejiím tovaryšstva, 596 ideologické výchově v katolickém duchu.

V roce 1938 vydali jezuité 2 468 knih a brožur; přibližně stejný počet vydávají každoročně.

Za čtyři století vydali jezuité téměř 120 000 svazků o teologii, asketismu, literatuře, dějinách a vědě.

Řád spravuje 21 astronomických observatoří a meteorologických stanic.

Přes pět milionů lidí bez rozdílu stáří, zejména mladých lidí, převážně z řad bohatých, je přímo nebo nepřímo organizováno jezuitů v »duchovních« bratrstvech...

Apoštolát modlitby v roce 1939 měl 127 682 středisek, 72 periodických časopisů (ve 44 jazycích) a kolem třiceti pěti milionů členů." (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 126**).

6.7 Bohatství Vatikánu díky jezuitům

Pochopitelně se poměry od čtyřicátých let silně změnily a dnes můžeme se vši jistotou konstatovat, že díky jezuitskému řádu je nejbohatším státem světa Vatikán, který „má tři hlavní zdroje příjmů: tradiční »groš svatého Petra«, což jsou dary věřících osobně určené římskému papeži, dále je to Institut církevních záležitostí (IOR), což je ve skutečnosti vatikánská banka založená roku 1887, jejíž rozpočet v roce 1984 představoval 3–4 miliardy dolarů, a třetím zdrojem jsou vlastní finanční investice do různých mezinárodních monopolů, pozemků apod.

»Svatá« stolice disponuje velkým množstvím akcií a provádí rozsáhlou obchodní a finanční činnost. Vlastní značné nemovitosti po celé Evropě i v Latinské Americe a účinně spolupracuje s mezinárodními bankami a monopoly.

Kapitál Vatikánu je ze 2/3 a možná i ze 3/4 už tradičně uložen v Itálii. Jeho hodnota vzrostla zejména za vlády diktátora Mussoliniho, který daroval »Svaté« stolici 80 milionů dolarů v italských lirách a cenných státních papírech. Italští preláti také zpravidla řídili finanční záležitosti Vatikánu, jehož zájmy jsou zastoupeny téměř ve všech velkých italských koncernech. Kromě toho Vatikán vlastní 482 hektarů orné půdy, včetně několika tisíc hektarů přímo v katastru Říma. Ovšem největší příjmy plynou do Vatikánu z finanční účasti v různých podnikatelských firmách. »Svatá« stolice je například akcionářem největší italské stavební firmy Generale immobiliare a velké prostředky vložila i do Institutu pro rekonstrukci průmyslu (IRI), který ve skutečnosti kontroluje největší společnosti země: loděnice, námořní společnost Italia, leteckou společnost AI, telefonní síť, trust hutnických závodů, vyrábějících 90% litiny v Itálii, atd. Finanční spojení s Vatikánem má i Carlo Pesenti, cementový král Itálie a jeden z nejbohatších lidí v zemi. Vatikán, který je akciovým podílníkem všech těchto a dalších společností, má zajištěný stálý zdroj příjmů z procent svých akcií.

Podnikatelská a finanční činnost Vatikánu už dávno není omezena hranicemi Itálie. Anglický časopis Economist provedl složité účtování, které ukázalo, že v roce 1969 Vatikán kontroloval zahraniční akcie v hodnotě 5 miliard dolarů, což bylo dvakrát víc než v případě Velké Británie. »Svatá« stolice ukládá svůj kapitál například do stavebnictví, do prodeje minerálních vod, do heren v San Remo a Monte Carlo, do těžby plynu, do výroby elektrické energie

i znamenitých špaget, do dopravy, do turistiky atd.

Vatikánští představitelé nehovoří nikdy nebo téměř nikdy o svém majetku, přidružíce se aforismu Pavla VI., který řekl, že »církev by nejen měla být chudá, ale měla by tak i působit«, nebo »papež není tak bohatý, jak se obecně myslí«. Ze solidního mezinárodního časopisu *Europe Yearbook*, vydávaného každoročně v Londýně, se dovídáme, že »poprvé Vatikán zveřejnil rozpočet »Svaté« stolice v roce 1979, když deficit představoval 21,1 mil. dolarů. V roce 1981 tento deficit vzrostl na 28 mil. dolarů.«

Jako každý velký podnikatel, ani Vatikán se nemůže obejít bez vlastních bank. Institut církevních záležitostí (IOR) čili vatikánská banka je nejen velice vlivný peněžní ústav, ale má i mimořádné postavení. Od mnoha jiných bank se liší tím, že má přísně vybranou klientelu. V ní si může otevřít účet pouze ten, kdo žije nebo pracuje ve Vatikánu, členové římské kurie, představení církevních řádů, vysocí církevní hodnostáři a kromě nich jen úzký okruh italských občanů. »Být klientem vatikánské banky« – píše *Expresso* – »to znamená kromě prestiže ignorovat finanční a daňové zákony Itálie a mít možnost převádět peníze do kteréhokoli státu na světě.« Největší vklad samozřejmě náleží Svatému otci a disponuje jím státní tajemník. Celková výše vkladů se v průběhu roku pohybuje kolem 650 miliard lir. Je to skromná suma ve srovnání s celkovými vklady velkých i středních italských bank, ale přesto značná s ohledem na počet klientů.

V roce 1982 se v Itálii provalil velký finančně politický skandál, jehož hlavní postavou byl Roberto Calvi, šéf největší soukromé banky v Římě – Banco Ambrossiano (jak uvedla stanice **BBC, 25.6.1998, po 13.00 hod.**, tohoto muže nazývali v Itálii „Boží bankéř“, neboť měl ty nejtěsnější vazby na Vatikán). Veřejnost se dozvěděla, že vatikánská banka převedla do této banky značný obnos a že prezident vatikánské banky P. Marcincus udržoval s Calvim »přátelské styky«. Tento muž, jak se dalším šetřením prokázalo, se nezabýval pouze peněžními machinacemi, ale financoval také italské politické strany, především křesťansko–demokratickou a socialistickou, které mu poskytovaly záštitu a ochranu. Calviho jméno se také vyskytovalo na seznamu členů tajné zednářské lóže P-2 (potvrzeno i vysláním **BBC, 25.6.1998 po 13.00 hod**), která připravovala v Itálii převrat, a byl také ve spojení s bankéřem italské mafie M. Sindonim, rovněž členem P-2. Výsledky soudního vyšetřování odhalily nezákonné finanční operace Banco Ambrossiano, uskutečňované za podpory a bezprostřední účasti IOR. Krach finančního krále Calviho a skandální zveřejnění jeho styků a afér vyvolalo paniku mezi všemi, kdož využívali jeho služeb. Calvi, zbavený ochrany mocných, uprchl do Anglie a po několika dnech byl nalezen oběšený pod jedním z londýnských mostů. (O aféře Calviho a dalších ve spojení s vatikánskou bankou Banco Ambrossiano je podrobně psáno v knize: **V.P. Borovička: Hříšní papežové, str. 48 – 115**).

V průběhu vyšetřování této aféry se v několika souvislostech vyskytlo i jméno arcibiskupa Marcincuse, který řídil vatikánskou banku, ale byl také členem vedení filialky Banco Ambrossiano v hlavním městě Bahamských ostrovů Nassau...

Vedle vatikánské banky IOR má »Svatá« stolice k dispozici i jiné finanční ústavy – Banco di Roma a Banco di Santo Spirito v Římě a dokonce i bankovní dům Rothschildů. Nejsou tajné ani vztahy s bankami v Ženevě, Londýně a New Yorku. Je také známo, že Vatikán vlastní značné množství zlata, jehož převážná část je ukryta na jedné vojenské základně v USA.

Účast Vatikánu na finančních operacích amerických, švýcarských, francouzských a lucemburských bank, stejně jako akciové podíly v průmyslových společnostech, přinášejí Vatikánskému městskému státu vysoké důchody, vyjádřené v milionech dolarů.

Dalším zdrojem příjmů je už zmíněný turistický ruch, k němuž patří i různá svatá procesí a

poutě do Říma. Hromadné návštěvy věřících organizuje většinou velká cestovní agentura *Pelegrinatio romana ad sedem Petri*. Statisíce věřících, přijíždějících do svatého města, nejsou zpravidla ubytovány v hotelích, ale ve 126 kláštorech, které mají pro tyto účely k dispozici 12 000 cel. Ve sféře turistiky zůstává po léta hlavním zdrojem příjmů obchod se suvenýry a »svatými« předměty: prodávají se šátky s obrazem Jezulátka, dlouhohrající deska s hymnou Milostivého léta, které bývá vyhlášováno jednou za 25 let, talířky s portréty posledních papežů, kovové a plastické modely náměstí sv. Petra atd. Převážnou část těchto suvenýrů vyrábějí a prodávají církevní organizace.

Doplňkové příjmy poskytují filatelie a numismatika, zaměřené rovněž na návštěvníky Vatikánu. V maringotce postavené na náměstí sv. Petra, kterou Výbor pro ochranu historických památek nazval »přízračnou nehorázností«, se jako na dračku prodávají barevné vatikánské známky a mince s papežovým profilem.

Vatikán má také svou rozhlasovou stanici, vysílající ve 24 jazycích, a televizní studio, které obnovilo svou činnost v roce 1983... Kromě toho papežovi patří jeho letní rezidence za hranicemi Říma – Castel Gandolfo." **(B.A. Pečnikov: Sedm + 1 nejmenších v Evropě, Praha, 1989, str. 156 – 159).**

„Vatikán má jen 0,44 kilometru čtverečního. Vzhledem k rozloze toho zde moc není, ale to, co je, jsou naprosté skvosty. Chrám svatého Petra se stejnojmenným obřím náměstím, kde se konal pohřeb Jana Pavla II. Muzea s fantastickými sbírkami a prohlídkové trasy dlouhé až sedm kilometrů. Sixtinská kaple s kresbami od Michelangela, kde zasedne kardinálské konkláve a zvolí nového papeže. A pak? Pak už je to malý svět uzavřený jenom do sebe. Papež je nezpochybnitelná autorita, jediný absolutistický vládce Evropy. Proti jeho rozhodnutí není odvolání. Používal však ten poslední například mobil či počítač? Oficiální informace k tomu nic neříkají. Neoficiální tvrdí, že ano. Měl automobil? Měl a bylo jich hned několik. Chodil nakupovat? Tak to se Svatému otci v době úřadu nestalo. Používal peníze? Na veřejnosti ne, tam je nepotřeboval. Skutečných občanů Vatikánu je jenom kolem devíti stovek. Další dva tisíce civilních zaměstnanců vykonávají všemožné práce na základě pracovních smluv a mají i nárok na sociální a lékařské zabezpečení. »Civilisté« berou platy podobné, jako je průměr v celé Itálii. Pár výhod však mají. U vatikánské pumpy dostanou o něco levnější benzín a v místním obchodě levnější potraviny. V církevním státě se totiž neplatí daň z přidané hodnoty. A přestože Vatikán není a zřejmě nikdy nebude členem Evropské unie, platí se eurem. Vatikán je bohatý. Oficiálně se to neví, ale jeho devizové rezervy údajně dosahují až 80 miliard eur a rezervy ve zlatě deseti miliard eur. Stovky milionů každoročně plynou ze vstupného od turistů, z vydávání známek, pamětných mincí, knih, telefonních karet, map a průvodců i z akcií a dluhopisů. A další miliardy z pronájmu nemovitostí. Říká se, že v centru Říma neexistuje ulice, kde by něco nepatřilo Vatikánu. Jestli je to všechno pravda nebo se to blíží pravdě, vám nikdo nepotvrdí. Vatikán však skutečně musí mít dost peněz, protože na vnitřní straně hradeb si nechal postavit místo pro přistávání vrtulníků. A pouze zvaní se mohou ubytovat ve vatikánském pětihvězdičkovém hotelu *Domus Sanctae Martae*, který stál dvacet milionů dolarů. Kardinálové se tak při volbě nového papeže nemusí tísnit v kobkách u Sixtinské kaple, ale mají veškerý komfort." **(Magazín Mladé fronty DNES, číslo 15, 14.4.2005, str. 32–33).**

6.8 Vatikán dýchá díky jezuitům v bankovníctví i ve vědě

Toto všechno Vatikán udržuje prostřednictvím svých vojáků, své armády a strážců katolické víry, jezuitů. Jsou to nejjobratnější obchodníci, nejrafinovanější bankéři, největší magná-

ti a nejsilnější akcionáři. Navenek může papež působit velmi skromně a prostě (i například jeho ochranka už stála státní pokladnu každé země, kterou navštíví, neuvěřitelné statisíce a miliony dolarů) a hlásat chudobu a jeho nejoddanější jezuitští ochránci a pomocníci mohou skládat třeba i tisíce slibů z chudoby, ale na veřejnost prosakující informace o neuvěřitelných bohatstvích papežské církve a Vatikánu jsou více než výmluvné a současně i alarmující.

Například o špinavých penězích se ví, že „Vatikán je hlavním místem určení více než 55 miliard »špinavých« dolarů »vypraných« v Itálii a osmým celosvětovým příjemcem vypraných špinavých peněz z celého světa, takže zdaleka předčí takové daňové ráje jako Bahamy, Švýcarsko či Lichtenštejnsko.

V nedávné reportáži listu *The London Telegraph* a časopisu *Inside Fraud Bulletin* byl Vatikán nazván jednou z nejneprůhlednějších zemí, spolu s »offshorovými« bankovními centry na Nauru, Macau a Mauriciu. Označení »neprůhledná země« znamená, že bankovní tajemství, které v zemi platí, v podstatě znemožňuje vystopovat vyprané peníze zpět ke zdroji. *Vatican Bank* se zoufale brání žalobě u Federálního soudu v San Francisku za nakládání s majetkem ukradeným za druhé světové války (*Alperin versus Vatican Bank*), kterou podali srbské a židovské oběti holocaustu.

V rozporu s výše zmíněnou reportáží vydal právní zástupce Vatikánu, *Franzo randa Stevens* pod přísahou prohlášení, že »hlavním úkolem Vatikánské banky je podporovat zbožné činy« a že vkladatelé banky se »v podstatě omezují na vatikánské státní zaměstnance, členy Svaté diecéze, náboženských řádů a lidi, kteří sem ukládají peníze, které mají být alespoň částečně využity ke zbožným účelům.« Stevens rovněž před soudem prohlásil, že Vatikánskou banku řídí papež a že bankovní záznaky se uchovávají pouze deset let.“ (**Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o., str. 18**).

O rok později čteme další zajímavou informaci:

„Finančník *Martin Frankel* si osm let užíval za peníze pojištěnců. Nevědomky mu platili luxusní život a radovánky. Aby získal pro spolupráci Vatikán, vydával se za zámožného Žida. Podvodník teď půjde na sedmáct let do vězení. ...Pojišťovnámu stihl během osmi let ukrást přes dvě stě milionů dolarů a promyšleně je utratit. ...Vatikánská spojka: Frankel se narodil roku 1954... Založil společnost *Thunor Trust*, která nakupovala problémové pojišťovny na jihu Spojených států. Vklady klientů měla zhodnotit a firmy ozdravit. ...Pozoruhodný byl pokus finančníka zapojit do obchodů Vatikán. Tvrdil, že je zámožný Žid a rád by věnoval katolickým charitám padesát milionů dolarů. Spojit fond výhradně s Vatikánem se mu nepodařilo. Získal ale důvěru *monsignora Emilia Colagiovanniho*, staříčkého člena vatikánské kurie, jehož nadace *Monitor Ecclesiasticus Foundation (MEF)* tiskla rozsudky vatikánských soudů. Ted' měla krýt praní špinavých peněz. Frankel měl vše dokonale promyšleno. Na *Britských Panenských ostrovech* založil nadaci svatého Františka z Assisi, která pro něj pojišťovny oficiálně nakupovala. K zamaskování původu peněz nadace posloužil právě *Colagiovanni* a jeho *MEF*, který posílal peníze na účty *Frankelovy* nadace. Takto vyprané miliony pocházely naoko z vatikánských zdrojů. Ve skutečnosti šlo o *Frankelovy* zisky z pojišťovnictví. Hodnostáři ve Vatikánu jenom mlčky přihlíželi, ačkoli jim podle žaloby muselo být jasné, o co ve skutečnosti jde. ...Devatenáctiletá studentka malířství navázala s *Frankelem* důvěrný vztah. Ačkoli se nakonec rozešli, finančník dívku zaměstnal. Svůdně oděnou osobní manažerku vysílal například na jednání s vatikánskými kněžími.“ (**TÝDEN, dvojčíslo 52 – 53, 20. prosince 2004, článek: Pojišťovací podvodník století, str. 92 – 93**). Obrázek s textem: „*Monsignore Emilio Colagiovanni* přichází před soud, přiznal se k praní špinavých peněz...“ (**TÝDEN, dvojčíslo 52 – 53, 20. prosince 2004, článek: Pojišťovací podvodník století, str. 92**).

Můžeme konstatovat, že jeden z původních záměrů papežského Stolce, dosáhnout nekon-

trolovatelných obrovských příjmů, se již podařil naplnit.

Stejně tak dobře si vede *Vatikán* v oblasti přírodních věd. „*Zatímco v dřívějších dobách církve ještě věřila, že může nepřátelsky vystupovat proti empirickým metodám bádání, potírat a zakazovat jejich výsledky nebo alespoň omezovat jejich použití, v devatenáctém století již takový postup nebyl možný. Jakmile teď jezuité poznali, že proti empirii už déle bojovat nemohou, změnili taktiku a snažili se nyní postavit exaktní vědu do služeb víry. Jestliže světská věda využívala výsledků zkoumání přírody převážně k posilování materialistických a ateistických tezí, bylo nyní nutno protivníkovi sebrat jeho zbraň a právě z empirie odvozovat důkazy o existenci Boží a pravdě zjevení... V těchto snahách využíval řád služeb celé řady významných vědců, kteří se výtečně hodili k úspěšné práci »pro větší slávu Boží«*” (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 533**).

„*Po téměř pět staletí si jezuité udrželi vlivné postavení v bouřlivém toku dějin – a to nejen jako šířitelé evangelia, teologové či kněžští prostředníci. Byli uhlazenými dvořany v Paříži, Pekingu i Praze; radili králům, kdy se mají oženit, kdy a jak jít do války; jako astronomové sloužili čínským císařům a jako vojenští kaplani Japoncům při vpádu do Koreje. Jak se dalo očekávat, udíleli svátosti a kázali, ale také vzdělávali tak rozdílné muže jako Voltaire, Castro, Hitchcock a Joyce. Ale byli i pastevci ovcí v Quitu, majitelé haciend v Mexiku, vinaři v Austrálii, před občanskou válkou i plantážníky ve Spojených státech. Tovaryšstvo se proslavilo v písemnictví, výtvarném umění, hudbě a vědě, v teorii tance, v medicíně, elektrotechnice a optice. Jezuité se pustili do křížku s výzvami, jaké představovali Koperník, Descartes a Newton, a šestatřicet kráterů na Měsíci ponese jednou jména jezuitských vědců.*” A byli to opět jezuité, kteří asistovali při vzdělávání takových mužů, jako byli *Descartes, Corneille, Bossuet a Moliere* „*a i když se pak mnozí z nich svým někdejšími učiteli značně odcizili, jiní řád obohatili o víc než polovinu jeho noviců.*” Jezuitský vzdělávací systém mnozí zatracovali, ale jiní – například *Francis Bacon* a *Arthur Conan Doyle* – velebili. (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 17, 59**).

Budeme-li se probírat jmény stovky a stovky vědců 16. až 19. století, pak si můžeme být jisti, že více jak polovina z nich byli jezuité. Jejich jména najdeme především mezi *matematiky, fyziky, astronomy, staviteli, geografy, geodety a přírodovědci*, nicméně nikdy to nebyli lidé, kteří se věnovali jenom jednomu vědeckému oboru a tak se v jednom jezuitovi vždy propojovalo mnoho vědeckých oborů najednou. Byla to a je dodnes nejlépe vybavená armáda univerzálních vědců kloubících přírodní vědy s *filosofií, alchymií, mysticismem, diplomacií, misionářstvím a politikou*.

Jedním z těch, jehož jménem je nazván měsíční kráter je například profesor *matematiky, strojař, astronom, geodet, stavitel, fyzik, archeolog, geolog, filosof a básník, Roger (Rudjer) Josef Boškovič* (* 18.5.1711 Dubrovnik /dříve Raguse/ – † 13.2.1787 Miláno), chorvatský jezuita. Byl členem Královské společnosti v Londýně (od 15.1.1761), členem Akademie věd v Petrohradě a v Paříži, profesorem mnoha evropských univerzit, korespondentem a poradcem mnoha královských vědeckých společností v Evropě. Jako vědec se pokusil popsat a vysvětlit radioaktivitu, kterou zkoumal, přišel s atomovou teorií, která je v církevních vědeckých kruzích uznávána jako předchůdkyně moderní teorie pole a kvantové mechaniky. Přibližně o dvě stě let dřív totiž přichází s vlnovou mechanikou a s teorií kvant a se zachováním kvantové částice, která byla formulována až v roce 1958 v Planckově konstantě, přichází s atomem a jeho stavbou z ještě menších částic, než je samotný atom. (**Jacques Bergier, Louis Pauwels: Jitro kouzelníků, 3. vydání, ISBN 80-903399-7-2**). Vypočítal průměr Slunce, V roce 1736 uveřejnil studii o slunečních skvrnách a pozoroval přechod Merkuru přes sluneční kotouč, v letech 1751 – 1753 provedl na žádost papeže *Benedikta XIV.* měření poledníkového stupně

mezi Římem a Rimini, aby bylo možno zpřesnit tvar a rozměry Země a přiměl císařovnu Marii Terezii, aby stupňové měření provedlo i Rakousko, v roce 1760 napsal o viditelných jevech na Slunci a na Měsíci, zabýval se hydraulikou, popsal matematickou pravděpodobnost, ovlivnil vědce jako byli: Faraday, Kelvin nebo Clerk Maxwell, svými statickými výpočty pomohl vyřešit problém při opravě praskliny v průměru dva a čtyřiceti metrové kupole katedrály Svatého Petra ve Vatikánu a také zvonice milánské katedrály, Marie Terezie ho požádala o pomoc, když byla ohrožena statika císařské knihovny, studoval dalekohledovou optiku a likvidaci optických chromatických jevů, uplatnil svůj vliv na papeže Benedikta XIV. a přesvědčil jej, aby vypustil Koperníkovu knihu o vesmírných tělesech a planetách z indexu zakázaných knih. Boškovič byl však také prvotřídním politickým stratégem a vynikajícím evropským diplomatem. Proto, bez ohledu na jeho vědecké úspěchy, měl mnoho svých nepřátel po celé Evropě.

O tom, že Vatikán spolu s jezuitskými vědci vždy zasahoval a zasahuje i dnes do vědy není třeba vůbec pochybovat. **René Fülöp-Miller** ve své knize na stránkách **463 – 592** vypisuje stručný přehled některých historických vědeckých objevů jezuitských kněží do začátku 20. století. Ovšem i v dalším období má věda své pomníky vystaveny díky mnoha jezuitům. Například v katolických kruzích je známo, že otcem teorie Velkého třesku je nazývaný belgický jezuitský kněz, kosmolog *G. Lemaitre*, prezident pontifikální akademie, a proto je tato teorie přijímána nejen papežem, ale i všemi katolickými vědeckými kruhy a katolickými astronomy. (**Universum – revue přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie, č. 18, léto, ročník 1995, str. 26**).

Vatikán prostřednictvím jezuitských teologů dnes podporuje i evoluční *Darwinovu teorii* o přirozeném vývoji člověka z prvotních, primitivních organismů. Dělá to proto, aby rozleptal učení protestantů o tom, že stvoření světa popisované v **Bibli** v prvních třech kapitolách knihy **Genesis (1. knize Mojžíšově)** platí doslovně, skutečně. Jezuitské týmy proto systematicky živí *evoluční teorii* novými a novými „poznatky“ a „vědeckými objevy“ a vytvářejí nové *evoluční teorie*, které popírají stvoření Země a všeho živého v šesti skutečných dnech o 24 hodinách, ale které jsou zároveň s ostatními místy v **Bibli svaté** zjedno.

Vatikán také díky veliké armádě jezuitských stavitelů, techniků, vědeckých odborníků a specialistů buduje moderní astronomické a meteorologické observatoře, zakládá akademie a ústavy, univerzitní fakulty, moderní laboratoře a další technická pracoviště a to všechno pak slučuje pod papežskou, *vatikánskou akademii věd*, což je jedna z cest, jak znovu monopolně rozhodovat o co největším technickém a tím i politickém dění v té či oné zemi po celé naší planetě.

„Zatímco ještě do roku 1822 církevní cenzura přísně dbala, aby katoličtí autoři psali o heliocentrickém systému jen jako o hypotéze, nyní se kardinálové inkvizice rozhodli povolovat v budoucnu i díla »ve kterých se říká, že Země se pohybuje a Slunce stojí nehnutě, jak to odpovídá všeobecnému názoru moderních astronomů.« Tímto rozhodnutím konečně padla omezení, která do té doby jakoukoliv astronomickou činnost katolických astronomů výrazně ztěžovala. Nyní mohli i patres obnoveného Tovaryšstva Ježíšova bez zábran namířit své teleskopy k nebi, a brzy byly učiněny zejména na hvězdárně v Georgetownu závažné objevy. Nyní tam působil páter František de Vico, jemuž astronomie vděčí za poznání několika komet, dvou nejbližších Saturnových oběžnic a řady nových hvězd, a nějakou dobu tam také pracoval páter Angelo Secchi, nejpřednější a nejslavnější jezuitský astronom devatenáctého století. Svými studii o topografii Měsíce a jeho kruhových pohoří, vynálezem nových metod spektrografického zkoumání stálic a svými příspěvky ke studiu mlhovin se stal Secchi jedním ze zakladatelů moderní astronomie a jeho důležité výzkumy v oblasti magnetismu, meteorologie a teorie tepla obohatily významnou měrou fyziku kosmu. Všechny tyto Secchiho práce však sle-

dovaly koneckonců jediný cíl: odvození důkazů Boží existence z empirie... V závěru se totiž Secchi pokouší podřídít výsledky zkoumání přírody víře v Boha a ukázat, jak veškerá věda nakonec směřuje k uznání božského principu." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 533 – 534**).

Jezuitská astronomie stále slaví velická úspěšná tažení. Dnes například stojí přibližně 45 km od papežovy rezidence ve Vatikánu draze vybavená moderní astronomická observatoř vedená a obsluhovaná jezuitskými kněžími, z nichž většina má doktorát z astronomie na prestižních světových školách. Tato observatoř kdysi vznikla na podnět papeže Řehoře roku 1891 jako odpověď na nařčení, že římskokatolická církev se rozešla s vědou a že její dogma odporuje vědeckým objevům.

Velmi pomalu a hlavně potichu se katolická církev omluvila astronomům, zvláště pak Galileovi za jejich podporu Koperníkovy teze o rozmístění a funkci Slunce a Země ve vesmíru. Její omluva těmto prvním vědcům – astronomům přišla ovšem až v roce 1992!

Vatikán také pomohl vybudovat nejmodernější jezuitskou observatoř v USA s obřím teleskopem na hoře Graham poblíž Tusconu v Arizoně. Ta je rovněž obsluhována jezuitskými knězi. Ve svých observatořích provádí Vatikán vědecká astronomická pozorování a pátrá po vesmírných objektech v těch nejzazších kosmických prostorech. Výsledky z pozorování vyhodnocují jezuitští profesori a doktoři astronomie, Vatikánská vědecká rada a mnoho světových observatořích, s nimiž vatikánské astronomické ústavy spolupracují. (**Radiožurnál, 12.4.1998, citace z BBC, 8.30**).

Zájem jezuitů právě o astronomii není náhodný a bezúčelný. Podle názoru nemalé skupiny jezuitských astronomů mají vesmírné objekty hrát úlohu posledních „nebeských znamení“ o nichž je zmínka v Bibli a podle některých jezuitů mají některé hvězdné objekty dokonce signalizovat druhý příchod nebo druhé narození Ježíše Krista, aby, přijda na Zem, bojoval se satanem a s celým světem vyjma těch, kdo jsou pod papežovou korouhví. První narození Ježíše Krista bylo podle jezuitů také provázeno nebeskými znameními včetně zářivých hvězd s vysokou jasností na východní straně, které svítily pouze v té době, kdy se Ježíš narodil. Podle jiných názorů jezuitských teologů a astronomů je více než pravděpodobné, že se časem podaří rozluštit záhadu biblického Nového Jeruzaléma, který je doposud podle Kristových slov stavěn v nebi a najít jeho umístění v některé ze vzdálených galaxií. Jiným cílem podrobného zkoumání vesmírných prostor jezuitskými kněžími je sledování možnosti výskytu mimozemských civilizací a získání prvenství v navázání styku s vesmírnou inteligencí. Nejde však jen o samotné prvenství. Motivem je ještě větší, dominantnější postavení církve na Zemi.

V souvislosti se vstupem jezuitů na vědecké pole v moderním rouchu je Vatikán zapojen i do těch nejsložitějších počítačových bankovních a ekonomických sítí. Prostřednictvím svých jezuitských kněží ovládá vojenskou i civilní počítačovou techniku na velmi vysoké úrovni.

Jak také uvedl jeden z tvůrců vyhledávacího programu Alta Vista, nejvíce elektronických dotazů přes program Alta Vista na internetu má právě Vatikán. Mnoho států, jako například Filipíny, Malta a další má také velké množství dotazů, ale Vatikán jednoznačně vede. (**Radiožurnál, 13.4.1998, 11.20 hod., pořad Megabyt**).

Velký počet jezuitských vědců je dnes také zapojen do atomového výzkumu a do vývoje nových zbraní nejen atomových, ale také na bázi laseru, zvuku, elektromagnetických vln, rentgenového záření a dalších fyzikálních jevů. V nespolečné řadě nesmíme zapomenout na týmy jezuitských odborníků zkoumající hypnotické vlivy na mysl člověka a na vše živé za podpory nekonečné řady chemických, biologických a fyzikálních vlivů a látek.

I když jsou jezuitští kněží ve službách vědy, stále jsou věrnými vykonavateli generálových

a *papežových příkazů* a je osudově velmi nebezpečné (jak ještě uvidíme) tento holý fakt pustit ze zřetele. Každý přesvědčený římský katolík a jezuita zvláště je *v první řadě podřízen papeži a svému knězi* či *zpovědníkovi*, na druhém místě je duchovním i skutečným občanem *Vatikánu* a uznává jeho zákony a nároky a nadřazuje je nad zákony a požadavky své země, a teprve na třetím místě je občanem země, kde se narodil a až na posledním místě poslouchá vládu a zákony svého státu, pokud vládní, státní moc a systém není v rozporu s požadavky a nároky *Vatikánu*.

6.9 Svědectví o dnešním postavení a akcích jezuitů

Závěrem tohoto prvního svazku se ještě podíváme na rozhovor mezi exjezuitským knězem, doktorem **Albertem Riverou**, kterému se podařilo z mnohaletého působení v řádu jezuitů vymanit a utéci a **Jackem Chickem**, autorem pronásledované knihy: *Kouřová clona* popisující prsty *Vatikánu* ve světovém dění od počátku druhé světové války až po naši současnost. Z tohoto rozhovoru je již více patrné, jaký záměr *Vatikán* chová a kde všude má k tomu své věrné vojáky *Tovaryšstva Ježíšova* nasazený:

„Zeptal jsem se Dr. Rivery na to, jaké instrukce dostával ve Vatikáně, když byl jezuitským knězem. Zajímalo mě, zda mu bylo alespoň stručně nastíněno, jak se chce Vatikán zmocnit Spojených států.

Řekl, že Spojené státy jsou naočkovány už od dob Poutníků. První přistěhovalci do Ameriky, kteří dobře věděli, jak pracuje inkvizice a jak římskokatolický systém masakruje křesťany, začali přijímat zákony, kterými se snažili, aby se jezuité do této země nedostali a aby byla zákonem zakázána mše..., aby se tím chránili před převzetím moci Vatikánem. To byla křesťanská společenství hluboce zasažena nevěstkou ze Zjevení.

Jezuité začali připlouvat do Ameriky již s druhou skupinou Poutníků. Skrývali se pod různými jmény. Po létech za nimi Vatikán poslal do kolonií zástupy katolických rodin z Anglie, Irska a Francie, které vystupovaly jako protestantské rodiny. To byla setba. Pořádali tajné mše navzdory zákonům. V té době nesměl žádný katolík zastávat žádnou funkci v občanské vládě. Jezuité zajistili, aby byla tato část amerických dějin vymazána a odstraněna.

*Další velké tažení jezuitů mělo za úkol zničit nebo ovládnout všechny křesťanské školy po celé Americe. Po celé léta se jezuité pokoutně dostávali do zvláštních výborů školních učitelských sborů, aby tam omezovali důraz na Bibli a nahrazovali ji psychologií, jaká je v Duchovních cvičeních Ignáce z Loyoly, zakladatele *Tovaryšstva Ježíšova*. Později vyrostly jako houby po dešti napříč národem školy a univerzity pod vedením jezuitů. Dnes je jich pravděpodobně víc než všech křesťanských škol a kolejí dohromady.*

*Třetím obdobím bylo jejich tažení na soudní dvory, zákonodárství a všechna odvětví soudnictví, aby zde vystupovali jako soudcové a právníci a mohli manipulovat Ústavou USA ve svůj prospěch, až by ji změnili jak oni potřebují. Kdyby se jim to podařilo, zarazili by do politiky klín, kterým by se zmocnili politických stran. Dále zabrali vojenství a noviny. Dokonce už v době Lincolna byla více než polovina novin ve Spojených státech řízena z *Vatikánu*.*

Zeptal jsem se Dr. Rivery: »Jak vypadá obraz vojenství dnes? Do jaké míry je pokatoličtěné?«

Dr. Rivera odpověděl: »To je strašlivé.«

Potom jsem chtěl vědět, jak je na tom politika.

Dr. Rivera řekl: »To je ještě horší.«

Dále jsem se dotázal: »A co katolické struktury v soudnictví?«

Dr. Rivera potřásl hlavou a dodal: »To je VELMI mrzuté, protože do této oblasti jezuité pronikli skutečně velmi silně. Většina soudních rozsudků překrucuje nebo převrací Ústavu Spojených států amerických, a tak nás zbavuje svobod a připravuje cestu anarchii a konečnému převzetí moci nad Spojenými státy.«

Pak jsem podotkl: »Jedná se tedy o přípravu na budoucí inkvizici?«

A Dr. Rivera řekl: »Přesně tak. Nejprve ale na anarchii. Bylo nám sděleno, že po všech těchto letech průniků a infiltrace, je ke konečnému převzetí moci potřeba podněcovat vzburu a anarchii. Potom se římskokatolická instituce bude moci ujmout moci politicky, vojensky, po stránce vzdělávací a náboženské, to znamená, než k tomu budou mít nějaký zákonný podklad, aby to mohli učinit, a tímto podkladem bude konkordát, který už byl připraven a je už projednáván. Právě v současnosti vidím, jak se naplňuje to, co jsem se dozvěděl kdysi ve Vatikánu.«

Potom jsem mu řekl: »Stojí Vatikán v pozadí naší současné recese a ekonomické situace? Má nás tím uvést do budoucích povstání?«

Dr. Rivera řekl: »Ano, přesně tak. Právě nyní můžete vidět, že Vatikán si s ekonomikou zahrává různé triky. Svět prochází ekonomickou krizí a Vatikán se nás snaží přesvědčit, že se ho také dotýká. To je ovšem pouze zástěrka.«

Dále jsem uvedl: »Co možné stávky? A jak dalece se zapojují do odborů?«

Dr. Rivera odpověděl: »To římskokatolická instituce připravila dobře, protože odbory v této zemi vedou jezuité. Znamená to tolik, že odbory si nedají pokoj, dokud neuvidí, že se nezhroutila VŠECHNA průmyslová odvětví.«

Zeptal jsem se: »Jakou vidíte naději pro Spojené státy? Bude to oživení mezi křesťany, kdy začnou skutečně odhalovat Řím a kazatelé to začnou kázat z kazatelny, nebo už je příliš pozdě?«

Odpověď Dr. Rivery: »Nikdy není příliš pozdě, protože to je v rukou Božích. Studiem Písma svatého a ze své osobní zkušenosti s Nevěstkou celým svým srdcem věřím, že, prorocky řečeno, Bůh svá proroctví naplní a že umožní, aby se tato proroctví uskutečnila ve Spojených státech. Je to však otázka času. Teď se bavíme spíše o tom, že Bůh může buďto zkrátit nebo prodloužit dobu, dokdy se uskuteční tyto události. Římskokatolická instituce pocituje vliv vašich publikací a poselství, které nám Bůh dal v uplynulých dnech, v tom smyslu, že oni sami vědí, že kdyby provedly určité plány, lidé by je okamžitě odhalili a rozpoznali by, o co Vatikánu jde.

To je jedno z dilemat, kterým právě dnes čelí. Kdyby nebylo těchto publikací, které tiskneme, byli bychom už v úplně jiné situaci. To znamená, že Bůh uděluje každému křesťanu, kazateli i církvi ve Spojených státech, aniž by si toho sami byli vědomi, a dokonce i těm, kteří se nám protíví, více času, aby mohli křesťané zareagovat.

Jestliže v těchto prorockých dobách jednáme podle Boží vůle proti trikům, programům a činnosti nevěstky ve Spojených státech, potom nebudeme schopni ji zničit. Nebudeme schopni ji zastavit. Ale budeme moci udělat tyto dvě věci: Za první: přinášet poselství evangelia ztracenému římskokatolickému lidu. Za druhé: budeme mít dostatek času, aby si křesťanská církev uvědomila, že její poslání je zde a teď – ne zítra. A Bůh jenom čeká na církev, až bude jednat tak, aby potlačovala mocnosti zla, mocnosti temna, papeže, jezuity a katolickou instituci, aby nemohli páchat zločiny, ke kterým se chystá v okamžiku, kdy dosáhne absolutní nad-

vlády nad Spojenými státy.«

Pak jsem řekl: »To jsou tedy informace, které jste získal ve Vatikánu při učení od Augustina kardinála Bea a jezuitského generála Pedra Arrupeho?«

*A Dr. Rivera řekl: »Ano, a také od předcházejícího jezuitského generála.«" (Jack T. Chick: **Smokescreens, Kalifornie, USA, 1983, str. 75 – 79**).*

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

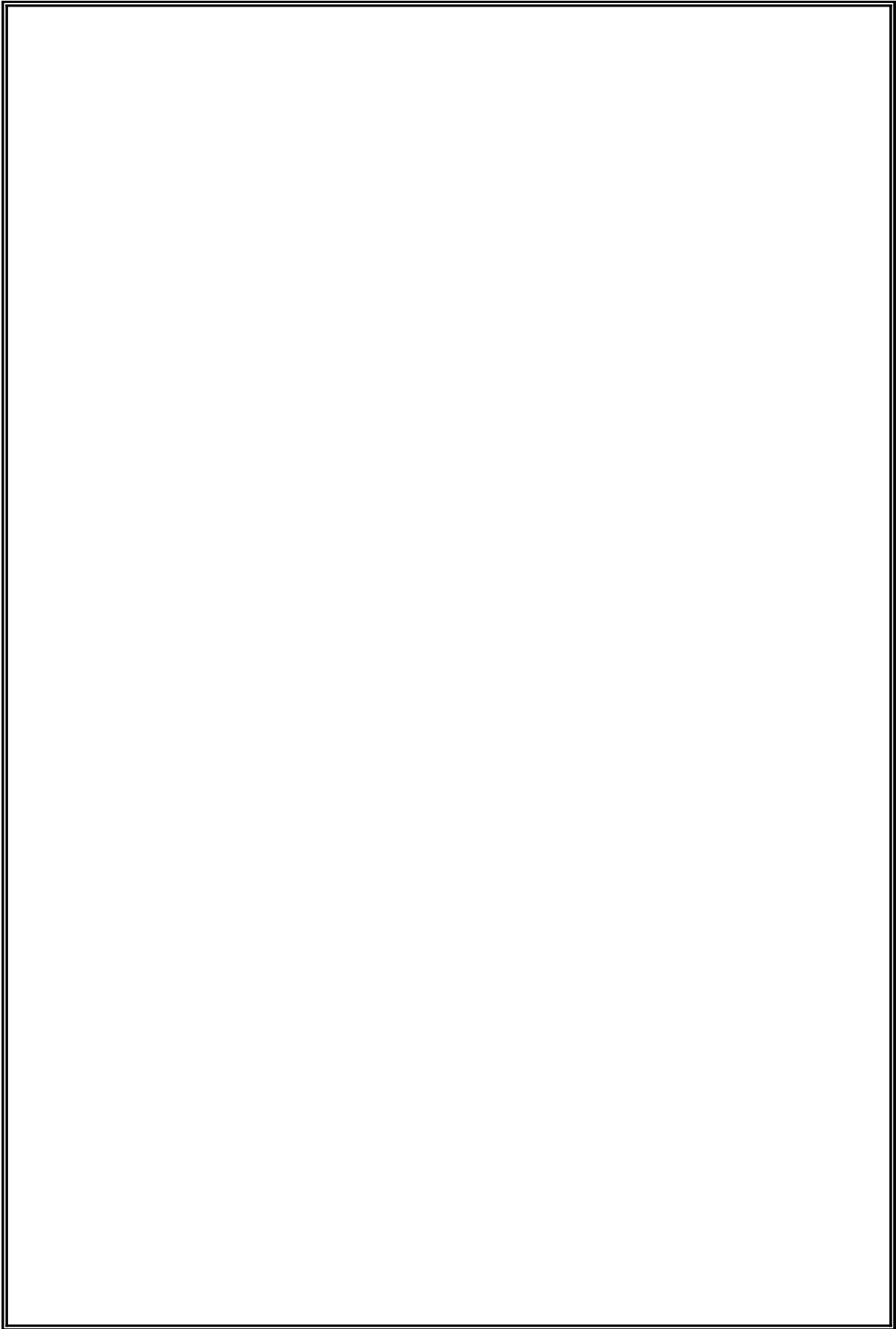
SWAZEK 2

**JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM
16. AŽ 18. STOLETÍ**

Období působení jezuitského řádu v 16. až 18. století v některých evropských státech

7. Itálie, Portugalsko, Španělsko, 8. Německo, 9. Infiltrace německých protestantů, 10. Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohradsko, 11. Švýcarsko, Belgie, Holandsko, 12. Polsko, Švédsko a Rusko, 13. Čechy, Morava a Slezsko, 14. Anglie, 15. Francie

2008

SVAZEK 2

JEZUITÉ V EVROPĚ BĚHEM 16. AŽ 18. STOLETÍ

Kapitola 7

Itálie, Portugalsko, Španělsko

7.1 Boj jezuitů proti valdenským v Itálii

„Kolébkou Tovaryšstva Ježíšova,“ napsal **H. Boehmer**, „je Francie. Svůj program a ústavu však tovaryšstvo získalo v Itálii. Proto také v Itálii zapustilo své kořeny a odtud se pak šířilo i do zahraničí.“ (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82**).

V 16. a 17. století byla Itálie těžce zasažena reformací. Valdenští, kteří středověk i navzdory pronásledování přežili a usadili se na severu a na jihu poloostrova, se v roce 1532 připojili ke *kalvinistické* církvi. Jejich vlivem se *reformace* šířila všemi směry. Byli v Evropě mezi *prvními*, kteří měli překlad **Písma svatého** ve svém *mateřském jazyce*. Měli tedy ryzí a nefalšovanou pravdu, a to z nich učinilo terč nenávisti a pronásledování od katolíků všude, kde působili.

„Římského katolického draka“, dominikánskou inkvizici a jezuitský řád – své tři nejúhlavnější nepřátele – odhalovali *valdenští* v jejich nenávisti vůči pravdě a vůči **Bibli** se vši jistotou, neboť znali biblické texty lépe, než samotný papež. Na základě **Bible** demaskovali *piemontští kazatelé* ducha papežství a ducha všech tehdejších papežských řádů mezi svobodně uvažujícími prostými i vzdělanými lidmi s takovým úspěchem, že ani jejich pronásledování nemohlo zastavit a zničit *reformaci*, kterou šířili. **Bibli** lámali okovy *Říma* a likvidovali *ducha pověrečnosti*. Vyprošťovali z kněžského *zpovědního* pouta, osvobozovali od *kupování odpustků, placení poplatků, od sebetýrání, asketismu* a od *vstupů do klášterů*. Své posluchače vedli ke Kristu jako k jedinému a nejvyššímu osobnímu Knězi. Se vši přesností a určitostí od-

halovali, jak je **Bible** v rukou jezuitů, dominikánů, františkánů a dalších řádů přerukována a tak namířena a zneužívána proti člověku.

Tím valdenští zachraňovali a vysvobozovali tisíce lidských životů, které by se již málem daly uzavřít do klášterních cel, aby tam dlouhé hodiny klečely nebo ležely na vlhké kamenité podlaze, byly týdně bez jídla, bičovaly se a týraly své tělo do krve, dokud by nepadly do hrobu bez jediné jiskřičky naděje na *odpuštění osobních hříchů* a tím i na úlevu svému svědomí.

Historie valdenských je obdivuhodným svědectvím o *odvaze, věrnosti, lásce k pravdě, statečnosti a nekonečném prolévání jejich nevinné krve.* (O *Valdenských* neboli *Piemontských* a také *Albigenských* viz například přetisky původních děl: **Peter Allix: The Ecclesiastical History of the Ancient Churches of the Piedmont and the Albigenses, 1821, USA; George Stanley Faber: The History of the Ancient Vallenses and Albigenses, 1838, USA; Jean-Henri Merle d'Aubigné: History of the Reformation of the Sixteenth Century, 1848, Londýn, ISBN 0-92330914-4, USA; Henri Anrnaud: The Glorious Recovery By the Vaudois of Their Valleys; reprint, USA; William Jones: The History of the Christian Church from the Birth of Christ, to the XVIII. Century, 1849, Londýn, Vol. I. a II., USA; Jean Paul Perrin: History of the Ancient Christians, 1845, USA; John Fox: Acts and Monuments, reprint, USA, Vol. 4-8).**

Proti vysvobozující pravdě **Bible** se Římu bojovalo opravdu jen velmi těžko. Krev *valdenských* byla setbou. Tam, kde byl umučen jeden *valdenský posel*, vyvstalo deset jiných. Boj se zdál být nekonečný a Řím zuřil. *Valdenští z hor Piemontu „byli považováni za nejhorší kacíře vůbec“ (Jan Amos Komenský: Historie o těžkých protivenstvích církve české, 1888, Praha, str. 44).* Papež nakonec nařídil, aby „*tato zhoubná, ohavná sekta škůdců byla rozdrčena jako klubko jedovatých hadů, odmítnou-li se zřeknout svého učení“ (J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 16, kap.1).*

Do boje byla zapojena papežská elita – *jezuité*. Za podpory Říma se vydali do alpského *Piemontu* a do *Savojska*, tedy přímo do míst, kde *valdenští* měli svá stanoviště. Zde se jim podařilo nenápadně usadit a již v roce 1560 dostali od tamějšího vévody ze *Savojska, Emanuela Filiberta*, dva domy, ve kterých zřídili kolej s noviciátem pro výuku jezuitů *proti reformaci valdenských*.

Na nátlak a intenzivní naléhání papeže *Pia IV.* se vévoda jen velmi nerad pustil do boje proti *valdenským*, které do té doby nechával žít v míru. *Jezuitský generál Lainez* poslal vévodovi navíc obratného pomocníka, jezuitu *Antonína Possevina*, který neznal žádné projevy lidskosti, soucit ani slitování. Různě se maskoval, přestrojoval a tvářil se jako *reformátor*, dokud shromáždění *valdenských* nevyslídil. Pak tam vždy s vévodovým vojskem vtrhnul a na *valdenských* činil tak ukrutná zvěrstva, že i vojákům vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, když z takového zmordovaného shromáždění nakonec odjížděli.

A co víme o otci *Posseviny*? „*Šel za katolickou armádou jako vojenský kněz (kurát) a doporučoval vyhubení všech kacířských kazatelů upálením jako nutný a svatý čin.“ (H. Boehmer, Les Jesuites, str. 89).*

Ze zpráv tohoto jezuita se dozvídáme, že vévoda *Filibert* uspořádal na základě jeho přemlouvání a štvání proti *valdenským „kacířům“* mnoho krvavých pronásledování. Nic nezlehčovalo tu okolnost, že to bylo proti jeho vlastním poddaným. Do dějin se zvláště zapsalo vojenské pronásledování v roce 1561, při kterém dal jezuita *Possevin* mimo jiné upalovat *valdenské kazatele* co nejmenším ohněm, který musely udržovat jejich vlastní ženy a děti. Vůči tomu vznikl tak tvrdý odpor ze strany věrných *valdenských*, že odvetou ze strany jezuitů a vojska pak následovalo jejich nejdrastičtější umučení.

Totéž se přihodilo v *Kalábrii*, v *Casal di San Sisto* a v *Guardia Fiscale*. „V těchto masakrech měli prsty jezuité; měli spoustu »práce« s tím, aby obraceli své oběti na víru...“ (**J. Huber: Les Jesuites, str. 165**). Všude hořely stovky hranic, pláč a křik mučených *valdenských* duší volal k Bohu o pomoc. Nebyl brán ohled na věk ani na pohlaví. Scény byly natolik drastické, že i nejotrlejší vojáci měli podle kronik slzy v očích. A zvěrstva nebrala konce. Jakoby se římsí a jezuitští agenti *Vatikánu* měnili sami v netvory prahnoucí po krvi bezbranných obyvatel.

Následkem toho se *valdenští* v ostatních částech *Itálie* odhodlali k naprosto zoufalému odporu proti vévodovým vojákům. Přestože neměli žádné zbraně a žádné bojové zkušenosti, nečekaně zvítězili a téměř všechno *Filibertovo* vojsko pobili. Tak byl nakonec vévoda přinucen vyjednávat s *valdenskými* o míru. 5. června 1561 s nimi podepsal smlouvu, kterou se *valdenským* potvrzovala a zaručovala trvalá náboženská svoboda.

7.2 Jezuitská protireformace ve svobodných italských zemích

Na základě *protireformačního plánu* byli jezuité v průběhu 16. a 17. století rozšířeni po celé *Itálii*. V *Parmě* a na dvoře ve *Farnese* i v *Neapoli* byli dokonce plně u moci. Jejich uchycení a postavení téměř v každém italském městě podporovaly *pověry*, kterými *Řím* tato města udržoval ve *strachu* a *bázni* před *papežem*. Ovšem jezuité nebyli ve všech městech vítanými společníky, jak to ve svých spisech rádi vyzdvihují. Historie ukazuje, že i v *Itálii* byla města a dokonce i celé krajiny, které si *svobody svědomí, vyznání, svobodné vůle* a *svobodného rozhodování* velmi vážily.

Jezuitům se podařilo Istí dostat například do svobodné *Republiky Benátské*, ale i do *veltínské* krajiny na severu *Itálie*, kde měli už hned po svém prvním vstupu veliké *majetkové neshody*, při kterých pro svůj řád chtěli získat domy, pozemky a velký obnos peněz. A tak dostali okamžitý zákaz vstupu a zákaz jakéhokoliv působení v celé *veltínské* zemi. Tento zákaz trval až do roku 1631, kdy byl potom zrušen, neboť se ukázalo, že *veltínská* země byla již stejně plná tajných jezuitů a že již nebylo moci je odtamtud vystěhovat.

Z *Veltínska* odešli jezuité do sousedního *grisonského* kraje, kde národní shromáždění uznalo jezuitu za *nebezpečnou organizaci* jdoucí hlavně po *majetku*, a tak i z tohoto kraje dostali okamžitou výpověď a nekompromisně byli přinuceni ji okamžitě uposlechnout.

V *Benátské republice* se setkávali jezuité také s odporem, zvláště když vyšla najevo aféra, že na šlechtici *Ondřeji Lippomanovi* vylákali veliký rodinný majetek, který se rozprostíral u *Padovy* a který byl jedním z *pilířů* tehdejší *benátské ekonomiky*. Sám *benátský parlament* nakonec zkonstatoval, že chování jezuitů úplně odporuje vlastnostem žebrevých řádů a hlavně slibu dobrovolné chudoby, který „oni tolik staví na odív, ale přitom se nestydají pachtí jen po obohacení svého řádu a sebe samých“ a odmítl *Lippomanovův* bohatý majetek jezuitům vydat.

Jezuité se však nevzdali a podnikli mnoho diplomatických kroků a když ani to nepomohlo, podplatili milenkou předsedy tehdejšího senátu, dóžete *Františka Venerieriho*, aby ho k vydání majetku přemluvila. Tímto způsobem přece jen nakonec dosáhli svého.

Stejným nebo podobným způsobem nabyli jezuité ještě dalšího ohromného *benátského bohatství*. To skončilo za zdmí papežského *Říma*. Nakonec měli *benátské* duchovní příjmy přes jedenáct milionů dukátů a mnoho set milionů bylo utopeno v kláštrech a pozemcích, které přes jezuitský řád *Řím* získal.

Tím *Benátská republika* silně zchudla, neboť se z církevního majetku neodevzdávaly do státní pokladny žádné daně, takže nakonec musela vyhlásit pro všechny duchovní milionářskou daň a daň z dědictví a darů. To se pochopitelně nelíbilo papeži a po ostrém konfliktu, který vyvolali jezuité a na základě přimluv jezuitů u papeže, vydal Řím dne 5. dubna 1606 *klatbu na Benátky* s platností po celé *Itálii*.

Benátský senát proti tomu vydal ostrý protest a odplatou vydal příkaz ke zrušení stavění kostelů, zakázal prodávat majetek duchovním a vydal nařízení ke vzniku civilních soudů nad duchovními, které vyhlásil za zločince a padouchy. *Benátská vláda* sice dovolila v již postavených kostelích dál pořádat bohoslužby, ale zakázala svobodný pohyb *benátských* duchovních z kláštera do kláštera a z města do města.

Při těchto nařízeních se jezuité chovali obojetně. V *Benátkách* byli *Benátčané*, před papežem v *Římě* byli štváči proti republice. *Benátská vláda* se to však dozvěděla a ještě téhož dne vydal parlament nařízení k odsunu jezuitů z *Benátské republiky* do tří dnů. Byli prohlášeni za „*papežovy nejotročtější služebníky a mluvčí...*“

Jezuité to však očekávali, a proto všechny své tajné a důležité knihy a veškeré zlaté a stříbrné vybavení z kostelů jako nádoby, svícny, kování oltářů a křížů, samotné kříže i sošky, dále drahá roucha, peníze a drahokamy uschovali ke svým španělským přátelům. Ve svých klášterech a kolejích spálili všechny kompromitující materiály, takže *benátská vláda* po nich našla jen hromady popela.

Přesto se však našly koleje (kupodivu i přímo v samotném *Padově* a *Bergamě*), ve kterých tento materiál zůstal, protože vystěhování jezuitů odtamtud bylo tak rychlé, že ze svých archivů nestačili zlikvidovat ani list. Tento materiál, jak potom *Benátčané* sami viděli, byl hlášením, které jezuité posílali pravidelně každý týden do *Říma*. V těchto hlášeních zevrubně popisovali státní a rodinná tajemství, která jim byla svěřena při zpovědích.

Benátčané tak na základě těchto spisů poznali, jak jezuité zneužívali zpovědnic, přemlouvajíce v nich manželky a jejich děti, aby svým manželům a otcům, pokud jsou vyobcovány z církve nebo je na ně dána klatba, odmítaly manželskou a rodičovskou poslušnost.

Když francouzský velvyslanec v *Benátkách*, *Canaye*, podával králi *Jindřichu IV.* zprávu o tom, co se v *Benátkách* dělo, napsal přitom také, že *vládní benátská komise* našla v kolejích v *Padově* a *Brescii* mnoho spisů, ve kterých jezuité popisovali různé varianty na zřízení přímé jezuitské vlády v *Benátkách* a různé varianty k *uchopení moci násilím*, kdyby se *Benátská republika* nechtěla dobrovolně podvolit. Na základě toho vybídl velvyslanec krále *Jindřicha IV.* k maximální opatrnosti při jednání s papežem a aby se vyvaroval jakéhokoliv kontaktu s jezuitou.

Na základě písemných materiálů nalezených v jezuitských kolejích bylo zahájeno proti jezuitům soudní vyšetřování. Při něm vyšlo mimo jiné najevo i to, že jezuité ve svých kolejích už vychovávali své vlastní *budoucí benátské senátory* a *politiky*, kteří měli za úkol dostat se do *benátského senátu* a *parlamentu* a připravit tam pro jezuitu půdu k *převzetí moci*.

Na základě těchto faktů bylo dne 14. července 1606 usneseno, že jezuité jsou na věčné časy z *Benátské republiky* vypovězeni. 18. srpna 1606 vydala vláda navíc zákaz jakéhokoliv dopisování si s jezuitským řádem a kdo se z *Benátčanů* vyučoval na zahraničních jezuitských školách, musel se okamžitě vrátit domů. Veškerý jezuitský majetek byl zabrán a ostatním řádům byla udělena přísná pravidla chování.

7.3 Nenápadný návrat jezuitů do Benátek

Jezuité vyčkali, až se situace uklidní a po několika desetiletí znovu začali, i když zprvu nenápadně, intervenovat u papeže, aby působil na *Jindřicha IV.* v tom směru, aby se jezuitský řád mohl znovu do *Benátek* vrátit. V *Benátkách* bylo v té době už mnoho tajných jezuitů, kteří pro oficiální přijetí řádu připravovali v *benátském parlamentu* půdu. To se všechno dělo tajně, protože tu byl **Dekret o vyhnání jezuitů z Benátek**. Bylo nutno jej však napřed zrušit. Na řadu tedy musela přijít oficiální cesta, která by končila odvoláním dekretu. Byly proto zahájeny první přípavy.

Přes jezuitu *Cottona*, který se stal zpovědníkem krále *Jindřicha IV.* se jezuité tajně dostali také až do nejtěsnější blízkosti krále. *Cotton* při zpovědích na krále naléhal, aby obnovil jezuitský řád v *Benátkách* a stejný tlak činil na *Jindřicha IV.* i papež. Přesto však byl **Dekret o vyhnání jezuitů z Benátek** zrušen až po 59 letech.

Návrat jezuitů do *Benátek* byl umožněn vytrvalou diplomacií ze strany jezuitů a s požehnáním papeže, při kterém *Řím* vyvíjel nátlak na *benátské politiky* a na *Jindřicha IV.* Jezuité dosáhli svého cíle, ale od doby svého návratu v roce 1656, tedy ještě před zrušením dekretu, měli v *Benátské republice* už jen nepatrný vliv ve srovnání s tím, jaký vliv tam měli v minulosti. Obyvatelstvo si velmi dobře pamatovalo jejich destruktivní vliv na celou republiku.

7.4 Úspěchy jezuitů v Itálii

Avšak v ostatních městech *Itálie*, zvláště, která již byla plně v područí papeže, slavili jezuité nebývalé a dlouhotrvající úspěchy, jak o tom píší různí historici.

„V *Itálii* dosahovali jezuité neobyčejných úspěchů. Řád byl určen pro obyčejné lidi, ale byl dobře přijímán od princů i šlechticů. V *Parmě* se Duchovním cvičením podrobily i nejméně postavené rodiny. V *Benátkách* vykládal *Lainez* evangelium sv. *Jana* před shromážděním šlechticů a v roce 1542 byla v tomto městě založena jezuitská kolej. V *Montepulcianu* doprovázeli občané města *Francisca Strada*, když žebral po ulicích. On, jako vůdce, zaklepal na dveře a jeho druzi přijímali almužny. Ve městě *Faenza* se jezuitům podařilo zastavit protestantské hnutí, které započal výmluvný *Bernardino Ochino* a celá řada škol a společností na podporu chudých. Toto je pouze několik příkladů z mnoha dalších, které svědčí o jejich popularitě a úspěchu.“ (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 412**).

H. Boehmer si navíc všímá narůstajícího počtu kolejí (128) a jezuitských akademií (1680) a shrnuje vliv jezuitů v *Itálii* slovy: „*Historie italské civilizace během 16. a 17. století překvapivě odhaluje výsledky jejich působení. Pokud obhajovala vzdělaná Itálie víru a obřady církve, pak byla zároveň nadšená asketismem a misijní činností jezuitů. Pokud znovu a znovu skládala zbožné církevní básně a zpěvy a pokud znovu a znovu obětovala štětce malířů a dláta sochařů k tomu, aby vyvyšovala náboženský ideál, pak je to všechno jen kvůli tomu, že vzdělanější společenské třídy tak byly navedeny na jezuitských kolejích a ve zpovědnících.*“ (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82**).

Jak ještě uvidíme, zpovědnice byla jednou z *nejmocnějších nástrojů jezuitů* a ostatních řádů. Pomocí *zpovědi Řím* neustále udržoval a libovolně rozšiřoval svou moc, jak potřeboval a nebylo na zemi žádné moci ani síly, která by mu v tom zabránila.

H. Boehmer dále píše, že právě u katolických náboženských ideálů zmizela „*dětská jednoduchost, radost, duchaplnost a prostá láska k přírodě...*“

Žáci jezuitů jsou daleko klerikálnější, oddanější a zaujatější zachováním Loyolových vlastností. Jsou vychováváni pomocí extatických vidění a osvícení. Doslova se opíjejí vykreslováním strašlivého umrtvování těla a brutálního mučení mučedníků. Potřebují k tomu okázalost, nablýskanost a herectví. Od 16. století italské umění a literatura tuto morální proměnu věrně předvádí... Nepokoj, okázalost a šokující nároky, které charakterizují tvorbu tohoto období, vzbuzují pocit odporu místo sympatie k víře, kterou mají tato díla vysvětlovat a oslavovat." (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 82**).

Brutalita, sadismus a ponurost na jedné straně a okázalost, nablýskanost a přemrštěnost barev na druhé straně je pro tovaryšstvo znamením *sui generis*, to je znamením „zvláštního druhu“. Nevidíme totéž umění Loyolových synů i v dnešních filmech světové kinematografie?

Viz např. film **Posledních 12 hodin Ježíše Krista aneb Umučení Krista, (2004, USA)** v režii bigotního katolíka **Mel Gibsona**, který má za svého „osobního duchovního vůdce a rádce a zpovědníka zároveň“ kanadského jezuitského kněze **P. Stephena Somervilleho**, který byl také stálým poradcem při natáčení filmu a pro celý filmový štáb sloužil při natáčení tradiční mše s přijímáním a zpovědmi. Navíc dělal tomuto filmu v katolických evropských zemích (např. Polsku) velikou propagaci formou přednášek o filmu a katolické víře. (http://www.katolikrevue.cz/fronda/rozhovor_stephen_sommerville_zw.htm). V **Katolickém týdeníku, číslo 42, ročník XV., 12. – 18. října 2004** jezuité plně potvrzují, že filmové dílo **Umučení Krista** je „založeno především na síle obrazu, na výtvarné kompozici záběrů a jejich barevném řešení. Přenosem na rozměr televizní obrazovky se vizuální sugestivita zákonitě oslabuje. Obnažují se tím však jiné rysy snímku, kladné i záporné, které jsou při sledování na filmovém plátně překryty právě působivostí zrakových vjemů.“ A pozdější číslo stejných novin doplňuje, že jezuitský institut sv. Tomáše Mora v Paraguayi udělil tomuto australskému režisérovi a herci Melu Gibsonovi „Cenu sv. Tomáše Mora“ také (kromě jiných zásluh) za „za přínos křesťanské kultuře prostřednictvím filmu Umučení Krista.“ (**Katolický týdeník, číslo 50, ročník XV., 7. – 13. prosince 2004, str. 5**).

Jak si později ukážeme, je to právě vliv této jezuitské „etiky a morálky“, které přinesly světu *horor, bestialitu a brutalitu* až na filmová plátna.

A tohoto jezuitského ducha můžeme v Itálii a její kultuře poznávat na každém kroku. U jezuitských a katolických *mystiků*, kteří byli formováni *Duchovními cvičeními* se nám může zdát láska ke všemu znetvořenému, smrtelnému, okázalému a divadelnímu podivná a nepochopitelná. Ale jestliže v ní odhalíme *základní jezuitský cíl*, zapůsobit na mysl *hrůzou a stresem*, jak je ukázáno v předchozích kapitolách, pak pochopíme. Krása v *děsu, hrůze, stresu a strašidelnosti* je pouze aplikace jezuitského pravidla *účel světí prostředky*, které řád úporně a neustále aplikuje v *umění a literatuře* stejně jako v *politice, ekonomii* a v *morálce*. Je to totiž stále stejný duch *Ignáce z Loyoly* předávaný následným generacím prostřednictvím jeho *Duchovních cvičení*.

O vynálezu jezuitského kněze *Athanasia Kirchera* (*1602 Fulda, Německo – †1680, Itálie, kaple sv. Mentorelly), jezuita od roku 1618, správce jezuitského muzea v Římě a lektora matematiky a hebrejštiny na *Collegiu Romanum* k podbarvování *strachu* a k vyvolávání *děsu* při hodinách *exercicií*, který roku 1646 nazval *Laterna magica* a který podrobně popsal v díle: „**Ars magna lucis et umbrae...**“ (Amsterdam, 1671), dále o jezuitském *divadelním* a *panoptickém* umění, o jezuitské *literatuře, hudbě, malířství, sochařství, rétorice, učení a filozofických směrech*, kde lze všude zřetelně sledovat neustálé *střídání prvků hrůzy, děsu a stresu s přemrštěnou pompézností, okázalostí a nabubřelostí*, je velmi dobře souhrnně psáno ve slavném díle **Tajemství a moc jezuitů, kap. VII. a VIII., str. 463 – 592** od **René Fülöp-Millera**.

Italské výtvarné a sochařské umění z konce 16. a pak celého 17. a 18. století v podstatě stojí na tvůrcích, kteří byli aktivními nebo pasivními členy především jezuitského řádu. K *aktivním členům řádu* patřil například italský jezuita *Gian Lorenzo Bernini* /*1598 – †1680/, sochař, malíř a architekt oddaný tovaryštvu, úzce spolupracoval s již zmíněným *Athanasie Kircherem* (mimo jiné také autorem *ignaciánského stromu* – diagramu jezuitských provincií) na konstrukci přebubřelé fontány *Čtyř řek* korunované egyptským obeliskem na *Piazza Navona* v *Rímě*, jež představuje čtveřici světových veletoků – nejen známý evropský *Dunaj*, ale také *Gangu*, *Nil* a *La Platu*. Právě tyto řeky totiž poznali jezuité. Dále k *aktivním členům řádu* patří například známý italský malíř a architekt *Giuseppe Castiglione* (*1688 – †1768), který se díky svému jezuitskému přesvědčení dostal až do *Pekingu*, kde nedaleko tohoto města postavil v západním, evropském stylu honosný *císařský palác*, který byl přijat se všeobecnou chválou a uznáním. Žil v *Číně* pod jménem *Lang Lhining* a byl malířem na dvoře *Qingů*.

K umělcům z řad jezuitů ve funkci *laických bratří* nebo *dočasných koadjutorů* držící jakési pomyslné *čtvrtinové členství* sloužící tovaryštvu patřilo také mnoho hudebníků (např. *Jan Dismas Zelenka* /*1679 – †1745/), zahradních architektů, stavitelů, architektů a malířů (například *Pieter Huysens* /*1577– †1637/, *Andrea Pozzo* /*1642 – †1709/, *Peter Paul Rubens* /*1577 – †1640/, *Jan Brueghel* /*1568 – †1625/, *A. Van Dyck* /*1599 – †1641/), cestovatelů (např. *Bento de Goes*), pracovníků jezuitských kolejí a muzeí (např. *Alfons Rodríguez* /*1531 – †1617/), matematiků, astronomů, geometrů, fyziků (např. optik *Francoise d'Aguilon*) a další.

7.5 Portugalsko roku 1540, první jezuité

Portugalsko bylo vyvolenou zemí řádu. Bylo ze všech cizích zemí tou úplně první, ve které se jezuité usadili. Dokonce ještě před oficiálním potvrzením řádu roku 1540 se první dva jezuité, *František Xavier* a Portugalec *Šimon Rodriguez* dostali až na královský dvůr, neboť si je portugalský král *Jan III.* vyžádal osobně. To se uskutečnilo na základě doporučení několika kolejí a nemocnic, které k vydání kladného posudku přiměli sami jezuité. Vstupem jezuitů do *Portugalska* se však začal psát tragický úpadek portugalského království.

Jezuitský řád se tam skrze tyto dva tovaryše usilovně snažil co nejrychleji rozprostrít své síť. Takže „*již za Jana III. (1521 – 1559) to bylo nejmocnější náboženské společenství v království.*“ (**H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 85, 86**).

Od počátku působil *Rodriguez* v *Lisabonu* „*využívaje nejpřísnějších metod pouličního kázání a pokoušeje se vyburcovat obyvatelstvo kajícnými zpěvy a nočními procesími za svitu pochodní.*“ (**René Fülöp-Miller: *Tajemství a moc jezuitů*, str. 105**). Úspěch byl tak veliký, že již krátce po svém příchodu do *Lisabonu* zakládal *Xavier* a *Rodriguez* školy pro výchovu nových jezuitů. Z těchto škol se pak dostávaly jezuité do všech vládních složek *Portugalska* a nejednou prokázali službu svému řádu i v jiných zemích, zvláště v sousedním *Španělsku*.

Roku 1541 na přání krále *Jana III.* byl *František Xavier* vyslán do východní *Indie*, aby tam působil jako misionář v portugalských koloniích a osadách. A jak píše **Ranke**, „*získal tam jméno a slávu svatého*“ (**J.A. Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str. 413**).

Šimon Rodriguez se stal osobním zpovědníkem a rádcem krále *Jana III.* Obrovský vliv těchto dvou jezuitů a dalších, kteří přišli později, „*se záhy projevil na dvorech v Madridu a Lisabonu. Stali se zpovědníky šlechticů a rádci vladařů.*“ (**J.A. Wylie: *The History of Protestantism*, díl II., kniha 15., str. 413**).

Po odchodu *F. Xaviera* se postavení *Rodrigueze*, jak píše **Bílek**, ještě více upevnilo a králova přízeň díky benevolentnímu odpouštění při osobních zpovědích ještě více vzrostla. Jezuitům bylo dáno královské kolegium v *Coimbre* a kostel sv. *Antonína* přímo v *Lisabonu*.

7.6 Skandál jezuitů Rodrigueze

V *Coimbre* měli své středisko, které vedl *Rodriguez*. Zde „se vytvořilo jakési zvláštní středisko náboženského blouznění, kdy se studenti cvičili v nejbaroknějších formách sebetřýznění. *Rodriguez* tak jednou hlásil do Říma, že jeden mladý člen koleje podnikal, aby se ponížil, zcela nahý procházky ulicemi města, a vůbec nemohl pochopit, proč *Ignác* na podobné raporty neodpovídá chválou, ale vždy stále ostřejšími výtkami.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 105 – 106**).

Rodriguez se také snažil získat pro jezuitský řád co nejvíce chlapců z bohatých a vysoce postavených rodin. Pokud mu kdokoliv vzdoroval, neváhal použít i násilí a psychického nátlaku. Tak byl do jezuitského řádu vtažen i mladý *Thitoín*, bratr vévody z *Breganzy*, který byl unesen a uvězněn v jezuitské škole. Vévoda žádal nejen na *Rodriguezovi*, ale i na králi *Janu III.*, aby byl jeho bratr okamžitě od jezuitů propuštěn. Ale jeho žádost král vytrvale zamítal, neboť *Rodriguez* pohrozil *Janu III.*, že bude-li *Thitoín* propuštěn, okamžitě se všichni jezuité z *Portugalska* odstěhují a nebude nikoho, kdo by při zpovědích dával šlechticům i králi rozhrěšení. A to by se rovnalo situaci, jaká by vznikla při klatbě na krále a jeho šlechtice.

O tomto skandálu se dozvěděl generál *Loyola* a „byl nakonec nucen *Rodriqueze* z *Portugalska* odvolat“, neboť se obával, že by se to mohlo obrátit proti tamějšímu jezuitskému řádu. „Jeho nástupcem byl jmenován spolehlivý učedník *Miron* a ten koleje v *Coimbre* velice energicky reformoval podle nových pravidel. Nesmyslné trýznění nyní nahradil duchem organizované kázně.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 106**). Sám *Ignác* také vydal příkazy k tomu, aby tamější jezuité nenechali krále osamoceneného a aby se snažili svým vlivem co nejvíce portugalská knížata umlčet a jakýmkoliv způsobem uklidnit, aby jezuité nepřišli o majetek, který již v *Portugalsku* získali.

Šlechtici, knížata i zástupci celých měst na *Janovi III.* žádali, aby jezuitský řád ze země vypověděl a neustále na něj naléhali, aby jezuitům zakázal vstup do portugalského království. Ale slabý *Jan III.* neměl k tomuto příkazu odvalu a navíc mu dělalo dobře, když si mohl hovět ve svých hříších, které mu pak byly při zpovědích lacině odpuštěny. Kromě toho byl jezuita ujišťován, že jeho neřesti jsou v naprostém pořádku a že jsou v souladu s **Biblií** a že takové hříchy jsou dokonce královskou ctností a výsadou.

7.7 Jezuitská přetvářka

Marně *portugalští* šlechtici u krále intervenovali za zrušení řádu. Král byl na straně jezuitů. Ale i samotní jezuité přemáhali každý odpor proti sobě s takovou obdivuhodnou diplomacií, že nebylo možné se proti nim jakkoliv postavit. Každou nevoli, každou bouři utišili *Istí* a *přetvářkou*.

Například v *Coimbre*, kde měli královské kolegium, se na důkaz své pokory a slibu o chudobě někteří členové řádu, kteří vedli předtím veřejně pohoršující život, veřejně *bičovali*, čímž činili *veřejná pokání*. Také se snažili učinit co nejvíce veřejně prospěšných skutků. A při

tom všem se zkroušenou tváří pak líčili, jak hrozná trpí muka již na této zemi, a že svého předchozího života velice litují. Sami sebe pak označovali téměř za svaté mučedníky.

Tím se veřejnost nejenom uklidnila a zmlkla i ta nejmocnější knížata, ale dokonce tomu i všichni uvěřili. Jezuitský řád zahrnuli znovu svjí přízní a dary, čímž se jezuité opět dostali do předchozího postavení plného cti a slávy.

Následkem toho pak sám *generál Ignác z Loyoly* naléhal na své tovaryše, aby se nezdráhali přijímat místo zpovědníků v královských a šlechtických rodinách, neboť pochopil, že to je nejrychlejší a nejspolehlivější cesta, jak dosáhnout toho, aby se celé království dostalo pod moc *jezuitského generála* a tím i pod moc *římského papeže*.

Od této chvíle nastal v *Portugalsku* prudký zvrát. Hospodářský, vědecký i duševní úpadek začal postupovat rychlým tempem.

7.8 Jezuité za panování krále Sebastiana

Po smrti *Jana III.* roku 1557 nastoupil na trůn jeho tříletý vnuk *Sebastian* a na jeho místě dočasně vládla jeho babička a vychovatelka, královna *Kateřina*, manželka *Jana III.*

Avšak politickými intrikami jezuitů *Ludvíka da Camery* a *Leona Henriqueze* byla *Kateřina* přinucena se vzdát již roku 1562 nejen trůnu, ale dokonce i svého vnuka, kterého musela dát do opatrování a výchovy jeho strýci, kardinálu Donu *Jindřichovi*, který byl však pouhým nástrojem jmenovaných jezuitů a jenž jim prince *Sebastiana* odevzdal k jeho další výchově.

Jezuité vychovávali mladého prince tak, že mu nejen podkopávali zdraví, ale navíc ho záměrně naváděli k takovým hříchům, při kterých se jeho zdraví ještě více zeslabovalo.

Když se o tom *Kateřina* dozvěděla, napsala 8. července 1571 samotnému *třetímu jezuitskému generálovi Františku Borgiovi* dopis, v němž si na zhoubné působení jezuitů ztěžovala těmito slovy:

„Já Vás již v předešlém listu zpravila o tom, v jakém zmatku se nalézá portugalské království působením některých členů z vašeho řádu. Hlavní původce všeho neštěstí jest Ludvík Gonsalva da Camera, jehož vedením princ, k vychování mu odevzdaný, na sebe přijal tak divoké mravy, že tím lásku svých poddaných tak od sebe odvrátil, jako úctu mně povinovanou s očí pustil. Král poslouchá ve všech věcech učitele a zpovědníka svého Gonsalvu s takovou oddaností a podrobeností, jako by byl Gonsalva jeho představeným. Ve všem, co král proti rozumu, proti přírodě, proti mně, proti svým poddaným a proti sobě samému podniká, spravuje se jen radou jezuitů. Okolnost ta jest tím smutnější, že král při způsobu života, jaký se svolením a na ponoukání jezuitů vede, podkopává své zdraví. Aby jezuité Gonsalva a Rodriguez neomezeně vládnouti mohli v království, zaměstnávají krále předměty chlípnosti a prostopášnosti. Z toho povstává mezi všemi stavy v království nespokojenost a zmatky. Všem lidem jest to pro pohoršení, že jezuité pod pláštíkem náboženství a nábožnosti se zmocnili neomezeného panství nad králem a celým královstvím. Oni zdržují krále, aby se oženil, ačkoli to vyžaduje prospěch země a přání poddaných. – Zdaž toho vyžaduje čest a služba Boží, aby jezuité ovládali krále a celý stát jako své jmění? Sluší to duchu řádu Ježíšova, aby se tak usilovně zasazoval o vládu světskou a o světská důstojenství? Záleží v tom duch tovaryšstva, že důstojnosti dosáhnuté nadužívá na újmu cti a svědomí krále? Že se vzbuzují pohoršení všech obyvatelů království a vyvolávají nekonečné zmatky ve správě zemské? – Nalézám se v takové nevýslovné tísní, že modliteb Vaší Důstojnosti velice potřebuji. Po této zemi jest veta, a to z příčin, jež jsem Vašnostem na počátku listu svého vylíčila. Dovolí-li tomu Vašnostino

zdraví, bylo by velmi prospěšno, kdybyste se sem podíval. Neboť byste se sám o pravdivosti toho, co jsem Vaším Důstojnostem v listu svém vylíčila, přesvědčil a učinil byste zajisté, seč by Vám lze bylo, abyste tomu odpomohl. Kéž by mi Bůh dal útěchy, kteréž duše má v největší míře potřebuje." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 127 – 128**).

Stížnost královny *Kateřiny* však neměla žádný úspěch ani žádnou odezvu. *Generál jezuitů František Borgia* byl s řaděním svých bratrů v *Portugalsku* úplně spokojen, neboť to odpovídalo jeho tajným plánům, ze kterého řádu tovaryšstva vyplývaly veliké výhody a majetková privilegia.

7.9 Zničení krále *Sebastiána*

Nakonec byl král *Sebastián*, i když ochotný a „slepý“ nástroj jezuitů tomuto řádu nepohodlný. Proto mu jeho zpovědník začal namlouvat, že by měl veliké „křesťanské“ zásluhy, kdyby z celé země vyhladil pohanské Maury a v jejich původních afrických zemích zavedl katolické náboženství.

Když byl od svého zpovědníka touto myšlenkou naočkován a utvrzován v tom, že si Bůh přeje, aby to učinil, začala se tato myšlenka ozývat téměř v každém koutu královského paláce. Jezuité nevynechali jeden jediný den, aby mu při různých příležitostech tuto myšlenku znovu a znovu nepodsouvali.

Na druhé straně španělský král *Filip II. Sebastiánovi*, svému synovci, tento nápad rozmlouval a snažil se mu poukazovat na mnoho faktů, které jasně signalizovaly ne-smyslnost takového plánu a neustále ho od realizace takového plánu odrazoval.

Avšak poslušnost jezuitskému řádu byla silnější. A tak i přesto, že *Portugalsko* nemělo dostatek peněz, ani dostatečnou vojenskou sílu, vypravil se mladý král 24. června 1578 v doprovodu mnoha portugalských šlechticů do *Afriky*, kde byl však 4. srpna u *Alkazar* s celou svou armádou marokánským vojskem poražen. Bojiště pokrývalo 12 000 portugalských bojovníků, mezi nimi král a skutečný výkvět portugalské šlechty. Do *Portugalska* se tehdy nevrátil ani jediný muž.

7.10 Povolání *Filipa II. do Portugalska*

To byla situace, na kterou jezuité čekali. Svým vlivem se zasadili o to, že na trůn nastoupil jejich další nástroj, kterého již jednou použili, *Don Jindřich*, jehož rádcem a zpovědníkem se stal jezuita *Leon Henriquez*. Ten ho usměrňoval a řídil přesně tak, jak to generál tovaryšstva potřeboval.

Usměrňoval *Jindřicha* k tomu, aby ze všech variant nápadníků trůnu ustanovil za dědice portugalské koruny právě španělského krále *Filipa II.*, neboť ho jezuité vytypovali mezi všemi mocnáři jako nejzpůsobilejšího a nejschopnějšího k tomu, aby se stal neomezeným vladařem veliké světové říše s katolickým náboženstvím. Podle tajných plánů jezuitů by se tím učinil konec všemu portugalskému „kacířství“ tehdejších *reformátorů*.

Ale ještě než bylo o nástupci na portugalský trůn definitivně rozhodnuto, král *Jindřich* dne 31. ledna 1580 zemřel a zanechal po sobě *Portugalsko* ve velikém zmatku. V zemi nastal nebývalý chaos a na trůn si začalo dělat ambice hned několik odpůrců jezuitského řádu najednou.

To bylo ovšem to, co si jezuité přáli nejméně a co vůbec nepotřebovali. Proto dal *generál řádu* příkaz, aby portugalští jezuité urychleně přivolali *Filipa II.* Ten nabídku ihned přijal a do *Portugalska* vtrhl s velikou armádou, kde začal ukrutně řídit. Každý, na koho měli jezuité jen malé podezření, že nebyl při útoku krále *Filipa* na portugalskou říši *Filipovi* a jezuitům nápomocen, byl okamžitě zabit nebo umučen k smrti. Nebyly ušetřeni ani katoličtí duchovní, zvláště z jiných řádů. Na rozdíl od prostých lidí však byli většinou přepadeni a potrestáni tajně. Bez jakéhokoliv soudního řízení byli v noci vhozeni do moře tak, aby se utopili. **Bílek** píše, že ještě dlouho po těchto strašlivých událostech vytahovali rybáři ve svých sítích na místo ryb mrtvolu těchto nešťastníků, mezi nimiž bylo přes dva tisíce kněží (**str. 129**).

Tímto terorem vyhubil *Filip II.* téměř všechny šlechtické portugalské rodiny vysokého postavení i rodiny zámožných obchodníků a vysoce postavené portugalské duhovenstvo, ale i jiné zámožné nebo výše postavené obyvatele.

7.11 Připojení Portugalska ke Španělsku, další intriky jezuitů

A tak tajnou diplomacií jezuitského řádu bylo *Portugalsko* připojeno ke španělské koruně. Byla to cesta zbrocená krví nevinných obyvatel. Byla to cesta plná kouřícího dýmu z hranic inkvizičních soudů, a to převážně z podnětu jezuitů.

O tom všem však obyčejní, prostí lidé neměli nejen žádného zdání, ale ani žádných důkazů. Jezuitský řád se navenek stále tvářil jako řád žebráků a chudých mnichů, který mezi prostými lidmi odsuzoval masakr, jenž v *Portugalsku* po vpádu krále *Filipa II.* zavládl. Řád jezuitů hovořil z kazatelen o boží milosti, lásce a milosrdenství k portugalským lidem. Prostými lidmi byli jezuité stále milováni a byli pokládáni „za hodné úcty a darů“. Politika jezuitů v *Portugalsku* byla tak vysoká a tak dobře maskovaná, že ji tehdy prohlédlo jen velmi málo lidí.

Obliba, ale i moc tohoto jezuitského řádu ještě více vzrostla, když jezuité začali pomocí různých spisů a řečí zdánlivě vystupovat proti *španělskému teroru*. V této době požíval řád u lidí veliké důvěry.

Aby však jezuité zahladili veškeré stopy svého diplomatického vlivu na nejvyšší představitele královské rodiny, rozhodli se vzít do svých rukou veškerou školní výuku a usilovali dostat pod svou moc i výhradní právo na vědy, školy a univerzity. Nakonec se rozhodli, že budou v *Portugalsku* vládnout pouze oni a sami bez dalších králů nebo zbylých šlechticů. Nepozorujeme totéž i v dnešní době 21. století tam, kde se jezuitům jedná o veliké politické cíle?

Portugalské jezuitské *samovládě* navíc *napomáhal nezájem* španělských králů *Filipa III.* (1598 až 1621) a *Filipa IV.* (1621 – 1665) o svou vlastní vládu ve *Španělsku*, natož potom o vládu v *Portugalsku*. Pod vlivem jezuitských rádců přenechali tito králové vládu ve *Španělsku* jezuitům a dominikánům a o *portugalské provincii* bylo rozhodnuto, že bude pokladnou španělského dvora, ze které se budou hradit všechny výdaje *Madridu*.

Filip III. v tomto dřívějším portugalském království ustanovil jedinou správní vládu – vládu jezuitů. Pouze v *Lisabonu* byl královský místodržící jako důkaz toho, že je *Portugalsko* španělskou kolonií a že *Španělsku* plně podléhá i po stránce majetku.

7.12 Snaha jezuitů zabrat Portugalsko

Jezuité se ovšem s takovýmto výsledkem svého politikaření nespokojili. Když nedosáhli *světové portugalské říše s jednotným státním náboženstvím* v čele s králem *Filipem II.*, chtěli dosáhnout aspoň toho, aby bylo *Portugalsko výhradně jezuitským státem v čele s jezuitským generálem jako králem Portugalska* a aby tato země nebyla na ostatních zemích závislá.

Z toho důvodu štváli jezuité mezi *Portugalci* proti královské rodině a proti samotné důstojnosti *španělského krále* a šířili zásady římského dvora bulou **O večeři Páně**, kterou byli uvrhováni do *klatby* všichni, kdo by si na církevní statky a církevní majetek osobovali vlastnické právo.

Tato bula byla vydaná již roku 1362 od papeže *Urbana V.*, potom znovu roku 1567 od *Pia V.* a rozšířená potom od *Urbana VIII.* Bula prohlašuje, že z církve jsou vyobcováni všichni „*kacíři*“ a jejich přívrženci a vyhlašuje klatbu nad všemi, kteří vydávají takové zákony a nařízení, jimiž se ruší nebo omezuje papežská moc a také papežská zákonodárná, duchovní a majetková práva a současně i svoboda kněží a jejich moc a autorita nad světskou mocí. V některých zemích, jako například ve *Francii* nebyla tato bula nikdy uznaná jako právoplatná a slavnostně ji zavrhl i samotný církevní *tridentský sněm*, protože jednoznačně směřuje proti královským výsadám a právům a přiči se i výsadám *francouzské církve*.

Jezuité dále v *Portugalsku* zavedli *cenзу tisku* podle římského způsobu a popouzelili proti *španělskému trůnu* ke vzpouře a odboji s tvrzením, že *španělský král* nemá žádné právo na portugalskou korunu, protože je pouze uchvatitelem, který se trůnu zmocnil protiprávně a že bez dovolení papeže proto nesmí svým portugalským poddaným žádné daně ukládat.

Nakonec se jezuité snažili zrušit všechny královské zákony i všechny zákony z předchozích dob. Byly to právě ty zákony, které stále ještě portugalský národ chránily proti nenasytnému lakomství jezuitského duchovenstva a kterými se jezuitům nabývání nového majetku jako církevního i osobního statku omezovalo na minimum.

Tím se v *Portugalsku* rozpoutala obrovská mašinérie různých podvodů, falešných soudů, uměle inscenovaných zápletek, falšování listin a dokumentů. Aby jezuitský řád dosáhl svých majetkových a mocenských cílů, nezastavil se před ničím.

7.13 Majetkové intriky jezuitů

Tak například, jak popisuje **Bílek**, se jezuité snažili již v počátku španělské nadvlády zmocnit kaple sv. *Rocha* v *Lisabonu* postavené roku 1506, kterou vlastnil *řád sv. Rocha*. Rozšířili proto zprávu, že několik jezuitů mělo božské zjevení, ve kterém se nařizuje, aby hned vedle této kaple jezuité vystavěli k blahu celé země a všeho křesťanstva svůj profesorský dům.

Ale členové *řádu sv. Rocha* o této zprávě velice pochybovali a zpěchovali se tomu podvolit. Dostali to tedy rozkazem od královského komisaře, který jezuity podporoval. Ale i proti tomu se postavili a svou kapli a její pozemek hájili dokonce pak i násilím. Z toho vzniklo soudní řízení a soud, už ovlivněn jezuity nařídil, aby *bratrstvo sv. Rocha* svou kapli jezuitům odevzdalo.

Tím to ovšem neskončilo. Jezuité napřahovali své ruce i po veliké zahradě vedle kaple, která však byla už majetkem hraběte z *Almirante*. Ten plánoval, že si tam postaví několik domů. Jezuité si proto vymysleli, že zahrada byla dříve hřbitovem a že je proto církevním majet-

kem a že půda zahrady je posud posvěcenou zemí, na které žádná soukromá stavba nesmí stát.

Hrabě *Almirante* se tedy obrátil k lisabonskému arcibiskupovi, který mu potvrdil, že zahrada nikdy žádným hřbitovem nebyla. Ale jezuité se obrátili na soud s žádostí, aby byla výstavba domů v zahradě zakázána. Jejich žádost, díky zřetelně průkazným dokumentům o tom, že na území zahrady se žádný hřbitov nikdy nezakládal, byla dvakrát zamítnuta. Jezuité se proto obrátili na papeže a vyžádali si od něj roku 1615 rozhodnutí, kterým se všem soudům v *Portugalsku* na základě buly **O poslední večeři Páně** zakazovalo, aby se sporem mezi hrabětem z *Almirante* a jezuitu zabývaly. Papež tehdy rozhodl, že se jedná o starý hřbitov a tedy o církevní předmět, a to že se může řešit výhradně před papežskou stolicí a nikoli před světským soudem.

Na základě tohoto sporu a ještě dalších pak vydal roku 1637 papež *Urban VIII.* na návrh jezuitu *da Cunha* bulu, ve které se přísně zakazovalo pod hrozbou klatby zabývat církevním majetkem před světskými soudy a všem zákonodárcům, ministrům a soudcům bylo pohroženo vyobcováním z církve, pokud by se byť i jen okrajově zabývaly souzením církevních majetků a nebo dokonce vytvářením proticírkevně majetkových zákonů.

Současně na všechny dosavadní zákony, které jakýmkoliv způsobem vystupovaly proti nedotknutelnosti duchovenstva a proti nabývání církevního jmění a statků, zvláště pak kostelů, klášterů a domů, byla se zpětnou platností vydána klatba a všichni ministři a soudci, a to i z řad duchovních, kteří se proti církevnímu majetku jakýmkoliv způsobem už postavili, byli z církve okamžitě vyobcováni. Zároveň bylo všem biskupům nařízeno, aby zastavili bohoslužby i všechny ostatní církevní výkony s platností po celém *Portugalsku*, a to až do odvolání od zvláštního zmocněnce *Říma*.

7.14 Jezuitská revoluce proti Španělsku

Tento zákaz vyvolal v pobožném *Portugalsku* veliké rozhořčení a ještě více podnítil nespokojenost občanů proti španělské vládě, kterou lid svedený od jezuitů nenáviděl a považoval ji za hlavní příčinu všeho majetkového a duchovního neštěstí v *Portugalsku*. Navíc *Portugalsko* pod nadvládou *Španělska* ztratilo své zaoceánské a zámořské kolonie, a to byla poslední kapka trpělivosti obyvatel *Portugalska*. Dne 1. prosince 1640 vypukla proti španělské vládě revoluce, které se zúčastnili také jezuité. Zvláště vynikal jezuita *Luis de Cunha*.

Díky revolučnímu povstání vyplavala na povrch celá řada zákulisních intrik, které *Řím* proti zemi praktikoval, a tak proti přání *Říma* a jezuitů byl po revoluci nakonec prohlášen za krále vévoda *Braganský*, který dostal jméno *Jan IV.*, neboť měl k zemi vlastenské citění.

Jezuité se však dovedli vetřít do přízně i tohoto krále. Věděli, že nový král plně sympatizoval s revolucí, poznali v něm vlastenecky cítícího člověka, a proto mu vykreslovali zásluhy, o jaké se v revoluci za *Portugalsko* „zasloužil“ jezuita *da Cunha*. Byl líčen jako jeden ze spiklenců, kteří podvrátili španělskou vládu. Král *Jan IV.* na základě těchto informací k tomuto jezuitovi získal náklonnost a časem si ho tak oblíbil a měl k němu takovou důvěru, že mu svěřil do výchovy i svého mladičkého syna, prince *Theodosia*.

Mladý princ si jezuitský řád natolik oblíbil, že stačilo obléknout jen řádový oblek a byl okamžitě jejich, jako kdyby byl od nich vychováván už léta. Jezuitského obleku a výchovy řádu si však dlouho neužil, neboť – naštěstí pro *Portugalsko* – zemřel na následky jezuitské výchovy již v mladém věku.

7.15 Ovládnutí Portugalska

V době smrti krále *Jana IV.* roku 1656 měl jezuitský řád na královský rod opět největší vliv ze všech duchovních řádů. Jezuita *Ondřej Fernandez* nabyl za vlády *Jana IV.* tak velikého majetku, že svým vlivem mohl působit téměř neomezeně. Po smrti krále nebyl králův druhý syn *Alfons* ještě plnoletý, takže jeho poručnice, královna matka *Luisa*, se stala prozatímní vladárkou. I když vládla poměrně krátce, jezuita *Fernandez* stačil své pozice dodatečně ještě natolik upevnit, že se stal de facto nejmocnějším mužem *Portugalska*, díky jemuž se jezuitský řád stal znovu nejmocnější organizací v zemi.

Řád ve svých rukou držel všechny nejvyšší a nejdůležitější státní úřady. I sama královna byla pod kontrolou jezuitů, neboť jejím zpovědníkem byl jezuita *Nunez*. Ten u královského dvora zavedl španělskou disciplinu, neboli Ignácovým *Duchovním cvičením* sytil nejen nitro samotné královny, ale cvičení poskytoval i všem jejím dvorním dámám a komorným. Odtud se to jako oheň rozšířilo i do jiných kruhů, takže nakonec byly hodiny *Duchovního cvičení* poskytovány téměř v každém domě.

Roku 1660 nastoupil na trůn mladý král *Alfons VI.*, který však nebyl jezuitům tolik nakloněný jako jeho matka. Jezuité proto sestrojili spiknutí, ve kterém proti němu vystupovala jeho manželka a jeho mladší bratr *Dom Pedro*. Touto skrytou jezuitskou diplomacií byl král *Alfons* roku 1667 přinucen odstoupit. Jeho bratr *Dom Pedro II.* si roku 1668 vzal rozvedenou královnu za manželku, stal se regentem a po smrti svého bratra roku 1683 se stal králem.

Za jeho vlády (1683 – 1705) se jezuita *Fernandez* těšil veliké králově přízni, neboť měl funkci státního ministra s neomezeným vlivem a mocí po celé zemi, neboť byl současně i vrchním velitelem portugalského vojska. Generální prokurátor *Scabra* ve svém spise ***Recueil chronologique (I. § 690)*** praví, že život, organizace a události celého dvora závisely na choutkách a manýrech tří jezuitů: *Fernandeze, de Villeho* – zpovědníka královny a *Nuna da Cunhy*.

Vliv jezuitského řádu ještě více vzrostl po revoluci v roce 1640, která dosadila na trůn *Braganzu*. Historikové ***Paris*** a ***Boehmer*** o době *Alfonze VI.* píší následující řádky:

„Za prvního krále z rodu *Braganzů* – *Alfonze VI.* – byl členem vlády jezuitský otec *Fernandez*, který byl nejoblíbenějším poradcem vládnoucí královny *Luisy*. Jezuitský otec *de Ville* úspěšně porazil v roce 1667 *Alfonse VI.* a jezuitský otec *Emmanuel Fernandez* byl ustanoven novým králem *Petrem II.* jako jeho zmocněnec v parlamentu... Bez ohledu na to, že jezuitští otcové neplnili v království žádnou veřejnou funkci, měli v *Portugalsku* větší moc než v kterékoli jiné zemi. Nebyli pouze rádci celé královské rodiny, ale král a jeho ministři se s nimi radili ve všech důležitých záležitostech. Na základě jednoho z jejich svědectví se dozvídáme, že bez jejich souhlasu nemohlo být obsazeno ani jediné místo ve vedení státu a církve. Podobně jako duchovenstvo, tak i vyšší společenské vrstvy a všichni lidé navzájem soupeřili a snažili se získat si jejich přízeň a souhlas. Měli vliv také na zahraniční politiku. Každý rozumný člověk by pochopil, že takový stav nepřináší království nic dobrého.“ (***H. Boehmer: Les Jesuites, str. 86, 87, 88***).

Výsledkem byl dekadentní stát, do kterého tato nešťastná země upadla.

Za vlády *Jana V.* (1705 – 1750) klesla moc zemských stavů natolik, že zemský sněm nebyl nikdy svolán. Král *Jan V.* vládl absolutisticky a jeho největší oporou bylo právě duchovenstvo, jehož přízeň si získal zbudováním nádherných kostelů a klášterů. Např. v letech 1717 – 1731

dal s ohromným nákladem 45 milionů zlatých vystavět pověsný, přepychový klášter v *Maфра*, za který dostal od papeže titul *Rex fidelissimus – Král nejuvěrnější*.

Totální úpadek *Portugalska* po všech stránkách, způsobený jezuitskou mašinérií v době minulých století, má vliv ještě i na současnou dobu. Ne nadarmo je dodnes *Portugalsko* jednou z nejchudších západoevropských zemí.

Uprostřed 18. století pak musel markýz z *Pombalu* (zkráceně *markýz Pombal*, celým jménem *Sebastião José de Carvalho e Mello*) vynaložit veškerou svou sílu a důvtip k tomu, aby *Portugalsko* ze smrtelného sevření jezuitů vyrval.

7.16 První jezuité ve Španělsku, boj proti dominikánům

Španělsko nebylo jezuitům už tak nakloněno jako *Itálie* a *Portugalsko*. Zpočátku přijímali lidé jezuitský řád s důvěrou, neboť byl brán jako každý jiný katolický řád, na který byli lidé zvyklí, jako například na *dominikány* nebo *augustiány*. Proto jezuité v prvních týdnech a měsících poměrně rychle zakořenili a ihned si získali u důvěřivých lidí náklonnost.

Willie píše, že jezuité „ve Španělsku... dosáhli ještě většího úspěchu než v Itálii. Zakladatel řádu, který vzešel z této země do svého řádu vdechl ducha, který se mezi Španěly šířil jako infekce. Do jeho řad se zapojily nejvyšší vrstvy. V provincii *Valencia* se k naslouchání jezuitskému kazateli *Araozovi* shromáždily tak obrovské zástupy lidí, že je nemohla pojmout žádná katedrála a kazatelna musela být postavena venku. Z města *Salamanka*, kde si v roce 1548 zřídili v malém, chudém domě sídlo, se rozšířili do celého Španělska.“ (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 15., str. 413**).

Ještě v tomto roce 1548 uvolnila španělská vláda dům v *Salamance* za účelem zřízení další jezuitské koleje. Tam však také sídlili i *dominikáni*, mezi kterými byl v té době velmi populární dominikánský kazatel *Melchior Cano (Kanus)*. Ten velmi brzy odhalil mocenské a majetkové ambice jezuitského řádu a intenzivně začal z kazatelny proti tomuto řádu kázat. To byl také konec rozletu jezuitského řádu ve Španělsku, neboť lidé byli citově, majetkově a duchovně nejvíce ze všech řádů připoutáni právě k řádu dominikánskému. *Kanus* proti jezuitům ostře varoval, rozčiloval se už jen při vyslovení jejich názvu a nabádal obecenstvo, aby se jim zdaleka všichni vyhýbali.

Kanusova kázání měla na Španěly veliký vliv a skutečně se *dominikánům* podařilo, že v zemi téměř většina Španělů považovala jezuitu za svůdce, za falešné pro-roky a za ďáblové služebníky.

Nakonec generál *Loyola*, když se dozvěděl, co dělá jezuitům dominikánský kněz, učinil těmto *Kanusovým* výpadům konec tím, že na papeži vymohl dokument, který nařizoval, aby sám dominikánský biskup v *Salamance* přijal jezuitský řád pod svou ochranu a podpořil ho ve všem jeho počínání. Biskup to ihned provedl, neboť jezuitskému řádu tajně nadržoval.

Kanus ovšem se svými ostrými výpady proti jezuitům nepřestal, a proto *Loyola* po dohodě s papežem dosáhl toho, že tento dominikánský kněz byl jako „výborný řečník a kazatel“ poslán na *tridentský sněm* a tam byl za svoji obratnou výmluvnost „vybrán“ jako biskup na *Kanárské ostrovy*. *Kanus* pochopil, že to nebyl papež, kdo ho tam vyslal, ale vychytralá a zákeřná politika jezuitů a skrytá diplomacie *Ignáce z Loyoly*.

Svému příteli, zpovědníku *Karla V.* stačil ještě napsat: „Půjde-li to takhle dál a budou-li jezuité pokračovat ve svém řádění, jak se právě nyní děje, je mi Bůh svědkem, že vím, co dělám, když píši, že budou jednou králové a knížata rádi, když se jich budou moci vůbec nějak

zbavit, ale žel, že už jim to pak nebude více možné." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 133*).

7.17 Španělsko roku 1555

Vlivem *dominikánů* se jezuitskému řádu nevedlo dobře ani v *Alcale*, kde *Ignác z Loyoly* nějakou dobu pobýval a studoval. Jezuité tam totiž rozhněvali arcibiskupa tím, že bez jeho svolení sami konali chrámové bohoslužby, vedli pobožnosti, zpovídali, dávali rozhřešení, vykládali katechismus, veřejně kázali a učili. Po laskavých varovných slovech arcibiskupa, aby se mu do jeho diecéze nepletli, se nakonec situace natolik vyhrotila, že arcibiskup, jak píše **Bílek**, pohrozil interdiktem a klatbou každému, kdo by se jezuitům zpovídal. Žádný farář nesměl dopustit, aby mu jezuité v kostele konali bohoslužby.

Ovšem *generál jezuitů, Ignác Loyola*, si na papeži vymohl bulu, kterou se, bez ohledu na dávná práva biskupů, dovolovalo jezuitskému řádu kázat a konat náboženské obřady bez překážky po celém světě. Arcibiskup pochopil, že v pozadí za jezuitským generálem stojí sám papež a že tudíž nemá žádnou cenu konat jezuitům sebemenší odpor a dovolil jim, aby si v jeho diecézi dělali co chtěli.

V *Saragoze* proti jezuitům bojovali nejen arcibiskup se svým duchovenstvem a místními katolickými řády, ale dokonce proti nim povstal i prostý, obecní lid, takže tam jezuité dlouho žili v krajní nouzi a nedostatku a nevykonávali téměř žádné misie. Avšak vlivem sice dlouhotrvající, ale vytrvalé diplomacie jezuitů a jejich generála se jim podařilo nakonec získat přízeň samotného královského náměstka přímo v *Saragoze*, s jehož pomocí se tamějšímu jezuitskému řádu dostalo veliké množství peněz. Za ně si jezuité koupili v *Saragoze* přepychový dům pro svou kolej a ještě si na pozemku augustiánského kláštera vystavěli vlastní chrám, a to i přes silný odpor *augustiánů*.

Roku 1555 jezuité i proti zákazu saragozského arcibiskupa svůj chrám slavnostně a s velikou okázalostí vysvětili. Při slavnostním kázání se odvolávali na papežskou bulu, kterou se jim povolovalo, že si dle svého uvážení smí vystavět na kterémkoliv místě na světě koleje a kostely a tyto objekty, že smí také vysvěcovat skrze své vlastní členy, jezuitské kněze.

Arcibiskup na to reagoval uvalením klatby na jezuity a jejich přívržence, dokud ze *Saragozy* neodejdou a na samotné město uvrhl interdikt (zákaz všech bohoslužebných a chrámových úkonů). Tímto zákazem se obyvatelé *Saragozy* rozzlobili a ve svém vzteku se vrhli na jezuitskou kolej i chrám a rozbili všechno, co rozbít šlo, včetně střechy. Jejich cílem však měli být jezuité, které chtěli pochytat a na místě zabít, ale ti stačili v noci z města utéct. Tím bylo město jezuitů zbaveno a interdikt byl arcibiskupem zrušen.

Avšak pomsta jezuitského řádu nenechala na sebe dlouho čekat. Jezuité se okamžitě odebrali do *Madridu* a prostřednictvím svých příznivců a madridských spolutovaryšů si u krále a jeho rady vymohly nařízení, aby jim byla kolej a chrám v *Saragoze* nejen vráceny, ale i opraveny na účet města a aby byli na účet města odškodněni i za své vyhnání. Kromě toho se *augustiánům* nařizovalo, aby neprodleně své veškeré pozemky a objekty odevzdali jezuitům k jejich libovolnému využití.

Jezuitský řád se do *Saragozy* vrátil s velikou slávou a se stejnou, ne-li větší slávou se znovu nastěhovali do svých opravených objektů i do kláštera *augustiánů* i do jejich domů. Augustiánský řád pak jezuité z města vypudili neboť, jak se historické prameny shodují, přišli *augustiáni* nejen o své pozemky, klášter a domy, ale byl proti nim veden ze strany jezuitů tak

urputný diplomatický tlak a byli proti nim na vysokých místech šířeny takové pomluvy, že nakonec došlo k vypovězení *augustiánů* z města.

7.18 Španělská nedůvěra k jezuitům

I přes tyto dílčí úspěchy však jezuitský řád pronikal Španělskem pomaleji než v *Portugalsku*, a to zvláště vlivem králů *Karla V.* a *Filipa II.* Vyšší duchovenstvo, *dominikáni* a *augustiáni* dlouho jezuitskému řádu vzdorovali. I samotní panovníci, *Karel V.* (1500 – 1558) a *Filip II.*, když přijímali jejich služby, těmto papežovým vojákům nedůvěřovali, neboť se báli rozrůstání jejich autority. Na nedůvěře měli zásluhu i mnozí odvážní úředníci a poddaní, kteří prozřetelně prohlédli nebezpečí jezuitů, pokud se dostanou do země a do vládních kruhů.

Mezi takovými lidmi byl i královský kaplan, kronikář a knihovník, *Arias Benedikt Montanus* (+1591), který byl u královského dvora právě za *Karla V.* a *Filipa II.* a který neustále proti jezuitům varoval.

Ti však veřejně vystupovali jako obránci té nejlepší španělské politiky a jako ochránci španělských zájmů u všech evropských dvorů. A i když své skutečné, tajné plány museli na madridském dvoře mnohokrát odsunout a pozastavit na mnoho desítek let, přesto se svých cílů nevzdali. Své protivníky mátlí dokonalou přetvářkou a důmyslným maskováním svých skutečných záměrů.

Se vši lstivostí vždy jezuité jejich odpor nějak přemohli, takže se nakonec stalo, že „během 17. století dosáhli ve Španělsku všemohoucnosti mezi nejvyššími kruhy i u dvora. Otec Neidhard, bývalý německý důstojník jezdeckva, plně vládl celému království jako nejvyšší státní poradce, premiér a vrchní inkvizitor současně... Stejně jako v *Portugalsku*, tak i ve Španělsku šel vzestup jezuitského řádu ruku v ruce s prudkým úpadkem království...” (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 85, 86, 87, 88**).

Právě to musel také přiznat **Quinet**, když psal: „Všude, kde vymírá dynastie, vidím vyrůstat a stát v pozadí jakéhosi zlého džina, jednu z těch temných postav zpovědníků, kteří ji uhlazeně a otcovsky vábí vstříc smrti...” (**Michelet et Quinet: Des Jesuites, str. 259**).

7.19 Vliv jezuitů na Madrid

Jak se to stalo, že jezuité nakonec madridský dvůr ovládli? Nástupci krále *Filipa* byli vůči jezuitům benevolentní, jejich pozornost a obezřetnost se zmenšovala. Podceňovali jezuitskou úlisnost, až nakonec vládla madridským dvorem taková neschopnost rozpoznávat mezi klamem a skutečností, že se jezuité u dvora téměř bez námahy, jakoby přirozenou cestou dostali na přední, strategická místa a začali požívat veliké vážnosti.

Jedni obsadili vysoké úřady, druzí soudy, třetí se stali královskými zpovědníky a poradci, jiní obsadili místa vychovatelů šlechtických a královských rodin.

A znovu se opakovala historie jako v *Portugalsku*. Podněcovali náboženský fanatismus a nesnášenlivost proti *Maurům* mezi všemi obyvateli *Španělska*. Na *Filipovi III.* si skrze jeho zpovědníky vymohli nařízení, podle něhož se *Maurové* museli ze *Španělska* vystěhovat do *Afriky* a jejich majetek, zlato, peníze a různé cennosti jim byly zabaveny. Toto prováděli jezuitští duchovní prostřednictvím vládních úředníků. Stejný osud potkal i *Zidy*. Jenom například *Maurů* bylo okolo 850 000!

7.20 Jezuitský útlak Španělska

Ovšem kromě toho nastal i celkový útlak prostého španělského obyvatelstva. Následkem toho se úrodná pole brzy proměnila v pustiny a suchopáry. Vesnice, a to i dříve velmi bohaté zanikaly, bohaté statky se měnily v ruiny, lidnatá města s kvetoucím obchodem i tehdejší průmyslem silně zchudla a začínala se postupně vyprazdňovat. Klesala celková životní úroveň, slábla vzdělanost, přibývalo více neřestí a kriminálních živlů.

Toto všechno bylo markantní za vlády *Filipa IV.*, který se oženil s rakouskou arcikněžnou *Marií Annou* a která se k němu nastěhovala i se svým zpovědníkem, jezuitou *Eberhardem Neidhardem* (někteří píší *Nithardem*). Ve *Španělsku* kromě své zpovědnické funkce vykonával tento jezuita i funkci generálního inkvizitora a měl veliký vliv na celou královskou vládu nejen za doby krále *Filipa IV.*, ale ještě i dlouho po jeho smrti v době, kdy syn *Filipa IV.*, budoucí král *Karel II.*, byl nezletilý a vládl jeho poručnice, *Filipova* manželka.

Roku 1669 však naštěstí pro *Španělsko* musel tento jezuita madridský dvůr opustit, neboť byl ve svém počínání natolik pyšný a nadřazovačný, že si udělal nepřítele snad z každého, se kterým jednal nebo nějak spolupracoval. Snad každý k němu choval nenávisť. Jeho hlavní nepřátelé se dohodli a společnou silou ho vyhnali nejen z *Madridu*, ale nakonec i ze *Španělska*.

Ovšem jeho místo okamžitě zaujal znovu jezuita jménem *Ceifunga*, který se nechal francouzským králem *Ludvíkem XIV.* podplatit, aby u madridského dvora prozazoval zájmy *Francie*. A tak jezuita *Ceifunga* přemluvil *Filipova* nástupce, *Karla II.*, aby jako král odkázal své španělské království *Filipovi z Anjou*, vnukovi *Ludvíka XIV. Karla II.* ale už mezitím uznal jako svého právoplatného dědice arcivévodu *Karla*, syna císaře *Leopolda I.*, avšak na základě *Ceifungovy diplomacie* se nakonec stalo přesně to, co chtěl *Ludvík XIV.* A tak král *Karel II.* byl poslední španělský král z rodu *Habsburků* v letech 1668 – 1700.

Je pravda, že *Španělskou dekadenci* nelze připisovat jenom jezuitskému řádu. „*Nicméně je také pravda, že Tovarýšstvo Ježíšovo spolu s církví a ostatními náboženskými řády urychlilo pád celé země. Čím byl řád bohatší, tím bylo Španělsko chudší, takže v době, kdy zemřel Karel II., nebyl ve státní pokladně ani potřebný obnos k zaplacení 10 000 mší, které se obvykle sloužily za zemřelou duši monarchy.*“ (**H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 85, 86, 87 a 88**).

V letech 1700 – 1714 probíhala mezi *Francií* a *Rakouskem* válka o vládu nad *Španělskem*. Jezuité proti *Karlu Rakouskému* podporovali svým veškerým diplomatickým uměním *Filipa z Anjou*. Mezi španělským obyvatelstvem například rozšířili zprávy, že *Karel Rakouský* je kacíř a že proti němu a jeho kacířství musí bojovat úplně všichni. Tím *Karlu Rakouskému* zasadili v jeho věci ve *Španělsku* tak citelné rány, že byly mnohem horší než vlastní zbraně *Francouzů*.

A tak si jezuité uchovali vlastní neomezenou moc i za nové dynastie *Bourbonů* až do vlády *Karla III.* (1759). Ten je však roku 1767 ze své říše vypověděl.

Kapitola 8

Německo

8.1 Hlavní bitevní pole jezuitů

Bojištěm historického souboje mezi *katolicismem* a *protestantismem* nebyla, jak by se zdálo *jižní Evropa*, ale *střední Evropa*, a to zvláště: *Francie, Holandsko, Německo, Čechy a Polsko*. Proto byly tyto země také „*hlavními bitevními poli Továryšstva Ježíšova*." (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 89**).

Zvláště nebezpečná situace byla v *Německu*. „*Nejenom notoričtí pesimisté, ale i myslící a moudří katolíci považovali věc staré církve v německých zemích za téměř ztracenou. Dokonce i v Rakousku a v Čechách byl rozkol s Římem tak rozsáhlý, že protestanti mohli směle doufat, že během několika desetiletí dobudou celé Rakousko. Proč tedy nedošlo k této změně a proč byla země místo toho rozdělena na dvě části? Katolická strana v uzávěru 16. století neváhala na tuto otázku s odpovědí, protože vždy uznávala, že za tento »šťastný zvrát« událostí jsou zodpovědni Witelshbach, Habsburg a jezuité.*“ (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 89, 104, 112, 114**).

O podílu jezuitů na těchto událostech napsal **René Fülöp-Miller** toto: „*Katolická záležitost mohla mít naději na skutečný úspěch jedině tehdy, pokud mohli otcové ovlivnit a vést knížata, a to ve všech dobách a za všech okolností. Zpovědnice nabízely jezuitům prostředky k zajištění trvalého politického vlivu, a tedy i úspěšnou činnost.*“ (**R. Fülöp-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, Librairie Plon, Paříž, 1933, str. 98, 102**).

8.2 Příchod jezuitů do Německa

V zemích *Německé říše* se jezuitům podařilo usadit již velmi brzy. Zvláště na tom měli zásluhu panovníci „*domu Rakouského*“, vévodové z *Bavorska* a církevní knížata – arcibiskupové z *Mohuče, Trevíru a Kolína*. Generál *Ignác Loyola* vyslal do německých zemí své první učedníky již roku 1540. Byli to: *Petr Lefévr (Faber), Nicolo Bobadilla* a *Claud Lejay* (někteří píší *Le Jay*). Měli za úkol vyhledat nové učedníky a u panovnických dvorů získat příznivce a sponzory pro jezuitský řád v *Německu*.

Když se v *Německu* objevili tito první patres z *Továryšstva Ježíšova*, „*zdálo se, že úplnému vítězství reformace již nelze zabránit; vždyť devět desetin obyvatelstva přešlo k protestantství. A katolická církev se svou otřesenou organizací demoralizovaným kněžstvem mohla už sotva klást vážnější odpor dalšímu šíření nového učení, a tak v Římě čekali, že v nejbližší době odpadne od katolické církve celé Německo*.“

Zpočátku by nikdo neviděl právě v jezuitech, kteří vystupovali tak skromně a tak tiše a zdáli se spokojeni se zcela podřadnými úkoly, tu moc, na jejíž organizační převaze měl ztroskotat další postup protestantství.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 409**).

Petr Faber, který se do *Německa* vydal jako průvodce císařského kazatele *Ortize* do *Wormsu* na teologickou disputaci, se usadil v *Kolíně nad Rýnem*. Zpočátku se omezil na to, že tu a tam kázal před studenty, knězy a kanovníky, vysvětloval jim *exercicie*, rozdával chudým almužnu a ve špitálech ošetřoval nemocné. Zde v *Kolíně* pro jezuitský řád získal nadaného mla-

díka, studenta, původem z Holandska, *Petra Canijse de Hondta* (* 8.5.1521, Nijmegen – †21.12.1597, Fribourg, Švýcarsko; do řádu přijat ještě *Ignácem* z *Loyoly* roku 1549), který se pod jménem *Petr Kanisius* (*Canisius*) velmi brzy proslavil při *potírání reformace v Německu* a při upevňování katolické víry na panovnických dvorech, zvláště u císařského a bavorského dvora. Tam se stal hlavním misionářem s velikým vlivem na jezuitský řád v *Kolíně*. Působil i ve *Švýcarsku* a v *Čechách*. Byl papežským teologem a také profesorem a rektorem univerzity v *Ingolstadtu*. Svatořečen byl 21.5.1925.

Kanisius prožíval období svých velikých úspěchů. Jeho taktiku a působení i taktiku a působení ostatních jezuitů v *Německu* popsal **René Fülöp-Miller** takto: „...svým nevtíravým zanícením a tichou činností dokázali záhy celou řadu kolísajících kleriků i světských osob obrátit zase v přesvědčené katolíky. »Exerciciím, které cvičilo tolik Němců,« mohl později *Petr Faber* napsat do Říma, »musíme vděčit téměř za všechno pozitivní, co se později v Německu událo.« Jejich péče o nemocné, vězněné a chudé jim zajistila sympatie lidu, který už dlouho nebyl zvyklý, že by se katoličtí kněží věnovali praktické stránce lásky k bližnímu.

Jezuité hned od samého počátku správně poznali, že úspěšný boj proti reformaci lze rozvinout jen tehdy, když se zlepší poměry uvnitř katolického kléru. »Není tomu tak,« napsal tehdy *Petr Faber*, »že by luteráni získali k odpadnutí od římské církve tolik lidí zdánlivými důvody svého učení; mnohem větší vina za tento vývoj padá spíše na naše duchovenstvo samotné. Dej Bůh, aby se v tomto městě Wormsu našli aspoň dva či tři kněží, kteří by nežili v nedovolených svazcích nebo jiném, veřejně známém hříchu!« *Jezuité* tak vystupovali v *Německu* zprvu nikoli jako bojovníci proti protestantství, ale jako reformátoři katolického kněžstva.

Když pak později přecházeli pomalu k přímému boji proti protestantskému učení, zdržovali se ještě dlouhou dobu jakékoli provokativní polemiky. »Musíme začít tím, co sbližuje srdce, ale ne tím, co vede ke sporu!« To bylo heslo, pod nímž *jezuité* začali svou akci. Sám *Ignác* svým učedníkům, kteří byli jako první vysláni do *Německa*, několikrát zdůrazňoval, aby proti »kacířství bojovali mírností a skromností«.

»Vaše obrana apoštolského stolce a vaše snaha přimět lid, aby mu zachoval poslušnost,« praví se v těchto *Loyolových* instrukcích, »nesmí jít nikdy tak daleko, že byste se nerozvážně rozohnili a byli vykřičeni jako papeženci; tak byste se jen připravili o všeobecnou důvěru... Pokuste se spřátelit s vůdci protivníků a s těmi, kdo mají mezi heretiky a vlašnými katolíky největší vliv, a chytrostí a láskou je přesvědčit o jejich omylu...«

Z tohoto poznatku, že protestantství se v *Německu* musí potírat nejprve přátelsky, svědčí i dopisy samotných prvních misionářů: »Kdo chce dnes být užitečný po-bloudilým, musí se vyznačovat především láskou k nim a zahánět ze své duše všechny myšlenky, které by mohly jakkoli snížit úctu k těmto lidem. Nadto se musíme pokoušet získat jejich srdce i vůli tak, aby nás milovali a měli o nás dobré mínění. Toho dosáhneme snadno, když s nimi budeme jednat přátelsky a bez jakéhokoliv sporu budeme hovořit jen o tom, v čem se shodneme.«

I v jiném ohledu prokázali *jezuité* při svém postupu proti německému protestantství vysokou politickou vyzrálou... v *Německu* hned pochopili, jak úzce souvisí odpadnutí lidu od katolické církve s probouzením německého národního vědomí. Od samého počátku chápali, že německý jazyk představuje nejsilnější pevnost protestantismu: lid, který poslouchal německá kázání, četl německou Bibli a v kostelích zpíval německé písně, tak sám ztratil vnitřní pouto s Římem a národní literatura, jejíž rozkvět tehdy reformaci doprovázel, uvolnila zcela pouta *Německa* s latinskou kulturou katolické církve.

Petr Canisius... vyvodil z tohoto poznatku důsledky jako první a stal se právě proto nejúspěšnějším bojovníkem za věc katolictví v *Německu*. Pochopil, že zápas mezi katolicismem a

*protestantstvím je v neposlední řadě bojem o moc nad knihtiskem a že vítězství připadne té straně, která si bude umět zajistit příslušně účinnou propagandistickou literaturu. V Německu totiž, jak jednou Canisius napsal, »znamená jeden spisovatel víc než deset profesorů.« Doporučil proto zřízení speciálního jezuitského spisovatelského kolegia, které by se zabývalo tvorbou potřebné agitační literatury v německém jazyce.» (René Fülöp-Miller: **Tajemství a moc jezuitů, str. 410 – 412**).*

Přesto se však *Kanisius* nevyhnul střetu s kolínským arcibiskupem, kurfiřtem *Heřmanem z Wiede*, svobodně uvažujícím duchovním. Ten se podle reformace a s pomocí *protestantů Melanchtona* a *Pistoria* snažil ve své katolické diecézi provést několik důležitých a velmi potřebných změn. *Kanisius* a *Faber* se mu v tom snažili zabránovat všemi prostředky.

Změny se týkaly v postihování a zanechání různých neřestí a pověr, které duhovenstvo v katolické církvi běžně dělalo a zastávalo. Arcibiskup *Heřman* měl proto ke své reformaci přirozeně mnoho odpůrců a právě tyto odpůrce tajně popouzeli oba jezuité, *Faber* a *Kanisius* proti *Heřmanovi*. Jejich zákulisní intriky nakonec dosáhly takových rozměrů, že arcibiskup využil svého práva a celý jezuitský řád z *Kolína* vypověděl.

Jezuité však odešli z *Kolína* jenom naoko. Tajně se ubytovali částečně v soukromých bytech a částečně v klášteře kartuziánů a vyčkávali dalších rozkazů. *Kanisius* se odebral do *Lüttichu*, kde se spojil s tamním duhovenstvem, které bylo vůči *Heřmanovým reformám* nepřátelské. Společně pak u císařského dvora a také u papežského dvora na arcibiskupa *Heřmana* žalovali, pomlouvali ho a neustále ho osočovali z kacířství, až byl *Heřman* z arcibiskupství konečně sesazen a dán do klatby.

Sám císař mu navíc usiloval o život, a proto *Heřman* utekl a hledal ochranu u šmalkaldského spolku, který byl založen roku 1531 devíti knížaty a jedenácti městy na obranu protestantské víry a k prosazování své duchovní a politické odluky od Říma.

Po uvalení klatby na sesazeného arcibiskupa *Heřmana* vyšli jezuité okamžitě z ilegality a navrátili se zpět do své kolínské koleje. Pod ochranou papeže se natolik rozmohli, že brzy na to vytvářeli nejen novou, početnou jezuitskou generaci, ale dokonce si přivlastnili vyučování mládeže na všech kolínských školách bez rozdílu.

8.3 Chování jezuitů v náboženských diskusích

Jezuita *Bobadilla*, druhý z původní skupiny jezuitů, se odebral do *Wormsu*, kde se zúčastnil, stejně tak jako v *Řezně* a v *Augšpurku* náboženských diskusí a porad. Jejich výsledkem bylo tak zvané **Interim**, neboli prozatímní nařízení císaře *Karla V.*, aby bylo v církevních záležitostech aspoň na čas zaručeno chatrné *sjednocení článků víry, kázně a obřadů mezi katolíky a protestanty*. To mělo platit do té doby, dokud se neuskuteční hlavní *Tridentský koncil*, od kterého se očekávalo, že se docílí úplného *sjednocení protestantismu a katolicismu*.

Při těchto náboženských diskusích se *Bobadilla* snažil o to, aby katolická církev v zastoupení největšího tehdejšího katolického teologa *Jana Ecka* a *Jana z Pflugh* nečinila ani jeden jediný ústupek vůči *protestantům*. Ti v diskusích byli zastoupeni *Melanchtonem*, *Bucerem* a *Pistoriem*.

Při těchto polemikách zastával *Bobadilla* cíle katolické církve tak urputně a vůči ostatním byl ve svém vyjadřování tak fanatický, že tím překvapil i samotného římskoněmeckého císaře. A když se pak v zápalu své fanatičnosti začal *Bobadilla* vyslovovat na adresu císaře navíc neuctivě a dokonce i urážlivě, vypověděl jej *Karel V.* ze všech svých zemí. Tento „*fanatický*

horlitél pro věc papeže a svého řádu", jak píše i **Bílek**, se z Německa tedy odebral do Říma, kde papež i generál Loyola jeho horlivost vysoce oceňovali.

Tón, jakým jezuité hájili svou věc po celé německé říši, postupně měnil svou přátelskost a mírnost a nabíral na ostrosti. *Protestantům* se konečně začaly otevírat oči. Předtím, v prvních letech působení jezuitů byli svědky toho, jak patres nikým nerušení „téměř ve všech významnějších městech říše otvírali rychle za sebou koleje, jejichž vynikající úspěchy ve výuce museli uznat i protestanté“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 412**), byli svědky zbožných instruktáží jezuitů při duchovních cvičeních, různých napomenutí a promluv jezuitů k zesvětšlému kléru, byli svědky mírnosti a laskavosti vůči protestantům, klidné výuce katechismu a zakládání mnoha škol a byli svědky i toho, jak jezuitská polemická literatura dbala zpočátku „přísněji na to, aby si stále zachovávala »přátelský tón«. Když se řádový generál Aquaviva jednou dozvěděl, že jeden patres šíří nenávistný spis proti Lutherovi, zakázal mu to se zdůvodněním, že příliš hořká a útočná polemika uškodí samotnému řádu. »Ani nám to nebude na ozdobu, protože my máme bojovat skromností a solidním učením, a nikoli hanou a nadávkami«“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 413**).

Nyní „když si protestanté konečně uvědomili velký úspěch, jehož Tovaryšstvo Ježíšovo dosáhlo svým tichým, nenápadným působením“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 412**) pochopili svůj omyl, že jim důvěřovali a pouštěli je ze zřetele. Uvědomili si, jak silně podcenili ony mírné, pokorné a přátelské učitele katechismu a sami učinili další osudovou chybu, když propadli nervozitě a zmatku, jaký v jejich řadách nyní nastal. Dnes už těžko lze posoudit, kdo první podlehl pokušení a veřejně zaútočil proti učení druhé strany. V každém případě začaly z obou táborů padat nevhodné výrazy, ba přímo až hysterické nadávky na adresu učení, které věřící na opačné straně zastávali. Rozpoutala se vzájemná bouřlivá, urážlivá, řevnivá diskuse, typická pro německou horlivost. Například na adresu *Duchovních cvičení* protestanté napsali, že jde o „»skutečné dílo ďáblů,« určené k tomu, aby obluzovalo »nešťastné oběti«, svádělo je, aby se zřekly Boha, a »vydávalo je přímo do jícnu Satanova«. Zanícení, s jakým jezuité usilovali o zlepšení způsobu života kléru, bylo označováno za »pokrytectví« a laskavost jezuitů vůči protestantům za »sprostou ďábelskou lest«. V jezuitské literatuře viděli nebezpečnou zbraň k »vraždě duší«...

Podle stále uplatňované zásady, že je nutno se vždy přizpůsobit okolnostem, naučili se brzy jindy tak mírumilovní patres zahrát na jiné struny. Zatímco v prvních letech posloužila »zbraň zdvořilosti«, nyní vytáhli »zbraň hrubosti« a v hojné míře ji používali. Jestliže Luteráni psali, že jezuité jsou »ze všech nejhorších a nejvykřičenější zrádci a pronásledovatelé Kristovi, skutečné pekelné ropuchy«, odpovídali jim jezuité, že protestanti jsou »kočky a vlci zároveň a rvou se mezi sebou jako kočky a vlci, a proto jim není všech nadávek dosti, vždyť stejně beztak přicházejí z pekla«“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 413**).

...Ale i zdvořilí patres uměli výtečně dát zaznít mocně svým hlasům ve všeobecném koncertu hanění velkého zápasu o víru a vytáhnout proti protestantům do pole s týmiž barbarskými, silnými výrazy, které oni s oblibou používali v polemice proti římské církvi.

Cílem jezuitských hrubostí byla pochopitelně osoba Luthera; patres Keller, Vetter, Forer a Gretser, »specialisté na špinavé nadávky«, které už teď jezuité připravili, se předháněli v líčení nemravného způsobu Lutherova života. Jindřich Dionysius a František Costa zase přispěchali se svou »Censurou«, v níž požadovali trest smrti pro zatvrzelé kacíře, a vyjadřovali názor, že Luthera a jeho přívržence bylo třeba popravit již před čtyřiceti lety. Rovněž ingolstadtský jezuita Myrhofer ve svém »Zrcadle predikantů« učil, že zabíjení protestantů »není již proti spravedlnosti, jako když někdo řekne, že zloději, penězokazci, vrazi, buřiči se mohou a mají trestat na životě«“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 414**).

8.4 Začátek Tridentského koncilu

Podobně jako *Bobadillovi* se vedlo i třetímu jezuitovi *Lejayovi*, který hned od počátku fanaticky propagoval opětne *pozvednutí oslabené papežovy moci a papežovu důstojnost*. Při těchto akcích vystupoval proti učení *protestantů* tak ostře a plamenně, že by jej byl jednou rozduřený dav lidí málem utopil v *Dunaji*, kdyby včas neutekl a neskryl se.

Avšak tohoto zuřivého odpůrce protestantů si oblíbil bavorský vévoda a augšpurský biskup, který ho povolal do svého panství a pak dokonce i ke svému dvoru. Jako bohoslovce svého biskupství ho pak vyslal na *tridentský sněm*, který na naléhání císaře *Karla V.* svolal papež *Pavel III.* (kromě jezuitského řádu roku 1540 schválil také roku 1542 tzv. *římskou inkvizici* – *Svaté officium* neboli *Svatou kongregaci obecné inkvizice*) na květen roku 1542, aby se urovnaly *letité hádky a věroučné rozpory* mezi *Římem a protestanty* a *byl mezi nimi nastolen mír a jednota*. Války mezi francouzským králem *Františkem I.* a římskoněmeckým císařem *Karlem V.* o severní *Itálii* a *Burgundsko* nakonec vedly k odložení *koncilu*. Teprve po míru podepsaném v roce 1544, když *Francie* slíbila, že na *koncil* pošle biskupy i papežské legáty, bylo vydáno roku 1545 další svolání svolávající *koncil*.

V tyrolském městě *Tridentu* (dnešní území *Itálie*) se *koncil* sešel hned začátkem roku 1546 a jak **Bílek** popisuje, na *koncilu* přítomen pouze jezuita *Claud Lejay*, ale *generál Loyola* vyslal ještě své další učeníky a s nimi i jezuitu *Diega Laineze* a *Alfonsa Salmerona* ve funkci papežských bohoslovců.

Generál jezuitů svým učedníkům nařídil, aby se na *koncilu* chovali s co největší zdrženlivostí a opatrností a aby po dobu celého jednání tajně i veřejně podporovali papeže a usměřňovali ho k tomu, aby neučinil ani jeden jediný, sebemenší ústupek novému *protestantskému učení*.

Ovšem papežští legáti a s nimi i jezuité se vůči protestantsky smýšlejícím biskupům chovali s takovou pyšnou zpupností a nadřazeností, že z toho vzniklo velké pohoršení i v katolických řadách. Kromě toho jezuité útočili i na různé katolické řády, zvláště pak na *dominikány* a *augustiány*, proti kterým *Lainez* vystupoval s neobyčejnou drzostí. Zvláště proti *dominikánům* hájil *neposkvrněné početí Panny Marie*, i když papež v minulosti o této otázce zakázal mluvit a diskutovat.

Když však *francouzští* a *španělští* biskupové zjistili, že se jednání sněmu začíná ubírat jiným směrem, než požadoval císař *Karel V.*, začali se více zastávat *protestantů* a jejich požadované *reformě katolické církve*. K tomuto požadavku se dokonce přidal i císař, který začal důrazně žádat nápravu katolické církve počínaje papežem a konče jednotlivými biskupstvími tak, jak to žádali *reformátoři*. *Protestanti* se však ještě před zahájením odmítli prvního jednání *koncilu* osobně zúčastnit, protože došli k závěru, že nemůže být svobodný. A vývoj *koncilu* to jenom potvrdil.

Debaty mezi účastníky *koncilu* byly od začátku velmi bouřlivé a prudké. Docházelo při nich i k fyzickým napadením. Například v červenci roku 1546 zastával biskup *Felice* z italské *La Cava* tak vehementně očištění víry, že vzbudil velký hněv ostatních účastníků věrných papežově linii, především jezuitů. Když se krétský biskup *Zannetini* na italského kolegu obořil a nazval jej „*arogantním ignorantem*,” ten ho chytil za bradku a to tak silně, že mu vytrhl hrst vousů. Byl proto vyhoštěn ze sálu. Při jiné příležitosti srazili italské biskupové na podlahu biskupa *Vosmediana* ze španělského *Cádizu* a dupali po něm, protože kritizoval přílišnou

papežovu moc. Řev, jímž se častovali odpůrci, když mezi nimi došlo k roztržce, byl naprosto běžným průvodním jevem diskuse.

Papežská kurie a jezuité vycítili, že situace začíná být nebezpečná. Cítili, že hrozí ztráta císaře a téměř poloviny vlastních katolických biskupů. Rozhodli se tedy, že sněm přeruší a jako záminku si vymysleli, že v *Tridentu* vypukl mor a sněm překládají do *Bononie* (dnešní *Bologna*) na březen 1547, kam se pak také kurie a jezuité včetně *Laineze* a *Salmerona* odebrali.

Proti tomuto přeložení císař protestoval a následkem toho němečtí a španělští biskupové zůstali i nadále v *Tridentu* a neohroženě pokračovali v načatých diskusích a poradách. Když se to ostatní biskupové v *Bononii* dozvěděli, začali odjíždět zpět do *Tridentu*, takže se jejich počet před papežem neustále zmenšoval.

Proto musel papež roku 1549 nakonec shromáždění v *Bononii* odročit a aby bylo dosaženo aspoň nějakého výsledku vzhledem k původnímu záměru tridentského koncilu a aby *Řím* neztratil svůj vliv na francouzském a španělském dvoře a neztratil i samotného císaře, potvrdil papež ještě téhož roku *Augšpurské Interim (Augšpurské prozatímní sjednocení)*, ve kterém bylo protestantům dovoleno přijímání pod obojí, kněží mohli vstupovat do manželského stavu, papežská moc byla mírně omezena, ale katolická tradice, hierarchie a obřady zůstaly stejné a závazné i pro protestanty. Papež rozkázal, aby se protestanti tomuto nařízení plně podrobili. S tímto prohlášením však nesouhlasili ani protestanti, ani katolíci. Obě strany poukazovali na to, že je to směsice bludů a pravd.

Po přerušení byl synod obnoven až v roce 1551. Této druhé etapy se papež *Pavel III.* nedožil. Jednání svolal až další papež *Julius III.* V druhé etapě se konalo šest sezení, kterých se kupodivu zúčastnilo hojně protestantských teologů. Zástupce naopak nevyslala *Francie*, kde v té době vládl *Jindřich II.* Kvůli vojenskému tažení byl koncil v roce 1552 opět přerušen. *Julius III.* v roce 1555 umírá a následuje papež *Marcellus II.*, který měl tak slabé zdraví, že ve funkci papeže strávil pouze dvaadvacet dní. Dalším papežem se stal *Pavel IV.* (1555 – 1559). Asketa, který vše odmítal a k *protestantům* měl vyloženě agresivní vztah. Třetí etapa koncilu se proto uskutečnila až po jeho smrti.

8.5 Augšpurský mír a třetí etapa Tridentského koncilu

Augšpurské Interim se podařilo prosadit pouze v *Německu* a to ještě jen s velikým úsilím a jen v několika městech. Celkově zůstávalo *Německo* i přes intervenci jezuitů stále více nakloněno *reformačnímu duchu a smíru mezi katolicismem a protestantismem.*

Proto také roku 1552 saský kníže *Moric* přinutil císaře k tzv. *Smlouvě Passovské*, díky níž byl roku 1555 uzavřen *Augšpurský mír*, podle něhož bez ohledu na výsledky *Tridentského koncilu* a na jeho budoucího pokračování, byla beze všeho odvolání vyhlášena v *Německé říši* katolickým a protestantským stavům *svoboda náboženského vyznání* a každému bylo uděleno a zaručováno právo zvolit si pro sebe a pro své poddané konfesi, jakou chtěl.

Tridentský sněm potom pokračoval 18. ledna roku 1562 a to znovu v *Tridentu* na základě jeho svolání novým papežem, *Piém IV.*, tři roky po nástupu do funkce roku 1560 a dovedl koncil až k závěru. Na tomto sněmu císař *Ferdinand I.* (1526 – 1564), bavorský vévoda *Albrecht V.* a tři duchovní kurfiřtové – arcibiskupové mohučský, kolínský a trevírský – zároveň s *Francií* naléhavě žádali papeže o zavedení reform v církvi. Zvláště silně požadovali, aby sněm dovolil kněžům vstupovat do manželství po celé *Evropě*, aby dovolil všeobecné příjí-

mání pod obojí tak, jak to v minulém století dovolil *Basilejský koncil Čechům* a dále žádali zrušení postních dnů.

Na radu jezuitů papež tyto požadavky neuznal a císaři, vévodovi a arcibiskupům navrhl, že se bude jejich žádostí zabývat v rámci své papežské duchovní pravomoci mimo *koncil* a žádal je, aby své požadavky *koncilu* nepředkládali.

Touto papežovou odpovědí se císař s vévodou a s dalšími spokojili a nechali se tak umlčet. Ale o to více se začali ke svým duchovním právům hlásit biskupové, zvláště němečtí, francouzští a španělští. Žádali, aby jim byla navrácena biskupská práva, neboť postupem času si je všechna přivlastnil papež a biskupům byla moc omezena jen na nejnужnější minimum.

K papežově všeobecné spokojenosti vystoupili proti biskupům jezuité, zvláště pak *Lainez* už jako ve funkci jezuitského generála a zahájili obranu papežovy moci.

Lainez drze tvrdil, že jedině papež je jako *nástupce Petra* ustanovený za *pána nebe a země* přímo od samotného Krista, zatímco biskupové, že jsou pouze nástupci apoštolů, kteří již nejsou ustanoveni od Krista, ale pouze od Petra. Svě drzé tvrzení podpořil *Lainez* tím, že překroutil smysl některých biblických citátů. Jejich výklad dokazoval i ze záměrně *překrouceného překladu Bible z řečtiny do latiny*.

Jeho tvrzením byli biskupové natolik rozčileni a dotčeni, že sami začali dokazovat, že biskupský úřad je božského původu a nikoli papežského.

Situace na sněmu se opět vyhroutil do ostré dlouhotrvající hádky o *světskou moc římského papeže* a o *moc biskupů*. Hádky a napětí se nakonec vyostřilo natolik, že sám císař *Ferdinand I.* se rozhodl rázně zakročit ve prospěch *protestantů*.

Ale jezuité to včas zpozorovali a přes jeho oblíbeného a důvěrného přítele jezuitu *Kanisia* začali *Ferdinandovi* vytýkat chladnost a netečnost k církvi a k papežovi a tím ho neúprosně tlačili k tomu, aby prohlásil, že je sám pro zachování *papežovy důstojnosti a moci* a aby se tak papeže zastal.

Kromě toho jezuité a papežovi přívrženci pro své tajné záměry, které směřovaly k úkolu nepřistoupit na požadavky *reformace*, získali i mnoho panovníků. Mezi nimi zvláště španělského krále a lotrinského kardinála, který byl sám nejúhlavnější nepřítel papežovy světské a politické moci. Když mu jezuité neustále poukazovali na to, že svým nepřátelstvím se staví proti papežovi a tím, že nahrává protestantům, což kardinál ani v nejmenším nechtěl, rozhodl se raději *papeže v jeho světské moci* podpořit, než aby byl svým postojem na straně *protestantů*.

Jezuité razili heslo: „*Kdo nesouhlasí s papežovou mocí, neomylností a božskostí, je proti němu.*“ A toto heslo rozhodlo. Nikdo si již více nedovolil otevřeně proti papežovým dogmatům protestovat a o jeho moci a o jeho osobě veřejně pochybovat, zvláště, když všichni viděli, že i lotrinský kardinál, největší nepřítel papežovy moci, je nyní plně na straně papeže.

A nikdo si také již nedovolil vystoupit proti *jezuitskému generálovi Lainezovi*, který biskupům upíral právo rokovat a rozhodovat při diskusích a poradách na církevním sněmu. Na základě tvrdé jezuitské intervence zůstal *papež jako jediný pramen duchovní a světské moci pro všechny věřící bez rozdílu vyznání*.

Mnozí biskupové nebyli pochopitelně s *koncilem* spokojeni. Prohlásili, že by bylo nejlepší sněm za takovýchto okolností rozpustit. Papež *Pius IV.*, který byl naopak s *Tridentským koncilem* naprosto spokojen, milerád svolil, neboť jeho světská a politická moc nejenomže neutrpěla, ale dokonce byla v mnohém ohledu ještě více rozšířena o další pravomoce. Ani na chvíli nezaváhal a sněm 4. prosince 1563 okamžitě rozpustil s poukazem na to, že je to ve sku-

tečnosti přání biskupů. V závěru sněmu zaznělo provolání lotrinského kardinála: „*Prokleti budte všichni kacíři!*“ a po něm všichni preláti volali: „*Prokleti, prokleti!*“.

8.6 Jezuitské zákulisí koncilu

A tak se *tridentský sněm* po osmnáctiletém jednání ve třech etapách (I. synod 1546 – 1547, II. synod 1551 – 1552, III. synod 1562 – 1563) nakonec úplně minul svému účelu, pro který byl svolán. Měl *smířit a sjednotit protestanty s katolíky* a měla být provedena *důkladná reforma katolické církve od hlavy až po jednotlivé údy – biskupy a faráře*. Místo toho opatření *Tridentského koncilu* způsobila ještě větší *rozkol mezi protestantismem a katolicismem* a ještě více izolovala katolíky od vlivu evropských nekatolických učení.

Nezasvěcenému pozorovateli na *koncilu* by se na první pohled jevil veliký zmatek, chaos a nesystematičnost rokování, ale jak jsme již dříve naznačili, tento téměř nulový výsledek byl přesně to, co si *generálové jezuitského řádu* přáli. Zastavení a zlikvidování všech plánů a idejí *Tridentského koncilu* a dále jeho úplné rozbití bylo provedeno, aniž to kdo zpozoroval, plánovitě, s chladnou rozvahou, s fanatickou poslušností a s ohnivou nenávisť vůči *protestantům*.

A aniž si to kdo uvědomoval, zmar účelu *Tridentského koncilu* a *rozpoutání nevráživosti mezi katolíky a protestanty* nastalo výhradně zásluhou jezuitů. Ti stáli i v pozadí dalších papežových rozhodnutí.

Panovníci na papeži žádali splnění slibu, že sám ze své duchovní moci rozhodne o celibátu knězů, o přijímání pod obojí a o zrušení postních dnů. Papež vyhověl přání panovníků jen co se týká přijímání pod obojí. Na radu jezuitů dovolil používání kalicha, ale svázal to s tak obtížnými podmínkami, že uskutečnění nebyla téměř možná. A o celibátu a postech nechtěl papež na radu jezuitů ani slyšet.

Zdálo se, že *Tridentský koncil* bude poslední z *koncilů* římskokatolické církve, neboť *protestantství* mělo před jeho zasedáním veliký vliv. Pouze zásluhou jezuitů však *nastal zvrát*. Koncil přinesl *posílení pozic papežské stolice* a *oslabení vlivu protestantů*. Přijal opatření k nápravě poměrů v církvi, *nepřipustil sebemenší odchylky směrem k protestantské reformaci*, zpřísnil církevní kázeň, obnovil také *inkvizici* pro boj s kacířstvím, stanovil *přísný dozor* nad školami a nařídil *kontrolu názorů a myšlení* věřících stejně jako *církevní cenzuru* a sestavení seznamů závadných, kacířských knih, jejich *pronásledování* a *ničení*. Koncil jednoznačně definoval římskokatolickou věrouku, církevní obřady a tradice a *nařídil jejich bezpodmínečnou závaznost pro každého člověka na Zemi bez rozdílu*. Byly schváleny a potvrzeny mnohé věroučné body, na nichž katechismus římskokatolické církve stojí dodnes a dále různé náboženské *povinnosti* a *závazky* a také mnohé, nově definované *příkazy* a *ustanovení* k různým náboženským, římskokatolickým *úkonům, obřadům* a *tradicím*, z nichž mnohé jdou přímo proti výrokům **Písma svatého** neboli jsou dodnes v přímém rozporu se **svatou Biblií**. Vyhlášeno, schváleno a potvrzeno bylo například:

- Učení o *transsubstanciaci* – vnitřní proměně, přepodstatnění – chleba a vína ve skutečné, autentické tělo a skutečnou, autentickou krev Kristovu při katolické mši; neboli učení o přímém skutečném znovuobětování Boha a Spasitele Ježíše Krista na oltáři při každé mši na pouhý příkaz běžného, lidského, římskokatolického kněze.
- Prokletí a zlořečení reformačního učení o *ospravedlnění z víry bez přimluvného přispění světců, římské církve a římskokatolického kněze*, definování nové podoby *ospravedlnění* podle římskokatolického ducha. („*Pokud někdo tvrdí, že hříšník je ospravedlněn*

- *pouze vírou, a myslí tím, že není zapotřebí žádného spolupůsobení za účelem obdržení milosti ospravedlnění a že není nutné, aby byl připraven a nakloněn působením své vlastní vůle, ať je proklet (anathema sit!).... Pokud někdo tvrdí, že ospravedlnění vírou není nic jiného než důvěra v Boží milosrdenství, které odpouští hřích z důvodu Krista, a že je to pouze tato důvěra, která ospravedlňuje, ať je proklet (anathema sit!)..." (Trent Ses. VI, Canons 9, 12).*
- Učení o *osobní bezhříšnosti (neposkvrněnosti) Panny Marie* a učení o tom, že byla uchráněna od *dědičného hříchu*.
- Vymezení *sedmi římskokatolických svátostí*: 1. křest, 2. biřmování, 3. eucharistie, 4. smíření (pokání), 5. pomazání nemocných, 6. svěcení, 7. manželství.
- Učení o nadřazené *moci kněžského svěcení* nad eucharistickou svátostí.
- Povinnost závazně věřit ve svaté prostředníky mezi Bohem a věřícími a údajně podle dřívější katolické tradice *uctívat jejich obrazy, sochy a ostatky*. Je to součást tzv. *tridentského vyznání*, kterým se římská církev výrazně odlišila od ostatních křesťanů, s nimiž ji spojovalo dřívější společné apoštolské vyznání z 2. – 3. století. *Tridentské vyznání* vyžaduje závazně věřit v papeže jako hlavy církve, věřit v očištec a uctívat *obrazy, sochy a ostatky svatých*.
- Platnost celého předchozího učení mnichů o *odpustcích* a o jejich moci při odpouštění hříchů.
- *Univerzálnost a samospasitelnost* římskokatolické církve.
- Učení o *moci kněží očistit duši od hříchu*.
- Pojem *lehkého a těžkého hříchu* a odmítnutí učení o *očistění od hříchu* pouhým smytím Kristovou krví bez přímělného zástupnictví svatých, Panny Marie, kněze a církve.
- Nařízení každému člověku o *povinné zpovědi knězi* a nutnost získání jeho *rozhřešení* jako závazné podmínky pro spasení.
- Povinnost uzavírání každého *manželství* výhradně v přítomnosti faráře a dvou dalších svědků a zavedení *církevních matrik* – společného zápisu o narození, křtu, oddavek a úmrtí.
- Povinnost farářů *vyučovat všechny děti* katolickému náboženství.
- Povinnost umísťovat v kostele *svatostánek s Největší svátostí* na hlavní oltář.
- Prohlášení, že *latinský překlad Bible svaté – Vulgáta* – pořízený v Betlémě mnichem Jeronýmem v letech 390 až 405 n.l. ze starolatiných textů je autentický vůči původnímu hebrejskému a řeckému znění Písma svatého.
- Postavení *apokryfních knih* na úroveň závazných biblických knih hebrejského Starého a řeckého Nového Zákona jako inspirované Duchem svatým.
- Vymezení *pravomoci biskupů* vůči sobě navzájem a pravomoci vůči všem lidem jako zmocněnce papežské stolice a uznání jejich *apoštolské autority*.
- Povinnost každému duchovnímu složit *vyznání víry*.
- Vyhlášení *boje proti protestantismu*, sestavení programu *rekatolizace* – protireformačního programu.
- Odmítnutí protestantského učení o předem určené budoucnosti v Božím plánu – *předurčení (predestinaci)*.
- Jmenování komise pro sestavení velmi podrobného a nového *indexu zakázaných knih*, který by se používal ve všech katolických zemích.
- Učení, že *římskokatolická tradice* je autoritativně závazná stejně jako samotné Boží Slovo, neboli, že je *tradice* postavena na úroveň Písma svatého.

- Učení o *nezměnitelné jednotě Krista s církví a církve s Kristem*, to je o svázání moci Ježíše Krista s mocí církve a tím přiřčení římské církvi všech božských vlastností patřících výhradně Bohu a Spasiteli.
- Bezvýhradná a nezměnitelná *svrchovanost papeže* nad celou církví a její hierarchií, nad všemi věřícími i nad celým světem a *božskost papeže* (papež jako představitel a zástupce Boha na zemi) s neomezeným právem vystavit každou zemi invazi křižáckých vojsk a kdykoliv podle jeho libovůle sesadit nebo dosadit každého panovníka a hodnostáře bez jakéhokoli soudu a možnosti obhajoby.

Po skončení *koncilu* *vyvstalo papežství nové a ještě silnější než předtím* a s ním bylo posíleno i postavení jezuitů v církvi, neboť je papež *Pius IV.* uznal za nejaktivnější *ochránce před působením reformačních učení* a přidělil jim úlohu a poslání *církevních strážců a teologických expertů* na nekatolická učení a učitelů kněží patřících do ostatních katolických řádů.

„Poslední etapu jednání charakterizovala převaha jezuitů a reprezentantů katolických románských zemí a podle toho vypadaly i výsledky. Závěrečný protokol Tridentského koncilu v prosinci 1563 oficiálně podepsalo 199 biskupů, sedm převorů a sedm představitelů řádů. Dvě třetiny z toho tvořili Italové, Španělů bylo třicet, Francouzů dvacet šest a dalších šestadvacet církevních zástupců pocházelo z jiných zemí. Když koncil začínal, sliboval si od něj Karel V. reformu církve, zrušení celibátu a užívání kalicha i pro laiky. Jeho závěru se nedožil. Na koncilu ale jednoznačně převážily tendence nejen proti radikálním reformám církve, ale v podstatě proti jakýmkoli reformám. Na pětadvaceti zasedáních, která se během patnácti let uskutečnila, byla naopak schválena řada protireformačních dogmat a posílena organizační jednota římskokatolické církve. Tridentský koncil tak vytvořil podmínky pro nástup celoevropské protireformace koncem šestnáctého a zejména v sedmnáctém století, která významně ovlivnila další historický vývoj evropských zemí v příštích staletích. Mnohé z reforem a doktrín přijatých na Tridentském koncilu zůstalo až do šedesátých let minulého století nosným rámcem katolicismu.“ (<http://stoplusjedna.newton.cz/stare/200210/so10a52a.asp>).

8.7 Vliv jezuitů na Německo prostřednictvím koncilu

Mezitím, co křesťanský svět zápasil o svá práva na *Tridentském sněmu*, získali jezuité přes zúčastněné panovníky také silný politický vliv po celé *Evropě*. Zvláště *Německo* bylo vystaveno jejich zhoubnému vlivu a také to i přineslo plody. Ve mnohých německých zemích, zejména v *Bavorsku* a *Rakousku* získal jezuitský řád již roku 1553 na výzvu *generála Loyoly* mnoho klášterů, budov a pozemků. *Generál Loyola* v dopise německým šlechticům napsal: *„Naše tovaryšstvo musí pouze na základě svých slabých sil, ale se zvláštní horlivostí přispěchat Německu na pomoc, neboť má kacírskou nákazu, a tím je vystaveno největšímu nebezpečí.“* (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 188**).

Na tuto vlasteneckou notu hrál pak později i *generál Lainez*. Svůj řád prezentoval jako slabý a ukazoval jej jako nemajetný, ba přímo chudý, ale plný lásky k německému národu, kterému jezuité chtějí pomoci od *„moru kacírství“*. A tato vlastenecká nota, zavedená *Loyolou*, také znovu našla odezvu u německých panovníků.

8.8 Rok 1556 – nová éra Bavorska

Už roku 1541 povolal vévoda Vilém IV., horlivý německý katolík, jezuity do Bavorska, aby potlačili zdejší protestantství i přesto, že proti jejich příchodu hlasitě protestovalo i samotné bavorské obyvatelstvo. Roku 1549 odevzdal vévoda jezuitům univerzitu ve starém katolickém městě *Ingolstadt* s právem vyučovat bohosloví svého řádu.

Jeho syn a nástupce, *Albrecht V.* (1550 – 1579), který byl v *Ingolstadt* vychován, miloval svobodu a dopřával ji i druhým. Svým poddaným dovolil přijímání „pod obojí způsobou“ a na *tridentském sněmu* navrhoval zrušení celibátu. Ale právě na tomto shromáždění se setkával s jezuity, kteří v něm zanechali jen ten nejlepší dojem a tak se stal jejich velkým příznivcem a přítelem.

Není proto divu, že už jako mladý vévoda povolal do *Ingolstadt* další jezuity k tomu, aby účinně bojovali s „kacířstvím“ protestantů. Roku 1556 jim v tomto městě založil přepychovou kolej, kde pak působili jezuité *Lejay*, *Salmeron* a *Kanisius*.

„7. července 1556 vstoupilo do *Ingolstadt* 8 otců a 12 jezuitů. To byl začátek nové éry Bavorska... I stát dostal novou pečeť... Římskokatolické představy určovaly politiku knížat a chování nejvyšších kruhů. Tento nový duch se však držel jenom vyšších tříd a nezískal si srdce prostých lidí... Přesto se pod železnou disciplínou státu a obnovené církve znovu stali oddanými katolíky, tvárnými, fanatickými a netolerantními vůči každému kacířství...“

Může se to zdát nepřiměřené připisovat takové úžasné ctnosti a činy pouhé hrstce cizinců. A přesto byla za těchto okolností jejich síla v nepřímé úměře vzhledem k jejich počtu. Okamžitý úspěch měli proto, že nenarazili na žádné překážky. Hned od začátku si *Loyolovi* emisaři získali srdce i mysl vyšších kruhů země. ...Počínaje další generací se z *Ingolstadt* stal dokonalý model německého jezuitského města.“ (**H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 89, 104, 112, 114**).

Na základě dalšího úryvku si můžeme sami udělat úsudek o tom, jaké myšlení jezuitští otcové do této bašty katolické víry zavedli: „*Jezuita Mayrhofer z Ingolstadt* učil ve své knize »*Zrcadlo kazatele*«: »Jestliže si žádáme smrti protestantů, nebude souzeni o nic víc, než kdybychom žádali smrtelné odplaty pro zloděje, vrahy, podvodníky a revolucionáře.«“ (**Fülöp–Miller: *Les Jesuites et le secret de leur puissance*, II, str. 98, 102**).

Výsledkem bylo nakonec silně katolické Bavorsko, bašta jezuitů. Nakonec kdysi liberální vévoda *Albrecht V.* „postupoval proti luteránství s maximální přísností a učinil ze své země jednu z nejsilnějších bašt katolicismu. Brzy mohli patřet s uspokojením mluvit o tom, že Mnichov je na nejlepší cestě stát se »německým Římem«.“ (**René Fülöp–Miller: *Tajemství a moc...*, str. 417**).

8.9 Vzrůst jezuitské moci v Německu

Téhož roku, kdy jezuité vstoupili do *Ingolstadt*, odevzdal kolínský arcibiskup jezuitům akademické kolegium *Tří korun* v *Kolíně* a brzy na to pak celou univerzitu. Z *Kolína* pak jezuité řídili zakládání koleje v *Trevíru* (1561), v *Mohuči* (1561) a dále ve *Špýru*, *Aschaffenburgu* a *Würzburgu* a pak v *Antverpách* a *Löwenu*, také v *Tournai* v *Belgii*, *Saint–Omeru* a *Cambrai* ve *Francii*.

Také arcibiskup trevírský, duchovní kurfiřt *Jan VI. von der Leyen* (1556 – 1567) přijal jezuity do své země, aby s jejich pomocí protestanty ve své diecézi, což byl téměř každý, „vedli zpět do lůna matky církve katolické“. K tomu jim roku 1561 založil kolej v *Trevíru*. Jeho nástupce arcibiskup *Jakub III. von der Elz* (1567 – 1581) zřídil jezuitům kolej v *Koblenci* a další nástupce arcibiskup *Jan VII.* (1581 – 1599) svěřil jezuitům vyučování ve všech školách *Trevíru*. V tomto městě a v *Koblen-*

ci založil roku 1585 ještě seminář pro výuku a vzdělání jezuitských kněží.

Mohučští arcibiskupové následovali příkladu svých kolegů z *Kolína* a *Trevíru*. Jezuitům s pomocí kolínského jezuitského řádu zřídili roku 1561 kolej v *Mohuči* a v *Aschaffenburku*.

Roku 1565 povolal jezuity do své diecéze varmienské (emerlandské) biskup *Stanislav Hosius*, která náležela k *Polsku* a zde jim zřídil kolej v *Braunsbergu*. Tohoto příkladu následovalo ovšem i mnoho dalších německých biskupů, takže jezuitský řád nakonec dosáhl toho, že skoro všechny bohoslovecké semináře byly v rukou jezuitů. Při tomto jezuitském tažení pomáhali jezuité zvláště z *Ingolstadt* a z *Kolína*. Například jezuita *Kanisius* se dostal na žádost říšského probošta až do *Ellwangen*, aby tam upevnil narušenou katolickou víru a aby tam zřídil jezuitskou kolej.

8.10 Boj proti reformaci v Bavorsku

Práci *Albrechta V.* v *Bavorsku* dokončili jeho následovníci, a to zvláště *Maxmilián I.* (1597 – 1651, za svého zpovědníka měl jezuitského kněze *Contzena*, který se pravidelně zúčastňoval zasedání tajné rady a vypracovával programy pro bavorské finance a daňovou správu). Avšak již *Albrecht V.* si uvědomoval svou „povinnost“ zajistit svým svěřencům „spasení“. Příčiněním jezuitu *Kanisia* proto zřídil roku 1559 jezuitskou kolej v *Mnichově*, roku 1565 v *Dillingách* a roku 1579 v *Augšpurku*, kde také jezuitům odevzdal vyučování na všech školách.

V životě *Albrechta V.* se však projevovalo nejen dárcovství jezuitskému řádu, ale i fanatické pronásledování svobodně uvažujících lidí, tedy přesně takových, ke kterým sám dříve patřil, dokud osobně nepoznal jezuity. „*Jakmile přijeli otcové do Bavorska, zpřisnil Albrecht V. svůj postoj vůči protestantům a proti všem, kteří jsou jim nakloněni. Od roku 1563 bez milosti vypověděl všechny odbojníky a neměl žádné slitování s anabaptisty (lidmi prohlašujícími za neplatný katolický křest a platný výhradně křest podle Bible), kteří museli snášet mučení utápěním, ohněm, žalářem a řetězy. To vše si jezuita Agricola velmi pochvaloval... Kromě toho musela zmizet celá generace lidí ještě předtím, než bylo pronásledování korunováno úplným úspěchem. Až v roce 1586 se moravským anabaptistům podařilo ukrýt 600 obětí před vévodou Guillaumem. Tento jeden příklad dokazuje, že vyhnanců nebyly stovky, ale tisíce, což byl hrozný zásah do řídce obydlené země.*

„*Ale,*“ řekl *Albrecht V.* na zasedání mnichovské městské rady, „*Boží čest a spása duší musí být vyvýšeny nad ostatní časné zájmy.*“ (**H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 89, 104, 112, 114**).

Chtěl-li někdo dosáhnout jakéhokoli veřejného úřadu, musel se napřed zavázat přísahou, že bude katolickou církev hájit proti všem útokům. Tomu, kdo se zdráhal takovou přísahu složit, hrozilo vězení nebo vypovězení ze země. Kněží, kteří se ucházeli o nějakou německou faru, museli se u jezuitů, stejně tak jako veřejní učitelé, nejprve podrobit velmi přísné zkoušce a podepsat vyznání víry, která byla sestavena od jezuitů. Ten, kdo tak neučinil nebo kdo přijímal pod obojím byl prohlášen za *kacíře* a byl potrestán *tvrdým žalářem* nebo *vypovězením* ze země. Pochopitelně, že z toho povstala veliká nespokojenost bavorského lidu a otevřená nenávisť lidí proti jezuitům. Ovšem to nic nepomohlo. Vévoda *Albrecht* jezuitskému řádu sám dodával odvalu a zasypával je novými a novými dary.

Následkem toho bylo všechno školství v *Bavorsku* povolna vloženo do rukou jezuitů a tato země se stala základnou jezuitů pro jejich pronikání do východního, západního i severního *Německa*.

8.11 Bohatnutí jezuitského řádu

Také nástupce vévody *Albrechta, Vilém V.* (1579 – 1597), se jezuitům propůjčoval celou svou přízní a náklonností, takže jim odevzdal nejen všechny zbylé školy a *cenзу* knih, ale dokonce jim svěřil i svého syna a dědice trůnu *Maxmiliána* a svého svěřence arcivévodu *Ferdinanda Štýrského* na výchovu v jezuitské koleji v *Ingolstadt*. Oba pak zůstali vždy věrnými žáky patres. Když *Ferdinand Štýrský*, budoucí císař, opustil jezuitskou kolej, „*putoval hned se svými učiteli do Říma, aby si dal požehnat od papeže. Cestou se zastavil ve slavném poutním místě Lorettu a tam složil slib, že ve všech dědičných zemích, ve Štýrsku, Korutanech a Krajině bude potírat protestantství s nasazením veškerých svých sil.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 419**).

Kromě toho *Vilém V.* vystavěl jezuitům v *Mnichově* novou, přepychovou kolej a kostel sv. *Michala*. Novou kolej jim vybudoval i v *Řezně* a v *Altöttingu* jim vystavěl novou rezidenci. *Vilém V.* si zvykl radit se o všech důležitějších politických záležitostech vždy se svým jezuitským zpovědníkem *Menginem*. Tím získali jezuité veliký politický vliv přímo v samotném *Mnichově*.

Po roce 1585 obrátili jezuitští otcové na víru také část *Vestfálska* závislého na *Cologne*. V roce 1586 se objevili v *Neussu* a v *Bonnu*, v jedné z rezidencí cologneského arcibiskupa. V roce 1587 otevřeli kolej v *Hildesheimu* a v roce 1588 v *Münsteru*. Tato kolej měla již v roce 1618 na 1300 žáků. Při tomto tažení katolicismu byla dobytá větší část západního *Německa*, a to především díky *Wittelsbachovi* a jezuitům.

„*Spojenecká smlouva mezi Wittelsbachem a jezuitou byla možná ještě důležitější pro »Rakouské země« než pro západní Německo.*“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 117, 120**).

Arcivévoda *Karel* ze *Štýrska*, poslední syn císaře *Ferdinanda* se v roce 1571 oženil s bavorskou princeznou, „*kteřá na hrad v Gratzu přinesla úzkoprsé katolické tendence a přátelství s jezuitou, které převládalo na dvoře v Mnichově.*“ Pod jejím vlivem se *Karel* usilovně snažil „*vykořenit kacířství*“ ze svého království. A když v roce 1590 umíral, vynutil si na svém synovi a následovníkovi, *Ferdinandovi*, přísahu, že jeho práci dokončí.

Ferdinand byl na tuto práci v každém případě dobře připraven. „*Pět let byl žákem jezuitů v Ingolstadt, kromě toho byl tak omezený, že neviděl žádný vznešenější úkol než znovuzavedení katolické církve ve státech, které zdědil. Jestli to bude pro jeho země výhodné, ho vůbec nezajímalo.* »*Raději budu vládnout zemi, která je v troskách, než zemi, která je prokletá,*« řekl.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 117, 120**).

Když jezuité viděli, že se jim v *Německu* a v *Bavorsku* daří dobře, po davech přicházeli z *Itálie* a z dalších zemí a brzy byla země jezuitů úplně zaplavena. V *Bavorsku* je *Vilém* bohatě obdarovával, takže nebylo ve velmi krátkém čase téměř žádného bavorského města, kde by jezuité neměli svou kolej, která byla většinou bohatě zařízena.

Za vlády *Maxmiliána I.* (1597 – 1651) bylo vlivem jezuitů, jak **Bílek** dále píše, potlačeno a udušeno každé *hnutí za svobodu* a *humánní rozlet ducha*. Tento vévoda zahrnoval jezuitu ještě větším dobrodiním, než jeho předchůdci. Roku 1618 jim dal augustiánský klášter v *Mindelheimu*, čtyřiceti tisíci zlatých podpořil vystavění a zařízení koleje v *Burghausenu* roku

1629, pravidelný, trvalý příjem kláštera ustanovil na 3000 zlatých a v *Horním Falcku* jim odevzdal skoro všechny kostely a nejlepší statky, farnosti a majetek duchovních.

Ovšem za tato dobrodiní, která bavorský vévoda jezuitskému řádu prokazoval, sklídl od jezuitů nejenom nevděk, ale přímo i zákeřnou, podlou zradu. Když *Maxmilián* uzavřel ve třicetileté válce roku 1647 příměří s *Francií* a *Švédskem*, jezuité to neviděli rádi a přemluvili bavorského vojevůdce *Jana z Wertu*, aby na svém knížeti *Maxmiliánovi* spáchal zradu a své vojsko převedl k císaři. Detaily plánu byly brzy dohodnuty a nic vévodovi nepomohlo, že stál v čele katolické strany v celém *Německu* a že dokonce roku 1608 zřídil katolickou ligu proti *evangelické unii*. Řád jezuitů byl uražen, zrada byla připravena. Avšak jejich zákeřný plán jim nevyšel díky věrnosti protestantských důstojníků, kteří odmítli převelení vojska splnit.

8.12 „Odměna“ jezuitů

Jezuité se k *Bavorsku* zachovali zrádně i za vlády *Maxmiliána Emanuela* (1679 – 1726), následovníka *Maxmiliána I.*, který ve válce o *Španělsko* působením jezuitů opustil císaře a přidal se ke straně francouzského krále *Ludvíka XIV.* Tak vzniklo francouzsko – bavorské vojsko. Ovšem když rakouské vojsko nad francouzsko – bavorským vojskem roku 1704 u *Hochstadtu* a *Blindheimu* zvítězilo, byl vévoda *Max Emanuel* přinucen ze své vlastní země uprchnout a vládu prozatímně předat své druhé manželce *Terezii Kunhutě*, dceři *Jana Soběského*.

Kunhuta však měla za svého zpovědníka jezuitu *Theodora Schmakekse* z *Luttichu*, který byl i jejím důvěrníkem, poradcem a současně i milencem. A tento jezuita svým neomezeným vlivem přemluvil kněžnu, aby jeho prostřednictvím potvrdila onu hanebnou smlouvu v *Illesheimu* roku 1704, kterou sám ještě předtím ve prospěch *Rakouska* tajně, bez vědomí *Kunhuty* vyjednával.

Ratatským a bádenským mírem dostal vévoda *Maxmilián Emanuel* roku 1714 svoji zemi zpátky a tím se mohl do *Bavorska* po více než desetiletém vyhnanství zase vrátit. Je ovšem s podivem, že si poučení z charakteru jezuitů nevzal a že na ně nezanevřel. Pouze jezuitu *Schmakekse* pro jeho zrádné chování ze svého dvora vypověděl, ale dal mu doživotní penzi 400 zlatých na rok.

Všechno ostatní zůstalo při starém. Členové *Tovaryšstva Ježíšova* požívali u bavorského dvora stále přízně a obliby. Také i syn vévody *Maxmiliána Emanuela* a jeho nástupce *Karel Albrecht*, který byl vychován u jezuitů, byl jimi po celý čas svého panování (1726 – 1745) plně ovládán a usměrňován tak, jak to jezuité potřebovali a to i v době, kdy se stal německým císařem pod jménem *Karel VII.*

Teprve jeho synovi *Maxmiliánu Josefovi III.* (1745 – 1777), i když byl vychován opět u jezuitů, se přeci jen podařilo udržet si ducha svobodného rozhodování a pokrokovou mysl a vlivu jezuitů se vymkl. Velice obdivoval technický pokrok a vědecké vynálezy. Rozhodl se, že školství z ducha jezuitů vymaní. Aby tedy v *Bavorsku* vzdělání úplně osamostatnil a zbavil je závislosti na jezuitech a uvolnil tak dráhu vědeckému bádání, svobodomyšlnosti a pokrokovosti, odňal jezuitům cenzuru spisů *Akademie věd*, kterou založil v *Mnichově* roku 1759.

Dále se snažil zlepšit celkový stav národních škol a úplně zdevastovanou a zotročenou univerzitu v *Ingolstadtu* z vlivu jezuitů rovněž vymanit a vrátit její původní věhlasnost a slávu po celé Evropě. Jezuité mu však v tomto rozsáhlém reformačním úkolu bránili a překáželi, jak

nejvíce mohli. A tak udrželi nejen školy a univerzitu jak v *Bavorsku*, ale i v *Německu*, a to až do úplné zrušení jezuitského řádu.

Kapitola 9

Infiltrace německých protestantů

9.1 Generálův nápad

Doktor **Alberto Rivera**, exjezuitský kněz pod nejtajnější přísahou 4. stupně ve svých písemnostech uvádí, že již první generál řádu jezuitů, Ignác Loyola, dal v době *Tridentského koncilu* příkaz k postupnému a nenápadnému pronikání jezuitů do řad protestantů pomocí jakéhokoliv postupu a způsobu.

Zvláště k tomu vytipování jezuité měli podle *Loyolova* plánu úplně prosáknout reformační hnutí v Německu a Švýcarsku a dostat se až k samotným představitelům reformačního hnutí *Lutherovi*, *Melanchtonovi*, *Pistoriovi*, *Zwinglimu* a k dalším, kteří kromě **Bible** šířili i myšlenky „kacířů“ *Jana Husa* a *Johna Wycliffa* (*Wyclifa*, *Wycleffa*, *Jana Viklefa*, *Viklifa*) (*1330 – † 31.12.1384). Toto protestantské hnutí pak měli nasměrovat k poddanosti Římu a nebo ho úplně rozložit a zničit.

Plnění tohoto příkazu můžeme pozorovat již na samotném *Tridentském koncilu*. Tam si jezuité vyzkoušeli, jakou obdivuhodně účinnou zbraní proti papežovým nepřítelům tato *infiltrace* ve skutečnosti je. *Infiltrovány* byly nejen skupiny protestantsky smýšlejících biskupů, ale dokonce i samotní panovníci, a to pomocí jejich zповědníků. Nerozhodovalo, zda jde o zповědníky jezuitského řádu nebo čistě o katolické kněze. Papež na naléhání *Ignáce* dal příkaz, aby všichni kněží účinně s jezuitou spolupracovali a všechny jejich žádosti ochotně plnili.

Takový příkaz se v dějinách opakoval ještě několikrát, stejně tak jako v dnešní době. *Infiltrováni* byli na *koncilu* i papežovi kardinálové a arcibiskupové, aby pokud možno jednohlasně podporovali neomylnost a nepostradatelnost papeže jako jediného božího zástupce na zemi s výhradními právy duchovní a světské moci.

A tak, aniž to kdo pozoroval, ovládali a usměrňovali *Tridentský koncil* ve skutečnosti sami jezuité přesně tak, jak si to přál jejich generál *Loyola* a po něm *Lainez*. Kdekoliv se vyskytl názor odlišný od představ jezuitů, ihned se toho ujímali a snažili se mínění *koncilu* nasměrovat zpět ke *katolickým dogmatům* a k *monopolním právům papeže*.

A protože se tento plán zdařil, skončilo nakonec *tridentské shromáždění* úplným rozkladem, chaosem a destrukcí, takže nikdo nevěděl žádný závěr. Katolíci nevěděli, zda reformace je či není legální a protestanti nevěděli, jaká jsou a nejsou jejich práva. Kardinálové přestali věřit arcibiskupům, biskupům a kněžům a ti zase obráceně. A tato nedůvěra se rozlezla i vzájemně mezi nimi. Jeden přestal věřit druhému.

Pouze papež měl jistotu, že smí všechno a že k tomu může používat jezuitské vojsko, na které se může plně spolehnout a které si proto velice zamiloval. A to byl přesně výsledek, kterého chtěl generál jezuitů dosáhnout. Umístit se v papežově přízni co nejvýše, výše než ostatní řády a výše, než jeho nejbližší spolupracovníci z řad kardinálů a arcibiskupů. Z toho důvodu zaseli jezuité mezi ně *nedůvěru* a *podezřívavost*.

9.2 *Výchova jezuitů k infiltraci*

Po skončení *Tridentského koncilu* se jezuité, když zjistili účinnost *infiltrace*, snažili proniknout i do řad protestantských německých knížat. Co bylo plánem *infiltrace*? Uhnízdít se v domovech vysoce postavených protestantů a odtud se dostat do jejich shromáždění. Pokud by se to nepodařilo jezuitům přímo osobně, pak měli nařizeno umístit tam všude své tajné komplice případně kohokoliv, kdo bude ochoten s nimi spolupracovat na úkolu zavést k protestantům katolické náboženství.

Jejich plánu nahrávala i ta skutečnost, že protestantská knížata nebyla fanaticky zaměřena proti katolíkům, jako tomu bylo opačně u katolíků, kteří si nechávali svoji nenávisť a nesnášenlivost vůči protestantům vyexcitovat jezuitským řádem do nejvyšších stupňů fanatismu.

Na rozdíl od nich byla protestantská knížata k jinověrcům plně snášenlivá. Katolíci se na jejich územích mohli volně pohybovat, měli mnoho katolických chrámů dotovaných a udržovaných katolickými charitami pod ochranou katolických biskupů a jiných duchovních. Bylo dovoleno volné vyznávání víry podle vlastního svědomí. Taková situace byla například v *Sasku, Hesensku, Porýnsku, Dánsku, Wittenbersku, v Branibořích* a na *Brunšvicku*.

Nejsnáze proto mohli jezuité na protestanty působit v jihoněmeckých a středoněmeckých zemích, kde žili katolíci a protestanti pohromadě. Tam bylo jejich působení nejméně nápadné.

9.3 *Infiltrující agenti*

Jezuité se k dosažení svých cílů neštítali *žádných prostředků*, žádné *Isti* ani žádného *násilí*. Své spolupracovníky, kromě dobrovolných zájemců, získávali *hrozbou, vydíráním* nebo *podplácením*. Pak takové lidi různými prostředky donutili ke složení tajného *slibu 3. stupně* jezuitskému řádu, v němž se jezuitům zavázali ke všem službám podle svých největších sil, zavázali se k věrnosti řádu a k bezvýjimečné poslušnosti.

Ovšem i samotní jezuité byli k úkolu *infiltrace* vybíráni, a to nejen podle přísných kritérií z řad zkušených jezuitů, ale i z řad nových učňů. Téměř na každé jezuitské koleji a univerzitě byla zavedena výuka *infiltrace*. Podle kritérií sestavených od *generála řádu* a zakotvených do *Ústavy*, byli pak vybíráni jezuité, ze kterých byla utvořena skupinka, která byla od samého počátku určena výhradně pro nejtajnější plnění speciálních úkolů *infiltrace*.

Tito lidé procházeli pak ještě ostřejším výcvikem s ještě brutálnějšími metodami, než jejich řeholní kolegové. Ale přitom se vždy dbalo na to, aby se jim jejich fantazie a nápaditost, na rozdíl od jejich oficiálních kolegů řádu neničila a neomezovala, ale rozvíjela se přesně tím směrem, jak to tajné poslání vyžadovalo. A to se teprve psala druhá polovina 16. století!

Tento postup ostatně trvá dodnes, zvláště při výchově politiků a veřejně činných pracovníků. Proto neplatí zákonitě pravidlo, že každý jezuita (tedy i tajný) je ve své rozumové stránce totálně zničen a jeho IQ sníženo na minimum tak, jak to řádu vyhovuje nejvíce. Rozum tajných jezuitů je sice také totálně přeměněn, ale jejich speciální výcvik pro zvláštní úkoly z nich činí ve svém oboru experty schopné okamžitého přizpůsobení, maskování a improvizování s cílem úkol provést přesně tak, jak to jeho představený žádá. Mnoho politiků, státníků, biskupů, kněží a veřejně činných osob proto vyniká ve svém oboru, aniž kdo tuší, že jsou tajnými členy jezuitského řádu a že mají jezuitskou výchovu (dnes např. *Bill Clinton, Fidel Castro, Gerry Adams* a další).

Pro nejtajnější úkoly byli již tehdy vybíráni jezuité, kteří měli abnormálně vyvinutý smysl pro nekonečné způsoby utajování, byli neobyčejně nápadití ve vymýšlení *Isti* a úskoků a mu-

seli již dopředu předvídat celou řadu kombinací pro případ, kdyby některý způsob selhal. Museli to být lidé trpěliví, nezlomné jezuitské povahy a vůle. Museli být nejbezvýhradnějšími roboty *jezuitského generála*, který byl jejich přímým nadřízeným a hlavním koordinátorem. Jejich poslušnost při plnění rozkazů musela být více než fanatická. Byli to také atentátníci, teroristé a sebevrazi současně, ochotní se nechat po atentátu okamžitě zabít. Byli ochotni přinést zbraně či výbušninu na svém těle a pokud to nešlo jinak, raději při jejím výbuchu s druhými zemřít, než aby *úkol generála* nebyl splněn. Nepoznáváme v tom i dnešní teroristické praktiky?

Úkol *infiltrace protestantů* se stal silně akutním a spěchal. Proto byli jezuité a jejich tajní komplicové vyzkoušeni jen na několika zvláštních, tajných úkolech a pak byli ihned posíláni do *německých protestantských zemí*. Jejich pravé poslání neznal mnohdy ani tamější jezuitský řád, ani katoličtí hodnostáři. Tito tajní uchvatitelé *lidské svobody* a *lidského svědomí* pracovali s takovou obezřetností, že jim nebylo možné v případě provalení aféry dokázat vůbec nic. Nikdy totiž nepracovali přímo, ale vždy pomocí svých nastrčených kompliců, vyjednaváčů a nevědomých *protestantů*, kteří jejich pravé pohnutky a záměry nechápali. „*Účel světí prostředky*“ a v rámci tohoto hesla, pokud to bylo v zájmu *Říma* a *jezuitského generála*, mohli provést cokoliv a přitom jim to bylo již předem odpuštěno. Pracovali buď sami nebo ve skupinkách.

9.4 Průběh a financování infiltrace

V Německu se těmto jezuitům podařilo pro svůj úkol získat kromě mnoha jiných vlivných lidí například i luteránského bohatého kupce z *Hamburku*, který za veškerý rozkvět svého obchodu děkoval jezuitům. Složil jim tajný *slib 3. stupně* a ti mu odměnou za to sjednávali početné odběratele po celém světě. Tento obchodník *zradil mnoho protestantů* a byl příčinou mnoha krveprolití, mnoha zničených rodin, mnoha mučení nevinných lidí, mnoha jejich utrpení i útěků z jejich domovů.

Jezuité nebo jejich komplicové se do protestantských rodin dostávali prostřednictvím dojemné přívětivosti, strojené lásky a přetvařovaného porozumění. Mnozí protestantští kazatelé byli ve skutečnosti jezuité a takovým se dařilo na katolickou víru kolikrát obrátit i celá shromáždění. Jiní tajní jezuité vystupovali jako lékaři protestantských rodin, jako protestantští učitelé řeči, jako překladatelé, jako výteční šermíři vyučující šermu, jako výborní učitelé tance, zpěvu, hudby, malířství, jako učitelé historie, jako správci protestantských kostelů, jako horliví opatrovníci protestantské literatury nebo jako matematikové, fyzikové, alchymisté, drogisté, apatykáři, hvězdáři, astronomové a jiní vědci tehdejšího věku. Ovšem neštíteli se ani úlohy milenců manželek vlivných protestantských šlechticů, soudců, radních apod.

V tomto přestrojení se lehce dostávali do protestantských rodin, kde se snažili vydobýt si napřed přízně vlivných domácích osob a když se jim to podařilo, začali postupně a nenápadně odbourávat zprvu vedlejší protestantské zásady a pak podkopávat i ty hlavní, které činili hranici mezi protestantským a katolickým náboženstvím naprosto zřetelnou a hlavní.

Stejným způsobem se jezuité vplížili i na protestantské úřady, školy a univerzity. Mladší členové řádu byli posláni do *Frankfurtu nad Odrou*, do *Roztok*, *Wittenberga*, *Lipska* a *Mariboru*. Tam se dali zapsat jako studenti práv nebo lékařství či teologie. Pod touto rouškou pak své bezstarostné kolegy – studenty přiváděli na svou stranu sliby o skvělé budoucnosti, pokud přestoupí na katolické náboženství. Tyto svazované duše k jejich rozhodnutí ještě mnohdy

přemlouvali peněžitými úplatky. Mezi učiteli cizích jazyků pak bylo mnoho vystudovaných jezuitů, kteří v těchto praktikách pokračovali stejně jako v době svých studií.

Jezuité získali mnoho nekatolíků také „skutky lásky, štědrosti a milosrdenství“ tím, že o přednostech katolické víry přesvědčovali peněžitými dary, zvláště pak v době po třicetileté válce, kdy bylo peněz velmi málo, dále pak charitativní a humanitární činností v nemocnicích a špitálech a zakládáním různých spolků pro pomoc chudým. Tyto spolky bývaly při úřadu města a byly vždy nějak spojeny s univerzitou města stejně tak, jako úřad sám.

Jezuitští studenti a později i jezuitští učitelé, kterým se podařilo proniknout do života a dění protestantského města či univerzity nebo rodiny vystavovali na odiv svou nezištnost, mírumilovnost, lásku, milosrdné skutky, peněžité i hmotné dary, nemocniční péči, starost o chudé apod. A činili to s takovou vervou a okázalostí, že to působilo jako neodolatelné kouzlo. Ve skutečnosti to byla psychologická reklama a nátlak na svobodu člověka stejně jako v případě dnešní agresivní reklamy.

Prostředky k *infiltraci* brali jezuité buď pravidelných příjmů, které k tomu byly vyhraněny od papeže nebo z darů a z peněz od projezuitsky smýšlejících knížat a kněží. Ovšem peníze šly i z různých nadací a sbírek pro obrácené nekatolíky z celé Evropy, ze závětí, z odpustků, jejichž prodej přivedli jezuité k dokonalosti a uplatňovali je přes *Vatikán*, dále z ukradeného majetku jiných řádů, z inkvizičních procesů a z tajného obchodu s otroky. Později to bylo i z kostelních úroků a desátek, které vydržovali zvláště ty nejchudší vrstvy protestantských zemí. Po celém *Německu* bylo založeno mnoho výběřčích pokladen a sbírek, které existovaly až do oficiálního zrušení roku 1770.

9.5 Katolizace po infiltraci

Jezuité používali k pokatoličtění různé politické nátlaky, vyhrožovali existenčními problémy nebo německým knížatům naopak slibovali zajištění mocenského postavení. Podle jezuitů měli zvláště šanci ti, kteří se ještě od katolického náboženství zcela neodvrátili.

Tak například roku 1614 přestoupil na katolické náboženství *Wölfang Vilém* z *Falc-Neuburgu*, aby získal podporu bavorského *Maxmiliána* a podporu katolické ligy k uplatnění svého dědičného práva na knížectví v *Jülich-Cleve*. Jeho syn *Filip Vilém* měl již katolickou výchovu a mohl se tak roku 1653 stát panujícím falckrabím z *Zweibrücken-Neuburgu* a roku 1658 kurfiřtem *Falckým*. Jeho syn *Jan Vilém* začal protestanty dokonce silně utiskovat a na naléhání jezuitů i pronásledovat. Katolickou církev se snažil v celé zemi prosadit jako vedoucí církev s monopolním právem vládnout a rozhodovat o duchovních věcech. Jezuitům pak odevzdal univerzitu v *Heidelbergu* a zřídil jim i několik kolejí.

Jeho nástupce *Karel Filip* (1716 – 1742) byl již jezuitou ovládnut úplně. K *protestantům* choval hlubokou nenávisť, která byla ještě více podněcována jezuitou. Naštěstí zemřel bez dědiců a tím moc jezuitů v *Kurfalcku* skončila.

Další metodou, jak pohnout mladými princy protestantských šlechtických rodin, kterých bylo v *Německu* velké množství, aby se rozhodli pro katolické náboženství, bylo, že při různých příležitostech stavěli na odiv *bavorské* a *falckoneuburské prince* a nebo celé rodiny, které jezuité zaopatřili velmi lukrativními a výnosnými pracovními místy. Touto účinnou metodou získali jezuité pro katolickou církev mnoho rodin a princů a dokonce i mnoho rodin odpadlých a přesto bohatých.

Tato reklama byla velmi účinná i daleko za hranicemi *Německa*, například v *Paříži* a v *Benátkách*. Mnoho princů pak bylo získáno i pro jezuitský řád, mnoho jich skončilo jako katoličtí biskupové s královským platem a s žádnými starostmi a povinnostmi a mnoho jich skončilo přímo jako kardinálové.

Jezuitům se také podařilo trvale získat římské církvi *Albrechtovu* saskou protestantskou rodinu tím, že působením jezuitského kněze *Kopfera* roku 1697 přestoupil kurfiřt saský *Fridrich August I. Silný* na katolickou víru, aby mohl být zvolen za krále v *Polsku*. Pod jeho ochranou se v *Polsku* hned začalo se šířením katolicismu, stejně tak jako v sousedním *Sasku*. V *Drážďanech* byly zavedeny katolické bohoslužby a působili zde jezuité z české provincie, jejichž kázání bylo možné slyšet v kostele Nejsvětější Trojice (dřívější dvorní kapli kurfiřta a krále). Místodržícím v *Sasku* byl jmenován kníže z *Fürstenbergu*.

Rozhazovačný princ *Kristian Augustus*, syn vévody *Morice* ze *Sasko-Zeitzu*, který si liboval ve smyslnostech, se stal v *Paříži* katolíkem, jen aby dostal místo kanovníka v *Kolíně*, *Lutichu* a *Münsteru*. Ještě téhož roku se stal proboštem, brzy na to roku 1697 byl jmenován od císaře *Leopolda I.* biskupem v *Rábu* v *Uhrách*, roku 1706 se stal kardinálem a roku 1707 arcibiskupem primasem ostráhomským s ročním trvalým příjmem 150 000 tolarů. Pomocí jezuitu *Františka Schmelzera* svého panujícího bratra, vévody *Morice Viléma* ze *Sasko-Zeitzu* (1681 – 1717), přestoupil roku 1715 v doksanském klášteře v *Čechách* tajně na katolické náboženství a jeho vnuk *Moric Adolf* přemluven od jezuitů se stal litoměřickým biskupem v *Čechách*, kde roku 1759 zemřel.

9.6 Jezuitská infiltrace – prohra protestantů

Proti tomuto pronikání katolíků do řad *protestantů* se však *protestantští evangelíci* začali bránit. V *Sasku* například pro zachování evangelické církve zřídila knížata „*Tajnou církevní radu*“, které byla svěřena správa všech církevních věcí.

Ale když *Fridrich Augustus* přestoupil na katolickou víru a pod jménem *August II.* se stal polským králem, mělo to pro *Sasko* těžké následky. V severní válce roku 1706 bylo *Sasko* zničeno od *Švédů* a různými válečnými daněmi a dávkami tak vysáto, že se z toho nemohlo dlouho zotavit. Kromě toho *August II.* zařizoval v *Drážďanech* uměleckou sbírku s obrovskými náklady a stavěl i mnoho drahých, honosných domů. Jeho kralování bylo všemi směry vedeno jezuitu, na kterých byl tak závislý, že bez nich se neúčastnil ani jednoho jednání. Svou politikou dovedli jezuité *Augusta II.* až k tzv. *Torušskému krveprolití*.

Podobně si počínal i jeho syn *Fridrich August II.*, který na katolickou víru přistoupil už jako korunní princ roku 1717. Roku 1733 po smrti svého otce nastoupil v *Sasku* a *Polsku* vládu. Za jeho panování (1733 – 1763) byli nekatoličtí šlechtici a nekatoličtí duchovní zbaveni všech politických práv.

Infiltrace se jezuitům v *Německu* podařila tak dokonale, že se *reformace* proti katolickému náboženství nevzmohla až do dnešní doby. Jezuité své mocenské úspěchy slavili krok za krokem. Například roku 1663 přestoupil v *Paříži* na katolické náboženství *Kristian Ludvík*, vévoda *Meklenburg-Schwerinský* (1658 – 1692), což mělo za následek destruktivní zkázu jeho země. Roku 1707 se podařilo jezuitům převést na katolickou víru mladičkou princeznu, vnučku vévody *Oldřicha* z *Brunšvicko-Wolfenbüttelna*, která se pak mohla stát chotí císaře *Karla VI.* Vévoda *Anton Oldřich*, přijal katolickou víru veřejně roku 1710 v *Bamberku*. Roku 1758 získali jezuité trvale pro katolické náboženství *Kristiana IV.*, falckrabího z *Falc-Zwei-*

brücken–Birkenfeldu a jeho syna prince *Fridricha Michala*, jehož druhý syn *Maxmilián Josef* zdědil *Bavory*, kde se roku 1806 stal bavorským králem.

9.7 Následky infiltrace

K následkům *jezuitské infiltrace německých protestantů* je také nutno připsat i *hon na čarodějnice a kouzelníky*, kterými byli většinou prostí nevinní lidé a „kacíři“ a jen výjimečně pár duševně pomatených lidí. Zřídka šlo skutečně o spiritisty v pravém slova smyslu využívající černé nebo bílé magie.

Jezuité při *infiltraci* využívali i fanaticky založených katolíků a *protestantů* a posílali je do protestantských zemí s tím, že je to země plná *čarodějnic* provádějící různé *půlnoční orgie* se samotným *děblem* v podobě *černého kozla* nebo *kocoura*. Svým líčením vykreslovali posluchačům tak *hrůzostrašné historky plné dětské krve, plodové vody, křiku nemluvnat, lidských přirození, roztrhaných těl, umrlčích kostí, oběšenců a půlnočních sexuálních zrůdností a perverzností*, že posluchači *hrůzou* i *omdlévají*. Po takovém kostelním jezuitském show a kázání se s vytřeštěnými očima třásli ještě týden.

Musíme si uvědomit, že *pověřčnost* lidí, a to v jejich jakémkoliv postavení byla v *Německu* tak veliká, že nebylo těžké proti nevinnému protestantskému obyvatelstvu poštvat vojsko patřící *pověřivým* katolickým šlechticům nebo celou skupinu *pověřivých* prostých lidí. Tam, kde *infiltrace* stagnovala, náhle přicházeli *inkvizitoři* a následovalo strašlivé *mučení* bez ohledu na věk, na majetnost a na to, zdali je to muž či žena. Stejně drasticky jako dospělí lidé byly mučeny i jednorocní děti, těhotné ženy, starší děti, mládež a starci. Plály hranice, vězení se plnila, hroby nestačily hltat zohavená a utýraná těla. Účast města a jeho okolí na veřejných popravách byla vždy povinná. Vládl teror a náboženství strachu.

V *Paderbornu* nejvíce zuřil jezuita *Loeper*, ale v jiných krajích se „*vyznamenali*“ i jiní netvoři a zrůdy. Ještě roku 1749 jezuita *Gaar* vychvaloval ve své řeči ve *Würzburgu* po upálení domnělé čarodějnice moudrou přísnost jezuitských zákonů proti kouzelnictví a čarodějnictví. (O tom všem existuje mnoho historických podkladů a knih i v češtině, které na rozdíl od přímých dějin jezuitů z nezávislých zdrojů není zatím problematické sehnat.)

Proti takovým nástrojům jezuitského řádu se jen těžko bojovalo a jen málokdo se odvážil postavit proti. Píle, s jakou jezuité vedli *infiltraci Německa*, je sice obdivuhodná a přinesla „své ovoce“, ale výsledkem je silně katolické *Německo* až do dnešní doby, i když má mnoho „evangelíků“. Z dřívějšího německého protestantismu zůstal pojem *evangelík* jenom jako název. Svými *obřady* a *uctíváním* stejných *zákonů* a *pověř*, jako mají katolíci, jsou ve skutečnosti němečtí „*evangelíci*“ také katolíky a současná prokatolická, německá vláda ovládaná jezuity, je jen smutným důkazem toho, jak silná zbraň *Vatikánu* je *jezuitská infiltrace*.

Na příkladu *Německa* můžeme velmi dobře pozorovat, jak původní bašta *protestantismu* se vlivem spolupráce s jezuitským řádem stává poddajná *Vatikánu*. Můžeme také pozorovat, jak vlivem *Říma* pak taková země přináší zkázu všem okolním i vzdáleným státům v celé *Evropě* po celá další staletí.

Protestantské ideje *Dr. Martina Luthera*, *Filipa Melanchtona* a Švýcara *Ulricha Zwingliho* jsou dnes přesně v té poloze, ve které je jezuité chtěli mít už v době 16. století. S buldočí vytrvalostí, žraločí dravostí, úskočností hyeny, úhoří slizkostí, hadí tichostí a s pokorou beráncí šli jezuité za svým cílem tak dlouho, dokud nedosáhli svého. A nic nezměnilo situaci, když byl v *Německu* na čas jezuitský řád zrušen. Byl to už jen pouhý záchvěv umírajícího ducha

protestantské svobody. A když odezněl, byli jezuité v zemi znovu povoleni a vatikánský kříž a meč se vrátil v plné síle, aby své dílo dokončil.

Jezuitští generálové si od počátku uvědomovali tu skutečnost, že když Německo zbaví reformačního ducha, získají pro své cíle tvrdý, bezcitný, fanatický, nadřazovací a panovačný národ, který jezuitské mentalitě přesně vyhovoval a vyhovuje i dnes. Německo se stalo doménou jezuitského řádu a jak ještě uvidíme, bude manýry tohoto jezuitského státu okoušet znovu mnoho národů v celé Evropě, jak to na sobě těžce pocítili i generace našeho století.

Kapitola 10

Rakousko, Tyrolsko, Štýrsko, Uhersko, Solnohradsko

10.1 Svobodné Rakousko a konec svobody

V *rakouských zemích* byla už roku 1548 většina obyvatel *protestantského vyznání*. Statistika uvádí 30 *protestantů* na jednoho *římského katolíka*. Vzhledem k velké neučení katolických obyvatel se katolíci do boje s *protestantismem* nepouštěli a naopak žili ve *společné svornosti*.

Rakušané stále více tíhli k *protestantskému vyznání víry*, takže byla naděje, že celé *Rakousko* se brzy stane *protestantskou zemí* a útočištěm pronásledovaných z okolních států. Arcivévoda rakouský a římský král *Ferdinand I.* začal mít z této situace obavy a se strachem sledoval *vzmáhající se reformační víru své země*. Aby tomu učinil konec, povolal roku 1551 do své země jezuitu. *Ferdinand* chtěl, aby se věnovali mládeži, zakládali školy, vyučovali svobodnému umění, literatuře, filozofii, teologii a všemu, co tehdejší mládež mohlo vzdělávat. Současně dostali úkol vybudovat novou soustavu celého školství a zastávat církevní služby. K tomuto povolení přispělo to, že v zemi nebyla ani jedna katolická škola a bylo i velmi málo katolických kněží.

Nejprve si *Ferdinand I.* vyžádal mladého jezuitu *Petra Kanisia de Hondta*, který byl od roku 1549 profesorem bohosloví na univerzitě v *Ingolstadt*. *Kanisius* začal učit bohosloví ve vídeňské univerzitě a roku 1551 se také stal dvorním kazatelem. Tento chytrý jezuita si brzy získal přízeň krále *Ferdinanda* v takové míře, že měl být roku 1553 dosazen na vídeňské biskupství. Tomu však odporoval *generál Loyola*, ale pak to nakonec na jeden rok povolil. *Kanisius* tam však zůstal čtyři roky, dokud nebyl povolán k dalšímu úkolu.

Po *Kanisi*ovi přišel jezuita *Bobadilla* s dalšími jedenácti tovaryši. Všichni se zpočátku chovali velmi skromně a pokorně. Přebývali v *dominikánském* klášteře a na živobytí si vydělávali obchodem s tzv. „*jezuitským práškem*“, který dělali z hořké kůry.

Jejich poměry se však brzy zlepšily, když se jezuita *Bobadilla* stal *Ferdinandovým* zpovědníkem. Na žádost svého jezuitského zpovědníka pak daroval *Ferdinand I.* jezuitskému řádu v *Rakousku* roku 1554 opuštěný karmelitánský klášter a přisoudil jim plat 1 200 zlatých ze cla. K tomu jezuité dostali pod svou správu jeden měšťánský seminář, potom roku 1558 seminář pro chudé bohoslovce a roku 1560 zřídili jezuité také seminář pro mladé šlechtice.

10.2 Kanisiův katechismus

Roku 1554 vydal jezuitský fanatik *Petr Kanisius* knihu ***Velký katechismus***, který byl sepsaný jako odezva na *Lutherův* spis o pravé, biblické víře. Císař zavedl jezuitský katechismus svým rozkazem dne 14. srpna 1554 jako povinnou učebnici náboženství po celé říši. Z *Rakouska* se tato učebnice dostala do dalších zemí.

Roku 1559 byl *Kanisiův katechismus* vytištěn pražským jezuitským kolegiem jako první spis tohoto kolegia v latině, češtině a němčině a okamžitě byl uveden do jezuitských pražských škol. Katechismus byl však vytištěn bez jakéhokoliv povolení *Karlovy univerzity*, což mělo za následek uvěznění knihtiskaře na delší dobu do žaláře. Ale odpor *luteránsky* smýšlejí-

cí Karlovy univerzity proti *Kanisiovu katechismu* byl naprosto zbytečný a neúčinný. Kromě výkladu všech katolických článků víry obsahoval *katechismus* také různé modlitby, rady a návody k *praktickému* náboženskému životu, což se líbilo mnoha *Pražanům* a navíc tento spis prodávali sami jezuité v pražském kolegiu přímo svým žákům, čemuž *Univerzita* nemohla zabránit. Pod jezuitským dohledem se navíc žáci brzy naučili *katechismus* zcela z paměti a jejich znalosti byly neustále obnovovány.

Roku 1569 byl *Kanisiův katechismus* vydán také ve *Španělsku, Nizozemí, Francii* a *Tyrolsku*. Učebnice byla standardní pomůckou proti *Lutherovu učení* a jezuitským řádem byla natolik šířena, že se již roku 1616 dočkala svého čtyřtého vydání.

Protestanti v Rakouských zemích však zanedlouho poznali, že Kanisius je jejich úhlavní nepřítel, který protestanty u Ferdinanda I. při každé příležitosti pomlouvá, očerňuje a štve proti nim císaře, aby je pronásledoval. Císař se však k pronásledování nedal pohnout, protože byl snášenlivého náboženského ducha a moc dobře věděl, že protestanti nemají proti katolíkům nenávist a že mohou vedle nich žít v poklidu a ve vzájemné svornosti. Zato o jezuitech se to říci nedalo. Jejich nenávist a nesnášenlivost vůči protestantům a štvání proti nim naháněla císaři husí kůži. Ne nadarmo Kanisia protestanti, jak píše **Bílek**, pojmenovali *Canis Austriacus – Pes rakouský*.

10.3 Snaha o zachování svobody

Po císařově smrti si jeho synové rozdělili císařství na tři díly: Nejstarší syn *Maxmilián II.* obdržel *Rakouské vévodství – Horní a Dolní Rakousy*, dále *Čechy* a *Uhry*, druhý syn *Ferdinand*, který po dlouhou dobu spravoval *Čechy*, obdržel *Tyrolsko* a tak zvané *přední (venkovské) země* a třetí syn *Karel* dostal *Štýrsko, Korutany, Krajinu, Gorici, Terst* a *Istrii*.

Vztah mezi *Ferdinandem I.* a jeho nejstarším synem *Maxmiliánem II.* nebyl vůbec harmonický. Mezi otcem a synem panovaly dlouhodobé velmi vážné náboženské a panovnické neshody. *Maxmilián* svému otci vyčítal, že i přesto, že ho čeští stavové přijali za svého krále, že mu nedovolil, aby tuto funkci vykonával a že za správce určil svého druhého syna *Ferdinanda*. Otec měl však k tomu svůj důvod, protože *Maxmilián II.* nenáviděl jeho jezuitské udavačské rádce, které velmi přísně sledoval a soudil a zároveň otevřeně kritizoval svého otce, že k nim má naprostou důvěru, což mu nejednou osobně otevřeně vyčetl. Naproti tomu *Ferdinand I.* velmi těžce nesl, že jeho nejstarší syn a dědic císařské moci a funkce ochotně přijímal nové náboženské, *protestantské učení*, že se rád obklopoval učiteli a posly z různých „sekt“, které on sám pronásledoval a vyhlazoval a že řešil jejich stížnosti a problémy; že také od sebe odháněl katolické kněze, že se již po mnoho let odmítal účastnit římských obřadů a že dokonce raději odmítl nechat se korunovat uherským králem, než aby přijímal pod jednou způsoubou.

Kolem roku 1561 však v *Maxmiliánově* chování nastala změna. Šlo totiž o jeho zvolení za krále a císaře římského. Avšak papež *Pius IV.*, ačkoli přál *Habsburkům*, se *Ferdinandovi I.* netajil s tím, že k jeho schválení bude žádat výslovné záruky věrnosti papežské stolici a římské církvi. Císař měl se svým synem vážnou rozmluvu, vyložil mu situaci a ukázal mu na nebezpečí, v něž se vydával, pokud nadále setrvá v reformačních myšlenkách. Mladý kníže se nakonec poddal a učinil přísahu, že chce žít a umřít ve svaté církvi římské jako jeho předkové. Začal se účastnit katolických náboženských obřadů a po svém zvolení roku 1562 slíbil poslušnost a věrnost papeži a církvi. Přesto i nadále zůstal věrný *protestantským zásadám*, neboť sám měl *protestantskou výchovu*. Jeho učitelem byl dokonce svobodmilovný *luteránský bohoslovec Pfauser*, kterého *Ferdinand I.* nenáviděl.

Po tomto jeho osobním zlomu nastoupil *Maxmilián II.* jako legitimní král v *zemích Koruny české* a také *uherské* a rovněž i v *císařství německém* a po celý čas svého panování (1564 – 1576) se snažil stále respektovat požadavky protestantů a vyhovět jejich nárokům na svobodné vyznávání Boha a žít svobodně podle své víry a to i přes nepřízeň a tlak jezuitských kněží, kteří neustále usilovali vetřít se do jeho společnosti a soukromí jako političti a osobní rádci a zvrátit jeho umírněnou politiku v radikální kroky ve prospěch *Říma*.

Za jeho vlády proto došlo v jeho království k omezení tlaku na *protestanty* a obnovil jim svobodu v takové míře, kam až to bylo s ohledem na papeže a španělského krále možné. Šlechticům zaručil *náboženskou svobodu*, kterou vyhlásil na základě hesla: „*Nejsem to já, kdo je řiditelem svědomí mých poddaných, ale Bůh*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 199**).

Šlechticové a ostatní panské stavy směli mít v *Rakousku* ve svých kostelích duchovenstvo podle svého přesvědčení. Veřejné bohoslužby se většinou konaly v *protestantských* kostelích a v *protestantském duchu* s tím, že nikdo nikoho nesměl nutit účastnit se bohoslužby, která mu nevyhovovala. Za této vlády bylo docíleno *maximálního srozumění a přátelského vyrovnání katolíků s protestanty*.

Maxmilián II. také neschvaloval podlý čin svého zetě, francouzského krále *Karla IX.*, kterým zosnoval *Bartolomějskou noc*, při které tekla krev *Hugenotů* ulicemi do slova proudem po několik dnů, z čehož se papež *Řehoř* nesmírně radoval. Krále *Jindřicha III.* utíkajícího z *Polska* *Maxmilián* žádal, aby již více nepronásledoval tak zvané „*kacíře*“ a dokládal mu, že pro vladaře není většího zločinu, než svým poddaným brát *svobodu svědomí* a svého syna *Rudolfa* velmi přísně potrestal, když pod vlivem jezuitů a na základě jejich svedení chtěl s několika fanatickými *Španěly* a *Italy* zbořit luteránský kostel vystavený od barona *Roggenburga* ve *Vídni*.

Přátelství mezi oběma stranami bylo na takové *ekumenické úrovni*, že „*by se protestanti již málem vrátili zpět do lůna matky církve římskokatolické*“, kdyby se do toho znovu nevrátili jezuité a svým tlakem a nenávistí vůči protestantům znovu nevybudili u svobodně uvažujících lidí protitlak.

10.4 Odpověď Říma

Na základě příkazu z *Říma* bylo vyvíjeno veškeré úsilí k tomu, aby se mezi oběma stranami podařilo zasít nedorozumění, rozkol a nakonec i válka. Když jezuité viděli, že u císaře *Maxmiliána* důvěru nezískají, vetřeli se do přízně císařovny *Marie* a skrze ni působili na císaře tak, aby katolické náboženství zase slavilo v *Rakousku* své úspěchy. Když ani na naléhání císařovny *Marie* nechtěl upustit od zavedení náboženské svobody ve svých zemích, vyhrožoval mu papež klatbou.

Císař velmi dobře věděl, že jsou to jezuité, kteří proti němu papeže poštvají a kteří mu nyní staví do cesty jen samé těžkosti a záludnosti. Ale ze své země je přesto nevyprovokoval. Pouze jim odejmul učitelské právo a licenci na teologické fakultě vídeňské univerzity a na vzdělávacím ústavu pro mladé šlechtice a zrušil také výhody, které jim jeho otec *Ferdinand* udělil.

Na protest ho opustil jeho dvorní kazatel jezuita *Kanisius* (což císař jenom uvítal) a odešel do jezuitské koleje ve *Freiburgu* ve *Švýcarsku*, kde zůstal až do své smrti roku 1597 a odkud řídil katolizaci po celé *střední Evropě*.

Císař však udělal velikou chybu, když uposlechl naléhání papeže, aby nevydával žádný zákon, který by oběma náboženským stranám opravňoval politickou samostatnost. Zanedbal

také vydat zákon o duchovních právech obou vyznání a právě tyto chyby otevřely jeho nástupcům volné pole působnosti k náboženské nesnášenlivosti podněcované *Vatikánem* a jezuitu.

10.5 Rudolf II.

Po smrti císaře *Maxmiliána II.* roku 1576 nastoupil jeho syn *Rudolf II.*, který vládl v *Čechách*, *Uhrách* a *Německu* a který byl vychován na španělském dvoře jezuitskými učiteli a svojí prokatolickou matkou *Marií*, dcerou *Karla V.* Vlivem této výchovy se stal fanatickým katolíkem, který byl ve věcech víry naprosto nesnášenlivý. Obyvatelé zemí, ve kterých vládnul, brzy poznali jeho fanatického ducha, když roku 1580 dovolil jezuitskému řádu pronásledovat protestanty a všemi možnými prostředky včetně mučení je přivádět zpět na katolickou víru.

Zavládl krutý teror, který jezuité šířili všude, kam vstoupili a neslitovali se nad nikým. V *Rakousku* zvláště vynikal krutým pronásledováním jezuita *Scherer*, který se svými tovaryši razil heslo: „*Bud' bude z protestanta během okamžiku katolík, nebo se musí (v nejlepším případě) vystěhovat ze země.*“ K tomuto úkolu jim pomáhala celá řada katolických biskupů, dvorní kazatelé a nekonečná řada tajných kompliců. Všichni měli jen jeden cíl: Povznést katolickou církev v *Rakousku* do monopolního postavení.

Rudolf II. byl však naštěstí zároveň strašně slabý a bojácný, takže mnoho svých předsevzetí nedotáhl do konce. I když byl v rukou jezuitů povolným nástrojem, přesto předání státního majetku do rukou jezuitů silně vážlo *Rudolfovou* rozkolísaností, náladovostí a naštěstí i zapomnětlivostí a vlastní touhou po majetku a bohatství. Jezuitům bylo darováno jen několik opuštěných nebo chátrajících klášterů, ale přímo jim byly *Rudolfem* odepřeny žádosti o darování honosně vyzdobených a bohatě zařízených kolejí v *Horním* a *Dolním Rakousku*, které si vyhlédli a odmítli jim darovat také mnoho pozemků, o které by tím přišel. Po dlouholetém úsilí se jezuitům podařilo urvat jeden kostel s pozemky nedaleko *Vídně*.

10.6 Konec vlády Rudolfa II., jezuitská válka

Roku 1595 ustanovil císař *Rudolf II.* za vladaře v obou *Rakousích* svého bratra *Maxmiliána* a roku 1608 jeho vliv na *Rakousko* skončilo, když se pomocí protestantských knížat podařilo *Matyášovi* přinutit *Rudolfa II.*, aby mu podstoupil nejen *Horní* a *Dolní Rakousko*, ale i *Uhry* a *Čechy*. Avšak ještě roku 1609 stačil *Rudolf II.* povolit protestantským stavům v *Čechách* náboženskou svobodu a *Matyáš* totéž udělal i ve zbývajících zemích, které mu byly podstoupeny.

Matyáš však nebyl silným králem a na vladařství očividně nestačil. Proto povolal *Ferdinanda*, vévodu *Štýrského*, jako svého nástupce.

Toho využili jezuité, věrní *Ferdinandovi* rádci zahrnovaní jeho přízní a ti skrze *Ferdinanda* působili na *Matyáše*, aby proti protestantským stavům vystupoval přísně a nepřátelsky. *Protestanti* se vzbouřili, ale jezuité skrze *Ferdinanda* radili, aby *Matyáš* povstalce potlačil násilím a aby z tohoto důvodu povolal španělské vojsko. Roku 1618 bylo vojsko skutečně *Matyášem* povoláno, které pod vedením *Dampierra* přitáhlo a zaujalo své pozice.

Ovšem zbrojili i rakouští protestantští šlechtici a s českými protestantskými knížaty, šlechtici a měšťanstvem udělali smlouvu o vojenské pomoci. Roku 1619 však král *Matyáš* náhle

zemřel a papež si umínil, že *Rakousko* dostane plně pod svoji moc a přes *jezuitského generála* vyslal jezuitu, aby na trůn dostali silně projezuitského *Ferdinanda II.* („*Jeho Císařská Milost*“ – „*J.C.M.*“).

Když začali jezuité provádět přípravy pro splnění tohoto úkolu, přitáhl vojevůdce českých stavů, hrabě *Thurn*, do *Rakouska* a vtrhl do *Vídně*, kterou pak i obléhal. Šestnáct protestantských rakouských šlechticů vstoupilo do hradu, kde byl ukryt *Ferdinand* i s jezuitu. Předložili mu listinu o *politické samostatnosti a duchovních právech a svobodě protestantů* a žádali, aby ji podepsal. *Ferdinand* odmítl a to byl signál *Dumpiеровu* vojsku, které zatroubilo na útok, neboť bylo schováno v záloze. S tím *Thurnovi* povstalci nepočítali a dali se na útěk. Nicméně čeští evangeličtí stavové při stavovském povstání krále *Ferdinanda II.* z trůnu *Českého království* sesadili a tím v jeho osobě i celou habsburskou dinastii, která tento trůn držela 93 let. Z pozice českých stavů bylo povstání oprávněným činem, legitimní obranou proti politickému a náboženskému útlaku a zcela odpovídalo tehdejšímu zájmu *Českého království*.

Po bělohorském vítězství dosadili jezuité na rakouský a znovu na český trůn *Ferdinanda II.* a na jejich radu začal král nemilosrdně trestat všechny *rakouské a české protestanty* hlava nehlava. K *rakouským protestantům* byl však milosrdnější, než k *českým*. Podle návodu jezuitů pak nastalo vypovězení všech *rakouských protestantských kazatelů* ze země a násilné pokatoličťování celé země.

Zvláště v *Horních Rakousích* byly páčány takové krutosti a zvěrstva, že se *protestanti*, nemaje už nic ztratit, odhodlali v květnu roku 1625 ještě jednou k boji za náboženskou a politickou svobodu. Válka trvala až do listopadu 1626. Během této doby *selští protestanti* nejméně třikrát vyhráli a dokonce již v *Enži* uzavřeli smír mezi sebou a vyslanci *rakouských katolických stavů*. Ten ale vévoda *Maxmilián* na naléhání jezuitů neuznal za právoplatný, a tak válka pokračovala a skončila 30. září 1626 úplným povražděním 40 000 protestantů bojujících za svá práva. Zajatí šlechtici, kteří vedli povstání byli v březnu a dubnu 1627 popraveni.

Jezuité dostali od *Ferdinanda II.* zcela volnou ruku, kteří toho náležitě využili. Celé *Rakousko* bylo ve velmi krátké době pokatoličťeno s co největší přísností a nesmlouvavostí. Za tuto práci dostali jezuité roku 1636 darem a do dědictví několik honosných domů ve *Vídni* a statky *Žíreč* a *Šaclíř* v *Čechách* zkonfiskované *Adamovi Trčkovi*.

10.7 Majetkové intriky jezuitů v Rakousku

Po smrti *Ferdinanda II.* roku 1637 nastoupil na *rakouský trůn* mírný panovník *Ferdinand III.* (1637 – 1657), který, i přestože byl vychován od jezuitů, nepřipustil, aby měli na jeho panování vliv. Byl snášenlivý i v náboženství a upustil od pronásledování protestantů. Za jeho vlády bylo v *Dolních Rakousích* ještě 42 hraběcích rodů a 20 rytířských rodů, které byly *protestantského, evangelického* vyznání a které přežily hrůzy předchozího pokatoličťování.

Když zemřel, nastoupil na císařský trůn jeho syn *Leopold I. Habsburský* (1658 – 1705; v letech 1657 – 1705 také *český a uherský král*), který byl opět odchovanec jezuitů, ale byl jich poslušen, takže jim byl poddán i jako vladař a to i proti své vůli. Proti své vůli měl také jezuitského zpovědníka *Filipa Müllera*, kterému se musel svěřovat nejen ve věcech soukromých, ale i státních a vojenských. (Jedním z *Leopoldových* jezuitských zpovědníků byl také kněz *Balbach*).

Neměl dostatek sil ani odvahy, aby se jim vzepřel i v rozdávání darů, které si vyucovali stále víc a víc. Proto jezuité hltali jeden majetek za druhým stále žehrajíce, jak je to málo a jak je potřeba nových a nových domů a pozemků.

Tomuto nesmyslnému rozdávání rakouského majetku učinil přítrž pouze nejvyšší úředník císařského dvora, hofmistr a *Leopoldův* první tajný rada *Václav František Eusebius z Lobkovic*. Nejenže přísně evidoval, co všechno již jezuité na *Leopoldovi I.* vyžebřali, ale sám počet darů snižoval, jak jen mohl.

Je známo, že mnoho darů, které už měli jezuité přislíbené, se nakonec jezuitům nedostalo, protože hofmistr jednoduše listiny, které měl opatřit darovací pečeti, roztrhal, což *Leopold* potají jenom uvítal. Tímto způsobem hofmistr předešel odevzdání například *Kladského hrabství* a města *Štýrského Hradce* do spárů jezuitů. Zachráněno však bylo i mnoho jiných měst, domů, objektů, klášterů a pozemků.

Podobně tomu bylo i s předáním jednoho velmi bohatého statku, který na neustálé žebrání jezuitů nakonec *Leopold I.* ve slabé chvíli přislíbil, i když to bylo ve skutečnosti proti jeho vůli. Ale *Václav z Lobkovic* celou situaci skvěle zachránil. Vymohl si na císaři, aby směl za něj celou záležitost vyřídit sám, což mu také císař s velikou úlevou přenechal, zvláště když poznal, jak odvážně jeho úředník s jezuitou jedná.

Když pak jezuité žádali *Lobkovic*, aby jim příznivě vyřídil žádost o předání statku i s pozemky, zeptal se jich *Lobkovic*, zdali jsou ochotni podrobit se výroku božského Spasitele. Když zbožní otcové k tomu svolili, ukázal jim *Lobkovic* na zkrácený nápis na kříži: „J.N.R.J.“ a pravil: „*V těchto písmenech jest rozhodnutí vaší žádosti, jako by je vyslovil sám Kristus.*“ Jezuité však pokrytecky odpověděli, že neznají žádného jiného výkladu těchto písmen, než jen: „*Jesus Nazarenus Rex Judaeorum (Ježíš Nazaretský, Král židovský)*“ Kníže *Lobkovic* usmívaje se, pravil: „*Páni páteři neumějí dobře čísti, že? Pro vás to zní takto: Jam Nihil Reportabunt Jesuiti (Již Ničeho Neodnesou Jezuité)*“ a s úsměvem je opustil. **(T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 204).**

Kníže *Lobkovic* byl jezuitům trnem v oku. Věděl, že se hrabě *Jiří Ludvík ze Sizendorfu* stal roku 1656 díky jezuitské protekci předsedou dvorní komory a ministrem financí a že tohoto svého úřadu zneužíval jen k prospěchu jezuitů a svému, takže za dobu jeho úřadování bylo zpronevěřeno přes 18 milionů zlatých. Kníže *Lobkovic* císaře před hrabětem *Sizendorfem* a jeho špatným hospodařením s penězi varoval, ale bázlivý *Leopold* se do toho raději nepouštěl. Dále hraběti *Sizendorfovi* důvěřoval, neboť předpokládal, že to nebude tak zlé a horké, jak to kníže *Lobkovic* stavěl.

Zato na základě jezuitských pomluv a neustálého očerňování ztratil kníže *Lobkovic* u císaře důvěru, zvláště když se císař od jezuitů dozvěděl, že si *Lobkovicova* manželka *Augustina Sofie ze Sulzbachu* nechává v *Roudnici* konat veřejné evangelické bohoslužby a že je to „*kacířka*“.

16. října 1674 byl proto císařským rozhodnutím ze všech svých hodností a úřadů kníže *Lobkovic* sesazen a musel do tří dnů opustit dvůr a zdržovat se až do odvolání pouze na svém statku v *Roudnici v Čechách* jako vězeň a vyhnanec. Nesměl ani žádat jakéhokoliv vysvětlení, aby se dozvěděl příčinu svého sesazení a pokud by toto porušil, bylo mu vyhrožováno ztrátou života i ztrátou jeho statků. Tak mocný byl vliv jezuitů, že i císař kvůli nim propustil svého nejlepšího a nejvěrnějšího rádce s nespřavedlivou a veřejnou hanbou.

S *Lobkovicovým* pádem padla poslední hráz, která ještě překážela rozšiřování moci a vlivu jezuitů u císařského dvora. Jenom v samotném císařském hradu bylo na 250 jezuitů, kteří byli

spojení s ministrem financí hrabětem *Sizendorfem* a zpronevěra peněz nyní naby-
la neuvěřitelných rozměrů.

10.8 Císař Leopold I. – více štěstí než rozumu

Císař *Leopold I. Habsburský* se však již brzy přesvědčil, že kníže *Lobkovic* měl pravdu, když ho před tímto hrabětem *Sizendorfem* varoval. Roku 1680 se z nějakých příčin musel v *Praze* zdržet víc než předpokládal a tehdy ho ještě stačili navštívit a varovat proti *Sizendorfovi* pánové arcibiskup hrabě *Jan z Valdštejna* a hrabě *Kinský*. Své výpovědi také doložili pádnými fakty, které už předkládal kníže *Lobkovic*.

Císař ještě z *Prahy* okamžitě svého ministra financí odvolal a propustil, ale hrabě *Sizendorf*, předstíraje, že právě koná *Duchovní cvičení*, utekl do jezuitského profesorského domu, kam sebou přinesl i všechny nakradené klenoty, zlato a stříbro.

Když císař *Leopold I.* poznal, jak ho hanebně ke svým záměrům jezuité zneužívali, neodevzdal jim svého syna *Josefa* do výchovy, ale svěřil ho do péče zbožnému, učenému a nepředpojatému knězi *Františku Ferdinandovi Rumlovi*. Jezuité se chtěli vši silou a všemi intriky mladého arcivévody zmocnit, ale nepodařilo se jim. Jeho učitel byl stále při něm a nic nepomohlo ani to, že císaře a jeho syna jezuité strašili a snažili se je *vydésit* představou o jejich nevěrnosti jezuitskému řádu.

Přes všechny své podlosti však nebyli jezuité z *Rakouska* vyhnáni. Císař jim dokonce znovu vyšel vstříc, když *Uhry* žádaly o zvýšení *protestantských stavů* na úroveň katolických. Tehdy tuto jejich žádost zamítl stejně tak jako žádost o vypovězení jezuitů z této země. Začal jim opět dávat různé dary v podobě domů pro jejich koleje a pro kolej v *Linci* určil dar 1 000 zlatých ročně.

Jako svého zpovědníka si také vybral jezuitu *Engelberta Bischofa*, který byl však naštěstí jen jezuitou podle jména, ale ne svým přesvědčením. Byl velmi poctivý a nezneužíval toho, že je zpovědníkem císaře. Proto také neodevzdával řeholnímu generálovi do *Říma* žádné informace.

Tím se ovšem *Bischof* vůči svému řádu velmi těžce provinil a byl předvolán až k samotnému generálovi. Císař se ho diplomaticky snažil všelijak vysvobodit a jeho cestu do *Říma* zrušit. Ale všechny císařovy snahy zůstaly marné. Pro jezuitského zpovědníka si dokonce přijel i zvláštní papežův zmocněnec, který trval na tom, že se s ním musí *Bischof* okamžitě odebrat do *Říma*.

Císaři však už došla trpělivost a rázně papežskému zmocněnci řekl, že když *generál* o to tak usiluje, aby honem jel *Bischof* do *Říma* a nehledí na císařskou žádost, že tedy nepošle *Bischofa* do *Říma* samotného, ale že mu jako ochranu dá sebou všechny jeho spolubratry žijící ve všech rakouských zemích, ale že se potom v těchto zemích také nesmí žádný jezuita již nikdy více ukázat. Tato rozhodná slova se neminula svého účinku, neboť *Bischof* zůstal ve *Vídni* u císaře a již nikdo na něho nenaléhal, aby do *Říma* odjel.

10.9 Císař Josef I. Habsburský

Po smrti *Leopolda I.*, za vlády jeho nástupce na rakouský a český trůn, císaře *Josefa I. Habsburského* (1705 – 1711), neměli jezuité na státní záležitosti téměř žádný vliv, neboť to

byl jeden z mála habsburských panovníků, kteří neměli jezuitské vychovatele a rádce. *Josefu I.* byly jeho učitelem vštípeny zásady *svobodné vůle, rozumu a svobodného rozhodování*. Navíc si mladý panovník velmi dobře pamatoval všechny zra- dy, kterých se jezuité dopustili proti jeho otci ve *Španělsku, Tyrolsku* a v *Uhrách*. Z celé své duše jezuitu nenáviděl a hned jak nastoupil na trůn a uchopil vládu do svých rukou, vypověděl ze všech svých zemí jezuitu *Widemanna*, který drze a nestydatě při pohřbu císaře *Leopolda I.* ve Štěpánském chrámu v pohřební řeči dokazoval, že jen panovníci, kteří byli vychováni od jezuitů vždy vládli šťastně a požehnaně. Za *Josefa I.* také odcházeli čeští exulanti do emigrace, konkrétně do *Slezska*, kde byla rozšířena *náboženská svoboda*. Jejich emigrace se jim brzy vyplatila, neboť roku 1711 nastoupil *Karel VI.* (1711 – 1740), který začal *protestanty* ve svých zemích znovu silně omezovat, utlačovat a nakonec tvrdě pronásledovat. To vzbudilo další vlnu migrace českých a moravských protireformantů mimo hranice habsburských držav, konkrétně nyní do luteránského *Saska*.

Politické pozadí této doby nebylo pro panovníka *Josefa I.* vůbec jednoduché. Ze všech stran byl na něho vyvíjen tlak, a to jak ze strany římskokatolických tak i evangelických panovníků a představitelů církví: *„Josef I., ještě připustil přijetí trestního zákona z r. 1707, který stanovil hrdelní tresty pro kacířské kazatele, učitele, emisary, ve skutečnosti se takto přísná ustanovení neuplatňovala. Josef I. však ustoupil evangelickým panovníkům v říši a švédskému Karlu XII., kteří protestovali proti tomu, že ve Slezsku byla potlačována práva evangelíků, zaručovaná vestfálským mírem. Na Karla XII. se obrátili evangelíci osobně s prosbou o pomoc r. 1706 při jeho tažení Slezskem proti Sasku, podle nové smlouvy se Švédskem r. 1707 byli slezští evangelíci politicky zrovnoprávněni s římskými katolíky, dostali zpět stojednadvacet uzavřených luterských kostelů a povolení ke stavbě šesti kostelů nových. Tyto události našly živý ohlas v Čechách a na Moravě, odkud se evangelíci – přes přísné zákazy – hrnuli do nejbližších nových evangelických kostelů slezských v Hirschbergu (Jelenia Góra) a Těšíně.*

Na *Litomyšlsku* sepsali evangelíci téhož roku švédskému králi stížnost na své pronásledování a utrpení, jménem 7 000 lidí ji podepsalo několik set osob. Stížnost se nepodařilo doručit, úřady celou záležitost odhalily a její účastníky přísně potrestaly. *Karel XII.* byl vázán válkou v Rusku, jeho porážkou v r. 1709 a pozdější smrtí švédský zájem o náboženské poměry v habsburském soustátí končil, k zásahům do vývoje v Čechách a na Moravě (na rozdíl od Slezska) nedával vestfálský mír také žádné oprávnění.

Ale hnutí na *Litomyšlsku* ukázalo, že čeští evangelíci nejsou zdaleka umlčeni. *Josef I.* ve snaze překonat všestranné zaostávání habsburských držav zamýšlel provést řadu oprav – mj. univerzitních studií, revizi *Obnoveného zřízení zemského*, rozšíření stavovských práv a spojení Čech a Moravy opět v jeden užší celek. Byla naděje, že dojde i na nápravu náboženských poměrů ve prospěch českých evangelíků. *Josef I.* však zemřel a z veškerých oprav sešlo. Následující vláda jeho bratra *Karla VI.* (1711 – 1740) pak přinesla evangelíkům nový zvýšený útisk. Namísto svobody nebo uvolnění stíny doby barokní opět zhoustly – hrozná doba protireformace přešly v nejhlubší temno." (**J. Fiala: Hrozná doba protireformace, str. 156 – 157**).

10.10 Tyrolsko – Kanisiova bašta

Tyrolsko patřilo císařovi *Ferdinandu I.*, a proto i do této země povolal svého oblíbeného jezuitu *Kanisia*. Tento neúnavný jezuitský „misionář“ německých zemí si zde napřed získal velikou přízeň u dvorních arcikněžen a šlechticů. Tyto dámy se pak samy začaly přimlouvati,

aby jim císař *Ferdinad* poslal více jezuitů. Ti brzy po svém příchodu založili za finanční podpory císaře kolej v *Insbruku* a v *Hallu*.

Po císařově smrti nastoupil na tyrolský trůn jeho druhý syn *Ferdinand* (1564 – 1595), který byl vůči protestantům nepřátelský a nechával se snadno jezuitu ovlivňovat. Podařilo se jim přesvědčit ho i ke krvavému pronásledování protestantů. *Ferdinand Tyrolský* byl velikým příznivcem jezuitů, ale přesto do *Tyrol* povolal františkánského kněze *Jana Nasa*, aby svým učením zamezil šíření *Lutherovy reformy*.

Nasus byl vynikající řečník a roku 1572 se stal dvorním kazatelem insbruckého kostela. Dobýval řadu prokatolických úspěchů zvláště u dvora. Pak byl jmenován jako tajemník a rádce arcivévody v *Insbruku*.

Jezuité však *Nasu* nenáviděli a snažili se tyrolský dvůr přesvědčit, že *Nasa* je ve skutečnosti *kacíř* a že patří na hranici. Ale *Nasus* se dovedl jezuitům ubránit a ve svých kázáních jim zasazoval kruté rány, když odhaloval jejich záměry, pohnutky a cíle, za kterými šly cestou intrik, politikaření, diplomacie, lstí a podvodů. Nazýval je pokrytci, lháři, svatoušky a zrádci. Veřejně ukazoval na to, jak zneužívají zповědi a po jakých tajemství a intimnostech touží a jakými způsoby to z lidí dovedou vytáhnout.

Jezuité zuřili nejvyšší měrou, ale *Nasus* byl oblíbenější ještě víc než předtím. A když jezuité *Nasa* pomlouvali až u císařského dvora a ve *Vatikánu*, opět ničeho nedosáhli. Knížata a biskupové tohoto františkánského kazatele zvali z místa na místo, aby jim v kostele, klášteře nebo jen tak volně ve městě kázal. Sám papež ho zprostil obžaloby a naopak ho vyznamenal za rozvoj katolické víry udělením biskupského stolce s biskupskou hodností.

10.11 Konec tyrolských protestantů

Po smrti *Ferdinanda* připadlo *Tyrolsko* císaři *Rudolfu II.*, které je roku 1602 předal svému bratru *Maxmiliánovi* a pak roku 1618 toto hrabství přešlo do majetku *Leopolda štýrského*. Protože však neměl žádného dědice, rod roku 1665 vymřel a země připadla císaři *Leopoldu I.*

Od smrti *Nasa*, který byl jezuitskému řádu velikou překážkou, byli pak jezuité u moci a svým vlivem po celou tu dobu dusili protestantství co nejvíce. Tím byl duševní život této země hodně na útlumu.

A protože se jezuité obávali, že tyrolští protestanti znovu nabudou dech a vzchopí se, tajně povolali bavorského vévodu *Maxe Emanuela*, aby se svým vojskem přijel podpořit katolickou víru.

Bavorský vévoda skutečně přijel, a to i s francouzským maršálkem *Villarsem*. Jezuité je na své univerzitě uvítali slovy **Bible**: „*Ó Emanueli, králi a náš zákonodárce, na tebe národy čekají, neboť jsi jejich vykupitel. Přijď a vysvobod' nás!*“. Tyrolským stavům jezuité radili, že mohou bavorskému vévodovi přísahat věrnost bez výčitek svědomí.

O tom, že se jednalo o čistou zradu vůči *Tyrolsku* není třeba ani pochybovat. Dokonce jezuité museli vyzradit i všechna místa průsmyků a cest, aby mohlo bavorsko – francouzské vojsko do *Tyrol* bezpečně vstoupit a beze ztráty jediného muže rychle obsadit celou zem včetně *Insbruku*. Stejně tak museli vyzradit i vlastní polohu země, která nebyla všeobecně známá, což protestantům hledajícím úkryt před *Římem* plně vyhovovalo.

Jezuité plánovali, že si z *Tyrol* udělají za pomoci bavorského vojska jezuitskou baštu. Tyrolské stavy se ovšem vzchopily k obraně, bavorské vojsko vyhnaly a vyhnaly i většinu

jezuitů. A kdyby neodešli i jezuitští lektoři z jezuitské univerzity v *Halle* a *Insbruku*, byly by bývaly tyrolské stavy zničily celou *univerzitu*, jakou měly vůči jezuitům nenávisť za jejich okupaci země.

10.12 Štýrsko – rychlá katolizace

Ve *Štýrsku* měli jezuité větší pole působnosti než v *Tyrolsku*, protože třetí syn *Karel* jezuitům důvěřoval a země, které mu po smrti jeho otce připadly, byly více protestantské než katolické. *Karel* však chtěl mít katolické náboženství jako hlavní systémem, proto si na *generálu řádu Borgiovi* vyžádal několik členů Tovařstva Ježíšova. 12. listopadu 1573 jim ve *Štýrském Hradci* založil novou kolej a věnoval jim kostel i s městskou farou a k tomu 2 200 zlatých ročního příjmu. Kromě toho je vybavil mnoha výsadami a svobodou v jejich duchovní, misijní a pastorační činnosti.

Na kolej se brzy začalo hlásit mnoho chlapců, proto jezuité založili seminář pro chudší mládež a seminář pro šlechtickou mládež. Oba ústavy dostávaly velmi hojně různých darů, zvláště pozemků v hradeckém okolí, dále peněz a nových statků v *Antalu* včetně kláštera v *Judenburku*, lesy a několik mýt. Kromě toho museli na tyto jezuitské ústavy přispívat i dolnorakouští preláti, kteří to ovšem činili s velkým odporem.

Štýrští šlechtici brzy v jezuitech rozpoznali zárodky budoucích nepokojů, převratů a válek. Začali proto usilovat o to, aby byl tento jezuitský řád ze země vypovězen. Arcivévoda *Karel* si však jezuitu nechtěl znepřátelit, proto je nevypověděl, ale aby protestanty uspokojil, rozšířil jim náboženskou svobodu o některá další práva, která do té doby platila pouze jen ve *Štýrském Hradci*. Rozšířená práva se pak vztahovala i na taková města jako *Judenburg*, *Celovec* a *Lublaň*. Ovšem ve skutečnosti tajně doufal, že pomocí jezuitů později všechny tyto svobody bude moci protestantům zase odejmout.

10.13 Útlak štýrských protestantů

I když *Karel* jezuitskému řádu nadržoval a všemožně jim v protireformaci pomáhal a také sami jezuité se činili, přesto se protestantská víra ve *Štýrsku* šířila a sílila neuvěřitelnou rychlostí. Ve všech starorakouských zemích se do rukou protestantů dostaly dokonce i úřady, a to i ty nejvyšší. Vlivem vyhlášených svobod mohli být protestanty ve mnohých městech, jako například ve *Štýrském Hradci* i měšťané. Dokonce se stalo, že městské úřady mnoha měst v obavě proti vlivu katolíků a hlavně jezuitů si schválily zákon, že měšťanem se smí stát jen člověk protestantského vyznání. *Štýrsko* se jezuitů velice obávalo a města vydávala sebeobránné zákony znemožňující jezuitům činnost v těchto městech na nejvyšší možnou míru.

Za takových poměrů dotírali jezuité na arcivévodu *Karla* stále více a silněji, aby postupujícím protestantismu učinil konec. K žádosti se přidal i papež, který mu dokonce poslal 40 000 skudů s příslibem ještě hojnějších podpor a darů, pokud *Karel* samospasitelnou katolickou víru ve svých zemích zavede, jedno jakým způsobem. Papež sám v listu naznačoval, že nejúčinnější způsob je mocí zbraní.

Arcivévoda se rozhodl s protestantstvím své země skoncovat a začal protestantům jejich práva a výsady postupně ubírat. Na jeho rozkaz začaly být páleny všechny protestantské knihy, na místa protestantských úředníků začali být dosazováni katoličtí faráři, školství se začalo plnit jezuitskými učiteli, začaly vznikat katolické kontrolní orgány dohlížející na plnění

nových, tentokrát již prokatolických zákonů. Tak byla moc *protestantů* a jejich obrana vůči jezuitům prostřednictvím mnohých zákonů a městských nařízení úplně rozbita.

Tím vznikla proti jezuitům veliká nenávist a bouře šlechticů i prostého lidu. Stávalo se, že v mnohých městech byli jezuité *protestanty* z ukořistěných úředních míst nebo ze škol nebo z kostelů vyháněni. Jezuité byli dokonce i uvězněni nebo dostali výprask a pak byli z města vypovězeni.

Arcivévoda *Karel* však na to nedbal. Na žádost jezuitů povýšil jezuitskou kolej ve *Štýrském Hradci* na univerzitu, čímž ponížil zdejší protestantskou stavovskou školu, kde byl například roku 1594 slavný hvězdář *Jan Kepler* ustanoven za učitele matematiky a morálky a který tam v této funkci setrval až do zrušení této školy arcivévodou *Ferdinandem* roku 1599. Po zrušení této školy byli všichni protestantští učitelé ze *Štýrska* vypovězeni kromě *Jana Keplera*, jehož hvězdářské práce byly již natolik závažné a věhlasné, že byla učiněna výjimka a *Jan Kepler* pokračoval za stejný plat jako učitel stejných oborů na jezuitské univerzitě. Byl však z jezuitů velmi nešťastný a tak na přímluvu hvězdáře *Tycha de Brahe* dostal roku 1600 místo dvorního matematika v *Praze* u dvora císaře *Rudolfa II.*

Jezuitská univerzita byla kromě bohatých ročních platů 4 200 zlatých a později až 6 200 zlatých vybavena i mnoha výsadami, vlastními pravomocemi a téměř neomezenou svobodou. Mimo to bylo univerzitě přisouzeno 40 vozů soli, dostala monopolní právo lovit ryby v řece *Muře* (největší rybnosné řece *Štýrska*) a obdržela dar v podobě honosné, rozsáhlé zahrady.

10.14 Jezuitský král Ferdinand a Maxmilián

Po smrti arcivévody *Karla* (1590) začalo protivenství protestantů intenzivně sílit. Vzduchovali nejprve arcivévodovi *Arnoštovi* (jeho zpovědníkem byl jezuitský kněz *Scherer*) a pak *Matyášovi*. *Protestanti* žádali *obnovení neomezených náboženských svobod a vypovězení jezuitů ze země.*

Nástupce arcivévody *Karla* na štýrský trůn, dvanáctiletý *Karlův* prvorozený syn *Ferdinand* (pozdější římskoněmecký císař *Ferdinand II.*), měl díky své matce *Marii*, dceři bavorského vévody *Albrechta V.* a díky svému poručníkovi *Vilému V.* jezuitskou výchovu v *Ingolstadt*u. Byl slepým nástrojem v ruce jezuitského řádu stejně tak, jako jeho spolužák, syn *Viléma V.*, pozdější bavorský vévoda *Maxmilián I.* Zhoubné zásady jezuitské výchovy zanechaly v jejich duši takový vliv, že když se potom dostali tito dva k moci, dělali podobnou politiku jako král *Filip II.*, který jim byl jezuitů dáván po celou dobu jejich výchovy za příklad jako věrný syn katolické církve. Jak lze snadno z dějin vypožorovat, vykristalizovala nakonec politika těchto dvou jezuitů – panovníků – do krveprolití a pod usměrňováním jezuitů vyústila pak do třicetileté války. Právě tito dva panovníci byli pod vedením jezuitů jejich hlavními původci.

Ve svých osmnácti letech byl arcivévoda *Ferdinand* jezuitů přemluven a jako poutník odešel do italské *Lorety* a potom do *Říma* k papeži *Klementu VIII.* Tam mu svaťosvatě slíbil, že bude katolické náboženství bránit a rozšiřovat všemi možnými prostředky a že udělá všechno proto, aby v jeho dědičných zemích byla výhradně samospasitelná katolická církev jako jediná. „*Ačkoli byly jeho schopnosti zcela prostřední, silným a nebezpečným jej činilo jeho hluboké náboženské přesvědčení, jeho názor, že svoboda vyznání nekatolíků a nekatolických stavů je stálou urážkou Boha, a že každý ústupek učiněný nekatolíkům je hříchem.*“ (***K. Krofta: Bílá hora, Tiskový odbor České státoprávní demokracie, Praha, 1918.***)

10.15 Konec naděje štýrských protestantů

A arcivévoda *Ferdinand* tomuto slibu do detailu dostal. Roku 1596 po návratu z Říma nastoupil vládu ve Štýrsku a obklopil se jezuiti. Jeho osobním zpovědníkem byl například jezuitský páter *Štěpán Rimel*, jeho nástupcem se pak stal jezuitský kněz *Jindřich Blysem*, po jehož skonu přešel úřad zpovědníka na hradeckého jezuitského rektora *Bartoloměje Villera* a po něm si vybral císař na doporučení *jezuitského generála* nového zpovědníka vídeňského profesora teologie jezuitského pátera *Becana*.

Nikdy bez nich neudělal ani jeden krok. Jezuité byli jeho zpovědníci i jeho ochrankou. Dva jezuité byli také neustále v jeho předsíni a mohli k němu vcházet v jakoukoliv dobu, třeba i v noci, pokud mu chtěli udělit nějaké rady. Často s nimi i stoloval. S jinými dvěma zpovědníky, jezuitskými knězy *Vilémem Lamormainem* (zpovídal *Ferdinanda* a působil na něj až po smrti jeho předchozího zpovědníka jezuitského kněze *Becana* v průběhu téměř celé třicetileté války) a *Janem Weingartnerem* podstupoval v jezuitské koleji *Duchovní cvičení*. Všichni *Ferdinandovi* jezuité během celé doby svého působení na panovníka neustále naléhali a dohlíželi, aby provedl *totální vyhlazení protestantů* ve všech svých zemích. A výsledek byl pro *Evropu* přímo katastrofální.

Arcivévoda *Ferdinand* vydal podle jezuitských rad roku 1599 dekret, který téměř celý sepsali jezuité a kterým se nařizovalo, aby všichni protestanti od nejstaršího po nejmladšího, všechny rodiny i se svou čeledí začaly chodit ke zpovědi, povinně se účastnily katolických bohoslužeb a mší, přijímaly „*pod jednou způsobou*“ a podrobily se tak *všem obřadům katolické církve včetně postů*. Návštěvy protestantských bohoslužeb a jejich konání bylo stíháno přísnými a tvrdými tresty, neboť to dekret nazýval *kacířstvím*. Každý musel povinně pod pokutou 500 dukátů odevzdat úřadu všechny protestantské knihy, které ještě po předchozím pronásledování zůstaly. Před úřadem se pak spálily. Každému hrozily těžké tresty za sebemenší podezření, že má protestantské myšlení a cítění, což by se projevilo v řeči nebo například v posměšných písních na katolické duchovenstvo.

Všichni protestantští kazatelé museli do určité hodiny okamžitě *Štýrsko, Korutany* a další země, které spadaly pod vladařství *Ferdinanda* opustit a pokud by se opovážili jen překročit hranici království, okamžitě jim hrozilo doživotní uvěznění. Všechny „*kacířské*“ školy a univerzity byly s okamžitou platností uzavřeny, výuka zrušena a pokud kdo chtěl ve studiu pokračovat, museli rodiče takového studenta i student sám se podrobit zkoušce u faráře v místě bydliště, který pak napsal buď kladný posudek a doporučení nebo záporný posudek a zamítnutí. Kromě toho bylo všem *protestantům* s okamžitou platností zrušeno občanství a veškerá lidská a existenční práva, takže mohli být beztrestně týráni, mučeni a zabíjeni jako pouhá divoká zvěř. Jejich majetek podléhal okamžité konfiskaci nebo úplnému zničení. Pochopitelně, že nesměli mít žádné veřejné, byť i sebemenší funkce. Jejich právo na existenci a život bylo zákonem zcela zamítnuto.

Ferdinand také ustanovil jezuitskou kontrolu, která se strážila 300 vojáků obcházela naprosto neplánovaně a nekontrolovatelně všechny hrady, zámky, města a vesnice a sledovaly důsledné plnění dekretu. Jezuité zastávali nejdůležitější a nejvyšší místa ve vládě, na soudech a úřadech. Proto měli kontroloři přístup kamkoliv a nikdo jim nesměl nic odepřít. Sami o sobě prohlašovali, jak píše **Bílek**, že „*jsou to milosrdní apoštolové míru a lásky*“, ale svou moc ukazovali zbraněmi a mučením *protestantů*.

Tento kontrolní orgán byl současně i soudem s veškerou soudní pravomocí bez možností odvolání se k arcivévodovi. Během jedné chvílky docházelo tedy k zatčení, souzení, odsouzení a k potrestání.

10.16 Násilné pokatolictění Štýrska

Vpád do města probíhal následovně: Před jezuity byli vojáky přivedeni všichni od nejmladšího po nejstaršího, kteří byli buď v podezření, že zastávají Lutherovo učení nebo o kterých se to i přímo vědělo. Na místě se museli okamžitě zřeknout svého protestantského vyznání a byli vyzváni k přijetí katolické víry. Když se kdo zdráhal upustit od svých „*bludů*“, býval buď zbit do krve a až do odpadávání masa z kostí, nebo byl různými způsoby mučen (včetně dětí) a nebo musel zaplatit, byl-li to bohatý kupec nebo kníže, pokutu 2 000 dukátů. Když ani to nepomohlo, byli ze země okamžitě vypovězeni, což muselo splnit město na své náklady. Jejich majetek byl zkonfiskován a pokud to byl šlechtic, desátý díl majetku připadl koruně a za zbytek musel šlechtic před tím, než byl vyhnán ze země ještě pohostit vojáky této kontrolně – soudní družiny, což mělo za následek úplné vydrancování a zničení jeho majetku.

Všechny protestantské kostely a chrámy byly vyhozeny střelným prachem do povětří, protestantské hřbitovy byly se vším všudy zbořeny, kosti protestantů a nebo jejich mrtvoly byly vyhrabávány ze země s tím, že znesvěcují posvátnou katolickou půdu hřbitova a že ruší klidný, věčný spánek pravověřících katolíků a pak byly naházeny na hnojiště nebo do hromadných hrobů. Na místa, kde stávaly dřív protestantské chrámy a sbory, byly postaveny šibenice a kola katů na postrach protestantům.

Ve Štýrsku byl velmi oblíben protestantský kazatel *Šimon Hensinger*, který ve *Štýrském Hradci* veřejně a neohroženě hlásal protestantskou víru. Byl uvězněn i se svoji manželkou a v noci byli oba ve vězení zardoušeni. *Ferdinand* prohlásil, že buď všichni přijmou katolickou víru, nebo všichni budou vyhlazeni. Jeho heslem bylo, že *raději bude vládnout pustině a ruinám, než aby vládl kacířům*.

A stejně tak se řádilo i v ostatních zemích, které patřily štýrské koruně: *Korutanech*, *Krajině* a v *Gorickém hrabství*. Mordováním *protestantů* a pronásledováním i jejich literatury jezuité nadobro zlikvidovali veliké množství slovinských písemných památek a téměř tak úplně vyhladili památku celého národního slovinského písemnictví. Katolická literatura, která pak nastoupila, přinášela sebou *umrtvení duševního a duchovního života*.

10.17 Ferdinandovy další plány

Tak se Ferdinandovi podařilo v průběhu čtyř let zavést katolictví ve všech svých zemích, což mělo za následek, že tyto země byly naprosto zničené, vydrancované a umrtvené po stránce duševní, duchovní i šlechtické. Mnoho šlechtických protestantů uteklo do *Čech* a *Uher*. Zde líčili takové hrůzy a útrapy, které museli pro svou víru podstoupit, že tím byly tyto národy probuzeny. Začaly se proto již dopředu chystat na setkání s *Ferdinandem*. Začaly připravovat odpor a povstání, neboť se vědělo, že se jednou stane císařem a že pak bude vládnout i těmto ostatním zemím. Již tušily stejný osud, jaký se odehrál ve *Štýrském panství*.

Jezuité byli už všeobecně, jak píše **Bílek**, nazýváni „*cizím, zhoubným, zemězrádným a intrikářským plemenem míroškůdců, podvracečů a rozvracečů, které se pouze snaží pod pláštěm náboženství obohatit na úkor země a na nic jiného nepomyšlí, než jak by mohli šlechtické ne-*

vinné stavy násilnými prostředky neustále osočovat a štvát proti sobě." Obava ze setkání s arcivévodou *Ferdinandem* byla veliká a nic nebylo podle tehdejších možností ponecháno náhodě.

A tato obava se také naplnila. *Ferdinand* ještě nebyl císařem a už poslal své jezuity do *Rakouska*, do *Uher* a do *Čech*, aby v těchto zemích císaře *Rudolfa II.* připravili půdu pro úplné pokatoličtění tak, jako se to podařilo ve *Štýrsku* a v jeho okolí.

10.18 Uhersko, Sedmíhradsko – svoboda Lutherovu učení

V *Uhrách* a *Sedmíhradsku* bylo protestantství již roku 1520, tedy už za krále *Ludvíka II.* Nejvíce ho přijímalo německé obyvatelstvo a protože se protestantství šířilo po království velmi rychle, bylo nakonec králem a katolickými šlechtici roku 1524 rozhodnuto, že se už nesmí přijímat žádné novoty. *Protestantství* bylo zakázáno a bylo nařízeno, že kdo přijme „*kacířskou novotu*“, bude bez milosti upálen. Stejně tak bylo rozhodnuto o upálení luteránských a jiných protestantských knih.

Ale toto nařízení sněmu proti „*kacířům*“ z roku 1524 zůstalo pouhou výhrůzkou, neboť *Uhry* byly silně zaneprázdněny válkou s *Turky*, takže se *Lutherovo* učení dál volně šířilo.

Roku 1541 se ujalo ve městech jako *Brašov (Kronstadt)*, v *Bystřici*, v *Schaessburgu*, ale i jinde po celém *Sedmíhradsku*. Kromě toho se *Uhry* a *Sedmíhradskem* šířilo od roku 1544 i *Kalvíново učení*, které přijali zvláště *Maďaři* a *Sikulové*.

Za vlády *Ferdinanda I.* přijímala luteránství i uherská šlechta, ale zvláště proto, aby se mohla obohatit zabavovaným církevním majetkem. Válka s *Tureckem Ferdinanda* natolik svazovala, že si nemohl dovolit rozhněvat si šlechtu nařízením ke katolickému náboženství, takže se *protestantství* šířilo tak volně, rychle a legálně, že ani v samotném *Německu* nemělo takové podmínky a možnosti. Navíc tomu napomáhal i ten fakt, že *Lutherovo učení* nikdo nechápal jako učení nebezpečné vůči státu, jak to papeženci s oblibou říkali. Kromě toho se uherská šlechta na základě *luteránství* mohla z rozmnožení majetkových práv a z nabytí statků pouze těšit a radovat. A tak již roku 1557 se přímo v samotných *Uhrách* naskytla možnost vytvořit si v několika reformovaných městech tzv. *Konfesi uherskou*, kde katolík neměl mít už žádného práva.

A to byl signál k tomu, aby se ze strany katolíků začalo honem něco dělat. Touto konfesi byli katolíci pohnuti k větší činnosti a k tomu, aby se *samospasitelná katolická církev* začala urychleně snažit o to, aby se *protestanti* vrátili zpět do lůna matky katolické církve, neboť hrozilo *rozšíření konfese* na další města a pak na celé uherské království.

Roku 1561 byli arcibiskupem *Oláhem* povoláni do země jezuité. V *Trnavě* jim pak založil kolej, kterou král *Ferdinand I.* navíc vybavil bohatým opatstvím *Széplak*. Naštěstí roku 1566 lehla tato kolej popelem a protože nemohli jezuité najít u místního lidu pochopení natož pomoc, *Trnavu* opustili. Pozdější úsilí jezuitů o návrat bylo vždy zmařeno domácími nepokoji a vleklou tureckou válkou.

10.19 Sedmíhradsko – nepřítel jezuitů

Ani v *Sedmíhradsku* se jezuité, kteří tam přišli roku 1579 na žádost knížete *Krištofa Báthoryho*, neudrželi dlouho. Kníže *Báthory* je pozval v dobrém úmyslu a slepé důvěřivosti,

že pozvednou duchovní kulturu země. Za jeho velmi mírné a tolerantní vlády jak k protestantům tak i ke katolíkům žili všichni mezi sebou ve vzájemné svornosti a porozumění. Každý si mohl svobodně vybrat vyznání, které odpovídalo jeho přesvědčení. Bohoslužby té i té strany se častokrát konaly dokonce i vedle sebe pod širým nebem.

Ale příchodem jezuitů, jimž byla v Sedmíhradsku vystavena na knížecí náklady velmi dobře zařízená kolej, byla vzájemná svornost mezi vyznavači rozdílné víry úplně zničena. Jezuité všude rozsávali jen svár, zášť, vztek, nenávisť, nesnášenlivost a nepřátelství jedné skupiny proti druhé. Zvláště ovlivňovali srdce katolíkům a tím rušili vzájemnou smířlivost a klidné soužití.

Za panování Krištofova syna Zikmunda Báthoryho zneužívali jezuité svého vlivu, který na tohoto svého chovance měli, takže z něho učinili nesnášenlivého člověka nenávidějícího jinověrce. Kromě toho jezuité vystupovali všude s takovou drzostí, že si zařizovali školy a koleje i tam, kde k tomu neměli žádného povolení. Drze a nezákonně si také přivlastňovali příjmy a výděly některých knížecích statků, vtírali se do mocných a bohatých rodin a všude začali obracet lidi na katolickou víru.

24. října roku 1588 se proti jezuitům a jejich praktikám postavila na svém sjezdu v Enyedu sedmíhradská šlechta a měšťanstvo. Sepsali knížeti zvláštní stížnost, kterou také podpořili i osobní návštěvou u knížete. Neustálým naléháním na knížete nakonec docílili toho, že patentem ze dne 16. prosince 1588 kníže jezuitu z celého Sedmíhradska konečně vypověděl.

10.20 Volné šíření protestantství v Uhrách

Uherské země si oddychly. Protestantská víra se znovu volně a bez překážek šířila a Uhersko i Sedmíhradsko přijímali uprchlíky ze Štýrska, ale i z dalších zemí.

Teprve po větším vítězství nad Turky za dob Rudolfa II. se císařská vláda roku 1602 rozhodla klást pro šíření luteránství v Uhrách silné omezení. K tomu začala používat i násilné prostředky. V Košicích a Varaždině byly protestantům odňaty některé kostely a dány katolíkům. V některých sedmíhradských městech byly protestantské bohoslužby dokonce i zakázány.

Roku 1604 si proto protestantská šlechta a měšťanstvo na prešpurském stavu postěžovali a žádali císaře Rudolfa II. aby jim náboženskou svobodu stvrdil zákonem. Král ovšem žádosti nevyhověl a naopak zvláštním článkem, který přidal k jejich zákonodárné ústavě obnovil zákon vydaný roku 1524 proti všem náboženským novotám. Rozkaz byl vydán už jako platný a závazný pro celé Uhersko a Sedmíhradsko, aniž by to sněm projednal a schválil, a proto vyvolal napřed nespokojenost a pak i obrovské vzbouření.

Teprve přičiněním gubernátora v Uhrách, arciknížete Matyáše byl roku 1606 ve Vídni uzavřen mír, jímž byla protestantům propůjčena náboženská svoboda s dodatkem, že to nesmí být na újmu svobodě katolické církve, která musí být se svobodou protestantům rovnoprávná. A když si Matyáš za podpory protestantské elity roku 1608 vynutil na svém bratru Rudolfovi II. odstoupení od Uher, Rakous a Moravy, dosáhla protestantská elita v Uhersku úplné náboženské svobody, kterou pak král Matyáš povolil i protestantům v Rakousku.

A tak nabylo protestantství v uherských zemích veliké moci, které se katolíci snažili odolat opětovným povoláním jezuitů do Trnavy roku 1615. Pro jezuitu byly založeny nové koleje v Chorvatsku ve Varaždině a v Záhřebě, kde žili již dva jezuité, kteří tam přišli roku 1606. Za-

nedlouho na to bylo pak v *Chorvatsku* protestantské učení úplně vykořeněno zvláště přičiněním bána *Tomáše Bakáče*, který byl velikým nepřítelem *protestantů*.

Roku 1613 se konal *Chorvatský sněm*, na kterém bylo jednáno i o vpuštění *protestantů* do *Chorvatska*. Ale bán *Bakáč* hodil svůj meč na stůl a zařval: „*Pouze s tímto železem, pokud to nepůjde jinak, vypudím ten protestantský mor z mých království. Máme tři řeky: Drávu, Sávu a Kupu. Jednu z nich dáme novým hostům vypít.*”

10.21 Ztížené pronikání jezuitů

Za vlády *Ferdinanda II.* nastaly v *Uhrách* nové vzpoury protestantských stavů, které našly vydatnou podporu v *Bethlenu Gaborovi*, který byl na sněmu zvolen roku 1620 králem. Sněm byl shromážděn na protest proti *Ferdinandovi*.

Novému králi sněm předložil články o náboženské svobodě se žádostí o jejich potvrzení a schválení. Ve člancích se pravilo, že luteránské, katolické a reformované vyznání může mít nejvýše po třech biskupech, byl pro ně stanoven roční plat 2 000 zlatých a bylo ustanoveno, že všechny církevní statky měly být odevzdány na podporu obranyschopnosti země. Spis ve zvláštním bodu také žádal, aby byli všichni jezuité ze země okamžitě vypovězeni.

Ale *Ferdinandovo* vítězství v bitvě na *Bílé Hoře* učinilo v těchto všech věcech veliký obrat. *Bethlen Gabor*, který podporoval protestantské stavy i v *Čechách*, musel roku 1621 v *Mikulově* přistoupit na mír a musel od královského titulu v *Uhrách* upustit, aby *Ferdinand II.* na oplátku svolil ke všeobecné amnestii a ke stvrzení všech zemských svobod z roku 1606 na základech míru a úplné rovnoprávnosti mezi náboženstvím evangelickým a katolickým. Články z roku 1620 však byly zrušeny. *Ferdinand* ovšem nezachoval ani body své amnestie a podle jezuitských rad prováděl to, co si jezuité přáli.

Tím jezuité zůstaly v zemi a nebyli vyhnáni. Naopak ostrihomský kardinál *Petr Pázmany*, sám jezuita, odevzdal jezuitům v *Trnavě* univerzitu, založenou roku 1624, takže od té doby měli jezuité výchovu katolické mládeže ve svých rukou. Navíc měl *Pázmany* veliký politický vliv po celém *Maďarsku*, kde vládl železnou rukou.

10.22 Jezuité v Chorvatsku, protestantské bouře v Uhrách

Za krále *Ferdinanda III.* (1627 – 1657) zůstaly poměry v *Uhrách* a *Sedmíhradsku* nezměněny, neboť tento mírný a pevný panovník byl v náboženství snášenlivý a nepřipustil, aby se mu jezuité pletli do jeho panování, i když byl od nich vychován.

Ale za vlády *Leopolda I.* (1627 – 1705) nabyli jezuité v jeho království velikého vlivu. K tomu jim přispěla bezmezná náklonnost *Leopolda Koloniče*, ostrihomského biskupa a současně kardinála a primase uherského (1695), který byl snad největším přívržencem jezuitů a jejich oddaným nástrojem v tehdejší době.

Roku 1695 se jezuité dostali do *Požegy* v *Chorvatsku*, kde si založili kolej s gymnáziem a později i s teologickou a filozofickou fakultou.

Na neustálé naléhání jezuitů přemluvil kardinál *Kolonič* císaře *Leopolda* k novému pronásledování *protestantů* ve všech uherských zemích, které získal posledním uzavřeným smírem s *Turky* v *Karlovicích* 26. ledna 1699. Na *Leopoldovi*, svém studentovi, získali jezuité slib, že ve svých zemích a zvláště v *Maďarsku*, bude protestanty pronásledovat až do jejich úplného

vyhlazení. Podařilo se jim přimět *Leopolda* k podepsání dekretu, který ve skutečnosti téměř celý napsali sami.

Jezuité v dekretu mimo jiné prosadili i to, aby byli zvláště přísně trestáni všichni, kdo by se od určitého dne zabýval protestantským učením a kdo by od katolické víry nařízené dekretem znovu přestoupil k protestantské víře.

Následkem tohoto jezuitského dekretu a jeho důsledným plněním, při kterém „za doprovodu císařských dragounů uskutečňovali jezuité obracení na víru... Maďaři povstali a vypukla válka, která měla trvat téměř celou jednu generaci.“ (**J. Huber: *Les Jesuites*, str. 183**).

Roku 1703 se uherská knížata, šlechtici a měšťané proti císaři Leopoldovi, proti jezuitům a proti všem katolíkům vzbouřili, a to pod vedením *Františka Rakoczyho*. Císařský dvůr plně spoléhal na řád jezuitů.

Ovšem v tomto povstání se jezuité zachovali k habsburskému rodu náhle zrádně. „Pod vedením *Františka Rakoczyho* bylo povstání vítězné. Vítěz si přál vyhnat jezuitu ze země, které se dostaly pod jejich nadvládu“ (**J. Huber: *Les Jesuites*, str. 183**). A to byl pro jezuitu signál, že musí okamžitě obrátit. Proto jakmile Rakoczy nárokoval zámek Znio, okamžitě mu ho jezuité vydali s vysvětlením, že řád jezuitů se přidává k Rakoczymu, neboť pevně věří jeho zbožné a velmi milé snaze opětovně získat svobodu pro celou říši. Jezuité se veřejně honosili věrností a oddaností věci svobody a věrností i tomuto vůdci povstalců. Dokonce mu stavěli slavnostní brány s oslavnými nápisy.

Toto podlé a zákeřné jednání vůči císaři *Leopoldovi* omlouvali jezuité u vídeňského dvora tím, že tak museli jednat „k větší cti a slávě Boží“ proto, aby *Rakoczyho* odvrátili od jeho předsevzetí, které chtěl splnit a sice, že po převzetí moci vyžene všechny jezuitu z *Uher*.

10.23 Vyhnání jezuitů z Uher

Ovšem i přes tuto zradu vůči císaři jezuité stejně svému osudu neušli. Roku 1706 v červenci *Rakoczy* nařídil, aby byli jezuité ze všech zemí, kterým vládl, vyhnáni. Marně se jezuité kroutili jako klubko hadů. Marně panovníkovi slibovali, že se již nebudou plést do státních záležitostí *Uherska* a jeho krále, že si nebudou všimati politiky země a míchat se do zájmů královského dvora. I v této situaci však drze předložili svůj nárok – právo udílet duchovní rady, pakli by o to byli kýmkoliv požádáni.

Rakoczy v tom však jasně poznal obvyklý uhýbavý manévr jezuitů a jejich přirozenou zákulisní politiku. Pochopil, kam tyto sliby už zase míří a vydal rozkaz k okamžitému vystěhování všech jezuitů bez výjimek.

Ale na naléhání projezuitských šlechticů a vlivem vlivných ochránců jezuitského řádu přeci jen pak výjimku učinil a lhůtu vystěhování pro jezuitské hodnostáře prodloužil až do roku 1707. Navíc dovolil, aby někteří jezuitští profesori směli zůstat na jezuitských kolejích a školách v *Trnavě* a v *Košicích* dál.

To ovšem byla veliká chyba, neboť se jezuitskému řádu pomocí svých pozůstalých jezuitů a projezuitských kompliců podařilo proniknout do povstalecké vlády a infiltrovat ji až k samému *Rakoczymu*. Následkem toho se jezuité dostaly až do samotného představenstva komise, která sestavovala dekry pro tzv. *Szathmárský mír* roku 1711, který sice zaručoval všem protestantům svobodu vyznání, ale žádosti šlechty a zástupců měst, aby byli jezuité ze země vypovězeni, vyhověno nebylo. A tak se jezuitům i přes překážky podařilo ve všech částech *Uherského království* zůstat.

Roku 1755 však vzali spravedlnost do svých rukou sami sedláci. Jezuitskému řádu a několika biskupům se postavili na odpor a v některých zemích dokonce vypálili jejich statky a domy, jako například ve *Skalici* nebo v *Záhřebu*, protože byli od jezuitů utlačováni.

10.24 Solnohradsko

V bývalém německém arcibiskupství *Solnohradsku* a v pozdějším *Rakouském vévodství* se *protestantství* volně šířilo již okolo roku 1525 za vlády arcibiskupa *Matouše Langa*. Ten ovšem protestantům nepřál a snažil se jejich víru potlačit všemi prostředky – i zbraní.

Teprve arcibiskup *Jan Jakub* (1560 – 1586) dovolil ve své zemi evangelíkům oficiální pobyt. Další arcibiskup *Wolfgang Dietrich* (1587 – 1611) vydal roku 1588 proti evangelíkům tzv. *reformační mandát*, kterým se nařizovalo, že kdo nepřestoupí na katolickou víru, bude do měsíce ze země vystěhován. Tím ze země odešla velká většina obyvatel.

Roku 1614 další arcibiskup *Marcus Sittich* vystoupil proti *protestantům* ještě přísněji, když s mnichy *kapucíny* procházelo státní vojsko a vyháněli všechny, kdo jen budil podezření, že není přesvědčeným katolíkem. Mnoho *protestantů* odešlo na *Moravu* a do *Rakous*.

Roku 1623 bylo pronásledování arcibiskupem *Parisem* pozastaveno, ale roku 1685 nastaly na *protestanty* opět tvrdé pogromy. Za třeskuté zimy byly ženy, matky a jejich děti nahnány do studených domů a kostelů, jejich muži byly ze země vyhnáni, jejich všechn majetek zabaven nebo rozbit.

Potom však opět došlo k ukončení pronásledování a *evangelíci*, *luteráni*, *kalvinisté* a další *protestanti* měli pokoj až do roku 1729, kdy se je arcibiskup *Leopold Anton*, hrabě z *Firmian* pokoušel opět přivést ke katolické víře pomocí jezuitských misiónářů, kteří *infiltovali* protestanty od základu až po nejvyšší kazatele. Nejhorlivěji si počínali jezuité *Michael Zech* a *Jáchim Ernst*, kteří vypátrali i sebetajnějšího přívržence evangelického učení.

Evangelíci žádali *Německo* na základě *Westfálského míru* o pomoc, ale arcibiskup, který byl usměřňován jezuitou, přistoupil roku 1731 k tvrdým násilným prostředkům pokatolštění celé země, dům od domu. Pro neúspěch této akce pak vydal 31. října 1731 patent, aby se okamžitě do 8 dnů nekatolíci vystěhovali.

Ale začala krutá zima a tak arcibiskup svolil počkat až do jara, kdy pak v té době opustilo *Solnohradsko* přes 40 000 *protestantů*, což byla pro zem těžká ekonomická rána, ze které se nemohlo vzpamatovat ještě mnoho let po jejich vystěhování. *Protestanti* našli útočiště v *Prusku*, kde jim král vykázal k osídlení *Litvu*.

10.25 Následky jezuitské invaze

„Se strohou otevřeností obvinil princ Evžen politiku císařského domu a intriky jezuitů v Maďarsku. Napsal: »Rakousko téměř ztratilo Maďarsko kvůli tomu, že pronásledovalo protestanty.« Jednoho dne s hořkostí zvolal, že Turkové měli mnohem lepší morálku než jezuité, alespoň v praxi. »Jezuité nechtějí pouze ovládat svědomí, ale chtějí mít také právo na život a smrt lidí.«

Rakousko a *Bavorsko* beze zbytku sklízelo ovoce jezuitské nadvlády, prožívalo útlak všech pokrokových tendencí a systematickou blamáž lidu.

Hluboká bída, která následovala po náboženské válce, bezmocná politika, intelektuální úpadek, morální zkaženost, strašlivý úbytek obyvatelstva a zbídačení celého tehdejšího Německa – to všechno byly v těchto zemích výsledky činnosti jezuitů.”
(J. Huber: Les Jesuites, str. 183 – 186).

Kapitola 11

Švýcarsko, Belgie, Holandsko

11.1 Svobodné Švýcarsko a první jezuité

Do Švýcarska byli jezuité povoláni ještě před první polovinou 16. století z *Veltlína*, aby zde mohli působit proti reformační církvi. Ta byla založena roku 1523 *Ulrichem Zwinglim* a podpořena a pospravena *Janem Kalvínem* roku 1541.

V rámci svých plánů, měli jezuité zájem rozšířit zdokonalený systém prodávání odpustků i ve Švýcarsku, ale švýcarský reformátor *Zwingli* vystoupil ve své zemi právě proti tomuto prodávání odpustků již roku 1529, což u Švýcarů vyvolalo kladnou odezvu a rostoucí nenávisť vůči *Římu*.

Už v té době vyslala papežská stolice františkánské mnichy, kteří pod vedením františkána *Bernarda Samsona* drze vybírali od pověřčivých a důvěřivých obyvatel peníze za odpuštěné hříchy v minulosti i v budoucnosti. *Zwingli* vystoupil i proti nesmyslným poutím, které člověka zanechávají ve svědomí prázdným, dále proti vzývání svatých a proti všem církevním obřadům, kde se hlavně muselo platit. Roku 1523 podal radě v *Curychu* 67 článků proti papežství a na *obranu svobody svědomí každého člověka*. Tu získá výhradně respektováním **Písma svatého** a zavrnutím katolických obřadů, ceremonií a pověřčivých dogmat.

Zwingliho učení se ujímalo hlavně v kantonech jako je *Curyšský, Basilejský, Mühlhausenský, Schafhausenský* a v *Bernu*. Zatímco jezuité měli své stany v kantonech *Uri, Unterwalden, Zug, Freiburg* a *Lucern*, kde také předvedli, jak se prostřednictvím „duchovních rad“ dovedou míchat do státní politiky země.

Proto byli jezuité švýcarským spolkem okamžitě ze země vyhoštěni, ale vlivem diplomacie jezuitského kardinála, arcibiskupa milánského, *Fridricha Borromea*, bratra *Karla Borromejského*, a na jeho doporučení byli jezuité zase roku 1574 povoláni do *Lucernu*. Tam si založili první a hlavní trvalé sídlo a v tomto městě jim dokonce radní magistrátu věnovali kostel a zařídili jim kolej, ve které začali již roku 1578 vyučovat. Druhé sídlo získali jezuité potom roku 1582 ve *Freiburgu* a od basilejského biskupa *Blarera* získali ještě kolej v *Pruntroutu* v *Bernském kantonu*.

11.2 Snaha jezuitů proniknout Švýcarskem, jejich vyhnání

Jezuité se však pod rouškou duchovních rad a duchovní pomoci začali znovu míchat do státních záležitostí a poznenáhlu znovu skrze intrikářskou diplomacii získávali vliv na politiku země.

Arcibiskup z *Milánu*, který prosazoval jejich zavedení do *Lucerne* v roce 1578, si brzy uvědomil, jaké by to mělo v budoucnu důsledky a požádal svého bratra o radu.

Karel Boromejský se do celé záležitosti vložil, což se dozvídáme od **J. Hubera**: „*Karel Boromejský napsal svému zpovědníkovi, že Tovaryšstvo Ježíšovo vládne spíše hlavám politickým než náboženským a nabývá příliš na moci, než aby si uchovalo nezbytnou skromnost a poddanost... Vládne králům a princům a rozhoduje o časných i duchovních věcech. Zbožná in-*

stituce jezuitů ztratila ducha, který ji původně vedl, budeme proto nuceni ji zrušit." (**J. Huber: Les Jesuites, str. 131**).

Zároveň známý francouzský právník a odborník Etienne Pasquier napsal: „Zavedte tento řád do svého středu a zároveň s ním zavedete rozkol, chaos a zmatek." (**R. Fülöp-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, str. 57**).

Proto ještě v této druhé polovině 16. století byli jezuité zase několika městy švýcarské Konfederace vyhoštěni a jejich koleje a školy byly uzavřeny. Teprve během 17. století se jezuitům podařilo ve Švýcarsku usadit napevno. Roku 1625 zahrnuli jezuité v městě Sittenu ve Vališském kantonu a roku 1646 v Solothurnu.

Ovšem ve Valisu se jezuitům dobře nedařilo. Občané tohoto kantonu jim tam zakázali vstup a bydlení s platností na věčné časy neboť vyšlo najevo, že si jezuité předsevzali pronásledovat švýcarské protestanty a z toho důvodu tajně zasévali mezi katolíky a protestanty svárliivost a nenávisť. Ovšem obyvatelé si byli velmi dobře vědomi toho, že tyto dvě skupiny rozdílné víry mohou žít vedle sebe naprosto klidně a ve vzájemné svornosti a míru, pokud mají protestanti převahu. Valisané si velmi rychle spočítali, že jezuitská politika by skončila krveprolitím a válkou nejen v celém kantonu, ale pravděpodobně i v celé zemi.

Roku 1620 se totiž jezuitům už něco podobného podařilo, když v boji proti protestantům rozpoutali ve Veltlinu krveprolití. To se jim podařilo tak, že shromáždili malou katolickou skupinu složenou z nejprimitivnější městské spodiny obyvatel a tuto lůzu pak navedli a poštvali proti pokojným protestantům. Vypuklo vraždění, při kterém přišlo o život přes 600 lidí, což přesně podle návodu jezuitů vyprovokovalo pokojné švýcarské obyvatelstvo k velmi kruté domácí válce. Papež dal pak odpustky všem, kteří se na tomto strašlivém činu podíleli.

11.3 Opětné intriky jezuitů ve Švýcarsku

Není stejnou žalobu proti tovaryšstvu slyšet znovu a znovu ze všech zemí? Stejně tomu bylo i ve Švýcarsku, když vyšly najevo strašlivé skutky tovaryšstva, které se snažilo zastřít.

„Všude, kde se jezuitům podařilo zapustit kořeny, sváděli velké i malé, mladé i staré. Velmi brzy se s nimi vysoce postavení lidé začali radit o důležitých záležitostech. Začalo přibývat darů a netrvalo dlouho, aby obsadili všechny školy, kazatelny všech církví a zповědnice všech vysoce postavených a vlivných lidí. Zповědníci se snažili o proniknutí do výchovy všech společenských vrstev. Byli to rádcové i důvěrní přátelé členů Rady. Jejich vliv narůstal den ze dne a netrvalo dlouho, kdy se objevili na veřejnosti. Jejich hlavními centry byly Lucerne a Fribourg. Odtud řídili vnější politiku většiny katolických kantonů...

Ať si kdokoliv v Římě nebo v zahraničí vymyslel jakýkoliv plán proti protestantismu ve Švýcarsku, mohl mít jistotu, že ho jezuité plně podpoří...

V roce 1656 jezuité rozpoutali občanskou válku mezi příslušníky různých vyznání... A později rozdmýchali zase válku náboženskou.

V roce 1712 se v Aarau diskutovalo o míru. Kantony Lucerne a Uri s ním souhlasili. Jezuité však na rozkaz z Říma dělali vše, co bylo v jejich silách, aby chod dějin zvrátili. Odmítli dát rozhřešení všem, kdo zaváhají chopit se zbraně. Otevřeně z kazatelen hlásali, že člověk není povinen dodržet slovo, pokud bylo dáno kacířům. Smířlivé radní se snažili uvést v podezření a chtěli je odstranit z jejich míst. V Lucerne vyprovokovali tak strašlivé povstání lidí proti vládě, že nejvyšší státní představitelé rezignovali a porušili mír. V následujícím boji byli katolíci

poraženi a podepsali onerózní mír (podmíněný nějakou povinností nebo závazkem). Od té doby je vliv řádu ve Švýcarsku stále menší a menší." (J. Huber: Les Jesuites, str. 188).

Ještě donedávna článek číslo 51 švýcarské ústavy zakazoval, aby na území *Konfederace* Tovaryšstvo Ježíšovo provozovalo jakoukoli kulturní, vzdělávací, osvětovou nebo školní činnost. Snahy o zrušení tohoto zákona byly vždy zmařeny. Dnes je však už platnost tohoto článku zrušena a jezuité mohou ve *Švýcarsku* vykonávat všechnu svoji činnost bez omezení. Výměnou za toto zrušení článku číslo 51 je stabilní švýcarská měna.

11.4 Katolická Belgie – spojenec jezuitů

Belgie uvítala první jezuitu ve městě *Lovani (Löwenu, Levnu)* už roku 1542, když museli opustit *Francii*. Jako všude i zde se jezuité snažili napřed získat náklonnost vysoce postavených šlechticů, dostat do svých řad co nejvíce tajných přívrženců a rozšířit se po zemi co nejvíce.

Ale tehdejší vladařka v *Nizozemí, Marie*, sestra císaře *Karla V.*, královna uherská nebyla jezuitům nakloněna a k odmítavému postoji a až k nenávisti vůči nim vedla i celý svůj dvůr. To jí nedalo žádnou práci, i když se jezuité snažili všemožným způsobem získat si jejich přízeň. Obyvatelstvo i duchovenstvo nově povstalý řád nenávidělo, neboť v něm nevidělo nic jiného, než tvrdý, vojensko – despotický systém ke získávání majetku a duší.

Jezuité proto v *Nizozemí* velmi těžce zápasili o svoje přežití a o trvalé usazení. Když nemohli sebe a svůj řád prosadit, začali tajně formovat a zakládat různé spolky a bratrstva, jako například *bratrstvo Panny Marie*, které si záhy získalo místo mezi belgickými duchovními a stále více k sobě přitahovalo tehdejší odpůrce jezuitů.

Jiné, zdánlivě odlišné spolky zavedly jezuité roku 1552 v *Lovani* přes své tajné agentky, jakési dámy, které si nechali od svých zpovědníků (tajných jezuitů) dávat tzv. *Španělské hodiny*, při kterých se nechali veřejně šlehat metličkami na nahé tělo jako důkaz své pokory a pokání. Ve skutečnosti se však jednalo o nemravnou reklamu jezuitského řádu pod rouškou kajícínosti.

To mělo takový úspěch, že zakrátko se tento způsob pokání stal běžným obyčejem u všech žen v každé domácnosti. Nutno podotknout, že sami zpovědníci (jezuitští kněží nebo tajní jezuitští agenti) prováděli nejen šlehání, ale pak také i léčení drobných ranek na kůži potíráním různých mastí, což mnohdy skončilo úplně jinak, než jaký byl původní ctnostný záměr pokání.

Po čtyřech letech se do tohoto způsobu pokání na základě množících se žalob o znásilnění a o sexuálních orgiích se sadistickým podtextem vložila univerzita i ostatní duchovenstvo v *Lovani* a v jiných městech. Vyšlo najevo, že v pozadí za tím vším jsou jezuité.

Na základě toho se mezi nizozemskými šlechtici, měšťany a panovníky pozvedl vůči jezuitům celkový odpor a vlna rozhořčení. Nizozemské stavy si svých biskupů vážili a nechtěli, aby se díky jezuitskému řádu tyto nizozemští duchovní dostaly do nenávisti, a proto vši svojí autoritou usilovali vyhostit jezuitský řád ze země. Navíc byli jezuité obdařeni od papeže takovými výsadami, o který ostatní duchovní neměli ani představu, že mohou vůbec existovat. Jezuitský řád byl proto nedotknutelný a nezranitelný, což nenávist vůči němu jenom zvyšovalo. Kromě toho sami katoličtí duchovní žili v *Nizozemsku* na hranici chudoby a bývali by byli od jezuitů sevření úplně.

11.5 Lovaňský sněm a intriky jezuitů

Pod vlivem těchto jezuitských praktik se sněm brabantský zpěchoval ratifikovat výnos španělského krále *Filipa II.* Král výnosem roku 1556 na základě přímluvy mocných zastánců a příznivců jezuitského řádu povoloval pobyt jezuitů v *Nizozemí*, ale s podmínkou, že se Tovaryšstvo Ježíšovo smělo věnovat duchovní správě jen s výslovným povolením nizozemských biskupů a farářů a že své koleje a statky měli získat nezávisle na státu a na nizozemských stavech.

Situace byla tak napjatá, že se sám jezuitský generál *Lainez* odebral do *Nizozemí*, kde se mu podařilo získat přízeň některých členů brabantského sněmu, zvláště *Eliáše Sorana*, který jezuitům na to věnoval jeden svůj dům přímo v *Lovani*.

Dojem, který generál jezuitů zanechal, byl tak veliký, že se pak snadno řádu podařilo dostat se až přímo do některých křesel senátu. Díky těmto tajným jezuitským politikům pak byl roku 1559 schválen výnos krále *Filipa II.* o tom, že je ustanovena nemanželská dcera císaře *Karla V.*, vévodkyně z *Parmu*, *Markéta*, za vladařku v *Nizozemí*.

Markéta byla rozhodnou odpůrkyní protestantů a jezuitského řádu se ujímala s velikou horlivostí. Byla mu neustálou ochránkyní a tak se nakonec také podařilo prosadit, aby původní výnos *Filipa II.* o zavedení jezuitského řádu v *Nizozemí* nabyl platnosti. Svým vlivem se v *Lovani* právě na zasedajícím sněmu roku 1562 zasadila o výnos tak, že sněm se rozhodl ho nakonec ratifikovat.

S mnohými svazujícími podmínkami dostali jezuité povolení uhnízdit se v *Lovani* oficiálně, kde dostali i oficiální povolení k vystavění své koleje. Tato kolej se stala jednou z nejbohatších a nejhonosnějších, jaké jejich řád v té době měl.

11.6 Pomoc španělských kupců belgickým jezuitům

Brzy na to někteří španělští bohatí kupci nechali na své náklady vystavět jezuitskou kolej v *Antverpách*, kam se přistěhovalo 14 jezuitů, kteří tam byli od těchto kupců vydržováni. Ale tamější biskup se nad jejich zákeřným vetřením do města rozhněval a nad kaplí v jejich domě vyhlásil interdikt, takže jezuité byli přinuceni se odstěhovat pryč.

Titíž španělští kupci ovšem potají koupili za 22 000 zlatých veliký palác, který byl dříve sídlem císaře *Karla V.* a jeho sestry *Marie*, nizozemské vladařky a teprve, když si pak k tomu ještě úplatky naklonili několik členů velké rady, zveřejnili, že ten palác koupili pro jezuity. Ti v něm zřídili sídlo pro profesory a seminář, kde se po dlouhá léta vyučovala a vychovávala mládež z nejbohatších a nejvznešenějších evropských rodin.

11.7 Krvavý Alba, návrat jezuitů

Na podporu jezuitskému řádu poslal *Filip II.* do *Belgie* a *Nizozemí* krutého a surového vévodu *Albu*, velkého milovníka mučení, inkvizice a jezuitů. Vévoda *Alba* přijel i přes všechen odpor vladařky *Markéty* a na protest proti tomuto sadistickému netvorovi se vzdala zemské správy. Vzniklo veliké pronásledování protestantů, které se změnilo do protiofenzívy a vypuklo protestantské povstání. Jezuité jako nejvěrnější pomahači *Alby* v jeho krvavém, ukrutném díle, při kterém z mučirek tekla z mužů, žen i dětí krev proudem bez ohledu na

jejich věk a postavení, byli ze všech protestantských měst vyhnáni stejně tak jako ze všech měst, kterých se protestanti zmocnili.

Zdalo se, že *Belgie* bude opět protestantskou, pokojnou zemí. Ale roku 1578 se místodržitelem v *Nizozemí* stal *Alexander Farnes z Parmy*. Převzal žezlo po smrti *Juana d' Austria*, nevlastního bratra krále *Filipa II*. *Farnes* vrátil jezuitům v *Nizozemí* a v jižních provinciích, kde mělo katolictví rozhodující převahu, všechna politická práva, a to za veliké podpory španělské vlády. Jezuité se tak v letech 1578 – 1588 navrátili všude tam, odkud byli vyhnáni, využívající přitom vydatnou *Farnesovu* a španělskou podporu. V *Tournay*, *Kortruku (Courtray)*, *Ypernu*, *Bruggách (Brügge)*, *Gentu* a v *Brusselu* si postavili honosné koleje, Jejich přičiněním a politickým vlivem se pak *Belgie*, tehdy ještě více jak z poloviny protestantská země, stala zemí výhradně katolickou, kterou je až dodnes.

11.8 Holandsko – stálá touha po svobodě

V *Holandsku*, neboli v sedmi severních provinciích *Nizozemska* ustanovili roku 1584 za správce *Holandské republiky* prince *Viléma z Oranž* (někteří historikové píší z *Oranien* nebo přímo *Oranžského*), který byl nejúhlavnějším odpůrcem jezuitů a jejich ochránce krále *Filipa II*. *Vilém* miloval svobodu, miloval **Písmo** v pravém ne-falšovaném podání a neskresleném překladu, miloval a respektoval *svobodnou vůli* i u svých poddaných. Nestrpěl jakékoliv nespravedlivé násilí a tyranii, které tak často král *Filip II*. praktikoval prostřednictvím inkvizice a jezuitů a který si tím vysloužil přezdívku „*Král netvor*“, „*Král zrůda*“ nebo „*Král zvíře*“. Zvolení *Viléma Oranžského* za správce *Nizozemí* dávalo záruku, že v zemi ustane řádění inkvizice, slídění jezuitů a že nastane konečně klidná doba na podkladě spravedlnosti.

Jezuité však nenechali zemi v oddechu dlouho. Když viděli, jak nekompromisně se *Vilém Oranžský* staví proti jejich řádu, podnikli krále *Filipa II*. a ten nařídil *Viléma Oranžského* zabít. Vražedný atentát se uskutečnil už 10. července, kdy byl *Vilém* úkladně v *Delfu* zastřelen od tajného jezuitského agenta, přítele a chovance jezuitů, *Baltazara Gérarda*. Před soudem pak tento agent prozradil, že ho k činu nabádali rektor jezuitské koleje v *Trevíru* a jezuita *P. Géry z Tournay*, že mu opatřili i zbraň a že ho až do atentátu neustále posilovali sliby, že za provedení krvavého činu dostane hned mučednickou korunu.

Po té, co tato aféra vyplavala napovrch, *Holandská republika* okamžitě vydala jezuitskému řádu zákaz vstupu na holandské území.

Ale vlivem nepozornosti holandských úřadů a pod ochranou některých projezuitských šlechticů jezuité tajně pronikli v roce 1592 do *Holandska* z *Belgie* a během třiceti let už bylo v zemi na dvacet dva jezuitů, kteří se ukrývali v holandských městech. Prováděli *infiltraci* vysoce postavených holandských protestantských rodin podobným způsobem jako v *Německu*. Takže během krátké doby působilo v *Holandsku* už na 220 světských kněží, kteří však byli zvláště vyškoleni v jezuitských kolejích v belgické *Lovani (Löwenu, Levnu)* a pro své tajné poslání byli ještě vyučeni v *Kolíně*.

Roku 1705 však holandská vláda, když úřady zjistili tajné pronikání jezuitů do všech vrstev společnosti a do vládních kruhů i do parlamentu, opět zakázala jezuitům vstup na území a jezuitský řád úplně z *Holandska* vypověděla.

Ten se však nevzdal, i když oficiálně zem opustil, a opět se mu po krátké době podařilo tajně do *Holandska* dostat. Tam znovu konal tajnou „misii“ a vykonával tajné bohoslužby v domácích kaplích cizích vyslanců. Vyplnění rozkazu o vyhnání jezuitů nebylo nikdy důsledně

kontrolováno a toho jezuité náležitě využívali k tomu, aby se do země časem znovu dostali. I v dnešní době je *Holandsko* plně jezuitskou zemí, zvláště od dob, kdy byl za posledního *generála řádu* zvolen holandský jezuita *H.P. Kolvenbach*.

Kapitola 12

Polsko, Švédsko a Rusko

12.1 Polsko – milovník husitství

Nikde nebyla jezuitská tyranie tak strašlivá jako v *Polsku*. Dokazuje to **H. Boehmer**, umírněný historik, který vůči tovaryštvu neprojevuje nějaké cílevědomé nepřátelství.

„Jezuité jsou zcela zodpovědni za naprostou zkázu *Polska*.« Takto vyřčená obžaloba není přiměřená. Úpadek polského státu začal už předtím, než přišli jezuité na scénu, ale nepochybně potom rozklad království urychlili. Ze všech států právě *Polsko*, které mělo ve svém středu milióny ortodoxních křesťanů, mělo mít jako jednu ze základních zásad své vnitřní politiky náboženskou toleranci. Jezuité to ale nedovolili. Udělali ještě něco horšího: Osudným způsobem odevzdali *polskou* zahraniční politiku do služby katolickým zájmům.“ (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 135**).

Toto bylo napsáno na konci minulého století. Je to velmi podobné tomu, co řekl po 2. světové válce plukovník *Beck*, dřívější polský ministr zahraničních věcí z let 1932 – 1939:

„Vatikán je jedním z těch, kteří jsou v prvé řadě zodpovědní za tragédii mé země. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsme naši zahraniční politiku vedli tak, aby přesně sloužila výhradním zájmům katolické církve.“ (**Prohlášení z 6.2.1940**).

Takto se s odstupem několika století podepsal na tomto nešťastném národě tentýž katastrofický vliv.

Již na počátku 15. století byla v *Polsku* připravena půda pro přijetí reformace vlivem husitství, které do *Polska* proniklo i přes všechna opatření vlády a katolického kněžstva (roky 1424 a 1438). Nepomohlo ani upalování „*kacířů*“ nebo jejich zastánců.

Na počátku 16. století se v *Polsku* rozšiřovalo luteránství díky shovívavosti mnohých biskupů a to i přes všechny zákazy rozličných synod a přísné pronásledování luteránů. Dále se rozšířilo, zvláště v *Malém Polsku* a v *Litvě* *Kalvíново učení* a ve *Velkém Polsku* pak *Jednota českých bratrů* (roku 1548).

12.2 Biskupské soudy – začátek polské inkvizice

Protestantismus se *Polskem* šířil jako lavina. Aby tomu byl podle přání papeže učiněn konec, vymohl fanatický obhájce katolicismu, krakovský biskup *Ondřej Zebrzydowski* na králi *Zikmundovi I.* edikt, kterým byli všichni „*odpadlíci*“ od katolického vyznání zbaveni všech práv a úcty. Úřadům bylo nařízeno provádět cenzuru a aby každého *protestanta* odmítaly.

Biskup *Zebrzydowski* založil biskupské soudy, které pracovaly na způsob inkvizice, která „*odpadlíky*“ trestala a mučila. Nařídil, aby všechna úřední místa byla odevzdána katolíkům. Žádný kupec nesměl pod přísným trestem protestantům nic prodávat, ani půjčovat, ani dávat.

Ale i přes všechna tato drastická opatření moc protestantů v zemi neustále vzrůstala. Byly zakládány nové a nové protestantské školy, tiskárny a synody.

Za vlády krále *Zikmunda II. Augusta* (1548 – 1572) byly dokonce roku 1552, 1563, 1565 a 1568 zrušeny všechny staré jagelonské dekrety proti „*kacířům*“, takže *protestanti* nejen, že byli oficiálně opět v zemi povoleni, ale dokonce byla ustanovena jejich vláda a ze strany panovníka jim bylo zaručeno *svobodné vyznávání protestantské víry*.

12.3 Příchod jezuitů do Polska

Naproti tomu mnozí biskupové byli ve prospěch katolické víry velmi činní. Mezi nimi svým fanatismem vynikal varminský biskup *Stanislav Hosius*, který řádl zvláště ve *Gdaňsku* a *Elblagu*. Za jeho zásluhy ho papež *Pavel IV.* roku 1558 nazval *Sloupem víry* a od papeže *Pia VI.* byl vyslán jako papežský legát na tridentský sněm a roku 1561 byl povýšen na kardinála. V *Polsku* kazil jakékoliv snahy o nezávislost a oproštění od *Vatikánu*. Svým vlivem se také zasadil, že polská vláda nakonec přijala usnesení *Tridentského koncilu* a že další biskupové toto usnesení ihned převáděli do praxe.

Roku 1565 povolal *Hosius* do *Polska* jezuitu a v *Braunsbergu* jim zřídil honosnou kolej, při které později postavil ještě katolickou akademii s teologickou a filozofickou fakultou, která se po něm nazývala „*Lyceum Hosianum*“.

Jeho příkladu následovali další biskupové, a tak v zemi začali vyrůstat jezuitské kostely, školy a koleje. Například roku 1566 kostel v *Pultusku*, roku 1570 kostel a roku 1572 městská škola v *Poznani*. Jezuité měli za úkol zamezit růst protestantství, které bylo v této době silné a mělo nad sebou i silnou ochranu v knížeti z *Górk* ve *Velkém Polsku*.

12.4 Jezuité v Litvě

Roku 1570 byli jezuité vilenským biskupem *Protasewiczem* povoláni do *Vilna* do *Litvy*, kde se působením *Mikuláše Radzivilla*, člena jednoho z nejslavnějších a nejbohatších polských rodů, šířilo *Kalvínovo učení* mezi šlechtici, měšťany, knězi i prostými lidmi. Svým vlivem dostal *Radzivilla* téměř celou *Litvu* pod *protestantské vyznání víry*.

Jezuité zpočátku v *Polsku* a *Litvě* jen živořili a působili spíše *potají* a v *tichosti*. Jejich nejúčinnější metoda – *infiltrace* – zde našla opět pole působnosti a také toho i bohatě využívali. Měli mnoho tajných pomocníků i v řadách biskupů a protestantů. Pod jejich vlivem bylo roku 1570 sestaveno sandoměřské, všeobecné „*Polské vyznání víry*“ jako protiváha proti učení *Luthera*, *Kalvína* a *Jednoty bratrské*. Proti tomu polská a litevská šlechta všech protestantských vyznání vyhlásila svobodu rozličných vyznání a jejich *vzájemnou svornost*. Toto prohlášení ještě pojistila schválením *varšavské konfederace* roku 1573.

12.5 Rozmach jezuitů v Polsku

Roku 1575 nasedl na polský trůn sedmihradský kníže *Štěpán Báthory* (1575 – 1586), který byl velikým příznivcem jezuitů. Jezuitům bylo povoleno si oficiálně stavět své koleje a domy ve všech částech polského a litevského království podle své potřeby. A to byl také i konec protestantského *Polska* a *Litvy*.

Jezuité okamžitě vystoupili z ilegality a rozvinuli svou činnost v tak intenzivní míře, že za krátkou dobu bylo *Polsko* plné katolické mládeže z vysoké šlechty, která byla dříve protestantského vyznání. Jezuité se veřejně stali zuřivými zastánci kato-
lictví, které hlásali ze všech kazatelen, vyučovali je postupně na všech školách, pro-
nikali do univerzit, na úřady, na soudy i do vlády a sejmu. V *Mezovii* a ve *Varšavě*
nacházeli veliké podpory od katolického obyvatelstva.

12.6 Vzdělání jezuitů v Litvě

V *Litvě* si jezuité brzy získali své tovaryše díky působení studentů vileňské koleje *Warsewicze* a *Skargy*, kteří na katolickou víru přivedli vysoké panské a šlechtické ro-
dy.

Petr Skarga (*1532 – †1612) byl natolik zuřivým katolíkem, že když se vyučoval v *Římě* jezuitou, *generál jezuitů* ho již po třech letech učednictví poslal zpět do *Pol-
ska* jako nejoddanějšího jezuitu. Svou fanatičností strhl na svou stranu i syna refor-
mátora *Radziwilla*, který se pak stal *nejnebezpečnějším nepřítelem protestantů*.

Skarga také zařídil, aby byly v zemi zakázány protestantské tiskárny a aby byly
všechny „*kacířské*“ knihy upalovány. 1574 se stal rektorem koleje, která byla jeho
zásluhou králem *Štěpánem* povýšena na teologickou a filozofickou akademii s
právem udílení akademických titulů.

S provinciálem polských jezuitů *Sunenese* byl *Skarga* roku 1580 povolán králem
Štěpánem do *Rusům* zabraného *Polocka*, aby tam s královskou podporou zřídil kolej.
Pak řídil v *Rize*, *Dorpatu* a odtud byl novým provinciálem *Campanuse* povolán
roku 1584 do *Krakova*, aby i tam zřídil novou kolej.

V *Krakově* našli jezuité mnohem více přízně než v *Litvě* a *Livonech*. *Skarga* zalo-
žil 1584 spolek *Milosrdné bratrstvo*, které si získalo uznání a přízeň i u nejvyšší kra-
kovské šlechty. Spolek měl podporovat chudé a nemocné, ale přitom je tajně přivá-
dět do jezuitského řádu. Ve zvláštní zastavárně byly chudým půjčovány peníze na
živobytí bez úroků.

12.7 Evropský ráj jezuitů

Jezuitský řád se tak dostal do všech vrstev společnosti. Ovlivňoval chod celé
země, neboť měl za sebou mocného královského ochránce, který tento řád osvobodil
ode všech daní a poplatků. Vlivem diplomacie jezuita *Skargy* byla zrušena
rovnoprávnost nekatolíků, zaručena *varšavskou konfederací* z roku 1573. *Protestanti*
většiny měst tak byli zbaveni všech politických práv a nakonec došlo i ke zrušení ná-
boženské svobody a k pronásledování. Bylo vylito mnoho nevinné krve. Lidé se
houfně začali z *Polyska* stěhovat pryč, takže téměř úplně zanikl měšťanský mezistu-
peň. Města byla vylidněna, pole pustla a země zchudla.

Jezuita *Skarga* měl ovšem ještě větší privilegia v době panování *Zikmunda III.*,
syna švédského krále *Jana III.*, který na základě intrik jezuitského řádu a římské ku-
rie byl zvolen za polského krále jako *Zikmund III. Vasa* (1587 – 1632). Tento člověk
byl sám odchovanec jezuitů, a proto ve všech věcech spoléhal na *Skargu*, kterého
jmenoval roku 1588 svým kazatelem na doporučení jezuita *Warszewicze* ve *Švéd-
sku*.

Tento úřad zastával *Skarga* 24 roků. Zahajoval a končil svým kázáním 18 krá-
lovských sněmů, ve kterých se dotýkal i těch nejdůležitějších, nejchoulostivějších
nebo nejtajnějších stát-

ních záležitostí a svými kázáními neustále vedl proti dvojakému náboženství *Polska*. Krále se neustále zastával i přes nevázanost jeho šlechty.

Jeho zásluhou byl *Zikmundem* postaven jezuitský kostel sv. *Petra a Pavla* v *Krakově* roku 1597, dále mnoho speciálních škol pro výuku jezuitů v *Polsku* s tajným posláním a byl to také on, kdo stál v pozadí za snížením krakovské univerzity se světovým ohlasem na úroveň obecné školy. Jeho působením katolíci a zvláště jezuité obsazovali nejdůležitější úřední místa a bylo odňato státní a občanské právo protestantům.

A byl to také on, kdo zařídil unii (dnešní mluvou *ekumenické společenství*) mezi pravoslavnou řeckokatolickou církví se svou synodou v litevské *Brestě* s církví římskokatolickou. Unie se dokonce i třikrát (roku 1590, 1595 a 1596) sešla. Mezi metropolitou kyjevským a biskupem brestaňským se pak uskutečnil dialog, ve kterém jezuité požadovali převahu katolického náboženství v rusko – polských zemích.

Tato unie byla přijata v *Rusku* s velikými protesty a povstáním, zvláště u kozáků. Proti unii protestovala také pravoslavná šlechta, v jejímž čele stál kníže *Konstantin Konstantinovič Ostrožskyj* z *Ostrogu*, veliký odpůrce jezuitů.

Jezuité se však v *Rusku* snažili občanské nepokoje rozdmýchat co nejvíce. Brojili proti ruské církvi a štváli proti ní všechny nekatolíky a proti nekatolíkům štváli zase všechny ruské katolíky. Tak se jim podařilo, že všichni stáli proti všem.

12.8 Prohra polské Jednoty bratrské

Roku 1606 v *Lublině* pod vedením krakovského vévody *Zebrzydowskiho* nakonec vypuklo povstání proti jezuitům a králi *Zikmundovi* a žádali vyhnání jezuitů z polského království. Ale povstalci byli roku 1607 u *Guzova* přemoženi a hned na to nastalo ještě větší utiskování a pronásledování protestantů. Přišlo mnoho krvavých scén, byla úplně zlikvidována polská Jednota bratrská, bylo zničeno mnoho protestantských kostelů, vypáleno mnoho protestantských měst, zbořeno mnoho evangelických domů, škol, kostelů i celých vesnic.

Jezuitským žákům se ve školách a kolejích oficiálně vštěpovala fanatická nenávisť vůči nekatolíkům a pravidlo, že se *protestantismus musí vyhubit jedině ohněm, mučidly a mečem*. Tito žáci se pak mezi mládeží stávali zvířaty, vyžívající se v sadismu, tyranii, mučení a fanatismu. Rozpoutalo se hotové peklo a do roku 1620 se ve městech a na polském venkově odehrávaly tak hrůzostrašné scény, že je s podivem, že v zemi ještě nějaká živá lidé zůstali.

12.9 Šíření jezuitů po Rusi

Unie byla na *Rusi* a *Litvě* úspěšně šířena jezuiti a jejich přívrženci pod vedením *Velemína Ruského*, který se roku 1613 stal jezuitskou diplomacií metropolitou kyjevským. Nejzákladnějším přívržencem jezuitské unie o jednotě řecko– a římskokatolické víry se stal *Jozafat Kuncevič*, unitářský mnich, který byl jezuitským tlakem povýšen na archimandritu a roku 1618 byl pak stejnou cestou prohlášen za polockého a vitebského arcibiskupa v *Litvě*.

Pomocí jezuitů a vlády upevnil *Kuncevič* unii ve své litevské diecézi a ve městech *Bílé Rusi* tím, že přísně trestal jakoukoliv nespokojenost pravoslavných řeckokatolických věřících, zvláště v *Mohylevě* a *Vrši*. Svým rozkazem, aby byly ze země vyhrábány mrtvolky

pravoslavných věřících a aby byly předhazovány psům rozbouřil velikou vlnu protestů prostých obyvatel.

Tím vznikla i veliká nespokojenost ze strany vlády i ostatních duchovních, ale *Kuncevič* měl za sebou silnou ochranu. Roku 1622 ve *Vitebsku* dokonce zakázal všechny bohoslužby pravoslavných věřících, čímž pohár přetekl. Lidé jej roku 1623 v jeho domě přepadli a ubili ho k smrti. Jeho tělo pak vláčeli k posměchu po městě.

Za tento čin byli *Vitebští* občané ihned na žádost jezuitů krutě potrestáni. Pak si roku 1640 ve *Vitebsku* jezuité drze postavili kolej, klášter a kostel a rozhlašovali, že jsou svědky velkého množství zázraků, které prý dělal sám „mučedník“ *Kuncevič*. Roku 1673 to bylo již 186 zázraků, na jejichž základě byl v latinské i unitské církvi prohlášen za svatého, jak uvádí **M. Kolajevič** ve spisu: ***Litovskaja cerkovnaja unia, str. 121 – 139.***

12.10 Další rozmach jezuitů

Jak **Bílek** dále popisuje, jezuitský řád byl za vlády *Zikmunda III.* vždy v pozadí všech nepokojů, protestů a zmatků v *Polsku, Litvě, Rusi* i v dalších zemích. Řád vlastnil mnoho hradů s opevněním, mnoho domů již ve 20 polských městech, mnoho kostelů, mnoho klášterů, kolejí, statků, pozemků a skutečných paláců. Všechny jejich domy, školy, univerzity a koleje byly vždy vystaveny a zařízeny se vši honosností, okázalostí a bohatostí vnitřní i venkovní výzdoby.

Ale ze všech stran se ozýval pláč a nářek prostých lidí. Snad na každém sněmu se ozývaly protesty knížat proti podvodně vylákaným dědictvím mnoha panovníků ve prospěch jezuitů, proti rozsévání revolučních nálad a proti nespokojenosti mezi věřícími. Mnohokrát byli jezuité usvědčeni z podkopávání míru a pokoje v každém vojvodství. Nebylo to však nic platné. Jezuité požívali královny veliké důvěry a jeho mocné ochrany.

Když byl pak volen nový král, znovu jezuité použili svého tajného, ale mocného vlivu a ze zákulisí řídili celé jednání sněmu. Proto byl roku 1632 zvolen i jejich další poddaný sluha, *Vladislav IV.*, který všechny protesty a stížnosti ignoroval a naopak ještě výše pozvedl jezuitský řád. Roku 1641 od něho jezuité obdrželi novou akademii ve *Vilně* s právem udílet vyšší hodnosti a akademické tituly v právech a lékařství.

Vlivem jezuitů ignoroval *Vladislav IV.* i protestantská knížata při jednání ve sněmu, čímž je postupně vyřadil z jednání. Jejich řady začaly slábnout, jejich vliv při hlasování byl pak téměř nulový. Mnoho šlechticů přistoupilo na katolicismus a stali se sami fanatickými katolíky. *Protestantismus* se začal vytrácet, lidé opouštěli *Polsko* a nacházeli své domovy v *Čechách* nebo ve *Švédsku*.

„Podobnou katastrofou pro *Polsko* bylo spojenectví s *Rakouskem* a útočná politika *Zikmunda III.* proti *Turkům*, což všechno mělo mocnou podporu jezuitského řádu. Stručně řečeno, za jezuitské nadvlády netrpěl žádný jiný stát tolik jako *Polsko*. A v žádné jiné zemi, s výjimkou *Portugalska*, nemělo tovaryšstvo tak velikou moc. *Polsko* nemělo pouze »krále zaprodaného jezuitům«, ale také »krále, který byl jezuitou.« *Jan Kazimír* byl panovníkem, který patřil k řádu ještě předtím, než v ruce 1648 usedl na trůn.

...Zatímco se *Polsko* řítilo ke zkáze, počet jezuitských institucí a škol vzrůstal tak rychle, že generál musel z *Polaska* v roce 1751 udělat samostatnou kongregaci.“ (**H. Bohmer, Les Jesuites, str. 135**).

Mladší bratr krále Vladislava IV. a nástupce po jeho smrti, *Jan Kazimír*, „byl totiž vychován v Římě, od nejranějšího mládí byl v zajetí jezuitů a nakonec i do Tovaryšstva Ježíšova vstoupil. Převzetím kardinálské hodnosti, nástupem na polský trůn a sňatkem s vdovou po svém bratrovi sice z řádu oficiálně vystoupil, v srdci však zůstal věrným jezuitou a vždy se snažil ve všem zájmy řádu podporovat.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 405 – 406**).

12.11 Další násilná katolizace Polska

Jan Kazimír (1648 – 1669) hned po svém nástupu sice oficiálně zaručil bezpečnost nekatolíků při jednáních a v jejich spolicích, ale neoficiálně to bylo právě naopak. Došlo k utlačování a k násilnému převádění na katolické náboženství.

V Litvě a v Malé Rusi byl od polské katolické šlechty prováděn takový útlak, že se pravoslavní kozáci vzbouřili. Jejich vůdce *Zinovij Bohdan Chmelnický*, když polský senát odepřel kozákům svobodné vyznání pravoslavné víry, se roku 1654 spojil se švédským králem *Karlem Gustavem*, s *Rakoczim* a ruským carem *Alexejem* s cílem zahubit Polsko.

Roku 1661 bylo nátlakem jezuitů dosaženo, že katolické náboženství bylo uznáno jako náboženství celé země a roku 1666 učinili jezuité návrh, aby se v zemi netrpěla jiná víra, než katolická. Tento návrh naštěstí neprošel.

Vláda „jezuitského krále“ znamenala pro jezuitskou moc v Evropě strmý sestup. *Jan Kazimír* „totiž od počátku vedl nanejvýš neobratnou vnitřní i vnější politiku; několika pošetilými opatřeními si odcizil vlastní národ a nechal se zatáhnout do válečných podniků proti Švédsku a Rusku, které skončily těžkými porážkami a odstoupením cenných provincií. Tyto neúspěchy ho nakonec přinutily roku 1668 k abdikaci, a tím zároveň skončila vláda dynastie Wasa, která zůstala během své osmdesátileté vlády v Polsku jezuitům vždy věrná.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 406**)

Místo krále *Kazimíra* byl králem Polska zvolen šlechtic *Wisniowieckij*, který se však vzdal koruny a odebral se do francouzského kláštera. Za vlády krále *Jana Sobieskiho* (1677 – 1696) dosáhla náboženská nesnášenlivost živená jezuitou vrcholu. Bylo upáleno mnoho nevinných lidí. Lidé už sami nevěděli, v co a komu mají věřit, šířila se bezbožnost, prostopášnost a chudoba.

Roku 1724, za vlády *Fridricha Augusta II.* se dne 16. července při římskokatolickém procesí s největší svátostí odehrály bouřlivé a násilné výstupy mezi jezuitskými žáky a protestantskými luteránskými studenty *toruňského* gymnázia, kdy jakýsi starší student jezuitského gymnázia násilím nutil luteránské studenty, aby před nesenou monstrancí poklekli a strhával jim klobouk z hlavy, což popudilo ostatní mladé luterány, kteří se na budoucího jezuitu vrhli. Vřava nakonec přerostla do krvavého povstání mezi katolíky a evangelíky, při kterém tekla krev na obou stranách a na to byla jezuitská kolej úplně zpusťována, kněží ztlučeni, oltáře zpřevraceny, sochy zporáženy, obrazy rozřezány na kusy a dřevěné sochy světců a Panny Marie veřejně spáleny na náměstí. Jezuité svalili všechnu vinu na starostu města *Jana Roesnecka* a na jeho devět konšelů, i když s tím neměli vůbec nic společného. Na základě falešných výpovědí jezuitů byli tito luteránští konšelé a starosta odsouzeni k popravě. Komise, která vyšetřování vedla, byla pod přímým vlivem jezuitů.

Navzdory všem protestům mnoha evropských vlád se pak dne 7. prosince 1724 uskutečnila naprosto protizákonná poprava odsouzených. Ve skutečnosti to však byla vražda luteránských představitelů města. Vláda pak ustanovila, že město musí jezuitskou kolej na své náklady

spravit a evangelíci, že musí jezuitům podstoupit budovu svého gymnázia a odevzdat jim i svůj poslední zbývající *toruňský* evangelický kostel. Tato událost se zapísala do dějin jako *Toruňské krveprolití* a způsobila u všech evangelických evropských dvorů veliký odpor, rozhořčení a nenávisť vůči jezuitům.

12.12 Dlouhodobé utrpení polských nekatolíků

Po *Augustovi* byl zvolen za polského krále jeho syn, saský kurfiřt, *Christian August III.* (1733 – 1763). Za jeho vlády byla nekatolíkům odňata občanská práva a byli definitivně vyhoštěni i ze všech úřadů, které ještě měli obsazeny. Jejich kostely se nesměly opravovat, nové byly zakázány stavět.

Pomocí jezuitů tak bylo dosaženo, že katolický sněm se zbavil všech protestantů a jejich vlivu a nebylo již žádných překážek k tomu, aby se do země nevtíraly cizí mocnosti – zvláště *Rusko* a *Prusko*, snažíce se obě *Polsko* úplně zahubit. Pronásledování a utiskování nekatolíků, které bylo řízeno jezuitou, vládu natolik zaměstnávalo, že nikdo z vlády, ani král nevěnoval mocenským ambicím *Ruska* a *Pruska* přílišnou pozornost. Tyto říše však velmi dobře pochopily situaci a provedly svůj plán, jak získat polská území se vši diplomatickou elegancí.

Za vlády slabého krále *Stanislava Poniatowskiho* (1764 – 1795) vlivem *Ruska* a *Pruska* byla totiž nekatolíkům vymožena všechna dřívější práva (1767, 1768), byly zakázány všechny hanlivé názvy, jako: „*kacíři, bludaři, schismatici, odpadlíci, nesvéprávnící*“ apod. Nekatolíci mohli najednou zase stavět školy, opravovat kostely, pořádat synodní rady a zastávat všechny stupně úřadů.

Na základě toho se polská katolická šlechta rozhodla k odporu a ve spojení s mnoha polskými katolickými spojenci vedli s *Ruskem* krutou válku. Přesně to bylo v plánu těchto mocností. V *Rusku* byli katolíci poraženi, ale v *Polsku* válčili ještě dlouho potom, až do roku 1771 a teprve, když se do toho vmísilo *Prusko* a *Rakousko*, vzaly vnitřní záležitosti jezuitů v *Polsku* svůj konec a roku 1773 válka skončila. Poraženou zemí bylo *Polsko*, a to si mezi sebou právem vítěze rozdělily petrohradský, vídeňský a berlínský dvůr.

Tímto zánikem *Polska* byl také i zrušen polský jezuitský řád, neboť vítězným mocnostem bylo více než jasné, že za chudobu této země může právě tovaryšstvo.

Je také všeobecně známo, že již *Vladislavovi IV.* bylo *protestanty* na volebním sněmu předáno mnoho svazků knih, které vypisovaly řádění jezuitů v *Polsku*, jejich zákeřnosti, jejich diplomacii, intriky, podvody s majetkem, jejich ovlivňování sněmů při volbách panovníků, jejich útlak protestantů, jejich rozsévání nenávisti, zla a rozkolů ve všech církvích i v jejich chrámech a kostelích apod.

Jezuitské koleje, univerzity a školy byly po vyhnání jezuitů ze země předány do běžného užívání jako státní školy.

12.13 Protestantské Švédsko

„*Švédské království se v polovině šestnáctého století zdálo pro katolicismus ztraceno, vždyť se lid této země téměř jednomyslně hlásil k luteránství.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 379**).

„Ve skandinávských zemích,“ napsal podobně **Pierre Dominique**, „proniklo luteránství úplně vším a když jezuité podnikli protiútok, nenašli stejné podmínky jako v Německu. Katolická strana již byla v menšině, ale byla ještě silná.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 76**).

Taktika protiútoků ve spojení s dějinami Švédska měla podle **Fülöp-Millera** následující podobu: „Kdykoliv chtěl Řím v Evropě popudit lid, aby odmítal svého krále, bojovat proti ustanovením světského vládce, které jsou nepříjemné církvi, pletichami, propagandou a v případě i otevřenou rebelií, věděla kurie, že pro provedení tohoto úkolu nemá spolehlivější, obratnější a odvážnější muže než patres z Tovaryšstva Ježíšova.

Ale také tehdy, když šlo o to, podpořit cíle papežství opatrným vyjednáváním s kolísajícími králi, když šlo o to, přimět katolického knížete silou výmluvnosti k potlačení kacířství, projevovali se opět jezuité jako nejobratnější a nejúspěšnější bojovníci za římskou věc. I když měla kurie k dispozici celou armádu chytrých legátů a kardinálů, nebyl mezi nimi žádný, který uměl tak přesvědčivě jako jezuité vysvětlit buď katolickému národu jeho práva vůči kacířskému králi, nebo katolickému králi vůči kacířskému lidu.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc...**).

Jedinou nadějí jezuitů bylo proto získání panovníka, který byl tajným příznivcem katolicismu, na svou stranu. Tento král, *Jan III. Vasa* se v roce 1568 oženil s polskou princeznou *Kateřinou Jagellovnou*, horlivou katoličkou. A tím začala jezuitská komedie, která byla odehrána podle jezuitského scénáře převážně v převlecích:

„...Tu na sebe vzala věrná dcera katolické církve splnění úkolu, který se zatím nezdařil žádnému z papežských legátů: polská princezna *Kateřina Jagellonská* se vdala za švédského krále *Jana III.* a podařilo se jí milovaného chotě zviklat v protestantské víře, takže s nadšením poslouchal, když mu *Kateřina* vyprávěla o tajemstvích samospasitelné církve.

Roku 1574 král *Jan* pod vlivem své ženy prohlásil, že je ochoten zahájit s kurií jednání, která by měla vyústit ve znovusjednocení Švédska s katolickou církví. Protože však obyvatelstvo bylo i nadále přísně protestantského smýšlení a jakékoli otevřená rekatolizace by se s maximální energií bránilo, doporučil král *Jan* papeži vyslání vyjednavců, v nichž by nikdo katolíky nehledal.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 379**).

Na *Kateřino* naléhání byli proto v roce 1574 z *Ruska* přivedeni na nově ustanovenou teologickou školu ve *Stockholmu* ještě rektor vileňské koleje, jezuitský otec *Vavřínek Nikolaj* (někteří píší *Lorenz Nicolaj*), který měl za úkol vystupovat jako protestantský profesor teologie a dále polský jezuita *Stanislav Warszewicz* (někteří píší *Warsewicz*), který přišel v kroji dvořana. „Choval se tak světsky, že v něm nikdo netušil vyslance kurie, a tak mohl začít jednat s králem, aniž vzbudil sebemenší podezření“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 379**). Přišlo i několik dalších jezuitů, kteří prostoupili řady luteránských poddaných a kteří tady horlivě získávali stoupence pro svou víru, zatímco se úředně hlásili k luteránství.

Na rostoucí tlak své manželky uvedl *Jan III.* do své říše ještě další jezuitu. A tak jako předchozí jezuité i tito byli napřed převlečeni do světských šatů a naoko se hlásili k luteránství. Jejich snahy o přivedení reformačního Švédska zpět ke katolicismu zákulisně podporoval sám švédský král *Jan III.*

Jezuitu *Nikolaje*, který o něco později sepsal novou liturgiku, již však naštěstí pro Švédsko protestantští kněží s posměchem a odporem naprosto zavrhli, ustanovil král oficiálně za profesora luteránského bohosloví na nově založeném stockholmském semináři. A právě s ním sehrál ostudnou komedii, která měla za následek, že *Řím* prolomil protestantské smýšlení obyvatel. *Jan III.* začal *Nikolaje* veřejně obdivovat a „...co nejvřeleji doporučil všem protes-

tantským farářům a kandidátům farních úřadů návštěvu jeho kursů. Sám se objevoval na profesorových přednáškách s celým svým dvorem a sledoval jeho vývody s maximální pozorností.

Když Nicolai vyložil za všeobecného obdivu postupně všechny teze luteránského učení, přešel pomalu ke kritickým tónům a začal se zabývat námitkami, které by mohly být vzneseny proti tomu či onomu protestantskému pojetí. Tyto námitky zabíraly přednášku po přednášce stále širší prostor a byly stále přesvědčivější, takže mnoho posluchačů už nakonec nevědělo, na čem vlastně je; nakonec to vypadalo, jako by byl celý protestantismus pomýlený a pravdu mělo jen učení katolické církve.

Nakonec přednesl podivný profesor teologie celou řadu výňatků z Lutherových spisů, z nichž odvodil zničující výklad bořící celý systém protestantského učení. Nyní se zdvihl hněvivě dokonce sám král ze sedadla a začal s Nicolaiem disputovat, přičemž horlivě bránil protestantství a ostrými slovy napadal papeže. Ale profesorovy protiargumenty zněly o tolik učeněji, správněji a přesvědčivěji, že král musel nakonec uznat svou porážku.

Publikum tleskalo Nicolaiovi a vůbec si neuvědomovalo, že učení, které se pokoušel bránit král, byla protestantská víra Švédska, zatímco profesor nerozvíjel nic jiného než názory zlopověstného »papeženství«.

Celá tato stockholmská dispute byla mistrovským dílem v jezuitské režii, neboť údajný protestant Nicolai byl ve skutečnosti jezuita, a jeho kontroverze s králem byla přesně naplánovaná hra. Jan III. a Nicolai spolu předem probrali každý argument a každý obrat v diskusi a v dokonalé souhře zajistili, aby královy důvody pro protestantskou věc působily chabě a neobratně, zatímco Nicolaiova argumentace musela každého posluchače přesvědčit. Cílem tohoto teologického divadla bylo otřást vírou posluchačů v jedinou pravdu protestantství a urovnat tak cestu pro znovuzavedení katolického náboženství.

Kandidáti na učitelské úřady teď k profesorovi Nicolaiovi proudili v zástupech, vždyť porazil v otevřené diskusi krále, a profesor mohl záhy poslat několik nově obrácených švédských jezuitských žáků na německou kolej Tovaryšstva Ježíšova v Římě. Tím však byl Nicolaiův úkol také splněn, neboť nyní vstoupilo dílo obrácení Švédska do nového stadia a pro své provedení vyžadovalo též jiného muže." **(René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 380 – 381).**

A byla to opět Kateřina, králova manželka, kdo přispěchal jezuitskému řádu na pomoc. Na její opětné naléhání po této komedii vyzval Jan III. papeže Řehoře XIV., aby z Říma poslal do Stockholmu obratného katolické teologa a organizátora. Kurie po dohodě s generálem řádu vybrala jezuitu Antonína Possevina, aby jako papežský legát veřejně zavedl ve Švédsku katolické náboženství. „Possevino se objevil ve Stockholmu oblečen jako šlechtic, s dýkou po boku a dvousečným kordíkem pod paží. Na dvoře a úřadům tvrdil, že je vyslanec německého císaře, a kromě krále nikdo nevěděl, že je to člen Tovaryšstva Ježíšova.

Jeho úkolem bylo opatrným taktem překonat poslední obtíže, které se ještě stavěly získání Švédska pro římskou církev do cesty. Král Jan již papeži ohlásil zásadní připravenost k přestupu, stanovil však několik podmínek liturgické povahy. Bez zrušení celibátu, bez přijímání pod obojí způsobou a bez bohoslužeb v národním jazyce by se Švédové, jak se král domníval, pro katolickou církev získat nedali. Possevino měl nyní z papežova pověření působit v tom smyslu, aby král přestoupil ke katolictví, aniž by kurie jeho podmínky schválila, neboť na tak dalekosáhlé konce se nechtěl Řím za žádných okolností přistoupit." **(René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 381).**

Avšak tento jezuita, zvyklý jednat výhradně přímo a ponejvíce silou, mečem a ohněm, jak jsme již poznali z dějin valdenských protestantů, nenáviděl taktiku „přestrojování“. Ne-

schvaloval takové jednání ani u sebe ani u svých spolutovaryšů, kteří se přestrojovali do světských nebo luteránských šatů. Stále hlasitěji požadoval, aby ve Švédsku působili ve prospěch katolické církve mocí a násilím. Ale král *Jan III.* o násilí a pronásledování nechtěl ani slyšet a navíc byl svázán ústavou země a celou věc jednoznačně stavěl tak, aby se katolická víra zavedla pomalou, nenásilnou cestou.

Vlivem učení jezuity *Nikolaje*, který dokazoval, že *vzývání svatých* je článkem i protestantské víry stejně jako katolické, dal *Jan III.* umístit do zlaté a drahokamy vykládané skříňky kosti krále *Ericha*, který byl prohlášen za svatého a ctěn jako patron Švédska. Tyto ostatky pak umístil k *uctívání* v hlavním kostele *Stockholmu*.

Vlivem *Possevina* zřídil král ve svém paláci katolickou kapli, ve které se pravidelně účastnil mše, zpovídal se a dostával svaté přijímání. Jezuitskému vyjednavči několikrát oznámil, „že se považuje za věrného sluhu katolické církve.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 382**).

„Přesto se *Jan* rozhodoval k oficiálnímu zavedení římské církve ve Švédsku jen obtížně, protože se bál, že by ho takový krok mohl stát korunu. *Possevino* dělal všechno možné, aby monarchu přesvědčil, že má božské právo rozhodovat o náboženství svých poddaných.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 381**).

Vychytralý vyjednavč *Possevino* potom roku 1578 zajistil tajný přestup *Jana III.* ke katolictví. Celou výchovu jeho syna *Zikmunda*, pozdějšího polského krále *Zikmunda III.* svěřil *Jan III.* na radu *Possevina* do výchovy jezuitům, aby ho pak mohli později pro *Polsko* použít, neboť tam potřebovali slepě oddaného panovníka. Se svolením *Jana III.* se ve Švédsku i nadále usazovalo mnoho katolíků.

12.14 Boj o uchycení jezuitů ve Švédsku

Když přišel čas, aby se Švédsko podrobilo *Svatému stolci*, přivedly královny požadavky – sňatky kněží, používání mateřského jazyka a přijímání „pod obojí způsobou“, což římská kurie tvrdě odmítala – všechna jednání k mrtvému bodu. „*Possevino* by byl nakonec jistě překonal i poslední odpor krále, takže by se Švédsko stalo znovu katolickým a protestantismus by v Evropě přišel o svou nejmocnější oporu, kdyby toto původně ženou zosnované dílo nebylo ztroskotalo na jiné ženě.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 382**).

Král po narození syna ztratil svou první ženu *Kateřinu*, která svého manžela přivedla do lůna katolické církve a připravila cestu pro katolizaci Švédska a znovu se oženil. Vzal si švédskou luteránku *Gunillyu Bielku* (někteří píší *Gunnilu Bilke*), která byla rozhodná nepřítelkyně katolictví a zvláště jezuitů. Ti pak museli královský dvůr a nakonec i celou švédskou zemi na její zásah opustit.

„...*Gunnila Bilke* zničila v krátké době vše, čeho *Kateřina Jagellonská* pro Řím dosáhla. ...Zdalo se, že si *katolička Kateřina* zachovala nad svou následovnicí alespoň v jednom bodě převahu i po smrti: porodila zemi následníka trůnu a tím, že ho svěřila do výchovy jezuitů a oženila s rakouskou princeznou, se postarala, že se nikdy římské církvi nezpronevěří. ...I když nynější královna nemohla na následnictví trůnu nic změnit, postarala se alespoň o to, aby se duch luteránství ve Švédsku ještě upevnil, takže její nevlastní syn narazí při pokusu o katolizaci země na nepřekonatelné potíže.

Hned po smrti krále Jana bylo svoláno říšské shromáždění, na kterém šlechtici, rytíři, duchovní, zemští fojti a starostové vydali protipapežské prohlášení, které měl následník trůnu Zikmund před korunovací podepsat."

Po smrti krále Jana III. roku 1592 se vlády ujal jeho bratr Karel, jako zástupce za Janova syna Zikmunda, který byl roku 1587 zvolen za polského krále a který veřejně přestoupil ke katolické víře. Protipapežské prohlášení švédských stavů Zikmund totiž „zamítl a objevil se ve Švédsku v čele polské armády, doprovázené početnými jezuity a papežským legátem, aby si tam vynutil otevřené zavedení katolického náboženství silou zbraní. Švédové se postavili na odpor se zbraní v ruce, porazili vojsko krále Zikmunda a korunovali södermannského vévodu Karla králem. Říšské stavy potvrdily na shromáždění v Upsale Augsburskou konfesi jako jediné povolené vyznání víry v říši, odstranily všechny »papežské« ceremonie, které byly v Possevinově době zavedeny do bohoslužeb, a sesadily několik duchovních podezřelých z katolického smýšlení." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 383**).

Roku 1594 vládu pak převzal Zikmund sám, ale musel švédským stavům slíbit, že bude protestantské náboženství chránit a že bude respektovat jeho monopolní postavení v zemi. Rok předtím totiž švédská šlechta vyhlásila 9. ledna na církevním sněmu v Upsale, že ruší všechny katolické obřady zavedené Janem III. a všechny katolické bohoslužby a že do země je katolíkům vstup zakázán.

Zikmund však svému slibu nedostál a usnesení upsalského sněmu zrušil. Nařídil veřejné zavedení katolického náboženství v celé říši, opět povolal do země jezuity a přidělil jim všechna předešlá práva a potvrdil jim také všechny výsady.

To ovšem způsobilo, že byl král roku 1599 sesazen z trůnu a na jeho místo byl zvolen za krále znovu Karel jako dědičný panující kníže, který se pak roku 1604 stal korunovaným švédským králem jako Karel IX. A tak jezuitskými intrikami ztratil Zikmund nakonec své dědictví – švédskou korunu.

*„O padesát let později dobyl řád ve Švédsku své vítězství. Královna Kristina, dcera Gustava Adolfa, posledního z Vasovců, byla obrácena učením dvou jezuitských profesorů, kteří do Stockholmu přijeli pod záminkou, že jsou pouze cestujícími italskými šlechtici. Aby však své náboženství mohla změnit bez konfliktů, musela se 24. června 1654 vzdát trůnu." (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 137, 138, 139**).*

Podobně píše i **Miller**: „Dcera Gustava Adolfa, která už dříve projevovala horlivý zájem o vědu a náboženství a na jejímž dvoře si dávali dostaveníčko filosofové Descartesova formátu, byla získána pro katolickou víru přátelstvím s portugalským jezuitou Antonínem Macedou a od generála řádu si vyžádala několik učených patres, aby ji důkladněji vzdělali v dogmatech římské církve. Roku 1655 přestoupila otevřeně ke katolictví.

*Pro jezuity bylo sice velkým morálním triumfem, že se teď dcera Gustava Adolfa vrátila zpátky do lůna samospasitelné církve, ale žádné politické důsledky z toho nevyplývaly, protože se Kristina před svým obrácením musela vzdát švédského trůnu." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 408**).*

12.15 Jezuité v Rusku napálení

Kromě své intrikářské politiky ve Švédsku měl jezuitský otec Possevino „diplomatická poslání“ i v jiných zemích. „Těšil se důvěře papeže i habsburského císaře, arcivévody ve Štýrském Hradci i ve Vídni, stejně jako benátské Vysoké rady. Znal nejskrytější aspirace kancléř-

ství všech evropských států, vyznal se ve finanční situaci všech vlád, byl přesně informován o vojenských mocenských prostředcích všech zemí, a proto mohl vést diplomacii ve velkém stylu a v ní překonávat všechny své světské kolegy.

V roce 1580 se před ním otevřel výhled na politickou misi téměř světodějného významu. Do Říma dorazilo ruské poselstvo, které papeži předalo dopis Ivana Hrozného. Car, zle tísněný vítěznými vojsky polského krále Štěpána Báthoryho, žádal papeže o mírové zprostředkování a sliboval za to svou účast na společném tažení všech křesťanských knížat proti sultánovi.

Zdálo se, že se tak přiblížilo splnění plánu, kterým se Řím zaobíral už dlouhá léta; vždyť již několik staletí se kurie snažila jít dědičnému mohamedánskému nepříteli po krku a za tím účelem zorganizovat nové křížové tažení proti islámu. Tento velký projekt zatím vždy znovu ztroskotal na tom, že křesťanská knížata, místo aby se spojila proti sultánovi, vedla neustále války mezi sebou. Zejména kvůli věčným konfliktům mezi Ruskem a Polskem se nikdy nezdařilo zapojit carskou říši do velké protiturecké koalice.

Žádost Ivana Hrozného teď konečně nabízela Svatému stolci příležitost nastolit mezi oběma zeměmi mír, čímž se zároveň otvírala možnost znovu sjednotit byzantskou církev s Římem; neboť kdyby papež carovi zajistil výhodný mír, mohl by být vděčný ruský vládce nakloněn i náboženským koncesím.

Vzhledem k mimořádné důležitosti věci se papež Řehoř XIII. rozhodl svěřit nezbytná jednání ve Vilnu a v Moskvě svému nejchytřejšímu a nejjobratnějšímu agentovi, jezuitovi Possevinovi. Ten měl svou cestu do Ruska využít zároveň k jiným jednáním, rovněž souvisejícím s plánovaným tažením." (René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 383 – 385).

Proto již v roce 1581 plnil úlohu papežského legáta v Moskvě a v rámci své „mise“ dělal všechno pro to, aby sblížil cara Ivana Hrozného s římskou církví podle papežových představ. Ivan nebyl sice ostře proti, ale zachovával si od jezuitů chladný odstup. Ruský car byl totiž natolik chytrý, že se stal v té době jediným panovníkem, který intrikářskou diplomacii jezuitů využil ve svůj prospěch. A tak aniž to jezuité postřehli, plnili ve skutečnosti plán carův a nikoliv svého generála. Jak později znovu uvidíme, tato chytristika, Rusům vlastní, se vymstí jezuitům ještě jednou, a to již v době 20. století.

I z popisu **René Fülöp-Millera** o politické „misi“ jezuitského otce po celé Evropě před jeho příchodem do Ruska lze totiž jasně vyčíst, že prozíravý car velmi dobře předpokládal, že Řím na jeho žádost o mírové zprostředkování vyšle své nejjobratnější politiky, aby v Evropě podnikli kroky k uklidnění tehdejší protiruské nálady a aby nakonec uklidnili i samotného válkychtivého polského krále Štěpána Báthoryho, který se právě se svým generálním štábem horečně připravoval na nové tažení proti Rusku a to dokonce za plánované pomoci sultánových vojsk.

„Král Štěpán chtěl pokračovat v již započaté ofenzivě, postupovat proti Smolensku a Polocku, obě pevnosti dobýt a otevřít si tak cestu na Moskvu. V samotné carské rezidenci pak chtěl pokořenému Ivanovi diktovat mír, kterým mělo být Rusko definitivně zatlačeno do Asie.

Chvíle tedy nebyla příznivá pro Possevinův záměr přemluvit polského krále k uzavření míru a dokonce ke spojenectví s Moskvou. Bylo jen malou útěchou, že válkychtivý Štěpán Báthory byl věrným synem katolické církve a že už dříve, jako sedmihradský vévoda, i nyní jako polský král byl Tovaryšstvu Ježíšovu vždy velmi příznivě nakloněn...

Již při prvních rozhovorech s Báthorym se Possevino mohl přesvědčit o jeho zvláštní, zarputilé střízlivosti... polský král postrádal jakýkoliv smysl pro romantično... věnoval všechnu svou sílu, svou obětavost a svou inteligenci pouze politice... Král Štěpán se tak stal výjimkou mezi knížaty své doby, vládcem s pevnou vůlí a idejemi.

Pro Possevina však neexistoval žádný tak pevný charakter, aby ho neuměl ohnout, žádná natolik samostatná idea, které by nedokázal vtisknout tvar podle představ Říma...Possevino uměl hned najít slabá místa, s jejichž pomocí bylo možno svéhlavého, válečtivého krále Štěpána přemoci.

Kromě potěšení z válečného řemesla měl Báthory již od dob svých studií ve Vídni živý sklon k učeným spekulacím. Rád filosofoval o Bohu a o světě, zahloubal se do Aristotela, přemýšlel o různých směrech učení katolické askeze a o tom všem se rád bavil v pěkně sestavených latinských větách. Kdo by se však ze všech těch státníků a generálů v táboře před Vilnem vyznal ve všech těch řečech o Bohu, Aristotelovi a askezi lépe než vysoce vzdělaný jezuitský páter?

Báthoryho svérázný charakter se projevoval i v jeho zevních životních návycích: nenáviděl všechno, co připomínalo pompu a ceremonie, nosil skromné, div ne záplatané šaty, jeho oblíbeným jídlem bylo hovězí na česneku a dával přednost tomu, když se jeho okolí oprostilo od všech forem dvorské etikety; ze svých důstojníků měl nejraději ty, kteří ho v hovoru chytli pod paží a odváděli ho pryč.

Avšak nikdo u dvora se za všechna ta léta válek nedokázal obléci prostěji než Possevino; nikdo neuměl vychválit jako on přednosti hovězího s česnekem; nikdo neuměl s tak přirozenou nenuceností chytit krále pod paží a odvést si ho jako papežský vyjednávač. Štěpán Báthory si s Possevinem brzy výtečně rozuměl, vždyť cítil a myslel jako on sám. Když se král a jezuita bavili užívající ostrovtipných latinských obrátů, stávalo se téměř neustále, že byli téhož názoru a že Possevino vyjádřil přesně to, co měl král právě na jazyku.

Chytrému páterovi přišlo při jeho úmyslech též velmi vhod, že od samého počátku znal dobře skutečnou situaci polského státu, jeho armády i státní pokladny. Báthory mu mohl na začátku vykládat co chtěl o jistých vyhlídkách svého vojska na vítězství, o přednostech slavného polského jezdeckva, o statečné uherské pěchotě a jiných válečných houfcích; Possevino mohl hned namítnout, že vojska jsou dlouhým válčením již pořádně unavená, že jsou pro nadcházející tuhou zimu nedostatečně vyzbrojená a že finance říše jsou téměř vyčerpány. To vše namítal králi velice taktně a svými velice pádnými argumenty tak nepozorovaně otrásl jeho důvěrou ve vítězství.

Tak se stalo, že Báthory nakonec sám vyjádřil přání zahájit mírová jednání a byl velmi rád, když se Possevino nabídl, že odcestuje do Ruska a zahájí s carem nezbytná předběžná jednání.

Z taktických důvodů a aby zachoval zdání, mělo Polsko zprvu pokračovat ve svých vojenských přípravách na novou kampaň; k tomu radil sám Possevino, právě když král a kancléř chtěli říci totéž. Avšak zatímco se horlivě pokračovalo ve zbrojení, dostal papežský legát čestnou eskortu polských jezdců a vydal se v doprovodu několika tlumočnicků a úředníků na cestu k carovi." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 387 – 390**).

V roce 1582 se tedy Possevino plný radostných nadějí sám ustanovil prostředníkem míru mezi Ruskem a Polskem; míru, který ovšem cara Ivana IV. Vasiljeviče uchránil před komplikovanými potížemi. Právě tak si to vychytralý ruský panovník přál. Jezuité mu uvolnili ruce a připravili půdu k dalším mocenským zájmům ohledně Polska.

Když Possevino dorazil do carova sídla, kterým byla malá pevnost na Volze „Starica“, dostalo se mu vřelého přijetí a vysokých poct. Od přepychově oděných carových náměstků dostal darem ušlechtilého vraníka, na němž vjel jezuitský páter do pevnosti v doprovodu carových dvorních úředníků a eskorty malebně oblečených carových vojáků tvořících setninu. Brzy nato stanul přímo před samotným Ivanem Hrozným, „všemocným ruským vládcem, který

se na svém zlatem se třpytícím trůně, v šatech z drahocenného brokátu posázeného drahými kameny, s korunou na hlavě a žezlem v ruce podobal strnulé strach budící modle.

Zatímco celé dvořanstvo naslouchalo pokorně a v předklonu každému carovu slovu, nenechal se Possevino, který už viděl zblízka leckterého mocného knížete znejistět ani Ivanem Hrozným. Když to bylo třeba, dovedl si rovněž zjednat vážnost imponujícím, sebejistým vystupováním, a proto se po hluboké formální pokloně hrdě napřímil a slavnostním hlasem začal: »Náš Nejsvětější Otec, papež Řehoř Třináctý, arcipastýř obecné církve, náměstek Ježíše Krista na zemi, nástupce svatého Petra, vládce mnoha zemí a provincií, sluha sluhů Božích, zdraví Vaši Výsost a posílá jí své požehnání!« Tato důstojná promluva se neminula účinkem, neboť car již při prvních Possevinových slovech povstal a vyslechl další slova vstoje." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 390 – 391**).

Hostina, která po ceremoniálu následovala, se vyznačovala neuvěřitelnou bohatostí všeho jídla a pití. Car jednal s jezuitou s maximální laskavostí. V závěru hostiny, na které bylo například šedesát přípitků hostům, pronesl sám car pro papeže a jeho politika velice lichotivý projev.

Diplomatická jednání však již byla ze strany Ruska záměrně rozvleklá a zdouhavá. Possevin začal jednat s carovými ministry o předpokladech uzavření míru s Poláky. „Jezuitovi přivyklému kázni v myšlení, jasnému a rychlému rozhodování a samostatnému jednání připadaly rozvleklé způsoby ruských diplomatů postrádající jakákoliv pravidla zprvu jako muka. Pokaždé, když v diskusi došlo k neočekávanému obratu, Rusové hned vstali a prohlásili, že musejí dostat od cara nové instrukce. Potom bylo jednání na několik hodin přerušeno, a když se vyjednaváči konečně objevili, v rukou s metr dlouhými hustě popsányými pásy papíru, začali napřed vzývat svatou Trojici a odříkávat všechny carovy tituly, aby nakonec po zdouhavém jednání vydali nic neříkající, úhybné prohlášení.

Possevino byl zpočátku často blízko zoufalství, dokud nepoznal, že tento vleklý způsob jednání vyhovuje nejen temperamentu Moskalů, ale že sleduje i taktický účel: Rusové tak chtěli evidentně získat čas, aby svého partnera blíže poznali, seznámili se s jeho vlastnostmi a kromě toho ho tak unavili, že bude nakonec ochoten k dalekosáhlým ústupkům už jen proto, aby byla věc vůbec dovedena k nějakému konci. Jakmile to Possevino pochopil, hned se podle toho zařídil; napříště nebylo trpělivějšího vyjednaváče a vypadalo to, že spěchá ještě méně než Rusové. Na sáhodlouhé vysvětlování odpovídal nyní ještě obšírněji, a jestliže carovi diplomaté odříkávali při každé příležitosti tituly svého pána, měl přece i papež úctyhodnou řadu čestných titulů, jejichž výčet se výborně hodil k marnění času.

A skutečně se stalo, že po uplynutí jednoho měsíce, který uběhl v bezvýsledném projednávání všech možných nepodstatných maličkostí, se Rusové náhle stali netrpělivými a začali naléhat na rychlé završení jednání. Z jednoho dne na druhý dosáhl Possevino uspokojení většiny svých požadavků, car mu vystavil potřebné plné moci, dal pro něj spěšně zapřáhnout sáně, vybavil ho teplými kožichy, zásobami jídla a sudem vína a za přítomnosti všech bojarů se s papežským vyslancem velice srdečně rozloučil.

...Brzy se Possevinovi podařilo překonat i poslední odpor polské strany." Po několika nečekaných porážkách polských vojsk ruskou stranou musel polský král a jeho generálové zchladnout a definitivně ustoupit tlaku jezuitského vyjednaváče. „Ivan byl vyrozuměn, že Polsko je ochotno jednat, a brzy byla jako místo pro setkání delegací určena malá vesnice Jam Zapolskij na cestě do Novgorodu. Obě strany se hned dohodly, že Possevino se musí mírové konference zúčastnit jako předseda a nestranný rozhodčí.

Jezuitské diplomatické umění tak dosáhlo velkého vítězství: dvě mocná knížata svěřila svůj osud s důvěrou do rukou jezuitského pátera a očekávala od něho jako od papežova zplnomocněnce spravedlivé rozhodnutí; to ovšem znamenalo pro kurii, která tak poprvé převzala úlohu rozhodčího mezi slovanskými říšemi, velikou morální zodpovědnost.

Jam Zapolskij, až dosud neznámá, chudičká víska uprostřed zasněžené ruské pustiny, se nyní náhle stal centrem nejvyšší politiky a podle toho se také změnil jeho vzhled. Brzy vyrostly ze země stany vyjednávačů obou stran, a protože ruští delegáti vedle vyjednávání provozovali i všemožné obchody, vypadala vesnice brzy jako pestrý jarmark. Possevino byl ubytován v selské chatrči a v její jediné místnosti postavil přenosný oltář. Tam se také za jeho předsednictví scházeli zástupci obou stran, a poté, kdy Rusové vystavili jeho trpělivost ještě jednou těžké zkoušky, mohl konečně papežovým jménem podepsat dohodu, kterou byla polsko – ruská válka ukončena." (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str.392 – 394**).

Po skončení této akce však Possevino nesložil ruce do klína. Splnil pouze část uloženého úkolu. „nyní bylo třeba, aby se dal do uskutečňování dalších záměrů; měl ještě dojednat obchodní dohodu mezi Benátkami a Ruskem a dosáhnout připojení carovy říše k protiturecké koalici. Kromě toho papežský legát nepřestával sledovat vznešený cíl, a tím bylo znovusjednocení ruské církve s katolickou a tedy definitivní překonání velkého schizmatu, které tak dlouho dělilo křesťanstvo.

To ovšem nejdříve vyžadovalo energicky působit na Ivana: Possevino se proto brzy vydal na cestovních sáních tažených hbitými oři do Moskvy. Co tam zažil a viděl, popsal velice přesně v relacích určených pro papeže, a tyto zprávy nám dokládají, více než cokoli jiného, pronikavý bystrozrak tohoto diplomata.

Possevino dokázal překvapivě rychle proniknout do tajností ruského vládního aparátu a ze svých poznatků odvodit pozoruhodné rady pro všechny budoucí politické intervence kurie v Moskvě...

Possevino doufal, že...carovy slabosti," pro citování veršů z **Bible** a pro prožívání ruské ortodoxní víry a pravoslavných náboženských úkonů „bude moci využít k podpoře církevně politického dorozumění mezi Římem a Moskvou... Ivan velmi dobře pochopil, k čemu tyto zprvu skryté, potom ale stále zřetelnější narážky míří; dlouhou dobu se nenechával vlákat do teologických debat, neboť o tom, že by vedl vážné diskuse o připojení ortodoxní církve k papežské, ani neuvažoval. Kurie mu pomohla ukončit obtížnou válku s Polskem a tím byl jeho zájem o Řím vyčerpán." (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str. 394 – 395**).

Possevino však od svého záměru neustoupil a opakovaně se snažil dokazovat převahu římské víry nad byzantskou, až nakonec Ivan své slabosti diskutovat o teologii neodolal a vyzval jezuitu k veřejné disputaci. „Car věřil, že dokáže jezuitu před celým dvorem teologicky zničit stejně jako se mu přednedávnem povedlo dosáhnout velkého vítězství v debatě s vyslanci českých bratří. Possevino zase od této debaty očekával, že bude otřesena slepá víra Rusů, že jedině jejich církev má pravdu." (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str. 395 – 396**).

Mezi oběma se rozpoutala vášnivá diskuse, které přihlížel celý dvůr. Possevino svými argumenty dokazoval, že „vnější rozdíly v rituálu, které mezi oběma církvemi existují, nejsou pro sjednocení víry žádnou překážkou, stačí jen, když Rusko uzná teologickou autoritu papeže jako Božího náměstka na zemi. Ivan ve své odpovědi namítl, že papežové raného křesťanství byli uznáváni i ortodoxními křesťany; později se však papežství od původní čistoty odchýlilo, římsští biskupové si začali osobovat božské pocty, až nakonec mravní zkaženost řady papežů zbavila tuto instituci úcty docela." Diskuse mezi oběma nabírala ostrého tónu. Car se v jednu chvíli chtěl už vrhnout na Possevina, nakonec se však ovládl. Diskuse skončila nerozhodně a

k překvapení všech následovala v příštích dnech opět „bouřlivá výměna projevů přátelství, po nichž Possevino, zahrnut poctami a dary, opustil Kreml, aby doprovázel ruské posly, kteří měli v politických jednáních pokračovat, do Benátek a do Říma. Bylo to nezvyklé divadlo: ruská diplomatická mise se pod vedením jezuita vydávala do západní Evropy.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 397**).

Po této akci car Ivan zakázal jezuitům vstup do carského města Moskvy. Už se více o obracení Rusů na víru nehovořilo. Possevino musel Rusko navždy opustit, aniž by cokoli získal a jeho jezuitští následovníci museli snahy o získání Ruska pro římskou církev vyvíjet nadále již jen z Polska. Na malý čas se potom sice ještě usadili v Kremlu, ale to již byly poslední chvíle politických „misí“ jezuitské patres v Rusku.

12.16 Jezuitský podvod v Rusku

O dva roky později se otcům jezuitům nabídla ještě lepší příležitost, jak se zmocnit Ruska. Patres vyvíjela v tomto úkolu horlivou činorodost. Brzy mohli dosáhnout šťastného zakončení jednoho z nejdůležitějších úkolů jezuitské diplomacie tehdejší doby, kdyby svou odvahu, fantazii a oddanost věci nenechali přerůst přes předvídatost a umění vystihnout pravou míru. „Jejich odvaha se tak stávala romantickým blouzněním, fantazie se měnila v dobrodružnost a úsilí v intriky, a tak muselo za každým triumfem nutně následovat hořké zklamání.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 401**).

Nežli ruský car Ivan Hrozný zemřel, jmenoval regentskou radu bojarů, která měla pět členů a která měla spravovat carovu říši do té doby, dokud jeho prvorozený syn Dimitrij (někteří píší Demetrij), nedospěl do plnoletosti. Mezi regenty se záhy začal energicky projevovat despoticky založený tatarský šlechtic Boris Fjodorovič Godunov (*1551 – † 23.4.1605). Nakonec na sebe strhnul veškerou moc, dědice trůnu dal unést a zavraždit. Po krátkém období, kdy formálním nositelem carské koruny byl druhý syn Ivana Hrozného, Fjodor (zemřel 17. února 1598), se Boris Godunov sám zmocnil trůnu (únor, 1598) a hned začal vládnout tvrdou rukou.

Vládl pomocí útlaku a násilí. Jeho despotická vláda přivedla ruský lid k pověsti, že mladý carevič Dimitrij nebyl ve skutečnosti zavražděn, ale že ho věrní sluhové od vraždy zachránili a nyní, že žije někde v ústraní, dokud nedozraje čas, kdy bude moci vystoupit a zmocnit se otcova dědictví – ruského trůnu. Mladý Dimitrij se záhy stal legendární postavou a ruský lid od něho toužebně očekával, že se náhle objeví a že vysvobodí Rusko od despotické vlády Borise Godunova.

Této zdomácnělé, lidové ruské pověry si povšiml jeden mladý mnich, který ve skutečnosti uprchl z kláštera a který byl zbaven kněžského úřadu, Griška Ostrepěv (někteří píší Otrepěv nebo Otrepjov) a rozhodl se, že se začne vydávat za carova syna. Napřed však bylo nutné se představit veřejnosti takovým způsobem, aby nepochybovala, že se jedná o skutečného následovníka Ivana Hrozného. Zda si pro tento účel sám vymyslel následující plán a nebo zda mu ho někdo určil jako scénář, se již dnes těžko dovíme. V jednom se však historikové shodují, a sice, že „v roce 1603 se jednoho dne v Kyjevě objevil mladý ortodoxní mnich, aby navštívil tamní svatyně. Poutníka náhodou potkal litevský kníže Adam Wisniowiecki, našel v něm zalíbení a vzal ho do svého domu, kde si mladý mnich začal náhle stěžovat na nesnesitelné bolesti a žádal kněze.

»Cítím, že se blíží můj konec,« řekl nemocný knězi Igumenovi Arseninovi, kterého dal kníže Adam povolát k loži svého chráněnce, »a prosím jen o jediné: pohřbete mě se všemi poctami, které náležejí synovi panovníka. Své tajemství si беру do hrobu, ale po mé smrti najdete v loži

mé doznání!« Po těchto záhadných slovech klesl nemocný zpět do podušek, jako by se chystal vypustit duši.

Igumenovi se věc zdála z politického hlediska natolik významná, že ji nemohl z náboženských důvodů zamlčet; překonal proto výčitky svědomí kvůli zpovědnímu tajemství a sdělil knížeti Adamovi, co mu umírající svěřil. Prohlídka polštářů a matrací, na nichž poutník dosud bez hnutí ležel, vedla k objevení popsaného listu, ze kterého vyplývalo, že neznámý mnich není nikdo menší než Dimitrij, syn Ivana Hrozného. Zdálo se, že toto tvrzení podporuje i zlatý kříž posázený diamanty a jinými drahokamy, který měl nemocný na hrudi, a protože vykazoval i jistou fyzickou podobnost, nabyl kníže Adam brzy přesvědčení, že tu před ním leží skutečný dědic carského trůnu. Kníže i Igumen proto přivítali jako velice významný zázrak, když domněle mrtvý znovu otevřel oči a za několik dní se úplně zotavil.

*Zmrtvýchvstalého carského syna posadili brzy do knížecí cestovní kolesky a odvezli do Polska, kde ho nejprve ukázali nejbližším příbuzným, potom ostatním příznivým šlechticům a nakonec představili veřejně. Ruští emigranti, kteří před zvůlí Borise Godunova uprchli do Polska, začali spěšně potvrzovat totožnost poutníka s carevičem; byl sepisován jeden protokol za druhým a k mladému Dimitrijovi se přidal zástup lidí, kteří si od vynoření pretendenta ruského trůnu slibovali rychlou kariéru.” (René Fülöp–Miller: **Tajemství a moc...**, str. 401 – 402).*

Pak seznámili Ostrepěva s palatýnem (šlechticem s královskými právy a výmohami) ze Sandomiru (vojvodou sandoměřským), který mu dal za ženu svou druhou dceru Marinu. Svatba se konala v Krakově. Na svatbu přišel také papežský nuncius, který si budoucího cara oblíbil a napsal o něm pochvalně papeži. Souběžně seznámil vojvodův kaplan polské jezuity s průběhem objevení carova následníka a požádal je o pomoc při jeho dosazení na trůn.

I sám Ostrepěv sdělil jezuitům, že je ve skutečnosti Dimitrijem, synem cara Ivana IV. Hrozného, na něhož byla spáchána roku 1591 úkladná vražda. V osobních jednáních s jezuitskými otci Sawickým, Barszczem a Skargou potvrzoval Dimitrij svou ochotu přijmout katolickou víru a zavést ji v celém Rusku, jen když mu jezuité pomohou svrhnout uzurpátora Borise. Prohlásil, že je ochoten podřídit Moskvu Římu, pokud bude panovat na carském trůně.

Aniž by si to předem rozmyslili, vzali jezuité věc do svých rukou. Jeho jménem jednali o jeho vlastních vyhlídkách do budoucna jak s králem Zikmundem III. tak i s papežem. Společnými silami se jim podařilo vyprovokovat polskou armádu k povstání proti ruskému carovi Borisi F. Godunovi.

*Jako odměnu za tyto služby odsoudil falešný Dimitrij (Lžidimitrij) I. v Krakově, v jednom z jezuitských domů, náboženství svých otců a slíbil řádu, že po svém vítězství nad Borisem zavede jezuitský řád v Moskvě, v samotné blízkosti Kremle. Po „náhlé“ smrti cara Godunova 16. dubna 1606 (**Bílek**) nebo 23. dubna 1605 (*současní historikové*) a zavraždění Godunovy vdovy a jeho potomků (např. šestnáctiletý syn Fjodor, který byl v Moskvě prohlášen za cara, byl spiklenecky svržen a následně uškrcen), byl Dimitrij skutečně prohlášen za ruského cara.*

*Byla to však právě podpora a přízeň katolíků, která rozpoutala nenávist ruské ortodoxní církve proti Dimitrijovi. Ten pak 27. května 1606 zemřel v masakru spolu s několika sty svých polských stoupenců. Blíže o tom píše ve svém díle „**Moc a tajemství jezuitů**“ René Fülöp–Miller, na **stranách 402 – 405**.*

Až posud bylo možné stěží hovořit o nějakém ruském národnostním citění (jakékoliv ruské národnostní citění totiž téměř neexistovalo), ale nyní, když vyšla aféra najevo, se probudilo a okamžitě zesílilo až do podoby fanatické nenávisti k římské církvi a k Polsku.

Roku 1719 car *Petr Veliký* vydal říšský zákon, podle kterého žádný jezuita nesměl být v *Ruské říši* trpěn, i když bylo *katolíkům* a *protestantům* povoleno v této říši svobodné vyznání víry. Teprve carevna *Kateřina* nechala jezuity v té části bývalého polského království v *Bílé Rusi*, které se při prvním rozdělení *Polska* roku 1772 dostalo pod *Rusko*. Dovolila jim tam zůstat s tím, že museli složit slib a přísahu věrnosti i potom, co byli jako řád zrušeni celosvětově.

13.1 Náboženské poměry v zemích Království českého před příchodem jezuitů

Od té doby, co byl *Mistr Jan Hus*, profesor a rektor *Karlovy univerzity v Praze*, pro svoji snahu napravit pokleslý stav církve a mravní zkázu duchovenstva prohlášen *Římem* za *kacíře* a *zaživa upálen* dne 6. července roku 1415 v *Kostnici* a poté, co téměř za rok 30. května 1416 podstoupil *stejnou smrt* a na stejném místě i jeho žák, spolupracovník a přítel, *Jeroným Pražský*, neexistovalo v zemích *Království českého* žádné přátelství mezi zastánci *Husova učení* a *římskokatolickou stranou*. Většina českého národa, k níž patřilo na pět set pánů a zemanů, se odtrhla od římské církve a šla ve šlépějích *Husova učení*, které vycházelo z **Bible**, dále z *Wycliffových teologických spisů* a *rozborů Písma* a z *Wycliffových písemných osobních svědectví* o vysvobozování se z vlivu *Říma* a papeže a částečně také vycházelo z řeckého pravoslavného křesťanství přineseného ze *Soluně (Tessaloniky)* na *Velkou Moravu* roku 863 n.l. biskupem *Konstantinem* později *Cyrilem (Kyriem, Kyrillem)* a diakonem *Metodějem*, kteří byli vysláni byzantským císařem *Michaelem III.* na žádost knížete *Rastislava Moravského*.

Největším přínosem těchto *věrozvěstů* do české kotliny bylo z hlediska náboženské praxe zavedení biblické, křesťanské bohoslužby včetně přijímání pod obojí ve vlastní řeči a překlad částí **Bible** v prvotním staroslověnském písmu *hlaholici* (později v jednodušší *cyrylici*) a to navzdor všemu protivícímu se latinskému duchovenstvu. Od této rané doby se české dějiny vyznačovaly silným a prakticky nepřetržitým odporem českých a moravských křesťanů vůči papeži a římské kurii a nenávistí *Říma* vůči *Čechům* a *Moravě*, neboť hned první učedníci *Cyrila* a *Metoděje* byli *Římem* pronásledováni a stejně tak i další čeští a moravští křesťané raného středověku a předhusitské doby. Ve všech těchto dobách se dočítáme o odporu *Čechů* a *Moravanů* vůči diktátorskému a nadřazovačnému *Římu* a o nepřátelských akcích papežství proti víře a náboženství českého a moravského lidu.

A nejinak tomu bylo i v 15. století. *Mistr Jan Hus* a jeho stoupenci zcela logicky navázali svým učením a hlásáním jednak na víru obou byzantských misionářů a na jejich jazykovědný přínos citovat **Bibli** a kázání v národní řeči a jednak na anglického reformátora *Johna Wycliffa*. Nenávist papeže a jeho přívrženců znovu vedla k častým rozkolům a neshodám, které nakonec dovedly poctivé a nábožensky opravdové *Čechy* až k husitské reformaci, která svou revolucí silně předstihla ostatní *Evropu* o celé století. Papežská stolice tehdejší neposlušné a vzpurné *Čechy – husity* odmítající papežství pro *Husovu* a *Jeronýmovu smrt* a pro jejich *učení* – proklela klatbou a zlořečenstvím, obvinila národ z *kacířství*, vyhlásila husitům *křížovou válku* a *genocidu* a poslala na ně *křížová spojenecká vojska*.

Tehdy platilo, že téměř každý *Čech* byl vyznavačem *Husova učení* a byl tedy *husita*. Avšak mezi *husity* nebyla úplná jednota víry. Jak píše i prof. **T.V. Bílek** ve své knize ***Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*** od **strany 327** do **strany 340**, hned na samém počátku tohoto náboženského hnutí se mezi *husity* vyvinula jednak „*chiliastická strana*.“ Název pochází z řeckého slova *chiliás*, tj. *tisíc*. Tato strana totiž zastávala učení o tisícileté pozemské říši, ve které bude Kristus po svém druhém zjevení sám kralovat a spolu s ním tam budou všichni spravedliví prožívat život plný všelijakých rozkoší a krás a odpočívat od všeho zlého, co zažili a čeho byli svědky na Zemi. A jednak se vyvinula pospolu silně držící (komunitní) strana

radikálních „*táboritů*“ (*táborů, tábořských*). Učení těchto dvou směrů se od sebe v některých bodech vzájemně lišilo stejně pak jako učení radikálních *táboritů* od umírněnějších *husitů* (větve umírněných *táboritů*), kteří byli svými zásadami nejbližší *Husovu učení* a kteří pak byli sdružení okolo *Jana Žižky z Trocnova*.

Prudší a vzpurnější, radikálnější *táborité* byli rozšířeni většinou v *jihozápadních Čechách* a hlásila se k nim města *Tábor, Sušice, Písek, Prachatice, Klatovy, Domažlice, Stříbro, Rokycany, Slané, Čáslav, Nymburk* a *Mladá Boleslav*. K umírněnější straně *táboritů*, s nimiž držel *Žižka* a po jehož smrti si dali jméno *sirotci*, náležela například taková města jako *Hradec Králové, Dvůr, Kouřim, Český Brod, Mýto, Přibyslav* a *Litoměřice*. V základních bodech svého učení se radikální a mírnější *táborité* od sebe téměř nelišili (na rozdíl od propastných rozdílů mezi katolíky a husity), a proto se v mnoha městech stávalo, že obě husitské strany žily vedle sebe v *míru a pokoji*. To bylo tehdy možné vidět například v *Kutné Hoře*.

Umírněná strana *husitů* byla rozšířena ve větší části *Čech* a s prudšími *tábority* se spojovala pouze vojensky, tedy jen v době, kdy bylo potřeba odrazit nepřátelské útoky katolické strany, která byla rozšířena hlavně na *Plzeňsku, Loketsku, Chebsku, Žatecku, Kadaňsku, Litoměřicku* a *Broumovsku* a která měla podporu od krále *Zikmunda* a od mocných *Rožmberků*. Obě strany *husitů* se společně nejvíce bránily v křižácké válce, jež byla proti nim vyhlášena papežem *Martínem V.* roku 1420. *Husité* se bránili natolik statečně, že je katolická strana nejen nemohla porazit, ale pokaždé přitom sama utrpěla několik po sobě jdoucích potupných porážek a velikých ztrát.

Roku 1429 se proto papežská strana uchýlila k jiné účinné taktice *Říma*. Katolická strana začala s *husity* diplomaticky vyjednávat a smlouvat. Bylo dosaženo předběžné dohody, v níž se prohlašovalo, že se *Čechům* poskytuje svoboda svědomí. Ve skutečnosti však byli, jak později sami poznali, zrazeni a dostali se pod moc *Říma*.

Češi si za podmínku usmíření s *Římem* kladli totiž tyto čtyři body: Za prvé svobodné hlásání Božího slova a právo svobodného rozhodování na základě svobody svědomí a vlastního rozumu, za druhé právo přijímání chleba i vína při mši (tzv. *sub utraque*) pro celou církev (nejen tedy pro kněze) a používání mateřského jazyka při bohoslužbě, za třetí vyloučení duchovenstva ze všech světských úřadů a za čtvrté podřízení duchovenstva pravomoci civilních soudů. Papežské úřady (přesněji *koncil*, sám římský papež však nikoli) nakonec souhlasily s tím, že se tyto čtyři články *husitů* přijímají, avšak, že právo jejich výkladu, tj. přesného určení jejich obsahu, náleží sněmu, čili jinými slovy papeži a císaři. (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl III., kap.18**). Později, roku 1436, byla tato předběžná dohoda konkretizována v *Basileji* do tzv. *kompaktát* – konečné dohody mezi *husity* a římsko-katolickým *koncilem*.

Větší část mírnějších *husitů* na tyto nabízené ústupky nakonec přistoupila, avšak radikálnější *táborité* a malý zbytek umírněných *husitů* je zcela odmítli. Tím došlo v husitském táboře po celých *Čechách* k zásadnímu rozdělení. A to bylo přesně to, čeho chtěl *Řím* touto svojí taktikou docílit. Nicméně z vojenské moci *husitů* měla katolická strana stále respekt a neodvažovala se proti nim vojensky znovu vystoupit.

Nebylo toho však už zapotřebí, neboť jednota *husitů* byla předběžnou dohodou s *Římem* zcela zničena. Na jejím základě byla uzavřena zatím neratifikovaná, předběžná smlouva. Mnoho *Čechů* poznalo, že *Řím* dosáhl předstíráním a podvodem toho, co se mu nepodařilo získat bojem, neboť prosazením vlastního výkladu *husitských* článků i **Bible** samotné mohl převrátit jejich smysl tak, aby se hodily jeho cílům. Značná část *Čechů* poznala, že byla připravena o své svobody a nemohla se smlouvou souhlasit. Vznikly různice a sváry, které vedly k místním bojům a ke vzájemnému krveprolití.

Teprve v bitvě u Lipan dne 30. května 1434 byla pověstná vojenská moc *táboritů* a *sirotků* spojených s pozůstalými umírněnými *husity* pod vojenským velením *Prokopa Holého Velikého* zlomena římskokatolickou českou jednotou panskou spojenou s umírněnými *husity*, jež tehdy ustoupili požadavkům katolické straně a přidali se k ní. Prohrou u *Lipan* byla utištěna husitská bouře, která trvala od roku 1415 do roku 1434 a mezi *husity* a katolickou církví bylo dosaženo smluvního smíření díky tzv. *Basilejským kompaktátám*, na nichž se pracovalo již od roku 1429.

V nich byli *husité* prohlášeni za pravé a věrné syny římskokatolické církve a papežským konciliem bylo přislíbeno schválení oněch čtyř pražských artikulí, avšak závazně s mnohými předchozími výhradami papežských prelátů, které se měly stát nedílnou součástí těchto *kompaktát*. Zvláště v artikuli o kalichu bylo ustanoveno, že se přijímání oltářní svátosti pod obojím způsobem (přijímání chleba a vína) sice *Čechům* a *Moravanům* povoluje, avšak víno se má podávat výhradně jen dospělým, kteří by si o to zažádali a i tito mají pokaždé vyznávat, že Kristus jako celá bytost je přítomen při každém způsobu přijímání, tedy v obou samostatných symbolech na jeho tělo a krev, tj. v chlebu a ve víně odděleně a nezávisle na sobě. Tím papežská stolice prosadila své pojetí římskokatolické mše i mezi *husity*.

Přes tento ústupek a ještě přes některé další výhrady nakonec umírněná kališnická strana (utrakvisté) předběžně *kompaktáty* na sněmu v Brně roku 1435 přijala v tom znění, jak je navrhl *basilejský sbor* a definitivně je přijala, když se císař *Zikmund* vyjádřil k tomu, co bylo dojednáno a kdy sám ze své vůle *Čechům* a *Moravanům* povolil zvláštním přípisem všechno, co kališnické sbory (utrakvisté) žádaly navíc. Dokonce slíbil, že realizaci a plnému užívání požadovaných svobod nebude překážet a zavázal se, že je bude svojí mocí i hájit.

Ujišťování císaře *Zikmunda* ovšem nepřesvědčilo *tábority* (táborské bratry), kteří se proti *kompaktátám* postavili na jihlavském sněmu 5. července 1436, kde byly *kompaktáty* slavnostně vyhlášeny. Za žádných podmínek se nechtěli podvolit římské církvi a zavázat se k poslušnosti římskému papeži. Proto byli *táborité* na kutnohorském sjezdu umírněných kališníků roku 1443 a pak na sněmu v Praze roku 1444 vyhlášeni za *neprátelskou sektu* a jejich učení bylo zavrženo.

To ovšem znovu přineslo další války mezi *katolíky* a *kališníky* (utrakvisty) a *tábority*, během nich mnoho *táboritů* přestoupilo na katolickou víru. Poslednímu zbytku ortodoxních *táboritů* byl učiněn rychlý a nenadálý konec tím, že byl roku 1452 poražen tehdejší správce *Království českého Jiřím z Poděbrad* při dobytí jejich opěvněného města *Tábor*, kam se uchýlili. Na to *táborité* jako zcela samostatná náboženská a politická strana a církve nezávislá na papeži a jako první zcela reformovaná křesťanská církev zanikla úplně, ale duch jejich učení nevymizel. I když se musela roku 1452 podřídit straně pod obojí a tím i papeži a *Římu* a přizpůsobit se jejím bohoslužebným řádům, měla už následovníky ve stoupencích *Petra Chelčického*.

13.2 Jednota bratrská a doba jejích počátků

Z pronásledované strany táborských *husitů* již brzy vyvstalo mnoho utajovaných spolků, z nichž největší bylo „*Bratrstvo kunvaldské*“, které bylo založeno v *Kunvaldu* na *Žamberském panství* roku 1457 bratrem *Řehořem* – žákem *Petra Chelčického*. Toto bratrstvo se roku 1467 na sjezdu v *Rychnovských horách* úplně odloučilo od katolíků i od utrakvistů (stoupenců podáváníí „*pod obojí*“, to je chleba i vína, tzv. *kališníků*, *kališnických*) a přijalo jméno „*Jednota bratrská*“. Její učení a náboženské obřady byly v podstatě totožné s *tábority*. Jsou to vlastně

dědicové *táborského husitství* a učení *Petra Chečického* s vlastní, na nikom nezávislou církevní organizací a s výrazně protikatolickým zaměřením.

Je tedy zcela logické, že se pronásledování od státní a papežské moci přeneslo na *Jednotu bratrskou*. Hněv krále *Jiřího z Poděbrad* vůči *Jednotě bratrské* byl skutečně veliký a *Jednotu* pronásledoval naprosto nekompromisně. Nebylo to však způsobeno tím, že se *Jednota bratrská* vyhýbala jakékoliv formě násilí, zatracovala války a pronásledování a že odmítala užívání moci k prosazování a hájení svého náboženství a že dbala na přísný vnitřní duchovní život výhradně podle **Bible**. Bylo to proto, že také striktně odmítala veškeré papežské učení a výklady k **Bibli** a politice, dále že odmítala veškerou veřejnou činnost, nečinila u člověka žádný rozdíl v majetku, stavu a postavení a naprosto odpírala světské vládě složit přísahu poslušnosti a věrnosti, neboť to byla vláda s prokatolickými a propapežskými tendencemi.

Ať se však mírnější *kališnická strana* snažila sebevíc, ať se zapojovala do potlačování a pronásledování *táboritů* a pak *Jednoty bratrské*, nepodařilo se jí získat papežskou stolicí pro uznání *kompaktát*, i když to stolice na počátku přislíbila a ústně prostřednictvím svých prelátů potvrzovala. Veškeré snahy umírněných *kališníků* o doplnění *kompaktát*, totiž o ratifikování papežem i těch částí, na které byl vystaven *Zikmundův* písemný slib a závazek, zůstaly nejenom zbytečné, nýbrž papežská stolice, podněcována pražskou kapitolou, nechtěla uznávat za platné *kompaktáty* ani v takovém znění, v jakém byly schváleny *Basilejským církevním koncilem*.

Kališnická strana nyní poznala, jak byla strašlivě podvedena a oklamána a že ve skutečnosti nešlo papežovi o nic jiného, než rozbít onu pověstnou jednotu *Čechů* a oslabit tak vojenskou moc *husitů*. Papež v *Římě* dosáhl nakonec toho, že *Basilejské kompaktáty* s požadavky *Čechů* a s připomínkami prelátů nebyly v plném znění nikdy písemně *ratifikovány*, ale přesto byly pro českou stranu závazné, zvláště co se týká moci a práva papeže zasahovat do politických a náboženských věcí *Čechů* a je, pro českou stranu zavazující, ovlivňovat podle své vlastní potřeby.

Intervence umírněných *kališníků* u papežského dvora za *ratifikaci* však pokračovala i po tomto zklamání. Pokaždé však marně. Papež *Evžen (Eugenius) IV.* nesouhlasil se žádostí umírněných *husitů* za doplnění ratifikačního podpisu *kompaktát* a naopak doložil, že nemůže být vázán smlouvou *Čechů* uzavřenou s *koncilem*. Jeho papežští nástupci, *Mikuláš V.* (1447 – 1455) a *Kalixtus III.* (1455 – 1458) odmítali *kompaktáty* uznat a papež *Pius II.* (1458 – 1464) je dokonce prohlásil za naprosto neplatná a vyhrožoval králi *Jiřímu z Poděbrad* křížáckou válkou. Tu také jeho následovník papež *Pavel II.* nakonec proti králi a českému národu roku 1467 vyhlásil, protože se nechtěli *kompaktát* vzdát a upustit od nároku na jejich realizaci. Král *Jiří z Poděbrad* se však v této válce i přes všechny papežské klatby vítězně udržel, vojensky obhájil nezávislost českého státu a duchovní svobodu jeho obyvatel před novými křížovými výpravami a roku 1471 těsně před svou smrtí učinil ještě jeden pokus smířit papeže *Pavla II.* novými návrhy k potvrzení *kompaktát*. Ta byla nakonec jiným papežem potvrzena o sto sedm let později až roku 1564.

Po smrti krále *Jiřího z Poděbrad* neutěšené poměry ještě více zesílily za panování katolického krále *Vladislava Jagelonského*. Svojí vírou byl silně přesvědčeným římským katolíkem a proto nadržoval katolické straně. Stál za tehdejšími utiskováním a pak i za pronásledováním *kališníků* a to i přesto, že přísahal na *kompaktáty*. Na úřednická místa a za konšely, zvláště v Praze, dosazoval výhradně římské katolíky a zvláště ty, kteří měli zásluhy o likvidaci svobodných měšťanů. Se svými přívrženci nakonec připravil plán na *likvidaci předních kališnických mužů* a to pomocí *úkladné vraždy*.

Avšak tento krvavý úmysl byl včas vyrazen *straně podobojí*, jejíž stavy se po marných stížnostech roku 1483 sjednotily proti dalším útokům katolických kruhů. Mysl *kališníků* byla podlým vražedným plánem krále *Vladislava* natolik rozzlobena a pobouřena, že dne 24. září 1483 přepadl prostý lid pražskou radnici a z oken vyházel nenáviděné konšely, z nichž někteří byli na místě pobiti, ostatní pak byli vydáni na popravu. Lidé také zároveň zbořili některé kláštery, mnichy vyhnali a několik jich zabil.

Když byla touto krvavou pražskou bouří katolická reakce od *kališníků* (utrakvistů) zmařena, podněcovali katoličtí rádcové krále *Vladislava* k přísnému potrestání těch *Pražanů*, kteří náleželi ke *straně podobojí*. Těchto *Pražanů* se však ujala *jednota stavů*, takže král po delším vyjednávání roku 1484 upustil od jejich potrestání a přijal je na milost. Brzy po tomto smíření byl docílen i památný náboženský smír smlouvou uzavřenou na sněmu v *Kutné Hoře* roku 1485 (tzv. *Kutnohorská smlouva*), pomocí níž byla sjednána náboženská rovnoprávnost, díky čemuž byly spory mezi *katolíky* a *kališníky* (utrakvisty) na nějaký čas utišeny.

„Uvnitř české společnosti a v jejích politických představitelích – stavech – převládla nad věroučnými rozdíly a spory snaha o dohodu a náboženský smír. Ten vyústil v roce 1485 v *Kutnohorské smlouvě*, která stavěla obě strany pod jednou i pod obojí na roveň, přiznávala jim kostely, jež měly ve svém držení, zavazovala je k zachovávaní kompaktát a dávala i poddaným právo, »aby každý svého spasení hledati mohl podle víry své a zvyklostí«. Podobné soužití různých náboženských stran a míra duchovní svobody pro každého bylo v tehdejší Evropě něčím neslýchaným. Zásahu o ně ovšem měli i rozumní představitelé katolických stavů, bez jejichž dobré vůle byla podobná dohoda nemožná, zůstávala však nepřijatelná pro úřední církve a její nesmiřitelnost vůči kacířům. Česká reformace tak zrodila i umírněné, snášenlivé katolíky (s jakými se nejednou shodli husité i v samotném průběhu revoluce), jejichž umírněnost byla pro církve neméně nepřijatelná a nebezpečná než kacířství samo. Mezi nimi například vynikal Vilém z *Pernštejna*, hospodář na rozlehlých statcích ve východních Čechách a na Moravě, čelný politik český (nejvyšší maršálek, hofmistr, předseda komorního soudu), ochránce českých bratří, který měl významnou zásluhu na přijetí *Kutnohorské smlouvy*.“ (J. Fiala: *Hrozná doba ...*, str. 24).

13.3 Vzdělání Jednoty bratrské

Za časů tohoto příměří upouštěla *Jednota českých bratrů*, kterým se nadávalo *Pikharti* a *Valdenští* (nadávkou *Pikharti* /*Beghardi*/ vyjadřovali katolíci – vedle obecné nadávky *kacíř* – zlost, největší nenávisť a opovržení. Jméno *Valdenští* znamenalo jen tolik, co *kacíř* a *cizinec*.) ve svém učení díky návrhu a iniciaci umírněnějších *Mladších bratrů*, zvláště bratra *Lukáše*, bakaláře na pražské univerzitě, od původní přísnosti, zvláště od neoblíbených zásad, které se týkaly moci a majetku, důsledkem čehož mohli být přijímáni do *Jednoty bratrské* i šlechtici a osoby z vysokých úřednických postů a boháči s podmínkou, pokud své moci a majetku užívali slušně podle pravidel.

Tento návrh umírněnější části byl přijat roku 1496 na sněmu v *Chlumci* přes všechno odpor přísné větve (*Malé stránky*), která na popud *Amosa ze Štěkna* z *Jednoty* vystoupila. Umírněnější strana, která zcela ovládla *Jednotu*, zvolila roku 1500 *Lukáše* za jednoho ze starších a ustanovila si nová pravidla. Tímto svým novým směrem získala v *Čechách* a na *Moravě* veliké množství přívrženců z nejrůznějších stavů, zvláště pak mocné pány z *Cimburka*, z *Krajku* a z *Boskovic*, díky nimž se *Jednota*, do té doby pokládána za sektu, posmívaná a slabá, stala jednou z nejpočetnějších církevních stran. Ke konci XV. století již bylo na 400 bratrských sbo-

rů ve mnoha různých městech a městečkách zvláště v *Hradeckém, Boleslavském* a *Chrudimském* kraji s hlavním sídlem přestavených *Jednoty* v *Mladé Boleslavi* stejně jako v krajích *Táborském* a *Prácheňském*.

Tento vzrůst *Jednoty bratrské* vzbudil nenávist katolíků i kališníků (utrakvistů). Na žádost katolíků vyslal papež *Alexander VI.* (1492 – 1503) do *Čech* a na *Moravu* ikvizitora *Henricha Justitoria*, aby obrátil valdenské kacíře a pálił jejich knihy. Potom král *Vladislav Jagelonský* na žádost katolíků vydal roku 1503 první nařízení proti *pikhartům*, kteří bydleli v korunních statcích a v královských městech. A když už i kališnické kněžstvo (ve snaze zalíbit se *Římu* a českému králi) závodilo v horlivosti s katolickými knězi v boji proti svým husitským bratrům, vydal král *Vladislav* roku 1508 druhý rozkaz, tzv. *Svatojakubský dekret*, kterým byla *Jednota bratrská* rozpuštěna. Jakékoliv shromažďování nebo jen malé schůzky bratrů byly zakázány, jejich spisy měly být zabaveny a spáleny, jejich kněží měli být zajmuti a na jejich místa měli být dosazeni do všech far kališničtí nebo katoličtí kněží, kteří své osadníky měli vyučovat „pravé víře“ a dohlížet na to, aby pravidelně vykonávali bohoslužebné úkony. Nakonec byly vyhlášeny přísné tresty proti každému, kdo by poskytl kacíři jakýkoliv útulek.

Toto pronásledování *Jednoty bratrské* trvalo až do smrti krále *Vladislava Jagelonského* roku 1516. Za jeho nástupce, nezletilého krále *Ludvíka Jagelonského*, nastala bratrům opět doba klidu a pokroku. *Jednotě* neustále přibývalo sborů v městech. Spolupracovala s ní i nejmocnější šlechtická strana. Bratři pracovali nadšeně, vydávali veliké množství obranných spisů a vyznání víry v knihtiscích z tiskáren v *Mladé Boleslavi*, v *Litomyšli* a v *Bělé*. Zdálo se, že *Jednotě* již nehrozí od katolické strany žádné nebezpečí.

Sama katolická strana byla v úplném rozkladu, takže její kněžstvo, jsouc bez vedení a řízení, klesalo na mysli a obyvatelstvo se houfně odvracelo od umírající římskokatolické církve. Katolíci byli vylučováni z měšťanských funkcí a z cechů zvláště v královských městech, z nichž bylo již na třicet v rukou *Jednoty*. Stejně tak to bylo i s kališnickou (utrakvistickou) církví, která byla sice ještě mocná a smlouvami a zákonem chráněná, nicméně i ona byla již zestárlá a dokonce více sešlá než katolická strana. Měla nedostatek svých kněží a proto na jejich místa přijímali kališníci (utrakvisté) různé školmistry, staré úředníky i různé dobrodruhy, jejichž mravnost byla silně pochybná nebo vůbec žádná, avšak nevědomost o náboženských otázkách byla pro změnu nesmírně veliká.

13.4 Šíření luteránství v Čechách, na Moravě a ve Slezsku

Pokrok *Jednoty bratrské* byl náhle přerušen *Lutherovou reformací* v *Německu* zavedenou roku 1518. *Jednota* nyní musela jednat nejen s katolíky a kališníky (utrakvisty), ale i s *luterány*, kteří se již brzy po započetí *reformace* dostali také do *Čech* a zvláště do *Slezska*, kde se *Lutherova reformace* začala rychle šířit. Zde katoličtí kněží totiž nevylučovali protestanty z katolického společenství věřících. Proto zde nepanovala tak napjatá atmosféra jako v *Čechách*. Téměř až do roku 1550, kdy již většina far byla obydlena ženatými knězi, setrval například v *bratislavský biskup* stále ve funkci hlavního duchovního pro všechno domácí duchovenstvo.

Od roku 1521 se začal *německý protestantismus* šířit také na *Moravě*, zvláště v královských městech, kde měli převahu *Němci*. Velmi brzy se ujal zvláště v *Jihlavě*, jejíž obyvatelé byli svého času úhlavními nepřáteli husitismu, dále v *Brně*, *Znojmě* a v *Olomouci*. Záhy nabylo v těchto městech *luteránství* tak silné moci a tak velikého postavení, že byly katolíkům, tehdy

urputně pronásledovaným a odevšad vyhazovaným, odnímány a zabírány téměř všechny kostely.

Kromě *luteránského protestantství* přišla z *Německa* na *Moravu* nová „*sekta novokřtěnců*“, kteří své přívržence znovu křtili a učili je zásadám komunitní společnosti – měli společný majetek, společné hospodářství, společné kuchyně i společné noclehárny. Mnozí však společné užívání pochopili i ve vztahu k ženám. To pochopitelně vyvolalo u puritánských luteránů a Jednoty veliký odpor. *Novokřtěnci* byli prohlášeni za nemravnou sektu a začalo jejich pronásledování. Nejvíce tuto sektu pronásledovala luteránská knížata. *Novokřtěnci* se však mezi tím rozšířili po *Moravě* a našli útočiště v *Mikulově* u pánů z *Lichtenštejna*. Usadili se i v *Brně*, kde si zřídili společnou kuchyni.

Na základě rozkazu krále *Ferdinanda I.* roku 1527 bylo vydáno na znojemském sněmu nařízení, aby byla tato nová sekta vykořeněna co nejpřísnějšími prostředky. Následkem tohoto nařízení byl kazatel brněnské sekty, *Tomáš Waldhauser*, zajat a když se nechtěl vzdát svých bludů, byl upálen. Podobný osud stihl i mikulovského tiskaře této sekty, *Baltazara Hubmaiera*. V mikulovské tiskárně tiskl hanlivé letáky a traktáty, které spolu s dalším rozšiřoval ve velikém množství. Nakonec na přísné naléhání a pak na silný nátlak krále jej museli pánové z *Lichtenštejna*, jeho ochránci, vydat do *Vídně*, kde byl 10. března 1528 na předměstí *Erdbergu* upálen.

Ale i přes tuto ztrátu svých dvou předních vůdců, se *novokřtěnci* stále po *Moravě* rozšiřovali a usazovali se v dalších městech. Do nich pak přicházeli noví vyznavači této sekty, hlavně z německých zemí. Takže v krátké době vyvstalo mnoho jejich malých obcí v *Brně*, *Znojmě*, *Ivančicích*, *Alexovicích* a v *Rosicích*. Hlavním sídlem novokřtěnců se stal *Slavkov*, kde jim poskytli útočiště pánové z *Kounic*. Sekta se udržela i přes všechna občas vydávaná přísná nařízení o její likvidaci až do roku 1622. Když totiž pánové a rytíři viděli u těchto *novokřtěnců* (taufarů) zručnost a rychlost, s jakou vykonávali různá řemesla, rádi jim dopřávali útočiště na svých statcích a odmítali splnit nařízení o jejich vyhnání nebo dokonce o likvidaci jejich komunity.

Díky této shovívavosti moravských stavů vzniklo všeobecné mínění, že na *Moravě* panuje úplná náboženská svoboda, při které je dovoleno každé vyznání. Skutečně zde vedle sebe byli *luteráni*, *kališníci*, *bratři*, *novokřtěnci*, *mikulášenci*, *sobotáři* (světící sobotu místo neděle), *sociniani* a *sladkovští*, takže na katolickou víru zbývalo jen velmi malé procento obyvatel.

V *Čechách* bylo *Lutherovo učení* poznáváno jen velmi pomalu. Nejdříve se o ně zajímala šlechta a měšťané, naproti tomu mnozí prostí obyvatelé, zvláště bratři zůstávali věrni starým řádům a obřadům. Přispívalo k tomu i to, že se stoupenci *Lutherova učení* vydávali za utrakvisty, podle nich za pravé dědice *Husova učení*. Tím však sledovali pouze ten cíl, že budou pod státní ochranou, neboť utrakvisté patřili do staré národní církve chráněné státním zákonem, zatímco ostatní novoty a kacířství byly jiným zákonem zakazovány a přísně trestány.

Tímto tahem se podařilo luteránům dostat do utrakvistické konzistoře muže nakloněné *Lutherovu učení*, jejichž zásluhou byly na církevním sjezdu českých i moravských stavů pod obojí roku 1524 přijaty velmi vážné změny, které se týkaly víry a církevních obřadů. Mše, zachovávaná na památku umučení Krista byla zjednodušena a sloužena v češtině, nepožadovalo se vystavování oltářní svátosti a zakazovaly se mše nájemné a pověrné. Také byla zrušena tradice jako pravidlo víry, *Husovy spisy* a ostatních reformátorů měly závaznou moc, pokud se shodovaly s ***Písmem***. Utrakvisté tak předběhli jiné ustrnulé reformační proudy a pod vedením duchovních, zvláště týnského utrakvistického faráře *Havla Cahery* se postupně měnili v luterány.

Náhle však byly v pražských městech přerušeny všechny přeměny, které byly schváleny církevním sjezdem. Pražská rada, u níž převažovalo luteránství, byla nahrazena opoziční stranou *Jana Paška z Vratu*, který se stal pražským primátorem. Změny popsané v předchozím odstavci, které se týkají hlavně vnějšího vzhledu náboženských úkonů způsobily veliké rozhořčení *Pražanů pod obojí*, kteří lpěli na zevnějšku a jejichž národní cit byl uražen zaváděním nových obřadů, ve kterých viděli navíc urážku Husovy památky. *Pražané*, navedeni od *Paškových* našeptávačů, pak přepadli radní síň a *Paška* vsadil do vězení přední protestantské členy, kteří byli i přes králův nesouhlas a zákaz vyhnáni.

Hned nato byla pražskou obcí na základě *Paškova* zásahu a popudu zrušena všechna ujednání a závěry předešlého církevního sněmu. Veškeré novoty v utrakvistické víře byly přísně zakázány. Pražské obyvatelstvo se muselo na úřadech oficiálně přihlásit ke katolické nebo kališnické víře. Kdo tak nechtěl učinit, byl vypovězen. Navíc musel každý dokázat, že jeho rodiče byli řádně oddáni knězem, který byl potvrzený konzistoií. Kdo tak nemohl učinit, měl být pokládán za nemanželské dítě a nesměl vstoupit ani nesměl být vzat do žádného cechu. Kdokoliv by přijal druhý křest, který čeští bratři ukládali neofytům, měl být poznamenán v obličejí žhavým železem a měl být vyhnán z města. Trest smrti byl ustanoven pro ty, kteří by šířili cizí náboženské učení.

Tato odporná usnesení nebyla jenom pouhou teorií, ale skutečně se i realizovala. Jedním z aktivních vykonavatelů byl například administrátor utrakvistické konzistoře, farář Cahera. Právě ten, který byl předtím horlivým zastáncem luteránství, nakonec skončil jako těžký pronásledovatel „*novotářů*“ a jako Paškův náhončí. Prahu obkličovala skutečná hrůza, když bylo za *Paškovy vlády* (1524 – 1528) popraveno několik „*kacířů*“, ve skutečnosti protestantů neboli českých bratrů a zvláště, když bylo na hranici upáleno pět osob z Jednoty bratrské.

13.5 Král Ferdinand I.

Tomuto krutému řádění učinil přítrž roku 1529 král český *Ferdinand I.* tím, že napřed vypověděl z *Prahy* a ze všech královských zemí arogantního pobuřovatele *Caheru*, který s drzostí sobě vlastní vzdoroval opovržení všech čestných lidí a to dokonce po mnoho let a který se protivil i královským rozkazům. Tím došlo k prvotnímu uklidnění rozdrážděných *Pražanů* a okolních obyvatel. Definitivní uklidnění mezi náboženskými směry však nastalo tehdy, když král *Ferdinand* později roku 1530 vyhostil z *Prahy* také samotného *Paška*. Současně s tím však král zakázal zavádění jakýchkoli podezřelých náboženských novot a rozhodl se chránit na základě *kompaktát* státní utrakvistické náboženství a zároveň se snažil rozmnožovat hrstku katolíků s nimiž se staří utrakvisté sblížili.

Na sněmu roku 1537 žádal stavy, které mu předložily návrh na uspořádání české církve, aby zachovávaly *kompaktáty*, v jejichž souvislosti se zavázal zjednat jim trvalou platnost. Zároveň roku 1543 odmítl schválení a platnost těch článků víry a praxe synodního kněžstva pod obojí, které se týkaly zrušení římskokatolických obřadů, jakými byla *mše, procesí, vystavování oltářní svátosti, modlitby za mrtvé, vzývání svatých, uctívání soch a obrazů svatých* a další body. Podklady pro zrušení těchto římskokatolických bludných obřadů podal administrátor utrakvistické konzistoře *Jan Mystopal*, který byl tajným luteránem. Nicméně *Ferdinand I.* *Mystopalovy* podklady neuznal a odpověděl tím, že nechal poslat opis *kompaktát*. *Mystopalovi* pak v den 6. června o *Husově* svátku přikázal, aby vykonal každoroční obřadní procesí do *Betlémské kaple* a kromě toho rozkázal, aby utrakvisté netrpěli mezi sebou ženaté kněze.

Z toho důvodu utrakvisté věřící podle starých zásad implantovaných Římem do Husova učení jásali a jejich faráři vychvalovali Ferdinanda I. v kostelích jako spravedlivého panovníka povolného Bohem k vyhlazení bludů.

Historik **K. Krofta** o nástupu Ferdinanda I. na český trůn na základě volby českých stavů a o dobovém náboženském a politickém pozadí píše:

„Když r. 1526 Čechové svobodnou volbou povolali na český trůn rakouského arciknížete Ferdinanda I., aby tím na staletí spojili osud svého státu a národa s osudy habsburského rodu a zemí poddaných jeho žezlu, pudily je k tomu vážné důvody. Byli by mohli, jako to byli učinili před sedmdesáti roky, zvoliti za krále některého českého pána. Ale nehledě k tomu, že neměli mezi sebou muže, jako byl Jiří Poděbradský, sama doba tmu nepřála. I král Jiří dospěl vlastní zkušeností k poznání, že v době, kdy obecný vývoj evropských poměrů směřoval k vytvoření velikých, mocných a rozpínavých státních celků, český stát, ležící v srdci Evropy, těžko může obstáti sám o sobě, bez spojení s některým sousedním státem, bez podpory některé mocné evropské dynastie. Proto zřeknuv se přirozeného přání, aby se po něm stal králem některý z jeho synů, přičinil se, aby byl jeho nástupcem zvolen člen královského polského rodu. Volba nebyla šťastná, poněvadž oba čeští králové z jagellonského rodu neměli potřebných vladařských schopností. Ale důvod, pro který si Čechové po smrti Jiříkově vyhledali krále za hranicemi, platil i r. 1526. Ano, právě tragický skon mladého krále Ludvíka v bitvě u Moháče, uváděje Čechům na oči velikost nebezpečí hrozícího také jejich zemím od Turků, je přiměl k tomu, aby volbou některého sousedního panovníka hleděli zjednati svému státu posilu v boji proti tomtu nebezpečí. A není divu, že se rozhodli pro rakouského Ferdinanda.

Ačkoli nelze upřít, že se část českých stavů přiklonila k Ferdinandovi z pohnutek zcela sobeckých, zjištných (někteří byli pro něho po zvyku doby získání penězi), přece jeho volbu dlužno vysvětlovati jinými příčinami. V jeho prospěch působilo zajisté nejvíce vědomí, kotvící v nazírání a cítění tehdejší doby, že Ferdinand jako manžel Anny, dcery českého krále Vladislava, má takřka mravní nárok na českou korunu, i když neměl právního nároku, který mu byl stavby českými upírán přes všechny dědické úmluvy rodu habsburského s rodem jagellonským. Také se nepochybně Čechové domnívali, že právě jeho volbou bude nejlépe čeleno tureckému nebezpečí, neboť jeho dědičné rakouské země se jevíly takřka přirozenou hrází proti němu. Ferdinandovi prospěly posléze i sympatie, které si získala v Čechách jeho sestra Marie, manželka posledního krále Ludvíka, podporováním snah o lepší pořádek v zemi, jejíž veřejné poměry vinou slabé vlády obou králů z jagellonského rodu byly velmi rozhárány. Těm, kdo toužili po obnově spořádaných poměrů, se mohlo zdáti, že v rázném bratru královny Marie dostanou Čechy k tomu úkolu krále nad jiné způsobilého. Tak se stalo, že na český trůn dosedl svobodnou volbou stavů panovník cizí národnosti, jehož od ohromné většiny českého národa dělilo také zcela odchylné náboženské smýšlení, že se vláda českého státu dostala do rukou dynastie, již nebylo souzeno vnitřně se sblížit s českým národem a vytvořiti tak nezbytný základ trvalé vzájemné shody a vývoje šťastného pro obě strany.

Mezi svobodně zvoleným králem Ferdinandem a českými stavby vznikaly brzy vážné neshody. Jejich příčinou nebyla cizí králova národnost – neboť se práv české národnosti a české řeči Ferdinandova vláda nijak nedotýkala –, ale byl to jednak nezvykle přísný způsob jeho vlády a obtížnost břemen uvalovaných na Čechy a jednak králův postup církevních a náboženských v otázkách. Zvyknuvše za slabých králů z jagellonského rodu takřka sami vládnouti a nikoho neposlouchati, pociťovali čeští stavové nelibě silnou Ferdinandovu vládu a stálé vymáhání velikých daní a vojenských pomoci na válku s Turky v Uhřích se jim jevílo novotou velmi nepřijemnou. Ale nejvíce je pobuřovala králova náboženská politika. To potřebuje stručného vysvětlení.

Když se Ferdinand ujal vlády v Čechách, jen nepatrná část českého národa byla plně oddána církvi římské. Jeho ohromná většina jí byla odcizena od husitské doby. Kompaktáta ujednaná na Basilejském koncilu r. 1436 a v Čechách slavně vyhlášená za zemský zákon nevedla k dokonalému sjednocení husitských Čechů s Římem. Římská kurie se nikdy nesmířila s ústupky učiněnými českým kacířům z donucení, nikdy se nevzdala snahy přinutit je k poslušnosti beze všech výhrad. A protože Čechové trvali neoblomně na kompaktátech, jak jim sami rozuměli a nechtěli se vzdátí svých církevních zvláštností, neuznávala jich kurie za pravé syny církve, oni se pak naoplátku neřídili jejími rozkazy. Toto své odloučení od církve obecné, dávající jim skoro úplnou církevní samostatnost, měli však husité většinou jen za dočasné a domáhali se znovu a znovu svého přijetí do lůna této církve. Jen jejich malá část soustředěná v Jednotě Bratří českých přetrhala nadobro všechny svazky s Římem a vzdala se všech pokusů o smír s církvi římskou, která se jí jevila nenapravitelně zkaženou. Zavrhuje kompaktáta, zbavovali se čeští Bratři ochrany, jíž poskytovala vlastním husitům tím, že se čeští králové při svém nastupování na trůn zavazovali přísahou, že je budou zachovávat a hájiti. Proto bývali čeští Bratři již za předehabsburské doby často krutě pronásledováni světskou mocí, kdežto husitům ani katolictví králové z jagellonského rodu nemohli brániti v jejich náboženství, pokud se spravovali kompaktáty. Ale mezi husity bylo vždy dosti takových, jimž kompaktáta nestačila a kteří se s římskou církvi rozcházelí mnohem podstatněji, zachovávali v srdci věrnost starým tradicím radikálního husitství a táborství a blížící se tak namnoze Bratřím. Tomuto rozhodnějšímu husitskému směru se nedlouho před Ferdinandovou volbou dostalo mocné posily Lutherovým vystoupením a pronikáním jeho učení do Čech. Valná část podobojích, zvláště všichni rozhodnější a opravdovější živlové, přijímala ochotně všeliké luterské novoty a utvrzovala se jimi ve svém odporu proti Římu, živěném od desítekletí neústupností kurie k českým náboženským a církevním požadavkům. Strana podobojí se tak rozštěpila na dva směry, starověrný husitský směr, přestávající celkem na kompaktátech, jehož stoupenec nazýváme starokališníky neb staroutrakvisty, a rozhodnější, luterstvím zradikalizovaný směr novokališný neb novoutrakvistický. Novoutrakvistický směr se záhy tak vzmohl, že jeho stoupenec, strhnuvše na sebe správu strany podobojí, se jali její učení a církevní řády přizpůsobovati svým názorům, takže se stále více odcizovala Římu.

Tomu se velmi rozhodně postavil na odpor král Ferdinand. Dovolává se své přísahy, kterou se zavázal hájiti kompaktáta, prohlašoval za své vladařské právo i povinnost netrpětí nic, co by se jim přičilo a tedy také potírati ve straně podobojí směr rozhodnější, daleko vybočující z rámce kompaktát. A jeho důsledné a tvrdé náboženské politice se opravdu podařilo zmařiti vítězství novoutrakvistů ve straně podobojí, které by bylo způsobilo úplnou a zjevnou roztržku této strany a tím veliké většiny českého národa s Římem. Ještě ostřeji vystupoval Ferdinand I. proti Bratřím, kteří v tu dobu měli již v Čechách a na Moravě mnoho vynikajících stoupenců i mezi samými stavy. Náboženská Ferdinandova politika se tudíž velmi nepříjemně dotýkala ohromné většiny českého národa a zvláště také jeho politických zástupců, stavů, a nemohla posilňovati jejich lásku a oddanost ke králi.

Nespokojenost Čechů s Ferdinandem, jež prýštila hlavně odtud, se projevila bouřlivě již r. 1547, kdy čeští stavové králi, táhnoucím na pomoc svému bratru císaři Karlovi proti protestantským knížatům v německé říši, zjevně odepřeli poslušnost a vyhlásili jako svůj program vedle náboženských požadavků také články, jež směřovaly k omezení královské moci uznáním a rozšířením práv, jichž čeští stavové užívali za předešlých králů. Pokořením stavovského odboje a přísným potrestáním jeho původců (popravami a konfiskacemi) láska k jejich králi jistě nevzrostla." (**K. Krofta: Bílá hora, Tiskový odbor České státoprávní demokracie, Praha, 1918**).

13.6 Přívrženci Jednoty bratrské

I přes všechny *Ferdinandovy* zásahy nebyl pokrok protestantství zastaven. K městům, která byla protestantská již od roku 1518 patřila zvláště města Český Brod, Litoměřice, Turnov a Žitava. Později se k nim přidala města Tachov, Kolín a další. Měst bylo tolik, že se za vzpoury *protestantů* a *českých bratrů* roku 1547 proti *Ferdinandovi I.* neúčastnilo pouze pět měst: Plzeň, Budějovice, Most, Ústí a Cheb. Nicméně i v těchto městech byla větší část obyvatelstva „zasažena kacířstvím“ a některá se již brzy poté přihlásila k *protestantství* úplně.

Zároveň se rozrůstala *Jednota bratrská*. Její nový biskup *Jan Augusta* změnil starou konfesi *Jednoty* podle *Augšpurské konfese*. Bylo například vypuštěno druhé křtění neofytů (na víru nově obrácených), byl zachován celibát (bezmanželství), ale ne již jako nařízení diktované biskupy, nýbrž jako dobrovolně podstoupená zkouška, kterou se duchovní rozhodli sami bez nátlaku přijmout. Učení bratrů o svátostech, o ospravedlnění z víry a o přijímání bylo natolik podle německé konfese změněno, že se sám *Luther* roku 1533 nerozpakoval schvalovat jejich vyznání víry a veřejně na ně poukazovat, jakoby se úplně shodovalo s jeho učením.

Touto úpravou chtěl *Augusta* získat podporu *protestantů*, aby vymanil *Jednotu bratrskou* z područí státu a ostatních církví a z politického ponižení, ve kterém církev jen živořila. Takto změněné vyznání bratrské víry bylo podepsáno dvanácti pány a třiceti třemi rytíři a pak bylo roku 1535 předáno nejhorlivějším *Augustovým* pomocníkem a necírkevním náčelníkem *Jednoty bratrské*, panem *Konrádem Krajířem z Krajku*, králi. Ten však toto vyznání víry přijal naprosto chladně a bez veškeré milosti poslům připomněl, že může kdykoliv dojít k obnovenému stíhání a trestání bratrů, a to již jen na základě *Svatojakubského dekretu*. Kališníci knězi pak bratry neustále z něčeho obviňovali a udávali je králi tak dlouho, až byl král vyprovokován a ještě téhož roku 1535 vydal rozkaz, kterým se měli bratři znovu vyhánět z měst.

I přes tento příkaz se proti *Jednotě bratrské* však nevystupovalo příliš nepřátelsky, neboť si svojí činností a čistotou víry získala mnoho přívrženců. Roku 1540 se uskutečnil velký sjezd bratrských pánů a rytířů v *Mladé Boleslavi*, kde biskup *Augusta* světil jáhny a kněze se záměrnou okázalostí. Potom roku 1544 otevřela *Jednota bratrská* svůj první sbor v Praze, kde měla, zvláště na *Novém Městě*, největší množství posluchačů. Svě přívržence měla dokonce i v samotné novoměstské radě.

13.7 Jednota bratrská versus utrakvistické kněžstvo

Rozšiřováním *Jednoty bratrské* a jejím pokrokem v politické sféře a tím i růstem v politickém vlivu byli nejvíce znepokojeni utrakvisté. Nebylo to jen pouhou závistí, ale jejich zášť proti bratrům byla roznícena také útoky biskupa *Augusta* proti utrakvistickým kněžům. Ve svých kázáních je označoval za lakomce, opilce, zlosyny a za svatokupce. Proto již roku 1535, potom roku 1543 a 1545 byla *Jednota* z podnětu staroutrakvistického kněžstva pronásledována, a to nejvíce v *jihozápadních Čechách*. Zde došlo k násilnému rozbití a k likvidaci sborů v *Janovicích u Klatov* a v *Račicích u Vodňan* a v královských městech, zvláště v *Klatovech* a v *Domažlicích*, byli bratři surově mučeni. V jiných městech měla náboženská svoboda silnější kořeny a to se projevilo i ve vztahu obyvatel k *Jednotě*, která zde z toho důvodu nebyla vážněji ohrožována.

Rostoucí politický vliv Jednoty zapříčinil, že se církev roku 1547 zapletla do odboje českých a německých protestantských stavů proti králi *Ferdinandovi*. 24. dubna 1547 však *Ferdinand* v *Německu* u *Mühlberku* německé protestanty porazil, jejich odboj krutě potlačil a jako vítězná strana obnovil dne 8. října 1547 proti *Jednotě bratrské Vladislavův mandát*, kterým byli všichni bratři bez rozdílu postaveni mimo zákon a dne 28. ledna 1548 rozkázal jeho nekompromisní realizaci.

Shromáždění bratrů byla zakázána, jejich kněží měli být zatčeni, jejich sbory měly být odevzdány katolickým nebo utrakvistickým farářům. Královským komisařům bylo rozkázáno vykonat všechny královské rozkazy s co největší přísností.

Utrakvističtí kněží, jejichž prostřednictvím přicházela ke králi všechna udávání, žaloby a osočování na *Jednotu bratrskou*, se nyní s divokou, zuřivou radostí a s nepochopitelným běsněním vrhli na *Jednotu*, která jim byla vydána na milost a nemilost. Jeden ze svědků tohoto pronásledování, **Jan Černý**, vypráví: „Žádný jistě, ani sami hejtmané královští ani kněží římsí pod jednou tak zle, tak tyransky, takovými haněními a zlostmi, hrůzami a strachy, zlořečenstvím a takovými věcmi netrapili jsou lidu bratrského, jak to nestydaté kněžstvo kališné, všeho božího i lidského řádu a studu zbavené a prázdné. (Gindely I., 511. 513)“ **(T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva, str. 336, 337)**.

Administrátor kališnické konzistoře, *Mystopol*, který se vůči *Jednotě* nakonec sám silně zatvrdil, složil přísahu pro ty bratry, kteří by chtěli přijmout utrakvistické náboženství a jako odplatu za dřívější *Augustovy* výroky v ní zkoncentroval ty nejpoputnější nadávky a výroky na *Jednotu*, jaké v té době existovaly. Kromě toho sestavil několik seznamů podezřelých osob, aby nikdo nemohl uniknout. Svě podřízené povzbuzoval všemi prostředky. Udavačství bylo přijímáno bez vyšetřování. Kdokoliv byl udán a označen za pikharta (bratra), propadl veškerý jeho majetek utrakvistům a státu, byl uvězněn a v příšerných smrdutých vězeňských kobkách postupně, pomalu umučen k smrti.

Ve všech bratrských sborech zavládlo zděšení a hrůza. Bohoslužby byly zastaveny, kněží byli štváni z místa na místo jako divá zvěř. Královské rozkazy vykonávali nejen utrakvističtí kněží, ale i utrakvistické panstvo na svých statcích a dokonce i dávní ochránci *Jednoty bratrské*, kteří ji opouštěli a zcela se pak od ní distancovali. Odmítali přijímat vyhnané bratrské kněze, zavírali chrámy, které kdysi sami podporovali, likvidovali sbory i celé sborní domy, ve kterých bydleli duchovní *Jednoty* a kde se učily děti a budoucí kněží a kam se soustřeďoval vůbec všechen život *Jednoty*.

Hlavní sídlo biskupů stejně jako všechna shromaždiště jejich synodů byla zabavena a přešla do rukou utrakvistů. Nejslavnější a nejznámější dva sbory *Jednoty bratrské*: *Hora Olivetská* v *Litomyšli* a *Hora Karmel* v *Mladé Boleslavi* byly zdevastovány a uzavřeny úplně. *Ferdinand* si předsevzal, že do poslední stopy vyhledá „sektu bratrstva“, kterou cholericky nenáviděl pro její demokratické řády a pro její učení, které uráželo jeho víru mnohem víc než *luteránství*. V březnu roku 1548 nařídil bratrům v *Litomyšli*, *Bydžově*, *Chlumci*, v *Turnově* a v *Brandýse nad Labem*, aby do šesti neděl všichni opustili království. Marně žádali litomyšlští obyvatelé o odklad. Pro svobodu svědomí muselo nastoupit na cestu do exilu přes tisíc vyhnanců. Veliký počet českých bratrů se usadil v *Polsku* a v *Prusku*. Mnoho kněží, kteří přežili vězení bylo propuštěno s tím, že okamžitě podléhají rozkazu o vypovězení ze země.

Biskup *Augusta* byl také uvězněn a byl obviněn z pobuřování, které se mělo uskutečnit tím, že s jeho vědomím nebo svolením nařídila *Jednota bratrská* roku 1547 slavný půst a modlitby za vítězství odbojných stavů proti králi. Spolu s ním byl zatčen i jeho žák *Jakub Bílek*. Oba byli uvězněni v *Praze*. Podle královského rozkazu byl *Augusta* strašlivě mučen. Král tak chtěl biskupa přinutit, aby vyzradil jména jeho spoluviníků. *Augusta* se však k žádné vině nepřiznal,

ani nikoho nevyzradil, proto byli oba vězňové převezeni na hrad *Křivoklát*, kde byli každý zvláště uvězněni v nejhorším vězení a za hrozných podmínek na dlouhou dobu.

Teprve roku 1560, když arcikníže *Ferdinand* přivedl na *Křivoklát* svou manželku *Filipinu Welserovou*, slitovala se tato mladá kněžna nad oběma vězni a dostalo se jim lehkých úlev. Téhož roku podal *Augusta* arciknížeti *Ferdinandovi* prosbu o navrácení svobody. *Augusta* byl pak *Ferdinandem* požádán, aby veřejně odvolal bratrskou víru. Nabídku dostal také od administrátora *Mystopola*, který mu nabízel svobodu za podmínky, že vstoupí k jezuitům a že se úplně zřekne protestantské víry a učení. *Augusta* neměl nejmenší chuť jakkoli měnit svoji víru a oba návrhy odmítl s tím, že je ochoten maximálně uvažovat o víře svých pronásledovatelů utrakvistů. Odmítl konvertovat k jezuitům i cokoliv *Ferdinandovi* odpřisáhnout. Jeho vazba se tedy prodloužila ještě o několik let. Propuštěn byl až roku 1564. Oficiálně byl prohlášen jako člověk bez vyznání víry. Jeho vazba trvala 16 let a *Bílková* vazba 13 let.

13.8 Chvilé oddechu a Ferdinandova protiopatření

Mezitím ztrácely královské rozkazy proti *Jednotě bratrské*, díky nimž přišla o více jak polovinu svých příznivců a přívrženců, postupně na své přísnosti. *Čeští páni a rytíři*, jakmile se jen trochu vzpamatovali z paniky a ze strachu, který byl způsoben *Mühlberskou bitvou* a potrestáním odbojných protestantských stavů, vykonávali královské rozkazy už jen velmi vlažně. Také utrakvistické kněžstvo, u nichž *Mystopol* se svými spřeženci úplně pozbyl veškeré důvěryhodnosti, stejně jako katoličtí kněží s jejich přílišnou závislostí na svatých a na patronech a jsouce malého vzdělání a dost nejasného přesvědčení, upouštěli záhy všichni od své pozornosti a slídivosti, která byla příčinou mnohých velikých problémů a těžkostí. Přestávali i vymáhat změnu víry a již ani neusilovali o to, aby byli zbylí čeští bratři povinně přítomni na katolických nebo kališnických bohoslužbách a dokonce přehlíželi i jejich tajné sbory a shromáždění.

O něco později byly některé chrámy bratrů tu a tam znovu otevřeny, uprchlí kazatelé se začali postupně vracet z vyhnanství (*Polska, Pruska*) a začaly se objevovat i nové sbory. V této době, jak píše *Bílek*, měla *Jednota* mnoho vynikajících kazatelů a duchovních, na které byly pyšné všechny sbory. K nejznámějším patřil *Matěj Červenka*, *Jan Černý*, *Jiří Izrael* a ještě zcela mladý *Jan Blahoslav*, který nad všechny vynikal osvěceností svého ducha a šlechetností své vynikající duše. V roce 1557 se stal starším v *Ivančicích* (tehdy *Evančicích*), měl největší zásluhy o znovuzřízení církve, zvláště na *Moravě*, kam utíkali skoro všichni bratři, kteří byli vypovězeni z *Čech* a nechtěli utéci do cizích zemí. Na *Moravě* si byli před pronásledováním jisti, neboť v té době zde byla takřka úplná svoboda svědomí. Vedle sebe zde v pokoji žili *luteráni*, *kalvinisté*, *novokřtěnci*, *utrakvisté*, *katolíci* a mnoho různých malých sekt a církevních odštěpků. Tyto všechny náboženské směry si vůbec nepřekážely, neboť se vzájemně respektovaly a tolerovaly.

Pouze král na sněmu v *Brně* roku 1550 naléhal na to, aby byly náboženské záležitosti uvedeny do stejného stavu, v jakém byly roku 1526, to je v roce jeho nástupu na český trůn. Ale jménem stavů se tomuto královi úsilí a naléhání na sněm vzepřel nejvyšší moravský hejtman pan *Václav z Ludenic* a přímo králi přečetl z pověření stavů přísahu, kterou učinil markrabě a do které byla zakomponována i *náboženská svoboda* po celém království. A tak nakonec všechny dekry a nařízení proti *Jednotě bratrské* ztratily z veliké části na své platnosti a po celém království koruny české již nebyly realizovány. Středisko *Jednoty bratrské* se z *Litomyšle* a z *Mladé Boleslavi* přestěhovalo na *Moravu* a rozdělilo se mezi *Přerov*, *Prostějov* a z

největší části *Ivančicemi (Evančicemi)*, kde stále působil *Jan Blahoslav*. V těchto třech městech tak vznikla nová střediska *Jednoty*, v nichž se pak obyčejně scházely bratrské synody.

Přestěhování střediska českých bratrů mělo své opodstatnění. Nikdo z těch, kdož hájili *svobodu svědomí a svobodné vyznávání Boha v Čechách* nemohli zapomenout, že brzy po vydání přísných, nekompromisních rozkazů k pronásledování českých bratrů, díky kterým byla jejich *Jednota v Čechách* téměř úplně zničena, přikročil král k dalším opatřením proti všem „rozkolníkům“ a „buřičům“, zvláště proti „novotářům“ a „reformátorům“, kteří pod rouškou utrakvismu rozšiřovali *luteránské učení*. To jednoznačně ukazovalo na nevykořenitelnou nenávist krále vůči *luteránství*. S jeho až chorobnou nenávistí se střetl nejen *Cahera*, ale hlavně pak *Mystopol* (vzpomeňme na jejich tajné horlivé *luteránství* a jak se nakonec sami stali fanatickými odpůrci *Lutherovy reformace*). Nikdo z tajných utrakvistů si nebyl jistý dnem ani nocí. Sami administrátoři pod obojí se domáhali realizace přísných králových opatření proti *luteránům*.

Čeští bratři měli ještě ve velmi živé paměti také událost z roku 1547, kdy král po svém vítězství potlačil protestantský odboj a okamžitě zavedl cenzuru tisku. Skončila *svoboda tisku*. Žádný spis nesměl vyjít z tiskárny, která k tomu neměla výhradní oprávnění. Na každý spis muselo být povolení administrátora nebo konzistoře. Jestliže byl nějaký knihkupec udán, že tiskl nebo rozšiřoval zakázané knihy nebo jen samotné články či letáky, byl vymrskán z *Prahy* skrze všechna tři pražská města. Přísně byl potrestán i každý, kdo byl jen podezřelý z nelegální činnosti nebo u koho se našly i jen trochu podezřelé knihy.

Čeští bratři si také pamatovali, jak roku 1549 předložil král pražské konzistoři 12 katolických článků o *transsubstanciaci*, o *mši*, o *svatých*, o *postech*, o *modlitbách za mrtvé* a o dalších bodech římskokatolického učení, kterými měly být potlačeny všechny „novoty“, jež se „náhle“ vloudily do země a pomocí nichž mělo být s maximální přesností vůči římské stoličce zrevidováno katolické a utrakvistické učení v *Čechách*. Navíc *Husův svátek* a památka na upálení měla být úplně zlikvidována. Jen přijímání pod obojí způsobou, které *Ferdinand* povoloval i ve svých rakouských zemích, bylo zachováno, ale kněžům bylo nařízeno, aby lidi poučovali o tom, že každá z obou podstat obsahuje tělo a krev Páně dohromady.

I přes pozastavené pronásledování českých bratrů viděli svobodně věřící lidé v králových krocích další snahy o katolizaci *Království českého* a další projev jeho náboženské netolerance. Opravy v člancích víry měly především *usmířit Řím s Čechy*. Konzistoř články přijala a nabádala k jejich raelizaci. Pouze žádala změnu slova *transsubstantiatio* (předpodstatnění) za slovo *transmutatio* (proměnění) a zároveň, aby nebylo zakázáno podávání svátostí přijímání dětem podle dosavadního zvyku. Kromě toho učinila konzistoř návrh, aby definitivní rozhodnutí o člancích bylo ponecháno stavům.

Avšak sjezd stavů pod obojí k překvapení konzistoře nesouhlasil s přijetím vyznání víry tak, jak chtěla konzistoř a jak to očekával i *Mystopol*, který tyto články uznával a zuřivě obhajoval. Proti nim stála univerzita, jejíž profesori byli většinou luteráni a články zamítla. Král sjezd stavů okamžitě odročil a usiloval přimět stavy k poslušnosti kompaktát, které byly tehdejší náboženským zákonem země, i když nebyly *Římem* ratifikovány.

Na prosbu sdružení římskokatolických kanovnických knězů za ochranu proti neposlušným „kolegům“, bylo pak všeobecným mandátem vydaným 8. ledna 1554 nařízeno, aby byli vyobcováni všichni faráři, kteří nebyli řádně vysvěceni. K tomuto účelu byla v *Plzni* zřízena za předsednictví arciknížete *Ferdinanda* komise složená z katolického administrátora, před kterou se museli povinně dostavit páni, kteří neposlechli královského rozkazu i s podezřelými knězi, kteří, když byli uznáni za nezpůsobilé, byli vydáni k potrestání administrátorovi.

A tak se královy snahy nakonec obrátily proti samotným katolíkům a utrakvistům. Přes dvě stě kněží dohromady z obou náboženství bylo zbaveno svých far, které však pro nedostatek náhradníků zůstaly neobsazeny.

Naproti tomu *luteránství*, na chvíli přerušené, se začalo znovu šířit, zvláště, když bylo potvrzeno *Pasovskou smlouvou*, která byla roku 1555 potvrzena *Augšpurským mírem*. Oproti katolíkům získali *němečtí protestanté* a *čeští luteráni* mnoho úspěchů. K *luteránům* se v zemích *Království českého* přidávalo nejen německé obyvatelstvo, nýbrž i mnozí utrakvisté. Stavby pod obojí osazovali od roku 1555 svou konzistoř tak, aby většina byla složena ze zkušených, osvědčených *luteránů*. V městech, v nichž byl *protestantismus* již zaveden, k němu přilnula většina obyvatel. V těchto městech se protestanté ujímali správy města a snažili se zbavit katolických a utrakvistických kněží, jejich kostely byly zabavovány a zavírány.

Král *Ferdinand*, který šíření „*novotářství*“ neustále zabraňoval, jak mohl, nedovoľoval v *Praze* a v ostatních královských městech jiné vykonávání veřejných bohoslužeb než výhradně starodávným, římskokatolickým způsobem. Ale na statcích pánů a rytířů se praktikovalo luteránské náboženství a to podle vlastního uvážení a beze všech překážek.

13.9 Příchod jezuity Kanisia

Čechy byly okolo roku 1552 za panování *Ferdinanda I.* celé protestantské a katolická strana zde neměla téměř žádných majetků ani žádnou politickou moc. Neměla ani dostatečné množství kněží ani svých vlastních učitelů na školách. Na *Karlově univerzitě* tehdy vyučovali výhradně mistři, jejichž vyznání bylo podobojí, mezi nimiž bylo dokonce mnoho *skrytých protestantů*. Po celé zemi bylo nejvíce rozšířeno *Husovo* a *Lutherovo učení*, kterému se sice částečně bránilo v *Praze*, ale všude jinde se šířilo svobodně a bez zábran. Není tedy divu, že si v *Čechách* katolíci stěžovali na nedostatek biskupů, farářů a katolických učitelů.

Jak bídný byl v té době stav katolíků, je možné vypořadovat z dopisu adresovanému *Juliu Pflugiovi*, naumburskému biskupovi, v němž si *Píšek (Scribonius)* z *Horšova*, probošt kapituly na pražském hradu stěžuje slovy: „*Nemáme žádných učených kněží, nemáme též žádných řiditelů škol, katolíků, takže větší část škol našich řídí buď husité neb luteráni, což nejvíce škody církvi přináší, když od takých učitelů útlá mládež se napájí jak pravidly mluvnickými tak i náhledy nekatolickými.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 341**).

Katolická strana, zvláště pak probošt *Jindřich Píšek* z *Horšova (Scribonius)* s pražskou kapitulou a se čtrnácti šlechtici římskokatolického vyznání, mezi nimiž byli pánové z *Lobkovic (Lobkowicz)*, *Berkové z Plavna*, z *Rožmberka*, z *Jindřichova Hradce*, z *Vartenberka*, z *Kolovrat*, z *Donína*, ze *Švihova*, z *Risenberka* a ze *Skály*, *Lev z Rožmitálu* a z *Blatné*, se nakonec rozhodla u krále intervenovat. Roku 1552 předstoupili před krále *Ferdinanda I.* a v zájmu rozšíření katolického náboženství naléhavě prosili, aby svou mocí zřídil novou katolickou akademii v *Praze* a zároveň požádali o to, aby povolal jezuity, kteří by na této katolické akademii vyučovali bohosloví a „*krásná umění*“. Pražská kapitula byla ochotna jezuitům a nové akademii podstoupit klášter sv. Máří Magdaleny v *Menším Městě pražském* se čtyřmi vedlejšími domy na *Újezdě*, které kapitule kdysi věnoval král *Ladislav* (tyto domy pak v roce 1896 sloužily jako četnické kasárny).

Král *Ferdinand I.*, jemuž samotnému nejvíce záleželo na pozvednutí, rozšíření a zachování katolické víry v *Čechách*, aby potlačil kališnictví (utrakvismus) a tím politicky oslabil stranu podobojí, velmi rád těmto prosbám vyhověl a vyzval zakladatele jezuitského řádu, *generála Ignáce z Loyoly*, aby do *Čech* poslal 12 jezuitů k založení zdejšího *kolegia*. *Generál* tuto na-

bídku uvítal a ihned se spojil s císařovým synem, královým ministrem pro Čechy, rovněž *Ferdinandem*, který od svého otce dostal úkol, aby se celé věci ujal a organizačně ji dotáhl do konce. Kromě toho svěřil král tuto záležitost také synovu zpovědníkovi a svému milému příteli, jezuitovi *Kanisiovi*, který v té době spravoval vídeňské biskupství. Králův náměstek mu pak nabídl honosný celestiánský klášter *Ojvín* stojící nedaleko Žitavy se všemi jeho rozsáhlými statky, které klášteru věnoval roku 1366 císař *Karel IV.* Ale *Kanisius* se s tím nespokojil a pro „větší slávu Boží“ požadoval klášter přímo v samotné Praze, neboť zde očekával „vydatnější žně duší“.

Král *Ferdinand* proto *Kanisia* vyzval, aby osobně přijel z Vídně do Prahy a bylo mu nabídnuto místo v *Chrámě sv. Víta*. Zde také začal jezuita svá kázání, kterými se snažil povzbudit katolickou víru, ale přitom si obezřetně dával pozor na to, aby se ani slovem nedotkl učení utrakvistů, jiných jinověrců a nebo *protestantů*. Kázal na všeobecná témata o Boží lásce, o míru, o přátelství, o lidské laskavosti, o spolupráci všech věřících v zájmu vyvyšování a oslavování Boha apod. Jeho kázání byla v tehdejší době tak oživující a tak blahodárně působící, že k sobě brzy připoutal nejen všechny katolíky, ale oblíbila si ho i menší část utrakvistů, z nichž někteří se začali dokonce přiklánět ke katolicismu.

Avšak *luteráni* a ostatní *protestanté* a většina utrakvistů se měli před tímto jezuitou na pozoru. Jeho nečekané intenzivní kazatelské exhibici nevěřili a všechno sledovali s podezřivým odstupem. Svoje obavy vyjadřovali například vtipnými přezdívkami jeho jména. Nazývali ho psem (*canis* = latinsky pes) v říkance: *Hinc procul esto Canis, pro nobis excubat Anser (-Hus)*, což znamená: *Pryč odtud s tím psem, pro nás bdí houser (-Hus)*. Avšak *Kanisius* na tuto typicky českou urážku reagoval slovy: *At, qui Canem odere, haud Oves sunt, sed Lupi*, což znamenalo: *Ale kdož psa nenávidí, jsou sotva ovce, nýbrž vlci*.

Kanisius své posluchače a zvláště podezřivé utrakvisty neustále ujišťoval, že jezuité nepřijdou do Prahy proto, aby rozdmýchali náboženskou nesnášenlivost a rušili všeobecný klid a zákony této země, ale aby učili a vzdělávali mládež „*krásnému umění*“, pokud by si ho oblíbila, a to bez nároku na jakoukoli odměnu. Díky svému pobytu v Praze *Kanisius* totiž poznal, že se utrakvisté od katolíků už téměř neliší, protože při bohoslužbách zachovávali katolické obřady a mládež si vzájemně ve všem vycházela vstříc a držela pohromadě.

Když *Kanisiovi* uplynula doba, po kterou prověřoval českou veřejnost, uvědomil svého *generála*, že všichni jezuité, kteří se mají vydat do Čech, se nesmí ani slovem dotknout jinověrectví, nesmí se s ostatními hádat ve sporných náboženských otázkách a musí se důkladně vyzbrojit trpělivostí. Musí být k jinověrcům maximálně snášenliví, přátelští a laskaví a v každém případě musí více konat činy než slovy, neboť slova se mluví, ale činy táhnou.

Jak ovšem ukazuje současný historik **J. Fiala**, duch *Tridentského koncilu* nespál a i když bylo 16. století pro českou reformaci vcelku úspěšné, byly již konány *tajné plány na totální katolizaci Čech a Moravy*:

„*Přes nepřízeň panovníků se česká reformace úspěšně rozvíjela po celé 16. století. Habsbursko – římská reakce se s tím nemínila smířit. Vrátit české země v duchu Tridentského koncilu do lůna římského katolictví nepřestalo být cílem Říma i Vídně. V roce 1547 předložila správa katolické církve v Čechách na žádost Ferdinanda I. plán, jak provést rekatolizaci země. Obnova pražského arcibiskupství, jež zaniklo v husitské revoluci (uskutečnila se r. 1561), rekatolizace univerzity, potlačení Jednoty bratrské a přísná cenzura knih byly nejdůležitějšími body tohoto pamětního spisu (Winter, E.: Tisíciletí duchovního zápasu. 1940, s. 126). Ale k jeho provedení domácí katolické síly příliš nestačily. Jedním z prostředků, který měl odstranit tento nedostatek, bylo povolání výbojného předvoje protireformace řádu Tovaryšstva Ježíšova – jezuitů – Ferdinandem I. roku 1556 do Čech, kde se měl stát hlavním nástrojem rekatolizace*

a boje s reformací, jako tomu bylo v jiných zemích. Že »jest to věc království i obci zhoubná,« zaznamenal o jejich příchodu rektor pražské univerzity Jan Zahrádka – Hortensius (Winter, Z.: Život církevní v Čechách, I., 1895, str. 136), jeho slova se, bohužel, plně potvrdila. Dva z prvních dvanácti jezuitů, kteří přišli do Prahy, záhy opustili římskou církev a stali se luteránskými kněžími, ostatní z koleje u sv. Klimenta (Klementina), kde našli první útulek, zahájili svou činnost a postupně budovali českou provincii, která zahrnovala i Moravu a Slezsko, kam přišli o něco později." (J. Fiala: *Hrozná doba...*, str. 55).

13.10 Hádky o pražské kláštery

Nato se *Kanisius* rozhodl začít vyjednávat s králem *Ferdinandem* o příhodném místě budoucího kolegia. Nabídkou dostal možnost vybrat si některý z pražských opuštěných klášterů, které byly zničeny husitskými bouřemi. Z těchto klášterů mu byl nejvíce doporučován klášter u sv. *Tomáše* na *Malé Straně*. Ale klášter se mu nezamlouval, jednak svojí polohou a jednak svou malou rozlohou. Jeho snem bylo postavit kolegium na *Starém Městě*, kde by byl uprostřed *Prahy* a současně utrakvistické strany a měl by i blízko svou řádovou univerzitu. A tak mu králův náměstek nakonec nabídl starobylý zachovalý dominikánský klášter u sv. *Klimenta* založený roku 1226 *Přemyslem Otakarem I.*, který stále užívali tři pozůstalí *dominikáni* (převor tohoto řádu *Bedřich Bořekovský* se dvěma řádovými bratry). Od roku 1366 až do částečného zboření kláštera roku 1420 v husitských bouřích byla součástí kláštera i věhlasná dominikánská kolej, která byla roku 1388 beze zbytku přičleněna ke *Karlově univerzitě*. Toto místo *Kanisius* pokládal za nejvhodnější k založení jezuitského kolegia. Doufal, že když byla kdysi u sv. *Klimenta* vyhlášená dominikánská škola, že na tomtéž místě brzy vyvstane neméně slavná katolická akademie tovaryšstva.

Se svolením papeže *Pavla IV.* byly roku 1555 zbytky svatoklimentského kláštera na žádost krále *Ferdinanda* podstoupeny jezuitům, a *dominikánům* byl náhradou za to přenechán klášter u sv. *Anežky* s kostelem sv. *Salvatora* a současně i vedlejší opuštěný františkánský klášter s kostelem sv. *Barbory*. Aby však z toho nepovstala žádná zášť proti jezuitům, byla *dominikánům* ponechána jejich fundace a jejich roční příjmy jim král *Ferdinand* za toto odstoupení zvýšil a v klášteře u sv. *Anežky* jim *Kanisius* na královský účet zařídil úpravu bytů a výstavbu i několika nových bytů.

Kromě toho si nechal protřelý *Kanisius* od všech *dominikánů* vlastnoručními prohlášeními potvrdit, že *svatoklimentský klášter* podstupují jezuitům dobrovolně a rádi a že jej z toho důvodu také nikdy nebudou požadovat zpátky. Z toho všeho je patrné, jak *Kanisiovi* velmi záleželo na tom, aby toto místo bylo udrženo a zachováno pro pražské jezuitské kolegium. Jakmile toto prohlášení držel v ruce, vydal příkazy k přestavbě vnitřních komnat kláštera na byty a k výstavbě nových bytů s finanční dotací přímo od krále.

Toto místo bylo pro jezuitský řád natolik důležité, že si dokonce vymohl na papeži *Piovi V.* a později roku 1583 na *Řehořovi XIII.* zvláštní buly (byly poslány jezuitskému kolegiu), kterými dobrovolné podstoupení dominikánského objektu a získání tak stanovité se strategicky výhodnou pozicí v *Praze* potvrdili oba papežové navždy. Navíc toto papežské potvrzení ještě více získalo na váze, když byly k němu na žádost řádu přidány zakládající listiny králů a císařů: *Ferdinanda I.* roku 1562, *Maxmiliána II.* roku 1567, *Rudolfa II.* roku 1581 a *Matyáše* roku 1616.

Později se ukázalo, jak byla *Kanisiova* prozíravost pro řád v *Čechách* důležitá. *Dominikáni* si to totiž časem rozmysleli a žádali i přes písemné prohlášení *svatoklimentský klášter* zpátky

včetně uvedení do původního stavu a podoby nebo nějaké odškodnění za jeho náhradu. Pochopitelně, že od krále a od jezuitů už nic nedostali.

Aby však nevznikla třenice uvnitř katolické církve, věnovala roku 1604 pražská kapitula *dominikánům*, díky její zvláštní přízni k jezuitům, malostranský opuštěný klášter jeptišek sv. *Máří Magdaleny* na *Oujezdě*. K tomu jim podstoupila roku 1613 kostel se všemi jeho statky, pozemky, lesy a právy, které k němu patřily, a roku 1616 ještě přidala čtyři domy tak, jak to všechno mělo být původně nabídnuto jezuitům.

Po bitvě na *Bílé Hoře* daroval král *Ferdinand II.* („*Jeho Císařská Milost*“ – „*J.C.M.*“, 1620 – 1637) *dominikánskému řádu* ještě výborně vybavený a bohatě vyzdobený chrám u sv. *Jiljí* (vyzdobený a velmi dobře zařízený od posledního pražského biskupa *Jana IV.* a prvního arcibiskupa *Arnošta* a během husitských bouří ušetřený devastace proto, že se v něm česky kázalo a vykonávaly se v něm husitské bohoslužby, a to až do roku 1625) a současně s povolením arcibiskupa kardinála *Arnošta Vojtěcha hraběte z Harrachu* (jmenován do funkce roku 1623) i faru a dvě kaple – sv. *Štěpána Malého* a sv. *Jana* na vltavském břehu – se všemi statky a právy a výsadami náležejícími těmto kostelům.

13.11 Budování jezuitského kláštera v Praze

Kanisius si tento *dominikánský klášter* nevybral náhodou. Jednak si jej vyhlédl již dřív, ale nechtěl na něj ukázat dříve, dokud mu ho nenabídl sám králův náměstek. Ten byl k tomuto nápadu darovat právě *Klimentův klášter* přiveden králem a ten zase svým jezuitským zpovědníkem.

Chrám měl hned několik strategických významů: Jednak polozbořený zdi chrámu daly *Kanisiovi* nenápadné, „skromné“ oprávnění dát chrám znovu do pořádku, přičemž jej ve skutečnosti vybudoval téměř celý znovu s rozšířenými ubytovacími prostory. A další, mnohem větší strategický význam se nacházel v přiřazení tohoto chrámu ke *Karlově univerzitě*, aby se tak udržela tradice chrámu, zavedená císařem *Karlem IV.* To jezuité legálně opravňovalo ke vstupu na tuto věhlasnou univerzitu, aniž museli kohokoliv o to oficiálně požádat. Stačilo pouze naplnit tradici. Chrám tak jezuité použili jako zástěrku a prostředek k dosažení mnohem většího sousta, než byl chrám samotný.

Kanisius se sám ihned pustil do přestavby a výstavby nového chrámu. Odstranil sutiny *svatoklimentského kláštera* a položil základy k novému jezuitskému kolegiu. Celou stavbu až do konce financoval král *Ferdinand*. *Kanisiovi* se podařilo vystavět a dokončit ubytování na západní straně od kostela sv. *Klimenta*, kterou pak později nazvali podle něho – *Kanisiovo křídlo*. V této části se snažil zbudovat pohodlné ubytování pro budoucích dvanáct jezuitských bratrů, o které král *Ferdinand* požádal.

Kanisius by byl s výstavbou pokračoval i v dalších částech kláštera, avšak v polovině stavby uprostřed největšího shonu byl *generálem řádu* náhle odvolán do *Bavorska* k založení jezuitské koleje v *Ingolstadt*. Než odejel, naléhavě ho žádal správce arcibiskupství, probošt *Jindřich Scribonius*, aby *generál řádu* poslal do *Prahy* co nejvíce jezuitů, kteří by uměli dobře nejen německy, ale zvláště česky, protože jedině v této řeči budou moci zvítězit v boji proti husitskému „*kacířství*“. Podobnou žádost k zakladateli řádu vyslovil i král se svým náměstkem a stejně tak česká katolická šlechta. To však zatím nebylo možné. Ani *Kanisius*, ani *generál řádu* nemohl totiž okamžitě jejich žádosti vyhovět. Roku 1552 sice vstoupil v *Římě* do jezuitského řádu *Valentýn Voyt z Prahy* a rok na to *Wolfgang Maria z Horšova Týna* a z dvanácti českých chlapců, které roku 1554 poslal král *Ferdinand* do německého kolegia, jež

bylo jezuity založeno v Římě už roku 1552 pro výuku světských kněží za pomoci jezuitů, sice vstoupilo z tohoto německého kolegia do jezuitského řádu dalších deset českých chlapců, žádný z nich však nebyl ještě natolik vzdělán a dospělým, aby mohl při svém působení v Čechách vykazovat dobré výsledky. Ti všichni se museli pro svou službu v protestantských Čechách důkladně připravit a získat mnoho zkušeností.

Z těchto prvních českých jezuitů, na které král *Ferdinand* díky svému horlivému úsilí za rozšíření katolické víry v Čechách, platil už německému kolegiu ročně 400 dukátů, zvláště později vynikali *Václav Šturm*, který se stal v letech 1572 – 1592 nejvyhlášenějším katolickým profesorem v Praze a skutečnou ostrou ohnivou metlou na české bratry a na ostatní protestanty, dále pak *Baltazar Hostounský*, *Ondřej Běšín* a *Wolfgang z Horšova Týna*.

Přesto se zakladatel řádu snažil králi a katolické šlechtě vyhovět co nejvíce podle stávajících možností, a tak prozatím poslal 12 německy mluvících jezuitů, zběhlých jak ve znalostech řeholní praxe, tak i v diplomacii a v sebeovládání. Část jich byla narozena v Belgii a část pocházela z Německa. Král byl zároveň ujištěn, že jakmile to bude jen trochu možné, budou požadovaní jezuité ovládající češtinu do Čech okamžitě posláni.

13.12 Příchod prvních dvanácti jezuitů do Prahy a jejich první majetky

Těchto dvanáct německých a belgických jezuitů bylo na královské útraty vysláno z Říma ještě samotným *Ignácem z Loyoly* do Čech dne 25. ledna 1556 a po velikých útrapách, nepříjemnostech a pronásledováních od vyprovokovaných a rozdrážděných protestantů – zvláště v nekatolických zemích, kde jim lidé nadávali do papeženců a ničemníků a kde jim dokonce hrozili i ukamenováním – dorazili do Prahy dne 18. dubna 1556 (někteří píší 15. dubna). Tam je osobně s velikou radostí uvítal *Kanisius*, kterého mezitím *Ignác z Loyoly* ustanovil do nové funkce *Provinciál jezuitských kolejí ve Vídni, Ingolstadt a v Praze*, které byly v té době vystavěny. Radostně je přivítali i ostatní katolíci. Ubytování byli již v nových prostorných bytech *svatoklementského kláštera*.

Příchod jezuitů však velmi neradi viděli utrakvisté, luteráni a čeští bratři. Dávali jim jasně najevo, že je přímo nenávidí. Hned od začátku jim činili různá příkoří, nejvíce prostí Pražané. Jezuité na to nebyli zvyklí. Hned od počátku se proto báli urážek a obávali se i násilí. A tak si u královského náměstka vyžádali vojenskou stráž, která by je ochraňovala při vycházkách z *Klementina* na pražský hrad a zpět.

Kromě předsudků od nekatolíků museli jezuité čelit i nedůvěry a nenávisti od ostatních řádů, obávajících se jezuitské chamtivosti, intrik, zákulisní majetkové diplomacie a vyvolávání rozkolu v církvích. Ovšem ze strany českých katolických duchovních a kněží (tehdy silně zaostalých) tu byla i žárlivost, neboť si jezuité po zabydlení vedli v Čechách tak horlivě, že to pohodlnost a lenost těchto katolických zaostalých kněží a duchovních v Čechách přímo odsuzovalo.

Kromě všech statků, které jezuité už dostali, jim král *Ferdinand I.* věnoval roku 1559 ještě statky *ojvínského kláštera*, z nichž šly velmi slušné příjmy na financování pražského jezuitského kolegia. Jezuité však byli prozřetelně opatrní a nechtěli nabízené statky ihned převzít do své samosprávy. Král to pochopil a pronajal je na deset let žitavským měšťanům a nařídil jim, aby bylo z jejich příjmů vypláceno pražskému kolegiu ročně 1 400 kop míšenských. Samotný *ojvínský klášter*, patronátní práva, lesy a ještě několik dalších statků král vyjmul a zůstaly v samosprávě *celestiánského převora Baltasara Gottschalka*. Po jeho smrti i toto

všechno bylo dáno do samosprávy jezuitskému pražskému kolegiu a až do roku 1562 to spravoval ojevinský rektor P. *Hurtada Perez Španěl*.

K tomu všemu přidal král jezuitskému pražskému kolegiu z české královské komory ročních 300 kop míšenských a dále z příjmů bývalého dobrolužského kláštera (*Dobroluh v Dolní Lužici*), který byl sekularizován již roku 1540, vyčlenil král dalších ročních 450 kop míšenských, které však měly být vynaloženy na financování chudých jezuitských studentů.

Takový byl počátek jezuitského pražského kolegia, jemuž král *Ferdinand I.* ještě navíc roku 1562 zpečetil tento celkově velmi bohatý roční plat listinou, v níž potvrzoval příjem jezuitů a zaručoval jeho neměnnost. Jeho přátelství k jezuitům bylo opravdu veliké, což se projevilo například i v tom, že již roku 1560 ustanovil nad jezuitským majetkem čtyři obhájce (strážce, defenzory), kteří měli neustále střežit majetek jezuitského kolegia a vyřizovat a zajišťovat pro něj nejvýhodnější majetkové poměry a záležitosti v co největší prospěch jezuitů.

4. dubna 1564 musel král *Ferdinand* zkrátit roční příjmy kolegia tím, že odňal jezuitům dobrolužské příjmy, neboť z nich jezuité financovali zahraniční studenty, čímž porušili královský výnos o tom, že jezuité nebudou financovat zahraniční studenty v Praze, ani jezuitské koleje v zahraničí, ale pouze české studenty, zvláště z chudších vrstev, aby se mohli na jezuitském kolegiu učit také děti českých poddaných. Král měl veliký zájem na tom, aby na kolegium byly přijímány i děti z venkova.

Ovšem jezuité tohoto královského rozkazu nedbali a když zkrácením přišli o značný příjem (450 kop míš.), ihned se rozhodli používat pro vlastní potřebu finanční a potravinové dary, které jim přicházely ve velkém množství od jejich příznivců a obdivovatelů a které do té doby pokaždé věnovali nemocnicím. Hodnotných darů bylo dokonce tolik, že příjmy kolegia brzy přesáhly původní hranici. Mezi největší dárce patřili katoličtí šlechtici a také i sám král. Jenom od nich vynášely věnované dary až do roku 1618 celkem 88 276 zl. rýn. Část těchto darů využili jezuité k rozšíření a vybudování zcela nového *svatoklimentského kolegia*. Tato rozsáhlá budova (nynějši *Klementinum*) byla postupně stavěna od roku 1577 tak, jak to dovozovaly jezuitům jejich úspěchy a štedrost jejich dárců a sympatizantů. Stavba rostla na tzv. *Ostrově*, kde bylo před tím 32 domů se třemi starými kostely, sedmi prostrannými dvory a dvěma ulicemi. To všechno jezuité skupili podle práva, které jim bylo vyhrazeno v základní listině za 22 588 kop míšenských. Obsáhlé informace a svědectví o tom všem najdeme v knize od **T.V. Bílka: Statky a jmění kolejí jezuitských, od císaře Josefa II. zrušených**.

Mimo již zmíněné dary byla jezuitům vyplacena z finančního úřadu na základě královského listu *Rudolfa II.* z roku 1603 a to přesně v úterý po sv. *Prokopu* finanční částka 15 000 kop míšenských v hotovosti jako náhrada za roční dobrolužský příjem 450 kop míšenských, který jim byl předtím odebrán. Zároveň bylo jezuitům povoleno, že mohou tyto peníze utratit na svoji kolej nebo si za ně nakoupit jakýkoli majetek nebo statky podle své potřeby.

Potom 26. srpna 1616 učinil král *Matyáš* jezuitské koleji další vstřícné gesto, když z příjmů a výdělků chlumeckého komorního statku vyčlenil jezuitům ročně 2 000 kop míšenských s podmínkou, že kdyby byl tento statek prodán anebo nějakým způsobem někomu předán či věnován, mělo být koleji vyplaceno odstupné 40 000 kop míš. a tyto peníze měly být buď uloženy na úroky nebo vydány k zakoupení jiného statku.

Ironií osudu je ta skutečnost, že teprve roku 1609 bylo zemským sněmem oficiálně povoleno jezuitům skupovat pozemské statky ke své koleji. Přesto majetkové záměry jezuitů pocítila téměř celá *Praha*. Kromě výše uvedeného výčtu majetku měli jezuité do této doby již mnoho dalších statků, z nichž největší byly: *Zahrada na Petříně*, kterou koupili roku 1567 za 430 kop míšenských, *hospodářství ve vsi Nebušici*, které zakoupili roku 1570 za 350 zl. rýn-

ských, *dvůr Kopanina*, který roku 1573 podstoupil jezuitské koleji král *Matyáš* náhradou za zrušení ročního příjmu 300 kop míšenských z královské komory. Roku 1600 darovala *Marie Pernšteinská* rozená *Manriquez* z *Laru* jezuitské koleji své dědictví – *domy a zahrady ležící podél řeky Vltavy pod Bruskou* (v roce 1896 *jezuitská zahrada*) – koupené tehdy za 7 200 kop míšenských. Roku 1606 darovala paní *Marie Valdštejnová* rozená *Martinicová* jezuitské koleji svůj *statek v Čelákovících*, který jezuité prodali králi *Matyáši* za 22 000 kop míšenských. Roku 1606 koupili jezuité ke své koleji *statek Bernartice na Bechyňsku* za 12 700 kop míšenských.

Ani katolická šlechta v obdarovávání nezůstávala pozadu. Vydržovala jezuitu v tak hojně míře, že od pražských jezuitů přitékal do *Říma* proud peněz z pozemků a z budov, dále zlato, drahokamy a umělecké skvosty z různých dědictvích a darů. Mnoho peněz a darů pohltilo také neustálé rozšiřování a zvelebování nového *Klementina* a další výstavba jezuitských bytů.

13.13 Začátky jezuitského vyučování v Praze

První pracovníci *svatoklimentského pražského kolegia*, kteří přišli z *Říma* roku 1556, byli, kromě provinciála *Kanisia*, tito jezuité:

Páter *Ursmarus Goissonius* z *Lutichu*, rektor kolegia až do roku 1558, potom byl jmenován asistentem, řídil kolegia v *Itálii* a na *Sicílii*, načež se stal superintendantem římského semináře a v roce 1578 ve své *belgické vlasti* zemřel na morovou nákazu.

Páter *Cornelius Brogelmannus* z *Flander*, správce domu a duchovní kolegia (*minister domus et spiritualis*), zemřel roku 1578 ve vídeňském kolegiu, kde byl po několik let zpovědníkem.

Páter *Jindřich Blysemius* z *Bonnu*, doktor a profesor teologie a řeckého jazyka, později i hebrejského jazyka a matematiky, kazatel a německý katecheta v hlavním chrámu *svatého Víta*, od roku 1561 – 1574 rektor pražského kolegia, potom řídil čtyři roky kolegium postavené v *Štýrském Hradci*, kde se stal roku 1578 provinciálem a kde také i roku 1586 zemřel.

Jan Tillianus z *Geldern*, doktor teologie a učitel filozofie, který z důvodu své zášťe vůči *Blysemiovi* musel roku 1557 pražské kolegium opustit a na své cestě zpět do *Říma* zemřel.

Páter *Vilém Geldernský*, kněz povýšený v *Římě* na bakaláře filozofie, učitel rétoriky, který byl roku 1557 pro svou nespokojenost vyloučen z *pražského kolegia*.

Páter *Petr Silvius Flanderský*, kněz, bakalář filozofie, učitel poezie, později učil i rétorice. Jako učitel byl pak poslán do *Ingolstadt* a do *Porýnska*, kde v *Mohuči* roku 1571 zemřel.

Florianus Italus (*Ital*), učitel latinské skladby (*syntaxeos*) a řeckého jazyka.

Baltazar z *Pfarrkirchen*, *Bavorsko*, učitel latinské gramatiky, který se jako první ze všech přichozích jezuitů naučil díky své neúnavné vytrvalosti českému jazyku.

Kašpar Konger z *Lublaně*, vyučoval latinu pro začátečníky.

A nakonec *Consalvus Calaber* (z *Kalabrie*), *Rogierius* z *Flander* a *Bartoloměj* ze *Švýcar*, všichni tři jako domácí správcové.

Tito učitelé hned po svém příchodu zřídili v kolegiu u sv. *Klimenta* dvojí školu: jednu nižší (*akademické gymnázium*), které se skládalo z pěti tříd a druhou vyšší (*katolickou akademii*), která se skládala z teologické a filozofické fakulty. Těmto školám byla podle rozkazu *Scribo-*

nia a svatovítské kapituly dělána náležitá reklama při kázáních přímo ve svatovítském chrámu, kde byla všem doporučována jako jediná královská a pravá katolická škola.

Ve své první pražské koleji začali jezuité učit už 7. července 1556, a to filozofii a teologii. Každý z učitelů, aby povzbudil své posluchače, napřed vychvaloval, jak to tehdy bylo zvykem, po několik dnů své učení, aby v nich roznítil touhu po vědách. Den předtím, právě na den *Mistra Jana Husa*, 6. července otevřeli jezuité své školy přednáškou v chrámě sv. *Klimenta* o hebrejském jazyku. V dalších letech začínal školní rok měsícem říjnem, někdy i listopadem.

Ovšem v začátku zůstávaly třídy téměř prázdné a to se táhlo dokonce několik let. Jednak zde byl nedostatek žáků a zároveň i učitelů. *Akademické gymnázium* mělo zpočátku jen dvě třídy, gramatiku a poetiku. Rétorika byla zcela bez žáků a její první zájemci přišli až roku 1559. I v těchto a následujících letech však zůstávala škola značně prázdná, takže mnoho tříd bylo stále zavřeno. K tomu přispěli jezuité i tím, že roku 1558 nechávali žáky ve svých třídách za kruté zimy mrznout a když pak žáci nařikali a plakali zimou, jezuité jim nařídili, aby si od svých rodičů vymohli peníze na dříví potřebné k vytopení školních síní.

To u pražského měšťanstva zvedlo takovou vlnu veřejného odporu, nenávisti, rozhořčení a pobouření, že se jezuité znovu začali obávat o své životy. Měšťanstvo jim veřejně vytýkalo, že příjmy, které dostávají, využívají jen pro své vlastní potřeby a že je zřejmé, čeho chtějí dosáhnout bezplatným vyučováním, jak slibovali, totiž mámit z lidí další a další peníze a pro ten účel, že se nestyděli zneužívat i děti z chudých rodin, které neváhali vystavit tělesnému utrpení. Nakonec musel zasáhnout i sám královský náměstek, arcivévoda *Ferdinand*, který jezuitům ostře a přísně vytkl jejich sobectví a chamtivost po penězích, které byly ve skutečnosti určeny právě pro školní výdaje (1 400 kop míšenských každý rok) a které oni proinvestovali do pozemků a budov a náhradou za toto manko pak vydírali peníze z rodičů dětí, jež nechali drze a nestyděte mrznout.

Jezuité byli ze stejného důvodu veřejně káráni i prostými občany. Kdekdo jim v té době zaslouženě nadával do tyranů a sobců. To byl ovšem teprve počátek zjevování pravého charakteru jezuitského řádu a jezuitů samotných.

Ani na *katolické akademii* nebyl zpočátku žádný nával. Počet žáků byl sotva zřetelný. Otevřeno bylo jen oddělení bohoslovectví, kde všechno stačil odučit jeden jediný profesor teologie. Oddělení filozofie zůstalo na dlouhou dobu zcela prázdné a přednášky zde začaly až roku 1559. Původně bylo plánováno, že jeden magistr bude vyučovat v první třídě logiku, v následujícím roce měl se svými žáky probírat fyziku a ve třetím roce měl svoji třídu vyučovat metafyziku a čtvrtého roku měl převzít další prvňáky na logiku. Byl zde tedy plánován tříletý cyklus. Ovšem nedostatkem žáků a učitelů bylo filozofické vyučování několikrát přerušeno, takže teprve až roku 1566 začal nový cyklus, kterého se zúčastnilo jen sedm studentů z řad jezuitských chovanců a sedm venkovských posluchačů. Z toho důvodu se jezuité snažili především odstranit nedostatek žáků a zaměřili se proto na jejich získávání stejně tak jako na získávání nových učitelů a kněží, kteří by znali český jazyk.

Aby toho co nejdříve dosáhli, navázali jezuité na výchovný šlechtický ústav založený již v roce 1556 v kolegiu, *Convictus seu contubernium nobilium*, který měl sloužit jako komplexně výchovná škola pro šlechtice. Sem poslalo své chlapce na učení několik bohatých královských úředníků a šlechtických rodin, k nimž přidal své panoše a královské hudebníky i královský náměstek, arcivévoda *Ferdinand*, který apeloval na ostatní šlechtice, aby podle jeho příkladu i oni zapsali své syny a sluhy do výuky.

Roku 1558 odevzdal do tohoto konviktu tajemník braniborského markraběte, *Krištof Astrasius*, své tři syny a roku 1559 byli dáni k výchově dva synové bavorského vévody *Arnošta* a dva synové nejvyššího písaře *Království českého*, *Wolfganga Vřešovce*. Roku 1560 se absolventi konviktu, kterých bylo už dvanáct, přestěhovali z kolegia do sousedního domu, který byl zvláště za tímto účelem zrekonstruován a který pro kolegium koupil král *Ferdinand I.* od vdovy *Elišky Uzdařkové* pro společné ubytování konviktistů a chudých studentů (*šlechtický konvikt u sv. Bartoloměje*). Uchazečů o konvikt neustále rok od roku přibývalo, takže roku 1583 jejich počet vzrostl na 57.

Ale jezuitské praktiky, *Duchovní cvičení* a hlavně nudné, ducha deptající přednášky z řečtiny a latiny nikoho nezajímaly. Atmosféra houstla a vybuchla v roce 1559, kdy student *Jan Týnský*, žák humanitní třídy, měl být pro nějaký bezvýznamný přešturek tělesně zmrskán, což odmítl podstoupit. To pedagogický sbor rozlítlo, nicméně jejich zloba byla poslední kapkou na trpělivost studentů. Pod vedením dalšího studenta *Václava Plzeňského* vznikla na škole *kolegiální stávka*, které se zúčastnili kromě pěti všichni absolventi a kterou se plně zastali *Jana Týnského*. Požadovali úplné zrušení tělesných trestů, zvláště potupného mrskání a odprošování. Jezuity hromadný odpor zaskočil, nicméně odmítli se studenty jednat. Až na pět absolventů proto všichni vystoupili z konviktu. Tím se celá situace obrátila, neboť už to nebyla vnitřní záležitost školy, ale proniklo to na veřejnost.

Následkem toho je rektor prosil, aby se vrátili zpátky, což učinili jen pod podmínkou, že vzpoura nebude potrestána, že skončí tělesné trestání a že již nebudou otravováni a mučeni bezduchými řeckými a latinskými přednáškami. Řecké přednášky byly proto vypuštěny, latinské však nakonec ve zkrácené formě zůstaly.

13.14 Seminář pro chudé studenty

Aby jezuité získali co nejvíce žáků z řad českého obyvatelstva, založili v kolegiu roku 1559 také dům neboli seminář pro chudé české žáky (*Seminarium seu domus pauperum* jinak také nazývaný *Collegium novum*). Na jeho zařízení a chod věnoval s povolením papeže *Pavla IV.* král *Ferdinand* ročních 450 zlatých z příjmů dobrolužského kláštera, které dříve dostával míšenský biskup k vydržování katolických kněží, pokud nějaké měl. Stejně tak přispěli i někteří šlechtici vybranou jednorázovou částkou celkem 400 dolarů. Ke stejnému účelu daroval arcivévoda *Ferdinand* 100 dolarů, nejvyšší purkrabí, *Jan mladší Popel z Lobkovic* a správce arcibiskupství *Jindřich* věnovali po 20 dolarech a všichni tři se zavázali, že po dobu svého života budou touto částkou přispívat každý rok. Kromě nich se zavázal bavorský kníže *Arnošt* a tehdejší hrabě *Kladský* sponzorovat osm nebo devět chudých studentů a vydržovat je tak na tomto semináři na své vlastní útraty.

Roku 1561 bylo na semináři sponzorováno již 37 chudých studentů, mezi nimiž byli i čtyři chlapci protestantského vyznání pod obojí. Ještě téhož roku byl chudým absolventům poskytnut zvláštní kněžský oblek, talár, ovšem bez kněžského čtyřhranného biretu (kvadrátka, čtyřhranného baretu), aby se tím utraktivům nezavdala příčina k posměchu. Ještě téhož roku daroval arcivévoda *Ferdinand* značnou sumu peněz k dalšímu zaopatření studentů.

Byli zde však i jiní dárci, kteří neustále podporovali dům chudých studentů a to nejen penězi, ale také obilím a dalšími potravinami. Mezi nimi nejvíce vynikala rodina pánů z *Lobkovic*, kteří intenzivně přinášeli dary zvláště od roku 1564, když král *Ferdinand* zastavil kolegiu dobrolužské příjmy z příčin, které jsou uvedeny již dříve. Roku 1579 daroval *Jan starší z Lobkovic* pro ubytování chudých studentů, kterých tenkrát bylo jen 9 společně se šlechtický-

mi absolventy a kteří bydleli v kolegiu, rozsáhlý dům stojící ve čtvrti Matky Boží na *Louži*. Tento dům vyměnilo kolegium se svolením *Krištofa Popela z Lobkovic* roku 1586 za dva domy ležící v blízkém okrsku koleje. K jejich rekonstrukci a úpravě věnoval *Krištof z Lobkovic* 1 800 zlatých. Za stejným účelem přikoupil tentýž *Lobkovic* roku 1587 ještě onen prostranný dům, který král *Václav* roku 1250 vystavěl na *Ostrově* a v němž byly po delší dobu uschovány desky *Království českého*. V těchto domech, které zaujímaly celou jednu stranu kolegia od rohu *Křížovnické ulice* až ke kostelu sv. *Eligia* v *Platněřské ulici* byli ubytováni chudí studenti přicházející z různých měst. Jejich počet vzrostl roku 1583 již na šedesát. Mezi nimi bylo dokonce i čtrnáct utrakvistů, kteří se po krátké době studia stali katolíky.

Pro další podporu semináře chudých daroval roku 1587 nejvyšší purkrabí *Jiří z Lobkovic* jeden mlýn s pozemky, který měl cenu 3 000 zlatých. Kromě toho se chudých studentů ujímal i sám jejich představený, páter *Alexandr Voyt (Pražan)*. Organizoval sbírky mezi lidmi a sám chodil vybírat příspěvky, a to zvláště mezi katolickou šlechtou.

Ovšem nejvydatnější podpory se domu chudých dostalo roku 1588 tím, že papež *Řehoř XIII.* na žádost *Ladislava a Jiřího z Lobkovic*, kterou u papeže podpořil i král *Rudolf*, přidělil pražskému kolegiu pravidelné, trvalé příjmy „*římské nadace Nejsvětější Trojice*“ pro výchovu a vzdělání chudých studentů, jak katolíků tak utrakvistů. Tuto nadaci, která sloužila k ubytování hostujících *Čechů*, kteří přišli jako poutníci do *Říma* (proto známá i jako: „*Nadace pro Čechy do Říma putující*“), založil, jak cituje ***Bílek*** od týnského jezuitského faráře a historika ***Jana Florianana Hammerschmidta***, již kníže *Spytihněv* a sv. *Václav* v *Římě* pod názvem: „*Hospitale Romanum Ss. Trinitatis.*“ Král a císař *Karel IV.* tuto nadaci pak značně rozšířil a finančně posílil. Navíc ji v době husitských nepokojů a bouří žádný *Čech* nevyužíval, takže její finanční jmění neustále rostlo.

Využívání této nadace na seminář chudých pražského kolegia potvrdil papež *Sixtus V.* zvláštní listinou vydanou 5. února 1588 a dokonce k této nadaci ještě připojil i velmi vysoké pravidelné příjmy z jiné římské nadace „*S. Brigittae Gothorum regni Sueciae*“. Souhrnem byl tedy semináři odkázán roční příjem 500 skudů zlata (*scutorum auri ad rationem undecim Juliorum*), z něhož se vydržovalo 26 chudých studentů vyšších tříd. Avšak ani tato nadační dotace nedokázala zabránit přechodnému uzavření a rozpuštění semináře pro chudé roku 1589 z příčiny velikého zdražení obilí.

Roku 1593 však počet chudých studentů dosáhl již stovku. Téhož roku odkázala paní *Wideriana (Vidrová ?)* semináři na výchovu dvou chudých studentů ročně 60 dolarů kromě své rozsáhlé knihovny. Roku 1594 bylo v semináři chudých 80 studentů, které sponzoroval z mnohých dobrodinců také *Adam z Lobkovic* sumou mnoha seti zlatých rýnských a k nimž se přidal i *Jan Václav z Lobkovic* svým darem 80 rýnských. Téhož roku koupil rektor *Sturm* pro seminář chudých rozsáhlý dvůr v tehdejší vsi *Motolech* poblíž *Prahy* za 500 kop z darů a k němu přikoupil v téže vsi roku 1595 ještě dvě jiné výdělečně schopné usedlosti za 1 660 kop. O něco později ještě skoupil tři vinice, některé lesíky, zahrady a louky, to vše za 585 kop.

Roku 1595 odkázal semináři chudých, v němž bylo 100 studentů, *Zdenko Berka z Dubé a Lipého* na 200 dolarů, k nimž jeho bratr *Ladislav* přidal dalších 100 dolarů. Roku 1600 bylo darováno na šaty chudých studentů veliké množství sukna a plátna zvláště od vdov *Pernštejnských*, mladší a starší *Marie z Manriquez*. Téhož roku odkázala vdova *Markéta z Lobkovic* domu chudých přes 2 000 dolarů a stejně tak roku 1604 *Oldřich Felix z Lobkovic* 1 000 dolarů.

Roku 1605 odkázal měšťan *Starého Města Kašpar Blovský z Pálatinu* 2 000 dolarů na novou nadaci pro seminář chudých. Peníze se měly uložit a z jejich úroků se na pražském semináři měli vydržovat dva čeští chlapci zvláště z řad jeho příbuzných (*Nadace Blovského*).

Roku 1609 byly prodány usedlosti v *Motolech*, které patřily semináři chudých za 3 000 dolarů pro další finanční podporu studentům.

Roku 1618 darovala královna *Anna* semináři trvalé úroky z jistiny 17 tisíc kop míšenských, kterou měla pojištěnou v zemských deskách na *Mělnickém statku*, což ročně přinášelo 900 kop míšenských, tj. 1 500 zlatých rýnských. Touto finanční sumou bylo udržováno deset studentů, polovina ze šlechtického stavu a polovina takových, kteří se rozhodli zasvětit svůj život kněžství.

Dále měl seminář podporu i od samotného arcivévody, krále *Ferdinanda*, od královny *Anny*, od mnoha bavorských, italských, španělských a německých knížat a kromě nich i od papeže *Pavla V.*

Ve svém učitelování byli jezuité tak aktivní, že již za dva roky měl seminář 37 jezuitských učňů, z nichž někteří byli dokonce i svým vyznáním „*pod obojí*“. Ještě téhož roku 1561 oblékli všichni studentský kněžský šat.

Do roku 1618 se seminární dům pro chudé české studenty rozrostl o mnoho dalších budov neboli seminářů, ke kterým patřily i různé statky, lesy, pole, pastviny, vinice a sady po celých středních Čechách a na Moravě. Tyto seminární budovy, které byly roztroušeny po celé Praze, patřily pod hlavní *Klementinův klášter* a staly se pravým semeništěm těch nejfanatictějších národních jezuitů v české historii. Jejich jediným úkolem bylo vykořenit „*kacířství*“ zbylých *husitů*, *evangelíků* a *nekatolíků* – českých *bratrů*, *moravských bratrů*, *Jednoty bratrské*, *luteránů*, *kalvinistů* a dalších protestantských směrů. **Bílek** píše, že seminář chudých v pražském jezuitském kolegiu se stal „*semeništěm národních jezuitů, kteří mezi národem samým k vykořenění kacířstva přispěti a lid pod obojí jakož i vyznání evangelického, k němuž většina obyvatelstva tehdež přistoupila, v lůno církve římskokatolické přivésti měli, čehož jezuité i misiemi po Čechách a po Moravě, jak později ukážeme, dosíci hleděli.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu... , str. 354**).

Česká jezuitská *svatoklementinská škola* měla v katolickém světě takový ohlas, že roku 1562 dostala škola právo jmenovat kohokoliv mistrem svobodných umění a filozofie. 10. března 1571 udělil papež *Pius V.* *svatoklementinské škole* navíc právo udělovat titul doktor teologie. A dokonce i sám papež *Řehoř XIII.* založil v této škole roku 1575 zvláštní oddělení (ústav), *Seminář papežských studentů* (*Seminarium alumnorum pontificum*), kde se mělo učit 12 českých chlapců z chudých šlechtických rodin. Na jejich udržování bylo z papežské komory vyčleněno 200 dukátů ročně. Výběrem a udělováním míst pověřil papež *Viléma z Rožmberka* a *Vratislava z Pernštejna*. Nade vším měl dohled první papežský vyslanec (nuncius) *Bonhomius* (*Bonhomini*), který žil od roku 1581 přímo v Praze u dvora *Rudolfa II.* a který sám ročně přispíval papežskému semináři dalšími více jak 200 dukáty. Roku 1583 bylo v papežském semináři 20 studentů a v roce 1584 měla třída již 26 jezuitských studentů.

Navíc téhož roku zvýšil papež nadační dotaci papežskému semináři na ročních 1 530 říšských dolarů a nařídil, aby se touto dotací sponzorovalo nejméně 20 studentů, přesně osm z *Čech*, tři ze *Slezska*, dva z *Lužice*, dva z *Kladska*, dva z *Branišovska*, dva ze *Saska* a jeden z *Hesska*. Zároveň papež ustanovil pravidlo, že pokud by se nedostávalo studentů z ostatních nečeských zemí, mají být všechna chybějící místa nahrazena českými studenty a ti mají být sponzorováni stejně, jako kdyby to byli cizinci.

13.15 Způsoby lákání dětí do jezuitských škol

Jezuité se do svých škol snažili přivábit budoucí žáky různými způsoby. Jednak byly určeny dny v roce, ve kterých se mohli všichni osobně seznámit s celou jezuitskou koncepcí vyučování ve všech třídách, od bohatých až po ty nejchudší. Dnes tomu říkáme „den otevřených dveří“.

Dalším způsobem byly *studentské* a *školní slavnosti*, při kterých se pořádaly dlouhé průvody honosně oblečených studentů školy shromážděných z celé Prahy.

Dále to byly *zvláštní srazy bývalých studentů* jezuitských seminářů a nebo *různé veřejné soutěže* mezi jednotlivými studenty stejného semináře, při kterých se žák snažil porazit svého spolužáka ve znalostních disciplínách. Ty spočívaly hlavně v krasořečnictví a v honosných kázáních na různá témata. Nechyběly ani soutěže ve znalosti latiny a řečtiny, ve znalosti filozofických spisů a jezuitské literatury. Studenti soutěžili v přednášení jezuitských spisů v německém, latinském, řeckém, italském a českém jazyce. Vítěz pak dostal tzv. „*prémii*“, většinou pozlacenou knihu jezuitského spisovatele, pozlacený náboženský obrázek, pozlacený diplom apod. Mnoho honosných a pompézních školních slavností se konalo v jezuitských kostelích a chrámech.

Například roku 1559 na svatodušní Boží hod předvedli jezuité odpoledne ve svých školách za přítomnosti početného obecenstva *školní slavnost*, při které žáci přednášeli různé ukázky a projevy v latině a v řečtině a básně o sedmero darech Ducha svatého elegantně a mistrovsky složené do sedmi jazyků: hebrejštiny, řečtiny, latiny, italštiny, němčiny, češtiny a latinoněmčiny (makaronštiny) a ještě další statě a citáty od různých filozofů a církevních učitelů v různých jazycích. Avšak ten, kdo to všechno nezaujatě sledoval se zdravým rozumem, jsa neovlivněn, mu bylo již brzy zcela jasné, že v tak krátké době, to je ve třetím roce od založení českých jezuitských škol v počtu dvou nebo tří tříd a s několika málo učiteli (navíc neovládajícími češtinu), bylo naprosto nemožné, aby tito jezuitští učitelé dokázali své posluchače vyučit tolika jazykům najednou, aby jimi mohli nejen perfektně mluvit, ale i jimi bravurně psát a mistrně ovládat gramatiku prezentovaných jazyků, zvláště když se na jezuitských školách mnoho z těchto jazyků – italština, latinoněmčina, čeština a němčina – vůbec nevyučovalo a jediným hlavním předmětem celého vyučování byla latina.

Všem, kteří nebyli touto *propagandou a reklamou* zasaženi, bylo více než jasné, že toto všechno byla jen *divadelní přetvářka*, matení prostého obyvatelstva, *reklamní lhaní* a lákání mladých českých chlapců do spárů jezuitských draků. Všechno bylo připravováno tak, aby to mladé chlapce zaujalo a aby je to vábilo svou dokonalostí, soutěživostí a honosností odměn vítězům. Jaké však bylo jejich zklamání, když svedení po svém vstupu do školy časem zjistili, že ti, co soutěžili, byli k tomu připravováni a vychováváni po celý rok a že kromě svého soutěžného čísla neuměli vůbec nic a nebo dokonce, že to ani nebyli studenti pražských jezuitských škol, ale mladí jezuité „vypůjčení“ pro tyto *soutěžní dny ze zahraničí*.

Roku 1563 byly uvedeny v jezuitských školách *veřejné zápasy* neboli zkoušky žáků, při nichž žáci *usilovali jeden druhého porazit v retorice, gramatice, latině, řečtině a filozofii*. Tyto a podobné *slavnosti* se konaly během roku dokonce několikrát a pravidelně vždy také na začátku školního roku.

Ovšem nejmocnější reklamou jezuitského řádu se staly *propagační divadelní hry* na náboženská témata v jezuitských chrámech a kostelích.

Napřed to začalo tak, že roku 1559 na den Božího Těla, prošel prostorem kolegia *dlouhý průvod*. V jednom z domů kolegia byl postaven oltář, který byl oživen nejmladšími studenty převlečenými do bílých šatů za anděle a s věncem na hlavě byli postaveni na samotný oltář

nad stánkem (tabernaculum) a na různých místech po celém sále, nejvíce však nad hlavní oltář a na oltář samotný. Zde museli stát celou bohoslužbu naprosto nehnutě jako sochy. Teprve když tam byla přinesena a postavena svátost a když tam začala mše a když byla vyzdvihována hostie, do níž se podle papežského dogma údajně vtěluje sám svatý Bůh prostřednictvím Ježíše Krista, kterému to papežskou mocí a svou mocí přikazuje kněz sloužící u oltáře, převlečení chlapci se pohlí a začali se svátosti klanět a současně ji jednohlasně oslavovat, velebit a vyvyšovat. Během svého chválení se tito studenti klaněli údajnému Bohu v hostii a přitom neustále zpívali písně podbarvené varhanami. Celá scénérie byla na mysl a na srdce přítomných tak silně působivá, že nebylo možné takovému *divadlu* odolat. Toto *divadlo* pak jezuité přenesli přímo do kostelů po celé zemi.

Ještě v roce 1896 bylo možné vidět v *Hradci Králové* tradici, podle níž při slavnosti Božího Těla v bývalém jezuitském kostele kráčeli čtyři studenti z nejmladších tříd gymnázia oblečení na způsob panošů (lidé je nazývali andělíčky) před svátostí a rozhazovali na cestu květy.

Ještě téhož roku 1559 byl v chrámu sv. *Klementa* vyroben *Boží hrob*, který byl ozdoben tak honosně, že jen pohled na něj už od hlavní brány chrámu byl neodolatelný. Při mších pak studenti, převlečení za anděle, zpívali chorály a žalmy tak dojemně, že se přidávali i lidé za lavicemi. Zpěv studentů doplňovala a nebo střídala hudba.

Roku 1562 o vánocích postavili jezuité do tohoto kláštera *vánoční jesle* a o velikonocích byl studenty představen výjev *Poslední večeři Páně* a *Utrpení Kristovo v zahradě Getsemanské*. I tyto hry a výjevy se neustále opakovaly a staly se další tradicí katolického systému nejen u nás, ale postupně po celém světě.

Když si uvědomíme, že se všechny tyto divadelní kousky jezuitů každý rok opakovaly, pak není těžké pochopit, že se svatoklementinský klášter stal nejvyhledávanějším místem mladých lidí, z nichž mnozí pak jen velmi těžko odolávali lákání do jezuitských škol.

Ovšem to není zdaleka všechno, co v tomto klášteře jezuité pro reklamu svého řádu a svého školství dělali. Na počátku školního roku a o masopustu prováděli jezuité už léta pravé divadelní hry, které byly finančně velmi nákladné. Při hře mluvili herci latinsky. A protože se ve hře nesměla vyskytnout žádná ženská role a nikdo také nesměl ani ženu svým přestrojením imitovat, bylo obsazení rolí výhradně mužské.

První hra se konala již roku 1558 a měla název: *Církev a moc její nad národy* a za rok na to o masopustu se hrála hra: *Boj těla a ducha*. Hrály se i komedie, např. 18. února 1560 *Euripini*, kterou na nejprostornějším dvoře kolegia postupně shlédlo celkem 10 000 diváků a která byla natolik úspěšná, že byla hrána i před královským náměstkem, arciknížetem *Ferdinandem* v němčině. Překlad tehdy zhotovil jezuitský rektor *Hoffaeus*. Herci byli mladí studenti, kterých bylo padesát. Všichni pak byli pozváni k honosné hostině, kterou dal v kolegiu připravit vídeňský biskup, jenž tehdy prodléval v *Praze*. Od té doby bylo zvykem pohostit herce v kolegiu po divadelním představení a tento zvyk se dodržoval až do roku 1569.

15. září 1562 na počátku školního roku předváděli studenti na dvoře kolegia tragikomickou hru *Zahynutí Saula a korunování Davida*, v níž se obecenstvu nejvíce líbil Saulův tábor, ležení Filištinských a bitva svedená na jevišti.

31. října 1563 byla představena na dvoře kolegia hra *Philopedius*, jejímž předmětem bylo potrestání záliby v rozkoších. Nejvíce se divákům líbilo unesení prostopášných jinochů samotným ďáblem a jeho pomocníky do pekel a jejich následné kvílení v pekelném ohni.

Roku 1566 představili studenti o velikonočních prázdninách hru *Krista zmrtvýchvstání* na pražském hradu a následně na to i v kolegiu, kde se předtím hrála smuteční hra *Stětí sv. Jana Křtitele* a 21. prosince 1566 představili hru *Kristus od pastýřů ctěný*.

Dále to byly satiry, tragedie, ale také hry se strašidelnými prvky, hry s ukázkami z Božího soudu nebo z nebeské rady a hry s bojovými scénami. Ve hrách vystupovaly snad všechny lidské i duchovní postavy (včetně Boha i ďábla), které katolická tradice a filozofie zachycuje.

Hru sepisovali většinou jezuité sami a nutno říci, že byly tak působivé, že měly často mnoho repríz. Pokaždé se konaly ve chrámě před tisícovými davy. **Bílek** sám píše o deseti tisícové návštěvnosti. A když chrám nemohl nakonec pojmout diváky, přemístilo se divadelní představení na nádvoří pražského hradu. Nejvíce se divákům líbily scény, při kterých například ďábelští andělé odnáší do pekla mladé jinochy za jejich prostopášnou hříšnost a jak kvílí v plamenech pekelného ohně.

Ale jezuité hráli i hry o českých panovnících, zvláště pak o sv. *Václavovi*, aby si naklonili pražské měšťany a tím z větší části celý český národ. Jezuité totiž poznali, že i když jsou Češi protestantského smýšlení, tak na českého knížete *Václava*, který sám vyznával výhradně katolickou víru *Říma*, nedají kupodivu dopustit, a to i přesto, že kníže *Václav* zaprodal český národ Němcům co by prodloužené ruce *Říma*.

15. října 1568 představili žáci v kolegiu na dvoře smuteční hru „*Sv. Václav mučedník*“. Byla to hra, kde vůbec poprvé zazněla čeština, neboť se celá hrála v češtině. Text napsal jezuitský kněz a divadelní dramatik *Mikuláš Salius* působící v 90. letech 16. století i v českokrumlovské koleji a který především zpracoval pro jezuitský řád životopisy českých patronů římskokatolického vyznání. Hra o sv. *Václavovi* měla tak obrovský úspěch, že celá Praha v té době jezuitu vychvalovala a byla ochotna jim splnit cokoliv. V *Pražanech* se ozvala struna vlastenecké hrdosti. Samo *Nové Město pražské* poskytlo na hru dokonce mnoho hudebníků, zvláště trubačů a mnoho dobových rekvizit a zajistilo i potřebný kompars. Počet diváků vysoko převýšil jakékoliv očekávání. Dvůr kolegia, kde se hra hrála, byl pokaždé doslova přeplněn diváky. Když diváci odcházeli z představení, veřejně říkali: „*Teprve nyní zasluhují jezuité náš český chléb. Nechtě tedy pokračují, jak začali, všechno ostatní se samo podá.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 357**). Na tomto příkladu můžeme vidět, jak jezuité svojí vychytralostí a zneužitím národního citění přece jen nakonec dosáhli náklonnosti českého lidu vůči svému řádu.

Sotva si takto získali náklonnost obyvatelstva Prahy a stálou návštěvnost diváků, hrály v dalších letech převážně hry s tematikou o životě katolických „svatých“ a o (mnohdy vykonstruovaném) mučení věrných katolíků protestantskými „*kacíři*“. Roku 1569 na oslavu opětového otevření svých českých škol uvedli jezuité divadelní hru *Obraz kacířských ukrutností spáchaných ve Francii*, o nichž se tehdy vyprávělo po celé Evropě. Ještě téhož roku byla znovu uvedena na scénu a pětkrát opakována komedie *Euripi* a v roce 1570 a 1571 předvedli jezuité se svými studenty hru *Umučení Páně* a tragédii *svatý Vavřinec*.

Každý rok bylo tak nastudováno a hráno mnoho nových *divadelních her*, takže pražské obecenstvo bylo vždy překvapeno. Tím si jezuité u svých diváků získali téměř neochvějnou přízeň a pevnou půdu pro své další plány a ke svým cílům. Od roku 1560 bylo dokonce pravidlem a čestným zvykem, že po každém představení byli herci a tvůrci *divadelní hry* zvaní na honosné a nákladné hostiny, které pořádala česká katolická šlechta na počest všech, kteří se na představení podíleli.

Při těchto představeních, jak píše **Bílek**, bývalo na tisíce diváků, z nichž mnozí neušetřili svými poznámkami a vtipy ani herce ani jejich učitele. Většina her byla v latině, čímž mnoho diváků scénáři vůbec nerozumělo nebo jen z části, avšak samotné kulisy, barevné uspořádání hlediště a jeviště, hudba, výprava, kostýmy, bojové scény a v neposlední řadě i nákladné, pompézní, teatrální průvody dávaly tušit něco zcela mimořádného jakoby nadpozemského. A pro žáky bylo vystoupení vždy velikým požítkem. V podstatě *divadelní slavnosti* byly odmě-

nou za všechny zkoušky, které museli absolvovat. Žáci – herci byli odměňováni mohutnými potlesky a ovacemi spojenými s blahopřáním vysokých osobností a s hostinami vystrojenými na jejich počest.

Jaký to mělo vliv na upevnění a vyvýšení jezuitského řádu v *Čechách* není třeba ani mluvit. Jaký vliv měl potlesk diváků, uznání panovníků a blahopřání vysokých úředníků na pýchu jezuitů je více než jasné. A stejně tak není třeba v dnešní době rozebírat ani ten fakt, že jezuité prostřednictvím divadelních představení manipulovali s veřejným míněním diváků a s jejich představivostí a že tím vším sledovali hned několik věcí najednou: Jednak zvýšit příliv žáků do svých škol, což se jim výborně dařilo jak u akademického gymnázia, tak také u katolické akademie, dále zvýšit podporování jezuitských škol různými dotacemi a dary a v neposlední řadě také vyvolat v lidech nenávisť proti prosté a skromné víře *Husově*, *Lutherově*, *Kalvínově*, *Wycliffově* a dalších *reformátorů* a současně vyvolat odsouzení všech *protestantů* a jejich vyznání víry jako *kacířské* a *nepřátelské státu*.

Naštěstí byly hry převážně v latině, a tak mnoho diváků sledovalo jen scény herců a různé nainscenované obrazy. Přesto však i ony byly mistrnými ukázkami toho, jak se dá veřejné mínění nepozorovaně ovlivnit nebo i přímo ovládnout.

Svémi hrami se jezuité snažili diváky přesvědčit, že jsou to právě mučitelé katolické víry, *protestanti*, kdo mohou za všechny nezdary českého národa a že právě katolická víra dá všechno do pořádku. Jak **Bílek** píše, tato *lživá ideologie začala přinášet výsledky* již od roku 1565 a na základě toho začaly jezuitské školy poskytovat u papežského dvora větší záruky a katolické šlechtě v *Čechách* dodávaly i větší jistotu v tom, že se katolická církev v *Husově* zemi jistojistě rozšíří a upevní.

V té době byla totiž prolomena nedůvěra utrakvistů k jezuitům. Rok od roku vzrůstal počet přihlášených utrakvistů na jezuitské školy pražského kolegia a rostl také počet brzkých, rychlých konverzí na katolickou víru jak u samotných mladých utrakvistů tak v mnoha případech i u jejich rodičů. Roku 1567 poslal své syny do jezuitských škol dokonce samotný správce konzistoře pod obojí, pokrytecký, nepřímý a silně ctižádnostivý *Jan Mystopolus*, stejně tak jako i tehdejší rektor *Karlovy univerzity*.

A bezesporu záporný vliv měla divadelní představení i na samotné hráče – na studenty. Žáci se na hry učili celý rok, takže jim jezuitské školy připadaly jako nejlepší celoroční zábava a nebýt noviciátní výchovy, která byla v *Čechách* zpočátku raději velmi mírná, žáci by ani nevěděli, že v nějaké skutečné škole jsou.

Jaký to mělo vliv na jejich osobnost a rozvoj mysli a ducha není pochyb. Kromě balastu a nesmyslných výplodů jezuitských mozků se neučili v podstatě vůbec nic nového. Jejich touha po skutečném poznání a po nasycení ducha a duše byla přehlušována latinskými scénáři a zkouškami, jejich charakter byl mrzačen jednotlivými vystoupeními a neustálými slavnostmi, při kterých byli chváleni, vyvyšováni a velebeni jako samotní bohové. Jejich ctižádnost se měnila v pouhou pýchu.

Tito žáci neměli žádnou úctu ke skutečné vědě, necítili potřebu svůj rozum vzdělávat a svůj charakter měnit ke skutečnému charakteru a obrazu biblického Ježíše Krista. Tím se jezuité vyhýbali všemu, co by v žácích jen trochu mohlo vzbudit touhu po přemýšlení a zkoumání. Jak **Bílek** píše, pro pouhé pozlátko *divadelních her*, pro nejmizernější cizojazyčné divadelní scénáře tupící českou protestantskou víru a oběti za svobodu svědomí, pro honosné oslavy herců a pro různé slavnosti předkládané očím rodičů, byly jejich děti obrazně unášeni a zavíráni do jezuitských škol na mnoho let.

13.16 Únosy chlapců pro jezuitské školy a další osudy jezuitského školství

A v neposlední řadě způsobů, jak pro své školy jezuité získávali studenty, byly i skutečné únosy dětí. Tyto děti se pak, jakoby náhle, objevily právě v noviciátu jezuitského řádu. Chlapci byli potom ve škole proti svým rodičům psychologicky zpracováni a zmanipulováni. Řád byl už natolik silný, že nebylo moci, aby jezuitům bylo dokázáno, že se jedná o krádeže chlapců pro jejich noviciáty a nikdo také nemohl jezuitu přinutit, aby tyto děti odevzdali zpátky svým rodičům.

10. října 1562 vypukl v *Čechách mor*, který zuřil ve všech českých městech a tedy i v Praze s nebývalou silou až do října 1563. Všechny školy byly povinně zavřené. Jezuité v pražském kolegiu proto studenty konviktu a domu chudých vyučovali jen soukromě. Uvolněné školní činnosti využívali jezuité k intenzivnímu náboru dalších chlapců do svých akademií. Nezávazně se v té době pod tíhou morové epidemie přihlásilo skutečně mnoho chlapců, z nichž větší počet byl pod vidinou snadné kolektivní obživy a spolupráce proti všemu zlu a nemocem záhy přemluven i ke vstupu do jezuitského řádu. Takto odlákané děti už však nebyly vydány svým rodičům, ani přes jejich protesty, dokud neprošly důkladným noviciátním výcvikem a nesložili slib řádu. Například roku 1563 přes všechny protesty a žaloby rodičů a dokonce i arcibiskupa jezuitskému kolegiu a následně i papežskému dvoru odmítli jezuité vydat odlákaného mladého *Mikuláše Salia* a ve svých školách a klášteře jej drželi tak dlouho, dokud neprošel noviciátem a nesložil slib. Takových případů bylo v té době mnoho.

Roku 1565 bylo v pražském kolegiu včetně nováčků již 60 studentů z různých národů. Kromě *Čechů* zde byli i *Uhři, Bavoři, Angličané, Moravané, Tyrolané, Slezané, Poláci, Slovinci, Rakušané, Němci, Francouzi, Italové* a mnoho dalších národností. Zvláště v pražském noviciátu byla veliká směsice národů. Všem chlapcům zde byla ve školní výuce a hlavně při noviciátním režimu důkladně vymazávána ze srdce i z mysli *státní příslušnost a národní cítění*. Všichni měli své city k vlasti a k rodnému kraji úplně utlumit a splynout tak se všemi členy koleje do jednoho jediného, fanaticky *poslušného celku*.

Z tohoto kolektivu pak vzešlo několik dalších jezuitských kněží a zároveň učitelů, například *Ondřej Pěšín* (teologie), *Jiří Varus* (filozofie), *Antonín Flander* (rétorika), *Wolfgang Maria* (poesie) a čtyři jezuitští kněží vyučující gramatiku na nižších stupních. Kromě těchto učitelů bylo třeba ještě několik pomocníků z řad nejstarších studentů, neboť se do gymnázia přihlásilo také mnoho žáků ze *středního Německa*. Řadu pedagogů proto posílilo pět rétoriků, dva poetikové a čtyři gramatikáři. Počátkem měsíce října 1565 byl ukončen školní rok a byl poprvé dokončen celý tříletý cyklus filozofie *M. Jiřím Varem*, který diktováním a výkladem probral celou látku o metafyzice. Ukončení tohoto prvního tříletého cyklu filozofie bylo oslaveno zvláštním způsobem. Ze šesti členů pražského kolegia, kteří absolvovali filozofický cyklus, byli vyvoleni tři absolventi: *Mikoláš Salius, Alexandr Voyt* (oba z Prahy) a *Melchior Pichler* (Tyrolsko), kteří veřejně obhajovali po dobu několika dnů různé definice a věty z oboru celé filozofie. Znění definic a vět bylo předem uveřejněno tiskem. Po obhájení všichni tři obdrželi 11. října titul *Mistra svobodných umění a filozofie* na *Ferdinandově akademii*. Byla to *první filozofická promoce na katolické akademii*.

Titul mohla škola v té době udělit, neboť už roku 1562 přiřkl král *Ferdinand I.* katolické akademii právo povýšit do akademické hodnosti každého svého absolventa nebo učitele, kdo ve obstojí zkouškách a bude toho hoden a zároveň ustanovil, že tato udělená hodnost bude mít stejnou platnost, jako kdyby byla udělena na německých, italských, španělských nebo francouzských univerzitách.

Již se zdálo, že je dřívější náboženský rozpor mezi utrakvisty a katolíky díky jezuitům navždy zažehnán a že se utrakvisté natrvalo podvolili římskokatolické církvi. Zvrat nastal v roce 1566, kdy utrakvisté, kteří své syny poslali do jezuitských škol, překvapivě (a také naivně) žádali, aby byli jejich synové zproštěni výuky katechismu a to včetně učení ho se nazpaměť a aby byli osvobozeni od katolických mší a dalších bohoslužebných římskokatolických obřadů a aby se neúčastnili spolu s ostatními spolužáky povinného každodenního vzývání Svatých. Sám papež však pražským jezuitům nařídil, aby jejich žádosti v žádném případě nevyhověli.

Roku 1571 udělil papež *Pius V.* výnosem ze dne 10. března Tovaryšstvu Ježíšovu právo veřejně vyučovat všude i tam, kde by již byly nebo budou akademie a povyšovat na akademickou hodnost každého, kdo by úspěšně absolvoval studia na jezuitských gymnáziích a svoji učenost dokázal úspěšným složením přísných zkoušek. Na základě tohoto papežského listu byl ještě téhož roku dne 16. října povýšen *Štěpán Korvinus*, který se nedávno stal čerstvým magistrem filozofie na doktora teologie. Byla to *první teologická promoce na katolické akademii*.

Roku 1572 převzal teologické a matematické přednášky, které byly na čas přerušeny, jezuitský kněz *Alexander Voyt*. Roku 1576 začal magister *Pavel Neukirch* nový cyklus filozofie, který navštěvovalo 30 posluchačů z řad šlechticů, prelátů a kněží.

Roku 1578 zavedli jezuité při akademickém gymnáziu tzv. *Elementární školu (Schola elementariorum)* z toho důvodu, aby se malé děti z katolických rodin nemusely učit od „*kacířských*“ učitelů, kteří drželi ve svých rukou všechny tehdejší základní školy. Jezuité tím chtěli zamezit jakéhokoli kontaktu těchto katolických dětí s protestantskými učiteli a eliminovat všechny i ty sebemenší výchovné prvky a vlivy protestantů na budoucí katolickou mládež. Učiteli zde byli lidé projezuitského, římskokatolického smýšlení, avšak nikoliv kněží, jichž bylo potřeba na vyšších školách.

Roku 1579 byla u všech absolventů a učitelů gymnázií a akademií povinně zavedena hodina českého jazyka, která se musela denně dodržovat. Tím bylo dosaženo, že každého roku vycházelo z jezuitských škol nejméně třicet jezuitských absolventů, kteří ovládali češtinu a mohli tak okamžitě zahájit v češtině kompletní výuku všech předmětů včetně římskokatolické teologie a náboženství. Kromě toho byla posílena také výuka řeckého jazyka.

Roku 1581 vyučovalo z 31 učitelů pražského kolegia již 12 absolventů s titulem Mistr. V teologii se vyučovalo hebrejštině a výklad římského katechismu a práva, nauka o svátostech, rozebíraly se epištoly apoštola *Pavla k Timoteovi* a *Davidovy Žalmy*.

Jezuitská škola v *Praze* se natolik rozrostla, že *Praha* byla jezuiti doslova nabita. Roku 1582 však v *Praze* znovu propukl mor a jezuité byli donuceni uzavřít 25. června všechny své školy, neboť pomřelo nejen mnoho *Pražanů*, ale i mnoho jezuitských učitelů a studentů. Ti z akademie, které mor ještě nezasáhl se urychleně přestěhovali do *Plzně*, ale po dvou měsících tam mor dorazil také a školy se musely zavřít i v *Plzni*. V *Praze* morová epidemie zuřila takovou zběsilostí, že od června do listopadu pomřelo přes 20 tisíc obyvatel. Podle pověry mor způsobila kometa, která se 14. května 1582 objevila v době od 3. do 6. ranní hodiny v Blížencích. Brzy potom nastaly lijáky, vichřice a silné větry, neustálé průtrže mračen, povodně, zátopy, krupobití a nakonec mor.

Počátkem roku 1583 se jezuitské kolegium přestěhovalo z *Plzně* zpátky do *Prahy*, otevřeli všechny své školy a celá reklamní mašinérie se znovu rozeběhla. A český národ, zdecimovaný jednou pohromou za druhou, za kterou údajně mohli (podle jezuitů) protestanti, dávali do jezuitských škol své děti v ještě větším počtu než předtím. Jedině tam měly děti možnost se

najíst, být ošaceny a zbavit se strachu z nejisté budoucnosti. Počet členů kolegia se rozrostl na 45, z nichž bylo 14 kněží, 7 profesorů teologie a filozofie, 1 posluchač dokončující teologii, 3 fyziku, 4 logiku, 2 rétoriku, 10 koadjukturů a 4 na misiích. V únoru se gymnázia opět otevřela a sešlo se zde necelých 400 studentů, mezi nimiž bylo 57 konviktistů, 20 papežských studentů a 60 studentů z domu chudých. Každým rokem se na studia v jezuitských školách hlásilo stále větší množství studentů.

Roku 1584 se jezuité z toho důvodu rozhodli, že podníti katolickou šlechtu a církevní hodnostáře ke zrušení tehdejší konkurenční utrakvistické univerzity a místo ní, že založí zcela novou univerzitu katolickou. Za tímto účelem se dne 9. prosince 1584 sešli u královského náměstka *Viléma z Rožmberka*: první papežský vyslanec (nuncius) *Giovanni Francesco (František) Bonhomius (Bonhomini)* (1572 – 1587), který založil strategickou linii rekatolizační politiky papežských nunciů na rudolfínském dvoře, dále arcibiskup *Martin Medek*, nejvyšší komorník *Království českého*, *Jiří z Lobkovic*, královský sudí *Jiří z Martiniců* a *Oldřich Felix z Lobkovic* a ustanovili se zvláštní komisí pro založení katolické univerzity. Z jednání vznikl pamětní spis, který nuncius *Bonhomini* předložil panovníkovi a v němž mimo jiné požadoval *obnovu Karlovy univerzity v římském duchu, rázné potlačení Jednoty, likvidaci svobodného vícevěří a jednoznačnou, nekompromisní inkvizici kacířů*. V tomto smyslu byla žádost hrubým zasahováním do svrchovanosti českého státu. Dnes bychom takový dokument nazvali otevřenou žádostí o povolení k provedení *puče* ze strany římských katolíků na území státu *České republiky*. Je smutné, že během dalších let byla tato hrubě urážející žádost předkládána panovníkovi dalšími nuncií a také vyslanci španělských *Habsburků* aniž by to koho nějak pohoršovalo a aniž by došlo k právnímu, zákonnému potrestání budoucích pučistů.

Tato první žádost (jako i následující) se však minula účinkem hlavně z toho důvodu, že během dalších pozdějších jednání šlechtici katolické strany zjistili, že ještě nejsou natolik mocní, aby mohli zrušit utrakvistickou univerzitu nebo ji případně vyhlásit za katolickou. Zjistili, že i kdyby byla *Karlova univerzita* katolíkům plně podmaněna, nebyla by jejich oporou nejen ve vzdělání, neboť by všechen univerzitní profesorský sbor odešel a oni by neměli dostatečnou pedagogickou náhradu, ale ani ve financích, protože v případě anexe univerzity by mohli počítat maximálně s 800 dolary ročních příjmů a se ztrátou mnoha stávajících výhod. Kromě toho stále neměli jistotu v tom, jak by se k převratu na univerzitě postavil český národ jako celek.

Komise se proto usnesla na tom, že v jezuitském kolegiu, až bude dostaveno, zřídí novou katolickou univerzitu pod správou rektora kolegia, na níž budou jezuité dědičným právem vždy vyučovat filozofii a teologii a vyučování práva a lékařství (medicíny), že bude svěřeno osmi nejezuitským doktorům a profesorům, skrz naskrz spolehlivým římským katolíkům, kteří budou nakloněni jezuitskému řádu a kteří budou mít právo k přednáškám výhradně na základě schválení od samotného arcibiskupa.

Za taktiku tedy zvolili trpělivé vyčkávání a příhodnější okamžik. Ve svém úmyslu byla komise složená z české katolické šlechty, papežského vyslance a arcibiskupa posilována neustálými přírůstky nových žáků a studentů na pražských jezuitských školách. Roku 1588 vzrostl počet žáků v akademickém gymnáziu na 500, mezi nimiž bylo 31 studentů ze šlechtických rodin a 100 konviktistů. Roku 1598 bylo ve všech jezuitských školách již přes 700 studujících.

Tohoto roku 1598 se navíc uvolnily některé některé nejvyšší zemské úřady. Následující, druhý nuncius *Filipo Spinelli* si na *Rudolfu II.* vynutil jejich obsazení výbojnými katolíky a další omezování vlivu evangelické většiny stavů. Tak se stal nejvyšším zemským kancléřem *Zdeněk Vojtěch Popel Lobkovic*. Jeho úřadu pak byly svěřeny i církevní a náboženské záležitosti, čehož využila výbojná římská strana k dalšímu omezování evangelíků a k protěžování

katolického školství. Navíc některé z hlavních prostředků výbojné politiky římsko-katolické strany v *Čechách* – vynucování účasti poddaných katolických pánů, ale i měšťanů královských měst na římských obřadech, obsazování dalších zemských úřadů i městských rad římskými katolíky (včetně měst s evangelickou většinou obyvatelstva), útoky proti evangelické univerzitě a snahy zakázat studium na evangelických univerzitách v cizině a pokles vlivu umírněných římských katolíků, jejichž snášenlivost a snaha o dohodu a klidné soužití s evangelíky byly pro římskou církev neméně nepřijatelné a nebezpečné než protestantská reformace samotná a přestavovaly také určité kacířství (představitelem umírněných římských katolíků byl zejména nejvyšší purkrabí *Adam ze Sternberka*) – to vše vedlo k nárůstu zájmu o katolické, jezuitské školy a následně i ke zvýšení počtu žáků a studentů coby budoucích katolických či přímo jezuitských kněží, učitelů, filosofů, teologů a dalších.

Jak píše **Bílek**, represe sice napomohly zvýšení počtu duší do katolických škol, nebyly však hlavním důvodem nárůstu mladých zájemců o katolictví. Za hlavní příčinu takového nárůstu studentů a žactva například na pražské jezuitské koleji, jak se uvádí i v historických pramenech, vidí to, že bylo v jezuitských školách pravidelnější vyučování a přísnější kázeň než na utrakvistických školách. Dále **Bílek** uvádí, že jezuité dovedli získat žáky především tím, že se je všemožně snažili bavit „*a prach házeti do očí rodičům a obecenstvu*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 363**).

Všechno bylo totiž vypočítáváno a vystavěno hlavně na okázalosti, pompéznosti, teatrálnosti, na slovním exhibicionismu a na formálnosti (povrchnosti) ke skutečnému učení, takže školní rok byl jen neustálou řadou slavností, jejichž přípravy a provozování působily velikou radost žákům a jejichž nádhera oklamávala posluchače. Kromě toho nejlépe jezuité znali umění vloudit se do duší svých žáků a nedopustit, aby poznali nudu z nezáživného učení a prázdných vědomostí. Vzdělání se u jezuitů získávalo bez námahy a bez jakýchkoli problémů a obtíží. Hlavní důraz kladli jezuité na učení se zpaměti (pod rouškou cvičení paměti) a vyhýbali se při vyučování všemu, co by jen zdaleka budilo v žácích přemýšlení a touhu po skutečném poznávání pravdy a po bádání a zkoumání. Nevštěpovali svým žákům zálibu a úctu k vědě, nehleděli povznést jejich mladého zvědavého ducha, ani vzdělávat a rozvíjet jejich rozum. Ze svých žáků chtěli jen vychovat poslušné syny římskokatolické církve, nejvíce však členy jezuitského řádu.

Český národ, ač v mnohém obojaký, neupřímný, nepevný v zásadách a podbízivý každé vrchnosti, nebyl přesto nikdy natolik hloupý a propagandou zatemněný, aby si na jezuitu a na jejich taktiku neudělal vlastní názor. Není proto náhodné, že i přes určité úspěchy jezuitského školství pocítovala katolická šlechta ještě roku 1598 krajní nedostatek katolických kněží v *Čechách*. Nouze o tyto kněze byla dokonce tak veliká, že se jezuité na papežské akademii rozhodli vysvětit za kněze hned najednou svých 14 studentů papežské akademie i přesto, že mnozí z nich vůbec neabsolvovali ani jednu z teologických přednášek a neprošli ani jednou jedinou zkouškou z tohoto oboru. Jediné, co absolvovali, byla logika, a to ještě v okleštěných přednáškách a formálních zkouškách.

Tento nedostatek katolických kněží byl kromě horlivé odbojné protikatolické duchovní činnosti posledního zbytku věrných utrakvistů a dále luteránů a českých bratrů po celém území *Čech, Moravy a Slezska* způsoben i tím, že jezuité měli své školy jako inkubační prostředí, v němž se množilo a rostlo mnoho nových učitelů z řad studentů, rozšiřovaly se třídy, takže jeden učební předmět nakonec vyučovalo mnoho učitelů ve mnoha třídách, avšak do terénu vycházelo jen velmi málo jezuitů, proti nimž se stavěla nadpočetná armáda protestantů. Sama duchovní činnost jezuitů byla navíc zanedbávaná a tlumená výše popsanou projezuitskou propagandou.

Aby se celý projekt nové katolické univerzity a vznik nového katolického kněžstva urychlil, povýšil král *Matyáš* na silný nátlak jezuitů již zaběhnutou jezuitskou katolickou akademii *Ferdinandovu* pražského kolegia se všemi jejími budovami a pobočkami listinou ze dne 27. srpna 1616 na *Katolickou univerzitu* s právem udělovat všechny akademické tituly a hodnosti závazné a platné po celé *Evropě*. Zároveň na ní ustanovil dva profesory k vyučování scholastické teologie, kterým vyměřil roční příjem 2 000 míšeňských kop z královské komory.

13.17 Jezuitské misie na českém venkově a v okolí Prahy

Školy v *Praze* však nebyly jediným nástrojem, kterým jezuité chtěli ovládnout český lid. Již roku 1558, tedy dva roky po svém příchodu do *Čech*, konali jezuité intenzivní *misie* mezi českými rolníky. Pod vedením jezuitského kněze, Španěla *Jana Victoria*, který byl toho času rektorem jezuitského kolegia, se *misie* prováděly napřed v okolí *Prahy*. Při nich se lidem vysvětloval hlavně katechismus a to jedině v německém jazyce.

Český venkovský lid však jezuitům vůbec nerozuměl. I sám jezuitský kněz, také rektor, *Ursmarus*, vydal jasné svědectví, že celá *misie* vychází úplně naprázdno, neboť ani jediný rolník nerozuměl němčině. Ovšem ze zpráv z *Prahy* a z různých svědectví venkované velmi dobře věděli, co všechno jezuité v *Praze* dělají a proto je venkov nenáviděl. Jezuité se navíc dožadovali, aby se venkovský lid začal kvůli nim učit německy, což venkovany pobouřilo ještě víc než jejich vlastní přítomnost. A tak se stávalo, že jezuité byli z vesnic vyháněni nebo že na ně vesničtí poštváli psy.

Když jezuité viděli, že se český venkov před nimi neskloní, rozhodli se, že se napřed naučí češtině a pak, že znovu podniknou misijní výpravy po celých *Čechách*, *Moravě*, *Slezsku* a až na *Slovensko*. Domnívali se, že čeština je lehký, primitivní jazyk. Záhy se však přesvědčili, jak hluboce se mýlili. Když poznali, že čeština není tak jednoduchý jazyk „*jakési tlupy kacířských barbarů*“ uprostřed *Evropy*, snažili se o to víc přivést do „*lůna katolické církve*“ co nejvíce nekatolíků. Jak **Bílek** píše, v roce 1559 se celému jezuitskému kolegiu podařilo jen s velikým úsilím přivést do církve čtrnáct duší, zatímco zásluhou jediného kněze pod obojí u sv. Jindřicha přestoupilo téhož roku z katolické víry na protestantskou na 500 katolíků.

Jezuité proto urychleně přešli k další taktice, jak uchránit poslední zbytek katolíků v *Praze* a jak posílit katolicismus ve městě. Ještě téhož roku 1559 zařídili *zvláštní slavnosti, obřady a průvody o Vánocích, v půstu, o Velikonocích, při vzkříšení, na Nebevzetí Páně a o svatodušních svátcích* v chrámu u sv. *Klimenta*, které až do té doby nebylo možné v katolických chrámech spatřit. Těmito honosnými procesími, obřady a slavnostmi sledovali jezuité další ovlivňování veřejného mínění jak v *Praze*, tak i mimo město. Během těchto katolických výročí aktivně kázali.

Zejména v kazatelském úřadu vynikal jezuitský kněz *Blysemius*, který v neděli a ve svátky kázával k místokráli *Ferdinandovi* a k panstvu a v postní době i třikrát týdně. Jeho kázání byla silně působivá. Kromě toho jezuitští profesori *M. Blysemius* a *Ludvík Flander* pojednávali ve svatoklimentském chrámu v přítomnosti katolických hodnostářů o teologických předmětech a problémech, při čemž se již dělaly narážky na učení utrakvistů a bylo jim vytýkáno kacířství.

Rok 1559 je v tolarenci jezuitů vůči utrakvistům hraničním rokem. Jsou v něm znamenány první veřejné hromadné výpady a projevy netolerance jezuitů vůči jinověrcům. Ve svých školách nezacházeli jezuité se syny utrakvistů příliš šetrně a laskavě. Oproti synům z katolických rodin se je snažili k církvi přimět různými donucovacími taktikami, především hru-

bostí, nelaskavostí, nemilosrdnou kázní, opovrhováním a častým týráním. Tím chtěli urychlit přestup těchto mladých protestantů na katolicismus. Tlak však vzbuzoval protitlak a odpor.

Akademici *Karlovy univerzity* (utrakvisté) si stěžovali, že jezuité nerespektují *Basilejských kompaktát*. Stížnosti však vyznívaly naprázdno. Nikdo na ně nedbal a proto utrakvistická veřejnost zanevřela na jezuitu, jejich veřejné polemiky a diskuse o teologii a katechismu úmyslně rušila stejně jako všechny slavnostní poutě, procesí, obřady a chrámová kázání. Například v kostele sv. *Klimenta* tloukli utrakvisté při jezuitské bohoslužbě na dveře, vytloukali okna, posmívali se jejich nově zřízeným modlářským obřadům a různým způsobem neslušně či přímo nevhodně provokovali.

Na žádost jezuitů se arcivévoda *Ferdinand* snažil tomuto neslavnému projevu nesouhlasu utrakvistů s počínáním jezuitů v jejich školách vůči mladým protestantům a vůči drzým napadáním utrakvistické víry na veřejnosti zabránit a dal proto pro zastrášení a pro výstrahu utrakvistům zajmout mnoho českých bratrů, které jezuité nazývali zatvrzelými *pikharty*. Dne 25. dubna 1560 nechal zajatce shromáždit v *Praze* na veřejné místo za přítomnosti četného obyvatelstva a nařídil je odvést na galeje.

Z toho vznikla u prostého obyvatelstva a u protestantské šlechty vůči jezuitům těžká nenávist po celém království. Všichni věděli, jak to ve skutečnosti vzniklo, avšak *Ferdinand* odmítal veškeré projevy protestů a nesouhlasu. Jezuité sami se snažili veřejnost uchvátnout svými charitativními akcemi v nemocnicích, mezi chudými obyvateli, navštěvovali věznice a pod rouškou nezištnosti se ujímali pozůstalých a hlavně dětí těch, jejichž rodiče byli zajati a odvedeni na galeje. Zastávali se také skutečných, pravých trestanců před úřady a zachraňovali je před jistou popravou (jako například v případě *Mošusa*) pokud přestoupili na katolickou víru. V tom případě byli dokonce i propouštěni na svobodu. Revoluční nálada utrakvistů trochu vychladla, nicméně silné napětí, nevráživost a nenávist zůstala.

Aby jezuité ještě více ovlivnili veřejné mínění bez pomoci tlumočnicků (obyčejně některých studentů), rozhodli se roku 1560 všichni povinně naučit českému jazyku. Potřebovali sami mluvit tak jako jejich bratr, jezuitský kněz *Baltasar Pfarrkirchen*, který díky své neúnavné pílí natolik pokročil se studiem češtiny, že už téhož roku mohl zpovídat česky bez cizí pomoci. A to byl hlavní motiv, proč jezuité potřebovali umět česky. Usilovali navázat s *Čechy, Moravany a Slezany* osobní kontakt a být jim za zpovědníky. Tím by se jim rychleji dařilo ničit protestantskou krev konverzí mladých protestantů ke katolicismu.

Roku 1561 učinili jezuité pokus získat pro katolickou církev i *Židy*. Kněz *Blysemius* k nim jednou týdně kázal. Účast na jezuitském kázání měli pražští *Židé* podle rozkazu královského náměstka, arcivévody *Ferdinanda*, povinnou pod hrozbou různých sankcí. Avšak tvrdošijní *Židé* to vyřešili po svém. Kázání se sice účastnili, avšak téměř všichni si zacpávali při něm uši. Kněz *Blysemius* neprolomil jejich odpor ani sebedojemnějším kázáním. Jen s nadměrným úsilím získal pro účast v katolické škole tři židovské chlapce, avšak jejich tvrdošijnost vůči katolicismu nezlomil nikdy. To samé bylo také u těch židovských chlapců, které do škol jezuitského kolegia často posílal arcivévoda, aby je jezuité obrátili na katolickou víru. Ani zde se nepodařilo zlomit jejich přesvědčení, ani prolomit jejich krajní nedůvěru vůči jezuitům.

Ale ve své tvrdošijnosti a zarputilosti strvávali i nekatolíci. Z toho důvodu bylo roku 1561 získáno veřejnou činností jezuitů pouze 29 chlapců i přesto, že na pokyn arcivévody uspořádal *Blysemius* svá kázání tak, že v první části vykládal evangelium a ve druhé části pak vyvracel kacířství. Aby tedy bylo mezi nekatolíky docíleno větších úspěchů, podstoupili františkáni jezuitům svou kazatelnu v kostele sv. *Jakuba* na *Starém Městě*, která byla ustanovena pro kázání v češtině. Od té doby tam jezuité kázali po dobu sedmdesáti let.

Jezuitům to tedy trvalo až do roku 1562, kdy jejich první bratři začali kázat aspoň trochu a nedokonale česky z pronajaté české františkánské kazatelny v kostele sv. *Jakuba* na *Starém Městě* a kdy v češtině začali veřejně hlásat své jezuitské myšlenky štvoucí proti reformaci a proti *protestantům*. Pak se objevili i čeští jezuitští zpovědníci a to byl počátek protestantského útlaku, který byl veden jezuity skrze české měšťany a skrze česká knížata.

Prostřednictvím zpovědi v češtině se jezuité dostali k vlivným osobnostem *Českého království*. Ti pak ovlivňovali mnoho knížat a tato knížata pak i samotného krále. V pozadí tohoto řetězce však stále všechno řídili a usměrňovali jezuité.

Výsledky misijní práce jezuitů měly sice stále ještě lokální charakter a nebyly více méně nikomu příliš známy, v žádném případě však nebyly povrchní. Ve svých misích pokračovali jezuité systematicky, nejprve v okolí *Prahy* a potom i mnohem dál v ostatních krajích. Přestupu ke katolické víře takto získaných duší nebylo však stále mnoho a byly, jak píše **Bílek**, bezvýznamné.

Brzy po započetí misí v češtině nabyly jezuité ve znalosti českého jazyka sebevědomí a začali s vyvracením učení nekatolíků. Tím se zároveň snažili zdokonalovat v diskusích a polemikách v češtině proti *protestantům*. Jejich taktikou a plánem bylo napřed potlačit protestantství nenásilnou metodou, tedy pouhými učenými kázáními, rozpravami, debatami a rozmluvami s protestanty.

V první řadě se snažili potlačit protestantství, které se šířilo mezi kališnickými knězi, k nimž patřil například kutnohorský děkan *Benedikt*, který byl obviněn jezuitou roku 1561 ze cvingliánských bludů. Na to byl pak dlouho vězněn za hrozných podmínek a nakonec byl odsouzen k vyhnanství z českých zemí i všech zemí císařských. Tímto zásahem proti kališnickému knězi byli jezuité povzbuzeni. Horlivě pak mezi kališnickými knězi pracovali, čímž získali mnoho kališnických kněží na svoji stranu proti *protestantům*.

Tak se jezuitům podařilo například získat utrakvistického zrádného kněze *Havla Gelasta Vodňanského*, kterému pro svou víru zpočátku hrozilo disidentství, neboli život ve vyhnanství. Tento kněz byl však křivého charakteru. Jeho dvojakost se projevovala tím, že na jedné straně kázal prostému lidu o morálce, o slušném chování, o pravdě, o lásce a o vlastenectví k *Čechám* na podkladě husitské tradice a na druhé straně byl proboštem projezuitské koleje *Všech Svatých* a tajným přítelem jezuitů. S nimi tajně kolaboroval již od roku 1559. A když jezuité začali konečně hovořit česky, stali se jeho důvěrnými přáteli právě pro jeho charakter. Nevadilo jim, že *protestantům* je tento *Havel protestant, husitům husita, bratrům bratr, katolíkům katolík a jezuitům jezuita*. Nevadilo jim, že dokonce chodí po jejich sborech a shromážděních a že se tam nechává oslovovat a vyvyšovat jako jejich přívrženec a stoupenec. Jezuité pochopili, že v něm mají mocný nástroj k provedení svého plánu. Jeho kontaktů bylo bohatě „využito“.

Na popud jezuitů a podle jejich instrukcí podal roku 1562 *Havel* samotnému králi svým jménem a také jménem svých spojenců (což bylo dalších 22 kališnických knězů) žalobu na mnoho utrakvistických knězů pro „*bludy a kacířství*“ a pro snahy poštvat lid proti králi. Nebylo téměř žádného města, které by nebylo ve spojení s tímto udáním vynecháno. Nastalo zatýkání, věznění, vyslýchání a mučení těchto duchovních a nakonec zbavení jich kněžského úřadu.

Mezi těmito obžalovanými a takto obviněnými byli zejména: *Jan Mystopol* – *Betlémský kazatel*; faráři z *Prahy* u sv. *Vojtěcha*, u sv. *Michala* a v *Týně*; arciděkan v *Hradci Králové*; děkanové v *Rakovníku*, v *Českém Brodě*, v *Nymburce*, v *Čáslavi*, v *Chrudimi*, v *Jičíně* a v *Pardubicích*; faráři v *Roudnici*, v *Dobrušce*, v *Novém Městě*, v *Hradišti*, v *Sezemích*, ve *Dvoře* a v *Kolíně*.

Jak píše **Bílek**, obvinění knězi byli podle královského rozkazu vyslýcháni zemskými soudci před arciknížecím komorním soudem. Soud kromě dvou kněží všem pohrozil, aby nezaváděli do svého učení schváleného kompaktáty žádné jiné věroučné prvky a novoty a po určité době věznění ve stížených podmínkách kněze propustil. Faráři z *Dobrušky* a ze *Sezenic* byli po výslechu a věznění zbaveni kněžské služby.

A tak se jezuitům podařilo pomocí *Havla* dosáhnout rozlití strachu a nedůvěry jednoho ke druhému, což je první předpoklad jezuitského úspěchu. Mnoho husitských kněží se ze strachu zřeklo svého přesvědčení a v tomto směru také působilo i na své ovce. Tím skrze *Havla* dosáhli jezuité toho, že zamezili inklinování kněží k protestantství a přiměli mnoho kališnických kněží, že se definitivně zřekli kalicha. Ovšem za nejcennější trofej považují jezuité získání *Havla* samotného, kterého nazývají „*nejučenějším Husitou*“, neboť nejen, že se pod přísahou zřekl svého husitství, ale ve své závěti z roku 1577 dokonce vyznává, že matkou je mu římskokatolická církev (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 367**).

Roku 1562 poprvé veřejně v Praze také spálili jezuité veliké množství „*kacířských*“ knih, které jim do kolegia odevzdal jakýsi šlechtic. Téhož roku navíc král *Ferdinand* pověřil jezuitu v prohledávání a posuzování spisů, které se měly vydat tiskem. Jezuitům tak byla svěřena cenzura na veškeré české písemnictví, které se mělo tisknout a šířit po celé zemi. Tento králem schválený úřad vykonávali jezuité „*velmi přísně a svědomitě*“, jak sami pyšně dosvědčují (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 366**).

13.18 Protesty proti jezuitům

Roku 1563 vystupovali jezuité ve svých kázáních proti učení o podávání „*pod obojí způsobou*“ už zcela veřejně. Z kostela u sv. Jakuba bylo možné neděli co neděli slyšet protireformní české kázání jezuitského kněze a profesora teologie, *Wolfganga*, který ke shromážděnému lidu neustále o reformaci prohlašoval, že je to „*kacířství*“ a že český národ je „*kacířský národ*“ a že za kacíře má být pokládán každý, kdo nezlo mně věří tomu, že je každému ke spasení potřeba přijímat oltářní svátost způsobem *pod obojí*.

To pochopitelně ze strany rozhořčených utrakvistů vyvolalo bouři protestů, které se dostaly až k arcivévodovi *Ferdinandovi* a pak až ke králi. Ovšem naprosto bezvýsledně. Král i arcivévoda byli plně na straně jezuitů a nebylo žádného odvolání ani žádné moci, aby se stížnostmi protestantů kdokoli z katolického tábora zabýval.

Přesto však měli jezuité pro šíření svých bludů stále těžké podmínky. Katolická byla pouze královská města *Plzeň* a *České Budějovice*. Ostatní královská města byla stále luteránského vyznání. *Protestanti* byli i čeští šlechtici a ti nabádali své poddané, aby katolickým farářům nedávali žádné peníze ani neplatili desátky ani jim nedávali žádný majetek ani církevní statky. Farářové si však administrátorovi stěžovali marně, neboť katolický tábor ke stížnostem nekatolíků také mlčel a nic nevyřizoval.

Aby tedy nabylo katolictví nové síly, obnovil roku 1561 král *Ferdinand I.* na popud děkana pražské kapituly *Scribonia (Píška)* pražské arcibiskupství, které bylo zanecháno prázdné přestoupením arcibiskupa *Konráda z Vechty* ke kališníkům, a na toto nově zřízené arcibiskupství dosadil bývalého velmistra křížáckého řádu a dosavadního (od roku 1558) vídeňského arcibiskupa *Antonína Bruse z Mohelnice* (kněz a později velmistr řádu křížovníků s červenou hvězdou). Nový arcibiskup (ve funkci 1561–1580), který se po svém nastolení účastnil jako císařův zmocněnec závěrečných jednání *Tridentského koncilu*, se snažil utrakvisty s katolíky spojit a chtěl toho dosáhnout tím, že by se kališníkům dovolilo přijímat „*pod obojí*“ v kato-

lických kostelích a pak, že by to bylo postupně časem zrušeno. Tento program také přednesl na *Tridentském koncilu* prostřednictvím uherského biskupa pětikostelního, *Jiřího Dražkoviče* a 16. dubna 1564 na naléhání krále *Ferdinanda* jej papež *Pius IV.* po delším váhání za určitých podmínek i přes odpor jezuitů *Laineze* a *Salmerona* povolil.

O zhoubném, fanatickém působení těchto dvou jezuitů na *tridentském sněmu* bylo pojednáno již dříve. Jak **Bílek** píše, nejvášnivěji si na sněmu počínal jezuita *Lainez*, jehož argumenty pádně vyvracel arcibiskup *Antonín Brus*, který mu současně domlouval, aby raději usiloval o nápravu mravů nežli o rozmnožení dogmat.

21. července arcibiskup *Brus* radostně ohlásil povolení kalicha a napomínal všechny katolické kněze, aby nikomu takové přijímání pod obojí neodmítali a aby se všechno dělo jen k upevnění svornosti, lásky, míru a pokoji. A tak museli poprvé za své existence podávat oltářní svátost „*pod obojí způsobou*“ i jezuité, ač velmi neradi, a to nejen ve všech pražských kostelích, ale i ve svém *Klementinském chrámu* a klášteře. Pak to ovšem činili jen v kapli Matky Boží a v kapli sv. Anny a jen těm, kdo se jim nebo jinému katolickému knězi vyzpovídali.

Tento přísný důraz na zpověď měl ovšem pouze ten výsledek, že mnoho bývalých husitů se zase husity stalo a mnoho katolíků přešlo k husitství, které hlásalo, že jediným zpovědníkem je Ježíš Kristus a žádný člověk. Po obojím způsobem přijímali tedy jen někteří katolíci, dřívější kališníci, kterým zpověď hříšnému člověku nevadila.

Jezuité potom velice usilovali o to, aby byl papežský výnos o přijímání obojím způsobem zrušen. Tvrdili, že se tímto činem znesvěcují katolické chrámy a že husité stanovenou podmínku stejně nerespektují, čímž opomíjejí vyznání svých hříchů před sv. přijímáním a že spíše než z husitů katolíci se stávají husité z katolíků. Přesto se tento obřad v zemích *Království českého* udržel dalších 58 let, tedy až do roku 1622.

Ovšem výsledek očekávaný arcibiskupem *Brucem* nenastal, neboť ani konzistoř ani kněží pod obojí se nechtěli poddat arcibiskupově moci a sloučit se s katolickou církví, zvláště když se ukázalo, že katolická církev žádá zrušení svátku narození „*kacíře*“ Husa a zrušení protestantského památního dne upálení *Mistra Jana Husa*, k čemuž přemlouval rektor jezuitské koleje *Blysemius* administrátora pod obojí, *Mystopola*, a že katolická církev žádá křest nejen dospělých utrakvistů, ale i jejich nemluvňat a to pouze katolickým způsobem, to je pokropením vodou. Konečným důsledkem všeho arcibiskupova snažení bylo tedy jen to, že se církev kališníků a církev katolíků nikdy nespojily.

Arcibiskup *Brus* byl k jinověrcům mírný a laskavý. Přestože byl poslušným synem římské církve a spravedlivý hlavně podle římského práva, byl údajně i vlastencem a měl k husitům lidský přístup. V roce 1578 na otázku: „*Co udělat s kacířem?*“ odpověděl: „*Za malou herezi žádá zákon ztrátu ruky, za velkou chce upálení – ale kněz k tomu ničemu nebude radit.*“ Jeho snahy o smíření však silně podkopávali sami jezuité.

K celému nezdaru i přes arcibiskupovu mírnost a shovívavost k jinověrcům přispěl také nedostatek kněží, hmotná a duchovní bída církve, nevzdělanost a zaostalost farářů, úplný úpadek českého katolického kněžstva. I samotní katoličtí kronikáři znamenávají, jak katolické kněžstvo žilo pohoršujícím, zhýralým životem: Krádežemi, cizoložstvím, hádkami, rvačkami se svými hospodskými soky, opilstvím, sexuálními aférami, nenosili církevní oděv, prali se se svými osadníky, napadali duchovní utrakvistů, zanedbávali své povinnosti. Nebyla mezi nimi žádná kázeň, mnozí ani nesloužili mše a žili v neomezené svobodě. Nikdo je nemohl zkrotit, nikdo jim nemohl nic nařídit. Z toho důvodu prohlásili děkanové po několika letech usilovné snahy přivést toto katolické kněžstvo k pořádku poslušnosti, že jejich síly jsou vyčerpány a prosili arcibiskupa, aby je zprostil tohoto velmi těžkého úkolu.

I samotný litoměřický děkan psal roku 1570 arcibiskupovi: „*Církví hrozí zkáza. Ejhle, kam nás přivedly naše vlastní spory, naše roztržky, naše zášť, naše nenávisť, naše touha po pomstě.*“ (**Borový: Antonín Brus, str. 98, 165, 210**, kde jsou doširoka uvedeny zprávy o zhýralosti a hrubosti katolického, světského i řeholního kněžstva. Také **T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 369**).

13.19 Jezuitské misie na Moravě

Když jezuité viděli, v jakém stavu je katolické duchovenstvo, nedělali si příliš velké naděje, že se jim v nejbližší době cokoli podaří. Přesto se však nevzdávali naděje, že svého cíle jednou dosáhnou. Museli trpělivě vyčkávat a mezi tím množství nahrazovali kvalitou. Proto řád jen velmi pomalu a hlavně nenápadně sbíral sílu a prostředky k boji, který chtěl jednou vůči *protestantům* vyhlásit.

Ke svému plánu získali jezuité urozené *pány z Lobkovic* a kancléře *Vratislava z Pernštejna*, neboť zvláště purkrabě *Jan z Lobkovic* a *Vratislav* se stali na radách jezuitů zcela závislími a brzy svou praxí podle jejich výuky zjevně dosvědčili. Není tajemstvím, že zvláště *rod Lobkoviců* věnoval jezuitům mnoho velikých darů, mnoho neobyčejně velikých finančních pomocí a že jezuitští rádcové tento rod ovládají po celé *Evropě* až do dnešní doby 21. století.

Roku 1564 se vlády v *Čechách* ujal mírný a shovívavý *Maxmilián II.* a *protestantství* se začalo šířit zcela volně. Tím se upevnilo. Král nechával *protestantům* plnou *náboženskou svobodu* a *volnost*. To v řadách jezuitů, jak píše **Bílek**, vyvolávalo velikou nervozitu. Avšak *Maxmilián II.* nebyl zase až tak veliký liberál, jak to zpočátku vypadalo. Jezuité se uklidnili, když viděli, jak dokonce již v prvních letech král zamíтал některá přání *protestantů*. Profesor a doktor historie **K. Krofta** k tomu souhrnně píše: „*Náboženský rozpor mezi nimi (habsburskými panovníky a českými stavy) se prohluboval sice stálým vzrůstem novoutrakvismu ve straně podobojí, ale nějaký čas se zdálo, že pomine nadobro, když totiž několikrát vyšlo najevo, že syn a budoucí nástupce Ferdinanda I., Maximilián II., lne k novému náboženskému směru tak, že byl hotov se veřejně přiznati k luteránství. Ačkoli se to nestalo, ačkoli Maximilián zůstal katolíkem, přece mu jeho smířlivé náboženské stanovisko zjednalo mnohé sympatie v českém národě. Naděje, že za Maximiliánovy vlády nekatolická většina národa dosáhne náboženské svobody, se však splnily arci jen skrovnou měrou. Maxmilián se ve své církevní politice řídil skoro stejnými zásadami jako jeho otec, ale náboženský útlak za něho přece pominul a nakonec na památném sněmu z r. 1575, kde se novoutrakvisté i Bratři shodli o společné »České konfesi«, byla královským slibem zaručena stoupencům této konfese ne sice plná svoboda, ale přece jen taková tolerance, která jim poskytovala značné volnosti i ochrany od katolických světských a církevních úřadů.*“ (**K. Krofta: Bílá hora, Tiskový odbor České státoprávní demokracie, Praha, 1918**).

I když *Maxmilián* vyhověl žádosti stavů podané na sněmu roku 1567 za zrušení kompaktát, což podle mínění *Čechů* mělo zahájit plnou náboženskou svobodu a i když slíbil chránit stejným dílem jak utrakvisty tak i katolíky, vyžádal si za to od stavů slib, že nedovolí, aby do země vstoupily kacířské sekty, ale budou vedle sebe trpět a snášet jen ty, kteří se řídí **Božím slovem**. Naproti tomu ponechal nerozhodnutou žádost stavů, aby jim navrátil právo obsazování konzistoře strany pod obojí. Slíbil však, že této žádosti stavů vyhová, jestliže svými výsadami k tomu prokáží své právo.

V této době se proto jezuité z pražského kolegia odebrali při svých *misích* na *Moravu*, kde doufali, že najdou ve městech větší přijetí. Už roku 1566 jim odchovanec jezuitů a pak sám

jezuitský kněz, biskup olomoucký od roku 1565, *Vilém Prusinovský z Vyškova (Vickova)* (*1534 – † 16.7.1572 Olomouc), fanatický stoupenec protireformace, který věnoval všechny své síly ke zničení „*kacířů*“ hlavně moravských utrakvistů, založil v *Olomouci* novou jezuitskou kolej, kde jezuité okamžitě zřídili školy se seminářem pro šlechtickou mládež. Roku 1572 se tato kolej i přes všechn odpor protestantů stala univerzitní akademií potvrzenou od papeže. Představitel extrémního katolicismu *Prusinovský* dokonce vymohl od císaře *Maxmiliána II.*, že mu budou kněží pod obojí podřízeni a prováděl ve své diecézi tzv. vizitace a kde to bylo možné, vyměňoval kněze pod obojí za katolické. Svoji veškerou činnost řídil podle představy, že všechno náboženské dění v zemi musí přetvořit podle tridentských dekretů.

Na *Moravě* se jezuité vši svojí silou obrátili proti *Jednotě bratrské* a snažili se různými písemnostmi dokázat, že její nauky nejsou pravdivé nejen podle církevních tradic, ale ani podle ***Bible samotné***. Ale jelikož měla *Jednota bratrská* možnost opírat se o český překlad ***Písma svatého***, jezuité ničeho nedosáhli ani nezískali pro katolickou církev žádných výhod ani nedocílili nového, lepšího postavení, i když je olomoucký senát podporoval všemožnými způsoby.

Proto jezuité roku 1571 vydali prostřednictvím olomouckého biskupa *Viléma* nařízení, že nesmí být „*kacířům*“ v chrámech žádným způsobem slouženo. Nesměli zde být pochováni, při jejich pohřbech se nesmělo zpívat ani zvonit. Nesměly se konat ani jejich svatby. Každou chvíli vynalezli novou formu útlaku *Jednoty bratrské*. To pobouřilo protestanty natolik, že se rozhodli jezuity a s nimi i všechny ostatní katolíky z *Olomouce* vyhnat. Hrozilo veliké protestantské povstání, ale olomoucký biskup *Vilém* a podkomoří *Jáchym ze Zoubku* tomu zabránili tím, že přispěchali jezuitům na pomoc.

Roku 1573 se jezuité dostali do *Brna*, kde jim slezští šlechticové, *bratři Grodečtí z Grody*, olomoucký biskup *Jan* a děkan brněnské kapituly *Václav* založili dům pro nováčky (*domus probationis*), z něhož se později stal noviciát. Tím jezuité získali v *Brně* své další stálé sídlo. K tomuto domu pro nováčky přidal potom roku 1578 král *Rudolf II.* ještě augustiánský klášter s mnoha statky a pozemky. V něm si zřídili jezuité ještě téhož roku kolej. Proto je rok 1578 považován v jezuitském řádu za rok vzniku celého sídelního jezuitského komplexu v *Brně*. Obsáhlá zpráva o olomoucké a brněnské koleji je v knize: ***T.V. Bílek: Jméni a statky kolejí jesuitských.***

Oproti *Praze* bylo katolictví v *Brně* zastoupeno jen několika kanovníky a nekato-lické bohoslužby byly konány veřejně. Proto si počínali jezuité zpočátku mnohem opatrněji než v *Praze*. Nijak nepotupovali ve svých kázáních jinověrce, čímž si získali protestantskou městskou radu a protestantské měšťany natolik, že jim dokonce brněnská vrchnost a městská rada věnovala protestantský kostel.

13.20 Pád jezuitské prestiže

V *Čechách* se v této době zaměřili jezuité hlavně na kázání. V *Praze*, kde byl počet jejich kazatelů roku 1566 rozmnožen posvěcením na kněžství mistrů filozofie, *Antonína Flandera*, *Jiřího Váry*, *Jana Hermana* a *Wolfganga Maria* (mladšího), obrátili jezuité roku 1567 ke katolické církvi svými kázáními 160 osob. Jejich kázání v češtině byla slyšet v kostelích u sv. *Jakuba*, u sv. *Benedikta* na *Hradčanech* a u křižáků. Ve svém chrámu sv. *Klimenta* kázali od roku 1567 pro nedostatek českých posluchačů už jen německy jak dopoledne tak i odpoledne.

Na žádost mnoha Italů, kteří se tou dobou z důvodu obchodování a provozování řemesel zdržovali v *Praze*, z nichž většina přecházela k utrakvistům, zřídili jezuité roku 1569 ve

zvláštní kaplička kázání v italštině. Kaplička byla založena v jezuitském kolegiu a poději z ní vzešla honosná italská (vlašská) kaple.

V roce 1566 se začaly uskutečňovat první české misie, které byly jezuité vysílány do měst i vesnic na žádost katolických šlechticů. Mnozí z nich ve svých městech zakládali jezuitská kolegia a nabízeli jim různé kostely a kláštery. Zvláště založili jezuitská kolegia pánové: Nejvyšší komorník království *Vilém z Rožmberka*, nejvyšší kancléř *Adam z Hradce* a *Vratislav z Pernštejna*, a to přímo ve svých sídelních městech, to je v *Třeboni*, *Jindřichově Hradci* a v *Litomyšli*. K tomuto účelu například *Vilém z Rožmberka* nabídl jezuitům roku 1566 opuštěný augustiánský klášter i s farním kostelem v *Třeboni*, který však jezuitský kněz *Václav Šturm*, který byl z pražského kolegia za tímto účelem poslán, nepřijal, protože slibovaný příjem z kostela by byl velmi malý. Nicméně *Šturm* využil této příležitosti a do roku 1570 tam získal pro katolickou víru padesát lidí, mezi nimi i tři české bratry, proti kterým si počínal zvláště horlivě.

Ve stejné době, tedy roku 1567 se jezuité začali rozlézat i po *okolí Prahy* a navštěvovat okolní, sousední města. Kázali v *Buštěhradu*, kde působil jezuitský kněz *Tolmaier*, který tam pro katolickou víru získal tamnějšího utrakvistického šlechtice *Jáchima Novohradského z Kolovrat*. Jezuitský kněz *Wolfgang Maria* kázal také v *Buštěhradu*, dále v *Mělníku u Zdislava Berky*, v *Brandýse nad Labem* a ve *Staré Boleslavi*, kde dokonce jezuité získali později své další stálé sídlo a zinscenovali zde zázrak s obrazem Panny Marie, který pak pravidelně oslavovali.

Roku 1568 byli posláni z pražského kolegia dva jezuité do Roudnice nad Labem na žádost zdejšího šlechtice, vévody *Jana z Ostrova*, aby tam kázali a vyučovali katolické víře, a to nejenom tohoto samotného knížete, nýbrž i jeho početné služebnictvo. Spolu s knížetem a jeho celým dvorem získali jezuité pro katolickou víru navíc ještě další tři „*kacíře*“.

Ve stejné době získali jezuité v Praze dva šlechtické chlapce: *Zikmunda* a *Jindřicha z Písnice*, které vyprostili z moci a vlivu nekatolických příbuzných a urychleně je poslali do *Vídně*, aby tam byli přivedeni ke katolické víře. *Jindřich z Písnice* po vysoké škole ve *Vídni* a v *Ingolstadt* vynikl u jezuitů natolik, že se mohl stát roku 1601 místokancléřem *Království českého* a až do své smrti roku 1608 vydatně podporoval veškeré snahy a plány jezuitů v *Čechách* a v sousedních zemích.

Avšak krátce po misijních úspěších utrpělo jezuitské kolegium čítající 43 členy velikou ránu. V roce 1568 vystoupil z řádu jezuitský kněz *Wolfgang Maria* (starší) z *Horšova Týna*, který vstoupil do řádu již roku 1552 v *Římě*. Z řádu vystoupil i přes veškeré naléhání a domlouvání svých představených právě v době, když byl povolán zpět do *Prahy z Jindřichova Hradce*, kde pobýval po dva roky z důvodu nově zřízeného kolegia. *Wolfgang* pak utekl zpět do *Jindřichova Hradce*. A roku 1569 vystoupil z řádu také jezuitský kněz *Adam Haller*, představený konviktu (údem řádu od roku 1553) a tajně utekl z pražského kolegia až do svého rodiště do *Vídně*, kde vystoupil i ze samotné katolické církve. Oba jezuité byli v pražském kolegiu pokládáni za kované tovaryše a sami bratři je nazývali *sloupy jezuitského řádu v Čechách*. Tím prestiž jezuitského kolegia i řádu samotného velmi utrpěla.

Další ránu a další ztrátu vážnosti řád utrpěl tím, když téhož roku 1569 jezuité aktivně pomáhali pronásledovat exdominikánského římského mnicha *Jakuba Olympidara Palaeologa* pocházejícího ze vznešeného císařského řeckého rodu a hlásajícího svobodu a snášenlivost mezi všemi vyznáními. Po vystoupení z *dominikánského řádu v Římě* se *Jakub* odchýlil od mnoha článků katolické víry a hlásal své vlastní učení. Pobýval v *Německu*, kde však začal být pronásledován a proto odešel do *Prahy*. A když ve svobodné Praze hledal útočiště, byli to právě čeští jezuité, kdo ho identifikovali, potichu zatkli, uvěznil a pak ho v poutech tajně po-

slali do Říma k soudu. Zde byl uvězněn a nakonec popraven. Když se toto všechno svobodně uvažující pražská veřejnost dozvěděla, ztratili jezuité na své prestiži téměř všechno. Jejich školy ztratily mnoho studentů, jejich příjmy a dary silně zchudly, na jejich kázání už chodilo jen málo lidí.

A další nepřátelství lidí proti jezuitům vzniklo tím, že se roku 1571 pražští katoličtí stavitelé a italsí katoličtí kameníci bydlící v Praze a další řemeslníci mistři římskokatolického vyznání zavázali z popudu jezuitů, že nepřijmou žádného vyučeného řemeslníka ani učedníka ani dělníka nebo jakéhokoliv pomahače, který byl nebyl římskokatolického vyznání.

13.21 Další bouře proti jezuitům

Ještě více si jezuité proti sobě popudily nekatolíky tím, když jejich příčinou nesvolil král *Maxmilián II.* na květnovém sněmu v Praze roku 1571 vyhovět žádosti protestantské české šlechty (200 pánů a rytířů), aby byla schválena *Augšpurská konfese*. Žádost král zamítl na popud svých jezuitských přátel *Václava Šturmy* a *Hostivína (Hostounského)*.

Stejně tak překazili jezuité zvláštním přičiněním jezuitských páterů *Šturmy* a *Hostivína* roku 1575 na dalším pražském sněmu úsilí *luteránů, českých bratrů a kalvinistů*, kdy žádali *úplnou náboženskou svobodu*, jakou má i rakouská protestantská šlechta. *Luteráni* tvořili tehdy beze všech pochyb už velkou většinu obyvatelstva v *Čechách*, zatímco katolíků bylo oproti všemu českému obyvatelstvu podle tehdejšího papežského nuncia a biskupa z *Torcella, Jana Vescova*, jenom 304 tisíc. I tato žádost byla králem na popud jezuitských rádců *Šturmy* a *Hostivína* zamítnuta. Zamítnutí žádosti pochopitelně vedlo k velikým bouřím nespokojenosti od všech *protestantů*.

Je zajímavé, že *čeští bratři* tehdy tvořili poměrně méně četné obyvatelstvo než *luteráni*. Jejich zastoupení mezi vším obyvatelstvem *Čech, Moravy a Slezska* bylo celkem deseti procentní (přibližně na 60 000 členů). I šlechta se k *Jednotě bratrské* hlásila jen z deseti procent a rytíři z patnácti procent. Ale *Jednota bratrská* byla silná vážeností a důstojností svých členů, zvláště spisovatelů, historiků, překladatelů, teologů a hudebníků. K *Jednotě* patřili například *Jan Blahoslav* se svým **Novým Zákonem** z roku 1564 a částečně i **Biblí Kralickou** z let 1579 – 1593, *Jan starší* z *Žerotína* jako sponzor vydavatelů **Bible Kralické**, *Matěj Červenka*, který v letech 1530 – 1545 sepsal „**Děje české**“, dále obnovitel shořelého archivu Jednoty v Litomyšli roku 1546 *Jan Černý*, historik a spisovatel a knihtiskařský mistr *Adam Daniel z Velešlavína* (1545 – 1599) a další.

Proto *luteráni* přijali výhradu *českých bratrů*, když se roku 1575 jednalo o návrhu *české konfese*, k níž bratři z výše uvedeného prostého důvodu nechtěli přistoupit. Pouze prohlásili, že chtějí kráčet společně s druhými *protestanty*. *Protestanté* svými návrhy usilovali o *znovuzřízení české církve*, která by sjednotila všechny stavy. V jejím čele měla být konzistoř volená od stavů a složená z administrátora a z konzistoriánů. Vedle ní měli být světší defensoři volení sněmem, kteří by dohlíželi na konzistoř a chránili by ji. Nejvyšší konzistoři měly být podřízeny krajské konzistoře. Jmenování farářů mělo nadále náležet patronům, ale muselo by být schváleno od církevní moci. Kněží měli být svěceni od administrátora.

Král *Maxmilián II.* žádost evangelických stavů za schválení *české konfese* podanou 18. května 1575 přijal k uvážení s obvyklou laskavostí. Podle rady pražského arcibiskupa byla *česká konfese* odevzdána jezuitům *Šturmovi* a *Hostivínovi*, aby k ní vypracovali odpověď a zamítnutí, které bylo později vydáno i tiskem. Král mezi tím, co se vypracovávala zamítavá odpověď, na přání papeže a katolických stavů, celou věc protahoval. *Ustanovení české církve*

musel co nejvíce opatrně a diplomaticky oddálit tak, aby nevzniklo žádné povstání *protestantů* a jejich stavů, které by jezuita a katolické stavy zatím ještě úplně smetlo. Samy katolické stavy na radu arcibiskupa, kapituly, prelátů a jezuitů odepřeli přidat se na sněmu k většině a podpořit žádost o *znovuzřízení české církve* a vymáhat na králi svolení k přeměně české církve podle navrhovaného modelu.

Toto protahování však začalo být českým protestantským knížatům velmi podezřelé a když uslyšeli, že po *Praze* jsou v jezuitských kázáních nazýváni „*prašivými ovce*mi“ a že jsou v metropolitním chrámu na pražském hradě přirovnáváni k šelmě ze Zjevení, zvláště v kázáních od mistra pražského učení *Václava Franty* (*Fronty, Fronthy*) z *Plzně*, který neustále rozněcoval vášně proti protestantům a šval proti nim ostrými kázáními s tím, že Kristus nepřišel uvést na svět pokoj, ale meč, obrátili se na krále se žádostí, co to všechno znamená. Král se snažil jednat mírně a laskavě a na celou věc ukazoval jako na velmi složitou. *Frantova* kázání byla tak ostrá a svárlivá, že byl pokárán i od samotného arcibiskupa. *Česká knížata* a zvláště *protestantští měšťané* nabyli přesvědčivého dojmu, že jezuité s papežem a s katolickými stavy chystají *českou Bartolomějskou noc* a že chtějí prosadit v *Království českém* do nejvyšší státní funkce *krvavého vévodu z Alby*. Naproti tomu, aby vznikl co největší chaos jako krycí manévr skutečných cílů a plánů papeže, krále, jezuitů a všech římskokatolických složek v zemi, katolíci vše obraceli a tvrdili, že se evangelíci připravují k prudkému boji a že zamýšlejí sesadit *Maxmiliána*.

Česká knížata proto začala bít na poplach a to s takovou vervou, že i sám arcibiskup musel jezuitům domlouvat, aby se ve svých kázáních krotili. Zvláště *Frantovi* z *Plzně* znovu přísně zakázal citovat bojovné verše a vybízet k pronásledování protestantů. Záměrem papeže bylo českou veřejnost podržet v co nejděším klidu a pokoji, dokud se jezuitský řád nevzchopí a neupevní k boji natolik, že nebude hrozit, že v budoucím povstání bude smeten ze země. To pochopitelně vyžadovalo čas míru a pokoje a nikoli štvání českých katolíků proti luteránům.

Silně to připomíná i dnešní dobu 21. století, kdy se římskokatolická církev snaží znovu jednat laskavě, mírně a benevolentně v rámci *ekumenického společenství*, protože zatím není v *České republice* politicky pevná a její vojsko – jezuité – jsou spíše v ilegalitě než jako řád těch, kdo mají moc ve svých rukou.

I sám král hleděl evangelické stavy ukonejšit, protože hrozilo, že když povstanou, bude nejenom smeten jezuitský řád z *Čech* a nebude splněn papežův příkaz, ale ani jeho nejstarší syn *Rudolf* nebude uznán a přijat za českého krále. Proto svou váhavost diplomaticky svaloval na katolíky a že papež ustavičně na něho naléhá, aby za žádných okolností nedopustil podvolit se evangelickým stavům a že hrozí klatbou celému *Království českému*, jestliže evangelickým stavům vyhoví. Z toho důvodu naléhal *Maxmilián II.* na vedoucí představitele evangelíků skrze prezidenta české komory, aby nežádali před sněmem veřejnou odpověď.

Král jim nabídl tajnou smlouvu beze všech svědků. Tajně přislíbil, že jestliže se evangelické stavy podvolí a jestliže jeho syna *Rudolfa* přijmou za svého krále, zaváže se v přítomnosti tohoto svého syna splnit všechno, co stavy pod obojí na něm od roku 1571 žádaly a potvrdí jim to i svým *Majestátem*.

Evangelické stavy na to přistoupily a podvolily se a nežádaly veřejnou odpověď. A tak se v přítomnosti *Rudolfa* učinila mezi evangelickými zástupci stavů a biskupů a mezi králem *Maxmiliánem* tajná dohoda, ve které se protestantská knížata a duchovní zavázali přijmout *Rudolfa* za svého krále. *Maxmilián* si vyžádal čas na splnění svého slibu, který do smlouvy zapsal jen s malým, téměř nepatrným rozdílem a sice, že král bude rozhodovat o dosazování vedoucích duchovních u všech protestantských směrů.

Jak píše **Bílek**, tímto tajným ujednáním mezi protestantskými stavby a mezi králem a jeho synem byla zjednána shoda a doba pronásledování zdánlivě minula. Evangelické stavby si zvolily ihned 15 defenzorů k zabezpečení *svobody protestantského vyznání*, které však zůstalo podřízeno utrakvistické konzistoři, neboť král náhle odmítl svolit ke zřízení nové konzistoře podle přání evangelických stavů. Utrakvistická konzervatoř byla tedy i nadále obsazována od krále vždy jen knězi ze starých utrakvistů, i když byl jejich počet už malý a i v královských městech se jejich řady udržovaly více působením vlády než náklonností obyvatelstva.

Královo jednání se stavby nenápadně sledoval papežský vyslanec, který pak před králem projevila nespokojenost. Ale král ho ubezpečoval, že až nastane vhodná chvíle, bude moci jezuitský řád uchopit všechny prostředky k povznesení katolictví v zemi a že k tomu zvláště přispěje právě jeho syn *Rudolf* svým pobytem v *Čechách*.

Také sami jezuité pochopili manévrovací taktiku krále, neboť si byli vědomi, že jejich síla je ještě malá. Uznávali, že nejsou ještě odstraněna všechna nebezpečí a že konečné vítězství je ještě hodně daleko. Poznali, že díky králi právě unikli velikému nebezpečí protestantského povstání. A sám arcibiskup napsal papežovi 17. září 1575 konejšivý list, ve kterém píše, že katolická církev ještě nikdy nebyla v tak velikém ohrožení, kdy „*obludy hrozné a všecko stádo pozemské sběře a pekelné jeskyně se pozvedly se svými jedovatými šípy a s tou potupnou konfesí nebo lépe konfusí, aby úplně a konečně zahubily, zničily a zbořily zbytek katolické církve. A rád věřím, že všichni ďáblové s mnoha kacíři již zemřelými opustili peklo a vešli do některých českých pánů. Ale ďábel ničeho nezískal,...*“ (**Theiner: *Annales ecclesiastes*, sv. II., str. 20**).

Katolíci se proto necítili být zavázáni k tomu, aby brali ohled na *českou konfesí*, neboť byla králem *Maxmiliánem* evangelickým stavům jen přislíbena a to ještě ústně. Z toho důvodu obviňovali protestanté katolickou stranu, že se drží jezuitské zásady, která praví, že vrchnost nemusí plnit slib daný kacířům.

Přesto se však král ukázal veřejnosti v pravém světle, když náhle před svým odjezdem z *Čech* zakázal vytištění *české konfese* a z *Řezna* pak vydal mandát, kterým přikazoval krajským hejtmanům, aby uposlechli *Vladislavovy* a *Ferdinandovy* dekrety napsané proti *českým bratrům* a znovu je začali přísně dodržovat a zároveň zakazoval královským městům jakékoliv zavádění náboženských novot a nařizoval poslouchat rozkazu utrakvistické konzistoře. Z toho všeho můžeme vidět, že protestanti dosáhli na nejdůležitějším sněmu v českých dějinách v období od 21. února do 27. září 1575 jen nepatrných úspěchů a že i nadále zůstávala náboženská svoboda okleštěna a to především díky jezuitskému vojsku, které ostražitě bdělo nad plány papeže s *Královstvím českým*, které ve skutečnosti již dávno *protestantství* odsoudily a pohřbily do těch nejhlubších temnot.

Královův nečekaný zvrát a zrada evangelických stavů pochopitelně vyvolala další velikou vlnu bouří, protestů a nespokojeností. V ní se všechny spící a apatické složky protestantských směrů vzchopily a přešly do vzdorovité ofenzívy. Na protest vůči králově zradě bylo otevřeno mnoho zavřených protestantských kostelů, chrámů a sborů. Bylo otevřeno i mnoho úplně nových sborů, například čeští bratři otevřeli sbor v *Čiřovicích*, *Dubči*, *Nižburce* a v *Tuchoměřicích* na statku *Ctibora Služného* z *Chlumu* a v *Turnově*. Zvláště pak s velikou slávou a za velikého shromáždění šlechty a lidí otevřeli svůj dřívější sbor v *Mladé Boleslavi*, který byl zavřený na rozkaz *Ferdinanda I.* Veřejně byly konány bohoslužby pod širým nebem a to dokonce i v *Praze*, kde to bylo pod přísnými tresty zakázáno.

Vzniklo také mnoho protestantských škol. V *Ivančicích* byla i přes zákaz dekretů založena vysoká škola na výuku pravé biblické řečtiny a hebrejštiny. K *českým bratrům* rovněž přestoupilo mnoho panstva a rytířstva, jejichž synové studovali na kalvinských akademiích v *Basileji* a *Ženevě* ve *Švýcarsku*, v *Montpellieru* a v *La Rochelle* ve Francii. Z toho se také odvozuje a

vysvětluje zřetelná proměna českých bratrů, po níž opustili svoji nečinnost na veřejnosti a začali vystupovat mnohem výbojněji a sebevědoměji i na veřejnosti. Jejich kněží studovali několik let na nejlepších vysokých protestantských školách a univerzitách v *Evropě*. Již roku 1575 měli čeští bratři na 40 studentů v zahraničí, kde se připravovali ke svému posvátnému úkolu.

Náhle se také objevilo mnoho protestantských tiskáren, které vydaly řadu kronik a českých písemných památek bez jezuitské cenzury, dokonce i mnoho katolíků přešlo na stranu protestantů. Katolíci, jsouce silně oslabeni, se také vzdávali svých úředních míst a ta obsazovali protestanti. V evangelických chrámech se začala vykonávat celá řada bohoslužeb různých vyznání, při které se používal Blahoslavův Nový Zákon.

Tyto události provázely však některé smutné jevy. K protestantům se přidávali utrakvisté, z nichž mnozí přímo konvertovali na jejich víru, zvláště páni a rytíři. Ti se pak spolu s ostatní šlechtou neřídili žádnou vírou, ani utrakvistickou konzistoří, ani zákonem lásky, milosrdenství a tolerance, ale řídili se heslem: „*Jakého náboženství jest pán, takového musí býti i poddaní jeho*“ a svojí mocí a někdy i násilím vynucovali obrácení svých poddaných. Dalším jevem, s nímž rozhodně nebylo možné souhlasit, bylo přestupování pánů na luteránství z hmotných důvodů. Byli to lidé, kteří se hlavně snažili využít výhod reformace a přijít tak k většímu majetku nebo k výhodnější úřednické funkci. Neměli na svém srdci stejný cíl jako skuteční luteráni, to je sjednocení protestantské víry na základě společně dohodnuté konfese, zabezpečení tolerance vůči katolíkům a utrakvistům a zabezpečení klidu a míru v zemi. Svými činy v podstatě odmítali zapojit se do dokončení díla navrženého roku 1575.

Tito všichni prospěcháři a bezohlední konvertující násilníci víry byli také prvními, kdo v dobách pronásledování okamžitě obrátili, přešli zpět do katolického tábora a stali se nejhoršími nepřáteli *protestantů*.

Hromadným přestupem šlechty k *luteránství* pozbyli katoličtí a utrakvističtí faráři naprosto jakéhokoliv vlivu na veřejnost a na politiku v zemi. Tito duchovní propadali depresi a následně i bezuzdnosti a nezřízenosti. Neměli svou konzistoř, zůstávali bez církevní jednoty a bez církevní kázně, čímž jejich náboženství samo umíralo. Náboženské hádky a rozepře měly volný průchod, což mělo v celé zemi za následek zkázu jejich mravů a jejich duchovního vzdělání. Živelnost v dění v *Čechách*, na *Moravě* a ve *Slezsku* mělo za následek, že jednota protestantské víry neměla žádnou ochranu ani oporu v žádné autoritě. Defensoři ztratili svou moc a přestali tak plnit své poslání. Sami se vzdávali svého úřadu a svůj odchod z funkce emotivně vysvětlili ve svém rozčileném provolání, které bylo téměř výzvou k odboji.

13.22 Ekumenické tendence pražských jezuitů

Když viděli jezuité revoluční náladu v zemi a poznali svoji vlastní prozatímní nemohoucnost tomu všemu čelit, stáhli se raději do ústraní. Ve svých kázáních přešli na obecná témata a ani slovem se již nezmiňovali o potřebě zasahovat proti „*řádění kacířů*“, jako tomu bylo před tajnou dohodou. Pochopili, že jejich jediná naděje na splnění vlastních plánů je využít čas k plnému politickému, vojenskému a ideologickému zesílení a tento čas, že musí uplynout v klidu, míru a svornosti mezi katolickou a evangelickou českou veřejností.

Ze svých kazatelen proto náhle apelovali na smír mezi rozbouřenými obyvateli a i v zákulisí podporovali svornost mezi protestanty, utrakvisty a katolíky. *Čechům* se zdálo, že konečně i jezuité přišli k rozumu, když přestali proti „*kacířům*“ štvát a když nyní vybízejí k *lásce, vzájemnému porozumění, duchovní toleranci a politické snášenlivosti, k míru a pokoji* a ke vzá-

jemné, přátelské a laskavé duchovní spolupráci. Společným tématem byla vždy Boží láska ke hříšníkům i ke všem věřícím, Boží milování všech bez rozdílu, pomoc bližním, služba lásky a milosrdenství, mír a přátelství mezi všemi v *Království českém* a neustálé vzájemné usmiřování a odpouštění si mezi všemi vyznáními.

Tento rafinovaný klam uspávající všechny ostražitě a bdělé oči je mocnou zbraní jezuitů v každé době. Tam, kde to není možné, aby se jezuitský řád rychle a okamžitě chopil moci a zesílil k prosazení cílů *Vatikánu*, jsou katoličtí duchovní vždy vybízeni ke kázáním o *míru, přátelství, lásce a pokoji*. Jsou vybízeni k mírotvorné činnosti a k upevňování přátelství mezi všemi jednotlivými denominacemi. Dnes se tomu říká *Ekumenické hnutí* a prosazování *ekumenických* myšlenek, ale pouze historie může prozíravému oku ukázat, co se ve skutečnosti za tímto *pláštěm lásky a přátelství* a za slovy o *míru, klidu, pokoji, vzájemném duchovním milování, toleranci a respektu* šířenými *Vatikánem* a jeho vojskem v každé době skrývá.

13.23 Protestantský odboj proti jezuitům

Po smrti krále *Maxmiliána* 12. října 1576 nastoupil na trůn jeho syn *Rudolf II.* (1576 – 1612). *Protestanti*, rozzlobeni podvodem ze strany krále a rozčileni všemi svými porážkami díky své zaslepenosti a důvěře katolíkům, prohlédli *ekumenické* tendence nasazených jezuitů. Pochopili, že jezuitům a katolíkům jde ve skutečnosti stále o jedno a totéž, to je *náboženskou nadvládu v celém Království českém*, a proto se po dlouhé době své ztrnulosti a nečinnosti konečně probudili a začali vyvíjet usilovnou činnost o důkladné zavedení protestantského vyznání víry ve všech českých městech. Začali intenzivně pracovat, což mělo za následek to, že přímo v jednotlivých městech byly obnoveny náboženské spory.

Výsledek práce na sebe nenechal dlouho čekat. K *protestantům* se přihlásila města v severních Čechách jako například: *Kadaň, Most, Žatec, Maštov, Cheb, Loket, Teplice* a *Litoměřice*. K *luteránství* nebo *kalvínskému* se roku 1578 přihlásila města: *Boleslav, Jičín, Nymburk, Pardubice, Chrudim, Kutná Hora, Ledec, Benešov, Pelhřimov* a *Písek*. Postupně se ke stejnému vyznání víry hlásila i města: *Louny, Rakovník, Beroun, Slané, Mělník, Kolín, Kouřim, Německý Brod, Domažlice, Sušice, Klatovy* a *Vodňany*. Všechna tato města, jak píše **Bílek**, byla rozhodně protestantská.

V roce 1578 – 1600 se protestantství upevnilo v *Poděbradském, Lanškrounském* a *Lanšperském panství*, dále v *Kostomlatech* a ve *Velvarech*. V jižních Čechách se *protestantství* uchytilo zvláště na *Prácheňsku* v tzv. *Prácheňském děkanátu*, kde bylo již roku 1578 obsazeno 16 far luteránskými knězi. Ve *Vyšším Brodě*, který byl pod výhradní pravomocí cisterciánů, vzrostlo *protestantství* do té míry, že jeho zastánci se proti nadvládě cisterciánů vzbouřili a vyhnali z města faráře, kterého cisterciáni kdysi dosadili.

Také na *Moravě* si protestantství dobývalo svoji pozici a to i přesto, že zde již od začátku panování *Rudolfa II.* platilo nařízení, v němž roku 1577 císař prikazoval, aby se ve všech městech *Markrabství moravského*, zvláště v *Olomouci*, v *Brně*, ve *Znojmě*, v *Jihlavě*, v *Uničově* a v *Hradišti* zpretrhaly všechny „*kacířské*“ snahy všech rozmáhajících se sekt o zavedení nového náboženství a že zde platí jedině „*stará křesťanská*“ (přesněji katolická) víra. Tento rozkaz však vyzněl zcela naprázdno, protože hlavně v těchto městech se protestantští obyvatelé nechtěli účastnit ani římskokatolických procesí, ani katolických mší, ani pravidelných nedělních katolických bohoslužeb v kostele a úplně zbytečné byly i žaloby, které na popud jezuitů a podle jejich instrukcí sepisovali moravští katoličtí kněží a také sám olomoucký biskup. *Protestantství na Moravě* získávalo živnou půdu a tím nadvládu téměř všude. Často se stalo,

že se *protestanti* proti dosazeným katolickým farářům vzbouřili a odmítli je uznávat za své duchovní pastýře. Žaloby olomouckého biskupa a katolických kněží iniciované jejich jezuitskými rádci a bratry vyznívaly zcela naprázdno.

V dopise arcibiskupa *Martina Medka* z roku 1589 zaslanému papeži *Sixtovi V.* se praví, že „v diecézi ze tří tisíc farních kostelů zůstalo v katolických rukou sotva tři sta; kacíři jsou všude, jen v Budějovicích, v Plzni, v Mostě a Krumlově nevystupují tak veřejně jako jinde; v Praze z tak četného obyvatelstva jest jen dva tisíce katolíků.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 378**).

13.24 Přechod jezuitů do útoku

Katolická strana, jejíž činnost byla na nějaký čas okolo roku 1575 přerušena, se proto dala na nový postup proti nekatolíkům. Jezuitský řád si byl plně vědom, že na výsledku událostí v Čechách závisí osud katolicismu v celé Evropě. Dosáhli sice velikých úspěchů ve Francii, v Nizozemí, v jižním Německu a v Rakousku, ale v Čechách se mělo rozhodnout, půjde-li Evropa cestou papeže a jeho jezuitů nebo protestantů. Proto jezuité, unešeni úspěchy v zahraničí, zdvojnásobili v Čechách své úsilí a téměř jedním okamžikem přešli hned po nastoupení *Rudolfa II.* do bojovného tónu a útokem na nekatolíky v Čechách se snažili zmocnit co největšího ztraceného území. Už se cítili mnohem silnějšími, než za vlády *Maxmiliána II.* V této zemi uprostřed Evropy měli již dvě stě zbožných a plně poslušných členů. Jejich horlivost začala přinášet ovoce.

Například již v roce 1575 založili v pražském kolegiu mezi studenty *Bratrstvo Mariánského kultu* neboli také *Mariánské družstvo (Sodalitas seu congregatio Mariana)* čili *Kongregaci neposkvrněného početí Panny Marie*, která pak později přijala název *Družstvo andělského pozdravení*. Toto družstvo se zvláště horlivě věnovalo *uctívání Panny Marie* Nejblaženější a bylo rozděleno do tří samostatných družstev, které byly spojeny souhrnným názvem *Družstvo latinské*. První sbor tvořili duchovní (jezuitští) a světští hodnostáři (obyčejní katolíčtí duchovní). Druhý sbor tvořili jezuitští profesori a studující filozofii v katolické akademii a třetí sbor zahrnoval studenty v konviktu sv. *Bartoloměje* v pražském kolegiu. Každý sbor si volil svého předsedu a své správce. Tato družstva pak v příhodný okamžik misijně působily po českých městech tak, aby nebylo na první pohled patrné, že je to ve skutečnosti jezuitská organizace s jiným názvem.

Zároveň také jezuité založili kongregaci mezi bohatými italskými kupci, kteří v poměrně velkém počtu prodlévali v Praze. Kongregace měla za úkol podporovat mizivé a vesměs chudobou skoro ubité pražské katolické měšťanstvo. Přijala název *Kongregace nanebevzetí Panny Marie* a později k ní jezuité připojili samotné české katolické měšťany, kterých bylo tak málo, že to nestačilo ani na založení samostatné kongregace měšťanů, jak původně plánovali.

Jezuité se rozhodli přejít do útoku i z toho důvodu, že také sami studenti začali být reformačně laděni a to znamenalo hrozbu, že probudí svoji svobodnou vůli, uvedou do chodu své vlastní svobodné uvažování, nastartují své touhy po poznání, které chce sytit ducha, duši a rozum a že to pak způsobí jejich odchod z řádu. Beztak již mnoho studentů z řádu odešlo, ale nyní hrozil odchod v masovém měřítku. Řád musel okamžitě něco podniknout a studenty musel zaměstnat ve svůj prospěch.

V letech 1579 – 1581 začali jezuité tedy misijně opracovávat *Most, Duchcov, Blatnou, Smečnou, Chlumec, Kadaň, Plzeň, Bílinu a Litomyšl* (proti českým bratrům). V roce 1582 se

intenzivně zaměřili na *Blatnou, Litomyšl, Plzeň, Vratislav* a na *Mikulov*. Později roku 1588 dosáhli jezuité úspěchu v *Kosti, Kladně* a ve *Smečné*.

Nejvíce škody *Jednotě bratrské* způsobili jezuité *Šturm* a *Hostivín (Hostounský)* v *Litomyšli* a na druhých rozsáhlých *Pernštejnských panstvích*, kde byla *Jednota* svým poměrným zastoupením v *Čechách* nejpočetnější. Ochotnou podporu poskytoval jezuitům nejvyšší kancléř *Vratislav z Pernštejna* (†1582), který roku 1581 vydal rozkaz, na jehož základě byli vypovězeni kazatelé českých bratrů ze 36 protestantských chrámů z různých měst, zvláště z *Litomyšle*, z *Ústí*, z *Třebové* a z *Chocně* a bratrské sbory v *Litomyšli, Lanškrouně, v Potštejně* a v *Kostelci nad Orlicí* byly uzavřeny. V *Lanškrouně* byl roku 1582 dokonce bratrský sbor zbourán a srovnán se zemí a bratrská škola byla přeložena do jiného města. Pod pokutou 10 kop nebo vězení nebo jiných trestů byla zakázána veškerá tajná, nepovolená shromáždění.

Proti českým bratrům soustředili jezuité také všechnu svoji ideologickou činnost. Zvláště v tom vynikal jezuitský kněz *Šturm*, který roku 1582 zveřejnil proti nim spis „*Srovnání víry a učení Bratří starších*“. Jak píše **Bílek**, samotný spis je překvapivě umírněnou kritikou na víru a učení českých bratrů. Jejich mravouka je dokonce ve spisu chválena stejně tak jako jejich literární zásluhy a zájem o zpěv. Silně je kritizována jejich nestálost v dogmatice a odklon od katechismu.

13.25 Popuzení Pražanů proti jezuitům

V *Praze* však měli jezuité samé těžkosti. Pražští nekatolíci na ně zanevřeli, neboť poznali jejich pravou tvář, a proto všechny jejich reklamní agitace a propagaci ignorovali. Během roku 1582 navštívilo bohoslužbu v jezuitském chrámu celkem jen asi 1500 příznivců a celkem získali pouze 13 luteránů a 10 utrakvistů. K tomuto neúspěchu jezuitů a averzi *Pražanů* vůči jezuitům přispěl v roce 1577 také jakýsi katolický farář, horlivý přívrženec jezuitů, který začal ve svých kázáních tvrdit, že „*husité se k dobru nikdy neskloní, dokud k tomu nebudou donuceni vojenskou silou*“.

Z toho povstalo veliké vzbouření *Pražanů* proti jezuitům, takže museli být na příkaz pražského senátu (za tehdejšího předsednictví *Jana Dražického*) chráněni i vojáky, jinak by je *Pražané* asi roztrhali na kusy. *Pražané* v tom viděli jasné spiknutí jezuitů k vyvraždění všech utrakvistů. Navíc se roznesla zpráva, že k tomu účelu schovávají jezuité v pražském kolegiu a na svém statku v *Kopanině* zbraně a na 1200 ozbrojenců v pohotovosti. Touto zprávou byly davy *Pražanů* natolik rozduřeny, že obklíčily kolegium, aby se zmocnily jezuitů a jejich zbrojnošů. Žádaly jejich vydání a nezklidnily se dřív, dokud jim sám císař *Rudolf II.* nedal zvláštní listinu s písemnou zárukou, že žádné pronásledování utrakvistů a protestantů nebude a že tato zpráva je ve skutečnosti vymyšlená. Přesto se však jezuité ihned po sklidnění raději rozutekli do svých klášterních úkrytů, kostelů i do hlavního kláštera, kde se po nějakou dobu schovávali před veřejností pod císařskou vojenskou ochranou.

Ovšem davy pražských nekatolíků byly pobouřeny o několik let později znovu. Dne 15. března 1580 na popud a pod inscenací jezuitů vydal v *Římě* papež *Řehoř XIII.* bulu, kterou byli ze společnosti vyloučeni *husité, viklefisté, luteráni, zwinglisté, kalvinisté, melanchtonisté* a „*ostatní všelijací kacíři*“ a všichni jejich příznivci a šířitelé jejich učení měli být podle rozkazu buly pokládáni za „*zjevné kacíře*“, bludaře a heretiky a všichni měli být bez rozdílu věku, pohlaví, vyznání víry a státní příslušnosti prokleti. Všichni vyznavači a sympatizanti učení *Mistra Jana Husa, Wycliffa, Luthera, Zwingliho, Kalvína, Melanchtona* a dalších „*kací-*

řů" měli být tedy co nejdříve vyloučeni ze všech veřejných míst, funkcí a úřadů, ze všech šlechtických dvorů a statků a ze všech prostor kostelů, chrámů, škol a kolejí.

Nařízením arcibiskupa pražského *Martina Medka* (1581 – 1590) byla tato bula mnohokrát opsána a vyvěšena na všech dveřích pražských kostelů, zvláště u sv. *Víta* a u sv. *Jakuba*, kde se bula musela také veřejně číst. Jezuité si bulu vyvěsili i na vrata svého kolegia, chrámu a všech svých škol. Tím nenávisť *Pražanů* – nekatolíků vůči jezuitskému řádu v *Praze* vzrostla ještě víc.

13.26 Podpora jezuitů v Čechách

Jezuité si však z rozčilení *Pražanů* a z jejich odporu vůči sobě nic nedělali. Za řádem už stála celá řada českých šlechticů a osobností a navíc měli silnou podporu i v samotném arcibiskupovi pražském *Martinu Medkovi z Mohelmice*, velmistrovovi křižáckého řádu, který s nimi ve vyhánění a pronásledování protestantů doslova závodil. Jeho přičiněním museli z mnoha císařských farností odejít i všichni ti duchovní, kteří byli jen podezřelí z „*kacířství*“. Tak odešlo mnoho kněží z *Pardubic*, z *Brandýse*, z *Benátek* a z celého *Křivoklátského*, *Zbirovského*, *Točnického*, *Chlumeckého*, *Dobříšského* a *Kolínského panství*.

Kromě toho jezuité získali další moc a vliv v království tím, že se jim podařilo na svou stranu získat vysoce postavené pány z katolických kruhů, kteří měli v náboženských věcech nad svými poddanými neomezené právo a kterým nebyl lhostejný stav katolického kněžstva a kteří měli zájem odstranit lhostejnost katolických stavů, kteří netečně hleděli na jedno vítězství protestantů za druhým. Velikou měrou zde jezuitům pomohly manželky těchto vysoce postavených a mocných šlechticů. Většinou to byly rodilé *Španělky* nebo *Italky* a ty vždy měly citlivou náboženskou výchovu. V ní byly pod jezuitským vedením přiváděny až k náboženské precitlivělosti a pověrčivosti nejvyššího, fanatického stupně.

Zvláště vynikala manželka nejvyššího kancléře *Vratislava z Pernštejna*, *Španělka Marie* ze slavného rodu *Manriquez de Lara*, která byla všem ostatním ženám více než vzorným, ba přímo fanatickým příkladem. Jejím vlivem se manželky začaly účastnit různých procesí, poutí a obřadů, při kterých se jejich náboženství pod patřičným usměrňováním jezuitů rozněcovalo až k nejvyššímu stupni fanatismu. A pak nenásilným a velmi obratným nátlakem těchto šlechticů na své manžele získávali jezuité do svých řad i tyto katolické šlechtice, „*sloupy*“ šlechtického a císařského dvora, a posléze i jejich neomezenou pomoc. Jejich finanční dar 30 000 kop míšeňských například umožnil postavit honosný jezuitský chrám sv. *Salvatora* (1578 – 1582), kde si česká šlechta kupovala své hrobky na staletí dopředu a kde jezuité kázali na žádost této šlechty již výhradně česky.

A protože jezuité mezi šlechtičkami razili heslo, že největším darem Bohu je obrácení nebo vyhnání „*kacířů*“, působily ženy na své muže i v rámci tohoto hesla. A tak *Vratislav z Pernštejna* rozhodl roku 1579, že na jeho statcích budou jen samí katolíčtí kněží a katolické osazenstvo. Právo k tomuto pokatolíčtění moravských statků udělil královský kancléř biskupovi *Pavlovskému*. Ti, kteří nechtěli konvertovat na katolickou víru, museli statek opustit. Také *Adam z Ditrichštejna* vyhnal z *Mikulova* všechny nekatolíky. *Zdeněk Berka* potlačil v *Meziříčí* protestantské bratrstvo a totéž udělal i *Mikuláš z Hrádku*.

13.27 *Císař Rudolf II. plně v rukou jezuitů*

Tímto způsobem, tj. usilovným přičiněním jezuitů povstala na *Moravě* velmi mocná šlechtická katolická strana. Nebyla ani tak početná, jako odhodlaná vyvíjet neúnavnou činnost. Pod dohledem jezuitského řádu byla velmi aktivní a „slavila“ rozhodující úspěchy. Veškerou diplomacii konali katoličtí šlechtici, ale v pozadí byli usměrňováni a vedeni jezuitou, kteří měli pro své plány mocnou ochranu římskokatolických knížat a ta ve svých zájmech byla zase pod ochranou jezuitů a vysoce postavených římskokatolických prelátů v zahraničí.

Podobný proces probíhal i v *Čechách*. Od nástupu *Rudolfa II.* byla většina vznešených šlechtických rodů oddána jezuitům. Za jezuitu se veřejně postavili *páni z Rožmberka, z Pernštejna, z Hradce, z Lobkovic* a mnozí další i mnozí z menších panství. Jejich počet byl ještě malý. Avšak mezi všechny nastoupila díky jezuitům organizovaná jednota, která byla propojena s jednotou katolických šlechticů na *Moravě*. Sjednocenost mezi českými katolickými šlechtici a sjednocenost mezi moravskými šlechtici a sjednocenost mezi českými a moravskými šlechtici dohromady vykazovala vždy stejné jezuitské rysy, zákony a pravidla. Bez jezuitského řádu by nikdy nedošlo k perfektně fungující jednotě mezi *Čechy* a *Moravou* a mezi samotnými šlechtici uvnitř v jednotlivých zemích. Tím oddanost a vděčnost římskokatolických šlechticů jezuitskému řádu ještě více vzrostla.

Není proto divu, že tito všichni šlechtici pak na své statky a farnosti povolávali hlavně jezuitu. Zakládali jim nové koleje, školy a noviciáty. „*Kacířské*“ protestantské školy zavírali, zakazovali bratrské bohoslužebné obřady, vyháněli luteránské kazatele ze svých bydlišť a protestantské sbory, kostely, chrámy a modlitebny zavírali nebo obsazovali svými lidmi. Ze škol byli vyháněni nekatoličtí učitelé a na jejich místa přicházeli jezuité nebo jimi ověření a dosazení katoličtí kněží.

Takovým způsobem například vznikla roku 1584 jezuitská kolej v *Krumlově* za podpory *Viléma z Rožmberka*, dále kolej v *Chomutově* (1589 až 1591) za podpory *Jiřího Popela z Lobkovic* a kolej v *Jindřichově Hradci* (1594) od *Adama z Hradce*. Od zakladatelů těchto kolejí obdrželi jezuité s královským povolením také patronátní právo na kostely ve všech místech, které náležely ke statkům těchto zakladatelů. Tak odevzdal například zakladatel krumlovské jezuitské koleje rektorovi kolaturu fary v *Českém Krumlově* se vším příslušenstvím i všech far na *Krumlovském panství*.

Zakladatel chomutovské jezuitské koleje podřídil chomutovského faráře, co se týká duchovní správy rektorovi chomutovské koleje, kterému současně podstoupil i patronát nad všemi farními chrámy a pobočkami na všech svých panstvích. Rektor pak okamžitě dosadil do dvaceti čtyř farností *Chomutovského panství*, do osmi far libochovického statku a do sedmi far ličkovického statku své katolické faráře a jezuitské kněze. Pro obyvatelstvo, služebnictvo a poddané tohoto panství, statků a farností to byl šok, neboť bylo až na malé výjimky luteránského vyznání víry. Rektor obdržel navíc i mnoho přináležejících pozemků.

Stejně tak podstoupil *Adam z Hradce* rektorovi jezuitské *jindřichohradecké* koleje patronát nad deseti farami a devíti pobočkami, ačkoli obyvatelstvo všech těchto míst bylo většinou vyznání pod obojí. Mnoho farností bylo českými šlechtici odevzdáno jezuitskému řádu jako „dar“ i se všemi přilehlými majetky.

Na *Moravě* byly postaveny koleje například v *Telči* a na *Slovensku* v *Trnavě*. I tam byly ke kolejím královským příkazem povinně odevzdány všechny farnosti a statky v okolí vystavěných kolejí stejně jako jejich přináležející majetek. V *Telčském panství* měl patronát nad šesti farami též rektor, který měl na starost *jindřichohradeckou* kolej.

Každá kolej tedy oplývala nesmírným bohatstvím zabraných nebo darovaných lesů, půdy, mnoha poli a dokonce i celými vesnicemi, dále rybníky a vůbec vším bohatstvím, co mohla česká země v té době dávat. Do všech farností byli dosazováni výhradně jezuitští kněží nebo katolické kněžstvo jezuity schválené či vybrané. Ti všichni začali luteránské obyvatelstvo duchovně i mocensky omezovat a toto omezování se postupně zvětšovalo tak, jak řád nabýval na moci.

Kromě toho byla rektorům zřízených kolejí udělena od zakladatelů také správa všech obecných škol na jejich panstvích, takže učitelé těchto škol byli podřízeni rektorovi kolegia. Jeho vyučovací předpisy a zákony museli všichni učitelé respektovat. Nikdo z učitelů také nesměl být dosazen od obce nebo faráře do učitelské funkce, pokud nebyl vyzkoušen od lektora z náboženství a pokud jím nebyl uznán jako schopný učit.

V této době už byli jezuité podporováni nejbohatší a nejváženější stranou vysoké šlechty. Za jezuitským řádem stála i samotná vláda, která nad ním držela mocnou ochranu po všech stránkách. Řád se stal nedotknutelným a silným. Nabyl na početnosti, síle a všemocnosti do takové míry, že přestal mít ze svých protivníků strach a začal si stále víc troufat i na své největší nepřátele.

Císař *Rudolf II.* se stal v rukou jezuitů hračkou. Politiku rád přenechával jezuitským hlavám a sám se staral hlavně o své sbírky. V těchto zálibách a koníčcích podporovali jezuité císaře s co největší intenzitou, neboť pak měli záruku, že jim nechá téměř ve všem volnou ruku a že se nebude o jejich plány starat. Jakmile měli jezuité příležitost, snažili se mu vnuknout vždy novou sběratelskou myšlenku a pak ho v jeho (ve skutečnosti však naočkované) sběratelské vášni neustále podporovali. Císařův rozum podněcovali k tomu, aby neustále sbíral něco nového a nejlépe hodně nedostupného a vzdáleného. Jejich přičiněním se *Rudolf* vydával na dlouhé výpravy za sbírkami, které ho zaměstnávaly a vysilovaly natolik, že o politice pak nechtěl ani slyšet.

Jeho sběratelské sny živili jezuité i prostřednictvím obrazů, které zobrazovaly různé, těžko dostupné věci, jako sochy, umělecké předměty, šperky, knihy, zvířata apod. A byli to opět jezuité, kteří na pražský dvůr vábili různé umělce, jako například tanečníky a tanečnice, hudebníky, malíře, sochaře, zlatníky, alchymisty, hvězdáře a kouzelníky, aby císaře něčím neustále rozptylovali a „okouzlovali“. Ne náhodou se proto také *Rudolf* přímou vinou jezuitů a záměrným přičiněním svých jezuitských rádců několikrát zapletl do spiritistických sítí skutečné černé a bílé magie. Čím více byl *Rudolf II.* zaneprázdněn, tím podle jezuitů lépe.

Když proto roku 1584 žádaly na *Rudolfovi II.* protestantské šlechtické stavy právo přidělovat místa v konzistoři a když také žádali o uvolnění některých úředních míst, které náhle zabrali katolíci, zamítl *Rudolf* na podnět jezuitských rádců žádost těchto protestantských šlechticů, a to velmi důrazně. Navíc provinciál řádu jezuitů kněz *Blysemius* a jeho pomocník jezuitský kněz *Possevin* okamžitě zařídili, aby vyšel zákaz činnosti všech sborů českých bratrů a aby byly obnoveny staré mandáty proti protestantům (*pikhartům*). *Rudolf II.* to také nechal ihned po celém *Království českém* 31. července 1584 vyhlásit a okamžitě uvést do praxe. Zároveň prostřednictvím krále oba jezuitští kněží zařídili, aby byla jména *Mistra Jana Husa* a *Jeronýma Pražského* z kalendáře úplně vymazána. Od tohoto roku dosazoval král také za hejtmany a úředníky pražských a královských měst výhradně jen katolíky, a to důkladně prověřené jezuitským řádem.

To všechno a zvláště královská nařízení mělo za následek, že vypukla další bouře protestů. Evangelíci v králově rozhodnutí a prohlášení viděli výzvu k boji a chystali se ke skutečné vojenské obraně. Na sněmu roku 1585 odmítly stavy a všechny protestantské složky země pla-

tit katolickým pánům poplatky a berní daň a mluvčí rytířského stavu, rytíř *Vilém z Malovic*, odvážný bratrský zeman, dokonce vyhrožoval i přímým odbojem.

13.28 Jezuitská taktika před hlavním pronásledováním

Pak náhle nastalo utišení. Jezuité se silného vzednutí odporu a vyhrožování zalekli a na mnoho let se snažili udržet pokoj, mír a klid, neboť ke svým plánům potřebovali ještě dostatek času. Stále byla veřejnost na straně *protestantů*. Městské úřady a hlavně vyšší stavy odpíraly vykonávat panovnickovy rozkazy, pokud jim byly nepříjemné. Ostatně mnozí z královských hodnostářů, zvláště nižší úředníci, nadržovali protestantům, takže jejich liknavostí byla královská nařízení přivedena na zmar.

Ale i *protestanti* si uvědomili, že jejich množství a síla se již dávno vytratila a nechtělo se jim splnit hrozby, které zazněly na sněmu v roce 1585. Jejich váhavost a bázlivost z případného vyhrocení situace vyvěrala i ze vzájemné nejednotnosti mezi sebou a také s jednotlivými městskými stavy. Oproti jezuitské dobře fungující jednotě všech katolických a prokatolických sil v zemi to byla obrovská slabina protestantů.

Jezuité o tomto protestantském hendikepu velmi dobře věděli a v tomto smyslu také klidnili i krále. *Rudolf II.* proto sice vydal jakési protiopatření, kdyby se protestanti vojensky doopravdy spojili, ale sám tomu nakonec vlivem jezuitů nevěnoval žádnou důležitost. Navíc, ač sám horlivý katolík, neprováděl v té době svoje záměry s takovou vytrvalostí, jaká by byla nutná, kdyby se celá věc měla dotáhnout až do úplného vítězného konce. Nejřednější mu byly zábavy a potěšení ze sběratelské činnosti.

Jezuité se tedy rozhodli opatrně vyčkávat a udržet pokoj v zemi, který už jednou málem zničili, co nejdéle. Jejich vyčkávání trvalo několik let. Museli však držet katolické stavy v neustálé pohotovosti. To dělali tak, střídali taktiky dráždění a štvání katolických a nekatolických obyvatel proti sobě. Jak píše *Bílek*, obě strany popuzovali proti sobě jezuité. V některých krajích se dopouštěli násilí, v jiných se spokojili jenom s perzekuováním nekatolíkům a v jiných nechávali zdánlivě úplnou volnost. A po určité době se úloha v jednotlivých knížectvích vystřídala a tato obměna se střídavě opakovala tak, aby katolické obyvatelstvo neusnulo a bylo živeno nenávisť vůči protestantům a aby se protestanti již nestačili znovu vzchopit a zesílit do původního mocenského postavení. Jezuité živili nenávisť vůči nekatolíkům i otevřeně a to štvavými kázáními a divadelními hrami a různými hanlivými, rouhavými písněmi a také při různých veřejných vystoupeních. Při těchto všech akcích odsuzovali a tupili nekatolické náboženství. Tím jezuité způsobovali veliké třenice a nepokoje po celém *Království českém*.

Současně každý rok vydával císař na podnět svých jezuitských rádců a na přání katolické strany nařízení, které protestanty nějakým způsobem krok za krokem omezovalo. Nejznámější je rozkaz, že se všichni nekatolíci (strana pod obojí) musí účastnit katolických procesí zvláště o slavnosti Božího Těla, která vždy režírovali jezuité. To pochopitelně přineslo odpor nejen protestantsky smýšlejících obyčejných lidí, staroměstských konšelů a písařů, ale i všech svobodných univerzit a zbylých nekatolických škol a nebo škol, kde ještě učili nekatoličtí učitelé. Roku 1589 například žalovala utrakvistická konzistoř staroměstské konšele, že na procesí Božího Těla vyslali jenom svého rychtáře, avšak konšelé a písaři sami, že hleděli z oken a přitom se náramně bavili, smáli se a ukazovali prsty.

Zvláště toto procesí budilo u všech nekatolických obyvatel smích, neboť na jezuitské šaškárny a kejklřství, které se při tom odehrávaly, nebyl nikdo nejen zvyklý, ale ani zvědavý. To

zase vzbudilo pohoršení u jezuitů do té míry, že si roku 1589 stěžovali císaři, že jejich obřady české obyvatelstvo zesměšňuje, paroduje a ironizuje a že na císaři žádají nápravu.

Ale nyní se stal logický důsledek toho, co si jezuité sami zavedli, a sice, že císař jejich stížnosti pouze vyslechl a věnoval se dál svým zálibám. Když jezuité viděli, že s králem není žádné slušné pořízení, zahrnuli jeho kancelář různými rozkazy proti protestantským kněžům, kteří byli dosazováni ve městech za faráře a děkany, ale neřídili se konzistoří pod obojí a vyžadovali jejich podepsání. Královská města se totiž zpěchovala brát od utrakvistické konzistoře kněze, protože její administrátor, *Václav Benešovský*, již roku 1581 zřejmě přísahal poslušnost arcibiskupovi, čímž byl utrakvismus zbaven své samostanosti, i když už jen zdánlivě.

A tak se roku 1589 královská města *Beroun*, *Domažlice*, *Nymburk* a *Sušice*, v nichž většina měšťanů přestoupila k *protestantství*, otevřeně vzpírala proti utrakvistické konzistoři a jen přísným zakročením královské kanceláře, která zápas s protestanty vedla sama za pomoci arcibiskupa a rady jezuitů, byla částečně přivedena k poslušnosti.

13.29 Násilná katolizace v některých českých zemích

Jezuité se tedy rozhodli jednat sami. Tam, kde byli ještě protestantští biskupové a kazatelé a většina protestantského obyvatelstva, jako například v královských městech *Domažlicích*, v *Nymburku*, *Berouně* a v *Sušicích* začali jezuité násilně dosazovat své lidi. Nejintenzivnější násilí vůči nekatolíkům a vzpoury vůči jezuitům se odehrávaly vždy tam, kde měli jezuité své koleje.

To rozbouřilo české obyvatelstvo natolik, že se začala formovat celonárodní vojenská protestantská obrana, k níž se přidala i *Praha*, kde byla situace nejkritičtější, protože pražské obyvatelstvo už svou nenávist k jezuitům vůbec neskrývalo. Jako blesk proletěla roku 1590 zpráva, že se katolíci chystají na popud jezuitů o některé noci napadnout pokojné protestantské obyvatelstvo *Prahy* a okolí a celá *Praha* povstala do jedolitého odporu proti jezuitům. Ti se zabarikádovali ve svém chrámu a nebyť zvláštního rychlého mandátu císaře *Rudolfa II.*, aby se obyvatelé upokojili, že jim budou splněny jejich protestantské požadavky, došlo by jistě k těžkému krvavému povstání *Pražanů* proti celému jezuitskému řádu v *Čechách*.

Ale roku 1591 zavinili jezuité ještě horší bouři v *Chomutově*, kde přes svého spřežence, pána na *Chomutovsku* a nejvyššího purkrabího, *Jiřího Popela z Lobkovic*, vydali jezuité trvalý zákaz zvonění při nekatolickém pohřbu, pokud byl zemřelý nekatolického původu a nebyl proto zaopatřen svátostmi katolickým způsobem.

Nebylo dovoleno zvonění nejen při pohřbu protestantského primase *Jana Urgla*, ale ani při pohřbu jakéhosi prostého nekatolíka v červenci roku 1591, což rozzuřilo chomutovské obyvatele natolik, že vyvrátili dveře u věže, vtrhli do ní a nedbaje zákazu zvonili všemi zvony. Pak následovalo zatčení a uvěznění viníků a díky tomu i nové vzbouření všech obyvatel, ovšem již nejen města, ale i v předměstích a následně i v celém okolí *Chomutova*. Lidé pak rozsekali brány, jimiž se měl zamezit vpád lidí do města. Dále následoval útok davu lidí na chomutovský hrad, kde pod hrozbami vymohli propuštění vězňů. Ale tím se rozzuřenost lidí neutišila, nýbrž se vše obrátilo proti jezuitům a jejich kolej vzali útokem a celou ji zpustošili. Jezuité se však ukryli v sousedním domě a potom v noci tajně utekli z města do *Libochovic*. Dále potom následovalo kruté vojenské potrestání vzbouřenců a to popravou a uvězněním ostatních vzbouřenců a nakonec slavnostní návrat jezuitů do své koleje, a to už 23. srpna 1591, obnovené na náklad všech obyvatel *Chomutova* a okolí. A navíc, aby byla koruna nespravedlnosti

vyvýšena co nejvíce, uložil císař městu vysokou pokutu a odňal mu všechna privilegia královského města. Za tím vším pochopitelně stáli opět *Rudolfovi* jezuitští rádcové.

Mezi tím nepřátelsky vystoupil proti jezuitům pouze jediný vysoký šlechtic, bratr a dědic *Viléma z Rožmberka* (+1592), *Petr Vok*, poslední člen tohoto starého rožmberského rodu. *Petr Vok* přestoupil roku 1582 vlivem své manželky *Kateřiny z Ludanic* k *Jednotě bratrské*, které přinášel nevšední pomoc svým bohatstvím a svým vysokým postavením a jménem v *Království českém*. Jeho bohatství bylo dokonce mnohem větší, než bohatství samotného krále a jeho jména si vážili všichni Češi po celá staletí.

Petr Vok byl velmi duchovně založen a kromě velikého přínosu k dosažení ztracené náboženské svobody v zemi přispěl i svým kulturním bohatstvím, neboť jeho rožmberská knihovna na konci jeho života čítala přes 11 tisíc knih, kde bylo více jak z poloviny duchovní literatury. Svým jménem se mnohokrát spravedlivě zastával *Jednoty bratrské*, a to i před samotným císařem. Věnoval se četbě a proto rád zůstal stranou politických šarvátek, ale nespravedlivé, podvrtné a zákeřné chování císařových jezuitských rádců a katolických radikálů *Slavaty*, *Martinice*, *Lobkovice*, kardinálů a arcibiskupů jej znovu a znovu vrhlo do vysoké státní politiky. Miloval duchovní literaturu a nenáviděl příkoří. V jednání byl rozhodný, statečný a odvážný.

Do *Krumlova* povolal luteránského kazatele, kde zřídil i luteránské školy. Je známo, že jakmile byly tyto školy postaveny, vyzvedli utrakvističtí rodiče své děti z jezuitských škol a noviciátů a nechávali je zapsat je do těchto luteránských škol. Roku 1598 také založil v měšťanském domě luteránskou kapli, proti které jezuité diplomaticky bojovali tak dlouho, až se jim roku 1600 podařilo skrze králův rozkaz kapli zavřít a luteránského kazatele z *Krumlova* vyhnat.

Petr Vok však velmi dobře věděl, kdo stojí v pozadí králova rozkazu a odňal jezuitskému kolegiu kolaturu krumlovské fary a ve svém celém panství také veškerou finanční pomoc a dotaci všem jezuitským kolejím, školám a seminářům. U semináře to činilo například ročních 500 míšeňských kop. Ovšem jezuité jeho sankce téměř nepocítili, protože už roku 1597 získali v *Kladsku* velmi lživým a silně prapodivným způsobem nové sídlo, klášter i s jeho statky a pozemky, který nyní postižené jezuitské objekty vydržoval. Roku 1592 totiž získali probošta kláštera kanovníků řádu sv. *Augustina* v *Kladsku*, *Krištofa Kirmisera* tím, že ho podplatili 700 dolary a také tím, že mu svými zákulisními konexemi zařídili vysoké opatské postavení (opatskou důstojnost) ve *Svatolamberském* klášteře ve *Štýrsku*, takže jim *Krištof Kirmiser* bez vědomí svých spoluklášteřníků podstoupil kladský klášter co by „*pustý a řádu Augustiánů nepotřebný dům*“ i se všemi jeho statky k založení nové jezuitské koleje.

Přestože jezuité před císařem neustále *Petra Voka* pomlouvali a štváli proti němu katolické radikály a sami mu usilovali o život, zemřel přirozenou smrtí 6. listopadu 1611 (jiní píší 1612) ve věku 72 let. Pitva prokázala, že měl v těle mnoho vody a vnitřní kameny, které mu svou ostrostí musely působit velikou bolest. Jeho nabalzamované tělo bylo pak vystavováno až do konce ledna roku 1612, kdy byl pak v pondělí 30. ledna pohřben. Pohřeb a smuteční průvod v Třeboni organizoval vysoce postavený luteránský šlechtic *Jan Jiří ze Švamberka*, který byl podle starých smluv dědicem rožmberského majetku.

V tom samém roce, co byl se vsí úctou pohřben největší ochránce českých, moravských a slezských *protestantů*, umírá také jejich nejzákeřnější nepřítel, císař *Rudolf II.*, který se tak dočkal naprosto tichého a nenápadného pohřbu a císařský dvůr je ještě téhož roku přenesen zpět do *Vídně*.

13.30 Další otevřený útok jezuitů za podpory české prokatolické šlechty

Snahy o vzkříšení katolického náboženství na přelomu 16. a 17. století neztrácely na síle. S přestěhováním císařského dvora do Prahy roku 1583 přesídlili také i papežští nunciové (vyslanci), kteří se i nadále výrazně podíleli na politických a diplomatických (povětšinou zákulisních) akcích vůči nekatolickým stavům. V uzávěru 16. století pak začala aktivně působit mladá a průbojná generace římskokatolických šlechticů, kteří s pomocí svých jezuitských opatrovníků nastolili nekompromisně protireformační ovzduší, získávali významné státní úřady a mnozí z nich prováděli tvrdou rekatolizaci svých panství. Na počátku 17. století tak mohl nastat v chování jezuitů dlouho plánovaný zvrat. Jezuité posílili svoje pozice a vstoupili do otevřeného útoku proti všem nekatolíkům v *Čechách*. Útok byl veden právě skrze českou katolickou šlechtu. V jejím čele stáli *pánové z Lobkovic*, zvláště fanatický stoupenec jezuitského směru *Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic* se svým panstvím na *Chlumci* a *Jistebnici*. Od roku 1599 byl *Vojtěch z Lobkovic* i nejvyšším kancléřem *Království českého*.

Ve skutečnosti byl vychován jezuitou a stal se fanatickým katolíkem. Odmítal jakékoliv vyjednávání s nekatolíky a jejich jakoukoliv nápravu ke katolicismu. Jakýmkoli způsobem se snažil povznést katolickou víru v *Čechách* a nekatolíky úplně vyhladit. Jeho heslem bylo všechny protestanty zahubit a podle toho také i jednal. Svým fanatismem a nezlomnou vůlí plnit svoje heslo, si získal respekt i u samotného krále a zároveň i vydatnou podporu arcibiskupa *Zbyňka Berky z Dubé* svého strýce stejně tak jako celého jezuitského řádu v jejich tzv. „*reformačních snahách*“.

K tomuto katolickému pronásledovateli a likvidátoru celých českých vesnic se hlásilo mnoho dalších šlechticů. Jeho přímými spolupracovníky byli: *Jaroslav Bořita z Martinic* (další fanatický stoupenec jezuitů) a *Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka* (původně český bratr a konvertita na katolickou víru) a *Karel z Lichtenštejna* (také původně český bratr, který se roku 1599 zřekl Jednoty bratrské, aby se pak na straně *Říma* a *Habsburků* doslova přes mrtvoly rychle a snadno obohatil konfiskovaným majetkem. Po vítězství habsbursko – římské diplomacie a jejího vojska „*na Bílé hoře*“ byl jmenován *královským komisařem v porobených Čechách*. V této hodnosti zahájil tvrdá represivní opatření proti představitelům a stoupenecům české reformace, přední měrou se upatnil při procesu proti předákům stavovského odboje a jejich fyzické likvidaci v červnu 1621. Nespokojil se jen s rozsáhlými statky, jež dostal za odměnu na severní Moravě a ve Slezsku (Krnovsko). Kde mohl, využil konfiskací majetku odpůrců *Habsburků* k vlastnímu obohacení. Další příležitostí k okradení přímo všech obyvatel *Čech* i samotného panovníka mu dala účast ve zvláštním peněžním konsorciu, jež získalo za půjčku *Ferdinandu II.* pronájem českého mincovnictví a ražením znehodnocené »dlouhé« mince přivedlo zemi 28. prosince 1623 k státnímu bankrotu. Podvodné *Lichtenštejnovy* machinace dosáhly takové podoby a rozměrů, že proti němu byl posléze zahájen soudní proces, který se však vlekl téměř sto let a nakonec byl bez výsledku ututlán. Jeho potomkům pak zůstalo podvodně nabyté jmění, z něhož ještě donedávna těžilo *Lichtenštejnské knížectví*.“ (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 111**).

Odchovanec jezuitů *Martinic* pocházel z velmi starého, katolického a projezuitského rodu, který se nikdy neodloučil od *Říma*. Jeho rod už byl v této době 17. století chudý, proto už nemohl nic ztratit, spíše naopak – získat převratem. *Slavata* sice svým rodem náležel k rodině přející *Jednotě bratrské*, ale dostal se pod vliv jezuitů a jejich působením přestoupil ke katolictví. Jeho pohnutky ke konverzi byly stejné jako u mnoha jiných katolických šlechticů, kteří byli v té době napřed nekatolíky a jejich odpadnutí bylo motivováno přáním dostat se blízko

ke králi, získat bohatství a nabýt skvělého postavení v zemi zvláště sňatkem se vznešenou krví.

Slavata, jak byl v té době 1597 veřejně obviňován, také toužil po moci, bohatství a postavení v zemi. Zvláště toužil po statcích bohatého rodu *pánů z Hradce*. Proto se roku 1602 oženil s dědičkou *Lucií Otýlií*, jedinou dcerou někdejšího velmi bohatého purkrabího, *Adama z Hradce*, a prostřednictvím jejího bohatství a za pomoci jezuitů se dostal až do přízně samotného krále. Bohatství a králova přízeň mu brzy získaly moc a zajistily veliký vliv na osudy země, zvláště s přispěním svých jezuitských ochránců, na jejichž přání a naléhání u krále pak *Slavata* v královské radě horlivě podporoval plány katolické strany a sledoval její největší prospěch a blaho.

V *Lobkovicovi, Martinicovi, Slavatovi a Lichtenštejnovi* našli jezuité a římsí papežové konečně nástroje, po kterých bažili celou dobu. Tito tři fanatici neznali kromě církve, moci a bohatství nic víc. Shodně tvrdili, že kdyby k vyhubení všech nekatolíků (neboli ryzích *kacířů*) museli vyhubit celý národ a celé *Království české*, učinili by to okamžitě a bez milosti a milosrdenství. Jakákoli shovívavost a zdrženlivost k nekatolíkům a jakékoli ušetření nekatolíků se jim zdálo být bláznovstvím a jakoukoliv toleranci a snášenlivost vůči nim považovali za těžký zločin.

Konečně tedy mohl začít proces, který papeženci tak dlouho očekávali a který jezuité dodnes nazývají *katolickou reformací*, aby protestantsky založené *Čechy, Moravany a Slezany* zmátli a odstranili tak skutečný význam pravé, protestantské reformace v zemi. Na základě podnětů jezuitů započaly přísné sankce a kroky proti nekatolíkům a zvláště proti *protestantům*. Nastalo protizákonné tvrdé a násilné převádění všech nekatolíků na katolickou víru.

O násilí katolických *pánů* proti nekatolickým šlechticům a poddaným existovalo ještě v době historika **T.V. Bílka** (druhá polovina 19. století) mnoho různých pramenů a zpráv. Katoličtí hodnostáři a panstvo například bili nekatolické poddané, pokud odmítali katolickou víru, násilím jim cpali hostii do úst, dokud se neudusili apod. Na ty, co nechtěli jít do kostela, štvali psy, mučili je nástroji a praktikovali další a další represe. Také úřední svědectví z té doby nezanechávají žádné pochybnosti o skutečném pronásledování nekatolíků.

Pronásledování protestantů a násilnosti na všech nekatolických obyvatelích *Království českého* se vši silou rozeběhlo po celé zemi. Nikdo nezůstal ušetřen. Ani poddaný, ani sedlák. Majetek byl zabavován chudým i bohatým, prostému lidu i urozeným měšťanům a šlechticům. O ten se pak rozdělil jezuitský řád, císař a město. Stěží se nekatolickým šlechticům podařilo sehnat peníze na cestu do exilu.

Roku 1600 udělil *Martinic* výsady svému městu *Muncifaji* a zároveň mu nařídil podmínku, že nikdy nesmí přijmout *kacíře* mezi své obyvatele a kdo aspoň jednou za rok nebude přijímat pod jednou způsobou, bude vyhnán a jeho statky budou zkonfiskovány a budou rozděleny tak, že jedna třetina připadne městu, druhá pánu a zbytek se odevzdá odsouzenému na cestu do vyhnanství. (***Rybička: Martinic a město jeho Muncifaj v letech 1600 – 1612, v zprávách královské české společnosti nauk roku 1882, str. 100***) Za svou katolickou „horlivost“, s jakou přiváděl *Martinic* své poddané ke katolickému náboženství, byl pak *Martinic* dokonce císařem pochválen s napomenutím, aby ve své „*pobožné a chvalitebné*“ činnosti setrval až do konce, což *Martinic* také učinil, protože podle tehdejších žalob protestantů nutil své poddané ke katolické víře ještě větším násilím a drastičtějšími metodami a prostředky, různými mučícími nástroji a také tím, že na ně štvál anglické psy, kteří k tomu byli zvláště vycvičeni.

Roku 1596 zemřel nejvyšší zemský purkrabí *Adam z Hradce*, který nekatolíkům v *Jindřichově Hradci* a po celém *Jindřichohradeckém panství* dopřával neobyčejnou svobodu, úplný

klid a mír a také je i chránil. Roku 1594 jim dokonce dovolil postavit kostel na hřbitově u sv. Trojice.

Ovšem po jeho smrti nastal náhlý a prudký obrat. Jeho syn, *Jáchym Oldřich*, se na podnět jezuitů pustil vší silou do katolizace celého panství. Vydal mnoho různých předpisů, příkazů a zákazů všemožně omezující nekatolíky a nutící je ke katolickým bohoslužbám. Obyvatelé například nesměli vyhledávat pomoc a útočiště u cizích kněží, schválené kněžstvo mohlo podávat oltářní svátost pod obojí způsobou jen těm, kdo o to výslovně požádali, kdokoli by zemřel bez přijetí svátosti posledního pomazání a svatého přijímání od pravověrného římskokatolického kněze, nesměl být pohřben na městském hřbitově, všichni obyvatelé byli povinni účastnit se katolických bohoslužeb a chodit na procesí, zvláště povinná byla účast v průvodu Božího Těla.

Oldřich také zavedl katolickou cenzuru knih i katolické prověrky nově se stěhujících obyvatel do panství, při nichž se nikdo nesměl ve městě usadit beze svolení vrchnosti a dokud před děkanem nevyznal svoji víru. Rodičům a vychovatelům bylo pod přísným trestem zakázáno dávat své děti do jiných škol, než do jezuitských kolejí nebo do katolických škol. *Oldřichova* další nařízení omezovala a nakonec roku 1599 vylučovala všechny nekatolické duchovní a učitele z celého *Jindřichohradeckého* a *Telčského panství* a další, radikálnější omezení se týkala nepohřbívání nekatolíků kdekoliv na panství, povinné účasti při katolických bohoslužbách, poutích a ceremoniích bez jakýchkoliv úlev. Pobyt ve městě byl podmíněn ještě přísnějším katolickým vyznáním víry.

Je logické, že v kraji, kde kdysi vládl klid, mír a vzájemná snášenlivost mezi jednotlivými vyznáními, to začalo vlivem *Oldřichových* rozkazů vřít. Poslední tečkou byl úplný zákaz pohřbívání nekatolíků, která zavedla příčinu k rozpoutání veřejných protestů a nakonec ke vzbouření se všech lidí. Bouřlivý protest byl však vojensky potlačen a nařízení proti nekatolíků byla ještě více zostřena, když po smrti *Adamova* syna *Jáchyma Oldřicha* (posledního mužského dědice z tohoto rodu) získal roku 1602 *Oldřichovu* sestru a výhradní dědičku pozůstalého panství, *Lucii Otýlii*, za manželku *Vilém Slavata z Chlumu a Košumberka*.

Ten se ujal panství hned roku 1602 osobně, a tím nastalo tvrdé stíhání, brutální mučení a věznění všech podezřelých. *Slavata* nesmírně podporoval celý jezuitský řád, ale nejvíce fanatického jezuitu, rektora *Pistoria*.

A stejným nebo podobným způsobem probíhala katolizace pod vedením jezuitů a české šlechty i v jiných panstvích po celém území *Čech, Moravy a Slezska*.

13.31 Lobkovicové vždy na straně Říma a jezuitů

Katolickou „reformaci“ neboli násilné pokatoličtění obyvatel českého a moravského království provozovali v dalších letech zvláště odchovanci a příznivci jezuitů: *Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic* na *Chlumci*, *Ladislav starší z Lobkovic* na *Ledči*, *Oldřich Felix Popel z Lobkovic* na *Bílině*, *Boskovicích* a na *Kosti*, *Václav hrabě z Rozdraždova* na *Batné* a jiní.

Násilné pokatoličtění nekatolického obyvatelstva *Čech, Moravy* a *Slezska* vedlo k nespokojenosti s vrchností a k následným místním nepokojům. Avšak všeobecné vzednutí odporu obyvatel nastalo, když na popud a na naléhání jezuitů a nejvyššího kancléře *Lobkovic* dal císař *Rudolf II.* vyhlásit kralovskými hlasateli dne 2. září 1602 za zvuku trub a italských bubnů po všech pražských městech mandát, kterým se obnovovaly *Ferdinandovy* a *Vladislavovy* rozkazy proti českým bratrům, zakazovalo se jejich shromažďování, katolickým a

utrakvistickým kněžům se nařizovalo, aby se jakýmkoli způsobem zmocnili jejich chrámů, kostelů a sborů (ty měli okamžitě uzavřít a zlikvidovat), aby neprodleně zabrali jejich školy a dosadili do nich jezuitu schválené katolické kněze a učitele a dále, aby byl za nepřítele obecného zemského blaha (nejvyššího dobra) a pořádku prohlášen každý, kdo by neposlechl těchto královských nařízení.

Tento mandát rozkazů a zákazů byl oproti předchozímu vyhlášení, které stejně nebylo prostými lidmi respektováno, upraven nekonkrétními a vícevýznamovými výrazy tak, že se ve skutečnosti netýkal jen českých bratří, ale týkal se úplně všech protestantů a vůbec všech, kteří nebyli katolíky nebo pravověrnými utrakvisty (**Skála, I., 30**). Tento osudný mandát byl (podle zpráv souvěkého **Skály**) prvním a pravým počátkem všech následujících protestů po celé zemi. Je také známo, že proti tomuto královskému mandátu vydal knihtiskař *Sixtiánus Palma* parodující mandáty, z nichž jeden „*Mandát Kristův*“ podepsaný od evangelisty *Jana*, jakožto kancléře a od *Husa* a *Luthera*, jakožto Božích služebníků posilňoval věřící protestanty k odporu. Nechtě prý se hněvá ďábel se svou rotou antikristů, modlářů a svůdců, my se držíme Krista. Kromě toho vydal *Palma* píseň o *Husovi*, v níž se zle nadává jezuitům. Proto byl *Palma* nejprve uvězněn a potom byl vyhnán ze země (**Skála, I., 33, 37**).

Na základě mandátu byly vypraveni dva královští komisaři do *Mladé Boleslavi*, kde byl 11. listopadu 1602 uzavřen bratrský sbor, zabavena bratrská škola a bratrský dům. A sotva nastalo provádění rozkazů tohoto mandátu po celém království, vstoupil do toho roku 1603 nový rozkaz o zabavení veškerého nemovitého majetku českých bratrů ve prospěch katolíků. Středisko českých bratrů, *Jednoty bratrské v Čechách, Boleslav*, přezdívané *Hora Karmel* tak vzalo úplně za své a bylo dočista zničeno. Jak píše sám katolický profesor **Bílek**: „*Tak smutnou zkázu vzala v dějinách bratrských přelavná Hora Karmel (Boleslav), středisko Jednoty bratrské v Čechách.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 388**).

V této smutné době našli protestanti svého rozhodného zastávce v knížeti *Václavu Budovci z Budova* (*1551 – †1621), vynikajícím členovi *Jednoty bratrské*, který se stal od této doby jedním z nejpřednějších vůdců nekatolické strany a zůstal jím až do své smrti na *Staroměstském náměstí*. Neohroženě se zastával všech utiskovaných žádaje svobodu pro všechny, jak pro luterány tak pro bratry, jak pro pány tak pro poddané.

Budovec, jehož heslem bylo „*In deo fortitudo*“ (v Bohu neohroženost), byl kdykoliv připraven obětovat pro náboženskou věc a svobodu své statky i svůj život a s tímto sebezapřením si vzal za svou povinnost vést boj proti „*lačné vášni jezuitů.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 389**). V lednu roku 1603 se na sněmu zastal všech pronásledovaných a svým vynikajícím proslovem a neohroženou žádostí za všechny protestanty si naklonil i mnoho katolických knížat a rytířů.

Jak historik **Bílek** cituje **Skálu**, *Budovec* připomenul *Maxmiliánovy* a *Rudolfovy* sliby. Poukázal na to, že se evangelíkům činí po celé zemi násilí pod záminkou obnovy starých zvyků a pořádků a že jsou nuceni se podrobit utrakvistické konzistorii, jejíž moc již nikdo neuznává. „*Maxmilián schválil zrušení kompaktát a uznal českou konfesi, k níž se hlásí všichni »rozkolníci«. Touto konfesi se řídilo mnoho vojenských vítězů, kteří na královny výzvy táhli proti uhlavnímu tureckému nepříteli a svou krví zpečetili svou věrnost panovníkovi. Jejich vdovám, dětem a přátelům se má nyní za odměnu dostat pronásledování a vyhnanství! Taková idea určitě nemohla krále napadnout.*“ *Budovec* s neomylnou přesností odhalil, že viníky za všechny rozvrat v království jsou nevěrní, zlí, cizí rádci, kteří odmítali uznávat původní královská práva a sněmovní usnesení a usvědčil je, že oklamali Jeho královskou Milost a vymámili na něm osudný mandát. Také poukázal na to, že když se táhne proti nevěřícím, křesťané se nedělí podle svého vyznání. Všichni bojují ve jménu svaté Trojice. A stejně tak i

Češi mají být sjednoceni při obraně náboženské svobody. Jak také řekl: „*My všichni platíme daně, jsme ochotni obětovat svůj život za Vaši Milost, proto všichni máme právo na stejnou ochranu a spravedlnost.*“ (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 389; *Skála, I., 53 – 60*).

Po tomto proslovu se sněmu zmocnilo hluboké pohnutí. Také král byl jeho řečí zasazen a začal se přiklánět na stranu pronásledovaných. *Budovec* pak pokračoval přednesením žádosti přímo adresované panovníkovi. I zde by se byl král již málem přidal na stranu spravedlnosti chtěje žádosti vyhovět, kdyby se do toho neočekávaně nevmísili jezuité a nezasáhli tím, že sněm vyhlásili za rozpuštěný. Proti *Václavovi z Budova* pak bylo zahájeno soudní řízení, bylo mu přísně nařízeno o celém průběhu sněmu mlčet a navíc mu bylo přísně nařízeno, aby na všech ostatních sněmech již více nehovořil.

A tak jezuité a katolíci zvítězili a i nadále slavili jedno vítězství za druhým. Král *Rudolf II.*, arcibiskup *Berka z Dubé, Martinic, Slavata* a *Lobkovicové* zůstali i po sněmu zcela na straně jezuitů. Také nařízení z roku 1602 zůstalo v platnosti. Bylo zakázáno dosazovat na fary kněze, kteří by neuznávali moc buď arcibiskupa pražského nebo utrakvistické konzistoře.

Jezuité a královi důvěrníci pak jednali o ještě ráznějších opatřeních a prostředcích. Navíc získali vídeňského *biskupa Khlesla* a přišla i jezuitská posila v podobě *jezuity Lanoye* s jeho skupinou. Tento vídeňský *biskup Khlesl* se osvědčil v boji proti nekatolíkům v *Rakousku* a stejné úspěchy slavil i *jezuita Lanoy*. Společně předložili pražskému arcibiskupovi *Zbyňkovi Berkovi z Dubé* (1592 – 1606) několik návrhů na razantní katolickou obnovu (reformaci) a po dohodě s ním pak sestavili pro krále k podpisu a k vyhlášení program katolické obnovy, který byl sestaven tak obratně, že nikdo nezpozoroval nebezpečí, které z tohoto programu vysvítalo.

Už samotné návrhy žádaly vypovězení všech cizinců z královských měst věrných katolické víře, *zvláště pak vyznavačů jiného náboženství, než katolického* a odstranění všech nekatolických farářů, učitelů, vychovatelů a ředitelů škol. Na jejich místa měli nastoupit buď přímo jezuité nebo jezuity schválení pravověrní duchovní a učitelé. Ostatní ředitelé škol, vychovatelé a učitelé měli být podrobeni trvalému přísnému dozoru. Návrh prošel schválením a ještě téhož roku byl program vyhlášen a uveden v okamžitou platnost. Poslušnými vykonavateli rozkazů *Tovaryšstva Ježíšova*, jehož cílem bylo zničit nekatolíky i těmi nejtvrďšími a nejostřejšími prostředky, se stali hlavně *nejvyšší úředníci Lobkovic, Slavata, Martinic, arcibiskup pražský* a jeho *generální vikář Berthold z Breitenberku* a také *královský sekretář Pavel Michna*, který neměl šlechtický původ (jeho otec byl řezníkem v *Budyni*), ale za své povýšení mohl děkovat výhradně jezuitské výchově a přízni svých nadřízených v řádu.

Roku 1603 byla na rozkaz královského *kancléře Lobkovice* opět vypuštěna z kalendáře starodávná památka na *Mistra Jana Husa* a na *Jerónýma Pražského* – jejich svátek i datum upálení. Pod přísnými tresty a pokutami nesměl nikdo o těchto dvou odvážných lidech v době jejich svátku a upálení mluvit. Ve všech městech a i v samotné Praze byly zničeny, odstraněny nebo uzavřeny všechny památky, které tyto dva mučedníky jenom trochu připomínaly. Na jejich památné dny byli dokonce všichni zbylí evangeličtí faráři pravidelně posíláni na Pražský hrad a tam byli téměř celý den bezdůvodně proti své vůli drženi (vězněni). V tyto památné dny se také celonárodně nesmělo kázat ani *Boží Slovo z Bible*.

Členové utrakvistické konzistoře byly od této doby vybírání jen z těch nejspolehlivějších pražských farářů, na které bylo možné se cele spolehnout. Na fary, kde byli kněží pod obojí, byli dosazováni výhradně kněží římskokatolictví. Ti utrakvističtí kněží, kteří odstoupili od arcibiskupa, byli zaneseni do zvláštního seznamu a byli nemilosrdně pronásledováni pro podezření, že přejí luteránům. Na rozkaz *kancléře Lobkovice* byli stíháni i ti kněží pod obojí, kteří se oženili. Tak byl například *Daniel Plesnívec*, syn hořického děkana vysvěcený na kněžství ve *Wittenberku*, když se oženil, povolán roku 1601 císařským rozkazem z *Malé Bukoviny* do

Prahy a tam byl hned vsazen do vězení s odůvodněním, že se v *Čechách* wittenberské nebo lipské vysvěcení neuznává. Když byl z vězení propuštěn, bylo mu zakázáno používat kněžského stavu. A podobně administrátor konzistoře pod obojí, *Václav Dačický*, který se oženil a byl pak arcibiskupem *Zbyňkem z Berky* degradován z kněžského stavu, zároveň byl zbaven správcovství dolní konzistoře a byl vydán arcibiskupskému úřadu k potrestání.

Ještě přísněji se postupovalo proti protestantům. Jejich náboženské obřady a slavnosti byly zakázány, jejich faráři byli vyháněni, obyvatelům na královských panstvích a na statcích pánů *Jiřího z Lobkovic*, *Jaroslava z Martinic*, *Jindřicha Písnice* a mnohých jiných a stejně tak i na statcích duchovních, zvláště *opatů zbraslavského, strahovského a broumovského* bylo dáno na vybranou, zda se podřídí a budou chodit na římskokatolické mše a nebo se vykoupí a odejdou.

13.32 Obrana protestantů

Protestanté byli tímto pronásledováním nesmírně pobouřeni a současně i silně znepokojeni. S úzkostí sledovali, jak se množily zprávy a úspěšném postupu katolické církve v sousedním *Německu, Rakousku, Slezsku, Lužici a Uhrech*. Zde všude katolíci dobývali jedno vítězství za druhým. *Protestanti* ze všech těchto zemí prožívali stejné nebo podobné zkušenosti. Všichni včetně českých si stále jasněji uvědomovali, že katolíci vedeni jezuitským řádem proti nim chystají veliké spiknutí, které neskrývalo svých záměrů – úplnou likvidaci protestantské víry v celé *Evropě*. Z *Německa* roku 1603 přicházely od saského knížete už dokonce zprávy, že ti, kteří vyznávají *Augšpurskou konfesi* jsou vybíjeni *vraždící sektou jezuitů* a zbylí, že jsou vypovídáni ze země.

Nenávistné a nesmyslné pronásledování protestantů bylo hlavní příčinou, že se zbylá protestantská knížata v *Čechách* rozhodla k odboji. Postavili se proti císařskému mandátu a na svých farech si ponechali protestantské duchovní. Současně se snažili spojit se všemi ostatními protestantskými knížaty z celé *Evropy*. Byli to zejména *pánové Smiřičtí, pánové z Vartemberka* (později v roce 1625 zaplatí životem za povstání svých poddaných na *Litoměřicku* proti katolizaci *Ota Jindřich z Vartemberka*), *ze Štubenberka, Štěpán Šternberk, Trčka, Karel Bechyně z Lažan* a *Petr Vok z Rožmberka*, který také roku 1606 dokonce vykoupil sbor českých bratrů v *Mladé Boleslavi* zavřený císařem roku 1602 a daroval jej zpět *Jednotě bratrské*. Mezi tyto šlechtice ještě patřil jediný protestantský *pán z Lobkoviců, Vilém z Lobkovic*, který dokonce ze svého *Horšovskotýnského panství* roku 1604 vyhnal všechny fanatické katolické kněze a na jejich místa dosadil své. Jeho panství bylo příkladem toho, že i v této době bylo možné, aby vedle sebe žilo v míru a pokoji protestantské a katolické vyznání víry, pokud nemá fanatických jezuitských podněcovatelů.

13.33 Podpora katolické strany na Moravě

Na *Moravě*, kde byla náboženská svoboda chráněna zemskou ústavou, začal král *Rudolf II.* podporovat katolickou stranu tím, že do všech strategických a důležitých zemských úřadů jmenoval své moravské katolické prominenty. Z pozadí však toto jmenování řídil, usměrňoval a ovlivňoval stoupenec tvrdé rekatolizace, olomoucký biskup a moravský kardinál *František z Ditrichštejna* (někteří píší: *Dietrichštejna, Dietrichsteina* či *Ditrichsteina* a další podoby), který měl, jakožto císařův gubernátor na *Moravě* funkci a postavení knížete *Lichtenštejna*

v *Čechách*, dále královští jezuitští rádcové a jezuité ze svých moravských kolejí. Kardinál byl (a je dodnes) pro katolickou stranu jedním z nejuznávanějších představitelů politicko-náboženské školy, kterou založili jezuité. Jeho působením se římská církev na *Moravě* rychle povznesla. Tak jako v *Čechách* i zde všichni tito katoličtí fanatici a jezuité vedli krále k tomu, aby vydal přísný zákaz konat mše s podáváním „*pod obojí způsobou*“, dále aby byli protestanti odstraňováni ze všech úřadů, škol, chrámů a sborů a aby nastala všeobecná katolizace celé *Moravy* s následným vyhnáním všech nekatolíků mimo území.

Král se však zprvu zdráhal toto všechno provést celoplošně. Věděl, že na *Moravě* jsou nekatolické stavy velmi silné a že jejich případný odpor by byl pro krále velmi nebezpečný. Navíc velmi dobře věděl, že jsou jejich privilegia chráněna královskými smlouvami. Začal tedy na popud jezuitů v malém měřítku a na mnoha místech.

Napřed byla podle rozkazu *biskupa Ditrichštejna* obnovena katolická bohoslužba na církevních statcích a na komorních panstvích a v královských městech. Katolickým farářům bylo zakázáno podávat oltářní svátost pod obojí způsobou. Pak byli protestanté odstraňováni z veřejných úřadů, byli vylučováni z cechů a byli vyháněni z měst. To vše bylo nakonec prováděno tak brutálně, že protestantští měšťané z *Brna* a *Olomouce*, kde měly katolíky osazeny pouze městské rady, žádali na zemském sněmu prostřednictvím protestantské *jihlavské* a *znojenské* rady o svoji ochranu.

Kardinál *Ditrichštejn* získal u mnohých pánů právo dosazovat na jejich panstvích do všech farností své spolehlivé, římskokatolické a projezuitské faráře. Tam, kde by to nešlo po dobrém, mohla přijít i vojenská pomoc. Tato služba byla také mnohokrát kardinálem využita. Na základě uděleného práva dosadil tak kardinál své faráře na panství pánů z *Velkého Meziříčí*, z *Jaroslavovic* a z *Nového Hrádku*. V *Opavě* musela při tom roku 1607 zasáhnout vojenská exekuce, protože několik let vzdorovala rozkazům královské kanceláře.

Brno, *Olomouc*, *Jihlava* a *Znojmo* odolávaly této katolizaci tím, že se protestantské měšťanstvo z těchto měst spojilo a vzájemně se podporovalo. K těmto měšťům se přidávala i další, až vznikla dobře fungující síť protestantů z celé *Moravy*. I samotný zemský sněm byl stále v rukou protestantů.

Roku 1607 prováděl katolický zemský hejtman *Ladislav Berka z Dubé* násilnou katolizaci nejvyšších úřadů, čímž se dopustil porušení práva moravského sněmu obsazovat nejvyšší úřady a ani nerespektoval práva nejvyššího zemského soudu *Moravy*. Zemská svoboda tak byla ohrožena a tím vznikla na *Moravě* veliká nespokojenost s celou vládou *Rudolfa II.* i s ním osobně. Dne 13. dubna 1608 sesadily moravské stavy na výzvu svého vůdce *Karla z Žerotína* na ivančickém sněmu hejtmána *Ladislava Berka z Dubé*, ustanovily prozatímní moravskou vládu a postavily se pod ochranu bratra *Rudolfa II.* – arciknížete *Matyáše*. Stavy se také okamžitě spojily a sjednotily s *Uhry* a s *Rakušany* ke společnému odporu proti králi *Rudolfovi*.

Arcikníže *Matyáš* poté vtrhl se svým vojskem do *Čech* a na svém bratrovi žádal, aby mu podstoupil *Moravu*, *Maďarsko* a *Rakousko* a dědičné následnictví české koruny. Jezuité možnost vojenského vpádu z *Moravy* do *Čech* podcenili a ve chvílích největší potřeby nechali zrádní rádcové krále samotného. *Rudolf II.* byl tak vlastním bratrem přinucen podepsat dne 24. června 1608 v *Libni* u *Prahy* smlouvu o odevzdání požadovaných zemí včetně české koruny do jeho rukou.

Ovšem moravská knížata byla vůči *Habsburkům* již prozíravá a hned, jakmile *Rudolf* podstoupil svému bratrovi žádaná království a podepsal *Libeňskou smlouvu*, učinila s uherskými a rakouskými šlechtici dne 29. června 1608 ve *Štěrboholích* u *Piřahy* tajnou smlouvu, v níž se všichni zavázali odepřít arciknížeti *Matyášovi* přízeň, jestliže tento nový moravský, uherský a

rakouský král a budoucí král český nesplní svůj slib a neobnoví protestantům náboženskou svobodu.

V červenci 1608 se konal olomoucký sněm, na kterém byl *Karel ze Žerotína* zvolen moravskými stavy za zemského hejtmana. Pak byla ustanovena zvláštní komise, která pak pozvala arciknížete *Matyáše* na *Moravu* a předložila mu své požadavky na obnovení a zaručení úplné náboženské svobody. Na tyto požadavky však *Matyáš* odpověděl vyhýbavě a diplomaticky. Pouze slíbil, že bude zachovávat všechno to, co slíbili a zachovávali jeho předkové.

V *Brně* se potom konal srpnový sněm (srpen 1608), kde se moravské stavy domluvily na znění konkrétních článků a na definování úplné náboženské svobody. V jednotlivých člancích vymezovaly přesné pole působnosti zvláště katolíkům, zvláště jezuitům a zvláště všem nekatolíkům, dále pravomoci všech moravských stavů, dále odluku náboženství a duchovenstva od státních záležitostí a způsob obsazování zemských úřadů bez ohledu na příslušnost k tomu či onomu náboženství. Články pak hodlaly stavy předložit *Matyášovi* ještě před vlastní korunovací. V prvním článku bylo zakotveno, aby mohly stavy svobodně pořizovat své statky a nakládat s nimi bez jakéhokoliv královského listu a aby nemohla žádná kolaturní strana tyto statky jakkoli přenášet na osobu odporujícího náboženství. Ve druhém článku se žádalo, aby jezuité dodržovali vůči zemskému soudu své povinnosti a závazky tak, jak byly ustanoveny a nařízeny při minulém sněmu *Království českého*. Ve třetím článku se požadovalo, aby duchovní stav nemohl obchodovat s duchovenstvem bez vědomí nejvyššího komorníka *Markrabství moravského*. Čtvrtý článek žádal, aby každý věřil tomu, k čemu jej jeho vlastní svědomí vede a váže bez překážky druhého. Pátý článek požadoval, aby se úřady ve městech a v obcích obsazovaly osobami mírumilovnými bez ohledu na jejich náboženské vyznání.

Avšak kardinál *František z Ditrichštejna* zmobilizoval všechny jezuitské, katolické a prokatolické složky země k tomu, aby tyto požadavky brněnského sněmu radikálně bojkotovaly a aby se proti nim rozhodně postavily. Kardinál a papežský vyslanec na *Matyášovi* žádali, aby prohlásil, že se raději vzdá *Moravského panství*, než aby povolil úplnou náboženskou svobodu. Na sněmu se odehrával těžký diplomatický a zákulisní boj o svobodu a postavení moravských stavů. *Matyáš* nakonec přijal nenápadně podstrčenou jezuitskou myšlenku, že se ve městech bude respektovat náboženství katolické a že na vesnicích, vedle katolického náboženství bude smět být také náboženství evangelické i se svými obřady, které byly ve městech zakázány.

Matyáš se však nakonec přeci jenom s moravskými protestantskými stavy sjednotil a zaručil úplnou svobodu vyznání šlechtě a všem evangelíkům na venkově a ve všech nekrálovských městech. Měšťanům v královských městech bylo však vykonávání veřejných evangelických obřadů zakázáno. Evangeličtí měšťané však měli možnost se těchto obřadů účastnit na venkově, kde byla zaručena náboženská volnost a tolerance.

Na tomtéž sněmu byla olomouckému biskupovi přiřknuta výhoda, že může kupovat dědičné statky, že může kdokoli svobodně svůj majetek kolatuře věnovat, avšak, že biskup bude za něj povinně odpovědný před zemským právem. Naproti tomu *Matyáš* potvrdil stavům všechna stará zemská privilegia v plném znění a navíc zakázal kohokoliv bez rozdílu urozenosti nutit k jakémoliv přísaze, zvláště když bude v přísežní formuli jméno *Marie* nebo jména svatých. Také nařídil, že měšťanem se smí stát jakýkoli schopný občan jakéhokoliv vyznání a že totéž se týká při případném dosazování do úřadu města. Na jiný sněm byla pouze odložena stížnost stavů, že se jim při pohřbu již několik let brání používání kostelů a pohřebních místností jako i zvonů a právo na poslední kázání.

13.34 Sarkanderův atentát na krále

A tak vedle politické nezávislosti na Čechách získala Morava i trochu náboženské svobody. Všechno se ve vládě, na úřadech a v různých komisích dělilo přesnou polovinou na katolíky a nekatolíky. Každý občan byl ohledně své víry zbaven veškerého vnějšího nátlaku a mohl si žít podle svého vlastního přesvědčení, poznání a svědomí.

Ale tento klidný stav netrval na Moravě dlouho. Nepatrná katolická strana nebyla s výsledky brněnského sněmu a s ústupky nekatolíkům učiněnými od arciknížete Matyáše spokojena. Plánovala obnovení Rudolfova panství na Moravě, po kterém toužebně prahla a jež Matyášovi ve skutečnosti nepřála. Nejvíce si obnovu starých Rudolfových a jezuitských pořádků přál kardinál František z Ditrichštejna, který velmi dobře věděl, že mírovou cestou se sotva co změní, a proto společně s pány Rožmitalem, Berkou z Dubé, Lobkovici a s jezuitskými přísluhovači připravil na krále Matyáše spiknutí, konkrétně atentát. Vrahem se měl stát opavský děkan, kněz a absolvent jezuitské koleje, Jan Sarkander (* 20.12.1576 Skoczów u Českého Těšína – † 17.3.1620 Olomouc) dřívější farář ve Velkém Meziříčí. Toto město spadalo právě pod panství pana Ladislava Berky z Dubé.

Jan Sarkander se k tomuto náročnému úkolu velmi dobře hodil. Jednak proto, že pod vlivem svého strýce, jezuitského kněze Martina Ignáce Sarkandera, absolvoval jezuitské latinské školy a semináře včetně filosofie v Olomouci (po vypuknutí morové epidemie v roce 1599 pak i v Praze) (v květnu 1603 dosáhl titulu *Mistra filosofie*) a od roku 1604 i bohosloví u jezuitů, napřed v Brně a pak ve Štýrském Hradci. Mezi tím však více než rok poznával „*misijní praxi*“ ve Velkém Meziříčí a okolí, kde ve spolupráci se svým starším bratrem, budoucím opavským děkanem Mikulášem Sarkanderem a jezuitskou misíí vedenou jejich strýcem Martinem Ignácem Sarkanderem prováděl tak tvrdou, bezohlednou a násilnou katolizaci, že kvůli pobouření ve městě i v celém okolí nakonec musel opustit Velké Meziříčí a utéct na novou faru do Vyškova. Na krátký čas pak opustil studium bohosloví a oženil se s dcerou velkomeziříčského luterána dne 3. září 1606 ve Velkém Meziříčí. Avšak krátce nato jeho manželka náhle zemřela, 5 listopadu 1607 prodal svůj dům v Brně a vrátil se do Štýrského Hradce dokončit studium bohosloví. Koncem tohoto roku 1607 již přijímá v Kroměříži všechna nižší svěcení od samotného kardinála Ditrichštejna. Vyšší kněžské svěcení (podjáhmem 20.12.1608 a jáhmem 19.3.1609) získal v rychlém sledu a nakonec ještě téhož měsíce 22.3.1609 získal (opět z rukou kardinála Ditrichštejna) vysvěcení na kněze. V té době mu bylo 33 let. Sarkander působil v olomoucké diecézi nejméně na sedmi místech a všude se zapsal jako fanatický stoupenec agresivní a bezohledné katolizace s následkem pobouření a povstání místního obyvatelstva proti sobě samému a rychlými útekami z těchto farností. Naposledy ho před lidovým povstáním na panství v Boskovicích zachránilo pozvání zemského hejtmána Ladislava II. Popela z Lobkovic mladšího s úkolem provést nekompromisní katolizaci jeho panství v Holešově, které okamžitě přijal a kde pak v letech 1615 – 1620 působil ve spolupráci s jezuitskými knězi Janem Drachovským (*Drachovius*), Albertem Chanovským a Martinem Ignácem Sarkanderem znovu jako tvrdý, fanatický, brutální katolizátor. Z hlediska utajení, spolehlivosti a mlčenlivosti byl tedy Jan Sarkander jezuita řádně prověřen a doporučen Lobkovicům jako plně důvěryhodný adept pro atentátní úkol. (Čerpáno z knihy: ***Evangelíci o Janu Sarkanderovi***, zvláště **str. 14 – 35**, kde jsou tato historická fakta vypsána podrobněji na základě mnoha archivních materiálů).

A jednak také proto, že Jan Sarkander současně udržoval tajné spojení s polskými římskokatolickými šlechtici a s jejich spřátelenými pomocníky – kozáckými vojenskými veliteli. Začátkem léta v roce 1619 odešel Sarkander do Polska na „*poutní misi*“ s tajným Lobkovicovým

posláním. Tam pobýval v *Čenstochové* a *Krakově* a tam také v utajení vyjednal podmínky vpádu polských kozáckých vojsk – Lisovčků – na *Moravu* a podmínky následné vojenské pomoci císaři *Ferdinandovi II.* při likvidaci protestantských stavů a všech moravských nekatolíků po atentátu na *Matyáše* a také pomoc při plánovaném převedení moci na katolickou ligu. Po ukončení této „*poutní mise*“ se vrátil na *Moravu* a to až koncem listopadu roku 1619, až byl definitivně dojednan nájem kozáků a zapláceno výkupné za záchranu moravských panství zúčastněných stran (např. *Popela z Lobkovic*).

Atentát a chystaný státní převrat za pomoci polského vojska však byly vyzrazeny dřív, než se mohl uskutečnit:

„Tak se stalo, když v únoru 1620 proti pustošícímu kozáckému živlu vyšel vstříc na Lobkovicův příkaz jeho zámecký kaplan Samuel Tuček se zámeckým trubačem Janem Pražákem, nikoliv Jan Sarkander, který jen před odchodem dal kaplanu Tučkovi pokyn, aby vzal sebou kříž, na znamení, že jsou Lisovčci na katolickém panství. Tak bylo panství Ladislava z Lobkovic uchráněno vypálení a drancování.

Toto »zázračné« zachránění vyvolalo ihned zatčení vyjednávačů s Lisovčíky, zámeckého kaplana Tučka a trubače Pražáka. Teprve při výsledku kaplan Tuček přiznal, že šel na příkaz Lobkovic a že mu farář Sarkander kázal vzít s sebou kříž. Po tomto doznání se teprve pátralo po Sarkanderovi, ten však zatím z Holešova tajně uprchl na zámek do Tovačova, tam jej však nepřijali a byl nucen skrývat se v lese, kde byl vypátrán a zatčen.“ (Evangelíci o Janu Sarkanderovi, str. 16).

Sarkander byl tedy díky *Tučkova* a *Trubačova* přiznání nakonec uvězněn ve *Víškově* a mučením přiveden k přiznání a k částečnému prozrazení všech zúčastněných stran (účasten byl např. tajný rada biskupa Leopolda, jeho starší bratr, kněz *Mikuláš Sarkander*; arcikníže Habsburský, vojevůdce, biskup *Leopold*; císař *Ferdinand II. Zikmund*; zemský hejtman moravský *Ladislav Popel z Lobkovic*; zámecký kaplan *Samuel Tuček* a další), avšak o čem jednal v *Polsku*, proč pozval cizí vojska do země a co mu svěřil *Ladislav z Lobkovic* prozradil jen kusé informace. Ani při mučení neprozradil celou pravdu o velezrádné *Leopoldově*, *Mikulášově* a *Lobkovicově* akci a svým mlčením je v podstatě zachránil. Vše pak vyšlo najevo o něco později. Nicméně i to, co se od *Sarkandera* vyslychající dozvěděli, stačilo na vynesení rozsudku jeho smrti a k obvinění z vlastizrady i dalších zúčastněných. *Sarkanderovi* se však krátce před svojí popravou podařilo z vězení utéct, nicméně dlouho se schovávat nemusel, neboť brzy nato zemřel. Spravedlivému potrestání však unikli i další zúčastnění a to jen díky tragédii na *Bílé hoře*.

Katolíci dnes tato fakta z archivních pramenů popírají a zkreslováním historických faktů i hrubým vymyšlením a zaměňováním historicky nepravdivých barokních, jezuitských legend a báchorek z pobělohorské doby za pravdivá fakta se snaží dokazovat, že jde o umučení zcela nevinného, mírumilovného kněze, který údajně odmítl porušit zpovědní tajemství a prozradit tak obsah jakési zpovědi *Popela z Lobkovic*, v níž se prý „*jen okrajově*“ hovořilo o tajně chystaném státním převratu a atentátu na krále a dále se snaží dokazovat, že *Sarkander* (jak se na správného budoucího „*svatého*“ sluší a patří) zemřel již hned na mučidlech.

Nicméně ovoce *Sarkanderovy „poutní mise“* nenechalo na sebe dlouho čekat. V únoru roku 1620 vtrhly vojenské oddíly donských kozáků do *Slezska* a na *Moravu* a drancovaly, loupily, vraždily, vypalovaly, pustošily a likvidovaly všechno, co jim živé i neživé stálo v cestě nemajíce s nikým ani s ničím slitování.

Následkem těchto událostí pak přikročila nekatolická strana ke své obraně a obnovila dřívější jednotu s nekatolickými maďarskými a rakouskými stavy z roku 1610.

Valašský odchovanec jezuitů a projezuitský kněz *Jan Sarkander* byl pak papežem *Piém IX.* 15. září 1859 beatifikován na blahoslaveného (beatifikační akce se v *Římě* konala až 6. května 1860 ve svatopetrském chrámě a v *Olomouci* se velké oslavy konaly 22. – 25. září 1860) a 21. května 1995 byl papežem *Janem Pavlem II.* při návštěvě v *Olomouci* svatořečen současně se *Zdislavou z Lenberka*.

Sarkanderovy činy byly pro *Vatikán* opravdu přínosné! Když pomíneme málem zdařenou kralovraždu, přípravu národního puče ve spolupráci s diverzní skupinou moravských katolíků a vlastizrada na *Českém království* s následkem vraždění moravských *protestantů* a drancování moravských měst jednotkami polských kozáků ve službách polského katolického krále po jejich vpádu do země, pak tu máme ještě osobní fanatické rekatolizační úsilí vyhnané do extrému surovými, brutálními a agresivními metodami a taktikami, které používal při katolizaci vůči všemu evangelickému obyvatelstvu bez jakéhokoliv rozdílu, dále jeho příslovečně známou fanatickou nenávist vůči všem evangelíkům a bezmeznou lásku a důvěru k jezuitskému řádu, dále jeho stejně příslovečnou lásku k mamonu a touhu po moci. Také se podílel na rušení zemských svobod. *Římem* je dodnes oslavován jako „věrný, horlivý a vzorný římský katolík“, zároveň je prohlášen za „zemského patrona celé Moravy“ a *Vatikánem* je nařízeno, aby byl i takto všemi uctíván.

13.35 Katolická strana v Čechách

Podobný osud jako na *Moravě* měla nekatolická strana i v *Čechách*. *České stavy* se při sporu mezi *Rudolfem II.* a *Matyášem* vyslovily pro zachování celého království pod správou *Rudolfa II.* Tím osvědčily svou věrnost *Rudolfovi* a odměnou za to dosáhly na sněmu roku 1608 mnohých politických výhod.

Ale již méně spokojeny byly stavy ve věci náboženské. Na základě usnesení sněmu roku 1608 měla být náboženská svoboda i proti vůli českých stavů stále potlačována a sněm nedosáhl díky vlivu jezuitů žádných změn k lepšímu. Král *Rudolf* se navíc otázce náboženské svobody na sněmu co nejvíce vyhýbal. Odchodem arciknížete *Matyáše* se svým vojskem z *Čech* začal znovu útlak všech *protestantů* a jejich další odsun ze zbylých úředních míst ve všech českých městech. Každým dnem stále zřetelněji vynikalo působení katolické strany. Podle rozkazu *kancléře Lobkovice* nesměl být nikdo ušetřen. I tam, kde nebylo téměř žádných katolíků, musela být místa obsazena katolíky. Zkatolizováno bylo i dvanáct nejvyšších korunních úřadů a nakonec i všechny úřady v korunních městech.

Když katolická strana obsadila všechny důležité politické, hospodářské, kulturní a školské posty, začala vládnout svrchovanou mocí. Nejprve se obořila na ty nekatolíky, kteří nebyli výslovně chráněni zákony a královskými závazky. V královských městech podkomoří *Purkhart Trčnick z Křimic* a dvorní sudí (hofrychtář) *Mates Prekl z Prekelsdorfu*, odstranili k rozkazu nejvyššího *kancléře Lobkovice* z městských rad všechny osoby, které byly v podezření, že jsou *Pikharty (českými bratry)* nebo *kalvinisty*, takže ve většině královských měst, kde byli katolíci jen ve slabé menšině, přešla správa do rukou katolíků nebo nejmírnějších utrakvistů.

Kam tyto katolické aktivity a praktiky směřovaly, bylo více než jasné. Dostatečně to ukazoval příklad v sousedních zemích. Přesně tak postupoval *Řím* v *Rakousích (Horní a Dolní Rakousko)*, stejně tak postupoval arcikníže *Ferdinand* ve *Štýrsku* a stejnou cestou šli jezuité i v *Polsku*. Všem bylo jasné, že *katolická reformace* (podle *protestantů katolická deformace*) začala nabírat plných obrátek.

Aby byla učiněna přítrž nekalé činnosti katolické strany, předložily na lednovém sněmu roku 1609 evangelické stavy císaři *Rudolfovi II.* novou žádost za náboženskou svobodu. Sněm svolal *Rudolf II.* za účelem vyrovnání všech sporných věcí v zemi. Ale katoličtí radikálové a extrémisté a jezuité bojovali „se zoufalou odhodlaností“ všemi politickými a diplomatickými prostředky plných šest měsíců, aby odvrátili krále od schválení žádosti evangelických stavů a až do poslední chvíle doufali ve svůj úspěch a vítězství. Jezuité nasadili všechny své intriky včetně infiltrace. *Lobkovicova* kacelář se nyní více podobala kněžské konzistoři než královské kanceláři. Jezuitům oddaní služebníci: *Martinic*, *Slavata* a *Zdeněk z Lobkovic* dennodenně intervenovali u krále *Rudolfa* a předkládali všechny své důkazy proti podepsání žádosti. Sami jezuité a pražský arcibiskup ovlivňovali stále větší část sněmu. Pochopili, že musí sněm, královskou radu a samotného krále zdržovat co nejvíce.

To se také skutečně po mnoho měsíců těmto extrémistům královské rady dařilo. Král chtěl žádost už mnohokrát podepsat, ale radikálům se vždycky podařilo včas zasáhnout, krále od podpisu odvrátit a stavy na sněmu udržet pod svým vlivem. Stavy i král byli po půlročních tahanicích a neustálých zápletkách, které nikam nevedly, natolik celou záležitostí unaveni a otráveni, že jezuité už plně počítali se svým vítězstvím.

Obyvatelstvo a zvláště *Pražané* si uvědomili, jaký se na sněmu odehrává rozhodný boj a ze zpráv ze zasedání poznali, že jezuité drží celou dobu sněm i krále v šachu. Pochopili, že jsou původci tohoto dlouhodobého zdržování.

Dav se rozzuřil a svůj vztek začal vybíjet na všech jezuitských budovách. *Pražané* zničili jezuitskou kapli sv. *Michala* v jezuitské zahradě pod *Letnou*, ozbrojenci stříleli na hlavní jezuitský kostel a zničili i všech okna jezuitské koleje.

Do této vřavy *Pražanů*, konkrétně z *Nového Města pražského* se dostala 11. května 1609 zpráva (pravděpodobně falešná), že bavorské vojsko táhne *Rudolfovi II.* na pomoc. A to rozzuřilo tisícové davy *Pražanů* natolik, že se ozbrojily a společně s ozbrojenci táhly na hlavní jezuitskou kolej s cílem zabít všechny jezuity. Nebýt zakročením *Budovce* a jeho přátel, málem by se to povedlo. Přesto však byli *Pražané* stále podrážděni a do nových bouří stačila jen malá podnětná jiskra.

Král však i přes tento zjevný důkaz nenávisti *Čechů* vůči jezuitům s podpisem váhal. Protestanti na sněmu projevíli otevřený nesouhlas a nespokojenost s váháním krále a poukazovali na oprávněnost svého požadavku. *Protestanté* nad dlouhodobým vzdorem a odporem extrémistických katolických stavů vůči svým požadavkům projevíli svou naprosto odůvodněnou nespokojenost. Jejich požadavky ohledně náboženské záležitosti byly velmi oprávněné a spravedlivé a tudíž jejich rozhodnutí vykryštovalo do konkrétních činů. Stavy nemohly jinak, než se chopit násilných prostředků. Jedině tak měly šanci, že se král jejich požadavky začne konečně zabývat. Evangelické stavy, když viděly jezuitu živenou váhavost krále, se rychle rozhodly jednat samy. Všechna nekatolická knížata se sjela do *Pirahy* a i přes dřívější královny zákazy (které stejně vydávali jezuité) zde konala sjezdy a veřejná shromáždění. Rozeslala také posly k cizím mocnostem, nařídila zformování vojska k obraně a zřídila si prozatímní vládu složenou ze třiceti významných lidí.

13.36 Království české na prahu jezuitské občanské války

Prudká a jasná rozhodnost evangelických stavů měla na sněmu za následek vytvoření dvou táborů. Na jedné straně stáli radikálové tvořící *Lobkovicem*, *Martinicem*, *Slavatou*, arcibiskupem a jezuitu a na druhé straně stáli umírněnější katolíci (např. *Adam z Valdštejna* a další)

spolu s umírněnými protestanty (*Petr Vok z Rožmberka* a dalšími). Umírněné křídlo si v žádném případě nepřálo rozpoutat v zemi občanskou válku.

Přes to všechno nedávala strana extrémistických, radikálních katolíků na sobě nic znát a nejevila ze situace žádné rozehvěnění ani soucit s českým národem, který stál na pokraji krveprolití prostých lidí. Naopak, jak píše **Bílek**, úmyslně dráždila evangelické stavy a hnala je tak do krajních rozhodnutí a činů. Radikálové vydali skrze *Rudolfa II.* v průběhu sněmu nařízení, že dokud se na sněmu nevyřeší otázka postavení evangelíků v zemi, musí se každý nekatolík, ať je to kdokoliv, účastnit všech katolických obřadů, bohoslužeb a mší. Současně s určitým záměrem vydali rozkaz, aby se purkmistři, konšelé ze všech tří pražských měst, dále představení všech cechů, všichni cechovní mistři a také celá pražská univerzita povinně zúčastnili katolického průvodu a slavnosti Božího Těla. Evangelické stavy byly tímto rozkazem zcela překvapeni a rozhořčeni na nejvyšší míru.

Proti tomuto rozkazu se postavilo i mnoho umírněných katolíků a utrakvistů a kázali proti němu i nekatoličtí kněží v kostelích. Proti rozkazu se také ostře postavil *Budovec*, který se na kancléře *Lobkovice* za jeho zákeřnou a drzou podlost tak prudce rozlítil, že evangelické stavy a *Budovcovi* přátelé už málem *Lobkovice* vyhodili z okna. Všichni prohlásili *Lobkovice* za nejpodlejšího a nejhlavnějšího nepřítele *Království českého* a za rozvraceče a narušitele obecného pokoje v zemi.

Trojice fanatických katolických radikálů, *Slavata*, *Martinic* a kancléř *Lobkovic* žádala pak na *Rudolfovi*, aby byl sněm okamžitě ukončen a aby byly všechny náboženské otázky vyřešeny před papežem. Prohlašovali, že v politických otázkách si rozhoduje země sama, ale v náboženských otázkách, že nemá král právo přijímat žádost sněmu a že je povinen řešení přenechat papežovi. Prohlašovali, že jeho rozkazů se musí uposlechnout, protože jedině papeži náleží moc rozhodovat o náboženských otázkách.

Této ultramontánní nesmířlivosti se divili i samotní katolíci, jako například velmi pobožný katolík, nejvyšší purkrabí *Adam ze Štenberka* a další. Hájili výsady stavů a panovnická práva a z dějin jasně dokazovali, že čeští králové se stavy shromážděnými na sněmu vždy měli a mají stále tu moc rozhodovat v duchovních věcech sami stejně tak jako ve věcech politických. Všichni umírnění katolíci se shodli na tom, že o duchovních věcech a požadavcích stavů na sněmu si rozhoduje stát sám. Zároveň dokázali, že požadavek radikálů není nic jiného, než legálně získat další čas a římskou posilu a dostat *Čechy* pod přímý vliv a moc *Vatikánu* bez ohledu na protestantské obyvatelstvo. A tak přičiněním nejvyššího purkrabího *Adama ze Štenberka* a mnohých dalších nabyly v poslední chvíli události a rady mírnější převahy. Mnozí katoličtí páni nebyli tak fanatičtí jako *Lobkovic*, *Martinic* a *Slavata*, který své umírněnější souvěrce nazýval politickými, bázlivými katolíky. Tito umírněnější katoličtí páni, jak píše **Bílek**, byli oddanější své vlasti více než církvi a ve svém srdci cítili bolest při myšlence na hrůzy, které by rozpoutala občanská válka. Kromě nejvyššího purkrabího to byli jeho přátelé: *Adam z Valdštejna*, *Ferdinand z Donína*, *Jan Zbyněk Zajíc z Hasenburka*, *Vilém z Landštejna*, *Jan z Klenového*, *Purkhart Točnick z Křinic*, *Ctibor Žďárský ze Žďáru*, *Zachariáš Kaba z Rybňan*, *Fridrich z Písnice* a mnozí další.

Mezitím napsal nekatolík *Petr Vok z Rožmberka* velmi působivý dopis svému strýci, *Wolfu Novohradskému z Kolovrat*, neústupnému papeženci. Tento dopis v mnohém změnil pohled tohoto strýce na celou věc. Pochopil, že se zde ve skutečnosti chtějí dostat pod náboženskou roušku k moci síly, které chtějí český národ úplně vyhladit.

Současně s tím *Budovec* veřejně obvinil před shromážděnými stavy některé duchovní katolické osoby, že provádí zákeřnou politiku římského náboženství a že usilují potlačit český národ a jeho identitu a dostat zemi pod nadvládu *Vatikánu*. Zřetelně poukázal na to, že tyto oso-

by se staly náhončími *Říma* a že chtějí pak jeho mocí pouze zbohatnout, uchvátit celou zemi i duchovní a politickou moc a nepohodlné obyvatelstvo vojenskou silou vyhnat ze země nebo ho úplně zlikvidovat.

Většina umírněných katolíků pochopila, jaká je situace a své radikální vůdce – *Lobkovice, Martinice* a *Slavatu* – opustila. Spojila se s *Budovcem*, který odvrátil celonárodní katastrofu a apelováním na vlastenectví k českému národu opět v lidech probudil vzájemnou pospolitost bez ohledu na jejich vyznání víry.

13.37 Podepsání náboženské svobody

Extrémističtí katolíci tím byli zastaveni a jejich plány ztroskotaly. Nyní se obávali, že král učiní ústupky. Jezuité zuřili. Nařídili po celé *Praze* čtyřiceti hodinové modlitební úsilí za pozvednutí římského náboženství, za spojení se všech katolíků a za ochranu katolické víry před škodlivými „*kacířskými*“ požadavky sněmu. Čtyřiceti hodinové modlitby byly praktikovány hlavně v jezuitském chrámě. Jeden z nejoblíbenějších kazatelů té doby, jezuitský kněz *Andreas* potvrzoval z kazatelny, že „*se ohledně náboženství počíná dít v Království českém čím dál tím hůře a nákvasa kacířská den po dni vzrůstá a nabývá na síle*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 398**).

Veřejně také jezuité obvinili evangelické stavy, že ukládají o zkázu katolické strany. Ve skutečnosti chtěli evangelíci jen náboženskou svobodu a politickou a občanskou rovnoprávnost mezi nimi a katolíky. Nekatolická knížata ústy *Budovce* jasně a vytrvale formulovala svůj požadavek na jejich rovnoprávnou svobodu vyznání víry a na odstranění římskokatolické nesnášenlivosti vůči nim.

A tak zásluhou *Budovce* a *Petra Voka z Rožmberka* byla dne 9. července 1609 schválena a královským *Majestátem* potvrzena úplná náboženská svoboda pro všechna vyznání víry, vytoužené zrovnoprávnění nekatolických vyznání, dále zrušení všech předchozích zákonů proti všem nekatolíkům a povolení ke stavbě všech nekatolických chrámů, kostelů, sborů nebo k jejich obnovení. *Martinic, Slavata, Lobkovic*, arcibiskup, nuncius *Caetana*, španělská a papežská diplomacie a jezuité sice ještě celou věc zdržovali svým novým zoufalým odporem a výstupy proti českým evangelickým stavům, ale *Rudolfově* rozhodnutí už přeci jen nezabránili, neboť i císař sám si byl ve chvílích svého duševního uklidnění vědom, že *Království české* je na pokraji krvavé občanské války.

„*Majestát znamenal obrovský úspěch české reformace. Zaručoval náboženskou svobodu evangelíkům, hlásícím se k české konfesi (novokališníkům, českým bratřím, luteránům) a jejich rovnoprávnost s římskými katolíky (a starokališníky) a vztahoval se na všechny vrstvy obyvatel, včetně královských měst a poddané jakékoli vrchnosti. Stoupenci české konfese se konečně ustavili v samostatnou církev (v jejímž rámci působila Jednota bratrská), její správa byla dána do rukou evangelickým stavům. Majestát jim svěřil i Karlovu univerzitu a potvrdil tak její evangelický ráz. Evangelické stavy dostaly dále právo svolávat své sjezdy i bez souhlasu panovníka a volit defenzory – obránce víry.*“ (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 63**).

Dne 12. července 1609 byla ona vzácná listina – *Majestát* – se sedmi body zaručujícími úplnou náboženskou svobodu odevzdána defenzorům (ochráncům víry). (Úplné znění textu je v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 2**).

Majestát obsahuje následující artikule:

„1. Všem třem stavům Království českého se povoluje svoboda náboženství podle konfesí české z roku 1575 a nejsou tedy povinni řídit se basilejskými kompaktáty.

2. Stavům se dává v moc a správu Karlova akademie i konzistoř pod obojí, která bude zřizovat české i německé kněžstvo a dosazovat je bez překážky arcibiskupa.

3. Jestliže by pod obojí chtěli budovat více chrámů a škol v městech, městečkách a na vesnicích, mají mít za tímto účelem svobodu.

4. Ve městech se mají lidé pod jednou i pod obojí snášet a nebránit pohřbům mrtvých těl v chrámech a na hřbitovech.

5. Žádný ze stavů nebo poddaných nesmí být nucen k jiné víře.

6. Král zachová se k pod obojím jako ke stavům Německé říše podle náboženského míru z roku 1555.

7. Král proti tomuto náboženskému míru nebude nic nařizovat a nic na něm měnit. Všechny předešlé mandáty, které proti tomuto směřovaly, se ruší.“ **(T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 398).**

Tento *Majestát* podepsaný králem *Rudolfem II.*, podepsali umírněný římský kalotík, nejvyšší purkrabí, pan *Adam ze Šternberka* a tajemník *Pavel Michna z Vacínova* na místě kancléře *Zdeňka Vojtěcha Popela Lobkovice* a jeho tajemníka *Jana Mencla z Kolsdorfu*, kteří svůj podpis naprosto odepřeli a prohlásili, že „náboženská svoboda odporuje jejich svědomí“ **(J. Fiala: Hrozná doba..., str. 63).**

Majestát se vztahoval pouze na Čechy a ve skutečnosti aktualizoval a znovu potvrdil *Smlouvu kutnohorskou* z roku 1485 o níž se opíraly české stavy a na *Moravě* mezi moravskými stavy byla smlouva zabudována v *Knize tovačovské* do zásad svobodného vyznání a víry a vzájemné náboženské snášenlivosti. Autorem knihy byl husitský právník, zemský hejtman *Ctibor Tovačovský z Cimburka*. Jeho kniha byla uznávána jako zemský zákoník. Tyto dva dokumenty (*Smlouva kutnohorská* a *Knihy tovačovská*) se staly v druhé polovině 15. století součástí zemských zákonů *Čech, Moravy* a *Slezska* i jejich výkladu.

Na potvrzení a doplnění *Majestátu* bylo podle králova přání učiněno zvláštní písemné tzv. „*Porovnání*“ jako zemský zákon upravující vztah mezi věřícími pod obojí (konfesionisty) a pod jednou – katolíky – s tímto obsahem:

1. Pod obojí ponechají katolíky při kostelích, obřadech, kolaturách, kláštorech, kolejích, privilegiích, platech a desátcích bez překážky. Stejně tak to slíbili katolíci druhé straně.

2. Král může na svých kolaturách dosazovat kněží pod jednou i pod obojí vysvěcených od arcibiskupa. To se netýká královských měst, neboť tvoří třetí zemský stav. Pokud se v obcích najde někdo, kdo by se chtěl řídit katolickým knězem, má toho užít bez rozepří a hádek.

Ve 3. článku se vymezují věci ohledně pohřbu a práv patronů a ve

4. článku se stanovuje, že pod obojí mohou stavět své nové kostely v královských městech (tedy i tam, kde je většina katolíků), také ve věnných městech a na královských statcích.

V závěru vzájemného „*Porovnání*“ bylo stanoveno, že „»kdokoli by budoucně při tom společném porovnání státi nemínil a nebo je rušiti chtěl, aby jej z okna vyhodili«. Spolu s *Majestátem* mělo být *Porovnání* základem a potvrzením náboženského míru v Čechách – kdyby ovšem oba doklady zachovávala celá římská strana. Nicméně *Majestát* zajišťoval svobodu

svědomí a náboženský smír a soužití v míře, jaká neměla v žádné jiné zemi obdoby a v případě dodržování odvracely nebezpečí občanské války, jaká v té době hubila Francii, některé německé země aj." (**J. Fiala: Hrozné doby...**, str. 63).

Kromě toho mírní katolíci zprostředkovali konfesionistům dokonalou amnestii u krále, že proti němu sbírali vojsko. Výlohy na toto vojsko, které pak vyrostly na 150 000 míšenských kop, byly uloženy k zaplacení celé zemi, tedy i katolíkům. Proto Slavata ve svých pamětech nadává mírným katolíkům do idiotů nevzdělaných v náboženství a literárním umění a se svými přáteli nikdy pro sebe neuznával ono závazné „Porovnání“.

Zřizování nové české církve potvrzené *Majestátem* vloženým do zemských desek bylo provedeno v posledních měsících roku 1609 zvláštní *Budovcovou* péčí. Jeho důstojností a klidem byly přetrženy vzniklé spory mezi luteránskými a bratrskými bohoslovci. Nová konzistoř se skládala ze šesti luteránských kněží, tří bratrů a tří členů univerzity. Do čela společné konzistoře byl zvolen od stavů a kněžstva luteránský kněz *Eliáš Šúd ze Semanína* jako administrátor, na druhé místo po něm jako senior byl postaven *Matěj Cyrus*, starší *Jednoty bratrské*.

Také byla předsevzata důležitá opatření, aby se znovu povznesla univerzita a aby byl zvýšen její vliv nad nižšími školami a aby byla zvelebena studia.

13.38 Leopoldovo neoprávněné vtržení do Čech

České království si však oddychlo jen na chvíli. Neuplynul ani rok a Čechy byly uvrženy do nových zmatků, které tentokrát vedly k neodvratnému osudnému převratu. Mezi radikály, kteří svým podpisem odmítli ratifikovat nový zákon o úplné náboženské svobodě byli vždy činní jezuitští agenti: *Berkové*, *Martinic*, *Slavata*, *Lobkovic* a arcibiskup. Tito všichni po podpisu neustále na *Rudolfa* naléhali, aby zákon zrušil. Přesvědčovali ho, že vydání zákona o svobodě ve skutečnosti ruší císařský *Majestát* a že v zemi nyní nastane úplná anarchie.

Jak *Bílek* dále píše, po celou dobu až do poslední chvíle také naléhal na krále *Rudolfa II.*, aby *Majestát* nepodepisoval, jeden z nejzarputilejších, nejnenávislivějších a nejprudších vůči protestantům, *arcikníže Leopold*, který byl, stejně tak jako jeho bratr a budoucí císař *Ferdinand Štýrský*, vychován od jezuitů v *Ingolstadt* ke slepé, fanatické poslušnosti. Byl neustále krajně netrpělivý a ve snaze dosáhnout svého cíle, především vlastní moci a postavení, nerespektoval žádné zákony a ignoroval jakákoli společenská pravidla a morální zábrany. Byl například jmenován pasovským a štrasburským biskupem ještě dříve, než dosáhl vysvěcení. S kněžským stavem však nebyl spokojen. Měl jiné představy. Jako kněz musel být neustále někomu podřízený.

Leopold se proto rozhodl hrát jinou, mnohem vyšší politiku, než se ubírat cestou duchovního. Využil příležitosti a svým podněcováním se podílel na půročním bojkotování podpisu *Rudolfova Majestátu* a po jeho podpisu pak spolu s *Rudolfovými* jezuitskými rádci a extrémistickými katolíky intervenoval za odvolání *Majestátu* a za obnovení královské moci. Posilněn prvními úspěchy, doufal, že vypudí *Matyáše* a odměnou za své služby, že bude od *Rudolfa* ustanoven za králova nástupce. Císař, v té době již choromyslný a silně zapomětlivý, byl chvíli na té a chvíli na oné straně. S velikým úsilím záští zaslepených jezuitů se ho nakonec přeci jen podařilo nasměrovat proti schválenému zákonu. Ale jeho druhého podpisu a odvolání už naštěstí nedosáhli.

Když tedy jezuité a katoličtí radikálové viděli, že to s císařem nikam nevede, rozhodli se jednat sami. Ani *Leopold* se nemínil vzdát své iluze o získání české koruny. Mezi ním a jezuitou proto urychleně proběhlo tajné jednání, na němž bylo dohodnuto, že vojenskou silou obsadí strategická místa v *Čechách*, svrhne *Matyáše* a jezuité, že přinutí *Rudolfa II.* k odvolání *Majestátu* a k dědičnému odevzdání české koruny do *Leopoldových* rukou. Politická situace v *Německu* tomuto plánu nahrávala. Vlivem jezuitů zde vládl již delší dobu zmatek, kterého nyní *Leopold* plně využil. Potají, v naprosté tichosti shromáždil na 12 tisíc žoldnéřů a v lednu 1611 s nimi nečekaně vtrhl do klidných *Čech*. Bez odporu se mu vzdaly *České Budějovice* a *Tábor* a než se česká knížata vzmohla k vojenskému odporu, bylo 13. února obsazeno *Leopoldovým* vojskem i *Menší Město pražské* a zločinnou smlouvou byl také vydán i pražský královský hrad.

Zradou od *Berků*, *Martiniců*, *Lobkoviců* a *Slavatů* byla přední česká knížata evangelických stavů uvězněna. Katoličtí radikálové v čele s jezuitou žádali jejich popravu a zrušení *Majestátu*. Kromě nich měli být popraveni ještě všichni protestantští pánové. Popravu měl schválit císař. Choromyslný *Rudolf II.* zločin na šlechticích, jejich vraždu, schválil, ale naštěstí s naplněním rozsudku opět váhal.

Pražané, pobouřeni zradou císaře a jeho trvalou neschopností hájit české zájmy a rozzuření pleněním a bestiálními zvěrstvy *Leopoldových* žoldnéřů na nevinném obyvatelstvu, ihned povstali k tvrdému odboji. Navíc se dozvěděli zprávu, že v jezuitských kolejích uchovávají jezuité záložní vojsko v počtu 300 mužů a že *vpád Pasovských* ve skutečnosti způsobili oni sami tím, že *Leopoldovi* dali signál k napadení a že také pomáhali i při zatýkání českých knížat. Rozběsnění *Pražané* proto vzali hlavní jezuitskou kolej útokem a byli by se jí i jezuitů zmocnili, kdyby kníže *Vratislav z Mirovic* nepřispěchal na pomoc a kolej neochránil svým vojskem a *Pražany* nerozehlal.

Při vlastizradě a zatýkání šlechticů kolaborovaly s jezuitskými patres a pak také s *Leopoldovými* žoldnéři i další katolické řehole. *Pražané* se proto ve vzteku a zuřivosti obrátili proti dalším řádům, zvláště *augustiánům*, *dominikánům*, *františkánům*, *kapucínům* a dalším. Vyplenili několik jejich kostelů a bez lítosti zabili mnichy, kteří se nestačili ukrýt. Tak byl například zničen 15. února augustiánský klášter na *Karlově*, jehož opata s několika mnichy *Pražané* pozabíjeli. Když *Leopold* a jezuité viděli, že se nyní ocitli uprostřed tvrdého odboje *Čechů* a že celá situace rychle krystalizuje do všeobecného povstání proti nim, pokládal své další setrvávání v *Čechách* za velmi nebezpečné a 11. března urychleně se svým vojskem opustil *Malou Stranu* a ustupoval směrem na *jižní Čechy*. Při tomto ústupu byl neustále pronásledován stavovským vojskem.

Zbývá česká knížata, protestantská i umírnění katolíci se vlivem neschopnosti a úskočnosti císaře a vlivem jeho zrady na českém národu rozhodli povolát krále *Matyáše*, aby převzal českou korunu. Král pozbyl své poslední přívržence. *Matyáš* dorazil do *Čech* a po dlouhém vzdoru se císař *Rudolf II.* dne 11. srpna 1611 písemně zřekl své královské moci a české koruny a brzy na to, 20. ledna 1612, zemřel a beze vsí slávy byl v tichosti pochován v královské hrobce u sv. *Víta* na pražském hradě, jako poslední z českých králů. Tichý, nenápadný pohřeb byl logickým vyvrcholením jeho působení jako císaře i jako českého krále. Jako císař zklamal *Rudolf II.* papeže a jezuitský řád svým podepsáním *Majestátu*, který vydal doslova „*proti vsí vůli papežově a jezuitské*“ (***Skála, I. 331***) a jako král zklamal *Čechy* svojí několikerou zradou a svojí neustálou nerozhodností.

Matyáš byl přijat za krále od protestantských stavů jen z nevyhnutelné potřeby. Při svém jmenování za českého krále se zavázal respektovat všechny dosažené náboženské svobody i *Rudolfem* podepsaný *Majestát*, který ovšem porušoval, jak mohl, neboť si počínal, jako kdyby

nebyl nikdy vydán, což nakonec vyústilo do dalšího stavovského odboje vyvrcho- leného povstáním 23. května 1618 a defenestrací dvou královských místodržících: *Viléma Slavaty* a *Jaroslava Bořity Martinice* z oken české kanceláře na *Pražském hradě*.

České stavy, nyní pod vedením protestantského pána z německého rodu, *Jindřicha Matyáše*, hraběte z *Thurnu*, předložily králi *Matyášovi* před jeho korunovací na podnět *Jindřicha z Thurnu* čtyři nové žádosti, konkrétně, aby měly české stavy právo konat krajské sjezdy, které *Ferdinand I.* potlačil bez zvláštního královského povolení. Dále aby mohly povolát vojsko k obraně kdykoli by uznaly za vhodné a potřebné pro hájení a obranu náboženské svobody, dále aby *Matyáš* stvrdil konfederaci mezi českými a slezskými stavy uzavřenou ještě před vydáním najestátu a aby schválil podobnou smlouvu, kterou učinily s druhými zeměmi *Koruny české* a se stavy uherskými a rakouskými, jinými slovy, aby schválil vytvoření konfederace protestantských stavů k obraně své víry mezi jednotlivými zeměmi *Koruny české* a také mezi celou *Korunou českou* a *Rakouskem* a *Uhry*.

Ale zásahem projezuitského, vídeňského biskupa, *kancléře Khlesla*, prvního *Matyášova* ministra, byly tyto všechny body odročeny na příští sněm. Pak byly při jejich projednávání na dalších sněmech vždy přerušeny tím, že jezuité záměrně vyvolávali nejednotu a rozkol mezi protestanty všech tří zemí nebo byla žádost uměle znovu odsouvána do pozadí. A tak nebyly vyřízeny ještě ani v roce 1614.

Vláda *Matyáše* byla oproti nadějnému očekávání unavených stavů plná uhýbání, chytristiky, kompromisů a spolčení s jezuity. Dokonce sebou do *Budějovic*, kam byl přemístěn z *Prahy* z důvodu moru, přivedl i *generála Buquoye*, který byl udajně nejvyšším velitelem křížové výpravy proti „*kacířům*“. Jezuité mu v *Budějovicích* vystavili na počest veliké slavnosti včetně divadelního představení, při kterém otevřeně napadali protestantská knížata.

Českým stavům začala docházet trpělivost, a tak, když se král *Matyáš* náhle obrátil na česká knížata, aby přispěla na válku proti *Turkům*, krátce odmítly, že nedají ani halíř, pokud jejich žádosti nebudou vyřízeny. Nakonec přeci jen svolily a několika penězi přispěly, když *Matyáš* slíbil, že na počátku příštího roku svolá generální sněm, kde se shromáždí zástupci všech jeho zemí a kde bude konečně rozhodnuto o zmíněných čtyřech žádostech evangelických stavů.

Evangelické stavy pak zřídily obranný výbor, který měl zasedat v *Praze* a kdyby bylo třeba, okamžitě shromáždít vojsko. Oba přední náčelníci, *Kolona z Felsu* a *Matyáš z Thurnu* odevzdali králi *Matyáši* spis, který byl téměř vypovězením války. Psali v něm, že je téměř holou pošetilostí shromažďovat vojsko proti *Turkům*, že je lepší zůstat v klidu a pokoji. Není také ještě zapomenuta výprava pasovských žoldnéřů a všelijaké dobrodružné tažení by mohlo krále *Matyáše* velmi snadno připravit o všechny tři koruny.

V pozadí za iniciativou krále *Matyáše* proti *Turkům* byl *ministr Khlesla*, který nyní ještě více přesvědčoval krále o nutnosti podniknout křížovou výpravu proti mohamedánům a aby se vyhnul generálnímu sněmu, na němž se mělo podle králova slibu především jednat o čtyřech žádostech českých stavů, svolal v srpnu roku 1614 do *Lince* sjezd zástupců jednotlivých habsburských zemí, od nichž doufal dosáhnoutí finanční pomoci. Ale tento sjezd se rozešel bez výsledku a král *Matyáš* byl konečně nucen svolat do *Prahy* generální sněm, jehož hlavním účelem bylo spojit v užší konfederaci jednotlivé *Matyášovy země* a sloučit v jednu obrannou jednotu české, rakouské a uherské protestanty.

Avšak pro nejednotu stavů, rozněcovanou *ministrem Khleslem* se jen ztěžilo podařilo vypracovat neúplný plán obranné jednoty, který navíc zůstal jen pouhým pokusem. Mnozí, jsouce spokojeni již s tím, čeho dosáhli, si už nepřáli nic víc, než jen nějakým ústupkem usnadnit

upřímný smír. Většina se v otázce o krajských sjezdech odloučila od svých vůdců a stavy pak svolily ke značné finanční pomoci.

13.39 Jezuitské pronásledování protestantů

Jak se však brzy ukázalo, generální sněm nic nevyřešil. Evangelickým stavům nebylo v podstatě vyhověno v ničem a král *Matyáše* se zde ukázal v pravém světle, neboť se řídil radami ministra *Khlesla* a radikálních katolických pánů. Aniž si to král *Matyáš* přesně uvědomoval, svým postojem se na sněmu zasadil o ještě větší volné, nekontrolovatelné působení jezuitů a jejich agentů po celém *Království českém*. Vedoucí protestantské strany se proto spojili s *protestanty* ostatních habsburských zemí, neboť očekávali, že *Matyášovo* zrádné a uhýbačné jednání přinese brzy své ovoce. A to se skutečně i stalo. Extrémističtí, radikální katoličtí pánové pod vedením jezuitů, jak píše **Bílek**, přestali respektovat závazný *Majestát* a přes všechny své závazky znovu nutili poddané, aby chodili na mše a přijímali výhradně pod jednou způsobou.

Tak vlivem tohoto svobodného a nekontrolovatelného působení jezuitů začali *Vilém Slavata*, *Martinic*, *Lobkovicové*, pražský arcibiskup *Jan Lohelius* (1612 – 1622) a další ilegálně pronásledovat na svých panstvích protestantské poddané. Zabírali jim chrámy, kostely, nutili je k účasti na mši, zakazovali podávání pod obojí, mládež směla jen do katolických kostelů a kdo se nezřekl kalichu, nesměl se ženit ani vdávat. Nastoupilo opět mučení, pokutování a vyvlastňování pozemků a majetků.

Například *Slavata* neudělil měšťanům v *Jindřichově Hradci* statut svobodného chrámu a naopak schválil čin jezuitů, kteří zabrali protestantský kostel pod obojím sv. Trojice i proti nemalému pobouření celého města. *Slavata* na podporu této loupeže dokazoval, že *Rudolfův Majestát* nedává poddaným lidem právo držet nebo stavět kostely proti vůli vrchnosti. Potom na popud jezuitů roku 1616 *Vilém Slava* přísně nařídil, aby na jeho panstvích přijímala všechna mládež obojího pohlaví oltářní svátosti jen podle římskokatolické liturgie, totiž pod jednou způsobou a aby nikdo, kdo by se nezřekl kalichu, nevstupoval v manželský stav a ani také v žádném městě neobdržel občanské právo.

Stejně tak pronásledoval *Martinic protestanty* na svých statcích nedbaje na jejich hrozby a varování ani na závazný *Majestát*. Na jeho *Slánském panství* byl od roku 1615 zvláště činným děkan na *Smečně*, *Jan Ctibor Kotva*, který pronásledoval protestanty a ústně i písemně je tvrdě kritizoval a pomlouval, zvláště pak *Jednotu bratrskou*, proti které napsal spis „*Mumraj*“, což bylo polemické pojednání plné nadávek. Také páčil jejich knihy, jako například roku 1615, kdy v bratrském kostele v *Kněževsi* posbíral dva a dvacet knih, které pak na bílou sobotu veřejně spálil na *Smečně*.

Radikální katolická vrchnost pak následovala příkladu těchto katolických vůdců. Na všech svých katolických a později i prokatolických panstvích stejně jako předtím na všech korunních panstvích byly protestantské knihy spáleny, nekatoličtí kněží byli znovu vypovídáni ze svých farností a nahrazováni katolíky. Právo, které bylo obyvatelům *Království českého* přiznáno a zaručeno *Majestátem*, bylo porušeno. Evangelíci si v korunních městech nesměli zřizovat žádné kostely ani sbory. Navíc král *Matyáš* určil, že duchovní správa v korunních panstvích a městech náleží výhradně pražskému arcibiskupovi *Janu Lohelioví*, kterého jsou povinni poslouchat i evangelíci. *Lohelius* pak dostal od krále *Matyáše* do své správy i všechny katolické a prokatolické farnosti, na kterých si arcibiskup počínal stejně tak krutě a bezohledně, jako na svých soukromých panstvích. Všude, kam sahala jeho pravomoc, okamžitě

odstranil protestantské duchovní a nahradil je katolickými kněžími nebo spolehlivými utrakvisty. Někteří poddaní, zvláště v *Hrobě*, se nechtěli vzdát své víry. Byli proto pokutováni a mučeni. Byli donuceni, aby prodali své pozemky nebo byli krutým způsobem ze svého bydliště vyhnáni. Nebylo ušetřeno ani měšťanů ani defenzorů. Jejich oprávněné stížnosti král zamítal s argumenty, že chce mít na svých statcích a v korunních městech tolik moci, kolik mají páni na svých statcích.

Proti *Jednotě bratrské, luteránům, kalvinistům, husitům* a dalším nasadili jezuité novou taktiku boje: O nekatolících začaly kolovat různé jezuitské písemnosti (letáky) v hojném množství plné těžkých obvinění z *čarodějnictví, bludů a pověr*.

Také na *Moravě* začal král *Matyáš* potlačovat na radu a na naléhání vídeňského biskupa *Khlesla* nekatolickou stranu. Prostřednictvím kardinála *Františka z Ditrichštejna* dělal král totéž, co v *Čechách*. Nejvyšší zemské úřady byly zase obsazovány výhradně prověřenými, věrnými katolíky. Do rad královských měst byli bráni proti všemu právu a královskému slibu výhradně katolíci. Městské rady v *Brně* a *Olomouci*, které byly složeny výhradně z katolických úředníků, začaly zajímat a věznit své nekatolické spoluobčany, kteří navštěvovali soukromé bohoslužby protestantské šlechty. Stejně tak byl trestán vězením i ten, kdo si do města pozval nekatolického kněze buď k nemocnému nebo ke křtu. Aby nekatoličtí měšťané nemohli v neděli navštěvovat venkovské bohoslužby, byly městské brány zavírány už v sobotu večer a v neděli otevírány dlouho po poledni nebo až pozdě odpoledne. V nekatolických vesnicích byly chrámy od katolické vrchnosti zapečetěny, v mnoha vesnicích proti právu došlo k odejmutí nejen kostelů, ale i domů a majetku farních nekatolíků a k předání toho všeho katolickým farářům i přesto, že v těchto vesnicích nebyl ani jeden jediný katolík. Katoličtí obyvatelé a kněží nedopouštěli, aby byla těla zemřelých pod obojí nejen z prostého lidu a poddaných, ale i z protestantských pánů a rytířů pochovávána řádným způsobem. A pokud se tak přesto stalo a katolická vrchnost se o tom dozvěděla, bylo nařízeno mrtvoly ze země vykopat a ze hřbitovů odstranit. Aby se tomu předcházelo, museli nekatolíci podle nařízení převážet těla svých zesnulých často až několik kolimetrů cesty, při čemž byli provázeni posměchem a nadáváním katolíků, že by dopřáli klidu a pokoje raději zvířatům a psům nežli kacířům.

Přísaha k Matce Boží a ke všem svatým byla od katolických úředníků přímo nekatolíkům vnucována, ačkoli právě toto konkrétně bylo sněmovním usnesením zakázáno. Nekatolickým vdovám nebývalo dopřáno se znovu provdat, jedině když přestoupily na katolickou víru. Ke svým dětem si nikdo nesměl najmout evangelického učitele a pokud by se toho někdo dopustil, byl nekompromisně potrestán dlouhým a těžkým žalářem.

Mnozí katoličtí pánové své nekatolické poddané, když nechtěli odstoupit od své víry, vyháněli ze svých statků a živností a nebo je často nutili navštěvovat katolické bohoslužby nemilosrdným bitím a mučením. Katolická vrchnost také zakazovala poddaným platit desátky nekatolickým kněžím, kterým byla od katolíků činěná všelijaká příkoří, například potupným nadáváním na veřejnosti, kamenováním jich nebo i veřejným linčováním či bitím na veřejnosti.

S takovým „*bohumilým*“ úsilím byla prováděna „*reforma*“ (obnova) katolického náboženství na *Moravě* za krále *Matyáše* a za jeho prostředníka kardinála *Františka z Ditrichštejna*, který nejvíce bojoval proti českým bratrům. Například jejich gymnázium v *Chropině* dal zbořit a zřídil tam katolickou školu, aby chropiňské okolí obydlené českými bratry a lutherány přivedl ke katolické víře.

Utlačování nekatolických obyvatel po celém území *Čech* a *Moravy* se stupňovalo. Skrze městské úřady se katolíci dostávali všude k moci. Ve velkých královských městech, jako *Brno, Olomouc, Hradec Králové, Jindřichův Hradec, Plzeň* a v dalších nastalo dokonce i věznění protestantských úředníků a měšťanů, pokud i přes zákaz navštěvovali protestantské bohosluž-

by nebo se z jakýchkoliv důvodů kontaktovali s nekatolickým duchovním nebo protestantským učitelem.

Protestantské školy byly zase zavírány nebo i přímo bourány. Jezuitské a katolické školy se začaly stavět v ještě větším počtu, než kdy předtím. Šlechtické rody *pánů z Ditrichštejna, Pernštejna, Lichtenštejna, páni Berkové, Lobkovicové, Haugvicové* a další se z podnětů jezuitů a projezuitských řádů – *kapucínů, dominikánů a františkánů* a s jejich pomocí snažily vši silou a všemi nelegálními a protizákonnými prostředky zavést co nejrychleji katolickou víru nejen na panstvích svých politických ochránců, například na *Bystřicku, Telčsku, Jaslovicku, Velkomeziříčsku, Valašsko-meziříčsku, Jedovnicku, Tovačovsku, Bohdalicku, Habřovansku, Vizovicku, Chropiňsku*, ale i ve mnohých dřívějších protestantských moravských městech jako například v *Brně, Olomouci, Mikulově, Holešově, Opavě, Jihlavě, Znojmě, Kyjově, Býteši, Kostelci, Libavě* a v dalších.

Jak dále píše **Bílek**, radikální, extrémističtí katoličtí šlechtici si roku 1615 předsevzali, že s pomocí jezuitů a projezuitských řádů násilně obrátí na katolickou víru všechny své poddané a nakonec celé české a moravské království. Začalo terorizování a týrání poddaných na nejvyšší možnou míru. Lidé bez rozdílu stavu, vzdělání, věku a pohlaví, kněží i laici byli pro svou víru bičováni, kamenováni, honěni psy, mučeni pomocí nástrojů, vyháněni z domovů, pronásledováni a štváni z kraje do kraje jak divá zvěř. Nastaly také intenzivní *jezuitské misie*, řízené zvláště z olomoucké a brněnské koleje do všech hlavních nekatolických měst a sídel, zvláště do *Ousova, Habrova, Zdounek, Lulče, Broumovic, Klobouk, Dubu* a do *Vsetína*. Jezuitské misionáře posílal *Ditrichštejn* i na biskupské statky do *Kroměříže, Moholnice, Svitav, Březové* a do *Libavy*. Například jezuita *Dingenauer* z olomoucké koleje provedl ve *Vsetíně* na panství *Albrechta z Valdštejna* (původně nekatolík a konvertity na římskou víru) katolickou reformu i s pomocí vojska a to s takovým „úsilím“, že mu tyto vojenské církevní exekuce musel zakázat i sám zemský hejtman *Karel ze Žerotína*, který ve své náboženské snášenlivosti káral přehmaty katolíků i nekatolíků.

Současně s katolickou „reformou“ (obnovou) se vzrůstal i protest a odpor všech obyvatel *Čech* a *Moravy* proti činěným příkořím moravským i českým nekatolíků. Ke králi přicházel jeden protest proti řádění jezuitů za druhým a jedna stížnost na katolickou vrchnost za druhou, a to úplně ze všech stran. Ovšem marně. Slaboch *Matyáš* nechával jezuitům a radikálům ve všem jejich počínání zcela volnou ruku, neboť se jejich sílící moci obával stále více.

Přesto se však v sérii nevyřízených nebo odmítnutých stížností objevil světlý okamžik. Dne 13. prosince 1618 podala nekatolická strana k zemskému sněmu v *Brně* stížnost s prosbou, aby přehmaty a nesrovnalosti byly zastaveny. Katolické stavy náhle uznaly stížnosti nekatolických stavů za oprávněné a přislíbily, že učiní nápravu a že jejich přáním vyhoví. Jak **Bílek** píše, katolíci se totiž obávali, aby se nekatolické moravské stavy nespojily s *Čechy* proti svému panovníkovi. Že se toto spojení ještě neuskutečnilo, mohli katolíci děkovat hlavně *Karlu staršímu ze Žerotína*, který, ač se již roku 1615 vzdal hejtmanského úřadu, byl přeci jenom i nadále aktivně zapojen do veřejných záležitostí a na sněmech napomínal moravské i české stavy ke smíření s panovníkem *Matyášem*. Češi však pevně trvali na tom, že pouze hájí svá práva a svobodu, kterou jim král navzdory všem škůdcům a nepřátelům království a náboženství dal a potvrdil.

13.40 Ferdinandův jezuitský boj

Rozzlobení protestantů v Čechách bylo již veliké a aktivita extrémistického křídla katolické strany zesílila ještě více, když v roce 1617 přijala tato radikální katolická strana za českého krále arcivévodu Ferdinanda Štýrského (6. června 1617 byl Ferdinand designován a 29. června 1617 byl korunován). Ferdinand splnil podmínku, bez které by nemohl být korunován, a sice, že potvrdil *Majestát* císaře Rudolfa II., což znamenalo, že náboženská svoboda měla trvat i nadále. Ovšem tento ústupek učinil Ferdinand s nevolí a s úzkostí, neboť měl obavu, že se tímto potvrzením náboženské svobody dostane do nebezpečí, protože ohrozí svoje spasení. Uklidnění získal teprve až na na výslovnou radu svých čtyř jezuitských rádců, kteří mu radili, že sice nikdo nemůže udělit nebo schválit náboženskou svobodu zakotvenou v *Majestátu*, aniž by tím nevzniklo nebezpečí pro jeho spasení, ale naštěstí, že žádný slib podmíněný podmínkou, která vede k šíření protestantského „kacířství“, není závazný a může se s čistým svědomím porušit. Navíc jezuité Ferdinandovi radili, že přijetím hotového skutku (zde konkrétně schválení *Majestátu*) se nedopouští smrtelného hříchu. „*»Ostatně, co prý platí vynucený slib?« »Chvála Pánu Bohu,« pravil Ferdinand Slavatovi, »že se toto mé korunování vykoná bez urážky mého svědomí.«* (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 407).

Stejně tak se podmínkou náboženské svobody necítili zavázáni ani pánové Slavata, Martinic, Lobkovic a další radikálové z katolických řad, kteří se rádi prohlašovali za horlivé, věrné katolíky, což dali také okamžitě okázale najevo, když veřejně vyhlásili, že se oni sami necítí být tímto potvrzením *Majestátu* zavázáni.

Ferdinand štýrský, který byl vychován u jezuitů v *Ingolstadt*, se neodvažoval učinit žádné své rozhodnutí, dokud neměl od svých jezuitských zpovědníků a jezuitských rádců potvrzeno, že se při těchto rozhodnutích nedopouští hříchu. V době jeho nástupu na český trůn byl veden jezuitským zpovědníkem *Villerym* (1597 – 1619) a později *Becainem* a *Lamormainem*. Pokaždé to byli muži hluboce prosáklí fanatickými zásadami *Tovaryšstva Ježíšova* a totéž vyžadovali i od Ferdinanda. Vídeňský jezuitský kněz *Lamormain* vypravuje, že jednou pohrozil císaři odepřením rozhřešení, jestliže by z lidských důvodů nechtěl učinit žádané opatření.

„*Pod vlivem svého jezuitského zpovědníka Villeryho začal Ferdinand okamžitě bojovat ve svém novém království s protestantismem.* (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 180).

Učení jezuitů o „protestantském kacířství“ se nikdy nezměnilo a nikdy také nezmění. Ferdinandovi byla neustále na každém kroku jeho vlády připomínána jezuitská zásada z *Ingolstadtu*, že „*katolický vládce se dopouští hříchu, nechá-li kacířů bez trestu. Více se hřeší, když je vláda mírná, než když je násilí. Náboženská svoboda odporuje boží vůli a náboženská snášlivost je příčinou všeho zla. Vší silou a všemi prostředky musí král podporovat činnost svaté inkvizice proti kacířům a odpadlíkům.*“ Jezuité neustále Ferdinandovi vštěpovali zásadu, že „*on je vyslancem nebes, ustanoveným, aby na zemi uvedl mír vyhlazením odbojníků církve a bezbožníků.*“ Po celý jeho život mu jeho zpovědníci připomínali tuto povinnost a kdyby váhal, ukazovali mu otevřené peklo. (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 407).

Zachované výpisky z jakési příruční knihy panovníkova zpovědníka svědčí o tom, v jaké škole byl Ferdinand vychován:

„*»Protože vládcové jsou Bohem ustanovení ochránci svaté víry a církve, zda-li přihlížel císař k tomu, aby se církvi dostalo opět jejího práva a aby poddaní vzdávali úctu duchovenstvu, farářům a vyšším úřadům? Zda-li nezdržoval činnost svaté inkvizice proti kacířům a odpadlíkům? Zda-li nezanedbával vykonávat její rozkazy a poskytovat jí potřebnou ochranu?*

Protože cílem života je věčná spása, je panovníkovou povinností vést své poddané k dobrému životu, aby si zasloužili věčnou blaženost a nařizovat věci potřebné ke spasení. Vzorem

této vlády byla patriarchální neomezenost (absolutismus). Panovník ustanovený od Boha sice slyší přání poddaných, ale jeho vůle je všemocná. Svobody stavů jsou jen žalostným následkem náboženských rozkolů a nesvárů.«

»V zemích, kde existuje několik vyznání,« (odpovídal Ferdinand roku 1609 štyrským stavům) »nevládne ani vzájemná důvěra ani milost nebeského Pána, ale důvěrou se rozmáhá vždy rostoucí zkáza a porušuje se politické blaho.«

»Poddaní a drobná šlechta,« (praví Ferdinand jinde) »mají vyznávat totéž náboženství, jako jejich pán.« (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 407 – 408).

Král Ferdinand postupoval ve všech svých zemích přesně podle těchto jezuitských pravidel. Jeho heslem bylo: „*Legitime certantibus corona*“ – koruna přísluší bojujícím za právo – a tomuto heslu vděčí i za katolizační „úspěchy“ v prvních letech své vlády. Díky jezuitské výchově a díky jeho fanatické barokní zbožnosti založené na silném citovém vztahu k Panně Marii a svatým a Kristu byla jeho katolizace vždy tak nečekaně prudká, násilná, represivní a tvrdě nekompromisní, že bez vážného odporu uvedl římskokatolickou víru ve všech svých vnitroeurospkých zemích, které byly od samého počátku „nakaženy kacířstvím“. Každého, kdo se mu postavil do cesty okamžitě zničil. A totéž měl v úmyslu, jsa povzbuzen svými úspěchy, provést i nyní v Čechách k nemalé radosti Lobkovicově, Slavatově a Martinice, jenž Ferdinanda oslavovali jako vládce, který konečně přesně vyhovoval jejich srdci, jejich plánům a přáním.

Celá tato ideologie o povinnosti katolického vladaře pečovat o katolickou spásu jeho poddaných je výplodem morální teologie, „*kteřá byla od druhé poloviny 16. století intenzivně rozvíjena především v řeholním prostředí, velice výrazně kupříkladu v jezuitském řádu. Kompendia katolické morální teologie z přelomu 16. a 17. století uvádějí mezi povinnostmi vládnoucích (panovníků, pozemkových vrchností, rodičů) péči o duše ovládaných (obyvatel, venkovských poddaných, dětí). Motiv zodpovědnosti panovníka za duše obyvatel jeho země proto není nijak výlučný, zcela stejně bylo přístupováno v procesu rekatolizace ke šlechtickým vrchnostem – i ty jsou upozorňovány, že »každá vrchnost o spasení duší poddaných svých (majíce z nich před trůnem Božím počet vydati) pilně se starati povinna jest« (z dopisu tzv. reformační komise Anně Julianě Beřkovské z 23. prosince 1628).*

Jestliže jsme upozornili na zájem jezuitského řádu o morální teologii, měli bychom také připomenout skutečnost, že zpovědníci bývalého studenta jezuitské koleje v Ingolstadt, arcivévody Ferdinanda Štyrského, později císaře a krále Ferdinanda II., byli vybíráni právě z řad Tovaryšstva – P. Bartoloměj Villery (Bartolomeus Villerius), P. Martin Bekan (Martinus Beccanus) a samozřejmě i poslední a nejznámější z nich, P. Vilém Lamormain (Gulielmus Lamormaini). Lamormain nastoupil do úřadu císařova zpovědníka a kazatele v roce 1624 a z tohoto roku je zachován i jeho dopis řádovému generálovi, v němž vyjádřil rozhodnutí užívat při zpovědi císaře příručku (zpovědní zrcadlo) sepsanou bývalým generálem řádu P. Claudiem Aquavivou. Nesla název »*Instructio pro confessariis principum*« a byla určena speciálně pro zpovídání panovníků.

Toto rozsahem nevelké, ale obsahem významné dílko bylo nástrojem, pomocí něhož měli jezuitští zpovědníci dbát o správu duší svých mocných a urozených svěřenců. Bylo sepsáno obvyklou formou otázek, a je tedy velmi pravděpodobné, že Ferdinand II. při zpovědích odpovídal páteru Lamormainovi na následující dotazy: »Zda připustil, aby v jeho zemích vzrůstalo kacířství, nebo zda nezabránil, i když mohl, protivenstvím vůči katolickému náboženství? Zda byl ochráncem nebo příznivcem kacířů?« Takové otázky měly císaři neustále připomínat, že boj proti nekatolickým vyznáním je jeho přední panovníckou povinností. Není proto divu, že se poukaz na tuto povinnost objevil i v klíčovém rekatolizačním dokumentu, jímž byl patent

z roku 1627. Podle papežské kurie i podle španělských Habsburků měl císař působit v konfesivně rozdělené Evropě jako nekompromisní zastánce katolické víry, měl být její záštitou – a to od něj očekávali samozřejmě především v zemích, kde bezprostředně panoval, tedy na území habsburské monarchie. Zatímco u Ferdinandových předchůdců byl boj s nekatolickými konfesemi v nábožensky složitém prostředí českých a rakouských zemí i Uher velmi komplikovaný a jeho výsledky byly přinejmenším problematické, sám Ferdinand II. mohl díky porážce stavovského povstání přikročit k nelítostné a plošně provedené rekatolizaci českých a rakouských zemí. A tak na uvedené otázky svého zpovědníka jistě s nejčistším svědomím odpovídal záporně." (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace šlechty v Čechách..., str. 18 – 20**).

V roce 1638, tedy rok po Ferdinandově smrti pak mohl právem Ferdinandův poslední jezuitský zpovědník, kněz Vilém Lamormain, hrdě vydat svou malou knížku „*Ferdinandi II. Romanorum Imperatoris virtutes*“ (Ctnosti římského císaře Ferdinanda II.), v níž pochvalně z pohledu katolického náboženství a jezuitského řádu popsal panovníkovu osobnost a vlastnosti. Spokojený jezuita zemřelého císaře a odchovance ingolstadtských jezuitů oslavuje jako člověka plného kladů, ctností a jako „ideál správného katolického vladaře podle představ Tovaryšstva Ježíšova“. (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace..., str. 84 – 85**).

13.41 Uzákonnění katolicismu – vše dovoleno

Hned po přijetí Ferdinanda za krále předvolala královská rada několik předních členů odporu a ostře je pokárala. Ferdinand byl rozhodnut postupovat proti všem, kdo se jemu nebo katolické církvi protivili. Tak byl okamžitě 5. října 1617 sesazen z vysoké funkce nejvyššího úřadu *karlštejnského* purkrabí vynášejícího ročně 8 000 tolarů Jindřich Matyáš Thurn. Na jeho místo nastoupil Jaroslav z Martinic, kdežto Thurn dostal jen úřední místo dvorního sudího s platem 400 tolarů.

Radikální katolíci dostali od krále také nařizeno urážet, tupit a pomlouvat všechno, co s protestantskou vírou souvisí. Toto povolení vyšlo ve skutečnosti od králových jezuitských zpovědníků. Nejvyšší zemští úředníci, extrémističtí, radikální katolíci se ihned dali do díla, které král nařídil iniciací jezuitů.

Čechami se proto nesly zprávy, že Luther byl zloděj, lupič, lhář, odpadlík, ďáblův kamarád, smilník a jeho učení, že je Istivé, bezbožné a falešné a jeho víra, že je čistá víra ďáblová. Protestanti byli zahrnováni potupami a urážkami. Byli prohlášeni za křivopřísežníky a nevěrníky.

V Kladsku nadávali jezuité protestantům do luteránských šašků, zlodějů a zrádců. Nekatolická literatura byla konfiskována a ničena. Protestantské chrámy a kostely byly zavírány, jejich hřbitovy rušeny.

V Horním Hlohově byli protestantští příbuzní katolíků veřejně od biřiců prohlášeni za křivopřísežníky a nevěrné lidi. Kněží protestantů pak byli udáváni, jejich knihy byly zakazovány a zabavovány, Rudolfův *Majestát* byl vyhlášen za hanebnou a neplatnou smlouvu. Protestantům byly odnímány jejich chrámy a hřbitovy a pokud se scházeli potají, byli obviňováni z úkladů a ohrožování. Byli vězněni a na svobodu byli propuštěni teprve tehdy, když se zřekli své víry. Byli odstraňováni ze všech úřadů bez rozdílu důležitosti a všechna jejich místa byla vyhrazena odpadlíkům. Přestupy na úřední místa byly sjednávány za peníze. Důchody nekatolických duchovních byly zabavovány.

Děti protestantů nebo těch rodičů, kteří byli oddáni luteránským knězem, byly všeobecně prohlášeny za nemanželské. Protestantské rodiče pak byli uvězněni tak dlouho, dokud se ne-

zřekli své víry a jejich děti byly prohlášeny za sirotky a byly unášeny a zavírány do jezuitských klášterů a kolejí, kde bylo jejich svědomí znásilňováno. Ovšem stejný osud potkal i mnoho takových dětí, jejichž protestantští rodiče byli ještě na svobodě. Děti byly jednoduše uneseny a zavřeny do jezuitských kobek v klášteřích a kolejích. Těžko lze popisovat a líčit, co se pak s těmito dětmi dělo. Smrt mnohých v jejich utrpení nebo při jejich mučení už byla jen milosrdným vykoupením a vysvobozujícím koncem.

Poddaní byli nuceni účastnit se katolických obřadů a museli se veřejně přiznávat k tomu, jak neskonale touží po návratu k římské víře. Pokud odpírali, byli v nejlepším případě vyhnáni nebo uvězněni. Katoličtí a jezuitští kněží rozněcovali všemi prostředky fanatičnost svých věřících a veřejně štváli proti všem vrstvám nekatolického a protestantského obyvatelstva. Zavrhovali jakoukoliv náboženskou snášenlivost. Odmítali dávat rozhřešení vesničanům, kteří byli přítomni „kacířským“ křtům, svatbám nebo pohřbům. Zakazovali smíšená manželství a na udělení výjimky platila velmi přísná pravidla a to jen ve velmi vzácných případech.

Jezuité, jako například jezuitský kněz *Ondřej*, kázali, že „*lépe je mít v domě čerta, nežli luteránskou ženu, protože ďábel může být vymícen zaklínáním a svěcenou vodou, zatímco na protestantské ženy nic neplatí a nepomáhá.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 409**).

Tak byly během krátké doby několika let zcela pošlapány všechny svobody a práva protestantů, za něž se král a císař zaručil svým *Majestátem*, svou autoritou a svým jménem.

13.42 Rok 1617 – odboj evangelických stavů

Hlavní úsilí katolické reakce směřovalo proti královským městům. Dne 4. listopadu 1617 byl podepsán tzv. *Restituční edikt*. Týkal se pravomoci královských rychtářů v tom smyslu, že zde byly potlačeny téměř všechny obecní výsady a privilegia. Budoucí výhradně římskokatolický rychtář měl ve všech shromážděních obce například sedat na předním místě, zkoumat a kontrolovat obecní účty, bez jeho vyjádření a konečného slova byla všechna usnesení obce neplatná, dával svolení ke konání všech porad a stání apod. Všechno, co souviselo s nekatolickým náboženstvím bylo ediktem zrušeno. *Edikt* nařizoval uvedení katolické víry a všeho, co s tím souvisí do všech obcí *Čech a Moravy* (a později i do *Německa* a roku 1629 také do *Dánska a Nizozemí*). Zrušil všechno, co souvisí s náboženskou svobodou a s nekatolickým náboženstvím. *Protestantům* byly odebrány všechny přináležející kostely, sbory a církevní statky a dříve zabrané kláštery. Poprvé tak bylo v *Čechách* politické taktiky, která terpev později byla aplikována na *Německo* a na jiné evropské státy.

Sotva se trochu utišila bouře protestantů vyvolaná nařízením ze 4. listopadu 1617, vyšel náhle *nový dekret*, který zakazoval vydávání všech písemností (spisů, knih, letáků, kázání apod. tiskovin), které by se jakýmkoliv způsobem protivily katolické víře nebo by se stavěly proti katolické vládě, katolickým úředníkům, jezuitům nebo jejich duchovním. Současně byla přes tzv. *Českou kancelář* zavedena velmi přísná *cenzura* všeho, co se psalo a tisklo nebo bylo připraveno teprve v rukopisech. Kancelář dávala výhradní povolení k tisku a ke zveřejnění. Pokud se tomuto rozhodnutí kdokoli nepodřídil, byl okamžitě přísně potrestán pokutou a vězením nebo vyhnáním.

Všichni nekatoličtí úředníci ve všech městských úřadech byli nekompromisně sesazeni a na jejich místo nastoupila katolická rota, která často neuměla ani číst, ani psát a která vůbec nebyla ve volbách měst a vesnic lidmi zvolena. Ty městské úřady, které se odvážily být i jen ke slabému odporu, obdržely přísná napomenutí. Například písař a radní *Nového Města pražského*, mistr *Valentin Kochan z Prachové* a žatecký primas *Maxmilián Košťálek*, kteří žádali jmé-

nem městského stavu na sněmu roku 1617, aby *Ferdinand* před přijetím za krále potvrdil *Majestát*, byli sesazeni z úřadu a nahrazeni katolíky. V *Litoměřicích* zase žádal podkomoří *Purkhart Točnick* z *Křimic*, aby bylo městské právo uděleno dvěma katolíkům, kteří již delší dobu rušili svými výstřednostmi klid a pokoj města. Konšelé to pochopitelně odmítli. *Purkhart* je zahrnul výčitkami a nadávkami, primasa a dvě radní osoby, mezi nimi mistra *Pavla Stránského* dal uvěznit a držel je v žaláři tak dlouho, dokud jejich kolegové na radnici neustoupili. Potom hned při první reorganizaci rady byl jeden z těch dvou raubířů (nyní měšťanů) jmenován *Purkhartem* za konšela i přesto, že neobdržel ani jeden jediný volební hlas a naprosto nevyhovoval podmínkám zákona. Podobně tak bylo postupováno i v dalších městech.

Útisk a bezpráví se stalo českému, moravskému a slezskému národu denním chlebem. Odevšad bylo slyšet pláč a nářky. *Malostranští* si v květnu 1618 ztěžovali na to, že královští hejtmané s nimi zacházejí jako se svými poddanými. Katolíkům se uděluje právo měšťanů na pouhé poručení z kanceláře nebo z komory nebo i jen na pouhé vzkázání, zatímco protestanté je nemohou obdržet vůbec. Jakákoliv reorganizace na úřadech byla vždy doprovázena nespravedlností a podvodnými vyvěrajícími z nenávisti vůči nekatolíkům.

Tímto nestydatým nátlakem, podvodem, zradou a nerespektováním zákona a práv nekatolíků se dostali na úřady samí stoupenci krále a dvora téměř ve všech městech. Když svolali defensoři roku 1618 všeobecný sjezd evangelické strany, aby protestovali proti útokům, které na evangelíky katolická strana dělala, mnoho měst se ze strachu již vůbec neozvalo nebo se přímo oddělilo od protestantských stavů s prohlášením, že kromě císaře nechtějí znát žádného jiného krále a že žádného jiného pána a defensora nepotřebují. Mnoho měst také přímo odmítlo na sjezd přijet s tím, že jim současný stav vyhovuje a že není třeba nic měnit. A když začaly být bořeny protestantské chrámy, sbory a kostely a houfně začaly být rušeny protestantské hřbitovy, naplnila se poslední kapka mlčenlivosti a trpělivosti evangelických obyvatel celého království.

*„To byl signál k vypuknutí náboženské války, která příštích třicet let nechávala Evropu v nejistotě. Když nešťastné události v Praze roku 1618 daly podnět k otevřené vzpouře, pokusil se nejprve starý panovník Matyáš o kompromis, ale neměl dost síly k tomu, aby krále Ferdinanda, ovládaného jeho jezuitským zpovědníkem, přemohl. Tím byla poslední naděje na smířlivé urovnání konfliktu ztracena.“ (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 181 – 182).*

Míra útisku a křivd, jimž byli protestanté vystaveni, byla dovršena událostmi ve dvou německých městech ležících na pomezí země, v *Broumově* a v *Hrobě*. *Broumovský* opat, *Wolfgang Selender* zakázal tamnějším protestantům vykonávat bohoslužby v jejich evangelickém kostele, který byl roku 1612 nově postaven. K tomuto zákazu dostal výslovné nařízení královské rady. Obyvatelé však toho nedbali. Defensoři se jich ujali, takže nařízení královské rady, aby byl chrám uzavřen, nebylo realizováno. Ani nebylo uposlechnuto přísného rozkazu, který vydal v *Pradubicích* zástupcům *broumovského* obyvatelstva roku 1617 král *Matyáš*, když se vracel do *Vídně*, aby odevzdali opatovi klíče od chrámu. Obyvatelé nejen neuposlechli, ale chopili se i zbraní, když v březnu roku 1618 přijela do *Broumova* královská komise, která se snažila přimět *broumovské* k realizaci nařízení. Musela však odjet s nepořízenou. A i přesto, že osm předních měšťanů vyslaných do *Prahy* zde bylo okamžitě uvězněno, neustoupila obec od svého práva a od svého odporu vůči královské radě.

A stejně tak i v městečku *Hrob* dal *pražský arcibiskup Jan Lohelius* roku 1614 zavřít protestantský kostel, i přestože jeho právo na město bylo silně pochybné. Nespokojil se však jen s tím, že zakázal protestantům vykonávání bohoslužeb. Očividnější porušení zákona nastalo, když jim zakázal navštěvovat okolní chrámy a navíc ještě trestal osoby, které se jeho nezákonným nařízením protivily. Jeho úředník, dr. *Ponzon*, se snažil přivést poddaný lid k ří-

ské víře vyhrožováním a týráním. Arcibiskup, jsa rozzlobený jejich „*kacířskou zavrzelostí*“ nakonec rozkázal protestantský kostel (evangelický chrám) zbořit, takže byl ve třech dnech, 11. – 13. prosince roku 1617, úplně srovnán se zemí.

13.43 Vypovězení jezuitů z Čech a české stavovské povstání

Tyto všechny události, jimiž katolíci v zásadě popírali *práva českých, moravských a slezských protestantů* potvrzená *Majestátem*, způsobily veliké pnutí nejen v *Čechách*, ale i v *Německu*. Defenzoři podle privilegia, které jim povoloval a zaručoval *Majestát*, svolali do *Prahy* dne 5. března 1618 *protestantský sjezd*. Na něm *Thurn* přednesl stížnosti a žádosti evangelíků, dožadujících se spravedlnosti a náboženské svobody vyplývající z *Rudolfových* dekretů, *Majestátu* a z předkorunovačnické slibu *Ferdinanda*. Sjezd současně obnovil konfederaci s *protestanty* z okolních států a domáhal se pomoci a zakročení ostatních korunních zemí.

Požadavky byly předány jak císaři tak také *králi Matyášovi*. Evangelíci se v nich dožadovali spravedlnosti. Sjezd byl pak odročen na květen, kdy stavy očekávaly královu odpověď. Král *Matyáš* přijal stížnosti evangelíků jen s velkou nelibostí a po projednání s *arcivévodou Ferdinandem* všechny požadavky nejen odepřel, ale dokonce s hněvem jim přísně zakázal konat jakékoliv další sjezdy a jakákoliv další shromáždění a pohrozil všem, kdo by neposlechli jeho rozkazu. Touto *Matyášovou* odpovědí byly stavy velmi rozhořčeny a uraženy. V odpovědi poznaly taktiku a diplomacii královských místodržících, zvláště *Martinice* a *Slavatu*. Časem se skutečně potvrdilo, že tito dva a ještě další odpověď doopravdy sepsali, čímž jejich neoblíbenost v *Království českém* mezi prostými lidmi vzrostla ještě víc. Evangelické stavy zároveň získaly důkazy, že v pozadí za odpovědí jsou také jezuité a *páni z Lobkovic*, čímž vůči nim vznikla ještě větší nenávisť a rozhořčení, než jaká byla před sjezdem.

Protestanti se rozhodli nedbat zákazu krále *Matyáše* a pevně se rozhodli znovu sejít v květnu roku 1618 tak, jak si to předtím odhlasovali. Spoléhalo na zákon, který jim zaručoval obranu. K uskutečnění květnového sjezdu napomohlo i urážení evangelických stavů a vyhrožování ze strany jezuitů a katolických šlechticů, že budou stejně všichni *Ferdinandovým* vojskem vyhubeni.

Jak píše **Bílek**, nedá se upřít, že značnou příčinou odboje byla osobní zášť a ješitné pletichy *hraběte Thurna* a jeho mnohých pomocníků, avšak soukromé ctižádostivé snahy by nebyly strhly většinu evangelických stavů, kdyby nebyli evangelíci ohrožováni spiknutím proti jejich náboženství. O tom nelze pochybovat. Dosvědčují to zákulisní pikle dvoru osnované *prvním ministrem Khleslem*, který se vyslovil pro násilné rozhodnutí zmíněné *Matyášovy* odpovědi. Tyto pikle byly totiž od mnohých prozrazovány.

Tak například *Pavel Michna*, tajemník české královské kanceláře a pravý náčelník spiknutí katolické strany ohlašoval, že budou defenzoři pohnáni před soud, jen co se *Ferdinand* ujme vlády, *Praha* dostane stálou vojenskou posádku a pak nemine půl roku a všichni měšťané, že budou muset být katolíky. Také, že usnesení *Rakouského domu* je takové, aby v budoucnu nebyla trpěna v evropských *Ferdinandových* zemích žádná jiná víra než katolická. *Jakub z Tepence*, hejtman *Královského mělnického panství* se posmíval a tvrdil, že když nový král dosedne, pak že musí být všichni jednoho náboženství a že bude mnoho Petřů, kteří zapřou svoji víru. Na argument: „*K čemu pak tedy král učinil přísahu?*“, *Tepenec* odpověděl: „*Když nebyl Ferdinand povinen podobnou přísahu dodržet v dědičných zemích, nebude povinen ji dodržet ani Čechům.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 412**).

Jistý krumlovský měšťan, jezuita, který se přestěhoval do *Prahy*, protože byl pronásledován pro víru ve své obci tvrdil, že do pěti let bude v *Praze* stejně jako jinde. Všude, že bude jedna římská víra a nejvyšší mincmistr *Vilém z Vřesovic* prorokoval, že *Thurn*, *Šlik*, *Vilém starší z Lobkovic* a „*Kozí bradka*“ (*Budovec*) neponesou své prázdné makovice z *Prahy* domů.

Tyto výhrůžky byly poslední kapkou do poháru trpělivosti. Rozhněvaní protestantští šlechtici se sešli 18. května 1618 v *Praze* a tím byl ve skutečnosti zahájen odboj, ke kterému byli odhodláni. Knížata sepsala prohlášení, které bylo následující neděli čteno městskými faráři z kazatelen ve všech kostelích celého království. Dne 21. května 1618 byl zahájen v *Karolíně* sjezd protestantské strany podobojí, na který tentokrát přišli zástupci téměř všech českých a moravských měst i přesto, že *Slavata*, *Martinic* a *Lobkovic* vyhrožovali a dělali všechno proto, aby na sjezd nikdo nepřišel a aby byl sjezd co nejvíce bojkotován.

První den sjezdu minul klidně. Na sjezdu se knížata rozhodla písemně odpovědět královským místodržícím, králi a také císaři, co si o jejich chování a diktátu myslí. Šlechtici jednali podle pravidla, že když není král s císařem zavázán dodržet *Rudolfův Majestát*, že ani oni nejsou povinni jejich rozkazy uposlechnout. *Thurn* a jeho přátelé viděli v tomto odboji navíc vhodnou příležitost k vykonání již dávno zamýšleného záměru, odstranit habsburskou dynastii, která prostřednictvím *Slavaty*, *pánů z Lobkovic* a *Martinice* českému národu jediné škodila. K tomu se odhodlali přinutit evangelické stavy třeba i mocí a překazit jakýkoli pokus o opětný smír mezi stavy a zmíněnými škůdci.

*„Ale druhého dne zmocnila se shromážděných podrážděná nálada podněcovaná poplašnými zvěstmi o násilnostech chystaných vládou proti stavům. Vášnivý hrabě Thurn mluvil již veřejně o potřebě provést nějakou »demonstraci« proti nepřátelům Majestátu a v soukromí prý vykládal známým, že stavové musí některé své nepřátele vyházeti oknem. A téhož dne vůdcové stavovští, mezi nimiž byli i Budovec i Thurn, usnesli se na důvěrné schůzi v domě Smiřickém na Malostranském náměstí (u Montágů), že královští místodržící jakožto rušitelé Majestátu a nepřátele stavů mají býti svrženi z oken královského hradu.“ (K. Krofta: **Bílá hora, Tiskový odbor České státoprávní demokracie, Praha, 1918**).*

V úterý 22. května 1618 se skutečně sešli stavovští náčelníci *Henrich Mates hrabě z Thurnu*, *Václav Vilém z Roupova*, *Linhart Colona z Felsu*, *Oldřich Vchynský z Vchynic*, *Václav Budovec* a *Albrecht ze Smiřic* na tajné schůzce konané v domě *Albrechta ze Smiřic* (v Bílkově době se dům nazýval „*U Montágů*“) a dohodli se vydat na smrt své největší nepřátele, zvláště *Martinice* a *Slavatu*. Toto usnesení se zrealizovalo jako třetí pražská defenestrace hned následujícího dne ve středu 23. května 1618.

Když stavovští šlechtici hned časného rána vyslovili na sjezdu veřejně svoji žalobu a obvinění na základě šetření shromážděných faktů a jasných důkazů, že *Martinice* a *Slavatu* jednoznačně považují za rušitele *Majestátu*, byli tito škůdci shromážděnými prohlášeni za hlavní nepřátele českého státu a za ničitele obecního dobra a za odbojníky *Království českého* vůbec. A ještě téhož středečního rána 23. května pak byli tito agenti habsburského rodu a jezuitů i se svým tajemníkem *Filipem Fabriciem* v jejich hradní kanceláři obviněni *hrabětem Thurnem* a jeho přáteli z vlastizrady a po vynesení rozsudku byli vyhozeni z okna královské kanceláře ven do příkopu. *„Třetí nesmiřitelný katolík Zděnek Vojtěch Popel Lobkovic úřadoval ve Vídni, další dva katolické členy zemské vlády Adama ze Sternberka a preláta Děpolta Lobkovice, kteří se nechovali k evangelíkům nepřátelsky, propustili povstalci v pokoji domů.“ (J. Fiala: **Hrozné doby..., str 66**).*

Jak **Krofta** ve svém spisu shrnuje: *„Usnesení to stalo se skutkem ve středu 23. května. Ozbrojení stavové nahrnuli se časně ráno do kanceláře královské (v druhém poschodí hradu královského), zasypali tam přítomné místodržící důtklivými stížnostmi a výtkami a prohlásivše*

zvláště dva z nich, Martinice a Slavatu, za provinilé proti Majestátu, za své nepřátele, za rušitele pokoje a obecného dobra a blaha, vyhodlili je oba a za nimi jejich písaře Fabricia oknem. Mimo nadání všichni tři zůstali na živu, pouze Slavata utrpěl těžší zranění. Ale násilný čin stavů tím nepozbyl svého revolučního rázu. Jeho význam byl tím větší, že nebyl spáchán ve chvílkovém vzrušení myslí, nýbrž podle předchozího dobře uváženého rozhodnutí. Vůdcové stavů se k němu odhodlali s rozvahou, chtějíce tak přinutiti stavy k rozhodnému a jednotnému postupu proti dvoru. Jak Thurn pověděl, byli přesvědčeni, že stavům nezbývalo nic jiného než se buď vzdáti Majestátu, t.j. těžce vybojované náboženské svobody, nebo »extrema tenti-rem«, se pokusiti o nejzazší. Aby pak k tomu byli strženi všichni stavové, bylo třeba učiniti něco, co by jim znemožnilo váhání a ústup, bylo třeba spáliti za sebou mosty. Toho bylo defenestrací dosaženo." (**K. Krofta: Bílá hora,...**).

Třem vyhozeným se však nic nestalo, neboť spadli do měkkého smetištního hnoje, plného jakýchsi zetlelých a zpuchřelých papírových zbytků. První útočiště urychleně našli na Hradě v domě oddané katoličky, kněžny Polyxeny z Lobkovic, manželky nejvyššího kancléře Království českého, Zdeňka Popela z Lobkovic. Kněžna navíc sama osobně zabránila snahám povstalců zmocnit se Viléma Slavaty. Mezi katolíky je také dodnes v souvislosti s touto defenestrací oslavována Panna Marie, která se defenestrováním při pádu údajně zjevila a ochránila jejich životy a vedla je do toho domu.

Původcem této pověry je Vilém Slavata z Chlumu a Košmberka, který ve svých pamětech z 30. let 17. století k roku 1618 mimo jiné napsal: „V tom pak vejš dotčené osoby hraběte z Martinic od země pozdvihly a jej... po hlavě z okna ven do hlubiny zámeckého příkopu hanebně jsou vyhodili. Když on tak dolů letíce, ustavičně vždycky nejsvětější jména Jesus Maria po několikráte pořád jedno za druhým silně vzýval, tak lehce jest na zem upadl, rovně jako by se posadil, tak že mu, z obzvláštění Pána Boha našeho, skrze nejsvětější blahoslavené Panny Marie přímlovu šťastně obdržené milostivé ochrany, ten přehrozný pád na zdraví jeho, zvláště tak hrubě těžkého těla, skoro nic neuškodil. Jakož pak od některých dobrých a hodnověrných pobožných lidí to za jisté praveno a vyznáno bylo, že jsou právě tehdy, jdouce z Starého Města pražského přes veliký most s procesí zpátkem zase do kostela, slove Matky Boží pod řetězem v Menším Městě pražském (na Malé Straně – pozn. aut.), při tom ponejprvé z okna kancelářského vyhozeném pánu v povětří se vznášející nejblahoslavenější Pannu Marii rodičku Boží, kterak jest ona, jakožto jeho nejpřednější patrona jej v tom pádu na svém roztaženém a podloženém plášti v povětří zdržovati i na zem tím lehčeji ne tak padnouti jako sednouti nechati, a tak od jisté právě tu přítomné smrti vysvobodíce při živobytí a dobrém zdraví dobrotivě zachovati ráčila, dobře viděli." (**J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace v českých zemích, str. 12**).

A tak bylo povstání zahájeno způsobem vskutku zcela nešťastným a naprosto nevhodným. Jak píše **Skála**, „den 23. května byl počátek a dvěře všech našich běd..." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 413**). Thurn a jeho přátelé sice dosáhli svým činem výsledku, jaký chtěli, ale jeho následky byly v budoucnu pro celý národ katastrofální. A nejen pro celý národ, ale pro celou Evropu. Defenestrací se totiž rozpoutal veliký národní konflikt, který přerostl do české války a z ní nakonec vše s přispěním a podporou jezuitů přerostlo do evropské třicetileté války.

Ještě v ten den zformovaly evangelické stavy novou, prozatímní vládu složenou z třiceti velitelů zvolených po desíti z panského, rytířského a městského stavu a shromáždění stavů ji plně druhého dne schválilo. „Byli to většinou mužové dobré vůle, značného vzdělání a nemalých schopností, ale neměli praktických znalostí potřebných k řízení země v dobách tak těžkých – jako nekatolíci bývali soustavně vzdalování zemských úřadů – hlavně pak scházela

jim síla vůle a rozhodnost jednání a namnoze též nezbytná vytrvalost a obětavost." (K. Krofta: Bílá hora,...).

Dále stavy nařídily vojenskou pohotovost a shromáždění vojska, jejichž vrchním velitelem byl zvolen *Thurn*, hlavní původce a hlava povstání. „Zároveň bylo se zřízením direktorské vlády usneseno postavit do pole vojsko, jež se po způsobu tehdy obecně zachovávaném mělo skládat ze žoldnéřů najatých za peníze. Vedle tohoto nařízení byla sjezdem ustanovena také civilní pohotovost tím způsobem, že měl býti připraven k boji určitý počet domácího lidu pěšího i jízdného, vojensky ovšem nevyučičeného, ale později se od toho docela upustilo a přestalo se s verbováním žoldnéřského vojska. Než uplynul měsíc od defenestrace, stálo v pohotovosti 3000 pěších a 1100 jízdních žoldnéřů, což byl na tehdejší poměry dosti značný počet, a koncem června sněm dovolil direktorům najmouti dalších 6000 pěšího vojska a 2000 jezdců tak, aby celá česká armáda vzrostla asi na 12.000 pěších a 4000 jezdců. Mezitím však i císařský dvůr, vida pokroky revolučního hnutí v Čechách, začal najímati vojsko, které v srpnu dostoupilo počtu asi 14.000 mužů. Vojenská síla obou stran byla tedy na počátku boje v létě 1618 skoro stejná." (K. Krofta: **Bílá hora,...**).

Dále byli do všech okolních států, zvláště do Německa a Rakouska, vysláni poslové s uvědoměním, co se v Praze děje a s žádostí o maximální podporu celého povstání za obranu náboženské svobody. „Ale již tehdy bylo zjevno, že boj nebude vybojován pouze mezi císařem a českými stavy, ale že budou do něho strženy i jiné evropské mocnosti a jeho výsledek, že bude záviseti také na tom, jaké spojence si zjednejí obě strany a jaké pomoci od nich dosáhnou. V té věci se dařilo císaři lépe než českým stavům. Neboť pomoc, kterou Čechové mohli očekávat od kurfiřta falckého a snad i od některých jiných protestantských knížat v německé říši se nemohla rovnati tomu, čím byli ochotni přispěti císaři mocný španělský král, jakož i správce španělského Nizozemí, arcikníže Albrecht, císařův bratr. Tím důležitější bylo pro Čechy, aby pro svůj podnik získali ostatní Matyášovy země nespokojené s jeho vládou. Čechové také neopominuli záhy o to usilovati, ale nevedlo se jim všude stejně. Zatímco jejich poselstvo vypravené do Uher nepochodilo, stavové obojích Rakous se od počátku stavěli na jejich stranu, činíce překážky císaři v jeho válečných přípravách proti Čechům. Nestejně se chovali také stavové vedlejších zemí koruny české. Zatímco stavové slezští se stále rozhodněji klonili k Čechům, na Moravě se stavěl velmi rozhodně proti spolku svých krajanů s odbojnými Čechy sám slavný Karel ze Žerotína. Jeho mocnému vlivu podařilo se překaziti na delší čas spojení Moravanů s Čechy a udržovati je v nepřirozeném spolku s císařem. Tím však bylo zdrženo také spojení ostatních Matyášových zemí s Čechy, jež mohlo, kdyby se bylo uskutečnilo v čas, míti veliký vliv na výsledek zápasu. Českému povstání byla tak smutnou zásluhou velikého Moravana zasazena první těžká rána, jedna z těch, jež nejvíce zavinily jeho konečný nezdar." (K. Krofta: **Bílá hora,...**).

Dne 25. května 1618 sepsaly stavy svou obranu (*apologii*), která obsahovala všechny jejich stížnosti a v níž na králi žádali odvolání jeho rozkazu týkajícího se *broumovského* a *hrobského* kostela. Tyto nové žádosti byly králi *Matyášovi* okamžitě předloženy a když je opětně zamítl, evangelická knížata se pustila do nekompromisního boje s katolíky. Všichni, kdo se nepodrobili nové vládě byli prohlášeni za veřejné nepřátele a státní zrádce a byli ze země vypovězeni. Tento osud okamžitě potkal arcibiskupa a *broumovského* opata.

Tolerantní historik a dějepisec jezuitského řádu **R.F. Miller** k zákulisí císařské politiky ve střední Evropě a k jezuitským praktikám v době na rozhraní 16. a 17. století přináší následující důležité informace: „...arcivévoda *Ferdinand Štýrský*, budoucí císař... jakmile nastoupil vládu ve *Štýrském Hradci*, začal se hned ve všem řídit radami svého jezuitského zpovědníka *Štěpána Rimela*. V roce 1571 mohl rektor vídeňské koleje hlásit generálovi řádu: »S naším

páterem Štěpánem jedná arcivévoda zcela důvěrně; i v nejmenších záležitostech ho žádá o radu, a tu také dostane... Kníže nám je velice nakloněn. Všechno, co mu páter Štěpán navrhne, také s velkou radostí provede.«

Opatření mladého arcivévody brzy ukázala, jakým směrem ho zpovědník ovlivňuje. Ferdinand prohlásil všechna práva, která jeho otec protestantům udělil, za zrušená a evangelické kazatele a učitele vypověděl ze země. Skutečně se mu podařilo štyrské stavy natolik zlomit, že protireformaci, která byla zaváděna stále energičtěji, již nekladly odpor.

Rimelovým nástupcem na arcivévodském dvoře v Hradci se stal páter Jindřich Blysem, po jehož skonu přešel úřad zpovědníka na hradeckého rektora Bartoloměje Villera. Jeho politický význam prudce vzrostl, když dal císař Matyáš korunovat Ferdinanda roku 1617 českým králem. V souladu s Villerovými radami začal Ferdinand energicky vystupovat proti protestantství i ve své nové zemi.

Tato akce vedla záhy k vypuknutí krvavé náboženské války, která v příštích letech sužovala celou Evropu. Poté, kdy »Pražská defenestrace« roku 1618 ohlásila výbuch otevřené vzpoury, chtěl starý císař Matyáš vyřešit spor napřed smírnou cestou; neměl však už dost energie, aby svůj úmysl prosadil proti vůli krále Ferdinanda ovládaného jezuitskými rádci, a tak padla poslední naděje, že bude konflikt vyřešen pokojnou cestou." **(René Fülöp–Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 419 – 420).**

„Vojensky se Čechům dařilo zpočátku dobře. České stavovské vojsko vedené hrabětem Thurnem, dobylo počátkem listopadu 1618 dosti značného vítězství nad císařskými generály Dampierrem a Bouquojem, porazivši prvního u Pelhřimova, druhého mezi Veselím a Lomnicí. Koncem listopadu pak padlo město Plzeň, do té doby hlavní císařská bašta v západních Čechách, do rukou hraběte Mansfelda, který jako generál artilerie předtím vstoupil do služeb českých stavů s pomocným sborem najatým od vévody savojského. Tyto první válečné úspěchy Čechů mohly býtí dovršeny, kdyby se česká vojska byla mohla celou silou vrhnouti na nepřitele a dáti se na pochod k Vídni. Kdyby se dokonce vojsko moravských i rakouských stavů bylo přidalo Thurnovi, byl by se císař, který tehdy měl po ruce jen asi 2000 mužů, ocitl v největší tísní a sotva byl by odolal spojenému nátlaku stavů, nemoha čekati na brzkou pomoc z Německa, Italie, Španělska nebo odjinud. Ale Moravané, ovládaní Žerotínem, dosud zachovávali věrnost císaři a svým příkladem zdržovali také Slezany od zjevného spolku s Čechy. Tím byl znemožněn Thurnovi důraznější postup proti Vídni, až nastalá zima donutila obojí vojsko k nečinnosti." **(K. Krofta: Bílá hora,...).**

„České stavy mezitím vydaly zvláštní výnos, kterým jezuitu, v nichž spatřovaly původce občanské války, vypověděly ze země. »My, páni, rytíři, Pražané, kutnohorští i zástupci jiných měst,« píše se v tomto pozoruhodném dokumentu, »víme všichni, v jak velkém nebezpečí bylo toto Království české povždy od doby, kdy sem byla uvedena pokrytecká sekta jezuitů. A vskutku jsme našli, že původci všeho toho neštěstí jsou výše řečení jezuité, kteří činí vše pro to, aby se římský stolec upevnil a aby přivedli pod jeho moc a vládu všechna království a všechny země; kteříž k takovému účelu užívají těch nejnedovolenějších prostředků; regenty mezi sebou štvou jednoho proti druhému; ve stavech jedné každé země, obzvláště takových, které jsou odlišného náboženství, zasévají rebelii a vzpuru; vrchnosti proti poddaným, poddané proti vrchnosti podněcují... Jelikož jsou takovým způsobem původci zla, kterým království trpí, zasloužili si vskutku právem, aby v řečeném království nebyli trpěni...«

Příkladu českých stavů následovalo brzy Slezsko a Morava a současně se k českému povstání přidali i uherští protestanté, podníceni energickou protireformační činností jezuitu Petra Pázmányho." **(René Fülöp–Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 420).**

13.44 Protestantický odboj proti jezuitům také na Moravě a ve Slezsku

Stejný osud jako arcibiskupa a opavského opata potkal také všechny české jezuiti a celý jezuitský řád v *Čechách*, neboť proti sobě popudili český národ všemožným utiskováním a pronásledováním všech těch, kdo nebyli katolíci. *České země* přijaly zvláštní opatření a 1. června 1618 slavnostně vyhlásily, že „*všichni jezuité mají být vypovězeni, protože v nich viděli strůjce občanské války.*“ (**J. Huber: *Les Jesuites*, str. 180 – 183**).

V *dekretu* vypovídající jezuiti ze země je kromě jiného řečeno, že jezuité, stejně tak jako i všechny jezuitské školy, byly *Království českému* až doposud výhradně jen ke škodě a že svými praktikami činili pouze všechny rozmanité pasti a úklady a že toto všechno činí beze změny až do dnešního dne. Kromě toho, že ničili skrze své pomocníky ústavu a zákony království, zemské svobody a privilegia a obecný pokoj a mír. Dále, že jsou původci a příčinou mnoha zlého a že z těchto a z dalších popsaných důvodů je jim k vystěhování dávána lhůta pouze jednoho dne a že se do *Království českého* již nikdy nesmí vrátit zpátky.

Dekret měl 21 pečetí a byl realizován hned ráno v pátek 2. června roku 1618. Současně byly dány ke všem jezuitským kolejím, chrámům a kostelům vně i dovnitř silné vojenské jednotky, které hlídaly, aby jezuité z budov nic neodnášeli a neodváželi.

Na jejich úskočnou žádost o prodloužení doby vystěhování vznesenou k nejvyššímu purkrabímu *Adamovi ze Šternberka* a k nejvyššímu hofmistrovi *Království českého Adamovi z Valdštejna* pod záminkou, že jsou obyvatelům *Prahy* dlužní mnoho peněz a že dluhy ještě nesplatili, jim bylo jakékoliv prodloužení doby nekompromisně zakázáno. Evangelické stavy totiž velmi dobře věděly, že je to zase jen jejich další manévr jak získat čas, aby se mezitím stačili rychle odvolat k císaři a vyžádat od něho vojenskou pomoc. Ostatních římskokatolických řeholních řádů, které žily na území *Království českého* v klidu a míru s obyvateli se tento dekret netýkal. Byl určen výhradně jezuitům.

Vystěhování jezuitů z *Prahy* (8. června 1618) a následně z *celých Čech* (např. z *krumlovského* kolegia 9. června, z *hradeckého* kolegia 6. června, z *Kladska* 13. června 1618) se však odehrávalo za současného respektování osobního majetku jezuitů. Nikdo jim nesměl při jejich cestě nic vzít, nikdo jim nesměl ublížit a všude jim měl být dán volný průchod. Mnoho jezuitů se usadilo na *Moravě* v *Olomouci* a *Brně*, mnoho jich odešlo do *Štýrského Hradce* nebo do *Vídně*.

9. června 1618 vyšel *veřejný mandát* o vypovězení jezuitů z *Království českého*, který byl rozeslán po *celých Čechách*. *Mandát* souhrnně zdůvodňuje, proč k zákazu jezuitského řádu nakonec došlo a proč došlo k jeho vystěhování z *Prahy* a z *Čech*. Současně varuje každého, kdo by chtěl jezuitům pomáhat, že bude prohlášen, tak jako jsou prohlášeni jezuité, za zrádce země, za škůdce a nepřítele *Království českého* a podle toho, že s ním bude i naloženo. *Mandát* pamatoval i na to, že do české země nemá být jezuitský řád již nikdy znovu uveden, i kdyby se o to jezuité snažili sebevíc. *Mandát* měl 50 pečetí.

Brzy na to se k jejich příkladu připojily *Morava* a *Slezsko* a vzbouřili se také *protestanti* z *Maďarska*, kde vládl železným prutem jezuita *Pazmany*.

2. května 1619 byla na *brněnském sjezdu protestantských moravských stavů* ustanovena zvláštní vláda třiceti direktorů, kteří po vzoru *Čech* okamžitě vypověděli z *Moravy* jezuiti a *Albrechta z Valdštejna* pro jeho věrolomnost. Dne 8. května 1619 byl rozkaz uveden do praxe. *Brněnské* kolegium opustili jezuité 11. května, z *olomouckého* kolegia odcházeli v rozmezí od

6. do 14. května 1619. Podle údajů z roku 1616 bylo celkem v Čechách a na Moravě 278 jezuitů. Pražská kolej u sv. Klimenta měla 55 osob, olomoucká kolej 51 osob, brněnská s domem noviců měla 100 osob, krumlovská 22 osob, chomutovská 17 osob, jindřichovsko-hradecká 17 osob a kladská kolej chovala 16 jezuitů.

A protože ještě koncem roku 1618 nebyly protestantské stavy Čech a Moravy dokonale propojeny a sjednoceny, a protože stále hrozilo ze strany katolíků porušení křehkého náboženského míru a celostátní převrat, ihned po smrti krále Matyáše v březnu roku 1619 přijaly stavy na generálním sněmu dne 23. května 1619 *Konfедераční akta*, neboli *Ústavu českého státu*. Česká reformace tak dala vzniknout prostřednictvím *Konfедераčních aktů první ústavě* na evropské pevnině (ústavu měla ještě jen ostrovní Anglie). Česká koruna tím byla přeměněna v konfederaci rovnoprávných zemí – Čechy, Morava, Slezsko, Horní a Dolní Lužice – s možností svobodného připojení dalších zemí, přičemž se nejvíce počítalo s rakouskými zeměmi a s Uherskem. V čele konfederace stál stavý zvolený panovník s omezenými pravomocemi a jako vůdce protestantů a který měl být svými činy a rozhodnutími odpovědný zase stavům. Sněm pak sesadil z českého trůnu určeného Matyášova zástupce Ferdinanda II. a za českého krále a velitele protestantské Unie v říši římské zvolil 26. srpna 1619 kalvínistu falckého kurfiřta Fridricha V. Falckého (Fridricha Falckého – Zimního krále), který stavům potvrdil všechna ústavou daná práva a výsady a zavázal se je respektovat.

Navíc vláda třiceti moravských direktorů vyslala ze svého středu do Čech vyslanec, a dne 23. července 1619 byla na pražském hradu uzavřena konfederace protestantských stavů mezi Čechy, Moravou a Rakouskem (Horní a Dolní Rakousy) a byla potvrzena moravskými stavy a jejich direktory na sněmu v Brně, který byl zahájen 12. srpna 1619. Tentýž sněm také rozhodl, že ze země bude vypovězen i Karel z Lichtenštejna (původně konvertita na římskokatolickou víru, † 12.2.1627) a kardinál František Ditrichštejn a mnoho dalších jemu podobných katolických extrémistických radikálů. Jejich statky, kláštery, kostely a pozemky byly zabaveny a vráceny protestantským stavům po vzoru českých stavů, kteří na základě sněmovního usnesení ze dne 29. července 1619 zkonfiskovaly statky zpronevěřilých „synů vlasti“ a hlavních protivníků odboje k nahrazení škod způsobených císařským vojskem a zvláště pak duchovní statky z důvodu neplacení z nich kontribucí a příspěvků na zemskou obranu a válečnou výpravu (viz **T.V. Bílek: Dějiny konfiskace**).

„Povstáním získali evangelíci v českých zemích veškerou moc a převahu a možnost rozhodně skoncovat s katolickou menšinou, jejíž někteří představitelé byli nástroji cizí politiky a neustálými původci náboženských rozběrů a útisku evangelických poddaných. Zákrok proti této menšině by byl politicky celkem odůvodněný. Evangeličtí stavové však k němu nepřikročili. Předchozí porušování Majestátu a náboženský útlak z katolické strany vyvolávaly pochopitelně mezi evangelíky nevráživost a sklony k odvetě. Na začátku povstání proto došlo na některých místech k projevům nepřátelství a násilnému vystoupení proti katolíkům, zejména tam, kde předchozí zákroky katolických vrchností vůči evangelíkům byly zvláště tvrdé – např. v Jindřichově Hradci, Mostě, Roudnici aj., sedláci vybili několik klášterů, jinak se spory omezily na slovní půtky, vypuzení katolických konšelů, zabavení kostelů ap. »Vítězní protestanti urazili slovem, vyhrozili a neublížili.« (Winter, Z.: Život církevní v Čechách, I., 1895, str. 136). K bouřlivějším projevům došlo na některých panstvích Lobkoviců, kteří vynikali zvláště tvrdými způsoby rekatolizace. Vedle uvedeného povstání v Roudnici, kde měšťané žádali povýšení mezi královská města, to byla Litomyšl, kde byl jeden římský kněz ztlučen, další ubit k smrti.

Vláda direktorů podobné skutky odmítla, zakročila však proti některým představitelům habsbursko – katolické reakce, kteří dříve hrubě rušili náboženský mír a zabavila statky panovníka a jmění hlavních nepřátel stavovského odboje (např. Lobkoviců) a některých kato-

lických církevních ústavů. Zcela oprávněné bylo vypovězení cizí protireformační agentury – Tovaryšstva Ježíšova, k němuž došlo již v červnu 1618. Konfедераční akta o rok později ústavně zakázala do budoucna přítomnost a působení jezuitského řádu v českých zemích v jakékoli podobě. Z politických důvodů byl rovněž vypovězen pražský arcibiskup Jan Lohelius a několik dalších církevních hodnostářů. K podobným zákrokům došlo i v dalších českých zemích. Na Moravě bylo zrušeno olomoucké biskupství.

...Na vystoupení a činnost proti povstání doplatil katolický kněz P. Jan Sarkander. Sarkander na holešovském panství moravských Lobkoviců prováděl bezohlednou rekatolizaci a spolu se svým pánem Ladislavem Popem Lobkovicem porušováním zemských zákonů a náboženského míru hojně přispěl k vyvolání napětí, jež posléze vedlo k výbuchu stavovského povstání. Proti evangelíkům a povstání vystupoval ve spolupráci s Lobkovicem i politicky, pro podezření ze spolupráce s nepřítelem byl v r. 1619 podroben zpravodajskému výslechu právem útrpným, na jehož následky zemřel. Výslech, jemuž následovala smrt, neměl náboženský, ale politický popud. Římská církev jej prohlásila za náboženského mučedníka a (po dlouhém otálení) v 19. století blahoslavila a v r. 1995 povýšila na svatého.

Všeobecné pronásledování římských katolíků evangelická vláda zásadně nepřipustila. Naopak Konfедераční akta v duchu Kutnohorské smlouvy i Majestátu, jehož platnost byla potvrzena a rozšířena na všechny země České koruny, zaručovala náboženskou svobodu všem křesťanským církvím. Stavové pod obojí, kteří převzali veškerou státní moc, nezničili a nezrušili svobodu katolického vyznání a prokázali, kdo byl skutečným nositelem náboženské tolerance v českých zemích. Znovu se projevila morální a dějinná převaha české reformace – zásada »víra je dar boží...« pro ni zůstávala stále v platnosti. Toto výrazné a slavnostní potvrzení humanistických zásad české politiky bylo o to cennější, že bylo prohlášeno právě v době, kdy habsbursko – římská ideologie a mocenská politika nastupovaly s nesmlouvavou náboženskou nesnášenlivostí do rozhodného boje proti evangelickým Čechům. (Polišenský, J.: Třicetiletá válka a evropské krize XVII. století, 1970, str. 108).“ (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 67 – 69**).

Kromě Chomutova a Kladska se odchod jezuitů obešel bez jakýchkoliv pomst a zuřivosti civilního obyvatelstva. V Chomutově a Kladsku občané po odchodu jezuitů jejich koleje úplně vyrabovali a zpusťovali, aby se do nich již nikdy nemohli jezuité vrátit.

Vzpouřa protestantských českých, moravských a slezských stavů v podstatě vyvrcholila 26. srpna 1619 zvolením nového českého a moravského krále kalvínského vyznání, německého knížete *Fridricha Falckého*. A tak se evangelická šlechta, která byla většinou odnárodnělá a částečně i německá, chopila zbraně, ovšem nikoli na obhájení a ochranění náboženské a politické svobody, nýbrž, aby upevnila a rozšířila své výsady a svůj majetek.

Co těmto událostem předcházelo nebo je souběžně doprovázelo, shrnuje historik **Krofta**: „Počátkem roku 1619 se udála na císařské straně významná změna. 20. března zemřel churavý a slabý císař Matyáš a na jeho místo nastoupil mladý a neústupný Ferdinand II. Ačkoli jeho schopnosti byly zcela prostřední, silným a nebezpečným jej činilo jeho hluboké náboženské přesvědčení, jeho názor, že svoboda vyznání nekatolíků a nekatolických stavů je stálou urážkou Boha, a že každý ústupek učiněný nekatolíkům je hříchem. Jestliže se přece jen, ujímaje se Matyášova dědictví, smířlivě obracel k Čechům, slibuje jim zachovati jejich svobody, nebylo možno věřiti v upřímnost toho slibu. Čechové se jím také nedali odvrátiti od nastoupené cesty.

Jejich postavení se potom brzy zlepšilo. Po Slezanech a Lužičanech, kteří se k nim přidali úplně, také Moravané, vymknuvše se vedení Žerotínovu, přešli zcela na stranu Čechů (v květnu 1619). Jejich příkladu následovali stavové horno- a dolnorakouští. Tak se mohl Thurn

odvážiti nového vpádu do Rakous. Koncem května se přiblížil se svým vojskem až k Vídní a v prvních dnech měsíce června se Thurn zmocnil dokonce některých vídeňských předměstí. Nemoha však pomýšleti na pravidelné obléhání Vídně, již se dostávalo stále nových a nových posil a nejsa dostatečně podporován stavů dolnorakouskými, nastoupil Thurn již po několika dnech zase zpáteční pochod do Čech. Tam se mezitím druhé oddělení českého vojska tábořící v jižních Čechách pod vedením říšského hraběte Hohenloha ocitlo v nepříznivém postavení sesilování zbrojné moci císařského generála Bouquoye. Na rozkaz direktorů mu vytáhl z Plzně na pomoc Mansfeld, ale byl na cestě Bouquoyem nadobro poražen (u Záblatí). Obrat válečné situace nepříznivý pro Čechy byl zase poněkud napraven návratem Turnova vojska z Vídně do Čech.

Než došlo k novým válečným činům, učinili Čechové další rozhodný krok proti habsburské dynastii. 19. srpna 1619 byl král Ferdinand II. jednohlasným usnesením generálního sněmu všech zemí koruny České sesazen z českého trůnu a za týden potom byl zvolen českým králem 23letý kurfiřt falcký Fridrich, zeť anglického krále Jakuba I. a ředitel protestantské unie německých knížat. Posledního října přijel mladý král se svou manželkou a dvorem do Prahy a 4. listopadu byl slavnostně korunován na České království.

Mezitím nastal na bojišti neočekávaný obrat ve prospěch Čechů. Přidal se k nim odvážný a dobrodružný kníže sedmihradský Bethlen Gabor a s velkým vojskem jim táhl na pomoc. Zvěst o tom přiměla oba císařské vůdce Bouquoye a Dampierra, aby ustoupili z Čech a Moravy do Vídně. Za nimi postupovalo spojené vojsko českých a moravských stavů, jehož počet byl pomocným uherským sborem rozmnožen koncem října na 35 000 mužů. Toto na tehdejší dobu veliké vojsko se přepravilo koncem listopadu u Prešpurku přes Dunaj a táhlo na Vídeň. Zdálo se, že císaři ve Vídní hrozí neodvratná katastrofa, ale štěstí bylo mu i tentokráte věrno. Povstáním katolického šlechtice v Uhřích byl Bethlen donucen se vrátit do Uher a spojené česko – moravské vojsko ustoupilo za Dunaj, aby zbytek zimy ztrávilo nečinně v severních krajinách Dolních Rakous." (**K. Krofta: Bílá hora,...**).

V průběhu povstání evangelických stavů však došlo k rozkolu mezi evangelickými šlechtici, měšťany a poddanými. Měšťané ve většině královských měst se jen s nevolí a naprostou neochotou účastnili evangelického povstání, neboť si byli vědomi, že šlechtici pro ně nic neudělají. S ještě větším odstupem se měli ke šlechticům poddaní, kteří nejvíce toužili po zrušení poddanství, což jim šlechtici odmítli a tudíž věděli, že povstáním nic nezískají a že se pro ně osobně jejich postavení ve společnosti nezlepší. Propast mezi evangelickými stavů a prostými lidmi a střední vrstvou se neustále zvětšovala. Jak **Bílek** dále píše, zachovala se žádost selského lidu ke zvolenému králi *Fridrichu V.*, která mu byla podána při jeho vjezdu do Prahy a která je prodchnuta zármutkem a nepokojem. Sedláci v ní píší: „*Ať je to kdokoli, kdo začal tuto záležitost, nenalezne milost před Bohem. To neštěstí musíme trpět po celý svůj život a nejen my sami, nýbrž i naše děti, naše ženy a ti, kdo ještě nejsou narozeni.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 478**).

Proto v boji protestantských stavů proti *Ferdinandovi II.* nebojovaly selské houfy, které byly vítěznou silou Táborů. Byly dokonce chvíle, kdy utrpení poddaného lidu bylo natolik kruté, že se lidé ze toufalství bouřil proti všem, proti katolíkům i proti protestantům. Tak například v létě roku 1619 se sedláci *žateckého kraje*, kteří byli hrozně utlačováni od *Mansfeldových* žoldněřů, chopili zbraní proti svým trýznitelům a povraždili mnoho vojáků. Podobné události se seběhly v září téhož roku na *Táborsku*, rovněž následkem sužování obyvatelů *Mansfeldovým* vojskem. V *bechyňském a prácheňském kraji* povstalo na čtyři tisíce sedláků, kteří se ozbrojili a pod vedením několika zchudlých zemanů se přeměnili na silnou vojenskou jednotku, které se všichni obávali. Několik dnů před bitvou na *Bílé Hoře* plenilo na sedm tisíc

sedláků v *žateckém kraji* tvrze a zámky, vraždilo šlechtice a hrozilo pomstou sousedním městům, pokud se k nim nepřipojí.

Za takových okolností pak není nic podivuhodného, že povstání bylo přemoženo. V osudné *bitvě na Bílé Hoře* dne 8. listopadu 1620 nebojoval nadšený český lid. Tento lid byl ve skutečnosti již jen otrokem, který se zmítal v depresích, zoufalstvích, nenávisti, zklamáních, zahořklosti a bezvýchodnosti. Bylo naprosto nemožné u tohoto lidu hledat ochotu a obětavost pro boj za náboženskou a politickou svobodu, když ji prostí obyvatelé království sami nemohli nikdy mít, jedno, zda pod tím či oním pánem. Na *Bílé Hoře* bojovalo většinou německé panstvo se svými poddanými, tedy nikoli zapálení a obětaví potomci husitů, ani tam nevelel žádný *Jan Žižka* nebo *Prokop Holý*, nýbrž cizí knížata a páni a to hlavně najatým žoldnéřům. Není proto nic divného, že v několika hodinách bylo vojsko odbojných stavů poraženo od silně početného a dobře organizovaného císařského vojska. Neschopný panovník *Fridrich V. Falcký* utekl hned po této porážce z *Prahy* a v doprovodu s ním zároveň ujeli ze země mnozí z nejpřednějších původců povstání. Útěk *Zimního krále* a stavovských politiků znamenal rozklad povstání a přiznání úplné porážky. Zem byla zanechána na pospas vítězi, na jehož rozmarech a milosti pak závisel osud celého českého národa, právě toho národa, který se před dvěma sty lety ubránil téměř celé *Evropě*.

Tak postupně přivedla evangelická šlechta svým chováním celou zemi do revolučních zmatků a svým neorganizovaným povstáním plné sobeckých zájmů nakonec připravila český národ o samostatnost, o práva a o politickou a náboženskou svobodu. Svým přehlížením utrpení prostých lidí nakonec způsobila přesně to, co nechtěla: Definitivní konec všem nadějím na samostatnost, potlačení svobody, nástup nového utrpení, vítězství katolické církve, vládu jezuitů a nástup neomezené moci a samovlády.

Smutné následky této vzpoury, zvláště trestání všech, kdo se v ní jakýmkoli způsobem účastnili a nové, ještě horší utrpení nekatolického obyvatelstva jsou vylíčeny v knihách od **T.V. Bílka: *Dějiny konfiskací a Reformace katolická v Čechách r. 1620.***

13.45 Tajný návrat jezuitů do Čech

Jezuité ovšem zemi neopustili nadlouho. Využili povstání evangelických českých a moravských stavů a poté náhle vzniklých revolučních zmatků v zemi a postupně se vraceli zpátky do *Čech* i na *Moravu*. Jak píše **Bílek**, jezuité vůbec nedbali rozkazu direktorů a zpět do *Čech* se potají a v přestrojení začali vracet již roku 1619.

V této době sedláci, měšťané a prostí obyvatelé propadli nezvládnutelnému chaosu. Někde se válčilo s katolíky, jinde se zase drancovaly české a moravské hrady a různá panství a někde se obyvatelé dokonce postavili na odpor protestantským knížatům. Nikdo si pro různé místní boje, bouře a povstání různých skupin a vojsk neměl čas uvědomit, co se vlastně děje. Všude vládla nejistota, nervozita, podrážděnost, dokonalý zmatek a agresivní výbojnost. A tak lidé ani nevnímali, že ze strany jezuitů došlo k porušení dekretu o vyhnání jezuitského řádu a že se vrátili potají zpátky do *Čech*.

Nejdříve se nastěhovali zpět do krumlovské koleje. 10. června 1619 porazil *Ferdinandův* vojevůdce *Bukva (Bouquoy)* početné sedlácké a polovojenské vojsko u *Netolic* a obsadil *České Budějovice* a *Krumlov*, to je města, která zůstala *Ferdinandovi* věrná. *Bukva* pak jednomu z jezuitů, kteří byli v jeho vojsku, odevzdal listinu, která jménem krále nařizovala krumlovskému senátu, aby byly jezuitům ihned odevzdány klíče od jejich krumlovské koleje. Zároveň

tento vojevůdce vyzval rektora koleje, který spolu s dalšími jezuiti čekal na příhodnou dobu v *Pasově*, aby se on a jeho tovaryši vrátili okamžitě zpět do *Krumlova* převzít kolej.

Rektor nemeškal a už 6. srpna 1619 se vydal spolu se třemi jezuitskými knězi a dvěma jezuitskými mnichy na cestu a dne 10. srpna 1619 dorazila skupina krumlovských jezuitů zpátky do své koleje. Královský velitel hradu mezitím od *Bukvy* obdržel rozkaz, aby vydal jezuitům ihned po jejich návratu veškerý plat, který jim zabaven a byl posud zadržován. Z návratu jezuitů se nesmírně radovali katolíci, zatímco část nekatolíků se zcela otevřeně hněvala a část nekatolíků se jen divila jejich drzosti a opovážlivosti, při níž riskovali svým životem.

Brzy bylo v *krumlovské koleji* deset jezuitů a sotva kolej upravili k obývání, dali se ihned do své obvyklé práce. Kázali česky a německy, zpovídali, otevřeli i školy, ve kterých vyučovali ve třech neb čtyřech třídách a obnovili *Mariánské družstvo*, do kterého přestoupilo mnoho měšťanů, kteří ovládali latinu. Jezuitské úsilí o obnovu katolického vyznání v *Krumlově* a jejich taktika s *Mariánským spolkem* přinesla svoje první ovoce. *Krumlovští měšťané* se dohodli na tom, že napříště nikdo nebude moci dosáhnout měšťanství a obdržet trvalý pobyt v *Krumlově*, pokud by se nepřiznával ke katolické církvi. Na základě tohoto usnesení a rozhodnutí měšťanů získali jezuité dva *luterány* a jedenáct *utrakvistů*. Jejich počet neustále rostl, takže počátkem roku 1620 již registrovali jezuité přestoupení 33 *luteránů* a 71 *utrakvistů* na katolickou víru. Novými jezuitskými přírůstky také sílila i samotná jezuitská kolej.

V této době přiměli jezuité městského krumlovského děkana k tomu, aby podával oltářní svátost jen pod jednou způsobou. Touto taktikou jezuité roznítily v katolících ochabující zbožnost, k čemuž nemálo přispěla také údajná vyšší zázračná moc, která se prý objevila ve voskovém obrázku beránka božího, který obdržel od jezuitů jakýsi vznešený měšťan. Když byl totiž (podle jezuitů) tento muž natolik sklíčen nemocí svého ducha, že úplně pozbyl smyslu, vzpomněl si onen muž na obrázek, který nosila na krku jeho nevlastní dcera a žádal, aby mu byl pověšen na krk. Jakmile se to stalo, ihned nabyl úplně svého smyslu. Naproti tomu jeho dcera, nyní bez obrázku, dostala brzy na to veliké bolesti hlavy a zimnici, avšak její záhadná nemoc okamžitě zmizela, jakmile si pověsila na krk podobný obrázek, který jí poslali jezuité. Stejných voskových obrázků používali jezuité již před svým vypovězením z *Čech* ve všech městech, kde měli koleje a to nejenom k uzdravování různých nemocí, ale i k zaříkávání, zavrhování a k vyhánění zlých duchů. Z mnoha případů, které vypráví jezuita **Schmidl** ve své *Historii Societas Jesu, část II.* vybírá prof **Bílek** tento: „V *Olomouci* byl roku 1606 po celou noc od *dávla* strašně trýzněn, bit a fackován jakýsi voják, přestože ani on ani jeho druhové tohoto zlého ducha neviděli, ale jenom jej slyšeli, jak kráčí po světlici, působí hřmot a rachot a ubohého bije a fackuje. Tento voják byl ale od pokušitele a trýznitele vysvobozen okamžitě, jakmile si na krk zavěsil obrázek beránka božího, který dostal od jezuitů. (Schmidl, *Hist.S.J., part II., str. 436*).“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 480 – 481**).

Stejně tak se objevila prý i zázračná moc v obraze „*blahoslaveného*“ *Ignáce*. Díky obrazu údajně zmizelo v mnoha domech měšťanů zjevování se duchů zemřelých osob, jimiž byli znepokojováni i za bílého dne. Obraz musel být přibit na dveře oněch stavení. Tomuto zázraku se prý velmi divili nejen katolíci, ale i samotní „*kacíři*“, jak píše **Schmidl, Hist.S.J., část III., str. 191 – 192**.

Jezuité svůj uzdravující obraz aplikovali snad na všechny nemoce a zranění. Jak **Bílek**, citující jezuitského historika **Schmidla** píše, „*skvostný a drahocenný obraz zakladatele řádu Ignáce, i když ten tehdy ještě nebyl prohlášen ani za blahoslaveného, daroval papežský vyslanec kardinál Spinelli do kostela pražské koleje sv. Salvatora již roku 1603. Brzy potom se stal obraz zázračným, což Schmidl v Hist. S.J. prov. Boh. part II. a III. dokládá mnohými příklady, z nichž zde uvedeme jenom několik: »Roku 1608 měla jakási panna nohy tak bolavé,*

že nemohla z domu ani vylézt. Marně užívala všelijaké prostředky, až se konečně na základě rady svého přítele obrátila k blahoslavenému Ignácovi, kde našla své útočiště. K tomu ve finále zapalovala denně před jeho obrazem v chrámu sv. Salvatora tři voskové svíčky a modlila se třikrát Otčenáš a Zdravas. Již pátého dne se jí zavřela nejhorší rána na pravé noze a po čtrnácti dnech se jí uzdravila i druhá noha.« (Schmidl, Hist. S.J., II., str. 497). »Manželka místodržitele Adama ze Šternberka, Marie Maxmiliána rozená Hohenzollernová, byla roku 1612 osvobozena od různých strašidel, která děsila její dům a rodinu a to tím, že jezuité přibili na dveře jejího domu obraz bl. Ignáce. Jejímu malému synovi Františkovi zhnísal pupík, který potom vyhníval, takže veškerá pomoc lékařů byla marná. Po třech týdnech se uzdravil jedině tím, že jeho matka v chrámě sv. Salvatora zavěsila před obrazem Ignáce lampu.« (Schmidl, Hist. S.J., II., str. 659). »Stejně tak vypudili jezuité tímtež obrazem roku 1613 zlého ducha, který prováděl své rejdy, působil hřmot a zanechával po sobě, jak to jezuité zanalyzovali a vyzkoumali, na podlaze v místnosti domu jakéhosi kacíře, jehož dva synové chodili do jezuitských škol, náhodně roztroušené stopy kozla nebo telete poprášené moukou. Pekelný rej přestal ihned, jakmile byl postaven obraz Ignáce do dveří té místnosti.« (Schmidl, Hist. S.J., II., str. 687). A konečně Schmidl vypravuje také více případů, v nichž byl ženám, které již několik dnů rodily ve velikých bolestech a nemohly porodit, položen na jejich plod obraz Ignáce a ony šťastně okamžitě porodily. Z těchto příběhů je nejzajímavější tento: »Rodila prý jakási žena již po tři neděle (!) v hrozných bolestech a veškerá pomoc byla zcela neúčinná. Až konečně porodila beze vsí pomoci ihned, jakmile onen obraz položili na její břicho jezuité.« (Schmidl, Hist. S.J., II. str. 687)." **(T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 481).**

Touto taktikou zázraků pěstovali a šířili jezuité pověrčivost a pověrečnost mezi všemi českými katolíky. Lidé mající skutečné spojení s Bohem a čistou biblickou víru však museli velmi snadno tuto taktiku prohlédnout i v tehdejší době.

Kromě toho věnovali jezuité v Krumlově nemalou péči nemocným vojákům a svou přímluvou u státní moci zachránili život sedmi vojákům, kteří měli skončit na šibenici. A k osvobození krumlovského okolí od nájezdů nepřátelského vojska přispěl i rektor krumlovského kolegia. Nepřátelské vojsko bylo vysláno od stavů Horního Rakouska na pomoc Čechům a obsadilo města Rožmberk a Vyšší Brod. Avšak rektor krumlovské koleje se spojil s Bukvou a na jeho žádost okamžitě přitáhl se svým vojskem ke Krumlovu z města Písku, které 26. srpna 1619 drancoval a pátil a když vyhnal nepřátelské vojsko z Rožmberka i z Vyššího Brodu, nechal v Krumlově značnou část svého vojska jako krumlovskou ochrannou posádku.

Činnost jezuitů byla však i přes dílčí úspěchy více méně neustále místní a velmi opatrná. Mnoho jezuitů, jež se potají postupně vrátilo zpět a usadilo se prozatím v Českém Krumlově, si totiž dělalo naději, že se potají navrátí i do ostatních kolegií Království českého. Avšak oproti jejich očekávání se zdálo, že jejich záměr bude zmařen, neboť se mezitím utvořila konfederace mezi zeměmi Království českého a uherského a stejně tak i s rakouskými stavy, která získala konečnou podobu odsouhlasením v Prešpurce na obecném sněmu dne 15. ledna 1620. Navíc stavy Království českého schválily na generálním sněmu dne 25. dubna roku 1620 článek konfederace českých, moravských, slezských, uherských a rakouských protestantů č. XIII., který pod nejpřísnějšími tresty zakazoval jakýkoliv pobyt jezuitů a existenci řádu v celém Království českém a v přilehlých, sjednocených zemích celé konfederace. Nikdo zde bez rozdílu věku, pohlaví, urozeného stavu a příslušnosti k národu nesměl jezuitu přechovávat ani žádným způsobem jakkoli podporovat. Za porušení hrozila těžká pokuta a celoživotní vypovězení ze země.

Nicméně jezuité od svého záměru neupustili a využili vojenských operací a příchodu vojáků do Čech ve svůj vlastní prospěch a přimísili se do vojska. Přišli jezuité se pak okamžitě

stáhli do ilegality a nově přicházející se v přestrojení vydávali většinou za osamocené císařovy vojáky nebo za obchodníky a kupce. 12. října 1620 tak táhlo na *Prahu* císařské vojsko, které bylo ve skutečnosti plné jezuitů doufajících, že se budou moci ve vojenském přestrojení vrátit do všech svých bývalých kolejí po celých *Čechách*. Mezi těmito vojáky byli také lektoři vysokých jezuitských škol, profesori pod přísakou 4. stupně, jezuitští učitelé, základní řádové tovaryšstvo a další členové řádu.

To můžeme vidět i na příkladu bývalého rektora pražského staroměstského kolegia, jezuitského kněze *Valentina Koronia (Valentinus Coronius)*, který na příznivou dobu návratu do *Čech*, o níž nepochyboval, že přijde, čekal ve *Vídni*. Právě toho dne 12. října roku 1620 se *Koronius* se svolením provinciála *Rumera* přidal v přestrojení k císařskému vojsku a táhl s ním do *Čech* přímo do *Prahy*. Sebou si nesl listiny od císaře *Ferdinanda II.*, které jeho a celé Tovaryšstvo Ježíšovo doporučovalo veliteli *Maxmiliánu Bavorskému a Bukvovi*. Cestou se několikrát zdržel a proto zpráva o vítězství císařského vojska na *Bílé Hoře* (8. listopadu 1620) dostihla *Koronia* ještě v *Pasově*. Okamžitě se s družinou hraběte *Adolfa z Altanu* a s dalšími jezuity – knězem *Vítem Joanidem* a mnichem *Ondřejem Kruspekem* – vydal znovu k *Praze*. Cestou se setkal na *Zelené Hoře* s *Maxmiliánem*, který se vracel se svým vítězným vojskem do *Bavorska* a který *Koroniovi* vydal 20. listopadu 1620 písemné doporučení ke královskému komisaři a budoucímu místodržiteli, knížeti *Karlovi z Lichtenštejna*.

Do *Prahy* dorazila *Koronia* skupina příslušníků jezuitské staroměstské koleje dne 22. listopadu 1620. Zde *Koronius* zastihl dva jezuity z německé provincie, kteří dva roky doprovázeli *Bukvovo vojsko*, kde si vydobyli zvláštní zásluhy. Také se zde setkal se dvěma nemocnými řádovými bratry, kteří vykonávali s jinými dvanácti jezuity vydatnou, „nápomocnou“ službu celému bavorskému vojsku. Když například začala bitva na *Bílé hoře* (jak vypravuje kanovník antorfské kapitoly), začal jezuitský kněz *Hendrych Fic Simon*, který stál hned vedle vrchních velitelů *Maxmiliána Bavorského a Bukvy*, zpívat latinskou píseň *Salve regina coeli*, na níž oba dva vojenská velitelé odpovídali. Svým náboženským zápaem roznítil jezuita oba dva velitele natolik, že jezuitskému knězi uvěřili, že jde o „posvátný boj“, k němuž jim údajně dával i různá znamení.

Následujícího dne 23. listopadu 1620 na svátek sv. *Klimenta*, patrona staroměstské koleje s jezuitským kostelem sv. *Salvátora*, byli jezuité uvedeni slavnostně zpět do tohoto staroměstského *Klementina*. Tím začal jeden z nejvýraznějších procesů katolizace – navracení katolických chrámů do rukou katolíků a zabírání kostelů, které už několik století nebyly vůbec katolické. Například ihned po *Bílé hoře* byl znovu uveden do římskokatolické podoby, tedy znovu vyzdoben obrazy, sochami, kříži, relikviemi, monstrancemi, krucifixi, svěcenou vodou, svěcenými svícemi a dalšími náboženskými předměty podle katolické liturgie, zvyků, tradic a obřadů arcibiskupský a korunovační *Chrám sv. Víta* zabraný v prosinci 1619 kalvínskými duchovními, v němž jsou uloženy také ostatky českých panovníků a 28. února 1621 byl slavnostně arcibiskupem *Loheliem* nově vysvěcen jeho hlavní oltář za přítomnosti knížete *Lichtenštejna* a mnoha dalších vysoce postavených politiků a římskokatolických duchovních. Národu tak bylo symbolicky předvedeno, že první, na co se *Řím* a jezuité chystají ihned zaměřit, je přivlastnění si historických kořenů české státnosti a prohlášení jich výhradně za římskokatolickou záležitost. Současně se zabíráním kostelů, chrámů a církevních škol také římskokatolická církev po *Bílé hoře* usilovala o navrácení majetku, který byl za stavovského povstání odňatý kapitulám u sv. *Víta* a na *Vyšehradě*, dále financování celé katolizační akce a stávajících římskokatolických farností a v rámci toho všeho se snažila co nejrychleji vyřešit i otázku restitucí církevního majetku, který skončil v rukou nekatolíků, zvláště *husitů, luteránů* a *kalvínů* v dobách *protestantismu*.

Ale zpět k událostem, které těsně předcházely Bílou horu. Historik **K. Krofta** přináší o vojenských operacích z roku 1620 a o událostech na Bílé hoře následující zprávy: „K obnovení vojenských operací došlo již za poměrů pro Čechy velmi zhoršených. Byl několik dní po svém sesazení z českého trůnu zvolen německým císařem, dohodl se Ferdinand II. hned potom s duchovními kurfiřty a vyslancem španělského krále na společném postupu proti svým nepřátelům. Bylo dohodnuto, že liga katolických německých knížat vypraví do pole na pomoc Ferdinandovi veliké vojsko pod vedením energického vévody bavorského Maxmiliána a jiné vojsko vypravené Španělskem ze španělského Nizozemí, že vpadne do zad těm nepřátelům císařovým, kteří by se chtěli chopiti zbraně ve prospěch Čechů. Když na jaře 1620 španělský král tuto úmluvu schválil, když také papež povolil císaři velkou peněžní pomoc na válku s českými kacíři, když polský král dovolil najímati polské kozáky do císařských služeb a když se konečně i Francie, která zprvu zachovávala neutralitu, počala kloniti k císaři, bylo jasno, že se Ferdinandovi dostane velmi vydatné podpory předních katolických evropských mocností a žádná z nich, že mu nebude překážeti. Tyto diplomatické císařovy úspěchy byly dovršeny tím, že se na jeho stranu přidal jeden z předních protestantských německých knížat – saský kurfiřt Jan Jiří. Odpor proti českému kalvínskému králi přivedl tohoto nesmiřitelného luterána do tábora katolického císaře, který se ovšem uvolil zastaviti mu od české koruny obojí Lužici náhradou za válečnou pomoc proti Čechům. A svým příkladem strhl kurfiřt saský na císařovu stranu i některá menší německá knížata.

Již v první polovině r. 1620 nebylo tedy pochyb, že bude při císaři Ferdinandovi státi proti Čechům rozhodně nejen téměř celá katolická Evropa, nýbrž i značná část německých protestantů. V jakou pomoc mohli naproti tomu doufati Čechové? Po svorné volbě krále Friedricha byl jisté, že všechny země české koruny budou postupovati společně a že se k nim připojí také rakouští stavové. Bylo jisto, že také král Friedrich užije v boji s císařem své vlastní rodové moci, která ovšem nebyla valná. V německé říši přirozenými spojenci Čechů proti císaři, jehož nepřátelství k protestantům bylo obecně známo, byli by měli býti německá protestantská knížata. Z nich byl však pro ně ztracen kurfiřt saský i některá jiná knížata luterská řídicí se jeho příkladem. Ostatní protestantská knížata a stavové v německé říši, zvláště ti, kteří byli sdružení v protestantské unii, stáli sice na straně Čechů a jejich krále a jsouce si vědomi náboženského významu jejich boje s císařem zásadně uznávali potřebu přispěti jim na pomoc, ale jejich ochota k vydatnějšímu podporování Čechů a k nezbytným obětem byla velmi nepatrná. Tato váhavost a nerozhodnost protestantské unie působila velmi škodlivě i na ty zahraniční mocnosti, které by byly mohly Čechům poskytnouti větší pomoc. Byly to hlavně holandské generální štáby, které s Čechy a jejich králem spojovalo stejné náboženské smýšlení a stejný odpor proti habsburskému rodu a Anglie, kde vládl tchán českého krále Fridricha. Holanďané sice Čechům přispívali penězi, ale další pomoc činili závislou na tom, rozhodne-li se anglický král podporovati Čechy. Ale král Jakub, nechtěje si znepřáteliti Španělsko, se zdráhal postaviti na stranu Čechů a zůstával na diplomatickém sprostředkování mezi stranami, pro Čechy docela bezvýznamném. Velmi nedostatečnou náhradou za odepřenou pomoc Anglie bylo Čechům to, že se k nim po určitém kolísání zase rozhodně přidal v létě 1620 sedmihradský kníže Bethlen Gábor, který slíbil vypraviti do Čech pomocný jezdecký sbor a s dalším oddílem svého vojska působiti císaři nesnáze v Rakousích.

K novým rozhodujícím vojenským podnikům docházelo tedy r. 1620 za mezinárodních poměrů pro Čechy velmi nepříznivých. Zatímco proti nim stál po císařově boku mocný a jednotný energickým vévodou bavorským řízený spolek předních katolických mocností, k němuž se v nejbližším sousedství Čech družilo i protestantské Sasko, jejich význačnějšími spojenci byli pouze nejednotná, nerozhodná a k obětem neochotná unie protestantských německých knížat a nespolehlivý kníže sedmihradský. Za takových poměrů nebylo možno doufati

ve vítězství Čechů, ani kdyby byl býval vnitřní stav jejich zemí dobře uspořádán, kdyby jejich králi i jeho domácími a cizími rádci byly dávaly jejich vlastnosti dokonalou způsobilost k velikému úkolu, k němuž byli povoláni, a kdyby bylo konečně jejich vojsko bývalo náležitě vypraveno a řízeno vojevůdci vynikajících schopností. Ale bohužel toho všeho se Čechům nedostávalo. Ani vůdcové stavů českých, kteří způsobili povstání proti habsburské dynastii, ani král od nich zvolený, muž dobromyslný, ale bez potřebné energie, nestačili zdolat veliké nesnáze, které vznikly náhlou a radikální proměnou vnitřního ústrojí českého státu, nedovedli zjednat pořádek v jeho vnitřních poměrech, rozrušených povstáním, zorganizovat všechny jeho síly k důraznému postupu proti mocnému nepříteli, jeho obyvatelstvo nadchnouti k ochotnému snášení nezbytných obětí, nebo dokonce strhnouti je k velikému národnímu boji na způsob husitských válek. Téměř od počátku škodil Čechům jednak nedostatek peněz a špatné finanční hospodaření, jednak chatrný stav jejich vojska, jenž byl ovšem zaviňován právě nedostatkem peněz na jeho vydržování, také však špatnou správou vojenských věcí a nedostatečnou způsobilostí i nesvorností českých generálů.

Aspoň v tom se poměry poněkud zlepšily, když se v únoru roku 1620 ujal vedení nad českým vojskem kníže Kristián z Anhaltu, od mnohých let vlastní ředitel falcké politiky, zkušený válečník, upřímně oddaný věci pro kterou Čechové povstali proti habsburskému rodu. Jeho horlivým působením byl zaveden lepší pořádek v českém vojišti. Na jaře 1620 hlavní česká armáda počtem více než 20 000 mužů ležela v Dolních Rakousích u Eggenburka a naproti ní stál Bouquoy s císařským vojskem zhruba asi stejně silným. K vážnějším srážkám mezi nimi nedocházelo, protože se Bouquoy vyhýbal rozhodné bitvě očekávaje příchod pomocných vojsk a čeští generálové se jí rovněž neodvažovali. V tomto nerozhodném stavu nastal obrat, když v červenci 1620 přitáhl proti císařovým nepřítelům vévoda bavorský Maximilián s pomocným vojskem katolické ligy, obsahujícím více než 30 000 mužů, jehož vrchním velitelem vedle vévody byl generál Tilly. Ačkoli vlastním cílem této výpravy byly Čechy, zamířil Maximilián nejprve do Horních Rakous a přinutiv tamní stavy, aby se mu poddali, opanoval za krátko celou zemi. Odtud se jal koncem srpna postupovat proti Čechům a počátkem září se spojil ještě na rakouské půdě s císařským Bouquoyovým vojskem. Jejich spojené vojsko počtem na 40 000 mužů pak přitáhlo 22. září do Budějovic, které ihned obsadilo. Odtud po třech dnech táhli rozděleně na Písek, kterého se zmocnili 30. září.

Hned potom se spojenecká vojska hnula k Plzni, kam se s nevelikým vojskem předtím uchýlil hrabě Mansfeld sloužící Čechům. Když se v první polovici října spojenecké císařské a ligistické vojsko rozložilo před Plzní, jeho vůdcové počali vyjednávat s Mansfeldem. Přijav od nepřítele značnou peněžní odměnu, prohlásil se Mansfeld neutrálním a vstoupil s nimi v přátelský styk k nemalému zděšení královského českého dvora. Po několika dnech se obě katolické armády vydaly na pochod ku Praze a 27. října odpoledne bavorské vojsko narazilo nedaleko Rakovníka u Senovrat na hlavní českou armádu. S touto armádou ustoupil kníže Anhalt v září, když se Bouquoyovo vojsko spojilo s vojskem bavorským ke Znojmu na Moravě domnívaje se, že ho tam nepřítel bude následovat. Protože se to však nestalo, vrátil se zase do Čech a přes Jindřichův Hradec dorazil až do Rokycan, kde se utábořil. Po několika dnech však odtud ustoupil na severovýchod k Rakovníku a rozhodl se tam vyčkati nepřátelský útok, protože se mu to místo zdálo příhodné k obraně. 27. října se nedaleko Rakovníka objevilo bavorské vojsko a hned došlo k menším srážkám, jaké se opakovaly i v následujících dnech. 30. října přitrhla k Rakovníku císařská Bouquoyova armáda a položila se nedaleko bavorské armády. Ačkoli spojenecké armády svým počtem daleko převyšovaly české vojsko, byly proti němu v nevýhodě tím, že kníže Anhalt s ním zaujal na západ od Rakovníka vyvýšené místo, vojensky velmi příznivé. Přesvědčivše se, že by bylo velmi nebezpečné podniknouti takto útok na Čechy, rozhodli se velitelé spojeneckých vojsk obejít české opevnění a táhnouti na Prahu.

Vyčkavše zásob, jež přicházely z Bavor, vydali se 5. listopadu na pochod." (**K. Krofta: Bílá hora,...**).

13.46 Bílá hora a důsledky prohry

„Když to bylo v českém táboře zpozorováno,“ píše dále **K. Krofta**, „vytrhl ještě téhož večera hrabě Thurn se svým plukem ku Praze a ostatní vojsko vedené Anhaltem jej následovalo hned 6. listopadu ráno. Ačkoli Anhalt musel táhnouti cestami méně schůdnými než nepřátelská vojska, která se ubírala hlavní silnicí, podařilo se mu přece jen předstihnouti nepřítele o půl den. 7. listopadu odpoledne stanulo jeho vojsko před Unhoští. Tu se od vojska odloučil král Fridrich, spěchaje napřed do Prahy, aby se tam podle přání Anhaltova postaral o zřízení naspů na Bílé Hoře, kde se Anhalt chtěl postaviti nepříteli. Hned po králově odchodu bylo zpozorováno, že spojenecká nepřátelská vojska postupující ku Praze jsou na blízku. Obě strany se počaly šikovati k boji, strhla se i malá šarvátka, ale bitva se z toho nevyvinula.

Když se úplně setmělo, rozhodl se Anhalt táhnouti dále ku Praze. V 8. hodin večer byl započat s největší tichostí pochod a hodinu po půlnoci za jasného svitu měsíce české vojsko stanulo na Bílé Hoře. Vojáci byli dlouhým pochodem velmi znaveni, mnozí se hned položili na zem a usnuli. V nepřátelském táboře rozloženém u Unhoště odchod českého vojska, patrně velmi obratně provedený, byl zpozorován asi o hodinu později, než byl započat. Brzy bylo rozhodnuto vydati se rovněž ku Praze. Předvoj císařského vojska dorazil za svítání 8. listopadu k Ruzyni, kde přepadl klidně odpočívající uherskou jízdu, která bojovala na české straně a zle mezi ní řádl. Ruzyně v boji tom shořela. V českém táboře způsobila tato událost veliký rozruch. Všechno vojsko o síle asi 21 000 mužů se soustředilo na výšinu Bílé hory a stálo připraveno k boji.

Na úsvitě dorazila bavorská armáda vedená Tillym a vévodou Maxmiliánem k Hostivicům a ocitla se tak v těsné blízkosti českého vojska. O něco později se přiblížila také císařská Bouquovyova armáda. Spojenecké armády obsahovaly tou dobou asi 26 – 28 tisíc mužů, byly tedy značně silnější než české vojsko. Když se Bouquoy se svým vojskem položil západně od Hostivic, postoupilo bavorské vojsko dále na východ. Bavorský předvoj se tak dostal až na 600 kroků od českého vojska a ocitl se ve velmi nebezpečném postavení. Na české straně to bylo zpozorováno a někteří důstojníci i sám kníže Anhalt chtěli toho využítí k útoku na Bavorsy. Ale na radu hraběte z Hohenlohe se od toho upustilo. Doporučoval setrvati v zaujatém postavení. Postavení to bylo vojensky opravdu výhodné. Hrabě Thurn, když ráno 8. listopadu přišel se svým plukem na Bílou horu, prohlásil, kdyby přátelsky netáhnouti dále ku Praze, jak původně radil Bouquoy, že by se jiné k tomu lépe nehodilo. Od rána se pracovalo s největším úsilím na jeho opevnění a činily se dispozice stran na rozložení vojska. Mezitím se generálové spojeneckých vojsk shodli na tom, že nebudou čekat na to, až jim spadne s nebes nějaké nejpříhodnější místo k šikování, ale že by měli ihned podniknouti útok na české vojsko.

Když byly potřebné přípravy vykonány, započala krátce po poledni bitva rychlým postupem císařských pluků proti levému křídlu české armády, kde stál s několika setninami jízdy starý hrabě Thurn. První srážka dopadla příznivě pro Čechy; v císařské jízdě vznikl zmatek. Ale když se jí dostalo posily, jaly se české pluky ustupovati. I jezdcové Thurnovi, nejstarší to regiment armády, dali se zbaběle na útěk a jejich příklad strhl ostatní, takže na levém křídle českého vojska nastal hned na začátku bitvy úplný zmatek. A zmatek se počal rozšiřovati na ostatní vojsko, pluk za plukem se dával na útěk, takže po chvíli zbývalo z českého vojska na bojišti sotva třetina. Příznivý obrat způsobil na chvíli Anhaltův syn, 21letý princ Kristián, kte-

rý se svými jezdci s velkou prudkostí a odvahou dorážel na císařské a uvedl jejich pravé křídlo do veliké tísně, jež se zvyšovala tím, že se bavorskému vojsku dosud nepodařilo zaujmout pevné postavení na příkřejším svahu hory. Protože se zatím Anhaltovi a jeho jezdci dostalo posily, nastala kritická chvíle pro vojsko císařské.

Avšak situace se brzy změnila v neprospěch Čechů. Jsouce přestrašeni náhlým výpadem polských jezdců bojujících v císařském vojišti, jali se nejprve zmateně prchatí uherští jezdci pomáhající Čechům. Skoro současně byla prolomena také jízda mladého Anhalta obnoveným útokem nepřátel a když byl mladý Anhalt dvakrát těžce zraněn a padl ve mdlobách z koně, byla obrácena na útěk. Mezitím počaly na pravé křídlo českého vojska rozložené nedaleko Hvězdy dorážeti postupující bavorské pluky. I tady uherští vojáci projevili úžasnou zbabělost. Tak i zde počal ústup. Pluk za plukem opouštěl své stanoviště, pouze moravské vojsko pod mladým Šlikem vydrželo do posledka a bylo porubáno.

Po druhé hodině odpolední byla bitva, trvající asi jednu hodinu, skončena. Rozprášené pluky královského českého vojska prchaly v divokém zmatku ku Praze. Vrchní vojevůdce kníže Anhalt s malou družinou jezdců, když byly všechny jeho pokusy zastavit prchající marny, konečně sám ujel do Prahy. Prodrav se stěží vozy nakupenými před strahovskou branou, dorazil na Hradčany a nedaleko »Zlaté koule« potkal krále Fridricha odjíždějícího z bojiště s 500 jezdci. Vítězné císařské vojsko, postupující za prchajícími, brzy potom stanulo před Prahou a rozložilo se táborem před hradbami." (**K. Krofta: Bílá hora,...**).

Ferdinand II., který vládl po smrti krále Matyáše († 20.3.1619), bitvu na Bílé Hoře dne 8. listopadu 1620 tedy vyhrál. V této osudné bitvě už totiž nebojoval nadšený český lid. Český národ vlivem bratrovražedných místních válek, bitev, loupeží, plenění tvrzí, hradů a zámků a vraždění katolických i protestantských šlechticů byl úplně v rozkladu a v apatii. Na Bílé hoře už pak nebojoval český národ se zapáleným vlasteneckým duchem a cítěním. Tam bojovali hlavně němečtí žoldnéři a německé panstvo se svými poddanými, které Fridrich V. Falcký najal a velela tam cizinecká knížata a cizinci z řad nižších šlechticů a žoldnéřů. Byla to mezinárodní, cizinecká legie bez sebemenšího vztahu k Čechům.

Toto najaté vojsko bylo v několika hodinách poraženo od početného, císařského vojska. Fridrich Falcký okamžitě z bojiště utekl a před zatčením se zachránil tím, že hned ráno 9. listopadu 1620 urychleně odejel Horskou branou z Prahy. Současně s ním v doprovodu utekli i někteří stavovští původci povstání. Evangelická šlechta se tak nemohla mohutnému císařskému vojsku ubránit, kapitulovala a celý český národ padl pod milost a nemilost vítěze. A tak zatímco Zimní král – Fridrich Falcký z Prahy utíká Horskou branou, na opačném konci města vstupuje do Prahy Strahovskou branou vítěz, bavorský vévoda Maxmilián I. (Maxmilián Bavorský), vůdce katolické Ligy a s ním celé jeho vítězné vojsko a družina a doprovod první vlny vracejících se jezuitských patres, kteří byli ze země vypovězeni v roce 1618.

Protestantské stavy se prostřednictvím svých zástupců pokusily ihned s Maxmiliánem vyjednávat. Vévoda Maxmilián se s nimi setkal hned po vjezdu do města na Hradčanech. Stavové nejprve zkusili výměnou za opětovné uznání Ferdinanda II. českým králem požadovat kromě rozsáhlé amnestie a potvrzení zemských a městských svobod také slib zachování náboženské svobody v zemi. Potvrzení zemských svobod a svobody nekatolického vyznání požadovali výměnou za svou kapitulaci také měšťané Starého a Nového Města pražského. Maxmilián však odmítl na tuto zoufalou akci nekatolíků vůbec reagovat. Podle něho neměli poražení žádné nároky na jakékoli ohledy a vůbec se nemínil zavazovat sliby týkající se náboženských otázek a sporů.

„Porážkou českého vojska na Bílé Hoře byl osud českého povstání rázem a nadobro rozhodnut. Odboj českých stavů proti Ferdinandovi byl jí zlomen tak dokonale, že se k dalšímu

odporu již neodhodlali. Nepomýšlejíce vůbec na obranu města, shromáždili se pražští měšťané a stavové v Praze přítomní po králově odchodu ke společné poradě a usnesli se oznámiti císaři, že se mu podrobí, bude-li vyhlášena obecná amnestie, zachovány jejich politické a náboženské svobody a jejich majetku bude ušetřeno. Ale tyto podmínky byly příkře zamítnuty a stavům nezbylo než vzdáti se bělohorskému vítězi na milost a nemilost. Již 13. listopadu 1620 přes dvě stě odbojných českých stavů vydalo slavnostní, pečetmi a podpisy potvrzený reverz, kde vyznávali, že jim »srdečně lítostivé jest, že se proti JMti císařské, jakožto našemu pořádnému, posloupnému, korunovanému, pomazanému a lehenskému králi a pánu pozdvihli«, zřikají se krále Fridricha a přísahají císaři Ferdinandovi II. věrnost a poslušnost. Koncem prosince se císaři podrobili podobným způsobem Moravané, kdežto Lužičané již předtím uznali nad sebou panství saského kurfiřta, jemuž země jejich dány byly v zástavu a Slezané v únoru prostřednictvím téhož kurfiřta byli přijati na milost se slibem, že budou ponecháni své víře. Zatímco Čechové a Moravané svůj odboj proti habsburské dynastii odpykali způsobem nejstrašnějším, obyvatelstvo německých zemí Koruny české, ač se stejně účastnilo odboje, ušlo takřka všemu trestu, ano Lužičané byli ještě odměněni tím, že místo nenáviděné habsburské dynastie dostali novou dynastii, s níž je sbližovalo společné náboženské vyznání.

Dříve, než uplynulo půl roku od bitvy bělohorské, bylo císařovo panství ve všech zemích Koruny české (mimo Lužice) uznáno od stavů. Tak pro rychlé zhroucení jejich odboje proti dynastii nezpůsobila jistě pouze tato nešťastná bitva. Zavínily je i jiné vážné příčiny. Nejvíce to byla rozhodná vojenská převaha jejich nepřátel, záležející nejen ve větším množství jejich vojska, nýbrž hlavně v jeho lepší spořádanosti, kázni i v jeho lepším vedení. Proti Čechům vyčerpaným dvouletou nákladnou válkou tak, že se jim nedostávalo peněz na vojsko, které se pro neplacení žoldu stále bouřilo, stávajíc se nebezpečnější zemí, již mělo sloužiti, než nepříteli, proti Čechům nedostatečně podporovaným zeměmi přivtělenými a nemohoucím téměř spoléhati na vydatnou pomoc odjinud, stála krom vojsk vypravených do pole císařem pomocí zemí jemu poddaných, papeže a polského krále, armáda bohatých knížat a katolické ligy, kteří dosud nebyli utrpěli válkou a v pozadí ještě pomocné sbory bohatého španělského krále. Tato vojenská převaha působila tím více, že na české straně nebylo nikoho, kdo by byl dovedl přiměti stavy i ostatní vrstvy národa k účinnému vystoupení na obranu společných zájmů, vštípili jim potřebou obětavost a odvalu, naplniti je vědomím, že jde o budoucnost celého národa a vzbuditi v nich nadšení, které za dob husitských tolik dokázalo. Nedovedl toho mladý český král, jemuž se nedostávalo ani vladařských zkušeností, ani mužné energie, ani oddané lásky národa, jež by mu prýštila z dokonalé jednoty jejich smýšlení a cítění; nedovedli však toho ani vlastní strůjcové povstání, z nichž žádný se neosvědčil způsobilým řídit odvážný a nesnadný podnik, začatý bez náležitých příprav a rozvahy a prováděný bez potřebné vytrvalosti a obětavosti, k nimž sami sebe zavázali tím, že začali odboj. S hlediska prostě lidského možno najíti vysvětlení pro tento zarmucující zjev, ale nelze popřít, že veliká část viny za všechno to strašné utrpení, jež se po bitvě bělohorské nahrnulo na český národ, spadá na vlastní původce českého povstání. Vínu tu ovšem sami odpykali nejhrozněji." **(K. Krofta: Bílá hora,...)**

„Jezuité Ferdinanda přemlouvali, aby vzbouřencům uložil ty nejkrutější tresty. Protestantismus byl z celé země vykořeněn prostředky tak hroznými, že pro ně není slov... Ke konci války byla hmotná zkáza země završena.

Jezuita Balbín, český historik, se podívoval, jak v zemi mohli ještě nějací obyvatelé zůstat. Morální zkáza však byla ještě horší... Vzkvétající kultura, kterou pěstovala šlechta a střední vrstvy, bohatá národní literatura, kterou nelze nahradit, to všechno bylo zničeno, a navíc byla zrušena i česká národnost. Čechy byly otevřeny činnosti jezuitů a ti hromadně pálili českou literaturu. Jejich vlivem potemnělo i jméno národního hrdiny Jana Husa, až je nakonec ze srdcí lidí odstranili úplně... »Vrchol moci jezuitů,« řekl Tomek, »úměrně souvisí s největším

úpadkem celé země a národní kultury. Kvůli vlivu, který měl tento řád, došlo k probuzení této nešťastné země teprve až přibližně o století později...«

Když třicetiletá válka skončila a byl dohodnut mír zaručující německým protestantům stejná politická práva, jakým se těšili katolíci, dělali jezuité vše, co bylo v jejich silách, aby boj mohl pokračovat dál, ale marně." (**Fülöp-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, II, str. 104 – 105**).

13.47 Pobělohorská radost jezuitů, Lobkoviců, Slavatů a dalších

Jak bylo již řečeno, na podzim roku 1620 přinesli sebou jezuité do Prahy pod ochranou císařského vojska několik osobních písemných rozkazů císaře Ferdinanda II., které byly určeny jednak pro *Lichtenštejna* a jednak pro *Bukvu*. Po bitvě na *Bílé hoře* byly písemnosti dne 22. listopadu 1620 předány jezuitským knězem *Koroniem* příslušným místodržícím. Listiny od císaře byly předány *Bukvovi* a Maxmiliánovo doporučení bylo předáno *Karlu Lichtenštejnovi*. Ještě téhož dne vydal císařův zplnomocněný komisař a od roku 1623 místodržitel *Karel kníže z Lichtenštejna* tzv. *Císařský komisař* – zplnomocněné nařízení v *Království českém* neboli **patent** a to ve prospěch jezuitského *pražského kolegia* – tohoto znění:

„Jménem a na místě Jeho císařského Veličenstva, pána nás všech nejmilostivějšího, nařizuje se k rozkazu Jeho císařské Milosti pánům Vilémovi mladšímu z *Lobkovic* a *Humprechtovi Černínu z Chudenic*, pak pánům *Janovi Kirchmaierovi z Reichvic*, *Jiřímu Zygelovi z Chocenic* a *Františku Osterštokovi z Astfeldu*, měšťanům a primátorům *Starého a Nového Města pražského*, aby bez prodlení otce *Tovaryšstva Ježíšova* do veškerých i jednotlivých statků uvedli a do jejich moci odevzdali vše, co by z jejich majetku movitého i nemovitého jak v městech pražských tak i kdekoliv jinde se nalézalo. Dále, aby povolali k sobě všechny poddané náležející k jejich statkům a pozemkům, zprostiti je služby, kterou se mezitím zavázali jiným bezprávným pánům a uvedli je zpět pod panství a ochranu řečených Otců. Dále, aby jim (Otcům) navrátili všechny obce podřízené jejich právu. Dále, aby odstranili nynější majitele a správce z těchto statků a dvorů a z jiných kterýchkoli míst a k tomu po právu skutečně přihlíželi a nad tím bděli, aby nikdo více se neopovážil Otcům (jezuitům) v užívání jejich statků a pozemků býti na překážku." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 483 – 484**).

Shrnuto, v písemnosti bylo nařízeno navrátit jezuitům všechno, co měli dříve, a jezuitský řád v celé zemi znovu důkladně obnovit. *Karel Lichtenštejnský* byl císařem ustanoven jako dozorce nad splněním všech císařových rozkazů a ten jmenovaným pánům proto nařídil, aby mu bez prodlení podali zprávu, jak vykonali jeho rozkazy.

Na základě tohoto rozkazu bylo hned následujícího dne, totiž 23. listopadu 1620, tedy právě na den sv. *Klimenta*, odevzdáno jezuitům od výše jmenovaných pánů, z nichž tři byli utrakvisté, pražské jezuitské *kolegium*. To však bylo nyní obydleno vojskem a všechny jeho místnosti byly přeplněny lidmi, vozy a koňmi, takže i v kapliče sv. *Václava* stáli koně. Jezuité se proto v *kolegiu* nemohli okamžitě znovu ubytovat, navíc neměli sebou žádný nábytek ani potraviny. Po tři neděle proto bydleli dva jezuité v domě panny *Evy Švihovské*, sestry jejich bývalého tovaryše, dva jezuitští mniši pak bydleli u jakéhosi ševce nedaleko kolegia.

Jezuité se v první chvíli zaměřili na úpravu kostela sv. *Salvátora*, který byl zplundrovaný údajně od kalvinistů. Hned první adventní neděle zde byla několikrát konána slavnostní bohoslužba s *Te Deum*, při které pražský kanovník, *Jan Kotva*, chvalořečil jezuitský řád. Tím jim udělal velikou propagandu, která měla u katolíků kladnou odezvu.

Mezitím bylo upraveno i pražské *kolegium*, do něhož se jezuité přestěhovali 13. prosince 1620. Zároveň jim byla hned odevzdána také celá naprosto zachovaná *knihovna*, dále nářadí a stříbrné kostelní náčiní a také šatstvo, všechno v takovém neporušeném stavu, jako když to uložili těsně před svým odchodem z *Prahy*. Kromě toho jim byl navrácen *statek v Kopanínách a zahrada za Vltavou* a náhradou jim bylo dáno navíc veliké množství dříví, které zde leželo a které bylo pro tento účel zabaveno nějakému majiteli.

Dne 7. prosince 1620 poslal císař *Ferdinand II.*, málo inteligentní, fanatický odchovanec jezuitů, osobní dopis *Lichtenštejnovi*, v němž píše o pražských jezuitech, do nichž vkládal všechny své naděje, že pokleslé katolické náboženství v *Čechách* znovu přivedou k předchozí moci a slávě, a v němž *Lichtenštejnovi* ukládá další úkol:

„Nejvyšší příbuzný, kníže a věrný náš! Jak byla s pomocí Boha všemohoucího šťastně dobytá pražská města a přivedena zpět v naše poslušství, pokládal jste za dobré laskavě nařídit a zároveň o to i pečovat, aby otcové Tovaryšstva Ježíšova byli do svého pražského kolegia nazpět uvedeni slušně, pořádně a důstojně, jakož i aby jim bylo navráceno a nahrazeno všechno od kohokoliv, kdo jim cokoli zadržuje. Avšak budiž těmto otcům přispíváno ochranou a pomocí i do budoucna!“ (T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 484).

Ve shodě s tímto dopisem a podle rekatolizačního scénáře bylo zabráno mnoho nekatolických kostelů, například ještě do konce roku 1620 získal řád milosrdných bratří kostel sv. Šimona a Judy na *Františku*. Kostel sv. Jiljí ve *Starém Městě*, kostel sv. Jindřicha v *Novém Městě* a kostel sv. Mikuláše na *Malé Straně* zabrali katolíci postupně během roku 1621. Centrum univerzitního vzdělání – kapli *Božího těla* na *Dobytčím trhu* na *Novém Městě pražském* a *Betlémskou kapli* na *Starém Městě* zabrali spolu s celou univerzitou okamžitě jezuité a roku 1622 byly všechny tyto objekty předány do jejich majetku.

Koncem roku 1620 také řeší náboženskou otázku radikálním, projezuitským způsobem pražský arcibiskup *Jan Lohelius*. 1. prosince 1620 podal císaři písemný návrh, v němž navrhuje odejmutí patronátních práv městům a nekatolickým vrchnostem a jejich převedení na svůj úřad, čímž by tedy jedině on sám mohl dosazovat kněze na městské fary a na fary v nekatolických panstvích. Kromě toho *Lohelius* požadoval dosadit katolické kněze na všechna královská, to je komorní panství a odevzdat jezuitům dvě významná protestantská střediska učení – *Karlovu univerzitu* a *soběslavské bratrské gymnázium*. Císař pak na tyto návrhy, které *Lohelius* považoval jen za pouhý začátek dalekosáhlých změn s určitou úpravou přistoupil a v rámci rozvoje katolictví v *Čechách* nařídil jejich rekatolizaci.

Lohelius však nebyl sám, kdo dával císaři své rekatolizační návrhy. Kromě jeho návrhu požadovaly návrhy dalších jezuitských či projezuitských politiků a duchovních například ještě převyšující postavení římskokatolického duchovenstva na zemském sněmu, odevzdání konfiskovaných majetků protestantů římskokatolickým prelátům, kněžům a duchovenstvu, dosazení katolíků na městské správy, zbourání bratrských kostelů a sborů, odevzdání tradičního sídla nekatolíků do *Bílé hory* a sídla administrátora dolní konzistoře – *staroměstského Týnského chrámu* – katolíkům, veškerou církevní správu převést na arcibiskupskou konzistoř, bezpodmínečné odevzdání celého školství hlavně do rukou jezuitů jako záruky totální rekatolizace školství a v neposlední řadě i trvalé hmotné zabezpečení jezuitů.

A ve stejné době také *Bukva* vychvaluje ve zvláštním listu adresovaném císaři zásluhy otců jezuitů v *Praze* a žádá, aby jim byly odměnou za jejich dobré a vydatné služby a současně i jako náhrada za škodu, kterou utrpěli na statcích a na majetku od tak zvaných „*kacířů*“, darovány určité statky a pozemky, které byly zabaveny protestantským odbojníkům.

Mezi venkovskými městy, která se po bělohorské bitvě vzdala jako první, byl i *Jindřichův Hradec*. Po návratu *Viléma Slavaty* se tam proto už 17. prosince 1620 navrátili i jezuité z Vídně, konkrétně bývalý rektor *jindřichohradeckého kolegia*, jezuitský kněz *Mikuláš Pistorius* a *Jiří Walter*. Kolegium jim bylo odevzdáno ihned, avšak teprve po pěti měsících byla dokončena úprava, kterou organizovali a financovali *Slavata* se svou manželkou *Lucií* a jezuité se tak mohli do koleje nastěhovat až 24. května 1621.

V tomto měsíci květnu 1621 také vydal kníže z *Lichtenštejna* nařízení, podle něhož musely být v pražských městech odstraněny všechny protikatolické symboly a zesměšňující a katolicismus zlehčující a tupící obrazy, sošky, figurky a jiné různé výjevy. Jejich majitelům či přímo tvůrcům pak pohrozil přísnými tresty včetně vězení. Městští rychtáři dostali povolení sebrat a uvěznit každého, kdo by kdekoli na veřejnosti kázal proti katolíkům nebo zpěvem či recitací posměšně haněl či jinak tupil katolické náboženství.

Počátkem roku 1621 se vzdal císaři i *Chomutov*. Císařův komisař pak dvěma jezuitům, knězi *Wolfgangu Quellmetzovi* a *Jiřímu Scheibnerovi*, kteří přišli do *Chomutova* již dříve, ihned odevzdal *tamnější kolegium* i se všemi dřívějšími právy, zvláště pak s patronátním právem. Ke konci července 1621 se do *chomutovského kolegia*, které bylo mezitím upraveno, navrátil i rektor, jezuitský kněz *Stigelius*. Císař zároveň rozkázal, aby mu byl odevzdán i kostel Panny Marie v *Bohosudově* (*Šejnově*, *Maria – Schein* patřící k *soběchlebskému* statku), do kterého byl zároveň z *Duchcova* přenesen zázračný obraz bolestné Matky Boží vyřezaný ze dřeva. V *Duchcově* byl obraz uschován dohromady k kostelním náčiním. Ještě téhož roku uspořádali jezuité *chomutovského kolegia*, jejichž počet mezitím vzrostl na 16 osob, slavnou pouť do *Šejnova*, aby Panně Marii vzdali děkovný hold za ochranu tzv. *Šejnovského pokladu*, konkrétně peněz, které rektor koleje zakopal těsně před vyhnáním v *chomutovském kolegiu* a které zde po svém návratu opět našel a vyzvedl.

Po návratu jezuitů do svých kostelů, kolejí, klášterů, kaplí a farností za pomoci *Lobkoviců* a *Slavaty* byly po celé zemi konány slavnostní bohoslužby s děkovným *Te Deum*.

Stejně jako do *Čech*, tak i na *Moravu* se jezuité navrátili s pomocí a podporou hraběte *Bukvy*, který se svým vojskem ke konci léta roku 1620 vtrhl na *Moravu* a se svými krvežíznivými, plenícími a rozzuřenými vojsky, zvláště pak s polskými kozáky, zde způsobil mezi obyvateli takový strach a hrůzu, že se mu hned počátkem roku 1621 bez odporu vzdala veškerá města a moravské stavy se podrobily císaři. *Bukva* byl pak vyhlášen za vůdce a ochránce všech jezuitů, kteří se vracejí do svých kolegií a sídel.

Bukva se svým vojskem obsadil i *Olomoucko* a *Brněnsko* a také přímo hlavní města těchto krajů – *Brno* a *Olomouc (Olomúc)*. Jakmile se to doneslo do Vídně k patres z *brněnského* a *olomouckého kolegia*, kteří zde očekávali na příznivou dobu pro svůj návrat, ihned se vydali na cestu zpět. Do *Brna* přišli již 15. ledna 1621 a 18. ledna dorazili do *Olomouce*, kde byli od katolíků přivítáni s velikým jásotem, avšak od nekatolíků s nenávislným pokřikem „*Černí ďáblové*“. Zpočátku bydleli v domech několika přívrženců a teprve 8. března 1621 obsadili v *Brně* i v *Olomouci* svá upravená kolegia. Den na to, právě o výroční slavnosti moravských sv. apoštolů, *Cyrila* a *Metoděje*, vysvětil brněnský biskup, *Ignác baron Kolovrat*, chrám *brněnského kolegia*, který byl prý znečištěn a zneuctěn kalvinskými obřady a byly v něm hned konány jezuitské bohoslužby. V *Olomouci* byl podle rozkazu *Bukvy* hlavní farní chrám u sv. *Morice*, v němž nekatolíci dosud vykonávali své obřady, navrácen katolíkům a to tím, že byl 21. ledna 1621 odevzdán jezuitům senátory města, kteří byli vesměs nekatolíci, a několik dnů na to byl nově vysvěcen. Současně jezuitům připadla i fara svatomořická, z níž byl vyhnán nekatolický kazatel.

A aby se jezuitům dostalo ještě skvělejšího a důstojnějšího zadostiučinění, vymohl rektor *olomouckého kolegia*, jezuitský kněz *Petr Ximenez*, který tehdy ještě prodléval ve *Vídni*, na císaři *Ferdinandovi* zvláštní dekret, v němž se rozhořčeně psalo o protijezuitském mandátu ze dne 6. května 1619, o protikatolických akcích, o falešných obviněních proti jezuitům a o tom, že jezuité jsou ve všem naprosto nevinní, bezúhonní a že se vyznačují zvláštní mírností a pokojným životem a že se vyznamenávají nejlepším nakládáním a obcováním s jinými a vychováváním mládeže a vzděláváním jí v ctnosti a poctivosti a že se vyznačují ještě dalšími a dalšími nejlepšími klady. V dekretu se proto žádalo, aby jezuité „byli do svých bývalých obydlí a kolegií uvedeni zpět s povinnou poctou; a cokoliv jim bylo odňato z movitého i nemovitého majetku, aby se to kdekoliv a u kohokoliv vyhledalo a našlo a navíc, cokoliv by bylo zadrženo z jejich ročních příjmů a někde od nezákonných držitelů věcí drženo, ať se jim navrátí a nahradí. A dále, v neposlední řadě chceme doporučit takovou péči, aby Vaše Milost neopomenula tyto otce, které My provázíme obzvláštní náklonností, chránit a hájit co nejlepším způsobem...” (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 486 – 487).

Povinná pocta k jezuitům a povinná ochrana jejich majetku měla platit po celém *Království českém*. Císař *Ferdinand* dal tento zvláštní dekret vyhotovit 23. ledna 1621. Jeden jeho opis podle císařského rozkazu obdržel místopředseda *Karel kníže z Lichtenštejna* v *Praze* a druhý opis pak obdržel císařův náměstek na *Moravě*, kardinál *František Ditrichštejn*. Pod dopisem vedle podpisu císaře byl i podpis: „Nejvyšší kancléř *Království českého*, m.p., *Zdeněk Vojt Popel z Lobkovic*“. (Jeho sestřenicí byla nekatolička *Marie Magdaléna z Lobkovic* provdaná za majitele rozsáhlých východočeských panství protestanta *Jana Rudolfa Trčky z Lípy*, na nichž počátkem roku 1628 probíhalo proti katolizaci veliké vzbuření poddaných).

Jezuité tento dekret dodnes nazývají slavným svědectvím své nevinny a své bezúhonnosti, neboť i sám císař (ovšem silně projezuitský) o nich napsal jen to nejlepší, což je údajně tím nejjasnějším svědectvím o tehdejší čistotě a nevině jezuitského řádu. Kardinál *Ditrichštejn* dal dekret vytisknout ve velikém nákladu v češtině a v němčině a přibít jej na dveřích kostelů, chrámů, kaplí a na všech veřejných prostranstvích. Na základě jeho rozkazu byl tento edikt veřejně přečten 28. března 1621 i na dvoře brněnského kolegia za přítomnosti moravských velitelů, senátorů města a četného obyvatelstva a podle zvláštního nařízení císaře *Ferdinanda* byl zároveň jeho obsah a účel podrobně vysvětlen a to opět kardinálem *Ditrichštejnem*.

Ten při této obhajobě a vysvětlování dekretu jménem krále a na jeho místě dřívější mandát moravských velitelů z roku 1619, kterým byli jezuité vypovězeni ze země, prohlásil za neplatný a zničený a současně k překvapení všech přítomných kardinál nařídil, aby všichni v *Markrabství moravském* měli o jezuitech výlučně jen to nejlepší mínění, vyjadřovali se o nich vždy jen výhradně kladně a chovali se k nim pouze uctivě. Jeho podrobný výklad a komentář k dekretu z 23. ledna 1621 byl také sepsán. Jak **Bílek** cituje, „pakli by však kdo, ať jsi kteréhokoli stavu, řečeným otcům *Tovaryšstva J. bud' slovem, bud' písmem, bud' jednáním budoucně obtížnosti a nesnáze činil, aneb potupení způsobil, aneb dřívější nespravedlivé vypuzení jich ze země jim veřejně neb soukromě vytýkal, aneb proti tomuto ediktu císařskému jakýmkoliv způsobem se provinil, tent' bez milosti hrdlem i statky propadne.*“ (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 488).

A tak se jezuité prostřednictvím svých taktik a svých diktátorských a omezujících nařízení a dekretů dostali v *Čechách*, na *Moravě* a ve *Slezsku* opět k silné moci. Do konce roku 1621 byla celá *Morava* i *Čechy* plně obsazena „*Černými ďábly*“, jak nekatolické obyvatelstvo jezuity nazývalo a *Řím* měl kromě mnoha jiných věcí z toho vyplývajících zase přísun denních informací o náboženské situaci v zemi od svých jezuitských špiclů a zpovědníků, které urychlily a vyhrotily plánovanou rekatolizaci do nesmyslného, absurdního extrému.

Zprávy jezuitů však bývaly zkreslovány a překrucovány k jejich obrazu. O *Českém království* informovali jako o zemi, kde vládne silná bezbožnost, kacířství a utlačování římskokatolických věřících na všech stupních společenského života. V reportážích o *Česku*, *Moravě* a *Slezsku*, které jezuitští kněží posílali do *Říma*, si jezuité neustále stěžovali na trvalý útisk věřících katolíků a na oslabenou pozici církve ve státě. Dokladem nám může být například *Lamormainův* dopis z podzimu roku 1621, tedy z doby, kdy habsburský panovník již rok pevně vládl *Českému království* a kdy se na *Staroměstském náměstí* odehrály krvavé exekuční popravy a mučení. Kněz *Lamormain* ve svém hlášení nadsazeně vykresluje, jak neutěšený je náboženský a duchovní stav, který je údajně zničen již od dob „*tyrana Žižky*“, jak si tehdejší české protestantské vysoké školy, mezi nimi i *Pražská univerzita* a protestantská dolní konzistoř udržují vliv na obyvatelstvo a jak katolický klérus nemá na zemském sněmu žádné místo, jeho kláštery a klášterní kostely, jak jsou z velké části zničeny a farní kostely ve městech, že jsou v rukou heretiků. Stěžuje si, že vrchnost je všude z velké části nekatolického vyznání a že katoličtí faráři (pokud někde nějakí jsou) nemají téměř žádný státní plat a vůbec žádné finanční prostředky ke svému působení a obživě a že více než kostelům a vyučování se musí věnovat obdělávání půdy na způsob rolníků.

Falešné zprávy posílané *generálovi jezuitů* a papeži, které dodnes historici považují za pravdivý zápis tehdejšího života u nás, měly jeden jediný hlavní úkol a ten byl díky jezuitské prolhanosti nebo přinejmenším neobjektivnosti splněn dokonale: Co nejrychleji nasadit prostřednictvím panovníka nejvyšší, nejúčinnější a nejrychlejší formu katolizace *Čech*, *Moravy* a *Slezska* a navždy skoncovat s veškerou nekatolickou konfesí. Mezi zástupce co nejtvrďší linie rekatolizace včetně poprav, zabavování majetku, mučení, odebírání dětí rodičům ap. patřili nejvíce nejen jezuité, zvláště z císařova okolí, mezi nimi předně panovníkův zpovědník jezuitský kněz *Martin Becam* a ještě více císařův budoucí zpovědník a rektor jezuitské *vídeňské koleje Vilém Lamormain*, ale také rozhodný zastávce tvrdé, represní formy katolizace papežský nuncius *Karel Carafa (Carrafa, Karafa)* a pak *Juan Caramuel Lobkovic*, dále pražský arcibiskup *Jan Lohelius*, kanovník pražské kapituly *Arnošt Platejs*, strahovský opat *Kašpar Questenberg* a další vysoce postavení duchovní římskokatolické církve a různí další příslušníci *habsburského* rodu, usměrňovaní, ovládaní a ovlivňovaní jezuitskými rádci, zpovědníky a vychovateli.

Všechny předchozí výnosy a dekrety o vystěhování jezuitů ze země a o zákazu jejich následného pobytu v zemi a o zrušení jezuitského řádu a zákazu činnosti jeho členů v *Čechách*, na *Moravě* a ve *Slezsku* i po celém království a spojeneckých zemích byly *císařem Ferdinandem II.* zrušeny a prohlášeny za ďábelské a neplatné. Ze všech míst (včetně *Chomutova*) odolávalo proti jezuitům už jen *Kladsko*, kam se jezuité báli usadit, neboť se zde soustředil zbylý protikatolický odboj – Ferdinandovi odpůrci a protijezuitské síly zemí *Království českého*. Z *kladského kolegia* navíc sotva zbyly ruiny, což byl další důvod, proč nemohli jezuité přijít do *Kladska* ani potají.

Jezuité, zvláště pak jezuitský kněz *Dingenauer* docílili svojí diplomacií také toho, že byl v *Mikulově* 21. prosince 1621 uzavřen mír mezi *Bethlenem Gaborem*, sedmihradským knížetem a že byli jezuitští otcové dosazováni zpět i do *Maďarska* a to i na místa, kde měli před válkou svá kolegia.

13.48 Vzrůst a upevnění jezuitského řádu v Čechách a na Moravě v letech 1621 až 1627

Jak **Bílek** dále píše, po bitvě na *Bílé hoře* vtrhli jezuité v průvodu *Ferdinandových vojsk* do zemí *Království českého*, aby v nich dokonali dílo zkázy a záhuby, které předtím započali osnováním vzpoury. Všemi prostředky usilovali, aby z kořene vyplnili národ *kacířů*, jak naše předky nazývali. Žádný národ nezakusil tolik útrap od těchto zbožných synů katolické církve jako národ český. Byli to právě jezuité, kdo způsobili ono ohromné a strašlivé pronásledování, které počali proti poraženým *Čechům*. Sotva se jezuitský řád, který přišel v přestrojení pod císařskou vojenskou vlajkou a který bojoval na *Bílé hoře* jako součást císařského vojska, usídlil a uhnízdil ve svých původních objektech, začalo kruté vypořádávání se s nepřáteli jezuitů a katolíků.

Jezuité inscenovali, znovu a znovu provokovali, neustále podněcovali a nakonec také vedli a prováděli nejstrašlivější pronásledování prostého nekatolického i šlechtického obyvatelstva, jaké české země do té doby ještě nepoznaly. Vrhali se na český a moravský národ jako krvelačné šelmy prahnoucí po pomstě. S nikým neměli slitování. Nejmírnější tresty byly neúnosné pokuty úplně likvidující majetek a přivozující vyhnanství z *Čech* a *Moravy*. I když se císař slibem zavázal, že bude chránit české a moravské obyvatelstvo, jezuité ho přesvědčili, že není povinen splnit slib daný „*kacířům*“ a neustále císaře naváděli a motivovali k těm nejhorším zvěrstvům a masakrům.

V jezuitských kolejích byly konány porady o krutém potrestání a pokutování všech účastníků předešlého povstání. Jak **Bílek** dále píše, podle „*dobrého*“ přesvědčení jezuitů měli být potrestáni nejenom velitelé této vzpoury smrtí, zbavením cti a urozenosti a zabavením jejich statků a všeho majetku, ale i všichni účastníci povstání z vyššího stavu i městského a stejně tak i královská města na svém veškerém jmění a to i přesto, že hned po bělohorské bitvě *bavorský vévoda Maxmilián* ve funkci císařského komisaře v *Království českém* předtím jménem císaře a krále slíbil všem obyvatelům beze všeho rozdílu a výjimek bezpečí jejich života a ochranu jejich majetku.

Jak veliký vliv měli jezuité i na *císařskou hrdelní komisi*, vysvítá například i z toho, že jejich přičiněním a na jejich naléhání byli s ostatními dvaceti pěti veliteli povstání odsouzeni k trestu smrti, zlikvidování cti a zabavení majetku i měšťané *Starého Města pražského*, *Václav Maštěrovský* z *Jizbice* a radní *Šimon Sušický* ze *Sonnenštejna*, kteří se neprovinili ničím jiným, než tím, že byli od jezuitů obviněni z vydrancování jezuitské koleje u sv. *Klimenta*, k jejíž ochraně a správce byli po vypovězení jezuitů ze země roku 1618 zvoleni od zemských správců za komisaře (viz také spis **T.V. Bílek: Dějiny konfiskací, str. 359, 580**).

„*Hned poté, co do Vídně dorazily první zprávy o bělohorské bitvě a o rozkladu českého povstání, začal Ferdinand II. spolu se svými politiky zvažovat další postup v českých zemích. Náboženská otázka jistě patřila k významným problémům, s nimiž se panovník musel vypořádat, ale nikoliv k problémům nejaktuálnějším. Mnohem naléhavěji se na sklonku roku 1620, jakmile odezněly poslední tóny děkovních mší sloužených ve Vídni za přítomnosti dvora, jevila potřeba zajistit ve znovu dobyté zemi pořádek a obnovit Ferdinandovu moc, přistoupit k zajištění poražených stavovských vůdců a naplánovat jejich potrestání. Současně byl pro císaře nezbytný další boj – jednak za úplné podrobení českých zemí (kde až do roku 1622 některá města odolávala), jednak proti uprchlému »Zimnímu králi« a jeho zahraničním spojencům.*“ (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace šlechty v Čechách..., str. 32**).

Jezuité se ve svých úkrytech ve *Vídni* a v *Čechách* postupně usnesli na tom, že v první řadě musí být učiněna nejtvrďší rána politické opoře českých a moravských protestantů – musí být definitivně oslabeny české a moravské stavy.

Aby toho dosáhli, dohodli se, že musí být především zrušen *Rudolfův Majestát*, zároveň musí být zakázáno tolerování přijímání pod obojí, pražský arcibiskup se musí stát jedinou hlavou duchovenstva v zemi, všechna patronátní práva musí být přesměrována na císaře a všechna střediska učení musí být předána jezuitům. Tyto body a zvláště zrušení *Majestátu* požadoval, jak vyplývá z diskuse vysokého římskokatolického kléru, které probíhaly v okolí papežského nuncia *Karla Carafy* (*Carrafy, Karafy*) ve *Vídni* v první polovině roku 1621, právě sám *Karel Carafa*. Ten se silně se svými jezuitskými přáteli, zvláště *Vilémem Lamormainem* silně angažoval v postupu proti jinověrcům a císaři adresoval mnoho konkrétních rekatolizačních návrhů, přičemž zastával teorii násilí a doporučoval, že jen samotné „*trápení může Čechům dát rozum a poslat je na dobrou cestu*“ (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace..., str. 86**). Vídeňský jezuita *Lamormain* sám pak v dopise z listopadu 1621 požaduje na papežské kurii ještě navíc rekatolizační představy *Slavaty* a *Martinice*, s nimž se plně shodoval, například v likvidaci velmi vyspělého nekatolického školství, v založení dvou nových biskupství, v nutnosti postavit katolickému kléru jeho důstojnost zemského stavu, v povolení římskému duchovenstvu získávat statky koupěmi a odkazy, v odvolání veškerých starších právních norem, které překážely nebo přímo škodily římskokatolickému náboženství a ve zřízení nových seminářů pro výchovu kněžstva, jež by byly financovány z majetku zkonfiskovaného povstalcům.

Ve druhé řadě, má-li být realizace dojednaného jezuitského plánu úspěšná, musí také dojít k tvrdému potrestání nekatolických stavů za účelem postrašení všech obyvatel *Království českého*. *Poprava dvaceti sedmi českých a moravských šlechticů – pánů a rytířů* – a také měšťanů na *Staroměstském náměstí v Praze* roku 1621 dne 21. června (pondělí), vyhnání všech svobodnomyšlných a protestantsky věřících lidí bez rozdílu urozenosti stavu, věku, pohlaví, národní příslušnosti, postavení ve společnosti a zaměstnání, zničení všech památek a důkazů o jejich urozenosti a konfiskace jejich veškerého majetku splnily tento jezuitský plán dokonale. Jak **Bílek** píše: „*jezuitský řád jest zapsán na nejkrvavější listině dějin národa českého na svou věčnou hanbu a kletbu.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 490**).

„*Ve velezrádném procesu bylo souzeno veliké množství lidí podle připraveného scénáře, který sestavila komise, jejímiž členy byli: kardinál František z Ditrichštejna, nejvyšší kancléř Zdeněk Vojtěch z Lobkovic, hrabě z Hohenzollernu, kníže Eggenberg, dvorský rada Hegenmüller, náměstek říšského kancléře Ulm a hrabata Meggar a Trauttmansdorf. Ti projednali postup, který byl založen na návrhu hraběte Viléma Slavaty, předloženém ještě před porážkou bělohorskou (3. listopadu 1620). Slavata navrhoval konfiskovat statky všem, kdo se jakkoliv účastnili povstání a dopustili se urážky majestátu. Podobně vybízel k represí i Martinic. Ten se ještě 23. května 1621 (tedy necelý měsíc před popravami) dožadoval trestu pro »rebely« a toho, aby svatá víra katolická byla povýšena, což by se nestalo, kdyby kacíři našli milost.*

Obviněných bylo tolik, že se komise obávala navrhnout, aby byli popraveni všichni, neboť takové množství poprav by mohlo vyvolat představu toho, že nejde o trest, ale o pomstu. Proto byli provinilci rozděleni do tří skupin:

1) *Nejméně měli být potrestáni ti, co neučinili nic jiného, než, že uznali Friedricha Falckého za krále – to se týkalo i katolíků. Ti měli být potrestáni jen pokutou.*

2) *Těžšího trestu se mělo dostat těm, kdo měli v době povstání nějaký úřad nebo vykonali pro povstaleckou vládu nějakou službu, tedy dopustili se dvakrát urážky majestátu. Ti měli být zbaveni úřadů a konfiskován jim majetek.*

3) *Ti, kdo vedli povstání – jim byl navržen trest smrti.*

Komise navrhovala, aby byl vedoucím celé této akce Maximilián Bavorský. Vše s ním prokonzultovali v Mnichově hrabě Hohenzollernský a Heegenmüller. Ti ještě předtím jednali v Pasově s českými katolickými emigranty – někdejší nejvyšším purkrabím Adamem ze Šternberka a Slavatou a Martinicem. Vévoda Maximilián Bavorský s celým plánem souhlasil, odmítl však čistku v Čechách vést. Byla tedy ustavena pražská exekuční komise s Lichtenštejnem v čele.

Po prozkoumání jednotlivých případů navrhla v první řadě rozsudky v procesu s těmi, kdo uprchli, a odsoudila zpětně i ty, kdo již zemřeli. Po velmi krátkém líčení – 2. dubna 1621 podal královský prokurátor žalobu a o tři dny později byly přibity rozsudky na šibenících Měst Pražských. Také ještě v dubnu byly vyneseny rozsudky nad těmi, kdo zemřeli v trvalé vzpouře (Petr ze Švamberka, Albrecht Jan Smiřický, generál Linhart Colonna z Felsu – padl v r. 1620 v Rakousích, Michal Slavata a Oldřich Kinský). Další návrhy na rozsudky byly vypracovány v květnu (17. května – 25 rozsudků, 29. května – 20 rozsudků) a v červnu (12. června – 6 rozsudků). Celkem tedy komise vypracovala 51 rozsudků.

Celé soudní líčení bylo v podstatě dobře připraveným divadlem, v jehož režii bylo počítáno i s udílením milosti odsouzcencům. V návrhu byly i velmi kruté rozsudky, jež byly někdy „zmírněny“ – tak např. bylo změněno čtvrcení zaživa za čtvrcení po smrti a podobně (např. v případě Jana Jesenia, doktora lékařství). Vůbec nad krutostí pražských návrhů rozsudků se vídeňská komise pozastavila a sama se snažila, jak již bylo řečeno, o jejich zmírnění.

Konečná bilance vypadala takto:

K trestu smrti byli odsouzeni a také popraveni:

➤ ze stavu **panského**:

Václav Budovec z Budova (84 let), vůdčí osobnost české protihabsburské politiky,
Jáchym Ondřej Šlik (52 let),
Kryštof Harant z Polčic a Bezdržic;

➤ ze stavu **rytířského**:

Václav Kaplíř ze Sulevic (86 let),
Prokop Dvořecký z Olbramovic,
Bedřich z Bílé a na Řehlovicích,
Jindřich Otta z Losu (80 let),
Diviš Černín z Chudenic – odmítl duchovní pomoc od jezuitů, ač byl římský katolík,
Vilém Konecchlumský (70 let),
Bohuslav z Michalovic;

➤ **měšťané**:

Valentin Kochan z Prachové (60 let) – mistr svobodných umění, písař Nového Města pražského,
Tobiáš Štefek z Koloděj, radní Malé Strany,
Kryštof Kober, radní z Malé Strany,
Jan Šultys z Felsdorfu, primátor Kutné Hory,
Maxmilián Hošťálek, primátor Žatce,
Dr. Jan Jesenius, rektor Univerzity (55 let), před stětím mu kat vyřízl jazyk,
Jan Hauenschild, doktor práv, před stětím mu kat usekl pravou ruku,
Jan Kutnauer ze Sonnenštejna, mistr svobodných umění, byl oběšen na břevnu z oken radnice,
Leonard Rüppel, doktor práv, před stětím mu kat usekl pravou ruku,

Simeon Sušický ze Sonnenštejna, mistr svobodných umění, nevlastní otec Kutnauerův, byl oběšen na břevnu z oken radnice,
Natanael Vodňanský, primátor Starého Města pražského, byl oběšen před radnicí na šibenici,
Václav Maštěřovský z Jizbice, pražský měšťan, byl stát,
Jindřich Kozel z Peclínovce, radní Nového Města pražského, byl stát,
Ondřej Kocour z Votína, radní Nového Města pražského, byl stát,
Jiří Řečický, radní Nového Města pražského, byl stát,
Michal Witmann, radní Nového Města pražského, byl stát,
Šimon Vokáč z Chýš, pražský měšťan, byl stát.

➤ **Dále byli potrestáni:**

Mikuláš Diviš z Doubravína, městský písař, byl přibit za jazyk k šibenici, kde si pobyl dvě hodiny. Pak byl uvězněn.

Z města byli vymrskáni měšťané Václav Božecký, Josef Kubín a Václav Švehla.

Tělesné pozůstatky doktora Jesenia byly ještě posmrtně rozčtvrceny a rozvěšeny po popravišti za městem.

Hrůzná podívaná měla zastrašit nepřátele Habsburků a rekatolizace. Velmi záhy byli popravení považováni za mučedníky. Brzy se také o jejich utrpení a hrdinské smrti psalo. Malostranský farář Jan Rosacius Hořovský, který doprovodil na popraviště mnohé z popravených, napsal o tom zprávu: *Koruna neuvadlá mučedníků Božích českých, vydanou samozřejmě v exilu. Podobným svědectvím bylo i vyličení Pavla Ješína z Bezdězí: Posmrtná paměť českým hrdinům (vydáno bylo v roce 1621 v Holandsku, ovšem anonymně). Samozřejmě o staroměstské popravě psal také Jan Amos Komenský v Historii protivenství církve české.* **(V. Sakař: Staroměstské popravy v roce 1621, <http://veritas.evangnet.cz>).**

Ale i po popravě vykonané na Staroměstském náměstí zaměřoval tento řád až do svého zrušení roku 1773 svojí činnost hlavně na zahubení a udušení českého národa. Popravy na Staroměstském náměstí byly totiž počátkem nekonečné řady trestů a pokut, jimiž byli stíháni všichni ti, kdo se jakkoli zúčastnili povstání. Po vydání tzv. *generálního pardonu* 3. února 1622, kterým císař vyhlásil ukončení dalších hrdelních trestů účastníkům povstání, se tyto tresty se již netýkaly životů provinilců, ale především jejich majetku. V následujících letech pak proběhly v Čechách i na Moravě majetkové konfiskace.

„V letech 1622 – 1623 bylo odsouzeno jen v Čechách 680 osob ze stavu urozeného ke ztrátě majetku, a to buď všeho, nebo poloviny, třetiny, dvou třetin atd. Mimo to však řadě měst českých zabaveny byly buď všechny statky nebo jejich část. Ale i v potomních letech bylo zabavováno jmění osob, zvláště měšťanských, které se pro víru vystěhovaly ze země. A k nové hromadné konfiskaci došlo po saském vpádu do Čech r. 1631, kdy byly zabaveny statky všech emigrantů, kteří se s vojskem saským vrátili do Čech. Statky tehdy zabavené byly sice postoupeny Albrechtovi z Valdštejna k zapravení válečných výloh, ale po pádu slavného vojevůdce nejen ony, nýbrž i jiné jeho statky a také statky jeho stoupenců byly znova zkonfiskovány. Všemi těmi konfiskacemi, jimiž zabaveny byly úhrnem skoro třičtvrtiny Českého království, bylo by se mělo dostatí královském fisku ohromné sumy peněz. Krom toho však také na Moravě a v některých částech Slezska bylo zabaveno mnoho statků. Ale to vše vydalo se jednak na udržování vojska za války třicetileté, hlavně však obdarování císařských generálů, důstojníkův a jiných osob duchovních i světských, zvláště cizozemců, takže škody způsobené obyvatelstvu zemí českých pobělohorskými konfiskacemi nebyly ani trochu vyváženy tím, že by se bylo užilo peněz odtud získaných ve prospěch obecný. Českému národu pak tyto konfiskace ublížily nej-

více tím, že ohromné lány jeho národního území dostaly se do rukou cizáckých rodů, které zůstaly mu trvale živlem cizím a namnoze přímo nepřátelským.

Avšak nejen na majetek pokořených Čechů, i na jejich duše drsně sáhla surová ruka pobělohorského vítěze. Vypuzováním kazatelů evangelických, vylučováním nekatolických osob ze svazku měšťanského, násilným donucováním k odpadnutí od víry otcovské a posléze vypovídáním všech, kdo nechtěli přestoupiti ke katolictví, pracovalo se o navrácení kacířského národa českého do lůna obecné církve. Zástupy zatvrzelých kacířů násilí náboženskému unikaly odchodem do ciziny. Úhrnný počet českých vystěhovalců pobělohorských odhadují někteří na 30 000, jiní dokonce 36 000 rodin, což by znamenalo 100 – 150 000 osob. Ztráta, kterou tím utrpěl český národ, byla tím těžší, že ti, kdo pro víru odcházeli z vlasti, jistě nebyli z jeho synů nejhorších. A jestliže oni sami dovedli v moři cizoty zachovati si svou národnost a někteří z nich prokázali i tam svému národu služby neocenitelné, jejich potomstvo bylo proň ztraceno nadobro. Ale „milosti“ vystěhovat se ze země nebylo dopráno všem, kdo se nechtěli zřici zděděné víry. Lid poddaný musil zůstat v zemi a přijmout chtě nechtě víru katolickou. Nešlo to hladce, neboť poddaní se vzpírali a bouřili, ale úsilné a násilné činnosti protireformačních komisí, misionářů jezuitských i jiných se časem přece podařilo zlomit tvrdý jejich odpor proti víře jim vnucované. Do počátku druhé polovice XVIII. století ohromná většina poddaného lidu v Čechách a na Moravě byla obrácena, třeba zhusta jen na oko a povrchně, na víru katolickou. Ale i potom ještě bylo mnoho takových, jež teprve bylo třeba obracet a někteří nedali se obrátiti vůbec, nýbrž zachovávajíce pokolení za pokolením věrnost víře svých předků, dočkali se možnosti přihlásiti se k ní po vydání tolerančního patentu veřejně. Ostatní, kdo se podrobili, přilnuli časem upřímně ke katolictví, ale tento převrat provázen byl namnoze jejich mravním a duchovním zmrzačením, všude pak jejich bolestným odcizením velikým ideálům národních dějin.

Vnitřní přetvoření české národní bytosti po Bílé Hoře bylo spojeno s vážnými změnami poměrů v Čechách. »Obnovené zřízení zemské«, vyhlášené císařem Ferdinandem II. z ústavních absolutní moci královské v květnu r. 1627 (pozn.: 15. května 1627), je proniknuto názorem, že Království české jako celek pozbylo odbojem proti svému králi všech svých práv a svobod. Proto nemilosrdně ruší neb aspoň oklešťuje stará práva českých stavů jakožto politických zástupců království; všechny zemské úřady a soudy uvádí v tuhou závislost na panovníkovi, takže se úřady a soudy stávají mnohem více královskými, než zemskými. Zemský sněm zbavuje téměř veškeré působnosti samostatné, ponechávajíc mu skoro jen právo povolovati berně. Veliký a namnoze zcela samostatný vliv národa, představovaného podle tehdejšího názírání stavy zemskými, na obecné věci zemské tím vším z valné části docela pomínul nebo se stal závislým na vůli panovníkově a pozbýval stále více dřívějšího významu." (**K. Krofta: Bílá hora,...**).

Jakmile se jezuité znovu usadili v zemích Království českého, ihned v nich započali nanovo naplňovat svůj zlořečený plán na odnárodnění všech obyvatel království a likvidační plán na odstranění národního sebevědomí. Nastalo zatemňování českých dějin a české kultury. Nastalo duševní vraždění a národnostní útlak.

Na podnět jezuitů byla zavedena postupná a velmi důsledná germanizace českého národa a byli vypovězeni všichni protestantští kazatelé, učitelé, vzdělaní a osvícení velikáni kulturního, politického, uměleckého i vědeckého nebe, kteří nebyli popraveni a kteří se nehodlali smířit s razantním šířením němčiny a se zákazem všech nekatolických náboženství. Jejich majetek byl vítěznými Habsburky zabaven. Jejich knihy a kázání byly páleny, jejich posluchači mučeni, vyháněni nebo zabíjeni. „Jezuité byli pravými původci,“ jak píše **Bílek**, „onoho krutého

pronásledování nekatolíků v tak zvané katolické reformaci." (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 490**).

Ke vzdělaným českým vyhnancům a emigraci patřili například představitelé tzv. *exulantské literatury*: **Jan Ámos Komenský, Pavel Skála ze Zhoře, Pavel Stránský ze Stránky u Zap, Jan Jiří Harant z Polžic, Jan Rosacius, Pavel Ješín z Bezdězí, Ondřej Habervešl z Habernfeldu, Jiří Třanovský (Tranoscus), Kašpar Motěšický, Zachariáš Theobald** a další, z *malířů* například český bratr **Jan Kupecký** (*1667 – †1740) nebo *grafik* **Václav Hollar** (*1607 – †1677).

O biskupu Jednoty bratrské **Janu Ámosovi Komenském** není třeba psát. Jeho životní osud a jeho literární činnost – to vše je natolik známé a natolik obsáhlé, že to zabírá mnoho objemných svazků, zaměstnává to několik různých spolků a společností ochraňující jeho literární, duchovní a duševní odkaz. Na českém internetu najdeme přes sto třináct tisíc odkazů na jeho jméno. Pokračovatelem jeho odkazu byl jeho vnuk **Daniel Arnošt Jablonský** (*1660 – †1741), v letech 1699 až 1741 senior *Jednoty* Polsku a také kazatel reformovaného sboru v Berlíně.

Jiný český exilant, protestant, právník a historik: **Pavel Skála (Skala) ze Zhoře** (*1583 – †1640) napsal dvě historiografická díla: Prvním dílem z let 1623 – 1628 je rozsáhlá „**Chronologie církevní, v níž rozmanití a pamětihodní příběhové, v církvi boží od stvoření světa až do těchto posledních časův zběhlí, s jistou posloupností let podle pravidla písem svatých a z hodnověrných pramenův v krátkém pořádku gruntovně a srozumitelně se vypisují a před oči představují**“, ve které podává navíc obhajobu i kritickou analýzu českého stavovského povstání. Téma je zde roztrženo do šesti časových etap: „*od stvoření světa do potopy, do první monarchie chaldejské, do druhé monarchie perské, do třetí monarchie řecké, do čtvrté monarchie římské a od narození Kristova až do r. 1628. V přídávku ještě zvláště se připomínají všechny sněmy církevní, vývoj nauky o poslední večeři, postup a proměny všech konfesí, všichni mučedníci církevní atd. Skala tudíž nevybočuje ze zděděného nazírání doby: v prvním, předhistorickém období, o němž se později pracně dobíralo světla zkoumáním přírodní a archeologické, mluví prostě podle bible; obecné dějiny, jak to zavedl humanismus věku šestnáctého, dělí na čtvero monarchií; a počátky křesťanství jsou mu mezníkem, jenž dějinný vývoj rozlišuje na dvě zcela odlišné půle.*“ (**Jaroslav Vlček: Dějiny české literatury, I., Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha, 1960**).

A jeho druhým dílem, které bezprostředně časově navazuje je: „**Historie církevní, ze spisův a z pamětí hodnověrných historiků v krátkou sumu uvedená a sepsaná od Pavla Skaly ze Zhoře**“ – deseti svazková historiografická encyklopedie, na níž systematicky pracoval napřed od roku 1626, pak znovu od roku 1628 až do své smrti roku 1640 a v níž na pozadí široce rozvětvených dějin církve obsáhl celé evropské dějiny včetně rozmachu katolicismus. Kniha začíná stvořením světa a končí rokem 1623. Do historického rámce organizačně začlenil i české dějiny, a to od vzniku křesťanství až po první desetiletí 17. století. Nejde tedy pouze o historii církve a náboženství v Evropě, ale jedná se o nejrozsáhlejší a nejdůslednější historiografickou práci v té době. „*Rozvrh Skalovy Historie církevní sám sebou již ukazuje na zásadní stanovisko protestantské. První dvě století křesťanská podávají vlastní nauku církevní, pravou, neporušenou, a život prvních křesťanů je věrný život apoštolský (část 1); koncem století druhého se světským panstvím a zbohatlou církví počíná se vláda Antikristova, která rostouc, církev zavádí až do počátku věku šestnáctého (2); nová západní reformace v letech 1516-1536 obrozuje církev čistým evangeliem a vrací ji samé sobě, o kterýchžto prvních letech reformačních promlouvá část 3; vzrůst a zápas reformační do r. 1556 (4), do r. 1576 (5), do r. 1601 (6), do r. 1612 (7), do r. 1619 (8), do r. 1621 (9) a do r. 1623 (10) líčí části ostatní.*“

Přidaný nadpis zamýšlené části další, Příběhové I. P- 1624, zůstal pouhým slibem. ... Význam Skalovy Historie církevní tkví v posledních čtyřech svazcích díla, v líčení rušných i osudných let od r. 1601 do r. 1623. Tam Skala vypravuje jako přímý a zkušený svědek a účastník událostí hlavně domácích, a tato část Historie církevní důležitě a podstatně doplňuje a již napřed opravuje protilehlý spis Slavatův, který právě vznikal, když Skala svou práci dopisoval. Skala ovšem jako protestant a příslušník stavovský, věrně odchovaný v náboženském i politickém duchu své strany, všude zásadně hájí jejího stanoviska a jejích zájmů, byť i ne vždycky jejího postupu, tak, jak to ze svého stanoviska ještě důsledněji činil také Slavata. Skala je přesvědčen, že ústavní právo i boží pravda byla v Čechách na protestantské straně, a nezdar podniků jejích přičítá jednak nesvornosti a neobětavosti v řadách stavů evangelických, jednak božímu trestu za hříchy a neopravdovost jejích mnohých příslušníků. Slavata, stojí na stanovisku samopanství církve římské a vycházejí ze zásady neobmezené panovnické moci, má postup číselné menšiny v zemi za oprávněný, ba nevyhnutelný; Skala, pokládá zaručenou svobodu náboženskou a ústavní, jak jim rozuměla reformace i její stavovská politika, za nezbytný a jediný trvalý základ státu a společnosti, přál domácí straně podjednou plného rovného práva, ale neuznával její nadvládu. Krok za krokem stopuje tajné i zjevné evropské zasahování římské propagandy do věcí českých, vedené jezuitským řádem, neústavní jednání vysokého úřednictva i vyzývavost kléru opírajícího se o moc královskou a papežskou, neplodná, hustá sněmovní jednání, slovem, veškeré složité děje, které stavovskou většinu, spíše vedenou nežli vedoucí, nakonec připudily k brannému odporu, jehož nezdar potom z kořene vyvrátil staré zřízení zemské." (**Jaroslav Vlček: Dějiny...**).

Ve stejném roce se narodil další český exilant, protestant, spisovatel, právník a politik: **Pavel Stránský ze Stránky u Zap** (*1583 Stránky u Zap u Čelákovice /Kouřimsko/ – †1657 Turoň, Polsko). S Pavlem Skalou se znal osobně. Pavel Stránský napsal dvacetisvazkové latinské dílo „**Respublica Bohemiae**“ – „**Stát český**“ (1. vydání 1634), které vydal v holandském nakladatelství bratrů Elzevirů (knihtiskařů na tamnější univerzitě původem španělští protestanté) v Leidenu jako 31. svazek edice, která se zaměřovala na současné i starověké státy. Kniha byla vydána na žádost Elzevirů a byla určena pro celou Evropu. Proto byla napsána v latině. V tomto díle jsou shromážděny fakta a údaje o historii, zeměpisu, obyvatelstvu, jazyku, stavech, panovnících, úřadech, náboženstvích a dalších státoprávních záležitostech a zajímavostech *Království českého* zvláště z doby před Bílou horou. Stránský začal dílo psát už v Pirně, roku 1634 vyšlo v Leidenu poprvé, roku 1643 bylo po opravách vytištěno znova jako „**Respublica Bojema**“. „Kniha se četla hojně. Ještě r. 1713 jako »opus utilissimum« vyšla v Amsterdamu po třetí a hned potom r. 1719 ve Frankfurtu nad Mohanem po čtvrté. A nejen protestantská cizina, i domácí historiografie jezuitská dobře zná spis Stránského, jak například ukazují práce Balbínovy. Byl to jediný ucelený pokus obranný, přístupný obecně, »velkolepá brožura věku sedmáctého«, pojímající volbu Fridricha Falckého jako svobodný výkon zaručený starou ústavou zemskou.“ (**Jaroslav Vlček: Dějiny...**). V Čechách vyšlo dílo poprvé v němčině až na přelomu 18. a 19. století. V češtině vyšlo až o sto let později. Dílo pak bylo vydáno pro svoji důležitost a oblíbenost ještě několikrát po sobě.

Ve třetím a pátém svazku „»O státě českém« a »O správě světské v Čechách«, navzájem se doplňujících, tkví politické jádro Stránského spisu. Proti cizím pisatelům dokazuje, že »svobda národa českého je svrchovaná, nikoli vyprošená nebo závislá na cizí libovůli«, že tedy říše česká státoprávně vždy byla samostatná. A proti domácím i cizím přívržencům nauky o dědičnosti panovníků českých a odtud vyplývající ústřední moci neobmezené Stránský snaží se dějinnými doklady od příchodu Čechů do země podati důkaz, že r. 1619 svobodně voliti nového vládce bylo starým právem samostatného státu a že branný odpor z let 1619 a 1620 měl zákonný podklad. Odtud vychází, že ani Obnovené zřízení zemské z r. 1627 Stránský nepoklá-

dá za právní akt, nýbrž za skutek moci. K této tezi se vrací Respublica Bojema opět a opět, ze všech stran ji znova osvětluje, zahraniční čtenářstvo ji získává a k ní připíná všechny naděje vystěhovalců českých na brzký obrat věcí domácích ve smyslu předbělohorském. Stránský byl exulant pro víru, jíž obětoval všecko ostatní; byl tedy povaha hluboce nábožensky založená. Vedle politika Stránského se tudíž výrazně hlásí nad jiné horlivec náboženský. Hned další hlava šestá »O proměnách náboženských a o správě církevní v Čechách« podává o tom výmluvné svědectví. V původním českém pohanství Stránský zcela v duchu církevních spisovatelů svého věku spatřuje toliko »lichost model nečistých a hloupou směšnost pověr zastaralých«. Zároveň však přejímá mylné starší podání od kališnického kronikáře Bílejovského, jenž svým názorem čelil rozpínavým snahám domácího katolictva, slovanskou bohoslužbu Cyrilovu a Metodějovu, uznanou papežem, pokládaje za »církev, v Čechách zaštěpenou podle obřadu ne římského, nýbrž řeckého, tehdy ještě většinou čistšího«. Původ protiřímských lidových sekt v Čechách, které se po vzoru valdenských opíraly úřední církvi už ve věku třináctém, mravokárné horlení kazatelů Konráda a Milíče, jakož i Husovo vystoupení pojímá Stránský jako návrat ku prostotě a »čistotě bohoslužby řecké«, to jest: husitství má Stránský za prodloužené nebo obnovené cyrilometodějství. Tím se Stránský liší od střízlivějšího Skaly a druží se ke Komenskému. Zato s oběma předními exulanty má jiný význačný rys společný. Je jedním z nejhrošlivějších kališníků, ale není nesnášenlivý sektář: také Pavlu Stránskému šlo o vítězství celé protestantské věci. Proto odmítá pro české Bratry potupný název »pikhartů«, vyvozuje vznik a jejich nauku ze zbytků táborských husitů; odsuzuje vrtkavost a obojetnost Rokycanovu; a smysl úředního domácího kališnictví spatřuje v zásadním postupu společném s veškerou západní reformací. Proto také, zastíraje vnitřní protivy a spory mezi českými luterány, kalvinisty a Bratřími, vítá historický čin z r. 1575, kdy »se upevnila již dávno započatá užší jednota mezi kališníky, která zatím z větší části po příkladů protestantův německých náboženství své upřímněji a dosti šťastně vytříbili, a mezi Bratřími, i vespolek uznali se za bratry a za členy rodiny, věrou spojené, i všichni hlasy společnými u krále se domáhali a domohli vyhlášení a ztvrzení konfessí nedávno sepsané«, konfessí tak řečené české. Že Stránský, mluvčí levého křídla stran protestantských, krajní pravé křídlo strany římské, řád jesuitský, v lásce neměl, je nasnadě. Působení Tovaryšstva stopuje v církevním životě i v politice a jemu především klade za vinu, že náboženskou otázku v Čechách rozjitřilo až k hmotnému boji na život a na smrt. Ono vychovalo rudolfinské zemské hodnostáře, kteří neuznávali českou konfesi, Maxmiliánem zaručenou; z něho vyšel královský mandát r. 1602; ono neuznávalo Rudolfův majestát z r. 1609. O svobodě náboženské, zaručené za Maxmiliána, praví Stránský na příklad, že »měla průchod po několik let, dokud plémě jesuitův křídel svých přes hnízdo rozšiřovati nemohlo. Když však za krále Rudolfa, jenž po otci nastoupil, plémě to lidi, ve škole jeho vychované, na nejpřednější hodnosti zemské a na místa služebníkův dvorských se vecpalo a povýšilo, viděti bylo ihned, kterak pozdrímlé záští proti evangelíkům probudilo je opět, i znovu počínaly se křivdy.« Tyto křivdy a nátisky, zjevné na příklad z řečeného už mandátu královského z r. 1602, Stránský líčí jako neustálou vědomou provokaci, která i po Rudolfově majestátu z r. 1609, ba právě po něm, dostupovala vrcholu, až věci dohnala ke katastrofě. »Tudíž stavové evangeličtí, tolikými a tak nehodnými způsoby dráždění a tolikráte a tak krutě urážení, naposledy snesli se na tom, že moc odrazí mocí, ...ne aby králi zrušili věrnost anebo vyrvali žezlo, ...nýbrž jedině proto, aby zákonům zemským a Rudolfovu Majestátu zachovali vážnost a platnost neporušenou.« Tragika obojí moci záležela prý v tom, že defense, zákonem oprávněná obrana víry, vedla k nové rovněž zákonitě volbě královské, která po přemožení odporu českého pokládána byla za vzpouru a národ svobodný, potud téměř zcela protestantský, proměnila v katolický poddaný národ." (**Jaroslav Vlček: Dějiny...**).

Dalším významným exulantem je například mladší bratr popraveného Kryštofa Haranta, **Jan Jiří Harant z Polžic** (*1580 – † cca 1648), který napsal „**Paměti na léta 1624 – 1628**“. V tomto spisu je ukázán každodenní život českých exulantů.

Ondřej z Habernfeldu je dalším známým exulantem z řad protestantů. Osobní lékař *Fridricha Falckého* se ženitbou spřiznil s rodinou *Skalů* ze *Zhoře*. V exilu napsal dva latinské spisy: „**Hierosolyma Resoluta...**“ (1622 Haag) prorokuje na základě biblické apokalypsy a astrologických výpočtů o brzké zkáze všeho dosavadního světového řádu a klade důraz na budoucí příchod Kristovy tisícileté říše pokoje a slávy. Druhým spisem je „**Bellum Bohemicum recensente Andraea ab Habernfeld**“ (**Lugdunī Batavorum**), kterou napsal a vydal teprve na sklonku svého života roku 1645 v *Leidenu* a rázem byla přirovnána k monumentálním dílům *Pavla Skály* nebo *Pavla Stránského*. Stala se další oporou exulantským vůdcům v celé Evropě. „*Spis je neveliký a nechce tedy dopodrobna vyličovati nebo vykládati »Vojnu českou, od roku 1617«, jak ji označuje jeho název. Je to ohnivá, ba vášnivá, krajně rozhořčená obrana českého stavovského povstání z r. 1618, náruživý výraz nevole nad počínáním pobělohorských vítězů, výmluvná náboženská a zejména také právníká apologie samostatnosti starého českého státu a vlastně veřejná obžaloba jeho odpůrců před evropským fórem, určená především protestantské Evropě za dokonávající třicetileté války a psaná se zřejmou nadějí, že unie evropských protestantů aspoň diplomaticky věc českých exulantů vezme za svou společnou věc. Habernfeld byl horlivý Český bratr, ale zároveň horlivý politik a právník. Ve veškeré obranné politicko-historické literatuře věku sedmnáctého nemáme spisu, který by s takovým rozhořčením přímo na stavěl pranýř samovládné snahy absolutistického ideálu španělské politiky a jeho římskou církevní podporu vtělenou v jesuitském řádu, a který by na druhé straně tak ostře osvětloval rozháranost, neobratnost, ba přímo bezhlavost tehdejších domácích obránců, bláhové spoléhání na cizinu, lehkou mysl, neshopnost, žárlivost a poplatnost cizích vojenských vůdců české válečné akce s novým chabým králem v čele, kteří způsobili a zavinili její nezdar. Lítost, posměch a hněv srší z úsečných, chvatných Habernfeldových vět, kterými líčí, jak Ferdinand II., proti korunovační přísaze, obmezoval Rudolfovu majestát a zemskou ústavu, jak stavové byli nejen nuceni, nýbrž oprávněni hájiti obého mocí, na jakém vratkém právním základě po jediné úspěšné bitvě byly konány hrdelní soudy, země hromadně zbavována obyvatelstva, jehož osobní jmění konfiskováno, kterak byl český stát šmahem zabrán jako dobytá cizí válečná kořist a staleté zemské zřízení obratem ruky proměněno od základu. Podle Habernfeldova přesvědčení Čechy i po r. 1620 ve smyslu mezinárodního práva nepozbyly své staré ústavy, poněvadž odpor země proti obmezování ústavního řádu byl zákonem zaručen, ano příkazován, a poněvadž vítěz měl zemi toliko občansky, a nikoliv hmotně, mravně a právně zničiti. ... Bellum Bohemicum náleželo asi k nejstíhanějším spisům za doby protireformační, poněvadž se už Balbínovi nedostalo do rukou a poněvadž se teprve do doby osvícenské vynořily zcela ojedinělé výtisky jako bibliografická zvláštnost. Voigt a Pelcl ke knížce Habernfeldově znova obrátili pozornost a r. 1866, jako pozdější spis Stránského, Emanuel Tonner ji přeložil do čestiny. Tento překlad vyšel r. 1867.*“ (**Jaroslav Vlček: Dějiny...**).

Básník a náboženský myslitel a učenec **Jiří Třanovský** (Tranoscius, * 27.3.1592 /jiní píší 1591/ Těšín ve Slezsku – † 29.5.1637 Liptovský Sv. Mikuláš, Slovensko) musel po *Bílé hoře* pro svou víru opustit *Moravu*. Uchýlil se napřed do *Slezska* a pak až na *Slovensko*. V *Liptovském Sv. Mikuláši* působí od roku 1631. Psal české a latinské náboženské básně a modlitby. V *Levoči* vydal roku 1636 rozsáhlý *kancionál* „**Citara sanctorum**“ – „**Žalmy a písně duchovní staré i nové**“. Tento sborník obsahuje kromě písní *Třanovského* a jeho blízkých spolupracovníků i starší husitské písně. Záhy po vytištění se stal nejoblíbenějším *kancionálem* slovenských evangelíků a dočkal se mnoha desítek vydání (**Planeta Země – Dějiny umění, str. 807**).

Kašpar Motěšický pocházel z rodiny protestantských duchovních, kteří působili v horním Slezku: jeho děd *Štěpán* byl seniorem luteránských kazatelů na *Těšínsku* a farářem ve *Veltryni*, otec Jan byl farářem ve *Střelicích* (na východ od Opolí) a sám se stal roku 1671 kazatelem v osadě českých exulantů v *Adelsdorfě* (na západ od Lehnice). Po nedlouhém působení pak odtud odešel do *Žitavy*, kde působil až do své smrti (1669), a to jednak jako kazatel, jednak jako literát, rozšiřující svou práci pomalu rostoucí literaturou českého emigrantského evangelictví. Vydal knižně řadu kázání: „**Kázání o ochraně angelů nad dětmi**“ (1678), „**Kázání pohřební na Kateřinu Foratyn**“ (také 1678), „**Křesťanskou domácí postillu**“ (1682), „**Kázání svatodušní**“ (1684) aj. Dále několik úvah a modlitebních zamyšlení, např.: „**Ruční knížku, tj. každodenní modlitby**“, jež se dočkaly několikerého vydání a byly také jedním z prvních kusů *Kleychovy* vydavatelské činnosti a sbírku duchovních písní „**Některé písně duchovní**“ (rovněž v několika vydáních). Ve své literární tvorbě, ať šlo prózu, kázání, texty písní, básně, úvahy či modlitby se opíral o tehdejší náboženskou literaturu vycházející z řad *německého protestantismu*. Z ní také některé věci i přeložil.

Český bratr **Jan Kupecký** (*1667 Praha – † 16.7.1740 Norimberk) strávil kromě svého raného mládí celý život v exilu. Napřed na *Slovensku*, potom od roku 1683 ve *Vídni*, v *Benátkách* a v dalších severoitalských městech, potom v *Římě*, pak znovu od roku 1707 ve *Vídni*, odkud musel roku 1723 pro svou víru znovu utéct, tentokrát do *Norimberku*, kde strávil posledních 17 let svého života. Do dnešní doby se zachovalo na 400 potvrzených *Kupeckého* děl včetně sedmnácti autoportrétů z celého období jeho života.

K boji s evangelíky, kteří přešli do ilegality, byl dán do *Prahy* jezuitský kněz *Vilém Lamormain*, který kromě organizování pronásledování nekatolíků stačil ještě jezuitskému řádu vydobýt od protestantů *kostel sv. Mikuláše, sv. Jiljí a sv. Jindřicha, Beťlémskou kapli, kostel Božího Těla a sv. Vojtěcha*. Jeho vlivem a přičiněním vlastnili jezuité do roku 1623 téměř všechny největší duchovní stavitelské památky v *Čechách* i na *Moravě*, a to téměř v každém městě. Nebylo místa, kde by za kazatelnou nestál jezuita. Co bylo jezuitské, bylo svaté. Kdo nebyl s jezuitou, byl proti nim.

Jezuité navíc získali mocného ochránce i ze strany *Vatikánu*. Byl jím papežský vyslanec (nuncius) pro *Království české a moravské* ve *Vídni* *Karel Carafa*, který intenzivně spolupracoval s jezuitou a zvláště s *Lamormainem* a oni s ním a který prováděl podle rad jezuitů rekatolizaci celého království po oficiální rovině. Pod jeho štítem jezuité zakládali jeden svůj seminář za druhým, noviciát za noviciátem s kolejiemi a školami. Financovaly to různé nadace založené královnou *Annou*, manželkou krále *Matyáše*, dále *Albrechtem z Valdštejna, Lobkovici, Ferdinandem II.*, papežem a radikálními katolíky. Peníze šly také z majetků zkonfiskovaného protestantské šlechty. Téměř v každém městě byla nějaká jezuitská instituce a úplně v každém městě byli jezuité. Podporu měli jezuité i v kardinálech *Ditrichštejnovi a Harrachovi*, kteří usilovali o katolizaci hlavně šlechtických rodů.

Na druhou stranu se papežský vyslanec *Carafa* prostřednictvím kněze *Lamormaina* snažil císaře přesvědčit, jak hodně patří k jeho zbožnosti a horlivosti zastrašení *Čechů* příkladným trestem za jejich vzbouření proti lidské velebnosti a vrchnosti a odvrácení jich tak od ještě horšího trestu za vzbouření se proti samotné velebnosti Boží. Císař byl neustále přesvědčován, že jediný nejprospěšnější způsob, jak trest vykonat, je ten, že vyžene z *Prahy* a z *Království českého* všechny „*kacířské*“ kazatele a učitele.

Aby pražští jezuité dosáhli tohoto plánu co nejdříve, začali obviňovat vyznavače *helvétské víry*, že se neřídí rozkazem královského místodržícího *knížete z Lichtenštejna*, který jim hned po bělohorské bitvě nařídil, aby nevykonávali své náboženské obřady a to tak dlouho, dokud by se neustanovilo jinak. *Helvétští kazatelé* byli obviňováni, že nepřestávají organizovat ná-

boženská shromáždění, v nichž údajně podněcují své věřící k novým bouřím. Ani posledního zbytku *evangelických kazatelů* nedávali jezuité pokoj i přesto, že evangelická církev jako taková měla od knížete *Karla z Lichtenštejna* po *Bílé hoře* na žádost zbylých protestantských knížat a kazatelů povolení vykonávat svá náboženská shromáždění i nadále. Jezuité lživě podávali císaři informace, že kazatelé neustále podněcují lidi ke vzpourám, že neustále připravují nová vzbouření a protesty a že chtějí zavádět do všeobecné víry své vlastní novoty. Nazývali je „*nena-pravitelnými původci rozbrojů*“ a razili dogma, že pokud nebudou tito kazatelé odstraněni, nemůže se katolické náboženství vzchopit, rozrůst a upevnit.

Takovýmto osočováním si jezuité, nejvíce však kněz *V. Lamormain* vymohli na císaři již 13. března roku 1621 nařízení, podle něhož byli všichni kalvinští kazatelé ze země vypovězeni a to hlavně z toho důvodu, že své posluchače údajně naváděli, aby nerespektovali zákonného panovníka a že je vedli k odboji.

Prostřednictvím jezuitů a zvláště kněze *Lamormaina* a na naléhání papežského vyslance *Carafy* vydal také císař dne 13. března a pak opakovaně 3. června a začátkem července roku 1621 nařízení, podle kterého se bez prodlení musely odevzdat ke katolickým bohoslužbám v Praze nekatolické kostely odňaté nekatolíkům již dříve, zejména kostely u *sv. Mikuláše*, u *sv. Jiljí* a u *sv. Jindřicha* a stejně tak i kostely dříve náležející českým bratřím (*pikhartům*) a nedávno zavřené, zvláště *Betlémská kaple*, kostel *Božího Těla* a kostel *sv. Vojtěcha*, v nichž počali jezuité ihned kázat. Zároveň bylo knížeti z *Lichtenštejna* nařízeno, aby byli hned po exekuci vykonané proti vůdcům vzpoury vypovězeni veřejným ediktem ze všech zemí *Království českého* všichni kalvinští a pikhartští kazatelé, profesori a učitelé stejně jako i všichni ostatní nekatoličtí kněží českého vyznání, kteří se zúčastnili předešlé vzpoury jakýmkoliv způsobem.

13. prosince 1621 proto vydává kníže *Lichtenštejn Patent*, jímž byli z *Prahy* a z ostatních královských měst vypovězeni pod rouškou politického důvodu nekatoličtí kněží, kteří museli do osmi dnů opustit *České království*. Hlavním oficiálním důvodem bylo předešlé povstání. Nekatoličtí duchovní jsou v patentu označeni za rozněcovatele povstání, za revoluční živly – za nepokojné, všetečné, bouřlivé lidi – schopné všechno obyvatelstvo veřejně i tajně podněcovat ke vzpouře a nenávisti proti císaři a svými spisy vyvolávat k volbě nového krále. Ve skutečnosti je však v pozadí důvod náboženský. Tento veřejný edikt nejvíce postihnul *Jednotu bratrskou* (tehdy katolíky označovanou jako kalvinisty) a kazatele hlásící se k *České konfesi*, tedy i novokališníky (novoutrakvisty – české evangelíky zvláště luteránského zaměření). Nařízení se zatím netýkalo přímých luteránských kněží (z politického důvodu, neboť zde hrály ohledy vůči saskému kurfiřtovi, který byl tehdy dočasným spojencem císaře), nicméně i oni byli v podezření z podvrtné činnosti vůči císaři a státu tím, že nepřijímali římské náboženství a jejich činnost byla proto neustále ostře sledována. Došlo na ně o rok později, kdy koncem roku 1622 byly němečtí *luteráni* vypovězeni napřed z *Prahy* a pak z celého království a jejich kostely – *sv. Salvátora* na *Starém Městě pražském* a *sv. Trojice* (dnes *Panny Marie Vítězné*) na *Malé Straně* – byly v následujících letech předány do majetku katolických řádů *paulánů* a *karmelitánů*.

Prosincem roku 1621 začíná vlastní realizace *celostátního nezákonného puče* ze strany římskokatolické diplomacie a jezuitů, začíná celostátní rekatolizační, protireformační šílenství a běsnění, které se zastaví až za 150 let, aby se na jeho konci mohla zkonstatovat absolutní absurdnost celé akce včetně souvisejících *tyranistických* a *teroristických prostředků* – *vraždění, mučení, věznění, znásilňování svědomí* a *ostatního násilí*, dále nesmyslná *devastace státu* s následným hlubokým *ekonomickým propadem* a na druhou stranu ovšem také *nezdolnost* a *neporazitelnost reformační, protestantské krve*.

Proti tomuto císařskému rozhodnutí a jeho *Patentu* ostře protestovalo mnoho evropských státníků a politiků a také osobně saský kurfiřt *Jan Jiří* a to jak u knížete *Lichtenštejna* tak i u samotného císaře. Jejich reakce uvedla *Ferdinanda II.* v pochybnost, zda bylo jeho rozhodnutí vůbec správné. Avšak *Ferdinandovi* věrní jezuitští zpovědníci a také papežský nuncius *Carafa* podporovali císaře a utvrdili jeho jezuity spravované svědomí, že v tomto kroku konal Boží vůli a že jeho rekatolizační opatření jsou více než správná a prospěšná. S pomocí svých jezuitských opatrovníků a rádců byl císař *Ferdinand II.* nakonec přesvědčen o nutnosti těchto politických kroků a své rozhodnutí i přes nátlak veřejnosti a zahraniční diplomacie nakonec neodvolal.

A byli to opět jezuité, jejichž přičiněním a zásluhou byl ve všech chrámech odevzdaných katolickému kněžstvu znovu zaveden při všech římskokatolických bohoslužbách a obřadech *latinský jazyk* a to podle nařízení papežského vyslance *Carafy*. *Latina* byla vytlačena *mateřštinou* po dobu dvou set let, neboť až do této doby byly všechny protestantské i katolické bohoslužby včetně mší vykonávány pouze v *češtině*. První mše byla v *latině* konána již dne 28. října 1621 v chrámu *sv. Štěpána Velikého* na Novém Městě pražském a brzy potom bylo *latinského jazyka* užíváno ve všech ostatních pražských chrámech a kostelích a po nich i ve všech kostelích v českých zemích. *Čeština* byla do budoucna omezena jedině na čtení a zpívání pašijí neboli na utrpení Ježíše Krista o Velikonocích.

Na počátku roku 1622 bylo na naléhání jezuitů uveřejněno papežské rozhodnutí z konce roku 1621, v němž bylo *zakázáno používání laického kalicha* při svatém přijímání neboli přijímání pod obojí. Tím silně utrpěla česká utrakvistická církev (staroutrakvisté), která vznikla z umírněných husitských duchovních proudů a která až do příchodu německé reformace v první polovině 16. století představovala hlavní nekatolický směr a sílu v zemi. To byl pochopitelně také záměr a cíl *Říma* – zakázat přijímání pod obojí a tak nejen oslabit moc nekatolických církví v zemi, ale hlavně zničit jejich členskou základnu a tak je definitivně vyhladit z českého náboženského života. Tomuto zákazu však odporovali všichni kněží při chrámech nabytých pro katolické náboženství. Protesty byly tak důrazné a tak hojné, že sám císař musel z obavy nového povstání v *Českém království* svolit k tomu, aby v budoucnu faráři u *sv. Jindřicha* a u *Matky Boží před Týnem*, ale nikde jinde, podávali lidu svátost oltářní pod obojí způsobou.

Další pozici, jak bude ještě popsáno, ztratili nekatolíci *Českého království* také tím, že *Řím* učinil útok také na tradiční nekatolický symbol českých zemí – na památku *Mistra Jana Husa* a *Jeronýma Pražského*, k níž měli úctu všechny nekatolické směry bez rozdílu.

V *jezuitských poradách*, které se zúčastnil i sám císař, papežský nuncius *Carafa*, císařská rada a významní představitelé římského kléru a které se konaly ve *Vídni* v srpnu a říjnu roku 1622, bylo především ustanoveno zrealizovat nápravu (obnovu) katolického náboženství (neboli pro katolickou reformaci či reformu, přesněji rekatolizaci) v celých *Čechách* a to stejnou „úspěšnou“ cestou tvrdého rekatolizačního tažení, jakou se kdysi ubíral *Ferdinand II.* za dob svého panství ve vnitrorakouských zemích: ve *Štýrsku*, *Korutanech*, *Kraňsku* a v *Gorici* ještě jako arcikníže – arcivévoda *Ferdinand Štýrský* – v druhé polovině devadesátých let 16. století a jakou pro zavedení katolicismu úspěšně používaly i jednotlivé vrchnosti. Aby bylo všechno dotaženo do úspěšného konce, bylo podle návrhu jezuitů uznáno za nejvyšší důležité a nutné, aby za

1. *Karlova univerzita*, která byla ovládaná nekatolíky a odkud se prý jako z Trojského koně od *Husových dob* po všechny budoucí časy rozsávalo símě kacířství a vzpoury po celém *Království českém*, byla buď docela zrušena a nebo aby byla spojena s akademií otců Tovařystva Ježíšova – s *Ferdinandovou*. Za

2., aby nikdo z obyvatel *Království českého* neměl právo přechovávat kacířského učitele a využívat jeho služeb k soukromému vyučování dětí, ani posílat děti do zahraničí na kacířské univerzity a gymnázia. Za

3., aby byla jezuitům svěřena *cenzura* a veškerá *kontrola všech knih* vydaných tiskem v zemi i v zahraničí. Za

4., aby nebylo dovoleno nekatolíkům navštěvovat zemské úřady, jak nejvyšší tak nejnižší a využívat jejich služeb. Za

5., aby bylo udíleno obyvatelské právo (indigenat) v *Království českém* a stejně tak i měšťanské právo a vážnost městských a obecních rad výhradně jen katolíkům. Za

6., aby zádušní právo (patronátní) všech chrámů i poboček, které náležejí provinilým stavům a obcím, bylo podstoupeno pražskému arcibiskupovi a bylo navrženo nekatolíkům všude, kde jim je odňali kacíři, jako například jezuitskému kolegiu v *Chomutově*. Za

7., aby hned po dosazení katolických kněží do všech far, byli měšťané a obyvatelé pod hrozbou konkrétních trestů a pokut zavázáni k povinné účasti na katolických bohoslužbách a aby své děti povinně posílali na vyučování a cvičení katolického náboženství. Za

8., aby se vedle starého semináře papežských studentů a chovanců pražského kolegia zřídil při jezuitské koleji ještě jiný seminář tomu podobný, z nichž by vycházelo dostatečné množství katolických kněží. Za

9., aby se zřídily z majetku provinilých stavů, který byl zkonfiskován a propadl Koruně české dva semináře pro chudé žáky, jeden pro šlechtické chlapce z kacířských rodin, druhý pro syny měšťanů, z nichž by se vychovávali nejenom katoličtí šlechtici i dobří dvořenínové (dvořané) a vojsko, nýbrž i užiteční úředníci pro obce a pro panské statky. Za

10., aby se z téhož jmění propadlého císaři zřídila k dřívějším sídlům Tovaryšstva Ježíšova nová kolegia v *Hradci Králové*, v *Klatovech* a v *Kutné Hoře* a stejně tak i pro nováčky jezuitů v *Praze*. A za

11., aby se z téhož jmění vymezily platy k zaopatření a na vydržování 150 jezuitů v pražské koleji, která by dosazovala kazatele do pražských i venkovských far.

Císař *Ferdinand II.* jezuitům vyhověl a přijal všechny jejich návrhy a rady a i další podobné návrhy v pozdější době za své, zrušil *Majestát Rudolfa II.* z roku 1609 (onu listinu zavádějící svobodu vyznání pro široké spektrum nekatolických vyznání) a pověřil knížete z *Lichtenštejna*, aby dohlížel na jejich realizaci. Nařízením ze dne 21. a 22. října 1622 všichni konšelé evangelického náboženství ve všech pražských městech, kteří nechtěli přestoupit (konvertovat) ke katolické víře, byli ze svého úřadu okamžitě propuštěni a na jejich místa byli dosazeni katolíci. Také ve všech ostatních královských městech byli ustanoveni katoličtí úředníci a nařízením královského místodržícího knížete z *Lichtenštejna* musely být všechny fary a kolatury ve všech pražských městech, které díky minulé vzpouře připadly na císaře a českého krále, obsazeny a zaopatřeny katolickým kněžstvem. Zároveň byla zastavena veškerá činnost a provozování církevních služeb všech německých kazatelů, učitelů a správců škol, kteří byli augšpurského vyznání. Němečtí kněží museli pak opustit například staroměstský kostel u *sv. Salvatora* a malostranský u *sv. Trojice*, jakož i mnoho škol a i přes všechny přímlyvy a prosby saského kurfiřta se museli z *Království českého* urychleně vystěhovat.

Zvláště si pak jezuité na císaři vymohli nařízení, podle něhož byla *Karlova univerzita* předána dekretem královského místodržícího ze dne 30. října (10. listopadu) 1622 jezuitskému knězi – rektorovi a celé koleji jezuitského bratrstva u *sv. Klimenta*, „a to se všemi právy i statky k ní náležejícími k mocnému držení, vládnutí a užívání“. Nic nepomohlo, že univerzita

byla doposud ovládána utrakvisty a jinými protestanty a že proti tomuto rozhodnutí protestovalo opět mnoho evropských politiků a státníků a mnoho duchovních a to i z katolických kruhů (církveňních řádů a světského kléru). Během jedné chvíle museli všichni školu okamžitě opustit (pokud nekonvertovali na katolictví) a uvolnit všechna svá místa. Jak píše **J. Fiala**, rekatolizace znamenala pro univerzitu pohromu, jakou předčilo teprve její uzavření za německé okupace v letech 1939 až 1945. Zcela se změnil její duch. Z protestantského učiliště byla násilím změněna v římské pod silným vlivem jezuitů. Zmizela z ní česká národnost a místo ní nastoupila jezuitská, kosmopolitní bezvýraznost a šedost. Jezuité sice chtěli univerzitu zrušit úplně, neboť byla semeništem „*kacířství a rebelie*“, avšak *Ferdinand II.* z určité úcty k jejímu zakladateli *Karlu IV.* to nedovolil. Nicméně velmi ochotně souhlasil s potrestáním jejího předního představitele a absolventů, zvláště když se zjistilo, že mají účast na povstání proti římským katolíkům. Rektor univerzity, lékař, *Jan Jesenský (Jesenius)* skončil 21. června 1621 na mučidlech na staroměstském popravním lešení spolu s *Mistrem Valentinem Kochanem z Prachové* a s dalšími předáky stavovského odboje, z nichž někteří byli dřívější absolventi univerzity. V listopadu 1622 byla univerzita předána do přímé správy jezuitům, kteří ji spojili se svou klementinskou akademií a plně podřídili římsko – protireformačnímu duchu. Většina evangelických profesorů odešla do exilu, poslední rektor *Mistr Jan Campanus Vodňanský* se podřídil nátlaku a stal se katolíkem. Záhy v prosinci 1622 zemřel a podle svědectví přítele *Mistra Matěje Borbonia* svůj přestup před smrtí odvolal. Přesto mu černá jezuitská chátka v roli univerzitních mocipánů vystrojila pompézní, okázalý pohřeb (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 129 – 130**).

Karlovu univerzitu převzal 14. listopadu 1622 rektor svatoklimentské koleje, jezuitský kněz *Koronius (Coronius)* a zároveň se stal jejím novým rektorem s novými bohatě rozmnoženými platy. Později, z rozhodnutí panovníka *Ferdinanda III.* tzv. *unijním dekretem* ze dne 23. února 1654 byla pak *Karlova univerzita* v rámci jezuitského monopolismu slavnostně sloučena dne 4. března 1654 s *Ferdinandovou akademií* a na základě toho byla přejmenována na jezuitskou *Karlo – Ferdinandovu univerzitu*. Její duchovní fakulty (teologická /bohoslovecká/ a filosofická) sídlily v *Klementinu*, světské fakulty (lékařská a právnická) v *Karolinu*, kde si zachovaly určitou nezávislost. Profesory světských fakult totiž jmenoval císař, i když na doporučení jezuitů, avšak o profesorech filosofie a teologie si jezuité rozhodovali výhradně sami.

Svoboda svědomí byla na univerzitě jezuita potlačována kromě jiného i povinnou přísahou na neposkrvněné početí Panny Marie, kterou musel od roku 1650 složit každý absolvent univerzity při ukončení studií a každoročně opakovat každý přednášející profesor, i když víra v početí nebyla ještě ani v nejmenším přijatým církevním dogmatem.

S univerzitou byly jezuitskému řádu odevzdány také tři kostely: *Sv. Klimenta* – papeže mučedníka – u vsi *Buben* na *Letné* u *Prahy*, dále *sv. Pankráce* za vyšehradskou branou a *Betlémská kaple (sv. Neviňátek)*. Pak bylo také odevzdáno devět studentských kolejí, které se nazývaly *burzy*. Tato drzá konfiskace univerzity jezuitským řádem se stala pak jádrem budoucích vleklých sporů a problémů mezi tovaryši a pražským arcibiskupem kardinálem *Arnoštem Vojtěchem hrabětem z Harrachu*, které bylo možné zaznamenat ve 30. až 50. létech 17. století.

Rektor jezuitské koleje a *Karlo – Ferdinandovy univerzity* si zároveň vymohl právo povyšovat do šlechtického stavu a doktoři bohosloví, jím ustanovení, měli právo na kanonikáty u všech *Svatých* a u *sv. Víta* na *Hradčanech*, na *Vyšehradě* i v *Brně* a *Olomouci* a jestliže byli zároveň šlechtického stavu, stávali se právem probošty v *Litoměřicích*, na *Vyšehradě* a v *Brně*. Doktoři práv se stávali císařskými a královskými apelačními a dvorními rady. Jezuitský lektor mohl přidělit šlechtictví také doktorům lékařství. Pro tyto výhody si mnoho nekatolických

profesorů pražské univerzity oblíbilo společnost římské církve, zvláště *Daniel Basilius z Deutschenbergu* a *Mistr Jan Campanus Vodňanský*.

Současně s *univerzitou* převzali jezuité také vrchní dozor nad všemi školami v *Království českém* jakož i *cenзу* *všech knih*. Proti tomu marně protestoval, stejně jako i proti odevzdání *Karlovy univerzity* jezuitům, pražský arcibiskup *Lohe-lius* a zvláště pak jeho nástupce kardinál *Harrach*, který se svého práva na univerzitu domáhal po dobu dvaceti let, ovšem bezvysledně. V době zavedení cenzury tisku vydal kníže z *Lichtenštejna* také nařízení, aby byly důkladně prohledány všechny sklady knihkupců a zároveň byl zakázán dovoz knih ze zahraničí do *Prahy* až do odvolání.

A byli to opět jezuité, kdo podnítli papežského vyslance *Carafu* a pak společně přes papeže tlačili na císaře *Ferdinanda II.*, aby vyhověl jezuitské radě a vydal nařízení, aby byl z českého kalendáře *vymazán Husův svátek*, který byl podle ústavních zákonů *Království českého* zaznamenán do řady dvorních a úředních svátků naroveň s katolickými a který byl až do této doby slavnostně uctíván 6. července. Jezuité tím chtěli docílit *odstranění památky na Mistra Jana Husa* a *udusit jeho uctívání*. Doufali, že následující generace již na toho mučedníka a na jeho přítele a spolumučedníka *Jeronýma Pražského* navždy zapomenou. Národní oslavy této památky proběhly za tichého souhlasu knížete *Lichtenštejna* ještě 6. července roku 1621 (*Lichtenštejn* nepovažoval totiž za moudré pobuřovat veřejné mínění dva týdny po krvavé staroměstské exekuci dvaceti sedmi stavovských předáků), ale již hned následujícího roku 1622 byl tento svátek na žádost papeže a na rozkaz císaře přísně zakázán. A aby již nikde nebylo vidět ani nejmenší památky a symboly nekatolické minulosti a znamení na náboženství *pod obojí*, byly odstraněny z průčelí chrámů, městských kostelů, z městských bran a i z jiných míst *kalichy*, zejména pak onen veliký měděný kalich z průčelí *Týnského chrámu* roku 1623. O jeho svržení se postaral jezuitský kněz *Jiří Plachý (Ferus)*. Kalichy pak byly často nahrazovány mariánskými obrazy nebo sochami.

Uvnitř *Týnského chrámu* byl také zlikvidován hrob významného husitského teologa a zvoleného (avšak *Římem* naprosto neuznávaného) arcibiskupa *Jana Rokycany*, stejně jako hrob *Augustina z Mirandoly*, jenž na sklonku 15. století světil v *Čechách* utrakvistické kněze. Kalich byl sňat také ještě například z kaple *Božího těla na Dobytčím trhu*, bylo zlikvidováno vnitřní zařízení kostela na *Malé Straně* na *Újezdě*, který byl zasvěcen *Husově památce* a v *Betlémské kapli* nechali jezuité odstranit kazatelnu, neboť mezi lidmi panovalo všeobecné přesvědčení, že to je právě ta kaple, ze které kázal sám *Mistr Jan Hus*. Zároveň nařídili jezuité zamazat znak bývalého rektora pražské univerzity *Jana Jesenského*, který skončil jako jeden ze sedm a dvaceti rukou kata *Mydláře* při staroměstské exekuci. Roku 1623 byl uzavřen bratrský sbor v *Mladé Boleslavi*.

Aby však mohli jezuité po odstranění velké většiny nekatolických kněží a učitelů a všech popsaných překážek a všech symbolů reformační minulosti vydatněji přispět k povznesení katolické víry, snažili se nedostatek katolických kněží vyřešit tím, že obnovili různé *nadace* při pražské koleji u sv. *Klimenta*, které založili již v minulosti a které sloužili pro výchovu a vzdělání chudých studentů, kteří se oddali duchovnímu stavu a množili tak počet katolických kněží. Byla to zejména *Nadace semináře papežských studentů* a *Nadace královny Anny*, manželky krále *Matyáše*, obě založené v jezuitském konviktu roku 1618.

Za stejným účelem bylo podle návrhu jezuitů nově zřízeno při pražské koleji *mnoho dalších nadací*, k nimž náležela *Nadace Království českého*, která byla roku 1622 zřízena *Albrechtem z Valdštejna* z pokuty 10 000 kop míšeňských, jež byla uložena jednomu *Židovi*. Zvláště pyšní byli jezuité na *Nadaci Ferdinandovu* založenou rovněž roku 1622 přímo císařem *Ferdinandem II.* jistinou 60 000 kop míšeňských, která byla získána ze zkonfis-

kovaných statků. A jezuité se pyšnili i *Nadací alumnatu* (semináře) *pro budoucí kněze v Království českém*, k níž *Ferdinand II.* vykázal k rukám jezuitského konviktu roku 1629 ze skonfiskovaných statků na 100 000 zlatých.

Také na *Moravě* založil císař *Ferdinand II.* roku 1624 při olomouckém konviktu svou církevní nadaci s bohatým majetkovým a finančním základem – *Ferdinandovu fundaci* – pro neurčitý počet seminaristů, mezi nimiž měli být nejméně z jedné třetiny zchudlí šlechtičtí chlapci ze zemí *Království českého*. Zbytek měli tvořit studenti, kteří by se na *Moravě* věnovali duchovnímu životu a šířili by po zemi katolicismus. Pro materiální podporu a k zajištění živobytí všech seminaristů věnoval císař *Ferdinand* olomoucké koleji rozlehlé panství *Nový Jičín*.

Kromě toho se jezuité snažili získat pro své koleje větší platy i tím, že usilovali dostat pod svoji správu mnoho zkonfiskovaných statků. Přes svoje prostředníky dosáhli toho, že král *Ferdinand II.* již 27. března 1621 daroval *pražské koleji u sv. Klimenta* náhradou za škody utrpěné v době vzpoury zabavené *dvory v Jenštejně* a v *Děchtarech*, pak také *statek Sluhy* v hodnotě 20 800 míšeňských kop, dále *tři domy v Praze s vinicemi* v hodnotě 18 000 míšeňských kop a *osm vinic* nedaleko *Mostu*. Později byly té samé koleji darovány roku 1621 na základě císařské rezoluce ze dne 13. května 1621 na snížení fundace, kterou této koleji udělil císař v hodnotě 400 000 míšeňských kop, zkonfiskované statky *Úšť (Ústěk)*, *Liběšice*, *Jištěrpy*, *Levín*, *Vernešice*, *Vrbice*, *Rochov* a *Těčíněves* v hodnotě 200 000 rýnských zlatých. Navíc byly téhož roku 1621 koupeny pražské koleji statky *Tuchoměřice* a *Cičovice* za 36 000 míšeňských kop. K této hodnotě bylo koleji darováno z královské pokladny ještě 16 000 kop, které byly získány z uložených pokut. Kolej roku 1623 koupila statek *Borovany* za 14 000 míšeňských kop a zřídila si nové rezidence (sídla) v *Tuchoměřicích* pro čtyři členy a v *Liběšicích* pro dvacet členů řádu.

Také jezuitské koleje v *Chomutově* byly roku 1623 náhradou za deputát, který byl zadržený císařem, darovány statky *Běšice* a *Nové Sedlo* v hodnotě 22 884 míšeňských kop. K tomu téhož roku 1623 koupila statek *Velemyšloves* za 25 700 míšeňských kop a dostala zástavou a později koupí statek *Brusy*.

Na *Moravě* dostala *olomoucká kolej* roku 1622 darem od císaře zkonfiskovaný statek *Čejkovice* odhadem za 20 342 moravských dolarů. *Brněnské koleje* daroval císař roku 1622 náhradou za škodu, která jí byla učiněna v době vzpoury statek *Polehradice (Bolehradice)* a pak roku 1623 k důkladnější výchově noviců statek *Řečkovice*.

V *Slezsku* založil roku 1622 vratislavský biskup, arcivévoda *Karel*, *novou jezuitskou kolej* pro 60 členů v *Nisé*, k jejíž výstavbě a úpravě vykázal ze své mincovny 91 000 míšeňských kop. Na její nadaci zároveň věnoval zkonfiskované panství *Albrechtice* a k tomu ještě daroval ze svého dědictví 60 000 míšeňských kop. A stejně tak podle příkazu arcivévody *Karla* ze dne 25. července 1623 byla jezuitům zřízena *nová kolej v Kladsku* jako náhrada za kolej, která byla místními obyvateli zbořena roku 1618 při lidovém povstání proti jezuitům.

Když byly tímto způsobem rozmnoženy platy jezuitských kolejí, byla na základě rozkazu generála jezuitského řádu *Mutia* zřízena roku 1623 nová *Provincie česká Tovaryšstva Ježíšova* obsahující koleje a sídla jezuitů, které se nalézaly v *Čechách*, na *Moravě* a ve *Slezsku*.

V *Čechách* přibyla k předešlým kolejím roku 1624 *nová kolej v Jičíně* pro 40 členů založená *Albrechtem z Valdštejna*. Pro její podporu byl k užívání podstoupen statek *Milčeves*. Dále vznikla *kolej v Kutné Hoře*, které byly císařem vykázány statky kutnohorské obce a jiných účastníků dřívější vzpoury, jež jim byly odňaty.

Ve stejném roce byly založeny nové jezuitské koleje také na Moravě v Jihlavě a ve Znojmě Michalem Adolfem, hrabětem z Althanu a obdařil je mnohými statky, které odkoupil od císaře ze skonfiskovaných statků za 45 000 rýnských zlatých.

Roku 1625 donutili jezuité městskou radu v Praze, aby schválila jejich vlastní projekt výstavby profesního domu (střediska řádu) podle návrhu Dominika di Orsiho a pro novou českou provincii byl tak založen profesní dům při kostelu sv. Mikuláše v Menším Městě pražském, k němuž byla roku 1628 připojena také kolej a gymnázium. Profesní dům byl dokončen roku 1691. Kromě toho si jezuité vynutili výstavbu nového, mohutného chrámu sv. Mikuláše, s jehož stavbou se začalo roku 1703 pod vedením Kryštofa Dienzenhofera (zemřel r. 1722), po něm pokračoval jeho syn Kilián Ignác Dienzenhofer (zemřel r. 1751) a stavbu dokončil Anselmo Lurago.

Roku 1625 povolil císař jezuitům také založit novou kolej ve Slezsku v Hlohově, na jejíž údržbu a obživu bylo vykázáno 70 000 míšeňských kop.

Tímto způsobem získali jezuité již na počátku druhého období svého působení v zemích Království českého nejenom prostředky k důkladnému školení a výchově svých nových kádrů, nýbrž i velikou hmotnou a zároveň i politickou moc, která časem vzrostla ještě víc až do nesmírného rozsahu.

13.49 Jezuitská „obnova“ katolicismu – Obnovené zřízení zemské

Za takovýchto příznivých poměrů přikročili jezuité k „obnovování“ katolického náboženství mezi lidmi a obyvateli v Čechách a na Moravě. Aby získali lidi pro katolickou víru a aby je v ní upevnili, rozšiřovali mezi nimi zdarma veliké množství náboženských knih, které byly vydány v češtině. Mnoho děl bylo do češtiny přeloženo hlavně z latiny. Na poli „barokních zásluh“ o překlady do češtiny z latiny a italštiny uvádíme například jezuitského kněze Jakuba Colense (bližší viz např. **T.V. Bílek: Reformace katolická, str. 109**).

Dětem pak dávali jezuité do rukou veršovaný katechismus, který byl navíc uspořádán ke zpěvu. Melodie nápěvu musela být natolik podbízivá, aby děti měly neodolatelnou touhu si písně neustále zpívat a tak si nenásilně hlouběji vštípit text neboli tento zhudebněný katechismus do své paměti. K tomu byly zároveň povzbuzovány v kostele i doma.

Aby byli lidé přinuceni číst katolické knihy, brali mu všude jezuité z rukou knihy, které svým obsahem směřovaly proti katolickému učení a veřejně je pálili. A tak bylo roku 1623 v Čechách a na Moravě spáleno veliké množství evangelických knih a zlikvidováno tak nepřeberné množství vzácných tisků i rukopisů, jejichž hodnota by byla v dnešní době sotva vyčíslitelná.

Mimořádnou péči pak věnovali jezuité duchovnímu „křesťanskému“ cvičení, které prováděli zvláště v Praze a v Olomouci každou neděli v jezuitských chrámech jezuitští kněží nebo studenti teologie a filozofie a také novicové za účelem výchovy nových „křesťanů“. Přesto všechno byl počet katolíků získaných z protestantů stále velmi skromný. V letech 1623 – 1624 uvedli jezuité „na pravou cestu spasení“ v Čechách celkem 8 152 nekatolíků a na Moravě pouze 5 337. Proto bylo v první polovině roku 1624 vyhlášeno na radu jezuitů a na naléhání papežského vyslance Carafy mnoho císařských patentů, které následovaly těsně za sebou.

První z nich byl císařský patent z 29. března 1624 (chybně známý jako Patent z 9. dubna 1624), podle něhož se nesmělo praktikovat žádné jiné náboženství ve všech zemích Králov-

ství českého než katolické. *Patent* nařizoval katolické náboženství jak měšťanům královských měst, tak i poddaným, což byla většina obyvatel království.

Dne 9. a 12. dubna 1624 byl vyhlášen další *císařský patent*, který uděloval přísný zákaz udělovat nekatolíkům městské právo a povolovat jim živnost ve městech. Měšťanství těch, kteří je získali za stavovského povstání bylo zpochybněno a mohli je získat zpět jedině tehdy, pokud se stanou katolíky. Za obyvatele *Českého království* nesměl být zároveň přijat žádný nekatolík.

6. května 1624 bylo magistrátům královských měst nařízeno, aby zastavily všem nekatolickým měšťanům městské právo i jejich živnosti, pokud do sv. *Jakuba* (25. července) nepřestoupí na římskokatolickou víru. Všem obyvatelům se zakazovalo prodávat pozemkový majetek nekatolickým osobám.

Další *císařský výnos* z června 1624 shrnul a zopakoval to podstatné ze starších nařízení proti *protestantům* ve městech a zároveň rozšířil pronásledování nekatolických měšťanů. Nekatolík nesměl vlastnit žádné nemovitosti a neměl žádné právo svobodného rozhodnutí. Podle tohoto *výnosu* museli všichni nekatolíci posílat své děti do katolických škol, nekatolickým synům bylo zakázáno vstoupit do učení a sami nekatoličtí rodiče se museli pod hrozbou pokut účastnit nedělních katolických mší, museli dodržovat půsty a katolické svátky. Přísné tresty hrozily všem, kdo by se jakýmkoli způsobem rouhali proti katolické církvi nebo mluvili proti císaři:

„1) Nekatolíkům se zakazuje vlastnit veškeré nemovitosti.

2) Zakazují se nekatolická kázání, křest a svatba v soukromých domech pod pokutou 100 zlatých, kdo by nemohl pokutu zaplatit, bude potrestán šestiměsíčním žalářem. Kdo by pod svou střechou hostil a podporoval predikanta (nekatolického kazatele – pozn. aut.), bude těžce potrestán.

3) Nechť katolický kněz nepohřbí kacíře, ale má právo na štolový poplatek (poplatek za církevní úkon – pozn. aut.).

4) Kdo by o nedělích a katolických svátcích těžce pracoval, cestoval nebo obchodoval, bude potrestán buď žalářem, nebo pokutou 10 zlatých.

5) Kdo by ve dnech nedělních v době mše seděl v krčmě, zaplatí 10 zlatých, krčmář však 20.

6) Kdo by pohaněl katolického kněze, nebo dovolil ve svém domě konat nekatolické obřady, nechť je potrestán vyhnanstvím a konfiskací majetku.

7) Kdo by nezachovával církevní ustanovení o postních dnech, k nimž přísluší i sobota, nechť zaplatí 10 zlatých.

8) Pokud se bohatý člověk neúčastní o nedělích či o svátcích mše, ať zaplatí 4 zlaté, chudý ať dá 2 libry vosku.

9) Katoličtí rodiče nechť posílají své děti do katolických škol, kacíř, který by soukromě vyučoval děti, bude zbaven veškerého majetku.

10) Nekatolíci v Čechách se zbavují práva na odkaz (odvolání).

11) Nechť se nikde nepřijímají děti a sirotkové do učení žádného umění a řemeslu, pokud se napřed nestanou katolíky.“

12) Kdo by rouhavě hovořil o Bohu, o Panně Marii, o světcích božích, o obřadech církve katolické, o císaři a jeho rodině, ztratí jmění, ba i hlavu.

13)

Výťah z nařízení knížete Lichtenštejna královským hejtmanům z června r. 1624." (J. Mikulec: *Pobělohorská rekatolizace...*, str. 13 – 14).

Nekatolictví bylo v českých zemích hluboce zakořeněno a k různým protestantským vyznáním se hlásila většina obyvatelstva. Proto se tlak na katolizaci obyvatel stupňoval stále víc a víc. Další nařízení z konce roku 1624 a z první poloviny roku 1625 to jenom dokazují. Z městských úřadů byli odstraněni poslední zůstavší *protestanti*, kteří si tato místa dosud udrželi. V roce 1624 vyšel mimo jiné zákaz přijímání nekatolických šlechticů do země, zákaz prodávat panství nekatolíkům a další výnosy. V roce 1625 a pak znovu v roce 1626 přibýly zakazy sňatků nekatolíků ve městech. Rekatolizační tlak byl nyní cíleně směřován nejen na měšťanské obyvatelstvo zprvu královských a pak ostatních měst, ale také na samotnou šlechtu.

Od roku 1623 byla také papežem a císařem požadována realizace totální likvidace vlivu nekatolických duchovních, z nichž mnozí se i přes veliké osobní riziko stále ještě zdržovali tajně a výjimečně i veřejně v zemi. Agenda české královské kanceláře z té doby obsahuje řadu nařízení proti „*kacířskému duchovenstvu*“. V letech 1623 až 1625 napsal císař Ferdinand II. arcibiskupovi pražskému, kardinálu Harrachovi, svému místodržícímu Lichtenštejnovi a později také kardinálovi Ditrichštejnovi a některým vysokým úředníkům mnoho dopisů, ve kterých žádal tvrdě a nekompromisně pronásledovat všechny „*kacířské kazatele*“ a to nejen ve městě, ale i na venkově. Souběžně s tím byla na jaře roku 1624 zřízena první rekatolizační komise pro Čechy a později i pro Moravu. Tvořili jí představitelé státní moci a církvi. Komise měla za úkol zmapovat stav farní správy a zajistit, aby ve farnostech přestaly působit nekatoličtí duchovní. Komise pracovala v jednotlivých krajích přes své podkomise a nahrazovala nekatolické duchovní katolickými a aktivně vystupovala proti protestantským kazatelům.

Komisaři procházeli zemí, často za vojenské asistence, svolávali nekatolické duchovní na jednotlivých panstvích, předčítali jim vypovídající patenty a snažili se je přinutit ke konverzi na římskokatolickou víru. Na reformační kazatele často pořádali komisaři doslova hony, jak dokazují moravské pobělohorské dějiny z pera historika Františka Matějka, který popisoval tato pronásledování na Moravě z roku 1625 a jasně ukázal na to, že se hlavně jednalo o duchovní a členy Jednoty bratrské, dále o zbytky zůstavších novokřtěnců, kteří roku 1622 neopustili Moravu a o zbytky ostatních nekatolických vyznání.

I přes vážnost doby a přísných trestů se proti tomuto nařízení vzbouřilo mnoho lidí nejen v královských městech, ale i mnoho poddaných na panstvích. Veškerá poučování, výuku, propagaci a jiné metody vnučování katolicismu začali lidé různým způsobem bojkotovat a tak sabotovat vlastní katolizaci země. Když to jezuité zjistili, začalo se na jejich radu roku 1625 používat při této tzv. *katolické reformaci (reformě) neboli rekatolizaci* přísnějších prostředků – zvláště pak moci a dalšího násilí – které mělo zajišťovat doprovázející vojsko. Na území Českého království vzniklo totiž z vojska, které zůstalo po válce v království, velmi mnoho vojenských posádek a ty byly nyní plně k dispozici jezuitským kněžům. Podle jejich přání byly vojenské sbory již od roku 1623 systematicky přemísťovány do měst a na panství na náklady vzdorujícího nekatolického obyvatelstva za účelem vojensky podpořit jejich násilné pokatoličtění. Strach ze žoldnéřů představoval silný prostředek, který se využíval zvláště při rekatolizaci měšťanů. Legislativně byl tento způsob *rekatolizace* schválen vládou a panovníkem roku 1624. Uvedení a ubytování vojska do měst (zprvu královských a pak i ostatních) mělo pro velitele a majitele pluků navíc tu výhodu, že byli zbaveni nákladů a starostí spojených s výživou a ubytováním vojska. K tomuto účelu se nejvíce hodily sbory lehké mobilní jízdy dragounů. Odtud vznikl název *dragonády*.

Celá akce přibližně probíhala tak, že byl do každého domu nekatolické rodiny ve městě ubytován jeden či více žoldnéřů, což pro domácí znamenalo velkou nepříjemnost, obrovskou

psychickou zátěž a vyčerpávající majetkovou újmu. Úřady vyhlásily měšťanům povinnost se o vojáky postarat. Rodiny je musely po celou dobu ubytování živit, šatit a poskytovat jim maximální služby a pohodlí. Žoldnéři z třicetileté války byli lidé zvyklí na hrubosti, násilí, bezohlednost a ignorovali jakékoliv společenské zákony a normy. Navíc věděli, že za své svévolné, drzé a panovačné chování nebudou trestáni, takže si v domech počínali po svém. Vynucovali si velká množství jídla, pití, obírali měšťany o majetek, domácí terorizovali, bili, mučili a na ženách a dívkách páchali sexuální násilí. Toto období trvalo několik týdnů, ale i měsíců, podle uvážení jezuitských kněží. Po této době takového záměrného trápení nekatolického obyvatelstva byly všechny rodiny vyzvány k odevzdání nekatolické literatury, která pak byla veřejně rituálně spálena. Protestující obyvatelé byli okamžitě zavíráni a mučeni. Další fází byl okamžik, kdy bylo všechno obyvatelstvo svoláno a shromážděno na náměstí, lidé byli neprodyšně obklíčeni kordonem vojska, městské brány byly uzavřeny a vojenský velitel v doprovodu císařského rychtáře, příslušníků městského úřadu a jezuitských duchovních vyhlásil měšťanům nutnost nejpozději do několika dnů konvertovat na katolickou víru. Příkaz byl doprovázen hrozbou vězení a tělesných trestů až tvrdým mučením pro ty, kdo neuposlechnou. Pak byl na radnici vymáhán na měšťanech slib konverze. Na radnici odcházeli měšťané ve skupinách (většinou podle městských čtvrtí) a neodešli dříve, dokud všichni členové skupiny neslíbili přestup na římskou víru. Ti, co odmítli, byli okamžitě uvězněni do žaláře. Po vynucení slibu následovala několikátýdenní závěrečná fáze, kdy jednotliví občané města chodili ke zpovědi a katolickému přijímání, aby veřejně dokázali svůj přestup a městský úřad pečlivě tato potvrzení o realizaci konverze evidoval a vydával tzv. *zповědní cedulky*. Přestup se týkal všech vrstev obyvatelstva bez ohledu na věk, pohlaví a sociální postavení. Kdo se snažil této závěrečné fáze vyhnout, zaplatil velkou finanční pokutu, majetek mu byl zabaven a sám byl uvězněn.

Touto cestou tzv. *dragonád* obrátili jezuité v *Čechách* a na *Moravě* na katolickou víru například roku 1625 celkem 18 479 osob a roku 1626 dohromady 25 144 nekatolíků. Mezi města z roku 1625, která okusila chuť jezuitsko – vojenských *dragonád* patřil *Beroun, Mladá Boleslav, Chomutov, Cheb, Litoměřice, Hradec Králové* a další. V dalších letech následovala města jako *Domažlice, Žatec, Nový Bydžov, Kutná Hora* a další. K velmi obávaným císařským velitelům, kteří se aktivně zapojovali do násilného rekatolizačního procesu za účasti *dragonád* patřili například *Baltazar de Marradas*, španělský šlechtic *Martin de Hoeff-Huerta* a *Jan Adolf Wolfstrin*. Z domácích šlechticů se na tomto poli „vyznamenali“ např.: *Pavel Michna z Vacínova, Přibík Jeníšek z Oujezda, Lev Libštejnský z Kolovrat, Vilém Vřesovec* a další.

Rekatolizace však nespočívala jen v samotné konverzi nekatolíků na římskokatolickou víru. Druhým a mnohem složitějším úkolem rekatolizace bylo zavedení praktického katolického náboženství do každodenního života konvertity. Takže po přestupu, kdy se z protestanta stal formálně katolík, se od něj očekávaly další projevy katolického smýšlení a citění, z nichž mnohé mohli jezuité neustále kontrolovat. Konvertita se musel aspoň jednou týdně účastnit mše a účastnit se různých procesí, církevních pobožných obřadů a slavností ve své farnosti, které se odehrávaly převážně v latině, dále musel zachovávat předepsané půsty, dodržovat zákaz práce o nedělích a svátcích a jednou do roka byl povinen přistoupit ke zpovědi a přijímání pod jednou způsobou (nejčastěji o velikonocích). Musel přijmout věroučné články římskokatolické církve za své a musel veřejně složit katolické vyznání víry, musel přijmout víru v přímlyvnou úlohu Panny Marie a svatých, musel přijmout víru v očistec a peklo a v celibát kněží a samozřejmě také uzнат svrchovanost papeže nad celou církví i nad sama sebou a s tím také celou hierarchii katolické církve. Pokud něco z toho neudělal nebo v něco z toho nevěřil, byl považován za *odpadlíka (apostatu)* a nakládalo se s ním jako s jinověrcem, kterého je potřeba znovu přinutit ke konverzi. To pochopitelně vedlo k mnoha opakovaným přestupům.

Aby se počet konvertujících nekatolíků na katolickou víru ještě zvýšil, bylo v letech 1625 a 1626 zavedeno zastavování a odnímání živností všemu nekatolickému obyvatelstvu v královských městech a znovu bylo zavedeno jeho týrání a mučení a navíc budování dalších sítí vojenských posádek pro tento účel na náklady postižených měst. V té době opustilo své živnosti a statky nesmírné množství měšťanů, neboť nemohli snést utrpení, trýznění a mučení působené od vojáků a pro záchranu svého holého života utíkali ze země. Podle zpráv císařských rychtářů, kterou podali české komoře, odešlo v letech 1624 – 1627 z Prahy a z ostatních královských měst do ciziny z náboženských důvodů dohromady 1 731 měšťanů se svými rodinami, aby se vysvobodili z vojenské brutální tyranie. Mezi těmito emigranty a vystěhovalci bylo mnoho mužů, kteří vynikali ve vědě a umění a veliký počet nejbohatších a předních měšťanů, čímž byla zemi způsobena nenahraditelná hospodářská, ekonomická, umělecká a finanční ztráta. Aby se zabránilo úniku nekatolických měšťanů, měly být – podle nařízení královské komory ze dne 24. února a 2. března 1626 určeného císařským rychtářům pražských měst a rychtářům ostatních královských měst – zabaveny statky všech měšťanů, kteří z náboženských důvodů utekli ze země, a to i přesto, že by je byli již prodali, přenechali nebo věnovali jiným osobám.

Mezinárodní události na konci roku 1625 a v začátku roku 1626 totiž přinutily jezuitský řád a císaře jednat mnohem rychleji a razantněji než jindy a neotálet s vydáváním mnohých nařízení proti protestantům, pokud nechtěla habsburská monarchie se svými jezuitskými politiky ztratit tak důležitý stát v srdci *Evropy*, jakým bylo právě *České království*. Na sklonku roku 1625 se habsburské katolickojezuitské mocnářství ocitlo v sevření mocného bloku protestantských mocností *Nizozemí, Anglie, Dánska a Dolního Saska* za podpory *Francie, Sedmihradska a Turecka*. Pod vedením *Dánska* začaly státy vojenského paktu koordinovat svůj postup. Koaliční armáda vytvořená hlavně z dánských sborů a z vojska *Jana Arnošta Sasko – Výmarského* vpochodovala počátkem roku 1626 do střední Evropy, což pro jezuitský plán zkatolizovat celou střední Evropu znamenalo vážné ohrožení jeho realizace. Postup armády však k úlevě jezuitů zastavil dne 25. dubna 1626 v bitvě u *Dessavy Albrecht z Valdštejna*, který byl tehdy vrchním velitelem císařských vojsk. Dánské vojsko následně vtrhlo do *Slezska* a přes *Moravu* do *Uher* s cílem se zde spojit se sedmihradským vévodou *Gáborem Bethlenem*. Ale i tato vojenská operace skončila pro *Habsburky* vítězně nepočítáme-li zrušená území, na nichž se bojovalo. Sedmihradský vévoda nakonec uzavřel mír s císařem a umožnil tak zastavení a postupnou likvidaci dánského vpádu. *Dánové* utrpěli také porážku na západoevropském bojišti. 27. srpna 1626 získala habsburská strana převahu díky vítězství vojska katolické Ligy u *Lutteru*. Císařská a ligistická armáda obsadily téměř celé *severní Německo* a získaly kontrolu nad částí baltického pobřeží.

Vojenské operace protestantských států však i přes svoji prohru posílila roku 1626 tehdejší *protestantský odboj v Čechách*. Luteránské obyvatelstvo horních královských měst stejně jako i města *Chebu* pak díky tomu ještě dlouho odolávalo „náboženské nápravě“ a zůstávalo stále nepřístupné katolické propagandě a vyučování od jezuitů, které nazývali „kaziteli a ničiteli evangelia“ a všemožným způsobem je veřejně tupilo a hanělo. A tak právě v samotném srdci *Evropy*, kde ztroskotaly snahy evropských protestantských vojsk, byly paradoxně díky českému, moravskému a slezskému domácímu protestantskému odboji zmařeny i všechny snahy jezuitů, zvláště jezuitského kněze *Lamormaina*, který neustále na císaře naléhal a u něj apeleoval na obnovení katolické reformace v těchto městech dokládaje přitom, že jejich náboženský stav je nanejvýš nebezpečný a zhoubný pro celý katolizační plán a že by právě tato města ležící na hranici měla být hradbou a štítem proti zemím německých protestantských knížat.

Aby bylo obyvatelstvo královských měst přivedeno k přestoupení na katolickou víru, bylo nakonec císařskou rezolucí ze dne 19. dubna roku 1627 rozhodnuto, že budou všem královským městům a jejich obyvatelům, pokud by přistoupili ke katolické víře, prominuty všechny tresty a pokuty pro jejich provinění v předchozí vzpouře a zároveň bylo královské komoře nařízeno, aby byly městům navraceny statky, které jim byly odňaty, pokud už nebyly předány jiným osobám. Naproti tomu městské živnosti měly být dál nekatolickým měšťanům zastavovány a odnímány.

Avšak i přes všechny represní zákony, nařízení a opatření se našli mnozí nekatoličtí měšťané, zvláště v pražských a horních městech, kteří setrvali ve své zarputilosti a kteří vzdorovali jezuitské „reformaci“ užívající přitom různých výmluv, jež vedly k průtahům katolické „reformace“.

Od samého počátku odporoval „náboženské nápravě“, přesněji jezuitské katolizaci také *prostý poddaný lid*, a to dokonce ve větším měřítku a mnohem rázněji než obyvatelstvo královských měst. Dělo se tak nejen na panstvích nekatolických vrchností, ale přímo také na samotných katolických panstvích. Hlavní příčinou tohoto odporu byli nekatoličtí kazatelé, které přechovávali i přes opětne a nejpřísnější císařské nařízení mnozí nekatoličtí majitelé statků. Kromě toho nebyla požadovaná „náboženská náprava“ důsledně vykonávána ani od některých katolických vrchností, neboť se již v mnoha krajích stalo, že zabavené, zkatolizované statky zůstaly zcela bez poddaných pro fanatické chování nových, dosazených katolických pánů, kteří si předsevzali provést katolizaci do důsledku a všemi dostupnými prostředky. Mnoho katolických statkářů mělo obavu, že z jejich statků poddaní náhle utečou a že jejich pole zpustnou a hospodářství zkrachuje. Volili proto raději mírnějších způsobů a v mnohých bodech císařská nařízení ignorovali.

Toto chování *poddaných* jezuitští špiclové však brzy vysledovali a na nátlak jezuitských kněží pak vydal císař 11. ledna 1626 nařízení, podle něhož měli být nekompromisně propuštěni všichni nekatoličtí úředníci, hejtmané, majitelé a vrchní správci statků, tvrdošíjní *poddaní* pak měli být přivedeni vrchností ke katolické víře třeba i vězením a hladověním, případně dlouhodobým postem o suchém chlebu a vodě. Kromě toho bylo nekatolickým *poddaným* zakázáno vstupovat do manželského stavu a bylo nařízeno, aby každý, kdo by jednal proti, byl potrestán ztrátou polovice svého jmění.

Všechna nařízení vůči *poddaným* vyhlášená v první polovině roku 1626 neměla valného účinku. Jezuité proto navedli císaře k vydání rozkazu, aby se vojsko začalo umisťovat přímo do jednotlivých příbytků nekatolických *poddaných*, od nichž mělo být vydržováno a živeno tak dlouho, dokud by nepřestoupili na katolickou víru. Tímto ubytováním vojska do mnohých soukromých statků a do komorních panství v městech, městečkách a na vesnicích, zvláště *jezdectva Dona Martina de Huerta*, které nad ostatní vynikalo týráním a trápením nekatolíků, bylo na katolickou víru násilně obráceno mnoho *poddaných*.

„Na rozdíl od šlechty a svobodných měšťanů královských měst totiž *poddaní* na vesnici (ale i obyvatelé *poddanských* měst) neměli právo vystěhovat se pro víru ze země. Byli *poddanými* svých vrchností a zbývala jim jen jedna legální možnost – bezpodmínečně se přizpůsobit katolickému vyznání. Tak to na nich vyžadoval panovník, církev a pokud byly katolické, ta i vrchnost.“ (J. Mikulec: **Pobělohorská rekatolizace...**, str. 23 – 24).

Avšak mnozí obyvatelé, zvláště vesnický lid, před vojskem utíkali a to i přes zákaz vrchností a skrývali se v horách a lesích a odmítali se navrátit ke svým pracem a živnosti, které byly jízdami oddíly beztak zcela zničeny a zlikvidovány. Tito lidé byli neustále po horách honěni rozzuřenými vojáky v pozadí s jezuitskými knězi jako divoká zvěř. Počet nekatolických *poddaných*, který roku 1626 z důvodu vojenského násilí utekl do sousedních zemí,

zvláště do *Saska, Míšeňska a Lužic* byl skutečně ohromný. Podle zpráv projevitsky zaměřeného *Viléma hraběte Slavaty* to činilo přes 30 000 usedlíků nepočítaje v to ženy, děti, starce a také přidáný věkově různý další svobodný lid. Avšak útěk obyvatel a měšťanů za hranice království přes protijezuitské *Chebsko*, které utečencům pomáhalo, se zdál být nekončený. Do roku 1627 uteklo přes 50 000 měšťanů a *prostých obyvatel* nepočítaje jejich rodiny. Útěkem nekatolických *poddaných* z náboženských důvodů a pro vojenskou tyranii ve všech krajích, jak v královských městech a panstvích, z nichž pobírali požitky král nebo královna (věnná města a panství), tak i na jiných panstvích vznikalo mnoho pustých statků, opuštěných vesnic a dědin a ladem ležících polí.

I pražský arcibiskup *Harrach* píše ve svém pravidelném hlášení papeži o poměrech v *Čechách* ve 40. a v první polovině 50. let 17. století, „že se *venkovský lid* ve velkém počtu připravuje buď k útěku do jiných zemí nebo na povstání, že se se zbraněmi, rodinami a dobytkem uchyluje do hlubin lesů (které jsou husté a rozkládají se široko daleko), ba dokonce, že se tito lidé navzájem zapřísahali svátostí, že raději společně učiní a vytrpí cokoliv, než by se poddali dekretům ve věci víry. Také správci statků v dopisech ustavičně varovali své pány, kteří žili u dvora a v *Čechách* vlastnili význačná panství, plná kacířských *poddaných*, že protestanti vyhrožují zničením statků, pokud by *poddaní* byli násilím nuceni ke změně víry. A vskutku pro české pány žijící z výtěžku pozemků není nic zhoubnějšího, než ztráta *poddaných*.“
(J. Mikulec: *Pobělohorská rekatolizace...*, str. 25 – 26).

Na některých panstvích a statcích se *poddaní* zpěchovali přestoupit na katolickou víru a když byli vrchností nebo reformační komisí podle rad jezuitů nuceni k navštěvování katolických bohoslužeb násilím a mocí, proti svým vrchnostem se vzbouřili. Tito vzbouřenci však byli (pokud neutekli) pokaždé poraženi vojskem. Mnoho z těch, co přežilo, bylo pak zajato a příkladně pro ostatní nejpřísněji potrestáno. Někteří z nich byli lámáni kolem, jiní byli oběšeni nebo stati, mnozí byli zohaveni vypálením znamení na čele nebo uříznutím uší a nosů. Tvrdošijní, odbojní a nezkrotní *poddaní* měli být pak zkroceni ubytováním vojska u těchto *poddaných* a pomocí jezuitů převedeni na katolickou víru. Ale náprava *poddaného lidu* se přece jen nedařila tak, jak si to jezuité přáli, protože mnohá zbylá nekatolická vrchnost na svých statcích stále i přes nebezpečí života přechovávala a podporovala protestantské kazatele a učitele a tím nepřímou podněcovali i své *poddané* k odporu proti náboženské nápravě. Marně se takové vrchnosti vyhrožovalo pokutami a tresty a konfiskací jejich majetku. Jejich vysokým postavením a funkcemi před císařem se přeci jen nedalo tak snadno pohnout jako s nižší vrstvou.

Jezuitům došla trpělivost. Kněz *Lamormain*, papežský vyslanec *Carafa*, kardinálové *Ditrichštejn* a samostatně *Harrach* (jehož poradcem byl kapucínský diplomat a teolog *Valerián Magni*) a také sám papež prostřednictvím římského úřadu pro rekatolizační politiku a rozvoj katolického náboženství „*Congregatio de propaganda fide*“ (*Kongregace pro šíření víry*) dali císaři a králi uherskému a českému *Ferdinandu II.* k důkladnému uvážení, zda chce mít *České království* polokatolické a tedy plné neustálých zmatků (které ovšem vyvolávali sami jezuité se svými agenty a kolaboranty) a nebo zda ho chce mít cele katolické a tedy podle jezuitů spořádané, klidné, blahobytné a šťastné, plné pokorných, římskokatolických *poddaných* a oddané katolické šlechty, jako tomu bylo (podle jezuitských našeptávačů) údajně za dob *Karla IV.* a zda se chce vůbec sám dožít této „slavné“ chvíle.

Jezuité také císaři neustále předkládali ideologickou lež – dotaženou jezuitskými moralisty a teology do nejvyšší dokonalosti, co se týká citového a současně náboženského vydírání jakéhokoli panovníka za účelem prosazení svých vlastních, řádových mocenských zájmů a cílů – a sice, že je panovník osobně Bohu a papeži (jemuž se k tomu zavázal) zodpovědný za

duchovní stav svých podřízených a poddaných ve svém království a že právě on, jako nejvyšší hlava státu musí pečovat o jejich římskokatolickou víru, o jejich náboženskou citělnost, o jejich svědomí, o jejich spásu a tím také o jejich celý život a blaho a že je povinen přivést všechny zbloudilé duše k jediné pravé, římskokatolické „*samospasitelné*“ víře a že musí ostatní víry, vyznání a náboženství jakýmkoli prostředky potírat a likvidovat.

Zároveň také jezuité intenzivně a systematicky na císaře naléhali tím, že nebudou-li napraveni nekatoličtí obyvatelé panského a rytířského stavu, že jen těžko lze očekávat nápravu jejich poddaných a proto, že se musí konečně přistoupit na „reformaci“ samotné nekatolické šlechty bez ohledu na důležitost postavení a funkce před císařem, jinak, že se mohou s nadějí na brzkou úspěšnou katolizaci Čech, Moravy a Slezska definitivně rozloučit. V co nejčernějších barvách líčili králi, jak je římskokatolická šlechta denně ohrožována zpupnou, poddanskou lůzou, jež nemá žádnou úctu k pravé církvi Říma a k jeho svatým a jak je stabilita království neustále ohrožována jejich údajným protestantským rebelantstvím, které prý nedává římskokatolické víře ani na chvíli klidu, pokoje a míru. Jezuité ztotožňovali římskokatolické náboženství a fanatickou barokní zbožnost plnou pověřivosti a nenávisti k jiným věřícím s prosperitou Českého království a tvrdili, že jakákoli odchylka od katolicismu musí nutně přinést zemi jen zkázu a záhubu. Arcibiskup *Lohelius* v jednom ze svých mnohých dopisů císaři z roku 1621 přímo napsal, že „*pokud nebude ze země odstraněno kacířství, bude se království nacházet v neustálém neklidu*“ (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace šlechty v Čechách..., str. 35**). Tímto lživým politickým argumentem se snažili jezuité a Řím v králi neustále udržovat oheň nenávisti vůči všem nekatolickým náboženstvím a jejím stoupencům, kteří překáželi vytvoření pravého prosperujícího státu.

Na tuto státoprvnou strunu hráli jezuité císaři velmi intenzivně. Byli to právě jezuitští barokní patrioté a „stavitelé“ barokních dějin českého národa, kdo králi podsouvali další falešnou, zidealizovanou teorii o tom, že doba *Karla IV.* představuje nejen období rozkvětu a blahobytu českého státu, ale také pro římskokatolickou církev „*poslední klidné a stabilní období před velkým náboženským rozkolem za husitství. Toto pojetí českých dějin se stalo téměř závazným pro české zemské vlastenectví doby baroka, jež zdůrazňovalo katolické tradice v minulosti českých zemí.*“ Jezuité druhé poloviny 17. století a první poloviny 18. století „*s oblibou ve svých historických spisováních rozvíjeli motiv blahobytu českého státu za Karla IV., v době, která ještě nebyla poznamenána náboženským rozkolem. Takové pasáže nalézáme v historických spisech řady autorů, jako byl kupř. Bohuslav Balbín, Tomáš Pešina z Čechorodu, František Jan Beckovský, Jan Florian Hammerschmid a mnozí další.*“ (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace šlechty v Čechách..., str. 13**).

Kardinál *Harrach* s teologem a diplomatem *Magnim* kráčeli vlivem svých vlastních ambicí a vlivem odporu vůči jezuitskému řádu a vůči papežskému nunciu *Carafovi* nikoli po státní jezuitské linii, ale po své vlastní církevní linii a císařovi zastoupenému císařskou vídeňskou komisí, jíž předsedal olomoucký biskup a kardinál *Ditrichštejn*, se snažili předložit vlastní koncepci.

„*Ve Vídni na podzim roku 1626 předložil kardinál Harrach císařské komisi, která byla pro tento účel zřízena, několik požadavků. Především šlo o žádost zřídit na území arcidiecéze čtyři nová biskupství (zajímavé je, že realizace tohoto plánu, jehož počátky můžeme vysledovat až na přelom 16. a 17. století, byla dokončena teprve o téměř čtyři století později, v roce 1993, kdy vzniklo poslední z plánovaných biskupství v Plzni). Dalším Harrachovým požadavkem byla zmíněná náhrada rozchvácených církevních statků; zde kardinál požadoval na císaři podíl na solní dani, kterou vybíral stát. Harrach také panovníkovi předložil spis o podobě rekatolizacev Čechách. V něm rozvinul svou koncepci rekatolizace, která odmítala nejnásilnější*

metody při obracení jinověrců na katolickou víru. Snad díky tomuto odporu vůči nejbrutálnějšímu násilí, který kardinál Harrach spolu s Valeriánem Magnim několikrát v průběhu dvacátých let 17. století projevili, bývají oba považováni za stoupence mírného rekatolizačního postupu.

Takový obraz kardinála Arnošta Harracha a kapucínského diplomata Valeriána Magniho, který byl charakteristický pro starší české dějepiscectví, je ovšem poměrně zkreslený. Z dokumentů předložených Harrachem ve Vídni víme, že ve skutečnosti se násilným formám rekatolizačního nátlaku vůbec nevyhýbali. Je to ostatně patrné i z Magniho dopisu kardinálu Ludovisimu, představiteli římské Kongregace pro šíření víry, jenž byl napsán na počátku září 1626, těsně před odjezdem kardinála a jeho kapucínského pomocníka do Vídně. Valerián Magni rozebral Harrachovu rekatolizační koncepci a nastínil principy, které kardinál hodlá prosadit ve Vídni. Nedílnou součástí oné koncepce jsou ostré a násilné metody proti jinověrcům. Harrach i Magni s naprostou samozřejmostí počítali s vyháněním nekatolických kazatelů i ostatních osob, které nabádají nekatolíky, aby zůstali u své víry, stejně jako s vypovídáním těch protestantů, u nichž není naděje na přestoupení. Navrhovali povinnou katolickou výchovu dětí, biskupy zaváděnou inkvizici proti kacířům, vyhledávání a likvidaci nekatolických knih a řadu dalších opatření, jejichž provádění si bez příslušného násilí ani nelze představit. Proti čemu však Harrachova a Magniho rekatolizační koncepce směřovala, bylo brutální násilí světské moci, především obracení nekatolíků prostřednictvím vojenských dragonád. Valerián Magni ve svém dopise argumentuje nebezpečím vzpour (jako bylo selské povstání zuřící v létě roku 1626 v Horních Rakousích), ale i tím, že takové násilnosti vzbuzují u postižených zbytečný odpor vůči katolické víře a jsou koneckonců negativně vnímány i v zahraničí. Za nebezpečí rovněž Magni považuje masové odchody protestantů do zahraničí. K násilí dále píše, že na základě momentálního přinucení není konverze upřímná a takoví jedinci lehce opět upadají do své hereze. Kapucínský diplomat ve své analýze rekatolizačních postupů charakterizoval svůj a arcibiskupův přístup jako metodu, při níž »se zajistí přestoupení na víru v rámci jednoho života, zatímco druhý způsob má vyhnat ze země všechny kacíře během několika měsíců.«

Harrachova a Magniho »mírná« rekatolizační koncepce nebyla motivována nějakým humánnějším přístupem vůči jinověrcům... V uvedené koncepci pražského arcibiskupa a jeho kapucínského poradce lze předpokládat spíše pragmatické důvody; některé Magni zmínil ve svém dopise a těmi také (zejména obavou z povstání nekatolíků) argumentoval při vídeňských jednáních sám Harrach. Hlavní důvod však nemohl otevřeně zaznít, i když byl zřejmě všem zúčastněným jasný – svou rekatolizační koncepcí se pražský arcibiskup snažil zaujmout vlastní nezávislé stanovisko a distancovat se od zásahů světské moci do rekatolizace.

Pobělohorskou rekatolizaci od jejích počátků doprovázel spor mezi církví a státem. Církev usilovala o zásadní a nikým neomezenou pravomoc při obracení nekatolíků, ale tu si hned od počátku přivlastnil panovník a jeho politikové. Svým odporem vůči rychlému a násilnému obracení jinověrců, jaké provádělo ve dvacátých letech 17. století císařské vojsko ve spolupráci se zemskými úřady, tak kardinál Harrach vlastně oponoval státní moci a současně se stavěl i proti jezuitům. Na straně panovníka totiž stáli příslušníci jezuitského řádu, kteří podporovali nárok císaře na rozhodování o rekatolizaci. Takové názory jezuitů ovšem posilovaly Harrachův odpor, protože sám kardinál i jeho kapucínský pomocník měli už tehdy vůči Tovaryšstvu značně negativní poměr (arcibiskupova roztržka s řádem sice vyvrcholila o deset let později sporem o pražskou univerzitu a arcibiskupský seminář, ale základy oboustranné antipatie jsou položeny již ve dvacátých letech).

Odpor vůči státním zásahům do rekatolizace Čech nebyl jediným prvkem, který ovlivnil Harrachovu rekatolizační koncepci. Kardinálovo postavení bylo v této době velmi složité, pražský arcibiskup nestál jen proti vlivnému řádu a nevzpíral se pouze zasahováním státu do náboženských poměrů, on se zároveň snažil vymanit svou arcidiecezi ze silného vlivu papežského diplomata Carafa. Nuncius sice stál v otázce rekatolizace na stejné straně jako pražský arcibiskup, shodně s ním hájil stanovisko, že světská moc nemá zasahovat do církevních záležitostí, ale současně pro Harracha představoval nepříjemně nadřazenou autoritu. V době jeho nástupu do arcibiskupského úřadu totiž Carafa zaujímal postavení nejvlivnější katolické síly v Čechách a mladý arcibiskup zůstával v pozadí. Při vytváření Harrachovy rekatolizační koncepce proto hrála roli i snaha vymanit se z nunciova stínu – názory pražského arcibiskupa na obrácení nekatolíků v Čechách se liší jak od rekatolizace prováděné státem, tak od představ o rychlém obrácení českých protestantů, které prosazoval Carafa. Ve skutečnosti si ale všichni Harrachovi protihráči – panovník, jeho světští politici a jezuitští poradci, stejně jako papežský nuncius – dobře uvědomovali, že skutečný obrat obyvatelstva k víře je generační záležitostí a že po násilném obrácení protestantů musí následovat jejich výchova. Nelze se tedy zbavit pocitu, že v celém sporu představovala otázka podoby rekatolizace pověstnou špičku ledovce, pod níž jsou patrné mocenské ambice všech zúčastněných stran." (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace šlechty..., str. 62 – 65**).

Harrachova koncepce však nenalezla souhlas ani u císaře ani u jeho jezuitských rádců. Nejvíce se jim nelíbila snaha prosadit církev jako hlavní a neomezenou sílu při rekatolizaci a nemožnost státní moci zasahovat do tohoto procesu. Císařův jezuitský zpovědník *Lamormain* pak jako odezvu na *Harrachův* návrh vypracoval v prosinci roku 1626 spolu s dalším jezuitským knězem *Philippim*, zpovědníkem císařova nejstaršího syna a v té době již korunovaného uherského krále *Ferdinanda*, rozbor celé problematiky ze stanoviska panovnické moci. Protože má podle jezuitských zásad jakýkoliv král a tedy i český povinnost odstranit ze země nekatolická vyznání a může přitom na rozdíl od církve disponovat i mocenskými donucovacími prostředky, měla by katolizace probíhat v úzké spolupráci církve a státu, přičemž panovník (a tedy v podstatě jezuité) by měl mít v rekatolizaci rozhodující slovo. To byl hlavní protipříklad vůči *Harrachově koncepci*.

V mnoha bodech se však oba jezuité s *Harrachem* shodují. Uznávali například nutnost nových biskupství, odsouhlasili podíl na navrhované solní dani, nezavrhlí užívání vojska při rekatolizaci, nekatolické šlechtice, kteří by odmítli konvertovat, radili ponechat v zemi, ale jejich duchovní musí odejít. Děti nekatolických šlechticů mají být vyučovány jezuity a po smrti svých rodičů smějí jejich majetek zdědit jen tehdy, pokud přijmou katolickou víru. Z královských měst má být nepřízpůsobivý měšťan vyhnán, u poddaných nesmí existovat možnost emigrace a smí být na ně nasazeny těžké donucovací prostředky – psychické, fyzické, finanční a ekonomické tresty, vězení, odnímání dětí pro jejich následnou katolickou výchovu, pronásledování účastníků nekatolických pobožností a podobně. Úředníci mají být napřed zbaveni svých funkcí a zaměstnání a pak se s nimi má zacházet podle jejich společenského postavení, zda jde o rytíře, měšťana nebo poddaného.

Vídeňská jednání kardinála *Harracha* na císařském dvoře nakonec skončila počátkem roku 1627 kompromisem. *Harrach* si z *Vídně* odvezl příslib určité částky ze solní daně a navíc si odvážel příslib titulu tajného rady, což byla hodnost, která mu umožňovala další vzestup v jeho politické kariéře. Osobním *Harrachovým* úspěchem byla dohoda o penězích ze solní daně, které případnou české církvi. To byl totiž základ k dalším jednáním, z nichž na počátku třicátých let 17. století vykristalizovala definitivní smlouva mezi papežem a císařem o tzv. solní pokladně k financování české římskokatolické církve. Všechny ostatní body *Harrachovy koncepce* byly jezuity buď úplně zamítnuty nebo pozměněny tak, aby nepotřebnější rekato-

lizační nástroj, totiž *rekatolizační komise*, byla výhradně záležitostí státní (a tedy jezuitů a panovníka) a teprve potom církevní, to jest arcibiskupova. *Rekatolizační komise* začala být nárokována na popud jezuitských či projezuitských a katolických vysokých státních úředníků, kteří zaslali 14. ledna 1626, tedy ještě v průběhu vídeňských jednání o rekatolizaci a o budoucí podobě české římskokatolické církve, jakousi dobrovolně sepsanou rozsáhlou žádost adresovanou panovníkovi, v níž doporučili ustanovit *reformační komisi*, která by byla svým zaměřením a organizační strukturou podobná té, jaké použil kdysi císař ve Štýrsku ještě jako arcivévoda. Tuto žádost okamžitě podchytili jezuité ve Vídni a důkladně ji rozpracovali do podrobné studie, kterou pak zahrnuli do svého rekatolizačního plánu a která počítala s katolizací všech vrstev obyvatel, od všech šlechticů až po poddané.

Ferdinand II. pochopitelně se všemi jezuitskými argumenty a reakcemi na všechny rekatolizační návrhy a s jejich vypracovanými expertizami ochotně souhlasil a tak netrvalo dlouho a jezuité na králi vymohli novou *ústavu* o názvu: „**Obnovené zřízení zemské**“, již byli sami prvotními autory, kterou císař pro Čechy vyhlásil 10. (někteří píší 15.) května 1627 a pro *Moravu (Markrabství moravské)* pak 10. května 1628 a která například ve článku A 23 zrušila veškerá privilegia směřující proti římskokatolickému náboženství:

15. května 1627 vydal *Ferdinand II.* dokument: **Obnovené zřízení zemské**. „*Jeho § 23. stanovil, že římskokatolické náboženství je jediné uznané a oprávněné v Českém království pro všechny stavy a lidi bez rozdílu a ten, kdo by se pokoušel o obnovu starých řádů náboženských, má být považován za škůdce míru a země a trestán ztrátou cti, hrdla i statků. Následující dekret z 31. července 1627 – na svátek Ignáce, zakladatele jezuitského řádu a patrona protireformace – stanovil, že panovník nemínil ve svých zemích trpěti nikoho, kdo se nehlásí k víře katolické. Stejně zásady a opatření byly uzákoněny i na Moravě. Protože stále zůstávalo hojně lidí, pro něž vlastní svědomí znamenalo více nežli zvrhlé představy habsbursko – římských usurpátorů »z boží milosti«, musely být dekreta a mandáty proti evangelíkům znovu a znovu opakovány.“ (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 79**).*

Přesnější text **Obnoveného zřízení zemského** (text vyžaduje maximální soustředěnost, neboť každá věta obsahuje hned několik myšlenek vedle sebe):

„*My, Ferdinand Druhý, z Boží milosti volený císař římský, po všechny časy rozmnožitel říše a uherský, český, dalmátský, charvátský atd. král atd., věděti Vám milostivě dáváme, že hned, jak jsme z milosti a pomoci svrchovaného Pána Boha zase dědičné království Naše české mečem dobyli a v moc a pod poslušensství Naše uvésti ráčili, mezi všemi jinými věcmi o to nejvíce jsme pečovali, jakby v dotčeném dědičném království Našem českém čest a sláva Boží vzrůst svůj bráti, a ti, kteří jsou se proti Nám, jakožto jich pořádné a od Boha představené vrchnosti pozdvíhli, i té minulé vysoce ohavné rebelie (skrze kterouž netoliko vlast jich, ale i všecka křesťanská království a země zbouřené a v nepokoj uvedené jsou) účastna učinili, vedle zasloužení a povahy takového neslýchaného přečinění, i pro uvarování škodlivých příkladův, kteřížby budoucně netoliko Nám, ale i jiným potentátům křesťanským z toho následovati mohli (majíce však na pozoru přítom milostivost Naši císařskou), ztrestáni byli; naproti pak tomu ti, jenž jsou Nám věrnost a stálost svou v rebelii skutkem dokázali, a neohlédajíce se na to, že království Naše dědičné in forma universitatis se pozdvíhlo, předce však on raději všeho se opovážili, i vlast svou milou opustili, nežliby v čem nejmenším proti Nám, jakožto králi a vrchnosti své přirozené, stavěti se měli, zase nad jiné všelijakou počestností, důstojenstvím i jměním od Nás milostivě obdařeni jsouce, toho jako věčnou a neskonalou památku jmíti mohli.*

A poněvadž to všechno vykonáno jest, ne bez příčiny, z naší královské a otcovské péče, ráčíme i ty cesty v tom obírat, kterakby dotčené dědičné království Naše české, od Nás s nema-

lým válečným nákladem dobyté, zase v dobrý řád, tak aby poddaní Naši, věrní milí, předně všickni zespolka v náležitém poslušenství stojíce, k Nám a dědicům našim, budoucím králům českým, jakožto jich jedině, pořádné, přirozené a dědičné vrchnosti, každého času své zření měli, i sami mezi sebou, pod milostivou ochranou naší královskou, jednostejného práva a jednostejného náboženství užívající, v lásce, svornosti a pokoji zůstávali, uvedeno, a všechno, cožbykoli tomu na odpor býti chtělo, dokonce zastaveno a přetrženo bylo.

Z těch tedy příčin Naše toto následující Obnovené zřízení zemské jsme vůbec vydali, a v něm vedle toho gruntu a základu, kteréhož všickni křesťanští potentátové, když jaký dobrý řád a dobrou správu naříditi chtějí, slušně požívají, jura privatorum, jak nejvíceji býti mohlo, při starém způsobu zanechati; avšak některé vedlé nynější povahy království tohoto, v kterémž rozliční národové, rozdílných jazykův užívající, obývají, jsme zříditi a ustanoviti i také poněkud vedlé práv našich císařských a jinde v svaté římské říši, též v královstvím a jiných zemích Našich obyčejných, napraviti, nejvíceji pak v tom ve všem předně cti a slávy Boží, přirozeného práva a obecného dobrého šetřiti, i sobě moci netoliko tohoto zřízení Našeho zemského k rozšíření, změnění, opravení i činění toho, což s sebou jus legis ferendae přináší, zanechati; aby na věčné časy všechny příčiny k vysoce ohavnému pozdvížení a roztržitosti odňaty byly: pročez ustanovujem, nařizujem a chceme, pokudžby kdo aneb jich víceji, poddaných Našich, jakéhoby ti koli důstojenství, stavu, řádu a povolání byli, nyní i budoucně se pokusiti směl nebo směli, ty od dotčených rebelův, k dolíčení jich mimo řád a právo předsevzatému a nenáležitému volení, jakýmkolivěk způsobem vedené důvody a zlé výklady, které jsou oni proti nadepsanému Našemu dědičnému právu neprávě vymyslili, a jiné scestné výklady tomu nežli náleželo dávali a přivodili, řečí neb skutkem, v čem nejmenším zase vyzdvihovali, aneb jiným také způsobem proti témuž Našemu dědičnému právu se stavěti chtěl neb chtěli: že ti všickni hned skutečně skrze to v pokutu ourážky nejvyšší velebnosti královské a zjevné rebelie upadnouti, čest, hrdlo i statek ztratiti mají.

Co se náboženství dotýče, nařizovati a tomu chtíti ráčíme, aby netoliko nad tím, co jsme tak v věcech, náboženství se dotýkajících, od času Nám od Pána Boha propůjčeného vítězství, v tomto dědičném království Našem skrze rozličné rezolucí milostivě nařídili, stále a pevně držáno, ale také vše to, co proti tomu k ujmě a škodě našeho svatého katolického náboženství skrze majestáty, sněmovní snešení, reversy, rezolucí, privilegia anebo jiné nařízení, jak ta jmenována býti mohou, ustanoveno a od stavův, jenž jsou se pod obojí jmenovali, kteréhokoliv času k libosti jich vyjednáno, obdrženo a zavříno jest, nyní i na budoucí věčné časy cassirováno a v nic obráceno bylo a zůstalo. A všickni ti, kteřížby na nětco takového nastupovati a tím znovu hýbati chtěli, za zjevné rušitele obecného pokoje ipso facto anebo tím samým skutkem jmíni a držáni byli, a čest, hrdlo i statek ztratili. Jakož pak také napotom žádný do země aneb měst, lečby našeho svatého katolického náboženství byl, přijat býti nemá.

Ačkoli již od dávného času, jak jsou některá nekatolická učení a smyslové v dědičném království tomto Našem povstali, preláti mezi jiné stavy téhož království víceji počítáni nebyli; ale však poněvadž vědomé, an Nám toho zapřímo býti nemůže, že jest stav prelátův za času předka Našeho slavné paměti císaře Karla Čtvrtého, a ještě mnohá léta před tím, v tomto království byl, a preláti spolu a vedle jiných stavův tolikéž kontribuci dávati musejí: pročez ustanovovati, nařizovati a tomu chtíti ráčíme, aby napotom arcibiskup pražský spolu s preláty a se vším kněžstvem v dědičném tomto království Našem, netoliko za jeden stav téhož království na budoucí věčné časy držán, anobřž také týž duchovní stav, jakž to v jiných křesťanských dobře zřízených regimentech za obyčej jest, mezi jinými stavy první a nejpřednější byl.

A jakož tomu, aby napotom stav duchovní v tomto dědičném království Našem na svrchu dotčený způsob první stav byl, milostivě chtíti ráčíme: tak tedy stav panský stav druhý, v kte-

rémž tolikéž vévodové a knížata dotčeného dědičného království Našeho, žádného obzvláštního stavu nečiníce, obsažení jsou, jmín býti má.

Jak jest prvé stav rytířský za stav druhý byl: tak napotom za stav třetí v dotčeném dědičném království Našem jmín a držán býti má. Co se královských měst dotýče, takové jsme My všecky, i jedno každé z nich, tak dalekou milostí obdařili, že jsme je ovšem zase za jeden, a tak za čtvrtý stav, milostivě přijíti ráčili. Však naproti tomu oni společně, i jedno každé z nich, kromě měst Plzně a Českých Budějovic (kterěž jsme My od takového břemena a platu proto, že jsou Nám v té předešlé rebelii vždycky věrně zůstali, osvoboditi ráčili), z jednoho každého u nich v městě svařeného aneb z jiných měst k nim přivezeného a v nich vydaného sudu piva, jeden zlatý, po šedesáti krejčích počítajíc, ungeltu aneb posudného, nyní i na budoucí věčné časy do Naší komory královské, k Naší aneb budoucích králův dispozici bez přestání skládati a odvozovati povinny býti mají."

„Obnovené zřízení zemské pro Čechy z roku 1627 je základní listina ústavního charakteru, která vymezuje Čechům prostor pro jejich další národní a státní život podle představ a potřeb vítěze jak v oblasti náboženské, tak politické a státní. Hlavními změnami je zásadní popření Majestátu Rudolfa II. a vyhlášení dědičnosti Habsburků na českém trůně. Všechna nařízení, která tomuto principu odporují nebo se s ním neshodují, jsou prohlašována za neplatná a ti, kteří se jich dovolávají i směrem do minulosti, jsou označeni za rušitele obecného pokoje a hrozí se jim nejvyššími tresty." (**Luboš Balcar, Vladislav Cvekl: Historia Magistra 2, Od středověku k moderní společnosti, Český stát po Bílé hoře, Nakladatelství Svoboda, Praha 1974, www.centrumhistorie.cz**).

Místo dosavadního stavovství byl touto novou *ústavou* (zřízením) uzákoněn absolutismus, česká koruna byla vyhlášena za dědičnou pro habsburský rod až do vymření mužského potomstva, římskokatolické duchovenstvo zaujalo první místo v zemském sněmu (za ním byl teprve stav panský, rytířský a královská města – ta měla na sněmu jen jeden hlas), čímž zemské stavy již neměly právo volit českého krále. Za jediné povolené vyznání v českých zemích bylo prohlášeno římskokatolické náboženství a německý jazyk byl zrovnoprávněn s českým. Převedení celé země na jediné státní náboženství bylo pojmáno mimo jiné i jako záruka trvalé a úplné podřízenosti a totální poslušnosti obyvatelstva habsburským panovníkům. Proto **Obnovené zřízení zemské** právně utvrzovalo podřízení českých zemí habsburskému absolutismu. Panovník měl právo uvádět do Čech cizí šlechtu a přenechávat jim zkonfiskovaný majetek. *Ustanovení obnoveného zřízení zemského* se udrželo prakticky až do roku 1848, kdy revolucí skončil tento *Řím* a jezuity vedený pokus o totální likvidaci českého národa.

Císař novou *ústavu* jak pro Čechy tak i pro Moravu vydal bez souhlasu sněmu na pouhém základě vítězství nad stavy v občanské válce a na základě zdánlivě opodstatněné teorie o propadlých právech. Na závěrečné úpravě textu (v originále německého) se kromě jezuitů také podíleli olomoucký biskup *František kardinál z Ditrichštejna* a pražský arcibiskup kardinál *Arnošt Vojtěch hrabě z Harrachu*.

13.50 Jezuitská rekatolizace šlechty, patent z 31. července 1627

Ale jezuitům to bylo stále málo. Usilovali o to zavést legislativní cestou jednoznačný zákon, který by co nejkonkrétněji a nejsrozumitelněji definoval přímé, nekompromisní pokatolštění šlechty a poddaných v *Českém království*, a to prostřednictvím nějakého speciálního, samostatného výnosu, jak o tom svědčí jezuitský rozbor a expertiza návrhů *tajných císařských radů* ze 17. července 1627 s důrazem na katolizaci šlechty a na její odstranění v případě od-

mítnutí konverze. Autoři ve dvanácti bodech svého rozboru situace zdůvodňují potřebu a oprávněnost tohoto legislativního opatření.

V rozboru lze jasně číst myšlenky, že bez rekatolizace šlechty nemůže být království skutečně přivedeno ke katolickému náboženství. Opět je zde zdůrazněná jezuitská myšlenka, že spásu duší poddaných může zajistit pouze katolická „samospasitelná“ víra prostřednictvím římskokatolické církve ruku v ruce s panovníkem a se státní mocí a že tato správná víra a spása duší poddaných a tím i její zajištění a realizace, to jest i rekatolizace, má být v nejosobnějším a nejpřednějším zájmu katolického vladaře. Jezuité ve spolupráci se *Slavatou*, který do textu vnesl historickou argumentaci a pod níž se v návrhu i podepsal, co by dohromady šest autorů urychleně sepsali pro vladaře další výnos. Když byl připraven k vyhlášení a k podepsání, oznámil panovník dne 26. července 1627 dvěma deskripty jeho vznik reformačním komisařům a pražským místodržícím. Za pět dní nato, 31. července 1627, pak *Ferdinand II.* výnos podepsal a vyhlásil ho se vsí slávou a pompézností jako svůj **císařský patent**.

Tytéž argumenty jezuitů, které vedly k vyhlášení ústavy „**Obnovené zřízení zemské**“ vedly i k vyhlášení **patentu** dne 31. července 1627. Historicky nesprávné tvrzení o římskokatolické stabilitě *Českého království* z dob *Karla IV.*, ideologická propaganda a lži jezuitské morální teologie o povinnosti katolického vladaře pečovat o katolickou spásu jeho poddaných a především neustálé přesvědčování o nutnosti konverze nekatolické šlechty k *Římu* i za cenu násilí vykonaly své a panovník neváhal vložit do rukou jezuitského řádu další sekeru k rozsekání a k plánovanému totálnímu vyhlazení identity českého národa. Navíc je známo, že 31. červenec připadá od roku 1622 podle katolického kalendáře na svátek *Ignáce z Loyoly* a že právě z tohoto důvodu vybral císař tento den „sv.“ *Ignáce* jako den vyhlášení svého **patentu** a to na počest jezuitského řádu.

„Rekatolizační patent Ferdinanda II z 31. července 1627

My, Ferdinand Druhý atd., vzkazujeme N. všem a svým poddaným a obyvatelům všech čtyř stavů našeho dědičného království svou císařskou a královskou milost a vše dobré.

Milí věrní!

Jest známo po světě i v zemi, že Naše dědičné Království české nebylo téměř nikdy a vůbec v žádné jiné době v lepším blahobytu a výši než za časů života a vlády zvěčnělého Našeho vysoce ctěného předka, císaře Karla Čtvrtého, bohumilé a slavné paměti. Karel z obzvláštní otcovské péče a lásky, kterou měl k vašim prarodičům a milé vlasti, zcela rozumně a dobře předvídal, že rozdíl a nerovnost náboženství v jistém království a zemi by nemohly založiti nebo zachovati pravý trvalý mír nebo pravou upřímnou poslušnost jak k vrchnosti, tak ani mezi samými poddanými. Vydal proto také v Království českém zákon a nařízení a zavázal všechny své duchovní i světské úředníky a rady míti je v každém směru a v první řadě na zřeteli a dbáti jich s největší pílí, aby tak mimo svaté apoštolské a jediné spasitelné křesťanské římské náboženství (které od doby, kdy království bylo přivedeno od pohanství ke křesťanské víře, neporušeně v něm trvalo) nebyla zaváděna a dovolena žádná jiná víra nebo svádějící kacířské zhoubné bludy, roty a sekty.

Jest pak však také, žel, dosti známo a na bíledni, že po jeho blahé smrti, za časů vlády zvěčnělého krále Václava, snad z jisté nedbalosti se vloudily do tohoto Našeho dědičného království všemožné bludy a kacířstva a že pak ihned nastaly zmatky, různice a nekalosti mezi samými poddanými, jako neméně škodlivá povstání a rebelie proti vrchnosti, které téměř za všech následujících králů, zvláště však za vlády zvěčnělého císaře Rudolfa a Matyáše, bohumilé paměti, se znovu obnovily a které za Našich dnů se velmi začaly, povstaly a přerostly.

Aby nyní zmíněné Naše dědičné Království české zase mohlo dojíti blahobytu, v němž bylo za časů blahé paměti Našeho předka, zvěčnělého císaře Karla Čtvrtého, tedy jsme si neuložili do té doby, kdy Nám dal všemohoucí Bůh svým božským požehnáním vítěznou viktorii před Prahou proti Našim rebelům, nepřátelům a odpůrcům, nic většího ani obsažnějšího, než skutečně následovati chvály a slávy hodný příklad blahého císaře Karla Čtvrtého (který byl ve své době považován za Otce vlasti a takovým činem se osvědčil) v ochraně a provádění svatého jedině spasitelného katolického náboženství a jako on vědomě nedovolovati, aby byla zaváděna kacířství nebo bludy v zmíněném Našem dědičném Království českém, nebo, poněvadž si ony bludy dovedou tajně počínati, naříditi, aby všechny sekty a bludy katolickému náboženství odporující byly se zcela chvalitebnou horlivostí odstraňovány a přísně trestány.

A protože tedy jsme musili s největší nelibostí slyšeti, že u nekatolických obyvatelů, ještě zůstávajících v Našem dědičném Království českém, nechce ustati nebezpečné praktikování, které jest Nám a všem Našim poslušným a věrným poddaným k veliké újmě a škodě, byli jsme tedy přinuceni naříditi – protože nosíme a Nás k tomu zavazuje královský úřad jakož i pro blaho a spásu duší Našich poddaných (zač budeme musít jedenkrát všemohoucímu Bohu účty klásti), pak též pro založení a podporování stálého míru, lásky a svornosti mezi zmíněnými Našimi věrnými a milými poddanými, jako neméně pro zachování dědičného práva Našeho a Našich potomků, budoucích králů často zmíněného Království českého – aby zmínění Naši nekatoličtí a v škodlivém kacířství zatvrzelí poddaní zanechali bludy a sekty, zavlečené po smrti blahé paměti císaře Karla Čtvrtého, a aby se vrátili k svaté jedině spasitelné katolické církvi a náboženství.

Nelze proto ani nyní ani napříště, jak řečeno, též pro svědomí, ponechávati něko-ho právě tak z vyšších jako z nižších stavů, mužské i ženské osoby, v zmíněném Našem dědičném Království českém v usvědčených kacířských bludech a sektách, nýbrž spíše se shledává přiměřeným právu a chvalitebnosti, též Božské vůli a zákonům, aby všichni a každý z Našich poslušných a věrných poddaných jednomyslně se srovnali s Námi v prastarém římském katolickém náboženství, a tím i s náboženstvím Našich a jejich prarodičů, v právu a životě a z dopuštění Božího milosrdenství v spasitelném rozloučení s tímto světem.

Nařídili jsme tedy ještě před touto dobou, pro založení a rozvinutí velmi nutného a hojivého a Bohu velmi milého reformačního díla, komisaře a těm jsme v císařské a královské milosti poručili, aby si dali s největší pílí práci, jak sami tak svými podřízenými instruktory, aby často zmínění Naši věrní a poslušní poddaní mohli býti od základu a dobře v katolické víře informováni, od rozšířených kacířských bludů znovu odvedeni a přivedeni na pravé cestě k svaté jedině spasitelné katolické církvi a náboženství. Podle toho jsme také mimo jiné u zmíněných Našich nařízených komisařů zvláště toto opatření učinili, aby si povolali příslušníky panského a rytířského stavu, na které jest tento Náš milostivý patent zvláště namířen, a to během šesti měsíců po jeho uveřejnění, jakožto šest měsíců jest dosti obsáhlý termín, a je buď sami nebo prostřednictvím jiných k tomu zřízených osob v často zmíněné římské katolické víře důkladně informovali a aby učinili jistou a důkladnou relaci po uplynutí tohoto termínu, jak se ten či onen osvědčí a ukáže v prokazování povinné poslušnosti k všemohoucímu Bohu a svaté katolické církvi, také k Našemu otcovskému laskavému rozkazu, směřujícímu k jejich vlastní spásě duší. To jsme pak pokládali milostivě za dobré všechny Naše poslušné a věrné poddané z obou vyšších stavů tímto milostivě a otcovsky napomenouti, aby každý ony upřímně míněné informace od zmíněných Našich komisařů nebo jejich podřízených instruktorů přijal dobrovolně s dychtivostí a horlivým srdcem, aby také sám byl k svému blahu, užitku a zbožnosti po vůli a aby se srovnal v jedině spasitelné svaté katolické víře s Námi a s obecnou křesťanskou apoštolskou římskou církvi.

V opačném případě, kdyby se někdo v stanoveném termínu šesti měsíců s Námi v Naší svaté katolické víře nesrovnal, jsme zcela rozhodnutí a chceme, aby bylo konečně vysvětleno mocí tohoto císařského a královského patentu, že po uplynutí stanoveného šestiměsíčního termínu nedovolujeme a nepřipouštíme, aby jediný takový člověk déle bydlel v často zmíněném Našem dědičném Království českém a své statky tu osobně vlastnil, nýbrž, aby titíž pak odešli z často řečeného Našeho Království českého, své statky však aby byli povinni prodati svým příbuzným nebo jiným katolickým obyvatelům; k tomu účelu a prodeji statků chceme ustanoviti druhý termín, také šest měsíců jako prvý dlouhý.

Aby se však nikdo nemohl domnívati, že se tu hledají peníze nebo majetek a ne jedině čest a chvála všemohoucího Boha, chceme, aby bylo dále tímto a mocí tohoto listu vysvětleno v císařské a královské milosti každému, že pokud by se ten či onen této Naší milostivé a konečně vůli poslušně nepodvolil (čehož se však nikterak není Nám nadíti), tomu nebo těmto jest otevřena a svobodna emigrace a odchod bez placení jakýchkoliv dávek; podobně pak také chceme, aby tímto bylo dovoleno, aby kdokoliv byl oprávněn k opatření a zpeněžení svých statků stejně jako k vybrání svých pohledávek v království (v tom má jim pak býti co nejrychleji a nejbedlivěji k právu pomozeno) zplnomocniti a zanechati někoho ze svých příbuzných nebo též jiných katolických osob.

Poněvadž však nic bychom raději nechtěli ani viděti ani si přát, než aby ony staré a dobré rody, jejichž prarodiče žili v Našem dědičném Království českém pod mírnou vládou a ochranou našeho vysoce slavného arcidomu rakouského v jednotě katolického náboženství, a to blaze a v dobrém stavu, i nadále mohly býti v stejné jednotě náboženství v království zachovány a zůstaveny, napomínáme tedy zcela otcovsky a milostivě všechny Své věrné poddané, aby každý pomněl svého vlastního blaha, aby šel do svého svědomí a dobře uvážil, aby neztrácel ze spravedlivého trestu a dopuštění Boha všemohoucího vedle časného také věčné, což bychom nikomu rádi nepřáli, nýbrž aby spíše opustili své bludy a kacířstva (jimiž oni i jejich předci byli svedeni a vzhledné království a milá vlast do největší zkázy vydána) a vrátili se k staré svaté katolické víře a uvolili se také s Námi v náboženství srovnati.

A v tom všem je dokonána Naše milostivá a konečná neměnitelná vůle a mínění.

Dáno v Našem městě Vídni v sobotu o památce svatého Ignáce roku 1627, království Našich: římského osmého, uherského desátého a českého jedenáctého roku."

(<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/rekatol.htm>; J. Mikulec: 31.7.1627 *Rekatolizace...*, str. 173 – 177; Originál **patentu** uložen ve **Státním ústředním archivu Praha, fond Sbírka patentů č. 334**, český překlad – K. Doskočil: **LISTY A LISTINY Z DĚJIN ČESKOSLOVENSKÝCH**, str. 75 – 78; Z. Veselý: *Dějiny českého státu v dokumentech*).

Ferdinandojezuitský **patent**, publikovaný výhradně v němčině, zpečetil osud všech nekatolíků z řad vyšší a nižší šlechty, kteří stále ještě i v době po *Bílé hoře* žili v Českém království. Tímto **patentem** císař korunoval své rekatolizační úsilí a úsilí své legislativy o návrat království pod římskokatolickou víru a berlu Říma. Je to dokument vydaný k úplnému potlačení všech druhů nekatolických vyznání v *Čechách* a nutí všechny nekatolické šlechtice rozhodnout se pro jednu ze dvou jasně definovaných možností: buď konvertovat nebo prodat rodový majetek, vzdát se erbu a opustit zemi.

Podle **patentu** byla ke spokojenosti jezuitů konečně nařízena *rekatolizace* – *katolická reformace* (podle protestantů „*katolická deformace*“) se zvláštním zaměřením na osoby panského a rytířského stavu s tím, že všichni nekatoličtí šlechtici měli povinně přestoupit na katolické náboženství ve lhůtě šesti měsíců. Kdo by se z nich na „pravou víru“ ve stanovené lhůtě neobrátil, tomu nemělo být povoleno, aby v zemi déle zůstal a osobně vlastnil své rodové

statky. Takový šlechtic měl své statky prodat výhradně katolickým kupcům nebo přenechat svým katolickým příbuzným nebo jiným katolickým obyvatelům ve druhé lhůtě šesti měsíců prodloužené pouze za tímto účelem a po vypršení této lhůty se musel okamžitě vystěhovat ze zemí *Království českého*. O rok později dne 9. března 1628 bylo toto *nařízení* vyhlášeno i pro *Moravu*. V něm se povolovalo pokutovat moravské stavy, rušit jejich výnosy a ustanovení, protivit se jejich nárokům, požadavkům a stížnostem, prohlašovat je za veřejné buřiče a rušitele obecného klidu a trestat je vězněním a ztrátou cti, majetku, statků, volného pohybu z města do města a nakonec i hrdla.

Patentem byla také legalizována činnost takzvané *reformační (rekatolizační) komise*, skutečného rekatolizačního nástroje v rukou jezuitů dohromady se státními ozbrojenými složkami, která byla ustanovena 5. února 1627 a jejích *rekatolizačních komisařů*. *Rekatolizační komise* se skládala z duchovních (hlavně jezuité) a ze zemských úředníků. Do vrcholného vedení této *komise* byl ustanoven nejvyšší státní komoří *Jaroslav Bořita z Martinic*, nejvyšší státní sudí a prezident apelačního soudu *Fridrich z Talmberka*, nejvyšší písař *Kryštof Vratislav z Mitrovic* a pražský arcibiskup kardinál *Arnošt Vojtěch z Harrachu*. Těmto vrchním komisařům byli podřízeni komisaři, kteří pracovali v jednotlivých krajích (opět duchovní a šlechtičtí úředníci) a tito krajští komisaři měli pak pod sebou v každém kraji několik dalších duchovních a světských komisařů.

„Hlavní komise sice začala se svou činností ještě na jaře 1627, jednalo se však zejména o přípravné práce; krajští komisaři, na nichž leželo hlavní břímě rekatolizace, se vydali do terénu až ke konci roku či na počátku roku následujícího. Patent z 31. července 1627 ovšem dával nekatolíkům jasnou lhůtu, během níž měli změnit víru nebo odejít – a to šest měsíců. Tento půlrok měl vypršet na konci ledna 1628, jenže již na sklonku podzimu 1627 bylo jasné, že se vymezený čas pomalu chýlí ke konci, zatímco skutečná práce komisí teprve začne. Panovník a jeho okolí si zřejmě dobře uvědomovali, že sám patent nikoho ze šlechty k definitivnímu rozhodnutí nepřinutí, že sám o sobě je vlastně bezmocným kusem papíru. Proto Ferdinand II. vydal ještě za svého pobytu v Praze dne 6. prosince 1627 nový patent, kterým prodloužil lhůtu k odchodu o další půlrok, tedy do konce května 1628. To už je termín, který byl v souladu s působením krajských komisařů, jehož těžiště spadalo do první poloviny roku 1628.“ (**J. Mikulec: 31.7.1627 Rekatolizace..., str. 114**).

Povinností *rekatolizačních komisařů* bylo agitovat obyvatelstvo na římskokatolickou víru a donutit je ke konverzi a zároveň přesvědčovat nižší a vyšší šlechtu, aby se přidali na stranu *Říma*. Díky své špionážní síti vytvářeli *komisaři* důkladnou evidenci nekatolíků, s nimiž pak jednali osobně, přičemž na ně vytvářeli různé formy náboženského nátlaku, často za spoluúčasti vojska. Jejich postup doporučený jezuitským řádem byl takový, že napřed osobně formou nepříjemných pohovorů jednali vždy s vyššími složkami (např. s nekatolickou šlechtickou vrchností, s úředníky jednotlivých panství, s městskou radou, s měšťanstvem, se sedláky a s rychtáři vesnic) a kombinací rozkazů, vyhrožování, vysvětlování, domlouvání a ideologického a citového nátlaku a vydírání byli předvoláni protestanté a ostatní nekatolíci donucováni k rozhodnutí. Před komisí se museli dostavit i ti, kteří přijali katolickou víru, ale jejichž rodiny či poddaní zůstávali nadále v protestantství.

Podle dekretu *rekatolizační komise* ze dne 31. srpna 1627 mělo následovat trestání jak na majetku tak i na hrdle každého toho, kdo by byl přistižen při tom, že někoho skutkem nebo řečí odvracel konverze na katolickou víru a nebo komukoli radil k odchodu pryč ze země. Kromě toho bylo měšťanům a vůbec všem obyvatelům, kteří ze země emigrovali z náboženských důvodů, striktně zakázáno brát sebou sirotky, pokud jim byly předtím svěřeny do jejich rodinné péče.

Pod tíhou a hrozbou těchto nařízení mnozí z vyšších nekatolických šlechticů nakonec na naléhání a domlouvání jezuitů rezignovali a přestoupili na katolickou víru, čímž byli osvobozeni od vyhlášených trestů a mohli si ponechat svůj veškerý majetek i poddané. Někteří šlechtici však konvertovali na katolickou víru jenom naoko, aby mohli zůstat v zemi. Pomocí úplatků si od katolických kněží nebo od jiných osob, kteří za ně několikrát vykonali zpověď a přijímání zaopatřili falešné zpovědní lístky.

Ale nejvíc bylo těch nekatolických šlechticů, kteří se snažili ve stanovené lhůtě prodat své statky a se svými rodinami se vystěhovat ze země. Jejich počet podle *Viléma Slavaty* dosáhl 185 rodin z panského a rytířského stavu. Ve skutečnosti, jak píše **Bílek**, jich bylo však mnohem víc, neboť podle seznamu jiných vzájemně se shodujících se vystěhovalo z náboženského důvodu ze země 369 osob z vyšších stavů. Do tohoto počtu není navíc zahrnuto 52 šlechticů, kteří ujeli hned po bitvě na *Bílé hoře* z důvodu své účasti ve vzpouře (více o tom v knihách od **T.V. Bílka: Dějiny konfiskací v Čechách r. 1618 a Reformace katolická neboli obnovení náboženství katolického v Království českém po bitvě bělohorské r. 1620, str. 176 – 216**).

Avšak mnozí z těchto vystěhovalců se z různých příčin vrátili zpátky do země, kde pak zdržovali buď na svých statcích, které doposud neprodali nebo u katolických příbuzných, které odvraceli od jejich víry. Proto podle císařského nařízení ze dne 18. října roku 1628 všichni neposlušní nekatoličtí šlechtici, zvláště pak vystěhovalci, kteří se navrátili zpět do země, měli být uvězněni v Bílé věži na pražském hradu a pokud by ve stanovené lhůtě nepřistoupili ke konverzi na katolickou víru, měli být vypovězeni ze země oproti prohlášení, že se do země *Království českého* mohou navrátit pouze jako katolíci, jinak že propadnou ztrátou všeho majetku a hrdla.

Avšak i přes všechna tato císařská nařízení zůstávalo v následujících letech v zemi ještě mnoho nekatolických šlechticů a stejně tak i někteří nekatoličtí úředníci na statcích katolické vrchnosti. Na několika málo místech království bylo od pronásledování přeci jenom čas od času trochu oddechu a úlevy. Byly to malinké ostrůvky evangelictví a oddechu v moři katolicismu a bouři pronásledování. Například *Albrecht z Valdštejna* nepatřil k těm, kteří obdivovali násilí a prahli po pomstě a krveprolévání, i když jezuitskou řeholi obdivoval a svým způsobem miloval a ji hájil a pomáhal jí i v její rekatolizační práci. Avšak vůči represím a nařízením, které směřovali proti nekatolíkům byl laxní a jako vévoda nedůsledný až apatický. Sice musel na svém *Frýdlantském vévodství* vyhlásit nepopulární represní jezuitská nařízení o povinné, nekompromisní účasti na mších, o povinné nedělní výuce katechismu poddaných, o povinném svěcení všech církevních svátků a neděle, o povinném zdržování se masa v pátek, v sobotu a o čtyřicetidenním půstu, o zákazu posmívat se katolíkům a zesměšňovat jejich víru, o zákazu skrývat, přijímat a podporovat nekatolické kazatele, o zákazu křtění dětí jiným knězem než katolickým, o zákazu uzavírání manželství před jiným než katolickým duchovním, nicméně sám předně preferoval ekonomickou stránku věci. Vévodství se stalo především hospodářskou základnou jeho válečného podnikání. *Valdštejn* zde vyráběl výstroj a výzbroj pro armády, vyráběl potraviny pro zásobování císařských vojsk. V náboženské otázce, ač založil *jezuitskou kolej v Jičíně* a snažil se tam zřídit i *biskupství*, upřednostňoval užívání mírných prostředků. Na jeho panství byl klid a dokonce tam trpěl i nekatolické kazatele, kteří tam konali s jeho vědomím a tichým souhlasem i protestantské bohoslužby. Zvláště na svých statcích ve *Frýdlantském knížectví* ponechával mnohé evangelické úředníky i hejtmany a na statcích, které mu císař propůjčil k dočasnému správcovství dovolil svým nekatolickým poddaným zůstat a držet si i své evangelické kazatele. Odmítal zavést k obrácení svých poddaných ony přísné a kruté prostředky, kterých se podle rady jezuitů všude jinde užívalo. V ten čas byl na jeho panství takový klid a blahobyt, že se i *Slavata* podívoval, jak je ta země šťastná a pokojná (terra

felix), zatímco ostatní Čechy nazýval zemí zpustlou (terra deserta) Je historicky známo, že ještě roku 1655 v hlavním středisku *Frýdlantského panství*, v *Jičíně*, bylo jen nepatrně katolíků a podobně tomu bylo i na *Ašsku*, jehož obyvatelé byli většinou evangelického vyznání po celou dobu vlády *Habsburků*.

Ovšem jezuité za to *Albrechta z Valdštejna*, i když jim financoval mnoho seminářů, kolejí a dalších jiných staveb, nenáviděli. Od roku 1628 mu neustále činili jen samé úklady, zvláště jezuitský kněz *Lamormain*. Těmi se nakonec jezuitům díky *Lamormainovi* podařilo *Albrechta* skutečně zlikvidovat a způsobit jeho definitivní pád a smrt.

O císařském vojevůdci *Valdštejnovi* z dob tehdejšího jezuitského generála *Vitalleschiho* historik **R.F. Miller** píše: „Zpočátku panovalo mezi jezuitou a *Valdštejnem* úzké přátelství, a ještě v roce 1629 generál psal otci z povědníkovu velice laskavé dopisy. Později však, když bylo stále zřejmější, že *Valdštejn* se zuby nehty brání válce a snaží se přes hlavu císaře vyjednat se Švédy mírové vyrovnání, pokládal *Lamormaini* za svůj důležitý úkol vojevůdcovu politiku překřížit. *Valdštejnovo* zavraždění roku 1633 tak jezuitského z povědníka zbavilo tíživé starosti.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc...**, str. 424). *Valdštejnova* smrt bezesporu není v této inkriminované době náhodná a velmi čilý korespondent, politik, státník, kancléř, z povědník, archivář a diplomat ve službách evropských států a ničitel míru s protestantskými národy, jezuitský kněz *Lamormain*, by nám o této vraždě jistě pověděl víc podrobností, kdyby mohl promluvit.

Když pak byla z mnohých panství a statků odstraněna nekatolická vrchnost, přikročilo se opět k násilné „reformaci“ tvrdošíjného poddaného lidu. Pro tento účel bylo s jezuitou povolány k reformaci posláno do každého kraje 100 pěších vojáků a 50 jezdců. Pomocí tohoto vojska a přičiněním jezuitů bylo od roku 1627 do roku 1630 obráceno v *Čechách* a na *Moravě* celkem 160 666 nekatolíků. Ale na některých panstvích v *Čechách*, zvláště na *Fridlantských panstvích*, kde nakonec podle císařského nařízení roku 1629 musela být také zavedena náboženská oprava, postavili se poddaní vojsku na odpor. Bylo to i z toho důvodu, že zde bylo vojsko k násilí podněcováno nejvíce jezuitskými knězi, zvláště z *jičínské koleje* knězem *Matiášem Burnatiem*, který si svou fanatickou horlivostí a svou upjatou přísností nakonec vysloužil od rovenských měšťanů smrt. O intrikách a úkladech jezuitů proti *Valdštejnovi* a o činnosti jezuitů, zvláště jezuitského kněze *Burnatia* na panstvích *fridlantského* knížete je obšírně napsáno v knihách od **T.V. Bílka: Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618 a Reformace katolická neboli obnovení náboženství katolického v Království českém po bitvě bělohorské r. 1620, str. 143 – 156.**

Na *Moravě* měla náboženská náprava po *Bílé hoře* větší úspěch, než v *Čechách*. Biskup olomoucký, kardinál *František z Ditrichštejna*, gubernátor *Markrabství moravského*, kterému císař svěřil realizaci „reformace“, dělal totiž všechno pro to, aby přivedl katolické náboženství k úplnému rozkvětu a aby zlikvidoval podle císařova přání všechna ostatní církevní učení a proudy, neboť se v zemi nemělo trpět výhradně nic jiného než katolické náboženství. Aby toho kardinál dosáhl, snažil se především zlomit moc a postavení nekatolické moravské šlechty, aniž čekal na zvláštní císařova povolení a na jeho výnosy.

Moc moravské nekatolické šlechty byla napřed zlomena roku 1621 přísným potrestáním vůdců a účastníků dřívější vzpoury buď smrtí a konfiskací majetků nebo vyhoštěním ze země a zrušením všech stavovských práv. Ve městech pak *Ditrichštejn* téhož roku ustanovil komisaře a zřídil komisariáty, skrze něž propustil všechny nekatolické konšely a na jejich místo dosadil výhradně katolíky, čímž ve všech městech obnovil ryzí katolickou radu.

Ve druhé etapě vyhlásil vyhoštění evangelických kazatelů a pomocí jezuitů zjistil přesný stav kněžů pod obojí po celém *Markrabství moravském*, které začal postupně vyměňovat za

Římskokatolické kněze. Když měl pak strategická náboženská centra obsazena svými knězi, nechal po celém *Markrabství* vyhlásit, aby se všichni evangeličtí kněží a kazatelé se svými manželkami a dětmi, kteří se ještě zdržovali mezi svými posluchači a přáteli na území *Markrabství*, okamžitě během osmi dnů vystěhovali ze země a nevraceli se do ní až do konce svého života, jinak že propadnou hrdlem.

Obyvatelstvo měst a poddaní byli obraceni na katolickou víru „*zvláštním úsilím jezuitů*“ podporovaných od kardinála a vojenskou pomocí, a kdo nechtěl z měšťanstva a ze šlechty přestoupit na katolickou víru, musel se ze země vystěhovat. Nejprve byli vypovězeni roku 1621 novokřtění, z nichž pak podle císařského rozkazu ze dne 17. září 1622 měl být každý, kdo by ještě v zemi zůstal a nebo se do ní opět navrátil, bez milosti potrestán smrtí. I když se následkem toho vystěhovalo několik tisíc novokřtěnců, přesto se našlo mnoho odvážlivců, kteří v zemi zůstali a zdržovali se zde v ilegalitě. I ti však byli nakonec roku 1624 a pak ještě roku 1628 ze země natrvalo vyhnáni. Stejný osud stihl pak také *protestanty, kališníky a bratry (pikharty)*, s nimiž měli jezuité největší práci, protože jen těžko, ve většině případech vůbec, s nimi mohli cokoliv pořádat a jejich učení zlomit.

S mnohem většími obtížemi a nesnázemi než v *Čechách* a na *Moravě* byla spojena činnost jezuitů ve *Slezsku*. Z počátku zde jezuitští pátres nevykazovali téměř žádných výsledků ani přes své největší úsilí. V roce 1622 bylo v *Hlohově* obráceno pouze deset nekatolíků a v *Nise* jich bylo jen 105. Potom převedli nisenští jezuité v *Nise* na katolickou víru 778 osob, ovšem to až roku 1628 a 1629, i přesto, že byli jezuité ve veliké míře podporováni všemi prostředky od správce panství, *vratislavského biskupa* a že jim pomáhalo i vojsko.

Stejně tak jezuité z *olomoucké koleje* roku 1625 vyslaní do *Opavy* dle přání knížete *Karla z Lichtenštejna*, museli toto město opustit již roku 1626, když se připojilo k *Mansfeldovi*. Brzy však nato, když se roku 1627 *Opavy* zmocnil zase *Albrecht z Valdštejna*, odevzdal jezuitům, které tam podle císařské vůle poslal zpět, správu všech kostelů v celém *Opavském knížectví* a s císařským povolením jim vykázal k založení nové koleje 43 000 zlatých rýnských, které byly vzaty z pokuty udělené opavské obci za její provinění. Jezuitskou kolej pak pomohl postavit a uvést do chodu roku 1629 kníže z *Lichtenštejna*.

Jezuité nemohli na severní *Moravě* tak rychle pronikat a snadno šířit katolicismus jako v *Čechách*, a proto tam zaváděli krutější způsoby katolizace než jinde. Nejvíce účinné se ukázalo vojenské mučení bezbranného obyvatelstva, zvláště dětí a žen. *Severomoravské* obyvatelstvo se vůči tomu bouřilo a díky drastickým, násilným metodám jezuitů a jeho pomocného vojska bylo doháněno k boji s katolíky, zvláště s vojenskými oddíly a s jezuity, ale téměř pokaždé to mělo tragické následky a ještě surovější katolizaci toho či onoho odbojného kraje.

Tak například v *Těšínském knížectví* se zavádění katolicismu *Karlem Hanibalem z Donína* za podpory vojenské síly a moci setkalo v roce 1628 s velikým odporem evangelického obyvatelstva. Jezuité z *olomoucké koleje* tam nakonec přinutili ke konverzi do roku 1629 jen 1240 osob.

A podobně v *Kladském hrabství*, které ještě tehdy náležely k *Čechám*, bylo působením jezuitů z *kladské koleje* přinuceno ke konverzi od roku 1625 do roku 1627 jenom 677 nekatolíků. Proto byla počátkem roku 1628 na základě rozkazu *krále Ferdinanda III.*, který byl v té době pánem *Kladska*, nařízena povinná náboženská reformace realizovaná jezuity prostřednictvím zvláštních císařských komisařů *Karla barona Fuchse*, císařského kladského hejtmána a *Jana Arbogasta hraběte z Annebergu*. Avšak ani císařští komisaři ani jezuité se při této „reformaci“ příliš neosvědčili, takže sám arcibiskupský komisař, kladský děkan *Jeroným Keck z Eisdorfu*, si ve své zprávě, kterou podal pražskému arcibiskupovi dne 9. srpna 1628

velmi stěžoval na komisaře a na jezuitu dokládaje, že špatně poradili zájmům katolického náboženství a že díky jejich chování a původu „mnozí, obrácení již dříve na víru, nyní uprchli a vrátili se znovu k bludům“. Jedním z velikých důvodů zde bylo i nečekané násilí a plundrování vojenských jednotek, které katolizaci všude doprovázelo a ke kterému se přikročilo, aby se nekatolíci zalekli a bez odporu přešli na katolickou víru. Násilí na civilním obyvatelstvu však mělo výsledek přesně opačný. Téměř všichni usedlíci raději utekli z *Kladska* do míst, která ještě nebyla osídlena, aby tak ze sebe setřáslí jeho pronásledování a tyranie od složek branných sil a od jezuitského kněžstva, „než aby se ubírali cestou pravé katolické víry a poslušných synů církve Boží“. K překvapení samotných jezuitů zde bylo také velmi mnoho samotných katolíků, kteří, když viděli zlo a násilí páchané na nekatolickém obyvatelstvu, přidávali se k nekatolíkům a znechuceni s nimi odcházeli pryč. Odmítali se na celé věci podílet a nechtěli mít nic společného ani s břemenem branné moci a se sloužením v armádě provádějící katolizaci. I manželky katolických mužů uprchly z *Kladska* a raději opustily své manžely, jen aby se vyvarovaly zpupnosti a samolibosti krutého a bezohledného vojska.

Z královského města *Habelschwerdtu*, kde byli měšťané pro svůj odpor naháněni do kostela k vyučování vojskem, uteklo více než sto lidí. Vojenský zákrok, který bezprostředně následoval, měl na svědomí mnoho ukrutností. Když vkročili žoldnéři do domu každého z měšťanů, řvali, aby se všichni zavázali k vyznávání katolického náboženství a mezi tím se ostatní z přítomných vojáků dopouštěli na členech domácnosti hrubého násilí, hrozných nestydatostí, prostopášností a nemravností a pak drancování domu a loupeže majetku. Zdálo se, že raziím vojenských jednotek snad nebude nikdy konec. Nebyl nikdo, kdo by se vojsku postavil na odpor a kdo by se zastal evangelíků. Ani stížnosti kladského děkana nic nepomohly. Nakonec řádním vojska musel udělat přítrž samotný kladský děkan *Keck*, který se při jedné razii na měšťany postavil osobně vojsku do cesty a odmítl je pustit na vesničany. S tím však nebyli spokojeni jezuité ani císařský hejtman, který byl jezuitům svou přízní silně nakloněn. Na jejich radu žádal krále, aby byla pravomoc arcibiskupského komisaře přenesena na něj i na jezuitu a všemi prostředky podporoval zdejší jezuitský řád, který si stále více svémocně osoboval nárok na rozsuzování, co je a co není spravedlivé.

Jak **Bílek** píše, pokud byl roku 1628 vůbec někdo z evangelíků přiveden ke katolickému náboženství a pokud vůbec někdo přijal katolickou víru, pak to nebylo v žádném případě zásluhou zde působících jezuitů a jejich vojáků, nýbrž se tak uskutečnilo výhradně díky mírnosti, laskavosti a obětavosti děkana *Kecka*. **Bílek** píše o 560 osobách v *Kladsku*, které konvertovali na katolickou víru a o 500 osobách v *Habelschwerdtu*. Drastická metoda s pomocí vojáků přinesla jezuitům z *kladské koleje* úspěchy až roku 1629, kdy bylo v *Kladském hrabství* přinuceno přestoupit na katolickou víru 1 489 nekatolíků, z nichž na město *Frankenstein* připadlo 1 000 osob, které byly přinuceny ke konverzi vojskem od *Karla purkrabího z Donína*, jež ve městě ubytoval.

Podobným způsobem probíhala náboženská „reforma“ roku 1628 v *Hlohovském knížectví*, rovněž pod patronací jezuitů a vojska. Na základě císařského nařízení ze dne 26. dubna 1628 jezuité naléhali, aby byl katolíkům odevzdán zdejší hlohovecký kostel sv. *Mikuláše*, který jediný náležel evangelickým měšťanům i přesto, že jich bylo ve městě 967, zatímco katolických měšťanů bylo jen 140 a měli již sedm kostelů. Tomuto císařskému rozkazu a nárokování jezuitů se měšťané vzepřeli a to dokonce vojensky a svůj kostel odmítli jezuitům odevzdat. Pročež reformační komisaři *Karel Hannibal purkrabí z Donína*, pán na *Wartemberku* a prezident slezské komory a *Jiří hrabě z Opperstorfu*, císařský rada a hejtman *Hlohovského knížectví*, vtrhli nenařazeně v noci dne 26. října 1628 do města s celým plukem vojska *Karla Lichtenštejnského* a obsadili všechny ulice a domy nekatolíků. Dva měšťané, kteří se odevzdání jmenovaného kostela nejvíce protivili, byly zajati a jakožto původci vzpoury byly potrestáni

smrtí. Ostatní pak byli nesnesitelným vojenským mučením přinuceni nejen kostel odevzdat, ale současně i konvertovat na katolickou víru. Po skončení pak musela městská rada a celá obec zvláštním písemným prohlášením reformačním komisařům potvrdit, že přijali katolickou víru dobrovolně a sami ze své vůle a stejně tak i kostel, že byl odevzdán dobrovolně. Když byla vzpoura *Hlohovských* takto potlačena vojenskou mocí, byly měšťanům sebrány všechny nekatolické knihy a řáděním jezuitů bylo následně přinuceno ke katolické víře celkem na 6 000 osob z celého kraje. A aby byla katolická víra v *Hlohově* navždy „zachována“, bylo usnesením městské rady ze dne 4. listopadu 1628 ustanoveno, aby se všichni zbylí případní, tajní nekatolíci vystěhovali nejpozději do půl roku z města a po skončení této lhůty, aby nikdo nedostal měšťanské právo, ani nebyl přijat do žádného z cechů za mistra, kdo by nebyl katolíkem. Také, aby nikdo z obyvatel nevlastnil nebo neprodával „kacířské knihy“, ani neposílal své děti do žádných nekatolických škol ani v zahraničí. Teprve potom, když se z města vystěhovalo mnoho měšťanů do *Polska*, byl *Hlohov* osvobozen od vojska a 3 000 vojáků z města odtáhlo pryč. Toto vojsko pak *Donín* ubytoval v ostatních městech *Hlohovského knížectví*, aby jejich obyvatele přinutilo k přijetí katolické víry. Tak byla „obrácena“ města *Gora*, *Frýstat*, *Sprotava*, *Grünberg*, *Svěbodzim* a *Polkovice*. Tím získali jezuité v celém *Hlohovském knížectví* na katolickou víru přes 20 000 konvertitů z řad nekatolíků.

Nicméně již následujícího roku 1629 měšťané výše uvedených měst a zvláště v *Grünbergu* od katolické víry odpadli. Proto bylo město *Grünberg* císařským hejtmanem, hrabětem z *Opperštorfu* a velitelem vojsk, purkrabím z *Donína* obklíčeno a pak obsazeno, přičemž osm měšťanů, kteří se postavili na odpor, bylo zabito. Ostatní, zvláště původci protikatolické vzpoury, z města utekli. Brzy se však navrátili zpět a zavázali se císaři a katolické církvi novou přísahou. Větší množství však bylo těch, kteří se nechťeli nechat ponížít a odmítli složit slib přísahy císaři i církvi. Ti pak byli veřejně mrskáni pro svoji účast v povstání a pak byli ze země vypovězeni. Potrestání zapůsobilo na ostatní města v *Hlohovském knížectví*, zvláště na *Bytom*, *Hirschberg* a *Goru* a jejich vyděšení obyvatelé urychleně slibovali věrnost a stálost katolické víře. Aby pak museli svůj slib splnit, bylo v jednotlivých městech ubytováno vojsko a obyvatelům měst byly sebrány všechny nekatolické knihy. Zároveň bylo od císařského hejtmana poručeno, aby byl vypovězen každý, kdo by se znovu nepřihlásil během dvou týdnů ke katolické víře (**Schmidl: Hist. Soc. Jesu, III., str. 844, 910, 998, 1001**).

Také všechna města ve *Svídnickém* a *Javorském knížectví* měla být co nejrychleji zkatolizovaná. Aby se však měšťané podle příkladu hlohovských nezprotivili císařskému nařízení, poslal purkrabí z *Donína* roku 1629 veliké množství zesílené vojenské jednotky z *Hlohovského knížectví*, aby neprodleně obsadily města *Svídnice* a *Javory*. Nicméně i přes toto vojenské opatření vzdorovalo obyvatelstvo v těchto a ještě okolních městech jak císařskému nařízení tak i jezuitům a dokonce i vojákům. Zvláště ve *Lvově* ženy pronásledovaly císařského hejtmana obou knížectví, *Henricha pána z Bibran*, noži a kamením, když urputně naléhal na realizaci „katolické reformace“. Vyvázl jen tak tak, když se zachránil útekem z města. Přesto utržil mnoho ran. A když jezuité nic nepořídili ani po ubytování vojska ve městech a v jednotlivých domech a odpor obyvatelstva nejen, že nebyl zlomen, ale byl dokonce ještě větší, než na počátku, bylo podle rozkazu krále *Ferdinanda III.* roku 1630 zřízeno ve *Svídnicích* zvláštní jezuitské sídlo.

Stejně tak nemohli jezuité slavit zdárné úspěchy ani v *Zahaňském knížectví*, přestože jim *Albrecht z Valdštejna* založil v *Zahani* roku 1629 novou, *zahaňskou kolej*.

Pro toto období nemůžeme nepřipomenout *další císařský Patent*, jenž vznikl právě tohoto roku 1629 a který nařizoval propuštění všech hospodářských pracovníků a úředníků na jakémkoli statku, kteří dosud nekonvertovali na katolíky. Ironií osudu však nastalo to, že jeho

provedení se náhle stalo téměř nemožné. Z důvodu neustále nových a nových patentů, nařízení, vyhlášek a dalších a dalších omezení a rozhodnutí uteklo z království za hranice již tolik pracovní síly, že nastala doba, kdy už nebylo možné okamžitě nahradit všechny utečence nebo všechny ty, kteří byli vsazeni do vězení pro svou víru a vzdor vůči katolicismu. A tak se paradoxně musely i církevní vrchnosti a dokonce i samotní jezuité – patent nepatent – na dlouho smířit se službami mnoha nenáviděných kacířů v mnoha oblastech naší země. Svým nesmyslným terorizováním obyvatelstva způsobily, že utekla z našich zemí více jak polovina pracovní síly do zahraničí, mnoho poddaných bylo posláno na galeje, mnoho do vězení, mnoho jich bylo umučeno a popraveno. A tak přišla doba, kdy právě světská vrchnost začala sama naříkat na nedostatek pracovníků na venkově a vyjadřovala přání, že by raději viděla víc lidí na polích nežli ve vězeních. V roce 1650 to dokonce došlo již tak daleko, že si vrchnosti u panovníka vynutily zmírnění dekretu místodržících, jímž bylo poddaným, pokud by se do tří neděl neobrátili na katolictví, vyhrožováno vězením, *dragonádami*, odnímáním statků, mučením či přímo smrtí, neboť hrozilo nebezpečí, že se poddaní, v případě realizace dekretu, okamžitě rozutečou. Veliké obtíže měla vrchnost právě v *severních Čechách*, kde katolizaci vzdorovalo nejen mnoho poddaných, ale i sedláků, kteří je ochraňovali. A když nastoupilo do vesnic vojsko, okamžitě opouštěli své statky a svá rodiště a jejich domovem se staly lesy a pak cizina.

13.51 Činnost jezuitů v zemích Království českého během třicetileté války

Roku 1631 vtrhli do *Čech Sasové* a zmocnili se *Prahy*, roku 1639 *Švédové* a země se neustále zmítala ve válce, bídě a zoufalství až do roku 1648, kdy byl podepsán *vestfálský mír*. Do této doby se od roku 1631 řádění jezuitů utlumilo, postupně omezilo a nakonec úplně přerušilo, neboť cizí vojsko jim k panování nedalo žádnou příležitost. Jezuité z *Čech* a *Moravy* utíkali, opouštějíce své rezidence, protože se báli o své životy. Svá nová sídla zřídili jezuité v *Chebu*, kde měli svoji rezidenci od roku 1628, v *Žampachu*, kde se usídlili od roku 1630, v *Litoměřicích* (1630), v *Klatovech* (1636) a v *Březnicích* (1637). Z těchto nových rezidencí pak zřizovali nové koleje, zvláště v *Hradci Králové* (1636), kam se přesídlili jezuité ze *Žampachu*. *Švédové* likvidovali jezuitské kláštery a chrámy se vši zuřivostí a na nic přitom nebrali ohled. Koho tam našli, okamžitě ho zabili. Tak byla zlikvidována například nákladně vyzdobená *kolej v Kroměříži*. Utéct museli jezuité i z *Brna*, *Jihlavy* a *Olomouce*.

O nepatrném výsledku působení jezuitů v *Čechách* během válečných dob v letech 1631 – 1649 svědčí skromný počet obrácených nekatolíků, který za celou tu dobu činil dohromady jen 48 162 osob, z nichž největší část (9 540) připadá na rok 1638. V tomto roce byla podle rozkazu císaře obnovena v *litoměřickém*, *boleslavském* a *hradeckém kraji* katolická „reformace“ poddaných. Za dozorce těchto misí ustanovil arcibiskup pražský podle císařovy vůle jezuitu, kteří vynikali svoji učeností. Vybaveni plnou mocí chodili z vesnice do vesnice, z osady do osady a prostřednictvím misiónářů a s pomocí vojenských jednotek pátrali po nekatolících, které pak mučili a vojensky týrali, pokud nechtěli konvertovat na katolickou víru. Současně vyhledávali „*knihy bludařské*“, které pak buď posílali do *Prahy* nebo je pálili hned na místě (**Schmidl: Hist. Soc. Jesu, IV.; Krás: Kardinál Harrach, str. 129**).

Přesto všechno se jezuitské misie svému zdaru neustále mýjely a to jak mezi poddanými, tak také u obyvatelstva královských horních měst, zvláště v *loketském kraji*. Tento kraj odporoval náboženské opravě v té době snad nejvytrvaleji. Nic nepomohlo ubytování vojska roku 1631, nic nepomohly nejpřísnější tresty, kterými bylo obyvatelstvo neustále ohrožováno a sužováno, i když odevzdalo *chomutovským jezuitům* všechny své knihy k prohlédnutí. Nic nepomohlo zabavování statků všech měšťanů, kteří utekli z náboženských důvodů do *Saska*. Nic nepo-

mohla pokuta udělená *jáchymovským* občanům v hodnotě 100 000 dolarů za vzpouru proti reformační komisi a proti jezuitům. A také nic neprospělo jezuitským cílům, když roku 1636 dostalo město *Jáchymov* císařský slib, že budou městu udělena a potvrzena všechna nejvyšší císařská privilegia a výsady, pokud obyvatelstvo přestoupí na katolickou víru. Kdykoliv se na popud jezuitů použilo přísnějších nebo přímo drastických prostředků k obrácení *jáchymovských*, ihned odešlo z města mnoho nejzámožnějších a v hornictví nejzběhlejších měšťanů do *Saska*, čímž město stále více a více pustlo, až zdejší hornictví zaniklo úplně.

Proto bylo roku 1644 zanecháno v horních městech přísného provádění „reformační“ a začalo se tam pěstovat katolické náboženství výhradně mírným způsobem pomocí kapucínů. Ale ani tímto způsobem nebylo až do roku 1650 ničeho dosaženo, protože všechna horní města v *loketském kraji* byla ještě roku 1650 nekatolická.

Také na *Moravě* byli jezuité ve své činnosti omezeni válkou i přesto, že byli výdatně podporováni *kardinálem Ditrichštejnem*, který jim předal k obývání svůj hrad a pak i výstavní rozsáhlý dům na náměstí, aby materiálně podpořil jejich kolej nově založenou roku 1636 od šlechtičny *Alžběty Zoubkové ze Zdětína* ve svém biskupském sídle v *Kroměříži*. Avšak již roku 1643 bylo *kroměřížské kolegium* vydrancováno od *Švédů* a následně vypáleno a zničeno. Jezuité pak byli zajati a když nemohli zaplatit výkupné 30 000 zlatých, které jim bylo uloženo, byli odvedeni do *Olomouce*, kde byli po zaplacení 2 250 zlatých rýnských od *Torstensohna* propuštěni. Odtud se jezuité odebrali do *Brna* a do *Znojma* a nakonec se na zimu usadili v královském městě v *Hradišti*, kde podle ustanovení zakladatelky měla být původně založena kolej. Tam také s povolením císaře a kardinála získali své nové trvalé sídlo a *později hradištskou kolej* místo zničené *kroměřížské koleje*. Také v *Olomouci* a v *Jihlavě* byla v té době přerušena činnost tamnějších jezuitů, protože tato města byla po dobu několika let obsazena *Švédy*. Přesto se však jezuitům podařilo v letech 1633 až 1649 obrátit na *Moravě* celkem 3 826 nekatolíků. Kde však nedosáhli žádných úspěchů po celou dobu třicetileté války bylo mezi *Valachy*, neboť valašští horalé hledali pomoc u *Švédů*, kterým byli za to nápomocni. Za toto provinění pak byli od císařského vojska i od mimořádného soudu hrozným způsobem potrestáni.

Ani ve *Slezsku* nemohli jezuité od roku 1631 do r. 1649 nic pořádit a to jak z důvodu války tak i z důvodu velkého odporu nekatolického obyvatelstva. Jenom v *Kladsku* a v *Nise* se jim po celou tuto dobu podařilo udržet si nepřetržitě svoje koleje a svoje školy. Také v *Opavě* získali jezuité roku 1634 stálé sídlo upravením *koleje* od knížete *Karla Eusebia z Lichtenštejna* a na jemetickém statku, který jim byl darován roku 1635 si navíc zřídili roku 1642 svoji rezidenci. Odtud pak získali pro katolickou církev nejen veškeré obyvatelstvo *Opavy*, ale také obrátili na katolickou víru v *Opavském knížectví* v letech 1633 – 1649 celkem 1 012 nekatolíků (**Schmidl: Hist. Soc. Jesu, IV./2. str. 76**). Hlavní kostel opavských jezuitů se stal *kostel sv. Jiří*, který byl významným poutním místem v regionu.

Ale v ostatních *Slezských knížectvích* museli jezuité svá sídla často opustit. Tak například uprchli před nepřítelem již roku 1631 ze svého nového sídla ve *Svídnicích*, které bylo založeno roku 1630 z královského platu, do *Kladska*, odkud se sice roku 1635 do *Svídnic* opět navrátili, ale pro válečné přeháňky museli své sídlo zase roku 1643 urychleně opustit. Po celou dobu svého zdějššího působení na *Svídnicku* od roku 1639 – 1642 a od roku 1645 až 1648 obrátili navíc jen 108 nekatolíků. Jezuité také utrpěli ve *Svídnicích* roku 1643 velikou pohromu, neboť tři z nich byli na rozkaz *Torstensohna* popraveni, protože měli v plánu provést na *Švédech* zradu.

Stejně tak opustili jezuité roku 1633 *Hlohov* a zdržovali se po devět let v *Polsku*. Jejich *kolej v Hlohově* i s kostelem byla vydrancována a vypálena. V *Hlohovském knížectví* v letech 1639 a 1642, když *Švédové* pod velením *Torstensohna* obsadili *Slezsko*, bylo opět v některých městech zavedeno evangelické náboženství. Zvláště obyvatelstvo města *Wartenberga* a poddaní na *Wartenberském panství* byli ještě roku 1649 veskrze nekatolické. V této době bylo panství odevzdáno jezuitům české provincie jako dědičný odkaz *Jana Arnošta z Prinzenštejna* z roku 1639 pro založení nového sídla. Jezuité proto roku 1649 ve *Wartenbergu* a později také ve *Lhenici* zřídili své nové koleje.

Z důvodu vpádu *Švédů* do země opustili jezuité roku 1635 také *zaháňskou kolej* založenou knížetem *Valdštejnem* roku 1629, avšak po jeho smrti zpustošenou a vydrancovanou a zpět do *Zahaně* se vrátili až roku 1652 (**Schmidl: Hist. Soc. Jesu, III., str. 925; IV/1., str. 205 a IV./2., str. 148 a 152**).

Z tohoto všeho je patrné, že ve *Slezsku* nemohlo být nekatolické obyvatelstvo obráceno na katolickou víru podle císařovy vůle, který si ve zmiňovaných knížectvích vyhradil pražským mírem roku 1635 „*jus reformandi*“ a pouze protestantským *slezským knížatům*, zejména v *Břežském, Lehnickém a Olešnickém knížectví* stejně jako i městu *Vratislavi* znovu zaručil náboženskou svobodu a dovolil jim náboženství vyznávat a praktikovat podle *Augšpurské konfese*.

Silně tomu napomohla také ta skutečnost, že v zemi po vypršení termínu, který byl určen *císařským patentem* z 31. července 1627 stále zůstávalo v *ilegálním pobytu* nebo se do *ilegality* vrátilo ze zahraničí mnoho duchovních protestantského vyznání. Žili ukryti u svých přátel ochotných pro svou víru riskovat v případě vyzrazení ztrátu majetku, ztrátu svých dětí, vězení, mučení či přímo vlastní život. Tito protestantští kazatelé pak tajně udržovali po celé zemi nekatolickou víru v aktivní činnosti. Císař *Ferdinand II.* a po jeho smrti roku 1637 i jeho nástupce *Ferdinand III.* vydali, většinou prostřednictvím pražských místodržících, v letech 1632, 1635, 1637, 1639, 1640, 1641, 1642, 1644 a 1647 řadu dalších patentů proti nekatolíkům, kteří tajně pobývají v zemi, ale (hlavně za *Ferdinanda III.*), se již nevyžadovalo jejich přísné plnění. To, že se mnoho vyhnaných nekatolíků tajně vracelo zpět do *Čech*, měl možnost vidět osobně i císař *Ferdinand III.*, což dokazuje patent ze 4. února 1639, ve kterém se píše, že při nedávném pobytu v *Praze* to císař „*sám očitě spatřiti ráčil*“, jak se nekatolíci tajně vracejí do *Čech* a dokonce i do pražských měst. *Ferdinand III.* vládl mírnou rukou a byl rozhodně proti tvrdému násilí obyvatelstva a vnučování katolické víry násilnými prostředky. Za jeho vlády proto neměli již jezuité takovou státní a vojenskou podporu ke svým „*misiím*“, jako za éry jeho otce *Ferdinanda II.* Dokonce mohli někteří emigranti a exulanti získat povolení ke krátkodobému pobytu v *Čechách*. V *Sasku* po uzavření pražského míru roku 1635 podpořil české nekatolíky při jejich žádostech o povolení pobytů v *Čechách* navíc i sám saský kurfiřt (v tzv. *Interzessiones*), což mělo za následek jednodušší udělování těchto povolení ke krátkodobým pobytům v *Čechách*.

Ve *vestfálském míru* (1648) pak vymohli *Švédové* i protestantům v bezprostředních *Slezských knížectvích* ty výhody, že nesměli být nikým nuceni k vystěhování ze země a že směli mít u měst *Svidnic* (později *Svidnic*), *Javor* a *Hlohova* za městskou bránou po jednom kostele pro svoji bohoslužbu. Nicméně součástí *vestfálského míru* bylo mimo jiné i zákaz návratu českých protestantských emigrantů, což přispělo k důslednému prosazování habsburských zájmů a k dalšímu utlumení české, moravské a slezské národnosti.

Jak se **Bílek** dále zmiňuje, někteří jezuité se ke konci období třicetileté války osobně účastnili v některých městech bojů proti *Švédům*. Například v době obléhání *Brna* *Švédy* roku 1645 stál jezuitský kněz *Jan Kořínek* s jezuitou *Molibickým* v čele akademické, studentské

legie, která byla zformovaná ze studentů tamnějších církevních a jezuitských škol a škol městských. Potom roku 1648 jezuitský kněz *Jiří Plachý (Ferus)* stál a pomáhal v čele akademické mládeže složenou převážně z jezuitských studentů bránit proti *Švédům Staré Město pražské* a během celé doby švédského obléhání vykonával se svými studenty na *Starém a Novém Městě pražském* různé služby duchovní i vojenské.

Kromě toho jezuité *Kořínek* i *Plachý* byli aktivními spisovateli. *Plachý* například sepsal a vydal mnoho latinských knih, ale ještě více českých knih náboženského obsahu. Psal a vydával také o mravouce a neopomněl vydat ani svoje vlastní dějepisy a dějepisná pojetí světa, jako například roku 1630 knihu „*Mappu katolickou*“ pojednávající o obrácení národů všeho světa na katolickou víru, dále životy mnohých svatých – sv. *Ignácia*, sv. *Františka*, sv. *Isidora* a svatých českých patronů – z nichž naposledy vydané jsou ozdobeny rytinami od konvertity a později silně projezuitského malíře *Karla Škréty* (1610 – 1674). Dále napsal a vydal modlitební knihu „*Velký Nebeklíč*“ pro ženy, slečny a dívky všeho věku a také napsal a vydal vlastní duchovní literaturu pojednávající o stavu duší v očistci, o nebeských radostech (*De coelestibus gaudiis*), o pekelných trestech (*De poenis inferi*), o zázracích Panny Marie Svatohorské a o Pouti nejsvětější Panny Marie k Boží krvi v Neukirchu v Bavořích. Svými knihami, pojednáními, spisy a kázáními, které *Plachý* psal a vydával, horlil proti protestantskému způsobu vyznávání Boha, proti světské nemravnosti a uvolněnosti mládeže a až do své smrti roku 1659 se svojí literaturou snažil nahrazovat zabařenou a spálenou nekatolickou literaturu a přispívat tak k rozšíření a upevnění katolické víry.

Kořínek působil zvláště v *kutnohorské koleji*, kde sbíral historické paměti a listiny, které se týkaly města *Kutné Hory*, z nichž pak sepsal a v roce 1675 vydal „*Staré paměti kutnohorské*“. Také působil v *Litoměřicích*, kde byl mezi jezuitu roku 1643 oblíbeným rektorem *litoměřické koleje*, která byla zřízena z tamnější rezidence. Zemřel roku 1681 v *pražské koleji*.

13.52 Činnost jezuitů v zemích Království českého od r. 1650 do roku 1653

I když bylo k obrácení nekatolíků v zemích *Království českého* užíváno různého stupně a různých forem násilí a přísných prostředků, přesto bylo působením jezuitů v těchto zemích v letech 1621 až 1649 obráceno celkem jen 260 633 nekatolíků. Podle zpráv samotných jezuitů nebyla po skončení války roku 1649 ani jedna třetina *Čech* skutečně katolickou a z poddaných byl katolíkem sotva každý pátý člověk a kromě toho, málokdo z obrácených byl natolik pevný v katolické víře, aby od ní hned neodpadl, kdyby to mohl provést svobodně a bez rizika potrestání. Zvláště pak skoro všichni poddaní v *severních a východních Čechách*, zvláště v *hradeckém, boleslavském, litoměřickém, loketském a chebském kraji* zůstali věrni nekatolickému náboženství až do konce třicetileté války.

Z toho důvodu byla hned roku 1650 obnovena jezuitská misionářská činnost, která byla ve větších rozměrech zahájena zvláště v krajích, kde zůstávala pro nedostatek kněží neosazená většina far a kde se tudíž nedostávalo katolické duchovní správy. Tyto misie však byly provázeny přílišnou horlivostí a fanatismem jezuitů, což mělo za následek spolu s nekompromisní přísností katolických majitelů panství vůči nekatolickým poddaným, že vzniklo roku 1651 proti misionářské činnosti jezuitů povstání nekatolických obyvatel, které bylo potlačeno teprve až vojskem. Z tohoto důvodu nebyli jezuité oblíbeni dvojnásob, takže i mnozí samotní římskokatoličtí faráři museli roku 1651 u konzistoře žádat, aby jim byli za misionáře posíláni namísto jezuitů raději kapucíni, protože venkovský lid jezuitu přímo nenáviděl tou největší averzí.

Pouze někteří jezuité se snažili získat nekatolické obyvatelstvo *Království* mírnějšími misijními prostředky. Svou umírněnější misionářskou činností podle **Bílka** vynikal jezuita *Bridel (Bridelius)* na *Hradecku, Chrudimsku, Čáslavsku* a *Boleslavsku*. Dále pak **Bílek** jmenuje jezuitu *Adama Kravařského* na *Hradecku*, kde také působil jezuita *Bohuslav Balbín*, jenž byl podle **Bílka** pro svou lidskost a ušlechtilou povahu údajně velmi oblíben.

Ke konci roku 1651 iniciací jezuitů a na naléhání fanatického generálního vikáře *J. Karamuela (Caramuela)* z *Lobkovic* zastávajícího ostrou protireformační linii s drastickými postupy se přikročilo podle královského nařízení ze dne 3. června 1651 a podle královské instrukce ze dne 25. října 1651 opět k co nejpřísnějšímu trestání nekatolického obyvatelstva a poddaných. Ti všichni začali být znovu pro svou víru nekompromisně vězněni, vyháněni ze země, mučeni a pokutováni. Pokuty se týkaly všech, kdo přechovávali kohokoli, jenž musel pro svou nekatolickou víru utéct. Realizace všech sankcí probíhala za spoluúčasti vojáků, jejichž jednotky byly ubytovávány ve městech „postížených“ krajů na účet měst a nebo byli samotní vojáci ubytováni přímo v jednotlivých domácnostech na účet domácích tak dlouho, dokud se domácí a poddaní nepoddali katolické víře.

„*Stát i církev podnikaly velké soupisové akce obyvatelstva z náboženských hledisek (státní úřady nechaly r. 1651 vyhotovit tzv. Soupis poddaných podle víry, církev v téže době sestavovala tzv. Status animarum /Stav duší/, také soupis obyvatelstva podle vyznání). Současně byly opět zřízeny rekatolizační komise, které se brzy ujaly svého úkolu a navíc státní správa obnovovala a opakovala předešlé zákony a nařízení proti nekatolíkům, které podpořil i stavovský zemský sněm.*“ (**J. Mikulec: *Pobělohorská rekatolizace...*, str. 32**). Všechno to bylo financováno z pokut nekatolíkům a vrchnosti ukrývající nekatolíky. Odtud plynuly peníze i všem farářům a jezuitům vyučujícím nekatolíky katolické víře.

Při této obnovené „reformaci“ byli v *hradeckém kraji* činnými misionáři kněží z jezuitské koleje v *Hradci Králové*, zejména jezuitský kněz *Adam Kravařský, Jan Christoforus, Karel Schweger, Jan Slavíkovský, Arnold Engel, Augustin Rappolt, Mikuláš Luch* a *Bartoloměj Bukovský*, jejichž přičiněním bylo koncem roku 1651 a počátkem roku 1652 převedeno na *Opočenském, Novoměstském, Náchodském* a *Smiřickém panství* a pak také na všech ostatních panstvích a stacích *hradeckého kraje* na katolickou víru veskrze vojenskou mocí 46 492 poddaných a devět šlechticů. Naproti tomu ze strachu z vojenského násilí a tyranie uteklo ze svých statků do sousedního *Slezska* 5 477 poddaných.

Stejně násilným způsobem bylo jezuitskými misionáři obráceno roku 1652 na katolickou víru v *boleslavském kraji* 26 543 poddaných, a to zvláště na *Fridlandském, Rohoseckém, Semilském* a *Maloskalském, Svijanském* a *Skalském, Grabštejnském, Dubském* a *Hodkovickém, Kostském* a *Turnovském* panství. Naproti tomu ze svých statků uteklo ze země ještě před příchodem jezuitsko – vojenských misionářů 10 817 poddaných.

Také byla pomocí vojska a za asistence jezuitů provedena „náboženská oprava“ poddaných skoro na všech panstvích a stacích *litoměřického kraje* a to již roku 1651. Ale na *Rumburském panství* se to uskutečnilo až roku 1653, kde bylo za pomoci hejtmana téhož panství přinuceno ke konverzi na římskokatolickou víru pouze 970 poddaných a to ještě s velikou námahou dvou jezuitských misionářů a s použitím drastických metod jako kruté vězení, bití a přikování k mučidlu z prken sbitých do úhlu, na jehož ostří byl „*provinilec*“ posazen. Ostatní obyvatelstvo, i když bylo na popud misionáře, jezuitského kněze *Becka*, drženo v krutém vězení na mizivé stravě po dobu čtyř až deseti týdnů, zůstalo své nekatolické víře věrno a mnoho těch, co přežili i těch, co byli násilím obráceni, pak ze svých statků uprchli. Tyto kruté misionářské způsoby přinutily obyvatelstvo z celého širokého okolí, aby co nejrychleji ze svých domovů a statků uteklo. Hromadné útoky nastaly zvláště, když se hejtman na popud jezuitu

Becka rozhodl ve vsi *Horní Dubnici* zatýkat s pomocí vojska každou noc po dobu osmi dnů tamnější poddané a formou krutého mučení a vězení je nutit k přijetí katolického náboženství.

Podobně téměř nic nepořídili roku 1652 ani jezuitští misionáři kněz *Ondřej* a kněz *Vilém* v *loketském kraji*, kteří přišli z jezuitské *chomutovské koleje*. Tito dva fanatictí kněží začali s největší přísností a tvrdostí obracet na katolickou víru obyvatelstvo v horních městech. To mělo ten účinek, že lidé v těchto horních městech, zvláště měšťané, horničtí podnikatelé a horníci sami začali znovu houfně utíkat z měst za hranice *Království*, zvláště z *Jáchymova* a z *Českého Wiesenthalu*. Všichni svá sídla a své domovy raději opouštěli, než aby se stali katolíky a utíkali pod ochranu *kurfiřta saského*, který všechny české vystěhovalce a zvláště horníky do své země velice rád přijímal a k jejichž usídlení na svém území dal postavit i úplně nové horní město s názvem *Johann-Georgenstadt*. Aby nakonec česká horní města znovu úplně nepustla, byla v té době podle královského rozkazu zastavena „*reformace*“ v *loketském kraji*.

Ani v *chebské kraji*, jehož obyvatelé a poddaní byli převážně nekatolického vyznání se reformační komisi „*náboženská oprava*“ nedařila. Komise byla pro tento kraj nařízena v roce 1652. Jezuité zde sklízeli takový neúspěch, že si v roce 1653 jezuitský kněz a misionář, *Ondřej Kuhn* komisařům stěžoval, že na statcích *Liebenštejnu* a *Vildštejnu* poddaní nepřicházejí k vyučování a že ani nechtějí na svoji výchovu ničím přispívat. Proto bylo na žádost komise iniciované jezuitským knězem *Kuhnem* a na jeho samotný návrh rozhodnuto o provedení „*reformace*“ s pomocí vojska podle císařské rezoluce ze dne 2. srpna 1653.

Jezuité se tak pod rouchem misie rozlézali po celém království a prováděli jak veřejnou, tak, kvůli venkovánům, i tajnou agitaci a katolizaci, neboť venkovský lid jezuitu přímo nenáviděl. Ale největšího vlivu a moci získali jezuité po *vestfálském míru* hlavně na *Moravě*, a to především vlivem kardinála *Ditrichštejna* a rodu *Slavatů*, díky nimž získali jezuité v celé zemi nesmírně velikou moc a veliký vliv. Nepodléhali biskupům, prováděli veškerou cenzuru knih a rozhodovali o mnoha státních záležitostech. Toto privilegium si dali jezuité znovu potvrdit od arciknížete biskupa *Leopolda Viléma* dne 17. října roku 1653. Tehdy měli pod svojí mocí a ve svých rukou nejen všechnu literaturu a tvorbu nových písemností, ale také výchovu všeho budoucího kněžstva. Proto mohli na *Moravě* působit zdárněji než v *Čechách*, zvláště, když ke svým předchozím sídlům obdrželi ještě nové sídlo v *Telči*, které jim roku 1651 založila *Františka hraběnka Slavatová* a k tomu získali ještě farní kostel *U sv. Jakuba*, který jim rovněž k jejich bohoslužbám věnovala hraběnka *Slavatová*.

Pouze s *Valachy* nemohli jezuitští misionáři jakkoli pohnout, a to ani ti nejzkušenější a nejobratnější z jejich řádu. Proto bylo rozhodnuto o tvrdých opatřeních a misijní úsilí mělo vystřídat vojenské tažení s jejich týráním, mučením, vězněním a deptáním obyvatelstva. Ani to však nepřinášelo očekávaných výsledků a tak jezuité a vojáci stupňovali své násilí a své donucovací formy. Ovšem *valašští horalé* se proti tomu roku 1649 vzbouřili a povstání bylo málem utopeno v krvi. Valaši potom sice přistoupili na katolickou víru, ale bylo to jen naoko. V srdcích zůstávali stále těmi rozhodnými nekatolíky, takže roku 1653 to byli nakonec sami jezuité, kdo boj vzdali a zastavili mezi nimi svoji misijní činnost a odešli.

Ve *Slezsku* roku 1649 nastala jezuitům doba poněkud příznivější než mezi *Valachy*. Jejich koleje v *Kladsku* a v *Nise* se neustále rozšiřovaly a sílily novými přírůstky i z řad nekatolíků. Také v *Zahani* byla dokončena stavba nové jezuitské koleje, kam roku 1652 nastoupili navrátilivší se jezuité ke své již nepřerušované činnosti. Ve *Svidnicích* byla dosavadní jezuitská rezidence povýšena roku 1652 na kolej, k jejímuž nadačnímu provozu byl vykázán zkonfiskovaný *šmelvický statek* v hodnotě 24 000 slezských dolarů. Potom bylo roku 1653 ve *Svidnickém* a *Javorském* knížectví na naléhání jezuitů odebráno nekatolíkům vojenskou mocí 248 kostelů.

Z *Wartenberga* byli na podnět jezuitů podle císařské rezoluce 5. července roku 1652 vypovězeni nekatoličtí kazatelé a učitelé, jejich kostely a školy pak byly úřední mocí jezuitů odevzdány na jezuitském *Wartenberském panství* ve *wartenberském sídle*, které náleželo k *vratislavské koleji*. Zisky z *Wartenberského panství* pak investovali jezuité na založení nového kolegia a semináře ve městě *Lhenici*. V *Hlohově* začali jezuité, kteří se vrátili do svého sídla z *Polska*, stavět roku 1653 honosnou kolej jako náhradu za kolej, která jim byla v minulosti vydrancována a vypálena. Ve *Vratislavi* se však jezuitům postavila na odpor celá nekatolická obec a tudíž zde nemohli ještě zahájit stavbu své nové koleje, k jejímuž nadačnímu provozu ustanovil císař jistinu 50.000 zlatých. Jezuité navíc na císaři roku 1653 požadovali, aby jim povolil umístit jejich kolej do vratislavského císařského hradu, čehož dosáhli až v roce 1659.

Ve všech jmenovaných slezských kolejích a sídlech byly také zřízeny jezuitské školy, které vykazovaly důkladnou organizaci a četnou návštěvnost. Jezuité do nich přijímali i děti z protestantských rodin, což přirozeně vedlo i k jejich pozdějším konverzím na katolickou víru. Kromě toho jezuité všude obživili slavnost Božího Těla a všemi prostředky pobožnosti a zevní krásy, honosnosti, velkoleposti a slavnostnosti působili na mysl všech tříd lidí. Jejich učitelé a žáci chodili na procesí k poutním místům a katolické církevní svátky, jejichž oslava byla ve slezských městech zvláště pak v protestantské *Vratislavi* zapomenuta, byly jezuiti znovu obnoveny. Tímto způsobem získali jezuité katolické církvi ve *Slezsku* mnoho nekatolíků, zvláště pak ve *Vratislavi*, z nichž některým pak dali i lukrativnější místo, funkci a slávu, jako například vzdělanému lékaři *Janovi Schefflerovi*, který roku 1653 veřejně přestoupil na katolickou víru ve vratislavském chrámu a potom se roku 1654 stal císařským dvorním lékařem a roku 1657 pod jménem *Angelus Silesius* „proslul“ jako mystický básník a skladatel náboženských písní.

Jezuité pracovali misijně také mezi slezskými venkovskými lidmi. Podle potřeby byla jejich misijní činnost v některých oblastech i trvalá a na mnoha místech vystaly i nové koleje. Je zajímavé, že i když měli jezuité ve *Slezsku* v určité době větší „misijní úspěchy“ než v *Čechách* a na *Moravě*, nakonec byla ve *Slezsku* „katolická reforma“ nejméně úspěšná, i když zde na podněty jezuitů nikdy nepřestalo utiskování, pronásledování, týrání a deptání nekatolíků, z nichž mnozí byli nakonec ze země vypovězeni. Pouze bylo ponecháno svobodné vykonávání protestantského náboženství jen některým vysoce postaveným evangelickým pánům starých šlechtických rodů, jejichž služby by císař nutně postrádal.

13.53 Jezuité v Království českém od roku 1653 do roku 1705

Z *Království českého* a *moravského* se v té době rozlézali jezuité do *polského Slezska*, do *Maďarska* a na *Slovensko*. U nás i v *Evropě* se konaly jezuitské poutě do památných „svatých“ míst a do míst světců, pořádali se slavnosti Božího Těla, organizovala se nekonečná procesí, ve většině obcí vyrostly barokní věže kostelů, na náměstích, návších a při cestách a stezkách vyrostlo tisíce barokních soch a sousoší, kaplí a kapliček, Božích muk a prostých i bohatě zdobených křížů a krucifixů a barokní pověrečnost se udržovala v nejvyšší míře.

Moc jezuitů byla už tak veliká, že si drze osobovali nárok získat pro svůj řád dokonce i nejslavnější *pražskou univerzitu*. Na tuto univerzitu si dělali nárok už od roku 1628. Tehdy se proti nim postavil i kardinál *Harrach*. Vznikl z toho spor, který řešil papež *Urban VIII*. Chamtivost jezuitů papež a král tehdy rozdělili mezi univerzitu *Karolinum* a *Klementinum* s pravomocí dosazovat si tam své profesory, ale počet fakult jim byl přísně omezen. Všechny ostatní univerzitní fakulty měly patřit pod správu města.

Římskokatolický profesor a historik **T.V. Bílek** ve své knize **Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova** popisuje tento spor o univerzitu jako dlouholetý boj pražských jezuitů s pražským arcibiskupem. Boj, který nakonec moc a prestiž jezuitů oslabil. Postoupením této univerzity roku 1622 jezuitům z pražské koleje od krále *Ferdinanda II.* bylo arcibiskupovi odňato nejen univerzitní kancléřství, nýbrž i dozor nad jeho vlastní metropolitní školou. Tím jezuité nabyli ohromnou moc. Navíc měli plně ve svých rukou veškeré školství v *Čechách* a obě tyto skutečnosti vedly nakonec k tomu, že ostatní duchovenstvo, všeobecné i řeholní, tuto jezuitskou moc nenávidělo stejně jako nekatolíci, neboť se většina mladých chlapců vychovaná v jezuitských školách plně v duchu a cílech jezuitských páterů obracela, pokud se rozhodla dál věnovat se duchovnímu stavu, do jezuitského řádu, zatímco ostatní řády měly kleriků málo a jak samy často tvrdily, musely se spokojit s „*vývrhelem mládeže*“, následkem čehož ostatní řády „*hynuly*“. A stejně tak nastal veliký nedostatek všeobecného duchovenstva. Aby se tomu zamezilo, byl roku 1627 založen papežský jezuitský seminář v *Praze*, který měl však, jak je napsáno již v předchozích kapitolách, jen velmi skromný počet žáků. Navíc to byla další jezuitská instituce.

Aby tedy výchova mládeže, hlavně nastávajícího duchovenstva, nezůstávalo výhradně a plně v rukou jezuitů a aby se zvýšil počet i všeobecného duchovenstva, předsevzal si arcibiskup, kardinál *Arnošt Harrach*, zvláště po marném domáhání se svého práva na zabranou univerzitu roku 1622, zřídit si svůj vlastní, *arcibiskupský seminář*. Podle jeho plánů měl být seminář spojen se školami filozofického a bohosloveckého směru. Školy měli řídit všeobecní nebo řeholní učitelé a kněží kromě jezuitského řádu. *Harrach* plánoval, že mládež by měla být na těchto školách ve všem dotována – v ubytování, šacení, stravě, výchově a výuce pro budoucí způsobilost v kompletní duchovní správě.

V této věci se kardinál *Harrach* obrátil roku 1628 zvláštním dopisem na papeže *Urbana VIII.*, v němž si stěžoval na jezuitu, o nichž mimo jiné uvedl: „*Bídny stav církve v Království českém, jenž se stává každým dnem nebezpečnějším, naplňuje ducha a mé pastýřské svědomí nepokojem a nutí mne Tvoji Svatosti odkrýt, jakými chorobami tato církev churaví. Tento zajisté arcibiskupský sbor i s ovečkami jemu svěřenými jest uchvácen tak zřetelným nebezpečím, že by si člověk spíše přál, než aby mohl jen doufat, aby se na to zlo už objevil nějaký lék. Lidem se zdá být už nečestné, když se stane církevním knězem ten, kdo má větší převahu. Neboť kdokoli vyniká výborným úsudkem aneb jakýmkoli duchem, bývá se vši určitostí přiváben jezuitu do jejich tovaryšstva, ovšem beze sporu k obrovské škodě církevní obce, neřku-li nic o politických záležitostech. Z titulu pravomoce jsou v tomto Království ze všech škůdců nejnebezpečnější právě jezuité, neboť usilují zatemněním ducha a zhoubou církve povýšit výhradně své mocnářství.*“

„*Co se pak týká ramene Tvé Svatosti, a to hlavně jen proti jezuitům, má se věc takto: Je tomu již několik let, co se jezuité zdržují v tomto Království českém; avšak jejich práce v rozšiřování katolické víry nejen, že je bez veškerého prospěchu, ale oni tady vzbuzují u všech moudřejších lidí podezření, že touží a baží po jakési moci a pomíjivé slávě, zakrývajíce to však pláštíkem »větší slávy Boží«. Jezuité si vzali do hlavy, že budou v zemi nejmocnější a lichotí si, jako by to bylo k větší slávě Boží, když budou mocní a když budou za mocné pokládáni také u lidí. Je také podivné, jakými kousky jezuité usilují toto mínění rozšířit a ustálit mezi pány a knížaty a mezi všemi lidmi, takže nakonec z jedné strany smrtelně nenávidí ty, kteří tuto jejich moc nechtějí uznat a odmítají se jí pokorně kořit, na druhou stranu pak nechtějí nic připustit, i kdyby to bylo seberozumnější, potlačujíce to »k větší slávě Boží« tak, aby v myslích nejvyšších i nejnižších lidí učinili svou moc strašnou. Přitom se domnívají, že by se nebe a katolická víra ihned zřítily a zhroutily, kdyby oni sami nenaplnili všechny nejmocnější*

lidi hrůzou, nejpokornější úctou a otrockou věrností." (T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 516 – 517).

Touto stížností nedosáhl kardinál *Harrach* ničeho jiného, než že papež *Urban VIII.*, který byl horlivým podporovatelem jezuitů, pouze zakázal jezuitům doktorovat v *Karolinu* na právnické a lékařské fakultě. I přes toto omezení však nepřestali jezuitští pátres nadále řídit přednášky na zdejší univerzitě, a to skrze najaté profesory. A tak jezuité vládli neomezeně na univerzitě *Klementinu* prostřednictvím bohoslovecké a filozofické fakulty i na *Karolinu* prostřednictvím fakulty právnické a lékařské až do roku 1638, kdy uplynulo téměř rok od smrti císaře *Ferdinanda II.* na základě papežského nařízení. Tehdy bylo vyňato *Karolinum* z moci jezuitů se všemi svými statky, pozemky a dalšími objekty a správou a bylo dáno královským rozkazem pod dohled prokurátora, jímž byl dne 3. července 1638 od krále jmenován *Bedřich z Talmberga*.

Z toho vzešel nový tuhý boj mezi arcibiskupem *Harrachem* s králem *Ferdinandem III.*, který dal rok 1640 násilně uzavřít arcibiskupské školy, takže arcibiskup obžaloval u papežské stolice krále a jezuitu, že porušili práva pražských arcibiskupů stejně jako kancléřů univerzity od doby jejího založení. Aby z toho nevzniklo veřejné pohoršení, pracovalo se v letech 1642 – 1653 na mírném urovnání. Nakonec bylo královským listem ze dne 17. listopadu 1653 rozhodnuto, že *pražská univerzita* se má jmenovat *Karlo – Ferdinandská* a má se skládat ze čtyř fakult, dvou klementinských a dvou karolinských. Privilegia, nezávislost, svoboda a všechna práva obou dosavadních kolejí mají zůstat v platnosti a mají být základem sloučených vysokých škol. Kancléřství nad univerzitou má mít pražský arcibiskup, rektor univerzity se má volit ročně a střídavě po fakultách, jeho volba má být schválena králem. Na bohoslovecké a filozofické fakultě bylo omezeno pasivní volební právo na tři rektory jezuitských kolejí v *Praze*. Dosazování právnických a lékařských profesorů si vyhradil panovník, od něhož museli být také potvrzeni i bohoslovečtí a filozofičtí profesori, kteří byli vybraní z řad jezuitů. Majetek *klementinské koleje* byl ponechán jezuitům, statky *Karlovy koleje* měl spravovat zvlášť úředník, který byl k tomu účelu ustanovený českou komorou. A tak byla svrchovanost jezuitů, která trvala od roku 1622 až do roku 1653 nakonec na *pražské univerzitě* omezena.

Ovšem nejen ve školství, nýbrž i ve své duchovní činnosti začali jezuité v této době ztrácet půdu pod nohama. Roku 1653 totiž vyvstaly spory mezi faráři a jezuitu. Zvláště si stěžoval královéhradecký vikář *Martin Štěpek* a kutnohorský arciděkan *Jan Pasch* na jezuitu *jičínské koleje*, že si přivlastňují práva a povinnosti farního duchovenstva. Proto pražský arcibiskup kardinál *Harrach* vydal dne 11. července 1653 leták s nařízením, že jezuitům není v místech, kde je trvalá duchovní správa, dovoleno bez svolení místního faráře udílet svátosti a vykonávat funkce, které přísluší farářům. Aby však osadníci, kteří náleželi k pustým farám nebyli úplně od náboženského života izolováni a nezůstávali bez veškerého náboženského vyučování, bylo k nim na základě rozkazu královských místodržících ze dne 4. dubna 1654 a dle rozkazu arcibiskupa uděleného všem tehdejším farářům vysíláno v postní době na panství a statky, které nebyly dostatečně opatřeny duchovními správci, šest misionářů jezuitského řádu, aby lidi připravovali aspoň k velikonoční zpovědi.

Stejně tak srovnal arcibiskup roku 1656 spor mezi jezuitu a farářem v *Nepomuku*, který tam vznikl proto, že si jezuité přivlastnili zdejší kostelík založený *Františkem ze Sternberka* ke cti *Jana Nepomuckého*, kterého už tehdy prohlašovali jezuité za svatého, aby v českém národě vyhladili památku *Jana Husa*.

Roku 1657 nastoupil císař *Leopold I. Habsburský* (v letech 1657 – 1705 českým a uherským králem). Nenáviděl násilí, a proto zakázal katolizaci drastickými prostředky. Nastalo oddechnutí a úleva. Z velké části začalo mizet týrání, mučení a pronásledování. Jezuité se při

misii nesměli dopouštět žádného násilí. Pouze na *Moravě* se misíí stále ještě účastnili i vojáci jako věrní pomocníci jezuitského řádu.

Zákaz týrání a veškeré omezení drastických prostředků k misijnímu tažení jezuitů mělo za následek omezení a úpadek jezuitské misionářské činnosti vůbec. I když byl *Leopold I.* jezuitům zcela oddán, byl mírné a tiché povahy. Proto ihned po nastoupení jeho vlády nařídil na radu *Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka*, opata benediktinského kláštera u sv. *Mikuláše* na *Starém Městě pražském* nejen zrušení přísné „*katolické reformace*“, ale také aby byly pusté fary opatřeny dobrými a příkladnými katolickými duchovními, „*kteří by ubohý prostý lid neustále každého času prospěšně vyučovali katolickému náboženství.*“

Když se pak také stav far poněkud zlepšil zřízením nových biskupství v *Litoměřicích* roku 1655 a v *Hradci Králové* roku 1660/1664 přičiněním prvních tamnějších biskupů, *Maxmiliána Rudolfa sv. p. ze Šleinic* a *Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka*, byli jezuitští misionáři z pražského profesního domu vysíláni zvláště v postní době jenom do těch krajů, kde byl ještě nedostatek far. Tito misionáři dostávali z královské české komory denně půl kopy míšeňských grošů na základě sněmovního usnesení pro svoji výchovu. Jezuitští misionáři však přispěli k obrácení lidí jen velmi málo. Svými misíemi od roku 1661 až do roku 1678, tedy během 18 let, obrátili jenom 5 589 nekatolíků, z větší části luteránů, mezi nimiž bylo 567 vojínů a 2 443 horníků v *Joachimsthalu*, kteří však brzy od katolické církve zase odešli. Zvláště pak byla marná snaha jezuitských misionářů v letech 1667 – 1676 mezi nekatolickým obyvatelstvem v horních městech, v *Blatné*, *Gottesgab*, *Abertamu* a jiných. Opět se opakoval stejný scénář jako například v *Jáchymově*. Kdykoliv se jezuitští misionáři z *chomutovské koleje*, zvláště jezuitský kněz *Krištof Bok*, objevili ve městech s vojenskou asistencí, aby z nekatolického obyvatelstva „*udělali*“ „*katolicky věřící vojáky jediné, pravé Kristovy církve*“, zejména v žateckém a loketském kraji, ihned horní obyvatelstvo utíkalo ze svých statků do zemí saského kurfiřta, který se jich ochotně ujímal.

Stejně tak skoro bez výsledku zůstalo namáhání misionářů jezuitského řádu v *litoměřickém kraji* v letech 1672 – 1682, kde působili jezuité na žádost tamnějšího biskupa a rovněž s vojenskou asistencí. Na katolickou víru obrátili v té době jen 3 953 nekatolíků, takže bylo v letech 1661 – 1678 působením jezuitů obráceno v *Čechách* jen celkem 9 542 nekatolíků. Kromě nich získali jezuité v *Praze* také 174 *Židů*, z jejichž škol a synagog bylo na popud jezuitů roku 1669 sebráno několik tisíc knih (výtisky *Talmudu*) a *Židům* bylo zakázáno tištění nových knih.

Naproti tomu na *Moravě* a ve *Slezsku* učinila „*katolická reforma*“ působením jezuitů v té době veliké pokroky, i když za to mohou jezuité vděčit hlavně vojenské pomoci. Díky vojenskému nátlaku a vojenské tyranii na obyvatelstvo konvertovalo na *Moravě* celkem 11 364 jinověrců. Roku 1665 bylo misíemi například v *Třebíči* a v patnácti vesnicích násilím zkatolizováno na 2 000 nekatolíků, v roce 1667 bylo v *Rýmařově* zkatolizováno 1 711 osob a v roce 1669 na *Šternberském panství* to bylo 4 134 luteránů pomocí jedné eskadrony dragounů. Ve *Slezsku* pak získali jezuité dohromady celkem 8 680 luteránů. Zvláště jezuitský kněz *Jan Tanner* obrátil svým kázáním na *Těšínsku* údajně mnoho evangelíků. Podrobné zprávy o této činnosti jezuitů, kterou bylo v české provincii obráceno celkem 29 588 jinověrců najdeme ve ***Věstníku Královské české společnosti nauk v ročníku 1892. Rezek, Balbini S.J. Relatio progressus in extirpanda haeresi an. 1661 – 1678 opera P. P. Soc. Jesu.*** Tentýž jezuita *Tanner* sepsal a vydal několik náboženských, polemických a historických knih a rozdával lidem české katolické knížky za knihy „*kacířské*“, které na *Moravě* a ve *Slezsku* fanaticky vyhledával a ničil.

Když nemohli jezuité v době *Leopolda I.* nenávidějícího násilí provádět katolizaci podle svého pravidla: „*Hnis kacířství odstraníš jedině násilným stlačením nebo vyříznutím*“, oblékli další roušku – roušku beráncí povahy – podle hesla: „*Jaký král, takový sluha*“ (jinými slovy: „*Jaký král a císař, takový je také jeho služebník – jezuitský řád*“) a více než misii se začali po vzoru svého krále věnovat literatuře, umění a vědě. Jezuité sepsali a vydali mnoho svých kázání, polemik, historických studií, životopisů svatých, mnoho spisů o katolických zázracích, různé *kancionály*, náboženské texty písní a nepřeborné množství básní. Přepsali a vydali nové výklady českých dějin, v nichž jsou katolíci a jezuité především vykresleni jako mučedníci pravé víry a *protestanté* jako skutečné satanovo sémě naplňující závěrečnou knihu **Bible** – knihu **Zjevení**. České pobělohorské (barokní) umění, školství všech stupňů, věda a kultura se tak staly dalším nástrojem nesmlouvavé a netolerantní rekatolizace země.

13.54 Jezuité v české literatuře a umění v době barokního 17. až 18. století

V *Čechách* se jezuité soustředili hlavně na překladatelskou a sběratelskou činnost. Vzniklo tak veliké množství náboženských spisů a knih přeložených jezuitským řádem do češtiny hlavně z německé a latinské zahraniční jezuitské tvorby, ale také mnoho přímé české jezuitské literatury – přesněji sbírek – obsahující různé domácí i zahraniční legendy, pověsti, mýty, historické záznamy, vyprávění, kázání, studia, pojednání, teologické rozbory a jednoduché katechismy (např. „*Katechismus pro sprostnej lid...*“ z doby okolo roku 1680) a dokonce i pohádky. Ovšem stejně tak velikou část jezuitské literatury tvoří i vlastní tvorba českého jezuitského řádu v latině a pak znovu (hlavně v pozdějším období baroka) v češtině.

Po vzoru světové jezuitské literatury z tohoto období vynikaly v české barokní literatuře převážně španělský mysticismus, poezie, alegoričnost, mytologická symboličnost, středověké vzory svatých, zveličování vlastností nebo emocí (hyperbola), nadsazování, propojování biblických motivů s motivy mytologickými nebo orientálními, propojování realistických scén s výmysly, vyvyšování pověrečnosti a pověřivosti nad skutečnou víru v jediného Boha, metafora, metafyzika, alegorický mysticismus, magie, astrologie, lidová slovesnost, spojování výrazů s opačnými významy (oxymoronismus) a spojování protikladných pojmů, přebujelost výrazových kudrlinek, vrstvení metafor, zdobnost, komplikování větných struktur používáním změnou pořadí slov ve větě (inverzí) či přesahů (konec veršů neodpovídá konci skladebné jednotky – např. věta končí na začátku následujícího verše), opakování stejného obratu nebo výrazu na začátku jednotlivých veršů (anafora), cizojazyčné a nespisovné výrazy v textu, prokládání národního jazyka latinskými vsuvkami (makaronismus).

K jezuitským, projezuitským nebo římskokatolickým spisovatelům, kteří v této době sloužili jezuitské „*větší cti a slávě Boží*“ a intenzivní katolizaci země patřili například:

ADAM VÁCLAV MICHNA Z OTRADOVIC (* cca 1600 Jindřichův Hradec – † 1676 tamtéž), projezuitský šlechtic se vzděláním z jezuitské koleje v *Jindřichově Hradci* a pak v *Praze*, zámožný měšťan, člen jindřichohradeckého literárního spolku spisovatelů, učitel hudby a zpěvu v jezuitské koleji, básník, varhaník, hudební skladatel a také majitel šenku. Pocházel z erbovní rodiny povýšené *Jiřím z Poděbrad* roku 1461 do vladyckého stavu, která se usadila v 16. století v *Jindřichově Hradci*. Byl vnukem *Michala Michny z Otradovic*, purkrabího na jindřichohradeckém zámku v letech 1584 – 1601. Absolvoval *jindřichohradeckou* jezuitskou kolej (principia roku 1611, gramatiku v roce 1615, syntaxi roku 1616 a poetiku v roce 1617).

Jezuitská kolej v *Jindřichově Hradci* byla druhou kolejí zřízenou v *jižních Čechách* (první byla v *Českém Krumlově*). Jezuity povolal do *Jindřichova Hradce* pan *Adam II.* z *Hradce* roku 1594, rok nato byl pak položen základní kámen k jezuitské koleji za „*přítomnosti mnoha lidí vyššího i nižšího stavu skrze dlouhé zpívání, troubení a zvonění*“.

Od počátku byli hradečtí jezuité sponzorováni velkým deputátem od hradeckých pánů, měli však značné potíže s hradeckými nekatolíky, a zejména s městským úřadem, který – pokud nebyl právě vystaven nátlaku shora – brzdil činnost jezuitů, jak mohl. Když např. r. 1604 žádal rektor koleje, *Mikuláš Pistorius*, městskou radu o úpravu domu pro kostelní zpěváky a pro kantora, dostalo se mu dost jedovaté dopovědi. Prý „*pokudž ve škole mládež pobožnosti, dobrejm mravům, liternímu umění se vyučovala, officiales hodní... tu náležitě opatření jměli... ale jakž to na kolej (tj. na jezuitu) přenešeno a tam mládež v literním umění se cvičí, neuznává se toho potřeba pro samy zpěváky, kteří více po hospodách nežli v kostele nalezení bývají, aby jměli co nádhernýho stavěti*“. Střety byly i mezi hradeckými občany a jezuitu, došlo dokonce k násilnostem, např. roku 1610 při útoku na jezuitskou kolej. Nenávisť lidí k jezuitům byla navíc ještě živena nadměrnou katolickou horlivostí pana *Viléma Slavaty z Chlumu a Košumberka*. Když se toto všechno odehrávalo, byl *Adam Václav Michna* dítětem, nicméně mnoho výjevů z této doby v něm zůstalo navždy. To byl také jeden z důvodů, proč se k jezuitskému řádu nikdy nehlásil tak aktivně, jako mnoho jiných „umělců“ té doby. Jeho otec, ač římský katolík, byl navíc spřátelen s hlavou protijezuitských odbojníků, *Bramhauzským*. *A.V. Michna* byl také římským katolíkem, není však jasné, zda z přesvědčení svého srdce nebo jen díky nátlaku a jezuitské výchově v *jindřichohradecké* koleji. Mnoho však napovídá jeho literární, textová a hudební tvorba i to, že proti jezuitům nikdy otevřeně ani v skrytu nevyšel. Navíc udržoval kontakty s jezuitskou kolejí v *Praze* a s pozdější kolejí v *Brně* a v *Olomouci*. „*Úsměv nutně vzbuzuje to, že na titulní listy obou nám dochovaných Michnových tisků (České mariánské muziky a Svatoroční muziky) užila jezuitská tiskárna dřevorytu ze starého »pikhartského« kancionálu, kde vedle kacířských chórů zpívá sám Hus.*“ (**Zdeňka Tichá: Adam Václav Michna z Otradovic, Melantrich, Praha, 1976**).

Vůbec první nezpochybněné datum týkající se života *Adama Michny z Otradovic* je rok 1633. Z toho roku pochází zápis o tom, že *Adam Michna* je varhaníkem proboštského kostela Nanebevzetí P. Marie v *Jindřichově Hradci*. Nebylo to v *Michnově* době zaměstnání nijak podřadné. Varhaníci platili za osoby požívající vážnosti a úcty a zaujímal význačné společenské postavení. Můžeme říci, že hudba a poezie byly *Michnovým „poetickým zaměstnáním“*. Byl nejen varhaníkem, ale také učitelem hudby a zpěvu, napsal řadu hudebních děl i řadu básní, a není divu, že jako starší působil (od r. 1648) v *jindřichohradeckém* literátském kůru, který nebyl nijak bezvýznamný. (Literátské kůry byly důležitými institucemi všestranně podporujícími hudebními i literární kulturu měst.)

Adam Václav skládal technicky náročnou chrámovou hudbu na latinské liturgické texty, ale i duchovní písně na vlastní české texty. Málokdo ví, že to byl literát, který skloubil obecně evropské „módní“ baroko s českou lidovou kulturou. Jeho dílo si jezuité nesmírně oblíbili. Dodnes s ním koncertují. Je soustředěno do tří souborů písňové tvorby: Dvě hudebně básnická díla v původním tisku s notovým zápisem u každé písně: „**Česká mariánská muzika radostná i žalostná, v tři díly rozdělená. Ke cti nerozdílné jedině Trojice, nejsvětější rodičky a všech svatých. Složená a vydaná od Adama Michny z Otradovic, jindřichohradeckého etc. S povolením jeho knížecí eminenci, pána, pana kardinála z Harrachu etc., arcibiskupa pražského etc. Vytištěna v Starém Městě pražském v Impressí akademické. Léta páně M.D.C.XLVII.**“ (1647), což je sbírka duchovních písní obsahující vánoční i velikonoční skladby o Ježíši, Panně Marii (mariánské skladby) a o umírajících a zemřelých (prosebné skladby), a „**Svatoroční (Svato-dušní) muzika aneb sváteční kancionál ke cti a chvále svatých milých božích**“

(1661) připomínají *kancionál*, duchovní zpěvy jsou ve čtyř nebo pětihlasém provedení. Zatímco třetí dílo „**Loutna česká, v svátek, v pátek, v kostele, při stole, jak se líbí, v každou chvíli radostně, žalostně, spasitedlně zní**“ (1653) z této řady vybočuje, neboť jde o soubor mystickoerotických básní s cílem oslavovat Pannu Marii. Autor čerpal náměty z celkové situace, nálad a potřeb Evropy ztýrané třicetiletou válkou. Obsahuje 13 textů s refrény a s instrumentálním doprovodem. Mnoho veršů z těchto písňových souborů zlidovělo. Například vánoční ukolébavka „**Chtíc, aby spal**“ se zpívá dodnes, a to nejen o vánocích, ale je i součástí svatebních písní. V podstatě jde opět o oslavování a vyvyšování Panny Marie nad Ježíše:

„Vánoční noc

*Chtíc, aby spal, tak zpívala
Synáčkovi
Matka, jenž ponocovala,
miláčkovi:
»Nynej, rozkošné dětátko,
Synu Boží,
nynej, nynej, nemluvnátko,
světa zboží.*

*Tobě lůžko jsem ustlala,
Spasiteli;
tvory k tvé chvále zvolala,
Stvořiteli.
Nynej, krásu a korunu
svrchovaná,
nynej, milujících cenou
vinšovaná.*

*Nynej, ta jest matky žádost,
holubičko;
nynej, všech anjelův radost,
má perličko.
Slávu, chválu vždy nabudeš
od mamičky,
když se vyspíš, jísti budeš
med včeličky.*

*Osladímť nim tvou kašičku
k tvé libosti;
otevřeš, vím, tvou hubičku
k té sladkosti.
Nynej, ráje mého kvítku,
rozmaryne,
z tebeť sobě dělám kytku,
jež nezhyne.*

*Ó fialo, ó lilium,
ó růže má!
nynej, vonné konvalium,
zahrádka má.
Ó loutno má, ó labuť má,
můj slavičku!
Nynej, libezná harfo má,
cimbáličku!*

*Na dobrou noc, ej hubička,
nynej, dítě:
kolíbat bude matička,
nynej hbitě.
Spí miláček, umlkněte,
anjelové,
se mnou k Bohu přiklekněte,
národové!«*

(Adam Michna z Otradovic: Básnické dílo, Odeon, Praha 1985)

Dodnes se koncertně hrají například ještě písně: „**Vánoční magnet a střelec**“, „**Vánoční hospoda**“, „**Vánoční vinšovaná pošta**“, ukolébavka „**Hajej, můj an-dílku**“ nebo milostná píseň „**Pod našimi okny**“. Oblíbenou písní je také hudebně rozvinutá „**Hle přijde Spasitel náš**“. Ze sborníku milostných písní „**Loutna česká**“ se proslavila například nosná skladba: „**Nebeští kavalérové**“ či píseň „**Svaté lásky labyrint**“.

Dalším jezuitou oblíbeným sborníkem *Michnových* skladeb je „**Sacra et litanie**“ (1654), který obsahuje latinské chrámové skladby v barokním slohu – šest mší (např. **Svatováclavská** a **Mariánská**), dvě litanie, rekviem a **Te Deum**. Uvedené skladby nejsou všechny, neboť se některé ztratily. Zachovaly se jen fragmenty písní a skladeb. U některých jsou známy dokonce

jen názvy z dobových soupisů hudebních děl. Jeho známá „**Svatováclavská mše**“ byla provedena až po *Michnově* smrti. Mnoho z jeho děl převzaly soudobé i pozdější katolické *kancionály*, některé si přivlastnily i lidové tradice a kramářská píseň. Na *Michnovu* tvorbu mělo vliv domácí *jindřichohradecké* prostředí, kde se už za posledních *pánů z Hradce* a ještě více pak pod známým pánem *Vilémem Slavatou z Chlumu a Košumberka* živě uplatňovala barokní kultura, hlavně zásluhou roku 1594, kdy byla založena jezuitská kolej ovlivňující *hradecký* život. Jezuitskou kulturou poučený *Michna* se ve své poezii obrací nejen tématicky k baroknímu románskému světu – apostrofuje velké světce katolického baroka, jako byla *sv. Terezie z Avily*, *sv. Ignác z Loyoly* aj. – ale i formově navazuje na výtvarně bohaté tradice současné *italské, španělské, jihoněmecké* aj. poezie necháváje přitom ve svých verších vynikat daleko více živým a konkrétním barvám i tónům tohoto poledního světa, ba přímo se zalíbením na nich spočívá a kochá se jimi intenzivněji, než to dovedla a mohla učiniti česká poezie renesanční doby. Že však při tom zůstal pevně stát na půdě svého domova, ukazují jeho výmluvné prosby ke *svatému Václavu*, k *svaté Ludmile* i k jiným českým patronům a nakonec i celá jeho zásoba představitosti se svými prvky domácího prostředí a české přírody, kterými oživuje verše, jako například fialkami, růžemi, husími nožky, stehlíčky, slavíky a podobně. Jako většina příslušníků či potomků našeho předbělohorského měšťanstva byl nacionálně velmi citlivý a v jeho textech mimo jiné zaznívá i stesk nad úpadkem národního života v tehdejší době. Jeho poezie byla později *Vilémem Bitnarem* shrnuta do dvou drobných sbírek: „**Vánoční lyrika Adama Michny z Otradovic**“ (Praha, 1936) a „**Vánoční muzika**“ (Praha, 1939).

ALBERT (ALBRECHT – VOJTĚCH) CHANOVSKÝ (*1581 Svěradice u Horažďovic – †1643 Klatovy), jezuitský kněz, potomek rytířského rodu *Chanovských z Dlouhé Vsi*, asketický a fanatický misionář v *západních a jižních Čechách*, spoluzakladatel koleje v *Klatovech* a zakladatel jezuitského gymnázia v *Klatovech* (dnešní *Gymnázium Jaroslava Vrchlického*) po *Bílé hoře*. Už jako malé dítě údajně usilovně přemlouval svou matku (liberální katolička uznávající *basilejský smír* a *smlouvu*), aby přestala přijímat pod obojí a přijímala jen pod jednou. Do tovaryšstva vstoupil roku 1601. Studoval u jezuitů v *Praze* a v *Českém Krumlově*, ve *Štýrském Hradci* se věnoval teologii, v *Praze* a *Olomouci* vyučoval matematice, hebrejštině a vykládal **Písmo svaté**. Byl profesorem na řádových školách. Roku 1620 se stal rektorem koleje v *Českém Krumlově*, kde byl ještě dva roky po *Bílé hoře*. Kvůli konfliktu se šlechtičnou *Polyxenou z Pernštejna* (podruhé *Lobkovicové*, vdově po *Vilémovi z Rožmberka*, manželka nejvyššího českého kancléře *Zdeňka Popela z Lobkovic*), v němž si tato katolička spolu s arcibiskupem pražským *Janem III. Loheliem* stěžovala samotnému generálovi řádu, že *Chanovský* poškodil při přestavbě kostela *sv. Víta* v *Českém Krumlově* mramorem obložený náhrobek *Petra Voka z Rožmberka*, jejího švagra, *Viléma z Rožmberka* a *Anny Marie Bádenské*, mu nadřízení řádu zamezili další kariérní postup. Od té doby už *Chanovský* nezastával žádné důležité řádové hodnosti a až do své smrti se věnoval misijní a literární činnosti. Psal drobné spisky („**Správa křesťanská**“) a církevní romantické povídky, které pak rozdával. Sbíral také církevní písně, básně, lidová rčení, pohádky a zvláště k církevní divadelní hře, které potom hrál při různých příležitostech (církevní slavnosti, pouti, výročí a svátky) na svých misijních cestách v mnoha městech. Sám si je režíroval a různými způsoby vylepšoval (například zapojoval do hry malé děti přestrojené za andělíčky nebo za čerty apod.). Ač trpěl velikými bolestmi nohou, zad a ramen (trpěl na koliku, na kámen, na podagru, na chiragru a na těžké otoky končetin) a nespočetná zranění a rány (věčně podebrané a otevřené) mu neustále hnivaly vlivem asketické podvýživy, nedostatku tělesné hygieny, zavšivenosti a zblešenosti po celém těle, stále všude chodil pěšky libuje si přitom, jak trpí pro Krista. „»*Dokonce i když ho zle trápil obtížný hmyz, tak ho rozhodně nechtěl nikterak omezovat: Aby pak ho nenutili jeho přátelé vši a blech vybírat, divně se jim vymlouval, prose jich, aby nechali, aby se ten hmyz na jeho*

*hříšném těle pásl, a tento jeho osel« (tak obyčejně přezdíval svému vlastnímu tělu: osel) »od vší a blech štípán byl. A říkával, že to jest jeho dobytek a stádo.« (Jeho hostitelé z něj museli mít radost.) »Vůbec se neohlížel na svoje otevřené rány a hnisající vředy, stejně neochvějně kráčel vstříc životu věčnému.« ...Otec Chanovský byl vlídnost a tolerance sama. S jedinou výjimkou. Bylo jí zabavování nekatolických knížek. A kdyby jenom zabavování? On je s gustem páčil. Byl to takový jeho koníček. Dělal to vyloženě s láskou. Věru boží prostáček. »Kacířské knihy téměř nesčíslné nic nedbaje na žalost a hněv všech lidí, popálil, a jakkoli jich v tmavých sklepích a skrýších schováno bylo, však on je chytře nacházel a k hranici na světlo vytahoval.«" (**Toulky českou minulostí, Český Rozhlas, 17.2.2004, 17:09, http://www.rozhlas.cz/toulky/vysila_praha/_zprava/105194**). Za svůj vzor v misionářství si kladl jezuitské misionáře **Martina Strakonického**, svého současníka **Adama Kravařského** a nebo **Bedřicha Bridela**. Je pohřben v klatovském jezuitském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie a svatého Ignáce na náměstí vedle jezuitské Černé věže.*

BEDŘICH (FRIEDRICH) BRIDEL (BRIDELIUS) (*1.4.1619 Vysoké Mýto u Ústí nad Orlicí – † 15.10.1680 Kutná Hora), jezuitský kněz a asketický misionář, básník a profesor rétoriky a poetiky, překladatel, teolog a filosof, který psal latinsky i česky exkluzivní mystickou a meditativní poezii. Nejdříve studoval na gymnáziu v *pražském Svatováclavském semináři*, v osmnácti letech vstoupil do jezuitského řádu a na pražské univerzitě pak vystudoval spolu s *B. Balbínem* jako jeho spolužák teologii (1645 – 1650) a pak filosofii. Po vysvěcení na kněze pak vyučoval čtyři roky rétoriku a poetiku. V letech 1656 až 1660 byl správcem jezuitské tiskárny v pražském *Klementinu*, převážně měl na starost tisk pastoračních knih, ale přitom se také horlivě věnoval kazatelské, misijní a teologické činnosti. Po odchodu z *Klementina* se pak až do své smrti věnoval misionářské činnosti. Působil na *Boleslavsku*, kterému věnoval plných 15 let misijní práce a pak na *Čáslavsku*. Po vypuknutí moru v *Kutné Hoře* ošetřoval nemocné a po své nákaze zemřel. Napsal přibližně třicet děl. Psal legendy, písně, básně, meditativní a katechetická díla. V básnické patetické meditaci „**Co Bůh? Co člověk?**“ (nebo také „**Co Bůh? Člověk?**“) (1658) se snaží najít odpověď na otázku pátrající po smyslu lidské existence. Jde o patetickou úvahu o Boží dokonalosti a velikosti oproti vlastní nicotnosti a nicotnosti celé lidské existence. Jde o kontrast mezi Bohem a člověkem. V podstatě zde nacházíme ryzí příklad jezuitského sebepitvání, sebeponižování, sebetýrání a sebenenávisti. Například:

*„Já jsem dejm, vítr, pára,
z semena spolu smíšený,
krátký den a dnův čára,
zrozen jsem z života ženy.
Tys propast, z nižto všeho
všech všudý věci zrození,
rod jednoho každého,
život první i poslední.*

*Já jsem pařez, mech shnilý,
všecken tvrdý a zdubělý,
z hlíny ruce slepily
mně tvé, tupy, neuměly.
Tys pevnost hlubokosti,
podpora jsi země svatá,
duch světa od věčnosti,
všech všudý věci podstata.*

*Kupka rosy tekoucí,
krůpěje ranní, jedinká*

*prázdný ořech padoucí,
pomíjející bublinka.
Tys pak slunce bez rána,
mou nádobu naplňuješ,
jenž tebou bývá plná,
s ní se sám obveseluješ...*

*Já popel, prach a blato,
trupl země a hnůj shnilý,
ty sem přidáváš zlato,
činiš můj nástroj spanilý.
Co jsi, ó Bože svatý?
Coť mám před tebou řeknouti?
Tvou jsem, ach láskou jatý,
smím-li jen k tobě vzdechnouti?...*

*Tys propasti dno, svršek,
já nejmenší krůpějička,
ty jsi slunce okršlek,
já jeho malá jiskřička,*

ty jsi v květu samý květ,
já jsem jen pejří polední,
rosy's rosa, nový's svět
já pak bublínka večerní.

Já mlha, mráz, kruh ledu,
tys radosti neskončenost,
náchylný k bídám, k pádu,
tys pak pevná trvánlivost.
Já jsem kroužek bolesti,
ty jsi stalostalá pevnost,
já jsem kolo žalosti,
ty jsi neskončená radost.

Já kvílení, bublání,
tys zpěv, zvuk, pěkné varhany,
toužení, naříkání,
pronikáš na všechny strany.
Tys světlem, já temnosti,
já bláto, a tys čistota,
tys milost, já tesknosti,
tys bezpečnost, a já psota.

Ty jsi sladkost a já jed,
tys lahodný, já kyselý,
já žluč, hořkost, a tys med,
já smutný, a tys veselý,
já nemoc, tys zhojení,
já zimnice, tys uzdravení,

já hřích, ty odpuštění,
já nepravost, tys spasení,

já škaredý, tys pěkný,
já zlost a ty oslavení,
já mrzký, tys počestný,
já putka, tys svítězení,
já bitva, tys můj věnec,
já práce, tys má odplata,
tys potejkání konec,
tys odplata drahá zlata.

Tys perla, kment, hedvábí,
tys božská, hrozná velebnost,
ta k sobě všecko vábí,
neobsáhlost, neskončenost.
Já pak jáma, sklep – co jsem?
Jsem potvora nepravosti.
Já kazichléb jen – co jsem?
Hra všelijaké marnosti...

Já nad oteklé vředy,
i nad hnůj jsem ohavnější,
všecken zapuchlý, bledý,
nad jed i mor ohyzdnější.
Já jsem samý pouhý vřed,
umrlčina zpráchnivělá,
puch, hnůj, hnis, jízlivý jed,
pro svrab oplzlého těla."

„Z citované ukázky je na první pohled dobře patrné, že pro Bridelovu volbu výrazových prostředků je charakteristické úsilí o názornost a působení na smysly vnímatele. Jde o známou snahu barokní doby zesensualizovat náboženství, která sahá svými kořeny až k duchovnímu teoretikovi baroka, Ignácovi z Loyoly. Ten ve svých Duchovních cvičeních všude klade důraz na smyslovou stránku vnímání a nazírání. Tak např. při rozjímání o pekle přikazuje »viděti zrakem obrazivosti ty velké plameny a ty duše jako v tělech z ohně, slyšeti ušima pláč, nárek, rouhání proti Kristu, či chati dým, síru, kal a věci hnijící, zakoušeti chutí věcí hořkých, jako jsou slzy, hoře a červ svědomí, dotknouti se hmatem, totiž jak se plameny dotýkají duší a je žhnou«
Příznačné je, že Ignácovi z Loyoly šlo o zhmotňování nehmotného, jako bylo např. »zakoušeti chutí věcí hořkých, jako jsou ... hoře a červ svědomí«.“ (**Zdeňka Tichá: Adam Václav Michna z Otradovic, Melantrich, Praha, 1976**).

Bridelovo Básnické dílo vydalo v současné době nakl. **Torst, Praha, 1994**. Vedle této básně vyšly v jediné knize současně ještě jeho rozsáhlé básnické skladby: „**Rozjímání svatého Ignáce na ta slova: Quam sordet mihi terra, dum coelum aspicio.. Jak mě mrzí země, když na nebe hledím**“, „**Hodinky o svatém arcioctci Ignaciovi**“ a „**Hodinky o svatém otci Františku Xaveriovi**“. Autor v tomto souboru básní vyjadřuje polaritu Boha s člověkem na příkladu

sama sebe. Význam své osoby autor záměrně snižuje a postavení Boha výrazně vyzdvihuje, aby ukázal nesouměřitelnost obou hlavních postav – Boha a člověka. Jeho filosoficko – náboženské úvahy v básních končí rezignací, protože člověk s nedokonalým rozumem nemůže pochopit dokonalého Boha.

Dalším *Bridelovým* dílem v latině je adaptace staré legendy: „**Život svatého Ivana, prvního v Čechách poustevníka a vyznavače, z historií sebraný a vysoce velebně důstojnému pánu, panu Matoušovi Ferdinandovi z Bilenberku, klášterův svatého Jana v Skále a svatého Mikuláše v Starém Městě pražském opatu připsaný**“, která vyšla v tiskárně staropražské jezuitské koleje poblíž mostu roku 1657. Česká verze se pod zkráceným názvem „**Život svatého Ivana, prvního v Čechách poustevníka**“ dochovala pouze v rukopisu. V díle se střídá próza s poezií. Ivan byl prvním českým poustevníkem. Charvátský princ se nejprve rozhodl pro život v mnišském rouchu, ale později odešel do pohanských Čech a usadil se v jeskyni uprostřed pustého lesa. Společnost mu dělali pouze démoni, kteří ho neúspěšně pokoušeli, a laňka, jejíž mléko pil. Tu ale zasáhl při lovu kníže Bořivoj. Jde ryze o vymyšlený děj s cílem přesvědčit čtenáře k *pověrečnému uctívání kříže, světců a místa* (oblíbený to námět jezuitů v hojné míře dodnes), kde údajně Ivan žil. Např.:

„**Půtka s ďábly zlými** Vešel tehdy Ivan muž boží do Čech, a oblíbil sobě místo a obydlí své v krásném a hlubokém oudolí při jedné vysoké skále, z kteréž silný pramen vody teče, vedením anjelským, který jeho do té skály přivedl, a aby tu zůstal, rozkázal. Když pak dvě léta v tom příbytku veliké a nesnesitelné protivenství od zlých duchův trpěl, a od nich jako přemožen jsa, odtud odcházel, aby jiné nalezl obydlé, i potkal se s ním svatý Jan Křtitel, a řekl jemu: »Ivane, kde jdeš?« I odpověděl: »Zlí duchové mně tu bydlet nedají, půjdu, a někde jinde bydlet budu.« Dí on k němu: »Navrať se zase.« A dal mu kříž, aby ním žehnaje, zlé duchy odtud odehnal. I učinil tak a navrátil se, maje víru v Pánu Bohu a v slovích Křtitele jeho svatého Jana. Toť oni na něj vzhledajíce, z té skály hroznými hlasy křičeli, pravíce: »Ivane, nechod sem, neb my tuto svou lázeň a příbytek máme.« I nesl on kříž před sebou, a oni všickni utíkali; jediný toliko, a nejlítější odjít nechtěl, do skály se vtlačil, na něho velmi škaredě hleděl, a hrozně křičel, i ústa svá otevřel, jako by ho chtěl pohltiti. I přiblíživ se k němu svatý Ivan, kříž od svatého Jana sobě daný vhodil do jeho hrdla, a on ještě větší a hroznější křik učiniv, uprostřed této celé skály díru udělav, v okamžení ven vyletěl, za jinými se přec odebral. Po půtce ďábelské jiné mu nastávalo potýkání od pastýřův a nevážných sedlákův, nebo od nich postižen jsa v jeskyni, hlavu, na kterou bezpochyby zaměřovali, do skály, an mu ustoupila, schoval, od nich pokrvavený, na kameni se posadil, který jeho svatou krev až podnes zachovává, měkčejší než lidé, a s velikou vážností ctěná bývá. Svatý Ivan dobrým se za zlé odměňoval, nebo jednomu z nich hovádko zapůjčené churavé zase zdravé navrátil, a až podnes v té skalině Pán Bůh divné věci působiti ráčí, že mnozí nemocní na bolest hlavy uzdravení bývají, jakž se již někteří divové vyhledávají.“ (*Bridel, Fridrich: Básnické dílo, Torst, Praha 1994*).

Dále *Bridel* napsal idylický rozsáhlý soubor vánočních písní a poezie „**Jesličky: Staré, nové písničky, nově narozenému Králi Kristu Ježíši Bethlemskému za dar nového léta připsané**“ (1658), „**Narodil se Kristus Pán**“, „**Veselé vánoční hody**“. V *Jesličkách* *Bridel* vyzývá malé novorozeně Ježíše k příchodu a opěvuje jeho vzhled v jesličkách:

„Zavítej k nám, dítě milé,
smutných kratochvíle!
Žes nebylo přišlo dýle,
byla smutná chvíle.
Tebe ctí z nebes vesele
anděle, spívají mile,
ó korunko mého cíle,

ó dítě přemilé!

Když patřím na tvé očičky,
vidím dvě hvězdičky,
z nichž skáči jasné jiskřičky,
světlé co perličky.
Plynou spanilé slzičky

co křišťálové potůčky.
Ó svěťte světu, očičky
ó tečte, slzičky!

Když dvě líčka rozvažují,
dvě růže spatřují,
jenž se nad krev červenají,
i nad sních bělejí.
Ne tak malíři malují,
ne tak růže v poli stojí –
voni ty růže chutněji,
mileji, líbějí.

Šetřím-li krásné nožičky,
jsou mramor bílíčky,

zimou trnouce prstičky
jsou jako jiskřičky
Zleťte sem, malý čízičky,
svlečte své perné kožíšky,
udělejte poduštičky,
zahřejte jesličky!

Čízičku, jestli prodlíváš,
že péří malé máš,
s nimž bys tak krále velkého
nezahřel, dobře znáš,
pojmi k sobě jiných více,
slavíkův, i ty hrdlice,
škřivany i holubice,
havránky, orlice."

„Podobně v parafrázi Baldeho Slavíka sv. Bonaventury, kterou Bridel příznačně nazval Slavíček vánoční, básník se zřejmou oblibou rozpracovává po svém pasáží s jesličkovým výjevem. Líbeznost a klid jsou druhou stranou téže mince, totiž barokního umění – jeho první strana jako oby odrazovala neklidem, nejistotou, ba často i hrůzou. Společným jmenovatelem obou projevů, jak jsme upozornili už v první kapitole, je zvýšená citovost.“ (**Zdeňka Tichá: Adam Václav Michna z Otradovic, Melantrich, Praha, 1976**).

Bridel dále napsal a klementinským tiskem vydal eucharistické kultovní dílo „**Stůl Páně: Velebná boží předrahá svátost Večeře Páně, na poušti světa všem počestným i počestným pokrm velmi laciný, protože jest bez peněz, bez stříbra a beze vší ceny**“ (1659) přinášející vedle výkladů a dogmatických a hagiografických úvah opět řadu veršovaných *Bridelových* skládanek na počest Nejsvětější oltářní svátosti, dále napsal dvě knížky legendického rázu „**Svatý František Xaverius z Tovaryšstva Ježíšového, obyvatelův potamských zázračný patron, t.j. zázrakové, které sv. František v Potamu, městečku v Kalabrii působil**“ a „**Studně zdravohojitelná sv. Václava knížete, mučedlníka a dědice českého v Hořejším Lauterbachu, kurfirštského kraje Schrobenuhauzu v Hořejších Bavorích nedávno vyprejštěná**“, z nichž prvá byla přeložena z latiny, druhá se představuje jako „nejprv v německé řeči skrz Pavla Krygera, doktora a konovníka u Matky boží v městě Mnichově, faráře v Schrobenuhauzu, sepsaná a nyní ke cti a slávě svatého Václava, Čechům k vzbuzení a k potěšení na česko vyložená“. Roku 1660 vychází v Litomyšli u Jana Arnolda z Dobroslavína pod ochranou – jak se zdá – Tomáše Pešiny z Čechorodu jeho překlad od francouzského jezuita Mikuláše Caussina „**Den křesťanský neb způsob pobožného živobytí**“, roku 1661 vydává v Praze překlad jiného jezuitského autora Jana Nadásiho „**Annus Marianus**“ pod názvem „**Rok mariánský**“, v roce 1662 jednak knihu Jodoka Keddeho S.J.: „**Hortus Gethsemani**“ – „**Zahrada Getsemanská**“ a jednak vlastní spis „**Jiskra slávy svatoprokopské, ve veliké pustině zřícenin kláštera sázavského přes dvě stě let skrytá**“. V dalších letech vydává vlastní nový překlad z latiny „**Zástupce duší, zůstávajících v očištění, rozličnými vzbuzeními a mocnými prostředky, z rozličných spisovatelů vybranými, pro které a kterými pomoci by se jim mohlo a mělo, skrze jednoho kněze z Tovaryšstva Ježíšova opatřený**“, jednak několik spisů, jež vyšly až po jeho smrti: „**Příprava k výborné smrti**“, „**Křesťanské učení veršemi vyložené**“ (1681 – 1684) a „**Duše v očištění, skrze Jozefa v žaláři postaveného, Daniela do jámy lvové uvrženého, Absolona pod Sionem vězícího a po spatření otcovské tváře toužícího vyobrazené a všem věrným křesťanům představené, aby bídou jejich srdečně pohnuti, jim z vězení toho pomáhali**“. Známé jsou i jeho další básnické tituly,

jako např.: „**Rozjímání o nebi v noci na jitřní Boží narození**“ nebo „**Píseň o kněžstvu svatého Prokopa**“. A různé články římskokatolické věrouky popisoval Bridel ve svém katechismu z roku 1684, který nazval: „**Catechismus s novými obrazy v nově na světlo vydaný pro slávy boží zjevení víry katolické rozmnožení, bludů kacířských vykořenění...**“, kde zároveň přesvědčoval o nutnosti a prospěšnosti dodržování římských obřadů, zvláště o *uctívání Panny Marie a modlení se růžence a povinnosti zpovědi*.

BOHUMÍR HYNEK JOSEF BILOVSKÝ (*1659 slezský Hlučín – †1725 Slatenice u Olomouce), jezuitský kněz, kazatel. Poměrně pozdě vstoupil do řádu, kde jako magister konviktu sv. *Bartoloměje* v Praze dosáhl roku 1689 kněžského vysvěcení. Po několika letech se však s řádem jezuitským ostře rozešel a nastoupil dráhu světského kněze. Nejprve se stal roku 1695 děkanem v *Písku*, později, když se musel pro neshody s měšťany a patrně i pro nepřízeň v některých kruzích vyššího duchovenstva blízkých jezuitům vzdát této funkce a místa, odešel na *Moravu*, kde působil nejprve jako administrátor v *Krahovicích*, pak jako farář v *Letovicích* (1702 – 1708) a pak v *Slatenicích* u *Olomouce*. Tam také jako slatenický farář zemřel roku 1725. Životní příběhy *Bilovského*, plné různých životních nárazů a to na všech nejrůznějších stranách dávají tušit, že šlo o prudkou a vznětlivou osobnost se sklonem k patosu. Pohled do jeho literárního díla tento dojem jenom potvrzuje. *Bilovský* byl především kazatelem, jehož kázání prý plnívala rozsáhlý děkanský písecký chrám do té míry, že nebyl s to pojmout všechny dychtivé posluchače. Jeho kázání byla silně protireformační, nesmlouvavá, jeho proslov byl vždy údajně zanícený, čímž dokázal vybudit posluchače k fanatické horlivosti. Jeho kázání, ve kterých především apeluje na praktickou stránku věci, jsou shrnuta do šesti svazků: „**Kázání nedělní a sváteční skrze celý advent**“ (1720), „**Cygnea cantio neboli hlas duchovní labutě**“ (1720), „**Doctrina christiana neboli křesťanská cvičení**“ (1721), „**Pia quadragesima**“ (1721) – zde *Bilovský* přesně vypočítává, co všechno vytrpěl Ježíš pro lidstvo, např.: Za svého života a při mučení vylil Spasitel více než šedesát dva tisíc přehořkých slz, dostal sto pohlavků, byl třicetkrát udeřen na ústa, spočítal i přesný počet úderů na hřbet, prsa a na další části těla, uvedl přesný počet, kolikrát byl Ježíš poražen na zem, skopán nohama, rván za vlasy a vousy, mrskán trnitými metlami a že dostal přesně 6 666 ran bičem; dále to je „**Passio domini nostri**“ (1721) a „**Coelum vivum et firmamentum dogmatum Christi. Nebe svatosvaté anebo kázání sváteční**“ (1724) – v této knize *Bilovský* vychvaluje jezuitský řád a jeho členy, nad něž „*náš věk nic učenějšího, nic důstojnějšího, nic církvi svaté užitečnějšího neměl*“, a přirovnává jezuitu k andělům: „*anjelský život vedou..., jsou sice lidé, ale velcí lidé boží, těla lidského nemajíce,*“ takže, když sedí u stolu překypující vybranými lahůdkami, „*jenom se zdá, že jedí a pijí a zatím požívají pokrmu neviditelného. Jídlo jejich jestiž IHS – I jako Ježíš, druhé H jako andělský chléb hostie a třetí S jako sapientia et scientia (moudrost a vědění). Pozvěte je ke stolu, volejte k tabuli, žádejte na banket, předložte jim samé koroptve a bažanty, přidejte k nim citrony a sardelly, předložte ústřice a lososy, předkládejte ráčky a ptáčky, nalijte nejlepší víno a pivo, oni však svého třetího jídla sapientia et scientia, moudrosti a umění, budou užívat...*“. Na jiném místě píše další pověrečnou báchorku o tom, jak šel jakýsi mladík v Neapolském království o karnevalu v přestrojení za čerta a odmítl kleknout před knězem s velebnou svátostí. Za trest mu maska údajně přirostla k obličejí a musel již natrvalo zůstat ďáblem. Jinde zase *Bilovský* popisuje, jak šel jakýsi Leontius k příteli na hostinu a cestou přes hřbitov pozval hlavu mrtvého, aby přišla a vysvětlila, zda skutečně existuje druhý svět, Bůh a nesmrtelná duše. Umrlec skutečně údajně přišel a prohlásil, že je Leontiusův děda zatracený pro hříchy, zakroutil rouhavému vnukovi hlavu a zmizel. Takové pověrečné bláboly jezuitů tedy měly nahradit naše národní skutečné dějinné souvislosti a vštípit lidem lásku k pravdě a k **Bibli svaté**. V podstatě můžeme říci, že takováto písemná barokní tvorba je totéž, co jsou

dnes filmy s duchařskou, mystickou, rádobou historickou, pověřčnou, spiri-
tistickou a hororovou tematikou a nebudeme daleko od pravdy.

Druhou částí jeho díla jsou hagiografické spisy a úvahy, jako např.: „**Nový Cherubín, sv. Ignacius**“ (1695), „**První a nový farář sv. Josef**“ (1696), „**Stella nova Serenissimo archiduci Carolo ij Hispaniarum regnum bono omine praevia seu Joannes Sarcander**“ – „**Církevní Cherubín anebo slavný a stálý v ohni a mukách víry a svaté zповědi zástupce Jan Sarkander**“ (1703), „**Zodiacus Sarcandri de Skoczowa**“ (1712).

DANIEL NITSCH (* 16.3.1651 Praha – † 22.6.1709 Praha), jezuitský kněz, kazatel, pedagog, autor teologických spisů, působil hlavně v *Uherském Hradišti*.

DAVID JAN KOPECKÝ, jezuitský kněz, napsal např. latinské libreto k barokní opeře z roku 1728 o dvanácti scénách. Z celé původní opery se zachovalo pouze jedno libreto. Dnes je zhudebněné *Tomášem Hanzlíkem* a hrané např. v jezuitském konviktu *Univerzity Palackého v Olomouci* jako opera pod názvem: „**Ita innocens**“ – „**Nevinná Ita**“ v rámci tématu „*Baroko 2004*“. Děj opery se točí kolem zločinu, žárlivosti, vášně a dvorských intrik, je ale i oslavou života v osamělosti.

EVERMOD JIŘÍ KOŠETICKÝ (*1639 Vlašim – †1700 Strahov, Praha), kněz premonstrátů. Vystudoval u jezuitů v *Jihlavě* a roku 1645 přišel do *Prahy*, kde se stal nejprve domácím učitelem v některých šlechtických rodinách a později, na sklonku roku 1659, vstoupil do strahovského kláštera (premonstráti) a roku 1664 tu byl vysvěcen na kněze. V klášteře byl nějaký čas jakýmsi sekretářem opata *Makaria Vinc. Frankeho*, který si *Košetického* velice oblíbil. Vedl například jeho písemnosti v různých záležitostech i choulostivých a důvěrných jednáních a směl čerpat z opatova archivu. Zde se patrně také seznámil s různými listinami, doklady atd., jež pro sebe i pro potřebu kláštera opisoval. To byl, zdá se, první základ nebo aspoň podnět k jeho rozsáhlému, čtyřdílnému „**Sborníku**“, do něhož shromáždil spoustu všelijakých zápisů nejrůznějšího druhu, počínaje současnými „*novinami*“ a „*relacemi*“ přes beletristická díla až po lékařské recepty a pod. a to jak v češtině, tak i v latině a v němčině. Ale *Košetický* nezůstal ve strahovském klášteře navždy. Ještě někdy před smrtí opata *Frankeho* odešel jako domácí kaplan do rodiny *Gerstorfů*, později působil v *Popovicích*, v *Ouhonicích*, v *Milevsku*, dále jako domácí kaplan hraběte *Lodrona* v *Červeném Záhoří* a jako vychovatel mladého barona *Lacrona* ve *Starcově Lhotě*. Teprve až zase od konce devadesátých let jej nacházíme opět ve strahovském klášteře, kde zemřel roku 1700. O literárním díle je u *Košetického* sotva co vzletného říci. Jeho „**Sborník**“ je jen soupisem po různu nasbíraných cizích prací domácího i zahraničního původu, kde se jako jeho vlastní práce představují jen bezvýznamné drobnosti. Zanechal pouze vlastní rukopisný soubor kázání na neděle a svátky, jež byla vydána po jeho smrti ve „**Výboru starších kázání českých**“ (1862), a pak rovněž rukopisnou pamětní knihu, sepsanou pro *Františka Bollinga Ostrovského*, vrchního panství lobkovických, z níž výňatek (o řádění *Švédů na Strahově* 1648) otiskl kdysi *B. Mikovec* v *Lumíru* roku 1851 – obě práce jsou však nepřilíš velkého významu. Nicméně není pochyb, že svoji důležitost má hlavně sběratelská činnost *Košetického* soustředěná do jeho rukopisného „**Sborníku**“. Jí katolíci vděčí, že byla zachována celá řada her, písní, epických skládaček atd., které by jinak byly patrně beze stopy zanikly, a navíc, že je to vše pevně spojeno s určitým datem, což není pro historiky – zejména pro díla z lidové tvorby – bezvýznamné.

FELIX KADLINSKÝ (* 18.10.1613 Horšův Týnec – † 15.11.1675 Uherské Hradiště), jezuitský kněz, náboženský lyrický básník a překladatel. Psal v češtině. V roce 1635 stal se členem jezuitského řádu. V tovaryšstvu působil nejprve několik let jako profesor humanitních věd (hlavně v *Jičíně*, kde se vyznamenal za vpádu *Banérova vojska* roku 1639 svou srdatostí, když odvrátil hrozící smrt od pátera rektora a uchránil kolej od výpalného, požadovaného velitelem *švédské posádky* na *Hrubé Skále*), později 11 let pracoval jako hospodářský správce kolejie v *Uherském Hradišti* a v jiných řádových funkcích. Poslední léta svého života byl těžce stížen revmatizmem, takže nemohl již do konce svého života opustit lože. Z jeho hojné tvorby, kterou tvoří z velké části překlady, se dodnes připomíná dílo: **„Vzdodoroslavíček v kratochvilném háječku postavený“**, které bylo poprvé vydané v Praze roku 1665 a pak 1726. Je to sbírka českých náboženských básní převzatá z německé písňové předlohy *„Trutznachtigall oder Geistliches poetisch Lustwäldlein“*, kterou napsal německý mystik a jezuitský kněz *Friedrich von Spee*. Ve srovnání s předlohou německého básníka užívá však *Kadlinský* mnohem složitější vyjádření a parafráze, aby tabuizoval obsah mystickoerotických skladeb. Mystická erotika se prolíná čtvrtinou sbírky. Najdeme zde mnoho rysů běžné světské milostné poezie (např. milostné dialogy nebo obdiv k ženské kráse *různých Marií* či mužské kráse Krista a mnoho různých doplňků, které v německé předloze nenacházíme).

Z díla tohoto jezuitského mystika ještě přeložil *Kadlinský* jeho *„Güldenes Tugendbuch“* pod názvem **„Zlatá ctnostní kniha, tj. skutkové a cvičení třech božských ctností, víry, naděje a lásky“** (vydáno v Praze 1662) a mystickou báseň: **„O tajemství nejsvětější Trojice“**. *Kadlinský* překládal také z díla belgického jezuitského mystika *P. de Barry*, jehož *„Solitudo Hagiophili“* přetlumočil v knize **„Poušť svatomilá aneb pravidlo, jak by bohobojný a křesťanské dokonalosti žádostivý člověk za osm dní pořád v duchovním cvičení se zaměstnávat mohl“** (vyd. v Praze 1674), překládal z díla polského jezuita *Mikuláše Łęczyckého* – usazeného na čas v našich zemích jako jiní a který ovlivnil zejména *B. Balbína* – **„Pobožná rozjímání na každý den přes celý rok i na některé svátky veřejné a slavnosti“** (vyd. v Praze 1667), překládal i od českého řádového spolubratra *Jana Tannera* **„Život a sláva sv. Václava“** (vyd. v Olomouci, 1666), z díla jezuitských knězů *P. Stengelia*, *Roberta Bellarmina*, *Vincenza Carafy*, *Fil. Allegambeho* a *Nierembergia*. Poslední překlady, které zůstaly v rukopise, uvádí jeho nekrolog v rukopisných **„Elogia PP. et FF. Societatis Iesu Provincie Bohemicae 1640 – 1707“**, chovaných v jezuitské knihovně rezidence u sv. Ignáce v Praze. K jeho původním pracem patří hagiografické spisy **„Zrcadlo bolestné Matky boží Panny Marie z útrpností Kristových zformované“**, které vydal v *Olomouci* 1666 a úvahy **„Pokladnice duchovní, tj. pravých spasitelných pokadův schránka“**, vydané posmrtně roku 1698.

FRANTIŠEK PUBIČKA (* 19.8.1722 Chomutov – † 5.6.1807 Praha), absolvoval veškeré jezuitské školní vzdělání, roku 1738 vstoupil do řádu a po dalších studiích v řádových akademiích učil na jezuitských kolejích řečtinu, rétoriku a gramatiku. Po zrušení jezuitského řádu v roce 1773 *Marií Terezií* zůstal světským knězem. Roku 1785 získal doktorát filosofie na pražské universitě a rok poté byl zde zvolen děkanem. Roku 1767 byl českými stavy jmenován oficiálním historiografem české provincie pověřeným napsat dějiny *Českého království*. Obširné dílo šesti dílů v deseti svazcích nazval **„Chronologische Geschichte Böhmens unter den Slaven“**. První díl vyšel v roce 1768. Od roku 1778, počínaje dobou *Vratislava II.*, vycházely jednotlivé svazky u stavovského tiskaře. V díle použil veliké množství pramenných citací. Nejdříve popsal nejstarší dějiny, především slovanské období a pak ve svém líčení pokračoval až k roku 1618.

GELASIUS DOBNER (vlastním jménem **JOB FELIX**) (* 30.5.1719 Praha – † 24.5.1790 Praha), piaristický kněz, historik, v letech 1729 – 1735 studoval na jezuitském gymnáziu v Praze, v roce 1736 vstoupil do piaristického řádu a přijal řádové jméno *Gelasius a Sancta Catharina*. Po noviciátu vystudoval v rakouském Hornu filosofii a teologii a ve Vídni práva. Tam učil na řádovém gymnáziu, rok učil v Mikulově, potom tři roky v Kroměříži a od roku 1752 byl prefektem pražského piaristického gymnázia. Kritický vydavatel *Hájkovy kroniky*, badatel v oblasti dějin a kultury raného českého středověku.

JAKUB BESKOVSKÝ (BESKOVIVS) (*1579 Lipovice okr. Prachatice /podle jiných v Čistovicích na Sedlčansku/ – † 27.7.1624 Linc), jezuitský kněz, roku 1597 vstoupil do jezuitského řádu, kde působil řadu let jako kazatel, od roku 1613 rektorem česko-krumlovské koleje. Literárně je znám svou prací na prvním velkém legendickém souboru českého baroka, „*Vita sanctorum*“ z roku 1625. Dílo však bylo dokončeno jiným jezuitským knězem a je těžké určit, co komu z tohoto díla patří.

JAN DRACHOVSKÝ (*1577 Třeboň – † 24.5.1644 Brno), jezuitský misionář, člen jezuitského řádu od roku 1594, před *Bílou horou* působil jako učitel a misionář na jihu Moravy, roku 1607 – 1611 působil v Lulči u Vyškova, později v Boskovicích a Holešově. Roku 1622 jej povolal olomoucký biskup, aby šířil protireformaci v Lipníku. V roce 1624 se stal prvním rektorem znojenské jezuitské koleje. Je autorem dvou českých traktátů proti jednotě bratrské a napsal v latině rozsáhlou pětidílnou českou mluvnici s gramatickou příručkou pro tehdejší český jazyk: „*Grammatica Boemica*“, Olomouc, 1660.

JAN FRANTIŠEK BECKOVSKÝ (* 18.8.1658 Německý /dnes Havlíčkův/ Brod – † 26.12.1725 Praha), jezuitský student a pak křížovnický kněz, syn chudých rodičů. Na studia přišel poměrně pozdě. Teprve jako dvacetiletý absolvuje roku 1678, když si před tím odbyl gramatikální studia ve svém rodišti, studium poezie a retoriky u jezuitů v Brně. Filosofii vystudoval ve Vídni, kam se dostal roku 1680. Z Vídně přešel – neznámo kdy – do Prahy a zde vstoupil do řádu křížovníků s červenou hvězdou, jehož slavné sliby složil 6. března roku 1685 do rukou velmistra arcibiskupa *Jana Bedřicha z Valdštejna* a v němž dosáhl také posvěcení na kněze (1688). Jako člen řádu zastával nejprve funkci jakéhosi hospodářského správce užšího klášterního hospodářství, byl správcem kuchyně a dispensátorem, později byl (roku 1699) ustanoven administrátorem nově zřízeného řádového špitálu sv. Anežky. V této funkci setrval až do konce života. Ke konci roku 1725 byl raněn mrtvicí a 26. prosince ještě toho roku skonal. Přes to, že byl pevně poután svými řádovými funkcemi, zejména první z nich vyžadovala značné napětí sil, dovedl si *Beckovský* najít čas i k putování po vlasti a za hranice (do Uher) a také k duševní činnosti jako malování a různé výtvarničení, k botanické činnosti, ale především ke studiu a historickému sepisování. Svůj zájem o historii vtělil do díla „*Poselkyně starých příběhův českých*“ (vyšlo roku 1700), což je adaptace a rozšíření *Hájkovy kroniky* (1541). První část spisu rozvádí *Hájkovu kroniku* do roku 1527 a měla *kroniku* zcela nahradit. *Beckovský* ji doplnil o překlady listin a o citáty z pramenů. Druhá část spisu sahající až do jeho doby (1716 – 1718) ležela nedokončena v rukopisu až do 19. století, kdy byla dotištěna *Antonínem Rezkem*. Je také autorem téměř 50 dalších spisů psaných česky, latinsky a německy, například „*Vestigium ecclesiae metropolitanae Pragensis*“ (v německém překladu J. Vitzka „*Kurzer Entwurf einer Geschichte der Metropoliankirche zu Prag*“ (1721), „*Sanctae divi martyris Viti in Pragano s. Wenceslai monte metropolitanae ecclesiae caeco Vulcani fu-*

rore die secunda Junii anno 1541 bustuatae vestigium" (1721), **„Krve nevinné žíznívi vlci Dioklecián a Maxmián"** (1697), v němž „se nalézají také... všeliké památky kostela sv. Víta na hradě pražském", **„Milá choť nebeského miláčka, blahoslavená Anežka panna"**, **„Palma milosti, palma štěstí – svatý Jan Matenský, svatý Felix Valezský"** (1706), kde se vedle zpráv o cestování Beckovského v Uhrách dočítáme i o všech Čechách a Moravanech, vykoupených z otroctví, **„Vita, mors, cultus divi Joannis Nepomuceni"** (1708) a další. Mnohé z nich jsou překlady. Vedle historiografických spisů vytvořil také herbář, sepisoval legendy, životopisy svatých, maloval a napsal náboženskovo-výchovné spisy, jako např.: **„Korunka pěti ran Krista Pána"** z roku 1691, **„Apoštol Páně svatý Judas Thadeáš, věrný při Bohu náš zástupce"** (1693), **„Studnice vod živých, pěti prameny skrze nejsvětější Kristové rány jakožto pateré skalnaté rozsedliny... hojně se prejšťících"** (1694), **„Labarum triumphale. Vítězná korouhev Spasitele světa"** (1704), **„Trojice nejsvětější"** (1706), **„Katolického živobytí nepohnutelný základ"** (1707 – 1708, 3 díly), **„Cesta milosti, cesta k štěstí, k šťastné věčnosti"** (1724), **„Zarmoucená a po svém milenci vzdychající hrdlička neboli kající křesťanská duše"** (německy vyšla někdy mezi lety 1700 až 1721 ve čtyřech vydáních pod názvem **„Die betrübte und nach ihrem Geliebten seufzende Turteltaube oder bussfertige christliche Seele"**) a jiné. Některé spisy jsou známy jen svým názvem. Vše, co je Beckovským vytvořeno, je napsáno v přísně katolickém, pověrečném a hlavně protireformačním duchu. Nicméně po vzoru *Balbína*, kterého osobně znal prostřednictvím převora a administrátora (za velmistra arcibiskupa *Jana Bedřicha z Valdštejna*) řádu křižovníků *Jiřího Ignáce Pospíchala*, který byl *Balbínovým* důvěrným přítelem, se i *Beckovský* hlásí k českému vlastenectví.

JAN IGNÁC DLOUHOVĚSKÝ Z DLOUHÉ VSI (*1638 – †1701), jezuitský kněz, syn rytíře *Jindřicha Dlouhověského*, vystudoval v jezuitském konviktu u sv. *Bartoloměje* na *Starém Městě pražském*, vysvěcen na jezuitského kněze a jako příslušník starého českého šlechtického rodu a patrně i pro svoji milou a konciliantní povahu („u nejvyšších i nejnižších oblíbeným a vítaným" nazývá jej *V. Červenka z Věžnova* ve své **„Historii konviktu bartolomějského"**) dosáhl brzy významných míst v tehdejší české církevní hierarchii. Roku 1665 stal se děkanem v *Německém Brodě*, 1667 farářem v hlavním kostele *Starého Města pražského* *Panny Marie před Týnem* a následujícího roku byl zvolen, dostav už dříve titul *staroboleslavského* kanovníka, kanovníkem katedrální kapituly u sv. *Víta*. Když došlo roku 1674 v kapitule k volbě probošta, byl zvolen proti svému příteli *Pešinovi*, na jehož straně původně stál, i proboštem této kapituly. Konečné završení jeho církevní kariéry nastalo udělením hodnosti miletského biskupa a generálního vikáře pražské arcidiecése, které dosáhl za arcibiskupa *Jana Bedřicha z Valdštejna* roku 1679. Nashromáždil si pěkné jmění, z něhož zřídil zvláštní dům pro zestárlé kněze v *Praze* na *Slupi* a nezcizitelný a výhradně dědičný majetek (fideikomis) pro svůj rod, zemřel r. 1701. Literární dílo *Dlouhověského* – nepřehlídíme-li k dvěma spisům psaných cizojazyčně: *německému a latinskému životu sv. Jana Nepomuckého* – rozpadá se v podstatě ve čtyři odvětví, jež se ovšem vzájemně velice prostupují. Jednak je to dílo *lyrické*, k němuž se hlásí svými písněmi hlavně jeho **„Ager benedictionis. Požehnné pole na kterémžto švítorný podleť jarní ptáček skřívánek se proletuje"**, dále dílo *homiletické*, zahrnující vedle smutečního kázání nad strahovským opatem *Frankem* kázání **„Zrost aneb prospěch 12letého v chrámě jerusalemského Krista Ježíše, tj. řeč o zvětšení a rozmáhání se vždy víceji a víceji v ctnostech"** (vydáno v *Praze* 1672) také uvítací řeč k poutníkům *kutnohorským* **„Duchovní pozdvížení pobožného lidu pražského na den sv. Václava z příchodu nejslavnějšího processí kutnohorského k hrou jeho svatému"** (vydáno v *Paze* 1673) a proslov při vstupu hraběnky *Marie* ze *Šternberka* do *dominikánského* řádu: **„Aurora consurgens. Dennice vstupující do řádu a řehole sv. otce Dominika"** (vydáno v *Praze* 1678), dále je to

dílo modlitební prózy „**Mons adiutorii, hora pomoci, to jest obnovení po-božnosti starodávné k 14 svatým pomocníkům... u sv. Apolináře v Novém Městě pražském**“ (vyd. v Praze 1670), „**Koruna česká, to jest pěkné a po-božné modlitby k přednějším dědicům, v nichžto co nejkratčeji jejich životové se obsahují, spolu i skřivánek boleslavský**“ (vyd. tamtéž 1673), „**Duchovní recipe proti morové ráně**“ (vyd. tamtéž 1676), a „**Věnc z listí bob-kového, tj. uctění pravé blahoslavené Panny Marie**“ (vyd. tamtéž 1675) a na-konec prózu hagiograficko – legendického rázu „**Podivín s Přibyslavou, to jest vy-psání všech reliquií hlavního kostela pražského**“ (vyd. v Praze 1673), titulem více méně neznámý spis o Panně Marii Tejnické (vydaný roku 1678), „**Historie blahoslavené Panny Marie Klatovské**“ (vyd. v Praze 1680) a „**Strom života uprostřed ráje Českého království, ukřižovaný Pán a Spasitel v ...zázračném obraze v Staré Boleslavi**“ (vyd. tamtéž téhož roku), životopisy sv. Františka Xaverského a sv. Isidora a českého přetlumočení části Pešinova „**Phosphoru**“).

JAN JOSEF BOŽAN (*1644 Frýdek na Těšínsku – †1716), katolický kněz, není známo, kde studoval, ani jak se dostal do kraje vzdáleného od svého rodiště, když byl ustanoven farářem v Ouboči u Domažlic. Od roku 1683 až do své smrti roku 1716 však působil v Chroustovicích na Vysokomýtsku a Královéhradecku. Byl pře-devším hudebníkem a zdá se, že záliba v hudbě ho přivedla k myšlence sestavit ve-liký *kancionál* určený širokým lidovým vrstvám a mající za úkol pozvednout úroveň lidového kostelního zpěvu. Pro myšlenku takového *kancionálu*, „*který netoliko text a noty pro zpěváky, ale taky bas pro varhaniky, místem i víceji hlasů ukazuje, takže plnému kůru k pořádnému a dobře zvučnému zpěvu sloužiti může*“, se podařilo Božanovi získat hraběte Františka Antonína Šporka, známého mecenáše českého ba-roka, jemuž se věc zamlouvala patrně jednak v souvislosti s jeho snahami o po-zvednutí a vzdělání širší veřejnosti a jednak jako milovníku dobré chrámové hudby. A tak s jeho podporou vyšel roku 1719 – už po Božanově smrti – v Hradci Králové velký, barokně vypravený a přísně katolický *kancionál* (dokončený již v roce 1714): „**Slavíček rajský na stromě života slávu Tvorci svému prozpěvující, tj. Kanci-onál nebo-li Kniha písní. Rozličné nábožné písně s mnohým spasitedlným přemyšlováním obsahující. Netoliko žákům kostelním při službách církevních k pohodlí, ale také jednomu každému k potěšení a prospěchu duchovnímu, od jinud po rozdílně sebraná a spořádaná.** “. Představuje vedle Šteyerovy sbírky největší *kancionálový* soubor českého katolického baroka. Text je opatřen notami a varhaní party mají vícehlasy. *Kancionál* sloužil pro celý kostelní dvůr jak při mších, tak také k nešporům, litaním a ke všem ostatním církevním, ka-tolickým svátkům. Po jeho vytištění byla část nákladu rozdána zdarma po školách a po venkovských farách. Mnoho textů jsou Božanovy osobní duchovní prožitky. Na-příklad text: „**Černěť já se přistrojím...**“:

„Černěť já se přistrojím
tobě, Kriste, králi,
a nad tvým umučením
srdce mé mě bolí!
Pro naše provinění
umučen's nevinně,
kdo tě litovat nechce,
má srdce kamenné!

Zelenou sukni vemu,
na Olivet jde Pán,
hledí truchlivě, smutný,
třikrát modlí se tam.

Kalích před sebou vidí,
potí se krvavě,
anjel ho z nebe těší
v jeho těžké mdlobě.

Travnou mi barvu dejte,
půjdu do zahrady,
zajat jest Pán, nastojte,
z Jidášové zrady!
Židé, ach, nevinného
Ježíše strkají,
provazy svázaného
přes cestu smejkají.

Modrou mi barvu dejte,
tvář Páně zmodrala,
nevinným udeřením
krví se zalila!
V domu u Kaifáše
do půlnoci hrají,
nevinného Ježíše
divně vysmívají.

Mořskou mi barvu dejte,
Pán drží mořský trest,
slzavé oči mějte
pro jejich směšnou lest!
Na stolicí ho sází,
třtinou potloukají,
na jeho milostnou tvář
nevážně plvají.

Červené vezmu šaty,
Pán můj krev prolivá,
od hlavy až do paty, zmrskaný, omdlí-
vá.
Všeho zranily metly,

i také udice.
Dosti jste, židé, bili,
ach, nebite více!

Vezmu plášť šarlatový,
Pán v šarlatě stojí,
maje věnec trnový
za krále se strojí.
Krále svého ohavně
židé korunují,
tepou nemilostivě,
rouhavě klanějí.

V barvě pochodím vodní,
Pilát se umývá,
že smrti není hodný
Pán, lidu povídá.
Židé křičí: »Ukřižuj,
ukřižuj, Piláte,
císaře se nestrachuj,
odpovíme za tě!«
(...)

(Jan Josef Božan: Černěť já se přistrojím..., Britské listy, www.blisty.cz, 20.12.2001)

JAN KOŘÍNEK (*1626 Čáslav – †1681 Praha), jezuitský kněz. V 16 letech vstoupil do jezuitského řádu. V něm se uplatnil hlavně jako filosof. Pět let v Brně přednášel filosofii a tiskem proto vydal spis „**Philosophia peripatetica**“ (1658), který byl u jeho řádových představených vysoce oceněn. Roku 1666 byl ustanoven rektorem koleje v Litoměřicích. Zde se sblížil s *Balbínem* a mezi nimi vzniklo úzké srdečné přátelství, které se ještě upevnilo v době *Balbínova* pronásledování. Pak působil v *Kutné Hoře* jako rektor zdejší koleje a nakonec v Praze, kde i roku 1681 zemřel. 23. května 1674 posílá *Kořínek* *Balbínovi* list, v němž mimo jiné píše: „...*amantissimum P. Balbinum*“, „jak mne trápí Váš stav a všechny ty útisky se strany nejvyššího purkrabí našeho, vždyť to srdce svírá a odnímá všelikou odvahu k práci, aby se kdo na něco vydal, co by k blahu vlasti mohlo posloužiti.“ a ve svých pracích neváhal *B. Balbína* nazývat „Českým *Ivem*“ i přesto, že riskoval cenzurní vyřazení jeho prací a že touto chválou proti sobě popudí nepřátele *Balbínových* protivníků a že i snad „nějaký *Aristarch* pochvalu tuto škrtne“. Jako rektor *kutnohorské* koleje sbíral *Kořínek* historické paměti a listiny, které se týkaly města *Kutné Hory*, z nichž pak sepsal a v roce 1675 vydal „**Staré paměti kutnohorské**“ nebo podle jiných nepřesně „**Staré pověsti kutnohorské**“, které pojednávají především o havířích a hornictví, ale do textu jsou vkládány také texty s náboženskou jezuitskou ideologií, jakou je například nenávisť, zesměšňování a pohrdání husitstvím a jejími představiteli (*Jan Hus*, *Jeroným Pražský*, *Jan Žižka*, *Prokop Holý* a další). Pasáže o husitech jsou velmi tendenční. *Kořínek* je pomlouvá, zesměšňuje a překrucuje historickou skutečnost. To můžeme vidět například u osmnáctého kamene (handštanu):

„Handštan osmnáctý, v počtu handštánů božích druhý, v vortě Nad Kacířem vyprejtovaný

Katechismus táborský, v němž se oných starých táborů kousky vypisují

NB: Litera »H« horníka, »T« tábora mluvícího vyznamenává

H: Jaké jsi ty víry?

T: Já jsem viklefitský křesťan.

H: Kdo jest viklefitský křesťan?

T: Ten, jenž to, co Jan Viklef učil, pevně věří a skutkem koná.

H: Kdo byl Viklef?

T: Byl Engličan rozený, muž ostrého vtipu, který tolik, kolik váš Augustýn, knih sepsal.

H: Ty knihy od církve za bludné jsou vyhlášené.

T: Od vaší, ale ne od naší církve.

H: Kde jest církev vaše?

T: Na hoře Tábor, v kraji Bechyňském.

H: Kdo jest jejím zástupcem?

T: Nejprřednějším Jan Žižka z Trocnova. Po něm hned Prokop Holý.

H: Co pak věříte?

T: Že skrz nás Bůh všecky římany zahladí.

H: V čem pokládáte svou naději?

T: V zboží kostelním, klášterním a lidským.

H: Co nejvíce milujete?

T: Kalich, zvláště když jest plný.

H: Které svaté ctíte?

T: Dva toliko mistry. Jana z Husince a Jeronýma z Prahy, pro pravdu v Kostanci upálené.

H: Tiť jsou byli bludaři a tvrdošíjní svéhlavci.

T: To nevím. Naši knězi nás jinač učí.

H: Jací jsou vaší kněží?

T: Šilhaví, mhouraví, brloocí, jednoocí; nosatí, hubatí, klepouší; kulhaví, šmithaví, šantaví a tak dále.

H: Věru máte znamenité pastýře!

T: Dosti na tom, když jen dobře své ovce pasou.

H: Kolik jest u vás svátostí?

T: Jedinká. Totiž přes hlavu neb záda palcátem biřmování.

H: Kolikero zachováváte přikázání?

T: Desatero. 1. Kostely a kláštery nejprve loupiti, potom bořiti. 2. Všecky statky sumovati. 3. Kněze římské v smolných sudech páľiti. 4. Po svátosti oltární od římských knězi svěcené nohama šlapati. 5. Křížmem a nemocných olejem škorně mazati. 6. Do křtítedlníc neřáďiti. 7. Z vornátů kabáty dělati. 8. Kdykoli, třebas po večeři, tělo a krev boží přijímati. 9. Pokoutné svobodně hřešiti, ale zjevně hřešící, zvláště římany, trestati. 10. Slovo boží kdy a kdekoli všickni vesměs kázati.

H: Bopomozi. Tak věru království božího dojdete.

T: My o ně nestojíme, jen když se na tomto světě dobře máme.

H: Taky-li skutky milosrdné činíte?

T: Ale taky. Nebo: 1. Lačným z úst poslední kousek vydíráme. 2. Žíznícím čišky vody nepodáme. 3. Napolou nahé až donaha zsvláčíme. 4. Žaláře vězněma naplňujeme.

5. Nemocným bolestí přidáváme. 6. Pocestný z příbytku vyháníme. 7. Mrtvé ledakdes, třebaš kde havraní krákají, pohřebujeme.
 H: To jsou skutky nemilosrdný.
 T: Naši učitelové jinač učí.
 H: Co pak o Hoře Kutné smejšlíte?
 T: Že jest Antikristův měšec a opasek.
 H: A co o hornících?
 T: Že jsou všech táborů zhoubcové.
 H: Co bys hádal: Jaká jest jejich víra?
 T: Příliš stará a k tomu římská. Ale troufám, že ty babě sekutné brzo zuby vytlučeme.
 H: Kde svůj život skonáš?
 T: Hádám, zeť v některé šachtě u Hory. Již tam mnoho bratří na mne čeká.
 H: Kterak tam bez farty a kahance polezeš?
 T: O to se nic nestarám. Slyším, že mi tam po hlavě pomohou.
 H: Ó! kyz to brzo Pán Bůh dá!"

(Kořínek, Jan: Staré paměti kutnohorské, NLN, Praha 2000)

Staré paměti kutnohorské obsahují ovšem také zajímavé údaje o Kutné Hoře i jejích dějinách až do roku 1614. Některé části jsou veršované nebo mají podobu dialogu. Autor si dobře osvojil hornickou mluvu. Nicméně i pravdivé události z hornické historie *Kutnohorska* jsou v díle smíchány s autorovými výmysly, dohady a domněnkami a s různými tamnějšími mýty, pověstmi a nepodloženými zprávami nebo přímo s pověrami. Prolínají se zde jak dějiny hornictví tak i popisy technologie dolování a různé tehdejší technické názvosloví a hornické a haviřské slangové výrazy, které jsou v knize ve formě slovníku:

„Handštan šestnáctý, v dolu Groš zsňatý

<p>1. Ještě rudy zkouší prubíř:
měkčí roštýř.
Stříbro z nich odhání šmelcíř:
čistí prennýř.</p> <p>2. Barchaníci a kysíři
cány lijí:
farfule řeží mincíři,
pláty bijí.</p> | <p>3. Zmítař je ve vejhni zmítá:
krouží klopíř.
Hejíč, co zlého, odmítá:
rovná štosíř.</p> <p>4. Lorýři v loru lorují
dílo černé:
pregíři po nich pregují
groše berné."</p> |
|--|---|

(Kořínek, Jan: Staré paměti kutnohorské, NLN, Praha 2000)

Kniha je psaná česky a nese přesný název: **„Staré paměti kutnohorské pod figurou dvacíti drahých rudních kamenů (jimž horníci handštány říkají) vyobrazených a vypodobněných: práci Jana Kořínka z tovaryšstva Páně Ježíšova kněze. Vytištěné v Starém Městě pražském u Jiřího Černocho, léta Páně 1675.**“ Knihu v současnosti vydalo *Nakladatelství Lidových novin* v Praze roku 2000.

JAN LIBERTIN (*1654 – †1724), jezuitský kněz, představitel jezuitského dramatu. Jeho **„Rakovnická vánoční hra“** (cca 1687) řeší, zda se Kristus narodil všem bez rozdílu.

JAN TANNER (*1623 Plzeň – †1694), jezuitský kněz a historik, přítel *Kadlinského*, napsal **„Historia urbis Pilsnae“** – **„Dějiny rodné Plzně“**, které nevyšly a **„Historia heroum de**

Stellis“ pojednávající o historii Šternberků. Psal také o jezuitském poustevníkovi a misionáři jihozápadních Čech Albertu Chanovském v knize „**Muž apoštolský aneb život a ctnosti ctihodného pátera Albrechta Chanovského**“ (1680, znovu 1683, 1930, 1932). Nejde však o objektivní a nestranný pohled. Kniha představuje jezuitu jako ideální, vzorový exemplář, „jehož život a ctnosti jsou pro všechny členy řádu výzvou hodnou k následování. Páter Chanovský je nesmírně zidealizován – krajem neprochází obyčejný člověk, nýbrž spíše anděl nebo světec.“ (**J. Mikulecký: 31.7.1627 Rekatolizace..., str. 151**). Tanner působil hlavně jako vysokoškolský profesor v Praze a Olomouci.

JAN VÁCLAV MEZLECKÝ Z PALMOLEVU (*1678 Brandýs nad Labem – † 10.8.1748 Praha), katolický kněz. Narodil se jako syn hejtmana brandýského panství. Roku 1706 se stal farářem v Čelákovících nedaleko Brandýsu a dosáhl toho, že čelakovická fara byla roku 1713 povýšena na děkanství. Nespokojil se však jen touto kariérou. Roku 1714 se stal arciděkanem v Plzni, 1730 kanovníkem na Vyšehradě a dvě léta poté – v říjnu 1732 – kanovníkem metropolitní katedrály u sv. Víta. Zemřel 10. srpna 1748. Literární dílo *Mezleckého* se skládá z několika kázání. Vedle kázání „**Vinšovaný ouplněk měsíce v temnostech noci**“, jež uvádíme v našem souboru, jsou známá dnes ještě jeho kázání: „**Thymiana pietatis Pii V., tj. pravá podstata májové pocty boží**“, což je kázání ke cti papeže Pia V., a „**Lucerna ardens et lucens, tj. svíce hořící a svítící sv. Jan de Regis**“, kázání na počest italského světce Jana de Regise.

JIŘÍ IGNÁC POSPÍCHAL (*1634 Polná), křížovník s červenou hvězdou. Řádové sliby složil 12. března 1658. Nemaje ještě ani celých třicet let stal se po smrti řádového převora a administrátora *Wolfganga H. Tilische* († 1662) sám převorem a administrátorem. Jako takový se hluboko zapsal do dějin svého řádu jednak jeho obnovou v náboženském smyslu, kterou dosáhl zavedením přísnější kázně v životě řádových komunit, zdůrazněním řádové chudoby a péčí o vyšší kulturní dění v rámci řádového života a jednak jeho hospodářským povznesením, uskutečněným namnoze s krajní sebeobětavostí, jež umožnilo řádu vydatněji se zúčastnit také stavebního dění českého baroka, například stavbou známého křížovnického chrámu u *Karlova mostu v Praze* a přilehlého špitálu, kostela v *Dobřichovicích*, v *Tursku*, v *Hloubětíně*, na *Chlumu* a jinde. Není divu, že se řád rozhodl po smrti arcibiskupa *Jana Bedřicha z Valdštejna*, který spojoval ve své osobě jako všichni jeho předchůdci od doby arcibiskupa *M. Medka* arcibiskupskou hodnost s hodností velmistra, vzdát se starého zvyku volit velmistra a arcibiskupa v jedné osobě a bez ohledu na osobnost nového arcibiskupa zvolili řádoví voliči jednomyslně *Pospíchala*. Jeho osobnost měla značný význam i pro širší národní katolickou pospolitost: Byl z členů oné skupiny našeho kléru, k níž patřili *Balbín* a *Pešina* – oba jeho důvěrní osobní přátelé, která udržovala české národní a jazykové vědomí ve zlé pobělohorské době. Miloval svůj mateřský jazyk a působil k jeho vzdělávání, kde mohl. Podporoval např. *Peckovského*, který mu připsal svou „*Studnici vod živých*“, pečoval o nové vydání *života blahoslavené Anežky* atd. I když sám literárně netvořil – jediné, co se po něm zachovalo, je jeho deník – není pochyby o tom, že byl té doby posilou nejednomu jezuitskému literátovi a že jeho literární nápady tvořily silný podnět pro široké literární dílo druhých.

JIŘÍ KRUGER (CRUGERIUS, KRUGERIUS) (*1608 Praha – †1671 Litoměřice), jezuitský kněz, roku 1625 vstoupil do jezuitského řádu v Brně, filozofii a teologii studoval v Olomouci a Vratislavi, působil v jičínské, královéhradecké a litoměřické koleji, v letech 1659 – 1662 zastával v *Uherském Hradišti* funkci rektora jezuitské koleje, *Balbínův* a *Pešinův* přítel, historiografik, napsal desetisvazkový spis „**Sacri pulveres inclyti regni Bohemiae et nobili-**

um eiusdem pertinentiarum Moraviae et Silesiae – „**Svatý prach vznešeného Království českého a jeho urozených součástí Moravy a Slezska**“, což je v podstatě rozsáhlý historický kalendář, ve kterém jsou vypsány osudy světců spojených s našimi dějinami. Je to jediné jeho dílo, které vyšlo tiskem, ale poslední dva svazky dokočil *Bohuslav A. Balbín*, když roku 1672 dopsal a vydal 9. svazek a roku 1676 desátý svazek. Od obou jezuitských historiků (*Balbína* a *Pešiny*) se *Krugerius* liší svým způsobem práce a jeho dílo se proto liší i svým uspořádáním. Zatímco *Balbín* i *Pešina* podávají ve svých pracích souvislý vyprávěný sled historických událostí a dějů, „**Sacri pulveres...**“ jsou jen jakési kalendářové zápisy, přiřazující ke každému dni měsíce a roku nějakou událost či více událostí, jež před lety toho dne se (někdy však jen domněle) sběhly, aniž se příliš starají o jejich zařazení do širší dějové souvislosti. Při tom si ale *Krugerius* nepočínal nekriticky. Pro tuto stránku jeho práce je příznačný jeho odpor k *Hájkovi*, jemuž dal *Krugerius* výraz i ve svém listě *Pešinovi* z 23. března 1664, vytykáje mu přílišnou důvěru k tomuto kronikáři, a kterého si také povšiml později *Palacký* ve své „**Würdigung der alten böhmischen Geschichtsschreiber**“. Cíle své historické práce vytkl *Krugerius* v I. svazku svých „**Sacri pulveres...**“: „byla to jednak myšlenka náboženská, snaha posloužiti svým dílem současné práci protireformační v našich zemích, jednak myšlenka vlastenecky národní, jež chtěla posunouti slavné činy starých Čechů opět v popředí pozornosti současného evropského světa.“ *Krugerius* začal psát v latině také obdobný spis: „**Saccerimae Memoriae regni Bohemiae uti et nobilium eiusdem coronae pertinentiarum Moraviae et Silesiae**“ – „**Nejsvětější paměti Království českého jakož i slavných k téže koruně příslušných zemí Moravy a Slezska**“, ale zůstal jen v rukopise.

JIŘÍ PLACHÝ (FERUS), jezuitský kněz. Přeložil do češtiny mnoho latinských knih. Mnohem více knih však napsal přímo v češtině, převážně s náboženským, mravoučným nebo dějepisným obsahem. V roce 1630 vydává svoji knihu „**Mappa katolická**“, která pojednává o obrácení národů celého světa na katolickou víru, dále životy mnohých svatých – sv. *Ignáce*, sv. *Františka*, sv. *Isidora* a svatých českých patronů – z nichž naposledy vydané jsou ozdobeny rytinami od prokatolického a pak i silně projezuitského malíře *Karla Škréty* (1610 – 1674). Dále napsal a vydal modlitební knihu „**Velký Nebeklíč**“ pro ženy, slečny a dívky všeho věku a také napsal a vydal vlastní *duchovní literaturu* pojednávající o stavu duší v očištění, o nebeských radostech (*De coelestibus gaudiis*), o pekelných trestech (*De poenis inferi*), o zázracích Panny Marie Svatohorské a o Pouti nejsvětější Panny Marie k Boží krvi v *Neukirchenu* v *Bavořích*. Svými knihami, pojednáními, spisy a kázáními, které *Plachý* psal a vydával, horlil proti protestantskému způsobu vyznávání Boha, proti světské nemravnosti a uvolněnosti mládeže a až do své smrti roku 1659 se svojí literaturou snažil nahrazovat zabavenou a spálenou nekatolickou literaturu a přispívat tak k rozšíření a upevnění katolické víry.

JOSEF LAURITSCH (*1686 Praha – †1745), jezuitský kněz. Do jezuitského řádu vstoupil roku 1701. „*Obdobně jako většina jeho řádových kolegů působil zprvu jako učitel v menších školách, pak šest let řídil misie. V letech 1730 až 1735 byl rektorem jezuitské koleje v Uherském Hradišti, v letech 1734 až 1736 byl superiorem ve Staré Boleslavi. V závěru života působil jako superior na Svaté Hoře u Příbrami a jako ministr jezuitské koleje v Jičíně. Atmosféra uvedených poutních míst ještě zintenzivnila jeho vroucí vztah k Panně Marii; blízkost zázračných obrazů, svědectví darů a odložených berlí, pamětní zápisy i vydané knihy popisující zázračná uzdravení, vyprávění jeho řádových kolegů i prostých venkovských lidí – to vše vedlo jeho život nejen k bezmezné důvěře v Rodičku Boží, ale také k pocitu nekonečné vděčnosti za všechna dobrodiní, jež Panna Maria svým ctitelům prokázala. A právě tento po-*

cit vděčnosti zřejmě způsobil, že se více jak padesátiletý jezuita bez vlastních literárních zkušeností pokusil o plošně rozsáhlou oslavu jičínské Panny Marie Rušánské. ...Spis jezuita **Josefa Lauritsch**: »**První věk Rodičky Boží Rušánské**,« latinsky vydaný roku 1743, je dílem v porovnání s výše citovanými knihami dosti rozsáhlým.

Zázračný obraz Panny Marie Rušánské byl mezi mariánskými obrazy uctívanými v barokních Čechách dosti neobvyklý – pochází zřejmě z Červené Rusi nebo z Ruska. Jakou cestou se tato ikona dostala až do jičínského kostela svatého Ignáce, nevíme a nevěděli to ani sami jezuité, když obraz ve druhé polovině třicátých let 17. století získali. Josef Lauritsch při pátrání po historii obrazu našel v kronice jičínské jezuitské koleje nepodloženou zmínku o tom že obraz byl malovaný asi před 560 lety. Možnosti, že ikonu získal při svém polském tažení kníže Boleslav, označil již Lauritsch za »pouhé důmění«. Větší váhu autor přiložil zprávě kolejni kroniky o jistém predikantovi (nekatolickém kazateli), jenž ikonu odcizil v kterémsi chrámu; obraz pak prý odkázal svému synovi, též predikantovi. »Tento častým na obraz vzezřením tak byl vnitř pohnut a Božským světlem osvícen, že odřekna se bludného hlásání, katolickou víru přijal a obraz ten jako nejobzvláštnější poctu jednomu faráři, Polákovi jménem Matěji Hertze, daroval. Tento pak po některým čase v Doubravici (Dubrovici – poz. M. S.) (které městečko asi tři míle od Jičína vzdálené jest) farářem učiněný, seznámil se s páterem z Tovaryšstva Ježíšova, pak na žádost M. pátera Mikuláše Lancicia ctihodnému páterovi Konradovi Stadlhoffer, koleje jičínské rektorovi, mariánský onen poklad pro kostel s. Ignáci odevzdal.« To se zřejmě událo roku 1637. První velké procesí s obrazem Panny Marie Rušánské se konalo v létě roku 1643, kdy byla ikona slavnostně přenesena z popovického kostelíka na mariánský oltář v kostele svatého Ignáce v Jičíně, na kterém nahradila Švédy ukradený »ctěný obraz fogenský«. Nejstarší zmínky o zázračném působení obrazu pocházejí z roku 1648.

Zatímco pro ostatní mariánská poutní místa, ve kterých Lauritsch působil, existovala početná literatura popisující dějiny místa a zázraky ..., jičínské Panně Marii Rušánské se až do třicátých let 18. století věnoval pouze jezuita **Johanes Kraus** v díle **Nigra sed formosa**, snad vydaném v Praze roku 1713. O podobě **Krausova** díla dnes nevíme nic – do dnešní doby se zřejmě nedochoval jediný výtisk. Spis vyšel buď v minimálním nákladu, nebo nevyšel vůbec – pak by ovšem byl mylný Pelcův údaj, ze kterého čerpal i Jungamnn. Ze starších tisků věnovaných jičínské Panně Marii známe dnes pouze *Písničky k Panně Marii Rušánské*, jež vydal královéhradecký tiskař Jan Václav Tybála roku 1734. Celý název díla (»*Písničky znova tištěné...*«) naznačuje, že kniha vyšla již dříve – starší vydání však není v Knihopisu českých a slovenských tisků vůbec uvedeno; tisk snad byl prvně vydán někdy kolem roku 1710 v souvislosti s rostoucím počtem poutníků k Panně Marii Rušánské. Nápěvy neznámý autor převzal z jiných poutnických písní, například jedna z písní se zpívala jako **Ó svatohorská Matko milosti...** *Písničky* znovu vyšly ještě roku 1766, opět v královéhradecké Tybályho tiskárně.

Výše zmíněný pocit vděčnosti a blížící se stoleté jubileum od získání zázračného obrazu jezuita přivedlo Lauritsche k myšlence sepsat dílo věnované Panně Marii Rušánské. V prvních čtyřech krátkých kapitolách vyličil dějiny obrazu, popsal jej a zaznamenal všechny jeho známější a urozené ctitele. V poslední kapitole vykreslil velkolepé procesí, které v roce jubilea, 21. července 1737, směřovalo se zázračným obrazem ze zebínského kostela Všech svatých valdickou lípovou alejí až do kostela svatého Ignáce. Tyto kapitoly dohromady zahrnují pouze asi sedminu textu; na zbývajících 190 stranách se autor pokusil zaznamenat všechna zázračná uzdravení, při nichž Rušánská Panna Maria dobrotivě vzhlédla na své ctitele.

Pro vypsání zázraků zvolil Lauritsch chronologickou koncepci – text daleko nejrozsáhlejší kapitoly šesté je členěn jednotlivými letopočty, které vlastně nahrazují názvy podkapitol. Zázračná uzdravení jsou většinou popsána velmi stručně, mnohdy pouze sumárně: »... vysvobo-

zení jsou od bolení hlavy: Jan Svoboda, Jan Filippi, Anna Packová, Magdaléna Kryštofová a 5 jiných, od otekliny hrdla 1, od klání v bocích 2, od pošetlosti 1, od hryzení v střevách a bolesti žaludka 5, od neudu ramena Jan Rost a jiní 3; od nebezpečnosti před a po porodu p. Dorota Vrbová a jiných 7, od vyhazování a toku krve 2, od dejchavičnosti 2, od nemoci nakažlivé 1, od průtrže 1, od klání srdce 1, od vředu na tváři 1, od nebezpečnosti zdivočelého koně 1, od kamene Václav Mokrý a jiní dva, od souchotiny Tomáše Blažeka žena, od píchání v bocích Adam Haller a ještě 1, od nebezpečnosti zahanbení Josef Girgut, od řezavky Martin Macháček, od vodnatelnosti Michal Veselý, od ouplavice Matěj Rost, od náramného kašlu Kateřina Filippová, v potřebě svědomí se tejkající spomoženo jedný osobě.« (Část zápisu k roku 1729). Některé zázraky jsou ovšem vypsány poněkud podrobněji.

Formálně Lauritschovo pojetí vzdáleně připomíná vzorně vedenou matriku této doby, ve které mnohé zápisy měly podobu značně zestručnělého popisu události, například: »Pohřben jest při chrámu Páně ss. Filipa a Jakuba Jan, syn Jakuba Pařika, když otec neopatrností chalupu zapálil, i syn zhořel, věku 19 a.« (Ukázka z matriky zemřelých farnosti Libuň u Jičína, zápis k roku 1739). Z věcného hlediska je ovšem Lauritschova »matrika« jakýmsi protipólem matriky zemřelých, jakousi »matrikou« zachráněných.

Lauritschovo pojetí zázraku je poměrně široké – od vyléčení zadřené třísky až po uzdravení z naprosté nehybnosti, od ochrany před rozesmlněným milovníkem až po záchranu při pádu pod plně naložený rozjetý vůz. Obdobně jako v ostatní literatuře tohoto druhu převažuje mezi zázraky uzdravení slepých, hluchých, postižených bolestmi hlavy, nohou, neštovicemi, lišejí apod. Za zázrak byla však považována i pomoc ze sklíčenosti: »Na jistou osobu (jméno a stav její neví se) z dlouho trvalých mysle tesklivosti blížila se, ano již připadala náramné žalosti noc. Odevšád se na ni pošmourné zármutku mračna valily a smutným zatměním srdce kormoutily. V tom truchlení vyskytlo se vnitřní příjemné světličko, ano ji napomenulo, že ode Dne nepovědomého noci s hořící svící vyžádati může světlo mysle. Následovala vnuknutí, osvitíc z bílého vosku světlem rušánský obraz, a hned noc zašla, tmy zmizely a jasné utišení mysl občerstvilo.« (Zápis k roku 1688 a 1689).“ (**Miloš Sládek: Zázračná uzdravení a „dobrotivá vzhlednutí“ v literatuře českého baroka, sborník příspěvků k české literatuře 17. a 18. století, památník národního písemnictví, literární archiv, ročník 27, <http://www.centrumhistorie.cz>**).

JOSEF PETRÁŠ (PETRASCHUS) (* 19.10.1714 – † 15.5.1772), jezuitský vzdělanec, syn generála, odchovanec jezuitské koleje v Olomouci, vzdělání získal studiem na několika univerzitách a četnými cestami po Evropě. Jako pobočník habsburského, avšak osvíceného prince a vojevůdce francouzského původu *Evžena Savojského* (1663 – 1736), jenž si uvědomoval zhoubnost pronásledování protestantů pro hospodářský život habsburského soustátí a jenž se přikláněl k myšlenkám náboženské tolerance, se zúčastnil vojenského tažení proti *Francii* v *Porýní*. V jezuitském řádu nezůstal natrvalo. Zvítězil v něm svodomilující duch a rostoucí touha po vědě a vědeckém poznávání. Později se oženil a natrvalo se usadil v Olomouci a věnoval se svým zálibám. Říkal si: „Josef, svobodný pán Petráš“. Kromě studiu všeho moderního a vědeckého také skládal verše, psal divadelní hry a studoval řeckou antiku. Jeho čtyřsvazkové dílo „**Arbares**“ zachycuje románovou formou dějiny a různé oblasti života starých Řeků. Petráš se také stýkal s osvícenci u vídeňského dvora. Koncem roku 1746 byl v Olomouci spolu s několika dalšími šlechtici zakladatelem vědecké „*Společnosti neznámých učenců*“ („*Societas incognitorum*“). Společnost měla napřed třináct a později šedesát svobodně myslících učenců z celé Evropy. Největší přínos společnosti byl v tom, že kromě schůzek, na nichž se rokovalo o „*učených problémech*“, vydávala německy psané „**Měsíční**“

výtahy", které přinášely referáty o knihách a zprávy o událostech ve světě tehdejší vzdělanosti ze všech významných míst Evropy. Příspěvky byly uváděny bez podpisu – odtud i název společnosti, která však později roku 1751 zanikla. Petráš také podal roku 1749 návrh na založení Akademie věd ve Vídni, ale návrh byl nakonec zamítnut.

KAREL KOLČAVA (*1656 Praha – † 30.7.1717 Kutná Hora), jezuitský kněz, autor nejméně dvaceti latinsky psaných her s náměty z antiky a z české historie. V 17 letech, v říjnu 1673, vstoupil do jezuitského řádu a jako jeho člen vystudoval filosofii a teologii, z nichž obou veřejně disputoval. Po skončení těchto studií se stal nejprve učitelem na nižších třídách jezuitských škol (gramatických třídách) a v této funkci působil šest let, později byl po celých 21 let profesorem dvou nejvyšších tříd: „*poesis*“ a „*rhetorica*“. Nakonec byl postaven do vedení latinských jezuitských škol jako jejich prefekt a šest let zastával i úřad ředitele jezuitského semináře. Zemřel 30. července 1717 v jezuitské *kutnohorské* koleji. Literární *Kolčavovo* dílo vychází především z jeho učitelské činnosti. Jí byly určeny nejen jeho „*Exercitationes epicae*“ (1706), sbírka epických deklamací věnovaná „*Musarum alumnis*“, tj. žákům latinských jezuitských škol, jimž měla být náhradou za nesnadnou četbu klasiků, a jeho „*Progymnasmata in triplici genere chriarum*“ (1708), představující stylistickou příručku pro studenty z rétoriky, a zároveň i jim příbuzný jakýsi návod. „*Modus conscribendarum epistolarum, item chriarum, copiosissimis exemplis illustratus*“ (1709) a také sbírka legendických příkladných životopisů „*Elogia sanctorum et sanctarum*“ (1722), psaná výslovně „*in usum piae iuventutis*“ neboli „*pro potřebu zbožné mládeže*“, ale i jeho nejvýznamnější a nejrozsáhlejší práce, několikavazkové „*Exercitationes dramaticae*“ (1703 – 1705), která měla být především souborem dramatických her pro školské jezuitské divadlo. Jen snad jeho „*Epistolae familiares*“ (z roku 1709) se obracely zároveň mimo okruh autorovy školské působnosti na duchovně živou širší veřejnost. Tímto úzkým připoutáním *Kolčavovy* literární práce k jezuitské škole, která se řídila velmi pevnými řády a formami, si alespoň zčásti můžeme vysvětlit i její vnitřní charakter závislý velmi zřetelně na literárních řádových předlohách, který se jeví zejména v jeho dramatických pokusech. *Kolčava* nejen ve svých – ostatně mělkých – dramatických zásadách, které objasnil jednak v úvodu ke svým „*Exercitationes dramaticae*“, Jednak v jednom z listů svých „*Epistolae familiares*“, ale i ve své literárně – dramatické praxi, ve svých početných dramatech (podle něho „*melodramatech*“) nevybočuje nikde zřetelněji nad schemata jezuitských školních her obvyklá v té době. Námětově miluje scény navenek silně působivé (aniž je však dovedl začlenit do příslušné architektury celé hry), miluje zvýšený slovní kothurn až bombast a zřejmě se dává unášet i příležitostmi k rozvinutí vnějších oslnivých episod na úkor vlastní dramatické účinnosti. Po této stránce nedosáhl ani svých vzorů, jmenovitě rakousko – italského jezuitského dramatika *Nicolase Avancinilio*, k němuž se, jak se zdá, zvláště upínal. Na druhé straně mu však nelze upřít jistého smyslu pro dramatickou barvitost, tématické bohatství i – aspoň místy – jistou obratnost a slovní účinnost. Ve své barokní době se těšil veliké slávě, která mu dovolovala i přes přísná pravidla a řády jezuitského školství vydávat jeho latinské práce i mimo hranice vlasti, v *Kolíně nad Rýnem*, v *Lutychu* a i jinde. Osvícenecká doba jej příkře odsuzovala a bez rozpaků ho zařadila mezi „*viros obscuros*“ – „*muže temnoty*“.

KRISTIÁN BOHUMÍR HIRSCHMENTZEL (* 7.1.1638 Frýdek – Místek – † 26.2.1703 Velehrad), jezuitský kněz, vystudoval filosofii a etiku, působil v *Bolaticích* a na *Velehradě*, spisovatel, který česky a latinsky sepisoval příběhy, pohádky, anekdoty a lidové písně. Tiskem mu vyšly dvě knihy.

MARTIN FABER (* 4.11.1666 Tábor), jezuitský kněz, spisovatel, který v letech 1703 – 1716 působil v *uhersko-hradištské koleji*.

MATĚJ BARTYS (*1693 Moravská Ostrava – †1770 v Polešovice u Uherského Hradiště), cisterciánský kněz, kazatel, básník, profes velehradského kláštera cisterciánů a současně profesor arcibiskupské koleje a semináře u sv. Vojtěcha v Praze (1727 – 1733), napsal **dvě latinská pojednání o racionální filosofii** (vydáno v Praze 1724 a 1752) a pojednání o scholastické theologii (vyd. tamže 1727 – 1732). V Praze také vydal svoje kázání „**Růže nad potoky vod vsazená**“. Roku 1732 se stal farářem v *Polešovicích* u *Uherského Hradiště* a tak se jeho činnost přenesla opět na *Moravu*. Na *Moravě* se dochovala druhá sbírka jeho kázání: „**Pugna felicitatis Moraviae cum infelicitate...**“ – „**Vojna štěstí moravského s neštěstím**“ (vyd. v Praze 1734) a přímo v *Polešovicích* vzniká jeho další sbírka kázání: „**Nobilis matris ecclesiae Welehradensis nobilis filia ecclesia Polessoviensis**“ (vyd. v Praze 1740). Roku 1740 se stal *Bartys* převorem svého kláštera, kde zůstal až do své smrti roku 1770. V jeho literární činnosti převažují kázání.

MATĚJ TANNER (*1630 Plzeň – †1692 Praha), jezuitský kněz, profesor bohosloví a po jistou dobu zastával v Praze úřad rektora univerzity. Jako člen Tovaryšstva Ježíšova se *Tanner* stal podvkráte jeho nejvyšším představeným v české provincii a dvakrát byl českou provincií delegován do *Říma* k volbě *generála*. Neúnavný propagátor *uctívání Jana Nepomuckého*. Napsal např. knihu „**Hora Olivetská**“ v češtině o moravském poutním místě na známé hoře *Kotouč* u *Štramberku*, kde se v období baroka konala hojně navštěvovaná procesí. Kniha líčí v první části historii vzniku *štramberské pouti*, zasvěcené utrpení Ježíše Krista, a zaznamenává i řadu místních pověstí (mnohé z nich souvisí s událostmi tatarského vpádu na *Moravu* ve 13. století). Další části knihy pak přinášejí různorodé texty určené pro poutníky, kteří se vydávali po trase křížové cesty na vrchol hory. Součástí textu jsou otištěné modlitby, písně a rozjímání s typickými prostředky barokní poetiky. Tématicky jsou texty spojeny s barokními poutěmi a celá kniha je určena hlavně pro církevní praxi.

Dále napsal dva obsáhlé latinské spisy o martyrech (mučednících) Tovaryšstva Ježíšova na všech kontinentech tehdy známého světa. *Tannerovo* literární dílo je rozsáhlé, avšak z něho byla vydána jen část. Mnoho jeho textů zůstalo nevydáno v rukopisech. Napsal také dílo: „**Societas Iesu usque ad sanguinis effusionem militans**“ vydané v Praze roku 1675.

MATĚJ VÁCLAV ŠTEYER (1630 – 1692), jezuitský kněz, kazatel, pedagog jezuitského semináře, překladatel a vydavatel. Roku 1669 založil nadaci *Dědictví sv. Václava* při pražské jezuitské koleji *Nového Města pražského* na vydávání katolických knih v češtině. Nadace byla současně nakladatelstvím. *M.V. Šteyer* pro tento účel daroval svůj dědický podíl po otci 500 zlatých a jeho matka *Marie*, novoměstská měšťanka, 800 zlatých. Tento peněžní základ a vklad do nadace *Dědictví sv. Václava* časem vzrostl na jistinu 12.176 zlatých, z jejichž úroků byly inventářem z bývalé tiskárny *Jiřího Melantricha z Aventýna* (1541 – 1580) vydávány v pražské jezuitské koleji věroučné a mravoučné katolické spisy, životopisy svatých, *kancionály*, básně a zvláště pak roku 1715 (podle některých dalších historiků až roku 1717) nový překlad **Bible svaté „Bibli Svatováclavská“** a jiné spisy, které byly českému lidu prodávány buď levně za mírný poplatek nebo byly rozdávány zcela zdarma. *Matěj Václav Šteyer* byl sám literárně velmi aktivní. Spolu s dalšími dvěma jezuitskými knězi **JIŘÍM KONSTANCEM (CONSTANTIUSEM)** (*1607 Řepín – † 24.3.1673 Praha, jezuitský kněz – původně evange-

lík – a misionář, jazykovědec, překladatel a autor náboženských spisů, působil v Březnici, Kutné Hoře, Praze, Svaté Hoře, Šternberku a Telči) a **JANEM BARNEREM** pořídil překlad nové **Bible svaté**, který nazval **Svatováclavská Bible** a kterou pak také vydal. **Nový Zákon** v roce 1677 a **Starý Zákon** poprvé v roce 1715. **Svatováclavská Bible** vychází hlavně z **Vulgáty** a navazuje na starší české překlady, zvláště na **Bibli Benátskou** z roku 1506 a na protestantskou **Bibli Kralickou** z roku 1579 – 1594 (1. vydání) a pak z roku 1613 (2. vydání). **Svatováclavská Bible** měla být hlavním nástrojem jezuitského řádu k vytlačení a nahrazení **Bible Kralické**. Kromě toho vydal Šteyer pro rozvoj jezuitské kazatelské činnosti sbírku jednotlivých „**Kázání**“ a spis „**Postila katolická**“. Jeho dalším literárním dílem je „**Kancionál český**“, který jen v letech 1683 až 1764 vyšel šestkrát a který obsahuje více než 850 písní. S jezuitským páterem **Jiřím Konstancem** také napsal a pak sám vydal „**Brus jazyka českého**“, kde ukazuje na úpadek českého jazyka a apeluje na národ, aby nepřijímal cizí slova. Sám napsal a vydal také *mluvnici českého jazyka*: „**Výborně dobrý způsob jak se má dobře po česku psáti neb tisknouti**“ (**Praha, jezuitská univerzitní kolej, blíž mostu, 1668**). *Mluvnice* formou rozpravy mezi učitelem a žákem učí správně psát a mluvit česky a k tomu Šteyer používá i přes svou nevělu a odpor výtažky z celé **Bible Kralické** včetně výkladových poznámek překladatelů vytištěných na okrajích stránek **Bible**. V nadpise tohoto jazykovědného pojednání Šteyer píše: „**Výborně dobrý způsob, jak se má dobře po česku psáti neb tisknouti** Vytažený z české Biblí, která na několik dílů rozdělena a vejklady po krajích položenými vysvětlena byvši, mezi nekatolickými jest u veliké vážnosti. Ale pro kacířské bludy od katolíků ani čísti, ani chovati se nemá. Nic méně poněvadž (podlé všech zdání) nad jiné české knihy vlastněji, pěkněji a pilněji vytištěna byla, způsob jejího písma nemůže se než nad míru chváliti, a ten tuto se vykládá a hoden jest, aby všickni školní mistrové poručili svým učedníkům jej míti, bedlivě čísti a podlé něho psáti se učiti. S dovolením vrchnosti vytištěný v Praze v Impresí Universitatis v koleji SOCIETAS JESU blíž mostu léta 1668.“ (<http://www.flu.cas.cz/Com/stcl/zacek2.htm>). Kralická čeština pak byla použita při překládání a psaní **Svatováclavské bible**, která z **Bible Kralické** z velké části vychází a čerpá.

Z překladatelské činnosti **V. Matěje Šteyera** je mezi jezuity známý náboženský spis „**Věčný pekelný žalář**“, který napsal jezuitský kněz **Giovanni Battista Manni** (1606 – 1682). Překlad pochází z roku 1676 a barvitým jezuitským slovníkem ukazuje hrůzy, děs, mučení, trápení, křik a zoufalství kacířů (nekatolíků) odsouzených k utrpení v očistci a k pekelným mukám ve věčném pekelném ohni za své bludy. Výjevy mohou směle konkurovat dnešní moderní hororové filmové tvorbě na stejné téma (např. filmu „**Konstantin**“). V dnešní době vyšlo toto dílko znovu pod stejným názvem. Roku 2002 jej vydalo nakladatelství **Atlantis** v Brně, má 290 stran a jeho **ISBN** má číslo: 80-7108-224-4. Ve své době byla tato kniha označována za „**nejhroznější ze všech knih**“.

„**Pekelní katané s ukrutnou vzteklostí hnali je (bezbožné kazatele – pozn. aut.) do pece tmavým ohněm hořící a plné hadů, od nichž nelítostně kousáni byli. Odkudž zase vyvlečeni byvše, uvrženi jsou před vzteklé chrtý, kteříž je přeukrutně trhali. A poněvadž ti zlí kazatelé nechtěvše lidských hříchů trestati, lahodnými řečmi hříšníkům více pochlebovati nežli kázali, tedy čerti jejich ústa smradlavým trusem dotčených chrtů nACPÁVALI a potom jejich jazyky a srdce s nepochopitelnou ukrutností z nich vytrhovali. Predikantům (nekatolickým kazatelům – pozn. aut.) pak a kacířům nadto vejš ještě tato pokuta přidána byla, že dotčení chrti jejich jazyky a srdce rozkousávali a čerti rozpuštěné olovo, měď a železo s hořící smůlou a sírou jim do chřtánu lili.“ (**J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 42**).**

Líčení hrůz pekla, vykreslované drastické scény z očistce, detailní popisy utrpení hříšníků a mučení kacířů pekelnými metodami nebylo ze strany církve nahodilé. V souladu s *Duchovním cvičením* duchovního tvůrce baroka – **Ignáce z Loyoly** – tím římská církev demonstrovala svo-

ji sílu a nadřazenost a naprostou nenahraditelnost, nezastupitelnost a samospasitelnost při spáse člověka a zachránění ho tím před děsy, mukami a hrůzami pekla a zoufalstvím ze zatracení. Sadisticky děsila stamiliony svých věřících a pod terorem strachu je držela v zajetí daleko od skutečné, vysvobozující pravdy evangelia. „V protireformačním římském baroku měla však taková pekelná poetika závažnější poslání – měla důraznit závaznost a jedinou oprávněnost římské věrouky a varovat věřící před jakoukoli úchylnou od ní, zejména k zavrženému protestantskému kacířství.

Podle **Věčného pekelného žaláře** by byl Bůh vlastně zvrhlý sadista, který stvořil lidi jen proto, aby jejich naprostou většinu mohl po smrti nesmírně ukrutně mučit. Podle velmi názorných líčení, zjevení svatých a andělů, svědectví lidí, kteří zdánlivě zemřeli a opět ožili ap., se přímo do nebe dostanou po smrti jen jednotlivci, očistcem projde jen malá část hříšníků (»jako když se sníh jen trousí«), ale do pekla spadne nejvíce (»jako když se sype sníh«), svědectví o pekle představují i hory v Itálii, z nichž šlehá oheň – jsou to vchody do pekla. Každý hříšník je trestán na tom, čím hřešil – např. jakýsi muž, který rád pomlouval druhé, neustále kousal a vychrchloval vlastní jazyk, jenž mu opět dorůstal. Jiný hříšník ležel na smrtelné posteli, po svátosti posledního pomazání, jeho duše už už opouštěla tělo na cestu do nebes – v posledních okamžicích ještě vzpomněl na prostopášnosti, jež páchal s poběhlými žínkami a vše bylo ztraceno – duše musela do pekla. Zvláště přísný byl **Věčný pekelný žalář** na zatracence, kteří se neřádně zpovídali – jako několik příkladů uváděl výlučně ženy, které ze studu před zpovídajícím knězem zamlčely hříchy, jež spáchaly z chlípnosti. Tak se např. zpovídala jedna žena, kterou pozoroval druh zpovědníka. Kdykoli řekla nějaký hřích, vylezla jí z úst ošklivá žába a vyskákala z kostela. Když však jeden hřích zamlčela, žáby jí naskákaly do úst zpět a s nimi ještě jedna, nad jiné šerednější. Kněží šli za ženou, leč našli ji doma mrtvou. Po třech dnech se jim zjevila na pekelném draku, okolo hrdla měla omotány dva hrozná hady, kteří jí sáli prsy. Na očích jí seděly dvě ošklivé žáby, z úst jí šlehal plamen podobný hořící síře, dva chrti trhali jí ruce, v uších měla zaraženy dvě ohnivé střely, po hlavě jí lezly ještěrky. Udiveným kněžím řekla, aby se jí nebáli, přiznala, že zamlčela při zpovědi nejtěžší hřích cizoložství, za to je odsouzena k věčnému trápení. Ukrutní hadi sají její prsy, protože připouštěla jejich nečisté dotýkání, střely má v uších, protože naslouchala oplzlým řečem – ostatní trápení od povídala dalším prohřeškům. Podobně byly líčeny tresty za jiné hříchy. Velmi podrobný slovní výklad provázal mimořádně bohatý obrazový doprovod s ďábly a pekelnými potvorami, trápicími hříšníky – takové úrovně a provedení, že se z nich může udělat špatně i člověku dvacátého století. Kniha, nejvydávanější spis Svatováclavského dědictví, se dočkala trojího vydání (1670, 1679, 1701). Projevují se snahy omlouvat její hrůzný ráz tím, že se jednalo vlastně jenom o zábavnou knížku lidového čtení (Josef Vašica). Ale i v takovém případě by měla mravní i estetickou převahu česká reformace třeba Historií o bratru Palečkovi (stále velmi oblíbenou českými exulanty) a jinými díly reformačního i renesančního humanismu (Erasma Rotterdamského, Havla Žalanského), která nejednou dovedla strašení peklem a ďáblem zesměšňovat (např. Frantovy práva, 1518 či hra Pavla Kyrmezera Komédie česká o bohatci a Lazarovi, 1556).

Ale poslání **Věčného pekelného žaláře** bylo jiné – měl v souladu s požadavky Duchovního cvičení Ignáce z Loyoly přispět k tomu, aby si římský věřící utvářel zcela konkrétní představu pekla (ale též nebe) s ďábly, věčným ohněm, se všemi smyslovými vjemy zápachů, nepříjemných zvuků ap. A **Věčný pekelný žalář** zdaleka nebyl jedinou knihou tohoto druhu. Jak vypadá peklo např. podrobně popisoval (i s uvedením jeho přesných rozměrů, počtem ďáblů ap.) i jezuita P. Štěpán František Náhodský ve spise Sancta curiositatis (1707) nebo P. Pavel Axlar v Nábožném vůdci (1720), výzvy v těchto knihách, aby každý, kdo chce být spasen a vyhnout se peklu, hledal pomoc u římských kněží a ve svátostech, které udílejí, svědčí že byly vědomě

zaměřeny na to, aby strachem podřizovaly věřící římské věrouce. Vedle ďábla a pekla se strašilo i smrtí, která u. nebyla – na rozdíl od gotického či renesančního pojetí (jaké nalézáme i u Komenského) – laskavou vysvoboditelkou z útrap pozemského života, ale hroznou průvodkyní do nejistot zásvětí s hrozbou pekla či v lepším případě očistce." (**J. Fiala: Hrozná doba..., str. 140 – 141**).

Kromě překladatelské práce na těchto knihách se Matěj V. Šteyer podílel i na překladech **katechismů**, které pak v obrovských nákladech vydával a dále na překladech, psaní a nebo jen na vydávání mnoha *modlitebních knížek*, jako například „**Zlatý nebeklíč**“.

MATĚJ VIERIUS, jezuitský misonář a kněz. Jeho „**Christoslaus aneb Život Kristova Knížete, z něhož každý křesťanský člověk velmi pěkný příklad, vejs-trahu a naučení sobě vzíti může... V Praze v impressii akademické tovaryš-stva Ježíšova blíž mostu skrze Jana Kašpara Muxle léta 1689**“ řeší vzor kato-lického panovníka a šíření katolické křesťanské víry. Děj je vymyšlený a obraz kato-lického panovníka Kristoslava je nadnesený a zidealizovaný. Obsahem je boj Kristo-slava proti nekatolíkům, zvláště proti *evangelíkům, luteránům, kalvinistům, husitům* a dalším *protestantským* směrům. Do pověrami nabitého děje o katolizaci vybájené země jsou vkládány jednotlivé jezuitské argumenty proti učení, opodstaněnosti a samotné existenci nekatolíkům, kteří jsou Bohem a knížetem Kristoslavem „po právu a zaslouženě“ trestáni pro svoji tvrdohlavost a nepřijímání „*katolické křesťanské víry*“ jako té jediné pravé a spasitelné. Celá kniha řeší prostřednictvím vymyšleného děje plného „Božích zázraků na pomoc knížeti“ spor mezi „*pravou Kristovou katolickou vírou*“ a mezi vírou protestantských odpadlíků. Bůh podle *Vieriusova* vyprávění působí zázraky vždy na podporu katolizačního úsilí Kristoslava a k zahanbení, pokoření a poražení protestantů, kteří jsou zde pokládáni za největší nepřátele knížete Kristo-slava i samotného Krista. Děj se prolíná s *Vierusovými* kázáními a úvahami, které vkládá do úst Kristoslava, o rozdílu mezi katolickou a nekatolickou vírou, o rozdílu přijímání pod jednou způsobou nebo pod obojím, o spasitelnosti prostřednictvím ka-tolické církve a o dalších věroučných člancích a bodech římskokatolického katechis-mu a věrouky. Při svém argumentování *Vierius* používá citáty z **Bible**, z nichž však vyvozuje závěry výhradně na obhajobu a na podporu katolické víry. Např.:

„*Jiný dí: Jest sedmdesáte sedm vír, a každý v své víře spasen bude: ano ze všech národů bude sobě vybírati vyvolené své Pán Bůh. Kdož to praví, že jest tolik vír? Která baba? Kde jest to psáno? Co praví s. Pavel? Jeden Pán, jedna víra, jeden křest (Ephes. 4). Jedna tedy jest víra pravá a spasitedlná, které, kdo nemá, bude zatracen, byť se domníval, že ji má. Jako kdyby se někdo domníval, že jest pokřtěn a ne-byl by křtěným, pro své domnění nebyl by spasen, nebo by křtu neměl, tak ani lute-rán, ani kalvín nebude proto spasen, že se domnívá, že má pravou víru, nebo jí ne-má. A poněvadž jest jedna toliko víra, ne každý v své víře bude spasen. Ano žádný v své víře nebude spasen, ale v Kristové. Co jest mi po vaší víře? Po vašem zdání? Po vaší tvrdé hlavě? Vaše víra proti víře Boží jest nevěra. Co jest mi po vašich ví-rách; vaše víry nejsou víry, ale brány pekelné, podle onoho Písma, které dí: Ty jsi skála a já na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné nepřemohou ji (Math. 16). Nazývá sekty vaše bránami pekelnými, nebo jako se do města bránami vchází, tak se do pekla jde skrze ně. A měl ďábel posavad takových bran nemálo, nebo jich Stanislaus Rescius až do léta 1595 přes dvě stě načetl. A bojovaly všechny proti církvi, dokud nepadly, jakož i dosavad bojují, které pozustaly. Co jiného zajisté skrze brány vlastní mluvě, rozumí? Ne ďábly, nebo oni jsou vězňové pekelní a ná-hončí. Ne tyrany, poněvadž oni dávno zahynuli, ne pak brány pekelné, a oni svatým učedníkům nebe otevřeli. Ne hříchy, nebo ti jsou tíží, která hříšníky tlačí a strká do bran pekelných, a klíčky, kteří lidem otvírají peklo; a ne proti církvi, ale proti Bohu bojují. Pakli*

něco jiného skrze brány vlastněji rozumíš, pověz a jmenuj to. Naproti tomu víra křesťanská katolická aneb všeobecná (nebo jako meč a kord jest jedna věc, tak to slovo: katolická a obecná celému světu jest za jedno) jest bránou nebeskou všem národům katolickým, ač i z katolíků ne všichni spasení budou. Protož Pán Kristus bude vybíratí vyvolené své ze všech sice národů, ale ne tak, jako ty tomu rozumíš. Ne ze všech sprostá národů (nebo jsou národové neznající Boha živého a pravého), ale ze všech národů křesťanských katolických. ...Již jsem řekl, že jedna víra toliko jest dobrá, pravá a spasitelná. Jako bohů není více, ale jest toliko jeden Bůh, tak není více vír, ale jedna víra; z víry pak zlé na dobrou víru, ze zlé cesty na pravou přejíti dobré jest a potřebné všem. ... Však sám s. Pavel byl katolíkem, a abych tvým slovem mluvil, Římanem, nebo byl měšťanem římským, protože když ho v Jeruzalémě chtěli mrskati, řekl: Sluší-li vám člověka římského a neodsouzeného mrskati (Act. 22)? A byl s. Pavel víry římské, což sám svědčí, když v epištole k Římanům v rozdílu prvním tak to píše: Žádám viděti vás, abych vám udělil nějakou částku milosti duchovní k potvrzení vás, to jest, abych spolu z vás potěšen byl skrze tu víru, která nám společná jest, vaši i mou (NB), která nám společná jest. Měli tedy Římané tu víru, kterou měl s. Pavel, a s. Pavel tu, kterou měli Římané. Protož, marnotratný synu, vstaň a vrať se k otci svému, jako i k matce své. Vrať se k ní, neodkládej, které spustiv se zašel jsi do daleké krajiny, nebo daleko jsi zabloudiv a od Boha se vzdálil, když jsi od církve Boží křesťanské katolické odpadl. Proč hladem mřeš? Nenít ani těla, ani krvě Páně, leč v církvi Kristově křesťanské katolické? Protož abys tam, kde jsi pro nedostatek toho chleba nebeského nezahynul, hladem neumřel, vstaň. Co meškáš? Pospěš, co odkádáš? Nebuď prosím, podobný tomu, který chce i nechce vstáti, protože se vrtí na loži: ale skoč a vrať se k matce, to jest k církvi, která tě skrze křest zplodila. Nenít spasení leč v církvi Boží křesťanské katolické, protože jako kdo v čas potopy v korábu nebyl, zahynul, tak kdo v církvi Boží neumře, zahyne na věky (s. Cyprián, De simpl., prael.). Církev jest tělo, Kristus hlava. Protož kdo v tom těle není, jest jako oud odřezaný. Kdo od církve křesťanské katolické jest odloučen, jakkoli dobře a chvalitebně jest živ, pro ten samý hřích, že se od jednoty Kristovy odloučil, nebude míti života věčného, ale hněv Boží zůstává nad nim (s. Aug. epi. 152, ad Bonifác. comit.). Salus extra ecclesiam non est: Nenít spasení kromě v církvi (s. August., De baptis, contra Donat, 1, 4, c. 17). Svatá všeobecná církev praví a tvrdí, že nelze dojíti spasení, leč v ní, a že žádný z těch, kteří jsou vně, nebude spasen (s. Gregor. lib. 14, Moral., c. 2). Habere non potest Deum patrem, qui ecclesiam non habet matrem: Nebude míti Boha za otce, kdo církve nemá za matku a neposlouchá jí (s. Cyprián. De simp., prael.), a dokládá: Kdokoli a jakýkoli jest ten, není křesťanem, kdo není v církvi Kristovy (epost. 52). Quicumque extra hanc domum agnum comederit prophanus est: kdokoliv ne v tomto domu, to jest ne v církvi Kristově křesťanské katolické, ale jinde beránka jí a Boha hledá, bohaprázdný jest (s. Hieron. ad Damasum, epist. 57)." (**Česká literatura doby baroka – sborník příspěvků k české literatuře 17. a 18. století, památník národního písemnictví, literární archiv, ročník 27, M. Vierius: Christoslaus aneb Život Kristova Knížete, ..., Praha, 1994**).

Kniha zároveň prostřednictvím činů knížete Kristoslava nejen schvaluje, ale přímo doporučuje a vyvyšuje násilné a donucovací metody katolizace stejně jako žaláře a smrt všem, kteří nepřijímají katolickou víru a neuznávají samospasitelnost katolické církve. Z textu lze jasně vnímat propagandu fanatické víry v římský katolicismus a ponižování protestantů.

MELCHIOR HANEL (* 6.1.1627 Kroměříž – † 31.10.1689 Olomouc), jezuitský kněz, do řádu vstoupil roku 1647, jezuitský filosof, studoval také matematiku a fyziku na pražské univerzitě, potom přednášel etiku, logiku a metafyziku na olomoucké univerzitě. Sepsal několik filosofických úvah a pojednání.

TOMÁŠ JAN PEŠINA Z ČECHORODU (* 19.12.1629 Počátky – † 3.8.1680 Praha), římskokatolický kněz s jezuitskou výchovou a vzděláním, vysvěcen 4. května 1654 na obyčejného kněze, kanovník metropolitního pražského kostela, historik, který psal hlavně česky a žil napřed v *Čechách* a pak na *Moravě*. Nižší jezuitskou školu a jezuitské gymnázium vystudoval v blízkém *Jindřichově Hradci*, v *Praze* pak od roku 1648 studoval u jezuitů filosofii a po skončení i teologii. Již po dvou letech získal titul bakaláře teologie a roku 1653, skončiv teologii, byl vysvěcen na kněze. Svou životní dráhu duchovního začal jako kaplan a po dvou letech byl děkanem v *Kostelci nad Orlicí*, kde krátce před ním působil *Balbín*. Už tehdy se zabýval historií a svou první historickou práci napsal o vzniku a vývoji křesťanství v *Čechách*, která se však nedochovala. Ale již roku 1657 odchází – osmadvacetiletý – jako děkan do *Litomyšle*, roku 1658 se stává vikářem východní části *chrudimského* kraje a přibližně v téže době se mu dostává povýšení do šlechtického stavu, při němž si zvolil predikát „z *Čechorodu*“ a svůj erb. Tím se však jeho rychlá kariéra, již nejvíce vděčil patrně svému nadbyčejnému nadání, jež se osvědčilo už za jindřichohradeckých studií veršovanými pokusy v humanistické latině „*De bellis intestinis iuventutis Novodomensis inter studiosos et mechanicos*“, „*Colloquium Munduli et Mariani super visitationem Beate Virginis*“ aj. dílky, zdaleka nevyčerpala. Roku 1663 se mu dostalo kanonikátu na *Vyšehradě*, roku 1664 kanonikátu v *Litoměřicích* a roku 1666 opouští *Litomyšl*, z níž mezitím vytvořil důležité středisko duchovního života v zemi (hlavně ve spolupráci s tamním knihtiskařem *Janem Arnoltem z Dobroslavína*) a jako kanovník svatovítské kapituly se usazuje v *Praze*. Byl to hlavně tehdejší královéhradecký biskup a pozdější arcibiskup pražský *Matouš Sobek z Bílenberka* a také a první litoměřický biskup *Maxmilián Rudolf Schleinitz* (1605 – 1675), kdo mu dopomohli k místu kanovníka svatovítské kapituly. Když se pak *Sobek* roku 1668 stal pražským arcibiskupem, byl *Pešina* v dubnu 1670 jmenován oficiálem a generálním vikářem a ještě téhož roku byl zvolen – patrně zase na *Sobkův* pokyn – kapitulním děkanem u sv. *Víta*. Po čase se ovšem *Sobek*, jehož poněkud panovačná povaha nenalezla patrně v *Pešinovi* nástroj tak ochotný, jak byl očekával, se svým kapitulním děkanem, hájícím starých zvyklostí a práv katedrálního kostela, rozešel, a dokonce překazil *Pešinovu* volbu být proboštem svatovítské kapituly. Ale ani to nezastavilo životní postup „*vlasteneckého*“ preláta, který se mezi tím stal císařským radou a falckrabětem (*comes palatii*). Po *Sobkově* smrti (1675) byl *Pešina* jmenován *Leopoldem I.* biskupem smederevským, což sice bylo jen biskupství titulární, nicméně v očích soudobé společnosti to nepochybně znamenalo jeho další vzestup. A byl by snad ještě stoupal dále – zvláště díky přízni, kterou si získal u císaře *Leopolda I.* už roku 1673 dedikací svého spisu „*Phosphorus septicornis, stella alias matutina, hoc est sanctae meropolitanae Divi Viti ecclesiae Pragensia maiestas et gloria*“, což jsou pamětihodnosti *Svatovítské katedrály* v *Praze* a kterou značně rozmnožil za panovníkova pobytu v *Praze* roku 1680 – kdyby jej byla, v mladém věku, nebyla zastihla smrt. Zemřel roku 1680 uprostřed morem zničené *Prahy*.

Literární *Pešinovo* dílo se velmi těsně podobá svými duchovními základy dílu *Bohuslava Balbína*, s nímž ostatně už od padesátých let byl *Pešina* poután vřelým přátelstvím. *Balbín* mu také adresoval svoji slavnou „*Obranu jazyka slovanského*“. I u *Pešiny* to byla především touha nechat znovu ožít mizející svět minulosti, která ho vedla k jeho historické práci. Ještě však jasněji než u *Balbína* je tato láska k minulosti od počátku spojena s láskou k českému jazyku jako k nejpřednějšímu odkazu předchozích národních pokolení. Svě první historické dílo napsal jako děkan v *Litomyšli*. Tam se ve svém psaní zaměřil na *Moravu* a rozhodl se věnovat moravským dějinám. V češtině napsal dílo „*Prodromus Moravographiae, to jest Předchůdce Moravopisu*“ (1663), což je osnova moravských dějin a základy moravské historie a současně i stručné politické dějiny *Moravy*. Daleko větší ohlas než „*Prodromus...*“ měl ve

své době *Pešínův* latinsky psaný letákový traktát o turecké otázce, který měl vybudit nadšení do boje proti Turkům: „**Ucalegon Germaniae, Italiae et Poloniae, Hungaria flamma belli Turcici ardens**“ (1. vydání 1663, 2. vydání 1664), v němž vylíčil dějiny tureckých výbojů, jejich nebezpečí pro celou *Evropu* a končil plamennou výzvou ke sjednocení všech evropských národů ke společnému boji proti *Turkům* a proti hrozící turecké nadvládě. Tento spis vyšel ještě několikrát a získal *Pešínovi* dobré jméno na veřejnosti i u dvora. Někdy přibližně v této době získává šlechtický titul a svůj erb a zřejmě si sám vybírá vlastenecky znějící přídomek „z *Čechorodu*“. Moravské katolické stavy ho jmenovaly moravským historiografem a v roce 1663 byl jmenován čestným *litoměřickým* a *vyšehradským* kanovníkem. O tři roky později 1666 se stal kanovníkem metropolitní kapituly u sv. *Víta* v *Praze* a v roce 1670 generálním vikářem, kapitulním děkanem a císařským radou. K oslavě svatovítské katedrály, kterou si velice oblíbil, napsal *latinský spis o dějinách a pamětihodnostech katedrály „Phosphorus septicornis,...“* a pak jeho latinský doplněk vyprávějící o nálezu relikvií sv. Merkuria v téže katedrále: „**Thesaurus in lucem protractus. S. Mercurius**“ (vyd. 1675). Avšak jeho hlavním a nejrozsáhlejším dílem je latinsky napsaný spis „**Mars Moravicus sive bella horrida et cruenta... quae Moravia hactenus passa fuit**“ (1677) (dnes zkráceně: „**Mars Moravicus**“ – „**Mars na Moravě**“), což jsou dějiny válek na *Moravě*, neboť autor pojímá dějiny *Moravy* od 12. století hlavně jako dějiny moravských válek. První díl končí rokem 1526 a tiskem vyšel v roce 1678. Druhý díl je dotažený do roku 1632 a zůstal již v rukopise. Autor si ovšem v tomto díle vymýšlí a příliš kombinuje, a proto jako historik není spolehlivý. Podobně jako u *Balbína*, i v *Pešínově* práci se pojí katolické, protireformační pojetí dějin s láskou k českému jazyku, k rodné zemi a k jejím některým částem a historickým faktům slavné minulosti. Ve svém vlastenectví k českému národu je *Pešina* dokonce horlivější, než je tomu u *Balbína*. Jak horlivě se *Pešina* ujímal práv své mateřštiny, je vidět z podnětů a podpory, které poskytoval českým psaním – ať už to byl překlad *Taffernerova* popisu *cařihradského* poselství hraběte *Leslia* z roku 1665, dále „**Brus jazyka českého**“ *Jiřího Konstance* nebo *Arnoldem z Dobroslavína* vydané české „**Martyrologium aneb Pašionál svatě římské církve**“ roku 1676 aj. a lze to vysledovat i z jeho úřední činnosti, v níž velmi horlivě dbal na to, aby čeština nebyla nikde v církevním životě vytlačována ze svých pozic. Po této stránce byl *Pešina* patrně jednou z nejdůležitějších opor barokního národního katolického života v druhé půli 17. století. Díky svému organizačnímu talentu vytvářel a po sobě pak zanechával stále aktivní kulturní střediska, jakým byla například tiskárna a nakladatelství *Jana Arnolda* (nejprve v *Litomyšli*, později v *Praze*) a zároveň udržoval pevné, přátelské spojení s dalšími lidmi podobného smýšlení – *Balbínem*, *Crugeriem*, *Tannerem* a dalšími. A byl to také on, kdo povolal do *Čech* slovanské pavliánské mnichy a založil jejich klášter v *Obořišti*, „*abychom k vyvýšení národu slovanského ve cti, životě, mravech a učení vzpruhu dáti mohli*“ (**Zdeněk Kalista: České baroko – poznámky životopisné, ELK, 1941**), nebo kdo v závěti ustanovil majetkový základ nadace svatovítského chrámu pro altaristy z řad *Čechů* a *Moravanů* nebo *Poláků*, *Chorvatů* a *Slováků*, v krajním případě *Belgičanů* či *Italů* a apeloval na ně, aby se „*modlili za zachování českého národa a aby český národ na pevno choval chrám sv. Víta ve své paměti*“. Dne 3. srpna 1680 podlehl morové epidemii.

TOMÁŠ XAVERIUS LAŠTŮVKA (LAŠTOVKA) (* 6.3.1688 Hlučín – † 14.2.1747 Brno /hradištská matrika zaznamenává jeho datum úmrtí 31.1.1747, biografický slovník *Slezska a severní Moravy* zase jako místo úmrtí uvádí *Uherské Hradiště*/), katolický kněz, česky napsal jediné dílo: *Čtvrtý článek katolické víry*, v němž je shrnuto jeho 84 *kázání*. Dílo vyšlo po jeho smrti v *Trnavě*. Působil v *Uherském Hradišti* a *Radíkově*.

VÁCLAV FRANTIŠEK KOČMÁNEK (KOZMANECIUS nebo též **KOZMANIDES**) (*1607 Čáslav – †1679 Praha), konvertita, bakalář pražské univerzity, kantor, učil ve východních Čechách, pak působil v Praze. Po Bílé hoře neemigroval, ale přestoupil roku 1627 na římské katolictví. Po skončení studia na pražské univerzitě dosáhl hodnosti bakaláře a šel učit. Byl kantorem v Německém Brodě, v Ledči a v Praze u sv. Petra na Poříčí, od roku 1644 rektorem kůru u sv. Jindřicha a konečně roku 1650 dostal se co rektor k sv. Štěpánu, kde setrval až do pozdního věku. Zemřel na odpočinku jako vážený měšťan pražský, který, oženiv se roku 1640 dosti bohatě s Alžbětou, dcerou měšťana Fialy, mohl ve své závěti odkázat celý dům ke kostelu sv. Jindřicha. Dramatik a básník, napsal například *divadelní hry* „**Kratochvilná komedie**“, „**Jiná o tří sedlácích**“ či „**Actus pobožný o narození Syna božího, Pána našeho Ježíše Krista**“ (dnes zkráceně: „**Narození Páně**“), „**Verše, kteréž přináležejí ad instrumenta passionis Christi k cvičení a říkání jich mládeže v Velký pátek aneb na Velikou noc**“ nebo řadu básní, např. „**Naříkání a pláč sprostných a ubohých sedlákův českých**“ a dále *koledy, písně, dětské říkanky k církevním svátkům a událostem* nebo také *historické skládky o třicetileté válce* a další. Celkem se dochovalo jeho sedm interludií, neboli meziher či frašek komediálního charakteru. Skládal i dramatická intermedia, např.: „*Intermedium kratochvilné o sedlském hňupu, chtějícím žákem býti*“, „**Intermedium o ženě sedlské, hladem stonající, a o muži, o zdraví její se starajícím**“, „**Intermedium de duobus rusticis rixantibus de lana caprina**“ a „**Intermedium kratochvilné o krobáních, o urozenost se nesnadnících**“. Ale psal i historická pojednání, např. kratičký spisek, týkající se českého odboje z roku 1618: „**Sumovní krátké sepsání o hrozné válce, kteráž se léta Páně 1618 v české zemi začala a, v Praze svůj počátek vzavši, též také tu původem Pána Boha všemohoucího skončení svému přišla, a to léta Páně 1648**“ nebo další: „**Závěrek téhož Václava Františka Kozmanecia na tuto válku třicetiletí učiněný**“, „**Relací, jak jest se při vzetí Menšího města pražského a potom dále následujících dnův při obléžení Starého a Nového města [1648] dělo**“, „**Spis žalostivé památky o zkažení skrze oheň veliký díl slavného Nového města pražského 1653**“. Do této kategorie patří i historické písně nebo básně s historickým obsahem (např. o Valdštejnově smrti nebo „**Pater noster rusticorum**“).

VÁCLAV JANDIT byl dlouho naší literární historiografií považován za jezuitu. Josef Vašica však přesvědčivě ukázal, že nebyl členem Tovaryšstva Ježíšova, nýbrž světským člověkem. To také patrně způsobilo, že se nám nedochovaly žádné bližší zprávy o jeho životě, jenž by byl patrně jinak – v rámci početných jezuitských nekrologů – býval aspoň ve svých hlavních rysech zachycen. Vše, co oněm víme, je jen to, že byl členem dvora posledního toskánského velkovévody z rodu *Medici*, *Jana Gastona*, kterému – jakožto prý milovníku českého jazyka – věnoval svoji mluvnici „**Grammatica linguae Boemicae**“ vydanou roku 1704 (a pak znovu v letech 1705, 1715, 1739 a 1753). Tato mluvnice je zejména pamětihodná svojí předmluvou úzce připomínající *Balbínovy* apologetické spisy respektive jejich myšlenkový proud. Jinak se autor ve svých pravidlech staví do úlohy badatele sledujícího krásnou literaturu českého baroka, nicméně většinou čerpá ze starších spisů toho druhu u nás, hlavně z *Balbínových* „**Verisimilia humaniorum disciplinarum**“.

VÁCLAV KAREL HOLAN ROVENSKÝ (*1644 Rovensko pod Troskami ve statku „*pod Kamenici*“ – † únor 1718 Rovensko), jezuita, literárního vzdělání nabyt ve svém rodišti pod vedením tamního rektora *Samuela Kutnohorského*, hudebního vzdělání u tamního varhaníka *Václava Peregrina Turnovského*. Obojí vzdělání prohloubil poté studiem u jezuitů v *Jičíně*, kam ho jeho otec, rychtář a člověk, jak se zdá dosti zámožný, poslal. Od roku 1662 vystupuje

jako učitel hudby (ludi magister) ve svém rodišti, roku 1664 se stal varhaníkem při tamním chrámu. Na čas opustil *Rovensko*, aby se stal varhaníkem v *Turnově*, pak se zase vrátil, ale roku 1668 znovu opouští rodné město – proti vůli své vrchnosti – a utíká do *Prahy*. V *Praze* dostal někdy kolem roku 1671 místo varhaníka a kapelmistra kolegiálního chrámu sv. Petra a Pavla na *Vyšehradě*. A zde také vydal roku 1693 svoje neznámější dílo „*Capella regia musicalis. Kaple královská zpěvní*“. Ale ani v *Praze* neklidná *Holanova* povaha nevydržela na pevno. Ještě před rokem 1693 navštívil *Itálii*, aby poznal tamní hudbu, po té se někdy koncem devadesátých let uchyluje jako poustevník do poustky na hrad *Valdštejn* v rodném *Turnovsku* a od roku 1704 žije zase v *Rovensku*, zabývá se amatérsky kamenictvím. Zemřel v únoru 1718. Umělecky zabíhal *Holan* do nejrůznějších oborů. Kromě hudby se zabýval i literární tvorbou. Nejde však bezpečně rozlišit, co je ve velké *kancionálové* sbírce „*Capella Regia Musicalis*“, jež představuje sbírku rozličných cizích i vlastních textů, jeho vlastním výtvořem a co je sem převzato. Také se zabýval poezií. Nashromáždil sbírku básní, v níž je i tehdejší duchovní poezie od neznámých autorů.

VALENTIN BERNARD JESTŘÁBSKÝ (*1630 Moravská Ostrava – † 26.12.1719 Veverská Bítýška), jezuitský kněz, kazatel, spisovatel, magistr filosofie a teologie. Studoval v *Hradišti* u jezuitů (u jezuitského kněze Martina Lassoty). V letech 1656 až 1657 studoval rétoriku u jezuitského kněze *Jiřího Krugera*. 1665 – 1667 byl římskokatolickým farářem ve *Střelicích* u *Brna*, 18. března 1667 přešel na faru do *Veverské Bítýšky*, kde působil 53 let jako kněz až do své smrti. Zde napsal většinu svých děl. Ve svém farním okrsku přispěl velikou měrou k upevnění a rozšíření katolické víry na *Moravě*. Ve svém díle se věnoval především homiletice a naučným dílům, často čerpal od jezuitských autorů (např. mezi spisy, z nichž *Jestřábský* čerpal, uvádí také jesuity *Malobitského Domus Aeternitatis*, český *Dialogus S. Gregorii Papae* a *Šimona Lomnického „Pharetra cupidinis, quo ad interpretationem historiae Boëmicæ tantum“*. Spis obsahuje 364 stran), psal latinsky a česky. V latině sepsal dvě knihy kázání pro kněze své diecéze, aby podle nich kázali prostému moravskému lidu na venkově: První z nich se nazývá: „**Opus novum tripartitum concionum moralium... ad captum simplicis populi accommodatarum**“. Je vydáno ve třech foliových dílech (str. 853, 724, 835) v *Brně* u Jana Fr. Svobody roku 1712. Druhou sbírku kázání vydal *Jestřábský* v *Brně* (a *Vídni*) u *Jiřího Lehmana* roku 1717 pod názvem „*Concionator extemporaneus seu doctrina moralis per modum concionum in omnes dominicas et festa totius anni distributa et pro captu simplicis populi compendio, una cum exhortationibus catechisticis, funebribus et nuptialibus conscripta...*“. Tato sbírka je jakýmsi doplňkem první sbírky a obsahuje kázání, která nebyla přijata do oné větší sbírky. Je rozdělena na čtyři části. První díl je věnován *Janu Sarkandrovi ze Skočova*. Latinské sbírky tvoří dohromady římskokatolickou věrouku a komentáře ke všem římskokatolickým svátkům a výročím, aby podle nich mohli všichni věřící vést pobožný život a dosáhli tak spasení. Se sbírkami mu pomáhali olomoučtí kanovníci a kněží.

Jeho české spisy se naopak zaměřovaly na prostý venkovský lid. Velké množství jich vydal anonymně pod označením: „*jeden farář dioecesis Olomucensis, Moravo – Ostravský*“ a rozdával je zdarma. Je pochován před hlavním oltářem kostela *Svatého Jakuba* ve *Veverské Bítýšce*. Zároveň je čestným občanem *Veverské Bítýšky*. Nejobsáhlejším dílem *V.B. Jestřábského* je „**Vidění rozličné sedláčka sprostného**“ (*Opava*, 1719), které je rozděleno do 37 samostatných vidění. Mezi jeho česká díla patří: **Knížka pobožná o svatých anjelích** (*Olomouc*, 1699), **Stellarium novum, tj. knížka pobožná o blahoslavené Panně Marii** (*Olomouc*, 1701), **Kazatel domácí proti sedmi hlavním smrtedlným hříchům** (*Brno*, 1709), **Colloquium parthenium super canticum B. V. Mariae Magnificat, t.j. Rozmlouvání duchovní svatého Josefa s blahoslavenou Pannou Marií na její píseň „Magnificat“ – „Velebí duše má Hospo-**

dina” atd. (Brno, 1710), Colloquium ss. senum super canticum s. Simeonis, t.j. Rozmlouvání duchovní svaté Anny, prorokyně, se svatým Simeonem na svatou píseň jeho: „Nyní propuštíš služebníka svého” atd. (Brno, 1711), Katechismus domácí (Olomouc, 1715). Všechny Jestřábského spisy oslavují či apelují výhradně na spasení skrze římskokatolickou církev a na poslušnost římskokatolických článků víry u prostých lidí zvláště Moravanů.

VAVŘINEC SCHOLTZ (* 5.8.1664 Hlohov – † 10.12.1716 Kutná Hora), jezuitský kněz, autor teologických spisů a ředitel *uhersko-hradištské* koleje v letech 1708 až 1711.

Sami jezuité uvádí na svých stránkách následující seznam spisovatelů, kteří působili v pobělohorské době a kteří byli přímými členy jezuitského řádu: *Antonín Koniáš* (misionář), *Antonín Martinec*, *Bedřich Bridel* (misionář), *Bohuslav Balbín* (misionář), *Bohuslav Boček*, *Daniel Ignác Nitsch*, *Fabián Veselý*, *Felix Kadlinský*, *František Doudlebský*, *František Dubský*, *František Heilmann*, *František Kropf*, *František Muška*, *František Švenda*, *Jakub Beskovský*, *Jan Barner*, *Jan Drachovský* (misionář), *Jan Hubálek*, *Jan Chmela*, *Jan Kleklar* (misionář), *Jan Kořínek*, *Jan Košticius*, *Jan Kroh* (misionář), *Jan Libertin*, *Jan Spěváček*, *Jan Suchius*, *Jan Svoboda*, *Jan Tanner*, *Jan Trutnovský*, *Jiří David*, *Jiří Konstanc* (misionář), *Jiří Plachý*, *Jiří Rektoris*, *Jiří Stengel*, *Josef Hán*, *Josef Laurič*, *Karel Josef Khun*, *Karel Maget*, *Krištof Lupius* (misionář), *Leopold Fabricius*, *Leopold Svojský*, *Matěj Tanner*, *Matěj Václav Štayer* (zakladatel Dědictví sv. Václava), *Matěj Vierius*, *Max Větrovský*, *Ondřej Modestin*, *P. Kotel*, *Stanislav Vydra*, *Tobiáš Arnold*, *Tobiáš Čakrt*, *Tomáš Černožský*, *Václav Jandyt*, *Václav Leonhard*, *Václav Plevňovský*, *Václav Stařimský*, *Vojtěch Chanovský* (misionář), *Vojtěch Martinides* (misionář), *Vojtěch Šebestián Berlička*.

K nejznámějším barokním tvůrcům 17. až 18. století v *Čechách*, na *Moravě* a ve *Slezsku* v oblasti hudby, malířství, stavitelství, sochařství a řezbářství, kteří posloužili jezuitské „*Boží slávě*” a především katolizaci země a kteří byli buď sami členy jezuitského řádu (většinou jako laikové) nebo byli dobrovolnými spolupracovníky, obdivovateli a aktivními sympatizanty jezuitů nebo byli tehdejším jezuitským režimem přinuceni sloužit katolickému systému a katolické vládě, patří například:

HUDEBNÍCI:

Adam Václav Michna z Otradovic (c.v. nahoře u literatury).

Bohuslav Matěj Černožský (* 16.2.1684 Nymburk – † 1.7.1742 Graz, Štýrský Hradec, Rakousko), teolog, minorita od roku 1703, knězem od roku 1708, varhaník v *Assisi*, v *Padově*, v *Praze*, *Horažďovicích*, ofertorium *Quare Domine*, moteto *Laudetur Jesus Christi*, *varhaní fugy*, *Regina Coeli*, *litanie*, *nešpory* a další.

František Václav Míča (* 5.9.1694 Třebíč – † 15.2.1744 Jaroměřice nad Rokytnou), kapelník, skladatel a tenorista na šlechtických rezidencích, zvláště u hraběte *Questenberka*, řídil i psal opery, kantáty, oratoria.

Ignác Plumlovský (*1703 – †1759), jezuitský kněz, napsal mnoho lidových zpěvoher, tzv *pargamoték*, např. *Copak to ale za mozeka hraje?* a scénickou hanáckou operu *Landembork* z období prusko – rakouských válek, která má celý název: *Kterak Landembork od Prahe z*

Království českého ani nepškna, lotr, zbohem hébal. Jeho hanácká opera se např. hrála v září 2004 v jezuitském konviktu v Olomouci.

Josef Ferdinand Norbert Seger (*1716 – †1782), 41 let působil v kostele *Panny Marie před Týnem* v Praze. Skládal hlavně pastorální toccaty, fugy (např. *Když Prušáci Prahu bombardovali roku 1757* nebo *Imitatio super Alleluja paschale*, které se hrají dodnes) a varhaní skladby pro kostely, chrámy a pro římskokatolické slavnosti, výročí a svátky. Jeho žáky byli například: **Karel Kopřiva**, **Jan Evangelista Koželuh**, **Josef Mysliveček**, **Jan Jakub Ryba**, **Jan Hugo Voříšek** a mnozí další.

Jan Dismas Zelenka (*1679 Louňovice pod Blaníkem – † 23.12.1745 Drážďany), vystudoval jezuitské gymnázium a pak *Klementinum* v Praze, ve službách hraběte *Hartiga*, v roce 1710 nebo 1711 odešel do *Drážďan* v protestantském *Sasku*, kde udržoval styky i s českou evangelickou obcí. Tvorba: *katolická chrámová hudba, skladby pro pražské jezuity* /např. *hudba ke korunovaci císaře Karla VI.*/, *mše, rekviem, žalmy, Magnificat, hymny, antifony, litanie, Te Deum, lamentace, responsoria, Miserere, kantáty, oratoria pro Svatý týden, Symfonie, Overture, trisonáty* a další.

Jan Václav Antonín Stamic (* 19.6.1717 Havlíčkův Brod – † 27.3.1757 Mannheim), slovinský původ, hudební vzdělání získal na jezuitském gymnáziu v *Jihlavě* a v *Praze*, *dvorní kapelník, koncertní mistr a skladatel duchovní hudby.*

Kapela olomouckého biskupa Karla Lichtenštejna Kastelkorna (ve funkci 1664 – 1695) a **kapela kardinála Wolfganga Schrattenbacha** (ve funkci 1711 – 1738) působící v *Olomouci* a v *Kroměříži*.

Pavel Josef Vejvanovský (*1633 nebo 1640 Hukvaldy nebo Hlučín – † 22.6.1693 Kroměříž), vystudoval u jezuitů v *Opavě* a ve *Vídni*, *působil ve službách olomouckého biskupa K. Lichtenštejna v Kroměříži*, od roku 1670 byl *polním trubáčem a ředitelem kůru u sv. Mořice v Kroměříži*, psal *chrámové skladby, sonety, mše, nešpory, litanie* a další, jeho skladatelská pozůstalost je v arcibiskupském archivu v *Kroměříži*. Je po něm pojmenována kroměřížská konzervatoř.

Šimon Brixí (* 28.10.1693 Vlkava u Nymburka – † 27.10.1735 Praha), od roku 1727 ředitel kůru u sv. Martina ve zdi v *Praze*, otec *Františka Xavera Brixiho* – pozdějšího ředitele kůru sv. *Víta*, autor chrámové hudby: *Te Deum, Salve Regina, Magnificat*; komponoval i na české texty: *Vesele zpívejme, ofertorium O Janu Nepomuckém, moteto Slyš pak ty, národe.*

Václav Karel Holan Rovenský (c.v. nahoře u literatury).

SOCHAŘI a ŘEZBÁŘI:

Ferdinand Maxmilián Brokof (* 12.9.1688 Červený Hrádek u Chomutova – † 8.3.1731 Praha), německý původ, *sochy pro Karlův most – socha Jana Nepomuckého, sousoší sv. Barbory, Markéty a Alžběty 1707, sv. Kajetán 1709, sv. František Borgiáš 1710, sousoší sv. Ignáce a Františka Xaverského pro jezuitu 1711, sousoší sv. Jana z Mathy a sv. Ivana a Felixe z Valois oslavující zakladatele katolického řádu trinitářů 1714, dále oltáře, náhrobky, sochy a sousoší v kostelích, morová sousoší a sloupy v Praze a na českém venkově, mariánský sloup na Hradčanském náměstí od roku 1726.*

František Preiss (cca 1660 Praha – † 1.8.1712 Praha), počátky jeho školení a umělecké dráhy jsou nejasné. Pravděpodobně se školil nejdříve u olomouckého sochaře **Františka Leblaose** a poté pracoval u pražského sochaře **Jeronýma Kohla** (tvůrce kašny na II. nádvoří pražského hradu a žáka **Heidelberga**) s nímž ho spojovalo celoživotní přátelství. Hlavně řezbář, *sochy svatých a světců, andělů, Krista, biblických postav, výzdoba sochami v kláštorech, kostelích, kolejích, oltářů*, jeho řezbářský sochařský materiál většinou imituje kámen nebo

mramor, sochy českých patronů z chrámu sv. Víta 1696, výzdoba tří velkých oltářů v kostele sv. Mikuláše v Lounech, výzdoba hlavního oltáře v Doksanech 1703 a další.

Ignác František Platzer (* 6.6.1717 Plzeň – † 27.8.1787 Praha), syn plzeňského řezbáře a kameníka **Jana Platzera**, vyučil se ve Vídni, *kostelní dřevořezba, kostelní i volná plastika, sochařské výzdoby chrámů, kenotav sv. Jana Nepomuckého a sv. Víta na pražském hradě, sochařské výzdoby zámeckých a klášterních parků.*

Jan Bendl (* před 1570, Ölksten, Německo – † před 1652 Praha, otec J.J. Bendla, u nás hlavně výzdoba jihočeských kostelů pro Rožmberky a Pány z Hradce.

Jan Brokof (*1652 Spišská Sobota, Slovensko – † 28.12.1718 Praha, německý původ, otec **F.M.** a **M.J. Brokofa**, výzdoba kostelů v západních a severozápadních Čechách, socha sv. Jana Nepomuckého na Karlově Mostě 1682, série soch antických božstev na atice Toskánského paláce 1693, piety pro Karlův most 1696, socha Panny Marie v Broumově 1706, výzdoba kostelů i na venkově.

Jan Jiří Bendl (*1620 – †1680), jihoněmecký původ, tvůrce *Mariánského sloupu* v Praze [zničen 1918], výzdoba jezuitských kostelů a kolejí – např. sochy na průčelí a v interiéru sv. Salvatora pražského Klementina z roku 1659.

Jan Kammereita st., olomoucký sochař, žák **Jana Jiřího Lehnera**.

Jan Jiří Lehner, bydlel v Opavě, např. výzdoba zahrady zámecké rezidence ve Velkých Losinách ve třicátých letech 18. století.

J. Pacák

Jan Schubert, Slezsko, jeho výtvarný styl a ikonografická schémata vždy úzce souvisela s katolickou protireformací neboli s tzv. „*katolickým osvícenectvím*“. Např. křtitelnice osázené sousošími nebo výzdoba pokojů zámecké rezidence ve *Slezských Rudolticích* v šedesátých letech 18. století s ikonografickou koncepcí se silnou vazbou na „*ideje osvícenství*“.

Jiří Antonín Heinz (také **Georg Anton Heinz**) (*1698 Svitavy – † 22.5.1759 Znojmo), dominikán, řeholní slib složil 23. prosince 1755 v 57 letech a přijal řeholní jméno *Klaudius*. Také nazýván *olomouckým sochařem*. Vytvořil např. sousoší sv. Jana Nepomuckého na *Svatém Kopečku* u Olomouce z třicátých let 18. století, je autorem sochy sv. Jana Sarkandra na *Brněnské ulici* ve *Svitavách*, některých barokních betlémů (jeden je v majetku vídeňského muzea lidového umění) a se sochařem **Severínem Tichlerem** vytvořil v *Uničově* roku 1743 mariánský sloup. Roku 1748 se přestěhoval do *Znojma*, kde vytvořil řadu soch zobrazující hlavně svaté či blahoslavené (*Florián, Hypolitus, Markéta, Kateřina, Jindřich Suso, Růžena z Limy, Ludmila, Václav, Karel Boromejský, Roch* a další). Je pohřben ve *znojmském* dominikánském kostele *Nalezení svatého kříže* v kryptě pod hlavním oltářem.

M.V. Jäckel

Matyáš Bernard Braun (* 25.2.1684, Sautens u Insbruku, Oetz, Rakousko – † 15.2.1738 Praha), mimo jiné i výzdoby jezuitských kostelů /*plastiky, sochy, zpodobnění, oltáře aj.*/ – např. kostel sv. Klimenta v *Klementinu* 1714 – 1721, *Karlova mostu* – *Vidění sv. Luitgardy* a *Černínského paláce* na *Hradčanech*, pro kostely vytvářel nejen sochy, ale i oltáře, vytvářel pomníky a náhrobky, plastiky betlém v lese u *Kuksu*.

Michal Josef Brokof (* 28.4.1686 Klášterec nad Ohří u Chomutova – † 8.9.1721 Praha), německý původ, soubory sousoší i jednotlivé sochy – *Křest Kristův* pro *Karlův most* 1706, *Herkules* 1710 – 1720 *Kolowratům*, *Panna Marie* v *Polici nad Metují* 1707, sochy českých patronů v *Děčíně*, sv. *Václav* a *Jan Nepomucký* v *Rožďalově* 1710 – 1720 a další.

Ondřej Schweigl, Slezsko, jeho výtvarný styl a ikonografická schémata vždy úzce souvisela s katolickou protireformací neboli s tzv. „*katolickým osvícenectvím*“. Snaha reprezentovat se jako stoupenec papežské moci a tradiční katolické věrouky v jejím konfliktu s osvícenstvím. Dokládají to např. reliéfy na řečništi kazatelen v *Javorníku* a *Vidnavě*, na nichž je zobrazení

chrámu sv. Petra v Římě nebo kazatelna se stejným motivem u cisterciáček v Předklášteří u Tišnova, k níž se dochovala i sochařova přípravná kresba.

Ondřej Zahner, olomoucký sochař.

Sebald Kappler, např. sochy sv. Jana Nepomuckého.

Severin Tischler, Moravská Třebová.

Václav Heinsch, vytvořil např. mariánský sloup v Jindřichově ve Slezsku (1757).

ARCHITEKTI a STAVITELÉ:

A. Haffenecker

Carlo Lurago, stavěl ve 30 – 60. letech 17. století, projektant zvláště jezuitských kostelů, kolejí a rezidencí, jeho synové /1. až 2. polovina 18. století/ rovněž stavitelé převážně jezuitských rezidencí, po zákazu jezuitů staví augustiánům a benediktinům.

Francesco Carrati (*1620 Bissone, Švýcarsko – †1677 Praha), Ital, šlechtické a hlavně církevní zakázky, Černínský palác, kostely, zámky.

František Maxmilián Kaňka (* 9.8.1674 Praha – † 14.7.1766 Praha), císařský architekt, architekt šlechtického rodu Černínů z Chudenic, dostavba jezuitského Klementina, kostel sv. Klimenta, Zrcadlová kaple v Klementinu, výzdoba východního průčelí v Klementinu, přístavba Karolina, kostel Panny Marie na Karlově, baldachýnový oltář v Černínské kapli chrámu sv. Víta, kostel sv. Kateřiny, Pomník Karlu VI. v Mladé Boleslavi pro Šporka a další.

Humprecht Jan Černín Z Chudenic (*1628 Chustnice na Táborsku – †1682 Praha), syn Jana Černína z Chudenic a Zuzany roz. z Harasova, vystudoval u jezuitů na Novém Městě pražském, načež roku 1645 nastoupil po způsobu tehdejší šlechtické mládeže cestu do západoevropských zemí: Itálie, Francie, Nizozemí, aby tam doplnil svoje vzdělání. Ctižádost, která se u něho projevovala už v dětských letech, ho při tom přivedla k plánu, ucházet se o vysokou církevní kariéru, nejlépe kardinálský klobouk. Z tohoto plánu, kterému měla sloužit nová cesta do Itálie (1648 – 1650), sice sešlo, ale Humprecht Jan, zdědiv obrovský černínský fideikomis, zřízený jeho prastrýcem Heřmanem, se mohl aspoň s nadějí pokusit o úspěch na vídeňském dvoře. To se mu podařilo a dokonce si získal značnou důvěru arcivévody a pozdějšího císaře Leopolda. Díky tomu se stále více dostával do popředí vídeňského dvora. Roku 1660 byl pověřen důležitou diplomatickou misí do Benátské republiky. V tomto poslání setrval až do roku 1663. Ale intriky dvorních soupeřů nakonec podlomily i tuto diplomatickou misi. Černín se pak věnoval spíše správě svých obrovských statků a svým mecenášským zálibám, které ho v dějinách českého barokního výtvarnictví a výtvarné středoevropské kultury zapsaly jako stavebníka známého Černínského paláce v Praze, Humprechtu u Sobotky a jiných staveb jako i shromažďovatele veliké obrazové galerie. Na veřejnost vystupoval již jen ve významnějších událostech a nebo působil jen jako zprostředkovatel mezi vídeňskou vládou a českou sněmovní společností.

J.J. Wirch

Jan Blažej G. Santini-Aüchel (Aichl) (* 4.2.1677 Praha – † 7.12.1723 Praha), italský původ, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře ve Žďáru nad Sázavou, kostely, zámky, paláce, kláštery (např. i přestavba benediktinského v Kladrubech 1712 – 1726), klášterní koleje, kaple, aj. – celkem více než 100 staveb, údajně prý sympatizoval i s protestanty.

Jean B. Mathey, zámek v Praze – Troji, arcibiskupský palác, kostel křížovníků.

Kilián Ignác Dienzenhofer (* 1.9.1689 Praha – † 18.12.1751 Praha), jezuitské gymnázium, filosofie a matematika v Klementinu, hlavní představitel barokního stavitelství, stavěl letohrádky, kostely, kláštery, menší kostely, kaple, semináře, ambity, probošství, portály, poutní kostely, invalidovny, špitály, prováděl i barokizaci dřívějších staveb, více jak 100 barokních církevních staveb – nejvíce pro jezuitu, částečně i pro benediktiny a pro další řády.

Kryštof Dienzenhofer (* 7.7.1655 Guggenberg /Guggerhof/, Německo – † 10.6.1722 /jiní: 20.6.1722/ Praha), potomek stavitelské rodiny z *Alp, kláštery, zámky, kostely, lorety, kaple a poutní kostely pro jezuitu, benediktiny, paulány a klarisky.*

M. Canevalle (* 28.9.1652 Lanzo, Itálie – † 11.12.1711 Praha), italský původ, zaměstnán ve šlechtických službách pro *Ditrichštejn, Valdštejn, Pachtu a Gallasy; zámek v Duchcově 1698, kostel sv. Voršily na Novém Městě v Praze 1699 – 1704, zámek v Mnichově Hradišti 1697 – 1703, dřívější ústav šlechtičen na Novém Městě v Praze 1706 – 1709, kostel Navštívení Panny Marie v Petrovicích od 1710.*

Pavel Ignác Bayer (*cca 1656 Jihlava – † 21.12.1733 Praha), stavěl nejvíce pro jezuitský řád – např. pro jezuitu v Praze, Luži, v Hradci Králové a na Svaté Hoře u Příbrami, v Břevnově a Broumově pro benediktiny, v Sedlci pro cisterciány, stavitel rodu Schwarzenbergů, poutní kostel Panny Marie na Chlumku u Luže 1690 – 1696, věž při kostele sv. Ignáce v Praze 1697 – 1699, kostel sv. Karla Boromejského /dnes sv. Cyrila a Metoděje/ na Novém Městě pražském 1730 – 1733 dokončený **Kiliánem Ignácem Dienzenhoferem**... a dalších cca 100 staveb.

MALÍŘI:

Eckstein, Brno

Handke, Brno

Ignác Raab (* 5.9.1715 Nechanice – † 21.1.1787 Velehrad), žák **Jana Jiřího** majora v Jičíně, autor mnoha set obrazů ve službách jezuitského řádu, autor fresek v cisterciánském klášteře na Velehrad.

J.B. Kohl – Severa

J.K. Liška

Josef Matyáš Lassler, např. malířská výzdoba knihovny minoritů v Opavě z roku 1738, jejichž opavský konvent se stal v 18. století důležitým centrem katolické propagandy ve Slezsku.

J.O. Mayer

Karel Šotnovský ze Závořic Škréta (Scretta) (*1610 Praha – † 29.7.1674), protestant, po roku 1620 utečenec do saského Frieberku, odtud šel cca roku 1630 na zkušenou do Itálie, pak roku 1635 zpět do Saska k matce a nakonec roku 1638 do Prahy, kde se vzdal své protestantské víry svých předků a konvertoval ke katolicismu, později už byl přesvědčeným katolíkem, *cyklus 32 obrazů Život a smrt sv. Václava 1641 – 1643 (zachovalo se jen osm), monumentální náboženské obrazy do kostelů, portréty českých katolických šlechtických vládců, rytina mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze jako duchovního středu Evropy (1661), celkem 177 obrovských obrazů, veliké množství kreseb, rytin a knižních ilustrací.*

M.L.L. Willman

Petr Jan Brandl (Křtěn 24.10.1668 – † 24.9.1735 Kutná Hora), jezuitské gymnázium, pracoval pro *Valdštejna*, od roku 1697 dvorní malíř *Šternberků*, 2 roky maluje pro *Černína*, několik let také pro *Šporka*, dále pro karmelitány, benediktiny, jezuitu /malby v kostele sv. Klimenta/, *výzdoba kostela ve slezském Křesoboru, oltářní a nástěnné obrazy a vyprávěcí soubory obrazů do kostelů hlavně s biblickou tematikou*, hodně také maloval *podobizny svatých a portrétoval tehdejší vládnoucí šlechtu*, zanechal více než 60 potvrzených obrazů a mnoho studií, náčrtů a kreseb.

O.F. Quittainer

Václav Vavřinec Reiner (* 8.8.1689 Praha – † 9.10.1743 Praha), *freskové malby v Černínském paláci v Praze, výzdoba kostela sv. Jiljí na Starém Městě, nástěnné a nástropní freskové*

malby v mnoha kostelích Prahy, v rakouském Gamingu a v polské Vratislavi a zámcích (Duchcov), oltářní obrazy, kresby, mapy.

Tito všichni umělci a mnoho dalších stavěli „barokní nádheru“ vzhůru do nebe a přispěli k „barokní kráse a k baroknímu umění“, při níž se člověku „tají dech a cítí, jak se noří do hlubin nedávného věku umělecké excitace, kde se ukrývá skutečná brána do nebe, jíž může – při pohledu na barokní umění, na barokní chrámy, sochy a obrazy – vnímat velkolepost a mohutnost toho všeho a pak projít tou bránou a dosáhnout tak vyššího stavu bytí.“ jak prohlásil nedávno jakýsi katolický umělec v rozhlase (**Č.R., podzim, 2005**).

Ano, lidé vnímají z barokní doby jen a jen onu pověstnou barokní krásu a barokní umění a zapomínají, že tato barokní kýčovitá, nabubřelá scenerie ve skutečnosti zastírá a ukrývá nesmírné a dlouhodobé utrpení mnoha set tisíců prostých obyvatel našeho tehdejšího státu v protireformačním, pobělohorském období. Jsouce dnes jezuity dobře demagogicky zpracováni a oblafnuti, vnímají lidé již jen slupku, jen ten formální, vizuální vnějšek „ale klady barokní doby měly svůj rub, své omezení, dané násilnou rekatolizací a nevolnictvím, jež především určovaly její povahu a vyjadřovaly »ducha doby«. A pro mnohé, pro valnou část lidových vrstev tento rub a omezení byly určující, takže klady doby ztrácely smysl, nemohly pro ně mít prostě pochopení – i odtud odmítavý postoj k baroku. Bylo-li baroko mj. založeno na kontrastech, v českých zemích v jeho době ostře vystupoval protiklad mezi okázalou, až přebujelou, nádherou některých děl barokního umění – staveb světského i církevního panstva s bohatou obrazovou i sochařskou výzdobou na jedné straně a nesmírnou hmotnou bídou, v níž žily na druhé straně lidové vrstvy, i protiklad mezi projevy triumfu vítězné církevní reakce a morální bídou, zaostalostí lidu i pronásledování těch, kdož tuto bídu a zaostalost překonávali a snažili se žít podle svého rozumu a svědomí.

»Tváří v tvář baroknímu kostelu se lidská mysl bezděky upíná k vyšším hodnotám, prohlubuje se v ní úcta k harmonii všehomíra, posiluje se jeho mravní cítění,« zdůrazňuje Václav Havel. (Jedna etapa končí. Lidové noviny 15.3.1995). Jenže v českých podmínkách soudná lidská mysl tváří v tvář baroknímu kostelu nemůže neupnout zřetel především k pozemským hodnotám a opomíjet rub barokní nádhery. »Praha barokní ztělesňuje novou lásku ke skutečnosti a vládu nad ní, zosobňuje hierarchii nové společnosti, která se skládá ze světských vladařů nad životy a statky poddaných a církevních vladařů nad dušemi věřících, hlásá svými stavbami a písni svých zvonů krvavou slávu arcibiskupského a kněžského imperialismu,« praví o tom Arne Novák. »Krev a slzy namíchaný jsou do malty, která spájí kameny v smělych klenbách jezuitských chrámů a šlechtických paláců, karyatidy nesoucí na krásně ohnutých plecích tíhu portálů a vzlet balkonů mají mimoděk vepsanu v rysích bolesti poddaného lidu, jehož práce a poslušnost hradí výlohy panského lesku, ano, odvážil bych se říci, že do základů velkoryse barokní Prahy zalděn byl osud celého pokořeného národa: chápeme již, proč se na nás barokový genius loci dívá maskou tragickou? Osloví-li nás, nepromluví dojísta v naší mateřštině. Nejen architektoničtí tvůrci barokní Prahy, ale i její urození vládcí a zakladatelé byli buď cizinci neb alespoň vychovanci zahraniční kultury.« (Novák, A.: Praha barokní, 1915, str. 13).

A podobně Josef Pekař: »Na Bílé hoře nezdvítězila kultura vyšší. A jakkoli vysoko potom vznesly se kupole barokních kostelů a honosné fronty barokních paláců v pokatoličtění Praze, vítězný postoj jejich nemohl nikdy zaplatiti památku slz a krve, jimiž v létech hrůzy naplnil brutální vítěz znásilněnou zemi ... Tak v době, kdy úřední akta katastrální plna jsou smutných dokladů o nesmírné bídě malého člověka, prchajícího pro nevýnosnost gruntu i těžké kontribuce od svého statečku, rostou v Praze (i na venkově) nádherné stavby paláců šlech-

tických, kostelů a rezidencí klášterních, skvělá Praha barokní zvedá k nebi své vítězné kopule, své monumentální rozkošné stavby chrámové – zde plesá, triumfuje a děkuje nebesům v radostně vzrušeném postoji nové Čechie, Čechie několika tisíc, či spíše set osob, jejíž moc a lesk vyrůstá z ruiny statisíců.» (Pekař, J.: Bílá hora, str. 46 – 47, 101). I bylo baroko někdy navrch huj a vespod fuj." (J. Fiala: Hrozné do-by..., str. 136 – 137).

13.55 Bohuslav Alois Balbín

Díky jezuitské propagandě v současném 20. a 21. století je ovšem řazen k nejznámějším českým jezuitským literátům, kteří působili a psali v barokní době (a s nímž se rád dnes chlubí), jezuitský kněz **BOHUSLAV ALOIS BALBÍN** (* 3.12.1621 Hradec Králové – † 27/nebo 29/.11.1688 Praha, klementinská kolej), básník, dramatik, teoretik literatury, rétoriky a dramatu, pedagog, „horlivý zastánce českého národa“ a „pěstitel českých dějin a jazyka českého“ avšak ne proto, že byl jezuita, ale i přesto, že byl jezuitou, nižší šlechtic, literární „rebel“ a provokatér tehdejší jezuitské a církevní cenzury, neboť ve svých vlasteneckých představách vycházel nikoli z knih *Ignáce z Loyoly*, ale především z díla *Jana Amosa Komenského*, *Pavla Stránského* a dalších českých a moravských protestantů. Do svých sedmi let už přečetl asi čtyřikrát kroniku *Václava Hájka z Libočan* a přesto, že se ztotožnil s jezuitskou rekatolizací, mysticismem, barokní zbožností plnou fanatické jezuitské pověřenosti a nesnášenlivosti k husitům a jejich pokračovatelům a záměrné likvidace dějinných souvislostí, neuznával názor, že české země jsou od nepaměti součástí *Německa* a veřejně zastával své přesvědčení (dokládaje to historickými fakty a argumenty z kronik a z archivních materiálů), že hodnost a funkce českého krále je výhradně záležitostí zákonné volby od českých pánů a rytířů (šlechticů) a nikoli nezákonného automatického dosazování panovníků ze strany habsburského rodu a římské stolice. Téměř všechny jeho spisy, knihy, kázání, pojednání a historické studie jsou napsány v latině.

Narodil se v protestantsko – katolické rodině nepříliš zámožného měšťana ze zchudlého českého šlechtického a rytířského rodu a správce pardubického panství *Lukáše Škornice Balbína z Vorličné*, který byl svým vyznáním utrakvista. *Balbínovi* předci pocházeli ze šlechtické rodiny, jejíž příslušníci se v 16. století stali měšťany v *Hradci*. Už jeho předkové měli básnické nadání. *Balbín* byl kmotřencem *Albrechta z Valdštejna* (1583 – 1634), jeho děd *Jiří* byl primátorem *Hradce Králové* a otec *Lukáš* purkrabím v *Pardubicích*.

Zdalo se, že je osud příhodnou konfigurací příbuzných křehkému *Balbínovi* plně nakloněn. Avšak otec dva měsíce po narození svého syna zcela náhle ve věku 37 let zemřel. Tím rodina ztratila své hlavní příjmy a *Balbínova* matka byla nucena prodat svůj dům v *Hradci Králové* za 300 zlatých jezuitům. Nepříliš tělesně zdravého a tedy neustále nemocného chlapce se i s matkou, která byla přísnou katoličkou, ujal rodný přítel *Otta z Opprsdorfu* a přijala jeho pohostinství na zámku v *Častolovicích*, které se staly později i místem pobytu *Josefa Dobrovského* a *Františka Palackého*. Zde bylo o *Balbína* dobře postaráno. Doprovázel svého dobrodince na lov a byl vychován jako řádný císaři loajální katolík. Kdyby zůstala matka s *Balbínem* sama, pravděpodobně by to pro *Balbína* znamenalo smrt, neboť současně s odchodem jeho otce přišla velká rána na česká města v podobě rozhodnutí císaře *Ferdinanda II.*, který z nerozváženosti v únoru roku 1622 pronajal české mincovnictví skupině šlechticů pohybujiících se okolo *Albrechta z Valdštejna*, *Karla z Lichtenštejna*, holandského bankéře *de Wittemu* a *Židu Bassevimu* a tito pánové po krátké době svým hospodařením do vlastní kapsy přivedli stát ke státnímu bankrotu. *Otto z Opprsdorfu* byl po *Bílé hoře* rekatolizačním komisařem na *Hradecku* a měl proto také ty nejtěsnější styky s jezuitou, s nimiž vycházel velmi do-

bře. Dokonce roku 1625 povolal do častolovického kostela jezuitské misionáře. *Balbín* tak mládí prožil v klidu a zaopatřenosti na zámku v *Častolovicích* a v horlivém katolickém a pověrečném prostředí se silným *mariánským kultem* a *kultem svatých* a v přísném *protireformačním duchu* se pomalu připravoval na svoji celoživotní pouť. Matka ho ještě jako mimino *zasvětila Panně Marii*. Později s *ním* jezdila po Mariánských poutních místech (*Stará Boleslav, Svatá hora u Příbrami*) a v dospělejším věku jej ve *Staré Boleslavi* opět *zasvětila* a *navždy odevzdala Panně Marii*. V té době se také *Balbínovi* jako chlapci dostala do rukou *Kronika česká Václava Hájka z Libočan*, která v *Balbínovi* podnítila jeho sklon k historickému romantismu. Později jako dějepisec z ní *Balbín* čerpal pro svá díla mnohé informace.

Jako devítiletý mladík studoval *Balbín* napřed u benediktinů v *Broumově*, kde se seznámil i s budoucím pražským arcibiskupem *Ferdinandem Matoušem Sobkem z Bílenberka*. Odtud v deseti letech (1632) přestoupil do jezuitské latinské školy – napřed v *Jičíně*, kde kolej založil *Balbínův* kmotr, *Albrecht z Valdštejna*, pak v *Praze* a nakonec v *Olomouci*, kde studoval poslední dvě z tzv. latinských škol. Sem byl také na druhý rok povolán do funkce duchovního představeného olomouckého semináře polský jezuita litevského původu *Mikuláš Łęczycki (Lancicius)*. Ten také *Balbína* získal pro jeho vstřícnost a náklonnost k jezuitskému řádu. Stal se jeho učitelem a zároveň zpovědníkem a snažil se mladému *Balbínovi* vnutit zásadu pokory a sebezapření, což byly spolu s bezpodmínečnou poslušností, sebeodříkáním a houževnatostí hlavní pilíře jezuitské řehole. Vlivem *Mikuláše Łęczyckého* nakonec vstoupil *B.A. Balbín* v 15 letech, tedy roku 1636 do jezuitského řádu (někteří píší dokonce již ve 14 letech). Mezi *Balbínem* a *Lanciciem* se později rozvinulo přátelství a to do té míry, že na konci své životní poutě věnuje *Balbín* jeden ze svých posledních spisů právě tomuto jezuitovi, když píše dílko: „**Vita venerabilis Patris Nicolai Lancicii**“ (*Praha*, 1690), jež je v podstatě i závěrečným přehlednutím vlastního autorova života v souvislosti s nástinem díla jeho litevského učitele.

Ale vraťme se zpět na počátek *Balbínových* životních osudů. Napřed byl jako novic v brněnské jezuitské koleji dva roky (1636 – 1638), kam byl poslán *Łęczyckým* a tam také složil roku 1638 i řeholní sliby. *Balbínův* dvouletý pobyt v *Brně* na koleji spadl částečně do prvního rektorátu jezuitského kněze *Martina ze Středy* (*1587 Glivice – †1649 Brno), dříve, než se stal v roce 1637 provinciálem celé české řádové provincie. Osoba kněze *Martina ze Středy* (dnes zkráceně *Martin Středa*), který se účastnil roku 1645 obrany *Brna* proti *Švédům* (vítězství *Brňanů* 15. srpna 1645), znamenala *Balbína* rovněž na celý život. Spolu s jezuitským knězem *Schwertferem* mu pak věnoval práci „**Vita reverendissimi Martini Stredonii Societatis Jesu**“ (*Praha*, 1673).

Po řeholních slibech byl pak vyslán do *Kladska* studovat humanitní obor. Po skončení byl řádem roku 1639 vyslán do *Prahy*, aby zde studoval filozofii v pražské jezuitské koleji *Klementinum*. Studium ukončil doktorátem a získal diplom magistra filozofie. V létě roku 1642 doprovázel na vizitačních cestách po českých zemích španělského neoscholastika, jezuitu *Rodriga de Arriagu* (jiní: *Roderica de Arriagu* nebo zkráceně *Rodrigo Arriagu*) (*1592 – †1667), který byl zároveň matematikem a logikem a přišel před tím vyučovat do *Prahy* teologii. K jeho žákům patřil právě i *Balbín*. Filozofickou průpravu získal *Rodrigo de Arriaga* u předchozích představitelů jezuitské filozofie (*Hurtad de Mendoda, F. de Suarez* ad.) a na pražskou univerzitu, kde pak působil jako profesor a zároveň děkan teologické fakulty a prefekt generálních studií, přišel již roku 1625 ze *Španělska*. V *Praze* pak sepsal svá hlavní díla: *Kurzy (Cursus)*, systematické učebnice filozofie a teologie: osmisvazkový *Cursus Theologicus (Disputationes theologicae 1, Antverpiae 1643)* a *Cursus philosophiae* (Antverpiae 1632). Jeho kontakt s *Balbínem* nakonec vyústil do hlubokého přátelství.

V letech 1642 až 1645 vyučoval *Balbín* na jezuitských řádových školách v Praze a v Třeboni. Od roku 1646 do roku 1650 studoval v Praze teologii. V roce 1648, tedy ve 27 letech (mnozí však píší až v roce 1649 po obraně Prahy proti Švédům) byl *Balbín* vysvěcen na kněze a pověřen protireformační misí v rodném Hradci. V každém případě se roku 1648 zúčastnil obrany Prahy proti Švédům a v tomtéž roce se při této obraně Prahy seznámil s Karlem Škrétou, který na památku bojů vytvořil *Theatrum europaeum*.

Svou první básnickou sbírku napsal *Balbín* již v roce 1647 a to v latině pod názvem: „**Legatio Apollinis coelestis**“. Má hymnický ráz a obráží jeho plné misijní nadšení a elán, s nímž se vrhá do života. Jak se zdá, *Balbín* si v ní přál dosáhnout slávy, která tehdy v české provincii Tovaryšstva byla nejpřednější – slávy úspěšného misionáře. Proto se po vysvěcení na kněze odebral nejprve do východních Čech do rodného Hradce a pak do jiných krajů, aby tu podle příkazu spolupůsobil na rekato-lizačním řádovém díle. Ale jako misionář se *Balbín*, hlavně pro nedostatek kazatel-ského umění, valně neosvědčil a musel se proto vrátit zpět k učitelské činnosti. Zklamání z misijních neúspěchů a jistou zahořklost v *Balbínově* srdci vyjadřuje jeho druhá básnická sbírka v latině „**Examen melissaeum**“.

Na všech místech, kde se zdržoval jako misionář nebo učitel, studoval hlavně pamětihodnosti, navštěvoval archivy a knihovny, odkud sbíral cenné materiály jako staré české knihy, listiny a jiné písemné památky, které se později staly základem pro jeho pozdější historiofaktografickou literární práci dokumentující historii českých zemí. Nicméně i přes svoji zálibu v historii byl *Balbín* po celý život „jedním z početné armády jezuitů, kteří usilovně vymítali zbytky husitských protestantských tradic“ (**Kolektiv: Galerie géniů anebo kdo byl kdo, Albatros, Praha, 2004, ISBN 80-00-01298-7, str. 12**).

V roce 1653 byl vyslán řádem opět vyučovat. V tomto roce také uvedli jezuité v Brně jeho jezuitskou divadelní hru. V letech 1653 – 1654 působil a vyučoval na jezuitské koleji a gymnáziu v Kladsku a od roku 1654 až do roku 1661 působil na-před Praze v Klementinu a pak na jezuitských kolejích v Českém Krumlově, Brně, v Jičíně a nejdéle v Jindřichově Hradci (celý rok 1658/1659). V průběhu let se *Balbín* přátelil s filosofem, matematikem a lékařem Markem Marcim z Kronlandu a novoka-lišnickým (novoutrakvistickým) myslitelem Pavlem Stránským. Přátelské styky udr-žoval i s „Lomikarem“ – Wolfem Maxmiliánem Lamingem z Lamingenu. V Jindři-chově Hradci také psal divadelní hry a organizoval představení. Byl ředitelem mari-ánské kongregace. Už v této době se intenzivně věnoval vědecké a především lite-rárněhistorické práci. V té době sepsal v latině na rozkaz svých představených tři hagiografická pojednání o mariánských poutních místech Čech, Moravy a Slezska: „**Diva Vartensis...**“, „**Diva Turzanensis...**“ a „**Diva Montis Sancti...**“.

Napřed napsal historii poutního místa Varty nedaleko jeho působiště Kladska a Slezska: „**Diva Wartensis seu origines et miracula Magnae Dei hominumque Matris Mariae, quae a tot retro saeculis Wartae in limitibus Silesiae comita-tusque Glacensis magna populorum frequentia colitur**“ – zkráceně „**O Panně Marii z Warty**“.

O něco později napsal historii zázračného mariánského obrazu blízko jeho druhé-ho působiště Brna a poutního místa Moravy „**Diva Turzanensis. Seu Historia Ori-ginis et Miraculorum Magnae Dei Hominumque Matris Mariae...**“ – „**Nebeská tuřanská (Matka) neboli Historie původu a zázraku Velké Božské a Lidské Matky Marie, jejíž ctihodná socha poblíž Brna poukázáním nebeského světla byla v trní nalezena, velké úctě lidu se těší, nyní poprvé od ctihodného otce Bohuslava Balbína z jezuitského řádu se schválením nadřízených popsána, v Olomouci v r. 1658 písmeny Víta Jindřicha Ettela vytištěná**“, zkráceně „**O Panně Marii v Tuřanech u Brna**“ (264 stran, schváleno představeným jezuitského řádu v Brně dne 10. dubna 1658 a někdejším provinciálem jezuitského řádu české provincie Jindřichem

Lampartnerem, vytištěno téhož roku v Olomouci a věnováno pasovskému, štrasburskému, olomouckému a vratislavskému biskupovi, velmistrovi řádu německých rytířů, synovi *Ferdinanda II. Leopoldu Vilému Habsburskému*). Tento olomoucký biskup byl v roce 1657, tedy rok před vydáním díla „**Diva Turzanesis...**“ i mezi kandidáty na císařský římsko – německý trůn. Uvedená *Balbínova* dedikace svědčí nejen o mladistvé autorově oddanosti panovnickému rodu, kterou však v „**Epítome...**“ později zpochybnil tím, že psal o volitelnosti české koruny od dob *Jana Lucemburského*, což mu způsobilo potíže s cenzurou. Dílo je orientováno na moravské pobělohorské poměry a hned v úvodu svého věnování *Balbín* konstatuje, že to byl *Leopold Vilém*, kníže a biskup olomoucký, kdo jmenoval někdejšího tuřanského faráře *Matyáše Petráše* v roce 1642 „*právě pro jeho zásluhy o tuřanskou mariánskou svatyni brněnským kapitulním kanovníkem; současně jej pověřil i stálým dohledem nad tamní mariánskou soškou. Balbín píše (str. 9), že lid ji upřímně miloval a uctíval, neboť prý podle tradice pochází ještě z doby prvých moravských apoštolů, a že k nám byla přinesena z východu. Pohlíží na ni jako na dědictví ctnosti a statečnosti nalezené poblíž Brna. Prohlašuje, že to byla právě mariánská úcta, jež v nedávné době (rozumí se v r. 1645) zachránila Brno před dobytím Švédy, a že ona žehnila i císařskému vojsku na dlouhých pochodech při pronásledování nepřítele do Slezska, kde ovlivnila vítězství u Břehu.*“ (**Jan Skutil: Bohuslav Balbín a Morava, Praha, 1992**).

Balbínova kniha „**Diva Turzanesis...**“ je rozdělena do 34 kapitol. V jejich textu se střídají motivy hagiografické s přírodními, které kulminují v popisu brněnského a tuřanského okolí. Po prozaických kapitolách následuje pět básní uvedených pod společným titulem „**Epigrammata quaedam ab Amicis Honori Divae Turzanesis scripta**“ a pak následuje opět próza. *Balbínova* kniha o *Tuřanech* je vyzdobena dvěma dřevoryty v oktavu a zaznamenává i některé historické texty, např. kázání jezuita *Ondřeje Schambogena* proslovené v tamním kostele dne 4. srpna 1640 (kapitola 12, str. 73 – 89). „**Diva Turzanesis...**“ líčí barvitým slohem krásu *Moravy* a je naplněná vlasteneckým a náboženským nadšením i vroucí láskou k obyvatelům kraje, protože milují a hluboce uctívají Pannu Marii. Tím je *Morava* nejkrásnější zemí vůbec a *Tuřany* jsou „*přelíbezným krajem, který se nazývá Rájem*“. Soška (Madona s dítětem na klíně) je dřevěná, madona i dítě mají pozlacené hlavičky s barevnými kamínky. Uctíval ji jak kardinál *Dietrichštejn*, tak i lid přicházející do *Tuřan* ze všech stran. Kniha je jakousi první regionální moravskou vlastivědně – náboženskou publikací o malém moravském místě s *mariánským kultem*. Na ni v tomto duchu navazovala i další díla, např. *Martina Alexandra Vigsia* (†1689) „*Vallis baptismi alias Kyriteinensis*“ (1663), kterou zábrdovický premonstrátský duchovní věnoval nevzdáleným Křtinám těšícím se stejné *mariánské úctě* jako *Tuřany*. Celá tato *Balbínova* kniha „**Diva Turzanesis...**“ je v principu neustálou oslavou *mariánského kultu* a neustálým vyvyšováním *Panny Marie*. Všechno na *Moravě* a v *Tuřanech* i samotná zdejší a okolní příroda podle *Balbína* neustále uctívá *Matku Marii*. *Mariánský kult* v *Tuřanech* a na *Moravě* vůbec je ústředním motivem celého díla a tvoří podle *Balbína* i most k pravé, skutečné české historii.

A o několik let později napsal *Balbín* ještě historii známého poutního místa *Svaté hory* u *Příbrami* „**Diva Montis Sancti... ad argentinofodinas Przibramenses**“ – zkráceně „**Dějiny Svaté hory – Příbramska a Podhradska**“ (618 stran, rok 1665) se zvláštními partiemi, odbočujícími od historie zázračné sošky *Panny Marie Svatohorské* v *Příbrami* k vlastním dějinám poutního místa *Svaté hory* u *Příbrami*. *Balbín* na ní pracoval téměř 5 let. Zajímavé je, že *Balbín* zde nezvykle naříká nad svízelností popisů zázraků. Mnoho míst týkajících se *Bohorodičky* má silně vlastenecký ráz. Kniha má dva historické dodatky, a to o městě *Beroun* a genealogii rodu *Malovců*, kteří z vděčnosti tuto knihu finančně zaopatřili. V každém pojednání a nejvíce v posledním opouští *Balbín* hagiografickou rovinu a stále hlouběji se noří do sku-

tečného historického bádání. Českou verzi tohoto díla připravil *Balbínův* přítel **Ma-
těj Václav Šteyer** v roce 1666.

V této době také napsal a vydal náboženskou tendenční historickou práci o životopise prvního pražského arcibiskupa *Arnošta z Pardubic* „**Vita venerabilis Arnesti I. archiepiscopi Pragensis**“, která má již citaci literatury a vedlejší poznámkový aparát. Jako prameny mu posloužily zejména tyto práce: *Arnoštův životopis Viléma z Lestkova, Baroniovy Annály, Eneáš Sylvius, Vita Caroli IV., Kosmas, Petr Žitavský, Pontanus, Dubravius, Kuthen, Bohuslav Hasištejnský, Hájek* a další. Původně chtěl *Balbín* napsat práci o *Karlu IV.*, ale ustoupil svému kolegovi **Janu Gamansovi**.

Dále psal *Balbín* různé genealogické spisy a vydal latinskou sbírku básní „**Včelí roj**“. Také je autorem spisu o české šlechtě, který se však ze strany urozených nešel ani s obdivem ani s uznáním. Psal také o rodu *Guttštejnů* (viz dále).

V roce 1661 (někteří píší už roku 1660 jako například **Zdeněk Kalista** ve svém spisu „**České baroko – poznámky životopisné, 1941**“ – <http://www.centrumhistorie.cz>) musel z nařízení představených řádu svou pedagogickou činnost v *Brně* (1660 – 1661) náhle ukončit. Z náznaků historických pramenů vyplývá, že příčinou byla mravní aféra v podobě mravnostního poklesku, jehož se dopustil ve styku s žáky. Jeho příznivci v tom ovšem viděli snahu jej odstavit do ústraní pro jeho „*přílišnou lásku k českému národu*“. V každém případě mu byl styk s mládeží náhle přísně zakázán, neprodleně byl zbaven učitelské funkce a bylo mu nařízeno osobní soukromé pokání. Od této chvíle již všude vystupoval výhradně jako řádový „*historicus*“ a nejráději se uchyloval do ústraní své vědecké pracovny. Jezuitský řád jej potom v roce 1663 vyslal jako historika nejprve do *Jičína* a do *Klatov*, poté do *Českého Krumlova* a pak opět do *Jičína*, aby zde sepsal dějiny české provincie jezuitského řádu. Práci na dějinách provincie ovšem nikdy v celku nedokončil, ale v každém městě pilně pokračoval v průzkumu knihoven, archivů a různých památek pro svá vrcholná díla o českém jazyku a národu vůbec.

Balbínovy historické práce o jezuitech se nacházejí v rukopisných pojednáních, např.: „**Annales provinciae Bohemiae Societatis Jesu 1556 – 1578**“ – „**Dějiny české provincie Tovaryšstva Ježíšova z let 1556 – 1578**“, dále „**Historia collegii Jicinensis**“ – „**Historie koleje jičínské**“, „**Turbae haereticorum in Bohemia ab anno 1603 – 1619**“ – „**O náboženských zápasech v Čechách v letech 1603 – 1619**“, „**Relatio progressus in extirpanda haeresi per regnum Bohemiae, marchionatum Moraviae et ducatum utrisque Silesiae opera P.P. Societatis Jesu provinciae Boh. ab anno 1661 usque ad annum 1678**“ – „**Relace o protireformačním díle našich jezuitů v letech 1661 – 1678**“ aj. menší zápisky a poznámky.

Svoji pedagogickou a rétorickou praxi shrnul *Balbín* do příručky stylistiky a učebnice rétoriky pro jezuitská gymnázia: „**Verisimilia humaniorum disciplinarum seu iudicium privatum de omni letterarum, quasi humaniores appellant, artificio**“ – zkráceně „**Nástin humanitních disciplin**“ z roku 1666 a do učebnic z teorie řečnictví: „**Quaesita oratoria seu eloquentiae praecepta**“ – „**Otázky řečnické**“ (1677) a „**Brevis tractatio de amplificacione oratoria**“ – „**Traktát o zvelebení řečnictví**“ (1688). Napsal i několik desítek církevních i světských divadelních her, což patřilo k povinnostem profesora rétoriky.

Po bohaté literární činnosti (hlavní díla viz dále) se *Balbínův* život začal uzavírat roku 1683, kdy byl poprvé sražen mrtvicí. Roku 1687 (někteří píší 1688) se záchvat opakoval a 27. (někteří píší 29.) listopadu 1688 *Balbín* v klementinské koleji v *Praze* zemřel ve věku 67 let. Celkově byl v tovaryšstvu 52 let, z toho 34 let v hodnosti profesora pod čtvrtým profesním slibem poslušnosti.

Balbín velmi těžce nesl, že rekatolizace v pobělohorské době s sebou přináší průvodní jev jednak vyhánění nekatolických vlastenců a významných osobností (např. *J.A. Komenského, Stránského, Skálu* a další) ze země a jednak rychlou ztrátu českých národních hodnot, především jazyka, kultury a hospodářství a tím i celé národní existence. Mezi věřícími propagoval svornost, mírnost, laskavost, ale díky své výchově a členství v jezuitském řádu také pověrečnost, pověrčivost a mysticismus. Jezuitské a římskokatolické pohledy, způsoby a přístupy k věci používal ve svých dílech navíc i v pohledu na historii českého, moravského a slezského národa. Nicméně jeho díla o historii byla na tehdejší dobu ze všech nejméně tendenční, a proto měl problémy na všech stranách. Neuznávali ho nejen protestanté pro jeho odmítání reformace a husitství a pro jeho jezuitské pohledy na historii, ale neuznávala ho ani církevní, jezuitská a vládní cenzura, která například jeho spis na oslavu české národní historie „**Epitome historica rerum Bohemicarum seu Historia Boleslaviensis**” – „**Výtah z dějin českých aneb Historie Boleslavská**” dokončený a připravený po předběžné cenzuře do tisku již roku 1669, nedovolila dát do tisku po dobu celých dlouhých sedmi let, neboť dvakrát neprošel církevní cenzurou díky jezuitskému řádu.

Nejvíce se o to zasloužil nejvyšší purkrabí *Bernard Ignác Bořita z Martinic* (někteří píší jméno: *Bernard Ignácius z Martinic*) (syn místodržícího *Jaroslava Bořity Martinice* defenestrovaného v roce 1618), který tisk zastavil a knihu zaslal k nové cenzuře. *Martinic* vytýkal *Balbínovi*, že v historické studii používal nekritické vlastenectví a citace od protestantských historiků, že chválil exulanta *Stránského*, že se zmínil o volitelnosti českého trůnu a že historickými argumenty zpochybnil dědičný nárok *Habsburků* na český trůn a platnost **Obnoveného zřízení zemského**, že naznačoval, že by měl být český trůn volitelný jako v případě *Jiřího z Poděbrad* a navíc, (a to *Martinice* rozčílilo nejvíce) že *Balbín* ve spisu apeloval na českou šlechtu, aby se osamostatnila od politiky *Vídně*. *Martinic* celou věc rozvířil s takovou hysterií, že se celá záležitost dostala přes *Vídeň* až do *Říma*, až musel nakonec zasáhnout samotný generál jezuitů *Oliva*, který v lednu 1671, i přes zájem panovníka *Leopolda II.* o dílo, vydal příkaz k jeho dalšímu zákazu a nedovolil knihu vydat ani podruhé. Navíc nařídil českému provinciálovi, aby byl *Balbín* co nejrychleji vyhoštěn z *Prahy* nebo nejlépe úplně z království do ciziny. Pouze *Balbínův* věhlas a veliká popularita zabránila jeho odstranění do cizineckého ústraní a urychleně byl přeložen jen mimo *Prahu*.

Tisk byl tedy zastaven a *Balbín*, zbaven za trest funkcí, byl přeložen do *Klatov*. Do *Prahy*, obdržev nejprve povolení přesídlit do řádové koleje v *Opavě*, se mohl vrátit až v roce 1676. Spis nakonec v tištěné verzi spatřil světlo světa jenom díky přízně nejvyššího hofmistra císařského dvora *Jana Maxmiliána hraběte z Lamberka*, dále pak prezidenta nad apelacemi a prvního ministra *Leopolda I. Františka Oldřicha hraběte Kinského*, pražského arcibiskupa *Jana Bedřicha (Fridricha) z Valdštejna* a zvláště pak přičiněním císařského knihovníka *Petra Lambecia*. Díky těmto lidem nakonec vyšlo v roce 1677 císařské povolení, že spis může být vydán.

V této čtvrté, osmiset stránkové mariánské monografii věnované Panně Marii Staroboleslavské, k níž byl *Balbín* od dětství poután zvláštní úctou, spojil autor dějiny *Staré Boleslavi*, jejího kostela a „zázračného” mariánského obrazu s dějinami celých *Čech*. Oproti třem předchozím mariánským monografiím však v „**Epitome...**” již převládá vyprávění o historii království, převládá výklad českých dějin od počátků křesťanství do roku 1526, od vlády knížete *Bořivoje* až do nastoupení *Ferdinanda I.* na český trůn, který vůči českým zemím začal praktikovat nezvykle přísný způsob své vlády, uvalování nadlidských břemen a daní na *Čechy* a k radosti římských prelátů razantně postupoval i v církevních a náboženských otázkách. Ve spisu je hlavně však vyvýšena doba *Karla IV.* (jeho dobu považoval *Balbín* za dobu největší slávy *Čech*) a *Karlštejnska* (prvních pět svazků). Vlastní *staroboleslavská* historie včetně his-

torie „zázračného“ obrazu je odsunuta až do posledních kapitol celé knihy (přesněji do posledních dvou svazků ze všech sedmi) jako vyvrcholení monografie. Dobu od nástupu *Ferdinanda I.* na český trůn *Balbín* zpracoval velmi stručně s ohledem na cenzuru. Sám citoval: „*Psát nepravdu jsem se nenaučil, psát pravdu se neodvažuji.*“ Část pasáží byla z knihy na příkaz cenzorů vypuštěna a věty upraveny. Po dokončení „*Epitome...*“ se *Balbín* k sepsání obširných českých dějin již nedostal.

V „*Epitome...*“ lze také vysledovat, jak *Balbín* nemá rád husity a husitskou dobu, ale je hrdý na jejich válečné úspěchy. Jako jeden z mála jezuitů si váží *Jiřího z Poděbrad*, kterého příznivě soudí, i když to byl „*husitský král*“. Veliký důraz klade *Balbín* také na vymyšlenou legendu o sv. *Janu Nepomuckém* a na zázraky potvrzené jezuitským řádem:

„*Bohuslav Balbín: Výtah z českých dějin neboli Historie boleslavská*

Smrt blahoslaveného Jana Nepomuckého

Roku 1383 je na králův příkaz ve Vltavě utopen blahoslavený Jan, narozený v Nepomuku v Čechách, mistr pražské univerzity a doktor dekretů, kanovník metropolitního chrámu, zpovědník královny Johany, manželky císaře Václava, protože nechtěl vyzradit císaři Václavovi nic z onoho zpovědního tajemství o bezúhonné královně. Jeho svatý život a nebeské zázraky vydal tiskem důstojný Otec Jiří Ferus z Tovaryšstva Ježíšova, nikoliv pod svým jménem (ten skromný muž uveřejňoval své knihy pod cizím jménem). On také poradil vysoce urozenému pánu Františku ze Šternberka, aby v rodném domě blahoslaveného mučedníka v městečku Nepomuku (či podle starého názvu Pomuku) znovu vybudoval slavný svatostánek.

Jeho náhrobek je zázračně chráněn

Opět důstojný Otec Jiří Ferus v uvedeném spisku a Albert Chanovský, také z Tovaryšstva, v díle Stopa zbožných Čech, vyložili, že kdokoliv svévolně šlápl na náhrobek v pražském chrámu, ještě toho dne jej stihla několika výstražnými tresty nějaká vážná světská hanba. Náhrobek blahoslaveného Jana je uctíván i dnes, a ačkoliv se časem z nevědomosti vyskytly nějaké pokusy narušit kult světce, přesto lid nemohl být odvrácen od jednou pevně vštípené a oprávněné zbožné úcty k němu. O takovém starém náboženském cítění a kultu svatých krásně mluvil zkušený Henschen ve svém vypsání skutků světců: Papež Urban VIII. chtěl, aby nedošlo k narušení uctívání světců z doby starší než jedno století ničím, čím by potom (to uctívání) netrvalo na věky. V roce 1384 nařídil boleslavský arcijáhen Přibík zachovat pro všechny časy něco z podýmného, jak to uvádějí erekční knihy; co to vlastně je podýmné, najdeš u Hájka.“

(*Kučera, Rak: Bohuslav Balbín a jeho místo v české kultuře, Vyšehrad, Praha 1983 /přeložil Martin Svatoš/*)

Po napsání „*Epitome...*“ (avšak nikoliv vydání) následovaly datem svého vzniku drobnější *Balbínovy* studie, např.: „***Syntagma historicum quo illustrissimae et pervetustae comitum de Guttenstei origines exhibentur. Vita Beati Hroznatae***“ – „***Vývod rodiny hrabat z Guttenštejnu a životopis blahoslaveného Hroznaty***“, dále „***Tractatus de iure coronandi reges Bohemiae a Moguntino ad Pragensem archiepiscopum translato***“ – „***Pojednání o přenesení práva korunovati krále české z arcibiskupů mohučských na pražské***“, „***Dějiny Podbrdská***“, kde najdeme detailní popis dolování na *Příbramsku*, aj. spisy.

Velmi důležitý a snad nejznámější je *Balbínova* apologie obhajující češtinu a právo národa na vlastní jazyk, adresovaná jeho řádovému příteli ***T.J. Pešinovi z Čechorodu*** a napsaná opět latinsky pod názvem: „***De regni Bohemiae felici quondam nunc calamitoso statu ac praecipue de Bohemicae seu Slavicae linguae in Bohemia autohonoritate deque eius abolendo impiis consiliis aliisque rebus huc spectantibus brevis et accurata tractatio***“ – „***O šťastném někdy, nyní však přežalostném stavu Království českého, zvláště pak o vážnosti jazyka českého čili slovanského v Čechách, též o záhubných úmyslech na jeho vyhlazení a jiných vě-***

cech k tomu příslušejících, rozprava krátká, ale pravdivá". Balbín sepsal dílo již v letech 1672 až 1673 ve svém vyhnanství v Klatovech (za spis: „**Výtah z dějin českých**“), ale pro obsah, který byl nepohodlný tehdejší vládě a mnohým církevním představitelům, jej nemohl dlouho vydat. Navíc k tomu od svých představených dostal po vydání spisu „**Dějiny země České**“ výstrahu, aby v budoucnu již nic podobného a nebezpečného nepsal. A tak byl tento spis vytištěn v Praze teprve roku 1775 historikem, národním buditelem a profesorem nově zřízené katedry české řeči a literatury na pražské univerzitě, Františkem Martinem Pelclem (* 11.11.1734 Rychnov nad Kněžnou – † 24.2.1801 Praha) pod názvem: „**Dissertatio apologetica pro lingua Slavonica praecipue Bohemica**“ – „**Rozprava na obranu jazyka slovanského, obzvláště českého**“. Ani tehdy se to však neobešlo bez problémů. Pelcl byl za to uvězněn na tři dny, tehdejší cenzor byl po dlouhém a nepříjemném popotahování nakonec potrestán vyhozením z úřadu a šíření spisu bylo zcela potlačeno. Česky pak vyšla tato kniha v roce 1869 pod názvem: „**Obrana jazyka slovanského, zvláště českého**“ a později, již v naší době, pod ještě kratším názvem: „**Obrana jazyka českého**“.

V tomto díle Balbín žaluje politiky české šlechty po Bílé hoře a Habsburky a ukazuje na skutečnost, že před bitvou na Bílé hoře byla čeština v Království českém výhradním úředním jazykem. Na úradě a ve vládě nebyla vyřizována sebemenší žádost, pokud nebyla napsána v češtině. V roce 1615 například český generální sněm přijal zákon, podle kterého musel ten, kdo chtěl bydlet na území Čech, dát své děti učit česky! Po bělohorské bitvě se to obrátilo. V roce 1627 byl přijat zákon o zrovnoprávnění němčiny a češtiny a v letech 1680 až 1700 se úředním jazykem stává výhradně němčina! Každý se za češtinu začal stydět a všichni se snažili mluvit jen německy nebo latinsky. Úřady nepřijímaly a nevyřizovaly nic, co bylo požadováno nebo psáno v češtině. Dále dokládá, že tuto germanizaci nejvíce razila církev a vláda. Odhaluje zákulisní intriky prokatolických šlechticů – ministrů – Martinice (toho času správce země a osobní zarputilý nepřítel vůči Balbínovi), Slavaty, Lobkoviců a dalších a jasně ukazuje, že to bylo zaviněno nejen vlastní nedbalostí Čechů „*nýbrž mnohem více přičiněním jistých lidí a jejich zlou vůlí k vlasti, takže jsou nyní ubozí občané nuceni se soudit podle německých zákonů, jejichž české překlady nesmí být vytištěny.*“ (T.V. Bílek: **Dějiny řádu...**, str. 523).

O výše jmenovaných zrádcích českého národa píše, že „*poradili králům, že se musí česká země oslabit, vysát ubohému lidu nesnesitelnými daněmi pot a krev a hlavně vyhubit starý jazyk, neboť pokud tento jazyk žije, že prý nemohou Češi německého krále snášet a milovat a že vždy bude jejich věrnost pochybná. Někteří dokonce i zastávali názor, že kdyby to bylo možné, že by se všichni starodávni obyvatelé Čech měli odnést a vhodit do nejbližšího moře a teprve potom, že bude konec vší vzpurnosti a odbojnosti... A s jakou bedlivostí, s jakou opatrností pasou tito ministři po každém kroku, ano po každé myšlence těch, které utlačují, k čemuž využívají tisícero očí a uší a rafinovaností. Všechny jejich úmysly směřují k záhubě, ne k prospěchu vlasti, na kterýžto jejich největší zločin (neboť kdo nepřátelsky vystupuje proti vlasti, páchá horší zločin, než kdyby zabil svou matku) máme v naší době tolik důkazů, že kdo to nepozoruje, nevidí už vůbec nic. Míchají právo a vládu, staví krále nad zákony, říkají, že není král kvůli národu, ale národ kvůli králi a že král může udělat všechno, co chce i proti všem božským a lidským zákonům. Každá kniha, která by králi dobře poradila, jim smrdí. Každý mocnější je neustále v podezření. I manželské sňatky šlechty se jim zdají nebezpečné. Všechna jmění se mezitím napevno propojují se státní pokladnou, žádný statek si není jistý svým vlastnickým právem. Cizinci se do země lákají a volají, zatímco přátelé vlasti se vyhánějí anebo omezují v jejich činnosti. »Spiknutí! Spiknutí!«, mají pořád v ústech. Uvidí-li kde opevněný hrad nebo nějakou honosnou stavbu, již mají podzření, že to slouží k chystané revoluci, i samotné háje, lesy a údolí, samotné kmeny a listí na stromech podezírají, že šeptají:*

»Spiknutí! Spiknutí!«, a proto tedy bourají všechny staré hrady a zakazují obnovovat městské hrady." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 523 – 524).

Balbín v tomto díle také píše o církevních poměrech počínaje od příchodu slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje, jež do české kotliny přinesli písmo, řeč a staroslověnský překlad **Bible svaté** a popisuje, jak apoštolové dbali na upevnění náboženství a na náboženskou praxi v zavedeném mateřském jazyce a jak to bylo všechno Římu nepříjemné, až se z toho zrodilo veliké nepřátelství a hněv Říma vůči Čechům a také vůči Cyrilovi a Metodějovi. A sotva tito apoštolové zradou, vyhnáním, mučením a vraždou zmizeli ze scény dějin (jak víme), začali římstí papežové všechnu jejich práci ihned bořit a ničit a na jejich místo, že okamžitě nastoupil římský biskup Vojtěch fanaticky propagující bohoslužby v latině podle vzoru Říma.

Není divu, že tato Balbínova práce přinášela vládě a římskokatolické církvi v každé době jenom samé nepříjemnosti. **Bílek** píše, že „Balbín byl pravým, milujícím vlastencem a učitelem lidu v nejšlechetnějším slova smyslu právě v té době, kde spoluúdobové jeho řádu dusili osvětu a národního ducha." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu...*, str. 525).

Nicméně i přes všechno vlastenecké cítění a soucítění se zbídačeným českým, moravským a slezským národem, se v závěru v této práci Balbín dovolává zemřelých svatých, konkrétně sv. Václava, oslovuje ho, vzývá ho a modlí se k němu (což je zřetelně jasná forma jezuitského spiritismu, s nímž **Bible svatá** nikdy nebude souhlasit a schvalovat ho), aby zachránil český národ z pádu a ponížení. Místo latiny náhle česky píše: „Ty, z patronů země české nejpřednější a největší, Václave! Vratislavem buď a Čechám svým navrať dávnou slávu! Opět postav nás na to místo, z něhož jsme padli nezaslouženě, vlastní netečností a zločinnou zlobou jiných neb pochlebnictvím mnohých, nejuvěrněji až do skonání sloužíce tobě i nejsvětější víře, i králům! Ty, národa našeho záštitu a podporo! Zahyneme-li, tobě zahyneme! Od nových obyvatelů bys marně očekával té pocty, kterou tebe země česká od tolika věků velebí a miluje. Tudiž v pokoře prosíce, toto opakujeme: Nedej zahynouti nám i budoucím! Neráčíš-li snad vyslyšeti synů zvrhlých, slyš a vyslyš prosby předků, kteří orodovali za potomstvo své a v nebi na tebe hledí! Svatý Václave, mučedníku Kristův, jediný dědici země české, oroduj za nás!" (Bohuslav Balbín: *O šťastném někdy, nyní však přežalostném stavu Království českého...* Antologie ze starší české literatury, SPN, Praha 1962).

Balbín napsal ještě jedno takové odvážné dílo. A to „**Pamětní nápis na Bernarda Ignáce z Martinic**“, které je satirou na nejvyššího pražského purkrabího toho jména, který byl synem defenestrovaného Jaroslava Bořity. Je napsáno jménem čtyř stavů *Království českého*, přičemž čtvrtým stavem jsou vzdělanci, kteří ale v **Obnoveném zřízení** z roku 1627 nevystupují! Balbín v něm tohoto muže kritizuje jako největšího nepřítele českého národa a státu, jako ničitele české společnosti, který pány ponižuje na rytíře, rytíře na měšťany, měšťany na sedláky a snaží se zlikvidovat rytířský stav vůbec. Berní formou ochuzuje český národ tak, že z něj jsou téměř „žebráci“, chová se jako Nero, Tiberius, Caligula, Arcadiův Rufinus a Sulla, nazývá jej tím, kdo se narodil pod Psí hvězdou (tj. v srpnu) a hrabětem z Milionu atd. Kritizuje jej za jeho falešné mecenášství a proradnost.

Nejrozsáhlejší Balbínova práce v latině však nese název: „**Miscellanea historica Regni Bohemiae**“ – „**Směs rozprav o dějinách českých**“ nebo také „**Rozmanitosti z historie Království českého**“, což je vlastivědné encyklopedické dílo, které bylo napsáno v katolickém protireformačním duchu, ale zároveň bylo naplněno vroucí láskou k vlasti. Dílo však nebylo dokončeno. Balbín za svého života totiž nashromáždil tak veliké množství historických podkladů a různých písemných materiálů, že musel práci na této veliké vlastivědě Čech rozvrhnout do dvou řad po deseti knihách. Celkem však Balbín plánoval, že toto dílo bude muset obsahovat 30 svazků. Nakonec ale pochopil, že původně zamýšlené obsáhlé třicetidílné synte-

tické dějiny zůstanou jen snem, a začal proto urychleně vydávat nepřeborný historický materiál pouze v tématických řadách. Přesto stačil připravit v rukopisu „jen“ dvacet svazků rozdělených do dvou dekád. Dílo obsahuje přírodopisné, zeměpisné, teologické, mytologické a historické informace. Přináší nám i diplomatický materiál, neboť obsahuje například 232 listin papežů, císařů, králů a knížat, týkajících se zemí *Koruny české*.

Za *Balbínova* života vyšlo tiskem v letech 1679 až 1688 prvních osm knih první dekády a dvě knihy druhé dekády. Svazky první dekády obsahují přírodopisné a zeměpisné údaje, údaje o osídlení, původu, jazyku, tradici a zvycích *Čechů*, životopisy českých světců, dějiny far, pražských biskupů, českých panovníků a rodopisy české šlechty. Poslední dvě knihy z první řady deseti knih zůstaly v rukopise a byly vydány až později v letech 1776 až 1780. Jedna z těchto zbylých rukopisných knih první desítky svazků dvacetisvazkového *Balbínova* encyklopedického díla je svazek „**Bohemia sancta**“ – „**Čechy svaté**“ a devátý svazek „**Bohemia docta**“ – „**Čechy učené**“, který je důležitým svědectvím pro dějiny české literatury. Je to první ucelený souhrn české literární historie – lexikon českých spisovatelů 16. a počátkem 17. století. Vyšel až roku 1777, kdy ji vydal *Rafael Ungar* a desátý svazek téže dekády vydal *Josef Riegger* ve svém „**Materialien zur Statistik Böhmens**“ roku 1793.

Toto své nejrozsáhlejší dílo musel *Balbín* od roku 1687, kdy byl podruhé raněn mrtvicí a upoután na lůžko, už jen diktovat. Ale až do své smrti v práci nepolevil. Svazky představují souhrn informací o všech odvětvích českého národa a jeho života po stránce přírodopisné a historické včetně listinných dokladů, který u nás ze 17. století máme. V deváté knize (**Bohemia docta**), která zůstala v rukopise, je pojednáno o dějinách *Karlovy univerzity*, jsou v ní shrnuta díla starých českých spisovatelů a popsány staré české knihovny a archívy. Bohužel vlivem doby je zde jezuitským spisovatelům věnováno přesně dvakrát tolik místa než „*kacířům*“. Třeba o *Husovi* zde nenajdeme téměř nic, sotva malou zmínku.

O jakou úroveň například přírodovědných informací jde, si můžeme snadno udělat představu z následující ukázky, jež ve skutečnosti demonstruje hlavně hlubokou *Balbínovu* pověrečnost a opírání se o rámě svých jezuitských kolegů, než onu jeho věhlasnou a jezuity tolik vychvalovanou přísně vědeckou erudovanost, nadhled a věcnost:

„Bohuslav Balbín: Rozmanitosti z historie Království českého

O mloku a některých druzích hmyzu. V Čechách prý se nacházejí škorpióni. Také hadi s korunkou. Občas se u nás vyskytl i drak. Svatojánské mušky. (I. kniha, LXIV. kapitola)

Agricola dosvědčuje, že se mlok, čtvernožec podobný ještěrce, nachází v jamách u *Jáchymova*. Je tak studený, že dovede stejně jako led uhasit oheň – ostatně i hadí vejce vhozená do komína dovedou uhasit plamen. *Agricola* také vykládá, že roku 1566 našel náramné množství mloků na *Schneebergu*. Aby pak se k tomuto tvorovi nepřipojovaly nějaké báchorky, velmi pečlivě a přesně jej popsal.

Poslední zmínka mezi živočichy patří obvykle hmyzu. Je dobré si zapamatovat, že Češi mají téměř všechen hmyz, který se obvykle uvádí po celé Evropě. (Snad i jedovaté pavouky a jiný podobný hmyz, jenž je charakteristický pro určité krajiny jako třeba *Apulii*.) Podle tvrzení autorů máme i škorpióny, i když ne ve velkém množství, také pak jsou méně jedovatí. Vzpomínám si, že jsem roku 1644 viděl v Praze za velkého letního vedra škorpióny vylíhlé v Praze a donesené do koleje. Osvědčený! Lékař *Marcus* je za mé přítomnosti prohlásil za pravé a vskutku jedovaté. Nejednoho člověk spatřil v Čechách hady ozdobené korunkou. Konečně *Tanner* pyšně prohlásil, že takovou hadí korunku vlastní.

V Brně zase v samém vchodu do radnice ukazují draka zavěšeného pod klenbou. Má výrazné šupiny se zářivými skvrnami a – mohu-li si po tolika letech vzpomenout – měří dobře šest

loktů. Staré památky dosvědčují, že sem byl přinesen z Čech a dán městu jako vzácný dárek. V jaroměřské radnici zase uchovávají starobylou rukopisnou knihu s kronikou žacléřského hradu. V té kronice se výmluvnými slovy říká, v kterém roce a odkud byl tento drak přiveden na hrad Žacléř, kde a kým byl usmrcen, takže tomu musí každý věřit. Jen uvaž, o kolika hadech s jestřábi nebo orlí hlavou mluví v Podzemním světě (Mundus subterraneus) Kircher! Ovšem lidé, kteří prohlíželi brněnského draka zblízka, mají za to, že je to krokodýl, protože má ocas a vzadu pancíř. U těchto jedovatých tvorů, kteří se rodí ze zahnívajícího kalu, jsem ochoten věřit, že mění svou podstatu a nezachovávají při zrodu stejnou podobu. Kolik jsme viděli malovaných podob hadů a draků a byli jako živí. Kolik popisů jsme četli. A tak se i známý brněnský drak mohl vylíhnout s pancířem na zádech a mohl také zajít věkem, vždyť u něho musíme počítat s rozmezím tolika století, přesněji od roku 1100. Brněnští pak jej mohli nahradit krokodýlem, jež přijali odjinud.

Svatojánští broučci je druh mušek, jimž bychom mohli říkat noční lucerničky. V noci totiž svítí, létají po lesích, občas odpočívají, ale jejich světlo je vždy jasné. Věřím, že se nacházejí téměř všude v lesnatých krajinách, a tak snad mohu jejich popis ukončit.

Důstojný otec Jan Tanner z našeho Tovaryšstva, člověk nade vši pochybnost důvěryhodný, mi nedávno jako očitý svědek vyprávěl cosi neobvyklého, co ještě nikdo dostatečně neprozkoumal: na věžích hradu Karlštejna hnízdí ve velkém množství sokoli. Shromažďují se tam z okolních kopců a jeskyň a do hnízd přinášejí jako potravu pro sebe a své mladé jakýsi velký hmyz, který nikdo nespatriil na jiném místě. Venkované tomu tvorů naprosto chybně říkají štír. Má holou hlavu ve tvaru krunýře, ostatní tělo je podlouhlé bez skořápky a bez ulity, žlutavě bledé. Má čtyři nohy. Tlustý a beztvary ocas je delší než krunýř nejméně o tři prsty. Celé tělo od hlavy až ke špičce ocasu obnáší polovinu pražského lokte, ba i víc. Chtěl bych vidět někoho, kdo by dovedl stanovit něco bezpečného o povaze tohoto hmyzu. Mně nebylo nikdy dopřáno spatřit ten cizokrajný jev opatřený krunýřem a potulující se bez domova." **(Balbín, Bohuslav: Krásy a bohatství české země, přeložila H. Businská, Panorama, Praha 1986)**

Pověřám příkládal jezuita Balbín stejnou důležitost a historickou pravdivost, jako měly samotné historické události. Ve svém díle „**Čechy svaté**“ napsal roku 1681 pravý důvod vítězství katolíků nad protestanty v bitvě na Bílé hoře: „Když otec Dominik z řádu karmelitánů doprovázející katolické vojsko našel ve městě Strakonických obraz Krista a Matky Boží (na němž kacířští vojáci vypíchali Kristu a Matce oči), byl tím výjevem hluboce pohnut a již tehdy v niterné rozmluvě s Duchem Svatým zavrhl kacíře ke zkáze a smrti. Tento obraz si přibral za svého druha ve všech válečných nebezpečích, zdvíhaje ho do výše, ukazoval jej jako nebeské paládium (posvátný ochranný obraz – pozn. aut.) katolíkům a snažně prosil, aby Matka Boží, jejíž majestát nepřátelé v obrazu urazili, vinu potrestala a bezpráví pomstila.

V oné rozhodující bitvě u Prahy (na Bílé hoře – pozn. aut.), v níž byly veškeré zesláblé síly kacířů obráceny vniveč, se otec Dominik, objíždějící bitevní šiky katolíků a držící při tom v jedné ruce znamení ukřižovaného Pána a v druhé tento obraz, který byl viděn, jak jiskří a září jasnými nebeskými paprsky, střídavě modlil za katolíky hned k Synu, hned k Matce, hned vybízel plamennými slovy, jak to situace vyžadovala, samotné vojáky, aby statečně bojovali za Boha a víru..., kterážto věc dodala katolíkům neuvěřitelnou odvahu a kacíře podivuhodným způsobem vyděsila." **(J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 12 – 13).**

Byl to právě jezuitský řád s Balbínem v čele na prvním místě a pak s další armádou jezuitských historiků, kdo jezuitskými metodami uměle vyhladil smysl pro dějinnou souvislost a kdo sformoval naše pobělohorské historické příběhy plné polopravd či přímých lží, výmyslů, pověr, pohádek, báchorek a pověstí a kdo tak položil základy k dnešním historickým materiálům Čech, Moravy a Slezska, na něž římskokatolická církev po sametovém odstranění ko-

munismu při revoluci v roce 1989 s radostí navázala jako na pravé a jediné dějiny našeho českého, moravského a slezského národa. Jedná se však o jezuitský, pobělohorský podvrh a falsifikát, který dnes musí každý soudný člověk a historik zvláště snadno prohlédnout, demaskovat, identifikovat, jasně zdefinovat a nakonec s varováním zavrhnout, a to i přesto, že se tak nestalo v obrozenecké době a že tento kompaktní podvod osvícenectvím a obrozenectvím zcela prošel. To je však jen dokladem toho, jak měl jezuitský řád dlouhé prsty i v těchto dobách a jak byl každý tehdejší historik, literát či vědec více nebo méně v jeho sítích zapleten a ovlivněn jeho učením a ideologií.

*„Balbínovo historické a vlastivědné dílo je neseno v katolickém, protireformačním duchu a je v něm i víra v zázraky a nadpřirozené síly, což bylo pro dobu, v níž Balbín žil, i pro jeho osobní založení a výchovu charakteristické. Zároveň je prodchnuto horoucí láskou k vlasti, její slavné minulosti a k českému jazyku, takže v těžkých dobách pomohlo k udržení a zachování znalosti historie českého národa, která se stala jedním ze zdrojů jeho obrody. Bylo i podnětem a inspirací k historickým pracem jeho přátel a následovníků, jako byli např. Jiří Crugerius., T. Pešina, Jan Tanner, Jan Kořínek nebo o generaci mladší J.F. Beckovský a jiní. Obrovské množství cenného materiálu o Čechách Balbínovy doby i o Čechách minulých se stalo podkladem pro osvícenecký a obrozenecký dějepis.“ (Kolektiv: **Kdo byl kdo v našich dějinách do roku 1918, Praha, 1993, ISBN 80-901579-0-4, str. 22).***

13.56 Pověřčivost v barokní zbožnosti a literatuře

Barokní zbožnost vycházela především z jezuitského mysticismu a pověrečnosti, která byla veřejnosti uměle, cílevědomě implantována a krok za krokem organizovaně podsouvána. Osobní fanatická pověřčivost ve světce, zázraky, v rohatého pekelného ďábla, v samotné peklo a očištec pak byla nejsilnější právě u římských katolíků. „Svěcení obrázků, škapulířů, růženců, svíček, vody, křídý, jež měly chránit věřící před různými nehodami a nebezpečím, bylo – jednalo-li se o předměty schválené církví – běžné, právě tak jako nošení darů „záračným“ sochám a obrazům svatých patronů, kteří věřícím pomohli svou přímlovou. Např. ještě ve druhé polovině 18. století se vysmíval historik piarista Gelasius Dobner arcibiskupskému tajemníku jezuitovi P. Benediktu Stöberovi, který nechal na hrob Jana Nepomuckého ve svatovítském chrámu zavěsit stříbrnou nohu v životní velikosti jako dík za uzdravení nohy vlastní: „Ó ti bohatí jezuité, kteří si to mohou dopřátí.“ Líbání svatých soch a obrazů, ostatků svatých, zasazených do ozdob z drahých kovů – křížů ap. – vystavování celých vyšňořených koster ve skleněných rakvích, převlékání sošek svatých do ozdobných (a drahých) oblečků patřilo k pověřčným projevům protireformační »barokní« zbožnosti stejně jako průvody kajících mrskajících se důtkami po obnaženém těle do krve. Kult Panny Marie byl velmi horlivě pěstován a šířen i proto, že se jako patronka boje proti kacířství měla zasloužit i o porážku českých evangelíků na Bílé hoře.“ (J. Fiala: **Hrozná doba..., str. 93 – 94).**

Ve všech vlastních „uměleckých“ výtvorech včetně písemností působili jezuité především na obrazotvornost svých ctitelů a čtenářů. Například v malířství a sochařství vyzdvihovali scény především s *Pannou Marií, Ignácem z Loyoly*, s jezuitskými misionáři a s dalšími jezuitskými světci. *Mariánské náboženství* jako svůj hlavní kult a *kult svatých* pěstovali a pěstují jezuité dodnes ve všech svých kolejích, školách, kláštorech, kostelích a všude, kde kážou a působí.

Aby podpořili důvody a opodstatnění klanět se *Marii*, vymýšleli si jezuité mimo jiné i mnoho pověstí, báchovek a mýtů o záračných obrazech s náměty *Panny Marie a jezuitských*

světců a to pak ještě stvrzovali honosnými, okázalými *procesími, obřady, dlouhými poutěmi, novými a novými slavnostmi, kázáními a divadelními představeními* plnými typické jezuitské, *barokní zbožnosti nabyté pompézností a teatralností*. Také to jezuité dokládali údajně starými a tradičními nicméně nově zavedenými *svátky*, které pochopitelně do té doby nikdo neznal a nebo inovovali staré rituály pod novým názvem.

„Důležitou součástí barokní zbožnosti a také významným prostředkem při upevnování katolictví v českých zemích byla zbožná bratrstva. Šlo o sdružení věřících, kteří se pod vedením duchovních oddávali společným pobožnostem, pořádali procesí, uctívali svatého patrona a zachovávali určité regule. Často prosili za nějakou milost, jako např. členové bratrstev »za šťastnou smrt«. Zbožná bratrstva umožňovala věřícím projevat niternou zbožnost, současně však členství v nich bylo i významnou společenskou záležitostí.“ (J. Mikulec: **Pobělohorská rekatolizace...**, str. 40 – 41).

Jak víme z dějin *Nizozemí*, působilo tam ve druhé polovině 16. století *bratrstvo Panny Marie*, které sdružovalo lidi mající odpor a nenávisť k jezuitům. Tímto bratrstvem však nebyl nikdo jiný než převlečený jezuitský řád, který si název vypůjčil od mnohem staršího nejezuitského spolku ze 14. a 15. století. Ve stanovách tohoto podvodného díla byly v podstatě stejné požadavky na víru, jako v samotném jezuitském řádu, tedy především *uctívání a dodržování mariánského kultu a kultu svatých a uctívání soch a obrazů světců*.

V Čechách vzniklo toto „zbožné“ *bratrstvo Panny Marie* ze stejného důvodu jako v *Nizozemí*, totiž díky nenávisti českého a moravského obyvatelstva vůči jezuitům v pobělohorské době. Ovšem opět to byli převlečení jezuité, které mimochodem sám *Slavata z Chlumu a Košmberka* nazývá v roce 1644 ve svých „**Závazcích ke zbožnému životu**“ „zbožným bratrstvem“.

A tak jako čeští jezuité prosazují aktivní účast na *mariánském kultu a uctívání Jana Nepomuckého* jako světce a *uctívání obrazů*, tak i toto *bratrstvo Panny Marie* (o nichž píše veliké chvály *Bohuslav Balbín* v díle „**Přepodivná matka svatohorská Maria**“ – překlad *Matěj Václav Štajer SJ* roku 1666 – a na jejichž adresu píše *Jiří Crugerius SJ* v díle „**Přídavek**“ „**O Lásce blahoslavené Panny Marie k zemím české, moravské a slezské: a o pobožnosti českého národu k též blahoslavené Panně**“: „...bylo v Němcích několikrát bratrstvo Panny Marie pod titulem Matky Bolestné k tomu cíli a konci, aby svou pobožností nahradili čest svatým obrazům, které husitská bezbožnost tolikrát hanebně zlehčila, potupila, pálila. A aby ostatkové katolického lidu v Čechách v pravém náboženství vždycky trvali a kacířskou nadchou nadchnouti se nedali.“) má ve svých stanovách přesně tytéž zásady:

„Regule zbožného bratrstva Panny Marie pro šíření úcty ke svatému Janu Nepomuckému:

1. Nechtě se členové odevzdají do služeb Blahoslavené Paně Marii a nechtě o každém jejím svátku vykonají zpověď a přistoupí ke svatému přijímání.

...

4. Nechtě ze všech sil prokazují, šíří a ochraňují čest a úctu ke svatému Janu Nepomuckému. Ať se dvanáct nej přednějších pánů členů v čele s nejctihodnějším panem správcem (jímž bude vždy jeden z vysoce cti hodných pánů prelátů svatovítské kapituly) schází vždy o některé neděle po suchých dnech (čtyřikrát do roku – pozn. aut.) ve smluvené době, aby se společně poradili a projednali významné události.

5. Ve svátek Jana Nepomuckého nechtě se členové vyzpovídají a přistoupí ke svatému přijímání a každý rok v den jeho svátku nechtě se koná k počtě sv. Jana Nepomuckého zvláštní bohoslužba, nebo, kdyby ji členové konat nemohli, ať se pomodlí šestkrát Otčenáš a Zdrávas.

6. Ať členové bratrstva nosí na prsou obrázek sv. Jana Nepomuckého.

...

Výtah z regulí zbožného bratrstva u kostela sv. Jana Nepomuckého na Skalce na Novém Městě pražském z 1. poloviny 18. století." (**J. Mikulecký: Pobělohorská rekatolizace...**, str. 41 – 42).

Také vycházelo mnoho česky psaných spisů od neznámých jezuitských autorů s adorační tematikou, v nichž byli lidé nabádáni ke zbožnému uctívání křížů a svatých v určitých místech země či v celých regionech, jako například v dílech: „**Historie klatovská**“, „**Historie Vysokého Mýta**“ nebo „**Historie pražské kapituly**“ a podobně. **M. Sládek** ve svém pojednání o těchto zázračných uzdraveních: „**Zázračná uzdravení a »dobrotivá vzhlednutí« v literatuře českého baroka**“ například píše:

„Vedle dáblových mlýnů a umrlčích roklí se v početní převaze (jak jinak při svrchované převaze moci Boží nad »bídne chudým čertem«) objevovala v krajině i místa zázračná, místa modliteb, místa posledních útočišť všech nemocných i hříšníků. Duchovní síla takového místa mohla rozsahem zahrnovat kus lesa, mohla se však koncentrovat i do nevelkého obrazu na bočním oltáři městského kostela. Věhlas těchto zázračných míst se rozšiřoval především ústně předávanými zprávami o zázračných uzdraveních o velkolepých poutních slavnostech. Důležitou roli v rozšiřování zpráv sehrála také literatura: pomáhala usoustavnit většinou jen útržkovité informace a mnohdy zřejmě dávala konečný impuls k návštěvě místa.

...Většina děl barokní literatury o poutních místech obsahuje dvě základní části: část věnovanou historii poutního místa nebo zázračného obrazu (včetně popisu místa, vystavění poutní kaple nebo kostela, stavby studně nebo upravení studánky, založení poustevny, vypsání vzácných návštěv apod.) a část popisující zázračná uzdravení, jimiž Panna Maria či jiný duchovní patron místa »dobrotivě vzhledl« na nemocné nebo v nebezpečí vystavené ctitele. Velmi často autor spisu připojil k dílu texty modliteb nebo písní k duchovnímu patronu místa, častá jsou též barvitá líčení výročních poutních slavností. Výjimečně je text rozšířen i o cestovní pokyny pro poutníka, o přípravu poutníka ke mši svaté, o popis »duchovního procházení« poutním areálem (jak to vypsál **Marek Damascen** ve **Vůdci cesty do Hájku** z roku 1718), o praktické léčebné rady (jež uvádí například **V.V. Čapek** ve spisu **Fons squae vitae** z roku 1722) nebo o popis zvyklostí poutníků na poutním místě (například nocování poutníků barvitě vykresluje autor díla **Oudolí křtinské** z roku 1665).

Pozornost věnovaná zázrakům i způsob jejich zachycení jsou v jednotlivých dílech velmi rozmanité – někdy autor uvádí jen několik desítek zázračných událostí, aby jimi ilustroval text, někdy se počet zaznamenaných »dobrotivých vzhlednutí« blíží tisícovce. U větších, známějších míst autor často uvádí zázraky, které se udály jen v určitém časovém rozmezí (například **Balbín** v **Přepodivné Matce Svatohorské** jen události z let 1652 – 1661). Některým zázrakům, které měly v očích tehdejšího člověka mimořádný význam, byly věnovány celé knihy – například zázračnému otevírání očí Krista na obrazu Božího umučení v chrámu svatého Václava ve Staré Boleslavi se v rozmezí tří let (1690 – 1692) věnovaly hned dva spisy. Jen výjimečně autor zázračná uzdravení nepopsal a věnoval se pouze historii místa a popsání poutních slavností (například autor díla **Mons praemonstratus** vydaného v roce 1732).

Nejčastěji bývají zázraky v knize řazeny chronologicky – text je členěn letopočty, případně jednotlivými měsíci. Mísení důležitých a věhlasných zázraků s událostmi jen sumárně popsány mohlo ovšem na čtenáře působit dosti nepřehledně, při větším množství zázraků i únavně. Proto někteří autoři zvolili členění tematické, při kterém byla každá z kapitol věnována určitému druhu zachránění, například uzdravení slepých. Problém při tomto členění ovšem

nastal, když autor dospěl k zázrakům méně častým, které bylo nesnadné sumarizovat v názvu kapitoly. Například **Bohuslav Balbín** v **Přepodivné matce Svatohorské** z roku 1666 uvedl devátou kapitolu třetí knihy názvem, který si v mnohém nezádá s titulní stranou dnešních senzacechtivých novin: »Zhojily se smrtedlné rány. Kupcové divně vyvázli loupežníkům. Příbramští uchování od moru. Čeládka jednoho pána od hlízy uzdravená. Všecko se dařilo po slibu svatohorské pouti.« **Balbín** ovšem tuto koncepci převzal z díla **Jiřího Konstance: Succurre miseris** z roku 1652, navíc s pečlivostí sobě vlastní doplnil dílo chronologickým rejstříkem).

Zázraky a »dobrotivá vzhlednutí« uváděné v barokní literatuře můžeme rozdělit do několika skupin. Nejčastější jsou bezesporu zázračná uzdravení, jež se udála přímo na poutním místě. Poutník přišel (nebo byl přinesen) na vlastní přání, s nadějí v duši, obvykle po krátkém či delším rozhodování, spojeném s duchovní přípravou a vroucnou modlitbou. K uzdravení došlo buď přímo v zázračném místě, nebo krátce po vykročení na cestu k domovu, někdy náhle, v těžších případech postupně, přičemž po každém navštívení místa se zdravotní stav nemocného zlepšoval. Obdobné jsou i příklady, ve kterých za nemocného přihází prosit někdo z jeho blízkých, nejčastěji za nemocné dítě jeden z jeho rodičů. Mezi vyléčenými nemocemi se na prvním místě objevuje slepota, následují bolesti nohou, hlavy, zimnice, nehybnost, neštovice, ale i mor a ochrana před ním; řada nemocí nebývá podrobněji popsána.

Další početnou skupinu tvoří zázraky, které můžeme označit jako ochranu v nebezpečných situacích. Ten, jemuž hrozilo nebezpečí, obvykle neměl více času než krátce pomyslet na Pannu Marii nebo jiného světce, ale i tato letmá myšlenka mu – alespoň v očích současníků – pomohla zachránit zdraví nebo život. Následovala obvykle návštěva poutního místa a poděkování za záchranu. Velmi často mezi popsanými zázraky nalezneme pád pod rozjetý, plně naložený vůz, pád do studně, ochranu při porodu, pád z lešení nebo střechy, ochranu při loupežném přepadení, výjimečně záchranu při pokousání vzteklým vlkem nebo při uštknutí jedovatým hadem.

*V některých knihách jsou uváděna i zázračná uzdravení zvířat, především koní a hovězího dobytka, Tato dobrotivá vzhlednutí byla zřejmě frekventovanější koncem třicetileté války, kdy na životě zvířete mnohdy závisel další osud členů rodiny; nejčastěji jsem tyto zázraky našel v díle **Paula Krygera: Studně zdravohojedlná sv. Václava**, vytištěného v Čechách roku 1659.*

Jinou skupinu tvoří zázraky, které se přímo dotýkají zázračného obrazu nebo místa. Typickým příkladem mohou být údajně neúspěšné pokusy kalvínů spálit roku 1550 zázračný obraz Panny Marie; když tento obraz získali hradčanští kapucíni, dal jej údajně pro jeho krásu a zázračnost odnést císař Rudolf II. do svých sbírek. »Následující noc, když kapucíni zvonili na jitřní, zvonilo se také silně u dveří, a jak bylo otevřeno, nalezen jest ten svatý obraz samotně před klášterem stojící, kterýžto duchovní vzali a s radostí postavili zase na předešlé místo. Což zvěda císař, dal jej zase znovu vyzdvihnouti a zavřítí do své pokladní komory; ale následující noc nalezen jest zase na ten způsob jako předešle před klášterem, a ještě s větší radostí přijatý.«

Z ostatních zázraků a dobrotivých vzhlednutí uvedme ochranu před ohněm, záchranu úrody, potrestání rouhavých nekatolíků, ochrana před nečistými silami z tohoto světa i ze záhrobí apod.

*Zdaleka ne každé zázračné uzdravení, které se ústně tradovalo, bylo hodno písemného zaznamenání nebo otištění. Předpoklady k uveřejnění zázraku ve své knize o **Panně Marii Svatohorské** shrnul v přemluvě **Bohuslav Balbín**: »Pročež povídá-li toliko kdo nějaký zázrak a nezanechá-li nějakého znamení, nímž by se smohli přesvědčiti, kteříž by snad o jeho jistotě*

pochybovali, nechť se nediví, nebude-li zde toho zázraku čísti, a nechť mi nevykládá zle, že jsem jej opustil, neb jsem to musel učinit pro lidi, kteří snad měli by za smýšlínky, kdyby se tuto položilo něco, co by se nemohlo nějakým jistým znamením prokázati,...«

*Toho, k němuž obracel své prosby, necítil člověk 17. a první poloviny 18. století jako ducha nekonečné dobroty, jenž pouze obdarovává své ctitele, aniž by od nich cokoli požadoval. Uzdravení nebo ochránění bylo chápáno jako milost, jež vyžadovala i děkovný akt ze strany prosebníka-ctitele. U těch nejchudších postačovala modlitba a poděkování před oltářem, bohatší věnovali jako výraz díků k oltáři do poutního chrámu lampu, mnohdy zlatou nebo stříbrnou, voskové reliéfy zobrazující uzdravené části těla či tabulku s popsáním události, případně s kresbou. Běda tomu, kdo ve chvíli smrtelné úzkosti něco slíbil za vyplnění svých proseb a po uzdravení nebo ochránění svůj slib nesplnil. Nemoc nebo neštěstí se opakovalo, mnohdy ještě v nebezpečnější podobě než dříve. Ten, kdo slíbil a nesplnil svůj slib několikrát za sebou, dostával sebe i své blízko do zjevného nebezpečí života. Spis jezuity **Josefa Lauritsche** (viz horní stručný seznam barokních jezuitských spisovatelů): **První věk Rodičky Boží Rušánské**, latinsky vydaný roku 1743, je dílem v porovnání s výše citovanými knihami dosti rozsáhlým.*

...V řadě zázraků sehrál důležitou roli sen – například v zázraku z roku 1691: »Jisté paní s rozličnými neduhy soužená nejobtížnější bylo třesení srdce. Jednou ve snách zdálo se jí, jako by potěšení srdce, blahoslavenou Pannu, viděla, která ji outočiště k rušánskému obrazu radila. Procítouc znamenala ještě bolestné srdce pohybování jako jindy, však spolu pohnutá byla k žádání zdraví od Rušánské Spomocnice. To když tak vroucně žádá, jak žalostně jí srdce bolelo, nedlouho potom obdržela a s malovanou tabulkou slib vyplnila.«

O nesplnění slibu daného Panně Marii a následném trestu (srov. Výše) svědčí zázrak z roku 1655: »Lidmila Čermáková, mající pacholátko na bolení oči nemocné, že docela oslepnouti mělo, z rady jedné paní za pomoc přislíbeným darem prosila blahoslavenou Pannu, a ihned pachole ozdravělo. Zatím když matka slib vyplniti prodlívala, onemocnělo zase dítě mnohým nebezpečněji, že skrz tři dni nádeje dalšího živobytí nebylo. Napomenutá v své váhavosti Lidmila slib znova činí, a dítě znovu ozdravělo; tak se potřikrát stalo. Tu teprve slíbené dvě svíčky obětuje, a hle! V kostele samém za pokutu (jak věřeno bylo) do nesmyslnosti na 7 týhodnu upadla a spolu synáčka s smrti pozbyla.«

Za dobrotivé vzhlédnutí se v případě narozeného malformovaného dítěte považovala i jeho včasná smrt: »Jiná ctná máteř dítě své, sklíčnými nohama narozené a k chůzi také v zrostlém věku budoucí neschopné, obětovala rušánskému oltáři a při něm nebi samému. Přijala nevinný tento dar nejdobrotivější Panna, a dítě v brzkém čase do nebe pojavši, matku od starosti, dítě od bídy vysvobodila.« (Záznam k roku 1691).

*Při popisu některých dobrotivých vzhlédnutí se **Lauritsch** odvolává přímo na dílo **Johanna Krause**. Následující zázrak je ovšem pozoruhodný i z hlediska přežívajících polovampyrických představ mezi obyvateli českých měst: »připomíná zase páter Kraus, že se léto zvěděl o jisté měšťance jičínské, která se okolo léta 1676 v jakýmsi domě (ví se pak jméno i osoby, i domu) oběsila; však dle církevního způsobu dal jí manžel pohřbíti, že nešlechtnost tato povědomá nebyla. Po smrti ale často se zjevovala a mnoho velmi děsila. Stalo se, že se jeden měšťan s ní potkaje, přísně jí domlouval, že lidem nepokoj činí; ona však hned popadši ho silně stískala. Tu on blahoslavenou Pannu naší hlasitě volaje a za pomoc vyzýváje, strašidlo odstupovati a dvěře domu, do kterého vskočil, odvírati, pak zase (nevěda od koho) zavírat se viděl, a tam skryl se bezpečně. Opravdu pamatuji (dokládá páter Kraus), že když jsem zde, totiž v Jičíně, okolo toho času pátou školu učil, nejednou slyšel, že se tato žena na pásu stříbrném (jaký tenkrát ženy nosívaly) oběsila, a při jasném dnu po dílnách kupeckých choditi spatřená,*

některým školním žákům velmi škodlivá a strašná byla, kteříž tehdáž proto se na stravu do seminárium dávali. Slyšel jsem také, že dotčená žena vykopaná a na místě neposvátném pohřbená byla. Kdy ale se to stalo, nepamatuji, abych od koho byl slyšel.« (Zápis k roku 1718).

Panna Maria Rušánská ovšem pomáhala nejenom chudým děvečkám a dnes již dávno zapomenutým měšťanům, ale dobrotivě vzhlédla i na své ctitele, jejichž jména jsou dodnes všeobecně známa. Roku 1721 pomohla proslulému královéhradeckému tiskaři Václavu Tybétovi od »čtvrtodenní zimnice«, v letech 1722 a 1737 prospěla známému jezuitovi **Antonínu Koniášovi** – poprvé od bolestí hlavy, podruhé od bolestí na prsou a pod žebrem. Oba **Koniášovy** pamětní zápisy dal **Lauritsch** přetisknout (stejně jako řadu dalších zápisů) v úplnosti. Mladý **Koniáš** (roku 1722 mu bylo 31 let) plný vděčnosti píše: »Já Antonín Koniáš, vírou kněžskou svědčím, že jsem celý rok pro ustavičné téměř, a to často přeukrutné, hlavy bolesti ke vší literární práci dokonce neschopný byl. Však co nejdůvěrněji, zvláště dle poslušnosti a vrchních vůle, proše nejdobrotivější Uzdravitelkyni jičínskou nejenom skrz sobotní, nýbrž i každodenní pobožnost, byl jsem těch bolesti zproštěn, několik hodin po sobě na obyčejné literární učení beze vší obtížnosti nalíhati moha, čeho sice prv ani na půl hodiny nelze bylo dovésti.«

Stovky zázraků popsaných v kapitole šesté byly sice výsledkem pilné **Lauritschovy** práce, přesto si však autor musel uvědomovat jistou nepřehlednost při vyhledávání konkrétního zázračného uzdravení i celkovou chaotičnost zápisu, podřízeného jediné koncepci – chronologické. Proto se předposlední, sedmé kapitole, do níž doplnil zázraky, které byly osvědčeny brzy o skončení jubilejního roku 1737, pokusil vtělit vnitřní, symbolickou koncepci, při které hledisko chronologické ustoupilo do pozadí. **Lauritsch** dodatečně shromáždil dvanáct zázraků, z nichž každý nazval hvězdou, a téměř v každém přirovnal Pannu Marii ke hvězdě nebo ke hvězdám; výsledkem je dvanáct hvězd zhotovených na korunu Panny Marie (neboť dvanáct je »počet jakési všeobecnosti«). Tím **Lauritsch** dodatečně do svého celého spisu vložil druhou, symbolickou rovinu – dílo není jen pouhým popsáním historie a zázraků, jimiž Panna Maria Rušánská pomohla svým ctitelům, ale je zároveň i její oslavou a korunovací, přičemž věčná koruna je tvořena nejen posledními dvanácti zázraky – hvězdami, ale všemi popsanými dobrotivými vzhlédnutími, které se stávají věčnými hvězdami její věčné koruny.

Kdybychom chtěli, mohli bychom více či méně přesně vyčíslit všechna dobrotivá vzhlédnutí, kterými Panna Maria pomohla svým ctitelům. Jaká však byla trvalost zázračných uzdravení? V malé sondě zahrnující některé zázračně uzdravené nebo zachráněné z **Lauritschovy** kapitoly sedmé (viz edici) jsem se pokusil vyhledat v matrikách zemřelých, zda uzdravené čekal ještě dlouhý život, nebo zda zázračné uzdravení bylo jen kratší či delší úlevou v nemoci. Z devíti uzdravených (osoby duchovního stavu jsem pro pozdní svědectví a pro časté změny působíště vynechal) se mi podařilo vyhledat úmrtní data celkem pěti osob. Zbývající se mohli dožít vysokého věku, mohli se také poměrně brzy přestěhovat, což je zřejmě případ příchvojské Alžběty Pecové (hvězda I.) a jičínského Františka Veleby (hvězda X.), jehož jsem marně hledal i v jičínské matrice oddaných. Terezii, dceru Linharta z Šútce, jsem v pardubické matrice zemřelých z let 1735 – 1746 nenalezl – a tedy možno předpokládat, že dožila relativně vyššího věku. I Václava Kundu Střeleckého jsem v matrikách hledal marně.

Z pěti uzdravených žila nejkratší dobu Kateřina Horáková z Holenic (z hvězdy IV.); 27. listopadu 1739 se vyznala s přísahou, že byla očištěna od »ohybného vole« – a již 2. února 1740 byla ve věku kolem třiceti let pohřbena při kostele svatého Martina v Libuni. Brzy ji následovala Magdaléna Matoušková (z Hvězdy V.), která byla pohřbena 21. května roku 1741. I další ze zázračně uzdravených dívek a žen z libuňské farnosti, Magdaléna Valkounová (z hvězdy IX.), se nedožila vysokého věku – zemřela roku 1746 v osmnácti letech: »Pohřbena jest při chrámu Páně ss. Filipa a Jakuba v jednom hrobě s matkou svou Magdalena, dcera po

neb. Jakubovi Valkounovi, ss. pokáním, oltářní [!] a posledním pomazáním zapamatována, věku svého 18 a.«

Dříve hluchá Kateřina Ortová (z hvězdy VIII.) zemřela ve věku čtyřiceti osmi let v říjnu roku 1757; nemůžeme ovšem zjistit, zda uzdravení jejího sluchu bylo trvalé. Relativně vyššího věku se dožil Filip Drbohlav (z hvězdy III.), který »díky Panně Marii šťastně přečkal čtvrtodenní zimnici« – a zemřel až v srpnu roku 1766 ve věku sedmdesáti let. Vzhledem k údajům uvedeným Lauritschem a malé četnosti některých křestních jmen (například Filip) nebo příjmení v kraji je většina těchto údajů relativně spolehlivých. Pouze v případě Kateřiny Ortové nemůžeme zcela vyloučit možnou záměnu se jmenovkyní. Na základě uvedené sondy by se mohlo zdát, že značnou část Lauritschem uvedených zázraků je možno demystifikovat, že většina zázraků neměla onu sílu a platnost, jakou jí někteří ze současníků přikládali. Ovšem hodnota zázračného uzdravení netkvěla v jeho nekonečné platnosti – současník jej chápal jako mimořádnou, ale jednorázovou pomoc. Pro řadu chudých a mnohdy vzhledem ke své nemoci opovržených podruhů a děveček to byla událost, která mimořádně prosvětovala jejich život, která mu dávala nový rozměr a smysl; toho, koho si v podstatě nikdo nevídal, se ujala sama Panna Maria, té, která byla ošklivá, předala Panna Maria něco ze své krásy a čistoty. I v tom spočívala síla a platnost zázračného uzdravení. K edici sedmé kapitoly jsem použil výtisku uloženého v soukromé knihovně dr. Karola Bílka v Sedlístích u Jičína." (**Miloš Sládek: Zázračná uzdravení a „dobrotivá vzhlednutí“ v literatuře českého baroka, <http://www.centrumhistorie.cz>**).

Tím vším a zvláště zázračným uzdravováním živilo jezuité v lidech ve skutečnosti pověřivost a pověřenost nejhrubšího zrna. Bylo oslavováno a vyvyšováno mnoho svatých a mnoho jezuitských „mučedníků“ katolické víry. Literárně činní jezuité (mezi nimi i B. Balbín) napsali nové nebo částečně nové dějiny českého národa, ve kterých vyzdvihovali *pod rouškou vlastenectví a lásky k českému jazyku a k historii českého národa* hlavně *pověry, legendy, mýty a pověsti* jako pravdivé události. V nich jsou jezuité nebo oblíbenci českých katolíků jako hlavní kladní hrdinové. Ovšem pravdivé události o takových, jako byl například Konrád Waldhauser, Jan Milíč z Kroměříže, Matěj z Janova, Mistr Jakoubek ze Stříbra, Petr Chelčický, Jan Rokycan, Stanislav ze Znojma, Mistr Jan Hus, Jeroným Pražský, Petr z Mladenovic (Mladonovic), Mikuláš Biskupec, Petr Kániš, Jan Žižka, Martin Húska, Prokop Holý, Viktorin Kornel ze Všehrd, Jan Šlechta, Petr z Tulechova, Jan Želivský, Jan Roháč z Dubé, Jiří z Poděbrad, Tadeáš Hájek z Hájku, Jan Jesenius (Jesenský), Jan Jiří Harant z Polžic a Bezdržic, Václav Budovec, Mikuláš Dačický z Heslova, Petr Vok z Rožmberka, Vilém z Pernštejna, Daniel Adam z Veleslavína, Matyáš Borbonius a další, se v té době od tovaryšů český národ nedozvěděl. Jednak sami neměli zájem psát o protestantské historii Čechů, Moravanů a Slezanů a jednak cenzura pracovala opravdu spolehlivě.

Jezuitská literární, výtvarná a hudební tvorba v období baroka dala v základu vzniknout především mnohým dnešním mýtům a pověrám o „záslužných, státo-tvorných a blahoslavených činech“ zrádců českého národa a ničitelů české kultury, víry a pravé národnosti, jakými byli například „sv.“ Václav, Antonín Koniáš, Jan Sarkander, Jan Nepomucký a další hubitelé dědictví české staroslověnsko – řecké a později protestantské západní víry zakořeněné do srdcí lidu ve všech dobách. Bylo to právě období baroka, období skutečného národního temna a naprostého útlumu nefalšovaného vlastenectví, v němž byly zničeny nebo přetvořeny naše národní dějiny k obrazu jezuitů a římských papežů. Všechno, co Římu vadilo na životech pravých národních velikanů a co potřeboval navždy odstranit, učinili jezuité právě nejvíce v tomto období baroka, kdy zlikvidovali, vymazali, změnili, přepsali nebo pozměnili pravou identitu české víry a historie, památku českých velikanů a lásku obyvatelstva k nim, a tyto

zmrzačeniny pak ve své literární, hudební a výtvarné tvorbě předložili národu a svojí intenzivní propagandou to nechali hluboce zakořenit do myslí a srdcí celého národa.

Do jak velké míry se jim to podařilo, vidíme v dnešní době. Jen pár odvážlivců si dnes dovoluje poukázat na ona výše uvedená jména, že buď neexistovala a že jsou skutečně holým výmyslem jezuitských pátres a nebo, že jejich životní osud byl z části nebo úplně jiný, než uvádějí soudobé církevní oficiální prameny a s ní i celá dnešní armáda jezuitských, projezuitských, katolických či prokatolických oficiálních historiků, archivářů, právníků a vědců. Na reakci ostatních vůči této odvážné menšině pak vidíme, jak hluboce český národ oněm jezuitským výtvorům uvěřil a jak hluboce tato barokní jezuitská propaganda plná lží, výmyslů, fikcí, pověr, mýtů, bajek, smyšlenek, pohádek a pověstí zahnízdila a jak hluboko zakořenila do podvědomí celého národa jako skutečná, jediné pravá a stoprocentně pravdivá historie *Čechů, Moravanů a Slezanů*.

V barokní světové jezuitské a katolické tvorbě je hrdinou jejich světec, v duchovních pohledech a úvahách převládají filozofické otázky o marnosti života a světa a o posmrtném životě, *upevňuje se pověrečnost v nesmrtelnost duše* a tím se i otevírá brána ke *spiritismu* a ke všemu, co s tím souvisí. Období baroka bylo provázáno s protireformací a absolutismem. Ve vědě vzrůstal zájem o pochopení mechaniky. V této době působí jezuitská vědecká pracoviště jako pařížské *Collegium Claromontanum*, antverpské *Museum Bollandianum* nebo francouzští benediktini – kongregace sv. Maura seskupených okolo *Jeana Mabillona* a jeho *De re diplomatica libri sex*. Začal se uplatňovat také mladý duchovní proud racionalismu a přírodovědecké metodologie, tzv. *histoire raisonnée*. V psychologii a náboženství hrály důležitou roli *melancholie, mystika, Duchovní cvičení, mariánský kult a kult svatých*. Vytvářel se „*módní typ barokního kavalíra*“, který se obrátil v dílech „*Hrdina*“ a „*Politik*“ španělského jezuita *Baltasara Graciána* a byl charakterizován lstivostí, opatrnic-tvím a pokrytectvím. Nově se také aktualizovaly náboženské otázky. Barokní historiografii šlo o co největší systematické využití pramenů na základě analýzy a kritiky s apelem na lidský rozum, o čemž nám svědčí zejména „*Acta sanctorum*“, která byla vydávána od roku 1643. Na jejich vydání se podíleli belgičtí jezuitští historici *Johann Bolland, Gottfried Henschen* a *Daniel Papenbroch*. Jednalo se o sbírku životopisů svatých. Hlavní zásadou historiků se stala všezpochybňující kritika pramenů. *Bos-suet, Grotius, Hobbes, Leibniz* a *Balbín* psali historii sice poučným příkladem, nicméně pod neustálým tlakem vlastních nejistot a neustálého se odvolávání na jezuitské autority jako na jediné věrohodné, plně pravdivé a nezpochybnitelné zdroje.

A stejné tendence můžeme spolehlivě vysledovat, ba přímo otevřeně vidět i v českém baroku.

Nejsme sami, kdo si toho všímá a kdo na to upozorňuje. Například ve spisu „**Adam Václav Michna z Otradovic**“ shrnuje autorka **Z. Tichá** barokní epochu těmito slovy: „*V barokní době je třeba hledat příčiny rozdílu mezi pojetím, ale hlavně výkladem víry u církevních otců a učitelů »barokních« ve výsledcích jednání Trident-ského koncilu, který zasedal v letech 1545 – 1563. Jeho posláním bylo zabrzdit rozmach reformačního hnutí vlastní reformou, která měla rozhodující platnost pro nové uspořádání katolické církve. Nepokoušel se však – na rozdíl od církevních otců a učitelů středověkých – ani o formulování nějakého uceleného systému myšlenkového, ani se nesnažil věřícím příliš mnoho vykládat, vysvětlovat. Prezentoval dogmaticky teologické učení, despoticky ovlivňoval věřící, jednoduše řečeno, uplatnila se tu politika autority ex cathedra. S touto programovou taktikou, jejíž vytvoření bylo hlavním cílem Tridentina (nešlo tedy o budování nové teologie) byli především za-jedno jezuité, hlavní opora papežova v boji proti reformaci. Jestliže církev svatá rozhodne, že bílé je černé, musím tomu věřit bez pochybování, bez ptaní a vysvětlování – hlásal zakladatel jezuitského řádu (1534), Španěl Ignác*

z Loyoly (1491 n. 1495 – 1556). Zdůrazňování pasivní, slepé víry spolu s hlubokým citem a popření účasti rozumové složky ve věrouce je hlavním rysem barokní epochy na rozdíl od středověku. Pro pochybovače měla církev silnou zbraň: klatbu a upálení. Toto dogmatické stanovisko vyplývá i z toho, že na rozdíl od středověku, kdy bylo úkolem církevních učitelů získávat pro nové náboženství, šlo nyní o obrácení odpadlíků, kacířů, jinověrců na »pravou« víru. Kdybychom chtěli najít opět nejnázornější podobu tohoto striktního postoje Tridentina ve výtvarném umění, nepochybně bychom ji našli v zasmušilé přísnosti Escorialu stavěného pro španělského Filipa II. Escorial byl také dokonce sám vzorem chmurného, asketického slohu. Přísná strohost, kterou církev prosazovala, využívající proti reformaci jejích vlastních zbraní, se totiž nejvíce projevila právě ve Španělsku. Reforma církve zasáhla podstatně i oblast umění, o němž také přímo jednal Tridentinský koncil. Zpočátku byl příkaz k strohosti a přísnosti vlastně krokem zpět. Pak se využilo (na rozdíl od renesančních, často pouze estetických cílů) umění k účelům nanejvýš společenským, tj. v té době náboženským. Umění mělo pomoci svými emotivními účinky dobýt z člověka, jeho duši, pro protireformační myšlenky. Pokud jde o vztah barokního umění ke skutečnosti, vychází tento vztah ze základního pocitu, společného se středověkem, kterým je pohrdání pozemským světem, světskou marností, reálným životem. Z toho pak vyplývá obrat do iracionálna. Barokní umění se však také se středověkým podstatně rozchází: zdůrazňuje – a vlastně uznává jako jediné možné – smyslové poznání a cit, a samozřejmě odvrhuje účast rozumové složky a empirie, neboť propaguje pasivní, slepou víru. Je to vysvětlitelné i tím, že do svého programového působení zahrnuje v daleko širším měřítku, než tomu bylo ve středověku, lidové vrstvy. Vyzdvihuje úlohu světců jako nejbližších prostředníků mezi člověkem a Bohem. Podle barokní estetiky krásné věci chválí Boha svou krásou, nejsou tedy už znakem božské krásy; krásné je to, co je pozorovatelné. Baroko využívá všech uměleckých prostředků k tomu, aby vzbudilo potřebné emoce. Chce však zároveň vyvolat pocit, že poznání objektivní skutečnosti přesahuje schopnosti a možnosti lidského chápání a umu, že se skutečnosti lez zmocnit jen »slepě«, intuicí a sensibilitou. Chce opájet smysly. Vyvolává emociální vzněty, aby zachytilo život v jeho projevech, v pohybu. Mohlo by se zdát, že jde o jakýsi návrat k učení Františka z Assisi, ale je to domněnka mylná, neboť baroko »přehnalo« františkánské učení a to zejména důrazem na dynamičnost, ale »přehnalo« františkánské učení i v nadměrném zdůrazňování citovosti, která se mnohdy projevuje až jako posedlost citem a posedlost po citu. Není tu stopy klidu, není tu stopy po jakékoli jistotě. a ovšem proti středověku je v baroku onen obrat do iracionálna vyjádřen rozmanitěji, rafinovaněji, nešetří se fikcí, iluzívností, takže musíme velice citlivě postupovat při odhalování pravé podstaty umělcova sdělení. Pro názorné poznání je možno opět srovnávat objekty z výtvarného oblasti, gotický chrám s chrámem barokním: barokní kostel, který pochopitelně jako gotický měl být útočištěm lidu i jakýmsi jeho palácem, obrazem nebe na zemi, nebo alespoň příslibem nebe pokorným lidem, nepůsobí jako gotická katedrála. Nepochybně uchvacuje, ale nedává klid a vyrovnaní, spíš vzbuzuje nejistotu. Omamuje, ale i přesto lze vycítit, že je v něm něco nedořečeného, výsledné působení není jednoznačné, protože je příliš nápadné, že jde o svět iluzí, klamů a představ, které mohou působit jak kladně (tj. ve smyslu snah Tridentina), tak záporně, totiž možností jiného pochopení toho, co se zobrazuje. Jeden z typických znaků gotické architektury, lomený oblouk, bývá právem přirovnáván k sepjatým rukám. Barokní architektura působí dojmem, že ponechává ruce vztažené v křeči, nebo lépe: křečí deformované ruce vztažené k nebesům z citového zoufalství a nejistoty. Z nejistoty vzniklé rozporem i konfliktem pocitu světské marnosti, která je kompenzována až chorobnou touhou po světské okázalosti, a pocitu nejistoty před iracionálnem. Jde o konflikt mezi renesančním zbožňováním světa a života a středověkým milováním Boha a askeze, kde o konflikt mezi antropocentrismem a teocentrismem. ...V 17. a 18. století šlo o získání pro katolictví především »kacířských« vrstev českého národa, které nemohly po Bílé hoře emigrovat. A

jezuité, hlavní činitelé v tomto dalším úsilí a ponejvíce také autoři skladeb s duchovními náměty, dokázali opravdu dovedně spojit rekatolizační úsilí se znalostí lidového prostředí.

...Jaké bylo sociální a národnostní pozadí, z něhož vzešla všechna tato díla? Výstižnou odpověď na tuto otázku dává Jan Jiří Harant, bratr mnohostranně vzdělaného Kryštofa, popraveného v červnu r. 1621 na Staroměstském náměstí: »V Království českém nechtělo se nic velikého soužení a bíd lidských umenšovati, nýbrž čím dál vždy jich přibývalo«, poznamenává ve svých Pamětech. Soužení a bída šly v patách zlomeného odporu české šlechty a měst proti Habsburkům, který se datuje rokem 1620. Je rok po vítězství císařských vojsk v bělohorské bitvě, vítězství, jehož důsledky byly dalekosáhlé, neboť postihly všechny oblasti života české společnosti. První postih českých odbojníků znamenala poprava předních vůdců povstání, která byla vykonána v červnu r. 1621 na Staroměstském náměstí v Praze. Pak následovala konfiskace majetku popravených a s ní útisk politický, národnostní a kulturní. Nekatolíci šlechtického a městského stavu se museli vystěhovat, pokud nechtěli přijmout jediné uznávanou, samospasitelnou víru katolickou. Poddaní se stěhovat nesměli, protože představovali příliš cennou pracovní sílu pro feudály, kteří těžili z utužujícího se nevolnictví. Jezuitskému řádu bylo svěřeno řízení škol a kultury vůbec, cenzura směřovala k tomu, aby se také literatura stala nástrojem ideologického útlatku. K ideologickému útisku se družilo oslabování počtu vzdělanějšího českého publika v důsledku emigrace, a tím se pochopitelně zužovala oblast česky psané literatury. To však nebyl jediný činitel, který byl brzdou rozvoje české literatury: jiným takovým činitelem bylo poněmčování měšťanstva. V souvislosti se zmenšením okruhu vzdělanějšího publika začalo nabývat vrchu písemnictví latinské nad českým. Poroba českého národa se zvětšovala pochopitelně také válečnými událostmi. Stavovské povstání r. 1618 nebylo jen českou záležitostí, ale bylo součástí evropského zápasu táboru prohabsburského (katolického) a protihabsburského, zápasu, ze kterého vzplanula třicetiletá válka. Cizácká vojenská chátka obou táborů se několikrát převalila přes naše země a zůstala po ní jako po nových Braniborech jen bída a utrpení. Není se proto čemu divit, jestliže zoufalství zní z literárních památek, např. z díla kantora Kocmánka, *Lamentatio rusticana*:

Ach, ach, Bože, proč nás trápí tak
vojáci
mnohem ukrutněji než pohané Turci?
I proč jich nestresceš, zdaž z nich
moci nemáš?
Jsouce pán přemocný, přece se jim
díváš!
Otče náš!

Rozličná trápení na nás vymyslili,
skrze něž peníze na nás vymučili,
vodu nám do oust lít opovážili se,
to téměř do smrti, říkat nestydíc se:
Posvěť se!

Jiní nás u bidel za ruce věšeli,
Pod nohami nám slámu zapalovali,
křičíc: »Dej peníze!« – a kde máš
zboží své
o tom dobře ví, i kde máš též koně
své,

jméno tvé.

Jiní kyjmi bili toho, jenž nic neměl,
trpěl, mile snášel, jako by oněměl,
vzdychaje: »Ach Bože, dívá se milost
tvá,
že skrz ně potracujeme všickni zdraví
svá?
Buď vůle tvá!«

Mnohý do rybníku i s dětmi utekl,
jiný zase bahně co ňáký pes zdechl,
jiný, jsa vyhledán, jsa bit, křičel:
»Nebí!«
Jako v nebi.

V skalách, v horách také nemnoho
kdo ostal,
aby se zšelmilé ukrutnosti nebál,
nebo, jsa obloupen, seděl s ženou, s
dětmi,

*pobráno majíce všecko i pod zemí,
Tak i na zemi!*

*Z tisíce jeden sotva mírný trefil,
který by nás kyjmi nepral; netloukl,
nebil*

*avšak hned křičeli: »Hej sedláče, po-
nes
peněz, jísti, píti, a všecko nám vynes,
Dej nám dnes!«*

Důsledky Bílé hory byly právně vtěleny do tzv. »Obnoveného zřízení zemského«, které bylo vydáno Ferdinandem II. r. 1627 pro Čechy, rok nato i pro Moravu. Obnovené zřízení zemské zajišťovalo dědičně český trůn Habsburkům, do správy zavedlo dvojjazyčnost a jako jediné náboženství uznávalo katolicismus. Zásah do černého v první fázi habsburské pomsty českým »kacířům« znamenal nařízení, aby se s císařem »všickni obyvatelé Království českého u víře svatosvaté katolické samospasitelné srovnali. Kdo pak nechtěl přivolit, musí se podepsat, že z země vyjede do času uloženého«, čteme v Pamětech Jana Jiřího Haranta, kterého postihl osud mnohých: i on musel opustit svou vlast, protože měl páteř rovnou a nemohl tedy »srdcem náboženství podjednou přijít«. Množství slz z utrpení, ale ještě více z bezmocnosti, které skanuly na řádky dobových pamětí, kronik a časových písní, těžko sečíst. A stejně těžko změřit, kolik horečného úsilí vyvinuli emigranti v cizím prostředí svou literární i politickou činností. Bylo to úsilí stejně nadlidské, jako marné, neboť emigranti byli odřezanými větvemi od živého kmene svého národa. Tisíce z nich nakonec zapadly beze stop. Snad vůbec nejtíž si však lze představit, kde vzal v sobě Komenský tolik síly, z čeho ji čerpal, když po všech neštěstích, ztrýzněn osudem i v osobním životě, dokázal napsat onu známou větu: »Věřímť i já Bohu, že po přejití vichřic hněvu vláda věcí tvých k tobě se zase navrátí, ó lide český!« Byla to věta vpravdě prorocká a nepochybně povzbudivá pro všechny, kterým vestfálský mír zavřel definitivně hranice vlasti. Byla to naděje na svítání v hluboké noci. Pro autora oné povzbuzující věty nebylo však ani po jeho smrti místa v jeho národě, na který myslel a kterému věnoval všechno své nadání a duševní i fyzickou sílu. Na místa emigrantů byli dosazováni cizinci z celé Evropy. Odraz této skutečnosti nacházíme také v soudobé literatuře... Vládoucí cizinci si dobře uvědomovali, že největší síla českého národa je v staleté kultuře, k níž byly vychovávány široké vrstvy, a proto vedli hlavní útok na ideologické frontě. Tam byli výbornými pomocníky jezuité, kteří dovedli obratně měnit svou taktiku a přizpůsobovat ji nejaktuálnějšími potřebám. Dovedli se podbízet širokým vrstvám zdůrazňováním vlastenectví a svou tvorbu se snažili přiblížit představovému okruhu lidového publika. Ovšem ne vždy odhadli jezuité správně sílu českých »kacířů«, a tak se mnohdy zbraně, jichž užívali, obracely přímo proti nim. Vlastenectví jezuitů mělo povětšinou zpátečnický charakter, neboť autoři navazovali na katolickou tradici a uchylovali se až k době Karla IV. ...Ideologickému boji jezuitů vy-

hovořilo z literárních druhů nejlépe drama a kazatelství, vedle nich pak i legendistika a duchovní poezie. První dva jmenované druhy měly tu výhodu, že se jimi mohlo působit na široké vrstvy publika bezprostředně, přičemž drama využívalo k větší působivosti honosné výpravy a uchvacujících efektů. Legendy a dramata často zpracovávaly látky z české historie a o českých světcích. ...S tím, co jsme řekli o jezuitském úsilí získat široké vrstvy pro oficiální náboženství, souvisí snaha promlouvat k těmto vrstvám pokud možno »jejich jazykem« a promlouvat také názorně. V podstatě nebyl tento způsob cizí právě jezuitům, neboť zkonkrétnování nadsmyslného a abstraktního do »lidské« podoby bylo podstatou učení jezuitů (a jejich cvičení – viz výše citát z Loyoly).“ (**Zdeňka Tichá: Adam Václav Michna z Otradovic, Melantrich, Praha, 1976**).

Není tedy divu, že v 17. a v první polovině 18. století české země, ale i celá habsburská monarchie silně zaostávaly ve svém myšlenkovém a duchovním vývoji vůči západní Evropě. Zatímco se na západě rozvíjí nové, osvícenecké chápání světa, střední Evropu svírají mocné kleště náboženské extáze, okovy barokní pověřivosti a pověrečnosti vůči nesmyslným, vymyšleným zázrakům a řetězy přepjaté, fanatické barokní zbožnosti a duch středověkého uctívání svatých, soch a obrazů. Není tedy také divu, že západ v té době vzhlížel ke střední Evropě se silným skepticizmem a že rekatolizované barokní Čechy vyvolávaly u racionálně uvažujících návštěvníků z ciziny často pobavený úsměv než obdiv a úctu.

Francouzský lékař a cestovatel, **Ch. Patin**, ve svém cestopise z roku 1695 humorně píše: „Stejně jako třináct set lékárníků v Londýně postačí na důkaz, jak náramně to je město, dva tisíce pražských jezuitů dokazuje také ledacos. Ostatní náboženské společnosti jsou tam tak početné, jako nikde jinde na světě. Mají tam kláštery, jež se spíše podobají palácům než útulkům lidí, kteří se zřekli světské marnosti. ...Lid je tam velmi pobožný, ale nechtěl bych věřit všemu, co mu tato horlivost vnukla. Ukázali mi v jednom kostele tři kameny ze sloupu, jež prý ďábel přinesl z Říma, aby obloučil kněze sloužícího mši, s nímž sjednal smlouvu: že svatý Petr hodil toho ďábla i jeho sloup třikrát do moře, a že se ďábel tímto průtahem rozlítl do té míry, že rozbil sloup a ještě byl rád, že se mohl spasit, a takových věcí víc. Ti, kteří mi to vyprávěli, vyložili si ve zlé mé mlčení, musil jsem jim povědět, zda tomu věřím či nic: myslil jsem, že se toho zbudu, řeknu-li, že jsem o tom nikdy nečetl, ani neslyšel, ačkoli jsem dosti zpraven o zázracích svatého Petra, ale, že by mi snad pomohl časový údaj; proč se jsem se jich zeptal, kdy že se to zběhlo, načež mi odpověděli, že před mnoha tisíci lety. Ale, odpověděl jsem, náboženství křesťanské bylo přec založeno teprve před šestnácti sty lety, trvátě od Ježíše Krista. Zajisté, řekl na to, ale ten zázrak je mnohem starší; takže mé letopočty byly převráceny a já skoro musil věřit, že svatý Petr, mše a chrámy katolické jsou daleko starší, než se říká.“ (**J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 51 – 52**).

Římskokatolická barokní zbožnost – přesněji jezuitská fanatická pověřivost a celková pověrečnost, nesnášenlivost až nenávisť vůči jiným náboženstvím a věřícím – se pochopitelně odrážela na všem, co jezuité dělali. Existuje velmi zajímavé konkrétní svědectví dovolující přímo nahlédnout do jezuitského školství v této barokní a pozdněbarokní době plné vykreslování strašidelných scén z pekla a očištění, klanění se sochám, obrazům, světcům, plné víry v nadpřirozenou moc svěcené vody, svíček, křížů, škapulířů, šatů, křížů, oltářů a růženců apod. Porovnáme-li popisovanou úroveň jezuitského školství s jeho počátky pak zjistíme, že se po celou dobu v podstatě vůbec nezměnilo. Jezuité totiž odmítali jakoukoli změnu školního řádu, modernizaci učebních pomůcek a aktualizaci vyučované látky, takže nakonec zákonitě zaostalo, zestárlo až úplně ustrnulo, zkostnatělo a zdegenerovalo do jakéhosi hrozného bezduchého patvaru:

„Neschopnost jezuitského školství přizpůsobovat se potřebám společnosti a jeho další nedostatky se projeví později, když Marie Terezie žádala jejich nápravu, státní dozor nad nimi a nové osnovy. Jan Jeník z Bratřic, který od r. 1764 (krátce před zrušením řádu) na jezuitských školách studoval, na ně později v nedobré vzpomínal. »Já jsem snad ten jediný, v mém pětáosmdesátiletém věku v české zemi kterýž pod jezuity studýroval,« psal v r. 1838. »V poledne a při večeři nesmělo se mluvit. Jeden z šesti chudých studentů, kteří nám sloužili ... četl nám život rozličných podivných svatých. Kterak ku příkladu svatý Bartoloměj z lásky k Bohu nechal se zaživa dřít neb celou kůži ze svého těla stáhnouti ... a svatý František Seraphinus ... válel se celý nahý v hloubce vysokého sněhu atd. Takovými titěrkami krmili a vyučovali nás tito páni jezuité. Naproti tomu však nebyl z našich filosofů ani jediný, který by byl věděl, v kteréž zemi Londýn, Paříž neb Lisabon jakožto hlavní město se nalézá. Nočních strašidel báli jsme se všichni, takže by si byl žádný netroufl nočního času na reterádu (záchod – J. F.) sám jíti, leč by ho tam někdo vyprovázel. Já jsa již jako kadet na vojně, ještě jaký čas jsem se přehrozně těch strašidel bával a napotom teprv, když se mě vojáci vysmáli a já počal lekturu (čtení – J. F.) a to nejvíce kněh akatolických velmi milovati, tu jsem se přesvědčil, jak tuze jezuiti můj přirozený rozum v outlém věku zmátli, ba vykořenili ... Též v tomto pozdním čase večír při večeři některý theologus míval... jakési kázání. Že v takovém kázání o pánu Bohu skoro nic, ale o všelijakých podivných svatých, skutcích jejich a zázracích mnoho se jednalo a vykládalo, vyrozumívá se. O naší přemilé vlasti a o našich vysoce vážených velmi učených předcích nikdy se ani nejmenší zmínka nečinila, a my pročež ani jedinký jméno našich předků jsme neznali. Až potom teprva, když se leta 1773 ruka spravedlnosti téhož jezuitského zlořečitého tovaryšstva pro jeho mnohonásobné nešlechtnosti a kriminální provinění tak ostře dotknula, že tento jezuitský řád, lépeji by se mělo říci neřád (svinstvo), jedním rázem v celém křesťanstvu... vzdvižen byl, se to změnilo. A tudy teprve obdrželi jsme známost o našich učených předcích, jejichž literární práce přišla zase na světlo. A jakož se již prve řeklo, že jsme se u jezuitů malounko učili, však ale velmi mnoho modlili, tak se k tomu ještě toto oznámí. Každíčkou neděli... bývali jsme k jezuitům do koleje sv. Klimenta voděný, kdežto jsouce, jsme tam officium defunctorum za umrlce... se modlili a recitírovali. Tohle officium defunctorum obsahovalo v sobě leckdes pohoršlivá a rouhavá slova proti Pánu Bohu, nebo se v nich vejslovně povídá, kterak duše v očištění na stvořitele naříkají, že je ve vysokém plameni ohně neustále hořeti nechává a ony tak v tomž ohni... jak kachny na potoce plavati musejí.

Žádný z nás však neuměl pár řádků čistě napsati. Velmi těžko bylo to napsané zběžně přečísti a tu kolik slov bylo, skoro tolik chyb se nalézalo.

K tomu všemu: Já se nestydím v pravdě se přiznati, že když jsem u jezuitů již jako filozof a později kadet na vojně byl, ten první rok jsem se ještě nočního času tak náramně bál, že bych se byl raději podělal a tak se poškrnil, než bych byl sám z pokoje na retyrádu krok učinil. Když pak se mi v kasárnách všichni vojáci štíplavě vysmáli a mnozí z nich jsouce cizozemci náboženství protestantského, můj od jezuitů porušený rozum zponenáhlu očistili, já se více strašidel a duší z očištění nebál, že by mne v noci na retyrádě napadly.

Tato kasárna učinila mne trochu člověkem. Že jsem pak vedle jednoho kaprála, rozeného Sasáka ležel, kterýž obzvláště pěkně psal, počal jsem se od něj tak bedlivě a pilně psáti učiti, že jsem se za tři čtvrtě léta čistě, ba i mnoho úhledněji psáti naučil.« (Jeník, J.: Z mých pamětí. 1947, str. 19, 22 – 24, 27 – 30).“ (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 128 – 129**).

13.57 Kult Jana Nepomuckého a jeho podpora jezuitským řádem

Za doby Leopolda I. působili jezuité hlavně na obrazotvornost lidí. Jak jsme již v předešlé kapitole naznačili, pěstovali především barokní úctu k zázračným obrazům a to především k obrazům Panny Marie. Tak například ve svém novém sídle ve slezských Tarnovicích rozšiřovali jezuité roku 1675, když obdrželi kostel v sousedním Pěkaru, pověst o zázračné moci tamnějšiho obrazu Matky Boží. Sotva tomu pár místních důvěřivců uvěřilo, byla pověst rychle přenesena do císařských komnat. Roku 1680 náhle vypukl mor a císař rozkázal, aby byl onen zázračný obraz urychleně přinesen do Prahy. Mystifikace o zázračném obrazu byla natolik zjevná, že se proti ní bouřil dokonce i sám vratislavský biskup. Jeho protesty však jezuité žijící okolo císaře aktivně eliminovali.

Kromě výmyslů o zázračných obrazech šířili jezuité i fámy o zázracích způsobené jezuitskými světcí a souběžně s tím se snažili vši silou vypěstovat v českém národě úctu k Janu Nepomuckému, kterého už tehdy prohlašovali za svatého, „aby památku Jana Husa veskrz vykořenili. Jejich přičiněním byly přeměněny sochy představujícího sv. Jana Husa na sochy sv. Jana Nepomuckého, jak o tom svědčí socha téhož svatého na Pankráci u Prahy vedle silnice podnes stojící. Také jejich péčí byla postavena již před rokem 1656 dřevěná socha Jana z Nepomuku na Karlově mostě v Praze, která byla roku 1683 vyměněna nynější bronzovou sochou. Dle hodnověrných pramenů (Viz Palackého Dějiny české, Tomka Dějiny Prahy, též O. Abela a H. Vratislava spisy o legendě o Janu z Pomuka) jest dokázáno, že se Jan Nepomucký dostal mezi svaté jen snahou jezuitů. Ku konci 17. století a počátkem 18. století rozšiřovali jezuité množství dějepravných i mravoučných spisů nejen po Čechách, nýbrž i po celém křesťanském světě, v nichž byl Jan Nepomucký oslavován jako mučedník a svatý. I jezuita Balbín sepsal roku 1670 z pobožné pověřivosti život a zázraky sv. Jana Nepomuckého, tedy právě v době, kdy se jezuitské zázraky četně vyskytovaly po celé české zemi a mimo Balbína se zaznamenávaly všemožným způsobem ke cti a slávě Boží i od jiných jezuitů, jako od Hammerschmida v Kronice klatovské. Úsilím jezuitů bylo na papeže Klimenta XI. roku 1720 ze všech stran naléháno, aby Jana Nepomuckého vyhlásil za svatého. Za tou příčinou bylo papeži posláno osmdesát proseb, zejména od císaře Karla VI. a jeho choti, též ode všech knížat duchovních, v nichž se o vyhlášení Jana Nepomuckého za svatého usilovalo.

A tak naléháním jezuitů byl konečně dne 19. března r. 1729 Jan z Nepomuku prohlášen od papeže Benedikta XIII. za svatého hlavně proto, že činil množství zázraků a že jeho jazyk zůstal neporušeným. Nechtěl prý Jan, jenž byl zpovědníkem královny Johanny, vyjeviti její zpověď králi Václavovi, který prý jej proto dal mučiti a potom do Vltavy z mostu shoditi (dle Balbína dne 29. dubna r. 1383). Ale dle historických dokladů zamýšlel král Václav IV. roku 1393 založiti nové biskupství ze statků kláštera kladrubského, jehož opatství bylo právě uprázdňeno. Ale jeho úmysl byl zmařen od arcibiskupa pražského Jana z Jenšteina, zvláště přičiněním jeho generálního vikáře Jana z Pomuku, jenž proti vůli králově stvrdil volbu nového opata kladrubského, a proto byl k rozkazu krále strašně mučen a vržen do Vltavy dne 20. března r. 1393, kdežto královna Johanna již dne 31. prosince roku 1386 v noci zemřela, byla udávena v ložnici údajně od jednoho z velkých královských psů. – Takovým překrucováním událostí a klamem se snažili jezuité získati lid český ke svému prospěchu." (T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 525 – 527).

Podobně píše i dnešní historik J. Mikulec: „Přes veškeré projevy zbožnosti však v pobělohorském období figurovali obyvatelé českých zemí v obecném povědomí jako politicky nespolehliví a ke kacířství vždy náchylný element. Barokní vlastenci, vesměs příslušníci duchovního stavu, se z tohoto důvodu stále snažili poukazovat na slavnou katolickou minulost.

Proto pečlivě studovali kupř. dějiny doby Karla IV., proto rozvíjeli kultu tradičních českých světců (zvláště sv. Václava), a proto i usilovali o kanonizaci Jana Nepomuckého, který měl být celému katolickému světu důkazem dávné pravověrnosti Čech. K Janovu svatořečení došlo roku 1729 a jeho rychle se šířící kult vyhovoval jak potřebám upevňování katolického vyznání, tak i zemskému baroknímu patriotismu a konečně i mentalitě doby, která opředla smrt nového zemského patrona řadou zázraků." (**J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 50**).

Jezuité v české provincii si postavu Jana Nepomuckého natolik oblíbili, že ji i navzdor všem vědeckým a historickým nejasnostem a nesrovnalostem o její skutečné existenci a pravosti opředli v 17. a 18. století mnoha pověstmi, mýty a zázraky. Základy k této hrubé pověrečnosti vůči zcela vymyšleným zázrakům položil už jezuita B. Balbín, když k nepomucenské legendě píše:

„»Jan Nepomucký... pak, smrt svou horlivými modlitbami a vzdycháním Pánu Bohu poroučeje, z mostu shozen, a utopen byl 16. máje léta 1383. Smrt, již Václav (král Václav IV. – pozn. aut.) zatajiti mínil, ihned nebeské zázraky vyjevily, ohnivý plamen, který se při jeho narození ukázal, tentýž mrtvého a do nebe se ubírajícího osvítil, tak že se celá Vltava rděla: tuť bys byl spatřil nesčíslný počet velmi jasných světél, jako by oheň s vodou v mír vešel a po vodě splejvaly; a právě tehdež rozmohla se voda a šířeji vlny se zdvihaly u velikém množství a větší světla těla svatého mučedníka po vodě vyprovázela, jiná předcházející, jiná za ním jdoucí, nejináče než jako by mu průvod dávala. Sběhl se houfně lid městský, divě se, co se to dalo neb děje. Královna tolikéž Johanna, z hradu královského vyhlížejíc a nevědouc, co by to vidění znamenalo, rychlým během k císaři manželu pospíšila a ten div světél jemu ukázala a z nevinné sprostnosti (prostoty – poz. aut.), co by to znamenalo, jeho se tázala. Ihned Václava zžírati počal červ svědomí pro spáchaný hřích, vida ten nebeský div, jako nějakým hromobitím obražen, rychle se vzchopil, a buď strachem, buď pravou, aneb potutedlnou kajícností pohnut, za tři dni se neukázal, aniž k sobě koho krom potřeby pouštěl. Celou noc světla okolo těla blahoslaveného mučedníka trvala, den potom následující oučinek zjevil. Leželo na písku to mrtvé tělo ve svém oděvu, s líbezným obličejem velmi uctivě složené.« (Z českého překladu Balbínova zpracování nepomucenské legendy (sepsána r. 1681, přeložena r. 1698)."
(J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 50 – 51).

Současně jezuité vyhlásili, že mučednická postava Jana Nepomuckého byla římskokatolické církvi známá ještě před příchodem prvních jezuitů do Prahy, že byla předmětem uctívání ve Svatovítské katedrále v Praze již odedávna a že je to ve skutečnosti úplně jiná postava stejného jména, kněžského titulu a církevní funkce než ta z roku 1383 a prohlásili ji přibližně v roce 1732 za zvláštního ochránce celého jezuitského řádu. I přes úpravy jezuitské liturgie Druhým vatikánským koncilem zůstává Jan Nepomucký i dnes hlavním patronem české jezuitské provincie, jak to přímo vysvětlují a potvrzují současní jezuité v Čechách, např.:

„Někdy od poloviny 19. století se začíná v kruzích českých historiků objevovat názor, že úcta ke sv. Janu Nepomuckému byla uměle vytvořena kvůli omezení kultu Jana Husa. Hlavní úlohu v tom prý sehráli jezuité, kteří se dokonce neštíteli lži a osobu mučedníka si jednoduše vymysleli. Pánové F. B. Mikovec, O. Abel, E. Reiman, V. V. Tomek a E. Rádl, kteří se těmito tezemi zabývali, vycházeli z přesvědčení, že Řím v r. 1729 kanonizoval osobu, která nikdy neexistovala. Vždyť se historickým průzkumem nezvratně zjistilo, že žádný zpovědník Jan Nepomucký svržený z pražského mostu r. 1383 nežil, nýbrž že je pouze doložen generální vikář Jan z Pomuku, kterého potkal mokrý osud až o deset let později. Kanonizační bula hovořila o prvním z dvou Janů; operovala tedy s výmyslem? Otázka se řeší tím, že výpovědi o dvou Janech Nepomuckých se původně vztahovaly k jedné historické osobě a až řetězcem dě-

jepisných omylů došlo k jejich rozdělení na dva životní osudy. Bula se tedy vztahovala k jedinému tělu historického Jana, pohřbenému v pražské katedrále, a v ní uvedené datum 1383, ač je nesprávné, neruší tuto její podstatu, protože neomylnost při jejím výroku se nevztahuje na přesné dějepisné údaje. Všimněme si však na tomto místě jiné věci - jaký vztah měli ke světcí jezuité.

Když roku 1556 přišlo prvních dvanáct Tovaryšů do Prahy, byl v tomto městě Jan Nepomucký již poměrně znám. Ohniskem jeho úcty byla svatovítská katedrála, kde odpočívalo mučedníkově tělo a sbor kanovníků se pilně staral, aby z mysli lidu nevy-mizela památka spravedlivého. Je paradoxní, že právě svatovítská kapitula jako hlavní podporovatelka svatojánského kultu měla na svědomí řadu omylů, které nejen že zapříčinily Hájkovo tvrzení existence dvou Janů ve velmi populární »Kronice české« (1541), ale později také podstatně ovlivnily Bohuslava Balbína, SJ, skrze jehož svatojánskou biografii se dostaly do celého světa. Chceme-li bít pravého psa, měli bychom se obrátit na Hradčany.

Pojďme se tam tedy podívat. Představme si jezuitu, který si se zájmem po svém příchodu do »heretické« Prahy šestnáctého století prohlíží její katedrální chrám, jedno z nečetných míst, kde se ještě udržuje katolický duch. Do péče si ho vezme nějaký kanovník a provází ho po pamětihodnostech. Zastaví se také u hrobu ctíhodného Jana. Kanovník s hrдостí poznamená, že ten utopený kněz, co přes hrozně mučení neprozradil zpověď královny, je jeho dávným kolegou z kapituly (sv. Jan svatovítským kanovníkem nebyl!). Král Václav IV. ho dal svrhout z pražského mostu do Vltavy, což se stalo v r. 1383 (omyl!). Učený kněz Hájek z Libočan napsal, že pak shodili ještě jiného Jana do řeky, ale s tím si zpovědníka nesmíme plést (omyl!). Pravý mučedník a jistě světec byl přenesen sem do katedrály a tady slavně pohřben. Bůh ho dodnes oslavuje zázraky a hlavně tento jeho hrob je tím proslulý. Kdokoliv ho schválně pošlape, aby kněze Jana potupil, téhož dne ho potká pořádný posměch. Proto jsou kolem hrobu mříže, ale i přes ně někteří našli cestu, jak hrob zneuctít. A pak už se nedá kanovník zastavit a se záparem zmiňuje jednu historku za druhou.

Koho by v tu chvíli aspoň nenapadlo si vyzkoušet, zda »to funguje«? Z dějin víme jistě, že se tato myšlenka zrodila v nejedné hlavě, a tak se také dostáváme k vůbec první písemně doložené události, kdy se nějakým způsobem dostalo Tovaryšstvo Ježíšovo do kontaktu se sv. Janem. Poté, co čtrnáctiletý student Albrecht Chanovský na zkoušku opovážlivě šlápl na mučedníkův hrob (bylo to roku 1595), vrátil se k jezuitům do Klementina celý mokrý, vyválený v blátě, skoro bez bot a se salvami smíchu za zády. Hluboce se mu zaryl do paměti vnitřní hlas, který uslyšel na mostě v nejtrpčí chvíli posměchu: Na tomto místě tento svatý do vody svržen a utopen byl. Od té chvíle choval úctu ke sv. Janu, a to i po svém vstupu do jezuitského řádu v roce 1601. Je zajímavé, že toho roku se stala další událost, týkající se Nepomuka a zároveň jezuitů. Ti byli totiž zasvěceni do zázračné konverze jednoho mladého muže, který se obrátil na světcův přímý zásah. Spolu se svatojánskou pasáží v knize »Elogia ducum« (1629) jezuiti Julia Solimana jsou to první tři střípky k našemu tématu.

Větší zájem o Jana Nepomuckého povstává v České provincii Tovaryšstva až někdy ve třicátých letech 17. století. Tvrzení, že si v této době jezuité zkonstruovali nového světce a uměle vytvořili jeho kult, je naprosto neopodstatněné a příčí se doložitelné historické skutečnosti. Kanovníkovo vyprávění při prohlídce pražské katedrály, které jsme výše nastínili, bylo založeno na nepřetržitě úctě k mučedníkovi, i když její historická stránka byla časem pokroucena. Jana se dotkl zápis leckterého kronikáře, přetrvávala o něm ústní tradice a dokonce existovaly hmotné památky jemu věnované. Už dávno byl nazýván »blahoslaveným«, a to se nevědělo o Jenštejnově žalobě z roku 1393, kde je označen za »svatého mučedníka«!

Proč se však jezuité ve větší míře hlásí k Janovi tak pozdě, zhruba osmdesát let po svém příchodu do Čech? Víme přece s jakým zápalem od počátku oživovali kult českých zemských patronů, když je stavěli národu před oči jako jeho bdělé ochránce a přitom také jako vzory »staré« víry, ke které není nesmyslné se opět vrátit. Abychom tuto otázku mohli uspokojivě zodpovědět, musíme si všimnout vývoje svatojánského kultu obecně v celé české společnosti. Od poloviny 16. věku překračuje povědomí o svatém mučedníkovi stále výrazněji zdi pražské katedrály a jeho sláva se šíří hlavně díky psanému slovu. Přelom století už Jana začíná vkládat do sboru českých patronů. Významnou roli sehrají události při obrazoborecké »očistě« chrámu sv. Víta v r. 1619, kdy byli krutě ztrestáni světčovi rouhači za svůj opovážlivý záměr zničit jeho hrob. Při prudkém společenském vzestupu katolické církve v pobělohorských Čechách zároveň výrazně stoupá důležitost svaté zповědi jako jasného ukazatele výsledků rekatolizace. Následuje zvýšený zájem o sv. Jana jako prvomučedníka této svátosti, který svým jedinečným svědectvím navíc může proslavit české jméno po celém katolickém světě, a tak v něm rehabilitovat tuto donedávna »kacířskou« zem.

Až na tomto stupni vývoje do celé záležitosti výrazně vstupují jezuité. Zdá se, že rozvoj zbožného vztahu k mlčenlivému ochránci dobrého jména pochopili jako znamení doby, které se má maximálně využít, neboť nemálo prospěje náboženskému životu. Neuvěřitelně silná odezva, jakou potom zviditelnění Jana Nepomuckého vyvolalo, je potvrzením životnosti této myšlenky. Jezuité samozřejmě nebyli jediní, kdo svatojánský kult propagovali, ovšem jejich nepopíratelně olbřímí zásluhy v této věci, podpořené tehdy celkově velmi vlivným působením řádu, je staví mezi nejpřednější světčovy ctitele. Pro rozsáhlost látky následuje pouze stručný přehled účasti Tovaryšstva na svatojánském kultu.

Touhy po obšírnějším zpracování života sv. Jana Nepomuckého se ujímá Jiří Plachý, SJ, (strýc známého obránce Prahy proti Švédům) a roku 1641 vydává první dílo toho druhu vůbec »Fama posthuma Joannis Nepomuceni« (Posmrtná pověst J. N.). Práce vyšla z podhoubí svatojánské úcty ve světčově rodném Nepomuku. Zhruba o dvacet let později bollandisté, společnost jezuitských učenců, zpracovávajících životopisy svatých do obšírného díla »Acta Sanctorum«, projevíli zájem o vyčerpávající nepomucenskou biografii. Zřejmě se s touto žádostí obrátili přímo na známého českého historika Bohuslava Balbína, SJ, který pak prozkoumal dostupné prameny a za základ své práce (vytvořené r. 1671) použil rukopisné zpracování Janova života, vyšlé z pera svatovítského kanovníka Jana Ignáce Dlouhoveského z Dlouhé Vsi. De facto tak oděl v mistrný literární háv svatojánskou tradici, udržovanou v metropolitní kapitule. Nemalé omyly, které přitom nevědomky přejal, nemohl porovnat s historickými dokumenty v kapitulním archivu, protože mu byl do něj znemožněn přístup. Balbínova »Vita Sancti Joannis Nepomuceni« byla zveřejněna bollandisty v r. 1680, po dvou letech pak vyšla i v Čechách. Pro svůj půvab se stala nejoblíbenějším světčovým životopisem a byla použita jako základní pramen pro znění kanonizační buly.

Na žádost pražského arcibiskupa Matouše Ferdinanda Sobka z Bílenberka prozkoumali r. 1673 pražští jezuitští profesori svatojánskou otázku pro případné zavedení procesu za účelem úředního schválení mučedníkovy kultu. Když později skutečně probíhaly jednotlivé procesy, na jejichž základě byl Jan Nepomucký v r. 1721 papežem prohlášen za blahoslaveného a následně r. 1729 slavně kanonizován, nacházíme v jejich aktech jména dalších jezuitů, kteří na tomto díle spolupracovali. Nemysleme si však, že tu zastávali zvláště důležité funkce - výsadnějšího postavení jednoho ze soudců se dostalo pouze Maxmilianu Větrovskému, SJ.

Janovo svatořečení znamenalo mohutný impuls pro vzrůst jeho uctívání v krajích, kde nebyl ještě příliš znám, na jiných místech pak výrazně podpořilo už existující kult. Jezuité svůj obdiv ke světci projevovali všemožným způsobem: zakládali svatojánská bratrstva, k jeho cti

sepisovali oslavná a poučná literární díla, vymýšleli a provozovali rozmanité svatojánské pobožnosti, hráli divadla o jeho životě, komponovali hudební díla, bohatě využívali jazyka k světcově oslavě v kázáních, budovali mu kostely a kaple, sami vytvářeli nebo zřizovali světcovy oltáře, obrazy, sochy. Mezi jejich díla rovněž patří příprava textů latinského officia o sv. Janu Nepomuckém pro breviář (schváleno 1741). Celé katolické země Evropy byly díky horlivosti jezuitů prodchnuty Nepomukovou slávou a řádoví misionáři tento věhlas šířili i na další kontinenty. Na území Mexika, Paraguaye, Brazílie, ba i Kuby se stal sv. Jan jedním z nejoblíbenějších svatých vůbec. Byly po něm pojmenovávány vesnice, dokonce je zasvěcen k jeho cti jeden z ostrovů (dnes poloostrov) v Kalifornském zálivu, u přístavu Pichilingue. Velmi zajímavý je prosebný dopis německých jezuitů z Indie (1746), ve kterém žádají Prahu o zaslání obrázků sv. Jana Nepomuckého, protože se na jeho přímluvu uzdravuje jeden jejich svěřenec za druhým. Další misionáři píší o vřelé náklonnosti Filipín k mlčenlivému světci, Čína byla ve 40. létech 18. století obdařena Janovým životopisem »Cheng Jo-Wan Nié-po-mo Tschoan« od českého jezuita Floriána Bahra, a po světcově nebeské intervenci na ochranu diecéze Nanjing před ničivými povodněmi mu byla celá tato církevní provincie svěřena do zvláštní patronace.

Úctu ke sv. Janu neztratili Tovaryši ani jako exjezuité po zrušení řádu (1773) a nadále v ní pokračovali i po jeho znovuobnovení (1814). Z jezuitských historiků, kteří se od 18. století podíleli na zkoumání sporných bodů svatojánské otázky, což mělo za následek postupné očištění Janovy osoby od nánosů dějepisných omylů, jmenujme Františka Pubitschku (exjezuita), Renwarda Bauera, Josefa Svobodu, Theodora Schmudeho, Julia Müllendorfa, Jana Křtitele Votku a Antonína Rejzka.

Na závěr to nejdůležitější. Bylo uvedeno, že svatořečení Jana Nepomuckého se stalo důrazným impulsem pro další rozvoj jeho kultu. Tovaryšstvo Ježíšovo však bylo k důvěře v Janovu přímluvu pobídnuto ještě zvláštním způsobem. V nepříznivé době útoků na jezuitský řád vstupuje na scénu dějin František Retz, SJ. Tento muž vyrůstal v Praze a zde již v dětství získal hluboký vnitřní vztah ke svatému Janu. Když pak jako jezuita přišel do Říma, pomáhal při přípravě světcovy kanonizace. Na XVI. generální kongregaci byl v roce 1730 zvolen generálem řádu. Využil tehdy situace a shromážděným Otcům předložil v posledním sezení návrh, aby byl sv. Jan Nepomucký uctíván jako zvláštní ochránce dobrého jména Tovaryšstva. Všeobecný souhlas spolubratří ho podnítl k sepsání dopisu, kterým 22. března 1732 oznámil celému řádu, že jej svěřuje do Nepomukovy péče. K tomu vyprosil od papeže různá privilegia (mše, breviář, plnomocné odpustky) a nového patrona představil jako vzor správného užívání jazyka, kterým by se měli jezuité řídit. Od r. 1737 byl svatý Jan vzýván mezi ostatními světci v obvyklých litaních, které se každodenně modlili ve všech domech řádu. Úpravy II. vatikánského koncilu sice přinesly takové změny kalendáře Tovaryšstva, že i sv. Jan Nepomucký byl zbaven celořádové liturgické oslavy, přesto však jeho patronát nad dobrým jménem jezuitů nebyl nikdy výslovně zrušen. Česká řádová provincie si jej i po těchto změnách zvolila za svého hlavního patrona a jako takového jej uctívá dodnes.

Toto Janovo »pozdní povolání« do Tovaryšstva, kdy jej jezuité svým způsobem přijali mezi sebe, nenachází rovnocenný případ v žádném jiném řeholním společenství na světě. V tomto smyslu je jezuitský řád Janovým výjimečným ctitelem." (**M. Herold, SJ: Tovaryšstvo Ježíšovo a sv. Jan Nepomucký, Bulletin Jezuité, 3/2001,** také na: <http://www.jesuit.cz/bulletin/?rok=2001&cislo=3&clanek=historie>).

O problému osoby Jana Nepomuckého vzniklo mnoho studií, historických rozborů a rozprav, ve kterých se zkoumá, zda Jan Nepomucký žil či nikoli. Souhrnně a velmi přehledně vy-

světluje problém o nejednoznačné existenci této předivné postavy historik **J. Fiala** ve své knize „**Temno, doba Koniášova**“ v kapitole „**Patron Temna**“, v níž píše:

„Protireformace se ovšem neomezila jen na brutální násilí, ale snažila se manipulovat věřícími i prostředky mírnými a »kulturními«. V r. 1729 přikročila římská církev konečně ke svatořečení dalšího českého zemského patrona – Jana Nepomuckého, údajně mučedníka zpovědního tajemství a ochránce před pomluvami a špatnou pověstí. Jeho kult a svatořečení se staly zvláště výrazným projevem protireformační propagandy, která mimořádně silně využila římskokatolické církevní podoby baroka k působení na nejširší vrstvy obyvatelstva.

Svatořečený Jan Nepomucký, údajně utopený v r. 1383 proto, že odmítl prozradit zpovědní tajemství, jež mu svěřila manželka krále Václava IV. Žofie, je ovšem velmi spornou osobností. Popudem ke vzniku jeho kultu se stal smutný osud Jana či (pro malou postavu) Johánka z Pomuku, syna pomuckého rychtáře Wolflina, snad Němce. Církevní právník, později vysvěcený na kněze, vystřídal několik výnosných církevních úřadů, stal se kanovníkem vyšehradské kapituly a posléze zastával úřad generálního vikáře pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna. V jeho zastoupení mohl vykonávat biskupskou pravomoc (s výjimkou svěcení nových kněží). V r. 1393 se stal Jan z Pomuku obětí ostrých sporů mezi arcibiskupem a králem o zřízení nového biskupství v západních Čechách a o volbu nového opata v kladrubském klášteře. V těchto sporech nebylo právo jednoznačně na žádné straně. Václav IV. nechal několik arcibiskupových úředníků vyslýchat právem útrpným, což Jan z Pomuku nepřežil. Arcibiskup později ve stížném listě papeži krále obvinil, že se osobně na jeho mučení podílel, o čemž však mnozí historici pochybují. V podvečer 20. března 1393 bylo mrtvé tělo Jana z Pomuku svrženo z Karlova mostu do Vltavy. Po měsíci bylo nalezeno a pochováno v chrámu sv. Víta na Hradčanech, kde věřící prokazovali jeho hrobu zbožnou úctou. Jméno Janova rodiště časem podlehl změně a z Jana z Pomuku se stal Jan Nepomucký.

V Jenštejnově žalobě na Václava IV. do Říma, nalezené ve vatikánském archivu až r. 1752, se uvádí jako jediná příčina Nepomukovy smrti králův spor s arcibiskupem. Totéž je v nejstarších kronikářských záznamech. Teprve po padesáti letech, kdy již paměť o těchto událostech slábla, v době, kdy husitská revoluce uváděla v pochybnost mnohé články římské věrouky (včetně ušní zpovědi), se objevil na římské straně výklad, že Jan z Pomuku zemřel pro urážku krále, ale "také, jak se říká, že se zdráhal vyzradit zpovědní tajemství." (Kafka, F.: Jan z Pomuku. Dějiny a současnost 3/1993). Nebylo však řečeno jaké. Ve druhé polovině 15. století přišlo další vysvětlení: král prý chtěl vinit svou choť z nevěry a vyzvídal na jejím zpovědníkovi, jímž měl být doktor Johánek, k čemu se při zpovědi přiznala, ale marně. Zpovědník dodržel povinnost svého úřadu, nic neprozradil a dal přednost mučednické smrti utopením. Je ovšem těžko myslitelné, aby se zpovědníkem královny (tj. i příslušníkem králova dvora) stal úředník králova předního soupeře v zemi - pražského arcibiskupa. V zkreslování historie pokračoval ve své Kronice české z r. 1541 Václav Hájek z Libočan, zmýlený nesprávným letopočtem (1383 místo správného 1393) v jednom z pramenů. Omyl vyřešil tím, že prý šlo o dvě různé osoby. Tak se zrodil nikdy nežijící pozdější patron temna, údajný mistr pražské univerzity, svatovítský kanovník, (ničím z toho skutečný Jan z Pomuku nebyl), utopený r. 1383 pro zachování zpovědního tajemství, zatím co skutečný generální vikář Johánek zahynul násilně (nikoliv utopením) o deset let později, protože v rozporu s královými záměry splnil arcibiskupovy příkazy. Údajný mučedník zpovědního tajemství se pak stával předmětem úcty zbylých římských katolíků v Čechách, projevované zejména u hrobu skutečného Jana z Pomuku ve svatovítském chrámu.

Tato úcta byla uměle posilována v násilné rekatolizaci po Bílé hoře. Záhy se objevily mezi lidem názory, že římsští kněží ji šíří proto, aby Janem Nepomuckým nahradili památku mistra

Jana Husa. Karolina Světlá zaznamenala ve svých vzpomínkách podobný názor, živý ještě před r. 1848. (Světlá, K.: Upomínky z literárního soukromí. Vyd. 1959, s. 126).

Katoličtí vlastenci se však současně snažili z Jana Nepomuckého vytvořit nového »kádrově nezávadného« českého patrona, jehož úcta by spojovala české vědomí s protireformačním katolicismem a šířila známost a slávu českého národa a českých zemí, zbavených příhany kacířství, v protireformačním světě. V tomto smyslu splatil svou daň rekatolizaci i Bohuslav Balbín, když napsal Nepomukův údajný životopis, ukončený mučednickou smrtí pro zpovědní tajemství. Životopis byl vydáván a považován za dílo vědeckého dějepisu a jako takový vyšel i ve světové sbírce životopisů svatých Acta sanctorum v Amsterodamu. Jako jedna z mála Balbínových prací byl již ve své době přeložen do češtiny a v četných překladech do různých jazyků se šířil po celém světě. Ve skutečnosti představoval snůšku nedoložených výmyslů, »zbožnou lež«, která se stala podkladem různých dalších zpracování a vypravování o Nepomukově životě, ušlechtilých vlastnostech a činech, hodných světce. Mezi římskými katolíky habsburského soustátí, a pak i v jiných zemích, se stal – díky vydatné církevní propagandě – značně oblíbeným. Objevovaly se jeho obrazy, sochy, k nimž se zbožní věřící modlili, drobné obrázky, amulety a škapulíře, jejichž prostřednictvím jim měl poskytovat ochranu. Při údajném třístém výročí jeho smrti v r. 1683 nechal Matyáš Wunschwitz, jehož rodina si zvolila Jana Nepomuckého za ochránce, postavit na Karlově mostě jeho sochu. Socha je mezi tamějšími sochami nejstarší a jediná odlitá z bronzu. Podle návrhů sochaře Matyáše Rauchmüllera vyřezal její dřevěný model Jan Brokoff, luterán, který se pod vlivem této práce stal římským katolíkem.

Slávu Jana Nepomuckého měly šířit i modlitby, písně a zvláště divadelní hry (některé pronikly i do protestantských zemí). Některá díla se svatojanskými náměty patřila k cenným projevům barokního umění, jiná však představovala protireformační nevkus. Sochy Jana Nepomuckého, stavěné zvláště na mostech (nad vodou – živlem, v němž údajně zahynul), esteticky značně působivé, se podílejí na výzdobě české krajiny i mnoha obcí, nemění však nic na nepravdivosti rekatolizačních smyšlenek. Rozsáhlé hudební skladby Jana Zacha a Šimona Brixí, provozované při velkolepých svatojanských oslavách, tvoří součást hodnotné barokní hudby. Naproti tomu svatojanské písně, zpívané při večerních pobožnostech, považoval Zdeněk Nejedlý za »nejhorší úpadek české hudby, jež vůbec v dějinách známe« (Nejedlý, Z.: Z dějin české hudby. B. d. s. 64), ač jinak barokní hudbu katolických skladatelů i katolický lidový zpěv oceňoval velmi příznivě. Četná byla kázání na svatojanské náměty nebo podobné spisky, jež patřily k nejčtenějším plodům písemnictví 18. století a někdy přinášely podivné svědectví o části protireformační estetiky a poetiky. Podle jednoho z Nepomukových životopisů, který vyšel v Římě, se jakási žena zapsala ďáblu, aby mohla užívat tělesných rozkoší. Zřekla se Boha, Panny Marie i všech svatých s výjimkou Jana Nepomuckého; díky jeho pomoci přece jen zajistila spásu své duše. Jindy kněz nad rakví popraveného zloděje vykládal, jak zlosyn se každého dne modlil na počest pěti hvězd Jana Nepomuckého (jež údajně zazářily nad jeho mrtvým tělem ve Vltavě) pětkrát Otče náš a pětkrát Zdrávas Maria, a nebyl proto nikdy při krádeži dopaden, až v den, kdy toto modlení opomenul. »Jest jisto, že tento nešťastník by se nebyl dostal na šibenici, kdyby nebyl zmeškal svou modlitbu,« dodal kazatel. (Kraus, A.: Husitství v literatuře zejména německé II. 1918, s. 57, 93).

Již koncem 17. století se ozýval ze strany některých římských katolíků požadavek, aby byl Jan Nepomucký prohlášen za svatého a českým zemským patronem. Tuto žádost podporovali i panovníci Leopold I. a Josef I. Vyšší kruhy v římské církvi však o to nejevily zájem mj. proto, že zbožná úcta k Janu Nepomuckému netrvala dostatečně dlouho, jak svatořečení vyžadovalo, a zázraky, které měl jako svatý konat, nebyly dost průkazné.

Leč časem se tento postoj změnil. 26. června 1710 pořádalo piaristické gymnázium v Litomyšli, v jednom ze středisek kacířského kraje východních Čech, divadelní představení. Jeho název dokonale vystihoval obsah i hlavní myšlenku hry: *Antitheon Bohemicum Joanis Hus, pseudodoctoris in cathedra pestilentiae, et S. Joanis Nepomuceni, doctoris in cathedra dei* (Protiklad Čechů Jana Husa, lžidoktora na katedře moru, a sv. Jana Nepomuckého, doktora na katedře boží). Hra začala příchodem husitského válečníka, který vypověděl válku svatovítské katedrále. Přišel dvůr husitského krále, nařikal nad upálením mistra Jana Husa a vztyčil jeho sochu. Leč katolický dvůr vychvaloval Jana Nepomuckého a vyzýval, aby úctou k němu byly vykořeněny čest a učení Jana Husa. K tomu se připojil i majitel Litomyšle Trautmannsdorf, který doporučoval lidu, aby Jana Husa nahradil Nepomukem. Katolický lid pak zhanobil Husovu sochu a husitský král, který se zatím přesvědčil o Husově lživosti, se stal horlivým ctitelem Nepomukovým a nařídil, aby Husova socha byla zničena. Hra končila jásosťem katolického lidu nad vítězstvím pravé víry.

Představení připadlo právě na rozmezí dvou dob – před novým zostřením zápasu mezi protireformací a ožívající reformací. Pokud měla přispět k odvrácení věřících od »kacířských bludů«, úcty k Janu Husovi a přivést je k uctívání Nepomuka, své poslání příliš neplnila. V následující době přestávali poddaní chodit k nucené zpovědi a místo toho naslouchali opět evangelickým kazatelům, kteří se nevyvyšovali nad prosté věřící a neznali vznešenou povinnost zpovědního tajemství. Opět ctili mistra Jana Husa a četli kacířské knihy. Rekatolizace neuspěla a domnělý prvomučedník zpovědního tajemství (pro něž zatím žádný jiný římský kněz nezahynul) měl sloužit jako její spojenec proti českým evangelíkům a jejich ožívajícímu hnutí. A teprve v nejhlubším temnu, jehož výrazným představitelem se stal, přikročila římská církev k jeho svatořečení.

Od počátku 18. století projevy kultu Jana Nepomuckého sílily nejen v habsburském soustátí, ale i za jeho hranicemi, včetně zámoří. Snad všechny římskokatolické panovnické dvory se přimlouvaly v Římě za jeho svatořečení – kanonizaci. Jemu však muselo předcházet blahoslavení – beatifikace, prohlášení za blahoslaveného, což byl jakýsi nižší stupeň svatosti. K němu nebylo zapotřebí, aby byly zachovány (třeba malou částí) ostatky blahoslaveného. Těmi se Jan Nepomucký vykázat mohl – ve skutečnosti jimi byly ostatky Johánka z Pomuku, umučeného až r. 1393. Úcta k blahoslaveným také nebyla na rozdíl od úcty ke svatým povinná.

V r. 1715 byla konečně ustavena komise, jež měla shromáždit a přešetřit doklady pro Nepomukovo blahoslavení. Komise 17. dubna 1719 otevřela jeho hrob. Při vybírání ostatků vypadla z lebky tělesná tkáň, kterou přítomní lékaři odborníci podle tvaru a velikosti prohlásili za jazyk, ve skutečnosti se jednalo o část mozkové hmoty, která – na rozdíl od jazyka – se po zmýdelnění ve vodě může uchovat po staletí. U jazyka to možné není, a protože jeho zachování po tak dlouhou dobu nelze přirozeně vysvětlit, považovali je přítomní lékaři za zázrak, který pochopitelně představitelům církve vyhovoval. Papež o dva roky později prohlásil Jana Nepomuckého za blahoslaveného. Jeho ctitelé však usilovali o plné svatořečení. V dalším řízení byl údajný jazyk znovu odborně zkoumán, při tom (patrně vlivem ovzduší) naběhl a změnil odstín barvy, což bylo považováno za další zázrak. Domnělý jazyk pak byl zasazen do barokně skvostného relikviáře (schránky na svaté ostatky) a vystavován na odív věřícím, kteří ho často líbali - tak dostal podle odhadu 6 850 000 hubiček.

Ale svatořečení, k němuž došlo v r. 1729, nebylo snadnou záležitostí. Mělo také svou peněžní stránku. Římská komise, která rozhoduje o prohlašování blahoslavených a světců i světic, nepracovala zadarmo a v 17. a 18. století, kdy svatořečení bylo plně v pravomoci papežů (dříve o něm mohli rozhodovat i biskupové) se stala jedním z nejvýnosnějších úřadů na papežském dvoře. Zaplatit její činnost museli (třeba proti své vůli) věřící země, která o

svatořečení žádala. A ke komisi přistoupili další – zástupci církve z této země, kteří museli v Římě z něčeho žít, i další. Rovněž okázalé »barokní« parády, bez nichž se oslavy blahoslavení a svatořečení neobešly, vyžadovaly své. Na Jana Nepomuckého tak vyšla úctyhodná částka 142 362 zlatých (1,5 milionu Kč předválečné československé měny), která byla sebrána po Čechách, již dost vyčerpaných habsburskými válkami. Proti tomu se ozývaly námitky i mezi některými pravověrnými římskými katolíky, natož mezi protestanty, kteří si v zahraničním tisku tropili šašky z toho, kolik peněz stojí jedno svatořečení. (Bartoš, F. M.: Několik postav z našich dějin. 1941, s. 63) Protireformace vítězila nad reformací aspoň popřením jejího požadavku levné církve.

A byly tu další zádrhele. I uprostřed povinného jásání nad novým »českým« patronem zůstávalo dost lidí, kteří se osmělili mít na něj vlastní názor. Často docházelo k »rouhavým« řečem proti svatým. Pokud jsou o nich jmenovité záznamy, obracely se především proti Janu Nepomuckému a Panně Marii. V době zvýšené svatojanské propagandy tato nechuť ještě rostla. Jestliže církevní komise nedovedla vysvětlit uchování domnělého Nepomukova jazyka jinak nežli jako zázrak, pochybovači, kteří v zázraky nevěřili a při zkoumání jazyka nebyli, považovali zprávu o jeho nalezení celkem pochopitelně za podfuk. Teprve nové prozkoumání tělesné tkáně novodobými vědeckými prostředky v r. 1973 prokázalo, že i v tomto případě se žádný zázrak nestal (což kacíři v 18. století věděli velmi dobře také), i když ne každý dochovaný ostatek musí být podvrhem. Do té doby pochybovačům nezbyvalo, než pochybovat. »Kdo ví, čím je to jazyk!« např. prohlásil v r. 1729 Petr Bartoš z Nepoměřic. V Třebouchovicích Jan Roubal naslouchal písni ke cti českých patronů, a když se v ní ozvalo jméno Jana Nepomuckého, prohodil: »Ten se tam ani nešikuje.« Jeho druh Jakub Kudera, když šel jednou kolem Nepomukovy sochy, pravil posměšně: »Jene, dej ti Pán Bůh dobrou noc!«

A nezůstávalo jen u slov. Sochy Jana Nepomuckého se stávaly předmětem útoků, jimiž pronásledovaní evangelíci vyjadřovali svůj odpor proti vnucované cizí víře a odpláceli příkoří, jemuž byli vystaveni za to, že ji odmítali vyznávat. V r. 1710 dva sousedé v Hlinsku přenesli v noci Nepomukovu sochu z náměstí do hostince a přizdobili ji pivními sklenicemi, pověšenými kolem krku. V r. 1717 se podobná socha v Černožicích u Jaroměře, proslulých jako hnízdo kacířů, stala obětí rouhání vesnické mládeže, povzbuzené místním učitelem Václavem Františkem Andrysem, který prý vykládal dětem, že se sochy a obrazy nemají ctít, a naučil je potupnou písničku: »Svatý Jene Nepomucký, pojedeme do hor na cucky...« s nepříliš slušným líčením, kam tyto cucky Janu Nepomuckému nastrkají. Za jejího zpěvu pomazala mládež sochu blátem a nečistotou, urazila jí ruku, píchala ji do zadku, házela na ni kamení a shnilou zeleninu. Václav Tomášek při tom prohlásil: »Co bysme se mu klaněli, takovému maňasovi, co kouká jako dráb z lesa.«

Po vyšetření jezuity z hradecké koleje vyřešil záležitost výprask větším mladíkům a pár pohlavků menším chlapcům, z nichž jeden doznal, že se v jedné knize dočetl, že socha je pouhé dřevo, které není proč uctívat.

O postižení učitele Andrysa nejsou zprávy, asi své kacířské názory příliš ne skrýval. Když jednou misionář vykládal katechismus a položil otázku, kolik je bohů, Andrys v sousední místnosti polohlasně odpověděl: »Ve Vlkově dva, v Plesu pět, to se řídí velikostí vsi, je-li větší ves, má bohů více« – mínil tím sochy svatých. To bylo v době, kdy Jan Nepomucký ještě ani nebyl blahoslavený, natož svatý, a jezuité nechtěli záležitost příliš rozmazávat. O jedenáct let později už byly poměry horší a krvavou obětí jejich řádění se stal Tomáš Svoboda, myslivec na Šlíkově panství Veliši u Jičína. Svobodu usvědčil jezuitský slídil z přechovávání a četby kacířských knih a majitel panství František Šlík ho za to vyhnal ze služby. Když Svoboda v kopidlenském kostele složil nucené vyznání a slíbil, že zakázané knihy už přechovávat nebude, byl

přijal na milost a stal se myslivcem v Češově u Kopidlna. Jezuitský fízl však po něm pásl dále a v r. 1728 opět u něho našel zakázané spisy. Svoboda byl dále obviněn z toho, že vedl rouhavé řeči proti Janu Nepomuckému (který ovšem nebyl ještě svatým), a uvězněn. Apelační soud jej za to odsoudil k smrti mečem (podle některých zpráv oběšením). Jeho dcery Barbora a Zuzana a synové František, Jan a Karel, rovněž myslivci na Šlikových panstvích v Nadslavi, Křešicích a Hlásné Lhotě, se marně snažili otce zachránit. Snad by se jim to podařilo, kdyby se Tomáš Svoboda navenek vrátil zpět do římské církve a znovu složil předepsané vyznání, což však rozhodně odmítl. Rozsudek pak byl v Kopidlně vykonán a mrtvé Svobodovo tělo spaleno. Jeho děti, nucené k římským obřadům, uprchly v r. 1731 s ještě dvaceti dalšími příbuznými, mezi nimiž byl i Svobodův bratr Jan, úředník při zemských deskách v Praze, do ciziny. (O popravě Tomáše Svobody: Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí náboženského v Čechách od vydání tolerančního patentu. 1887, s. 73 – 74.; Bílek, T. V.: Reformace katolická aneb obnovení náboženství katolického v Čechách. 1882, s. 279.; Rok poprav – 1728 – upřesňuje podle vzpomínky Svobodova vnuka Josef Müller v recenzi Rezkovy knihy v Atheneu 1888, s. 276).

Projevy nechuti a neúcty k vnucovanému patronu pokračovaly i později. Např. v r. 1753 vyšetřoval misionář P. František Radda v Dubči podezřelého hostinského, který mluvil potupně o Janu Nepomuckém. V r. 1789 (už po vydání tolerančního patentu) v Kvílicích chalupník Toffe urazil soše Jana Nepomuckého hlavu, zneuctil svaté obrázky, a byl odsouzen na rok obecní práce v železech.

Jako svatý patron a přímluvce u Boha se však Jan Nepomucký příliš neosvědčil. Když Karlu VI., bohužel, záhy zemřel prvorozený synáček, celá protireformační Evropa vzývala Jana Nepomuckého jako patrona, který mu vyprosí mužského potomka a dědice habsburského trůnu, leč Karel VI. plodil samé dcery. Zázrak se očekával zvláště v r. 1724, kdy císařovna Marie Kristína (původně protestantka) byla opět v naději a jako horlivá ctitelka Jana Nepomuckého se k němu vytrvale modlila s prosbou o pomoc. V Praze byla vydána rytina zobrazující Jana Nepomuckého, jak z nebe podává císařovně v požehnaném stavu miminko – chlapečka s připojeným německým nápisem: »Seht doch, der heilige Nepomuk macht hier ein treffen Meisterstück!« (»Vizte přece, svatý Nepomuk zde dělá zdařilý mistrovský kus!«) Podobné projevy se často opakovaly i v oslavných nápisích při Nepomukově blahorečení a svatořečení. Voda, živel, který přijal mučedníkově tělo, se měl osvědčit v podobě karlovarské minerálky na císařovně. Jenže »mistrovský kus« se jaksí nezdařil a císařovna porodila r. 1724 třetí dceru. Nepomohla ani nová píseň z r. 1730 o »vinšovaném dědici«, jež si přála, aby se brzy stalo pravdou, že »má císař Karel rodinu, vyprosil svatý Jan.« Svatý Jan nic nevyprosil a smrtí Karla VI. r. 1740 vymřeli Habsburkové po meči. Díky tomu dosedla na český trůn Marie Terezie.

Podobná smůla postihla i rod Wunschwitzů, jenž si zvolil Jana Nepomuckého – patrona dobré pověsti – za ochránce a nechal postavit jeho sochu na Karlově mostě. Jeho svatořečení však přežil o pouhých třicet let. Poslední Wunschwitz, rovněž Karel, zemřel r. 1759 v necti ve vyhnanství, do něhož musel odejít za to, že po smrti Karla VI. holdoval odpůrci Marie Terezie Karlu Albertu Bavorskému, kterého přijala část české šlechty za českého krále. Podobné vyhnanství postihlo i některé z nejhorlivějších osnovatelů Nepomukova svatořečení: probošta Chřepického z Modlíkovic, děkana Martinického, profesora dr. Königsmarka, dr. Fibingera.

O co méně spolehlivý patron Jan Nepomucký byl, o to okázalejší byly oslavy jeho svatořečení, jež představovaly největší parády protireformačního baroka v habsburském soustátí. Podobné byly již slavnosti při jeho blahoslavení, které připadly v červenci 1721 právě na týden Husova svátku – proč, to naznačoval sebevědomý vítězný nápis na jedné slavnostně vyzdobené bráně pražského hradu: »Non pereat anser dosi« – »Labuť nad husou zvítězí a moc pekelnou zamezí.« Na jednom z četných slavnostních tisků byl zobrazen chrám sv. Víta za-

střený křídly labutě, aby mu husa a jiní zlí ptáci neublížili. Kdo byl míněn husou a kdo labutí, není snad třeba vysvětlovat.

Ještě mohutnější byly oslavy svatořečení. V Praze proběhly v říjnu 1729, kdy mnohá česká města zůstala jako vylidněna. Jejich obyvatelé se ve slavnostních procesích vydali do barokně vyzdobeného hlavního města, podobně jako velké množství venkovanů. Cechy a zbožná bratrstva putovaly hromadně, městem procházely slavnostní průvody, ozývalo se hlaholení zvonů a dunění mozdířů, večer poutaly účastníky ohňostroje a slavnostní osvětlení, vyhrávaly hudby. Jen u sv. Víta bylo odslouženo čtyři sta mší a podáno dvě stě tisíc Večeří Páně pod jednou. Podobné oslavy se konaly na mnoha dalších místech ještě i v následujícím roce 1730. Pro uložení Nepomukových ostatků byl ze sbírek, vymámených z věřících, pořízen barokně skvostný náhrobek s oltářem, celý ze stříbra. K němu se pak každoročně 16. května (domnělý den mučednickovy smrti) konaly poutě z celých Čech. (O historii Jana Nepomuckého: Kraus, A.: Husitství v literatuře II. 1918, s. 279.; Bartoš, F. M.: Jan z Pomuku. In: Několik postav z českých dějin. 1941.; Vlnas, V.: Jan Nepomucký. 1993. O slavnostech při svatořečení: Kadlec, J.: Přehled českých církevních dějin 2. 1991, s. 114).

Jinou velkou slavností protireformačního baroka, zdůrazňující návrat českých zemí z poblouznění husitského kacířství do lůna pravé církve, se stala r. 1732 korunovace sošky Panny Marie na Svaté Hoře u Příbrami třemi korunkami, posvěcenými papežem.

Oslavy Nepomukova svatořečení a svatohorská korunovace byly největšími barokními slavnostmi v českých zemích, představovaly však dosažení nejhlubšího temna. Ukázaly, že římské církvi v podmínkách pobělohorského rozvratu a naprostého duchovněmocenského monopolu a tvrdého státního i církevního teroru proti těm, kdož se mu nemínili podřizovat, se přece jen podařilo zmanipulovat značnou většinu obyvatel českých zemí a ovládnout jejich myšlení. »Po Karlově nástupu na trůn zesiluje náboženská perzekuce. S obnovenou horlivostí je pátráno po tajných nekatolících, kazatelích a knihách. Církevní propaganda té doby operuje na jedné straně strachem, pohrůzkou krutého trestu pozemského i věčné odplaty, na druhé straně nabízí přímo strhující záplavu velkolepé podívané, stupňující hudbou a zpěvem a okázalou nádherou vytržení věřících. Promyšlená dramaturgie svátků církevního roku, masová účast na poutích dalekých i lokálního významu si vyžadovala stále intenzivnější uplatnění vizuálního umění. České země byly protkávány sítí poutních tras ke starobylým i nově v baroku vzniklým místům kultu P. Marie, dalších světců tradičně v zemi uctívaných i nově uvedených. S obdobnou uchvacující silou jako kult mariánský byly inscenovány slavnosti k beatifikaci ústředního světce české protireformace Jana Nepomuckého a k jeho kanonizaci r. 1729. Jeho kult byl šířen všemožně po celé zemi pomocí houfně zakládaných chrámů, kaplí a nespočetných soch ve městech i na venkově. S novou silou a horlivostí se protireformačního úsilí ujal jezuitský řád. Nastal věk ‚temna‘, přísné cenzury a slídění,« vystihl toto období Jan Burian v práci Baroko v Čechách a na Moravě (1993, s. 11).

Ve skutečnosti, přes značný úspěch násilné rekatolizace, se žádné její »konečné vítězství« nikdy nekonalo a bombastické oslavy i další pozdně barokní církevní parády spíše zakrývaly, že zámysl změnit po zlém či po dobrém náboženské i historické vědomí všeho českého lidu se plně nepodařil. Vždyť k Nepomukově svatořečení došlo v době, kdy znovu ožívalo evangelické podzemí, jež nebylo v úpadku a rozkladu, ale v novém rozkvětu a vzestupu. A události krátce po svatořečení Jana Nepomuckého i další vývoj v českých zemích prokázaly, že reakce církevní i světské moci už nebyla schopna se s ním vypořádat." (Jan Fiala: **Temno, doba Koniášova, str. 22 – 30**).

Stejný postoj k otázce Jana Nepomuckého zaujal i jezuita Josef Dobrovský (* 17.8.1753 uherské Darmoty – † 6.1.1829 Brno) který po vystudování jezuitského gymnázia, filosofie a

částečně teologie strávil v jezuitském noviciátu jeden rok svého života (1772). Pak byl řád celosvětově zrušen (1773). Nicméně v římskokatolické církvi zůstal i nadále a v roce 1786 byl vysvěcen na kněze, čímž mohl zaujmout místo ředitele generálního semináře pro výchovu kněží v *Hradišti u Olomouce*, který řídil důsledně v duchu osvíceného josefínského katolicismu. *Josef Dobrovský „...velmi přísný, ale nikoli nespravedlivý byl v posuzování jezuitů. O sobě zdůrazňoval, že není příliš nasáklý jezuitským duchem, protože v řádu strávil jen jeden rok, poznal v něm však různé jezuity a nesouhlasil s jejich všeobecným odsuzováním a užíváním slova »jezuíta« jako nadávky. Uznával dobré stránky v činnosti jezuitského řádu a později navrhoval jeho obnovení, ovšem ve vylepšené podobě. Co však rozhodně odsuzoval a odmítal, bylo misijní působení jezuitů, spojené s pronásledováním jinověrců, zabavováním a ničením evangelických knih, strašením peklem a ďáblem, šířením pověr a předsudků. Zásadní význam mělo jeho vystoupení proti nepomucké legendě. Přes bombastické uctívání Jana Nepomuckého se ještě uprostřed nejhlubšího temna začaly vyskytovat pochybnosti o tom, zda skutečně byli dva umučení Janové. Pochybnosti zesílily, když byl ve vatikánském archivu r. 1752 nalezen stížný list arcibiskupa Jana z Jenštejna na krále Václava IV., jehož vinil z umučení Jana z Pomuku. O zpovědním tajemství nebylo v listu nejmenší zmínky a jako jedinou příčinu Janovy smrti uváděl spor mezi králem a arcibiskupem o volbu kladrubského opata. Proti tomu vystoupila církevní obhajoba s tím, že kladrubské opatství bylo Václavu IV. jen záminkou a skutečnou příčinou Nepomukova umučení mělo zůstat zpovědní tajemství.*

Po pádu cenzury vystoupili proti nepomuckému kultu někteří publicisté, ke kterým se připojil i Josef Dobrovský. Již v roce 1779 uvedl mnohé zasvěcence ve zděšení, když při oslavách půl století svatořečení o nich psal jako o slavnostech na počest *Johánka z Pomuku*, nikoli *Jana Nepomuckého*. O dva roky později v kritice jedné z protireformačních knih, zaměřené proti *Jednotě bratrské*, se ptal, zda je třeba oba *Jany* odlišovat, protože byl jenom jeden generální vikář a ten zahynul r. 1393 za to, že bránil církevní svobody proti královským rozkazům. Tak vůbec poprvé vyslovil jiný než tradiční církevní názor na příčinu *Janova mučednictví*.

V roce 1783, při domnělém třístém výročí *Nepomukovy smrti* vyšla brožura *Re-cension und kritische Anmerkungen über Nepomuk* (Recenze a kritické poznámky k *Nepomukovi*), podepsaná šifrou M. D. Autorem byl patrně profesor litoměřického gymnázia *Michael Dvornik*, snad za *Dobrovského* spoluúčasti. Spisek nejen odmítl, aby *Jan Nepomucký* byl bez dostatečných důvodů vyvyšován nad jiné, skutečně úctyhodné osobnosti, ale především prokázal, že není dokladu, že by *Jan Nepomucký* zemřel jako mučedník zpovědního tajemství. Spis vyvolal bouřlivý ohlas církevních činitelů a dějepisců. Na jejich námítky vedle *Josefa Dobrovského* odpověděl redaktor *F. K. Steinsberg*, který rovněž prokázal, že *Jan Nepomucký*, v podobě, v jaké byl svatořečen, ve skutečnosti nežil, a že nelze na jeho místě přijímat historicky doloženého, ale jinak vykresleného *Johánka z Pomuku*. »Hruběji se věru nemůže člověk mýlit, než když prohlásí za svatou osobu, která nikdy neexistovala,« poznamenal kousavě *Dobrovský* a prohlásil, že odmítá kult *Jana Nepomuckého* i proto, aby jím nebyla zastíněna památka skutečně významných mužů. Proti dohadům a úvahám o možném životě pochybného svatého vytyčil požadavek: »Požadují svědectví, spolehlivá svědectví, nikoli možnosti, důkazy, nikoli deklamace,« a celý spor znovu shrnul v časopise *Literarisches Magazin von Böhmen und Mähren auf das Jahr 1787*.

»Proto není náhodou, že ze všeho odkazu středověku vzbudila zvláštní *Dobrovského* pozornost a vyprovokovala ho k nejživějšímu odporu zejména legenda *nepomucenská*, protože v jeho době byla ještě velmi živá, populární a církví v obrovském měřítku používaná,« píše o tom profesor *Milan Machovec*. »Proto se právě na tuto legendu soustředil *Dobrovského* odpor: kult *nepomucký*... byl nejživějším zjevem úpadku doby temna v českých zemích. Postava mlčícího *Jana Nepomuka* s prstem na rtech a křížem v ruce se stala takřka symbolem a zo-

sobněm ‚temna‘. Proto k této legendě nebylo možné být povýšeně lhostejný. Dobrovskému bylo hračkou prokázat, že legenda nemá prázdný historický podklad... Odhalení nepomucké legendy jako pouhopouhého kněžského výmyslu – přestože ještě nebylo rozšířeno v širokých vrstvách lidu – mělo ve své době veliký význam pro očistu kultury, pro její vyproštění z vlivu církevní hierarchie. To nepřišlo automaticky, že v průběhu našeho národního probuzení, v němž přece hráli tak závažnou úlohu i kněží, setkáváme se jen zcela výjimečně s přímým prosazováním vlivů církevní hierarchie a nesnášenlivé ideologie ‚církevnickví‘ a ‚papeženství‘. Je do značné míry Dobrovského zásluhou, že novočeská kultura byla už při svém zrodu uchráněna těchto vlivů, že byl před inteligencí radikálně demaskován tento mýtus, rozšířený a hluboce zakořeněný v nejšířších vrstvách... Odhalením nepomucké legendy bylo církevní hierarchii a mnichům prakticky znemožněno účinně prosazovat v českém národním hnutí své zájmy, a tak oslabovat rozvíjející se svébytné vědomí mladé české měšťanské společnosti. Bylo tak předem znemožněno navazovat na tradice ‚temna‘, byla tak nepřímou vyvolána nutnost vracet se při hledání posil v minulosti jinam, bylo usnadněno obnovit světlý obraz Jana Husa v českém národě, posílit novočeskou kulturu revoluční silou Žižkovou a husitských bojovníků. Rozbití nepomucké legendy prospělo procesu českého probuzení více než několik ‚obran‘ jazyka českého.« (Machovec, M.: Josef Dobrovský. 1946, s. 91-92).“ (**J. Fiala: Temno,...**, str. 220 – 222).

13.58 Rozmnožování a zvelebování jezuitských sídel

Když byli jezuité ve své „misionářské“ činnosti omezeni, snažili se upevnit svou moc za vlády Leopolda I. nejen literární činností a zesílenou ideologickou propagandou v zemi, ale také intenzivním zvelebováním svých sídel a rezidencí, jako například v *Jeníkově u Kutné Hory, Těšíně, Košumberku patřícího pod Hradec Králové, Boleslavi, Tarnovicích, Opoli, Jihlavě, Olomouci, Zahani, Lhenici, Hlohově* a pochopitelně i v *Praze* a v *Brně*. Jak píše **T.V. Bílek** ve svém díle na **straně 527–529**, měli jezuité až do roku 1653 v české provincii 25 kolejí a 6 rezidencí, v nichž bylo 628 členů a mezi nimi 322 kněží. K těmto sídlům pak přibýly později ještě mnohé rezidence. Například roku 1657 přibyla ke *kutnohorské* koleji rezidence v *Jeníkově*, roku 1665 k *chomutovské* koleji rezidence v *Bohosudově* a k *březnické* koleji byla přidána rezidence na *Svaté Hoře*. Dále roku 1666 přibyla k *brněnské* koleji rezidence v *Tuřanech*, roku 1669 ke *svatoklimentské* koleji v *Praze* rezidence v *Opařanech* a roku 1671 přibyla rezidence v *Těšíně*, při níž bylo roku 1702 založeno také gymnázium s konviktem. Roku 1678 byla ke *královéhradecké* koleji přidána rezidence v *Košumberku* a roku 1679 přibyla ke *svatoklimentské* koleji v *Praze* další rezidence ve *Staré Boleslavi*. Kromě toho byla ve slezských *knížetství Opolském* a *Březském* zřízena nová jezuitská sídla v *Tarnovicích* (roku 1675) a v *Břehu* (roku 1681) se školami stejně jako kolej v *Opoli*.

A tak počet jezuitských sídel v české provincii značně vzrostl. K nabytému majetku získali jezuité také veliký počet statků – částečně darem a částečně koupí – zvláště v *Čechách*, kde v letech 1654 až 1691 obdrželi darem statky přinášející do pokladny celkem 1 084 380 zlatých rýnských, z nichž ve stejném období zakoupili další statky celkem za 759 360 zlatých rýnských. Tím se jezuité dostali k ještě větším finančním ziskům a z nich pak dále zvelebovali svá sídla. Tak byl roku 1654 položen základ ke stavbě nové, pro tehdejší stavitelské možnosti velkolepé budovy u *sv. Klimenta*, která byla určena pro *novou pražskou jezuitskou kolej*. Na tuto stavbu vynaložili jezuité však hlavně peníze, které císař *Ferdinand II.* postupně vybral od svých poddaných a které pak jezuitům věnoval v pozvolných ročních dávkách 2 000 dolarů říšských, které jim na základě císařské rezoluce ze dne 17. listopadu 1653 vyplácela česká

královská komora, a to až do ukončení stavby roku 1711. Potom byl roku 1712 – 1715 vystavěn při téže koleji na místě starého kostela nynější honosný *chrám sv. Klimenta*. Kromě toho vystavěli jezuité *profesní dům* v *Menším Městě pražském* v letech 1673 – 1691 a při něm v letech 1673 – 1752 vystavěli bohatě vyzdobený *chrám sv. Mikuláše*. Za tímto účelem jim již roku 1654 daroval své dědictví šlechtic *Václav Libštejnský Kolovrat*.

Podobně investovali jezuité v *Jihlavě* v letech 1680 – 1689 nesčetné množství darů na stavbu *kostela sv. Ignáce* při své koleji. V rozmezí let 1699 – 1713 pak investovali dary na stavbu nové budovy pro *novou jihlavskou kolej* a *gymnázium*. Také v *Olomouci* byla vystavěna v letech 1712 – 1722 zcela nová budova pro tamnější kolej. Další nová kolej byla vystavěna v *Zahani*, kde současně s ní byl zřízen *nový jezuitský seminář*. Při koleji ve *Lhenici* byl do nového barokního slohu přestavěn roku 1714 – 1718 *kostel sv. Jana*. Roku 1724 byl při nové koleji v *Hlohově* vystavěn zároveň nový kostel, stejně jako byl roku 1725 postaven nový kostel při sídle v *Bře-hu*.

Souběžně s tím se jezuité snažili rozšířit svou moc také ve školství. Tak například na bohoslovecké a filosofické fakultě v *Praze* nedovolili ani kancléři univerzity, pražskému arcibiskupovi, ani rektorovi a úřednímu superintendentovi (dohlížitel) jakkoli zasahovat do obsahu a formy svých přednášek, promoci a doktoranství svých následovníků prováděli výhradně v *Klementinu* a nikoli, jak se slušelo, v *Karolinum*, dokonce neuznávali ani arcibiskupa za kancléře univerzity. Roku 1703 si jezuité od císaře *Leopolda I.* vydobyli navíc zvláštní dekret, podle něhož jejich klementinskému rektorovi zůstala moc povyšovat do šlechtického stavu.

Podobně se dařilo jezuitům ve školství na *Moravě*. Roku 1670 byla ke dvěma fakultám, jež měli jezuité v *Olomouci*, přidána ještě fakulta právnická vydržovaná *moravskými stavy*. Byla však poněkud oslabena bojem mezi nimi a *dominikány*, jimž stát svěřil dva učitelské posty na bohoslovecké fakultě. Ve *Slezsku* pak byla roku 1702 založena ve *Vratislavi* na naléhání jezuitů přes všechn odpor městské rady císařem *Leopoldem I.* také *univerzita* pro bohosloví, kanonické právo, filosofii a svobodné umění a za stejným účelem bylo jezuity vybudováno zvláštní stavení (*Aula Leopoldina*), k němuž byl vystavěn roku 1736 honosný a bohatě zdobený *kostel sv. Matěje*.

13.59 Další boj jezuitů, Karla VI. a šlechty proti nekatolíkům

Za vlády císaře *Josefa I.* (1705 – 1711) byl vliv jezuitů u dvora omezen a *slezským protestantům* byly učiněny některé ústupky a navrácena některá jejich práva. Zvláště podle *Altvorstaedtské konvence* převzal císař *Josef I.* na naléhání švédského krále *Karla XII.* roku 1707 povinnost uvést náboženské poměry ve *Slezsku* do stavu vyměřeného *Vestfálským mírem*. Navíc samy císařovy pokusy o reformy *habsburského soustátí* dávaly naději, že se zlepší i život evangelíků v *Čechách* a na *Moravě*, kteří, přestože byli tehdy postaveni *Obnoveným zřízením zemským a vestfálským mírem* mimo zákon, stále na mnoha místech skálopevně setrvali ve své víře. Na základě těchto příhodných politických okolností byly tamnějším evangelíkům vráceny jejich původní objekty a kostely, které jim byly předtím odňaty. Přesto však byl například ve *Lhenici* ponechán jezuitské koleji *kostel sv. Jana*, ale statky, které k němu náležely, byly jezuitům sebrány a využito se jich k založení rytířské akademie pro katolickou i protestantskou stranu.

Avšak naděje na plnohodnotnou svobodu a trvalý náboženský mír se nesplnily. V *Čechách* v době za vlády císaře *Josefa I.* a zvláště pak za doby jeho nástupce do čela *středoevropské habsburské monarchie Karla VI.* (1711 – 1740), a tím také na český trůn jako *Karla II.*, který

roku 1711 vystřídal svého staršího bratra *Josefa*, vypuklo nové, tvrdé a nesmyslné náboženské pronásledování nekatolíků. Odchovanec španělských jezuitů, *Karel VI.* byl fanatickým stoupcem radikální protireformace. Bez ohledu na další politické, kulturní a hospodářské souvislosti se *Karel VI.* snažil podle toho jednat. Plně tak ovšem mohl činit jen v *Čechách*, na *Moravě* a v rakouských zemích, kde evangelíci neměli žádného práva a stáli zcela mimo zákon. Nikoli ve *Slezsku* a v *Uhrách*, kde musel *Karel VI.* stále aspoň do jisté míry brát na vědomí zákonná práva evangelíků. Ještě budou muset proto čeští evangelíci čekat dalších 70 let, než přízná jejich zbytku *Toleranční patent Josefa II.* z roku 1781 aspoň omezenou náboženskou svobodu (text *Tolerančního patentu* je v **PŘÍLOZE** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 3**). Většina těchto sedmdesáti let představuje nejhlubší temno v úseku českých pobělohorských dějin, které velmi citelně a hluboko zasáhlo do vývoje českého národa a českých zemí vůbec. To se také promítlo do hospodářství. Úpadek českých zemí (s výjimkou napůl protestantského *Slezska*) dosáhl největší hloubky a nabyl takových rozměrů, že je evropští vzdělanci srovnávali s nejzaostalejším *Španělskem*, klasickou zemí protireformačního baroka a jezuitismu.

Znovu zavládl ze strany státu a římské církve krutý náboženský teror, který zaháněl sílíci evangelické hnutí a zbytek české evangelické církve znovu do ilegality. Znovu přišly na řadu represivní policejní prostředky a způsoby, jimiž se habsburský stát a římskokatolická církev snažily české evangelíky zlomit a jednou provždy umlčet. Opět byl král (korunovace *Karla VI.* českým králem opožděně až v roce 1723) proti českým nekatolíkům a zvláště evangelíkům štván ze strany svých jezuitských rádců, napřed španělských a pak českých, opět byl ze zákulisí jezuity řízen, usměřován a veden k nevraživosti a nenávisti vůči všem, kdo se neklaněli *Římu* a jeho agentům. Při tomto pronásledování a týrání nekatolíků se jezuitský fanatismus projevil znovu ve své pravé podstatě a nejednou předčil i krutosti třicetileté války.

Podle *hrdelního josefínského nařízení* se nyní ti, kdo by nekatolíkům jakýmkoliv způsobem pomáhali, například je u sebe ukrývali, živili, přechovávali „*kacířské*“ učitele, kazatele nebo dokonce organizovali „*kacířské*“ schůzky a shromáždění, neměli trestat vyhnanstvím, ale přímo okamžitou popravou mečem. Stejným trestem měli být stíháni ti, kteří vlastnili „*kacířské*“ knihy nebo je schovávali či dokonce šířili. Tento trest se v první řadě však týkal všech „*kacířů*“ a „*kacířských svědků*“ neboli učitelů a kazatelů, stejně jako těch, kteří se účastnili „*kacířských*“ shromáždění. Znovu vyvstala inkvizice ve své hysterii a zrůdnosti, ale tentokrát přímo jezuitská. Způsoby mučení a týrání žen, mužů i dětí byly v té době tak strašlivé a nevšední, že slovo „*drastické*“ je opravdu mírné. Než došlo k popravě tisíců nevinných lidí, mladých i starých, zemřeli tito nebožáci častokrát dřív v okovech nebo na mučidlech v mučírňách. I přesto pak byly ještě jejich tělesné pozůstatky oběšeny nebo rozsekány.

Vlády se ujali praví netvorové, masochisté a sadisté, a to vše „*k větší slávě Boží*“, jak odůvodňovali jezuité své počínání. V jejich věznicích však byly také těhotné matky nebo matky s malými, sotva několikaletými dětmi, z nichž nevyšel kromě několika výjimek nikdo živý. Matkám často puklo srdce dřív, než bylo na nich prováděno mučení, když viděly, jak jsou týrány jejich děti. A děti, které přežily své matky, pak zakoušely skutečné hrůzy pravých jezuitských ďáblů, dokud nezemřely na následky krutého fyzického a psychického týrání nebo nezměrným steskem po své matce.

Ironií osudu je, že k tomu všemu docházelo právě v době, kdy se už v téměř celé *Evropě*, hlavně v německých zemích, staly náboženský fanatismus a kruté pronásledování pro víru trapným přežitkem a kromě *Čech* a *Moravy* rychle ustávalo. A tím, že se navíc tento nesmyslný teror církve a státu protahoval v srdci *Evropy* až do sedmdesátých let 18. století, to z takto

pokračující násilné katolizace učinilo v celkovém společenském a kulturním ovzduší nejhlubší temno, za jehož počátek můžeme považovat *Karlův* nástup na trůn v roce 1711.

Římskokatolický kronikář jezuitského řádu **T.V. Bílek** popisuje, jak podle úředních zpráv probíhalo například pronásledování od „misionářů“ jezuitské řehole v letech 1717 – 1735 v *Chrudimském* a *Hradeckém* kraji všech osob provinilých kacířstvím nebo jenom podezřelých z nekatolictví: „*Tito misionáři, chodíce po krajích, udávali z pouhého podzření z nekatolictví mnoho poddaných světským vrchnostem, od nichž pak byly takové osoby dány do žaláře, tam byly spoutány a od samotných duchovních byly až do krve bity pěstí do obličeje nebo byly mrskány karabáčem, dokud se nepřiznaly a nezřekly se evangelické víry. Přemnozí poddaní, u nichž našli jezuité evangelické knihy, byli napřed vsazeni do žaláře, ukrutně zmrskáni, trýznění a hladem mučeni a pak byli dáni do vojenské služby. Zároveň byli zbaveni svých statků a majetků nebo byli finančně pokutováni.*

Myslivec Tomáš Svoboda, u něhož jezuita opětně vypátral nekatolické knihy a také z té příčiny, že se slovy rouhal sv. Janu Nepomuckému a tupil ho, byl roku 1729 uvržen do žaláře a na základě rozsudku královských apelací v Kopidlně byl popraven a spálen.

Někdy byly uvězněny i děti a bylo jim vyhrožováno tělesným trestem, aby se vypátralo, zdali nebyly od rodičů nebo příbuzných vychovávány v evangelické víře.

*Nejkrutěji se zacházelo s poddanými na Opočenském panství, jimž se pokládala za zločin již jen jejich pouhá žádost za povolení k soukromému konání evangelického náboženství. Proto bylo do všech vesnic tohoto panství posláno 8 setnin vojska, osadníci byly zajati, z nich pak bylo určeno celkem 20 osob jako zástupci vesnic a ti pak byli natvrdo odsouzeni do těžkého vězení na dobu až pěti let. Ostatní pak byli odsouzeni k obecní práci, mezi nimi také tři ženy, z nichž dvě následkem trýznění zemřely ve vězení a v okovech a které pak byly zahrabány pod šibenicí. Všichni ostatní osadníci téhož panství, kteří byli podezřelí z nekatolictví, byli krutě od vojáků týráni, i sami důstojníci ty hospodáře, u nichž byli ubytováni, tahali za vlasy, tloukli do obličeje a pálili je mezi prsty a při tom poroučeli, aby jim zpívali luteránské písně. Některé ubožáky dali svléci do naha, přivázali je na lavici a z obou stran pak byli vojáky tak hrozně zbiti holemi, které ještě zvláčnili ve vařící vodě, až z nich stříkala krev a z těla jim padaly kusy masa. (pozn. Ohledně spařování holí horkou vodou se **Bílek** s největší pravděpodobností uchýlil ke zkreslení skutečnosti, neboť jiné historické zdroje jasně uvádějí, že se opaření netýkalo holí, ale lidského těla! Kůže „kacířů“ byla na citlivých místech opařena vroucí vodou (a to i několikrát za sebou) a pak byla mlácena holemi tak dlouho, až z nešťastníka odpadávalo maso, stříkala krev a začaly se obnažovat samotné kosti. Bolest obětí byla přitom taková, že ztráta jejich vědomí a nakonec i samotného života byla pro ně milosrdným vysvobozením).*

Takové a těm podobné ukrutnosti byly konány na radu a za přítomnosti jezuitského misionáře P. Firmy, který tím chtěl lid přinutit k obrácení na katolickou víru. Není tedy divu, že skoro všichni evangeličtí poddaní Opočenského panství, stejně jako i panství Novoměstského, kde byly páchány podobné ukrutnosti na popud jezuity Mateřovského, utíkali ze svých živností. Byli však vojskem ihned pronásledováni a většina jich byla zatčena a uvězněna. Mezi těmito uvězněnými na Novoměstsku byla těhotná manželka Jana Tleskala, která po deseti nedělích porodila ve vězení dvojčata, z nichž jedno zemřelo krutou smrtí po třech nedělích a druhé zemřelo i s matkou čtvrtý týden, poněvadž Tlaskalové ani na její úpěnlivou prosbu nebylo povoleno, aby mohla dvojčata v šestinedělích ležet u své matky. Její čtyřleté dítě, které s ní bylo uvězněné a které jediné po ní zůstalo, pak bylo odevzdáno svému dědovi Václavovi Slanskému, který je pak vydal otci Tlaskalovi, který mezi tím uprchl do ciziny. Z toho důvodu byl Slanský i se svou manželkou na naléhání jezuitského misionáře Mateřovského zajat vrchností a byl držen v kruté, těžké vazbě po celý rok a potom byl na základě apelačního rozsudku od-

souzen na čtvrt roku k obecní práci. Z jiných panství mnozí poddaní, kteří ve vězení seděli delší dobu a byli krutě bití, ihned, jakmile vyvázli z vazby, uprchli ze země do Saska nebo do Pruska. V jak bídném stavu přicházeli takoví utečenci z Čech do ciziny, o tom je podána zpráva v našem spisu »Reformace katolická« str. 281." **(T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 529 – 531).**

Drastické rekatolizační metody na Opočenském panství ve východních Čechách měly nakonec za následek nový odpor ukrytých a utajených nekatolíků v tomto kraji. Roku 1732 zde vypuklo další velké náboženské povstání protestantů, které bylo tak silné, že muselo zasáhnout vojsko, pak nemilosrdné vyšetřování bez veškeré lítosti a nakonec následovaly těžké tresty nucených prací a nové útoky zdejších poddaných a měšťanů do ciziny. V jiných krajích to však nebylo o mnoho lepší.

„V r. 1717 byly v Javorníku u Litomyšle odhaleny schůzky evangelíků u sedláka Martina Kalaše. Na udání římského duchovního vrchnost vsadila účastníky do vězení, kde byli zmrskáni tak, že mnozí navždy ztratili zdraví. Někteří složili předepsané vyznání, ti kdo zůstali zatvrzelí, byli odvedeni na vojnu.

Téhož roku byl pro víru uvězněn Tomáš Každá z Cerekvice u Litomyšle, při tom ho tak ztloukli holí, že na jeho těle nezůstalo místa zdravého. Po roce, když zaplatil 100 zlatých pokuty, byl propuštěn. V r. 1725 jej farář znovu udal, že přechovává luterské knihy. Strávil další dvě léta v okovech v tuhém vězení, všechny pokusy přiměti ho k římskému vyznání víry zůstaly marné. Nakonec byl podle doložené úřední zprávy (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí náboženského v Čechách od vydání tolerančního patentu až po naše časy. 1887, s. 71) jako zatvrzelý kacír otráven jedem, který mu podal litomyšlský děkan Sigmund Adam Náchodský. Lidu prý bylo řečeno, že se Každá oběsil. Mrtvé tělo zahrabal kat pod šibenicí.

V r. 1731 bylo ve Smiřicích uvězněno několik lidí na dva roky do vězení za to, že četli evangelické knihy. Byli trápeni hladem – příspěvek na jejich výživu byl snížen na tři krejčary denně pro jednoho. Jiří Těmín, jemuž přitížilo, že přinesl jinému z vězněných list ze Žitavy, dostal padesát ran uzlovitým provazem a tento trest se několikrát opakoval. Při rozdávání almužny mu vždy byly jen utaženy okovy, smiřický hejtman mu říkával: »Tobě, šelmo, bych přál, aby tě již čerti vzali, abys lidi nesváděl!«

Téhož roku byli za přechovávání evangelických knih uvězněni tři bratři z Oldříše, pak byli přikováni řetězy na městskou bránu v Poličce, kde je poštvání katolíci poházeli blátem. Evangelíci z Provodova na panství novoměstském, kteří chtěli uprchnout ze země, byli pochyťáni a uvězněni. Mezi nimi byl i Jan Tlaskal s těhotnou manželkou a čtyřletým dítětem. Tlaskalová po deseti dnech porodila dvojčata, marně žádala, aby mohla strávit šestinedělí u své matky. Za čtyři neděle po porodu zemřela ve vězení ona i novorozeňátka. O rok později byl na udání duchovního uvězněn ještě se dvěma bratry Vavřinec Pakosta z Kamenného Sedliště u Litomyšle. Ve vězení ho tak zmrskali, že na něm rozbili košili. Po osmi týdnech byl odsouzen na půl roku obecní práce, když i potom odmítal změnit víru, byl odloučen od manželky a dětí a odveden k vojsku.

Z Radikovic z panství Stěžery uprchli r. 1729 dva bratři Šramové (či Šramínové) s rodinami a sestrami Alžbětou a Magdalenou do Saska. K evangelickému vyznání je přivedla babička, ale dědeček je naopak udal. Byly jim pobrány evangelické knihy, babička, která neuprchla, se musela pod přísahou odříci své víry a slíbit až do smrti věrnost římské církvi. Vnučky ji ze Saska přišly r. 1732 navštívit, ale na zpáteční cestě byly v Turnově zadrženy a postaveny před soud. Nežli skončilo vyšetřování, strávily půl roku ve vazbě. Pak měly podle rozsudku konat rok obecní práci. Ve vězení dostávaly na stravu zprvu čtyři krejčary denně, když se však všechny pokusy obrátit je na římskou víru minuly cílem, byly jim na popud jezuity P.

Františka Mateřovského sníženy na pouhé dva krejcary a bylo zakázáno poskytovat jim další almužny – ani po šesti měsících však nezměnily smýšlení. Jestliže odmítaly pokleknout, když se zvonilo v římském kostele pozdvihování, dostávaly karabáčem nebo uzlovitým provazem 20 – 50 ran. Osmnáctileté Alžbětě se podařilo 9. září 1734 z obecní práce za bílého dne uprchnout, další osud její sestry není znám.

Na Litomyšlsku došlo r. 1733 ke generální prohlídce knih a po ní ke krutým zá-krokům proti jejich majitelům. V Morašicích musel krejčí Václav Litochleb, jehož bratr Kristián měl vedoucí místo v exilu, dvakrát složit římské vyznání víry, jednou na faře, podruhé veřejně v kostele, a podepsat třemi křížky závazek, že zůstane do smrti římským katolíkem, ale v r. 1745 byl znovu vyšetřován za to, že se oddal kacířským bludům. V Nedošíně byli potrestáni Mikuláš a Václav Hajní. Mikuláši byl odebrán statek v ceně 500 zlatých. V Lubné byli zmrskáni ve vězení Matyáš Beneš a jeho těhotná manželka, která potratila. V Trstěnici Jan Benický se synem a dcerou byli zmrskáni tak, až maso na jejich těle bylo rozsekáno. V Heřmanicích bylo potrestáno asi čtyřicet sedláků za přechovávání evangelických knih, mezi nimi Josef Hájek, na něhož se prozradilo, že přispěl peněžně na vydání evangelického kancionálu. Za to byl při prvním výsledku povalen, strhali z něj šaty a dvě hodiny byl mrskán. Přítomnému misionáři se jej zželelo a pravil: »Tolik jsi vystál a přece jsi ještě tvrdohlavý!« Přesto při dalším výsledku dostal Hájek ještě více. S ostatními pak byl vsazen do vězení, kde byli přikováni a zbiti do zakrvácení. Zůstali bez ošetření a jejich rány se hemžily červy. Jan Jiřícký musel strčit do zvláštní bedny hlavu a nohy, takže mu vyčníval jen zadek, dostal výprask sto ran holí, až upadl do bezvědomí, a musel ještě zaplatit sto zlatých pokuty. Matěji Preckému propadl statek odhadnutý na dvě stě zlatých. Ostatní zaplatili různě vysoké pokuty a byli z vězení propuštěni na závazek, že se celé pololetí budou každý měsíc zpovídat. Závazek nedodrželi, římskými katolíky se ani na oko nestali, byli proto znovu zatčeni a jejich majetek zapečetěn. Po prvním výsledku (patrně u děkana Adama Náchodského v Litomyšli) se pokusili o útěk, ten se zdařil jen Josefu Hájkovi s osmi společníky. Asi třicet zbylých sousedů heřmanických pak odvedli na vojnu, jejich manželky byly uvězněny. O útěk se pokusily, bohužel neúspěšně, také tři mladé dívky z Heřmanic, za to byly v žaláři ukrutně zmrskány, jeden pochop se postavil na jejich spoutané nohy, druhý držel za hlavu a třetí bil. Jindy bylo několik sedláků z Heřmanic, na něž se prozradilo, že se zúčastnili Večeře Páně pod obojí, vsazeno v Litomyšli do žaláře, tam byli zbičováni tak, že za sebou zanechali krvavé stopy, a zapřaženi do pluhu museli zorat zámeckou zahradu. V r. 1717 byl Jan Šimek držen šest týdnů o nedostatečné stravě ve vězení za to, že pronesl rouhavá slova o Janu Nepomuckém (který nebyl ještě ani blahoslaveným).

V r. 1725 byl v Chrudimi vyšetřován pro kacířství Jan Mikulecký ze Sloupnice. Když se vrátil až po třech letech v košili celé zakrvácené, nedovolil ji vyprat a poručil, aby mu ji po smrti dali do hrobu, »by jeho krev volala k Bohu o pomstu, tak jako krev Abelova«.

V r. 1728 soudil apelační soud za šíření kacířských knih Jana Hollaríka (Holárka), který na dotaz, zda se chce stát římským katolíkem, odpověděl: »Zůstanu u evangelické víry.« Byl pak odsouzen k jednoročnímu obecnímu dílu v řetězech. Po třech týdnech však uprchl i s řetězy, snad za pomoci rychtáře Jana Antonína Albrechta. Proto bylo nařízeno, aby vězňové byli trvale přikováni ke kolečku, s nímž na obecním díle pracovali.

V r. 1735 prchali do ciziny manželé Marečkovi, žena, která nesla kojence, byla dopadena – při tom jí rozsekli šavlí levé rameno, takže jí byla vidět kost. Při výsledku byla zmrskána, strávila pak pět let přikována ke kolečku na obecní práci – i s dítětem, které stále opatrovala a umývala močí, protože neměla peníze na vodu. Když se na Litomyšlsku prodávaly odpustky, bývali evangelíci vyváděni z vězení, veřejně mrskáni metlami a pak odváděni zpět. Několikrát se stalo, že je soud na oko odsoudil k smrti, pak byli postaveni před vykopané hroby, jako by

měli být popraveni, což je mělo pohnout k zapření evangelické víry. Místo toho však dostali milost a trest byl změněn v doživotní vězení. Po jednom podobném jednání zemřeli následkem utrpení a přestálé hrůzy jeden muž a těhotná žena. (Skalský, G. A.: Z dějin české emigrace XVIII. století. 1911, s. 66 – 67, 312, 315).

To jsou jen některé případy, jaké byly zcela běžné. Podle ústního podání v evangelickém sboru v Krouně u Hlinska bývaly evangelíkům vytrhávány nehty. (Andrle, J.: Z roboty ducha k svobodě. 1931, s. 50). Zvláště otřesně působí nové poznatky z přímých výpovědí exulantů, jejichž obsáhlé životopisy později shromáždily sbory Jednoty bratrské v Berlíně a Rixdorfu. Například Kristián Letochleb (1678 – 1745), někdejší mlynář v Morašicích u Litomyše, vypověděl:

»Na panství litomyšlské patřící hraběti Václavovi Francovi Trautsmendorfovi přišel v ten čas jezuita Musca z Hradce a vyslýchal lidi. Chtěl vědět, u koho byl luterský predikant. My jsme o ničem nevěděli, nemohli jsme tedy nic přiznat. Hejtman nám nechal svázat v zápěstí ruce, pak se musel každý ohnout a dát lokty pod kolena. Mezi kolena a ruce prostrčili klacek a dva muži nás zezadu bili karabáči, až kůže praskala. Každý dostal sto ran. Pak jsme byli přikováni ke kládě. Po nějakém čase nechal hrabě pro nás zas poslat. Jezuita byl také při tom. Znovu nás stejným způsobem bili, dostali jsme ještě víc ran, košile i kůže byly tak rozbity, že se nedaly od sebe rozlišit. Byla při tom jedna žena jménem Salomena Soukupová. Posvlékali ji a rozbili jí nejen zadek, ale i prsy do krve. Později se jí podařilo s pomocí Boží z vězení uniknout. Utekla pro evangelickou pravdu do Uher.

Po několika dnech jsem byl potřetí takovým nelidským způsobem trápen... Baron Bonak přiskočil a řekl: ‚Co si myslíš, ty kacíři nebo luteráne! Než bych se nechal takto mučit, raději bych přijal tureckou víru, i když vím, že vede k zatracení.‘ Pak mne zas s pouty na rukách i na nohách zamkli ke kládě. Nakonec mne strčili do sedm loktů hluboké díry a nechali mne tak sedm dní a sedm nocí. Jana Soukupa dali do místnosti, kde mučí zločince, a nedali mu pět dní nic jíst... Hrabě a jezuita nás pak zavolali a řekli, když se nechceme přiznat, nechají nás buď oběsit nebo nás pošlou na Špilberk, kde dostaneme denně jistý počet ran. Naše ženy, děti a živnosti že ztratíme. Když jsme nakonec nemohli všechno to mučení snést, přiznali jsme, co chtěli.« (Štěříková, E.: Běh života českých emigrantů v Berlíně, 1999, s. 308).

I z mnoha dalších životopisů vyplývá, že na podobném teroru se podíleli sami jezuité a že při něm ukájeli svou perverzi jednotlivci se sadistickými sklony.

...Krutost jezuitů doznávají i někteří katoličtí církevní historici, kteří v ní vidí narušení katolické pobělohorské obnovy, byť jen jako důsledek osobních chyb několika jednotlivců. »Bohužel bylo i několik málo misionářů, tzv. reformačních, kteří byli známí svou tvrdostí,« píše např. P. Václav Medek. »Byli to Matěj Třebický, Jakub Firmus, Antonín Koniáš, Adam Poustka, František Mateřovský a Dismas Sýkora.« (Medek, V.: Tisíciletá cesta české a moravské církve dějinami. 1982, s. 209; Kadlec, J.: Přehled českých církevních dějin 2. 1991, s. 93). Ač byli jezuité poměrně vzdělaní, třeba jednostranně, a připravovali se na styk a jednání s lidmi, přece se však dali strhnout k tvrdostem, které trpěli jiným nebo i prováděli sami." (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, str. 72 – 76, 77**).

„Smutně proslul po této stránce zejména P. Jakub Firmus, který byl obviněn z toho, že vyslýchané evangelíky tělesně týral, tahal je za vlasy a uši, pohlavkoval, dokonce jim šlapal po bosých nohou zvláštními střevisi okovanými ostrými hřebíky (P. Jakuba Firmuse z užívání okovaných bot, jimiž šlapal kacířům po bosých nohách, poprvé obvinili čeští evangelíci v Suplice Sboru evangelických knížat z r. 1732 – vyd. Skalský, G. A., 1912; Zprávu o vyšetřování této záležitosti podle pramenů českého místodržitelství z Archivu Království českého přinesl František Dvorský v Literárních listech 1865, s. 219), což se prý úředním šetřením ne-

podářilo potvrdit. (Neumann, A. A.: *Prostonárodní hnutí... s. 84 – 85*). Přesto jeho obhájce P. A. A. Neumann o něm doznává, že jeho postup proti evangelíkům byl velmi rozhodný, návrhy na jejich postih tak radikální, že často nebyly přijaty, »dovedl si také výborně pomáhati hrozbami« a »asi rozmrzen nad dlouholetým, těžkým a marným namáháním, lidem hrozíval, maje bezpochyby zkušenost, že po dobrém se zatvrzelými sektáři sotva co pořídí«. (Tamtéž, s. 83)." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 80**).

„Jezuité se především horlivě spolupodíleli při vypracování návrhů na postup proti evangelíkům, jimž velkou pozornost věnuje ve své práci P. Alois Augustin Neumann. První patent Karla VI. z r. 1717 proti kacířství v mnohém vycházel z návrhu, který již o dva roky dříve podal hradeckému biskupství P. Matěj Třebický. Podobné návrhy se často opakovaly a někdy byly tak drastické, že světské úřady se rozpakovaly některé jejich body přijmout.

Návrhy jezuitů žádaly zvláště přísnou kontrolu neznámých osob, pocestných a jejich pohybu i usedlých poddaných, jejich styků a činnosti. Veškeré dění měli sledovat rychtáři a úředníci a pravidelně o něm podávat zprávy vrchnosti. Rychtáři a učitelé se mohli stát jen lidé spolehliví, kteří neměli příbuzné a přátele ve Slezsku nebo Sasku. Při římských bohoslužbách měly spolehlivé osoby prohlížet všechna stavení, aby evangelíci nemohli zůstat doma a využívat pro své schůzky doby, kdy ostatní meškali v kostele. Věřící měli každoročně předložit faráři všechny knihy, aby stvrdil podpisem jejich nezávadnost. Kdo by měl neschválenou knihu nebo koupil nějakou bez souhlasu faráře, měl být pokutován, i ztrátou statku. Podobné návrhy podávalo i hradecké biskupství. Od návrhů přešli jezuité ke skutkům..." (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, str. 77**).

Jezuité však nepopouzeli a nenavaděli proti českým nekatolíkům a zvláště evangelíkům jen krále Karla VI., ale také šlechtu a úřady. Z historie víme, že si česká pobělohorská šlechta na českém sněmu stále hlasitěji stěžovala na sílící český evangelický odboj. V roce 1713 z důvodu, že v zemi ožívá „kacířství,“ žádala český sněm „o ochranu svaté víry římské před kacířskou nevěrou. A světské i církevní úřady přikročily k činům. »Od roku 1716 jsme pronásledováni pro slovo Boží,« stěžovali si později čeští evangelíci Sboru evangelických knížat Římské říše, »naše statky nám berou, bičují nás ostrými karabáči až do krve, vrhají nás do žaláře, do řetězů a okovů, po šesti zavírají lidi, až dosud sedí mnozí na různých místech pro náboženství.«

Předchozí ustanovení proti kacířství se patrně nezdála dosti účinná. Panovník proto vyhověl stavům a 10. prosince 1717 vydal proti evangelíkům nový patent. Ten byl zaměřen především proti evangelickým knihám ze zahraničí a proti těm, kteří je přinášeli do země: proti evangelickým emisarům – vyslancům, kteří přicházeli údajně za obchodem, ve skutečnosti však šířili kacířský jed. Vrchnosti dostaly přísné pokyny k jejich pronásledování, především měly pátrat po závadných knihách.

Byl to po více než čtyřiceti letech opět první patent na potírání kacířství v Čechách, zdaleka ne však poslední. 3. března 1721 vyšel císařský reskript proti šíření kacířských knih, následovaly pak podobné patenty královských místodržících. Vrcholem se stal císařský reskript z 28. prosince 1725, proti evangelíkům přísnější a důkladnější než všechna předchozí opatření. Pokud se opatření týkala kacířských knih, svými návrhy se na nich velmi podíleli jezuité. Podle patentu z r. 1725 každý poddaný či měšťan poddanského města, který byl usvědčen z kacířství, měl být nejprve apelačním soudem v Praze (nejvyšší soud pro české země) potrestán těžkou jednoletou prací na obecním díle. Kdyby přesto v kacířství setrval, měl být trest prodloužen až na tři roky. A kdo by se ani potom neobrátil, měl být navždy ze země vypořazen a v případě návratu potrestán ztrátou hrdla. Kdo by se prvním potrestáním polepšil a stal se římským katolíkem, měl být po odpykání trestu propuštěn, ale postaven pod dozor kněží, kraj-

ského úřadu a soudu. V případech, že by znovu upadl do bludů, měl být odsouzen na galeje bez časového omezení. Ženy, staří a slabí muži měli být vymrskáni a vypovězeni ze země. Statky vypovězených měly připadnout vrchnosti a být osazeny římskokatolickými poddanými. Tato opatření platila i pro měšťany královských měst. U vznešenějších osob a šlechticů si panovník sám vyhrazoval určití výši trestu po dobrozdání apelačního soudu. Kacířští predikanti – kazatelé, učitelé a podobní svůdcové věřících měli být při dopadení předáni apelačnímu soudu a potrestáni na hrdle. Udavač měl dostat odměnu 100 tolarů, kdo by kacíře sám dopadl a odevzdal soudu, 300 zlatých. Jméno udavače nesmělo být prozrazeno. Ti, kdo šířili kacířské knihy, měli být popraveni mečem. Udavačům se slibovala třetina zabaveného zboží nebo jiná odměna z komory královské. Pod přísnými tresty se nařizovalo, aby vrchnosti, jež si dosud počínaly liknavě, poddané v římském náboženství udržovaly a vše, co by ke kacířství svádělo, odstraňovaly. Rodičům pochybné pravověrnosti měly vrchnosti odejmout děti a dát je pod dozor katolických poručníků nebo do služby ke katolickým hospodářům. Všichni vrchnostenští úředníci, rychtáři i konšelé ve vsích i poddanských městech museli složit předepsanou přísahu, že chtějí nejenom sami při víře římskokatolické pevně i stále trvat, ale i manželky, děti, čeled' a všechny podřízené k téže víře přidržovati, žádných bludů a kacířských knih netrpět a každého z kacířství podezřelého hned na příslušném místě udat, všechno to činiti, co k vyhubení kacířství sloužit bude. Reskript byl rok co rok obnovován (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí náboženského v Čechách od vydání tolerančního patentu až po naše časy. 1887, s. 63-66) a další následovaly.

Vedle rozhodnutí panovníka přicházela i opatření nižších úřadů. V r. 1720 např. nařizovali místodržící vrchnostem, aby při vyhlásování robot tajně přihlížely i k tomu, zdali se všichni osadníci večer doma zdržují. Mimo toho soused na souseda, rychtář pak na všechny v celé osadě pod ztrátou jmění měl dávat bedlivý pozor a jakmile by zpozoroval, že některý soused pomýšlí na útěk, hned ho měl zatknout a podat zprávu vrchnostenskému úřadu. Kdyby přece někdo přes všechnu opatrnost utekl, měl být pronásledován. Na některých místech byla tomu, kdo dostihl a zadržel uprchlého, určena odměna třiceti zlatých, tomu však, kdo by na souseda pozor nedával a jeho případný útěk neoznámil, měla být uložena pokuta padesáti zlatých.

Záhy došlo mezi církevní a světskou mocí - pražským arcibiskupem a panovníkem - ke sporu o soudní pravomoc nad dopadenými evangelíky a o způsob, jakým mají být trestáni. Protože se jednalo o záležitost duchovní, osobovala si tuto pravomoc, jako tomu bylo dosud, církev pro sebe, zatímco panovník trval na pravomoci světských úřadů. Při tom si navzájem přičítali vinu na šíření kacířství. Karel VI. vytkl arcibiskupovi Ferdinandu Khünburgovi, že pod jeho vedením církev upadá. Arcibiskup si stěžoval, že nemá ke stíhání kacířů žádnou pravomoc. Panovník rozhodl spor jednostranně reskriptem z 21. srpna 1721, kterým svěřil stíhání kacířství světským soudům v čele s pražským soudem apelačním. (Podlaha, A.: Úřední jednání konsistoře pražské ve příčině jinověrců v Čechách v l. 1730 – 1747. Sborník Historického kroužku Vlast 1897, s. 83).

Ve skutečnosti se ramena moci světské i církevní shodla, a když se arcibiskup nedal z boje proti evangelíkům vyloučit, postupovala svorně a společně tak, že světský soud zjišťoval vnější projevy kacířství (pašování a ukrývání knih, styky se zahraničím, pomoc evangelickým kazatelům, konání tajných shromáždění a účast na nich), zatímco církevní složky prověřovaly, zda podezřelý je svými názory skutečně kacíř, a podaly o tom posudek světskému soudu, který pak rozhodl o výši trestu. A tato bohulibá spolupráce přinášela záhy žádoucí plody, takže apelační soud často ani nepředvolával prozrazené spoluviníky usvědčených kacířů z obavy, aby jimi nebyla přeplněna vězení. Velkou snahu k dopadení evangelíků vyvíjely zejména církevní složky a vedly k tomu i světské úřady a obecný lid, jejichž horlivost v obraně římského pravověří nebyla vždy na dostačující výši. Tak se vytvářela důmyslná a široká síť špehů a udavačů, jejichž

činnost při špiclování, udávání a terorizování bližních a znásilňování jejich svědomí dost hodnověrně popsali i římskokatoličtí církevní historici.

»Udávání a uvěznění podezřelých z hereze dělo se rozličným způsobem,« píše o tom Antonín Podlaha. »Jeden každý mohl udání učiniti přímo u konsistoře, nebo u faráře, nebo u vikáře, nebo konečně u misionářů. Uvěznění osob z kacířství obviněných různým způsobem se dalo: buď sami věřící laikové podezřelé z kacířství dali do vězení, buď vikáři, faráři, misionáři u krajských úřadů nebo u městských magistrátních úřadů toho vymoci hleděli o své újmě anebo konečně k rozkazu konzistoře, konečně konzistoř sama královské místodržitelství za uvěznění takové osoby žádala... Viděla-li konzistoř, že rameno světské některého bludaře stíhati nechce, nebo že královská apelace jej vyšetřovati a výsledek sdělit se zdráhala, tu býval viník, když slíbil, že se polepší, z hereze rozhrěšen, nicméně dle viny býval vedle trestů duchovních i vězením trestán... Avšak toho, co apelační soud předpokládal, apelační soudy nekonaly, nevyslychaly udané spoluviníky aniž je pak k apelačnímu soudu oznamovaly. Nezbylo tudíž konzistoři nic jiného, než aby sama ku spoluviníkům takovým... pilné zření měla. Nařizovala tudíž farářům, aby osoby takové výslechu podrobili, a shledají-li je býti vinnými, světské moci jakožto provinilé bludaře oznamovali.« (Tamtéž, s. 84 – 85).

Další výslechy a řízení pak probíhaly složitým, podrobně propracovaným způsobem. Na konci pak býval rozsudek s trestem obecní těžké práce, jehož vykonání nejednou překročilo zákonem stanovenou dobu. Při slídění po kacířích se neuplatňovali jen osvědčení misionáři, především jezuitští, ale - podle Františka Podlahy - »nescházelo udavačů, kteří misionáře na všelicos, co se jim zdálo býti závadné, upozorňovali... Zvláště horlivým a přitom spolehlivým udavačem majitelů bludných knih byl Matěj Jelínek z Podmok, za odměnu vyprosil mu misionář u vrchnosti jakési výhody. Nelze se tomu diviti, uvážíme-li, s jakou tvrdošíjností a mnohdy i proľhaností mnozí skrývali bludné knihy.« (Podlaha, A.: Z dějin katolické reformace ve století XVIII. Sborník Historického kroužku Vlast 1905, 1906, s. 175, 87). V některých místech, kde faráři nebo misionáři získali určitý vliv, utvořili ze spolehlivých katolíků jakési pomocné strážce, které bděly nad tím, aby do osad nedocházely podezřelé osoby, aby se v noci evangelíci tajně nescházeli a nedopouštěli se další činnosti proti římské víře.

Ale ani taková opatření vždycky nepomáhala, kacířství neubývalo. Prokazovala se nesmyslnost další protireformace, »neboť, kdo o pravdách katolického náboženství nebyl přesvědčen průběhem hnutí protireformačního od r. 1620 až po Karla VI., toho již ani nejpřísnější tresty nepřesvědčily ani neobrátily,« (Rezek, A.: cit. práce, s. 67.) zdůraznil Antonín Rezek, jeden z prvních historiků, který se násilnou rekatolizací zabýval. Ale protireformace v tomto období už přestávala být rekatolizací, už nešlo o to, lidi evangelicky věřící násilně přivést do římské církve, ale udržet v ní všemi prostředky lidi, kteří třeba už po několik pokolení svých předků byli římskými katolíky a teď znovu od římské církve odpadali. Protireformační teror sice na mnohé kolísavé neblaze zapůsobil, nezabránil však vytvoření pevnějšího evangelického jádra, které vytrvalo." (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, str. 18 – 21**).

Není tedy divu, že když za vlády Josefa I. utíkali čeští a moravští nekatolíci a zvláště evangelíci do svobodného Slezska, za vlády Karla VI. pak vyemigroval do exilu (zvláště do luteránského Saska) neskutečně vyšší počet svobodmilujících nekatolických věřících. Tak uprchlo v letech 1717 až 1724 mnoho poddaných z Královéhradeckého, Chrudimského a Kouřimského kraje. V pozdějších letech následovaly další kraje. Tento exil pocházel převážně ze severních a východních Čech a ze severní Moravy. Proud evangelických uprchlíků z Čech a Moravy se nezastavil po celou dobu vlády Karla VI. a většinu panování Marie Terezie, stejně jako styky a spolupráce pozůstalých evangelíků s exilem, bez nichž by byl život evangelické církve v Čechách a na Moravě obtížný.

Roku 1726, 29. ledna, byl výše uvedený přísný *patent* z prosince 1725 uveden do praxe. Na usvědčené nekatolíky přiváděl skutečné hrůzy za svobodu svědomí a za svobodné vyznávání Krista. Těm, kteří se nechtěli obrátit na římskou víru pak určoval tresty nucených prací, vypovězení, další konfiskace majetků a posléze i smrt. Trest propadnutí hrdlem mohl být podle tohoto patentu, který se odvolával na *Josefínské hrdelní nařízení* vykonán nekompromisně okamžitě na všech chycených a usvědčených nekatolických duchovních příšlých tajně ze zahraničí.

13.60 Vyhledávání a pálení nekatolické literatury

„Násilná rekatolizace umožnila, aby se v českých zemích uplatnilo další usnesení Tridentského koncilu, které těžce poškodilo kulturu mnoha národů – boj proti kacířským knihám: přísnou cenzurou veškeré literární tvorby a stíháním knih již vydaných, které bylo, vzhledem k bohaté knižní zásobě a slovesné tvorbě reformačních českých zemí, zvláště závažné. 5. května 1626 dekret českého místodržitelství nařizoval rychtářům královských měst, aby vyhledávali podezřelé kacířské knihy, odevzdali je jezuitům a udali každého, kdo by takové knihy zatajil. 10. května 1628 následoval rozkaz panovníka, aby knihy s klamným učením byly u poddaných vyhledávány a páleny nebo uloženy v klášterních knihovnách, zároveň zapovídal jejich čtení a vydávání. Pastýřský list kardinála Harracha z 20. března 1652 vyzýval misionáře k mírnému postupu vůči evangelíkům, přesto však stanovil, že knihy kacířské mají se lidem bráti a buď zničití nebo zachovati v klášterních knihovnách.

Ale církve nečekala na úřední příkazy. Např. v Českém Krumlově oslavili jezuité již v r. 1623 svátek Nanebevzetí Panny Marie spálením 500 knih, jež ukradli evangelíkům, což prý bylo divadlo krásné, prospěšné a spasitelné. Podobně si počínaly i jiné řády, tak zásluhou kapucína P. Bonaventury vzala 2. května 1623 na fulneckém náměstí za své i bohatá knihovna Jana A. Komenského s jeho četnými rukopisy. To byl začátek zhoubného díla, které po stu letech vrcholilo činností P. A. Koniáše a jeho druhů.

*Obhájci rekatolizačního teroru mají pro ničení evangelických knih snadnou výmluvu. Podle PhDr. Teofila Ušáka „šlo většinou o knihy pověřivé («Jak uhranout sousedovi prase« a podobně) a potom knihy vyložené kacířské (Ušák, T.: K osobě P. A. Koniáše. *Katolický týdeník* 32/1990). Knihu »Jak uhranout sousedovi prase« bychom ovšem asi marně hledali, není ani v Koniášově Klíči kacířských bludů. P. Alois Kánský kromě jiných nehorázností prohlašuje pronásledované evangelické písemnictví za »slabomyslné« či »hloupé knížky a spisky«, jejichž »většina... k nám byla importována proto, aby oslabila vliv a význam katolického nábo.enství« (proto vůči nim patrně bylo všechno dovoleno). Misionáři jenom kázali, knihy sbírali vojáci nebo jim je nosili dobrovolně sami poddaní (Kánský, A.: *Zázraky se dějí. Tvar* 11/1990. Páter Antonín Koniáš. Několik pohledů na působení jezuitů v pobělohorských Čechách. 1991, str. 11, 22).*

Není třeba se vážněji zabývat podobnými nezapnými a lživými výmysly. »Kacířské« byly římské církvi všechny knihy, jež se odchylovaly od její věrouky, filozofie, mravouky, jejich bezohledným pronásledováním, jemuž dal Tridentský koncil jen nová pravidla a popud zpracováním podrobných indexů, brzdila rozvoj vědy a myšlenkového pokroku nejen v 16. – 18. století, ale snažila se o to téměř do současnosti. Krutým a bezohledným pronásledováním a ničením knih, jejich spisovatelů, vydavatelů a čtenářů, které ještě dnes chtějí schvalovat obdivovatelé černé totality, se církve mocensky vyrovnávala se svými myšlenkovými oponenty, nad nimi nebyla jinak schopna prokázat svou převahu.

Pronásledování knih po Bílé hoře nemělo národní, jazykový, ale náboženský důvod – týkalo se stejně českých jako německých spisů, ovšem zabavování a ničení jedněch jako druhých představovalo zkázu a kulturní škodu. Synoda pražské arcidiecéze se již v roce 1605 usnesla na potřebě vypracování zvláštního seznamu zakázaných knih pro své území, k němu však nedošlo a církve v českých zemích, její složky a pracovníci se řídili všeobecnými římskými indexy, proti evangelickým knihám mohli před Bílou horou sotva zasahovat, zvláště po vydání Majestátu z r. 1609. Pozdější Koniášův Klíč kacířských bludů – z r. 1729 odsoudil jakokacířské asi třetinu českých knih do té doby vydaných, to znamená, že mezi spisy vydanými před Bílou horou byl tento podíl větší. Jednalo se především o spisy náboženské a filozofické, které tvořily podstatnou část českého písemnictví a mezi nimiž byly jeho myšlenkově, jazykově i umělecky nejlepší plody. To potvrzují i časté podrobné seznamy pokradených knih, které misionáři při své činnosti odevzdávali nadřízeným. A co služebníkům církve představovalo »hloupé knihy a spisky« vyjadřuje např. pozdější stížnost faráře Müllera z Radhoště u Vysokého Mýta z r. 1822, již z doby náboženského uvolnění, na to, že příslušníci jeho farnosti nestojí o Náboženské světlo, které zdarma rozdává, a mají mnoho bludných knih, z nichž jako víře i státu nebezpečný »obzvláštní zmínky zasluhuje známý spis Amose Komenského Labyrint světa a Ráj srdce,« který »se stává prostému a nevzdělanému rozumu lidskému předmětem úvah a nejnebezpečnějším kamenem úrazu víry v nejsvětější tajemství jediné samospasitelné církve,« přesto je povolen od nejvyšší cenzury (Oliva, V.: Radhošť. SHK Vlast, 1909, str. 183). (Komenského Labyrint byl skutečně na popud církve cenzurou znovu několikrát zakázán).

Ale nejnebezpečnějším zdrojem »kacířského« myšlení mezi »hloupými knížkami a spisky« byla základní kniha křesťanského učení – Bible, Písmo svaté, které si už dvě stě let dovolovali lidé v Čechách číst bez svolení římských kněží a vykládat vlastním rozumem. »Jiné bludy mezi vlašnými katolíky v krajině této se udržovaly čítáním bible«, oznamoval r. 1689 P. Jan Sies, který na Mladoboleslavsku zabavil dva veliké pytle knih kacířských, mezi nimi luterské vydání bible, Husův životopis a evangelické postily. »Prostí rolníci čítali bibli bez patřičných výkladů, vykládali ji tudíž po svém rozumu a chuti. Odtud ... bylo tolik planých hádek a rozepří o věci náboženské mezi venkovany v hospodách, při nichž jeden nad druhého chtěl zdáti se moudřejším. Na čtení bible velice si zakládali,« stěžoval si r. 1697 P. Ferdinand Zelechovský, misionář v Bechyňském kraji. A podobné stížnosti na čtení bible byly častější.

Knihy zůstávaly evangelíkům, u nich. se těšily velké oblibě, úctě a vážnosti, často jedinou a poslední útěchou a oporou, zdrojem jejich víry a spojením se svobodnější minulostí. Lpěli proto na nich a snažili se je uchovat a uchránit před misionářskými slídiči, kteří po nich neméně tvrdošjně a horlivě pátrali. V roce 1704 prohlásil jeden z vinařských dělníků, že by raději ztratil obě své děti, nežli evangelické knihy. Pro knihy hledali jejich majitelé nejrůznější úkryty – v obilí, hrachu, úlech aj. V kraji Čáslavském P. Ondřej Marci v r. 1689 podával zprávu o zabavení 15 bludných knih, »jak sám praví, byl by našel zajisté víc knih zakázaných, kdyby nebyli neznámí lidé v okolí tamějším rozhlásili, že přišel jezuita, který hledá heretické knihy a násilím je odnímá, když tudíž přišel do vesnice Semtěše, jež pověstná byla hojností knih heretických, nenalezl nic«.

Pokud se objevují zprávy o dobrovolném vydání knih, je třeba je brát se stejnými výhradami jako »dobrovolné« vyznání římské víry. Ovšem, mladší pokolení obyvatel násilně donucených ke změně víry, už plně vychované v římském náboženství, ztrácelo vědomí souvislosti se svou evangelickou minulostí a nemělo na knížkách takový zájem a snadněji se jich vzdalo, většinou však hrál roli nátlak, strach nebo aspoň výzva k odevzdání knih. P. Václav Matěj Šteyer ve své postile uvedl, že se zabavené evangelické knihy odvážely přímo po fasuňcích.

Misionáři pokradené knihy pálili nebo ukládali v klášterních knihovnách – což nezmenšovalo kulturní škody, které vznikaly jejich vyloučením z rukou čtenářů. Prímé pálení knih v tomto období zřejmě nebylo přece tak časté jako později v době nejhlubšího temna, leč i k němu docházelo. Ale řádění především jezuitských misionářů, kteří byli v pronásledování bludných knih a jejich majitelů nejhrolivější (Podlaha, A.: *Z dějin zápasu katolického náboženství ... SHK Vlast, 1889, str. 25*), nepostihovalo jenom knihy z římského hlediska skutečně závadné. Vyšebrodský prelát Hrdlička později vytkl jezuitům, že pálí české knihy se slepou horlivostí, ani nehledíce, jsou-li kacírské čili nic. Toto počínání několikrát odsoudil i P. Bohuslav Balbín na několika místech svého spisu *Bohemia docta* (Čechy učené) – např.: »Za tohoto věku našeho knihy české tak vzácné a řídké jsou jako nic jiného, byla doba za mého chlapectví brzo po vítězství pražském, kdy všechny knihy psané českým jazykem pokládány právě proto za kacírské nevědomostí lidí jistých, a proto bez rozdílu, ať byly dobré či špatné, odsuzovány do ohně, z koutu domů byvše vyvlečeny nebo z rukou vyrvány (byť nic se netýkaly náboženství), byly trhány a na zapálených hranicích páleny (např. v Praze prostřed náměstí). Chválím péči o náboženství, než ne bez míry, neboť najisto jsem zvěděl od těch, kteří to na vlastní oči viděli, po tisících byly spáleny knihy, do nichž se nikdo ani nepodíval« (Balbín, B.: *Bohemia docta II, str. 74. Cit. podle Hanuš, J.: Bohuslava Balbína Bohemia docta ČCH 1906, str. 167. O pobělohorské protireformaci. 1926, str. 70*). Podobné výtky opakoval častěji.

Misionáři si byli vědomi touhy lidu, navyklého na četbu, po knihách a neomezili se jen na sbírání závadných, zasahovali hrubě do soukromí lidí i tím, že jim vnucovali knihy, »pravověrné«, kterých byl zprvu ovšem nedostatek. V roce 1669 bylo proto založeno Svatováclavské dědictví, jež vydávalo katolické náboženské spisy, mezi nimi i nové vydání bible, tzv. Svatováclavské (1677 – 1715). Kromě rozdávání nových »pravověrných« knih misionáři při prohlídkách vraceli majitelům knihy nezávadné, jejichž nezávadnost stvrzovali svým podpisem. Některé knihy »opravili« začerněním nevhodných míst nebo vytržením celých stránek a takto zmrzačené ponechali v rukou majitelům, zvláště tehdy, když »pravověrné« spisy neměli právě po ruce.

Proti nebezpečným myšlenkám bojovala církev nejen stíháním závadných knih, ale i přísnou cenzurou spisů nově vydávaných, na níž měl velký podíl opět jezuitský řád. Již v srpnu a říjnu 1622 na poradách o rekatolizaci českých zemí požadovali jezuité, aby jim byla svěřena cenzura všech knih zde vydaných nebo dovážených i správa všech škol. Jejich žádosti bylo ještě téhož roku vyhověno (Kábrt, J.: *Česká bibliografie v době temna, 1964, str. 39*). O praktické provádění této cenzury se dostávali do sporů s pražským arcibiskupem. V r. 1655 je posílilo nařízení, že veškeré spisy před tiskem mají být předloženy pražské univerzitě – na níž jezuité plně ovládali filozofickou a teologickou fakultu – a potom českému místodržitelství.

Lidé usvědčení z »kacířských bludů« – rouhavých řečí, četby zakázaných knih, tajných shromáždění, styků s evangelickými exulanty ap. – bývali v případě »zavtvrzelosti« trestáni vězením, mohli však dosáhnout odpuštění, jestliže učinili zvláštní vyznání víry.

...Židovské obce a jejich náboženská činnost byly vystaveny přísné kontrole katolických církevních úřadů, kterým museli rabíni předkládat ke schválení svá kázání, na židovské spisy a tiskárny a synagogy vykonávali dohled jezuité (mj. proto, že dobře ovládali hebrejštinu), kteří několikrát spálili i množství zabavených hebrejských knih. Tak dokazovala římská církev převahu svých myšlenek, přednosti svého učení a jezuité »dávali najevo, že víra sama je dostatečně silná ... věcí myšlení a svědomí,« jak tvrdí P. Alois Kánský (Kánský, A.: *Páter Antonín Koniáš... 1991, str. 16*). S protireformací byl spojen i silný antisemitismus, mnohdy podporovaný i některými projevy římské církve, jaký se ve snášenlivější reformační společnosti před Bílou horou projevoval méně." (**J. Fiala: Hrozné doby..., str. 104 – 108**).

Jak dále historik **Fiala** píše ve své druhé knize, „mocnou oporou ožívající české reformace, »ukrytému semeni« ve vlasti i exulantům v cizině, významným prostředkem organizace české evangelické církve a neméně mocnou překážkou násilné protireformaci zůstávaly i nadále české evangelické knihy. Jejich vydávání v Sasku a pak i Prusku znovu vzrůstalo a souviselo s rozvíjejícím se školstvím a další kulturní činností přibývajících exulantů.

Nejhlubší temno se tak stalo obdobím nejostřejšího zápasu mezi knihami a o knihy, nejkrutějšího tažení proti knihám i nejúpornější obrany knih i výbojů vedených knihami. Snad nejvyhraněněji se nyní střetlo reformační a protireformační pojetí četby, zvláště pak četby základního díla křesťanského učení - Písma svatého, bible. První pojetí vyjádřil r. 1720 v předmluvě k novému vydání Nového zákona exulant Kristián Pešek, když zdůraznil, že Písmo v rukou křesťana jest »pokrm občerstvující duši, poklad drahý, mnohem žádostivější nežli zlato, nejživější radost a potěšení srdce«, druhé jezuita P. Antonín Koniáš, volající výstražně ve svém Klíči kacířských bludů i jinde, že bible v rukou prostého věřícího je pramenem všeho kacířství.

I po stoletém slídění římských misionářů a kněží zůstávaly mezi lidem pečlivě skrývány ještě mnohé hodnotné knihy, jejich zásoba se však přec jen zmenšila. S oživením evangelického hnutí ožila i touha po jejich četbě, touha po poznání jiných myšlenek a názorů, než vnucovala úřední protireformační propaganda. Působení evangelických knih bylo velmi účinné a římská protiopatření mu byla schopna čelit jen s užitím hrubého násilí. Stávalo se, že lidé z rodů už v několikátém pokolení římskokatolických se opět změnili v evangelíky, když se jim náhodně dostala do rukou evangelická knížka. Tu našli třeba ukrytou pod došky při opravě střechy či ve vykotlané vrbě, někdo jim ji zapůjčil nebo ji získali jinak. "Z těchto příkladů vidíme, jak nebezpečny byly víře katolické v Čechách bludné knihy," hájil rekatolizační teror Antonín Podlaha. "I jediná kniha bludná (zvýraznil J. F.), jsou v rodině opět a opět předčítána, vstúpila v mysl čtoucích a poslouchajících tolik bludného přesvědčení a předsudků, že zmařiti mohla veškeru námahu kněží katolických. Odtud vysvětliti si možno oprávněnost úsilí misionářů, směřujícího k vyhlazení bludných knih." (Podlaha, A.: Z dějin katolické reformace ve století XVIII. SHK Vlast 1905, s. 176). Poptávka po evangelických knihách byla v českých zemích značná. Často se platilo velkými penězi i za několik listů z nich vytržených. Samozřejmě, že touhu po jejich četbě či nový přechod od římské církve k protestantství ani zběsilé pronásledování ze strany církevních i světských úřadů nevyvolávaly nějaké bezcenné spisky o tom, jak uhranout sousedovi prase, a podobné smyšlenky. Čeští spisovatelé a tiskaři v exilu mohli za pomoci a podpory protestantských církví v Německu i dalších zemích zásobit své souvěrce dostatečným počtem přetištěných starších i nově napsaných spisů, jimiž navazovali na tradice a hodnoty vynikající slovesné tvorby a vydavatelské a tiskařské činnosti před Bílou horou. Výsledky jejich práce byly určeny též pro evangelíky v Uhrách - na Slovensku, kde sice nebyly evangelické knihy zakázány, jejich vydávání však bylo omezeno. Tak v péči o českou slovesnou a knižní kulturu spolupracovali čeští, slovenští i němečtí evangelíci a společně pomáhali udržovat odkaz české reformace. Pro evangelíky ve vlasti měla tato činnost nesmírný význam. Knihy, které její zásluhou dostávali, je vyváděly z opuštěnosti a osamocení, v nichž byli nuceni žít. Na sklonku temna bylo mezi lidem snad bezmála tolik knih z exilu jako evangelických knih předbělohorských a často v držení nejchudších venkovských vrstev. (Hrejša, F.: Čeští kacíři dvacet let před tolerancí. Reformační sborník I, 1921).

Knihy z exilu představovaly svobodné české písemnictví, zbavené jezuitské cenzury, která rdousila literární tvorbu doma ve vlasti. V podmínkách, v jakých vznikalo, sloužilo především náboženským potřebám čtenářů. Zahrnovalo katechismy, kancionály, modlitby, postily, práce mravně-výchovné, duchovní úvahy. S nimi však bývaly spojovány i stati nábožensko- a kulturně-historické, jazykové a naukové, jaké už v Čechách a na Moravě téměř nevycházely.

Jazyková úroveň exulantských tisků byla různá. Většina jejich spisovatelů či překladatelů však stále tvořila pěknou biblickou češtinou, jaká už ve vlasti upadala v zapomnění, nebo v ní nakladatelé přetiskovali nejlepší díla staršího českého písemnictví a překladů. Pokud se česká literární věda, počínajíc pracemi Josefa Dobrovského, Josefa Jungmanna a pak Josefa Jirečka a Jaroslava Vlčka či Zdeňka Kalisty tímto písemnictvím zabývala, hodnotila je velmi příznivě, a popírá tak dostatečně smyšlenky o »hloupých knížkách a spisících«.

...Podle jednoznačných zpráv misionářů a církevních činitelů se v 18. století v Čechách projevovala nesmírná touha po četbě. Četba vyvolávala kacířské postoje, jimž nedostatečně čelilo vydávání římsky pravověrných knih. Vlastnictví knih a pouhá znalost čtení často rozlišovaly mezi kacíři a římskými katolíky. Kdo uměl číst a pídil se po knihách, býval podezřelý z kacířství; kdo knihy nevlastnil a číst neuměl, byl považován za spolehlivého katolíka. Kacířské knihy byly rozšířeny především ve východních, severovýchodních a středních Čechách, vzácněji v jihovýchodních a jen zřídka v jižních, západních a severozápadních částech země.

...Evangelické knihy podle Eduarda Wintra (*Winter, E. Die tschechische und slowakische Emigration in Deutschland im 17. und 18. Jahrhundert. 1955*) nepřícházely do Čech a na Moravu jenom ze středoevropského severu, nýbrž i ze západu, z bavorského (katolického) Řezna a hlavně Norimberka. Zde už před Majestátem z r. 1609 vycházely české spisy, jejichž tisk ve vlasti habsbursko – jezuitská cenzura znemožnila, a po Bílé hoře tu kupodivu našlo útulek několik českých evangelíků. Hlas české reformace ani více než sto let po Bílé hoře stále nebyl umlčen a přes přísná policejní opatření a rozsáhlou kontrolu, prováděnou hlavně jezuiti, proudily nejrůznějšími cestami, prostředky a způsoby – i z Uher, včetně okliky po Dunaji přes Bratislavu a Vídeň - hodnotné evangelické knihy do Čech a na Moravu. S nasazením vlastního života emisaři nepašovali jen celé knihy, někteří přenášeli přes hranice na holém těle jednotlivé archy, které se pak vázaly do knih." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 53 – 55, 64**).

Kromě vyhledávání kacířů a jejich učitelů se proto jezuité zaměřovali v 18. století znovu na vyhledávání nekatolických, to je „kacířských“ knih nejen tajně dovážených a šířených emisary (dovozci nekatolické literatury ze zahraničí, zvl. z Pruska), ale i na jejich tajné příjemce v českých a moravských zemích a na podporovatele nekatolických duchovních tajně přecházejících hranice a navštěvujících zemi. Knihy a jejich pašeráky a šířitelé pronásledovali znovu s tak obrovskou urputností a zatvzeleností, že při tom zabíhali až do velikých absurdit a nesmyslností. Vlivem své vlastní zaslepenosti ztratili dokonce veškeré české knihy tištěné od roku 1414 až do roku 1621, i přesto, že knihtisk byl vynalezen teprve okolo roku 1440, což například bývalého jezuitu Dobrovského nejednou přivedlo ke smíchu.

„Návody církevních úřadů k výslechům podezřelých z kacířství věnovaly velkou pozornost závadným knihám, způsobům jejich získávání, skrývání, šíření i názorům a smýšlení jejich čtenářů. Neopomínaly vyzývat k udávání těch, kdož by takové knihy četli, zatajovali, šířili, bez ohledu na přátelské či příbuzenské vztahy, včetně vlastních rodičů. Zabavené knihy byly především náboženského rázu, světské tvořily jen asi pouhou desetinu. Jejich naprostá většina byla česká, podobně i mezi vyslýchanými kacíři bylo jen nepatrně Němců. Kacířské knihy snad lákaly i tím, že byly zakázané, měly však dobrou úroveň. Pokud jde o líbeznost českých písní ze Žitavy, je neodolatelná. Zejména knížky vydávané Václavem Kleychem dosáhly mnoha vydání a doslova zaplavily Čechy v čele s dvěma bestsellery Kašpara Motěšického - Ruční knížkou a Nábožnými a horlivými modlitbami. Počtem vydávaných spisů i výší jejich nákladů předčila nakladatelská činnost Václava Kleycha i slavné nakladatelské podniky Jiřího Melantricha z Aventina a Daniela Adama z Veleslavína." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 55**).

Nejen, že jezuitští cenzoři české knihy a nekatolickou literaturu lidem znovu zabavovali a odníмали i násilím, ale ve svém šíleném, fanatickém běsnění je i znovu veřejně pálili. Tak bylo

například spáleno veliké množství knih roku 1717 ve *Smiřicích* farářem *Jindřichem Henseliem* za přítomnosti „misionáře“, jezuitského kněze, *Mat. Střepnického* a totéž se za účasti těch samých duchovních opakovalo o pět let později roku 1723 večer před sv. Janem Křtitelem v *Černilo*. Této akce se také povinně účastnila i školní mládež, která musela proces doprovázet zpěvem písní složených jezuitou *Střepnickým* jako například:

„Pálíme tu Husa Jana,
by nebyla duše naše žhána;
i také Martina Lutra,
že proklel víru svatého Petra.“

Tato veřejná akce probíhala i v mnoha jiných vesnicích a městech za zpěvu textů *Střepnického*. Největší hranice pak celostátně hořely vždy každého roku zvláště v předvečer svátku Jana Křtitele.

V *Náchodě* poddaným násilně zabíral evangelické knihy jezuitský kněz a misionář *Firmus*, které pak roku 1720 na tamnějším náměstí osobně spálil. Totéž opakoval i v následujících letech jen s tím rozdílem, že knihy vždy veřejně spálil před městem na určitém poli. Aby mu však lidé takové knihy vydaly, šlapal nekatolíkům na jejich bosé nohy svými botami, do nichž si dal úmyslně zarazit ostré hřebíky, tahal je za uši a za vlasy tak dlouho a tak brutálně, až se přiznali, kde knihy schovali.

Jen nepatrné procento jezuitů ušetřilo svému tragickému osudu některé skvostné a umělecky drahocenné *evangelické kancionály*, které používali *čeští bratři* a které byly jejich chloubou a slávou. Nicméně si však jezuité neodpustili v nich začernit všechna „*kacířská*“ místa a ta místa, která připomínala památku na *Mistra Jana Husa* a na jeho učedníka *Mistra Jeronýma Pražského* dokonce z kancionálů i vyřezat. Takto „opravený“ a víceméně zohavený *kancionál* pak vraceli zpátky těm, kdo se z *bratrů* obrátil na katolickou víru.

Toto období nejhlubšího temna bylo nadále dobou jezuitských „*velikých*, »*barokně*« *teatrálních misíí*. »*Léta Páně 1751, dne 18. Februarii, ze Smiřic přijeli k nám do Dobrušky tři páni Pátery misionariusové z Tovaristva Ježíšova, jménem A. R. P. Antonius Koniasch, skrze mnohá léta zasloužilý arcibiskupský misionarius, druhý R. P. František Klausal, kraje Kralohradeckého biskupský misionarius, třetí R. P. Joseph Kegler z Kutné Hory collegium, který v zdejším chrámu Páně dne 21. huius svou apoštolskou práci sou konali a začali, však skrze celý týhoděn německé a české kázání konali, každý den dvoje exortati (duchovní cvičení – J. F.) a dvoje kázání a několik pobožných písen s lidem zpívali, mnoho misio–knížek a jiných více pobožných knih jsou lidem prodali, také množství knih kacířských od jinud vzatých a přinešených sou spálili, kteří jim je dobrovolně přinesli, za takové nové dobré křesťanské knihy jsou dostali. Potom 28. detto slavné procesí s plnomocnými odpustky s množstvím zdaleka sem přicházejícího lidu sou konali za duše věrných v očistci, potom den 1. Marti za duše v očistci mši svatou sou drželi a kázání také,« např. zapsal ve své kronice svůj zážitek z misíí *Antonín Duchoslav Petr*, měšťan v *Dobrušce*. »*Na to dne 4. Marti okolo 9té před polednem odtud do Vamberka, na takovou pobožnost jaká zde držena byla, jsou odjeli, kacířských knih od rozličných lidí a míst 250 kusů spálili, napravili těch takových knih a zpátky vrátili 570 kusů. Communicantů (lidí přijímajících svátost Večeře Páně – J. F.) za ten čas bylo 14 500 osob.*« (Kulturní kalendář *Dobrušky*. Srpen 1967).*

Na misie nechodili lidé jen z povinnosti. U mnohých však hrál přece jen úlohu strach nebo morální nátlak. Jezuité a vůbec kněží, jimž nemohl nikdo odporovat, měli v rukou naprostý monopol působení na duchovní život lidí, a tak využili církevně propagačních prostředků k ovládnutí a manipulování jejich myslí, někde i v naprosté většině. »*A tu se šlo z farního kostela k tej kapli s procesí, a tu hned následovala veliká řeč k lidu neb k té pobožnosti příprava. Po-*

tom následovalo hlavní kázání a po něm veliká zpívaná mše svatá s požehnáním svátostí oltářní, « popisují k r. 1766 misie v Nové Pače jiné paměti punčocháře Františka Golla. (Kosík, A.: Zápisky Františka Golla... Český lid 1919) »Odpoledne ve 2 hodiny bylo dlouhé cvičení křesťanské, po něm následovalo hlavní kázání a nešpor s požehnáním veleb. svátostí oltářní. A ten způsob skrze celých 8 dní se zachovával, takže každý z těch 4 pp. páteřův buď kázání neb cvičení jeden den měl. Ty kázání nejvíc o pokání, o šterech posledních věcí člověka, totiž o smrti, o posledním soudu, o pekle, o království nebeském a věčnosti drženy byly, s takovou horlivostí a důtklivostí, že lidé velice k pláči a lítosti nad svýma hříchy vzbuzené byli a veřejně pokání činili, a to v takovém množství, že ačkoliv tu dost cizích duchovních bylo a pp. pavláni... i kaplani stále v spovědnicích seděli, předci ale radost lidem učiniti nemohli, takže od rána až do 10 hodin na noc spovídat museli. Ale mnozí lidé u spovědnic... přes noc zůstali a celou noc se modlili neb prozpěvovali, aby jen časně ráno k sv. spovědi přijít mohli, a jeden duchovní stále ve farním kostele komunistroval (podával Večeři Páně – J. F.)... Jedno hlavní kázání na rynku držáno bylo, jak máme svým nepřátelům odpouštět, po kterémž to kázání veřejně mnozí nepřátelé, které mnohá léta proti sobě zlost v srdci drželi, se odprošovali a jeden druhému křivdy učiněné nahražoval... Devátej den, to jest v pondělí se s lidma ty páni páteři na rynku v kapli rozloučili. Tu zas bylo velikýho pláče a nářku od lidí slyšeti. A šlo se od kaple z rynku do farního kostela a tam zas oni ty páni páteři na ten čas jim svěřené ovčičky veleb. panu faráři odvedli a on jim poděkování za jejich horlivou práci učinil. Na to následovalo od jednoho z nich kázání o mrtvých duších v očištění s velikým pláčem a kvílením poslouchajícího lidu. Po něm následovalo za duše v očištění zpívané requiem a na to se šlo po krchově s procesí.«

Ale »odpoledne se šlo v jednom houfu na různu – nespořádaný lid – na pole za kaplou Matky Bolestné ležící. Napřed šel jeden chlapec a nes vzhůru zdvižený od nístěje vidle. Za nim nesli v koších kacířské knihy, který ty páni páteři za ten čas od lidí dostali. A za nimi šel ten neuspořádaný na různu lid a spívala se písnička ku potupě všech odpůrců od víry a kacířů. Zadu zas šel jeden chlapec a nes vzhůru zdviženou lopatu od nístěje. Dyš se na to pole přišlo, udělal se oheň a ty všechny kacířské knihy spálené byly. Při kterémž to ohni s dovolením těch pánův páteřův žáci školní a chasa kratochvíli a legraci měli. Rozličné věci ku potupě kacířů do toho ohně házeli, přes ten oheň skákali a křičeli: Hoříš Janku Huso, Martine Luthere, Kalvíne a jiné sekty jmenujice.«

Vedle velkých misí měla pokračovat i soustavná práce jezuitských i jiných misiónářů mezi lidmi v kraji. Právě v době svatořečení Jana Nepomuckého k ní dostali další pomůcku – nový křesťanský pozdrav »Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!« s odpovědí »Až na věky, amen«, zavedený r. 1728 papežem Benediktem III. Lid však neměl důvěru k tomu, co přicházelo z Říma prostřednictvím jezuitů a pozdrav pomáhal rozlišovat pravověrné katolíky od zarytých kacířů. Ve farnosti libchavské vykládal Jiří Svatoň Martinu Hilscherovi, že od zavedení tohoto pozdravu nastaly zlé časy. Misionář P. Dismas Sýkora oznamoval hradeckému biskupství, že po celých pět týdnů marně usiloval, aby ho tak lidé zdravili, a když tak sám činil, nechtěli mu ani příslušnými slovy odpovědět. Teprve pilným kázáním a vysvětlováním toho prý dosáhl. V té době právě trpěli v habsburském vězení vyslanci exilu Melchior Nitschmann a Jiří Schmidt, a když se jich při výslechu tázali, co o tomto pozdravu soudí, Schmidt odpověděl: »Byl by krásný, kdyby se směl vysloviti v pravdě.« (Neumann, A. A.: Prostonárodní hnutí náboženské dle dokladů konzistoře Královéhradecké. 1931, s. 62; Skalský, G. A.: Z dějin české emigrace osmnáctého století. 1911, s. 84). Jan Liberda však při jiné příležitosti prohlásil, že se jím bere jméno Boží nadarmo." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 77 – 79**).

Velikou práci měli jezuité na Opočensku, na panství Rudolfa Colloreda a na některých přilehlých panstvích na rozhraní mezi Polabím a podhůřím Orlických hor. Jednak zde ve třiceti-

leté válce narazila násilná rekatolizace na zvláště silný odpor a přestože po válce mnoho poddaných uprchlo pro víru do ciziny, zůstalo zde mnoho evangelíků v ilegali-
tě a toto „ukryté semeno“ opět ožívalo, postupně sílilo a od dvacátých let 18. století
znovu začalo neohroženě vystupovat na veřejnost. Proto zde postupně působili nej-
horlivější misionáři – jezuitští kněží *Jakub Firmus, Matěj Třebický, František Mate-
řovský, Adam Poustka* a zejména *Antonín Koniáš*.

A tito jezuité se opravdu činili. Chodili dům od domu, bez pozvání a v nejne-
vhodnější okamžik vcházeli s vojáky do domů a hledající „kacířské knihy“ přicházeli
až do světnic kladouce hned sugestivní a nejdřívější otázky. Během malé chvílky byly
všechny světnice vzhůru nohama, ohled se nebral ani na ležící děti, ženy či staré
osoby. Všichni museli ven bez ohledu na počasí a noční či denní dobu. Stáry byly
často provázeny bitím, kopáním, surovými výpady jezuitů i vojáků vůči dospělým,
taháním dětí za vlasy, kroucením rukou, fackováním, pohlavkováním, bičováním až
do krve, bití holemi, svlékáním do naha, pálením loučemi, opařováním vroucí vodou,
surovým trháním vlasů a nehtů, pícháním rozžhavenými jehlami, šlapáním po
prstech a dalšími formami mučení. Ze stájí (pokud kdo měl) byla zvířata vyvedena a
všechno bylo důkladně vyházeno na dvůr, podlaha většinou vytrhána, střecha roze-
brána a zdi porušeny. Pokud se nic nenašlo, zuřivost jezuitů neznala mezí a to bylo
ve skutečnosti ještě horší, než kdyby se byl našel třeba i jen jediný opis nebo výtisk
čehokoli.

Zvláštní fanatičností v „misionářské“ práci a ve vyhledávání a ničení nekatolických
knih, která vynikala nad jiné, se vyznačoval nesnášenlivý, horlivý, zaslepený rekato-
lizátor, misionář a jezuitský kněz **ANTONÍN KONIÁŠ (KONIAS, KÁNSKÝ)** (*
13.2.1691 Praha – † 27.10.1760, Morava). Narodil se v rodině *Vojtěcha Jiřího Koni-
áše*, který pracoval v pražské jezuitské tiskárně a později tam byl dokonce i samo-
statným tiskařem. Od dětství žil tedy malý *Koniáš* ve světě knih, do jejichž osudů
potom tak neblaze zasáhl. Do řádu Tovaryšstva Ježíšova vstoupil v sedmnácti letech.
Jako všichni jezuiti vyučoval na řádových školách, dokončil studium teologie a pů-
sobil jako kazatel a misionář. Misijní práce započal roku 1720 na *Čáslavsku* a od
roku 1724 se plně věnoval jen jí. Při misijních nebral ohled na své četné zdravotní po-
tíže, kterými trpěl. Stál čtrnáct let v čele misii. Podle *Antonína Podlahy* byl v letech
1751 až 1753 představeným misie, v letech 1755 až 1758 jejím náčelníkem. V roce
1759 odešel na *Moravu*, kde svou misijní práci skončil.

„Vedení jezuitského řádu si misijní činnosti P. Koniáše velmi vážilo. Generál řádu
*František Retz, pražský rodák, mu v listech, kterými odpovídal na pravidelné zprávy
o misijních zasílané P. Koniášem do Říma, nejednou vyslovil svou přízeň. Ale nakonec
P. Koniáš své počínání přeháněl tak, že se P. Retz v r. 1749 v dopise vedoucímu
české provincie řádu velmi kriticky vyslovil o způsobu jeho jednání. Pokládal ho za
nerozumný, káral Koniášovu horlivost a navrhoval, aby byl zbaven misijního úřadu.
(Čornejová, I.: *Tovaryšstvo Ježíšovo. Jezuité v Čechách. 1995, s. 199*). Ale Koniáš
zůstal v misijních dál, téhož roku, kdy byl kritizován, uskutečnil druhé vydání svého
neblahého *Klíče kacířských bludů* a dále řídil práci veškerých misionářů, v r. 1751
pálil knihy v *Dobrušce* a *Vamberku*. Podle neúplných seznamů navštívil *Golčův Jení-
kov, Hradec Králové, Lysou nad Labem, Kuks, Nový Bydžov, Dvůr Králové, Beroun,
Plzeň, Jičín, Kostelec nad Černými Lesy, Chrudim, Přelouč, Vraný u Peruce, Votici,
Třeboň, Louny, Pelhřimov, Novou Paku, Opařany u Bechyně, Kasejovice, Sedlci,
Chrudim, Košumberk, Vlašim, Pacov, Poděbrady, Hostivici u Prahy, Panenský Týnec
a Nymburk* (Bílý, J.: *Jezuita Antonín Koniáš. 1965, s. 115, 139*), jistě však i jiná
místa, např. *Jilemnici* a *Městec Králové*, kde měl podle pozdějšího svědectví jedné
ženy podávat *Večeři Páně* pod obojím způsobem (Lukášek, J.: *K dějinám doby tole-
ranční. 1939, s. 190*). Při pálení knih byl podle *Jiřího Bílého* přítomen r. 1738 v
Chrudimi, 1740 ve *Votici* a *Třeboni*, 1745 v *Kasejovicích*, 1746 ve *Vlašimi* a *Chrudim-
i*, ale pálil jistě knihy i na jiných místech (Bílý, J.: *op. cit. s. 161*), třeba r. 1751 ve
Vamberku a v *Dobrušce* (Šůla, J.: *Pálení nekatolických knih P. Koniášem v Dobruš-
ce*).*

Kulturní kalendář Dobrušky, květen 1967). Zemřel 27. října 1761 a je pochován (podobně jako Bohuslav Balbín) v kostele u sv. Salvátora v pražském Klementinu." (J. Fiala: Temno,..., str. 111).

Antonín Koniáš se nezastavil před ničím a nikým. Jeho oběťmi byli všichni bez rozdílu, muži stejně jako ženy a děti, mladí stejně jako staří. Podle některých historiků spálil během svého třiceti sedmiletého drancování Čech, zvláště pak Čáslavska, Královéhradecka a Chrudimska a jejich okolí (krátce i Berounska, jižních Čech, okolí Prahy a nakonec Moravy) na 60 tisíc vzácných tisků, knih a spisů i mnoho knižních opisů. Tímto číslem se také chlubil i sám Koniáš.

Podle jezuitských historiků to však bylo prý „jen“ na dvacet nebo na třicet tisíc knih, které osobně spálil. Avšak podle jiných historiků, například univerzitního knihovníka Dr. Hanuše, který to rozebíral ve svém pojednání v **Časopisu Musea Království českého, roč. XXXVII**, mohl Koniáš skutečně spálit na 60 000 knih či vlastně celých svazků kacířských knih vůbec, ne-li ještě více, ale ne výhradně českých. Při tomto počtu to obnášelo najít přibližně čtyři až pět knih denně nejen českých, ale i cizojazyčných, což při jeho fanatismu a neúnavném slídění bylo naprosto reálné.

Podle dalších historiků zahrnoval Koniáš do tohoto množství údajně i knihy, které při svém působení zabavil roku 1729 hraběti Františku Antonínovi Šporkovi v Kuksu (těch však bylo samotných 57 000!), které pak nechal Koniáš dovézt do Hradce Králového ke konzistoři k cenzuře. Špork byl pak obviněn, že zabavené knihy, označené jezuitky jako kacířské a záludné, tiskl ve své tiskárně v Lysé a že je dokonce i rozšiřoval mezi lidmi. Byl proto po nějakou dobu vězněn v Daliborce. Tresty: ztrátu statků a doživotní, případně (že by své „kacířství“ odvolal) tříleté vězení, které mu hrozilo, byly však nakonec zrušeny. Časem se totiž obvinění ukázala jako planá, ale zproštěn viny byl teprve až po sedmiletém vyšetřování tohoto případu. Ze všeho vyšel jen s pokutou 6 000 dukátů. Po skončení celého procesu mu byla část knihovny navíc vrácena zpět.

„Jezuité vlastně nesměli cítit vůči protivníkům církve nenávisť a nepřátelství. Nic takového také není v jejich »úředních« projevech, jimiž se obraceli k zbloudilým duším, aby je získali pro správnou církev. Jenže všechna mírnost a laskavá slova je mnohdy opouštěly, jakmile došlo mezi nimi a věřícími ke sporu o evangelické knihy. Pak projevovali nejen mimořádnou horlivost, ale přímo zběsilou, nenormální zášť proti těmto knihám, patologickou posedlost po jejich odhalení a zneškodnění jejich »zhoubného« vlivu mezi lidem. A tato zášť a posedlost byly jen projevem jezuitského myšlení pozdního »baroka«. Došlo k odvrácení pozornosti od skutečných potřeb společnosti k pochybné honbě za něčím, co nepřinášelo žádný prospěch ani státu, ale ani církvi. Ve zbytečném a namáhavém zápasu se pak znovu a znovu ukazovalo, že církev a její jezuitští služebníci už nemohou uspět, a církev jenom projevovala neschopnost překonat myšlenkového protivníka jinak než nejhrubším násilím.

Příznačným projevem jezuitského myšlení byl spor, který měl P. Koniáš v září 1732 v Šestajovicích se shromážděnými evangelíky, na nichž přísně vyžadoval, aby mu vydali knihy, z nichž se modlili a zpívali. Bylo zřejmé, že mu je nedají, pro jezuitu však bylo naprosto nepřijatelné a nemyslitelné, aby věřící svobodně vlastnili a užívali knihy, které jim církev nekontroluje.

O zarputilosti a rozhodnosti tohoto zápasu svědčí, že teprve v Koniášově době konečně vyšel seznam zapovězených knih pro pražské arcibiskupství, ač se na jeho sestavení usnesla arcibiskupská synoda již v r. 1602. K jeho prvnímu vydání došlo v r. 1729, v roce svatořečení Jana Nepomuckého, a spolu s ním se stal symbolem nejhlubšího temna. Upravené a doplněné vydání v r. 1749 a nové zpracování seznamu zakázaných knih r. 1770, již po Koniášově smrti,

pak ukazují, jak byly takové seznamy potřebné při potírání houževnatého českého kacířství." (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, Úvod, str. 107**).

Autorem tohoto seznamu zakázaných knih z roku 1729 byl sám jezuitský hubitel české kultury a českých dějinných souvislostí a návazností na minulost, *Koniáš*, který dílo napsal z vlastního popudu. Tento jeho výplod fanatické nenávisti vůči čisté, biblické pravdě a náboženskému pokroku se pak stal konkrétním návodem pro vyhledávání a „cídění“ nekatolických knih a nesl název: **„Klíč, kacířské bludy k rozeznání otvírající, k vykořenění zamýkající, aneb registřík bludných, pohoršlivých, podezřelých neb zapověděných knih, s předcházejícími oučinnými prostředky, kterými pohoršlivé a škodlivé knihy vyzkoumati a vykořeniti se mohou.“**

„Klíč vyšel z Koniášova osobního popudu a byl vlastně jedinou literárně – dějepisnou prací v českém jazyce vydanou v době násilné rekatolizace na domácí české půdě – napsanou a vydanou ovšem nikoli aby pomohla české vzdělanosti, ale proto, aby umožnila snadnější vyhledávání a ničení evangelických knih. I to, myslím, vystihuje povahu a úroveň římskokatolického »barokního« písemnictví a literární vědy v českých zemích. Název Klíč byl zřejmě záměrně zvolen jako protějšek a odpověď na Jana Liberdy Klíč Davidů k otevření pokladů království v tajemství skrytých. Koniášův Klíč vyšel poprvé v roce 1729 u Jana Tybélyho v Hradci Králové, kde se za dvacet let – r. 1749 – dočkal druhého, doplněného vydání. Na tomto druhém vydání je založen rozbor Klíče. V r. 1770, již po Koniášově smrti, vyšel další, samostatně zpracovaný arcibiskupský Index Bohemicorum librorum prohibitorum (Seznam českých zakázaných knih). O závažnosti a ostrosti boje s českým kacířstvím a s kacířskými knihami svědčí nejen trojí vydání Klíče a pak Indexu během čtyřiceti let, ale i to, že Klíč měl vedle církevní latiny znění i v národním jazyce – češtině, což mělo umožnit snazší šíření jeho zásad pro potírání kacířství i v kruzích prostých věřících.

Klíč nebyl jen seznamem závadných a podezřelých spisů. Předcházel mu latinský úvod a pět latinských a českých kapitol, v nichž byla teoreticky zdůvodněna nutnost boje proti kacířské četbě a praktický návod k jeho provádění. Hlavním »důkazem« nutnosti tohoto boje bylo právo římské církve rozhodovat o myšlení, názorech a četbě věřících. Při tom P. Koniáš v Klíči znovu uvedl zásadní odlišnosti římské věrouky od zásad protestantských církví (Večeře Páně pod jednou, ospravedlnění nejen z víry, ale i ze skutků, uctívání svatých, jejich ostatků, obrazů a soch, očistec, odpustky, užívání svěcených svíček, vody aj.). Podle Klíče křesťan nesměl číst jiné knihy, nežli ty, které římská církev schválila a dovolila. Písmo svaté, bibli, mohli kromě kněží číst pouze zvláště dobří římsští katolíci s výslovným svolením biskupa. Zapovězené knihy nesměl nikdo nejen číst, ale ani vlastnit, půjčovat, přechovávat, prodávat, vydávat, šířit, ba nesměl ani zatajovat, že je mají, šíří, skrývají, půjčují jiní – sousedé, známí či vlastní rodiče. Nechyběly proto ani výzvy k jejich udávání, k němuž pak bohužel skutečně docházelo...

P. Koniáš ovšem popíral, že by pronásledoval dobré knihy. »Důkazem«, který rádi opakují jeho obhájci (např. P. Antonín Podlaha), je však jen jeho vlastní tvrzení: »Opakuji zase, že žádných dobrých knih na hranici neodsuzuji. Rozmlouvání naše jest o bludných, zmíchaných, jedem kacířským nakažených knihách,« psal jinde (Koniáš, A.: Zlatá neomylné římskokatolické pravdy denice. 1728, s. 325). Pro rozlišování dobrých a špatných knih měl jednoduché měřítko – římsky pravověrné byly dobré, všechny ostatní špatné. V Klíči pak zdůraznil, že podezřelé jsou všechny české spisy jednající o náboženství a vytištěné v l. 1414 – 1620. (V r. 1414 ovšem ještě nebyl znám knihtisk). Zapovězeny jsou knihy od kacířů, byť v nich žádný blud nebyl. Pohoršlivé jsou i knihy o lékařství, výchově, hospodářství, které něco obsahují proti pravému náboženství nebo dobrým mravům. To se týká i knih katolických spisovatelů, které jednájí o něčem užitečném, nicméně místy obsahují bludné učení. Knihy kacířských spi-

sovatelů, které nejednají o náboženství, ale jsou poněkud něčím bludným, pohoršlivým nebo podezřelým nakažené, nesmí nikdo přechovávat, dokud by od duchovní vrchnosti polepšeny nebyly. Je-li spisovatel neb původ knihy arcikacířský, není kniha polepšení hodná, byť jednala o čemkoli. Z bible »v obecném jazyku... více škody než užitku... plyne...« Moudrým a opatrným římským katolíkům ji může dovolit číst biskup neb ten, kdo je určen k vyhledávání kacířství, povolení musí být písemné. Kdo by bez povolení četl nebo pouze měl římskokatolickou bibli, nedostal by rozřešení, pokud by ji neodevzdal biskupovi. Bible je určena celé obci křesťanské, ale ne dítkám církve, to je neučeným lidem - podobně jako zbraň nepatří do rukou dětem. »Ne odjinud pošla kacířstva a všeliká převrácená duše zavádějící pravidla, leč z nedobrého porozumění dobrých písem, když to, čemu se dobře nerozumí, všetečně a směle se vykládá« (s. XLIV) – tak zdůvodňoval P. Koniáš nadřazený postoj římské církve a jejích kněží nad ostatní věřící bez rozdílu stavu, na něž se dívali jako na hloupé děti, neschopné samostatného myšlení a úsudku bez dozoru a vedení římského kněžstva. Jinde zesměšňoval požadavek svobodné četby a výkladu Písma svatého: »Hus, Luther, Kalvín etc. též lidi byli a blouditi mohli, ale krčmář z Pecínova, kožešník z Onhoště, Čubka mlynář, Káča Pařízková a Markýta, dcera, ti nejsou lidé, sulicet, nemohou blouditi, mohou Písmo vykládati, takže všichni andělé k tomu ano musí říkati.« Proto v Klíči zavrhoval domácí četbu a výklad Bible v rodinách nebo přátelských skupinách, jak to bylo běžné mezi evangelíky. Obviňoval svobodnou četbu Písma svatého, že vede k ateismu, a stejně tak odsuzoval racionalismus - požadavek svobodného užívání rozumu." (**J. Fiala: Temno,..., str. 117 – 119**).

„**Klíč**...“ za knihy zakázané, závadné, podezřelé, pohoršlivé, opraveníschopné a čekající na své zařazení soudní cestou, označoval díla takových spisovatelů, jako jsou např.: Petr Chelčický, Mistr Jan Hus, Jan Kalvín, Václav Kleych, Jan Amos Komenský, Ctibor Tovačovský z Cimburka, Václav Budovec z Budova, Jiří Strejč, Havel Žalanský, Martin Philadelphus Zámorský, Martin Luther, Daniel Adam z Veleslavína, Václav Hájek z Libočan, Šimon Lomnický, Eneus Silvius – pozdější papež Pius II., Pavel Stránský, Erasmus Rotterdamský a další. K těmto knihám patřily také svazky pojednávající o lékařství, hospodářství, filosofii, historii, politice a přírodních vědách, pokud nechválily římskokatolickou církev, Boha, Pannu Marii a svaté, i když byly sepsány pravověrnými katolíky.

Velkou pozornost věnoval **Klíč** spisu pro římskou víru nejnebezpečnějšímu – **Písmu svatému – Bibli**. Z **Bibli** byla povolena jedině jezuitská z vydání *Dědictví sv. Václava* z let 1677 – 1715. Všechny ostatní **Bible** byly přinejmenším podezřelé. Některé **Bible**, jako např. *Kutnohorská, Benátská, Norimberská, Melantrichova, Pražská, Severinova z Kapí Hory, Veleslavínova* bylo možné podle přesného návodu opravit a s povolením biskupa či misionáře uchovávat a číst, neboť neobsahovaly veliké odlišnosti od římskokatolické věrouky o *očistci, odpustcích, svatých, spasení ze skutků* apod. Naprosto zavržena a zakázána však byla **Bible Kralická** z let 1579 – 1594 a pak z roku 1613 a její zahraniční exulantské přetisky (**Hallská bible**).

Celkem to bylo přes tisíc knih. Jejich počet totiž neustále rostl. V roce 1770 už to bylo celkem 1 755 tisků, které **Klíč** a jezuité zatracovali jako nežádoucí. (**J. Fiala: Temno,..., str. 122**).

„P. Koniáš považoval za nejhorší nebezpečí především předbělohorské tisky (Pokorný, J.: P. Antonín Koniáš S. J. jako teoretik české knižní kultury. *Documenta Pragensia* X/2 1990, s. 328) z doby, kdy české myšlení bylo pod vlivem reformace. A co vadilo římské cenzuře na »hloupých knížkách a spiscích« z této lepší české minulosti, osvětlí některé ukázky závadných míst z překladu *Historie církevní Eusebia Pamfila* z r. 1594, jež **Klíč** uvedl a jež jsou i svědectvím o rozporu mezi humánnějším myšlením reformace a tridentským katolicismem s jeho

jezuitskými odchovanci: »Vodu od modlářů očarovanou nazývají svčcenou.« »Však rozumíme ty mnichy, kteříž v prvotní církvi byli... a ne nynější, kteříž v městech a klášteřích nákladně stavěných co na palácích královských u veliké hojnosti důchodův a bohatství bydlejí.« »Pro rozdílnost ceremonií a řádů mezi křesťany (jako svčcení svátků, zachovávání postů, přísluhování Večeře Páně, potvrzování stavu manželského atd.) jednomyslnosti v učení a ve víře rozlučovati a roztrhovati nesluší.« »Biskupství římské v panství světské se proměnilo.« »Mysl lidská nemá nucena býti k tomu, čehož sama dobrovolně neoblubuje.« »K náboženství žádný mocí nucen býti nemá, svoboda víry má být zvolná.« »Svoboda náboženství poddaným puštěná slouží obecnému pokoji.« »Kacířův slušněji litovati, nežli je na hrdle trestati.« A posléze výrok, který musel P. Koniáš zvláště pobouřiti: »Kniha žádná není tak zlá, aby v ní něco dobrého nebylo.« (Cituje Vlček, J.: Dějiny české literatury II. 1955, s. 67-68).

Podobného smýšlení a jednání jako P. Koniáš byli i další misionáři, nejen jezuité. Čím více kacířských knih spálili, tím větší patrně byla jejich pýcha na zásluhy v boji za pravověří a slávu římské církve...

Zesílené pronásledování nepohodlných knih nezačalo teprve vydáním tohoto Klíče Jejich četbu, šíření a přechovávání zakazovaly státní zákony, ale o tom, které knihy jsou závadné, rozhodovali církevní složky a činitelé, kteří také prováděli jejich vyhledávání, zabavování a případně i ničení. Každoročně o Velikonocích na Zelený čtvrtek, v souvislosti s nucenou zpovědí a povinným přijímáním pod jednou, byla v kostelích předčítána přísná církevní záповeď čtení a šíření těchto knih, spojená se zásadním odsouzením veškerého kacířství vůbec. Večer po této záповeďi pak bývaly pobrané knihy páleny." (J. Fiala: **Temno,...**, str. 122 – 123).

Tam, kde Antonín Koniáš zabavil nekatolické knihy, rozdával lidem od roku 1726 výtisky svých náboženských spisů a písní a od roku 1727 pak k tomu ještě přidal svoji vlastní „**Cytaru Nového Zákona neb písně celoroční**“, kde bylo na 400 katolických a něco i evangelických písní. Dále přidal roku 1728 převzatou a upravenou vlastní postilu s názvem: „**Zlatá neomylné římskokatolické pravdy denice, na vejroční slavnosti svatých a světic Božích**“ (druhé vydání v roce 1740) a roku 1733 jednak vlastní spis o názvu: „**Jediná choti beránková, od prvního zasnoubení a založení svého až na věky v učení Kristovém neporušená všeobecná římská církev**“ (druhé vydání v roce 1755) a jednak zvláštní otisk písně „**O víře**“. Roku 1740 pak přidal další vlastní postilu: „**Vejtažní naučení a vejkladové na všechny nedělní i sváteční epištoly, též evangelia celého roku**“ (zkráceně: „**Celoroční naučení a výklady na evangelia a epištoly**“ a v roce 1750 s názvem druhého vydání: „**Postila aneb celoroční vejkladové**“). V letech 1735 – 1756 vyšlo osm vydání jeho misonářské knížky: „**Pravá katolických rodičů moudrost**“, kterou však napsal ve spolupráci s jinými jezuity. Z jeho mysli a pera dále vzešly dvě knížky meditací: přibližně roku 1753 „**Svaté upamatování na každý den v měsíci k pobožnému rozvažování**“ a roku 1754 „**Spasitedlný týhoden**“. Roku 1760 sestavil ještě třetí kancionál s názvem „**Písně na evangelia nedělní celého roku**“.

Údajně tak výměnou za evangelickou literaturu rozdával tisíce svých jezuitských výtisků. Málokdo je však četl a ještě méně jim lidé věřili. Tyto výtisky se totiž hemžily neustálou mystickou pověrečností, prolhanými propagandistickými příběhy se zázraky ve prospěch římské církve a jezuitů a líčením hrůz a drastických zážitků při trestání kacířů v pekelném ohni a v pekle vůbec. Není se tedy co divit, že těmto vyhlaným nesmyslům lidé, kteří byli zvyklí krmit svého ducha, duši i tělo skutečným, hodnotným duchovním pokrmem z **Bible Kralické** a z výkladů velikých reformátorů a stavět svoji víru výhradně na **Božím Slově** vůbec nevěřili a že takové bláboly a projevy chorých jezuitských mozků naprosto odmítali.

„P. Koniáš psal své knihy zcela v duchu protireformačního baroka jako výklady římské věrouky ve sporu s reformačními názory, zejména s požadavkem svobody svědomí. Kristus milu-

je jednotu, jedna víra vyžaduje jednu církev, tato jednotu se může uskutečnit jenom v římské církvi – to jsou asi jejich hlavní myšlenky.

Jediná choti beránková je původní Koniášovo dílo. Vzniklo jako odpověď na opočenské vystoupení evangelíků a mělo být rozborem a odmítnutím pietismu. Velkou pozornost věnovalo zatracení svobody svědomí, jejíž požadavek se zřejmě v souvislosti s opočenskými událostmi začal silněji ozývat. P. Koniáš mimo jiné vytýká, že odporníci či svobodníci žádají vysvobození od strachu a beze všeho strachu chtějí živi býti (s. 293n.). Proti bludné četbě a evangelickým kazatelům horlil P. Koniáš i tím, že »kdo jen jednu stranu slyší a spasitedlným vejkładům církve choti Kristovy pohrdá, snadno takové utrhačné lži a podvodné vejklady uvěří« (s. 233), přešel však zcela, že naslouchání jen jedné straně, ovšem té předepsané, bylo zásadním požadavkem právě římské církve a habsburského státu, jimž sloužil; slyšení »druhé strany«, evangelické, považoval za těžký zločin, zasluhující přísné stíhání a trest.

V letech 1728 a 1740 uskutečnil P. Koniáš – ovšem jenom na papíře – svobodný rozhovor o víře a církvi mezi lidmi různých názorů. Bylo tomu tak v jeho dalším spise Zlatá neomylné římskokatolické pravdy denice, který je volným zpracováním a rozšířeným převodem německé knihy Kryštofa Pflaumera; P. Koniáš jen upravil a doplnil její překlad od Jana Benedikta Smolíka. V podobě Zlaté denice je spojena postila – sbírka kázání – s dílem polemickým. Svobodně a volně tu na základě výkladu některých částí Písma svatého na různé svátky rozmlouvají římský farář s několika dalšími lidmi, především se vzdělanějším čtenářem, bývalým luteránem, pak se »sprostákem«, případně s dalšími sousedy – »obecními«. V této maskované samomluvě farář vždy vyvrátí námitky pochybovačů o římské věrouce a církvi a dokáže její neomylnou pravdu.

Postila Vejtažní naučení a vejkladové, po Klíči Koniášovo nejvýznamnější a nejzávažnější dílo, je sbírkou původních Koniášových kázání. V těchto kázáních je i dost dobrých myšlenek, napomenutí a výkladů nabádajících k řádnému životu, i ostré sociální kritiky, bohužel vedle naprosté nesnášenlivosti vůči kacířům. A nechybějí ani líčení pekla a ďábla a hrůzné nebo i směšné výklady, jež mají dokazovat správnost římské víry a varovat před hříchy a kacířstvím.

»Jako pravda jest, že oheň zatracenců nikdy nezhasne, tak pravda jest, že červ hříšníka hryzoucí nikdy nezhyne,« (s. 15-16) hrozil P. Koniáš. Svůj postoj ke kacířům a k jejich trestání vyložil v příběhu, jak v městě Argentanu bylo odsouzeno deset kacířů, aby byli za živa upáleni. Když chtěli dokázat svou nevinu, vzali do rukou rozžhavené železo, které jim však propálilo ruce až na kost. Jeden se však na radu jednoho katolíka odřekl svých bludů, a v tom okamžiku se mu ruka zahojila a byl mu darován život. Ještě na popravišti učinil vyznání římské víry a byl propuštěn. Když přišel domů a řekl, co se stalo a jak si uchoval život, žena se na něj rozlítla tak, že kvůli ní zase víru Kristovu od sebe odvrhl a do kacířství se navrátil. Jak to učinil, vyšlehl plamen z povětří na oba dva a propálil ruku kacíře i jeho manželky. Oba museli pro bolest s velikým řvaním a křikem vyběhnout z domu i města. V malé chvíli je však právo městské dalo chytit a oba do toho ohně, kde již těch devět dohořovalo, vhoditi (s. 159-160). V biskupství kameracenském žila zase děvečka, která ráda tančila. Za to ji jednou ďáblové odnesli do povětří, za jejího křiku a pláče ukrutně zmrskali a sešlehali a mrtvou pustili na zem - zde je patrně předobraz pohádky o čertovi a Káče, kterou lidový rozum a vtip obrátily do protičertovské podoby. Samozřejmě nechyběly ani příklady hříšných žen, které se neřádě zpovídaly a po smrti se v hrůzné podobě zjevily svým blízkým, aby se jim dodatečně vyznaly ze svých chlípných hříchů, jež zpovědníku zamlčely (např. s. 20). Někdy je P. Koniáš – na rozdíl od Věčného pekelného žaláře či Klugarova Katechyzmu – jemnější a neříká přímo, jakého hříchu se zatracená (dcera anglického krále) vlastně dopustila (s. 199).

Duchaplnější nejsou ani Koniášovy výklady o tom, jak dobré potkalo dobro. Tak třeba jakési chudé ženě, která upadla po smrti manžela do nesnází pro jeho nerovnané peněžní poměry, přivolal sv. Makáryus nebožtíka z hrobu, ten dal záležitost do pořádku a Makáryus ho opět poslal do hrobu klidně práchnivět. Nebo zase r. 1718 nesl jeden otec dvouletou dcerušku, která náhle zemřela, do Orenburku k obrazu sv. Františka, od něhož očekával pomoc. Na cestě míjel kapli sv. Dinstrace, i jal se před ní prosit: »Svatý Františku, zdaž je potřeba, abych až do kaple běžel, vím, že i zde mě vyslyšeti můžeš, prosím tebe, vypros mi u Pána Boha, aby dceruška má obživla«, a slíbil, že za to v kapli sv. Františka nechá v příslušný svátek sloužit mši svatou a že záduší té kaple věnuje větel pšenice; František samozřejmě prosbu vyslyšel. V Jediné choti beránkové P. Koniáš zase vykládal, jak jakási katolická žena nevěřila, že při svátosti Večeře Páně se chléb mění nejen v tělo, ale i v krev Kristovu a chtěla přijímat pod obojí. Leč přesvědčil ji jezuita, který jí na smrtelném loži podával proměněný chléb. Tu spatřila, že z chleba prýští krvavé krůpěje, přesvědčena přijala svátost pod jednou a pokojně zemřela. Jindy zase luterán, jemuž se zaběhl kůň, slíbil, že se stane římským katolíkem, když se kůň vrátí; svůj slib pak skutečně splnil. Pravděpodobný je příklad o kacíři, který nechtěl odevzdat bludné knihy. Za to se zapletl koním do postrojů a byl usmýkán; knihy po jeho smrti dostal do rukou P. Koniáš. I takových neštěstí dovedli jezuité využívat pro protireformační propagandu, podobně jako případu muže, který se raději utopil, nežli by jim vydal své knihy. O neštěstích, jež postihla majitele bludných knih či stavení, v nichž byly ukryty, hovořil P. Koniáš velmi často.

Zajímavým (ale ne ojedinělým) projevem jezuitské »barokní« estetiky a zpeřčením Koniášových výkladů např. bylo ve Vejtažním naučení i líčení toho, co se děje s tělem lidským po smrti: »Sotva se tělo lidské po smrti aby smradem lidem obtížným nebylo, do země zahrabá, sejdou se k tučné kořisti ohyzdní zeměplazové, rozlezou se po všech oudech červové, prsa a břicho opanují jedovaté žáby, stehna protínati budou štírové, okolo ramen a krku otočí se oškliví hadi, a tak zde tělo rozkošmi vykrmené zžírati budou žížaly, brouci a ještěrky, ostatní mrtvola v nechutné hníz a hnůj se rozteče.«

Tomu, co kázal, P. Koniáš i bezpochyby věřil. Jezuité nebyli jenom nástroji temna, ale sami se stávali jeho oběťmi. Není divu, že soudnější lidé nejevili o plody jejich písemnictví zájem a dávali přednost »neodolatelné líbeznosti« exulantských tisků, jak o ní píše Marie-Élisabeth Ducreux. A srovnáme-li se zmíněnými projevy Koniášovými třeba čisté a uměřené projevy reformačního myšlení v díle Jana Liburdy, dáme jí za pravdu." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 132 – 135**).

I Koniáš stejně jako mnoho jezuitů před ním toužil po jednotě křesťanů, pochopitelně však s nadřazeností římskokatolické církve, kterou propagoval jako jedinou samospasitelnou církev, kterou je nutno poslouchat a uznávat její věrouku. I Koniáš stejně jako např. Balbín byl vlastenec v tom smyslu, že českou zemi a Čechy viděl v područí římskokatolické církve, čímž by byla dosažena národní jednoty a zajištěn tak v zemi trvalý klid a pokoj. Pravou historii pak viděl v životopisech svatých patronů (Ludmila, Vojtěch, Václav, Vít, Prokop, Jan Nepomucký) a v jejich úloze být předně bojovníky za vykořenění kacířských bludů. Za největšího krále pak považoval Karla IV., protože za jeho éry vládl Řím prostřednictvím svých agentů, své církve a jediné spojené víry celému Českému království. V reformaci viděl Koniáš jen zlo a rozbití původní katolické jednoty. Náboženské rozpory reformátorů s církví a Římem podle něho mohly za následné války a boje a za ztrátu pokoje, klidu, míru a také za ztrátu jednotlivých území. Schvaloval upálení Jana Husa a Jeronýma Pražského z důvodu propadnutí kacířství stejně jako habsburskou okupaci celé země po jejich vítězství na Bílé hoře. V husitském hnutí viděl hotovou národní katastrofu a nenahraditelné škody na římskokatolickém majetku, v české reformaci pak ohrožení štěstí, jednoty a spásy celé země, neboť došlo k odtr-

žení od matky církve a samospasitelné římské víry. Své vlastenectví pak chápal výhradně jako úkol obnovit duchovní jednotu celého národa a zajistit tak základní podmínku blaha české země. Nejsou tyto všechny myšlenky náhodou slyšet i v dnešní „osvícenecké, moderní“ době a nejsou Koniášovy vlastenecké city současně i city a ideologií dnešních českých politiků a národních náboženských propagátorů?

*„Koniášovo »barokní« protireformační vlastenectví, které mělo s »moderním« českým patriotismem pramálo společného, bylo ve skutečnosti vulgárním katolickým nacionalismem. Národu a jeho zájmům nadřadilo mocensky pojatý zájem církve. Jednota národa, o jakou Koniášovo vlastenectví usilovalo, byla možná jen na základech římské víry a v římské církvi a mělo jí být dosaženo jakýmkoli způsobem. Mimo římskou církev a víru neměly žádné hodnoty cenu, nebylo nic, co by mohlo národu prospívat. Proto měl být národ odříznut od mnohých zdrojů světové kultury, které s tímto pojetím nebyly v souladu, a podřízen duchovní kontrole římské církve, jež by zabránila proniknutí jakýchkoli nežádoucích myšlenek. Vše z ciziny, co nebylo římské, bylo nepřátelské. To byl Koniášův program duchovního zmrzačení národa a jeho uzavření před kulturou okolního světa.“ (J. Fiala: **Temno,...**, str. 140 – 141).*

Dnes, na konci 20. století, po svržení komunismu, můžeme v pravdě zkonstatovat, že nyní probíhá pokračování jezuitské barokizace naší země. Je až obdivuhodné, jak přesně vystihuje historik **Fiala** i dnešní skutečnost a stav současné ideologizace našeho národa, když píše o duchu dřívějšího barokního vlastenectví: *„V katolickém barokním vlastenectví se utvářela a sílila jeho pokleslá podoba. Národní vědomí, obliba české řeči, určitá znalost dějin nestačily k tomu býti dobrým Čechem. Na rozdíl od okruhu Bohuslava Balbína býti »vlastencem« znamenalo nyní býti především římsky pravověrným. Shovívavost k některým osobám a stránkám české reformace, natož úcta k nim či hrdost na ně, byly ty tam. Projevem »barokního« vlastenectví se stával boj proti kacířství jako hlavnímu a nejhoršímu nepříteli národa a vlasti. Zapomenout na lepší českou minulost, pošpinit, zpochybnit největší slávu českých dějin, odsoudit, odmítnout, co v nich bylo nejlepšího – i to bylo cílem násilné rekatolizace. Toto pokleslé vlastenectví ožilo zejména později, za válek o dědictví habsburské v době vlády Marie Terezie, kdy je povzbuzovaly výboje protestantského Pruska. Ani tehdy nemělo nijak kladnou povahu.“ (J. Fiala: **Hrozné doby...**, str. 153).*

Povaha a charakter jezuitského kněze Koniáše byly přesným obrazem jezuitského řádu. Co o něm píší jeho řádoví bratři? „A jak viděli P. Koniáše jeho řádoví spolubratři, spolupracovníci a další bojovníci proti českému kacířství?

*»K tomu vynikal pozoruhodnou vynalézavostí a štěstím při vyhledávání knih, které byly v rozporu s dobrými mravy nebo s pravdami našeho náboženství, neboť tento velemoudrý muž poučený dlouholetou praxí o tom, kolik měli stoupenci zrádných dogmat ve zbraních tohoto druhu, kde mohl, chodil je vyrvat nejvyšším stejně jako nejnižším,« svědčil o P. Koniášovi jeho neznámý řádový spolubratr v obvyklém posmrtném elogiu (chvalořeči) (Elogium P. A. Koniáše přetiskl A. Podlaha, Sborník Historického kroužku Vlast, 1893. Překlad Miroslav Bahník), které je základním pramenem poznání Koniášova životopisu. »Ti kteří s ním strávili více let, ve stejném snažení, počítají, že péčí tohoto jediného otce bylo sebráno více než třicet tisíc jedovatých svazků a jeho rukou vrženo do plamenů, nahrazoval je jinými, spasitelnějšími, složenými jeho spisovatelským nadáním a vytištěnými velkým nákladem. Nikdo by snad nedokázal vypsati, kolik prospěchu tím přinesl křesťanské věci a kolika nebezpečím života se tím vystavil.«“ (J. Fiala: **Temno,...**, str. 108).*

Kromě toho také tento „ohař českých kacířů“ a „postava více španělská než česká“, jak výstižně nazval Arne Novák jezuitského kněze Koniáše, horlivě kázal, a to tak přesvědčivě, že z jeho kázání odcházeli lidé vytřeštění, zděšení, vystresovaní a ztraumatizovaní, když jim barvi-

tě líčil, jaká strašlivá muka budou prožívat v očistci a v pekle všichni zatracení, kteří u sebe přechovávají *protestantskou literaturu*.

„*František Martin Pelcl (1734-1801), historik a profesor české řeči a literatury na Karlově univerzitě, v mládí svědek působení P. Koniáše i jiných misionářů, o něm svědčil: »Nic nemohlo jeho výmluvnost předčít a posluchači propukali často v hlasitý pláč, takže se kazatel musel ztišit. Když kázal o posledním soudu, zjevoval se na kazatelně s řetězem kolem krku. Dovedl peklo a očištec tak živě a tak strašlivě představit, že mnozí jeho posluchači, jak já sám znám několik případů, se z toho pomátli na hlavě a bylo navždy připraveno o rozum.« (Pelcl, F. M.: Boemische, Maehrische u. Schlesische gelehrte 1786, s. 184). Že při misiích zanechávali jezuité po svých kázáních vždycky tři až čtyři osoby, které se zbláznily, psal Pelcl i ve svých pamětech.*

Řetěz kolem krku jezuitů ovšem tvoří podle Jiřího Bílého předepsaný doplněk oděvu »*kajících vyslanců Kristových*« (Bílý, J.: *Jezuita Antonín Koniáš*. 1965, s. 153). Antonín Podlaha a Jiří Bílý také tvrdí, že drastické výklady o pekle a posledním soudu nejsou nikde v Koniášových spisech, zejména ve sbírce kázání *Vejtažní naučení (1740)*. Jiří Bílý dále popírá, že by se posluchači P. Koniáše z jeho kázání pomátli, kromě zápisu Františka Martina Pelcla o tom nejsou jiné zprávy.

Jenže Koniášova postila *Vejtažní naučení* je názorným příkladem jezuitských drastických výkladů nejen o ďáblech a posledním soudu, ale i o dalších neméně hrůzných jevech, o nichž se podrobněji zmíníme dále. Tvrzení Františka Martina Pelcla o lidech, kteří po Koniášově kázání přišli o rozum, by nemělo být unáhleně zpochybňováno. Zmíněné *Elogium* uvádí Koniášovo kázání o přísnosti posledního soudu (jež byla u jezuitů častá), kterým pohnul zatvrzelého hříšníka k pokání, a svědčí o pohnutí, jež mezi posluchači vyvolávala jeho kázání. Toto vzrušení se mohlo v některých případech skutečně měnit v určité pomínutí smyslů, které P. Koniáš i jiní jezuiti potom uklidňovali při zpovědích, a tak dále ovlivňovali psychiku lidí. Vynikající svědectví o tom, jak jezuitské prostředky působení na lidi vyvolávaly již po Koniášově smrti mezi těmi, kdož jim podlehlí, přímo masovou hysterii, přinášejí uvedené zápisy F. Golla z *Nové Paky*. Lidé, kteří déle žili v rekatolizační »*barokní*« kultuře, byli na podobné dryáčnické způsoby a prostředky jezuitské propagandy a manipulace s lidmi zvyklí a nad nimi a jejich následky se nepozastavovali, připadaly jim běžné, samozřejmé. Jiný zážitek vyvolaly u mladšího Františka Martina Pelcla, který je hodnotil v pozdějším věku už pod vlivem osvícenského myšlení.“ (**J. Fiala: *Temno,...*, str. 115**).

Koniáš se stal přímo ztělesněním pravého poslání Továryšstva Ježíšova a jeho díla v českých zemích v době nejhlubšího temna. Působil po většinu vlády Karla VI. a polovinu panování Marie Terezie, v době nejhlubšího temna. Právem může být považován za jeho živoucí symbol, tak jako jsou *Klíč kacířských bludů* a svatořečení *Jana Nepomuckého* považovány za jeho duchovní symboly. Koniáš je dokonalým obrazem fanatika bezvýhradně oddaného své ideji. Jeho modlou se mu stala nenávisť vůči **svatému Písmu – Bibli svaté Kralické** a vůči evangelické a různé další nekato-lické literatuře a jeho chiméře, že svým fanatismem a osobním asketismem slouží církvi a Bohu. Oběti rekatolizačního teroru chápal jako nutné oběti Bohu, jejichž krev smývá jejich vlastní kacířství a plně schvaloval hrdelní trest, to jest smrt za „*kacířství*“.

Měl-li Koniáš nějaké kladné „*humánní vlastnosti*“, jako soucit a porozumění s druhými, milosrdenství, přejícnost, laskavost, dobrotivost a lásku ke druhým, lásku ke svobodě a k pravdě, nezištnost, dobrosrdečnost a další podobné vlastnosti, pak musely být bezesporu jezuitsky silně znetvořené. Těžko totiž věřit, že člověk s „*humánními vlastnostmi*“, jak o něm jezuité a jeho zastánci píší, by byl schopen sloužit v jezuitském podsvětí a navíc přesně a bez-

ohledně, fanaticky plnit příkazy svých nadřízených a aktivně se podílet na zvěstvech při katolizaci a pronásledování jinověrců a na teroru, který byl příčinou emigrace tisíců utečenců do exilu.

„Napřed bázeň a strach, potom láska a milování pravdy«, tato jezuitská zásada byla podle Antonína Podlahy i zásadou P. Antonína Koniáše (Podlaha, A.: Život a působení Antonína Koniáše. SHK Vlast 1893, s. 19). Zásadně odmítal svobodu svědomí a možnost, aby věřící mohl sám rozhodovat o své spáse, natož svobodně číst Písmo svaté. »Milovník pravdy věří, co římsští kněží předloží,« (Koniáš, A.: Jediná choti beránkova. Hradec Králové 1733, předmluva, s. XII) zdůrazňoval a hřímal, že bloudí ti, kdož »se honosí, že se samým Písmem řídí... předstírají, že žádný nad jejich svědomím vládnouti nemá než samé Písmo... Nejsme tedy učiněni svobodnými, abychom věřili, co chceme, ale jsme učiněni služebníky Ducha svatého, abychom se v příčině náboženství s ním spravovali... Všeobecná Římská církev je jediná choť Kristova, její náboženství je neomylné... Pročež velice bloudí, a v tom, že chatrnou povědomost božského, světského i duchovního práva mají, dokazují všichni ti, jenž za to mají, že se každý při své svobodě zanechati má, aby věřil, co se jemu pravdivé býti zdá... Bůh nevyučuje skrze písmo, ale skrze církev.« (Koniáš, A.: Jediná choti beránkova. Hradec Králové 1733, předmluva, s. 24, 296, 351). Podobné »pravdy« dokazoval jezuitskou demagogií, když např. vytýkal evangelíkům, že svou víru před veřejností skrývají, a tak zapírají pravdu: »Poněvadž ale vy vírou svou na světlo vyjítí nechcete, jí veřejně před duchovní a světskou vrchností nevyznáváte, pravdu nečiníte, anobř činíte zlé, činíte proti Kristu... Neb pokud vaši pokoutnou víru za pravdivou máte, když ji před námi zapíráte, zapíráte dle vlastního (ač bludného) úsudku pravdu. Kristus je pravda, zapíráte tedy Krista, kdo Krista zapírá, není na cestě spasení,« (Koniáš, A.: Klíč kacířské bludy k rozeznání otvírající, k vykořenění zamíkájící. 1749, úvod, s. XXXII) psal v Klíči kacířských bludů. Co se však dělo s těmi, kdož se k veřejnému vyznávání své víry odhodlali, o tom nehovořil, ač to velmi dobře znal, zejména z opočenských událostí, jejichž byl nejen svědkem, ale i účastníkem. Svědectvím o jediné oprávněnosti, neomylnosti a samospasitelnosti římské církve mu mj. bylo to, že »tolik císařů, králů a mocnářů, větším dílem všacka, vyjímaje malý počet království a krajiny, tolik v duchovním i světským stavu moudrých osob, které ovšem nechťi zatraceny býti, s římskokatolickou církví ve všem se srovnávají« (Koniáš, A.: Klíč kacířské bludy k rozeznání otvírající, k vykořenění zamíkájící. 1749, úvod, s. XV) (což ovšem neodpovídalo skutečnosti).

...s neústupnými a zásadovými evangelíky neznal slitování. Zdůrazňoval někdy, že »kacíře je spíše litovati,« ale zcela schvaloval jejich přísné tresty, včetně hrdelních, byť dodával, že jim upřímně přeje, jestli dostanou od panovníka milost. Ale pokud byl trest smrti vykonán, pak ho schvaloval a obhajoval. Odpovědnost za něj kladl odsouzeným, kteří si ho svou zatvřelostí přivodili sami. »Když světská vrchnost jiné náboženství krom římskokatolického v své krajině trpěti nechce, odporníky tohoto náboženství trestá, pokutuje, vypovídá, gruntu a statku zbavuje, ano i někdy jakožto obecného pokoje buřiče spravedlivě k hrdelnímu právu potahuje,« (Koniáš, A.: Jediná choti s. 283) zdůrazňoval v knize Jediná choti beránkova (1733). Celá jedna kapitola se např. jmenuje Trestání kacířství hrdelní pokutou. Mj. v ní píše: »Spasitelné bázni to sloužití má, že takové skrze kacířstvo obecného pokoje rušení podle práva hrdelní trest zasluhuje a že již ne jednou takových zbůjných roztržitostí původcové jakož i přísahy své, s kterou sou se jediné římské církvi zavázali, rušitelové, v tomto království hrdelní trest na sebe skutečně uvalili, čehož patrný příklad v kraji Královéhradeckém asi před 4 léty určitě jsme viděli.« (Tamtéž, s. 305-306). Naráží tu zřejmě na smrt myslivce Tomáše Svobody, popraveného v r. 1728 v Kopicích. Jinde uvádí jako příklad právem potrestaného kacířství povstání českých stavů v r. 1618 a samozřejmě upálení mistra Jana Husa. Odsouzené nazývá »buřiči obecného pokoje«, aby vytvořil představu, že nebyli potrestáni z důvodů náboženských, nýbrž

politických. Při několika podobných popravách byl osobně přítomen (což Antonín Podlaha, Jiří Bílý i Ivana Čornejová zamlčeli).

To byly Koniášovy názory. Jaké byly jeho skutky? »...nedbal na odpočinek, zdraví a na život, takže se nezdá být daleko od zázraku, že Otec Antonín, stížený ustavičnými zdravotními potížemi, způsobenými dvojnásobnou kýlou, křečemi a velmi prudkými bolestmi hlavy, vládl stále tak velkými silami tělesnými, že nezdá se, že po pět dní měl ohnivá kázání hned německým jazykem, hned domácím, na nejrůznější náměty před shromážděním mnoha tisíc věřících a vždy vyvolal slzy, nikdy pocit sytosti. Tím neustálým kázáním a námahou bylo často způsobováno, že ho odnášeli s kazatelnou polomrtvého za převelikých nářků posluchačů...

Ke své pokoře připojoval nesmiřitelnou nenávisť k sobě samému, která ho hnala k tomu, že své tělo zeslabené námahami a chorobami trýznil každodenními dobrovolnými tresty. Uprostřed neustálých povinností věnoval velmi málo času spánku... Když jeho druzi spali, on věnoval svůj čas rozjímání, četbě a očišťování knih od kacířství.

Požíval jen nejlacinější pokrmy, nepil víno a nikdy také nejedl čerstvé ovoce. Chodil na veřejnost v ošumělém oblečení se zanedbanými vlasy a s obuví špinavou od bláta. Byl neustále ve válce s přirozenými touhami a hrdinsky ukázal, jak velké snažení vynakládá na jejich zlomení. Jednou přišel náhodou na psí mršinu prolezlou červy, a když pocítil příliš velký odpor k hnilobnému zápachu, vrhl se na zem a tak dlouho ten strašný zápach sál nozdrami, které se tomu zpěchovaly, až jej zcela opustila hrůza z něho. ...Někteří připomínají, že Otec Antonín jel po nejživějších pražských ulicích a po slavném mostě na voze určeném k odvozu odpadků.« (J. Fiala: **Temno,...**, str. 112 – 114).

Likvidace „kacířských“ knih ohněm však nebyl „fenomén“ jenom samotného Koniáše. Pálení a zabavování nežádoucích, cenzurovaných knih prováděla římskokatolická církev ve světě již od svého počátku a ponejvíce od dob zavedení inkvizice dominikánským řádem. Později, jak se k cenzuře dostali jezuité a vytlačili tak dominikány, převzal tuto inkviziční a cenzurní úlohu jezuitský řád.

V Čechách bylo „pálení kacířských knih“ časté již od třicetileté války. Arcibiskup Arnošt Harrach v patentu z r. 1657 povoloval misionářům jejich četbu, aby mohli lépe bojovat proti jejich »bludům«, a ponechával na jejich rozhodnutí, zda tyto knihy uchovají pro vlastní klášter nebo uvrhnou do ohně. Zakladatel Svatováclavského dědictví Matěj Václav Šteyer ve své Postile katolické z r. 1691 si stěžoval, že ač církev katolická usiluje vyplenit kacířství, přec země česká je jím nakažena, neboť jeho kořeny jsou silné a hluboko tkví v zemi, kacířské knihy se rozšiřují, »ačkoliv jich častokrát na fasunky sebráno a spáleno bylo ... není lépe než takové knihy páliť«. Jezuita P. Albert Chanovský, který jako misionář působil v západních a jihozápadních Čechách, na Prácheňsku, Plzeňsku, Bechyňsku a Podbrdsku, kde byl vliv reformace slabší a práce misionářů proto snadnější, odmítal násilí při provádění rekatolizace - s výjimkou zabavování a pálení evangelických knih. Podle jeho životopisce jich spálil nesčíslně, »nic nedbaje na žalost a hněv žádného člověka... a jakkoliv jich v tmavých sklepích a skrejších schováno bylo, však on je chytře nacházel a k hranici na světlo vydával«. Přehled misionářské činnosti v sedmi českých krajích za léta 1706 – 1709 vyčísluje přesně 988 svazků zabavených a odevzdaných ohni o velikonocním čase (Ducreux, M. E.: *Knihy a kacířství* s. 70).

Další zpráva o pálení knih se vztahuje k r. 1714, kdy, jak uvedly Curiense Nachrichten von Begebenheiten, vydávané Janem Josefem Krausem r. 1719, »v Čechách bylo spáleno něco husitských knih« (Volf, J.: *Kdy povstala »Píseň o bludných knihách«?* ČČM 1910, s. 152). A posléze r. 1717 žádal královéhradecký biskup misionáře, aby přestali s veřejným pálením knih, které příliš pobuřuje lid (Ducreux, M. E.: *Knihy a kacířství* s. 69-70). Pálení ovšem nepřestalo. Nadále k němu mohli misionáři přikročit jen se svolením biskupa, bylo však časté.

Zprávy o tom pokračují až hluboko do panování Marie Terezie. Pokud misionáři pálili knihy neveřejně, snad souhlas nadřízených nepotřebovali. Četné knihy také zřejmě vzaly za své při zrušení Tovaryšstva Ježíšova, kdy knihovny jejich kolejí a rezidencí byly soustředěny v pražském Klementinu, kde posílily univerzitní knihovnu; jezuité však při tom ještě stačili spálit mnoho starých knih a rukopisů (Čapek, J. B.: *Československá literatura toleranční 1781 – 1861*. 1933, s. 43). **(J. Fiala: Temno, ..., str. 123 – 124).**

Roku 1798 sepsal jeden z posledních členů zrušeného augustiánského kláštera v Třeboni, Akvilín Hrdlička, do pamětní knihy třeboňské fary (*Liber memorabilium parochiae Trebonensis*) o pálení kacířských knih tuto velice zajímavou zprávu:

„»Roku 1740 v měsíci červenci konali v Třeboni misionáři z Tovaryšstva Ježíšova neboli jezuité po 12 dní duchovní cvičení svým způsobem v kapli na hradě zbudované z prken s povolením kněžny Eleonory ze Schwarzenberga. Ke konci této misie spálili jezuité dva koše kacířských knih, při čemž byla od lidu zpívána následující písnička, která byla za tímto exekucním účelem sepsána jezuity:

»Zapalte kacířské bludy, zkazte pekelné obludy.
Spalte pohanskou nevěru, i každou babskou pověru.
Hoříž, hoříž, Jene Huse, ať nehoří naše duše.
Hoříž, Martine Luthere, čert se o tvou duši dere.
Hoříž ty, Jene Kalvíne, ať nás oheň věčný mine.
Hoříž, Philipp, Jarolíme*, ať se s tebou nekalíme.
Hoříž, Jiří Podebradský, zasloužilš dvě mastné facky.
Hoříž, hoříž, Jene Žižka, jak v smůle smažená šiška.«

*) Bezpochyby se zde míní Filipp Melanchton a Mistr Jeroným Pražský.

Takové pálení kacířských knih prováděli jezuité na všech místech, kde konali své misie. Nejvíce zuřili proti českým knihám, nehledíce na to, zda-li jsou skutečně kacířské. Tyto knihy byly od jezuitských misionářů zatracovány již proto, že byly vytištěny v dobách bližších k době Jana Husa. A tímto unáhleným způsobem jednání jezuitů byla naše vlast zbavena mnohých písemných starožitných památek, čehož dodnes všichni dějepisci velice litují. Proto byly také jezuitské misie, ostatně četně navštěvované, potom brzy císařem Josefem II. zrušeny a zakázány.« (Věstník Král. České Společnosti nauk, roč. 1893. VIII. 1–5). **(T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 532 – 533).**

„Také František Goll z Nové Paky ve svých zápisech uvádí k r. 1766 zprávu o misii s průvodem k pálení kacířských knih, při němž se »zpívala písnička ku potupě všech odpadlců od víry a kacířů,« mládež pak při pálení přes oheň skákala a provolávala: »Hoříš, Janku Huso, Martine Luthere, Kalvíne a jiné sekty jmenujíce.« Další, značně rozšířené znění písně údajně zaznamenal v polovině 19. století Josef Šollín, evangelický učitel z Jarošova u Litomyšle a zaslal Václavu Hankovi, knihovníku Národního muzea v Praze, s tím, že tuto píseň zpívali misionáři 4. července 1763, když pálili bludné knihy. Podle něho celá píseň zněla:

»Zapalte kacířské bludy, zkazte pekelné obludy
spalte pohanskou nevěru i každou babskou pověru.
Nechceš-li ty se škvařiti, bludné knihy hled' spáliti
dokavadž dech tobě slouží, bys nepad v pekelnou louži.
Hoříž, hoříž, Jene Huse, ať nehoří naše duše,
hoříž, Martine Luthere, čert se o tvou duši dere.
Hoříž, Cvingle a Kalvíne, ať nás oheň věčný mine
hoříž, Melanchton, Jarolíme, ať se s tebou nekalíme.
Hoříž, Klimente Bosáku, máš viset v pekle na háku,

hoříž, Jiříku Tesáku, dostaneš od čerta facku.
 Ty, Doroto Vokálová, nažer se sejra volova,
 a tě, Václave Slováci, roztrhají v pekle draci.
 Jdi k čertu, z Šeredína Petře, čert ti dá tabáku z pepře.
 Vhodte tam Jiřího Strejce, ať žere smradlavý vejce.
 Hoř, Antoníne Korvíne, hoř, Kubo Petrolíne,
 hoříž, Kleichu, Motěšický, máš se v pekle motat vždycky.
 Hoř, Špangenbergu, Borovský, ty duší lidských Petrovský,
 hoříž, Matouši Konečný, tobě patří oheň věčný.
 Hoříž, Tomáši Řešátko, zlá Soběslavských památka,
 i též, Štěpáne Teplický, jdi do čertovy kapličky.
 Vhodte do pekla Dykasta, ať se tam ohně nachlastá,
 svařte tam Jakeše Víta, ďábel ho hřeblem přivítá.
 Philadelphia, Straněnského, Achillisa Berounského,
 spalte Matěje Korvína, dejte mu smolného vína.
 Ty pekelný luciáši, s Michalem Zachariáši,
 s Peškem, Krinitem, Bruncvíku, nažer se pekelných fíků.
 Hoříž, Filipe Kegeli, koštni kyselého zelí,
 ať vás žere sirný plamen s bludnými knihami, Amen.«
 (Píseň přetiskl Zíbrt, Č.: Josef Šollín, sběratel knih staročeských pro Museum. Časopis Českého museum 1907).“ (**J. Fiala: Temno,..., str. 125 – 126**).

Jména uvedená v písni představují hlavní osobnosti evropské reformace a přední evangelické spisovatele. Z jezuitské písni jednoznačně číší nenávisť, surovost, krutost, tyranie, zloba, pomstychtivost a záliba v hororových a drastických scénách z pekla a při zatracení – vpravdě charakteristické vlastnosti ducha a obrazotvornosti jezuitského řádu.

„Za skladatele písni byl považován jeden z nejhrolivějších misionářů, jezuita P. Matěj Třebický, o němž vypověděl již známý Jiří Prokeš: »Jest podivné, že ten, jenž tuto píseň složil a zavedl, Matěj Třebický, jezuita, r. 1731 hned v den svých jmenin hrozně zahynul, přišed již nějaký čas před tím o smysle, takže musel býti svázán řetězem, při čemž ustavičně křičel, že již v pekle hoří a úzkostí jazyk daleko vyplazuje.«“ (**J. Fiala: Temno,..., str. 127**). Jezuité a jejich přátelé to ovšem v dnešní době aktivně popírají spekulující přitom, že jde dokonce o historický podvrh od evangelických spisovatelů. Římští katolíci jako **T.V. Bílek** či **A. Hrdlička** by však sotva do svých historických spisů implantovali duševní tvorbu protestantů jako výplod římskokatolického ducha. Pokud **Bílek** cituje **Hrdličku**, pak se s ním přinejmenším shoduje v tom, že se píseň při pálení knih pod taktovkou jezuitů skutečně zpívala. Zajímavý je také postřeh, jaký přináší historik **Fiala** ohledně rafinované psychologické propagandy jezuitského ducha na srdce mladých školáků:

„Píseň i v oné krátké podobě zapsané Akvilínem Hrdličkou představuje vrchol »barokní« poetiky pekla, ďábla a zatracení ve věčném pekelném ohni. Pokud se zpívaly její další sloky, měly posluchačům lépe vtisknout v paměť jména nebezpečných kacířů, jejichž myšlenek a knih se měli věřící zvláště varovat. Představovala jakýsi zhuštěný, zbásněný a zhudebněný Klíč kacířských bludů. Planoucí hranice knih pak názorně předváděly, co se děje s jejich spisovateli v posmrtném životě a co očekává ty, kdož by se opovážili jejich spisy číst nebo jen zatajit, že je vlastní jejich sousedé či rodiče. Mládeži a školním dětem, které takové veledílo protireformační poezie zpívaly, měla být tato trapná záležitost – pokud nepocházely z evangelických rodin – i zábavou a povyražením, a tím silněji na ně zapůsobit. Pálení knih a píseň při něm zpívaná poskytovaly i názorný návod, jak se chovat k bližním, kteří by si dovolili mít jiný názor

na cestu k vlastní spáse a pochybnosti o jejím jezuitském výkladu." (**J. Fiala: Temno,...**, str. 128 – 129).

I když jezuité vydávaly mnoho energie a síly na vyslídění *protestantských knih* a zvláště **Biblí** a *kancionálů*, ale i starých předbělohorských tisků nebo „špalíčků“ *evangelické literatury* pašovaných z okolních *protestantských zemí*, přesto bylo stále ještě mnoho původních knih schováno a navíc mnoho nových knih přicházelo ilegální cestou z exilu. Jezuité sami dobře věděli, že tato jejich nechvalně proslulá činnost je sysifovská, nikdy nekončící „povyražení“. Tam, kde zabavili knihu, byly zakrátko knihy dvě. V letech 1714 – 1715 byly například v celé *královéhradecké diecézi* zabaveny jen 44 knihy, ale již roku 1717 jezuitský kněz *M. Třebický* podle vlastního hlášení zabavil a spálil v pouhých čtyřech osadách 130 knih. V roce 1735 bylo v celých *Čechách* zabaveno 3 000 knih.

Proto „úřady hledaly další prostředky k jejich sledování, vyhledávání, zabavování. V r. 1725 ustanovil *královéhradecký biskup* vedle *misionářů* dalších sto osob (zřejmě světských úředníků), které měly dozírat na lidi šířící zapovězenou četbu. Po knihách pátrali i vrchnostenští úředníci a rychtáři. Čas od času (v r. 1730, 1733, 1734, 1735) se prováděly tzv. *generální prohlídky*, při nichž držitelé knih měli předložit k prohlídce všechny knihy farářům. Podezřelé byly vyžádány a odevzdány na biskupství, nezávadné ponechány majiteli. P. *Jakub Firmus* navrhol, aby občas byla vyhlášena zvláštní amnestie na držení zakázaných knih, jejichž majitelé je mohli bez trestně odevzdat úřadům. Výsledky zřejmě nebyly valné, o nějakém všeobecném »dobrovolném« odevzdávání knih sotva mohla být řeč, *misionářům* a *farářům* nezbyvaly než osvědčenější násilné prostředky.

Po vystoupení evangelíků na *Opočensku* začaly úřady v přístupu k zakázaným knihám kolísat. Podle nařízení *habsburské vlády* již nesměly být knihy páleny, ale měly se odevzdávat na biskupství (*Podlaha, A.: Úřední jednání konzistoře pražské ve příčině jinověrců v Čechách v l. 1730-1747. SHK Vlast 1897, s. 98*). Ale knihy se pálily dále, veřejně i neveřejně, uvedli jsme případy z r. 1751 a 1766. Pálení knih bylo zdůvodňováno také tím, že se zabavené knihy někdy vracely evangelíkům zpět. P. *Koniáš* např. jednou odevzdal knihy jezuitské koleji v *Hradci Králové* ke spálení, avšak klášterní topič příkaz nesplnil a rozdával knihy tajně evangelíkům, kteří po přiznání náboženské tolerance doznali faráři v *Probluzi*, že díky tomu udržovali svou víru a pak se k ní veřejně přihlásili (*Neumann, A. A.: Prostonárodní náboženské hnutí dle dokladů konzistoře královehradecké. 1931, s. 71-72*). Pálením knih se *misionáři* také bránili nařčení, že s nimi potajmu obchodují.

Lidé však nepřestávali své knihy bránit – trpně i činně. P. *Antonín Koniáš* nebyl jediným, kdo to pocítil na vlastní kůži. Útoky proti slídilům byly častější a někdy k nim docházelo i na veřejnosti. V r. 1749 přišel do *Teplé P.* *Václav Flugbail*, aby na místním trhu prohlédl krámky prodavačů knih. Již v prvním však byl přivítán přívalem nadávek a pohrůžek a byl by snad i ztlučen, kdyby s hanbou neuprchl, přesto, že měl s sebou muže, kterého mu dal primas města ku pomoci. *Jindy P. Vít Vojtěch Šantl* potkal v lese u *Dobřeneš* na *Kolínsku* lovce, jemuž z rance vykukovala kniha. *Misionář* knihu vytáhl a začal lovce vyslýchat, ten však praštil jeho sluhu a zmizel v lese (*Podlaha, A.: Z dějin katolické reformace ve století XVIII. SHK Vlast 1903, s. 168n. 1905, s. 119*).

Dochovaly se zprávy o nejrůznějších úkrytech, které evangelíci pro svůj duchovní pokrm a útěchu vymýšleli. Ve včelínech byly knihy nejen schovány, ale mohlo se v nich i nerušeně číst pod rouškou včelařské práce. Za skrýš posloužily i vydlabané trámy. V takovém např. v r. 1755 ve *Svratouchu* u *Hlinska* přechovával bibli pekař *Josef Kostelecký*, který si pro ukrývání knih nechal také zhotovit zvláštní škopek s dvojitým dnem. »Kdyby skrejše a sklepy, truhly a almary, kdyby komory a špejchary mluvití mohly, ukázaly by nám několik dílů pikhartských

zapovězených biblí,« stěžoval si P. Koniáš v spise Zlatá neomylné římskokatolické pravdy denice. »Kdyby se všechny došky rozpadnout, všechny snopy slámy zrovázovati měly, vypadly by z nich postily Jednoty bratrské. Ještě u mnohého hospodáře v posteli pod hlavou neb pod slámou odpočívá postila Jana Husi, postila Slováciusova neb Spangenberggerova, povaluje se po nebesích postila Žalanského, zastrčená jest na polici summarie, v truhlíku vězí kancionál Emanuela Klimenta Bosáka...« Jindy uváděl příklad, jak u jednoho evangelíka našel velmi oblíbenou a rozšířenou Postilu mistra Jana Husa ukrytu ve vydlabaném špalku na štípání dříví. Evangelíci byli v ukrývání knih velmi vynalézaví, jezuité však bohužel neméně zběhlí a houževnatí v jejich vyhledávání. Ukrytá a zapomenutá kniha někdy přivedla náhodného nálezce k evangelické víře, o níž dříve celkem mnoho nevěděl – např. Jiří Matějsek ze Slatiny, v r. 1734 vyslýchaný pro kacířství, našel při pastvě dobytka ve vrbě malý kancionál, s nímž se pak zúčastnil shromáždění evangelíků (Podlaha, A.: Examina podezřelých z kacířství v letech 1732-1734 v Dobrušce. SHK Vlast 1897, s. 122). Někdy se za podobnou »náhodou« mohla skrývat ochrana před nařčením, že odhalený čtenář ve skutečnosti knihy záměrně ukrýval.

A byly další prostředky k zabezpečení knižního pokladu evangelíků před nenechavými zraky jezuitských slídilů. P. M. Třebický bohužel »při své dlouholeté praxi přišel na obratný způsob nalezení zapovězené literatury. Knihaři sektářům naklonění totiž vážali nekatolické knihy do jednoho svazku s knihami katolickými, takže nezasvěcený člověk mohl snadno považovati celý svazek za katolický.« P. J. Třebický pak vymohl u vrchnosti zákaz takového vázání knih a provedl štáru v domech několika knihařů, jež podezíral, že knihy nejen vážou, nýbrž i prodávají. Dva podezřelí z Náchodska nevyčkali jeho příchodu a prchli před ním do ciziny, jeden s sebou vzal svůj celý tajný sklad knih (Neumann, A. A.: Prostonárodní náboženské hnutí s. 68, 69)."
(J. Fiala: Temno,..., str. 129 – 131).

„Výsledky jezuitského tažení proti kacířským knihám, které postihlo především a v naprosté většině české spisy, byly tragické. Byla značně poničena a zúžena česká knižní zásoba. Zmenšila se znalost staršího českého písemnictví a byly narušeny souvislosti kulturního vývoje. Poklesla znalost a potřeba čtení. Lidé, kteří dovedli číst a projevovali zájem o četbu, se stávali podezřelými z kacířství. Zato ti, kteří číst nedovedli, byli považováni za dobré katolíky (Např. Ducreux, M. E.: Kniha a kacířství Sborník Česká literatura doby baroka. 1994, s. 65, 66). Bylo omezeno šíření humanistických myšlenek, snášlivosti a tolerance podle evangelických spisů. Pokud jezuité nepronásledovali a neničili jen české knihy, je třeba znovu podotknout, že německých byla nemenší škoda.

Ale nešlo jen o tyto ztráty. Zvyšovala je i okolnost, že se spisy zatracených autorů nemohly znovu tisknout a šířit, stejně jako nemohly vznikat nové, jež by navazovaly na jejich odkaz. Nemohly se překládat, vydávat a šířit knihy a myšlenky humanistických myslitelů protestantského západu a severu ani spisy osvícených římských katolíků.

Význam a dosah těchto škod je však stále snižován. Podle Jiřího Bílého veřejné pálení knih představovalo jen krátkodobou praxi, prováděnou na některých místech asi od r. 1714 do r. 1732, kdy je pražské arcibiskupství zakázalo; pak se prý praktičovalo jen výjimečně při závěru některých misí (Bílý, J.: op. cit. s. 185). V každém případě přinášelo jakékoli pálení knih, veřejné či neveřejné, schválené či neschválené arcibiskupem, jenom kulturní a morální škody, trvalo více než sto padesát let a bylo jedním z nejpodstatnějších projevů temna.

Velmi rozšířenou námitkou proti kritikům temna je okolnost, že misionáři dávali věřícím za pobrané evangelické knihy jiné, římskokatolické. To nemění nic na tom, že šlo o hrubý zásah do svědomí a soukromí lidí, kteří chtěli číst ve svých knihách to, co je těšilo a zajímalo, a byli o to násilně připraveni. Jezuité i jiní misionáři jsou také chváleni za to, že ne všechny pokradené knihy spálili, nýbrž část uložili v knihovnách zakázaných knih (libri prohibiti), a tak »za-

chránili« i několik vzácných spisů, jež už nejsou odjinud známé. Jiří Bílý při tom opakuje mylný názor Jana Ignáce Hanuše, že »z vážnějších knih cenu trvalou majících, neschází nám téměř žádná.« (Tamtéž, s. 160).

Jenže knihy »bezpečně« uložené v jezuitských knihovnách byly vzdáleny od svých čtenářů a nemohly plnit své poslání, už to byla opět kulturní ztráta. A pokud násilná protireformace zničila téměř všechny výtisky některé knihy a jeden nebo dva jezuité uchovali, pak to byla podivná »zásluha«. Sotva bylo třeba chránit knihy před evangelíky, kteří si jich vážili a v jejichž rukou by byly mnohem lépe uchovány. Podstatně jinak, mnohem lépe by vypadala česká knižní zásoba, kdyby zůstaly zachovány jen knihovny bratrských sborů, krutě rozehnaných po třicetileté válce. Nakonec se evangelických knih pronásledovaných P. Koniášem do současnosti zachovalo (i mimo klášterní knihovny) přece jen více nežli jeho vlastních spisů (Hanuš, H.: České postily, s. 266). To se týká i mnohých dalších protireformačních katolických spisovatelů, např. z 22 vytištěných prací jezuita P. Jiřího Plachého – Fera (1594 až 1655), ředitele jezuitské tiskárny a knihovníka v Klementinu, se ztratily všechny až na dvě (Bílý, J.: op. cit. s. 165). O římské knihy nebyl takový zájem jako o evangelické, jejich majitelům na nich příliš nezáleželo. Pokud však Jiří Bílý tvrdí, že z vážnějších knih neschází téměř žádná, není to pravda. Uváděli jsme příklad spisů Erasma Rotterdamského. V Koniášově Klíči jsou záznamy o 124 knihách nedochovaných a jinak nedoložených; kolik a jakých zmizelo bez záznamů či jiné stopy, nevíme.

Jiří Bílý dává za pravdu osvícencům ze sklonku 18. století, kteří vyslovili politování nad zkázou knih spálených misionáři. Vytýká jim však, že neměřili stejným metrem ničení klášterů a rukopisů husity, ztrátu památek zničených nebo uloupených ve třicetileté válce švédskými vojsky a maření knihoven při rušení klášterů Josefem II. (Tamtéž, s. 190). Zajisté je škoda knih zničených při jakékoli příležitosti – ve válkách, revolucích (k nimž můžeme do určité míry přiřadit i josefínské reformy s rušením nadbytečných klášterů). Války a revoluce bohužel mají mnoho záporných průvodních jevů, k nimž patří i zkáza některých kulturních statků. Války, jež připomíná Jiří Bílý, však byly namnoze vyvolány rozpínavostí římské církve, její touhou po světské moci a nutností obrany proti tomu. Husitská revoluce i josefínské reformy (revoluce shora), přinesly přes nesporné škody, jež je provázely, především zásadní společenské změny, jež byly pokrokem a vytvářely i lepší podmínky pro celkový rozvoj kultury (za Josefa II. vyšlo mnohem více českých knih než kdykoli dříve). A škody na knižní zásobě, ke kterým přece jen došlo, nebyly výsledkem záměrné snahy soustavně ničit a potlačovat písemnictví protivníka, jako tomu bylo u římské církve a jezuitských nástrojů její barbarské kulturní politiky. Nadto římská církev ničila evangelické knihy v dobách celkového míru, kdy v řadě protestantských zemí vycházely bez potíží římskokatolické knihy. Balbínova legenda o Janu Nepomuckém mohla být vydána v tzv. bolandistické sbírce životopisů svatých v Amsterdamu, v protestantském Nizozemí, kde vydával své spisy i J. A. Komenský. V každém případě byly reformace a josefinismus pokrokem, zatímco cenzura P. A. Koniáše a jemu podobných v českých zemích zůstávala projevem a oporou kulturní i politické reakce, což bylo zřejmé i českým osvícencům a skutečným vzdělancům od Josefa Dobrovského po Tomáše Garriguea Masaryka a další." (**J. Fiala: Temno,...**, str. 141 – 143).

K názvu *TEMNO* a k tomuto celému tragickému období v dějinách českého zápasu o svobodu svědomí a vyznání píše vynikající historik **Jan Fiala** ve svých knihách „**Hrozné doby protireformace**“ a „**Temno, doba Koniášova**“ následující vysvětlení:

„»To nebylo naší vinou, že jsme se po velké katastrofě českých dějin (a tou katastrofou jest pro všechnu další budoucnost bitva na Bílé hoře) dostali pod vládu neoosvíceného absolutis-

mu«, napsal Jaroslav Goll, který tento absolutismus dále označoval jako »mrtvo«, »polospánek«¹ či nejvýstižněji »hrozná doba protireformace«² (podtr. J. F.).

Tento »neosvícený absolutismus« či »hrozná doba protireformace« po Bílé hoře bývají v obecném povědomí považovány za dobu temna, dobu před německou okupací za druhé světové války nejtěžší a nejhorší.³ A obdobně je hodnotí většina českého dějepisectví. »Když roku 1670 kmetný Jan Ámos Komenský položil v Amsterodamě k věčnému odpočinku unavenou hlavu vyhnancovu, rozprostíraly se nad jeho pokořenou a umlčenou vlastní temnoty (podtr. J. F.), jež nemají sobě rovných v dějinách vzdělaných národů.⁴ psal např. Arne Novák. Podle Jaroslava Golla si nelze představit Čecha kterékoli politické strany, jenž by při vyprávění o tom, co následovalo po Bílé hoře, mohl zůstat klidným a chladným a spokojil by se s pouhým vysvětlením, jak tyto věci přišly.

Žel najdou se však i takoví Čechové, kteří nad pobělohorskou zkázu nejen zůstanou klidnými a chladnými, ale dokáží ji navíc omlouvat nebo přímo popírat. Snadným »důkazem« pro popírání převažujících záporů neosvíceného absolutismu jim má být pojmenování »temno« jako prý nevědecké. Např. Pavel Bělina tvrdí o pobělohorském období, že to »byla... doba jako každá jiná, která měla své stinné i světlé stránky« a že »je absurdní, aby pojem z historické beletrie... se dostal do vědecké terminologie«.⁵ Jenže pojem »temno« (jenž celkem odpovídá představě neosvíceného absolutismu) naprosto nemá původ v beletrii. Temnou dobou, temnotou, dobou temnot, temnem nazývala náboženský teror a kulturní úpadek po Bílé hoře politická a vědecká publicistika počínajíc již Janem Amosem Komenským, na »nejtmavější papeženstvo«, v němž byli nuceni žít, si r. 1735 stěžovali krutě pronásledovaní čeští evangelíci v pamětním spisu Sboru evangelických knížat na říšském sněmu v Řezně. Rovněž osvícenská věda hovořila v podobném smyslu. »Naši klasičtí na konci 18. století (Dobner, Procházka, Dobrovský) užíli... pro úpadek latinského jazyka a stylu konce 17. a většiny 18. století termín tenebrae (= temno). Toto označení se později přeneslo i na kulturu národní«.⁶ Z politických prací připomínáme známou knihu Josefovou, vydanou česky r. 1784 V. M. Krameriem, ostře zaměřenou proti »dnům kruté temnoty«, »tmám«, »temnotám« a p. předchozího období. A s představou temna se shodují i jiná pojmenování, jichž užíli pro pobělohorský úpadek další historici – uvedené »hrozná doba protireformace«, »mrtvo«, »polospánek« Jaroslava Golla, »nejhlubší politické a sociální ponížení českého národa«, (Antonín Rezek), »doba ponížení a úpadku« (Josef Pekař) ap. Další závažnou námitkou proti označení pobělohorského období jako temna má být skutečnost, že období neosvíceného absolutismu bylo současně (a celkem náhodně) i dobou baroka, nesporného rozmachu umění výtvarného – stavitelství, sochařství, malířství – a převážně i hudby. Např. proti »liberalistickému odsudku doby barokní«, jímž by bylo označení temno, vznášel r. 1937 ve stati o baroku a Josefu Pekařovi námitky Zdeněk Kalista⁷ a nověji třeba Ivana Čornejová, která např. tvrdí, že »po celá desetiletí se naše historiografie bránila plnohodnotnému zařazení pobělohorské epochy do našich dějin, takže se dnes nikdo snad ani nediví, že se oné době říká doba temna«.⁸

Podobné názory, časté již mezi oběma světovými válkami a dnes se opět hlasitě ozývající, jsou však vědecky velmi nepřesné. »Jednostrannost tehdejšího studia baroka«, psal o meziválečném období František Kutnar, »byla v tom, že formální vyspělost kultury vyšších sociálních vrstev i jímavá primitivita lidové kultury zastíraly mnohým badatelům tvrdou hospodářskou a sociální skutečnost a stíny pověřivé mentality lidu a... fenomen baroka nebyl chápán a vykládán ve své strukturální celistvosti«.⁹ Práce vědeckých historiků, kteří – řečeno obdobou slov Františka Kutnara – chápou a vykládají fenomen baroka v jeho strukturální celistvosti, však nenazývají temnem baroko, nepovažují pobělohorskou dobu za dobu temna proto, že byla dobou baroka, ale proto, že byla »hroznou dobou protireformace«, »dobou ponížení a úpadku«, na nichž se přední měrou podílela nucená změna náboženství většiny obyvatelstva

Čech a Moravy, které se hlásilo k různým evangelickým vyznáním, ale po Bílé hoře se muselo státi římskými katolíky.

Temnem byla tato protireformace a její vesměs naprosto záporné sociální, politické a kulturní následky a souvislosti. Někdy se uvažuje o vhodnosti názvu protireformace, který prý neodpovídá procesu náboženské obrody římskokatolické církve a přisuzuje mu záporné rysy.¹⁰ Starší české dějepisceví někdy užívá název katolická reformace¹¹ jako opak reformace protestantské. Antonín Kratochvíl, jemuž je protireformace příliš pejorativní, doporučuje název katolická reforma.¹² V českých podmínkách po Bílé hoře je však nevhodnější hovořit o násilné rekatolizaci, pro niž by se zvláště hodilo výstižné označení Josefa Pekaře katolicko románský náboženský fašismus.¹³ Pekař ovšem tímto fašismem nemínil jen pobělohorskou rekatolizaci českých zemí, ale protireformaci vůbec.

Pobělohorská rekatolizace v Čechách a na Moravě nebyla ovšem jedinou temnou stránkou v dějinách náboženství, které se také neomezovaly jen na jejich starší období. Po porážce demokratické revoluce v letech 1848 – 1849 např. vydali římskokatoličtí biskupové habsburského soustátí společný pastýřský list, v němž zavrhovali požadavek občanských práv, politických svobod a rovnoprávnosti národů jako vzpuru proti Bohu. Tomáš G. Masaryk měl jako mladý učitel potíže s maminkami svých žáků, které na něj poštvál děkan, protože si dovolil vyučovat, že se země točí kolem slunce. A když r. 1907 přicházel na evangelické Valašsko, aby zde s pomocí sociální demokracie kandidoval (a zvítězil) ve volbách do Říšské rady, vystavili proti němu římskokatoličtí kněží v příborském kostele monstranci s Tělem Páně, v níž měl být ukryt sám Bůh. Leč marně – hlasy dělnických a evangelických voličů byly silnější... atp. Násilná rekatolizace po Bílé hoře však byla pro svůj mimořádně zhoubný vliv na vývoj českého národa temnem zvláštní závažnosti.

Ale temno jako jev – násilná rekatolizace – se plně nekryje s temnem jako dobou, bylo by nesprávné nazývat celé pobělohorské období od Bílé hory do vydání tolerančního patentu (1620 – 1781) dobou temna, která zahrnuje jen určitý úsek – od druhého desetiletí 18. století zhruba do jeho šedesátých let. Teprve nyní, sto až sto padesát let po Bílé hoře, dosáhl největší hloubky hospodářský, sociální, politický a kulturní úpadek Čech a Moravy, provázený nejkřutějším duchovním útlakem a zesíleným pronásledováním evangelíků, jaké už ve většině evropských zemí byly nepochopitelným přežitkem. Nejhlubší temno 18. století vyžaduje zvláštní pozornost a zpracování v samostatné knize, tato práce se zaměřuje na dobu a okolnosti, které mu předcházely, tj. vrchol české reformace před Bílou horou a hroznou dobu protireformace od Bílé hory do konce vlády Josefa I. v roce 1711, kdy – podle Františka M. Bartoše – »není v Čechách ještě dosti temna«.

...Jiní historici (jichž se týká kritika Františka Kutnara) však převažující temné stránky »hrozná doba protireformace« přehlíželi nebo zkreslovali, aby baroko využívali mj. k jejich popírání či obhajobě (např. Vilém Bitnar, Josef Vašica).

...Temno, násilná rekatolizace českých zemí, je špatnou stránkou v dějinách římskokatolické či římské církve. Nebylo by ji třeba přespříliš připomínat a rozvádět, bohužel tato církev se s ní stále nedokázala dostatečně vyrovnat, přes určité náznaky v projevech některých církevních činitelů. Jiné skutečnosti však vyvolávají pochyby o jejich upřímnosti a o tom, že všichni činitelé a příslušníci římskokatolické církve jsou schopni a ochotni toto případné vyrovnání přijmout, i když o poctivosti a dobré vůli mnohých z nich nechceme pochybovat.

V ještě poměrně nedávné době římská církev násilnou rekatolizaci, v souladu s učením o své neomylnosti a samospasitelnosti, jednoznačně obhajovala jako nutné opatření, které přivedlo pobloudilé lidi k jedině správné víře, bez které není spásy. Tento názor vyjadřovaly i práce církevních historiků, kteří se rekatolizací zabývali, zejména P. Antonína Podlahy,

P. Josefa Svobody a P. Augustina Aloise Neumanna, s nimi se shodovali i někteří badatelé v oblasti barokního umění a písemnictví, např. P. Josef Vašica či ing. Vilém Bitnar. Dalším projevem blahodárnosti násilné rekatolizace podle nich mělo být dosažení obnovy jednoty českého národa, rozděleného reformací a roztržštěného do množství různých církví a náboženských směrů. Tak např. obhajuje protireformační teror Vilém Bitnar a uzavírá: »prameny obrody českého národa vyvěrají z časů protireformačního baroka, zformovaného jezuitskou snahou nábožensky sjednocovací. Přesto není řeholního řádu, který by byl českým národem tak nenáviděn, jako jezuitský. Byli to však oni, kteří chaotické české duši dali v protireformaci určitý tvar, vnutili jí drahocenný dar jednoty světového názoru, vtiskli jí řád ideové architektury. Jejich výchovné gesto bylo mnohdy kruté a velitelské. Takové, jakým uzdravuje lékař, zdánlivě bezcitný, rychle a jistě chorobu, ohrožující život člověka. Toto nutné násilí cítil ovšem tehdejší český člověk intenzivně, a cosi z rmutu těžkých chvil přerodu zůstalo mu v duši atavisticky až podnes. Ale právě v úzkostech dnešku lze býti spravedlivým: idea jednoty není dědictvím zavržení hodným!«²⁴ Další tvrdili, že akt přeměny náboženství byl aktem národní očisty (Zdeněk Kalista), že katolizací se odstranila rozpolcenost českého národa ap. Takové názory jsou zcela nezastřeným projevem totalitního smýšlení – otevřenou obhajobou či požadavkem jednoty (ve skutečnosti vnější uniformity) myšlení prosazené ve jménu nějaké »vyšší ideje« (ve skutečnosti v zájmu pochybných sociálních a politických sil) bezohledným násilím a potlačením lidských práv, zvláště svobody svědomí. Taková »barokní« idea »jednoty«, tato černá totalita (»katolicko románský náboženský fašismus«) je myšlenkou a dědictvím stejně zvrhlým a zavrženíhodným jako totalitní pseudojednota rudá. Nebylo náhodné, že mnozí z obdivovatelů protireformačního baroka (Vilém Bitnar, Jaroslav Durych) byli současně i obdivovateli a stoupenci pravicových diktatur a autoritativních režimů, pokud byly ve shodě s římskokatolickou církví (např. v Itálii, Rakousku, ve Španělsku).

Ne všichni katoličtí církevní a političtí činitelé však vyznávali podobně reakční stanovisko a mnozí přijali zásady politické demokracie, jež římská církev dříve odmítala. Ve druhé polovině 20. století změnila tato církev i svůj postoj k otázce lidských práv a na II. vatikánském koncilu r. 1965, kde konečně přijala zásadu svobody svědomí, pražský arcibiskup kardinál ThDr. Josef Beran prohlásil za chybu církve upálení Mistra Jana Husa i okolnost, že část českého národa (ve skutečnosti se jednalo o jeho naprostou většinu, prakticky téměř o národ jako celek) byla po Bílé hoře nucena změnit náboženství,²⁵ tj. stát se proti své vůli a v rozporu se svým svědomím římskými katolíky. A 13. června 1994 přímo nejvyšší představitel této církve, papež Jan Pavel II. ve zvláštním memorandu a v projevu před kolegiem kardinálů prohlásil, že by církev měla mít odvahu a přiznat »temnou« (podtr. J. F.) stránku své historie«, za kterou považuje náboženské války, inkviziční tribunály a další porušování práv osobnosti.²⁶ Čestné doznání a výzva, s nimiž však nejsou v souladu některé další projevy a skutky.

V České republice, kde temné stránky historie římské církve působily zvláště neblaze a po Bílé hoře přežívaly přespříliš dlouho, působí rozpaky, jestliže tato církev oslavuje nositele, představitele a symboly tohoto temna (Jana Sarkandra, Jana Nepomuckého) a snaží se z jejich oslav činit celonárodní záležitost hrazenou z veřejných prostředků. Trapné jsou snahy některých katolických publicistů (provázené hrubým zkreslováním dějin) podobně jako Vilém Bitnar obhajovat a schvalovat násilnou rekatolizaci. »Rekatolizace nebyla pouze regresivním prvkem v naší historii, ale byla i přínosem«, protože »očisťovala od nánosu nejružnějších pověr a sekt« a »neúnavná práce misionářů měla jediný cíl: dokázat a objasnit životaschopnost katolicismu... jezuité tím dávali najevo, že víra sama je dostatečně silná. Je věcí myšlení a svědomí a není třeba ji přinášet bodáky«, tvrdí docela vážně P. Alois Kánský v (naprosto diletantské) brožuře Páter Antonín Koniáš,²⁷ vydané Ústavem vzdělávání učitelů (!) r. 1991. A podobně schvaluje v Katolickém týdeníku (32/1990) rekatolizační teror PhDr. Teofil Ušák s

tím, že »církev měla a má právo bránit své učení před bludy« a že pálením kacířských knih bojovala za jednotu věřících v Čechách, za mír mezi nimi, proti bratrovražděným válkám a krveprolití (!).

Jiní už se obhajovat rekatolizační násilí neodvažují, doznávají, že bylo chybou, ale oslabují vinu církve na něm tvrzením, že se za ně církev omluvila, že se podobného násilí dopouštěla i druhá strana, že nucená změna víry se uskutečňovala podle protestantské zásady »koho země, toho i víra« prosazené r. 1555 na sněmu Svaté říše římské a že náboženská nesvoboda byla v 17. a 18. století běžná ve všech zemích, i protestantských. Bohužel podobná hrubě zkreslující tvrzení nešíří jen druhořadí publicisté, ale i odpovědní představitelé římskokatolické církve v České republice. »Jedna i druhá strana by se měla distancovat od způsobu našich předků, kteří prostě zastávali zásadu: ‚čí vláda, toho náboženství‘. Měli bychom dnes prohlásit, že veškerá násilná evangelizace a veškeré pronásledování uvnitř církví bylo špatné. Samozřejmě je třeba být citlivý k tehdejší době. Tehdy neexistovala lidská práva a svobody a my nesmíme pokrytecky přenášet naše měřítko do minulosti«, tvrdil např. pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk počátkem ledna 1995 na setkání s novináři,²⁸ kde přešel tak závažné skutečnosti, že v reformačních českých zemích před Bílou horou zásada »čí vláda, toho náboženství« nikdy neplatila, ale každý měl právo, aby vyznával, jakou víru chtěl. Podobné nepravdy jako kardinál Vlk vykládá i prezident České křesťanské akademie P. Tomáš Halík.²⁹

Podobné názory nejsou jen pouhým omylem či neznalostí. Vždyť o těchto otázkách je řada zasvěcených prací, jež přinášejí hodnověrné údaje svědčící o pravém opaku těchto tvrzení. Pozoruhodný je nejnovější sborník »Problém tolerance v dějinách a perspektivě« (red. Milan Machovec)³⁰, jehož autoři znovu zdůrazňují a novými doklady potvrzují známou skutečnost, že po husitské revoluci se reformační české země těšily náboženské svobodě, jaká dlouho měla málokde obdoby, vztahovala se na všechny vrstvy, i poddané, leč byla po vítězství Habsburků a římské církve na Bílé hoře vystřídána tvrdým církevním násilím, jaké se už jinde v 17. a zejména v 18. století stávalo přežitkem (a mezinárodní ostudou habsburských panovníků). A podobně v Dodatcích k »Malým církevním dějinám« Augustina Franzena (1992) katolický církevní historik Bedřich Smékal oceňuje velkou náboženskou svobodu reformačních českých zemí a duchovní život českých evangelíků, jenž byl bohatší, nežli se dříve soudilo, a doznává: »České stavovské povstání proti Habsburkům skončilo porážkou na Bílé hoře. Habsburkové mohli ve svých zemích provést tvrdě protireformační mocenskými prostředky. Vnitřní rekatolizace Čech a Moravy byla obtížnější – české obyvatelstvo nebylo ochotno tak lehce měnit náboženské vyznání, jak se to dalo v německých knížectvích. Tíha misijní práce byla na řeholích, zvláště na jezuitách. Za sto let se to podařilo. Tajných evangelíků bylo mizivě málo. Z nových světců přibyl 1729 kanonizovaný Jan Nepomucký jako mučedník zpovědního tajemství. V duši národa však zanechala pobělohorská doba určité trauma, povědomou nechutí vůči římskému katolictví« (s. 299). Ani tento přímý, objektivní názor není mezi římskými katolíky ojedinělý či nový. Podobně vyznívají např. starší práce německého původně katolického historika Eduarda Wintra Tisíc let duchovního zápasu (česky 1940) a Josefínismus a jeho dějiny (česky 1945). Ačkoliv v rakouských zemích násilná rekatolizace neměla tak drastické následky jako v Čechách a na Moravě a netíží tu tolik svědomí římskokatolické církve, rakouský primas kardinál König ji bez vytáček a výmluv prohlásil za chybu církve, kterou velmi rozhodně odsoudil. Bohužel hlasy těch, kdož ono pobělohorské trauma, podvědomou nechutí k římskému katolictví, pomáhají obhajobou a oslavou protireformačního temna oživovat a udržovat, jsou, jak se zdá, zatím silnější.

...Smutnou zvláštností českých dějin je okolnost, že v národě, který zásluhou husitské revoluce dříve než jiné a ve větším rozsahu i ve srovnání s jinými zeměmi protestantskými, uskutečnil myšlenku duchovní svobody a náboženské snášenlivosti, habsbursko – římská reakce po

Bílé hoře znovu nastolila černou církevní totalitu a kruté náboženské pronásledování, jež se navíc protáhly téměř do konce 18. století, kdy se už ve většině evropských zemí stávaly nesmyslným přežitkem. (¹Goll, J.: František Palacký. Vybrané spisy drobné. 1928, s. 53., ²Goll, J.: Palackého program práce historické. Tamtéž, s. 31., ³Vztah Čechů a Slováků k národním dějinám. Ústav pro výzkum veřejného mínění. 1968., ⁴Novák, A.: České písemnictví z ptačí perspektivy. 1921, s. 18., ⁵Bělina, P.: Historikové na křižovatce dějin. Práce 16. 12. 1989., ⁶Krejčí, K. a kol.: Antika a česká kultura. 1978, s. 230., ⁷Sborník O Josefu Pekařovi. 1937, s. 191., ⁸Andělé na špičce jehly. Tvorba 12/1991., ⁹Kutnar, F.: Přehledné dějiny českého a slovenského dějepisectví II. 1977, s. 321., ¹⁰Hanzal, J.: Rekatolizace v Čechách – její historický smysl a význam. Sborník historický 32, s. 37. J. Hanzal se s tímto názorem neztožňuje., ¹¹Např. Bílek, T. V.: Reformace katolická neboli obnovení náboženství katolického v království Českém po bitvě bělohorské, 1892., ¹²Kratochvíl, A.: Oheň baroka. 1991, s. 32., ¹³Pekař, J.: Na rozcestí osudů. Z duchovních dějin českých. 1941, s. 118., ¹⁴Bitnar, V.: Postavy a problémy českého baroku literárního. 1939, s. 15 n., ¹⁵Karola, J.: Katolicismus a současný svět. 1982, s. 88., ¹⁶Katolická církev by měla podle papeže připustit své chyby. Lidové noviny 14. 6. 1994., ¹⁷(Několik pohledů na působení jezuitů v pobělohorských Čechách (s. 16), ¹⁸Kardinál věří v ekumenu. Telegraf 14. 1. 1995., ¹⁹Halík, T.: Pět let budování české křesťanské akademie. Český deník 13. 10. 1994., ²⁰Problém tolerance v dějinách a perspektivě. Sborník. Academia 1995., ²¹Masaryk, T. G.: Česká otázka. 1969, s. 181).“ **(J. Fiala: Hrozné doby protireformace, str. 7 – 19).**

„Název »Temno« a jeho původ je spojován s románovým dílem Aloise Jiráska, který ho skutečně uvedl do povědomí širší veřejnosti; původ tohoto názvu je však mnohem starší. Proti Jiráskovu »Temnu« jsou často vznášeny námitky, že jako básnické dílo krásného písemnictví není pravdivé a historicky hodnověrné a že není vhodné, aby se jeho název používal ve vědeckých pracích. »Temno« skutečně není odborně vědeckým termínem, přece však vystihuje některé nepěkné stránky skutečnosti, ve které česká společnost v 18. století žila, podobně jako jiná, ne přísně vědecká označení – »ponížení«, »úpadek« a další. Česká historická věda před druhou světovou válkou Jiráskovo »Temno« a jeho název povětšinou souhlasně přijala. Historický a slovesný rozbor potvrzují jeho historickou hodnověrnost. Zcela oprávněně mohl v r. 1916 napsat Arne Novák, že »Alois Jirásek rozšířil Temnem znamenitě naše vědomosti o tragické agonii české reformace ve věku osmnáctém, a to nejen detaily nově shledanými, ale i bystrým rozbořením ideového života věrných i nevěrných dědiců Jednoty bratrské... hojností těchto nových poznatků jest Temno takměř odbornou studií monografickou k dějinám náboženského hnutí českého před patentem tolerančním.«

Alois Jirásek si ovšem z rozlehlé doby temna a jejích problémů mohl vybrat jen menší časový úsek šesti let mezi korunovací Karla VI. a svatořečením Jana Nepomuckého (1723 – 1729) a jen některé závažné skutečnosti a okolnosti, z nich však vytvořil živý a hodnověrný obraz poměrů v polovině vlády Karla VI. Pokud se některým ctitelům a obhájcům temna tento obraz nelíbí, připomínáme předem, že skutečnost byla často ještě tvrdší, že spisovatel - s určitým uměleckým záměrem - líčení nejdrastičtějších projevů temna spíše zmírnil.

Temno bylo jedním z hříchů v minulosti římskokatolické církve, za něž se v současné době její představitelé několikrát omlouvali. Není důvodů pochybovat o upřímnosti těchto omluv. Velmi otevřeně doznal a odsoudil vady církve například děkan Teologické fakulty Jihočeské univerzity a farář na Hluboké Karel Skalický, který se je nerozpokoval srovnat se zločiny komunismu a zdůraznit jejich společné kořeny, jimiž je nezřízená touha po moci: »Ve středověku se církev... stala podle encykliky Unam sanctam papeže Bonifáce VIII. jedinou ‚partají‘, která měla v ruce veškerou moc, jak duchovní, tak světskou. Pouze tím jejím mečem na její pokyn mávala šlechta. Společnost to nutně přivedlo do krize. Konec konců, v posledních 40 letech

jsme na vlastní kůži poznali, jak je nekontrolovaná moc zrádná. Myslím, že církev by se mohla z osudu komunistické strany lecčemu přiučit - pomohlo by jí to lépe rozumět vlastní historii... Jsem přesvědčen, že o životě v minulém režimu bychom měli hodně přemýšlet a zpytovat své svědomí. Když jsem začal hlouběji studovat strukturu komunistické společnosti, byl jsem velmi překvapen, kolik je zde analogií...« (Sloužit je těžší než vládnout. Listy 4/1999).

Tento upřímný hlas z řad římskokatolické církve není soukromým názorem jeho nositele, ale je v souladu se stanoviskem vedení církve. Současně se v ní však stále ozývají i hlasy, které se snaží podobnou sebekritiku oslabit – někdy chyby církve obecně přiznají, ale pak popřou nebo zpochybní jejich konkrétní projevy. Bohužel podobné postoje nalézají oporu i mimo církve, u některých lidí, kteří se pokoušejí tvrdit, že pobělohorská epocha včetně nejhlubšího temna byla doba jako každá jiná a že odsudek jejich temných stránek překáží jejímu plnohodnotnému zařazení do českých dějin.“ (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, Úvod, str. 7 – 8**).

13.61 **Vláda Marie Terezie**

„Přes všechny modlitby k Janu Nepomuckému i naděje v jeho mistrovský kus zemřel Karel VI. 20. října 1740 uprostřed vši barokní nádhery, protireformační zbožnosti a ženského potomstva bez mužského dědice trůnu, a Habsburkové vymřeli po meči. Na trůn nastoupila Karlova nejstarší dcera, třiaadvacetiletá Marie Terezie (1740 – 1780). Hospodářsky slabé, peněžně vyčerpané, kulturně zaostalé, vojensky téměř bezmocné habsburské soustátí, které zdědila, bylo v té době doslova na rozsypaní. České země zpustošené (s výjimkou Slezska) hospodářsky, sociálně i duchovně druhým nevolnictvím a násilnou rekatolizací, patřily k jeho nejslabším článkům.

...v zacházení s nevolníky pokračovaly staré zlořády a poměry se spíše horšily. Ze druhé poloviny 18. století se množí zprávy o násilném jednání vrchností, bití a jiném tělesném týrání nevolníků. K zvláště křiklavému případu došlo v letech 1768 – 1770 na dobříšském panství Colloredo–Mansfeldů, kde bylo několik poddaných ubito karabáčem k smrti. Jiní byli týráni na zvláštních mučidlech. Zmrskáno bylo i několik těhotných žen. Majitel panství násilně nutil poddané k neoprávněným robotám přes rozhodnutí vládní komise, aby jim poskytli některé úlevy. Tresty za takové počínání mu však byly prominuty a později, již po zrušení nevolnictví, musela vláda zakročit znovu. Podobné poměry byly na mnoha dalších panstvích. Názor nejvyššího českého kancléře Josefa Filipa Kinského, že poddanství je odvěký závazek rolníků a že český poddaný je od přírody líný a vzpurný, takže ho lze zkrotit jen tvrdou rukou (Šmerda, M.: Zrušení nevolnictví. In: Počátky českého národního obrození. 1990, s. 96), byl obecnějším názorem »českých« feudálů.

Vláda Marie Terezie, bohužel, nepřinesla ještě konec temna. Nedotkla se příznivě evangelíků. Jejich pronásledování se nezmírnilo, naopak, zprvu ještě zesílilo, takže tato vláda někdy byla považována za dobu jejich nejtěžšího útisku. Některé příklady projevů nejhlubšího temna uvedené v předchozích kapitolách pocházejí právě z této doby. Ostré příkazy Marie Terezie, která vydala proti evangelíkům snad více mandátů než Ferdinand II. a III. po Bílé hoře, bývají přičítány vlivu jejího zpovědníka, jezuitu P. Ignáce Kampmüllera, zatímco zpovědník jejího manžela Františka Lotrinského, rovněž jezuita, P. Ignác Pittner, doporučoval mírnější cestu. Jako obvykle, stoupenci tvrdého postupu získali převahu.

V novém tažení proti českým evangelíkům však vystoupily vedle prvků náboženských do popředí příčiny politické. Nejnebezpečnějším protivníkem Habsburků zůstávalo Prusko pod ve-

dením Bedřicha II., který chtěl proti nim využít i náboženské otázky jako ochránce utištěných evangelíků. Bedřich tak činil pro politický a hospodářský prospěch, který podporou evangelíků Prusko získávalo. Vyjádřil však při tom některé zásady, jež stály vysoko nad »barokní« omezeností habsburských monarchů, kteří pak zanedbáváním nebo popíráním těchto zásad v zápase s Pruskem beznadějně prohrávali.

Na rozdíl od názoru Habsburků bylo podle Bedřicha II. pro úspěšnou politiku lhostejno, jestli byl panovník nábožensky založen či nikoli. Musel však mít ohled na široké vrstvy, aby neurážel jejich náboženský cit, bez ohledu na to, k jakému vyznání sám náleží. »V Prusku bydlí katolíci, luteráni, reformovaní, židé a mnohé jiné křesťanské sekty, žijí pokojně vedle sebe,« napsal ve své Politické závěti (1752). »Kdyby dostal panovník... nápad dáti přednost některému náboženství, hned by se utvořily strany a propukly by velké boje. Potom by ponenáhlu začalo pronásledování. Konečně by příslušníci pronásledované strany opustili svou vlast a tisíce poddaných by obohatilo svou pílí naše sousedy a rozmnožilo jejich počet... Já jsem do jisté míry papežem luteránů a hlavou reformovaných... Jmenuji kazatele, od nichž žádám jen čistotu mravů a smířlivost... V Prusku jsou trpěny všechny křesťanské sekty. Každému, kdo chce rozničit občanskou válku, se hned zavřou ústa... Náboženskou nenávist mohu krotit jen tím, že hlásám všestrannou náboženskou umírněnost... připomínám jim stále, že jsou občany jednoho státu a že možno mít zrovna tak rád člověka v červených šatech jako člověka, který nosí šaty šedé.« (Z politických spisů Friedricha Velikého. 1940, s. 225-226).

...Neutěšený stav českých zemí za panování Marie Terezie dovršily v l. 1770 – 1771 silné deště, pak sucho a neúroda, která přinesla zdražení potravin, jemuž se vláda marně snažila čelit. Za velkým hladem následoval mor, jehož obětí se stala asi desetina obyvatelstva Čech. Strašnou bídu a bezohledné počínání vrchností potvrzovalo i sčítání obyvatel r. 1770, při němž byly zkoumány i celkové sociální poměry, a pak šetření zvláštních vojenských komisí, jež měly posoudit, proč v sedmi-leté válce (1756 – 1763) podlehl habsburské soustátí poměrně slabšímu Prusku. Habsburská generalita zjišťovala, že většina branců je podvyživena a v zemi chybí vše, co je potřebné k úspěšnému odporu proti nepříteli, neboť roboty znemožňuje řádně obdělávat půdu. Poddaní podle poznatků komisí žili v ubohých staveních o jedné místnosti, spali v zatuchlé slámě v jediném oděvu, který měli pro den i noc. O jejich bídě svědčilo i to, že neměli za okny ani na zahrádkách kytičky, jež bylo možné spatřit leda na farách a zámcích. Ač sami šlechtici, navrhovali habsburští velitelé zrušení roboty jako největší překážky zdravého hospodářského a sociálního rozvoje. Ke stejným poznatkům a závěrům došel i vrchní velitel habsburské armády Josef II., který v listopadu 1771 poprvé navštívil Čechy, aby zde poznal poměry. Již při přechodu hranic jej nemile překvapil rozdíl mezi vzorně obdělanými poli v některých rakouských zemích, kde nebylo nevolnictví a roboty, a zanedbanými v Čechách a na Moravě. Zrušení roboty, které pak požadoval, však proti své matce Marii Terezii neprosadil. Vrchnosti sabotovaly a bojkotovaly snahy panovnice o úpravu (snížení) robot a výnosy, které proto vydávala. Mezi poddanými se šířily zprávy o »zlatém patentu« rušícím robotu, který však prý vrchnosti zatajují. Nespokojenost vyvrcholila na jaře 1775, kdy došlo především v Čechách, ale i na Moravě, k největšímu selskému povstání vůbec.

Povstání zachvátilo nejsilněji severní a zejména východní Čechy, ono »české Nizozemí«, kde i při rozvinutějším hospodářství a vyšší životní úrovni bylo silnější sociální napětí... Přestože velkým břemenem, které poddané nejvíce tížilo a stále rostlo, byla kontribuce (daň státu, panovníkovi), zaměřilo se povstání výlučně proti světským i církevním vrchnostem a zrušení nevolnictví a roboty se stalo hlavním požadavkem vzbouřenců... Náboženské požadavky se v povstání nevyskytly, došlo však k četným projevům náboženské nespokojenosti a odporu proti násilné rekatolizaci a jejím symbolům. Správce papežské nunciatury ve Vídni opat Josef Antonín Taruffi poslal 30. března 1775 do Říma zprávu o povstání, ve které uváděl,

že rebelové se vydávají za husity a že jejich hlavním motivem zůstávají vzpomínky na sociální prvky učení Jana Husa, který kázal proti každému otroctví a podřízenosti jako vztahům zakázaným evangeliem.

Po prvních výsleších zajatých vzbouřenců zakázala Marie Terezie, aby se v dalším vyšetřování zjišťovaly náboženské popudy a projevy. Z četných zpráv však vyplývá, že na mnoha místech přepadali povstalci fary a kostely. Ničili obrazy a sochy svatých, jež pobodali noži. Nešetřili ani kříže, jež rozbíjeli na kousky se slovy: »Vydrž to, ty naháči, museli jsme před tebou přísahat, teď budeš přísahat ty nám.« Vedle vrchnostenských úředníků se stávali předmětem lidového násilí i kněží, jimž byla někdy přímo vyčítána jejich rekatolizační činnost. Například ve Skramníkách, jednom z evangelických ohnisek na Českobrodsku, hledali povstalci 22. března 1775 místního faráře, který však patrně ze strachu před jejich hněvem raději nocoval v Sadské. Jinému knězi, který je chtěl uklidnit, odpověděli: »Mlč, sacramento! Teď nám říkáš tatíčku, ale na kazatelnici nám jináč umíš mluvit. A kde je ten tvůj sacramentskej plesnivej starej, abychom mu pověděli, jak nás posílá do arestu pro knihy a sužuje nás katechismusem!«

Takových projevů bylo více. Evangelíci využívali poměrů, jak se v povstání vytvořily, aby dali veřejně najevo své názory. Ty se sice nestaly obecným smýšlením povstalců a nepromítly se do cílů povstání, ale prvky tajeného a pronásledovaného evangelického náboženství přece jen umocňovaly a zesilovaly revoluční odhodlání. Evangelíci, i když nevznegli nějaké vlastní požadavky, v povstání zřejmě představovali velmi činný a rozhodný živel. K tomu přistupovaly i rozpomínky na husitskou revoluci, mnohdy blízké i těm, kdož opomíjeli její náboženskou povahu a stále v ní oceňovali sociálně revoluční prvky. Ale sociálně revoluční proud v povstání a projevy odporu proti náboženskému útisku už nebyly totožné. (O selském povstání v r. 1775 a jeho náboženské stránce: Rezek, A.: Dějiny prstonárodního hnutí náboženského v Čechách, 1887, s. 133-137; Petrání, J.: Rebelie. 1975; Sborník Povstání poddanského lidu 1775 v severovýchodních Čechách. 1975, zejména Válka, J.: K problému sociálního myšlení a ideologie nevolníků roku 1775; Medek, Z. J.: Na slunce a do mrazu. 1982, s. 60-63).

Povstání mělo spíše podobu robotní stávkou a masových demonstrací s nátlakem na vrchnosti a vrchnostenské úředníky nežli ozbrojeného vystoupení. Zůstalo omezeno jen na vrstvu vesnických poddaných, jejichž neuspořádané houfy utrpěly ve srážkách s ozbrojenou státní mocí řadu porážek, zejména u Trutnova, u Chlumce n. Cidlinou a před Prahou. Bylo potlačeno, ale nezůstalo bez příznivých výsledků. Marie Terezie naložila z obavy před dalšími bouřemi s jeho účastníky a vedoucími shovívavě, na rozdíl od přísných trestů v předcházejících letech. Bez ohledu na názory a postoje šlechtických omezenců vydala 13. srpna 1775 nový robotní patent, který sice robotu nezrušil, v mnohém však vyšel poddaným vstříc. Nejvíce ulevil majetnějším sedlákům, jejichž roboty byly nejtěživější. Nejvyšší robotu stanovil na tři dny v týdnu. Právní postavení poddaných Marie Terezie neřešila. Učinil tak teprve po její smrti Josef II. zrušením nevolnictví vůbec.

Reformy se nemohly omezit jen na hospodářství a sociální vztahy. Musely zasáhnout i duchovní život – školství, vzdělání, kulturu, církevní politiku. Marie Terezie byla upřímně zbožná, hluboce věřící římská katolička, ovlivněná jezuity a protireformačním barokem. Na habsburském dvoře však působili i někteří stoupenci jansenismu, kteří v nových poměrech mohli více prosazovat své názory. Církevní politika Marie Terezie byla do značné míry zaměřena proti některým přežitkům protireformace a musela ustupovat před novými myšlenkami evropského západu, před francouzským a anglickým osvícenstvím a před protestantským osvícenstvím německým.

...Protestantismus ateistickou podobu osvícenství odmítal a někdy i tvrději potíral. Ale ve své většině se s osvícenstvím spíše shodl, zvláště když některé osvícenské názory a požadavky měly své zárodky již v některých proudech reformace (myšlenka svobody svědomí). Racionalistický osvícenský duch ovládl do značné míry protestantskou teologii a odtud se dostal i do římskokatolických kruhů. Vznikalo i osvícenství katolické, jež získávalo i vyšší církevní hodnostáře. Římskokatolická církev však ve svém celku bohužel zůstávala neosvícenská a protiosvícenská. Osvícenství přinášelo naději i pronásledovaným evangelíkům v habsburském soustátí, kde osvícenci začali zdůrazňovat náboženskou snášenlivost a svobodu pro všechna vyznání. Odraz osvícenského myšlení se projevil i v selském povstání v r. 1775.

Přes veškerý odpor církve a jezuitskou cenzuru pronikalo osvícenství i do habsburského soustátí především z vyspělejšího Západu (Anglie, Francie) i z některých protestantských zemí, s nimiž sousedilo na severu, a příznivě tu působilo. Velkého rozmachu došlo v českých zemích, kde oživilo některé rozpomínky na českou reformaci. Zasáhlo vyšší společenské vrstvy – šlechtu, inteligenci měšťanského původu i římskokatolické duchovenstvo. Ovšem k novému hnutí se přimkla jen menšina těchto vrstev. Pro mnohé se stávalo v době svého rozmachu jen módou, kterou opět opouštěli za nástupu protiosvícenské reakce po smrti Josefa II.

Katolické osvícenství chtělo reformou církve a jejího života dosáhnout i toho, aby římskokatolické habsburské soustátí hospodářsky, sociálně i kulturně předstihlo protestantské státy, zejména Prusko. To se bohužel nepodařilo a pozdější reakce katolické osvícenství opět potlačila. České osvícenství nepřijalo ateistickou podobu, bylo však velmi kritické vůči církvi a protireformačnímu katolicismu. Osvícenství šířily i společnosti svobodných zednářů, jejichž členy se stali v rozporu se stanoviskem církve i někteří kněží.

Mnozí z osvícenců v habsburském soustátí přišli z vyspělejší ciziny nebo poznali za studií či cest vyspělejší západní, i protestantské země. Osvícenské názory pak uplatňovali v nejrůznějších habsburských úřadech a školách. Jejich zásluhou byl omezen vliv jezuitského řádu. Na předním místě mezi nimi stál nizozemský jansenista Gerhard van Swieten (1700 – 1772), osobní lékař a rádce Marie Terezie, na kterou měl velký vliv. Panovníce mu svěřila péči o školství, kulturu a cenzuru. Swieten omezil vliv jezuitů v cenzuře a umožnil šíření některých filosofických a jiných vědeckých spisů, které dosud jezuitská cenzura zakazovala (např. r. 1753 Duch zákonů Charlese Montesquieua). R. 1764 cenzuru jezuitům zcela odňal, zprvu ji vykonával sám a pak ji svěřil jinému osvícenci, Karlu H. Seibtovi (1735 – 1806). Seibt pocházel z Lužice a studoval na univerzitě v protestantském Lipsku. Stal se prvním světským profesorem na filosofické fakultě pražské univerzity, kde v národním jazyce (němčině) místo dosavadní latiny přednášel zcela nové předměty – morálku, estetiku a pedagogiku.

Vliv jezuitů byl omezen i na pražské univerzitě, kde se mohly uskutečňovat reformy, kterým jejich řád do té doby bránil. Marie Terezie také žádala, aby jezuité ve svých školách zlepšili výuku a přizpůsobili ji požadavkům nové doby, s pohrůzkou, že jinak jim školy odejme. Po zrušení jezuitského řádu r. 1773 byli ze škol v habsburském soustátí téměř vyloučeni. Na univerzitě mohlo zůstat jen několik skutečně významných vědců, zejména matematik Josef Stepling (1716 – 1778). V době, kdy byl jezuitský řád ještě mocný, Stepling odmítl přednášet zastaralou, ale závaznou aristotelskou filosofii a oblíbil si nejvlivnější průkopníky německého osvícenství - protestantské filosofy Gottfrieda Wilhelma Leibnize (1679 – 1716), s nímž spolupracoval i Daniel Arnošt Jablonický, a Christiana Wolffa (1679 – 1754), profesora hallské pietistické univerzity. »Ne všichni novější filosofové jsou nebezpeční,« odpověděl Stepling generálnímu vikáři Tovaryšstva Ježíšova na jeho varování před novotařením ve filosofii. »Mezi nimi je třeba jmenovat Wolffa, kterého ctím jako málokoho a jehož nikdy nevzpomenu bez chvály.« (Winter, E.: Josefinismus a jeho dějiny. 1945, s. 57).

K zásadnímu zlepšení došlo i na středních a základních školách, budovaných nyní podle vzoru Pruska, jehož školství do značné míry vycházelo ze zásad Jana Amose Komenského. Školství bylo odebráno církvi a postátněno. Po zrušení jezuitského řádu přešly jeho školy do rukou piaristů nebo světských profesorů. Zlepšila se výuka latiny v její klasické podobě a uplatnilo se i vyučování v národním jazyce, kde však měla přednost němčina. Počet středních škol se snížil zrušením většiny jezuitských gymnázií, jejich úroveň se však zlepšila. V souvislosti s potřebami manufakturní výroby i zemědělství se věnovala velická pozornost odborným školám. Zvýšily se nároky na učitele základních škol a zlepšila se jejich příprava. V roce 1774 byla zavedena všeobecná šestiletá školní docházka pro všechny děti od šesti do dvanácti let. I když zatím nebyla povinná a v praxi ji nebylo možné všude uskutečnit, počet škol a žáků, kteří je navštěvovali, značně vzrostl. Jestliže v Čechách bylo v roce 1775 sotva tisíc venkovských škol jenom s třiceti tisíci žáky, během patnácti let, do r. 1790, vzrostl tento počet na 2 534 škol a 177 000 žáků. Podobně tomu bylo i na Moravě. Všeobecná šestiletá školní docházka, zavedená Marií Terezií, byla do té doby jedním z nejvýznamnějších skutků, které po Bílé hoře zvýšily kulturní úroveň českého obyvatelstva.

...Za vlády Marie Terezie končilo v umění českých zemí období baroka, které tu v souvislosti s pokračující protireformací dosud přežívalo. Nyní je vystřídal jednodušší, střízlivější klasicismus. Zhruba od poloviny šedesátých let 18. století se také začala příznivě měnit skladba česky vydávané knižní tvorby. Prudce klesal počet spisů náboženských a úměrně tomu rostly počty spisů vzdělávacích a poněkud také politických a zábavných. (Pokorný, J.: Česká literární kultura. In: Počátky českého národního obrození. 1990, zvl. graf na s. 244).

Pro české evangelíky se stávaly pomocí příchody pruských vojsk do Čech a na Moravu. Pod pruskou ochranou přicházeli i evangeličtí emisaři, kazatelé, šířitelé evangelických knih. Těchto knih přinášeli takové množství, že po odchodu Prusů měli církevní i světští slídilové co dělat, aby je lidem zase násilím posbírali. S pruskými vojáky se také vracívali exulanti uprchlí v předchozích letech, aby s pruskou pomocí vymáhali věci, jež zde před útekem museli zanechat, a od vrchností náhradu za zabavené statky.

Hlavní snahou Bedřicha II. bylo získat poddané pro odchod do jeho držav. To byl i úkol pruského velení v českých zemích, který se s pomocí exilu celkem dařil již za prvního vpádu do severních Čech a na východní Moravu na podzim 1741. V čele působení mezi poddanými stál Jan Liberda, jmenovaný komisařem českých náboženských obcí v Prusku. S Liberdou, který se pohyboval po Čechách jako údajný lékař s pasem na jméno dr. Frey, přišlo šest dalších emisarů, kteří měli získávat poddané pro vystěhování do Slezska. Rolníkům slibovali svobodu pohybu a tolik půdy, aby již v následujícím roce měli vlastní chléb. Každý příchozí také dostal jménem samotného krále český Nový zákon a evangelický zpěvník. S Prusy a Liberdou spolupracovalo i několik představitelů domácích evangelíků.

Na velitele pruských vojsk generála Kalkensteina, který měl stanoviště v Hradci Králové, se po jeho příchodu do města obrátil Václav Tichý, jenž sdělil, že je mezi hradeckými měšťany evangelického smýšlení jen on sám. Mezi sedláky v okolních vesnicích však bylo mnoho takových, kteří by se rádi stali evangelíky, kdyby přišel nějaký farář a kázal pro ně. Kalkenstein to sdělil králi a žádal o vyslání českého kazatele, který pak skutečně přišel. Na Tichého se obrátil o pomoc i Jan Liberda po svém příchodu do Čech o Vánocích 1741.

Takovou spolupráci s Prusy ovšem hodnotily habsburské úřady celkem pochopitelně jako velezradu. Jako pomocník Prusů, který působil v r. 1741 na Hradecku ještě před příchodem Jana Liberdy, byl dopaden a potrestán smrtí Václav Bořek. Na Litomyšlsko se vrátil Kristián Litochleb z Morašic, jeden z těch, kdo podepsali pamětní spis pro řezenský Corpus Evangelicorum v r. 1735. Kristián Litochleb získal svého bratra Václava, již obráceného k římské

církvi, a zásobil ho několikrát evangelickými spisy, které pak Václav horlivě rozšiřoval. Mnozí evangelíci nečekali až na výzvy Jana Liberdy či jeho spolupracovníků. Za válečných událostí, které oslabovaly pozornost domácích úřadů, vrchností a římských farářů, houfně odcházeli již v l. 1740 – 1741, někdy pod přímou ochranou pruských vojáků, zejména z Litomyšlska. 14. dubna 1742 vtrhl do Litomyšle Bedřich II. a s jeho vojáky se vrátilo mnoho exulantů, aby u vrchností žádali náhradu za statky, jež jim byly zabaveny pro víru, nebo i odvedli své děti, které jim byly ze stejného důvodu odebrány. S nimi pak odešla do Pruska další početná skupina evangelíků, nejvíce jich odcházelo z Čermné do Rixdorfu (Rezek, A.: Dějiny prstonárodního hnutí, s. 105 – 109; Winter, E.: Die tschechische und slovakische Emigration in Deutschland im 17. und 18. Jahrhundert. 1955, s. 134-137; Bartoš, F. M.: Tradice a legenda v osudech Růžového paloučku. Nové obrázky z našich dějin. 1940, s. 39n). Snad i tyto události měly vliv na pověsti o loučení na Růžovém paloučku.

...Bedřich II. se především snažil osídlit zanedbané části dobytého Slezska a posílit v něm protestantský živel proti římským katolíkům. Jejich náboženská svoboda byla sice zaručena, politicky se však přikláněli k Habsburkům. K Bedřichovu záměru se velmi dobře hodili čeští exulanti. V r. 1748 vznikla jejich první osada ve Slezsku, Husinec u Střelína. V ní se usídlili za velmi výhodných podmínek rolníci, mimo jiných výhod zbavení na věčné časy robot. Exulanti rádi dávali svým osadám jména připomínající českou reformaci a místa, odkud pocházeli. Po Husinci následovaly Horní, Dolní a Střední Poděbrady, pak Bedřichův Hradec u Opolí, Bedřichův Velký a Malý Tábor, Čermín a Žižkov u Sycova (Gross Wartenberg). Čeští osadníci se postupně usadili i v dalších obcích a kolem Husince se utvořilo velké české území se samostatným evangelickým sborem.

Exulanti se rozhodně vzpouzeli snahám uvést je v poddanskou závislost na šlechtě. »My jsme Čechové,« namítali, »kdybychom neměli mít svobodu, tak jsme mohli zůstat v Čechách.« (Winter, E.: Die tschechische und slovakische Emigration, s. 155). Bedřich II. proti podobným snahám ovšem zakročil, stejně jako proti tomu, aby exulanti byli odváděni k vojsku. Exulanti zůstali svobodní nábožensky i sociálně. Ale velká část nezískala půdu. Jejich osvobození od poddanských poměrů se uskutečnilo proměnou v námezdní dělníky, kteří se živili prodejem vlastní svobodné pracovní síly v průmyslových podnicích, především textilních. Ani to nebylo bez potíží. Bedřich II. se při nedostatku pracovních sil někdy snažil tyto dělníky nuceně přidělit kapitalistickým továrníkům bez možnosti svobodné volby a změny zaměstnavatele, musel však ustoupit před jejich odporem. (Tamtéž, s. 164 – 167).

Příznivější byly pro exulanty v Prusku náboženské a kulturní poměry. Pruští králové, i Bedřich II., vládli i v tomto směru jako absolutističtí panovníci - ovšem ve zcela opačném smyslu než jejich habsburští protějškové - a právo zasahovat do života církví uplatnili tak, že poddaným přiznali možnost hlásit se k jakékoli křesťanské církvi a náboženskému směru, které mohly pod žezlem Hohenzollernů svobodně působit, konat bohoslužby, vyučovat, vydávat knihy. A v luterském Prusku, z jehož kacířství obcházela římské věřící v Čechách a na Moravě hrůza, žili a modlili se svobodně i římsští katolíci, na jejichž školách mohli vyučovat jezuité. O jejich výuku měl velký zájem sám Bedřich II., který pouze místo koniášovských fanatických omezenců z české provincie nechal do dobytého Slezska povolát vzdělanější jezuity z Francie. Na jeho žádost zůstali na římskokatolických školách v Prusku i poté, když v r. 1773 musel papež pod nátlakem mnoha katolických panovníků jezuitský řád zrušit. (Z politických spisů, s. 225; Oliva, J.: Tovarýšstvo Ježíšovo. Praha 1910, s. 472).

Pruští panovníci však netrpěli spory a rozdíly mezi jednotlivými církvemi. Měli dobré styky i s hallskými pietisty a pochopení u nich našli i evangeličtí uprchlíci z Čech a Moravy, jejichž věroučná svěbytnost a sklon k pietismu vyvolávaly v luterském Sasku nepochopení. V

Sasku se měli podřizovat stroze vyměřeným luterským řádům. V Prusku mohli hledat přesnější vyjádření vlastních názorů a představ i uplatňovat zvláštnosti české reformace. Příznivě zde byli přijati i stoupenci ochranovských bratří, o nichž Bedřich II. prohlásil: »Oni mohou činiti, co chtějí, jen když nečiní nic proti zemským zákonům a dobrým mravům.« (Winter, E.: Die tschechische u. slovakische emigration, s. 154).

Stejná byla i svoboda církví ve vydávání náboženských knih. Bedřich II. měl však z ohledu na Marii Terezii námitky proti vydání Komenského Historie o těžkých protiventstvích církve české s dodatky líčícími pronásledování evangelíků po třicetileté válce. Samotná Historie však vyjít v Prusku mohla (r. 1756) a stala se jednou z nejoblíbenějších knih v exulantských sborech a - pokud se jí podařilo propašovat - i velkou oporou evangelíků ve vlasti. Katolický písmák František Jan Vavák jí později dával za vinu, že pod jejím vlivem přešlo mnoho věřících od římské církve k evangelíkům.

...Politika Bedřicha II. a jeho výboje proti Marii Terezii i postoje českých evangelíků dávaly nyní přísným opatřením proti nim zdánlivě za pravdu. Evangelíci se spojovali s nepřítelem vlastního panovníka. Podporovali nepřítele, přebíhali na jeho stranu. Zásada, že jiné než římské náboženství je státu politicky nebezpečné a nesmí být proto trpěno, nabývala za prusko-habsburských válek novou podobu a zdánlivé potvrzení. Tím mělo být ospravedlněno i další tažení proti evangelíkům za Marie Terezie. Evangelíci však bývali obviňováni i z »národní« zrady. Pomáhali cizímu, pruskému králi, který nepřátelsky vpadl do země, proti domácí »české« panovníci. Spolupracovali s cizími vojsky, opustili vlast a uprchli do Němec, odkud vedli podvratnou činnost proti domácím poměrům. Protireformační násilí dostávalo nové posvěcení. Uplatňovalo se v »národním« zájmu, chránilo český lid a českou kulturu před německým cizáctvím a nebezpečím. Rekatolizátoři pronásledovali kacíře z lásky k českému národu.

Ohlas těchto názorů se projevil i v knize Země dobrá, to jest země česká, do které semeno z dobroty božské hojně vsaté učinilo užitek stý (v Hradci Králové 1754). Jejím spisovatelem byl patrně P. Josef Bonaventura Piter (1708 – 1764), příslušník řádu benediktinů, který se zabýval českými dějinami. Kniha byla pozdním vyjádřením barokního protireformačního vlastenectví, jež považovalo za nejlepší dobu a vzor českých dějin vládu Karla IV. Odsuzovala husitství, pro něž neměla nejmenšího uznání, schvalovala protireformaci. Oslavovala však i český jazyk, hájila český národ proti výtkám zrady habsburské dynastie a odmítala další omezování svébytnosti českého státu za Marie Terezie.

»Vlasteneckými« důvody schvaloval jezuitský teror i P. Antonín Podlaha ve svém životopisu P. Koniáše, u něhož prý nepůsobila jen horlivost náboženská, ale i láska vlastenecká. P. Koniáš nebyl jediný, »ale bděle a proti špatným knihám jednali katolíční mužové a vlastenci vůbec, a jednati tak museli, jinak by Země česká propadla protestantismu, nevěře a prušáctví« (Podlaha, A.: Život a působení Antonína Koniáše. SHK Vlast 1893, s. 5, 17). Také Jiří Bílý neopomene vysvětlit jezuitské řádění tím, že neklid mezi poddanými vyvolávali agenti pruského krále, aby je získali pro emigraci do Pruska. Kromě ideologických motivů vedly k pálení knih i praktické důvody obranného rázu, neboť »nekatolické a protikatolické knihy, kolportované k nám v 18. století ze zahraničí, byly součástí široce založené propagandy, směřující k zalidnění Pruska a k rozparcelování Českého státu... mezi germánské sousedy (Prusko, Bavorsko a Sasko).« (Bílý, J.: Jezuita Antonín Koniáš. 1996, s. 176).

Jenže evangelické knihy v českých zemích byly římskou církví i habsburským státem pronásledovány již od třicetileté války, v dobách, kdy pruské nebezpečí ještě nebylo a panství Habsburků nijak neohrožovalo. Objevilo se teprve na konci vlády Karla VI., který je však

podceňoval, stejně jako jeho následnice Marie Terezie; ta v ně nevěřila ani tehdy, když už Bedřich II. připravoval první útok na české země.

O nezapnutí nařčení českých evangelíků z národní zrady snad není třeba nikoho soudného přesvědčovat. »Rozparcelování Českého státu... mezi germánské sousedy« (neméně germánských Habsburků) nepodporovali ani tak čeští evangelíci jako značná část římskokatolické hierarchie v Čechách v čele s arcibiskupem Mauricem Gustavem Manderscheidem, která spolu s ostatními stavy uznala nárok bavorského Karla Alberta na český trůn. K získání věrnosti a úcty evangelíků měla Marie Terezie velmi snadný prostředek – udělení náboženské svobody, což by vzalo Bedřichu II. vítr z plachet a nadále znemožnilo, aby využíval náboženských poměrů v českých zemích ve svůj prospěch. To však nedovolily náboženské předsudky Marie Terezie. Že jiné, rozumnější řešení je možné, potvrzovaly poměry v jiných habsburských državách, kde právě ohledy na cizí nebezpečí přinutily habsburskou vládu k ústupu. Tak tomu bylo v Sedmíhradsku, připojeném r. 1699 k Uhrám. To bylo ohrožováno Tureckem, jež se rovněž snažilo využít nespokojenosti sedmíhradských evangelíků s náboženským útlakem. Zde habsburská vláda ustoupila. Sedmíhradsko se stalo mezi habsburskými državami zemí mimořádné náboženské svobody a celkem spolehlivou výspou proti tureckým výbojům. Možnost podobného řešení v českých zemích byla nasnadě. Po zkušenostech s vpády pruských vojsk do českých zemí je doporučovali někteří osvícení rádcové habsburské panovnice, posléze i její syn a od r. 1765 spoluvladař Josef II. Marie Terezie však bohužel zůstávala neoblomnou. Později se ukázalo, že Josef II. získal tolerančním patentem z r. 1781 u evangelíků velikou úctu i věrnost. O ně se Marie Terezie připravila, právě když je nejvíce potřebovala. Na tom měli svůj díl viny i jezuitští fanatikové v čele s P. Koniášem. Jejich nerušené řádění, zčásti zdůvodňované »vlasteneckými« hesly, mohlo dále vyhánět stovky a tisíce terorizovaných evangelíků do pruského náručí. A bylo-li zaměření evangelíků na Prusko pro český národ přece jen nebezpečné, nebyl tím vinen nikdo jiný nežli násilná rekatolizace.

»Je vinou Bílé hory, že poslední pokolení českých exulantů pracuje pro pruského krále a že osvobozovací heslo emigrace stává se konečně Hohenzollernům, usilujícím za Fridricha II. o získání Království českého, jedním z mravních titulů pruské dobývačství,« soudil Josef Pekař, který vůbec zpochybňoval názor, že by vítězství Habsburků ve třicetileté válce zachránilo český národ a zabránilo jeho germanizaci. V opačném případě, podle jeho názoru, »nemohly poměry vyvinouti se nepříznivěji, než jak se za panství habsburského vskutku vyvinuly. A nevěřím také, že by Bílá hora nás zachránila později, například proti nebezpečí pruskému. Neboť nebýti Bílé hory, nebyla by (s největší pravděpodobností) situace let 1740 – 1763 vůbec vznikla!« (Pekař, J.: Bílá hora. 1921, s. 155, 158), odpověděl těm, kdo by jako Antonín Podlaha nebo později Jiří Bílý chtěli obviňovat české evangelíky z ohrožení či snad zrady národních zájmů. A dodejme: Nebýti také Továryšstva Ježíšova, jemuž právě Bílá hora otevřela cestu zpět do českých zemí, kde pak protireformační teror mnohým činil život - už tak za druhého nevolnictví nesnesitelný - ještě horším.

...Marie Terezie postupovala proti kacířství podobně jako její předchůdci. Patenty na jeho pronásledování však nevydala hned bezprostředně po svém nástupu na trůn. Až r. 1743 nařídila, aby byli na hranicích zadržováni evangelíci vracející se do Čech (zvláště na Opočensko) k příbuzným. Schopní měli být odvedeni k vojsku, ostatní vykázáni ze země. Po zkušenostech z prvních slezských válek postupovala přísněji. 8. ledna 1748 nařídila obnovení všech patentů z doby Karla VI. a 27. srpna obnovila náboženskou komisi, v níž zasedal i arcibiskup Manderscheid, jehož vzala (na rozdíl od evangelíků) přes jeho zradu na milost. Komise měla rozhodovat ve sporech mezi světskou a církevní mocí a zajistit jejich spolupráci při potírání kacířství.

Zásadní byl obšírný patent z 11. září 1749, který se zabýval příčinami nového rozmachu kacířství a shrnoval podle předchozích patentů zásady a prostředky boje proti němu. Nově upozorňoval na protestantské hosty v západočeských lázních (Karlovy Vary, Teplice) a zapovídal, aby rozšiřovali knihy »luterské, kalvínské, pietistické a husitské«. Vedle stanovení (či spíše zopakování) přísných trestů, včetně hrdelních, ukládal patent všem vrchnostem a úřadům přísný dozor nad poddanými i měšťany, zda zachovávají veškeré předpisy římského náboženství. Kdo by byl podezřelý, měl být udán místodržitelství. Přísně sledována měla být účast dětí a mládeže na kázáních a náboženských cvičeních; kacířským rodičům měly být děti odebrány. Hospodářští úředníci měli každý měsíc podávat zprávu o stavu náboženství na panstvích vrchnostem a vrchnosti opět místodržitelství. Další patenty upravovaly podrobnosti. Například patent z 23. února 1753 zakazoval, aby kupci přiváželi ze zahraničí zboží balené do tištěných nebo rukopisných archů s evangelickými texty; takové obaly měly být zabaveny a spáleny.

Časté opakování patentů svědčí o tom, že jejich účinnost nebyla valná; zápas evangelického podzemí s úřady pokračoval. Uplatnil se v něm nový prostředek, a to přesídlování usvědčených evangelíků do Sedmíhradska, kde mohli veřejně vykonávat své náboženství. Karel VI. toto opatření začal používat proti evangelíkům z jiných držav, Marie Terezie je pak rozšířila i na české země. Kacíři byli odstraněni z Čech, panovnice však neztratila schopné poddané. Po sedmileté válce, v r. 1764 zaslali tito vyhnanci Sboru evangelických knížat dva pamětní spisy, v nichž líčili bídné poměry v Sedmíhradsku a žádali o přímluvu, aby se mohli vrátit do vlasti. Marie Terezie však podobné přímluvy odmítla jako zasahování do své svrchovanosti. Její odpověď bylo 15. června 1764 vydání dalšího patentu s dodatkem, aby se zůstal dozor na osoby, jež odpadly od římské víry, a aby byly přísnými tresty postihovány tajné schůzky evangelíků. Patent byl každoročně 15. září vyhlašován až do r. 1780. (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí, s. 91, 105, 128).

...Zatím pokračovalo tažení proti evangelíkům. V něm se nepřestávali horlivě uplatňovat jezuité, kteří už byli protivní kde komu. V r. 1749 vyslalo pražské arcibiskupství jezuitu P. Krausenka, aby pracoval proti kacířství v okolí Vltavy. 27. dubna přišel do Tachlovic, střediska evangelíků jihozápadně od Prahy, kde však nepochodil. Mniši cisterciáckého kláštera ve Zbraslavi, jehož byly Tachlovice statkem, si nepřáli jeho působení na svém panství, že to prý odporuje jejich právům. V první vsi, do níž přišel, mu oznámil rychtář, že má nařizeno, aby misionáři nebyly ukazovány žádné knihy a nebylo dbáno jeho rozkazů. Zato v Chejnicích našel u Jana Fialy četné evangelické knihy, které Fiala zdědil. Ač věděl, že jsou kacířské, půjčoval je dále a vedl kacířské řeči; byl pak půl roku držen ve Strašecím v nejtěžším žaláři. Krausenkovým přičiněním byl zatčen vůdce tamních kacířů, třebovský učitel Jakub Dlouhý. Byl odsouzen Marií Terezií ke ztrátě hlavy, prostřednictvím vídeňského nuncia však dosáhl milosti. Na znamení pokání šel do Říma, kde byl přijat do římské církve. (Hrejsa, F.: Dějiny české evangelické církve v Praze a ve středních Čechách v posledních 250 letech. 1927, s. 21-22).

Na východ od Prahy působil v r. 1753 velmi horlivě P. František Radda, předtím kaplan v Plaňanech, který procházel rozlehlá území a oblažoval svou přítomností poddané mezi Prahou, Mělníkem a Zbraslaví a na východ odtud. V Bojkovicích u podezřelého rychtáře proštouřil celý dům, až ve střeše mezi šindeli našel Výklad na epištoly a evangelia Jakuba Petrozelína, kacířskou postilu první třídy. V Předboji vyslyšel rychtáře Jana Pečeného a jeho ženu Annu pro přechovávání zakázaných knih. V Úvalech nechal zatknout Bočka, který zapíral šíření zakázaných knih. Na přívoze přes Labe na Štěpáně pátral po dvou emisarech, které popsal převosníkovi a slíbil mu odměnu za pomoc při jejich dopadení. V Kunicích u Říčan vyslyšel Annu Kheznovou, manželku chalupníka, protože neměla ve stavení svícenou vodu, růženec ani svaté obrázky, jimiž opovrhovala. Skrývala však modlitby o Večeři Páně

pod obojí a vůči misionáři se chovala posměšně. V Kralovicích P. Radda navštívil majitele panství Bayerna a uctivě ho napomenul, aby v pátek nejedl maso; z téhož prohřešku vyšetřoval hostinského Jana Svobodu v Byškovicích. Na pražských viničích sledoval, jestli vinaři nezpívají kacířské písně. Zvláště spadeno měl na ovčáka Jakuba Veselého a jeho ženu Ludmilu ve Chvalech, u nichž pobývali exulanti Adam Hanzl a Stanislav, když se občas vraceli do Čech. Radda našel u Veselých Přemýšlování od Adolfa Pintovce a přiměl je, aby mu vydali Liberdovu Harfu novou, Kleychovo vydání Nového zákona a další špalíček a Postilu domovní z Drážďan. K Veselému se pak často vracel, podobně i k šafáři v sousedních (patrně Horních) Počernicích, jemuž sebral Postilu M. Philadelphia Zámorského, Václava M. Teplického Výklad na malé proroky, Modlitby Václava Kleycha, Daniela Stránského Jádro všech modliteb, amsterodamský Kancionál žalmů a zpěvů, Dvanácte přemýšlování Filipa Kegelia, Liberdovu Harfu novou a Spasitelné přemýšlování Martina Mollera. Pátral pak v širším okolí po šafářových společnicích a vyžádal si asistenci pro jeho vyšetřování. Jindy našel v Počernicích u bývalého kantora hloubětínského Žiláka, jenž už byl jednou z kacířství usvědčen a rozhřešen, báhorky Šebastiána Branta, knihu o životě Adamově i listy z postily Veleslavínovy; dal mu za ně římskou postilu. Ve Zvoli v hostinci vyslídil žalmy, ukryté v hrnci. Cestou z Břežan potkal pocestného se zavazadlem, dal se s ním do řeči, přitom prošťoural jeho věci a napomenul ho, aby příště s sebou nosil listinu potvrzující jeho totožnost. Celkem vykonal za rok 1753 707 prohlídek, 677 katechezí (vyučování náboženství), 581 exhortací (duchovních výkladů, povzbuzení), 32 kázání, pobral 204 knihy a 56 rukopisů, 18 kacířských písniček a proroctví a 8 pohoršlivých písniček, 65 knih opravil (O působení P. Raddy podrobněji: Podlaha, A.: Z dějin katolické reformace v Čechách ve století XVIII. SHK Vlast 1906, s. 202n., 1907, s. 94n; Hrejsa, F.: Dějiny české evangelické církve, s. 23-28). Uvedené i další názvy knih, které P. Radda evangelíkům pokradl, svědčí o tom, jak hodnotné a vzácné knihy byly ještě ve druhé polovině 18. století mezi lidem, i jeho chudšími příslušníky.

Nejinak dotěrně si počínali ostatní misionáři. Velké starosti jim činily železné hamry na severním okraji Brd, které patřily francouzským podnikatelům. V nich pracovalo dost cizích mistrů, kteří byli protestantského vyznání; dělníci pak nezachovávali neděle a svátky. Ale v okolí Prahy, zvláště na západě, už bylo evangelíků málo. Na Berounsku a Rakovnicku se jednalo jen o roztroušené jednotlivce, na Příbramsku, Prácheňsku a Plzeňsku o nich nebyly žádné zprávy. Spíše se projevovali na jihovýchodě Čech. V r. 1740 došlo k velké misii na Třeboňsku s pálením kacířských knih, jak ji zaznamenal Akvilín Hrdlička. Tím však nebylo v této oblasti kacířství zcela potlačeno.

I v Praze evangelíci mizeli. Když r. 1762 o nich žádalo arcibiskupství zprávy od jednotlivých farností, z Prahy a blízkého okolí nepřišly žádné údaje (Hrejsa, F.: Tamtéž, s. 34-35). Ale později se tu přece jen znovu objevili. A ve východních a zčásti severních Čechách se kacířství stále drželo, byť bohužel oslabováno pokračující emigrací do Pruska. Ve velkých počtech evangelíci stále prchali zejména z Poděbradska, Litomyšlska, Lanškrounska (z Čermné), Hradecka - Opočenska a Smiřicka. Přesto ještě v závěru temna, v r. 1779, byla podle odhadu kněží na Poděbradsku polovina obyvatelstva kacířská, na Chlumecku dokonce tři čtvrtiny.

Ale tito kacíři už mnohdy nebyli evangelíky, ba ani křesťany. Jako odpověď na protireformační nátlak se mezi pronásledovanými evangelíky ojediněle projevil příklon k židovství. V židovské náboženské obci v Benátkách nad Jizerou např. do druhé světové války žila rodina s českým jménem Lávecký. Její předkové byli (podle sdělení Richarda Fialy, syna Růženy Fialové, rozené Lávecké) svobodní rolníci na Chrudimsku, příslušníci Jednoty, kteří se po Bílé hoře raději stali židy než římskými katolíky. Podobné případy byly častější. Příklon k židovskému náboženství se projevil za vlády Karla VI. na některých místech na Moravě, ale bez

styku s židovským prostředím zůstal osamocen a zanikl. Ale místy mělo toto prostředí silnější vliv.

Na počátku panování Marie Terezie se na Chlumecku a Jičínsku objevila zvláštní náboženská skupina později nazvaná izraelité (sami si tak neříkali) se střediskem v Novém Bydžově, kde asi jednu třetinu obyvatelstva tvořili Židé. Židé nebyli nuceni k obřadům římské církve. Působila také okolnost, že mohli vlastnit a číst bibli (Starý zákon). Z Nového Bydžova i okolí se k nim začali hlásit mnozí křesťané, kteří nechtěli být římskými katolíky. Četli tedy Starý zákon a dospěli k názoru, že když Židům stačí ke spáse židovské náboženství, že se k němu tedy přihlásí také. Přestali plnit požadavky římské církve a zachovávali některé židovské zvyky a obřady. V roce 1747 však byli prozrazeni. Královéhradecký biskup po přísném vyšetřování, na němž se velmi činně podílel P. Antonín Koniáš, potvrdil, že jsou kacíři, a předal je světskému soudu. Zatímco nad evangelíky se soudy rozpakovaly vynášet hrdelní rozsudky, nebo je panovník změnil v tresty na svobodě, proti izraelitům bylo zakročeno se vši tvrdostí. Jejich vůdce, krejčí Jan Pita, z Chudeřic u Chlumce n. Cidlinou byl 18. prosince 1748 upálen v Hradci Králové. Stejný trest stihl o dva roky později v Praze i bydžovského rabína Mendla. Mečem sťati byli ovčák Václav Vacek, selka Marie Bourová a dva další příslušníci skupiny. Někteří odsouzení byli před popravou krutě zmučeni. Jan Pita se choval zatvrzele, rouhal se římské církvi a na hranici byl přivlečen zašitý v koženém pytli. P. Koniáš, který mu otravoval i poslední chvíle života, ho údajně přiměl k tomu, aby své názory odvolal a zemřel s církví smířen. Marii Bourové byly podle rozsudku před popravou ještě zlámány klouby. S obdivuhodnou statečností setrvala na svých názorech, odmítla odvolat, a zemřela »v bludu«. Mezi odsouzenými byli i bratři Lukáš, Karel a Jiří Volní, ovčáci z Kratonoh z rodu proslulých lidových básníků, potrestaní třemi léty vězení (O izraelitech: Rezek, A.: Dějiny prstonárodního hnutí, s. 133; Podlaha, A.: Život a působení Antonína Koniáše. SHK Vlast. 1893, s. 17; Machovcová, M. - Machovec, M.: Utopie blouznivců a sektářů. 1960, s. 339 – 340). (O účasti P. Koniáše při postihu izraelitů a popravě Jana Pity se ve svých pracích o jezuitěch nezmiňuje Ivana Čornejová ani Jiří Bílý).“ **(J. Fiala: Temno, Doba Koniášova, str. 147 – 168).**

13.62 Úplné zrušení jezuitů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku

Příliv utečenců ze země a z vězení většinou ve zbídačeném nebo přímo zmrzačeném stavu do Saska a Pruska vyvolávalo v těchto sousedních zemích veliké pobouření. Německá knížata několikrát intervenovala u Karla VI., aby zasáhl a zastavil nesmyslné, brutální pronásledování nekatolíků. Řádění jezuitů však bylo poprvé trochu zmírněno až roku 1735, nicméně jejich „misijní“ praktiky v Čechách a na Moravě se posléze znovu rozjely naplno, čímž se znovu dostaly do popředí zájmu osvícenější evropské části veřejnosti. Na opakovanou žádost německých knížat a evangelických stavů k císařskému dvoru se začaly jezuitské praktiky při katolizaci v Čechách a na Moravě brát zcela vážně a v rámci sílícího osvícenectví v celé Evropě i na zcela jiné úrovni než doposud. Stále více se z toho stávala hořká pilulka mezinárodní ostudy habsburského soustátí.

Osvícenecké reformy, které zasáhly Evropu se za vlády Marie Terezie dostaly konečně i do náboženského a církevního života. „Již první katoličtí osvícenci byli stoupci náboženské snášenlivosti, byť považovali římskou církev za dokonalejší než jiné. »Člověk, který myslí v náboženských věcech jinak než já, zůstává stále mým bližním... Není-li mým bratrem jako nevěřící, jest jím jako člověk. Jako nevěřícího ho bude soudit Bůh, jako člověka mi přikazuje příroda a náboženství, abych ho ctil,« tvrdil například K. H. Seibt. »Společný pobyt katolíků s jinověrci působí duchovní povznesení a vyšší umravnění, poněvadž si první dají záležet na

lepším chování, aby neupadali v pohrdání druhých,« hlásal František Karel Kresel z Kvaltenberka (1720 – 1801), ředitel právnických studií na Karlově univerzitě a od r. 1770 předseda zvláštní dvorské duchovní komise. Podobného mínění byl i státní kancléř (ministr zahraničí) Václav Antonín Kaunic (1711 – 1794). Kaunic si osvícenský postoj osvojil při studiu v Nizozemí a Anglii a měl velký vliv na Josefa II. O osvícenskou náboženskou politiku vedl spory s papežským nunciem, který požadoval, aby se v náboženských a církevních poměrech v habsburském soustátí nic neměnilo, tj. aby evangelíci v českých a rakouských zemích zůstali i nadále mimo zákon. Po zrušení jezuitského řádu bylo možno další reformy provádět snadněji. Marie Terezie, třebaš odchovaná »barokním« protireformačním katolicismem, v mnohém povolila svým osvíceným spolupracovníkům a rádcům. Bohužel však zásadně odmítala jejich požadavky náboženské snášenlivosti, kterou prosazoval i Josef II. Sama však nakonec zasáhla proti některým stránkám církevního zřízení a života, které příliš překážely vytváření nových hospodářských a společenských poměrů. Některá její opatření měla určitou »protestantskou« povahu. Tak si vymohla zrušení dvaceti čtyř církevních svátků, jejichž svěcení odvádělo lidi od práce. Vrchnosti nesměly v takto uvolněných pracovních dnech ukládat robotu poddaným, kteří tím získali čas na práci ve vlastním hospodářství. Dále zakázala pouti – procesí, jež by trvaly déle než jeden den a veškeré pouti do ciziny. Omezila kláštery, které vázaly mnoho pracovních sil. Omezila církevní jmění a dala je pod státní kontrolu. Po zrušení jezuitského řádu využila jeho statků a dalšího jmění ke zřízení studijního fondu pro potřebu školství. Neváhala zavřít do vězení několik konzervativních kněží, kteří se proti podobným opatřením stavěli a nechtěli je provádět. Zakázala odvádět evangelíky pro jejich přesvědčení do vojska. Ač sama byla hluboce věřící a upřímně zbožná katolička a snažila se provádět svou církevní politiku ve shodě s papeží, vzbudila nakonec nelibost církve, takže po jejím úmrtí odmítl Pius VI. sloužit za ni zádušní mši ve vatikánském chrámu sv. Petra, jak papežové za zesnulé habsburské panovníky činívali.

V závěru vlády Marie Terezie začal přece jen poněkud slábnout tlak proti evangelíkům. Osvícenství působilo i v řadách úřednictva a mezi římskokatolickými kněžími. Uplatnil se i vliv osvícených rádců a spolupracovníků Marie Terezie, kteří však bohužel nedokázali plně překonat její »barokní« předsudky a marně ji přesvědčovali o potřebě náboženské svobody, jaká už byla v jiných zemích běžnější. Marně se namáhal i její syn Josef II., který poukazoval na to, že náboženský útisk v habsburském soustátí se stává jeho mezinárodní ostudou." (**J. Fiala: Temno, Doba Koniášova, str. 168 – 169**).

Zvláště museli jezuité skončit se svými „misijními“ taženími, k čemuž nepochybně přispělo i úmrtí jednoho z nejfanatičtějších představitelů násilné, tvrdé katolizace, jezuitského kněze Antonína Koniáše, který zemřel 27. října 1760. Jen neradi vyklízeli jezuité svá misijní pole ve prospěch jiných řádů a všeobecného katolického duchovenstva. Na místo jezuitských misionářů bylo od arcibiskupa ustanoveno 14 mimořádných misionářů z obyčejného, (neřádového, světského) katolického duchovenstva. A tento krok také znamenal konec misijnímu fanatismu jezuitů.

Brzy nato byli jezuité omezeni i ve své činnosti ve školách. Mnoho jezuitů se odklonilo od tvrdých jezuitských praktik a více se přiklonilo k národnímu cítění. Vyskytly se totiž stížnosti, že jezuité ve školství vůbec nepokročili s duchem doby. Studium přírodních věd, nové vědecké objevy a stále se rozvíjející a zrychlující se technický pokrok byl při jejich vyučování naprosto opomíjen. Maximálně byl nazýván satanskou záležitostí a satanským učením. Bez ohledu na nové objevy ve fyzice, chemii, matematice, biologii, astronomii, medicíně, metalurgii a v dalších oblastech vědy a techniky, vypouštěli jezuité ze svých učebních osnov všechno, co by jen trochu na tyto objevy v přírodních vědách poukazovalo. Samotný řád ve svém vzdě-

lávání ustrnul a odmítal uznat technický a vědecký pokrok jako další cestu lidstva pro následující století.

Proti celosvětovému trendu a vědockotechnické osvětě a revoluci byl však jejich boj marný. I mezi nimi, přímo v jejich samotných řadách, vyvstali odvážní jezuité, tzv. *Mlado-jezuité*, kteří se odvážili postavit se na odpor zkostnatělému řádu a kteří postupně začali víc a více zastávat protijezuitský směr, jako například právo zkoumání i mimo církevní meze a zákazy, právo se hlásit ke svému národu, právo být veselý, v kritice zásad jezuitského řádu uplatňovat i humor a pěstovat i přírodní vědy v duchu novověkého pohledu. Díky této vzpouře mladých jezuitů přišlo mnoho mladých mužů v řádu konečně do kontaktu s vědou.

Například jezuité *Josef Stepling*, *Stanislav Vydra*, *Petr Chládek* a *Antotín Strnad* se nakonec díky oproštění od jezuitské přísnosti a strnulosti stali profesory matematiky, astronomy a fyziky. *Josef Stepling*, jezuita od roku 1733 († Praha 1778), se stal dokonce natolik známým a slavným matematikem a hvězdářem, že když začal naléhat na vládu a žádat o zřízení hvězdárny v *Klementinu*, bylo mu roku 1751 vyhověno. I jeho výše zmínění žáci, *Vydra* a *Strnad* vynikli v přírodních vědách, konkrétně v matematice, fyzice a astronomii.

Když byl roku 1753 zaveden nový způsob studia na všech fakultách *pražské univerzity* a zvláště na filosofické a matematické fakultě, byly současně nařízeny i nové metody vyučování, které by odpovídaly tehdejšímu vědeckému a technickému pokroku. Provedení modernizace *pražské univerzity* byla svěřena právě *Steplingovi*, který se stal zároveň ředitelem matematické a fyzikální fakulty. Rozšířil jejich kabinety, zřídil fyzikální laboratoře a učebny, na své vlastní náklady zvelebil hvězdárnu, odstranil dosavadní zastaralé aristotelovské a peripatetické učené zásady a snažil se zjednat průchod *Newtonovým*, *Wolfovým* a *Eulerovým* teoriím a jejich učení a objevům. Za tyto snahy se mu dostalo uznání a pochvaly od vlády i od císařovny *Marie Terezie*. Na druhou stranu to sebou přineslo i mnoho těžkostí, neznází, zklamání a hořkostí, které si *Stepling* musel prožít díky svým řádovým, řeholním bratrům, kteří se urputně drželi *Aristotela* a peripatetiků, tvrdošíjně oponovali všem moderním změnám v oblasti poznání a zaslepeně a urputně odporovali všem změnám a opravám v dosavadním způsobu vyučování, a to až do úplného zrušení řádu.

Vliv jezuitů však i přes jejich veškeré úporné snahy postupně upadal a jejich moc slábla a postupně se vytrácela do prázdna. Téměř každý je nenáviděl za jejich chování, politikaření a za všechna zvěrstva, které ještě nedávno páchali. Všichni si uvědomovali, že v každé válce a v každém povstání měli prsty jezuité. Byli v pozadí za každým neštěstím a za každou promarněnou nebo přímo zničenou šancí na svobodu. Byli v hlubokém opovržení u každého mírumilovné *Čecha*, *Moraváka* a *Slezana*. Nikdo je již neposlouchal, každý s nimi právem pohrdal, u nikoho již neměli žádný respekt. Roku 1773, dne 21. července, byl nakonec jezuitský řád zrušen úplně a to nejen v *Čechách* a na *Moravě*, ale přímo v celém světě. Zrušení řádu *Tovaryšstva Ježíšova* provedl přímo papež *Klement XIV.*, „což vyvolalo i v českých zemích všeobecné potěšení. Německá i česká zpráva, jež o tom vyšly tiskem, se rozlétly do vesnic a budily mezi evangelíky radost (Hrejsa, F.: *Dějiny české evanjelické církve*, s. 35). Významně se mezi tyto události zapsal ještě rok 1765, kdy *Marie Terezie* jmenovala svého syna *Josefa II.* svým spoluvladařem. Přibližně v téže době začal klesat, i v souvislosti s odebráním cenzury jezuitům, počet vydávaných náboženských (tj. převážně protireformačních) knih a naopak rostl počet spisů naukových, odborných a politických. Nejhlubší temno sláblo, i když v roce 1770 ještě vyšel »vylepšený« *arcibiskupský Index zakázaných knih.*“ (**J. Fiala: *Temno, doba Koniášova*, str. 169).**

13.63 Stav jezuitských sídel v české provincii v době zrušení řádu

Před svým zrušením, jak píše **T.V. Bílek** na stranách **534 – 537**, bylo v české provincii v roce 1745 přesně 1 295 členů tovaryšstva, kteří žili ve 43 sídlech, z nichž jeden byl profesní dům, 27 sídel tvořily koleje a 15 sídel byly rezidence. V *Čechách* bylo z toho všeho 12 kolejí, 1 profesní dům, 1 gymnázium a 9 rezidencí. Na *Moravě* to bylo 6 kolejí, 1 rezidence a 1 misijní stanice. Ve *Slezsku* se nacházelo 9 kolejí a 4 rezidence, z nichž však po odtržení *Kladského hrabství* a většího dílu *Slezska* od *Království českého Vratislavským a Drážďanským mírem* roku 1742 a 1745 zůstala při české provincii jenom *opavská kolej s těšínskou a jemetickou* rezidencí.

V roce svého celosvětového zrušení, 1773, čítala česká provincie Societas Jesu celkem 32 sídla, z toho 20 kolejí a 12 rezidencí, ve kterých žilo celkem 1 071 členů řádu, mezi nimiž bylo 5 radních (consultores provinciae), 594 kněží (sacerdotes, z nichž 44 kněží žilo v misiích), dále 250 učitelů nekněží (magistri scholastici non sacerdotes) a 222 bratrů pomocníků (fratres coadjutores). Mimo provincii bylo 54 kněží, totiž 29 misionářů (z nich 18 v *Sasku*, 1 v *Sedmíhradsku*, 1 v *Polsku* a 9 misionářů v *Asii, Africe* a *Americě*), 21 polních kaplanů a 4 kněží ve *Vídni* a v *Římě*.

Z těchto všech členů bylo v *Čechách*: 43 misionářů, 588 osob ve 13 kolejích a 9 rezidencích (přesněji: v kolejích u sv. *Klimenta* ve *Starém Městě pražském* 164 osob, v *Menším Městě pražském* 33 osob, v *Novém Městě pražském* 23 osob, v *Krumlově* 25, v *Chomutově* 29, v *Jindřichově Hradci* 26, v *Jičíně* 45, v *Kutné Hoře* 33, v *Klatovech* 38, v *Hradci Králové* 26, v *Litoměřicích* 18, v *Chebu* 20 a v *Březnici* 27; dále pak v rezidencích ve *Staré Boleslavi* 8, v *Doupově* 4, na sv. *Hoře* 3, v *Jeníkově* 4, v *Košumberku* 7, v *Liběšicích* 20, v *Bohosudově* 20, v *Tuchoměřicích* 4 a v *Opařanech* 10. Na *Moravě* bylo v 6 kolejích a v 1 rezidenci celkem 372 členů: V *Brně* 112, v *Olomouci* 128, v *Hradišti* 42, v *Jihlavě* 24, v *Telči* 29, ve *Znojmě* 31 a v *tuřanské* rezidenci 6, z toho 4 misionáři. Ve *Slezsku* bylo v té době 40 členů: V *opavské koleji* 24, v *těšínské rezidenci* 10, z nichž 5 byli misionáři a v *jemetické rezidenci* 6 osob, z nichž 2 osoby byli misionáři.

Z výše uvedených sídel byli po zrušení řádu propuštěni všichni jeho členové. Ti, kteří byli vysvěceni do kněžského stavu se stali světskými kněžími (tzv. exjezuité) s ročním platem 200 – 300 zlatých. Ostatní byli prohlášeni za laiky a byli zproštěni svých řádových slibů a dostávali roční plat po 150 zlatých. Mnoho exjezuitů však již hned 1. listopadu roku 1773 nastoupilo do učitelské funkce na univerzitě, zvláště pak v gymnáziích při bývalých kolejích, z nichž byl prefektům určen plat ze studijních fondů 400 – 500 zlatých a profesorům 300 – 400 zlatých.

Veškerý inventář a majetek zrušených kolejí bývalé české provincie připadl na základě císařských rezolucí ze dne 17. září 1773 a 25. června 1774 tzv. *Studijnímu fondu*, který byl za tím účelem nově zřízen a který zároveň sloužil nejen pro studia chudých, nadaných studentů, ale také pro náboženské a nadační účely. Jezuitské statky v *Čechách* pak byly odevzdány c.k. administraci komorních statků, od níž byly už 16. listopadu 1774 předběžně odhadnuty na 6 milionů 413 tisíc 254 zlatých a 15 krejcarů. Avšak podle zprávy účtárny c.k. českého gubernia ze dne 7. ledna 1778 obnášelo *veškeré jmění jezuitských kolejí v Čechách* dohromady 6 milionů 985 tisíc 270 zlatých a 45 a 1/2 krejcaru, tedy o více jak půl milionů zlatých navíc. Na *Moravě* to byla suma 2 miliony 352 tisíc 644 zlatých (nepočítajíc v to budovy a jistiny) a ve *Slezsku* to činilo celkem 274 tisíc zlatých. Celkové jmění jezuitů v české provincii tedy činilo přes devět milionů zlatých!

13.64 Toleranční patent císaře Josefa II.

Po zrušení jezuitské řádu začal v Čechách a na Moravě vládnout duch všeobecného římskokatolického kněžstva, které se radovalo z ukončení jezuitské diktatury a nadvlády tovaryšstva v římskokatolických a politických kruzích. Jezuitský totalitní církevní systém se zhroutil a na jeho místo mohly konečně nastoupit i jiné mnišské řády stejně jako i všeobecní římskokatoličtí kněží, z nichž mnozí zastávali prvotní *ekumenické* názory o toleranci k ostatním nekatolickým církvím a vyznáním. Tak byl například roku 1780 jmenován *královéhradeckým biskupem* probošt při kolegiátním kostele sv. Václava v Mikulově, Jan Leopold Háj z Háje (+ 1794), jenž uznával, že je potřebné a nutné, aby byli vyznavači evangelické a helvetské víry v zemích *Království českého* trpěni a tolerováni, což se jeho přičiněním stalo nakonec roku 1781 skutečností. To je také doba, která se oficiálně uznává jako konec doby temna, konec »barokní« pobělohorské slávy a nadvlády jezuitů v Českém království, konec více jak sto padesátiletého nesmyslného brutálního pronásledování nekatolíků – jionověrců, jejich literatury a jejich duchovních.

Císař Josef II. (1780 – 1790) byl zasažen na rozdíl od své matky evropským osvícenectvím, a proto „byl v reformním úsilí mnohem důslednější. Netrpěl předsudky »barokního« katolicismu a dával proti nim přednost potřebám státu a jeho občanů. Četl osvícenské spisovatele a osvojil si mnoho z jejich myšlení. K tomu přistupovala jeho dobrá povaha a poměr k lidem bez rozdílu stavu, či spíše dobrý poměr k lidem nižších stavů. Velmi miloval svou matku, ale dostával se s ní často do sporů, zvláště v náboženských a církevních otázkách. Marie Terezie se sice o některá církevněpolitická opatření přela s představiteli církve, i nejvyššími, ale v zásadě nepřestala považovat římskou církev a její náboženství za jediné oprávněné.“

(Vlivem svých jezuitských přátel a rádců) „trvala pak,“ (podle jezuitských zásad), „na právu, či spíše povinnosti panovníka, aby rozhodoval o spáse a víře svých poddaných a jakékoli ústupky jinak věřícím odmítala.“

I Josef II. zůstával věřícím římským katolíkem a v souladu s jinými katolickými osvícenci považoval římskou církev za nejdokonalejší. »Vzdal bych se všeho, co mám, kdyby všichni protestanté, žijící v říši Vašeho veličenstva, se stali katolíky,« napsal jednou své matce, ale z praktických i zásadních důvodů požadoval pro poddané svobodu náboženství. Úlevu pro evangelíky si představoval zprvu jako takzvanou tichou toleranci, při níž by nadále byli vedeni v římské církvi, ale kromě křtu, oddavek a pohřbů by pro ně nebyly její obřady povinné a mohli by v soukromí vykonávat své pobožnosti. Pro římskou víru pak měli být získáváni trpělivým poučováním a mírným jednáním římských kněží. Ale i taková tolerance byla pro Marii Terezii dlouho nepřijatelnou. Když byla později pod tlakem okolností ochotna na ni přistoupit, ukázalo se, že evangelíky, kteří měli vlastní rozum a svědomí a nestáli ani o mírné poučování, neuspokojuje a že bude nutné mnohem zásadnější řešení. K němu se však Marie Terezie nikdy nedokázala odhodlat.

Názory Josefa II., s nimiž se shodovala většina habsburské státní rady, nezůstaly před veřejností utajeny. Mezi utištěnými evangelíky vyvolaly značný ohlas a novou naději. Zaznamenali i mírnější postup některých úřadů vůči sobě, jakousi tichou toleranci bez úředního nařízení...

...Ale zmírnění postupu proti evangelíkům nebylo jednoznačné. Poté, co se Josef II. stal římským císařem, se na něj obrátili čeští evangelíci se žádostí, aby mohli svobodně vykonávat své náboženství. To nebylo v jeho pravomoci, o tom mohla rozhodovat jako česká panovnice jediné Marie Terezie. Žádost měla jen nepříjemný výsledek. Prozradila hlavní střediska a představitele evangelíků, jimž pak bylo pobráno na 4 000 knih. 300 osob bylo uvězněno nebo přesídleno do Sedmihrad (Rezek, A.: Dějiny prstonárodního hnutí, s. 142). Tím však jejich

zápas nekončil. Asi koncem roku 1774 se evangelíci z Chrudimska a dalších východočeských krajů zvláštním listem obrátili na Bedřicha II. s prosbou, aby se ujal jejich potlačené víry a vymohl, aby mohli v Čechách svobodně žít, dostali zpět zabavené knihy a jejich bratři uvěznění pro víru byli propuštěni na svobodu. Kdyby přímiluva nepomohla, měl Bedřich přitřhnout s vojskem a osvobodit je mocí. V takovém případě mu chtěli pomoci svými statky, byť jich bylo, jak psali, pouhých dvacet tisíc. »Prosíme tedy, králi a pane nejmocnější, abyste brzy přijítí ráčili a my pak s bratry svými ze žalářů osvobozenými zapějeme velebné Hosanah a nepřestaneme dříve na modlitbách pozvedati ruce k nebesům, dokud Hospodin celé Království české pod moc a žezlo Vaší královské důstojnosti nepřivede,« (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí, s. 131 – 133) psali v závěru. Ale Bedřich se k nějakým přímiluvám příliš neměl. Náboženská svoboda v Čechách pro něj nebyla nijak výhodná – naopak útisk odtud vyháněl desetitisíce evangelíků, kterých mohl využít pro osídlování nových oblastí, nyní zejména Slezska. A lákání evangelíků do Pruska příslibem náboženské svobody, které se jim pak skutečně dostalo, zůstávalo hlavním smyslem Bedřichovy zahraničně-náboženské politiky. Když Prusko potřebovalo odborníky pro pěstování lnu či chmele, poslal Bedřich II. jednoduše své agenty, aby je našli mezi evangelíky v Čechách a na Moravě. A v téže době (r. 1763) vydávala Marie Terezie patenty o náboženské úlevě pro cizí hospodářské odborníky, kteří mohli působit v jejích državách, hlásit se k protestantským vyznáním a vykonávat jejich obřady.

Krátce nato na rozhraní zimy a jara 1775 propuklo největší selské povstání, jež zachvátilo především severní a především východní Čechy. Náboženské prvky přímo v povstání byly sice slabé, ale zvýšené sociální napětí a povstání samo povzbudily smělost poddaných, rozvrátily veřejný pořádek a oslabily úctu k úřadům. Zklamání z porážky povstání a polovičaté úpravy poddanských poměrů obracely naděje části poddaných v nadpřirozené řešení, které napraví, co pozemská vláda nedokázala nebo zanedbala.

Ožívalo evangelické podzemí i kacířství, jež opouštělo křesťanskou půdu. Na Bydžovsku vystoupili opět izraelité, nyní nazývaní abrahamity. Jejich hnutí se šířilo dál. V r. 1777 hejtman Hradeckého kraje Václav Ferdinand Vančura z Řehnic přijímal na radnicích v Hradci Králové, Jaroměři a Novém Bydžově od lidí obžalovaných z židovského kacířství přísahu a slib, že do tohoto bludu více neupadnou. Na Opočensku a Smiřicku vystupovali sedláci s tím, že se hlásí k »víře beránkově«. Někteří měli ještě ponětí o evangelickém náboženství, představy jiných už byly zmatené (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí, s. Tamtéž, s. 133 – 134).

Ale habsburská vláda si byla vědoma hrozby, jakou představovala možnost spojení náboženské a sociální nespokojenosti. Marie Terezie honem přistoupila na některá opatření, jež vedla k tiché toleranci. Vedle toho, že při vyšetřování vzbouřených sedláků zakázala sledovat, jak dalece se při jejich vystoupení uplatnily náboženské prvky a projevy, hned na počátku povstání, ještě před jeho největším rozmachem, 11. února 1775 vydala nařízení, které znamenalo naprostý obrat od dosavadního postupu při stíhání kacířství. Pro pouhé zastávání bludných názorů nesměl být nikdo trestán, pokud se nedopustil jiného porušení zákona. U pouhých bludařů měli kněží trpělivým a laskavým vyučováním pečovat o jejich obrácení. Přestoupení zákona měly stíhat pouze světské soudy bez účasti misionářů či jiných kněží. Těm také bylo zakázáno, aby odníмали lidem knihy. Mohli jen udat, u koho takové knihy jsou, a zabavit je mohl opět jen světský soud. Vyloučení kněží z pronásledování kacířů mělo zmírnit obrovskou nenávisť, kterou k nim kacíři chovali a usnadnit jejich přechod k římské víře. Náboženská komise, která se zabývala dalším postupem proti kacířům, předala 30. května 1775 Marii Terezii ke schválení obsáhlý protokol o své činnosti. V něm přímo doznala, že zkušenost ukázala, »kterak nepomohly inkvizice, železa, pouta ani vězení, jest mnoho osob, kteréž velkou část svého života strávily v žaláři nebo při obecní práci, a přece se nestaly katolíky.« Naopak, tě-

mito způsobu se šíří nenávisť ke katolickému náboženství a kněžstvu. Po schválení císařovnou byl v tomto duchu vydán 11. srpna 1775 obsáhlý patent, jenž však vracel kněžím právo, aby prohlíželi a zabavovali podezřelé knihy, které však museli odevzdat na místodržitelství. Patent mimo jiné požadoval vedení přesných seznamů poddaných v jednotlivých farnostech a sledování, jak poddaní plní povinnosti římského křesťana. Ti, kdo vyučovali podezřelé osoby náboženství, měli o tom vést zvláštní deník se záznamem o účasti a přednesené látce. Záznam měli potvrdit dva svědci z přítomných. U koho však všechny mírné prostředky selhaly a stále se nenechával přesvědčit, ten měl být potrestán podle platných předchozích patentů. Nepolepšitelní kacíři měli být přesídleni do Sedmihradska, Uher či Haliče, k osídlení těch habsburských držav, v nichž se musela trpět nekatolická náboženství (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí, s. 136 – 140).

A tak byla politika Marie Terezie stále rozporná a nedůsledná. Mírnému postupu chtěla dát přednost, ale když mírný postup spíše posiloval zatvrzelost evangelíků, mělo se proti nim užít zase jen tvrdé násilí. Současně se Marie Terezie dopustila další nedůslednosti – téhož roku, 1775, potvrdila zřízení luterské konzistoře (církvní správy) v Aši pro celé Chebsko, jež bylo sice součástí Českého království, v němž se však nikdy nepodařilo násilnou rekatolizaci prosadit (Rezek, A.: Dějiny prostonárodního hnutí, s. 141). A tak v různých částech jedné země platily zcela protichůdné zásady. I to zpochybňovalo názory Marie Terezie na církvní otázky v očích jejích osvícených spolupracovníků a u potlačovaných evangelíků vyvolávalo naději, že by se mohl zlepšit i jejich osud.

V r. 1775 ožila také emigrace do Pruska. Tentokrát nebyla vyvolána pohnutkami náboženskými, ale sociálně – politickými. Po porážce selského povstání prchali i poddaní římského smýšlení z obav před tresty za účast na něm a před dalším nevolnictvím. I je Bedřich II. přijal, přidělil jim půdu a samozřejmě ponechal svobodu jejich vyznání.

Na konci vlády Marie Terezie ožívalo v Čechách kacířství i na některých místech, kde zdánlivě vymizelo. V Praze i nejbližším okolí se opět vyskytli evangelíci, i když řídce. V sedmdesátých letech žil na Uhelném trhu řemenář Josef Volf, jehož rodiče byli tajní evangelíci. Za sedmileté války přišel jako dělostřelec do Saska, kde se vrátil k evangelické víře. Pak se usadil v Praze a každým rokem chodil do Saska k Večeři Páně pod obojí a přinášel si odtamtud knihy. Několikrát byl pro to vyšetřován, ale nebylo mu nic dokázáno. Po vydání tolerančního patentu se pokoušel obchodovat s evangelickými knihami, ale nedostal k tomu povolení. Mlynář Tomáš Zych na Novém Městě se cítil potomkem českých bratří a měl zálibu ve starých knihách Jana Amose Komenského a jiných evangelických spisovatelů, z nichž si činil výpisky. Už jako stařec z nich sestavoval nové spisy: Modlitby kající (1777), Světlo v temnotě (1778), Škola křesťanského života (1779) a jiné, skládal také duchovní písně. Evangelíkem v Praze byl i Josef Virch, stavitel a majitel hostince U černé růže na Novém Městě. Podobných případů se objevilo více, ale byly to jen manželské dvojice nebo jednotlivci, kteří už o sobě navzájem nevěděli a nebyli ve styku. Takoví jednotlivci či skupinky se nacházeli i v sousedství Prahy, na místech, kde se mohli dobře skrývat – po vinicích, mlýnech, rozptýlení mezi římskými katolíky, aniž se mezi sebou znali. V letech 1779 – 1781 došlo v Praze k poslednímu velkému vyšetřování v záležitosti zakázaných knih. V lednu 1781 bylo uvězněno několik lidí, kteří se prohlašovali za husity. O očištění, obrazech, uctívání svatých, postech, papeži, mniších smýšleli stejně jako evangelíci a měli mnoho evangelických knih ze Žitavy, které jim byly zabaveny. Ale v jiných oblastech bujelo kacířství dále. Z r. 1776 jsou zprávy o tajných shromážděních opět v jihovýchodních Čechách - na Jindřichohradecku (Hrejsa, F.: Dějiny české evangelické církve, s. 35 n).

Neúspěšnost a neudržitelnost pozdní rekatolizace za Marie Terezie prokázaly v závěru její vlády bouřlivé události na Moravě. I zde zůstalo několik oblastí s větším počtem evangelíků, zejména na Valašsku (Vsetínsku), jehož obyvatelé – Valaši – ve třicetileté válce houževnatě vzdorovali násilné rekatolizaci a činně podporovali švédské spojence v boji proti habsburským vojskům. Na sklonku panování Marie Terezie mezi nimi měli působit misionáři P. Petr Sasina (Sašina), P. Jiří Kořistka a P. Petr Jiříček. Aby odhalili tajné evangelíky, použili misionáři v dubnu 1777 úskok. Začali poddaným lhát, že Marie Terezie poskytne evangelíkům náboženskou svobodu a každý se může přihlásit ke své víře. Aby to potvrdili, ukazovali v kostele i falešnou listinu s údajnou pečeti panovnice.

Podvod měl nečekaný následek. V téměř sedmdesáti obcích východní Moravy se velké množství lidí hlásilo k evangelickému náboženství. Někde byly evangelické celé dědiny do posledního obyvatele. Mezi nimi bylo i hojně rychtářů a učitelů. Bylo zřejmé, že hnutí není možno zlomit násilím.

Podvodní misionáři byli nahrazeni jinými a na východní Moravě začala působit zvláštní dvorská komise, jež měla záležitost pokud možno smírně urovnat. Její duší se stal mikulovský probošt Jan Leopold Hay, který byl ochoten – na rozdíl od obvyklé praxe římské církve – jednat s kacíři skutečně mírně. Předáky hnutí nebo osamocené jedince se nerozpakoval vsadit do vězení, s množstvím zatvrzelých pak jednal po dobrém. Vyslechl jejich názory a stížnosti a dovolil, aby se v římských kostelích zpívaly některé evangelické písně. Zakázal, aby lidu byly zabavovány evangelické knihy, současně však přesvědčoval věřící, že římská církev zůstane jedinou povinnou a evangelické náboženství nebude nikdy povoleno.

Snahou panovnice, úřadů i komise bylo působit na evangelíky prostředky, které se nikdy neosvědčily – laskavým přístupem, trpělivým vysvětlováním římské věrouky, rozdáváním pravověrných knih. To evangelíci ani nyní nebrali vážně a jejich jádro bouřlivě žádalo jedině: svobodu pro své náboženství. A světská i církevní moc se tedy snažily zasáhnout způsoby osvědčenějšími – vysláním vojska, zatýkáním evangelických vůdců, přesídlováním některých do Sedmíhradska, zabavováním kacířských knih. To však při všeobecném rozmachu hnutí, jež na Valašsku zasáhlo téměř všechno obyvatelstvo, a při blízkosti evangelického Slezska a Uher také nepřinášelo výsledky. Evangelíci vystupovali pokojně, ale násilí se bránili násilím. Když měli být v noci ze soboty na neděli 9. června 1777 v Růždce u Vsetína zatčeni vůdci tamních evangelíků, seběhl se na znamení zvonem lid ozbrojený cepy, vidlemi a klacky, aby je bránil. Došlo ke srážce s vojskem, v jehož palbě zahynuli Štěpán Kapitán, Václav Žamboch, Jura Čanský a Kateřina Hořanská, jež byla v pozeňnaném stavu. Počet těch, kdo se veřejně přiznali ke svému přesvědčení, rostl – z původně asi 10 000 – 15 000 stoupl až na téměř 50 000 (O hnutí evangelíků v r. 1777 na Moravě: Bednář, F.: Zápas moravských evangelíků za svobodu. 1931; Medek, Z. J.: Na slunce a do mrazu. Praha 1982, s. 67n).

Uklidnit Valašsko se do smrti Marie Terezie už nepodařilo. A následovaly některé další kraje Moravy. V červenci 1779 došlo v Nosislavi jižně od Brna ke střetu věřících s misionářem P. Janem Jestřabským pro jeho ostře útočné kázání proti kacířům. V červnu 1781 došlo k podobné srážce v Olešnici u Kunštátu, kde evangelické hnutí přesahovalo i na českou stranu Českomoravské vrchoviny. Popudem ke srážce se tu stalo nošení cechovních korouhví při římském svátku Božího těla.

Na Moravě se začal v církevním životě projevovat zmatek, proti němuž byla vláda bezmocná. Snahy jednat s evangelíky po dobrém byly stejně k ničemu jako přísná opatření a tresty. Povzbuzením pro evangelíky se stala i nová prusko – habsburská válka a pruský vpád do severovýchodních Čech v létě a na podzim 1778, s nimiž opět oživaly naděje v Bedřicha II.

Podobně působila i mírová jednání v Těšíně, o nichž se lid domníval, že se týkají náboženské svobody.

Na jaře 1780 působil na Valašsku evangelický kazatel z Uher. Na jeho kázání a vysluhování večere Páně pod obojí se scházela tisícíhlavá shromáždění. Marné byly snahy úřadů o jeho dopadení. 12. května 1780 se na shromáždění v Senince rychtář s dráby pokoušel kazatele zatknout. Lid se vrhl na dráby, zbil je i s rychtářem, sebral jim pušky a odvedl kazatele do lesa. Druhý den ráno táhli evangelíci v počtu 4 000 lidí krajem a zpívali nábožné písně. Po dvou dnech se případ opakoval a drábi dostali výprask ve Lhotce u Vsetína, kde kazatel podával v lese večeri Páně. Později se nerušeně vrátil do Uher. Úřady, oklamány falešnými zprávami, že přišel z Těšína, ho marně hledaly na slezských hranicích.

Mezi Marií Terezií a Josefem II došlo k ostrým sporům o další postup vůči evangelíkům. Marie Terezie na jeho názor, že panovník nemůže své poddané proti jejich vůli duchovně zachraňovati, protože to je záležitostí pouze Ducha svatého, odpověděla, že na Josefovi se po náboženské stránce už nedá nic pokazit; Nepřestane se modlit, aby ho Bůh uchránil neštěstí tolerance, nejhoršího neštěstí, které by mohlo mocnářství stihnout. Ve víře, že si uchová dělníky, Josef zničí stát a bude vinen zkázou duší. Znovu se pokoušela proti evangelíkům zasáhnout tvrději. Josef ostře protestoval s pohrůžkou, že se vzdá spoluvladařství: »Může si někdo představit něco nechutnějšího než tyto rozkazy...? Jak, maje v úmyslu lidi obrátiti, někdo bere je na vojnu, posílá je do dolů a nutí k vykonávání těžkých prací veřejných?« Kdyby se takové věci měly dít za jeho spoluvladařství, zřekl by se ho, aby dal najevo, že není na ničem spoluúčasten.

Podobný názor byl mezi rádci Marie Terezie častější. Panovnice se však nenechala přesvědčit a vydávala o náboženských otázkách zcela protichůdná nařízení. Patent ze 14. listopadu 1777 přiznával tichou toleranci evangelíkům, kteří nevystupovali se svými projevy veřejně. Jejich domácí pobožnosti se měly trpět a nesměli být nuceni k náboženským úkonům římské církve a k účasti na jejich bohoslužbách. Zpovědní cedulky se neměly nadále vybírat. Ale další patent z 28. srpna 1778 obnovoval tresty za čtení evangelických knih a účast na tajných shromážděních. Evangelíci měli být omezeni i v občanském životě, když nikdo nemohl bez vysvědčení od římského faráře koupit dům či živnost a nesměl být nikým přijat do služby. Faráři také směli oddávat jen snoubence římského náboženství. Spolupracovníci Marie Terezie však trvali na náboženské toleranci a předložili vlastní návrh příslušného patentu, avšak Marie Terezie ho pod vlivem vídeňského arcibiskupa kardinála Krištofa Antonína Migazziho odmítla podepsat.

Ale to již bylo zřejmé, že protireformační násilí Marii Terezii dlouho nepřetrže. Rovněž na Moravě se evangelíci začali obracet se žádostmi o náboženskou svobodu k panovníkovi, nikoli však k Marii Terezii, ale k Josefu II. Po několika neúspěšných pokusech se k němu podařilo proniknout Mikuláši Vrlovi ze Zlína, který mu ve vojenském ležení u Brna odevzdal žádost, podepsanou rychtáři dvanácti valašských vesnic a opatřenou jejich pečeti. Následovaly další žádosti, i z jiných částí Moravy. Evangelíci přicházeli k Josefu II. i do Vídně, nebo ho zastavovali při jeho cestách Moravou.

Josef měl zprvu na mysli jen tichou toleranci, ale pod vlivem událostí názor změnil. V červnu 1781, již po smrti Marie Terezie, bylo pro rouhání a šíření zakázaných knih souzeno šest evangelíků v Olešnici, kde u Karla Fialy měli i sklad biblí. Jenom čtyři měli být potrestáni s tím, že nejsou sice římských názorů, ale protože náboženství je věc svědomí, a ne násilí, mají být ponecháni péči duchovenstva a milosrdenství božímu. Josef II. na zprávu o jejich případu odpověděl, že o obviněných nemá být zatím rozhodnuto, zjištěné bible nemají být lidem brány a nemají se konat domovní prohlídky.

To byl naprostý krach veškeré předchozí teorie i praxe násilné rekatolizace. Kdo však na ní chtěl stále trvat a hájit staré praktiky jezuitského teroru, byly oficiální církevní orgány – například arcibiskupství v Olomouci v čele s arcibiskupem kardinálem Antonínem Theodorem Colloredem. Ten po událostech na Valašsku v dopise moravskému místodržitelství prohlásil, že nesouhlasí s mírným postupem vůči evangelíkům, jaký žádá vláda, taková mírnost přináší špatné ovoce. Toto stanovisko opakovalo arcibiskupství znovu v květnu 1781, po prvních církevně – politických opatřeních Josefa II., který po smrti své matky nastoupil na český trůn. Ale Josef II. se už nemínil podobnými radami řídit a ze své pravomoci panovníka rozhodoval o náboženských a církevních otázkách bez ohledu na názory církevních stoupenců temna.

Jako poslední se k němu obrátili evangelíci z Olešnice. Josef II. podvkrát přijal jejich posla Jiřího Jakubce. Při druhé návštěvě před Vánoci 1781 se ho podrobně vyptal na jeho věroučné názory, jež označil jako kalvínské, a na místa kolem Olešnice, v nichž žili evangelíci. Rozmluvu skončil s tím, že Jakubec může jít domů a slíbit přátelům, že v Olešnici budou mít svůj kostel. Ale to již bylo o toleranci a skoncování s temnem rozhodnuto.

Marie Terezie zemřela 8. prosince 1780. Poddaným bylo nařízeno, aby se v římských kostelích zúčastnili zádušních mší na její památku. Evangelíci toto nařízení nesplnili.

Velká naděje, kterou vkládali do jejího nástupce, se splnila jen částečně. Ale i tak Josef II., který se stal hlavou habsburského soustátí a současně i českým králem a moravským markrabětem, byl mezi habsburskými panovníky mimořádně kladnou osobností. V poměrně krátké době své vlády uskutečnil převratné a mnohotvárné dílo, jímž nejen dohnal mnohé, co bylo zameškáno, ale v lecčems i předbíhal svou dobu i úroveň omezeného habsburského myšlení. Jeho nástupci – na škodu poddaným i zemím, jimž vládli – se v mnohém vrátili zpět. Bohužel tuberkulóza, kterou trpěl a která byla v jeho době nevyléčitelná, vyměřila jeho život jen krátkou dobu, za kterou nestačil napravit vše, co jeho předchůdci (zvláště v českých zemích) pokazili nebo zanedbali. Předtucha smrti ho nutila k velkému spěchu při jeho reformní práci a někdy vedla k rozhodnutím a opatřením ne zcela vhodným a domyšleným. To nemění nic na velikosti jeho osobnosti i jeho díla.

Smrtí své matky, kterou miloval, byl Josef II. zrcen a zarmoucen. Nicméně mohl konečně přikročit k provedení nejzávažnějších oprav a opatření, ke kterým Marie Terezie nebyla ochotna. V hospodářské a sociální oblasti to bylo především zrušení nevolnictví. Josef II. tak učinil patentem z 1. listopadu 1781. Patent zbavoval poddané osobní závislosti na vrchnostech a uvolňoval pracovní síly pro potřeby průmyslové výroby. Poddaní přestali být nevolníky a zůstali k vrchnostem vázáni jen prostřednictvím půdy, kterou na svých statcích a pozemcích obhospodařovali. Jinak mohli o svých osobních záležitostech – volbě zaměstnání, sňatcích, studiích a řemeslech svých dětí a dalších – rozhodovat svobodně sami, bez souhlasu vrchnosti. Pokud půdu opustili, ztrácela nad nimi vrchnost pravomoc. Velký důraz kladl Josef II. na humánní vztahy mezi lidmi a zmírnění projevů nerovnosti mezi nimi. Provedl řadu sociálních opatření. Podporoval ve větší míře zakládání nemocnic, ústavů pro duševně choré, chudobinců. Zakázal, aby vrchnosti a jejich úředníci vyžadovali od poddaných líbání rukou. Stejně tak zakázal, aby lidé klekali před císařem a císařovnou; tato pocta náleží jenom Bohu. V trestním i občanském právu omezil rozdíly mezi příslušníky různých stavů a přiblížil se rovnosti občanů před zákonem. Zrušil trest smrti a zrovnoprávnil nemanželské děti s manželskými. Zakázal, aby vrchnosti trestaly poddané tělesně (bitím). Zlepšil soudnictví a nařídil, aby odsouzení šlechtici zametali vídeňské ulice stejně jako ostatní trestanci. Na námitky proti tomu odpověděl, že když jsou aristokrati lumpové jako jiní, budou také trestáni jako jiní. Z hospodářských i humánních důvodů zlepšil i postavení židovského obyvatelstva a hospodářsky i občansky je zrovnoprávnil s křesťany. Zrušil jeho uzavření do ghett a ponižující označení na

oděvu, dovolil nerušený výkon jeho náboženství... mnohá opatření Josefovy vlády posílila užívání českého jazyka a jeho další rozvoj. Poddaní, zbaveni nevolnické závislosti na vrchnostech, odcházeli za zaměstnáním do měst a posilovali jejich český ráz. Vycházely české učebnice a přibývalo českých knih v počtech, jaké dříve neměly obdoby... K zásadním opatřením přikročil Josef II. i v duchovní, kulturní a církevní oblasti. Téměř úplně zrušil cenzuru. Podle jeho zásady každý, i panovník, mohl být veřejně kritizován, pokud se dopouštěl chyb. Nyní mohly vycházet četné hodnotné vědecké, filosofické, náboženské a jiné práce, jejichž vydání dříve cenzura nepřipustila, ale i nová díla, na jejichž vydání by si dříve nikdo neodvážil ani pomyslet... Velmi rozhodně zasáhl do života a upořádání církve. Jeho opatření na tomto úseku měla v jistém smyslu "protestantskou" povahu, určité rysy »reformace shora«. To vyjádřili jeho někteří kritici slovní hříčkou Johann Hus I. – Joseph Hus II. Josef ovšem zůstával na půdě římské církve a její věrouky, byl však ovlivněn jansenismem.

...Dbal o lepší vzdělání kněží. K jejich výuce zřídil státní generální semináře, které velmi příznivě ovlivnily národní obrození. Jejich studující si měli dokonale osvojit jazyk lidu, mezi kterým měli působit, to je v českých zemích i češtinu, jež se ve své spisovnější podobě šířila mezi významnou částí inteligence. Z Josefova příkazu se církevní dějiny a některé jiné předměty vyučovaly v generálních seminářích podle knih protestantských církevních historiků a teologů. Po Josefově smrti byly generální semináře bohužel opět nahrazeny církevními učiteli. Přesto z nich vyšla téměř jedna generace josefínsky osvícených kněží, kteří pak velmi blahodárně působili mezi lidem a významně se podíleli na národním obrození. Josef II. ostře zasahoval i proti přebujelé »barokní« parádě římských chrámů a obřadů a pokud mohl, omezil a zjednodušil je. Josefínské chrámy v klasicistickém slohu (jaké se zachovaly např. v někdejších pevnostech Terezíně a Josefově) připomínaly svou prostotou protestantské kostely s jednoduchým křížem nad oltářem, bez obrazů, soch a čehokoli, co by odvádělo pozornost věřících od hlavního smyslu bohoslužby – soustředění myslí na pravou zbožnost. Josef II. jako císař Svaté říše římské uvažoval i o tom, že zruší papežský stát (jehož špatné a nedbalé hospodářství poznal při své návštěvě Říma) a sám se prohlásí římským králem.

Josefovy církevní reformy se potkaly se zásadním nesouhlasem vedení církve. Již na jaře 1782 přijel do Vídně sám papež Pius VI., aby je Josefu II. rozmluvil. Josef přijal jeho některé námitky, pokud se týkaly závaznosti nebo významu některých věroučných článků. V některých otázkách zmírnil svůj postoj, v zásadních věcech však neustoupil, i když papeže nepřesvědčil o správnosti svých stanovisek.

Nejvíce pálila římskou církev tolerance, kterou Josef II. po svém nástupu na trůn uplatňoval a v níž nechtěl nikterak ustoupit. Již 31. prosince 1780 zrušil náboženské komise, určené ke stíhání kacířů. Zrušení nenáviděných misíí 30. března 1781 vyvolalo nadšení nejen u evangelíků, ale i mezi osvícenskými vzdělanci. »Sláva panovníkovi, který odstraňuje a hubí sběř, lidskému rozumu tak nebezpečnou,« pochválil Josefa II. za tento čin ve svých zápiscích František Martin Pelcl. Další dekret zakazoval nucené přesídlování evangelíků do Sedmihradska; ti, kteří tam byli odsunuti již dříve, se mohli vrátit. Zrušen byl i patent z 27. srpna 1778, který omezoval evangelíky v hospodářském a občanském životě a stíhal i soukromé projevy jejich náboženství. Zvláště významný byl patent z 12. května 1781, který skoncoval s jedním z nejbarbarštějších projevů a prostředků temna, když zakázal další vyhledávání a zabavování evangelických knih a jejich výměnu za římské. Nařízení z 19. dubna a 9. listopadu 1781 zrušila platnost Koniášova Klíče kacířských bludů a arcibiskupského Indexu. Jejich výtisky, jež dosud byly na každé faře, musely být odevzdány úřadům. Oběžníkem z 30. června 1781 pak Josef II. zrušil platnost všech předchozích patentů proti evangelíkům a nařídil, že nadále nesmí být žádný rozdíl mezi římskými katolíky a evangelíky, kteří pouze nemohou veřejně vykonávat obřady svého náboženství. 10. srpna 1781 Josef II. nařídil, že bible ani jiné knihy dosud pova-

žované za závadné nesmějí být nikomu zabavovány. Tato a podobná opatření měla značný ohlas mezi evangelíky a vyvolávala v nich naději v dosažení úplné náboženské svobody." (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, str. 169 – 182**).

13. října 1781 vydal svobodomyšlný císař Josef II. **Toleranční patent**, kterým byla zaručena práva všech věřících bez rozdílu a kterým byl zakázán jakýkoliv útlak a znásilňování svědomí. Díky císaři a na základě patentu se například znovu začala pěstovat láska k mateřskému českému jazyku, zvláště u dětí a bylo povoláno mnoho jazykovědců, aby obnovili jezuity zdevastovanou českou řeč do libozvučné krásy. Základem českého jazyka byla opět **Bible Kralická**, z níž se vycházelo i při vytváření tehdejšího slovníku spisovné a libozvučné češtiny. Při duchovní výchově se dbalo na učení **Bible** na prvním místě a teprve u dospěléjší mládeže se přistupovalo k vyučování filozofických spisů.

„13. října 1781 konečně vydal Josef II. toleranční patent, který rušil závaznost římskokatolické církve a skoncoval s pochybnou habsburskou zásadou, že vyznávání jiného náboženství je zločinem proti státu. Přesto splnil příznivá očekávání jen částečně. Evangelíkům poskytoval jen něco mezi tichou tolerancí a plnou náboženskou svobodou. Patent se s menšími úpravami vztahoval i na další habsburské državy, nejen na Čechy a Moravu, ale i na rakouské země. Ve Slezsku rozšiřoval možnosti tamních evangelíků (umožňoval i stavbu dalších chrámů), v Uhrách byla již dříve větší náboženská svoboda, než jakou patent přinášel.

V úvodu patentu Josef II. prohlašoval, že je přesvědčen o škodlivosti všeho nátlaku na svědomí a o velkém užitku pravé křesťanské tolerance pro náboženství a stát. Proto povoloval soukromé vykonávání augsburského (luterského) a helvetského (reformovaného, kalvínského) náboženství a také nesjednocené řecké (pravoslavné) církve. Názvu »evangelický« neužíval. Právo veřejného vykonávání náboženství přiznával jen římské církvi, která zůstávala jedinou státní, »panující« církví. Patent dále podrobně určoval způsob ustavení a působení evangelických sborů (pro evangelíky velmi nevýhodný), vztahy římských a evangelických občanů a zásady účasti evangelíků v hospodářském, politickém a kulturním životě a ve vojsku. Rušil všechna předchozí omezení, včetně povinných přísah rychtářů a úředníků na římské náboženství.

Patent evangelíky zrovnoprávňoval v hospodářském a politickém životě. To bylo i v zájmu státu, který potřeboval schopné řemeslníky, podnikatele, úředníky, rychtáře, konšely z řad evangelíků, jimž dosud náboženské pronásledování a omezování i přísaha věrnosti římské církvi cestu na tato místa uzavíraly. V církevním životě však evangelíci plnou svobodu a rovnoprávnost s římskou církví nezískali. Patent stanovil, že sto evangelických rodin (podle pozdější úpravy pět set osob) mohlo zřídit vlastní modlitebnu a školu, jejichž provoz musely hradit ze svého. Současně museli evangelíci nadále odevzdávat všechny dosavadní poplatky a dávky (případně konat robotu) římské církvi a jejím kněžím. (Z četné literatury o tolerančním patentu a jeho provádění např.: Bednář, F.: Toleranční patent. 1931; Lukášek, J.: K dějinám doby toleranční. 1939; Medek, Z. J.: Na slunce a do mrazu. 1982; Evangelíci v rané toleranční době v Čechách a na Moravě 1 – 8. 1995; Melmuková, E.: Patent zvaný toleranční. 1999).

Josef II. přiznával evangelíkům toleranci, ale přál si, aby co nejvíce poddaných zůstalo římskými katolíky. Patent byl sice ve větším počtu výtisků rozeslán na vrchnostenské kanceláře, neměl však být veřejně vyhlášen. Jen tam, kde se poddaní obraceli k úřadům s žádostí o svobodu pro evangelické náboženství (na jižní Moravě), jim mělo být v rámci jeho ustanovení vyhověno. Ale zpráva o patentu pronikala i do dalších míst, až daleko do Čech. Rychlost a rozsah, v jakých se to dělo, svědčí o tom, jak dobře organizovaná byla skrytá církev českých evangelíků. Ti nyní vycházeli z podzemí a hlásili se veřejně ku svému přesvědčení. V některých

oblastech – na Litomyšlsku, Jilemnicku – byl ohlas tolerančního patentu bouřlivý. Na vrchnostenské kanceláře přicházeli evangelíci společně ve velkých houfech, v čele se svými vůdci nebo i rychtáři, kteří někdy veřejně vyzývali poddané k přestupu na evangelickou víru. Docházelo k střetnutím a nesrovnalostem z různého výkladu obecných ustanovení patentu. Začali se ozývat i evangelíci v některých krajích a místech, kde už se delší dobu nijak neprojevovali. (**J. Fiala: Temno, ..., str. 182 – 184**).

Toleranční patent měl však i své stinné stránky, které byly v dalších letech stále více posilovány doplňky a dodatky a vydáváním nových patentů, neboť císař Josef II. celkově svoji toleranci zamýšlel jako pokračující katolizaci, ale výhradně mírnou formou.

„Záhy proto začaly vycházet k patentu další výnosy, které podrobně upravovaly jeho provádění a ztěžovaly přihlašování k evangelickým církvím. Po prvních hromadných přihláškách k evangelickým církvím vyšel 25. ledna 1782 patent, podle něhož všichni, kteří již přestoupili, i další, kteří by chtěli přestoupit, museli jednotlivě projít pohovorem před zvláštní komisí složenou ze zástupce vrchnosti a římského kněze. Jim musel každý uvést, k jaké víře se hlásí, co o té víře ví, proč odstupuje od římské církve a zda na svém rozhodnutí trvá. Teprve ten, kdo - přes častý nátlak a přemlouvání - setrval na svém přesvědčení, dostal souhlas k přestupu. Přísně bylo zakázáno jakékoli působení evangelíků mezi ostatními obyvateli, jejich seznamování s evangelickými názory a vybízení k přestupu. Rozvoj evangelických církví tak byl zpomalen a přibrzděn.

V roce 1783 měly být další přestupy uzavřeny. Kdo to do té doby nestihl, už se nesměl stát evangelíkem. To vyvolalo značné pobouření. Zůstávalo dost takových, kteří se s římskou církví zásadně rozešli, a vytvářeli by tak novou vrstvu »tajných« evangelíků, kteří by v rozporu se zákonem vyznávali a vykonávali evangelické náboženství, vedle dalších, kteří by tak činili v souladu se zákonem v úředně povolených evangelických sborech. A stále se objevovali nově se hlásící evangelíci v krajích a místech, kam zprávy o tolerančním patentu dorazily se značným zpožděním.

Tento rozpor byl odstraněn dalším dvorským dekretem, podle něhož byl přestup k evangelickým církvím i nadále povolen tomu, kdo se nejprve zúčastnil náboženského cvičení u římského kněze v trvání šesti týdnů. Rozdělení návštěv u kněze mohlo protáhnout cvičení i na několik let, začasťe při velmi nevraživém jednání kněží. Například v r. 1823 přišly na římskou faru v Krouně Anna Wolfová a Terezie Pešková z České Rybné s tím, že se chtějí stát evangeličkami. Farář P. Václav Dvořák je přijal velmi nevlídně a vynadal jim sprostě, že jsou »Luder und Sauen« – »mrchy a svině« (Andrle, K.: Z roboty ducha k svobodě. 1931. s. 69). Kdo i po podobném »školení« setrval na svém rozhodnutí, mohl se stát evangelíkem.

Římští věřící byli přísně chráněni před evangelickými vlivy, naopak evangelíci mohli být vystaveni vlivu římské církve. Římští katolíci nesměli navštěvovat evangelické modlitebny, evangeličtí kazatelé na ně nesměli působit – výzvami k přestupu či jinak – římské kněží na evangelíky ano. Evangeličtí kazatelé se nesměli nazývat faráři a byli podřízeni kontrole římských farářů, kteří také jediní vedli úřední matriky, v nichž byly zápisy i o narození, svatbách a úmrtích evangelických věřících. Evangelický kazatel mohl pokřtít evangelické dítě, oddat snoubence, pochovat zemřelého teprve tehdy, když dostal potvrzení, že za provedený úkon byl zaplacen příslušný poplatek (štola) římskému faráři. Evangelickým kazatelům nebyli věřící povinni v takovém případě platit nic. Museli jim však ze svých prostředků hradit plat, který měl činit 300 zlatých ročně. Často bylo pro celý sbor obtížné tento obnos shromáždit. Stejný plat měl římskokatolický kaplan, který nemusel živit rodinu. Farář dostával 500 zlatých, nikoli ale ze sbírek farníků, nýbrž od patronátního pána, majitele panství, na němž byla příslušná farnost.

Státi se a býti evangelíkem tedy nebylo ani po r. 1781 snadné a laciné. Složitá byla i okolnost, že toleranční patent povoloval z evangelických vyznání pouze augsburské a helvetské, jež vlastně nebyla před Bílou horou v Čechách a na Moravě příliš rozšířena a neuchovala se v historickém povědomí českých evangelíků. Později dodatek k patentu uznal i husity, za něž se někteří evangelíci prohlašovali, ale jen v rámci augsburského vyznání (luteránů). Žádná husitská náboženská obec či sbor se však neustavily. Rozhodnout se pro určité vyznání, spíš předepsané než povolené, bylo pro mnohé věřící obtížné. Na druhé straně však omezení tolerance jen pro dvě církve bránilo věroučnému i organizačnímu roztržení českých evangelíků na množství směrů a vyznání, jež by těžko hledaly cestu k jednotě a spolupráci a spíše by se ztrácely a zanikaly v obklopení římským prostředím.

Náboženská tolerance, tak jak byla podle patentu uskutečněna, neměla vytvořit podmínky pro rozvoj evangelických církví a jejich náboženství, nýbrž naopak – měla dokončit dílo rekatolizace, nyní skutečně bez násilí a nucení, ale s cílem přivést časem všechno obyvatelstvo českých a rakouských zemí zpět do lůna římské církve. Proto patent dával toleranci jen těm, kdo se v době jeho vydání považovali za evangelíky. Další přestupy v budoucnu už byly velmi ztíženy. V nábožensky smíšených manželstvích dovoloval patent evangelický křest pouze u synů evangelických otců. Dcery katolických matek a veškeré děti katolických otců musely být pokřtěny a vychovávány v římské církvi. Veškerý náboženský a církevní život evangelíků patent uzavíral do jejich modliteben, odkud mohl vyjít ven leda při návštěvách kazatelů u nemocných nebo při pohřbech. Evangelické modlitebny nesměly připomínat římské kostely. Nesměly mít věže a zvony a vchody do nich nesměly vést z ulice.

Josef II. dále zakázal styky a spolupráci českých evangelíků s exilem v Prusku a Sasku. To bylo vzhledem k zahraničně-politickým zájmům habsburské monarchie celkem pochopitelné...

Při všech nedostatcích, omezenosti a obtížích, které toleranční patent měl a přinášel, přijali ho zbylí evangelíci v Čechách a na Moravě s nadšením a vděčností k Josefu II. Po více než sto padesáti letech zmizel rekatolizační teror s neustálým nucením k nemilovanému náboženství a jeho obřadům, s přetvářkou, zapíráním vlastního přesvědčení, sledováním a obtěžováním od farářů a misionářů, především jezuitských, domovními prohlídkami s hrozbou odcizení ukrývaných knih, na nichž evangelíci lpěli a jejichž četba posilovala celé generace »ukrytého semene«. Osvození evangelíci, byť zatlačeni se svou vírou a shromážděními do modliteben, přísně oddělených od okolního světa, si museli připadat jako znovuzrození. Z tolerančního patentu se radovali i čeští exulanti v cizině, kteří si daleko od vlasti udrželi po několik pokolení nejen vědomí původu z Čech, ale i znalost míst (Litomyšlsko, Hradecko), odkud jejich předkové uprchli. K návratu do vlasti se však odhodlali jen nemnozí, a to ti, kteří odešli teprve nedlouho před rokem 1781, a nebyli ještě vrostlí do nového prostředí. Někteří navrátilci (ne však všichni) dostali zpět statky, které jim byly pro útěk ze země zabaveny. Velkou radost také vyvolalo navrácení pokračených knih, pokud ještě byli jejich majitelé známi." **(J. Fiala: Temno,..., str. 184 – 186).**

I přes mnoho stinných stránek, které toleranční patent při realizaci obsahoval, si český a moravský národ oddechl a pomalu se vzpamatovával z tvrdé, drastické jezuitské poroby a ponížení. Musel znovu nacházet svou řeč, svou historii, svou pravou identitu, své skutečné, národní velikány a hrdiny. Musel se vymanit z vlivu pověrečnosti (v níž ovšem ulpívá v mnohém až podnes) a obnovit skutečnou svobodu projevu a vyznání. A právě toto všechno chránilo Čechy a Moravu od nového proniknutí jezuitů do společnosti.

„»17. října bylo oznámeno, že od toho dne má být v Čechách náboženská svoboda, že luteráni i kalvinisté se mohou v Čechách usazovati zrovna tak jako katolíci, že mohou míti statky a domy, zastávat úřady a mít kněze. Avšak modlitebny jejich, že mají vypadat jako jiné domy a

být bez věže a bez zvonů. Gubernium se však u dvora dotázalo, mají-li v Čechách požívatí náboženské svobody též tak řečení husité. Přišla odpověď, aby každý byl ponechán při náboženství, jakého jest, jen když se chová klidně, a lidé nepokojní, ať katolíci či nekatolíci, že mají být trestáni.« Z deníkových záznamů F.M. Pelcla k roku 1781." (**J. Mikulec: Pobělohorská rekatolizace..., str. 55 – 56**).

Již koncem roku 1781 a pak v roce 1782 také vznikaly na mnoha místech Čech a Moravy nové nebo „staronové“ evangelické sbory. Například na Moravě to bylo hlavně na Valašsku (Vsetín) a na Javorníku, v Brně a v okolí a v Novém Městě na Moravě. V Čechách například v Krouně na Rychmbursku, v Krucemburku, na Podřipsku, v Polabí, na Mělnicku a dál na jihovýchod přes Českomoravskou vrchovinu směrem na Moravu a v Humpolci. Dále vznikl evangelický sbor v Soběhrdech na Benešovsku, v podkrkonošských Křížlicích a v Libštátě, v Rudníku (dříve Heřmanovy Sejfy), v podhůří Orlických hor v Klášteře nad Dědinou a v Čermné s pobočným německým sborem v Čenkovicích a v Praze a okolí (**J. Fiala: Temno..., str. 187 – 188**).

Císařské „komise měly pokyn, aby podporovaly luterský směr, o němž světští i církevní představitelé předpokládali, že jeho příslušníky se v budoucnu spíše podaří získat pro římskou církev. Tento předpoklad se však nesplnil. Většina evangelíků nakonec dala přednost reformovanému směru, který byl přece jen duchovním tradicím české reformace a názorům tajných evangelíků bližší. I některé zprvu luterské sbory se záhy po svém ustavení přeměnily v helvetské." (**J. Fiala: Temno..., str. 190**).

„Ale předpoklad, že tolerancí a mírným působením se podaří evangelíky jako celek převést zpět k římské církvi, se nesplnil. Sbory žily vnitřním náboženským životem. Jejich příslušníci se odlišovali od okolí větší spořádaností, pracovitostí, družností, vzdělaností, překonáním přežitků pohanství a pověrečnosti, jaké bujely v římském prostředí. V jejich řadách vynikli úspěšní hospodáři – rolníci s velkým smyslem pro technický pokrok, podnikavost, hospodárnost. Mnohé jejich rody, před tolerancí žijící v opovržení a zatlačené do ústraní, se nyní domohly vedoucího postavení na vesnici. Takový byl i případ krejčího a učitele a pak zámožného hospodáře Jiřího Palackého, otce největšího českého historika Františka Palackého.

Duchovní oporou zůstávaly evangelíkům jejich knihy, jež už nemuseli skrývat a potajmu pašovat z ciziny. Josef II. měl na rozdíl od P. Aloise Kánského jinou představu o tom, co jsou a nejsou »hloupé knížky a spisky«. Tak mohly v Praze i jiných místech českých zemí svobodně vycházet a šířit se Komenského Labyrint světa a ráj srdce (1785), Praxis pietatis (1785, 1786), Třanovského Cithera sanctorum, spisy Václava Kleycha (Písně aneb zpěvové duchovní – 1783, Korunka aneb vínek panenský – 1784, Evangelický kancionál – 1784, 1819, 1820) a jiné. Velký význam měly evangelické školy, které podléhaly kontrole evangelických církví a těšily se značné volnosti ve vyučování. Jejich vzdělání učitelé znali české dějiny a písemnictví. Mohli je svobodně vyučovat v reformačně – národním duchu a šířit tak jejich znalost aspoň v části české společnosti." (**J. Fiala: Temno..., str.197 – 198**).

13.65 Nová intervence jezuitů

Ovšem jezuité se nevzdali. Rozhodli se vyčkávat a naučení měnit se jako chameleon, se nyní přeměnili do mírumilovných řádových mnichů s „hlubokým“ filozofickým pohledem do budoucnosti. Jezuité zůstávali po svém zrušení v zemi dál.

Tomu napomáhalo bezesporu to, že „značná část obyvatelstva zůstala v zajetí »barokní« zbožnosti, která působila i v úřadech zajišťujících provedení tolerance. Vrchnostenští úředníci

často činili evangelíkům potíže. Hrubě s nimi jednali, pro přestup k vyznání, k němuž se hlásili, jim kladli překážky, jež překračovaly ustanovení patentu... Výrazně se projevovala nevraživost a nenávisť vůči evangelíkům mezi značnou částí římsky věřících poddaných. Protireformační výchova přinášela ovoce. Římští katolíci se mnohdy snažili rušit náboženské projevy evangelíků při jejich shromážděních a zvláště při pohřbech, kdy pobuřovalo, že evangelíci v průvodech veřejně zpívali své písně a že evangelík má být pochován s evangelickými obřady a modlitbami v posvěcené půdě římského hřbitova. Při takových pohřbech docházelo – někdy i přes napomínání římských kněží, jindy však naopak z jejich popudu – k srážkám a násilnostem. Často se musely konat pod ochranou vojska, při jehož zákrocích někdy byli i ranění a mrtví... Jakoukoli toleranci odmítala většina římského kněžstva, včetně pražského arcibiskupa Antonína Petra Příchovského, který se snažil nařízení panovníka obcházet a zdržovat podobně jako pražské místodržitelství. Toleranci ve své konzervativní omezenosti povětšinou nepřála ani šlechta v českých zemích a její představitelé v zemských a krajských úřadech, stejně jako vrchnostenští úředníci." (**J. Fiala: Temno, ..., str. 194, 195, 197**).

Mnoho jezuitů a exjezuitů tak využilo situace a zůstalo ve školství, mnoho na univerzitách, mnoho na hvězdárnách, laboratořích, úřadech i na obyčejných civilních místech. Například jezuitský kněz *Josef Stepling* zůstal po zrušení řádu ředitelem matematických a fyzikálních studií na filosofické fakultě, kde v této funkci sloužil až do své smrti roku 1778. Další jezuitský kněz *Stanislav Vydra* (1741 – 1808) se na návrh *Steplinga* stal roku 1772 profesorem matematiky na *pražské univerzitě*, kde byl ponechán na tomto postu i po zrušení řádu a to i přesto, že bylo nařízeno, že všichni jezuité, kteří byli toho času profesory na univerzitách, mají být své profesury zbaveny a kde zastával i hodnosti děkana filosofické fakulty, rektora a ředitele matematických a fyzikálních studií. Přednášel náboženství a matematiku. Latinsky napsal dějiny matematiky v *Čechách*, vydal českou sbírku kázání a českou učebnici **Počátkové aritmetiky** (1806), jejíž rukopis diktoval v úplné slepotě svým posluchačům. Jeho názory byly v rovině pobělohorského katolicismu, nesouhlasil však s násilnou rekatolizací. Svě jezuitské mládí prožil v královéhradecké koleji, kde ještě stačil osobně poznat jezuitského kněze *Antonína Koniáše*, kterého pak později obhajoval proti kritice českých osvícenců. „Ve svých kázáních zatracoval husitství a reformaci stejně jako osvícenství. Hus byl podle něho opovržlivý svůdce, husité a protestanti buřiči, čtení kacířských knih svedlo mnohé prosté duše, rozhodně vystupoval proti těm, kdož žádali svobodu víry. Byl velikým ctitelem husitského krále Jiřího z Poděbrad a souhlasil se smířlivým, snášenlivým postupem biskupa Haje vůči evangelíkům a sektářům v královéhradecké diecézi.“ (**J. Fiala: Temno, ..., str. 214**).

Na stejném postu na *pražské univerzitě* zůstal další jezuita *Petr Chládek*, který byl roku od 1773 na *pražské univerzitě* profesorem fyziky. Další jezuita, *Jan Chmel*, český spisovatel, se roku 1773 stal profesorem humanitních věd. Bývalý jezuita italského původu *Ignác Cornova* (1740 – 1822), dějepisec, byl po zrušení řádu profesorem na akademickém *pražském* gymnáziu a potom na *pražské univerzitě*, kde přednášel deset let až do roku 1795 všeobecný dějepis. Vydal německý překlad spisu *Respublica Bojema* od *Pavla Stránského*, doplněný až do své současnosti. Prvním profesorem všeobecného dějpisu na *pražské univerzitě* byl exjezuitský kněz *Jan Jindřich Wolfa* (1745 – 1784), který v osvíceneckém duchu a pojetí napsal dokonce knihu „*Leben, Lehre, Wandel und Tod Johann Huss*“ („Život, učení, pouť a smrt Jana Husa“) a první středoškolskou učebnici českých dějin. O *Husovi* a jeho předchůdcích, například o Janu Wycliffovi psal také bývalý kněz, absolvent *českolipského* gymnázia a pozdější novinář *Augustin Zitte*. Jiný jezuitský kněz *Antonín Strnad*, matematik a hvězdář, vstoupil po zrušení řádu napřed mezi všeobecné, římskokatolické kněze, pak do světského stavu. Roku 1774 se stal adjunktem při klementinské hvězdárně, potom se roku 1778 stal mimo-

řádným profesorem matematiky a fyziky a roku 1789 se nakonec stal představeným celé hvězdárny a profesorem praktické astronomie.

Každý z těchto lidí zanechal po sobě celou řadu spisů, knih, vědeckých pojednání, souborů přednášek a různých vědeckých rozborů. V myšlení a názorech exjezuitských kněží „zůstávaly často mnohé předsudky a nepřesnosti, jichž se teprve postupně zbavovali. Jejich znalost českých dějin byla zatím značně neúplná, její vědecký obraz vlastně museli teprve vytvářet. Mnohé dějepisné prameny a díla staršího písemnictví byly ještě neznámy. Někdy při jejich hodnocení vadily přežitky protireformačního myšlení, jindy osvícenský názor, který přezíral věroučné spory mezi reformací a protireformací jako neplodné hádky a spekulace a bránil v pochopení některých hodnot české reformace (K osvícenství a jeho vztahu k náboženskému vývoji: Lochman, J. M.: *Náboženské myšlení českého obrození*. 1952; Týž: *Duchovní odkaz obrození*. 1964; Slavík, B.: *Od Dobnera k Dobrovskému*. 1975; Winter, E.: *Tisíc let duchovního zápasu*. 1940; Týž: *Josefinismus a jeho dějiny*. 1944). Představitelé starého světa nebyli zcela bez vlivu a možností, jak proti osvícencům vystupovat, ztěžovat jejich zápas a znepríjemňovat jim život.“ (**J. Fiala: Temno,..., str. 213**).

Avšak „prvotní nadšení a vděk za toleranční patent mezi evangelíky ochladly, když se projevíly omezené možnosti tolerance a další obtíže, které z nich vyplývaly. Poměry se ještě zhoršily po smrti Josefa II., kdy šlechtická a církevní reakce usilovala o zrušení či omezení jeho oprav a v mnohém toto zrušení skutečně prosadila. Rozhodující změny však zůstaly zachovány – zrušení nevolnictví stejně jako náboženská tolerance. Uplatňování omezujících zásad tolerančního patentu však zesílilo, stejně jako jiné projevy kulturní reakce. Například v r. 1809 (a pak ještě r. 1827) na nátlak římské hierarchie obnovená cenzura znovu zakázala Komenského *Labyrint světa a ráj srdce*. V r. 1816 habsburské úřady zakázaly dovoz českých protestantských biblí a dalších spisů, jimiž zahraniční biblické společnosti (zejména pruská) pomáhaly českým evangelíkům. Habsburská byrokracie zakročila i proti těm, kdo tyto bible šířili ještě před vydáním zákazu. Nepříjemnosti proto měl i dobrušský František Vladislav Hek, jenž tyto bible prodával, i několik římských kněží, kteří je od něho koupili. Zostřený dohled na evangelické sbory a kazatele a omezování jejich činnosti dávaly najevo, že římská církev zůstává církví panující, státní, a že evangelíci jsou jen tolerováni. V těchto poměrech opět ožily vzpomínky na Josefa II. a úcta k němu.“ (**J. Fiala: Temno,..., str. 198**).

I přes zrušení řádu se tedy jezuitům dařilo celkově poměrně dobře a řád se i nadále v utajení rozrůstal jak v počtu členů tak i v majetku. Mnoho řeholníků také odešlo do ilegality (do tzv. podzemní církve), kde bylo pro jezuitismus tajně získáno mnoho dalších přívrženců. Řád se svého primátorství, nadřazenosti a usurpátorské moci nad ostatními římskokatolickými řády nikdy nevzdal a proto v tichosti za pomalého, postupného sílení vyčkával na svou další dějinnou příležitost.

Tomu bezesporu napomohla skutečnost, že v Čechách po smrti Josefa II. († 20.2.1790 ve Vídni) znovu vyvstal onen duch „barokního osvícenství a kultury“ a k nemalé radosti jezuitského řádu „v »tradicích« temna a P. Koniáše pokračoval habsburský režim nejen špehováním a udáváním vládě a církvi nepohodlných občanů, ale i snahou o potírání svobodné četby, v němž byly státní i církevní úřady zvláště horlivé. Reakce po smrti Josefa II. přinesla přísnou a stupidní cenzuru, která znehodnotila podstatnou část písemnictví vydávaného v habsburském soustátí a stávala se opět jeho mezinárodní ostudou. Knihkupci v Německu odmítali nabídky knih z habsburských zemí a vraceli jejich zásilky nerozbalené zpět. Habsburští poddaní zase nejevili zájem o knižní tvorbu ve své domovině a horlivě se pídili po zajímavějších knížkách z ciziny. A to nebyly jediné překážky svobodnější četbě. V roce 1845 František Palacký po návratu z delšího studijního pobytu v zahraničí do Prahy odsoudil snahu bis-

kupských konzistoří a českého gubernu (místodržitelství) rušit městské a vesnické knihovny, zakládané obětavým úsilím českých vlastenců (mezi nimi i mnohých římskokatolických kněží) v různých krajích Čech a rozhodně se postavil proti jejich názoru, že by vzdělanost lidu měla být zhoubná a nebezpečná (Kořalka, J.: František Palacký. 1998, s. 151, 240). S cenzurou měl značné obtíže i při psaní svých Dějin národu českého i dalších vědeckých spisů. Aby se »nebezpečné« vzdělání lidu přece jen nepřehánělo, omezovala se nejen výuka věcných předmětů na základních školách, ale studentům středních škol bylo pod přísnými tresty zakázáno číst cokoliv mimo předepsané učebnice; na to doplatil mladý František Ladislav Čelakovský, vyloučený z českobudějovického gymnázia za četbu Postily M. Jana Husa. Podobné poměry panovaly v době Metternichova absolutismu...". (J. Fiala: **Temno,...**, str. 205 – 206).

Římskokatolická část obyvatelstva Čech, Moravy a Slezska se v tomto obrozeneckém boji o národní identitu vzchopila a začala znovu živit protireformačního ducha. Na kulturním poli to byl například nejen jezuitský kněz a profesor Stanislav Vydra, kdo se snažil ovlivnit nastupující generaci a přivést je zpět do lůna římskokatolického impéria, ale také mnoho dalších, jako například rychtář v Milčicích u Sadské František Vavák, bigotní římský katolík, který se plně vyžíval v barokní zbožnosti. Neopovrhoval sice Janem Husem, ale radikálně odmítal českou reformaci, Jednotu bratrskou a zejména evangelíky v jeho době. Považoval je za nepřítel církve a státu. Se značnou zálibou u nich jako rychtář vyhledával zakázané knihy a rozháněl jejich nepovolená shromáždění. Zásadně odmítal Komenského, zvláště jeho knihu „**Historii o těžkých protivenstvích církve české**“, **Toleranční patent** stejně jako osvícenectví a nebo požadavky na svobodu vyznání a víry. Postupem doby však jeho názory doznaly jistých změn ve prospěch evangelíků a husitských válek.

Mezitím se Evropou a tedy i Čechami, Moravou a Slezskem prohnala revoluční léta 1848 – 1849 s demokratizujícími procesy, které se promítly i do náboženského života. „Evangelíci nesměli být nadále nazýváni potupným »nekatolíci« (či »akatolíci«). Lidé starší osmnácti let mohli svobodně měnit vyznání a církevní příslušnost bez trapného šestinedělního cvičení v římské víře. Byly zrušeny veškeré poplatky evangelíků římským farářům a evangelické matriky dostaly právo veřejnosti. U evangelických modliteben mohly být zřizovány věže se zvony a později místo nich stavěny celé kostely. První evangelický kostel v Čechách byl postaven v r. 1855 v Libkovicích pod Řípem, na Moravě v Borkovanech o dva roky později.“ (J. Fiala: **Temno,...**, str. 198 – 199).

Již se zdálo, že je navždy jezuitskému řádu odzvoněno. Jak hluboce se však mýlili všichni ti, co o tom byli skálopevně přesvědčeni. Právě uvolněná politická situace ve společnosti, lehkovážnost, důvěřivost až zaslepenost a otupení či přímo ztráta prozíravosti u všech náboženských činitelů v zemi byly signálem k tomu, aby se jezuité znovu chopili své příležitosti, která přišla hned následujícího roku 1850. Přispěním hraběte Lva Thuna, rakouského ministra, nastala v církevních poměrech velká změna a všechna moc se v římskokatolické církvi dostala do rukou biskupů. A právě zde měli jezuité mezi nimi své obdivovatele a příznivce. Mnoho tajných i otevřených podporovatelů měli zvláště u samotných hodnostářů světského (všeobecného) duchovenstva. Prvním zastáncem jezuitů z jejich řad byl litoměřický biskup Augustin Bartoloměj Hille. Pod jeho církevní ochranou zformovali jezuité několik nových římskokatolických skupin, které sice nebyly pojmenovány po jezuitském tovaryšstvu, ale zato všichni členové těchto nových skupin byli samotní jezuité nebo jejich oddaní přívrženci. Tyto skupiny se pak snažily dostat do přízně hlavních katolických duchovních.

Aniž by cokoli ostatní zpozorovali, zvali všeobecní biskupové a kardinálové po získání své moci tyto záhadné spolky do středu svých kostelů a věřících, kde mohly konat své přednášky, své misie apod. Tak tomu bylo i v Litoměřicích, kam Hille (na rozdíl od jiných biskupů) zcela

vědomě pozval takový spolek, jenž si dal jméno *Liguoriáni*, aby tam v klidu, zcela nerušeně mohl v hlavním litoměřickém chrámě po jedenáct dní v červenci konat své tzv. *misie*.

Byla však také místa, kde jezuité vystupovali otevřeně a neskrývali své jméno. V takových případech tam měli své duchovní přátele, kteří byli jezuitům stále nakloněni. Jejich náklonnost pocítili jezuité například v *Bohosudově*. Biskup *Hille* vymohl diplomatickým úsilím toho, že bylo jezuitskému řádu postoupeno roku 1853 celé tamnější probošství (Maria Schein), bývalá to jezuitská rezidence. Tamnějším *kostelu Matky Boží*, který byl honosně a nákladně vystavěn jezuitou v letech 1702 až 1706 náležely statky *Soběchleby* a *Starý Dvůr*. Ty byly po zrušení jezuitské rezidence odhanuty roku 1774 na 196 506 zlatých rýnských a byly předány *náboženskému fondu*. Avšak již roku 1779 byly císařovnou *Marií Terezií* tyto statky navráceny do vlastnictví výše zmíněného kostela v *Bohosudově* i s jistinou 17 512 zlatých. Když jezuité získali toto výnosné sídlo, postavili si tam okamžitě kolej, v níž si zřídili gymnázium a seminář pro mladíky, kteří se chtěli věnovat duchovnímu kněžskému stavu. Jak píše **T.V. Bílek**, hlavním a nejvydatnějším pramenem tohoto nového sídla jezuitů v *Bohosudově* jsou velmi hlučné poutě, které tam jezuité zavedli.

Pak se jezuité se vši drzostí sobě vlastní obrátili k *Praze*. Zde si naklonili kardinála, knížete *Schwarzenberga*, který však byl napřed proti zavedení jezuitů. Ti to dobře věděli, proto již mnoho let předtím pracovali na přípravě půdy pro usazení svých řádových bratří. Příprava spočívala v tom, že po dobu několika let pravidelně v pašijovém týdnu propagovali a následně realizovali duchovní cvičení (exercicie), kterých se účastnila velká část tehdejší šlechty. Takto ideologicky ovlivněnou šlechtu pak posílali jezuité za kardinálem *Schwarzenbergem*, aby ho svým naléháním přivedla ke změně vlastního postoje a dovolil tak nové usazení jezuitů v *Praze*. Intervence a argumenty projezuitské šlechty sílily a nakonec byly tak neúprosné, že kardinál roku 1865 podlehl a svolil k tomu, aby jezuité v postní době provedli svou „*misii*“. „*Tak došlo r. 1865 k povolení návratu jezuitského řádu do českých zemí, kam mu (s výjimkou Bohosudova) do té doby uzavíral cestu odpor veřejného mínění. Římská církev pak nadále zůstávala církví státní, protěžovanou a často nadřazovanou nad ostatní společností, někdy s nepříjemnými projevy pro ty, kdož o ni příliš nestáli, zejména ve školství. Svým vlivem například mohla zasahovat do záležitostí škol, učitelů i středoškolských profesorů a obcí způsobu, jež byly často v rozporu se zákony o svobodě svědomí.*“ (**J. Fiala: Temno, ..., str. 207**).

Toto svolení mělo o to větší příchutě absurdity, že vyšlo dokonce celé čtyři roky po tzv. *Protestantském patentu* z roku 1861, který vyhlásil císař *František Josef I.* (1848 – 1916) v rámci liberálních oprav. Tehdy zahraničně – politické a vojenské neúspěchy po potlačení revoluce v 50. letech, jež byly důsledkem pokračujícího zaošťování habsburského režimu, donutily císařovu vládu k provedení (i když opožděně) mnoha liberálních kroků, čímž konečně nastoupila doba plné úřední a náboženské rovnoprávnosti a tolerance. *Protestantský patent* z r. 1861 aspoň formálně zrovnoprávnil evangelické církve v habsburském soustátí s římskokatolickou církví. Ovšem i přesto měla římskokatolická církev v mnohém přednost. Habsburské soustátí mělo navenek podobu římskokatolické monarchie a panovník a vláda měli také velikou pravomoc v zasahování do vnitřních záležitostí církví (jmenovali např. nejvyšší církevní hodnostáře).

Ve všech kostelích po celé *Praze* se pak po dobu 14 dnů konaly třikrát denně jezuitské bohoslužby a kázání, včetně zpovědí a různých bohoslužebných a výročních obřadů a prodeje odpustků. Právě kvůli odpustkům se do kostelů hrnuly celé davy katolicky věřících (pověřivých) prostých *pražanů*, měšťanů a šlechty. Jezuité v té době zaznamenali nejrozsáhlejší zpovědi, jaké kdy v *Praze* vůbec měli. S uspokojením zjišťovali, že jejich úsilí na zavedení pověřivosti a pověřenosti v době barokního temna nevyznělo naprázdno a že i přes zrušení

řádu přináší nyní své ovoce. Lidé však byli ideologicky zpracováváni i celou řadou jezuitských kazatelů, kteří kázali všude, kam přišli. Například šlechta si oblíbila jezuitské kněze *Maxe Klinkovströma* a *Schmudeho*. První obrátil na svou stranu velké množství mladých šlechticů a starých šlechtických milovníků rozkoší, kteří, jak píše **T.V. Bílek**, „bud' z ješitnosti a marnivosti, neb na stará kolena pohodlným způsobem chtěli býti pobožnými.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 541**).

Jezuitský páter *Schmude* si pak získal obzvláštní náklonnost šlechticů a spoutal je do spolku: *Nejsladší srdce Ježíšovo*, který v Praze založil se svými spolubratry a skrze který dostali do svého řádu mnoho *Pražanů* ze středního a šlechtického rodu. Hlavní následek této „misie“ byl ten, že se jezuitům podařilo znovu vplížit do šlechtických rodin a že se *Praha* stala hlavním ohniskem ultramontánních agitací v *Rakousku*. Rozsáhlou a podrobnou zprávu o tom všem podává očitý svědek hrabě *František Deym* ve svém spisu: „**Beitrage zur Aufklaerung über die Gemein-schaedlichkeit des Jesuitenordens**“, kterým zvláště pražské obecenstvo upozorňuje na nebezpečí, které mu hrozí díky „jezuitským rejdům“.

Přízní pražské šlechty se pak jezuité usadili koncem května 1866 v misionářském domě u kostela sv. *Ignáce*, který dostali roku 1864. Tehdy pruské vojsko obsadilo *Prahu* a jezuité toho využili a svými působivými kázáními si v té době naklonili mnoho římskokatolických věřících.

Všechny pokusy vyhostit jezuitu z *Prahy* a z *Čech* však zůstaly marné. Nic neprospělo, když jim lidé několikrát za sebou vytloukli okna jejich domu, nic nevyřídila ani delegace žadatelů vyslaná k arcibiskupovi. Jezuité, posilněni prvními úspěchy svého nového uhnízdění na několika místech království trpělivě a v tichosti snášeli veškeré útoky na svůj řád. Nevšímalý si ani písemných útoků v jednotlivých denících jako byl *Politik*, *Ilustrovaný Evangelický Věstník* a nejostřeji v *Národních listech*, zvláště v čísle 229 ročníku 1866 v článku „*Jezuité v Čechách*“. Proti tomuto článku vystoupil projezuitský vyšehradský kanovník *Karel Vinařický*, který byl v té době pokládán za českého spisovatele a od roku 1826 za údajného předního buditele národního ducha, jenž však v poslední době svého života nedovedl své náboženské smýšlení přiměřeně srovnat s tehdejšími pokroky. Ve své brožurce: „*Jezuité, odpověď Národním Listům*“ se snažil obhájit jezuitu proti tvrzení „*Národních listů*“ – že byl jezuitský řád odsouzen ode všech vzdělaných a pokrokových národů – argumentem, že byl prý jezuitský řád vyhnán poprvé z *Portugalska*, ale bez procesu a za čas, že byl vypovězen i odjinud pouhými dvorními intrikami, ale během času, že prý byla jeho nevina prokázána. „*Avšak z dějin jezuitského řádu,*“ jak dále píše **T.V. Bílek**, „*je dokázán pravý opak toho, co tvrdí Vinařický. Tyto dějiny nám skoro na každém listu minulých tří století ukazují strašné působení jezuitského řádu, ukazují nám neštěstí a bídu, duševní a tělesnou porobu, kterou tento řád uvalil na celé národy, zvláště na národ český, na velikou část celého lidstva.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 542**).

Jezuité vycítili svoji neopakovatelnou příležitost a začali se vtírat do *Čech* stále intenzivněji. Z toho důvodu podávaly všechny vrstvy obyvatelstva, jsouce proniknuty přesvědčením o zhoubném vlivu jejich činnosti, různé protesty a petice úřadům i vládě žádající zastavení zabydlování se jezuitů v českých městech a jejich důsledné vyhnání z celého království. Nejznámější je protest *velvarského zastupitelstva*, jehož všichni okresní zástupci (výbor) předložili dne 11. prosince 1866 zemskému sněmu žádost, aby svou celou mocí zapůsobil na vládu v tom smyslu, aby řád jezuitů naší vlasti ihned opustil a aby mu bylo přísně zakázáno se v této zemi zdržovat či se dokonce sdružovat nebo kupovat jakýkoli majetek. Jako hlavní důvod byl uveden fakt, že „*tomuto vetřelci*“ náleží největší zásluha na tom, že byl náš národ v 17. a 18. století uvržen do úplného tělesného a duševního otroctví.

Toto všeobecné rozhořčení, nervozita a rozzlobení českého obyvatelstva bylo příčinou, že 41 poslanců (ponejvíce českých) podalo dne 19. prosince 1866 na sněmu *Království českého* na vládu tento dotaz: „*Hodlá-li se slavná vláda postarat o to, aby byla učiněna přítrž pobytu a dalšímu usazování se řádu jezuitů v Království českém.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu...**, str. 542). Podepsáno bylo všech 41 poslanců. Na jejich interpelaci odpověděl královský místodržitel hrabě *Rothkirch-Panthen*, že tento dotaz předává státnímu ministru.

Marné však byly všechny tyto protesty, petice, delegace, žádosti, prosby a dotazy. Přes veškerý odpor poctivých a rozumných lidí se vždy vyskytli lidé, kteří se rozhodli zastávat jezuitský řád, hájili je ve veřejných spisech a pojednáních, obhajovali je ve veřejných diskusích i v soukromých rozhovorech a to s takovou usilovnou náruživostí, urputností, zatvrzelostí a fanatičností, že vláda proti nim nemohla podniknout vůbec nic.

Proti jezuitům se postavilo mnoho národních kulturních činovníků, zvláště spisovatelů a celá věc se dostala přes jednotlivé pražské výbory až k vládě. Ta však celou věc pokládala za vyřízenou přes mediální tisk a odmítla se jezuity zabývat, a to i přes písemnou interpelaci téměř všech poslanců. Roku 1873 měli jezuité v *Čechách* už celkem 66 členů, z nichž bylo v *Praze* 23 kněží a 6 laiků a v *Bohosudově* 26 kněží a 11 laiků. K jejich rozmnožení zvláště pomáhal kníže *Schwarzenberg*.

Ale i rozklonované jezuitské spolky a organizace se rozrůstaly. Pod jménem *liguoriáni* neboli *redemptoristé* se dostali do *Čech*, přesněji na *sv. Horu u Příbramy* a do *Prahy*. Duchovní správu na *sv. Hoře*, kterou pro početné poutníky řídil až do své smrti roku 1859 poslední probošt světského (všeobecného, mimo řádového) duchovenstva *Jeřábek*, odevzdal kardinál arcibiskup kníže *Schwarzenberg* roku 1861 *redemptoristům*, kterých tam bylo roku 1870 již sedm kněží a čtyři laičtí bratři. Jak historik **Bílek** vydává svědectví ze své doby, plynul těmto redemptoristům velký hmotný zisk z početného množství poutníků, většinou ženského pohlaví, kterých na *sv. Horu* přicházelo až na 100 000 ročně. Aby si návštěvu těchto poutnic pojistili na každý rok, založili redemptoristé *Spolek sv. růžence* neboli *Zbožnou společnost mariánskou*, jejíž členové, výhradně ženy, museli slíbit, že budou každý rok putovat na *sv. Horu* a že v době pouti odvedou svůj příspěvek, měsíčně po 10 krejcarech, tedy ročně po 1 zlaté 20 krejcarech mimo jakési zápisné. Kromě toho musely podniknout pouť ještě v jiném výročním období, kde opět musely odevzdat svůj libovolný finanční dar. Ročně tak jezuitům – *redemptoristům* vynesla pouť přes 100 tisíc zlatých. Už v roce 1871 čítal spolek přes sedm tisíc členek, které konaly pouť „*K větší slávě Boží*“ (*Ad majorem Dei gloriam*), jak samy říkaly, což přineslo redemptoristům do pokladnice přes 8 400 zlatých ročně, nepočítaje v to zmíněné zápisné, ani jiné četné příspěvky ostatních ubohých poutníků. Ve skutečnosti to však bylo mámení chudého, pověřivého lidu, jejichž největší denní dřina byla často sotva odměněna celým krejcarem. Děvčata v doprovodu jezuitských, redemptoristických i mimo řádových kněží kněží nesla na nosítkách vystrojené sošky *sv. Anny* a *Panny Marie*, což je, jak i katolík **Bílek** přiznává, hrubá pohanská modloslužba (**str. 543**).

V *Praze* se *redemptoristé* usadili roku 1869 v budově bývalého kláštera *Kajetánů*, kterou k zařízení svého sídla koupili za 60 000 zlatých, které jim darovala císařovna *Marie Anna*. Roku 1873 vzrostl počet *redemptoristů* na 41 členů, z nichž bylo v pražské koleji u *Kajetánů* 11 kněží a 4 laikové, na *sv. Hoře* 13 kněží a 3 laikové a v *Koclířově* 7 kněží a 3 laikové. Arcibiskup pražský a biskupové *královéhradecký*, *litoměřický* a *budějovický* pak posílali *redemptoristy* a jezuity do různých obcí po celých *Čechách*, aby tam konali „*misijní*“ dílo.

Závěrem ke kapitole o řádění jezuitů v *Čechách* a na *Moravě* **Bílek** píše: „*Končícetímto spis svůj poznamenati musíme, že i nynější činností jezuitů jest hlavně boj proti osobní svobodě a obecné vzdělanosti; neboť vnitřní zřízení řádu jezuitského, jímž se moc jeho vyvinula, zá-*

sady jeho, z nichž nebezpečnost působení jeho povstala, nikterak se nezměnily."
(**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 544**).

Úplně na konci své knihy **Bílek** líčí, že v době, kdy spis dokončoval (rok 1896) působili jezuité skrze šlechtu a světské duchovenstvo znovu tak mocně a intenzivně, že jezuitský řád už vydával mnoho svých vlastních časopisů a novin a deníků řízených svým vlivem, ve kterých byly články skrz naskrz prosáklé *ultramontánstvím*. K *duchu ultramontanismu* se přidávalo mnoho tehdejších spisovatelů a historiků. Na *Moravě* arcibiskup olomoucký odevzdal jezuitům *Velehrad* a mnoho katolických duchovních se tehdy přidalo na stranu jezuitů, aby mohlo dosáhnout vlastního výhodnějšího postavení v církvi. **Bílek** popisuje, že k tomuto duchovenstvu se houfně přidávali i ti biskupové, kněží a laici, kteří měli doposud *ekumenické* tendence a respektovali víru druhých a uzavírá, že roste počet projezuitských horlivců, kteří jsou z vidiny svého jidášovského zisku stále více oddanějšími služebníky jezuitů a jejich politice a kteří zrazují a odsuzují své spoluvěřící.

Kapitola 14

Anglie

14.1 John Wycliffe

V Anglii se protestantské učení šířilo nejprve Wycliffovým vlivem. Tento muž zůstal v polovině 14. století u královského dvora vysoké místo, byl osobním poradcem krále Eduarda III. a jeho dvorním kaplanem. Wycliffe jasně z **Písma svatého** dokázal, že papeži nenáleží, aby mu král platil desátky a poplatky. A král spolu se šlechtou odmítli papežovi cokoli dále platit a podepřeni **Biblí** navíc popřeli papežovo tvrzení, že mu náleží světská moc a *duchovní monopol na výklad Bible*.

Od papeže následovalo odsouzení *reformátora* a žádost o jeho vydání do *Vatikánu*. Král papežovu žádost nejenže odmítl splnit a Wycliffa Římu nevydal, ale naopak vydal příkaz k jeho nejvyšší ochraně. Takové úctě se John Wycliffe těšil. *Anglický parlament* vydal navíc roku 1351 a 1353 *zákony*, které zakazovaly přijímat církevní úřady z rukou papeže, zakazovaly poslouchat papežovy výroky a uznávat jeho buly za autoritativní. Zákony nařizovaly odmítat autoritu Říma a nerespektovat jakékoliv papežovy nároky na světskou a duchovní moc. To byl nesporně vliv *reformátora Wycliffa*.

Řím zuřil, protože ztratil Anglii a Anglie jákala, že se zbavila „římského draka“. Wycliffovo učení o Římu jako o *šelmě z moře* i jeho překlad latinské **Bible** do *mateřské angličtiny* se volně šířily celou zemí pod královskou ochranou. *Protestantství* v Anglii proto hluboce zakořenilo.

Tím byla připravena půda pro přijetí *Lutherovy reformace*, ale ujímaly se i *reformачní myšlenky Kalvína, Zwingliho, Melanchtona, Ecolampadia* a dalších.

14.2 Jindřich VIII.

Z počátku byl Jindřich VIII. protivníkem *reformace*. Od papeže dokonce obdržel za svůj protireformační spis titul *Obránce víry*.

Ale sympatie k Římu skončily, když papež nesvolil ke zrušení sňatku krále s *Kateřinou Aragonskou*. Jindřich se rozzlobil, proti papežově vůli *Kateřinu* vyhnal a vstoupil v nový sňatek s *Annou Boleynovou*. Nový sňatek si nechal požehnat od canterburšského arcibiskupa *Cranmera*. Jeho působením se král Jindřich od Říma odtrhl.

Ve své říši potom Jindřich VIII. založil *anglikánskou církev* a sebe roku 1534 ustanovil za vrchní hlavu této církve. Současně nařídil onu památnou *Přísahu na supremát* anglických králů, ve které se anglické koruně přiznává *vrchní církevní moc* a je *popřeno duchovní a mocenský monopol papežů*.

R.F. Miller k tomu píše: „...jednotu katolické víry zahrnující všechny evropské národy nahradilo teď národní vědomí, které se vzpouzelo podříditi se hegemonii papežství a propůjčovalo náboženskému citění stále více národní charakter.“

Z vnějšího pohledu se ovšem mohlo zdát, že *odpadnutí Anglie od Říma lze připsat jen rozmaru zamilovaného krále, kterému papež nechtěl dovolit rozlukou manželství a jenž přikročil*

k založení vlastní církve v neposlední řadě proto, aby si mohl vzít svou milenku Annu Boleynovou i bez papežského svolení.

Že se však tento Jindřichův krok setkal v širokých kruzích země s tak silnou podporou, že se parlament hned postavil téměř jednomyslně za krále, to bylo přece možné jen proto, že odluka od Říma odpovídala živé tužbě anglického ducha osvobodit se od jakéhokoliv zahraničního poručníkování.

Tak se stalo, že anglická státní církev přežila i po smrti Jindřicha VIII. a že teprve tehdy byla zcela dobudována. Období protireformace královny Marie, dcery z manželství Jindřicha VIII. a jeho manželky Kateřiny, s níž byl sezdán podle katolického ritu, znamenalo jen krátké přerušení tohoto vývoje: královna Alžběta, dcera ze svévolně uzavřeného Jindřichova manželství s Annou Boleynovou, která nemohla být podle katolického pojetí nikdy pokládána za legitimní následkyní trůnu, se brzy projevila jako energická završitelka otcem založené státní církve. Katolické bohoslužby byly nyní pod přísným trestem zakázány a všichni kněží a státní úředníci museli skládat »supremační přísahu«, kterou byla královna uznávána jako nejvyšší duchovní i světská autorita." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 367**).

Ale zpět k Jindřichovi VIII., který se i přes rozhněvání Říma katolického náboženství úplně nezřekl. Mnoho bodů dokonce anglikánská církev převzala, jako například body, které čelí proti Lutherově reformaci, a které zapovídají kněžům manželský stav. Tyto dva body byly dokonce králem vyhlášeny za zákon. Jmění všech klášterů však bylo zrušeno, stejně jako platy římskokatolických duchovních. Desátky začala místo Říma pobírat anglická koruna.

Jindřich VIII. byl za to dán papežem okamžitě do klatby. Naproti tomu král a jeho věrný parlament pronásledoval katolíky, a to tak urputně, že za oběť padlo mnoho pokojných obyvatel i mnoho luteránů a kalvinistů, protože se poprava a upálení konala bez vyšetřování a soudů.

14.3 Edvard VI. a d'ábelská Marie

Po smrti Jindřicha VIII. vládl jeho nezletilý syn Edvard VI. (1547 – 1553) za pomoci vévody ze Sommersettu, který královým jménem spravoval celou říši. V té době učinila reformace v Anglii veliké pokroky, neboť ji vévoda ochraňoval. Arcibiskup Cranmer upravil ústavu anglikánské církve, doplnil 24 bodů a vzniklo protestantské náboženství, které bylo znovu vyhlášeno jako státní zákon. Tím byla zrušena stará ústava anglikánské církve, která mimo jiné odsuzovala v šesti bodech Lutherovo učení a v jiných bodech zapovídala kněžům manželský stav. Nová ústava už plně Lutherovo učení uznávala a kněžům bylo dovoleno vstupovat do manželského stavu.

Současně s vyhlášením protestantského náboženství vzniklo v některých hrabstvích povstání katolíků, kteří žádali navrácení klášterů a statků a žádali o znovuzavedení mše. Všechna povstání byla krvavě potlačena.

Ale za vlády Marie (1553 – 1558), nejstarší dcery Jindřicha VIII. provdané za španělského krále Filipa II. se situace obrátila a katolicismus opět obdržel nad protestantismem převahu. Marie po své matce, Kateřině Aragonské, zdělila nenávist proti reformátorům a reformačnímu učení a po svém otci krvežíznivou mysl, tvrdohlavost a autoritářství. Vypuklo tvrdé pronásledování všech protestantů a zastánců dosavadního státního náboženství. Je všeobecně známo, že Marie schvalovala zavádění nových nebo starých drastických způsobů mučení, jako například vytrhávání střev nebo uřezávání pohlaví po malých částech, uřezávání končetin, co

nejpomalejší upalování, stahování z kůže apod. Pochopitelně to vše na živých lidech bez ohledu na věk a pohlaví. *Đábelská Marie*, jak se jí mezi *protestanty* říkalo, si v tom všem se svým mužem, krutým, sadistickým a pověřčivým *Filipem II.* velmi dobře rozuměla.

Podnícena biskupy *Gardinerem* a *Bonnerem* nechala neobyčejně zdlouhavě upálit během 3 let více jak 800 *protestantů*, které lze archivně prokázat. Mezi těmito mučedníky byli vzácní lidé, jako *Hooper* – glocesteský biskup, londýnský biskup *M. Ridley*, worcesterský biskup *Hugh Latimer* i biskup canteburský *Cranmer*. Jsou zápisy, že biskup *Hooper* žil v ohni celých tři čtvrtě hodiny v nesmírných bolestech. Jedna žena dokonce na hranici při svém upalování porodila, ale biřic děcko okamžitě hodil zpátky do ohně bez sebemenšího slitování.

14.4 Alžbětino zrušení katolicismu v Anglii

Po smrti kruté, krvemilovné a sadistické královny *Marie* nastoupila na její trůn její sestra *Alžběta*, která ze strachu před ní celou dobu předstírala, že přijímá katolické náboženství. Dokonce se chtěla s *Římem* diplomaticky spřátelit, ale zpupný papež *Pavel IV.* její veškerá vyjednávání zmařil neboť ji neuznával. Přesto se zdálo, že situace pro tovaryšstvo je nyní v *Anglii* velmi příhodná a dokonce příznivější, než ve *Švédsku*. Řád začal doufat, že to budou právě jezuité, kdo alespoň částečně přivedou zemi zpět pod správu „svatého“ Stolce.

„Když v roce 1558 přišla na trůn Alžběta, Irsko bylo úplně katolické a Anglie asi z padesáti procent... Už v roce 1542 byli *Salmeron* a *Broet* vysláni papežem do Irska, aby přezkoumali tamější situaci.“ (**H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 137 – 139**).

Alžběta byla inaugurována za hlavu státu *parlamentem*. Ale protože byla tato nová královna *Římem* odmítnuta, zrušila ihned po své inauguraci 25. ledna 1559 nadvládu katolického náboženství v celé *Anglii*.

Roku 1562 prohlásila *biskupskou anglikánskou církev* ve své říši opět za vládnoucí a sebe za její *vrchní hlavu*. Rozhodla se být *ochránkyní církve a anglikánského vyznání víry*. Anglikánská církev se také místy nazývala *Vysokou církví*. Dodnes má katolickou biskupskou hierarchii a katolické obřady, ale *kalvínské vyznání víry*. Tato církev se ujala i v *Irsku*, zatímco ve *Skotsku* převládala *Reformovaná (presbyteriánská) církev*. Královna současně obnovila i *přisahu anglických králů na supremat*.

V roce 1562 byla také uzavřena tajná smlouva, podle které měli *Angličané* pomáhat *francouzským protestantským hugenotům*.

14.5 Nenávist Říma k Alžbětě I.

Tímto činem se však *Alžběta* stala hlavním terčem nenávisti *Říma* a zvláště pak jezuitů. Pod vedením jezuitů vznikly semináře v *Douay, Pont-a-Mousson* a také v *Římě* vznikly semináře se zaměřením na výchovu anglických, irských a skotských misionářů. Ve skutečnosti to však byli budoucí vrahové a atentáčníci určení pro tajné poslání v *Anglii*. Než však začali své „řemeslo“ vykonávat, snažil se *Řím* různými způsoby přivést *Alžbětu* ke katolické víře. Všechny pokusy *Vatikánu* však selhaly a tím bylo rozhodnuto.

V roce 1570 papež *Pius V.* exkomunikoval *Alžbětu I.* Vydal proti *Alžbětě* bulu, ve které královnu nazývá *odpadlicí*, která vzdoruje sousedním knížatům a jmenuje jí shnilým údem uť-

tým od těla křesťanské víry. Z toho důvodu ji prohlašuje za zbavenou vlády v celé její říši. Všechny její poddané bula zprošťuje přísahy poslušnosti, kterou se jí předtím zavázali.

Odměnou za tento krok byli ještě téhož roku vyhnáni z *Anglie* všichni jezuité. Roku 1571 *anglický parlament* zrušil platnost všech papežských bul a znovu potvrdil *Alžbětu* jako svou královnu a *ochránkyni protestantské, anglikánské víry*. Od té doby se jezuité snažili *Alžbětu* tajně zabít.

Za tímto účelem vyškolení jezuité na seminářích ve *Francii* a v *Římě* dostali příkaz ke splnění svého tajného poslání. Od roku 1571 proto jezuité působili v *Anglii*, a to tajně, zvláště pod záminkou misie. Ovšem ve skutečnosti připravovali atentát na královnu. Římská kurie na základě dohody se španělským králem *Filipem II.* začala cestou atentátu usilovat o svržení *Alžběty* ve prospěch katoličky *Marie Stuartovny*.

Svým chovancům, anglickým studentům v římských vysokých školách v *Itálii*, jezuité tvrdili, že je jejich povinností zbavit *Anglii* toho „*shnilého moru*“ v podobě *Alžběty*, stát se jezuitskými knězi a vybudovat anglické jezuitské kněžstvo. Na římském ústavu *Collegium Romanum* a na dalších ústavech, které hmotně a finančně španělský král a lotrinský kardinál podporovali, vštěpovali jezuité vysokoškolským studentům odpor a nenávisť vůči královně *Alžbětě*. Toto činili i v zemích lotrinského kardinála a krále – v *Douayi* a *Remeži* za vydatné podpory *Vatikánu* a papeže osobně. *Alžbětu* líčili jako krutovládkyni milující pronásledování jediných pravých, věrných křesťanů, to je katolíků a jako travičku katolických duší, která musela být pro dobro všeho lidu postižena klatbou Svatého otce.

Jezuité ve svých ústavech a školách působili na chlapce tak intenzivně a s tak propracovanou psychologizací, že tato mládež byla ochotna ihned vyjít a za svou katolickou víru podstoupit i smrt. Byli ochotni okamžitě podniknout úkladnou vraždu královny nebo proti ní podnítit vzpouru, jen aby splnili „*svaté*“ příkazy svých jezuitských učitelů a papeže.

14.6 Atentáty na Alžbětu I.

Irské povstání vyprovokované *Římem* bylo rozdraceno. Ale jezuité, kteří přijeli v roce 1580 z *Anglie*, se zúčastnili velikého katolického shromáždění v *Southwarku* a mnozí tam již se „*zvláštním posláním*“ také zůstali.

Proti královně *Alžbětě I.* náhle vystoupila celá tajná armáda mladých fanatiků, kteří se neštítali žádného plánu na její zničení. Jeden student v přestrojení, které neustále měnil, rozdával po *Anglii* útočné a vtíravé letáky. Obsahovaly ty nejhorší pomluvy a vybízeli ke vzpouře a vzdoru proti *Alžbětě*. Současně vyvyšovaly španělského krále. Byl to jezuita *Robert Persons* (nebo také dříve *Porsan*) ze *Sommersetu*, který stál v čele tajných jezuitských agentů v *Anglii*.

Není tedy divu, že anglický dvůr na to odpověděl tím, že proti jezuitům a proti jejich tajným agentům přijal velmi přísná opatření a nekompromisní *zákony*.

Jiní tři jezuité, otec *Edmund Campion* (někteří píší *Edmond Campian*, původem Angličan a protestant), *Rudolf Severin* a *Alexander Briant* se do *Anglie* vloudili také v přestrojení. Za pomoci dalších jezuitských kněží si najali 50 mužů – vrahů, aby zabili královnu *Alžbětu I.*, hraběte *Leicestera*, jejího sekretáře a státního kancléře *Wal-singhama*. Po jejich vraždě měli jezuité udělat státní převrat, při kterém by padl parlament a nato měli dosadit na anglický trůn zajatou skotskou královnu *Marii Stuartovnu*. Tajná mise jezuitů do *Anglie* a spiknutí bylo prozrazeno, všichni tři jezuité byli zajati a důkladně prošetřeni a 1. prosince 1581 byli oběšeni za

vlastizradu. Jezuitští spisovatelé tyto tři muže chválí jako svaté hrdiny katolické víry a nazývají je mučedníky.

„Potom se jezuité v nejrůznějším přestrojení rozšiřovali z jednoho hrabství do druhého, z venkovských domů na zámky. Večer pořádali zpovědi, ráno kázali nebo udíleli přijímání. A pak zmizeli stejně tak záhadně, jak přijeli, neboť jim od 15. července Alžběta zakázala v Anglii činnost.“ (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 140 – 142**).

Jezuité politikařili také v *Edinburku*, kde se pro svou věc snažili získat skotského krále *Jakuba*. Výsledkem všeho tohoto vměšování byla nakonec poprava katoličky a přízlivkyně jezuitů *Marie Stuartovny* v roce 1587.

Roku 1583 se pokusil královnu *Alžbětu* zabít jezuita *John Somerville* – opět bezúspěšně.

Roku 1584 se zkrachovalý advokát, jezuita *William Parry* rozhodl královnu zabít pro peníze, ale neměl dostatek odvahy to sám provést. Při zpovědi v *Benátkách* s tím proto seznámil svého zpovědníka jezuitu *B. Palmia*, který mu to schválil a plně doporučil s tím, že zavražděním kacířské královny si získá neobyčejně veliké zásluhy u Boha.

Parry odjel do *Francie*, kde v jedné jezuitské koleji v *Paříži* podstoupil s několika kardinály „očisťující“ mši a pak odjel do *Londýna*. Tam si zjednal ke královně přístup s tím, že má pro ni velmi důležitou tajnou zprávu, kterou smí slyšet jen ona sama a která se týká tajných intrik a plánů, které se proti ní chystají.

Ale jeho svědomí bylo ještě natolik silné, že ztratil odvalu, a proto se s tím vším svěřil svému příbuznému *Rueilovi*. Žádal po něm, aby se s ním v této vraždě spojil. Ten to však bez meškání udal soudu, *Parry* byl zajat, postaven před soud a když zapíral, byl mučen. Pak prozradil, že ho k zavraždění královny přemluvili jezuitští bratři ve *Francii* a v *Anglii*. Zvláště jmenoval jezuitu *Palmia*, *Codreta* a *W. Chreiktona*, který ve *Skotsku* a *Anglii* působil mezi lidmi ve prospěch španělského krále *Filipa II*. *Parry* byl odsouzen a byl rozhodnutím soudu popraven tak, jak dříve popravovala *dábelská Marie* protestanty, a sice mu byla za živa vytrhána z těla střeva i ostatní vnitřnosti.

Alžbětinská Anglie byla pro členy jezuitského řádu krajně nebezpečným místem. Jezuité byli nazýváni „*chátrou toulavých mnichů*“, neboť po *Anglii* cestovali výhradně v převlečení a pod falešnými jmény. Krutý způsob popravy *dábelské Marie* si na sobě zkusil již absolvent anglické jezuitské koleje v *belgickém Douai* a jezuitského noviciátu svaté *Andrey* v *Římě*, *Thomas Cottam*, roku 1582. Roku 1580 připlul v přestrojení a pod cizím jménem do *Doveru*, aby v *Anglii* splnil své tajné poslání. Nicméně už v *Lyonu* na něj narazil francouzský agent a okamžitě ho udal velvyslanci v *Paříži*, který okamžitě informoval své nadřízené, že je na francouzském území jezuita, který má v plánu zahájit po *Anglii* misi, jejímž cílem je posílit morálku anglických katolíků. *Cottamovi* se sice podařilo setrást své pronásledovatele, ale zároveň tím nechtěně uvedl v nebezpečí jiného jezuitského kolegu. Nakonec se pod tíhou svědomí sám vydal do rukou anglické policie. Byl okamžitě uvězněn v *Toweru* a pak v *Marshalsea*. V obou vězeních byl mučen podle stylu *dábelské Marie* a 20. listopadu 1580 byl odsouzen k nejvyššímu trestu – trestu smrti. Součástí trestu také bylo, aby byl jako divák účasten popravě tří diecézních katolických kněží – jezuitských agentů, kteří jezuitu ukrývali a plně s nimi spolupracovali. Při popravě jim kat vyrval vnitřnosti a usekl končetiny. Za rok a půl poté, 30. května 1582 byl *Cottam* vyveden na popraviště a milosrdně oběšen. Podle soudního příkazu však bylo jeho mrtvé tělo rozčtvrceno a vhozeno do kádě s vařící vodou, aby zabránili sampatizujícím divákům získat mučednickovy ostatky. (**J.N. Tylenda, Jesuit Saint and Martyrs /Chicago, 1998/, 155 – 156**).

Jiný jezuita, *Robert Southwell*, dopadl roku 1595 při své misi varující proti duchovní dvojakosti s protestanty podobně, jeho tělo však bylo po rozčtvrcení vyvěšeno na čtyřech městských branách *Londýna*. (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 37 – 38**). Dnes je jedním z nekonečné řady katolických svatých.

14.7 Vypovězení jezuitů z Anglie

Jezuitům pak bylo roku 1585 nařízeno, aby se do 14 dnů vyklidili z celé *anglické říše*. Kdo by byl z nich potom v *Anglii* nalezen a nebo, kdo by se tam z nich zase vrátil zpátky, okamžitě propadal trestu smrti. Stejný trest stihl každého, kdo by byl jezuitům přátelsky nakloněn, poskytl jim útulek, bydlení, jídlo a úkryt. Všichni angličtí chlapi, kteří studovali na jezuitských zahraničních školách se museli okamžitě vrátit zpátky domů, pokud nechtěli propadnout trestu za velezradu.

Anglická sněmovna s královnou pak vydali velmi přísné zákony proti atentátníkům, podvracečům, revolucionářům, vrahům a zákeřníkům, kteří by usilovali o život královně nebo její vládě nebo o kohokoliv v *senátu* či *parlamentu*. Ovšem i přes všechna tato přísná opatření se podařilo mnoho jezuitům v *Anglii* schovat a nepozorovaně vlivem projezuitských přátel úplně s anglickou společností splynout.

14.8 Nová jezuitská spiknutí

Jezuité se však nevzdali. Znovu po malé přestávce začali roku 1586 připravovat nové spiknutí. Ovšem aniž tomu chtěli, ve skutečnosti tím urychlili smutný konec života *Marie Stuartovny*, která byla jejich nadějnou katolickou kandidátkou pro anglický trůn.

Mladý jezuita původem z *Anglie*, jménem *A. Babington*, se domluvil s jedním španělským vyjednavatelem *Bernardem Mendosou*, že královnu *Alžbětu* zavraždí a na anglický trůn pomůže dosadit uvězněnou skotskou královnu *Marii Stuartovnu*. Skotská královna se sama ke spiknutí přidala a vzkázala králi *Filipovi II.*, že pokud se jí poštěstí dosednout na anglický trůn, svou říši podstoupí jemu, protože jedině on je mocen v *Anglii* do základu *protestantské „kacířství“* vyhubit.

Hlavním podněcovatelem *Babingtona* byl jezuita *Ballard*, který mladému fantastovi namluvil, že si ho vysvobozená královna *Marie* vezme za muže a že ho vynese na trůn jako svého spoluvladaře. Kromě tří jezuitských kněží bylo do celé akce zapojeno ještě 11 katolických kněží. Jedním z nich byl i kardinál *William Allan*.

O „*Babingtonském spiknutí*“ se však naštěstí dověděl kancléř *Walsingham*, který dal *Babingtona*, *Ballarda* a další spoluviníky zatknout a 13. září 1586 popravil. Výpovědi některých viníků označily skotskou prokatolickou královnu *Marii Stuartovnu* jako spoluúčastníci na spiknutí a nastalo její vyšetřování. Prokázalo se, že po zabití královny *Alžběty I.* chtěla *Anglii* vládnout, zavléci do *Anglie* katolické náboženství a zlegalizovat jezuitský řád.

Komise pak 11. října 1586 nad uvězněnou skotskou královnou vyřkla ortel smrti, který potvrdil i parlament. Sama královna *Alžběta I.* ortel podepsala a rozsudek byl 9. února 1587 vykonán. A tak popravením skotské královny byly zmařeny veškeré naděje nejen jezuitů, ale i samotného papeže. Plánovali, že pomocí *Vatikánu* na trůn *Anglie* jednou dosedne katolický panovník z rodu *Stuartovců* a že se pak *Anglie* stane konečně majetkem *Vatikánu*. Kolo osudu

se však definitivně obrátilo a nad *Stuartovci* zvítězila dynastie *Tudorovců*. Přesto však mnoho v dalším období nechybělo a *Římu* by se provedení jeho plánu na upevnění *Stuartovců* málem vydařilo.

14.9 Válečná lodní výprava Filipa II. proti Anglii

Když tento plán nevyšel, vyzval papež *Sixtus V.* nejkrutějšího protivníka anglického království, krále *Filipa II.*, aby proti *Anglii* podnikl válečnou výpravu. V roce 1580 byla totiž podepsána dohoda mezi španělským králem *Filipem II.* a *Vatikánem*. Tato dohoda tehdy umožňovala španělským jezuitům vyučovat budoucí anglické jezuitu. Na základě dohody byli jezuitští kněží posíláni do *Anglie* na náklady *Španělska*. To znamenalo, že *Filip II.* měl ze strany *Vatikánu* zaručeno, že *Vatikán* s ním počítá jako s budoucím anglickým králem. Historici zaznamenávají, že v už době prvního zákazu a přísné vstupní kontroly přišlo do *Anglie* veliké množství tajných jezuitů. Ti však neměli vražedné poslání, ale právě naopak, zdánlivě vysoce humánní. Byli to obchodníci a stavitelé. Jaké bylo jejich poslání? Následující příběh to jasně odhaluje.

Jeden obchodník (někteří píší: kapitán obchodní lodi), přijíždějící z *Holandska*, připlul v květnu roku 1580 do *doverského* přístavu, šel k tamějším anglickým úředníkům a řekl jim, že do země chtějí přijet dva jezuitští kněží. Jmenoval přesně loď, na které připlují, a podrobně jim jezuitu popsal. Úředníci v přístavu mu byli velmi vděční. Potom jim řekl: „*Mohli byste teď zase na oplátku pomoci vy mně? Do Anglie přijede za mnou můj přítel – obchodník. Chci vás poprosit, aby mohl bezpečně projít přístavem.*“ Celní úředníci byli velmi šťastní, že dostali tipy na dva jezuitské kněze, a když přijel „*přítel obchodník*“, provedli ho skrze clo a kontrolu pod svojí ochranou. Pak čekali na dva jezuitské kněze. Uvedená loď dorazila. Prošli ji od příde až po záď a skutečně našli muže odpovídající přesně popisu. Nejednalo se však o jezuitské kněze. Byli to skuteční obchodníci. Ti první dva muži byli však tou dobou už v *Londýně*. Byli to praví jezuitští knězi se specializací na stavitelství a architekturu, *Robert Parsons* a *Edmond Campian*.

Pod jejich vedením bylo v *Anglii* vystavěno mnoho speciálních domů, které měly za úkol jezuitské kněze – atentátníky – ukrývat. Tito dva jezuité domy projektovaly, jiní jezuité je stavěli. Pak se častokrát stávalo, že královští vojáci takový zvláštní dům obklíčili. Dělalí to zvláště tehdy, když měli jistotu, že do domu vešlo veliké množství lidí a že je podezření, že mezi nimi jsou i jezuité. Potom vtrhli dovnitř. V takových případech prohledávali dům třeba celý den. Nakonec museli vždy bez výsledku odejít, protože nic nenašli. V noci nebo už za večera však ukrytá vojenská hlídka jasně viděla, že stejná skupina lidí dům opouští. Nejčastěji však záhadní lidé odcházeli nebo přicházeli během druhé až čtvrté hodiny ranní, tedy v době, kdy nikdo nebyl široko daleko vzhůru.

Vystavěné domy byly zvláštní. Uvnitř celého domu byly totiž tajné místnosti s tajnými chodbami a únikovými cestami a všechno bylo důmyslně propojeno. Takových místností bylo v domě veliké množství. Při prohlídce však nebývalo odhaleno vůbec nic. Jak **René Fülöp-Miller** ve své knize: **Tajemství a moc jezuitů** na stranách **361 – 365** píše, všechny pokoje takových domů byly propojeny se sklepem pomocí tajných chodeb, schodišti, padacími dveřmi a že i komíny ukrývaly kromě kouřovodů malé komůrky, ve kterých se mohly lidé ukrývat. V domech byly také posuvné dveře, otáčející se obrazy, dvojité stropy a další stavební triky. Pokaždé byla anglická policie při prohlídce zcela bezradná. Proto mohli jezuité pobývat v

Anglii od roku 1581 téměř v bezpečné ilegalitě a v klidu se připravovat na plánované poražení *Anglie* za vydatné podpory *Španělska*.

K tomuto plánu dostal *Filip II.* papežskou bulou zvláštní plnou moc. Měl úkol svrhnout z trůnu královnu *Alžbětu* jako „kacířku“ a „levobočku“ a její říši podrobit papežské stolici. Konečným důsledkem této dohody z roku 1580 byla výprava španělské námořní armády proti *Anglii* roku 1588.

Filip II. vypravil nespočetné množství oddílů skládajících se z mnoha válečných španělských lodí, které se hrdě nazývaly *Nepřemožitelné*. Byla to obrovská invazní síla *španělské flotily*, která byla oproti anglické flotile velikou přesilou.

Jezuité naplánovali, že útok bude proveden z moře i z vnitrozemí. Na moři měli být *Španělé*, ve vnitrozemí tajní jezuité ukrytí v *Anglii* ve speciálních domech. Tam podle plánu měli čekat, až do příplutí španělských válečných lodí k anglickým břehům. Jakmile by viděli, že španělské oddíly vystupují na anglický břeh, měli vzbouřit anglické katolíky, rozpoutat v zemi chaos a vyvolat revoluční povstání anglických katolíků proti královně. Už roku 1580 jezuité naplánovali, že ve vnitrozemí vypukne na základě tohoto povstání občanská válka, která uvrhne *Anglii* do úplného zmatku a bídy.

Ke splnění tohoto plánu vezly lodě plno zbraní a veliké množství vojenského materiálu. Každá loď byla obsazena jezuitou se zvláštním, speciálním výcvikem a dále těmi nejtvrďšími námořníky – skutečným „výkvetem“ krvežíznivého *Španělska*.

Ale zasáhla sama *Prozřetelnost*. Stalo se, že jakmile se loďstvo dostalo poblíž k *Anglii*, strhla se náhle obrovská bouře s nebývale silným větrem. Loďstvo bylo téměř celé zničeno a zbytek španělské flotily zahnal vítr až do *Skotska*. Zvrat počasí byl o to překvapující, že proudění větrů a čistá obloha bouřku vůbec nesignalizovaly. Tímto náhlým zásahem bylo zničeno mnohem více lodí, než by bylo zničeno samotnou anglickou flotilou.

Ovšem i *Anglie* měla své informace. Když *Španělsko* roztáhlo své plachty proti anglickému království, věděla o co se jedná. Okamžitě popravila 21 jezuitských knězů, kteří byli sledováni a měli na spiknutí svůj podíl. Jejich účast ve spiknutí byla jednoznačně prokázána.

Anglie se sice maličko zachvěla, ale záhy vytvořila „posvátnou jednotu“ okolo *Alžbětina* trůnu. Továřstvo se však svých záměrů nevzdávalo a připravovalo své kněze ve *Valladolidu*, *Seville*, *Madridu* a *Lisabonu*, zatímco v *Anglii* dále probíhala tajná propaganda pod vedením jezuitského otce *Jindřicha Garnetta*.

Překvapujícím fiaskem „*Nepřemožitelného*“ španělského loďstva byl učiněn konec násilí proti královně *Alžbětě*. Od té doby se *Španělsko* a *Vatikán* držely od *Anglie* zpátky a jezuitský řád své plány podnikal zase jen prostřednictvím jedinců. Tito jezuité chtěli proti královně znovu poštvat anglické duchovní a prosté obyvatelstvo. Ale protože byla anglická královna vlídná a laskavá ke všem stejně bez ohledu na náboženské přesvědčení té či oné strany, nikdo s vraždou nesouhlasil. Jezuité pak dlouho nenacházeli nikoho, kdo by jim atentát na zakázku udělal.

Rozhodli se proto k zákeřné diplomacii, intrikám a k přípravě dalších plánů na zavraždění královny.

14.10 Další jezuitské atentáty

Roku 1592 se uskutečnily dva nezdařené atentáty na královnu za sebou. Všichni jezuitští vrazi byli zajati a popraveni. Roku 1597 jezuité po „očisťující“ mši a rozhřešení otrávnili královně sedla na koně, ale jed naštěstí nezabral. Také tento atentát královna přežila a jezuité byli popraveni.

Když se atentát stále nemohl podařit, naplánoval další akci sám provinciál jezuitského řádu *Jindřich Garnet*. Pomocí jezuitu *Cresvella* se snažil pohnout španělského krále *Filipa II.* k nové výpravě proti *Anglii*. *Cresvellovi* se *Filipa II.* podařilo přemluvit a ten slíbil, že s početným vojskem přistane na anglickém pobřeží. Současně poslal do *Anglie* tři miliony zlatých, aby si naklonil anglickou šlechtu, která si peníze měla mezi sebou rozdělit. Papež *Klement VIII.* poslal *Garnetovi* dvě buly. Jedna byla určena pro katolické anglické duchovenstvo a druhá pro prosté anglické občany. V obou byla královna pohaněna a označena jako ta, která je příčinou všeho neštěstí.

Jakmile se královna dozvěděla, co se proti ní chystá, vydala 15. listopadu 1602 edikt, ve kterém jezuitu označuje jako původce všech spiknutí proti ní, všech atentátů na ni, co kdy byly provedeny a všech skandálů v zemi. Na základě faktů je obvinila, že oni jsou příčinou všech převratů, všech nespokojeností mezi lidmi, všeho štvání anglické šlechty i obyvatel proti ní a že jsou to právě oni, kdo financují všechny atentáty a kdo finančně podporují i všechny buřiče a revolucionáře. Na základě důkladného vyšetřování jasně poukázala na to, že spisy, které o ní a proti ní kolují po celé *Anglii* napsali a šířili oni sami. Dokázala, že jezuité podle své libovůle slibovali anglickou korunu tu onomu, tu zase jinému atentátníkovi, jen aby už byla královna z trůnu konečně svržena.

Tímto veřejným vystoupením královny proti jezuitskému řádu začalo období, ve kterém anglická královna ukázala, že dovede jednat i velmi přísně a s železnou tvrdostí. Tu museli strpět i nevinní katoličtí duchovní.

Tito katoličtí duchovní sami papežovi ve svých spisech dokazovali, že původem všeho neštěstí je skutečně výhradně jezuitský řád. Podrobně vylíčili, že pouze jezuité jsou původci všech nespokojeností a všech vzpour proti královně a že jen kvůli nim musí nyní i oni sami snášet krutá opatření i pronásledování. Jasně zdokladovali, že kdyby jezuité nedráždili svými atentáty královnu i parlament, že by nyní nemusely existovat tvrdé zákony jako odvetné opatření a že by nemuseli být ani oni sami započtení mezi jezuitu, kteří se novému „železnému“ zákonu na ně a na projezuitské katolíky nechtějí poddat.

Jezuitští spisovatelé píší, že v této době bylo zabito mnoho jezuitů a oslavují je jako pravé mučedníky za svatou věc a pro vyvýšení Boha a slávu katolické víry. Popisují, jak „nevinní“ jezuité byli označováni za vrahy a velezrádce, za rozkolníky a revolucionáře. Dokazují, že jsou ve skutečnosti všichni jezuité „nevinní“.

14.11 Prachové spiknutí

I přes veliké množství atentátů zemřela královna *Alžběta* přirozenou, klidnou smrtí dne 24. března 1603. Po ní nastoupil na anglický trůn skotský král *Jakub I.*, syn *Marie Stuartovny*. Měl ve veliké úctě čisté biblické učení a pravý, nepřekroucený překlad ***Písem svatých*** podobně jako královna *Alžběta I.* Při svém nástupu na trůn slíbil, že chce katolíky šetřit a dát jim svobodu.

Proto *Jakub I.* vyhlásil konec železným opatřením, obnovil náboženskou svobodu a vyhlásil strpění katolíků ve své celé říši. Ovšem protestantské náboženství zůstalo i nadále jako státní a jediné.

Jezuité proto nenáviděli i tohoto krále a ve svých úkladech a atentátech pokračovali dál. Jezuitský provinciál *J. Garnet* usiloval dokončit svůj původní plán. Prostřednictvím jezuity *Greenwayem* se spojil s několika fanatickými anglickými katolíky, v jejichž čele stál anglický generál *Catesby*. Takto spolčen usiloval *Garnet* znovu pohnout španělského krále *Filipa III.* k nové válce s *Anglií*. Ten však tajným jezuitským vyslancům odpověděl, že je s anglickým králem v dobrém kontaktu a přátelství a že nemůže katolíky v *Anglii* podporovat, protože tam mají svobodu a úplnou volnost.

Když byli jezuité španělským králem odmítnuti, sami si předsevzali, že v den korunovace krále *Jakuba*, 4. srpna 1603 zapálí *Londýn* ze všech stran. Jejich záměr se však nezdařil, a tak připravili roku 1604 nové spiknutí, které do dějin vešlo jako pověstné *Prachové spiknutí*.

Jeho účelem bylo střelným prachem vyhodit do povětří *parlamentní budovu* právě při zahájení *parlamentu*, a tak jedinou ranou zahubit krále *Jakuba I.*, jeho syny, všechny jeho ministry a poslance obou sněmoven, na kterých měla být vykonána pomsta za schválení přísných železných zákonů namířených proti katolíkům. Hlavou tohoto spiknutí byl opět generál *Robert Catesby*, šlechtic z *Northamptonu*, který svým hlavním spolupachatelům, *Tomáši Percyovi*, *Janu* a *Kryštofu Wrightovi*, *Františku Treshamovi* a španělskému důstojníku *Guidovi Fawkesovi* zjevil svůj záměr. Kromě toho získal ještě podporu jezuitů *Jindřicha Garneta*, *Jana Gerarda*, *Oswalda Tesmonda* a *Edvarda Oldekorna* (někteří piší *Odkorneho*). Před akcí promluvil *Garnet* k celé skupině vybraných atentátníků kázání, ve kterém tvrdil, že k obraně a hájení katolické víry je dovoleno spolu s kacíři zavraždit i nevinné, jen když větší část viníků stihne zasloužený trest.

Všichni atentátníci se pak vyzpovídali jezuitskému otci *Gerardovi* a ještě předtím, než přijali hostii, se ve slavnostní mši zavázali, a to s přísahou věrnosti, kterou skládali jeden druhému, že nevyzradí nic, co jim bylo svěřeno a že žádný z nich bez výslovného svolení druhých neupustí od zamýšleného záměru. Pak všichni přijali „svatosvatou“ hostii jako tělo Páně a takto „očistění“ a dopředu zproštění jakékoliv viny za vraždu několika set lidí najednou začali uskutečňovat svůj plán.

Atentátníci si ke svému účelu najali rozsáhlý sklep a prostorné skladiště uhlí, které se nacházelo právě pod starou budovou *Westminsterského paláce*, ve kterém měl zanedlouho zasedat anglický sněm. Všechen prostor skladiště i sklepa zaplnili uhlím, ale do uhlí uschovali 36 velikých sudů naplněných střelným prachem. Přípravy k tomuto hroznému činu byly skončeny do 5. listopadu 1605. V tento den měl *parlament* včele s *králem* zasedat a zahájit jednání sněmu. Bylo nutné, aby ten, kdo byl losem vybrán k odpálení střelného prachu, byl ve sklepě uschován ještě dříve, než *parlament* zasedal, protože by pak už neměli možnost se pod budovy dostat.

Ovšem deset dnů před tímto spiknutím obdržel lord *Mounteagle*, katolický peer, anonym, ve kterém byl varován, aby na zahájení sněmu nechodil, neboť prý téhož dne sněmovnu postihne strašlivá rána.

Tento list naštěstí lord neschoval, ale předložil ho státnímu kancléři a ten ho odevzdal králi. A pak se rozběhla doslova nejrychlejší akce anglického vojska a strážců, jaká do té doby ještě nebyla. Bylo zapojeno i mnoho civilního obyvatelstva. V noci ze 4. na 5. listopadu se prohledávaly všechny domy v okolí *parlamentu* od půdy až po sklepy. Mnoho sklepů bylo zavaleno uhlím až ke stropu, ale všechno muselo být metr po metru prohledáno. Nikdo však nereptal a

nenadával. Každý pomáhal, jak mu síly stačily, neboť všichni velmi dobře věděli, že je-li za touto akcí opět jezuitská armáda, splní své hrozby beze zbytku. Ve sklepě pod *parlamentním domem* byl nalezen *Fawkes*, který byl okamžitě zatčen. A když začali rozhazovat uhlí, našli všech 36 sudů střelného prachu. Hrůza, která každého jímala při pomýšlení, co by se stalo, kdyby sudy i s uhelným sklepem vybuchly, se nedá popsat. Nejen, že by z budovy nezůstal ani jediný kámen, ale zřítily by se i okolní budovy do veliké vzdálenosti, neboť by detonační síla střelného prachu byla umocněna právě uhlím okolo sudů.

Fawkes byl vyslýchán, pak mučen, ale nic nevyzradil. Ostatní atentátníci, když se dozvěděli, že *Fawkes* je zatčen a že plán opět nevyšel, utekli na zámek *Holbeach* v *Straffordském hrabství*. Přesto však vyšlo najevo, kdo za chystaným atentátem vězí a vojsko začalo utečence pronásledovat. Stopa je zavedla až k zámku, kde na atentátníky také i zaútočilo. Utečenci se zoufale bránili. *Catesby*, *Percy*, oba bratři *Wrightové* a ještě mnoho dalších padli v boji, sedm zbylých spiklenců bylo zatčeno a v *Londýně* i s *Fawkesem* dne 30. ledna 1606 popraveno za velezradu.

Zatčeni byli i jezuité *Garnet* a *Oldekorn*, kteří zpočátku všechno zapírali. Ale lstí se podařilo získat nezvratné důkazy o jejich spoluvinně. Jeden spolehlivý královský úředník byl totiž dán do vězeňské cely společně s *Garnetem*, u kterého si získal důvěru nadáváním na vládu a velkými stížnostmi na hrozný osud katolíků v *Anglii*. Úředník to hrál tak přesvědčivě, že mu *Garnet* nakonec svěřil dopis adresovaný uvězněnému knězi *Rockwoodovi*. Obsah dopisu byl sice nepatrný a bezvýznamný – jenom pár pozdravů, ale když se papír nahřál, objevil se mezi řádky zcela nový dopis, ze kterého účast obou jezuitů na spiknutí nezvratně vysvítala. Kromě toho soudcové nastražili další past tím, že podstrčili možnost se oběma jezuitům, *Garnetovi* a *Oldekornovi* setkávat na tajném místě a spolu rozmlouvat. Ale nastražili to tak, aby to všechno vypadalo jako velmi tajné. Jejich „tajný“ rozhovor však přitom poslouchali dva ukrytí svědkové, kteří také všechno zapisovali. Tím soudci získali tolik usvědčujících důkazů, že byli rovněž odsouzeni k trestu smrti, což bylo 3. května 1606 provedeno, a to způsobem, jak to dělala *Marie protestantům*: Každý v jiný den byl k popravišti napřed vláčen koněm, pak byl oběšen a pak ještě rozsekán na kusy.

Přestože soudci měli vlastní *Garnetův* rukopis a přesné znění rozhovorů obou jezuitů, nestyděli se jezuitští spisovatelé drze psát o tom, že *Garnet* i *Oldekorn* zemřeli nevinně a že se při jejich popravě konaly veliké divy a zázraky.

14.12 Další boj jezuitů

Následkem tohoto spiknutí zavedl anglický parlament přísahu věrnosti a oddanosti anglickému králi. Při této přísaze musel každý katolík beze všech tajných myšlenek a dvojsmyslného výkladu věrně potvrdit a upřímně vyznat, že papež žádným způsobem není oprávněn svrhnout krále z trůnu a okrást ho tak o jeho říši a panství. Dále museli potvrdit, že papež nemá žádného práva kohokoliv zplnomocnit, i kdyby to byl cizí panovník, aby anglického krále přepadl a nebo aby ho okradl o jeho majetek. Dále museli potvrdit, že papež nemá žádného práva zprostit královny poddané od slibu věrnosti a poddanosti a že nemá právo komukoliv co dovolovat, aby se postavil proti králi slovně nebo se zbraní nebo aby proti němu podněcoval vzpoury a povstání nebo aby proti králi, jeho státu, vládě, ústavě nebo jeho poddaným činil jakékoliv násilí.

Tuto přísahu skládali všichni katolíci bez rozdílu po celé *Anglii*. Jedině jezuité odepřeli tuto *přísahu* vyslovit, natož skrze ni pak králi přísahat. Nazvali ji bohapustou a kacířskou a snažili

se vší silou odvrátit od této přísahy i všechny katolíky tím, že je zastrašovali a hrozili jim věčnými tresty. Vydali spis *O svrchované moci papeže* a po celé *Anglii* hájili *papežovu moc nad všemi panovníky celého světa*.

Jezuitský řád tak přešel do útoku. Štval lidi proti králi, naváděl je, aby ho odmítli poslouchat, pomlouvali krále a jeho vládu, až byl hlavní velitel těchto revolucionářů, *Tomáš Garnet* chycen a odsouzen pro velezradu k trestu smrti oběšením a rozsekáním.

Pak byl král *Jakub I.* od svého španělského vyslance varován, že jezuité ve *Španělsku* proti němu štvou věřící lidi a že je tam tak nenáviděn, že by ho na španělském dvoře nejráději rozsápali jako divá zvěř svou obětí. Také ho varoval proti dalšímu chystanému atentátu vedenému právě ze *Španělska*. Krátce nato se skutečně vražedný atentát na krále stal, ale opět se nepodařil.

Anglickému parlamentu došla trpělivost. Jednohlasně požádal krále o vyhoštění jezuitů a jejich přátel ze země jako krajně nebezpečný živel. Král nakonec, i když nerad, svolil. Kromě toho parlament obnovil přísné, železné zákony proti katolíkům a navíc je ještě zostril. Katolíkům skončil svobodný pohyb po celé *Anglii*. Směli se zdržovat jen v určitém okruhu svého kláštera a běda tomu, kdo byl přistižen mimo povolené pásmo klášterů nebo kostelů. Všechny církevní obřady se museli odehrávat v protestantském duchu, katolíci nesměli být doktory, lékaři, učitelé, advokáty, soudci nebo jinými úředníky. Neposlušnost byla trestána velikými pokutami.

Následkem těchto a jiných opatření se *Vatikán* rozhněval. Jeho hněv se obrátil proti *jezuitskému generálovi Aquavivovi*. Ten byl přinucen už nikde a nikdy nezdůrazňovat a ani nevyslovovat jednu z dosud platných jezuitských zásad, a sice, že kterékoliv osobě je dovoleno zabít krále nebo knížata nebo jim úkladně připravovat smrt, je-li jezuita označen jako tyran.

14.13 Karel I., ekumenické tendence v Anglii

Ani za vlády *Karla I.* (1625 – 1648) se jezuitům nevedlo dobře, i když se *Karel I.* začal *Vatikánu* přibližovat. Začal dodržovat některé katolické zásady a obřady a nebyť skotských presbyteriánů, kterým začal vnucovat své vlastní pojetí o jejich církvi, skončila by *Anglie* úplným návratem k papežství. Roku 1638 se k bouři skotských puritánů přidali i angličtí protestanti a *Karel I.* musel ve svém návratu k papežství hodně slevit.

Osobní rádce *Karla I.* v církevních i státních záležitostech, pyšný a fanatický londýnský biskup *Laud* proto přišel s jezuitskou myšlenkou na sjednocení všech náboženských směrů. *Skotské puritány* vedl násilím do anglikánské církve a tuto církev chtěl pak nenápadně přeměnit na římskokatolickou. Měl ovšem smůlu, protože právě on se nejvíce od protestantského směru odchyloval. Nejen, že proto nezískal žádnou důvěru od *protestantů*, ale dokonce se proti němu zvedla vlna odporu. Zvláště, když začal *puritány* a *protestanty* krutě pronásledovat a mučit ohněm i mečem. Na základě toho byl roku 1645 jako zrádce země a trůnu odsouzen k trestu smrti. 17. ledna 1649 totéž potkalo samotného krále *Karla I.* za jeho snahu pokatolčit celou *Anglii* a *Skotsko*. Byl veřejně sťat před nejvyšším soudním dvorem.

14.14 Cromwellova vláda, Karel II.

Po *Karlu I.* vládl *Oliver Cromwell*, který předtím podnítil parlament k odsouzení *Karla I.* a který nyní po svém zvolení razantně parlament vyčistil od všech prokatolicky smýšlejících lidí. S tvrdostí sobě vlastní vystoupil i proti jezuitům, jejich agentům a přátelům. Za své intriky platili jezuité nyní životem. Vydal na ně celonárodní zatykač s následkem trestu smrti, a to i na všechny, kdo by jim jakkoliv a v čemkoliv pomáhali. Jeho nekompromisní přístup byl velmi účinný a *Cromwellova republika* byla zakrátko od těchto atentátníků téměř zbavena. Svému následovníku, *Karlu II.*, tak odevzdal *Anglii* opět čistou.

Ale *Karel II.* (1660 – 1685) byl tajným stoupencem a ochráncem katolicismu. Řád doufal, že za krále *Karla II.* zvítězí, neboť spolu s *Ludvíkem XIV.* uzavřel král v *Doveru* tajnou dohodu, ve které se zavázal, že obnoví v zemi katolicismus. Proto nejprve udělil zvláštní ochranu prokatolicky smýšlejícím presbyteriánům a vyhlásil povinnou snášenlivost ke všem katolíkům.

To pochopitelně způsobilo velikou vlnu bouří a protestů celého parlamentu. „*Národ o těchto záležitostech nebyl podrobně informován, ale i to málo, co vyšlo ve známost, podnítilo neuvěřitelné pobouření veřejnosti. Celá Anglie se otřásla před vidinou Loyoly a jezuitských spiknutí.*“ (**H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 140, 142**).

Samotné setkání anglického a francouzského krále vyvolalo všeobecné pobouření. Král se tohoto pobouření zalekl a všechny své prokatolické edikty zase zrušil, neboť se obával svého sesazení. „*Karel II., kterému se líbil královský život a který nechtěl podnikat další »cestu přes moře«, nechal v Tyburnu raději pro velezradu pověsit pět jezuitských otců. ...Ani to jezuity neodradilo.*“ (**Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 101, 102**).

Parlament roku 1673 pak na králi vynutil státní zákon o trvalém vyloučení všech katolíků a jejich spřezenců ze všech státních funkcí. Kdo chtěl v této oblasti pracovat, musel skládat *zvláštní slib*, že nevěří katolickému pojetí mše a transsubstanciaci (přeměnění) vína a chleba v doslovnou, skutečnou a ne jen symbolickou krev a tělo Páně. Jaký paradox – zde jsou zákonem likvidováni římsští katolíci a naproti tomu ve stejném roce v *Čechách*, 20. července 1673, vychází ještě jeden z *protireformačních patentů* ukládající několika posledním, zbylým šlechticům, kteří stále vzdorovali a riskující svůj život a majetek odmítali konverzi na římskou stranu, odejít nejpozději do třech měsíců ze země nebo změnit vyznání. Po této době podobné patenty ustaly na téměř čtyřicet pět let.

Parlamentní zákon z roku 1673 byl motivován zároveň i tím, že bratr *Karla II.*, vévoda z *Yorku*, který byl ustanoven za nástupce *Karla II.* veřejně přestoupil roku 1671 na katolické náboženství, což vyvolalo velikou obavu, že se *Anglie* stane papežskou zemí. Proto byl za následníka vybrán domnělý syn *Karla II.*, vévoda z *Monmouthu*.

R.F. Miller k období panování *Jakuba I.*, *Karla I.* a *Karla II.* souhrnně píše: „...V Římě se však ani tehdy nevzdali naděje ve znovuzavedení středověké jednoty všech křesťanských národů pod svrchovaností papeže; mysleli si, že stačí svrhnout dynastii *Tudorovců* a nahradit ji katolickou dynastií, aby se *Anglie* jednou provždy vzdala snah o samostatnost.

Proto se boj papežské kurie zaměřoval především proti dynastii *Tudorovců*, a úkolem jezuitů bylo podněcovat anglický lid proti nim a připravit tak katolickým *Stuartovcům* cestu na trůn. Ale když se po *Alžbětině* smrti *Stuartovci* skutečně na trůn dostali, ukázalo se zcela zřetelně, že kurie vlastní příčiny odpadnutí *Anglie* posoudila nesprávně. Nyní se museli i v Římě přesvědčit o tom, že v *Anglii* probíhá historický proces, který je příliš mocný, než aby ho mohla natrvalo ovlivnit vůle toho či onoho panovníka. Také *Stuartovci* se museli sklonit před

bouřlivě narůstající snahou anglického národa po samostatnosti, a tak se jejich církevní politika za chvíli v ničem podstatném nelišila od jejich předchůdců.

Jakub I., syn Marie Stuartovny, při svém nástupu na trůn slíbil, že chce katolíky šetřit; jeho nástupce Karel I. se k podpoře katolické věci přímo zavázal, a Karel II. si dokonce koupil materiální pomoc Francie za slib, že přivede Anglii zpět do lůna katolické církve. Postupně však museli Jakub I., Karel I. i Karel II., sotva nastoupili na trůn, vystupovat pod tlakem anglikánů a puritánů proti Římu co nejostřeji a pronásledovat katolíky se vší krutostí.

Na druhé straně jezuité, kteří za Alžběty agitovali s veškerým zápallem pro Stuartovce, museli i nyní za jejich vlády s největším rozhořčením v boji proti králi a jeho slídilům pokračovat..." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 367 – 368**).

14.15 Další intriky jezuitů

Roku 1678 pronikla na veřejnost zpráva o novém papežském spiknutí proti protestantům. Šířil ji hlavně anglikánský biskup *Titus Oates*. Současně pronikla další zpráva o chystaném jezuitském spiknutí proti *Karlu II.* a o chystaném vyhlazení všech protestantů.

Até už byly tyto zprávy pravdivé nebo ne, jejich následkem se parlament, podrážděný neustálými jezuitskými intrikami a atentáty, rozhodl okamžitě jednat. Došlo k masovému zatýkání katolických šlechticů, úředníků a všech podezřelých osob. Bylo prohledáno veliké množství písemných materiálů zatčených, ale nenašlo se téměř nic, kromě jakýchsi dopisů sekretáře vévodkyně z *Yorku*, které vyjadřovaly touhu po brzkém obnovení katolické víry v *Anglii*.

Nastalo dvouleté popravování všech zatčených jezuitů, mezi nimi i provinciála *Whitebreada* a všech podezřelých katolíků. O tom, že při těchto čistkách padlo za oběť mnoho skutečně nevinných lidí, mnoho čestných šlechticů, poctivých státníků, úředníků a dalších, není třeba pochybovat.

V květnu roku 1679 přijal parlament zákon, který zabraňoval nezákonnému zatýkání *Angličanů*. Brzy na to vyšlo najevo, že protestantský biskup *Oates* měl v minulosti jezuitskou výchovu v několika kolejích a že si mnoho věcí vymyslel, chtěje tím svrhnout *Karla II.* z trůnu. Následkem této jezuitské chiméry však padla za oběť elita anglické šlechty a mnoho spolehlivých protestantů, přičemž popravu svých nevinných lidí vykonával sám protestantský soud.

Oates byl proto zatčen, veřejně zbičován – dostal 1700 ran – a pak byl uvězněn. To však nezabránilo tomu, že se na trůn nakonec místo vévody z *Monmouthu* dostal katolicky smýšlející vévoda z *Yorku*, který čistkám unikl. Ten vládl po svém dosazení na trůn po smrti *Karla II.* jako král *Jakub II.* (1685 – 1688). Čistky také způsobily, že se *Karel II.* krátce před svou smrtí rozhodl pro katolické náboženství, ke kterému byl přímo i nepřímo jezuité naváděn a „dříve, než zavřel oči, se na úmrtním loži přihlásil k římské víře.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 406**).

14.16 Jakub II. obklopen jezuity

„*Karel II.* byl na vkus jezuitů příliš prozíravý a ironický. Byl schopen je kdykoli odstranit. Proto se domnívali, že vítězství je na dohled, když nastoupil na trůn *Jakub II.* Tento král hrál starou hru *Marie Stuartovny*, avšak jemnějšími prostředky. Chlubil se, že obrátí *Anglii* na ka-

tolictví a pro jezuity zavedl v savojském paláci kolej, kde se okamžitě usídlilo čtyři sta studentů. Paláce se ujala fanatická klika jezuitů." (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 101, 102**).

Jakub II. se obklopil jezuitskými pomocníky. Zvláště si oblíbil jezuitu Peterse (někteří piší *Petreho*), kterého učinil svým kabinetním tajemníkem a tajným radou svého dvora. Na jeho radu usiloval *Jakub II.* zajistit katolíkům rovnoprávnost a aby toho mohl král dosáhnout, musel několikrát porušit nebo obejít zákony a parlament.

Jeho kroky k Římu byly více než logické. Byl totiž „odjakživa přesvědčený katolík a jezuitskému řádu projevoval obzvláštní náklonnost.

Páter Ruga nyní mohl radostně hlásit, že před ním nový král slavnostně prohlásil: »Jsem synem Tovaryšstva Ježíšova,« a že královna se hned přidala: »A já jsem jeho dcera!« Patres z lutyšské koleje mohli tehdy plni radostné naděje napsat svým bratřím ve Freiburgu, že král *Jakub* se přihlásil k Tovaryšstvu Ježíšovu a slíbil, že svou říši přivede s pomocí jezuitů zpět ke katolicismu.

Jestliže až dosud museli patres působící v Anglii unikat policii v tisících převleků, seděli nyní ve svém černozeleňém řádovém šatu u dvora a řídili osudy říše podle svých záměrů. Všemocným rádcem *Jakuba II.* se stal jezuitský páter *Petre*, jmenovaný králem členem tajné státní rady. »Ze všech ostatních rádců, jimž král naslouchal,« říká *Macaulay*, »měl snad jezuita *Petre* na zkáze rodu *Stuartů* největší podíl.«

Král chodil s celým dvorem na katolické mše, přijal u dvora slavnostně papežského nuncia, propustil mnoho katolíků z vězení, uvolněné úřady obsazoval muži katolického smýšlení a zabýval se dokonce myšlenkou, že násilně zkatolizuje univerzity v Oxfordu a Cambridgi, nejsilnější bašty anglikánské víry; v budově Savoy u *St. James* otevřeli jezuité s veškerou pompou kolej." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 406 – 407**).

To však opět vyvolalo bouři protestů, která přerostla do protestantského povstání. *Jakub II.* povstání potlačil a dal okamžitě popravit jeho vůdce, vévodu z *Monmouthu*, svého domnělého bratra a dále skotského hraběte z *Argyle* a ještě 300 dalších přívrženců povstání. Roku 1686 se i proti zákonu rozhodl jmenovat katolíky do všech úředních míst a za vojenské důstojníky. Roku 1687 vyhlásil všeobecnou toleranční listinu, která katolíkům zajišťovala rovnoprávnost a úplnou náboženskou svobodu.

Na naléhání svých jezuitských rádců pak povolal do Anglie jezuity, aby vyučovali na vysokých školách. K papeži poslal poselství, ve kterém se zavazoval k poslušnosti papeži ve všech církevních i státních věcech. Následkem toho všeho došlo k útisku anglikánské církve a k ohrožení osobní svobody a práv celého národa.

„Zdálo se nyní, že Anglie je na nejlepší cestě se stát důležitou oporou světové politiky Říma.

Jen jediná okolnost katolickou stranu hluboce znepokojovala: král neměl syna, ale obě jeho dcery byly provdány za protestantské prince a byly protestantského smýšlení. »Nebude-li mít král,« napsal jednou páter Ruga, »žádné legitimní mužské potomstvo, pak nemůže nikdo vědět, co se stane po jeho smrti a jak katolíci obstojí mezi tolika heretiky; vždyť připadá přibližně dvacet kacířů na jednoho katolíka. Ach, jak musíme prosit našeho Pána, aby zajistil, co je třeba!«

Ustaraní patres na dvoře ve *Whitehallu* již zvažovali plán, zda by *Jakub* neměl rozhodnutí o následnictví trůnu vložit do rukou *Ludvíka XIV.*, »protože pro katolické Angličany by bylo lepší být vazaly francouzského krále než otroky dáblůvými.« Tu se králi konečně narodil syn.

Zdálo se, že radostná událost zajistila další existenci katolické moci v Anglii, ve skutečnosti se tu však stalo totéž, co se stalo v Rusku a v Polsku: zdánlivý triumf vedl přímou cestou ke zhroucení jezuitských nadějí. Neboť okolnost, že král měl následníka trůnu, zničila poslední naděje anglikánů a vyprovokovala je k rozhořčenému odporu proti Jakobovi a jeho katolíkům nakloněné politice." (René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 407).

Zda šlo o skutečný podvod nebo to byly jen pomluvy se dnes už sotva kdo doví, nicméně pravdou zůstává, že se po celém zámku ve *Whitehallu*, pak po *Londýně* a nakonec po celé zemi rychle rozletěla zpráva o tom, že narozený syn není skutečným synem *Jakuba II.*, že královnin porod byl zinscenovaným podvodem, při němž jezuité podstrčili novorozeně jedné jeptišky, kterou sami přivedly předtím do jiného stavu a který je nyní vydáván za dědice anglického trůnu. „Šeptalo se, že král je příliš starý na to, než aby vůbec mohl mít potomka, poukazovalo se na podezřelou okolnost, že královna během celého svého těhotenství nedovolila žádné protestantce, aby se dotkla jejího života, a nakonec se dělaly narážky na nápadnou velikost dítěte, které hned po »porodu« vypadalo jako by mu už bylo několik týdnů." (René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 407).

Anglický lid proto od krále *Jakuba* hromadně odpadal a obracel se k princovi *Vilému Oranžskému*, který byl manželem královny dcery *Marie*. Ten se jako *kalvinista* zdál být pravým mužem, který skoncuje s „papežskými obludami“.

„Všechny tyto události byly hlavní příčinou revoluce roku 1688. Jezuité museli čelit příliš silnému proudu. V té době bylo v Anglii dvacet protestantů na jednoho katolíka." (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 102).

A když se k tomu ještě králi narodil domnělý syn, coby přirozený dědic jeho zásad a moci, který měl pokračovat v papežských tendencích, vzedmula se další, tentokrát však velmi mohutná vlna protestů a celá *protestantská Anglie* 1688 povstala k boji za svržení *Jakuba II.* Nastala tzv. „*Slavná revoluce*“, která stála anglickou korunu krále *Jakuba II.* a s ním celou *stuartovskou dynastii*.

14.17 Vilém Oranžský, záruka svobody

Ještě téhož roku povolali protestanti králova zetě, prince *Viléma Oranžského, nizozemského* vladaře, aby vládl také *Anglii*. *Vilém Oranžský* se objevil v *Anglii* s velkou armádou a *Jakubova* vojska přešla z větší části na jeho stranu. Král *Jakub II.* se celé situace zalekl a ještě před svým sesazením odvolal všechny své *prokatolické zákony*, ke kterým byl ve skutečnosti naveden svými jezuitskými rádci. Na všechny civilní a vojenské úřady dosadil zase zpátky *protestanty*. Přesto však byl *parlamentem* zavržen jako záludný člověk a ode všech byl opuštěn. Když ztratil svou ochranu a imunitu, rozhodl se raději se svou rodinou utéct na lodi z *Anglie* do *Francie*. Z anglického dvora a z vysokých škol zároveň utekli i všichni jezuité.

Anglický *parlament* roku 1689 přijal slavnostní oficiální usnesení, že král, který porušoval ústavu a který na radu jezuitů a jiných osob porušoval i základní zákony, tím ztratil trůn. Nato byl král *Jakub II.* celým *parlamentem* sesazen z trůnu a na jeho místo byl povýšen princ *Vilém Oranžský* jako *Vilém III.* a jeho manželka *Marie*, dcera vypovězeného krále, která oproti svému otci *Jakubovi II.* měla protestantské smýšlení.

„Král byl sesazen, všichni členové tovaryšstva byli vsazeni do vězení nebo vyhánáni ze země. Nějakou dobu se jezuité ještě snažili pokračovat ve své práci tajných agentů, ale tato

jejich snaha vyzněla úplně naprázdno. Svou věc v Anglii prohráli." (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 102**).

Vilém III. okamžitě obnovil přísné Alžbětiny zákony, ale neuplatňoval jejich železnou tvrdost, pokud k tomu nikdo nezavdal příčinu. Dokonce propustil z vězení Oatse, bývalého biskupa, a vyměřil mu doživotní penzi 5 liber šterlinků týdně. A tak se Anglie stala zemí, kde se nepodařilo jezuitskému řádu trvale usadit a naplnit Ignácův odkaz.

Trpělivost jezuitského řádu je však obdivuhodná a co se mu nepodaří v jednom století, snaží se zrealizovat ve stoletích následujících. Situace v dnešní Anglii je již úplně jiná, ale o tom až v pozdějších kapitolách.

Kapitola 15

Francie

15.1 První jezuité ve Francii

Ve Francii se jezuitský řád začal usazovat až v roce 1551, sedmnáct let po svém založení v kapli sv. Denise na *Montmartre*. Do té doby se nemohli jezuité usadit ve Francii natrvalo i přesto, že generál *Loyola* vyslal své některé členy na pařížskou univerzitu v domněni, že tam získají nové příznivce pro svou řeholi.

Jezuitům *Salmeronovi* a *Lainezovi* se podařilo získat pouze přízeň clermontského biskupa *Viléma du Prata*, který jim podstoupil svůj dům v *Paříži*. Zde chodili po ulicích a náměstích a kázali. Teprve roku 1550 se na žádost generála *Loyoly* ujal jezuitů kardinál lotrinský *Charles de Guise*, protože měli být pro své potulování se *Paříží* vyhoštěni ze země. Kardinál lotrinský vymohl na králi *Jindřichu II.* u dvora patent, jímž se jezuitům povolovalo, že si v *Paříži* nebo kdekoliv jinde ve Francii mohou z dobrovolných dárců vystavět buď kolej nebo školu.

Proti tomuto výnosu se ale postavil parlament, který patent odmítl ratifikovat, neboť jezuité nepodléhají pravomoci biskupů. To však odporuje zásadám a právům *galikánské církve*, která odděluje světskou moc od moci duchovní, staví *koncil* nad rozhodnutí papeže a zastává naprostou rovnost mezi všemi duchovními včetně papeže. Jezuité byli v *parlamentu* navíc zesměšněni a vykázáni k černochoům do *Afriky*.

Jezuité si však toho nevšíмали. Představovali se jako úspěšní odpůrci reformace a tím si získali asi jednu sedminu francouzského obyvatelstva. Ostatní lidé však neměli k těmto vojákům, příliš oddaným svatému stolci, důvěru. Proto bylo jejich pronikání na francouzskou půdu stále pomalé.

Protože jim veřejné mínění nebylo ve všech ostatních zemích nakloněno, vtírali se jezuité nejprve mezi dvořany a potom jejich prostřednictvím i do vyšších kruhů.

Ale přímo v *Paříži* zůstával parlament, univerzita a dokonce i duchovenstvo vůči jezuitům v nepřátelství. To vyšlo najevo v okamžiku, kdy se v *Paříži* poprvé pokusili otevřít svou kolej. Na nátlak kardinála totiž král *parlamentu* nařídil, aby patent nejen že bez potíží přijal, ale i uzákonil.

Parlament se tedy obrátil na pařížského biskupa *Eustachu du Bellayho* a na sbor doktorů bohosloví (*Sorbonnu*) na tamní univerzitě a tato „teologická fakulta, jejímž posláním bylo střežit náboženské zásady ve Francii, vyhlásila 1. prosince 1554, že »tato společnost se jeví jako extrémně nebezpečná vzhledem k víře, nepřátelská k míru církve, osudná pro klášterní stav a zdá se, že se zrodila k tomu, aby přinášela zkázu, nikoli však povznesení.«" (**Gaston Bally: Les Jesuites, Chambéry, str. 69**).

Také **Bílek** popisuje, jak „učený biskup *Bellay* dokládal z papežských bul, které se týkají jezuitského řádu, rozporuplnost jezuitského učení v porovnání s učením katolické církve, ...Dále dokazoval, že nový řád jezuitů byl založen jedině proto, aby podporoval choutky papežské stolice po světském panování...“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 144**).

Bílek dále zachycuje celý výčet jezuitských praktik a jejich působení tak, jak to sorbonští doktoři ve své zprávě 1. prosince 1554 přesně popsali. Tím zdůvodnili, proč doporučují parlamentu, aby onen královský dekret neschválil.

Doktoři ve svém protokolu uvádějí, že si jezuité drze přivlastnili jméno *Tovaryšstvo Ježíšovo*, přičemž do svého společenství přijímají kriminálníky, zběhy, zloděje, trestance, cizoložníky a jiné lidi se zlou pověstí. Dále, že řád má podezřele veliké množství neobyčejných výsad udělených papežskou stolicí, že jezuité okrádají světskou a duchovní vrchnost o jejich práva, že mezi lidmi vytváří nepokoje, rozbroje, nenávist, revoluce a války. Dále uvádí, že učení jezuitů je v rozporu se samotnými dogmaty papežského učení, že v církvi vytváří chaos a záměrný rozkol a nepořádek. Dále, že jezuitský řád bourá a ničí všechno, co lidé s velikou námahou vybudovali a že tento řád byl založen jedině proto, aby podporoval choutky papežské stolice po světském panování a po ovládnutí celého světa. Pařížský biskup k tomu navíc doporučil, že by bylo nejlepší, kdyby tento řád odešel do *Turecka* a tam se věnoval své „křesťanské“ činnosti. Teprve potom by v *Evropě* nastal klid a pokoj a *Evropa* by byla zbavena všech sporů, svárů, rozbrojů a štvání jednoho proti druhému.

Na základě toho bylo jezuitům v *Paříži* zakázáno vykonávat všechny náboženské obřady a tak se museli z *Paříže* vystěhovat.

15.2 Drzé nároky jezuitů

Nicméně bylo jezuitským otcům po několika drzých tahanicích z jejich strany dovoleno usadit se v *Billanu* (někteří píší *Billomu*) v *Auvergni*, kde jim nechal clermontský biskup vystavět kolej. Odtud pak jezuité organizovali velké tažení proti *reformaci* v provinciích jižní *Francie*. Znamý *Lainez*, vůdčí postava *Tridentského koncilu*, se vyznamenal v polemikách, a to zvláště na *Colloquy de Poissy*, když se nešťastným způsobem snažil o sblížení dvou učení (roku 1561).

Podle rozkazu *generála Loyoly* si jezuité navíc obstarali různá doporučení a vysvědčení o svém „čistém“ učení a „čistém“ životě jak jednotlivce, tak i celého řádu, a to ode všech panovníků a šlechticů nakloněných jezuitskému řádu. Tímto posudkem se pak všude prokazovali.

K tomu všemu podali španělští jezuité u inkvizičního soudu v *Saragoze* na *Sorbonnu* žalobu. *Inkvizice* prohlásila protokol univerzity za kacířský a vyhlásila klatbu na všechny, kdo by ho četli nebo rozšiřovali.

15.3 Nesouhlas Sorbony s jezuitou

Roku 1559 byl od krále vydán nový patent prikazující přijímání jezuitů do *Paříže*. Ale doktoři celé pařížské univerzity vydali *protokol*, v němž se jednohlasně a jednomyslně vyslovili proti *patentu* a oznámili v něm, že co nejdůrazněji protestují proti jezuitům.

Král však *parlamentu* nařídil, aby bez ohledu na *sorbonský protokol* a protest *sorbonských doktorů* zabudoval do zemského práva a zákoníku povinné přijímání jezuitů a respektování jejich výsad a udělených práv.

Parlament předal celou záležitost pařížskému arcibiskupovi. Jezuité však velmi dobře věděli, s jakou odhodlaností hájí pařížský arcibiskup *galikánskou církev* a logicky odhadli, že jim znovu nebude nakloněn. Urychleně tedy sepsali arcibiskupovi dopis, ve kterém se před ním pokořili a ve kterém se vzdali i všech práv a výsad, které mají udělené od papežské stolice.

Arcibiskup nakonec svolil, že jezuitský řád smí být do země přijat, ale bylo to podmíněno tím, že se ani v nejmenším nebudou jezuité míchat do pravomocí biskupů, nebudou kázat a konat bohoslužby a nebudou bez výslovného povolení pařížské univerzity a *Sorbonny* doktorů ani kdekoliv vykládat **Písmo svaté**.

Jezuité přistoupili na všechny podmínky, neboť už plánovali, že se jim podaří čásem všechna omezení plně obejít. Vláda pak *parlamentu* rozkázala, aby do zákona zanesl, že jezuité jsou přijímáni do *Paříže* a *Francie* jen tehdy, když tím nebude ohrožena *svoboda a práva galikánské církve* a že se *parlamentu* dává právo jezuity ze země vyhostit, kdyby nedodrželi podmínky.

Ale ani přes tyto všechny ústupky jezuitů se *parlament* nechtěl do celé záležitosti aktivně zapojit. Ve prospěch řádu neučinil žádného rozhodného kroku a všechna ustanovení, která se týkala jezuitů stále oddaloval.

Generál jezuitů, Lainez, si tedy svou diplomacií vydobyl přízeň u *tournského* a *lotrinského* kardinála, neboť se u francouzského duchovenstva těšili veliké oblibě. A oba se pak 15. září roku 1561 pod vlivem *Laineze* postarali na francouzském církevním sněmu o to, aby byli jezuité do země přijati. Navíc se sněmu zúčastnil i sám generál, který pomocí svých tovaryšů celé shromáždění infiltroval, a tak se pojistil, kdyby se kardinálům nepodařilo přijetí jezuitů prosadit.

Přesto se jezuité podmínkám nevyhnuli. Bylo jim zakázáno používat po celé *Francii* název „Tovaryšstvo Ježíšovo“. Museli se úplně podrobit pravomoci biskupů jako každý řadový katolík. Jezuité nebyli uznáni ani jako nový řád, ale jen jakousi společností. Museli se také zavázat, že nikdy nebudou nic podnikat proti francouzským duchovním, univerzitám, školám a jiným řádům. Dále museli slíbit, že budou bez výjimky poslušni všech zákonů země a že v této zemi nebudou pro ně platit papežské výsady a práva.

Pokud by si chtěli obstarat u papeže nová práva, tato smlouva by se tím okamžitě zrušila a jezuité by byli právoplatně ze země vypovězeni. Tyto podmínky byly *parlamentem* schváleny a zakódovány do zákona dne 13. února 1562.

15.4 Zákeřné, podvodné chování jezuitů

Ale sotva si jezuité otevřeli s pomocí projezuitských knížat z celé *Evropy* svůj nově vystavený dům, ihned budovu pojmenovali na *Kolej Tovaryšstva jména Ježíšova*. Tím porušili první podmínku.

Pak otevřeli své školy a drze žádali, aby byly tyto školy přičleněny k univerzitě a aby byly nazvány jejími fakultami. Proti tomu se postavily všechny fakulty ze všech francouzských univerzit. Protest se nakonec dostal až před *parlament* a odtud, 27. února 1562, k nejvyššímu dvornímu soudu. Ten prohlásil smlouvu za zrušenou.

Ovšem jezuité tuto událost očekávali a dopředu se na ni už důkladně připravili. Pak se snažili udržet v zemi, podle svého zvyku podvodem a lstí, co nejdéle. Do celé věci se vložil i jezuita *Antonín Possevin*, který na králi vymohl rozkaz, aby *parlament* znovu rozhodl ve prospěch jezuitů a aby byli znovu přijati.

Proti tomu se *Sorbonna* opět postavila, ale nebylo to už nic platné. Jezuité byli v zemi znovu zlegalizováni a navíc jim bylo povoleno ve svých školách učit. Přesto však zvolili ke splnění svých plánů co nejméně nápadnou činnost.

Roku 1563 založili jezuité spolek pro obranu katolické víry, který se začal tvrdě stavět proti *protestantům*, i když jeho členové k jezuitskému řádu nepatřili. Všichni vedoucí tohoto spolku dostávali své instrukce vždy v jezuitské koleji, kde se za tím účelem shromažďovali.

Zanedlouho na to jezuité založili další spolek, *Nejsvětější svátosti*, jehož členové, později tajní jezuité, se zvláštní tajnou přísahou zavázali, že nikdy za svého panovníka neuznají žádného protestantského krále a zvláště ne *Jindřicha Navarrského*, pozdějšího krále *Jindřicha IV.* Další jezuité začali z kazatelen hlásat protireformační kázání, nabádali lid proti *hugenotům* a vybízeli k jejich vyhlazení.

Jezuité tak postupně a nenápadně přešli do útoku a aniž to kdo zpozoroval, podařilo se jim proti *protestantům* postupně poštvat téměř celou *Francii*, kterou vůči pokojným *hugenotům* dostali nakonec až do varu a hluboké nenávisti.

Díky královně „matce“, *Kateřině Medicejské*, otevřel jezuitský řád legálně svou první pařížskou instituci, kolej *Clermont*. Ta potom konkurovala pařížské univerzitě, kterou chtěli úplně zničit.

Opozice z této univerzity to tušila, ale veškeré duchovenstvo a parlament byli ze strany tovaryšstva více či méně uklidňováni slovními ústupky a sliby, že se společnému univerzitnímu právu přizpůsobí. *Univerzita* dlouho a tvrdě bojovala proti navádění „*mužů podplacených na úkor Francie k tomu, aby se vyzbrojili proti králi,*“ jak se vyjádřil **Etienne Pasquier**. Zanedlouho potom se ukázalo, že jeho slova byla pravdivá.

15.5 Bartolomějská noc

Není třeba se ptát a pátrat po tom, zda jezuité *souhlasili* s masakrem o tzv. *Bartolomějské noci*, která vypukla v noci z 24. na 25. srpna 1572. Oni nejen, že s ní souhlasili, ale oni jí ve skutečnosti celou připravili. Jejich síť a síť jejich agentů pracovala s neúnavnou, fanatickou pílí, aby *hugenotům* nakonec připravila strašlivou scénérii, které se měli sami zúčastnit.

Všechny kresby zobrazující *Bartolomějskou noc* jsou drastické a nechutné, ale zdaleka nevystihují to, co se ve skutečnosti odehrávalo. *Bartolomějská noc*, a pak pokračující mučení *hugenotů* po celé *Francii* s cílem je všechny zamordovat, byla koncentrovanou ukázkou těch nejzvrhlejších, perverzních, sadistických a masochistických chťičů. Celá *Paříž* se náhle změnila v jednoho jediného brutálního netvora a zrůdu, běsnící, trhající, dávící, sekající a mučící všechny, kdo byli jen trochu podezřelí z vyznávání protestantské víry. Byl to skutečný rej vatikánských čarodějnic a čarodějů, jezuitských pomocníků a katolických následovníků samého ďábla, vydávajícího příkazy skrze papeže a *jezuitského generála*. Krev *hugenotů* tekla takovými proudy, že ji země ani řeka už nestačila vstřebávat.

Nikdo nebyl ušetřen. Stejnými metodami byli mučeni a zabíjeni bez rozdílu všichni, kdo byli předtím označeni za *hugenoty* nebo za jejich sympatizanty, jedno zda jde o chudého či bohatého, přistěhovalce či rodilého, žebráka či měšťana, radního či kněze, sluhu nebo šlechtice, muže nebo ženu, dítě nebo starce. Taková byla *Bartolomějská noc*, dílo jezuitů.

„*Připravovali ji. To ví každý skutečný historik. Politika tovaryšstva byla zákeřná a podlézavá, měla jasně vymezený cíl, to znamená papežskou politiku: »Odstranit kacířství!« Tomuto hlavnímu cíli muselo být podřízeno úplně všechno. »Tento cíl sledovala i Kateřina Medicejská a tovaryšstvo mohlo s podporou Guisů počítat.«*“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 84**).

Když dostal papež Řehoř XIII. první zprávu o tom, co se děje ve *Francii*, dal okamžitě na oslavu *krvavé bartolomějské svatby* rozhoupat všechny zvony do oslavných tónů a vyzval všechny katolíky k veřejným děkovným modlitbám. Krvežíznivému *Karlu IX.* dal pak poslat zvláštní dar – růži z čistého zlata vytepanou do bohatého květu a děkovný dopis. Historik **H. White** k tomu píše: „*Když zpráva o masakru došla do Říma, jásoť kněžstva neznal mezí. Kardinál lorrainský odměnil posla tisíci korunami; z děla v St. Angelo byla vypálena pozdravná salva, z každé věže zněly zvony, planoucí hranice proměnily noc v den; a Řehoř XIII. se v doprovodu kardinálů a dalších církevních hodnostářů odebral v dlouhém průvodu do chrámu sv. Ludvíka, kde kardinál lorrainský zapěl Te Deum... Byla ražena medaile na paměť masakru a ve Vatikánu lze stále vidět tři Vasariho fresky, jež zobrazují útok na admirála a krále v radě osnující masakr. Řehoř poslal Karlovi Zlatou růži; a čtyři měsíce po masakru ... s uspokojením vyposlechl kázání francouzského kněze,... který mluvil o onom dni tak plném štěstí a radosti, kdy největšímu otci došla o tom zpráva a kdy se odebral v slavnostním průvodu, aby vzdal díky Bohu a svatému Ludvíku.*“ (**Henry White: Bartolomějská noc, kap.14, odst.34**).

Bylo zmordováno více jak sedmdesát tisíc *hugenotů*. Vraždění v *Paříži* probíhalo 7 dnů, z toho 3 dny se zvláštní, nadpřirozenou a nelidskou zuřivostí a pak ještě dva měsíce po celé *Francii*.

Ale *Bartolomějská noc* nebyla hlavním cílem jezuitů. Jejich hlavní záměr, jemuž noční masakr z 24. na 25. srpna 1572 velmi pomohl, bylo vyprovokovat hrozný plamen bratrovražedné nenávisti. A to se jim skutečně podařilo. Jezuité se potřebovali zbavit protestantsky myslící šlechtické a královské francouzské elity. Vraždilo se a mordovalo jak na ulicích tak i v palácích. Již dopředu byli vytipovaní lidé, skutečný výkvět francouzské elity hájící svobodu projevu a víry a svobodu své vůle. A tito všichni se pak stali obětí.

15.6 Jindřich III.

Bratrovražedný boj měl dlouhotrvající dozvuky. Pokaždé v tom měli prsty jezuité. Ti sledovali cíle španělské politiky a podporovali *Ligu* proti *Jindřichu III.* a *Jindřichu IV.* Tato katolická Liga se scházela v jezuitském profesorském domě a v pařížské koleji.

Nejfanatičtěji v ní vystupoval jezuita *Claudius Mathie*, jezuita *Jindřich Sammier*, který jako jezuitský vyzvědač a tajný špehér procestoval *Španělsko, Itálii* a *Německo*. Dalším fanatikem byl jezuita *Odon Pigenat*, který zaséval svár, rozbroje a nejednotu. Šlechticům udílel rozhřešení jen tehdy, pokud se mu zapřísahali, že se spolčí s *Ligou* proti králi.

Jezuité chystali v zemi povstání. Malým modelem mělo být město *Bordeaux*, kde proti králi a *parlamentu* podněcovali všechno jeho obyvatelstvo. Naštěstí však vyšlo najevo, že ve městě připravovali povstání a jezuité byli z města vypovězeni.

O tři roky později, po úkladné vraždě vévody z *Guise* přezdívaného *Pařížský král*, vyzvala katolická Liga „*Jeho nejkřesťanštější Veličenstvo*“ k boji proti *protestantům*.

Ale „*chytrý Jindřich III. dělal, co bylo v jeho silách, aby se vyhnul náboženské válce. Podle dohody s Jindřichem Navarrským shromáždili protestanty a nejumírněnější katolíky proti Paříži, proti Lize a proti jejím přívržencům, proti rozzuřeným Římanům, kteří měli podporu Španělska.*

...*Jezuité, kteří byli v Paříži u moci, protestovali, že se král Francie oddal kacířství. ...Řídící výbor Ligy rokoval v jezuitském domě na ulici sv. Antonína. Podrží Paříž Španělsko?*

Těžko. Podrží ji Liga? Ta byla pouhým nástrojem v dovedných rukou. ...Tovaryšstvo Ježíšovo bojovalo ve jménu Říma už třicet let. ...A právě ono tovaryšstvo bylo tajným pánem Paříže. ...Podaří se?" (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 85).

Byl vypracován plán, jak obležení města prolomit a jak odstranit *Jindřicha III.*, který byl právě spojen s *Jindřichem Navarrským*. Spolu obléhali Paříž a drželi v šachu i Ligu. Není to samo sebou, že právě přesně v ten den, kdy se měli jezuité z *Bordeuax* vystěhovat pro svou chystanou revoluci, 31. července (někteří píší 1. srpna) 1589, poslali jezuité mladého dominikánského mnicha, *Jakuba Clementa*, aby se stal kralovrahem.

Po provedeném atentátu byl tento dominikánský blouznivec okamžitě zabit královskou ochrankou, ale papežem *Sixtem V.* byl chvalořečen a vynášen nad kněze *Eleazara* a *Juditu*. Jezuitští spisovatelé o tomto mnichovi píší, že „zavražděním krále se stal *Clement* veleslavným a věčnou ozdobou Francie.“ (T.V. Bílek: Dějiny řádu *Tovaryšstva Ježíšova*, str. 148).

Jindřich III. byl úkladně zavražděn. Na první pohled se zdálo, že vražda neměla politické důvody, protože dědicem byl protestant. Není však možné, že ti, kteří ji naplánovali a kteří přesvědčili mnicha *Clementa*, aby ji uskutečnil, doufali, že katolická Francie povstane proti hugenotskému dědici? Skutečností je to, že jezuita *Camelet* o něco později prohlásil *Clementa* za »anděla« a další jezuita *Guignard*, který byl nakonec oběšen, dal svým studentům jako prostředek k formování jejich názorů při procvičování latiny texty pojednávající o tyranovraždě.“ (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 85, 86).

V těchto školních cvičeních bylo kromě jiného uvedeno i toto: „*Jacques Clement* vykonal chvályhodný čin inspirovaný duchem svatým... Jestliže můžeme proti králi vyvolat válku, pak to učiníme, jestliže proti němu nemůžeme vyvolat válku, tak jej zabijme.“ A dále: „Udělalí jsme velikou chybu o *bartolomějské noci*. Měli jsme nechat téci přímo i královskou krev.“ (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 86, 89).

15.7 Jindřich IV.

Na místo *Jindřicha III.* nastoupil *Jindřich IV.*, kterého jezuité rovněž nazývali *kacířem* a spolu s Ligou proti němu zosnovali mnoho atentátů, podněcovali lid k neposlušnosti a hlásali občanskou válku.

V roce 1592 se o atentát pokusil jistý *Barriere*. Při zpovědi přiznal, že ho k tomu přemluvil otec *Varade*, rektor jezuitů v Paříži.

V roce 1593 přestoupil *Jindřich IV.* raději na katolické náboženství a na žádost francouzských jezuitů prostřednictvím jezuitských kněží *Bellarmina* (historicky známý také jako jezuitský kardinál a později i vrchní inkvizitor) a *Possevina* byl okamžitě od papeže *Klementa VII.* zproštěn klatby. Ale jezuité mu nemohli zapomenout, že byl dříve kalvinistou a že stál v čele protestantského vojska a držel v obležení Paříž s Ligou. I přes kroky, které podnikly ke zrušení klatby na jeho osobu a království mu nedůvěřovali. Měli k tomu určité důvody. Nevěřili, že by byl jako nový katolík náhle snášenlivý i k jezuitům a že by byl stejně spravedlivý jak k protestantům tak i ke katolíkům.

Jindřich IV. měl navíc za své heslo stále dobro a blaho svých poddaných. Usiloval o to, aby každý poctivý sedlák měl každou neděli pečené kuře v troubě. Pro jeho cítení k prostým Francouzům mu jezuité i po obrácení na katolickou víru nikdy nepřestali v skrytu usilovat o život.

Kromě krále usilovali jezuité ještě o život královu věrnému příteli a ministrovi, vévodovi *Sullyovi*. O něm se píše, že byl nejpoctivějším a nejzdatnějším státníkem tehdejší doby. Jezuitskému řádu byl doslova trnem v oku.

Pokusy o atentát se stupňovaly. Jezuita *Commolet* drze hlásal z kazatelny, aby kdokoliv šel a zabil krále a jeho ministra. Oba nazýval tyranu katolické víry. Fanatický ctitel jezuitů, *Petr Barriere*, poštván svými jezuitskými idoly odjel zavraždit krále do *Meluna*.

Při atentátu byl král však jen lehce raněn, ale *Barriere* byl zajat. Ve vězení bez mučení prozradil, že ho k činu najal jezuita *Barade* a že jezuita *Commolet* ho za tento „bohumilý“ čin velebil a chválil, čímž ho k činu povzbuzoval. *Barriere* byl popraven, ale vzápětí se objevil další fanatický vrah.

15.8 Atentát na Jindřicha IV.

27. prosince roku 1594 se o atentát pokusil jezuita *Jean Chatel*, bývalý žák jezuitů, kteří ho těsně před tímto činem vyzpovídali. Bylo to právě ve chvíli, kdy v domě jezuitského otce *Gignarda* končila již zmíněná „školní cvičení“. *Chatel* chtěl vrazit králi dýku do hrdla, ale nestrefil se a pouze poranil jeho rty. Ve vězení se přiznal, že uvěřil učení jezuitů, ve kterém se dovoluje zabít každého krále a panovníka, který nepřijal papežské oprávnění vládnout a papežovo odpuštění hříchů.

Následkem toho propukla mezi lidmi vůči jezuitům veliká nenávist. Nechybělo málo a lidé by jezuitu snad sami úplně rozsápali. Nakonec muselo zakročit vojsko. Přesto však byli všichni jezuité ze svých kolejí uvězněni. U rektora koleje P. *Jeana Guignarda* (někteří píší *Guinarda*) byly nalezeny štvavé písemnosti proti králi psané *Guignardovou* rukou. V nich schvaloval a obhajoval zavraždění *Jindřicha III.*, kterého zde nazýval i krutým *Neronem* a že k vraždě byl jezuita *Clement* veden duchem božím. Současně v těchto písemnostech schvaloval i svržení *Jindřicha IV.* z trůnu, a pokud by to nebylo možné vojensky, musel by být zabit jinou cestou.

Když se to lidé dozvěděli, žádali u soudu pro kralovraha *Chatela* co nejkrutější smrt. Soud svolil a vrahovi byly napřed žhavými kleštěmi vytrhány z těla kusy masa a jeho vnitřnosti (neboť totéž jezuité naučili inkviziční dominikánské katy při jezuitských procesech proti *hugenotům*), a potom bylo jeho tělo oběšeno, pak rozčtvrceno a nakonec spáleno na hranici. Jeho rodiště bylo poznamenáno potupným vysokým jehlanem. Byl umístěn přímo na jeho rodném dvoře. Na jehlanu bylo vytesáno oznámení o *Chatelově* kralovraždě a výpis z jezuitského učení, které kralovraždy schvalovaly a ospravedlňovaly.

„Jezuitský otec byl oběšen v *Greve*, zatímco král potvrdil edikt parlamentu, kterým byli *Loyolovi* synové vypovězeni z království jako ti, kteří »kazí mládež, ruší veřejný pořádek a jsou nepřátelští vůči státu a vůči koruně francouzské...«” (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 86, 89**). Dne 7. ledna 1595 byl pro velezradu popraven i jezuita *Guignard*, a to podobným způsobem.

Hned druhý den po popravě vyšel v parlamentu zákon, kterým se jezuité vypovídali z *Paříže* do 3 dnů a z celé *Francie* do 14 dnů. Jejich veškerý majetek byl zabrán a všem bylo zakázáno posílat své děti do zahraničních jezuitských škol.

15.9 Nantský edikt

Přesto se jezuité v zemi zdržovali dál, avšak ilegálně. Pomocí svých tajných spjenců u francouzského dvora osnovali proti králi nové pikle a intriky. Tyto vražedné snahy byly za hranicemi *Francie* naprosto otevřené. Král byl u všech prokatolických dvorů pomlouván a vykreslován jako tyran. U francouzského dvora se jezuité zároveň snažili tajně prosadit opětné zavedení svého řádu.

Papežský dvůr se snažil intervenovat ve prospěch jezuitů a *Jindřicha* vůči nim naklonit. *Jindřich IV.* však nechtěl o jezuitích ani slyšet. Papež dokonce králi osobně napsal několik dopisů, ale král odpověděl zamítavě s tím, že pouze z úcty k papežské stolici se k jezuitům zachoval shovívavě, i když jeho lidé žádali jezuitům krutou smrt, a to všem bez rozdílu.

Papeže *Klementa VIII.* to však od dalších pokusů neodradilo. Následoval dopis za dopisem, ale díky ministru *Sullovi* král odolával a jezuity odmítal.

Roku 1598 vydal král dokonce tzv. **Nantský edikt**, kterým zaručoval hugenotům a všem ostatním protestantům úplnou náboženskou svobodu a přístup ke všem úřadům. Darem jim odevzdal i několik pevností, například známou *La Roschell*. Po tomto **Nantském ediktu** se král jezuitů obával ještě víc.

V této době se však rozhodl své manželství s *Markétou z Valois* rozvést a požádal papeže *Klementa VIII.*, aby rozvod povolil. Není zcela jednoznačně a uspokojivě zjištěno, zda v rozvodu neměli prsty jezuité, ale pravdou zůstává, že papež k rozvodu svolil s podmínkou, že král za rozvod povolí jezuitům návrat do *Francie*. „*Králův úmysl zbavit se své manželky a uzavřít manželství nové, jaký svého času vedl u Jindřicha VIII. k horlivému vyhledávání klateb, nyní budil ve všech katolických myslích maximální uspokojení, vždyť přece měla být králi přivedena věrná dcera církve.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 430**).

A když se rozvod stal nakonec naléhavou nutností vlivem událostí v soukromém životě krále, král nakonec po dlouhém zdráhání a po velikých obavách z dalších atentátů roku 1599 svolil. *Řím* si pak velice pospíšil s požehnáním a blahopřáním ke sňatku: „*Kurie, daleka toho, aby králi v rozluce bránila, spěchala, aby požehnala novému svazku Jindřicha s Marií Medicejskou, a i nyní přispěli k tomuto postoji Říma svým dílem jezuité.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 430**). Když mu jezuité k jeho novému sňatku s krásnou *Marií Medicejskou* přinášeli na svatbu své blahopřání, slíbil jim, že jezuitský řád znovu do *Francie* přijme.

Po svatbě král s naplněním slibu otálel co nejdéle, a to i přesto, že královna *Marie Medicejská* byla velká přítelkyně jezuitů a jejich řádu. Všechně se snažila uvedení jezuitů do země urychlit.

Ovšem stále zde byl ministr *Sully*, který měl naštěstí na krále takový vliv, že král i přes naléhání své manželky odolával. Nakonec byl však král varován, že když nevyplní svůj slib, bude prohlášen za křivopřísežníka a kacíře. Zdeptaný, vynervovaný a argumenty své manželky ubitý král se nakonec podvolil, a to i přes usilovné snahy jeho věrného ministra. Přes jeho veškerou podporu úplně psychicky zkolaboval a rozhodl se před vyhrožováním jezuitů couvnout a papeže uposlechnout.

15.10 Diplomacie jezuitů

A tak **edikt** z roku 1598 nakonec nebyl důsledně proveden a v roce 1603 jej král navzdory *parlamentu* odvolal. Po zrušení klatby na krále už nebylo pro jezuity „těžké se s králem, jemuž

prokázali tak velkou službu, znovu sblížit a přimět ho, aby znovu řád ve Francii povolil. Jindřich byl dosti chytrý na to, aby moc jezuitů správně odhadl, a proto se v roce 1603 rozhodl, že povolá Tovaryšstvo Ježíšovo oficiálně do Francie zpátky.

Nemohl ovšem ještě zcela překonat nedůvěru, kterou vzbudila protijezuitská kampaň parlamentu a univerzity; proto od patres požadoval slavnostní přísahu, že nikdy nepodniknou nic proti králi ani proti klidu v říši, a kromě toho se měl jeden člen řádu, vlastně jako rukojmí za chování celého řádu, zdržovat trvale u dvora a být králi k dispozici. Tyto podmínky byly bezpochyby pro řád ponižující, takže dokonce generál se tehdy domníval, že povolání řádu zpátky do Francie je za těchto okolností třeba nazvat spíše trestem než milostí." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 428**).

Aquaviva, generál jezuitů, byl při svých manévrech velmi chytrý. Krále Jindřicha IV. přivedl k přesvědčení, že jezuitský řád, znovu ve Francii ustanovený, bude věrně sloužit národním zájmům.

Jak jen mohl Jindřich uvěřit, že tito fanatičtí Římané budou skutečně uznávat **Nantský edikt**, který vymezoval práva protestantů ve Francii? A co je ještě horšího, jak mohl důvěřivě předpokládat, že jezuité budou podporovat jeho plány proti Španělsku a proti císaři?

Jezuité dostali povolení usadit se ve třinácti největších městech (vyjma Paříže), jako je například Lyon, Dijon, Toulouse a v dalších a vystavět si zde své koleje. Přítomnost jezuitů ve Francii však byla vlivem věrného ministra Sully přeci jen znovu svázána podmínkami téměř stejnými jako v roce 1561. Parlament toto povolení ratifikoval až 12. ledna 1604, protože se napřed snažil krále od tohoto povolení odvrátit úplně. Jindřich se ovšem obával, že jezuité splní své hrozby a tak musel naopak přesvědčit parlament, že působení jezuitů není škodlivé. Král tak přitom vlastně popřel všechny předchozí události, to je i mnoho uskutečněných a nezdařených atentátů na svoji osobu. Sám se ze strachu postavil proti sobě a proti své zemi, proti své vládě, proti svobodě a proti právům své země.

Další skutečností je to, že důvěřivý Jindřich IV. si za svého zpovědníka a vychovatele zvolil jednoho z nejvýznačnějších členů tovaryšstva, otce Cottona. (Jeho odpůrci říkali, že měl v uších „bavlnu“ – anglicky „cotton“). Tento jezuita byl jedním z nejvychytralejších jezuitů, jakého kdy řád vlastnil. Dvorní diplomacii ovládal s neuvěřitelnou zručností a předvídavostí. Jak se dostal ke králi? Jednoduše. Za požadovaného dvorního „rukojmí“ vybral generál řádu právě jezuitského kněze Cottona. Ten se po nějaké době s králem Jindřichem IV. natolik spřátelil, že se mu král začal svěřovat i se svými soukromými a důvěrnými problémy. Krále doslova učarovalo jeho příjemné chování, světaznalé způsoby a přátelská povaha. Nakonec král Cottona vyzval, aby se u dvora ujal úřadu královského zpovědníka. A tak byl náhle z rukojmího vlivný rádce.

Jezuité si krále prostřednictvím tohoto jezuity zcela zavázali a ten jim povoloval legálně porušovat jednu podmínku za druhou. Takže z podmínek se stal nakonec jen cár papíru bez jakékoliv moci. Jezuité zakládali kolej za kolejí, zabírali univerzity, zakládali fakulty, pronikali do všech škol a postupně zabírali majetek a práva duchovních, podvodně si přivlastňovali majetky šlechty a zcela legálně kradli, kde se dalo.

Jezuité se snažili smazat i veškeré památky na své dřívější působení ve Francii. Podnikali všechno proto, aby byly spáleny písemné památky na předchozí řádění a kralovraždy jezuitských atentátníků, všechny archivní materiály a všechny usvědčující soudní spisy. Tak bylo zničeno mnoho písemných dokladů o jejich předchozí politice a působení ve Francii. Také tlačili krále k tomu, aby byl jeho jménem zrušen onen vysoký potupný jehlan u rodného domu jezuity Chatela.

Krátce nato dal král na radu svého jezuitského „přítele“ skutečně strhnout pověstný „*Sloup hanby*“, což v kruzích nenávidějících Řím vyvolalo maximální zneklidnění a dokonce i část královské rady se vyslovila proti. Králův ministr, vévoda *Sully* navrhl, aby byl sloup stržen v noci. *Cotton* pohotově argumentoval, že *Jindřich* není knížetem temnot, ale králem světla a že tedy ani jeho výnosy a opatření se nemusí skrývat před denním světlem. Tento argument se králi natolik zalíbil, že ihned nařídil, aby byl sloup stržen v pravé poledne.

Nic nepomohl odpor lidu, odpor parlamentu, protesty vlády i samotného ministra *Sullyho*. Ten jezuitům překazil mnoho tajných akcí, při nichž měli získat majetek a dědičná práva ve mnoha městech. *Sully* jim stále šlapal na paty a byl jako ostříž. Neustále sledoval pohyb královského majetku a prostřednictvím svých věrných náměstků i pohyb majetku mnoha měst *Francie*.

To pochopitelně nemohlo skončit jinak, než snahou jezuitů odstranit a zlikvidovat ministra *Sullyho*. Zpovědník *Cotton* králi namlouval, že proti *Jindřichovi* připravuje *Sully* povstání a že si tajně dopisuje s královými nepřáteli. Tvrdil, že se našlo mnoho dopisů, ve kterých *Sully* krále očerňoval a štvál proti němu.

I přes všechny *Cottonovy* snahy si však král ministra *Sullyho* velice vážil a nevěřil našeptávání svého zpovědníka. Ale nakonec bylo těch obvinění proti *Sullymu* tolik, že král na *Sullovi* žádal vysvětlení. Ten chápal, oč běží a naopak požádal krále o jasné důkazy, že skutečně štvavé listiny proti králi píše. Král pak *Cottona* několikrát požádal, aby mu přinesl listiny jako důkaz. Ten se však neustále vymlouval, a tak se král utvrdil v tom, že mu *Cotton* lže a že se jezuité chtějí ministra zbavit. Pochopil, že to navíc chtějí provést tak, aby to vypadalo, jako že si to ve skutečnosti přeje sám král.

15.11 Zavraždění Jindřicha IV.

Roku 1606 jezuité dostali od krále povolení obývat samotnou *Paříž* a nastěhovat se zpátky do své původní clermontské koleje. I přes zákaz díky zvláštním podmínkám pro *Paříž* začali jezuité v *Paříži* stavět a zabírat školy, ve kterých pak učili šlechtickou mládež. Správci těchto škol byli většinou svěští pařížští učitelé. Ti však s jezuitou sympatizovali, a tak jejich prostřednictvím postupně ovládli téměř celou soustavu pařížských škol. Král roku 1609 vydal jezuitům zároveň povolení učit bohosloví na clermontské koleji. Snahou jezuitů bylo úplně odstranit národní akademický symbol starodávné teologické fakulty na pařížské univerzitě *Francie* – *Sorbonnu*.

Proti těmto snahám se postavila nejen *Sorbonna*, ale i všechny ostatní univerzity, které nebyly ještě v tajném područí jezuitů. Král se však jezuitů silně obával. Proto novým žádostem *Sorbonny* o vystěhování jezuitů z *Francie* a o zrušení jejich řádu již nevyhověl. Navíc oficiálně usiloval, aby jeho zájmy už nebyly s protestantskou vírou dále spojovány, i když *protestantům* stále v skrytu pomáhal, je chránil a podporoval. Stále zřetelněji to bylo možné pozorovat na králově politice vůči *Španělsku*. Rozdíly mezi *Francií* a *Španělskem* byly znovu postupně vyostřovány a „*sotva byl uzavřen mír, už Jindřich tím, že poskytoval pomoc vzbouřenému Nizozemí, vyvolal opět nové nebezpečí války se Španělskem. Jezuité přispěchali jako zprostředkovatelé, a protože král prohlásil, že musí na oddělení Nizozemí od Španělska trvat, předložili mu návrh, aby zasnoubil svou dceru s druhým synem španělského krále, přičemž Nizozemí může připadnout potomstvu z tohoto manželství. I když vypadal tento projekt jakkoli chytře, brzy ztroskotal na hrdé pýše Španělů.*

Od této chvíle však v Jindřichově srdci začal opět převažovat ohled na politické aspirace Francie, a páter Cotton musel zděšeně přihlížet, jak král, jehož zpovědi přijímal, podniká stále zřetelnější kroky k rozpoutání velké války proti španělským i německým Habsburkům po boku německých protestantů." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 430**).

Proto zůstávali jezuité i nadále jeho nepřáteli. Všemi způsoby se snažili zmařit jeho politiku, ve které král Jindřich zabraňoval rozšiřování španělské moci.

Celý francouzský dvůr a všechno, co se ve Francii odehrávalo, bylo tajně ovládáno španělskými jezuitami, kteří byli ve Španělsku většinou ve funkcích vysoce postavených šlechticů. Prostřednictvím francouzského jezuitského řádu pak ovládali celou královu politiku, aniž to král nějak pozoroval. A tito španělští jezuité už dávno rozhodli o tom, že tento král Francie musí být odstraněn. Zbývalo jen vyčkat na nejvhodnější politický okamžik.

Sorbonna i parlament krále několikrát prostřednictvím vážených profesorů tajně varoval, že iniciativa určitých lidí na dvoře není zcela podle králových příkazů a že zde určitě hrozí nějaký vnitřní konflikt. Mnozí z této akademické půdy činily výpady proti jezuitům i otevřeně a veřejně hovořili o nebezpečí atentátu, neboť jezuité se na dvorech jiných států, zvláště na španělském netajili tím, že připravují na krále Jindřicha IV. atentát. Avšak ze strany Marie Medicejské, která později po provedeném atentátu vládla za svého nepnoletého syna, pozdějšího Ludvíka XIII., nehrozilo žádné nebezpečí nebo ohrožení jezuitského plánu, neboť „byla o věrnosti jezuitů naprosto přesvědčena a výpadům parlamentu nevěnovala nejmenší pozornost.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 431**).

14. května (někteří píší 16.května) 1610, v předvečer svého tažení proti Rakousku, zavraždil Jindřicha IV. jezuita František Ravailac (někteří píší Ravellak nebo Ravailak), převlečen za pokoutního advokáta z Angouleme. Zavražděním krále se zabýval již mnoho týdnů. „Z výslechu tohoto vraha vysvítá, že i v tomto krvavém činu měli účastentství jezuité. Ravailac se přiznal, že se zúčastnil tajných schůzí v Neapoli konaných za předsednictví jezuitů, v nichž se nejúhlavnější nepřátelé krále radívali o jeho bezživotí, líčíce ho jako ukrutného násilníka, jehož sprovozením ze světa by si každý získal nesmrtelných zásluh u Boha i u veškerého křesťanstva. Povzbuzen touto řečí si tam ihned předsevzal krále zavraždit a tento úmysl vyznal ve zpovědi jezuitovi Aubignymu.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 155**).

Před soudem se Ravailac také přiznal, že byl k tomuto činu inspirován spisy otce Mariana a Suarezze. Oba dva jezuité v nich písemně prohlašují vraždy „kacířských tyranů“ nebo těch, kteří „nebyli dostatečně oddaní papežským zájmům“, za vysoce morální činy. Vévoda z Epernonu, který králi předložil ke čtení dopis, zatímco vrah již čekal na vhodný okamžik, byl neblaze proslulým přítelem jezuitů a velitel nejnebezpečnějších ligistů vystěhovalých z Francie a také i historik Michelet dokazuje, že jezuité o všem věděli. „Ravailac se ve skutečnosti svému jezuitskému zpovědníkovi Aubignymu (někteří píší d' Aubignymu) přiznal až těsně před vraždou. Když později soud tohoto jezuitského kněze vyslyšel, odpověděl pouze to, že Bůh mu dal dar okamžitě zapomenout všechno, co při zpovědi slyšel.“ (**R. Fülöp-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, str. 113**).

Pokrytecký zpovědník byl propuštěn a atentátník byl roztrhán koňmi. Před popravou, jak píše Bílek, byl odsouzený vyveden na náměstí, kde ho jednohlasně proklínal tisícový dav prostých lidí. Ravailac plakal a ke svému zpovědníkovi prohlásil: „Kdybych býval věděl, jak tento lid svého krále miluje, nikdy bych se tak ohavného činu nedopustil. Z celého svého srdce ho lituji. Ale vždycky mi říkali – a já blázen, že jsem tomu věřil – že zavražděním krále, krutého despotu, způsobím lidem velikou radost a nesmírné potěšení a že mě za to bude tento lid věčně žehnat.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu..., str. 156**).

Parlament, přesvědčený, že *Ravillac* byl pouhým nástrojem tovaryšstva, katovi přikázal spálit *Marianovu* knihu.

„Náhodou tu byl opět *Aquaviva*. Znovu to tento veliký generál dobře zosnoval. Co nejpřísněji odsoudil uzákonění tyranovraždy. Tovaryšstvo vždy mělo spisovatele, kteří v tichu svého bádání vykládali učení ve vsí jeho „poctivosti“. Vždy mělo ale také svoje veliké politiky, kteří, když to bylo nutné, dovedli nasadit tu správnou masku.“ (**Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 95**).

15.12 Ludvík XIII.

Nástupcem *Jindřicha IV.* se stal nezletilý syn, *Ludvík XIII.*, za jehož nezletilosti (1610 – 1617) vládla ve *Francii* jeho matka, nesmírně pověřivá, rozhazovačná a marnivá *Marie Medicejská*, nazývaná „*Přítelkyně jezuitů*“. „*Vdova po Jindřichu IV. projevovала vůči jezuitům slepou důvěru a nechávala se jimi vést, což se projevilo v naprostém obratu francouzské politiky. Nyní již nemohlo být řeči o tom, že by snad Francie bojovala za věc protestantů proti španělským a německým Habsburkům; královna se naopak pod vlivem Cottona a papežského nuncia snažila spojit se Španělskem ke společnému postupu proti reformaci.*“ (**René Fülöp-Miller: *Tajemství a moc...*, str. 431**).

Za její vlády nabyli jezuité v zemi takové moci a takového vlivu, že museli ze dvora odejít všichni, kteří se jim nepoddali. Prvním byl pochopitelně ministr *Sully*. Na slabé a jimi zcela ovládané panovnici si pak jezuité 20. srpna 1610 vymohli majestátní listinu, kterou se jezuitskému řádu propůjčovalo právo učit na svých kolejích nejen bohosloví, ale postupně i veškerou vědu, literaturu, ekonomii, podnikání, kulturu a nakonec úplně všechny předměty. Tím zcela ovládli veškerou francouzskou mládež.

Univerzita poslala *parlamentu* opět protest žádající, aby *parlament* tento drzý a ostudný dokument neratifikoval. *Parlament* (nyní také nejvyšší soud královského dvora) už dostatečně plný jezuitů však listinu ratifikoval. Ale vlivem několika svobodných hlasů byly opět zakódovány podmínky. Ty se ovšem daly obejít tak snadno, že tam ani nemusely být. „...tím byl zlomen monopol Sorbonny pro poskytování vzdělání a byly položeny základy budoucího rozkvětu jezuitské koleje v Clermontu.“ (**René Fülöp-Miller: *Tajemství a moc...*, str. 431**).

Jezuité pak po celé *Francii* šířili proti *parlamentu* spisy, ve kterých se hanobila svoboda a mezinárodní práva jako nepřítelkyně papežského *Říma*. Tvrdili, že *galikánská církev* zlehčuje posvátnost Večeře Páně a že tato církev je proto rouhavá a kacířská. *Parlament* na to reagoval rozkazem spálení těchto listin a jezuitskému řádu uložil pokuty. Ale ten si jich již nevšímal, neboť celý dvůr byl ovládán „*jezuitskými stvůrami*“ a panovnice už byla plně v jejich moci.

Roku 1614 se konal *francouzský sněm*, na kterém svobodní šlechtici, měšťané, konšelé, úředníci, představitelé univerzit a galikánští biskupové žádaly, aby se všichni postavili proti rozšiřování jezuitů po *Francii*, proti jejich učení o svrchovanosti papeže. Požadovaly, aby se král stal zcela nezávislým na jakémkoliv duchovní a světské moci jakékoliv církve a aby nepodléhal žádnému jinému panovníkovi, a to ani přímo ani nepřímo.

Požadavek byl zavržen. Následkem toho se univerzita pustila do boje proti jezuitskému řádu. Velmi důkladně vypracovala protokol o jeho zhoubném vlivu na stát a politiku. Proti tomuto spisu se postavil i římský dvůr a nejobratnější jezuitští dějepisci se snažili celý spis vyvrátit do základů. Navíc byli tak drzí, že se ani nestyděli požadovat, aby se *Sorbonna* s jezuit-

skou *clermontskou* kolejí spojila. Dokazovali, že jedině tak se *Sorbonna* stane věhlasnou po celém světě.

I přes všechn dlouhý a tvrdý odpor univerzity si nakonec jezuité roku 1618 přeci jen vymohli královské povolení, kterým se udělilo oficiální právo jezuitům veřejně vyučovat všem vědám. A tak se jezuité zbavili postupně všech podmínek z roku 1604. Postupně ovládli nejen celý královský a soudní dvůr, ale i celou *Paříž* a nakonec i celou *Francii*, kde dosáhli stejného vlivu jako ve *Španělsku*, v *Itálii*, v *Rakousku* nebo v *Německu*.

15.13 Jezuitské štvání proti hugenotům

Díky otci *Cottonovi*, který vzal situaci do svých rukou, vyšlo Továryšstvo Ježíšovo z této bouře nezraněno. Jeho bohatství, počet institucí a počet jeho příznivců rychle rostly. Na trůn přišel *Ludvík XIII.* (1617 – 1643) a „*páter Cotton vykonával úřad zpovědníka i u nového krále a pokoušel se mírností, ale i energicky bojovat proti chorobné Ludvíkově nenávisti vůči matce. Tím se ovšem Cotton dostal nevyhnutelně do střetu s vlivnými královými oblíbenci, a mezi nimi byl vévoda de Luynes, dostatečně silný, aby Cottona vypudil z jeho místa.*

Zpovědníky Ludvíka XIII. byli nyní postupně páteři Arnoux, de Seguiran a Suffren, až se jim nakonec přece jen podařilo podkopat moc vévody de Luynes nato-lik, že ten pokládal za nutné se od otevřeně protiřímské politiky distancovat. Roku 1629 se páter Suffren pokusil zabránit hrozící účasti Francie na třicetileté válce tím, že navázal spojení s páterem Lamormainim a vyzval ho, aby navrhl císaři spolek s Francií. Lamormaini vyšel tomuto požadavku s velkou radostí vstříc a hned Suffrenovi napsal, že s císařem mluvil a přemluvil ho, aby přijal mírové návrhy Francie příznivě.

Patres byli tak přesvědčeni, že svou houževnatostí a vytrvalostí dosáhli opět jednou velkého vítězství, ale nepočítali s vůlí muže, jenž na sebe nyní železnou rukou strhl řízení francouzské politiky.“ (René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 433).

Když kardinál *Richelieu* převzal státní záležitosti jako ministr *Francie*, došlo k ostřejmu střetu v rozhodování. Kardinál nesnesl, aby jeho politice někdo oponoval. Jezuita *Caussin*, zpovědník krále, si to mohl vyzkoušet na vlastní kůži, když byl na *Richelieuův* příkaz uvězněn jako státní zločinec v *Rennes*. O tom historik **Miller** tolerantní k jezuitům píše: „*Úmysly kardinála Richelieu byly v přímém protikladu s plány jezuitů: podporoval slabého krále, aby protišpanělskou politiku prosazoval ještě energičtěji, a Marii Medicejskou, protože stála v cestě jeho plánům, poslal bezohledně do vyhnanství. Zpovědník, který se dosud pokoušel o zprostředkování mezi matkou a synem, se nyní zcela přimkl ke královně a odešel s ní do exilu, načež Richelieu ustanovil královým zpovědníkem pátera Caussina.*

Caussin sám napsal o důvodech, které vedly k jeho jmenování: »Státní ministr Richelieu, jenž dává králi zpovědníky, aniž si může vybírat, hledá muže, který má nejen pověst bezúhonného života, ale zároveň mu je zcela oddán... Domníval se tedy, že budu natolik dostatečně slabý, abych snesl bezbožné počínání.«

Tento Richelieuův předpoklad se záhy ukázal jako mylný, neboť Caussin se snažil všemi silami odvracet krále od jakéhokoliv kroku, který byl v rozporu s politikou Říma. »Mou jedinou starostí,« napsal svým řádovým bratřím, »jak co nejlíc prospět církvi a veřejnému blahu...« je podle něho »potírat hříchy, jež přináší královský purpur...«

Ty »hříchy, které přináší královský purpur« a jejichž potírání si Caussin předsevzal, spočívaly pochopitelně v respektování Richelieuových rad, jejichž cílem bylo uzavírat v boji s kato-

lickou habsburskou říší spolky s protestanty a dokonce s Turky. Roku 1637 pronesl Caussin ve svatém rozhořčení ke králi plamennou řeč a vysvětlil mu, že plány francouzské vlády jsou přímo opovrženímhodné a že bezohledné nakládání s matkou, jehož se král účastní, porušuje nejhrubším způsobem čtvrté přikázání.

Jediným výsledkem této řeči bylo Caussinovo propuštění, neboť Richelieu dal nepohodlného zpovědníka bez dlouhých průtahů odvézt ode dvora a internovat v Rennes jako zločince proti státu. Jezuitům tak nezbylo než uznat, že všechny jejich snahy získat na krále vliv se minuly účinkem, protože Ludvík XIII. je příliš slabý, než aby se odvážil nějakého kroku proti vůli svého všemocného rádce." (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 433 – 436**).

Tento čin měl své důsledky. Aby se ve Francii jezuitský řád udržel, šel tak daleko, že s obávaným ministrem Richelieuem začal kolaborovat. Mutio Vitelleschi, v té době již v pořadí šestý generál řádu, „ujistil Richelieua svou naprostou oddaností. Víc už kardinál nechtěl; nabídku jezuitů, že mu napříště půjdou na ruku, přijal vlídně a od té doby podporoval hlavně pedagogickou činnost řádu" (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 436 – 437**).

H. Boehmer o tom píše: „Ukázalo se, že nejlepší politikou v konfliktech mezi národnými a církevními zájmy je nebrat ohled na církev, jak to vždy francouzská vláda dělávala, a to již od dob Filipa le Bel." (**H. Boehmer, Les Jesuites, str. 100**).

V každém případě považovali jezuité dobu vlády Ludvíka XIII. za nejpříhodnější k úplnému vyhlazení protestantského náboženství v celé Francii. Zpovědníkem krále Ludvíka se stal také jezuita Arnoux a ten postupně ovládl do všech detailů jeho svědomí, jeho vůli, jeho ducha a myšlení. Král byl pak ze strany jezuitů veřejně vyzýván k vyhlazení hugenotů.

Zvláště štváli jezuité proti bearské krajině, kde bylo protestantům zvláštním výnosem Jindřicha IV. z roku 1581 povoleno dokonce stavět i vlastní kostely a přivlastnit si kostely, které byly předtím katolické. Jezuita Arnoux krále přesvědčil, že není povinen respektovat výnosy svého otce a že si může udělat své vlastní. Na základě toho bylo do této krajiny královským příkazem nařízeno zavedení katolického náboženství a všechny stavby se měly předat katolickému duchovenstvu.

Ale bearský stavovský sněm ve městě Pau odepřel přijetí tohoto nařízení, protože směřovalo k úplné likvidaci všech náboženských a politických práv této země.

Proto král Ludvík XIII., podněcován kardinálem de Richelieuem a jezuitou Arnouxem v tom smyslu, že si hugenoti chtějí vytvořit samostatný stát Bearnsko, vtrhl do této krajiny, celou ji zničil, její obyvatele z velké části v několika bitvách vyvraždil a roku 1620 toto knížectví připojil k Francii. S ní byla země doposud svázána jen osobní smlouvou na podkladě svobody a respektování Jindřichova ediktu.

Následkem toho se hugenoti po celé Francii spojili a v pevnosti La Rochelle sepsali své stížnosti proti útlaku protestantů. Králi jí předložili 2. ledna 1621. Stížnost protestantů byla se vší arogancí, zpupností a pýchou doslova smetena ze stolu. Tím vypuklo protestantské povstání, které přerostlo do mnoholeté francouzské občanské a náboženské války. Ta byla zastavena až roku 1629, kdy došlo k uzavření míru v Nimesu. Tímto smírem byla protestantům vrácena náboženská svoboda, ale jejich politická samostatnost byla navždy ztracena.

O tom, že v tomto krvavém divadle měli jezuité hlavní podíl a hlavní vinu není pochyb. Jasně to dokazuje i stížnost a obrana protestantů z roku 1621. V ní je podrobný výčet jezuitských praktik, kterých se jezuité dopouštěli proto, aby co nejvíce poštváli celou Francii proti hugenotům. I sám kardinál Richelieu, kterému hlavně záleželo na politickém pokoření hugenotů byl nakonec veden jezuitou P.J. Leclercem du Tremblai, od něhož přijímal neustále rady a s nímž procházel i Duchovní cvičení. Byl jeho nejvěrnějším přítelem a jedinou pomocí

ve všech státních, politických a náboženských záležitostech. Kardinál, ač sám později tajným jezuitou, nutně stále potřeboval jeho usměrňování a jeho pomoc, jak píše kardinál ve svých pamětech.

Tento kardinál, který vládl jako všemohoucí ministr po 18 let (1624 – 1642) řídil osudy *Francie* tak, že jeho neustálým tlakem strana *hugenotů* úplně zeslábla, takže nakonec nemohla dosáhnout žádného veřejného postavení a ani opodstatnění ke své existenci. Mír v *Nimesu* sice zaručoval *náboženskou svobodu*, ale ve skutečnosti samostatnost *protestantů* zcela podkopával. Kardinál také silně podporoval jezuitské misie po celé *Francii*. A tak přivedl různými prostředky mnoho *protestantů* ke katolické víře. Nástupcem kardinála *de Richelieu* se stal jeho učedník kardinál *Mazarin* (1643 – 1661).

15.14 Ludvík XIV. – jezuitský král

Nástup *Ludvíka XIV.* (1643 – 1715) vyznačil začátek největší prosperity jezuitského řádu. „*Richelieu a Mazarin dali králům důrazný příklad, jakou moc může držitel svrchované vlády soustředit do svých rukou, jestliže je k tomu vsutku vážně odhodlán. A tak Ludvík XIV. se svým výrokem »Stát jsem já« jen papouškoval to, co již před ním oba kardinálové nejen říkali, ale také uskutečňovali.*

U Ludvíka XIV. nicméně většinou zůstávalo u patetického gesta: rád si říkal »Král slunce« a obklopoval se etiketou připomínající náboženský ceremoniál, jen aby své osobě dodal nimbus božské vznešenosti. Pro dvořany a státní ministry bylo nyní velkou výsadou smět podat králi při ranní toaletě vodu na mytí, a když byla v zámecké kapli celebrována mše, obracely se tváře přítomných nikoli k oltáři, ale ke králi.

Vztah tohoto přesvědčeného autokrata k církvi a papežskému stolci byl od počátku ovládnut rovněž duchem samolibosti; Ludvík upíral papeži nejen jakýkoliv vliv na vládní záležitosti Francie, ale naopak se pokoušel zasahovat do správy francouzské církve.

*Vypadalo to docela, že je tu zase další katolický vládce, který hodlá definitivně odpadnout od Říma, a bázlivé povahy již v Ludvíkovi XIV. viděly nového Jindřicha Anglického. Jen jezuité zůstávali klidní a optimističtí, neboť zatímco v ústech *Richelieua*, jenž byl vsutku mocným vládcem nikoli rodem, ale duchem a vůlí, měla identifikace státu skutečný význam, věděli chytří *patres* přesně, co mohou očekávat od nároků ješitných králů. Ne nadarmo přece přicházeli již dlouho často do styku s »obávanými tyrany« ve Švédsku, Polsku, Německu, Japonsku i Číně, aby nevěděli přesně, jak si mají s touto libůstkou knížecí povahy poradit.*

*Nechávali tak klidně svého »Krále slunce« věřit, že je »stát«, a když dvořané podávali úslužně svému panovníkovi vodu k mytí a při mši byli obráceni zády k oltáři, věděli *patres* velice dobře, že to všechno je jen nevinná dětinská hra. Pro jezuity nebyla ani králova ješitnost vyžadující zbožňování ničím novým, a tak od počátku předpokládali, že se »Král slunce« stane dříve či později nástrojem v rukou *Tovaryšstva Ježíšova* jako již ne jeden autokrat před ním.*

*Nemuseli čekat dlouho: již páter *Annat*, první zpovědník *Ludvíka XIV.*, díky své důslednosti nakonec dopomohl značeného vlivu a jeho nástupce *Ferrier* obdržel roku 1670 právo navrhnout králi kandidáty na uvolněné církevní posty.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 437 – 438**).*

Dalším královým zpovědníkem byl jezuitský kněz *La Chaise*, který působil ruku v ruce s jezuitským kazatelem *Bourdalouem*. Oba dva mírně i ostře krotili královu posedlost ženami

a milenkami a vyčkávali na jeho, jak doufali, klidnější stáří, kdy snad bude více povolný duchovním hovorům svých jezuitských kněží. Nakonec se přece jen dočkali. Ve střídání milenek král totiž narazil: „*Ludvík totiž tak dlouho střídal milenky, dokud nakonec nenarazil na pobožnůstkařku, a protože mezitím také zestárl a přibral a začala ho trápit dna a píštěle, oddával se nyní stejně vášnivě morálním zájmům, které mu vštěpoval zpovědník a nová milenka...ne již zcela mladá paní de Maintenon.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 440**).

Kardinál *Mazarin*, státní ministr krále *Ludvíka XIV.* se stal slepým nástrojem jezuitů, kterým byl plně oddán. Skrze něho a skrze své tajné agenty štváli jezuité neustále proti *hugenotům*. Kardinála *Mazarina* podnítili k mnohým krutostem, které pak na *hugenotech* spáchal. Poštvali také krále, aby hugenoty úplně zlikvidoval jako nebezpečnou skupinu usilující o získání moci a o zabití samotného krále. Své agenty posílali jezuité do měst, aby jejich úředníky štváli proti *protestantům* a sami proti nim vedli válku z kazatelen jezuitských a katolických kostelů.

A tak už roku 1663 dosáhli jezuité vydání královské vyhlášky, kterými byla ustanovení **Nantského ediktu** na dva tahy perem úplně znegována. (**Edikt nantský** pak byl formálně odvolán králem roku 1685). Místo toho vyšel jezuitsko-královský výnos, kterým se dovolovalo odebírat protestantským rodičům děti a dávat je do klášterů na katolickou převýchovu. Co pak následovalo bylo strašné. Po celé zemi plakaly miliony matek a otců nad ukradenými dětmi uvězněnými do klášterů. Ve skutečnosti to byly koncentrační tábory smrti, neboť, když se děti nechtěly katolickému duchu podvolit, byly bez milosti umučeny. A ty, co přežily, již nikdy své rodiče neviděly.

Po celé zemi také děti udávaly soudům své rodiče pro jejich *protestantskou víru*. Ti pak byli vězněni, mučeni, mrzačeni a pokutováni k povinnému vysokému stravinému cizích katolických dětí v kláštorech. O tom, že se na děti, a to již velmi malé, vedly psychologické a psychické nátlaky a že se s nimi při soudních procesech manipulovalo tak, aby své rodiče označily jako protestanty, není ani pochyb. A děti, aniž by si uvědomovaly, co je čeká, když své rodiče označí za kacíře, pak byly bez sebemenšího slitování uvrženy do klášterních koncentračních táborů na převýchovu. Z takovýchto soudních jednání stále ještě existují archivní doklady.

Roku 1666 bylo vydáno ještě přísnější ustanovení o úplné likvidaci reformační víry, zákaz tisku a zavedení cenzury na reformační literaturu. Byl vydán úplný zákaz všech reformačních bohoslužeb, protestantských pohřbů, svateb apod.

Marná byla jakákoliv stížnost *protestantů*, jakýkoliv protest univerzity, že je ve skutečnosti všechno pouze jezuitský tah proti **Nantskému ediktu** a proti svobodě obyvatelstva v celé *Francii*.

Roku 1680 na naléhání svého jezuitského zpovědníka vydal král ještě krutější předpisy. Vydal zákaz pomáhat v protestantských rodinách při porodu, aby pomřelo co nejvíce protestantských dětí. Bylo nařízeno křtít pouze katolickým způsobem, ale děti protestantů, pokud by porod přežily, se nikdy nesměly pokřtít. Všechny *hugenotské* chrámy byly s definitivní platností úplně uzavřeny. Jejich bohoslužby a stejně tak i svatby byly znovu zakázány.

15.15 Úpadek Francie

Francie pustla a začala upadat do mravního bahna. Jezuitští zpovědníci využívali mezi obyčejnými lidmi i na samotném na královském dvoře a také u krále, který byl spíše vyznava-

čem žen než církve, *uvolněnost a toleranci k hříchům*. Této vychytralé mírnosti a shovívavosti k hříchům používali k tomu, aby přilákali hříšníky, kteří neměli žádné výčitky svědomí a konali všechno bez zábran.

Ani jeho Veličenstvo nemělo i přes svojí jezuitskou výchovu pomýšlení na to, aby odsuzovalo své milostné plotky. Jeho jezuitský zpovědník si dával dobrý pozor na to, aby se o nich ani nezmiňoval, i když se jednalo o očividné cizoložství. Celá královská rodina měla proto brzy výhradně jezuitské zpovědníky. A tak jejich vliv narůstal ve vyšší společnosti čím dál tím víc.

Pařížští spisovatelé ve svých dílech zaútočili na pokleslou morálku známých jezuitů, kteří vše chytrácky překrucují, ale nebylo to nic platné. I sám *Pascal* se zastal *jansenismu* (reformního hnutí uvnitř v katolické církvi, které podnítil holandský kněz *Jansen*, a jehož neostřejšími nepřáteli byli jezuité) a zapojil se do velikého teologického sporu své doby, ale marně. Ve svých **Provinčních listech (dopisech)** sice vydal jezuitu věčnému posměchu, ale to bylo všechno. Bezpečné místo u dvora jim zajistilo vítězství v každém sporu.

Ale jezuitský řád měl pro *Řím* získat další vítězství, jehož důsledky vedly jasně proti národním zájmům. Není třeba připomínat, že jezuité přijali náboženský mír, který byl zajištěn **Nantským ediktem** jen velmi neochotně, a že dál pokračovali v tajné válce proti francouzským *protestantům*. Jak *Ludvík XIV.* stárnul, přikláněl se pod vlivem *Madam de Maintenon* a pod vlivem svého zpovědníka, otce *La Chaise*, k slepému fanatismu. Sám se stal jezuitou, a to dokonce *čtvrtého profesorského slibu*, který slavnostně a veřejně složil do rukou jezuitského kardinála *Rohana*.

R.F. Miller na stranách 440 až 444 popisuje, jaký zhoubný vliv na celou *Francii* měla jezuitská výchova a působení na jednu jedinou fanaticky zapálenou ženu, která se svojí přehorlivou zbožností bezprostředně působila na krále. Dokončení přerodu krále v jezuitské monstrum mělo napřed mravní roušku: Na místo dlouhých hodin vášnivě erotiky s milenkami náhle nastoupily dlouhé hodiny vášnivě náboženské diskuse s fanatickou *madam de Maintenon*. Na místo marnivých her nastoupila *Duchovní cvičení*. Eroticky laděné šaty dvorních dam musely být okamžitě vystřídány šaty počestnými, oblíbené dvojsmyslné řeči byly zakázány a na jejich místo nastoupily horlivé modlitby a rozdávání almužen. Nakonec se král po smrti královny, ctné a mírné, světlovlase *Španělky Marie Terezie*, tajně s *madam de Maintenon* oddal, čímž měl jezuitský zpovědník od té doby na krále neomezený vliv. „*Královy názory se úplně změnily i v politickém ohledu. Jestliže dříve papežské nároky energicky potíral, nyní se přáním Říma v každém ohledu podřizoval.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 442**).

Avšak fanatická, bigotní pobožnost královny tajné, nelegitimní manželky měla stále postupující tendenci a nedala se ničím zastavit. Je také více než pochopitelné, že v jejím vleku brzy ocitl i sám král. Ten brzy začal projevovat až nezdravé nutkání podřídít se církevní autoritě. Páter *La Chais* krále „...*nezřídká musel svými zásahy přímo mírnit a bránit mu v opatřeních, která by svým »papeženectvím« přinesla jen škodu. Paní de Maintenon totiž nyní, kdy se zcela oddala zbožnosti, neznala na-prosto meze a strhávala starého krále s sebou stále dál na dráhu náboženské nesnášenlivosti.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 442**). Tam, kde jezuita *La Chais* radil opatrnost a vyhýbání se zbytečným komplikacím, byla *madam de Maintenon* svým fanatickým zápallem pro *Řím* hotovou smrtí. Znovu docházelo k vnitřním rozporům, tentokrát mezi *de Maintenon* a jezuitským zpovědníkem *La Chaisem*: „*Bigotní způsoby, jakými paní de Maintenon prosazovala své náboženské nadšení, mu musely připadat trapné a nesympatické; připadala mu úzkoprsá, maličerná a omezená, zatímco ona zase nemohla vystát konciliantního, uhlazeného jezuitu. U dvora docházelo stále znovu ke konfliktům ohledně*

míry zbožnosti... Názory zpovědníka a paní de Maintenon se lišily i ohledně způsobu pronásledování francouzských protestantů. Přestože byl La Chaise toho názoru, že Ludvík XIV. může hříchy svého mládí nejlépe napravit potíráním protestantství, musel mít nutně námitky proti násilným metodám, k nimž paní de Maintenon bez ustání radila.

Na její naléhání byli nyní protestanté vyloučeni ze všech hodností a úřadů a nakonec i z měšťanských řemesel, sedmileté děti byly nuceny násilím ke konverzi a hugenoti byli tak dlouho trápeni »dragonádami«, dokud se neodřekli své víry." (René Fülöp-Miller: Tajemství a moc..., str. 443 – 444).

15.16 Další pronásledování protestantů

V roce 1681 kardinál Mazarin a madam de Maintenon přemluvili krále k tomu, aby znovu začal pronásledovat protestanty mečem a ohněm. Jezuité pak na základě dalších králových výnosů pronikali s pluky vojska do všech protestantských krajín. Tam páchali na protestantech takové ukrutnosti a násilí, že i samotným otrlým vojákům vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Zvěrstva z *Bartolomějské noci* se znovu a znovu opakovala. Ve mnohých vesnicích to vypadalo jako na hotových jatkách. Krev, maso, vnitřnosti a mozek těch, kteří si reformační víry cenili více než svých životů se valily korytem potoků, strouhami a příkopy proudem. Akce řídil vojenský ministr, markýz Louvois, syn králova osobního kancléře, velikého přítele králova jezuitského zpovědníka a přítel královy milenky madam de Maintenon.

Tato zvěrstva hugenoty znovu sjednotila po celé Francii. Vypuklo další povstání proti králi, proti jezuitům, proti vojsku a proti vládě. Na obou stranách došlo k velikým ztrátám, ale výsledek bojů byl nerozhodný. Převahu nakonec získali projezuitské složky a hugenoti byli nuceni hromadně Francii opouštět.

15.17 Odvolání Nantského ediktu

Když se zjistilo, že *protestantismus* nejde vymýtit ani ohněm, ani mučidly, ani mečem, rozhodl se král na naléhání svých jezuitských rádců a svého zpovědníka s hugenoty skoncovat. Dne 17. října 1685 podepsal **Odvolání Nantského ediktu**, který vešel znovu v platnost 22. října 1685 (na žádost francouzských kantonů), čímž bylo ustanoveno, že lidé, kteří odmítnou přijmout katolické náboženství, budou postaveni mimo zákon. Brzy nato, aby se přestupy k církvi urychlily, začala znovu známa „*dragonáda*“, neboli násilné provádění protireformace v 17. stol. s pomocí vojska, zvl. dragounů, a to ohněm a řetězy na galeje. Toto zlověstné jméno potom patřilo ke všem dalším pokusům nutit *protestanty* k přestupu na katolicismus.

Zatímco fanatici jásali, *protestanti* davově opouštěli království. Král dal hlídat všechny hranice, lodím bylo nařízeno, že pod pokutou a pod trestem smrti nesmí vzít na palubu žádného utečence. Nikdo *hugenotům* nesměl pomáhat. Jejich majetek okamžitě propadal celou polovinou udavačům, kteří je udávali jezuitům, pokud se prozradilo, že mají v úmyslu utéci.

Ale i přes všechna tato opatření uteklo z *Francie* podle maršála Vaubana přes půl milionů obyvatel. To *Francii* přineslo ztrátu tehdejších 60 miliónů franků. Řemeslníci, obchodníci, loděři, zruční umělci odešli do jiných zemí (*Anglie, Holandska, Dánska, severního Německa*). Tam odnesli s sebou i své schopnosti a svou dovednost. Jenom z námořní elity odešlo na 20 tisíc mužů, kteří posílili loďstva všech zemí, které je přijaly. Takové byly výsledky řádění jezuitských nestvůr.

17. říjen 1685 byl dnem vítězství jezuitů. Byl konečnou odměnou za válku, která bez přestávky trvala 125 let. Ztráty za jezuitské vítězství však platil stát.

*„Tíživými hmotnými důsledky jejich vítězství bylo vylidnění a snížení národní prosperity, za nimiž následovalo duchovní zbídačení, které se nedalo vyléčit ani tou nejlepší jezuitskou školou. Kolik Francie utrpěla, tolik museli jezuité pak zaplatit o něco později, a to velmi draze.“ (H. Boehmer, *Les Jesuites*, str. 103).*

15.18 Poslední rozkazy tyranosaura

A jakoby toho nebylo dost, vydal král 20. dubna 1686 další nařízení, kterým přikazoval, aby se katolické mše účastnili i všichni nemocní lidé bez rozdílu. Pokud by se ke mši nedostavili, měli být prohlášeni za protestanty a odvezeni na galeje. Jejich děti měly být dány do klášterů na katolickou převýchovu. Pokud by nemocný zemřel, měl být jako *protestant* vyvečen na hnojiště nebo smetiště a nesměl být pohřben. Pokud v zemi ještě zůstali *protestanti*, museli všechny své děti povinně odevzdat do kláštera na převýchovu.

Ale i přes toto všechno řádění jezuitských příšer včetně krále zůstalo v zemi ještě přes půl milionu *protestantů*, kteří nesklonili svá kolena před režimem.

Když jezuité viděli, že se násilím nic nevyřeší, rozhodli se změnit taktiku. Roku 1698 vydali skrze svého krále edikt, kterým se reformační víra definitivně zakazovala jako protistátní. Naštěstí se však už nesmělo používat žádného násilí.

Ovšem vlivem setrvačnosti lidského myšlení byl tento edikt porušován, a to až do začátku 18. století. Proto roku 1702 vypuklo v *Sevenském pohoří*, kde se páchala zvěrstva dál, mohutné povstání *protestantů*. Ti začali vojsku a katolickému obyvatelstvu vracet všechno to, co jim předtím způsobili. Vypukla nová válka, ve které však bylo nakonec popraveno nebo na popravišti umučeno na deset tisíc *protestantů*. Bylo zpuštěno na 436 vesnic, ale nepřátelé *Francie* se z bídy a utrpení obyvatel nesmírně radovali.

Základy jezuitského řádu ve *Francii* byly náhle podkopány samotným sporem mezi *jansenisty* a jezuity, ve kterém se pravá povaha jezuitů zvýraznila ještě víc. Mnohým upřímným katolíkům byly tímto vleklým sporem otevřeny oči.

Nový králové zpovědník, věčně zamračený jezuitský kněz *Le Tellier*, bezohledný pronásledovatel *jansenistů*, vymohl roku 1715 na králi nové pronásledování *hugentů*. Ale král *Ludvík XIV.* naštěstí 1. září 1715 zemřel. Tím bylo dílo tohoto nejohavnějšího jezuitského královského tyranosaura, této nestvůrné krvelačné obludy přerušeno. Ovšem dodnes uctívají jezuité svého otroka jako „*nejvěrnějšího syna řádu*“, jako „*bohumilého, ctného*“ a jako „*plného světla*.“

Než nastoupil na trůn *Ludvík XV.*, vládl v době jeho nezletilosti vévoda *Filip z Orleansu*, který jezuity, zvláště nenáviděného *Le Telliera* z královského a soudního dvora vypověděl. „*Jansenisté věznění na Le Tellierův popud byli z vězení propuštěni a do čela Rady svědomí, která rozhodovala o obsazování francouzských prelatur, byl jmenován kardinál Noailles nesmířitelný nepřítel jezuitského řádu. Pařížská univerzita hned využila příležitosti a prohlásila, že v budoucnu nepropůjčí akademickou hodnost žádnému odchovanci jezuitské koleje v Clermontu. S Filipem Orleánským měli jezuité těžkou práci. Jejich postavení bylo nyní téměř stejně zoufalé jako za Richelieuových dob.*“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc...**, str. 446).

Přesto však zůstal *Filip Orleánský* katolickým panovníkem, i když více než regentství a státním povinností holdoval nevázanému životu ve špinavých, nejhorších lokálech města se ženami silně pochybných pověstí. Kromě toho opovrhoval jak jezuity, tak nakonec i *jansenisty* a *protestanty*. Když jezuité poznali, že s *Filipem Orleánským* nic nezmůžou, pokusili se podplatit církevního otce *Duboise*, oblíbence regenta *Filipa*. Ten jim slíbil, že když z něho udělají prvního ministra *Francie*, bude vystupovat se vši rozhodností a energií proti *galikánům* a *jansenistům*.

V katolickém směru pokračovala i vláda *Ludvíka XV.*, pravnučka „*Krále slunce*“ a odchovance jezuitů. Ti navíc vítali jeho nástup i proto, že nepřáli regentu *Filipovi Orleánskému* a jeho konec očekávali s velikými nadějemi. Předpokládali, že jejich věrný žák *Ludvík XV.* bude poslušným synem řádu Tovaryšstva Ježíšova jako *Ludvík XIV.*

Jezuitskému řádu však nový panovník už naštěstí nepřál. „*V politických záležitostech Ludvík XV. skutečně dodržoval pokyny svých zpovědníků, ale ve svém soukromém životě působil jezuitům stejné starosti jako jeho pobožný praděd. Stejně jako jemu chyběla i novému králi křesťanská vznešenost, která by byla nezbytná k tomu, aby nudné legitimní manželství přijímal se slušností.*“ (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str. 446**). Nový král hýřil se svými milenkami stejně jako jeho praděd.

Jezuité však již nechtěli být k jeho slabostem shovívaví a čekat spousty let než král zestárne a než ho opustí erotické síly a choutky. Chtěli mít jezuitského krále co nejdříve. Jejich zloba proti královým milenkám byla nakonec tak veliká, že se rozhodly bojkotovat na královském dvoře každé náboženské slavnosti, každou výroční mši, každé přijímání, každou královu zpověď, dokud královny milenky neopustí dvůr a nezůstanou po celou dobu náboženských úkonů mimo. Tak tomu bylo i v případě vévodkyně *de Chateauroux* a její vášnivé pokračovatelky markýzy *de Pompadour*. Ta zvláště měla s jezuitou velké problémy. Dokonce byla ochotna hrát ponižující roli kající ženy, jen aby dostala od jezuitů (konkrétně od kněze *Perusseauho* a jeho následovníka *Desmaretse* a dalšího jezuitského pátera *de Sacy*) dobrozdání, že její život je již čistý a že legalizují z hlediska církve její postavení. Ovšem i poslední zpovědník – *de Sacy* zůstal i přes nové a nové ústupky *madam de Pompadour* tvrdohlavý ve svém požadavku, aby markýza navždy zmizela ze dvora a již se více neukazovala. *Madam de Pompadour* se nakonec definitivně zřekla naděje na pomoc od jezuitského řádu a vyhledala pomoc u obyčejného kněze, který ji okamžitě udělil přijímání bez dalších podmínek.

„*Patres Perusseau, Desmaretse a de Sacy promeškali skutečně jedinečnou příležitost zajistit řádu protekci královny všemocné favoritky, a tato politicky tak pomýlená mravní přísnost se jim měla těžce vymstít. Nikoli neprávem mohl o několik let později kardinál de Bernis prohlásit, že konec Tovaryšstva Ježíšova souvisí v nemalé míře s odmítáním pátera de Sacy, který nechtěl dát markýze de Pompadour rozhřešení.*“ (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str. 451**).

Během následujícího století synové *Ignáce Loyoly* viděli, že nejenom *Francie*, ale i všechny ostatní evropské země ze svého středu jezuity odvrhují. **R.F. Miller** píše: „*Nenávist ministrů, oblíbenců, metres a intrikářů proti jezuitům v té době mocně narůstala již ve všech katolických zemích, protože šlo o pozice, u nichž kdysi, než se objevili jezuitští dvorní zpovědníci, mohli jejich držitelé vykonávat nad králi neomezenou moc, a které byly v jejich očích vlivem patres stále povážlivěji ohroženy. Nemohlo to dopadnout jinak, než že se všechny jezuity ohrožované kruhy bez ohledu na hranice spojily v pevný svazek namířený proti řádu.*“ (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc..., str. 451**).

To však bylo jen na chvíli, neboť tento celoevropský i mimoevropský stav nenávisti vůči jezuitům trval jen krátký čas. Tito fanatičtí *janičáři* papežství nepřestali při sledování svého neuskutečnitelného snu hromadit zkázu za zkázou ani v následujících stoletích.

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SWAZEK 3

ZAHRANIČNÍ MISIE

Období působení jezuitského řádu v 16. a 17. století v některých mimoevropských zemích

16. Indie, Japonsko, Čína, 17. Amerika a jezuitský stát Paraguay, 18. Afrika

2008

SVAZEK 3

ZAHRANIČNÍ MISIE

Kapitola 16

Indie, Japonsko, Čína

16.1 Jezuita Xavier v Indii

Prvním cílem zakladatele řádu tovaryšstva bylo obracení „pohanů“ na katolickou víru. Přitom však bylo nutné bojovat proti *protestantismu* v *Evropě*, což jezuitské učedníky zaměstnávalo stále víc a víc. Tato politická činnost pod rouškou náboženství, kterou jsme odhalovali v předchozích kapitolách, se stala postupně hlavním úkolem tovaryšstva po celém světě. Kromě *Evropy* se jezuité také snažili o „*evangelizaci*“ *dalekých, tropických a zaoceánských zemí*. Přispěl k tomu *konkurenční důvod*, že mimoevropské misijní úspěchy si bohatě vychutnávali zvláště *dominikáni* a *františkáni*. Jezuité se proto nemohli moc dlouho rozmýšlet.

Navíc jejich *teokratický ideál* – přivést svět pod nadvládu Svatého stolce – si vyžadoval, aby se rozešli do všech končin naší planety *Země* a aby dobývali a svazovali duše dalších lidí. Jejich postup se nelišil od způsobu, který používali v *Evropě*. Jediný rozdíl byl ten, že v neevropských zemích si nedávali žádnou práci balit své metody do roucha jemného dvorního vystupování, přetvářek, uhlazených slov, vznešených filozofických diskusí apod. V jejich „misijních“ způsobech „*evangelizace*“ převládala neskrývaná živočišnost, dravost a bezohlednost – tedy vlastnosti, které museli jezuité na evropských dvorech pečlivě ukrývat. Jejich přirozeným sklonům proto více vyhovovaly zahraniční misie, než přetvařované politikaření na evropských královských dvorech.

„Ačkoli v době smrti Františka Xaverského existovalo Tovaryšstvo Ježíšovo sotva dvanáct let, už tehdy se zřetelně projevovalo jako nejenergičtější a nejvyzývavější řád, jaký se kdy zro-

díl z lůna katolické církve. Jezuité se od samého počátku projevovali jako vynikající učitelé, kazatelé a zpovědníci, zaujímali místa v laboratořích i observatořích, v salonech a na akademické půdě, uplatňovali svůj vliv v nejvyšších baštách politické moci, ale Františkova fantastická evangelizační kariéra se stala prvním skutečně velikým příběhem jezuitských dějin. Jeho posmrtná cesta historií, cesta mrzačení, svatosti i památky, je dodnes vyjímečná." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 12**).

František Xavier (*Xaverius, Xaverský, Xaver; Javier* /přesněji: *Francisco de Yasu y Xavier*/ * 7.4.1506 – † 2.12.1552), jeden ze společníků Ignáce, který podobně jako on byl církví kanonizován, velmi podporoval evangelizaci Asie, neměl však žádných zkušeností. Jak píše **R.F. Miller**, tento Ignácův žák a spoluzakladatel jezuitského řádu, který se jako první z jezuitů vydal do portugalské kolonie v Indii, se hned „projevil jako nejnadanější a nejúspěšnější misionář, jakým se kdy mohla katolická církev pochlubit; o to paradoxněji působí okolnost, že František Xaverský byl k tomuto úkolu povolán náhodou. Ignác určil k cestě do Indie původně Bobadillu, jenže ten na poslední chvíli onemocněl; na jeho místo musel nastoupit jiný tovaryš řádu, a protože František Xaverský byl právě v Římě, rozhodl se Ignác, že vyšle jeho.“ (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 244**).

To bylo v roce 1540, kdy se na přání portugalského krále Jana III. a na rozkaz papeže odebral jako papežský vyslanec do Portugalska doprovázený dvěma jezuiti, *Comersem* a *Mansillou*, kde po roce čekání nakonec v Lisabonu nastoupil na plachetnici *Santiago* v doprovodu a pod ochranou guvernéra *Martima Alfonsa de Sousy*. Po řadě dlouhých měsíců (plavil se třináct měsíců) se pak v květnu roku 1542 vylodil v portugalské osadě v Přední Indii, ve městě Goa, které bylo hlavním městem portugalské říše v Indii, jež roku 1510 dobyl krvavým způsobem admirál *Alfonso de Albuquerque* – drastickým vyvražděním tisíce tehdejších obyvatel v březnu a listopadu. V tomto výchozím centru portugalských zájmů v Asii a dominantním opěrném obchodním a vojenském bodu v severní části Arabského moře (*Goi* se už tehdy říkalo *Nový Řím* nebo také *Řím Orientu*) našel *Xaverius* biskupa, katedrálu a františkánský klášter. Není divu, protože v této oblasti sídlili jako první právě františkáni a to od již roku 1517. Roku 1534 bylo v *Goi* zřízeno biskupství, roku 1557 arcidiecéze a roku 1556 tam už tiskl první tiskařský lis v Asii. Katolizace zde byla vskutku „úspěšná“. V průběhu jen několika málo prvních let kolonizace byly všechny hinduistické chrámy, muslimské mešity a veškeré sochy srovnány se zemí a obyvatelstvo z velké většiny překonvertováno na katolickou víru. „*Góa byla místem, kde Evropa nezřídka drsnými prostředky učila Asiaty sloužit křesťanskému Bohu.*“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 13**).

Hned po příjezdu založil *Xaverius* jezuitskou kolej, ve které brzy působilo přes sto jezuitů. Katolické zdroje uvádějí, že již v roce 1555 působilo v *Goi* padesát pět vyškolených jezuitských kněží a učitelů a že zde našlo domov nespočetné množství laiků, noviců a jezuitských mnichů. To byl výsledek jednoho jediného „horlivého“ jezuity, který neuznával mít ani trochu času pro sebe. Spolu s několika dalšími portugalskými knězi se hned po příjezdu pokoušel rozšířit „Kristovo“ jezuitské náboženství. Do tohoto prvního tažení se pustil s takovou vervou, že od katolíků dostal přezdívku *apoštol Indie*. Jeho misijní intervence byla v první řadě mezi *Evropany* a současně mezi nejprostšími obyvateli *Indie*. Tam, kde se nemohl přiblížit k dospělým *Indům*, použil jejich dětí. Učil je zpěvům a jednoduchým modlitbám v tamilštině a současně s jejich pomocí ničil v pohanských chrámech hliněné zvířecí sošky místních bohů. Samy děti pak k *Františkovi Xaveriovi* přiváděly své rodiče, aby se i oni naučili novým písním, modlitbám a vyslechli zprávu o neviditelném Bohu *Evropanů* a naučili se zjednodušenému překladu *katechismu*. Nikde však *Xaverius* nezůstával natrvalo. Všude působil jen kratší dobu.

Ve skutečnosti to byl spíše průkopník s neuhasínající touhou stále něco nového začínat a dokončení nechávat na druhých než člověk, kterému by se povedlo něco trvalého a hodnotného. Byl zapálený, nadšený, ale stále hledal nová a nová místa pro svou činnost. Ukazoval spíše cestu, než aby připravoval půdu pro jednání. Z města *Goa* se vydával na misijní cesty podél pobřeží nebo vyjížděl na lodích do jižní části *Přední Indie* nebo navštěvoval přilehlé ostrovy.

Mezi paravejskými lovci perel, v portugalských koloniích, v *Zadní a Přední Indii*, na ostrově *Homoro*, v královstvích *Cochinchina*, v *Travancore*, v *Malacca* a také na ostrovech *Banda*, *Macassar* a na *Ceylonu* působil jeho osobní šarm i výmluvnost hotové zázraky. Výsledkem pak bylo 70 000 *modlářů* obrácených na katolickou víru. Věřící byli zvláště mezi divošskou spodinou.

Vysokého počtu však dosáhl *Xavier* tím, že nepohrdl nejen politickou, ale dokonce ani vojenskou podporou *Portugalců*. Tyto výsledky pak byly okázale vystavovány na odiv. Směřovaly nejvíce k tomu, aby v *Evropě* vyvolaly zájem o misie a aby s nimi mohlo zazářit celé tovaryšstvo. V roce 1549 píše *Xaverius Ignácovi* o svých akcích mimo město *Goa* následující zprávu: „V tuto chvíli žijí členové našeho Tovařystva v *Indii* všude, kde jsou křesťané. Čtyři jsou na *Molukách*, dva hostí *Malakka*, šest jich je na *mysu Komorin*, dva v *Kočínu*, dva v *Baseinu* a čtyři na ostrově *Sokotra*. Každou skupinu vede její představený.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 255**).

Výsledky ovšem ani trochu nevedly k pokoře.

Neúnavný, ale málo vytrvalý „apoštol“ brzy *Indii* opustil a odjel do *Japonska*. Tam připlul 15. srpna roku 1549 do *Kagošimi* v doprovodu portugalských jezuitů. Bystří a zvědaví *Japonci* prověřovali *Xaviera* velmi důkladně. I zde však sklízel jeden úspěch za druhým. Odtud také píše *Loyolovi* spoustu příznivých dopisů o dalších a dalších pokřtěných zpočátku váhavých a nedůvěřivých duší. „*Jakmile se však nějaký Japonec nechal pokřtít, stal se z něho hned vášnivý vyznavač nové víry. Zatímco si dříve donekonečna opakoval jméno boha Amidy, říkali si nyní Františkem pokřtění neofyté rovněž donekonečna Ježíš a Marie. Místo posvátné vody, ve které si císař koupal nohy, uctívali nyní svčnou vodu, které František požehnal; místo budhistického růžence používali nyní růženec katolický. Zatímco dosud si od bonzů vyprošovali cedulky za zbožné dary, za něž se jim mělo v jiném životě dostat dvojnásobné či trojnásobné odměny za darovanou částku, nyní se snažili s nemenším zanícením získat římské odpustky.*“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 263**).

Po uplynutí několika měsíců však nastal náhle obrat a vládce zdejšího kraje na *Xaviera* zanevřel, neboť z jeho přijetí v *Kagošimě* neplynuly žádné obchody. Ani nepřipluly žádné portugalské lodě se zbožím. Proto *Xavierovi* misijní činnost zakázal a vyhlásil, že další obracení *Japonců* na křesťanskou víru se okamžitě trestá jejich smrtí. *Xavier* musel proto čekat do příjezdu portugalských lodí a pod jejich ochranou pokračovat v misijním tažení japonským pobřežím.

Roku 1552 se pak vydal do *Číny*. Ale dříve než stačil vstoupit na její území, zemřel dne 2. prosince 1552 (jiní píší 1. prosince) osamělou smrtí na ostrůvku *San-cch'an* (*Shangchuan Dao*) nedaleko čínské pevniny *Cantonu*, necelých 130 kilometrů od *Maccaa*. Jeho tělo (přesněji ostatky) bylo pak do *Goa* dovezeno zpět 16. března 1554.

Roku 1622 byl spolu s *Ignácem z Loyoly* svatořečen – prohlášen papežem za svatého – a stal se *patronem katolické misie*. Na počest této kanonizace učinili jezuité velikou karnevalovou oslavu v belgických *Atverpách* v městě *Anvers* (*Antverpy*). Tovařystvo vědělo, že se může na obyvatelstvo tohoto bigotně katolického města spolehnout a že „*dokonale vyzdobí své město květinami i gobelíny a vybudují provizorní divadelní scény, na nichž se budou předvádět scény ze života obou prvních jezuitských světců. Mohli počítat s podporou náboženských spolků, cechů i studentstva, kteří všichni jim pomáhali uspořádat velkolepé proce-*

sí, jehož zlatým hřebem byly alegorické koráby s figurínami světců – před korábem Xaverského pak kráčeli katechumeni v oděvech rozmanitých národů, které František obracel na křesťanskou víru (L. Chatellier, *The Europe of the Devout. The Catholic Reformation and the Formation of a New Society* /Cambridge, 1989/, 52 – 53).

„Jezuité se také mohli spolehnout na talent tak vynikajícího malíře a autora oltářních obrazů antverpského chrámu, jakým byl Peter Paul Rubens – týž Rubens, jenž, jak dlužno připomenout, náležel k laickým bratřím Tovaryšstva a který si dokázal najít čas i k vytvoření skic k oslavnému životopisu Loyolovu či rytin k významnému dílu o optice z pera jezuita Françoise d'Aguilon. Vyskytovali se tam barokní andělíčky studující oko kyklopa, andělíčky poučovaní o binokulárním vidění (A. Ziggelaar, *Francois de Aguilon, SJ (1657-1617), Scientist and Architect* /Řím, 1983/). Sám d'Aguilon byl příkladem rodícího se vkladu jezuitů do pokladnice světové vědy (v matematice, geometrii, astronomii a mnoha dalších oborech), zatímco Rubens zosobňoval rozvinuté umělecké zájmy Tovaryšstva. Caravaggio zuřil, když přišel o zakázku namalovat oltářní obraz pro jezuitský chrám Il Gesú v Římě – týž kostel, kterému Francesco Borromini, mistr italského baroka, odkázal v závěti 500 scudů.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 57 – 58**).

16.2 Odpor k jezuitům v Indii

Indie však nepřijala jezuitu s nějakou otevřenou náručí a se skutečnou láskou. Nově příchozí jezuité po *Xavierově* smrti museli neustále zdejšímu obyvatelstvu slibovat, že přijmou-li římskokatolickou víru a uznají-li katolickou církev jako samospasitelnou a jako svou jedinou duchovní matku a opatrovnici svého svědomí a života, pak jistě učiní ve svém životě i mnoho šťastných obchodních transakcí s bohatým výdělkem. To byla vábnička, jíž nešlo odolat. Každá *portugalská* či *španělská* loď připlouvající do přístavu byla proto konvertity radostně vítána v naději na slíbené obchody a v očekávání na lepší časy z bohatých zisků.

To se pochopitelně nikomu nespĺnilo a tak není divu, že místní obyvatelstvo vzalo jezuitský řád v nenávisť a rozhodlo se vzít věci do svých rukou podle svého pojetí spravedlnosti. K tomu se pochopitelně přidala i nenávisť vůči *patres* z boření a ničení *hinduistických svatyní a chrámů* a nevráživost díky častému výskytu násilí jezuitských ochránců – vojáků – na místních obyvatelích a averze vůči jezuitům, kteří ve skutečnosti zdějí *indickou kulturou* i lidmi opovrhovali a posmívali se jí a kteří byli jednoznačně přesvědčení o morální a kulturní nadřazenosti *Evropanů* nad *Indy* tak, jak to například hlásal jezuitský kněz *Alessandro Valignano*, který o *Indech* říkal, že „*se zrodili spíše aby sloužili, než vládli*“ a že „*jsou bídní a nekonečně ubozí a na velmi nízkém stupni inteligence*“ a který s nezakrytým rasismem hovořil o černých *Afričanech*, které pokládal za velice nešikovné a netalentované plémě, za jakousi zrudnou podrasu lidí, neschopné chápat evropské svaté náboženství nebo je dokonce praktikovat nebo jezuita *Le Comte*, který *Indy* a *Tatary* radil k „*podřadným národům*“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 95**) a nebo jak to o něco později také veřejně formuloval portugalský jezuitský kněz *Antonio Vieira* (* 6.2.1608 – † 18.7.1697).

Ten doma v *Portugalsku* patřil k mazaným a velmi listivým politikům a ač napsal stovky plamenných kázání a dopisů s „humánním“ podtextem na téma jezuitští misionáři a domorodí divoši, přesto hájil a prosazoval svou svéráznou představu o tom, že úhelným kamenem jeho misionářské dráhy je Boží rozkaz a přání o ustanovení páte univerzální říše pod vládou *Portugalců*, „*a že tohoto cíle lze nepochybně dosáhnout brutální cestou: »Krev evropských kacířů, afrických muslimů a pohanů v Asii a Americe musí být prolita ku splnění velkého cíle, jímž je podmanění a ovládnutí všech okrsků světa jedinému svrchovanému impériu.« Vieira neměl*

nejmenších námitek proti koloniálním záborům jako takovým. Nebyl také žádným »osvícencem«, jak by se snad mohlo zdát z jeho kázání. Byl upřímně přesvědčen o kulturní a morální nadřazenosti Evropanů: Pán si zajisté přeje osvobození indiánů, neboť »Bůh je tak nakloněn svobodě, že ji přeje i těm, kdo si ji nezasluhují«. Jeho soucit byl ovšem poněkud selektivní, neboť za nejlepší způsob, jak sejmout mrzké břímě z beder domorodých Američanů, pokládal zvýšení dovozu černých afrických otroků do portugalských kolonií." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 112**). Mimochodem, neslyšíme Vieirova slova o nadřazenosti a impériu i slova dalších jezuitů ve stejném či podobném znění o pár století později v severněji položeném Německu, v knize jezuitského kněze Stämpfla **Main Kampf?**

Ale vraťme se zpět do Indie. A tak již roku 1583 zaznamenáváme vražedné útoky na jezuitské pátres jako první zřetelné vyvrcholení silícího odporu indického obyvatelstva vůči jezuitům. V osadě Kunkolim náležející ke goaské arcidiecéze došlo 25. července k zavraždění pěti jezuitů: Rudolfa Acquaviva (veterána mughalské misie), Petra Berna, Františka Aranea, Alfonse Pacheka (Alfons Pacheco) a Antonína Franciska. Těchto pět jezuitů vyšlo z místní misijní stanice v Salsetě a mělo namířeno do Kukulim, aby tam vztyčilo kříž a vybralo místo pro stavbu nového jezuitského kostela. „Ale Salseta už měla po krk křesťanského obtěžování a tamní obyvatelé si dobře pamatovali, jak při obsazování jejich provincie postupovala portugalská vojska bok po boku s jezuiti. Za poslední dvě desetiletí zavedli Portugalci nové daně a jejich trestné výpravy bořili hinduistické svatyně i chrámy, což zvláště tvrdě dopadalo na obyvatele městeček, jako byl Kukulim, kterým jejich nákladné a bohatě vyšperkované modly i chrámy přinášely ekonomický prospěch. A přesně tento trend reprezentovali salsetští mučedníci. Místní lidé si také dobře pamatovali, že jeden z jezuitů, Petr Bern, už předtím Kukulim navštívil, zničil tam posvátné mraveniště a zabil posvátnou krávu.“ Místní domorodci se proto na ně vrhli šavlemi, oštěpy, meči, luky a šípy. Jejich jezuitské „mučednictví“ pak bylo oceněno roku 1893, kdy je blahoslavil papež Lev XIII. Po boku jezuitů zahynulo také mnoho místních domorodých konvertitů. (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 110**).

„Spojení mezi jezuiti a kolonialismem bylo očividné a posléze je navíc zdůraznil zlostně prohnáný způsob, jakým světská moc zatočila s vrahy členů Tovaryšstva (viz F. Goldie, *The First Christian Mission to the Great Mogul; or, The story of Blessed Rudolf Acquaviva, and of his four companions in martyrdom* (Dublin, 1887); T.R. de Souza, »Why Cuncolim Martyrs? An historical reassessment«, obsaženo v T.R. de Sousa a C.J. Borges, ed., *Jesuits in India in Historical Perspective* (Macao, 1992), str. 35 – 37). Samo sebou, že povraždění kněží byli věřícími zahrnuti obdivem. Tak jako v případě Františka Xaverského byla Acquavivova pravice jako vzácná relikvie odeslána roku 1600 do Říma a o devět let později putovala jeho levá paže do jezuitské koleje v Neapoli. To by však nemělo zastříť skutečnost, že Kukulim představoval daleko méně nevinné spojenectví jezuitů s imperiální mocí, než druhy jejich diplomatická a špionážní činnost na mughalském dvoře.

To však nebyl jejich ojedinělý incident. V pojednání o konverzi od Manuela Nobregy z roku 1556 – první úvaze na toto téma z pera brazilského jezuita – se dočítáme, že získat duše indiánů pro Krista je uskutečnitelné toliko po jisté míře jejich podrobení. Tak jako v Evropě jezuité provázeli dragouny při jejich rekatolizačních taženích, tak se jezuitští kaplani účastnili i trestních a pacifikačních výprav v Asii a obou Amerikách. V ojedinělých případech i někteří členové Tovaryšstva blouznili o vojenských taženích proti Mekce, Angole a dokonce i proti obrovské čínské říši. Jezuité dobře znali hodnotu síly a nikdy nebyli proti využití evropských technických vymožeností k vnucení svého pojetí morálky. Uředník, který v Goa odebíral sirotky jejich nevěřícím příbuzným a umísťoval je do rodin konvertitů, býval zpravidla jezuita. (C.R. Boxer, »A Note on Portuguese Missionary Methods in the East«, *Ceylon Historical Journal*, 10 (1965), str. 77 – 90).“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 110 – 111**).

16.3 Xavierovy zázraky

V pozoruhodném díle lorda **Bertranda Russella: Věda a náboženství** můžeme číst následující svéráznou stať o zázračném Františkovi Xavierovi:

„On a jeho společníci napsali mnoho dlouhých dopisů, které byly zadrženy. V nich podávají přehled své práce, ale žádný dopis psaný v době, kdy ještě Xavier žil, se nezmiňuje o nějaké zázračné moci těchto jezuitů. Josef Acosta, jezuita, kterého tolik trápila perská zvířata, výslovně popřel, že by těmto misionářům v jejich úsilí po obrácení pohanů pomáhaly zázraky. Avšak brzy po smrti Xaviera se začaly vynořovat příběhy plné zázraků. Říkalo se, že měl dar jazyků, ačkoliv jeho dopisy byly plné nářeků na obtíže, které má při používání japonštiny nebo při hledání dobrých tlumočnicků.

Vznikaly příběhy, ve kterých měli jeho přátelé u moře žízeň a on proměnil slanou vodu ve sladkou. Vhodil do moře svůj krucifix a krab mu jej přinesl nazpět. Podle pozdější verze této báje hodil krucifix do moře proto, aby utišil bouři. Když byl v roce 1622 prohlášen za svatého, bylo ke spokojenosti vatikánských úřadů dokázáno, že skutečně činil zázraky, protože bez nich se nikdo nemůže stát svatým. Papež se osobně zaručil za jeho dar jazyků a dojat byl zejména tou skutečností, že Xavierovy lampy nesvítily na olej, ale na svěcenou vodu.

Tentýž papež, Urban VIII., odmítal uvěřit tomu, co tvrdil Galileo Galilei. Legenda o Xavierovi byla však stále vylepšována. Jeho životopis od otce Bonhourse, vydaný v roce 1682, uvádí, že tento svatý vzkřísil během svého života 14 lidí z mrtvých. Katoličtí spisovatelé mu stále připisují zvláštní dar zázraků. V životopise z roku 1872 otec Coleridge z Tovaryšstva Ježíšova znovu konstatuje, že měl dar jazyků.” (Lord Bertrand Russell: Věda a náboženství; Ed. Gallimard, Paříž, 1957, str. 84–85).

Vezmeme-li to všechno v úvahu, pak si „svatý“ František Xavier určitě zaslouží větší svatozář než skuteční apoštolové z doby prvokřesťanské církve.

Není se co divit, vždyť jezuité vyráběli na účet Xavierových ostatků jednu legendu za druhou a s jeho posmrtným tělem včetně vnitřností (a bylo to skutečně jeho tělo a jeho vnitřnosti?) nakládali jako s největší vesmírnou svátostí. V následujících řádcích můžeme vidět, čeho všeho je schopen Řím a jeho garda jezuitských patres, když zemře ten, koho se rozhodli prohlásit za svatého – co všechno jsou schopni si vymyslet za pověsti a báchorky a jak jsou také schopni bez jakéhokoli zachvění lidského citu vytrískat z jeho tělesných ostatků ještě víc peněz, než jen jejich samotným prodejem:

Jezuitská „legenda vypráví, že roku 1554 jedna portugalská šlechtična ukousla z mrtvoly Františka Xaverského malíček pravé nohy (G. Schurhammer, Varia /2 sv., Řím, 1965/, I: 346). Jednalo se o akt hluboké, i když poněkud šokující zbožnosti: Xaverského mnoha cestami uchozený prst byl vzácnou svatou relikvií. Jako základač člen a první velký misionář Tovaryšstva Ježíšova měl za sebou pozoruhodnou životní pouť, během níž kázal a křtil v Indii, na Molukách a v Japonsku, ošetřoval malomocné a střetával se s buddhisty, vysmíval se podivným zvykům a získával nové duše. Dokázal neúnavně procházet ulicemi Góa, aby získal potencionální katechumeny, viděl své konvertity rozbíjet modly, které dříve uctívali, získal si přízeň jednoho japonského daimjóa módními dárky z Evropy v podobě brýlí, zrcadel a tříhlavňové muškety (S. Neill, A History of Christianity in India. The Beginnings to AD 1707 /Cambridge, 1984/, 146; G. Elison, Deus Destroyed: The Image of Christianity in Early Modern Japan /Cambridge, Mass., 1973/, 35. Autoritativní biografie Františka Xaverského viz G. Schurhammer, Francis Xavier, His Life and his Times /4 sv., Řím, 1973–82/).

...V průběhu dalších desetiletí a staletí se množství jezuitů, často v závěsu za imperialistickými vpády Evropanů, vydávalo na cestu z Lisabonu do Góa – cestu, jež podle líčení jezuity Alessandra Valignana (který ji poznal na vlastní kůži) »bezpochyby náležela k největším a nejobtížnějším na světě« (C.R. Boxer, *From Lisbon to Goa, 1500 – 1750: Studies in Portuguese Maritime Enterprise /1984 edition/, 111*). Ti, kterým se na cestě do Indie poštěstilo bez úhony obeplout mys Dobré naděje nebo uniknout prokletí Mosambiku (»hrobka Portugalců«), o sobě věděli – a byli na to také náležitě hrdí –, že krácejí ve stopách Františka Xaverského, muže, jenž byl roku 1622 prohlášen za svatého, donekonečna vychvalovaného průkopníka evangelizace.

Toto heroické postavení Xaverského bylo už všeobecně známé, když 16. března loď s jeho ostatky dorazila do Góa. Víme, že na místokrálovův rozkaz se ve městě rozezněly všechny kostelní zvony a děla městského opevnění hřměla pozdravnými salvami. A hned poté se nevyhnutelně objevily zvěsti o zázracích. Sedmnáctého došlo k ohledání těla zesnulého a zpráva uvádí, že nebyly shledány nejmenší známky hniloby a v masité tkáni stále proudila krev. Lékaři přitom neopomněli podotknout, že nezjistili žádný důkaz o eventuálním balzamování těla (*Monumenta Xaveriana ex autographis vel ex antiquioribus exemplis collecta /2 sv., Madrid, 1899; 1912 – 14/, II: 911*). Zvěsti o tak ohromujícím nepodléhání zkáze se rychle šířily a celý katolický svět se začal hlasitě dožadovat podílu na úžasných Františkových ostatcích.

Roku 1614 nařídil generál jezuitů Claudio Acquaviva odříznout spodní část Františkovy pravé paže a dopravit ji do Říma – mise, jež málem ztroskotala, když se holandská piráti pokusili zmocnit korábu se vzácnou končetinou. O pět let později byl zbytek pravé paže Xaverského rozdělen na tři díly, které byly rozeslány do jezuitských provincií Maccaa, Kóčínu a Melaky. Následujícího roku byly vyňaty Františkovy vnitřnosti, aby jejich části mohly být rozeslány po celém světě jako relikvie. V osmnáctém století se »voda Františka Xaverského«, do níž se smočily světcovy ostatky nebo medailonky, stala ve střední Evropě populárním lékem proti horečce, chromým nohám a slabému zraku. Vznikl tak užitečný doplněk k Loyolově vodě, záračnému to léku, jenž vznikl působením ostatků zakladatele Tovaryšstva a prvního generála jezuitů Ignáce z Loyoly, ceněnému jako vynikající prostředek proti pohromě housenek (P. Rayanna, *St. Francis Xavier and His Shrine /Goa, 1998/, 141 – 216*; T. Johnson, »Blood, Tears and Xavier-Water: Jesuit Missionaries and Popular Religion in the Eighteenth – Century Upper Palatinate«, in R. Scribner and T. Johnson, eds., *Popular Religion in Germany and Central Europe, 1400 – 1800 /1996/, 183 – 202*).

Zázračné působení Františka Xaverského se však rozhodně neomezovalo jen na sílu jeho fyzických ostatků. V osmnáctém století se v Bavorsku věřilo, že světcův obraz zavěšený nad vraty maštale spolehlivě odežene ďábla, šířícího dobytčí mor (L. Chatellier, *The Religion of the Poor: Rural Missions in Europe and the Foundations of Modern Catholicism, c.1500 – c.1800 /Cambridge, 1997/, 149 – 150*). Charles Aibanel, který psal roku 1669 z Ameriky, zaznamenal, že v době, kdy měl »celou hlavu oteklou a obličej plný vředů podobných neštovicím... rty jakoby mrtvé a oči zanícené... strašlivou bolest v uších a divoké bolení zubů«, obrátil se o pomoc na kněze, kterého žádal o přímluvu. Dál pak uvádí: »Vykonav nověnu ke svatému Františku Xaverskému, v ten ráz jsem byl vyléčen.« (R.G. Thwaites, ed., *The Jesuit Relations and Allied Documents. Travels and Explorations of the Jesuit Missionaries in New France, 1610 – 1791 /73. sv., Cleveland, Ohio, 1853 – 1913/, L III: 73 – 75*).

Je zcela pochopitelné, že takový horečný ruch kolem ostatků byl příliš lákavým polemickým soustem, než aby si je protestantští kritikové nechali jen tak ujít. Alžbětinský biskup z Durhamu James Pilkington spočítal, že »kdyby někdo snesl na jediné místo všechny paže, hlavy, nohy, skalpy, vlasy, zuby atd., uctívané po celém světě, někteří světci by museli mít dvě hlavy a

víc nohou a paží, než unese kůň« (J. Pilkington, Works, ed. J. Scholefield /Cambridge, 1842/, 147). Jan Kalvín připomněl, že »přehojný« svatý Matěj odkázal své celé tělo chrámům v Toulouse, Římě a Trevíru, nebo, že oddaní věřící mohou uctívat kompletní mrtvolu svatého Šebestiána v Římě, Soissonsu, Narbonne či Poligny, nemluvě o dvou samostatných hlavách a čtyřech pažích roztroušených po Francii a Itálii (J. Calvin, *Traité des reliques* in F. Higman, ed., *Three French Treatises* /1970/, 84, 90 – 91).

Proti katolickému světu v kritickém období reformace byly ovšem Kalvínovy duchaplné poznámky (a Kalvín někdy dokázal být pěkně jedovatý) neúčinnou zbraní. Jak roku 1605 vysvětlil jezuita Louis Richeome, charakteristickým znakem veškerého kacířství je zavrhování všeho posvátného namísto jeho uctívání. A právě takové věci, k jakým náležela víra v ohromující moc svatých, byly zkušebním kamenem, jímž bylo možno (dle Říma) oddělit kacíře určené k věčnému zavržení od věrných křesťanů, které – budou-li se i náležitě chovat – čeká radostnější posmrtná budoucnost. »Přirozené světlo založené na božském zákoně«, pokračuje Richeome, vede každého katolíka k posvátnému uctívání památky a tělesných ostatků svatých. Samozřejmě, vyhlásil přísně Řím už roku 1563, »oslava světců a návštěvy ostatků« se nikdy nesmějí zvrhnout »v hýření a opilství« příliš horlivých nadšenců a církev také po staletí bránila krádežím posvátných suvenýrů (J. Waterworth, ed., *The Canons and Decrees of the Sacred and Oecumenical Council of Trent* /1848/, 235 – 236). Avšak neporušenost těla Františka Xaverského byla odedávna pokládána za známku Boží přízně, pravý opak údělu, který Bůh přichystal hříšníkům a bezbožníkům: psi žrali tělo Jezábely a její mrtvola byla »jako hnůj na poli«. Všichni smrtelníci shnijí, ale někteří hnijí odporněji než jiní. Mrtvola Martina Luthera, sděluje s potěšením Richeome, začala velice brzy kolem sebe šířit »smrad tak odporný a hnusný«, že hrozil šířením nemocí, podobně jako »puch jeho pekelného kacířství, jež otrávil nebe nad částmi Evropy« (L. Richeome, *Defence des Pélerinages ... avec un discours des saintes reliques* /Paříž, 1605/, sig. A2r, fol., 39, 44v, 45r). Zjevný rozdíl od osudu dávno mrtvého Xaverského podtrhl roku 1694 Joseph Simon Bayard: »Světcův vlas je černý, mírně vlnitý a dosud svěží,« hlásí z Góa, »oči černé, plné života a sladkosti,« jako kdyby muž tohoto pronikavého zraku ještě stále dýchal. Vous měl hustý a v dobrém stavu, údy stále vláčné, tváře růměného odstínu, jazyk červený a vlhký (*Monumenta Xaveriana*, II: 777). Znamky, že Bůh žehná snahám jezuitů, mohly jen stěží být působivější.

Čtyři roky po Bayardově návštěvě bylo tělo Františka Xaverského uloženo do barokního mauzolea z mramoru a bronzu, daru jednoho z největších světových ctitelů, toskánského velkovévody Cosima III., nepatříčně přepychového díla Giovanniho Battisty Fogginiho. Roku 1698 přepravila loď z Evropy toto pompézní úložiště, v němž dodnes světce obklopují jemné nástěnné malby a oltáříky zářící načervenalým jaspisem. Kohorta alabastrových cherubů stráží stříbrnou rakev, ukutou na počátku století v dílnách góaských řemeslníků, italizované sloupoví a jemný indický filigrán rámuje panoráma dvaatřiceti panelů, zobrazujících Xaverského misii a zázraky: svatý František káže a křtí, pokorná ochota, s níž ústy vysává jed z pacientova vředu, a pro katolíky nejslavnější krab, jenž Františkovi úslužně navrátil krucifix, který světec ztratil v moři.

Vcelku to byl zářný příklad mýtotvorné směsice hluboké oddanosti a nákladné, divoce nespoutané propagandy. Samo sebou, že pro ty, kteří stáli vně katolické církve – i pro některé uvnitř ní –, muselo být těžké uvěřit tolika zázrakům a kouzlům světcových ostatků. A to bereme v úvahu sotva polovinu celého příběhu, neuvažující o Xaverského jazykových neznalostech, s nimiž zápolil ve vzdálených končinách, jeho zničující zálibě v dobrodružném lpění na administrativních povinnostech a hluboce zakořeněných předsudcích Evropana setkávajícího se s podivnostmi Asie. Byl to však způsob, jakým se jezuité rozhodli uctít svého prvního, možná nejslavnějšího světce, kterého si zvolili, aby symbolizoval jejich veškeré úsilí. A tak roku 1698,

po půldruhém století nevídaného pokroku... vzalo si Tovaryšstvo Ježíšovo k srdci cenné ponaučení, na něž nezapomínalo po celá následná desetiletí: s povděkem přijímat veškerou pomoc, již mu jeho svatí mohou poskytnout.

V tomto zápase o historické renomé, stal se hrdina typu Františka Xaverského, po smrti údajně zkrášený a rozkladu nepodléhající, kotvou, na niž se lze spolehnout. Koneckonců zde byl od samého počátku, už v zárodečné chvíli na Montmartru roku 1534... jezuité v něm provždy budou vidět svůj nedostižný vzor." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 11 – 17**).

Mimochodem, je zajímavé, že v případě zakladatele jezuitského řádu Ignáce z Loyoly pozdější jezuitská představa o dokonalosti, neporušenosti a nesmradlavosti posmrtných těl budoucích „svatých“ naprosto selhává. Tentýž současný historik a odpůrce kritiků jezuitismu **Jonathan Wright** píše: „Když Ignác z Loyoly roku 1556 v Římě zemřel, následná pitva odhalila, že jeho tělo bylo doslova prolezlé chorobami. Renaldo Colombo, vedoucí profesor katedry anatomie na padovské univerzitě ve svém hlášení udává: »Vyňal jsem téměř bezpočet kamenů rozmanitých barev, které jsem našel v ledvinách, plících, játrech, a vrátnici (P. Caraman, Ignatius Loyola /1990/, 199). K neporušitelnosti těla Františka Xaverského měl tedy zesnulý Loyola hodně daleko. Po dlouhá léta trpěl různými nemocemi, nezdědkou zhoršovanými nevhodnými radami lékařů. Tak například jeden doktor přikázal, aby pacient byl za horkých letních dnů uzavřen v domě a k pití nedostával nic než silné neředěné víno – stěžejší druh léčby pro člověka sužovaného žaludečními bolestmi a systematicky oslabovaného strohým sebeumrtvováním (K. Rahner, »Der Kranke Ignatius«, Stimmen der Zeit, 158 /1955 – 1956, 81 – 90).“ A pak sám ironicky poznamenává: „Ale přinejmenším jedno zranění, které Loyola utrpěl za dávných časů v květnu roku 1521, dokázalo, že noha, zasažená dělovou koulí, může za jistých okolností pomoci člověku na cestě ke svatosti.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 25 – 26**).

16.4 Jezuitská taktika v Indii

Jeho nástupce, *Robert de Nobile* (jiní píší *Roberto de Nobili*), synovec kardinála *Roberta Bellarmina* a potomek staré italské šlechtické rodiny, zavedl v *Indii* stejné metody, jaké s úspěchem používali jezuité v Evropě nebo *Matteo Ricci* v Číně – orientoval se na vyšší společenské vrstvy a intelektuální elitu říše. „Nečistým“ podával svěcený oplatek jedině na holi a po skončení obřadů.

Nobile přijímal oblečení, zvyklosti a životní způsoby brahmínů stejně jako *Ricci* v Číně, když se v oděvu konfuciánského mudrce řídil zvyklostmi intelektuální elity říše nebo „apoštol“ *Vietnamu Alexandr Rhodes*, který nosil dlouhé copy a chodil v pantoflích. *Nobile* mísil rituály hinduistů s katolickými liturgiemi, a to vše s tichým souhlasem papeže *Řehoře XV.* (Není divu, když byl tento papež působící ve funkci od roku 1621 absolventem jezuitské koleje). Oficiálně však musel jejich počínání kárat z důvodu stížností jiných katolických misionářů, kteří v *Indii* také působili, zvláště kapucínů. Ti náboženství *Indů* odsuzovali, a byli proto všude neoblíbení a neměli tudíž žádné misijní výsledky. Zatímco jezuitští misionáři nejenže *Indům* zpočátku nechávali jejich obřady, sochy, amulety, obrázky, talismany, zuby šelem a různé bohy a bohyně, ale dokonce jejich náboženské tradice roubovali na katolické náboženství. A dělali to tak mistrně, že *Indové* sice zachovávali katolické obřady, ale u svých tradic a obřadů necítili žádnou újmu. Jezuitům to však stačilo.

I sám jezuita *Robert de Nobile* a jeho kolegové chodili na bohoslužby v brahmínských šatech. Asistovali nebo dokonce přímo sloužili i při brahmínských obřadech. Velmi rádi se

účastnili i takových obřadů, při kterých například indické nevěsty chodily nahé v průvodu za doprovodu řvavé hudby. V průvodu podle tradice na důkaz své panenské dospělosti veřejně ukazovaly každému zájemci své roztažené genitálie. Kromě toho nosily na krku pornografické sošky bohyň plodnosti v různém sexuálním objetí svých božských milenců.

R.F. Miller o tomto prvním jezuitovi, kterému se podařilo proniknout mezi nedůvěřivé brahmíny a překontrovertovat je na katolickou víru, píše, že se na *brahmíny* připravoval velice dlouho. Pak se roku 1606 objevil v jihoindickém městě *Madurai*, přijal *tamilské* jméno, přestal jít maso, ryby a vejce, přestal mluvit *portugalsky* a začal sám vystupovat jako *brahmín*: „...nepodobal se ničím svým řádovým bratřím, kteří táhli zemí v rozedraných kutnách, ve špitálech zpovídali chudáky a otroky a s rolnickou chvátali rybářskými vesnicemi. Stejně jako Hinduové vyšší kasty nosil dlouhé roucho ze žlutého lnu, na hlavě turban a na nohou dřevěné sandály.

...Bráhmani brzy seznali, že jejich kasty zcela neodpovídá jen oděv a chování cizince, ale že také velmi přísně dodržuje všechny příkazy a zákazy hinduismu. Stejně jako oni nejedl nikdy maso, nedotkl se vína a žil jen z rýže, mléka, zeleniny a vody. Usadil se ve vznešené bráhmanské čtvrti a obklopil se čistě bráhmanským služebnictvem. Nikdy nemluvil s žádným příslušníkem nižší kasty, ba velmi přísně se vyhýbal i jakémukoli styku s bílými kněžími, kteří v rozedraných kutnách pečovali o spásu duše páriů.

Nejvíce se však bráhmani divili jeho mimořádným znalostem jejich vlastního posvátného učení. Nobili vládl plynule jejich jazykem a mluvil téměř bez cizího přízvuku, vyznal se ve čtení nejobtížnějších sanskrtských textů a překonával ty nejučenější kněze, když dokázal všechny náboženské a filosofické diskuse proplétat množstvím citátů z národní poezie.

Skutečně nábožně naslouchali misionáři, když tónem mudrce odvráceného od světa recitoval z *Véd*, z *Apastabama súter* a *Purán*; kromě toho sám sepisoval učené povznášející spisy v sanskrtu a zapisoval je na palmové listy. Občas uváděl své posluchače v úžas přednesem indických písní, neboť znal ty nejstarší „*Ragy*“ a velmi dobře dovedl zpívat podle starých uměleckých pravidel po celé hodiny jejich variace.

Podal tak nepochybné důkazy o svém mimořádném vzdělání, že bráhmani se ani na okamžik neodvažovali pochybovat o pravdivosti jeho slov, když nyní občas začal hovořit o shodách mezi svatými spisy Indie a křesťanským učením. V zásadě, vysvětloval, jde zde i tam o stejné vyznání, křesťanství jen tvoří další rozvinutí a zdokonalení bráhmanského systému víry. Brzy nebylo v Maduře bráhmana, který by v Nobilim neviděl sobě rovna, a někteří si už říkali, že tenhle cizinec je vlastně dokonalejší než oni všichni.

Ti, kteří takto smýšleli, byli také ochotnější následovat příklad tak zbožného a učeného muže a sami se stát »křesťanskými bráhmany«. Tak se Nobilimu podařilo dosáhnout toho, co se před ním jiným misionářům nezdařilo: dala se pokřtít řada vznešených Indů z nejvyšší kasty, a od této chvíle nemohl nikdo tvrdit, že křesťanství je dobré pouze pro párie.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 275–276**).

Míšení katolicismu s indickým náboženstvím bylo tak intenzivní, že díky této dvojnásobnosti obřadů „obrátil“, jak Robert de Nobile říkal, 250 000 hindů na katolickou, polokatolickou nebo katolickou – hinduistickou víru. Ale „asi o sto let později po jeho smrti, když neústupný papež Benedikt XIV. zakázal zachovávání těchto hinduistických rituálů, se všechno dosavadní úsilí jezuitů zhroutilo a 250 000 pseudokatolíků zase zmizelo.“ (**Les Jesuites – v časopise: Le Crapouillot, čís. 24, 1954, str. 42**).

V roce 1575 bylo jezuitům dovoleno postavit jedno vyučovací zařízení v Lahoře, v severoindických územích Velikého Mogola Akbara (jiní píší mughalského císaře Akbara) (*1556 –

†1605), císaře, pravnuka ukrutného *Timura Lenka*. *Akbar* byl tolerantní muž, vládce říše, jež se rozkládala od *Bengálského zálivu* až k *Arabskému moři* a ke *Kábulu* na severu. Byl natolik tolerantní, že se dokonce snažil zavést ve svých státech *náboženský synkretismus* (mechanické spojování různých názorů nebo směrů). Jeho oblíbenou zábavou byly totiž teologické diskuse zástupců nejrůznějšího vyznání. Sám hledal nejdokonalejší náboženství a nejčistší učení o Bohu.

Na svůj dvůr pozval z města *Goa* také jezuitské kněze, aby se účastnili diskusí. Jezuité vyslali k *Akbarovi* nejohravnější dialektiky a teology: *Rudolfa Aquavivu*, *Jeronyma (Jeremiáše) Xaverského*, synovce *Františka Xaverského*, *Emanuela Pinheiru* a *Benedikta Goese*. Jako dar sebou přivezli čtyřsvazkovou mnohojazyčnou ***Bibli*** a rytiny od *Rafaela* a *Dürera*. Již při prvních diskusích prokázali jezuité svou převahu nad *brahmíny*, *buddhisty*, *mohamedány* a *Pársy*, protože měli velmi detailně prostudované *Védy*, *Buddhovo učení*, *Korán* i bájně výroky *Zarathuštrových*. „Vždy to uměli zařídit tak, aby, když třeba debatovali s *Pársy*, jim tito zprvu přátelsky přikyvovali; vždyť všechno, co křesťanští misionáři říkali, znělo jako potvrzení párského náboženství. Když se jezuité obraceli na *mohamedány*, opět byly jejich vývody v naprostém souladu s prorokovým učení a *mullové* se spokojeně usmívali. Dokonce i *bráhmani* měli pocit, že nikdo nedovede vysvětlit obsah jejich svatých knih pěkněji a jasněji než tito bílí kněží. Nakonec však jezuité uzavřeli svou řeč tvrzením, že učení katolické církve obsahuje stejné pravdy jako muslimské, hinduistické či párské vyznání, jen jsou tyto pravdy v křesťanství vyjádřeny v nejčistší podobě. Přitom ovšem potřásali *Pársové*, *bráhmani* i *mohamedáni hlavami*, neboť na takový závěr nebyli připraveni.“ (***René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 280***).

Císař *Akbar* byl katolickému náboženství nakonec velmi silně nakloněn a dovolil jeho volné šíření po celém svém císařství, povolil přestup svých poddaných na katolickou víru a dovolil také zřízení jezuitského kostela a jezuitské koleje v *Ágře*. Sám se však pro katolickou víru nemohl zcela rozhodnout. Bránilo mu v tom učení o pokoře hláсанé Ježíšem, učení o svaté Trojici a učení o tom, že se Stvořitel v Kristově podobě stal člověkem. Neustále s jezuitou diskutoval a kladl jim nové a nové otázky. Nakonec zemřel nepokřtěn, avšak jako veliký přítel jezuitů a katolického učení. Stejnou přízeň jezuitům projevovali i *Akbarovi* nástupci, zvláště císař *Džahángíra*, který vládl v letech 1605 – 1627. Celé záležitosti však učinil rázný konec ortodoxní muslim *Aureng – Zeb* (1666–1707).

Z *Ágry* pronikli jezuitští misionáři do *Střední Asie* a do *Tibetu*. Jezuita *Goes* se prostřednictvím karavan dostal přes *Kábul*, plošinu *Pamír* a poušť *Gobi* až k západní hranici *Číny*. Roku 1624 se jezuitskému knězi *Pedrovi de Andrademu* podařilo dostat do údolí *Gangy*, překročil *Himaláj* v průsmysku *Mana* a nakonec přišel až do *Čaprang* v západním *Tibetu*, kde pak strávil devět let.

Jiní dva jezuité se vydali později z *Bengálska* přes *Nepál* do východní části *Tibetu*.

16.5 Jezuitské obchody v Indii

Mnohem úspěšněji než misie vedli jezuité v *Indii* obchod, kterému se věnovali více než vlastnímu pokatolictění. Stačilo, když jezuité nezakazovali ani neodsuzovali indické zvyky a tradice. Tím získali volné pole působnosti v jakémkoliv obchodování. Zpočátku to prováděli tajně. Ale obchod nabíral takových obrátek, že objem zboží, které jezuité posílali svému řádu do *Evropy*, se již utajit nedal.

A tak ve zprávě generálního guvernéra francouzských osad v *Indii*, *Martina*, který ji poslal francouzské vládě, můžeme číst: „Kromě *Holandanů* provozují nejzrozsáhlejší a nejvýnosnější

obchod v Indii jezuité, a to mnohem větší než Britové, Dánové a jiné národy. Je ovšem pravdou, a rád to dosvědčuji, že mezi zdejšími jezuitami jsou i tací, kteří do Indie přišli skutečně za tím účelem, aby zde šířili evangelium, ale jejich počet je velmi malý. Ti určitě vůbec neznají tajemství svého řádu. Ti, kdo všechna tato tajemství znají, se v žádném případě za jezuitu nevydávají. A přece jsou to praví jezuité, i když nenosí šaty svého řádu. Vydávají se za kupce a obchodníky a hledí si jen obchodů v Goe, Suratě a Agře. Ano, je dokonce i dokázáno, že existují také Turci a Arméni, kteří jsou v důvěrném a tajném spojení s těmito obchodníky, členy jezuitského řádu.

Tito přestrojení jezuité poskytují řádu nesmírné bohatství a neuvěřitelné zisky. Své účty skládají jedině samotným jezuitům – to je těm mužům, kteří chodí po světě v obleku svého řádu. Ti od svých nejvyšších představených v Evropě, kterým bezmezně důvěřují a před kterými nemají žádná tajemství, dostávají zvláštní a přesné instrukce pro tajné jezuitu. Takové rozkazy pak velmi bedlivě poslouchají, neboť kromě poslušnosti jsou svému řádu zavázáni i svou mlčenlivostí. Pro tento řád musí působit neúnavně a musí pracovat v jeho prospěch. Tito tajní jezuité, kteří jsou rozptýleni po celém světě, se poznávají podle určitých, pouze jim známých znamení. Všichni pracují podle společného plánu.

Duch jezuitského řádu je stále stejný. Nepodřizuje se žádné změně, zvláště co se týče jejich obchodů. Se zbožím, které pod zástěrkou své misionářské činnosti zasílají svým světským jezuitům z Indie do Evropy, pak vedou bohatý obchod. Dovedou ho před světem ukrýt tak mistrně, že se nikdo v celé Evropě neodvážil proti takovému kšeftování veřejně ozvat. Ovšem toto šmelinaření je pro duchovní řád nedůstojné. Proto Francouzové, kterým jezuité svým obchodováním škodí nejvíc, nemají ve skutečnosti žádný usvědčující důkaz, i když se to veřejně ví. Zatímco jiné národy, kterým jezuitský obchod žádné ztráty nečiní, vidí naopak velmi rády, že se jezuitským obchodováním Francii škodí." **(T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 89–90).**

Podobných dopisů guvernér napsal ještě několik. Nejenže to nepomohlo a Francie s tím nic neudělala (pochopitelně, když zpovědníkem francouzského krále byl jezuita Teiller, kterému se podařilo prostřednictvím krále již jednoho francouzského guvernéra z místa sesadit), ale dokonce obchodní východoindická společnost, ve které působili tajní jezuité, guvernérovi Martinovi nařídila, aby jezuitům dovolil všechno, co si budou přát. A pokud by to potřebovali, aby je podpořil i finančně. Pro guvernéra to bylo ze strany jezuitů „jemné“ varování.

V roce 1794 však Martin znovu neohroženě píše do Francie: „Do obchodování s východoindickou společností je zapojeno i mnoho vysokých škol, které společnosti dluží velké peníze. Například samotný rektor jezuitské koleje v Pondichery, P. Tachard dluží přibližně 390 tisíc franků bez jakéhokoliv úpisu.

Na lodi pana du Quesne leží pro jezuitu v Indii 58 obrovských balíků zboží. V nich ovšem nejsou, jak by se mnohý domníval, růžence, ježíšky, ostatky svatých nebo jiné náboženské nicotnosti podobného druhu, ale pouze kupecké zboží z Evropy. Takové zásilky se nalézají na všech francouzských lodích plujících z Evropy do Asie.

Mnozí jezuité jsou maskováni jako brahmíni. Mluví jejich řečí, jedí a pijí s nimi a společně s nimi také hledají perly a diamanty. ... Pod záminkou, že brahmíny chtějí přivést na křesťanskou víru, s nimi cestují a vedou s nimi obchod. Důkazem, že tímto počínáním vůbec nesměřují k šíření křesťanství, je to, že doposud žádného brahmína pro Kristovu víru nezískali. Jeden brahmín, se kterým několik převlečených jezuitů cestovalo na třech dlouhých obchodních cestách, mi potvrdil, že s ním jezuité o náboženských věcech po celou tu dobu vůbec nehovořili.

Do Pondichery právě doplula naše loď z Francie. Hned k ní přišli dva jezuité a z nákladního prostoru si vyzvedli 30 největších balíků, které nechali okamžitě poslat do jezuitského střediska v Madrasu." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova*, str. 90–91).

16.6 Finančníctví jezuitských obchodníků

Východoindičtí mořeplavci a běžní obchodníci mluvívají o rozsáhlém obchodu jezuitů s velikým údivem. Všichni se shodli, že nejvíce lodí v plavbě po moři měli právě jezuité a že náklad na lodích se rovnal vždy ohromnému majetku. V nejbohatších městech Evropy, např. v *Marseille, Paříži, Janově, Římě* apod. měli tajní jezuité své *banky* a *směnárnny*. Jejich personál tvořili také jezuité, a to opět tajní. Ve všech svých domech, kolejích, školách a seminářích po celé Evropě měli další *tajné směnárnny*. Zde vedli *rozsáhlé finanční transakce* a nestydatě *lichvařili*. Jak vypravuje kardinál *Tournon*, například v Číně půjčovali na dvacet pět procentní úvěr, vůbec se přitom nestyděli a drze tvrdili, že takový zisk je dovolen.

Kromě tajných obchodů s legálním zbožím však jezuité obchodovali i s otroky, dále s ženami a dětmi a neštíteli se žádné cesty, která jenom trochu nějak vedla ke získání peněz a majetku. (O obchodování s otroky viz také: **Bailey W. Diffie: *Latin American Civilisation; Harrisburg, Pa, 1945, str. 584*** a nebo **Theodor Griesinger: *Jezuité I., Petrohrad, 1868, str. 338***).

Jezuitský řád proto také velice rychle bohatl, a to mnohem rychleji než *Vatikán*. Ani papež ani nikdo jiný nemohl *jezuitské transakce* a *obchody* plně prohlédnout. Ekonomicky se řád vzmohl natolik, že se začal papežovým příkazům stavět na odpor a tam, kde to pak bylo nutné, dosáhli jezuité svého cíle podplácením.

16.7 Japonsko – pomalý průnik jezuitů

V roce 1549 se *Xavier* ještě se dvěma společníky, portugalskými jezuitami *Fernandézem* a *de Torrese*m – osobními *Loyolovými žáky* – vylodil v *Japonsku*. V té době tam panovaly velké politické zmatky a mezi buddhistickými mnichy vládla veliká zvrhlost. To všechno napomáhalo záměrům jezuitů. Několik buddhistických obyvatel *Japonska* se nechalo pokřtít. Tyto *Japonce*, které jezuité obrátili na *Malacce*, nazvali *Jagiro*.

Ovšem celkově nebyly začátky moc slibné. „*Japonci mají svou vlastní osobnost a jsou poněkud odměření. Jejich minulost je postavila doprostřed pohanství. Dospělí se pohledem na tyto cizince (jezuitu) bavili a děti za nimi běhávaly a tropily si z nich posměšky.*“ (**Les Jesuites** – v časopise: **Le Crapouillot, čís. 24, 1954, str. 43**).

Domorodým *jagirům* se podařilo založit malou společnost asi sta přívrženců. *František Xavier*, který neuměl moc dobře japonsky, nemohl sehnat obecenstvo ani v *Mikadu*. Když zemi opustil, oba jezuitští otcové tam však zůstali a působili dál.

Roku 1552 popsal japonský kronikář jezuitského kněze *Organtina*, jehož velikost, vyhublost a černý oděv vzbuzoval všeobecný strach: „*Devět stop vysoký, hlava v poměru k tělu malá, tvář zarudlá, oči kulaté, nos dlouhý. Při pohledu ze strany měl pokleslá ramena; jeho ústa sahala až k uším a jeho velice bílé zuby vypadaly jako koňské. Nehty na prstech rukou připomínaly drápy medvěda... Když zdvihl ruce, člověk by si myslel, že má před sebou ne-*

topýra s roztaženými křídly. Byl to velmi odporný pohled.«". (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 281**).

Avšak pro Japonce si tyto „nevidané a v mnoha ohledech příšerné, nadpřirozené bytosti“ (**tamtéž, str. 281**) dokázali svojí přizpůsobivostí získat a naklonit téměř všechny své japonské posluchače. Nejpřednější japonské rodiny houfně přihlašovali své chlapce do právě založeného jezuitského noviciátu a jejich sestry stejně jako i jejich matky, ženy a dcery se hromadně připojovali ke komunitě japonských křesťanek, která pod vedením jezuitských kněží pracovala na obrácení celé země.

Nově příchozí jezuité byli zakrátko natolik zžiti a přizpůsobeni svému okolí, natolik ovládali *japonštinu*, zdvořilostní formulace, *japonské zvyky*, mravy, chůzi, pohyby, tanec a další, že kromě své postavy a obličeje byli k nerozeznání od nejvznesenějších lidí. Pro Japonce pořádali ve dnech katolických svátků sváteční okázalá procesí, dále ve dnech *japonských svátků* také pořádali mnoho okázalých *ceremoniálních slavností* a neodpustili si učinit podívanou plnou okázalých scén ani při pohřbech nebo svatbách. To vše byla pro Japonce vždy přebohatá pastva pro jejich smysly. Jezuité se brzy starali o kulturní dění v zemi. Zřizovali školy, na lisu z Evropy tiskli nové japonské knihy – gramatiku, slovníky, literární spisy, katechismus, teologická pojednání, kázání, Ezopovy bajky, ale i přeložené spisy z *Čínštiny*, hlavně *Konfuciov*y spisy.

Jediní, kdo se stavěli proti jezuitům, byli *buddhističtí bonzové*. Jejich chrámy totiž už dávno neničili jen samotní jezuité, u nichž nenáviděli také vměšování se jich do náboženství a politiky země, ale především překonvertování *japonští* vládci *Daimjó* a jejich poddaní. *Bonzové* tak ztráceli duchovní vliv a proto proti patres začali bojovat otevřeně. Chystali dokonce válečné tažení proti všem pokřtěným *japonským šlechticům*. V zemi se začal šířit zmatek a strach. Avšak síla a moc střelného prachu, nabitých pušek a prvních granátů, které patres nabízeli darem za pokřtění *Daimjó* a jeho poddaných vždy přesvědčila každého váhajícího územního knížete, aby se dal pokřtít i se svými lidmi a aby se nebál postavit v budoucnu proti *bonzům*.

Roku 1573 konečně nastoupil panovník *Ota Nobunaga* (jiní píší *Oda* a příjmení *Nabunaga*) v *Miakó*, který nepořádku a chaosu v zemi učinil rázný konec. Polorozbořená *Miakó* bylo znovu vybudováno do své krásy a stalo se hlavní císařovou rezidencí. Svou přízeň propůjčil jezuitům a katolictví upřednostňoval před zvrhlým buddhistickým kněžstvem (*bonzy*), které nenáviděl. Proto jezuité *Nobunagu* ve svých spisech velebili a chválili, i když byl *Nobunaga* svými zvyky a životem od křesťanství více než hodně daleko. Pod jeho záštitou se jezuitské křesťanství šířilo hlavně v *jižním Japonsku*, kde kromě jiných působil i španělský jezuita *Baltazar de Torres* (*1563 – † 20.6.1625 Nagasaki) a to plných 21 let a dvanáct let v letech 1570 až 1581 mu v tom v Japonsku osobně pomáhal také portugalský superior japonské misie, *Francisco Cabral* (*1529 – † 16.4.1609 v Goa v Indii). Ve městě *Acuči* povolil *Nobunaga* jezuitům stavbu kostela a sám všude páčil kláštery nenáviděných buddhistických kněží, rozbíjel sochy jejich model a *bonzy* dával vsadit do vězení.

V roce 1581 mělo *jižní a střední Japonsko* již na 150 tisíc katolíků a 200 kostelů. Katolicismus přijalo i šest japonských velmožů (japonských knížat – *Daimios* nebo také *Daimjós*) z *Kjúšú* a sousedních ostrovů. Celou záležitost však zvažovali více než 27 let, až se konečně v roce 1578 rozhodli pro jezuity. Stejně tak bylo katolictví přijato i na císařových dvorech v *Jedo* a *Kjóto*. Následujícího roku se jezuité usadili v *Nagasaki*. Předstírali, že již obrátili 100 000 *Japonců*.

Jezuité si *Nobunaga* natolik naklonili, že jim bez obav dovolil pronikat i do vnitrozemí *Japonska*. Tam se ke katolictví hlásily najednou i celé tisícové davy. Brzy bylo po celém

Japonsku rozeseto mnoho jezuitských škol, kolejí a chrámů s vynikajícím vybavením a dobrým finančním zázemím. Císař *Nobunaga* si zvolil za své důvěrné rádce právě jezuitu, s nimiž se radil o svých velkých plánech. Pod jejich vedením proto císařovy plány nesměřovaly k ničemu jinému, než k dobytí *Číny*, neboť patres doufali, že budou moci vtáhnout do *Pekingu* po boku vítězného japonského vojska. *Nobunaga* však neměl k takové akci loď, proto si jejich výrobu na návrh jezuitů objednal v *Portugalsku*, „zvláště když mu misionáři slíbili zprostředkovat zvláštní nízké ceny.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 283**).

V roce 1582 za přispění italského jezuitského kněze, superiora *Alessandra Valignana* (*1539 Chiety – †1606 Maccau, Čína, roku 1574 poslán jako vizitátor do Indie, 1583 – 1588 provinciálem, od roku 1595 do roku 1581 vizitátorem východoasijských misí zvláště v *Číně* a *Japonsku*) vypravili velmožové krajiny *Bungo*, *Omura* a *Arima* poselství k papeži *Řehořovi XIII.* a k portugalskému a španělskému králi. Poselství dorazilo do *Lisabonu* až roku 1584 a roku 1585 do *Říma*. Toto poselství vzbudilo veliký rozruch, údiv a překvapení, kam až se jezuitský řád dostal. Vyvolalo nejen veliký obdiv k jezuitskému řádu v *Japonsku*, ale byla tím vynesena i moc a důstojnost papeže po celé Evropě. Když se však poslové vrátili roku 1600 zpět do *Japonska*, vládly tam už jiné poměry.

16.8 Zákaz jezuitů v Japonsku

Nobunaga byl zavražděn a to ještě roku 1582, tedy ještě dříve, než měl příležitost své tažení do *Číny* uskutečnit. Až do roku 1584 pak řádily v zemi kmenové války, které *Japonsko* úplně rozdělily. Vlady se pak zmocnil *Tojotomi Hidejoši*, muž nízkého původu, který přijal titul *Taikosama*. V roce 1587 se úplně změnila i vnitřní situace v zemi, která byla kmenovými válkami rozdělena. Nastala anarchie a totální chaos. Ale „jezuité této anarchie i svých blízkých vztahů k portugalským obchodníkům rychle využili“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 162**) a do *Japonska* začaly proudit davy portugalských a španělských obchodníků.

Hidejoši však politickému vlivu jezuitů nevěřil. Nedůvěřoval ani jejich spojenectví s *Portugalci*, ani jejich stykům s vlivnými a nespoutanými poddanými, se *Samuraji*. Brzy se stal nepřitelem katolicismu. Zavinili si to však jezuité sami. Jakmile měli totiž při svých misích dostatečný počet katolíků na své straně, štváli je proti *japonským* chrámům, aby je úplně srovnali se zemí a aby zničili jejich sochy a obrazy. Přitom krvavě pronásledovali *japonské* kněze a jejich pomocníky.

Hidejoši tomu zpočátku dlouho nevěřil. Stále jezuitům shovíval, neboť katolicismus získal v *Japonsku* už tak mocné postavení, že i sama *japonská vláda* se ho začínala obávat. Stále byl jezuitům přátelsky nakloněn. V zemi se také za tu dobu usadilo velké množství *Portugalců* a *Španělů* (většinou tajných jezuitů nebo jejich agentů), kteří byli aktivními obchodníky. To císař jenom vítal. Netušil však, že se jedná o plánovanou zradu jeho trůnu. *Portugalští* a *španělští obchodníci* s sebou ze svých obchodních cest totiž přiváděli nové a nové *Portugalce* a *Španěly*. Ti se postupně smísili s *japonským obyvatelstvem*. Tím náhle vznikla početná *japonsko – evropská rasa*, která působením jezuitů nenáviděla *japonskou vládu* i císaře.

Císař dal jezuitskému řádu možnost vlastní obhajoby přímo před císařským dvorem. Řád měl dokázat, že všechna obvinění z jezuitského pronásledování a vraždění *Japonců* jsou pouhým výmyslem. Avšak bezohledné, arogantní, nadřazovačné a diktátorské vystupování jezuitů nejen před císařem, ale i jinde, přimělo nakonec *japonské šlechtice* k tomu, že pod záštitou *Hidejošiho* tvrdě proti jezuitům zakročili.

I sám císař se rozzuřil, když jakýsi Španěl na jeho otázku, jak to španělský král udělal, že vládne nad celou polovicí světa, odpověděl: „Napřed vysílá kněze jezuity, aby na svou stranu přivedli obyvatelstvo a potom za nimi vysílá vojáky, kteří se s novými křesťany spojí. Tím se mu daří si tyto země lehce podmanit.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 93**). V té době právě španělský diktátor Filip II. vládl v Portugalsku a císař se obával, že jeho zem stihne podobný osud poroby jako v jiných portugalských koloniích.

Proto ještě roku 1587 vydal Hidejoši dekret, kterým jezuitské i všechny ostatní misionáře vypověděl ze země. Důsledkem toho byla mladá japonská katolická církev krutě a dlouhodobě pronásledována. Např. 5. února 1597 bylo v Nagasaki ukřižováno 6 španělských františkánů, 3 portugalští jezuité a 17 katolíků. Roku 1862 pak byli všichni papežem Piem IX. prohlášeni za svaté. Zavražděno bylo i mnoho nově obrácených katolíků z řad Japonců. Do poloviny 17. století nakonec padlo v Japonsku tolik jezuitů jak z Evropy tak i rodilých Japonců, že když se roku 1867 rozhodla římská církev svatořečit japonské mučedníky, musela to učinit najednou u 205 jmen, mezi nimiž bylo 34 jezuitů.

Jezuitská evangelizace byla zcela utopena v krvi a jezuitský řád a katolicismus jako takový byl postupně zakázán v celém Japonsku. Nicméně výnos o zákazu nebyl nikdy důsledně naplněn. Jezuité ve své apoštolské „misii“ tajně a v přestrojení pokračovali dál bez ohledu na jakákoliv rizika.

16.9 Likvidace jezuitů v Japonsku

Roku 1598 Hidejoši zemřel a Japonskem začaly opět zmítat boje a války. Znovu se jednalo o nástupnictví na trůn. O ten se ucházeli jednak japonští velmožové spolu se zastánci katolicismu z jižního Japonska pod vedením Tokugawa Jyeyasu (jiní píší Yagasu nebo Iejašu) a jednak korejský zastánce Hidejošihovy politiky, Koniši Jukinaga. Boj o japonský trůn vyvrcholil roku 1600 v krvavé bitvě u Sekigahara, při které zvíťazilo vojsko japonských velmožů pod vedením Tokugawy.

Zpočátku své vlády byl císař Jyeyasu katolíkům a jezuitům nakloněn. Ovšem do země se dostali Holanďané a ti svoji obchodní portugalskou konkurenci, a tedy i jezuity, zlikvidovali tím, že panovníkovi odhalili pravý záměr jezuitů – vládychtivost a jejich chystanou zradu proti Japonsku. Zabavené jezuitské spisy to rovněž prokazovaly a Jyeyasu ihned obnovil Taikosamův zákaz. Proti katolíkům vystoupil ještě přísněji a nesmlouvavěji než předchozí císař. Navíc to byli Holanďané, kdo konečně nabídli Japonsku zcela seriózní obchodní smlouvy bez jakýchkoliv náboženských podmínek.

V letech 1612 a 1614 znovu vypuklo pronásledování všech katolíků, kterých bylo téměř milion. Prvnímu Šogunovi, Tokugawovi Jyeyasuovi se navíc přestaly líbit i jejich okultní praktiky. V zemi bylo křesťanství, ať mělo jakoukoliv podobu, definitivně zakázáno. Také Portugalcům byl vstup do Japonska na čas zakázán a jejich obchodníci byli vykázáni na ostrov Dešima u Nagasaki.

Za vlády syna a pak následně ještě vnuka Jyeyasuova v letech 1617 – 1623 bylo katolictví znovu a znovu napadáno a pronásledováno, neboť se jezuité nevzdávali. Tajně působili v Japonsku i v letech zákazu a pronásledování. Ti, kteří se nechtěli vzdát katolické víry, byli za strašlivých bolestí umučeni k smrti. Zvláště bylo katolictví krvavě potlačeno v Nagasaki roku 1622.

A později 20. června 1625 bylo v tomto městě na „Svatém vrchu“ zaživa upáleno mnoho jezuitů i těch, kteří jim pomáhali. Ke známým jménům jezuitských misionářů působících oficiálně a pak tajně v přestrojení v *Japonsku*, kteří právě v *Nagasaki* našli na hranici svou smrt, patří např. *portugalský* jezuitský kněz a teolog, generální vikář pro *Japonsko*, apoštolský administrátor a provinciál, *Francesco Pacheco* (*1566 Ponte de Lima u Brage, v *Japonsku* působí od roku 1604), jeho tajemník *japonský* jezuita *Kašpar Sadamatsu* (* asi 1567, jezuitou od roku 1582), dále spolupracovník jezuitských kněží *Jeronyma de Angelis*, *Petra Pavla Navarry* a nakonec *Francesca Pacheca* – *japonský* jezuita *Pavel Kinsuke* (* 1581, jezuitou se stal ve vězení v roce 1625) a další spolupracovník *Francesca Pacheca* – opět *japonský* jezuita – *Petr Rinsei* (*1588, jezuitou od roku), dále *španělský* jezuitský kněz a teolog, *Baltazar de Torres* (* 1563, Granada, v řádu od roku 1579, v *Japonsku* od roku 1601) a jeho katechetní pomocník, *japonský* jezuita *Michael Tozo*, *italský* jezuita *Jan Křtitel Zola* (* 1575 v Brescii, od roku 1602 na čtyři roky v *Indii*, pak v *Korei* a nakonec v *Japonsku*, kde působil v *Takaku* a na přilehlých ostrovech dvacet let) a jeho katechetní pomocník, *korejský* jezuita ze šlechtické rodiny, kazatel, *Vincenz Kaun* (působil v *Korei*, *Číně* a pak v *Japonsku*, pod vlivem jezuitů již od mala, od třinácti let katolíkem, od sedmnácti let po čtyřletém studiu v *Arimě* jezuitským katechetou a kazatelem). V červenci 1867 je papež *Pius IX.* všechny prohlásil za blahoslavené.

Roku 1637 *Holandané* varovali japonskou vládu, že jezuité stále tajně působí a navíc, že chystají v zemi státní převrat a uchopení moci ve spolupráci s *Portugalci* a *Španěly*. Následkem této zprávy se pronásledování katolíků a jezuitů rozpoutalo s takovou zběsilou zuřivostí a sadistickou dravostí, že i pekelná muka v Dantově Božské komedii nebyla téměř ničím v porovnání s *Japonskem*. Všichni *Japonci* dostali od císaře přísný zákaz se z *Japonska* vzdalovat. *Portugalcům* byl vstup do *Japonska* zakázán úplně a navždy. Vzpouza dalších *nagasakijských* katolíků z roku 1638 byla opět utopena v krvi.

Roku 1639 nebyl v *Japonsku* ani jeden *Portugalec*. Jejich obchody byly převedeny na *Holandány*, kteří se u *Japonců* osvědčili jako nepřátelé katolicismu a zastánci svobodného vyznávání původní *japonské kultury*.

Roku 1640 povstali poslední katolíci v provincii *Simabara*. Vzpouza byla za přispění *Holandánů* utopena v krvi a bylo zabito mnoho tisíc katolíků.

Holandané sice získali v *Japonsku* obchodní monopol, ale japonská vláda je stále bedlivě sledovala. Naprostá nedůvěra ke všem cizincům, ať to byli kněží nebo laici, se soustřeďovala na jezuitské vůdce. Pro jezuity však japonské dobrodružství skončilo a to na dlouho.

16.10 Čína – ráj jezuitů „vědců“

V *Číně* prožívali *Loyolovi synové* dlouhé a příznivé období. Vyhoštění byli mezitím jenom několikrát. Své postavení si vydobyli pod podmínkou, že zde budou pracovat především jako „vědci“ a že se budou klanět tisíciletým rituálům této starodávné civilizace.

Jejich hlavním oborem byla meteorologie. Už *František Xavier* zjistil, že *Japonci* a *Číňané* nevědí, že země je kulatá a že je velmi zajímavá, co o tomto a podobných tématech jezuité učí.

„V *Číně* se to stalo oficiálním učením a protože *Číňané* nebyli fanatičtí, vše se vyvíjelo pokojnou cestou.“ „Podnět k tomu všemu dal Ital, otec *Matteo Ricci*. Když došel do *Pekingu*, hrál si před *čínskými vědci* na astronoma... Astronomie a matematika měla na *čínských institucích* důležité místo. Tyto vědy umožňovaly vládcům přesně datovat různé sezónní

náboženské a občanské obřady... Ricci přinesl informaci, díky níž se stal nepostradatelným, a on této příležitosti využil k tomu, aby promluvil o křesťanství... Nechal poslat pro dva otce, kteří doplnili a pozměnili tradiční kalendář, zavedli soulad mezi během hvězd a zemskými událostmi. I Ricci přitom pomáhal s menšími úkoly. Nakreslil například nástěnnou mapu říše, kde s velikou pečlivostí zasadil Čínu do středu vesmíru..." (Les Jesuites – v časopise: Le Crapouillot, čís. 24, 1954, str. 44).

Taková byla hlavní činnost jezuitů v Říši nebes. Pokud jde o náboženskou stránku jejich misie, zájem byl nepatrný. Je poněkud zvláštní, že zatímco v *Pekingu* měli otcové plné ruce práce s tím, aby napravili astronomické chyby *Číňanů*, v *Rímě* Svatý stolec tvrdošijně odsuzoval *Koperníkův systém*, a to až do roku 1822!

Italský jezuitský otec *Matteo Ricci* (* 1552 Macerata – † 1620 Peking, Čína), nedostudovaný právník, vyučený na římské škole *Collegium Romanum* matematice, mechanice a astronomii u jezuitského učence *Kryštofa Clavia*, se nejprve usadil s dalšími jezuiti, například s *Michelem Ruggierim* roku 1583 (jiní píší už roku 1582 či 1581) v *Chao-Chingu* (*Shaokingu*) v krajině *Kuankunga*. Tam působil v přestrojení za čínského vědce. „S vlasy spletenými do copánku a v oděvu konfuciánského učence, znalý konfuciánských spisů, využíval svých pozoruhodných schopností k získávání přízně čínských intelektuálních a politických elit, které ohromoval evropskými znalostmi matematiky, geografie a vědeckých vymožeností.“ (*J. Wright: Jezuité, misie..., str. 74*). V čínském jazyce také sepsal katechismus přizpůsobený čínským mravům, tradicím a pověrám a nakreslil *čínskou* mapu světa, za kterou sklídl úctu i samotných *mandarínů*. Ale brzy se jeho maskování prozradilo a vyšly najevo i jeho různé další podvody a jezuita musel ze svého vlastního území, které dostal darem od panovníka provincie utéct.

Ricci se odebral do města *Chao-Cheu*, kde vyučoval chemii a počtářství, pak se vydal do *Nankingu*, kde imitoval lékařské umění a jenom šťastnou náhodou se mu podařilo vyléčit syna jednoho mocného a velmi bohatého *mandarína*. S tímto uzdraveným se pak vydal do *Pekingu* (*Bejingu*), kam po mnoha nesnázích oba dorazili roku 1595. Zde dlouhou dobu žil a působil na vlastní riziko, neboť neměl od císaře žádné povolení k pobytu. Jeho misijní práce, ač spíše v utajení, však již brzy přinášela své ovoce a *Ricciho* vzhlas a vliv se postupně šířil a sílil. Zde byl znám po jménem *Li Ma-Tou* nebo *Li Madou*.

Aby si *Ricci* získal přízeň císařského dvora i císaře samotného, vydával se v *Pekingu* za portugalského vyslance. Čínského císaře *Van-Lié* si naklonil zvláště sestavením bicích hodin, které *Čína* do té doby neznala. Kromě toho dokázal znalosti v matematice, chemii, počtářství, kartografii a astronomii. Sestavil kalendář a mapu *Číny*.

Císař nakonec roku 1601 povolil *Riccimu* oficiálně v *Pekingu* zůstat a působit (ten to rok se chybně uvádí jako datum, kdy *Ricci* do *Pekingu* teprve dorazil) a navíc jej učinil svým dvorním *mandarínem* a daroval mu veliký dům k založení jezuitské koleje. V ní se pak mladí *Číňané* vzdělávali v matematice, chemii, počtářství, astronomii, hvězdářství a v dalších oborech. Brzy nato dostal od císaře povolení založit koleje a školy i v jiných městech. Žáci v těchto kolejích měli dovoleno žít podle svého dřívějšího způsobu. Měli dovoleno účastnit se všech čínských náboženských obřadů a rituálů a nebylo jim bráněno v žádné jejich pověrčivosti. Jako dospělí mohli mít manžele, kolik sami chtěli. Mohli si brát za manželky dokonce i své vlastní sestry. Nebo když onemocněli, jejich čínští kněží mohli nad jejich tělem konat jakákoliv kouzla a čary. Jezuitům stačilo, když byli tito *Číňané* pokřtěni.

Na oplátku zase *Číňané* nebránili rozlézání se jezuitů po celé *Číně*. Ani se nebránili, když jejich děti odcházeli do jezuitských kolejí. Zájem mladých *Číňanů* udržovali jezuité sliby, že je v jezuitských kolejích vyučí všem uměním a evropským vědám, takže budou nad svými

krajany vynikat moudrostí a učeností. Jezuité slibovali, že tím budou pak moci dosáhnout i vyššího postavení v životě a po smrti a že budou účastni i věčné blaženosti. Proto i navzdory tomu, že Číňané měli velmi malé sklony k mysticismu, byl v Pekingu už v roce 1599 otevřen první katolický kostel.

Popularita jezuitů však byla kamenem urážky čínským kněžům, od kterých se Číňané začali odvracet, aby věnovali více pozornosti jezuitskému řádu. Největším nepřitelem jezuitů se záhy stal vrchní dvorní kněz. Kde mohl, tam jezuity pomlouval a očerňoval. A ti pochopili, že musí odpovědět protiútokem. Proto jeho charakteristickým rukopisem zfalšovali několik spisů, které podněcovaly ke vzpouře proti císaři. Falsifikáty pak jezuité předložili císaři a za jejich autora, stejně tak jako za vůdce chystaného povstání označili Nejvyššího čínského kněze. Kněz byl na rozkaz císaře ubit k smrti.

Jako odvěta se na jezuity sneslo podezření a obvinění, že konají tajná shromáždění a tajné cesty do Evropy. Záhy to bylo také dokázáno, když byl při jedné takové cestě narytán jezuitský otec *Martinez*. Ten byl okamžitě zajat a ubit k smrti. Stejnému osudu utekl otec *Longobardi* jen včasným útekem. Do celé záležitosti se však vložil *Ricci*, který požíval veliké císařovy důvěry a vážnosti po celé zemi. U císařského dvora dosáhl toho, že byl sesazen císařův náměstek, který měl v pronásledování jezuitů prsty.

Když potom brzy roku 1610 *Ricci* zemřel a po něm i císařský příznivec jezuitů *Van-Lié*, nastoupil bývalý císařský náměstek *Tieng-Ki*. Za jeho vlády nastalo pronásledování jezuitů. Ve své provincii pomocí protijezuitského spisu rozpoutal pravé peklo. Nastalo mučení a krveprolití všech jezuitů. Jejich školy, koleje, kostely a chrámy byly bourány a ti, kteří přežili, byli odvezeni do portugalsko-čínského města *Maccao*. Pronásledování však skončilo náhlou smrtí císaře.

Roku 1622, tedy někdy v této smutné době přijíždí do *Maccaa* český jezuita *Václav Pantaleon Kirwitzer* (*1588 Kadaň – † 22.5.1626 Čína). Původním jménem protestantského rodu *Krbických* – *Václav Pantaleon Krbický*. Jeho předkové z 15. století byli v *Kadani* katolíci, v 16. století utrakvisté a pak *luteráni*. V již velmi raném věku však z neznámého důvodu konvertuje *V.P. Krbický* zpět na katolicismus a vstupuje do jezuitského konviktu v *Olomouci* a v roce 1706 do jezuitského noviciátu v *Brně*. Odtud odjel do jezuitské koleje v *Římě*, kde se zúčastnil i diskuse jezuitských astronomů a kardinálů s *Galileem Galileo*, což ho podnítilo studovat astronomii a matematiku. Na vlastní žádost je pak roku 1617 vyslán se skupinou dvaceti šesti nových misionářů na čínskou misii pod vedením jezuitského kněze *Nicolase Trigaulta*. Jejich loď „*San Carlos*“ přistála v dubnu 1618 v západoindickém přístavu *Goa*, kde pak *Václav Pantaleon Kirwitzer* působil až do roku 1621. Od roku 1622 působil v čínském *Maccau*, kde užíval čínské jméno *Čchi Wej-Cchaj*. Zde také 22. května 1626 zemřel a byl pochován. Během svého působení v Číně navštívil i *Tibet* a japonské *Kjóto* a udržoval úzké kontakty s německým jezuitou *Johannem Adamem Schallem von Bell*, jenž se podílel na reformě čínského kalendáře a byl prezidentem císařského Astronomického úřadu v *Pekingu*. Kromě misijní práce, kterou zde jezuité vedli se značným porozuměním pro čínskou kulturu a mentalitu, se *Kirwitzer* i nadále věnoval vědecké práci, zejména astronomii. Například jeho asijská pozorování komet z roku 1618, publikovaná o dvě léta později v německém *Aschaffenburgu*, vzbudila všeobecnou celoevropskou pozornost.

16.11 Taktika jezuitů – přírodní a okultní vědy

Roku 1628 nastoupil na čínský trůn nový císař *Hoaitounga* (1628–1644). Ten se musel hned v začátku vlády potýkat s nájedzy *Tatarů*. V boji proti nim pomáhali i jezuité. Ti této situaci dokonale využili a prostřednictvím svého příznivce, mandarína *Seu* si vymohli na císaři povolení, aby se mohli do *Číny* znovu vrátit. Tímto způsobem se vrátili k císařskému dvoru do *Pekingu*, kde začali s císařovým dovolením znovu stavět své koleje a kostely.

Jezuitu *Ricciho*, který žil v klidu u čínského dvora 23 let, nahradil německý jezuitský kněz z *Kolína nad Rýnem*, *Adam Shall von Bell* (*1592 – †1666). Byl to astronom a fyzik, který se roku 1622 dostal do *Pekingu*. Stejně jako *Ricci* i on publikoval několik významných pojednání v *čínštině*. Vetřel se přímo do přízně samotného císaře. V roce 1629 opravil a zpřesnil kalendář a spolu s dalšími jezuitskými astronomy předpověděli zatmění slunce, které se pak skutečně stalo. V roce 1644 mu byl za publikace o matematice a za sestavení několika mechanických pohyblivých strojů udělen titul *Prezident matematického tribunálu*, což vyvolalo žárlivost čínských kněží a učenců. Císař *Hoaitoung* téhož roku tragicky zahynul, když uhořel při požáru svého paláce.

V roce 1657 nový císař *Šunčín* (jiní píší *Shun-Thing* nebo *Šun-č*), první z dynastie *Mandžu* č. *Thing* (1655 – 1667) prozíravě pochopil, jak je „mírové“ vměšování jezuitů do státních a politických záležitostí *Číny* nebezpečné. Uzákonil proto vyhoštění všech jezuitských cizinců. „Milí“ otcové byli posláni *Portugalcům* do *Maccaa* v dřevěných klecích. Zbývající jezuité, kteří v zemi zůstali tajně mezi svými přáteli, způsobili, že u císařského dvora náhle nastal astronomický a kalendářní chaos, se kterým si nikdo nevěděl rady. A právě na astronomické a kalendářní údaje byli císařové nesmírně hrdí. A tak se stalo, že brzy nato byli jezuité povoláni nazpět. Byli to přece velmi dobří astronomové, ale měli i zkušenosti na poli okultismu!

Jezuita *Shall* si však u tohoto mladého císaře získal přízeň. Císař si jej doslova zamíloval jako svého „nejdůvěrnějšího důvěrníka“. Jezuita byl císařovým učitelem, rádcem, jeho svědomím i jeho hlasem. Stal se nejvyšším dvorním *mandarínem* a *Spoluprezidentem astronomického tribunálu*. Jako *Prezident matematického a astronomického tribunálu* měl veliký vliv nejen na císařský dvůr, ale přímo i na celou *Čínu* jak ve vědě tak i v politice. Svého vlivu jezuita *Shall* bohatě využíval pro šíření katolictismu, stavění kolejí, chrámů a kostelů.

Jezuité byli sice stále považováni za vědce, ale ve skutečnosti byli velmi aktivními misionáři. Vlastnili 41 usedlostí, 159 kostelů a farností s 257 000 pokřtěnými členy. Po smrti císaře *Šunčína* se proti nim znovu zvedl odpor a volání po jejich vyhoštění. Jezuitský otec *Shall* (tehdy již ochrnutý a němý následkem nedávno prodělané mrtvice) byl odsouzen jako nepřítel říše k smrti a uvržen do žaláře. Bez pochyby si tento rozsudek nepřivodil svou prací v matematice! Byl obviněn z toho, že zavinil smrt císařovny a že vybral nevhodný den pro pohřeb jedné císařské princezny. K soudu byl přinesen na nosítkách a byl odsouzen k smrti.

V posledním okamžiku mu život zachránilo nečekané zemětřesení a požár císařského paláce, což je chytře vykládáno jako znamení hněvu z nebe jako projev nesouhlasu Nebe s výrokem soudu. *Shall* nakonec pokojně zemřel o dva roky později, v roce 1666 (jiní udávají rok úmrtí až rok 1669, kdy byl *Shall* pohřben slavnostně). Jeho společníci však museli *Čínu* opustit z důvodu podvracení klidu v zemi a politikaření a kromě jiného i z podezření ze žhárství.

„Navzdory tomu všemu však byli v *Pekingu* pro vědecký přínos už natolik vážení, že císař *Singtsu Kang-Hi* se jim cítil zavázán. Proto je v roce 1669 povolal zpět a nařídil slavnostní pohřbení ostatků *Iama Io Vama* (*Jana Adama Shalla*). Tato neobvyklá pocta byla pouze začátkem výjimečné přízně.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 168**).

16.12 Čínský jezuitský zbrojní průmysl

Dalším jezuitou v čele misie a také v čele císařského matematického ústavu po *Shalovi* byl *Belgičan*, otec *Ferdinand Verbiest* (jiní píší *Verbis*) (*1623 – †1688). I on dostal hodnost nejvyššího *mandarina*. Právě on daroval pekingské hvězdárně známé přístroje, jejichž matematickou přesnost skrývají chiméry, draci, čínské znaky a další. Prohlašoval, že „*tak jako v dávných časech vedla hvězda mudrce z Východu, aby se přišli poklonit pravému Bohu, tak budou knížata Dálného východu skrze poznání hvězd přivedena k poznání Pána vesmíru, křesťanského Boha.*“ (**J. Wright: *Jezuité, misie...*, str. 94**).

Kang-Hi (jiní píší *Khanghi* nebo *Kchang-si*), „*osvícený despota*“, který vládl 61 let, si nesmírně vážil služeb tohoto vědce, protože mu ve všem dobře radil. Provázel ho ve válce s *Tatary*, pomohl mu s obnovou pekingského opevnění a dokonce řídil i slévárnu děl. Vyráběl děla mnohem lepší, než byla děla čínská a to podle posledního německého modelu. Těmito kvalitními děly byly obloženy i všechny jezuitské koleje a kostely. Jak jinak, když každému dělu po vyjití z výroby také osobně požehnal jako svým dětem. Svoje řádové znalosti z techniky a mechaniky dokázal *Verbiest* dobře využít. Například už v roce 1655 zkonstruoval tento belgický jezuita čtyřkolový stroj pohánění reaktivní silou páry.

Světská a válečná činnost jezuitů *Verbiesta* směřovala *Ad majorem Dei Gloriam* – *K větší slávě Boží*, jak „milý“ otec císaři připomenul v diplomatické nótě, kterou mu poslal před svou smrtí: „*Pane, umírám šťasten, protože jsem téměř všechny chvíle svého života využil ve službách vašeho Veličenstva. Velmi pokorně vás však prosím, abyste po mé smrti pamatoval, že mým cílem ve všem, co jsem dělal, bylo sehnat ochránce nejsvětějšího náboženství ve vesmíru. Tímto ochráncem jste vy, největší králi Východu.*“ (**Korespondence od Verbiesta; Brusel, 1931, str. 551**).

V jezuitských kolejích se mladí *Číňané* učili jako za doby *Ricciho* a *Shalla* mechanice, stavitelství, lékařství, hudbě, politice a státnickému umění. A právě těmto mladým státníkům, kteří vyšli s kladným hodnocením od jezuitů, pak svěřoval císař nej důležitější, nejchoulostivější a nejtajnější státní záležitosti země.

V 17. století a v první polovině 18. století působilo v Číně i osm českých jezuitů, z nichž rád nejvíce vzpomíná na jména: *František Tillisch* (*1670 – †1716) z *Vratislavi*, *Karel Slavíček* (*1678 – †1735) z *Jimramova* (více o něm viz dál), *Jan Walter* (*1708 – †1759) z *Bíliny* a *Ignác Sichelbart* (*1708 – †1780) z *Nejdku u Karlových Varů*.

„*Ale čínská intelektuální misie na sebe brala i jiné podoby. Tak například roku 1689 Jean-Francois Gerbillon sloužil císaři v roli čínského vyslance při hraničních jednáních s Rusy, která vedla k uzavření Něrčinské smlouvy. Na počátku osmnáctého století se jezuité jako Jean-Babtiste Régis a Joachim Bouvet proslavili cestou po celé čínské říši, při níž pořídili přesné mapy Pekingu, Velké čínské zdi a oblasti Mandžuska na sibiřských hranicích, zatímco jejich krajan Jean Denis Attiret se zařadil mezi tvůrce monumentálních obrazů oslavujících císařova vojenská vítězství. Později v témže století, v době, kdy už pronásledování křesťanů nabylo epidemických rozměrů, Michel Benoit ještě stále navrhoval a stavěl dekorativní fontány pro císařské zahrady. Byl to přístup, který roku 1698 přesně charakterizoval pekingský misionář Dominique Parrein, jenž díky svým znalostem z oboru chemie dokázal jaksepatří udivovat čínské publikum triky s ledkem a třaskavinami. Zmateným divákům jednou přesvědčivě vyložil, že by byl daleko šťastnější, kdyby je mohl vyvést z náboženských omylů, neboť by to pro jejich štěstí mělo daleko větší význam než poučení o několika naprosto přirozených*

jevech. (J.S. Cummins, „Two Missionary Methods in China: Mendicants and Jesuits“, obsaženo v V. Sánchez, ed., *España en Extremo Oriente* (Madrid, 1979), 103-4).“ (J. Wright: *Jezuité, misie...*, str. 94 – 95).

16.13 Triky jezuitů na udržení se v Číně

Avšak ani v Číně, ani v *Malabaru* by toto jezuity implantované náboženství nemohlo přežívat, kdyby nebylo používáno nějakého triku. Trik byl v tom, že jezuité museli uzpůsobit římské učení pro čínské poměry. Museli ztotožnit Boha s nebem (*Tien*) nebo s *Chang-Tiem* (císařem na výšinách), smísit katolické obřady s čínskými, přijmout konfuciánské učení, přijmout uctívání předků apod.

Tento katolicismus smíšený s nejhrubším zrnem *pohanství, modloslužebnictví a pověrčivosti* jezuité nejen trpěli a schvalovali, ale byli dokonce i jeho knězi. Jak paradoxní! V *Evropě* posílali jezuité na popraviště a na hranici každého, kdo se už jen trochu vzdaloval od jejich přísného pojetí římskokatolického učení, tradice a bohoslužby. Každého, kdo četl **Bibli** nebo jen trochu zapochyboval o *papežově neomylnosti* nebo jiných katolických *dogmatech* vydávali plamenům a mučícím nástrojům. Ale zde přímo oni sami nerespektovali ani ty nejzákladnější body katolické víry. Všechno, za co v *Evropě* jezuité upalovali, zde veřejně nejen porušovali, ale přímo měnili v zákon. Všechny katolické výklady a dogmata kroutili přesně tak, jak to sami potřebovali. Stejný přístup jezuitů ke katolictví můžeme pozorovat i v *Japonsku, Indii, Africe, Asii, Střední a Jižní Americe* a na různých *ostrovech*.

Papežové *Inocenc X., Alexandr VII., Inocenc XII.* a *Klement XI.*, kterým to ze závidisti sdělovaly konkurenční řády, zvláště kapucínů a dominikánů, odsoudili jezuity za „povolnost pohanům“. Nakonec byli jezuité, kteří katolickou víru libovolně měnili, dáni do klatby. Ale jezuité na to nedbali. Dál pracovali podle svých triků. Kromě toho začali tvrdě pronásledovat papežovy vyslance (zvláště za papeže *Klementa XI.*, 1700 – 1721), což vyvolalo silné pohoršení i u *čínských* katolíků. Někteří papežovi vyslanci se již nikdy do *Evropy* nevrátili. Je zaznamenáno, že mnoho vyslanců jezuité buď otrávil nebo na ně prostřednictvím císaře poštvali vojsko a pak byli buď ubiti k smrti nebo umořeni hladem v žalářích.

Následkem toho papež silně na jezuitský řád zanevřel. Ale tehdejší generál řádu, *Tamburini* se svými asistenty a prokurátory dne 20. prosince 1711 padl k papežovým nohám na zem a všichni přísahali nejhlubší oddanost. Slíbili, že odstraní všechny čínské prvky z víry čínských katolíků. Roku 1715 vydal papež, obměkčen generálem řádu, zvláštní bulu s varováním o velké kletbě, pokud budou jezuité ve své nesprávné misijní činnosti v Číně pokračovat.

Ale jezuité na nic nehleděli a pokračovali dál. Bula nebyla v Číně vyhlášená a když to místo jezuitů udělal jeden františkánský mnich, byl okamžitě jezuity obviněn, že bojuje proti lidovým *čínským tradicím* a tím i proti císaři. Mnich byl uvězněn a krutě utýrán. A tak dál papež vysílal jednoho svého vyslance za druhým. Zuřil, proklínal, vydával jednu klatbu za druhou. Jezuité ovšem nejen vyslancům oponovali, že papež vůbec nechápe, že svým nařízením likviduje katolickou víru v Číně, ale dokonce se jim posmívali a nakonec jim i vyhrožovali.

Papežovi po jeho vyslancích vzkazovali, že je zpupný a že chce panovat nad celým světem, ale že v Číně se mu to nepodaří. Dokonce ho vyzývali, aby si to sám přijel zkusit. I sám císař *Kang-Hi* byl plně na straně jezuitů, neboť mu jezuité vysvětlili, že papež chce ovládnout celou *Čínu*. A když papežský legát císaři oponoval s tím, že papež je neomylný, protože je při něm stále duch svatý, císař se vesele bavil. S úsměvem přítom vyslanci poukázal na tu sku-

tečnost, jak neomylný papež *Alexandr VII.* mohl něco dovolit a schválit, co stejně tak neomylný papež, jeho nástupce *Klement XI.*, nyní zavrhuje a zatracuje.

Jezuité také rychle informovali všechny čínské velmože a obchodníky, takže proti papežovým vyslancům byla v zemi taková nedůvěra, že odjížděli ze země s nepořízenou. Marně papež káral, domlouval, marně dával čínské jezuitu do klatby. Jezuité papeže u *Číňanů* nejen tupili a zesměšňovali, ale učili je papežem pohrdat a dívat se na něj jako na uchvatitele čínské říše a likvidátora čínských zvyků a řádů, jako na ničitele čínské kultury a „křesťanské“ katolické víry.

Vzdorování jezuitů trvalo téměř sto let. Nakonec bylo všem v *Číně* jasné, že se nejedná o ohrožení samotné *Číny*, ale ve skutečnosti o ohrožení monopolního postavení čínských jezuitů. V kontrastu s tím vynikala jejich vládyčtivost nad celým čínským dvorem a nad celou zemí. Zákonitě nastalo u čínských katolíků veliké vystřízlivění a odklon od jezuitských učitelů. Tomu také napomohla ta skutečnost, že se do *Číny* začaly dostávat různé evropské vědecké objevy prostřednictvím vědců, kteří nebyli ani jezuité, ani katolíci. Důsledkem toho se misionářská práce jezuitů v *Říši nebes* úplně zhroutila.

Nástupci *Kang-Hia*, zvláště první z nich – císař *Yong-Thing* (*Jong-Čing* nebo také *Jung-Čeng*) – pak postavili křesťanství mimo zákon. Jezuitu u nejvyššího soudního čínského dvora obvinili, že šířením katolicismu podkopávali státní politiku a pravidla státu, že rušili pokoj a mír, dále, že vyčerpávali státní pokladnu na stavby svých kostelů, chrámů a kolejí a že ze svobodných *Číňanů* chtěli udělat zotročilé Evropany. Soudní dvůr rozhodl, že zde smí zůstat pouze ti jezuité, kteří se věnovali kalendářům, astronomii a vědě. Ostatní byli z *Číny* roku 1722 a pak znovu v roce 1724 vypovězeni.

K těm, kdo směli zůstat, byl i český jezuitský kněz, bohoslovec, filosof, matematik, astronom, kartograf a hudebník, *Karel Slaviček* (* 24.12.1678, Jimramov, Morava – † 1735; jezuitou od roku 1714). Spolu s dalšími čtrnácti jezuitu vyrazil 14. března 1716 z *Lisabonu* lodí „*Svatá Anna*“ do *Číny*, kam do *Kantonu* dorazil 30. srpna téhož roku. *Slaviček* se brzy přizpůsobil čínským poměrům. Oblékal se do čínského oděvu a nechal se stříhat i podle čínského vzoru. Jazykovědné nadání mu umožnilo, aby záhy pronikl do tajů čínštiny. Později si poznamenal, že pro pochopení čínského jazyka je čeština mnohem vhodnější než jiné evropské jazyky, neboť *Čechům* nečiní potíže *čínská výslovnost*. Jeho matematické a hudební nadání mu zajistilo vysoké postavení na dvoře čínského císaře. Jeho znalosti a schopnosti oceňoval dokonce i císař *Jung-Čeng z madžuské dynastie*, který později vykázal všechny katolické misionáře ze svého sídelního města. *Karel Slaviček*, čínským jménem *Jen Tia-le Chuej-chou*, byl jedním z mála jezuitů, kteří směli během pronásledování *čínských i evropských katolíků* a jezuitů zůstat na *čínském dvoře* a těšit se císařově přízni. Během této doby byl však několikrát přítomen popravám svých spoluvěřících jako varování, aby se nepletl do *čínské politiky* a hleděl si pouze své matematiky, astronomickým pozorováním a měřením a také své hudbě.

Tito pozůstalí jezuité měli veliký vliv na zmírňování mnoha následujících pronásledování *čínských katolíků* z politických důvodů. Jezuitské zájmy tajně nadále hájil jezuita *Ignác Kögler* († v *Pekingu* 1746), který byl od roku 1715 *vrchním mandarínem* a *Prezidentem astronomického a matematického tribunálu*. Roku 1735 z velké části odvrátil rozkaz císaře *Kaotsungšina* o vyvraždění všech katolíků.

Rozkaz císaře byl ale po smrti jezuitu *Köglera* obnoven a realizován. Roku 1746 a 1773 se odehrály veliké masakry čínských katolíků, ale úplně vyvraždit se je zásluhou dvorních jezuitů nepodařilo. Zprávu o tom podává jezuita *Hallerstein* ze *Švábska*, který byl roku 1780 v *Pekingu* *mandarínem* a *Prezidentem hvězdářského tribunálu* a také i jezuitský kněz *Joseph Amiot*, který ve svých poznámkách z roku 1781 poznamenává: „*A tak se v zájmu naší víry*

pokoušíme získat přízeň knížete a být mu co nejvíce ku prospěchu, aby nakonec hleděl příznivěji i na křesťany a ustal s jejich pronásledováním." (J. Wright: Jezuité, misie..., str. 94).

Poslední otcové, kteří zůstali v Číně, tam také zemřeli (například *Louis de Poirot* zemřel v *Pekingu* roku 1815) a jejich těla nebyla nikdy přemístěna.

O současném postavení římskokatolické církve v Číně se krátce zmiňuje časopis **Jezuité**:

*„Úspěšný rozvoj katolického díla v Číně byl ukončen neslavným, více než sto let se táhnoucím sporem mezi Římem a Pekingem o tzv. čínské rity (viz Josef Kolmaš, "Akomodace - předchůdce aggiornamenta. Na příkladu katolických misí v Číně", Jezuité 8, 1999, č. 1-5). V Římě s jezuitskou akomodací praxí v misijní činnosti nesouhlasili, a to vedlo na čínské straně k zákazu šíření křesťanství a vypovězení jeho šířitelů ze země. Dnešní katolická církev v Číně nese přídomek »vlastenecká«, zdůrazňující svou nezávislost na Římu. V roce 1957 bylo v Pekingu založeno Vlastenecké sdružení čínských katolíků; národní čínská katolická církev nepřistoupila na závěry 2. vatikánského koncilu a se Sv. stolcem neudrží styky. Číňané si sami volí a vysvěcují své biskupy a vychovávají vlastní kněžský dorost. Za svého předloňského pobytu v Pekingu jsem navštívoval též tři katolické chrámy, jejichž počátky sahají do dob jezuitského působení v Číně. Jezuité měli v 17. a 18. století v Pekingu celkem tři domy, z toho dvě koleje (portugalskou a francouzskou) a jednu rezidenci patřící Portugalcům. V nich ovšem nepřebývali pouze jezuité, příslušníci uvedených dvou národů, nýbrž jako hosté - ponejvíce v obou sídlech portugalských jezuitů - i členové řádu z jiných evropských zemí - Italové, Španělé, Němci (ke kterým byli počítáni také Rakušané a Češi), Poláci, Belgičané a další. Nejstarším a nejpamátnějším z těchto chrámů je katedrála Neposkvrněného početí Panny Marie, nazývaná Nan tchang (»Jižní chrám«), v okolí současné stanice metra Süan wu men. Ta byla postavena v roce 1652 podle plánů Johanna Schalla v jižní části Pekingu (odtud její název) na rozhraní tehdejšího tzv. »tartarského«, tj. mandžuského, a čínského města. V koleji při tomto chrámu bydlel také náš Karel Slavíček. Dnes má v Nan tchangu své sídlo pekingský arcibiskup Fu Tchie šan. K »Jižnímu chrámu« náležela původně i výše zmíněná rezidence s chrámem sv. Josefa, nacházející se východně od někdejšího »tartarského« města na dnešní rušné ulici Wang fu ťing. Odtud také její název Tung tchang, »Východní chrám«. Třetím chrámem, který tradičně patřil francouzským jezuitům, je Pej tchang (»Severní chrám«), zasvěcený Božskému Spasiteli a situovaný uvnitř západní části někdejších městských hradeb (odtud jeho alternativní název Si tchang, »Západní chrám«). V pozdějších dobách byly uvedené tři chrámy nejednou zničeny, opakovaně také vyhořely, a teprve v 19., respektive počátkem 20. století byly znovu vystavěny na svých původních místech a dostaly svou současnou pseudogotickou podobu. Dnes patří tyto chrámy k pamětihodnostem čínského hlavního města a jsou čínskými věřícími hojně navštěvovány." (Josef Kolmaš: **Tři bývalé chrámy v Pekingu, Jezuité, Jezuité ve světě**, 4/2004; také viz <http://www.jesuit.cz/bulletin/?rok=2004&cislo=4&clanek=svet>).*

17.1 Jezuité mezi indiány

Misionáři tovaryšstva zjistili, že *Nový svět* je pro jejich činnost mnohem vhodnější než *Asie*. Zde nemohli najít staré a vzdělané civilizace. Nebylo tady žádné pevně zakotvené náboženství ani žádná filozofická tradice. Jenom chudé a *divošské kmeny indiánů*, které proti bílým dobyvatelům nebyly vyzbrojeny ani hmotně ani duchovně.

Španělští a portugalské dobyvatelé zjistili, že se právě do těchto oblastí proniká nejnepohodlněji a ve své podstatě i nejpohodlněji s nejmenšími riziky, a tak byla sféra vlivu jezuitských misionářů dána na mnoho desítek let dopředu. Hlavní cíl: Pod rouškou misijní činnosti poddat všechny *divošské země* pod berlu *papeže a španělské koruny*. S tímto mottem přivezli své náboženství i například až na *Filipíny*, kde aktivně působili od roku 1581, na *Floridu*, kde je neúspěšná misie připravila roku 1569 o několik životů a do mnoha dalších exotických zemí.

Dovezenému náboženství vzdorovalo pouze poměrně dlouhou dobu *Mexiko* a *Peru*, kde v myslích lidí stále ještě žili bohové *Azték* a *Inka*. Z prvních katolických řádů se tam pevně uchytili *dominikáni* a *františkáni*. *Loyolovi synové* proto svou šířavou činnost provozovali jen mezi *divošskými kmeny, kočovnými lovci a rybáři*. Výsledky se lišily podle divokosti a odporu různého obyvatelstva. V *Peru* také od roku 1571 působil po nějakou dobu již dříve zmíněný španělský jezuita *Josef Acosta* (*José de Acosta*) (*1539 – †15.2.1600).

Roku 1545 se jezuité usadili nejprve v *portugalských* koloniích v *Brazílii* v osadách *São Paulo* a *Pernambuk*, kde kromě divochů byli také lidé odsouzení inkvizicí a skuteční zločinci. Roku 1549 pak přešli do nově založeného města *Bahia*. *Portugalci* se však chovali k *indiánům* tak krutě, že jezuité neměli mezi divochy téměř žádnou šanci. Podle nařízení *portugalské vlády* nesměli *indiáni* pěstovat víno a vyrábět olej, ani nesměli těžit ze země sůl, které tam bylo více než dost, ale všechno si museli draze kupovat od *Portugalců*, kteří to dováželi z *Evropy*.

V *Jižní Americe* měli proto jezuité někdy štěstí, někdy smůlu. V roce 1546 je *Portugalci* pozvali, aby pracovali v dalších neobsazených oblastech, které v *Brazílii* vlastnili. Do těchto neobsazených a zcela divošských oblastí *Brazílie* se však jezuité vydali až roku 1549 pod vedením portugalského jezuitského kněze *Manuela da Nobregy* (*1517 – †1570) a v doprovodu prvního portugalského *generála řádu* *Tomé de Sousa*. Ke skupině se v *Bahii* přidal i další portugalský jezuita, *José de Anchieta* (*1534 – †1597), který pak 25. ledna roku 1554 s *Nobregou* stáli u vzniku nové osady *São Paulo*, dnešní hlavní dvanácti milionové metropole státu *São Paulo*. Všechno to začalo tím, že v *Piratininga* napřed založili společně jezuitskou školu a klášter pro původní indiánské obyvatele z kmene *Tupí* a *Guaraní*, dnešní *Colégio de São Paulo de Piratininga*, kde *Anchieta* s dalšími jezuitami vyučovali nejen domorodé děti, ale i děti portugalských kolonizátorů v gramatice. V místní řeči dokonce *Anchieta* sepsal i potřebné učebnice, slovníky a katechismus. Toto misijní středisko se seminářem a klášterem pak nazvali po apoštolu Pavlovi *São Paulo* a také na památku původního místa, odkud museli jezuité jít dál na jih na základě přání papeže, a kde si jezuité už tehdy svou první komunitu pojmenovali *São Paulo*. Kolem školy a kláštera pak vyrostla osada a později celé město, které převzalo původní název jezuitského střediska. *São Paulo* pak bylo ještě dlouho vedeno jako jezuitská osada a to až do roku 1711, kdy bylo oficiálně prohlášeno za město. *Anchieta*, od roku 1566

jezuitským knězem, se ještě s provinciálem *de Nobregou* podílel roku 1567 na založení města *Rio de Janeiro*, 10 dalších let byl představeným misie sv. *Vincenta* a od roku 1578 působil jako brazilský provinciál.

Do roku 1604 a v průběhu 17. století tak nakonec střídavě působilo v *portugalských* pobřežních osadách a vnitrozemských misiích na 278 jezuitů. Mezi nimi byl i první jezuita z české provincie, který se dostal do *Brazílie*, *Valentin Stansel* z *Oloouce*, jenž *Ameriku* navštívil roku 1656. Když se tam jezuité snažili obracet domorodce na svou víru, docházelo k mnoha konfliktům s občanskými úřady a ostatními katolickými řády, které tam byly uhnížděny již dříve. Totéž se dělo v *Nové Grenadě*.

Jezuitům se však přece jen podařilo získat si přízeň *indiánů*, a to tím, že respektovali jejich mravy a tradice a že se na rozdíl od *Portugalců* naučili jejich řeč. Pak je hájili, když je chtěli *Portugalci* odvléci do otroctví na galeje. Tímto způsobem získali v letech 1565 až 1586 přes deset tisíc *indiánských katolíků*. Ale jejich život byl stále plný strachu, neboť neměli své vlastní území, kde by byli pod nedotknutelnou ochranou jezuitů.

Roku 1640 podstoupila *portugalská* vláda jezuitům rozsáhlá *brazilská území* s velkými právy a svobodami. Okamžitě na nich vyrostly jezuitské *osady, koleje, semináře* a *rezidence*. V té době vynikal misionář, jezuitský kněz, *Antonio Vieira*. Pak musel odjet do *Evropy* a po svém návratu roku 1653 do *brazilské Pary* intenzivně bojoval za práva *indiánů*, aby nebyli dávání do otroctví nebo na nucené práce. Proti tomu se *Portugalci* postavili. Ale *Vieira* odjel do *Portugalska*, kde si u krále vymohl podporu svých plánů a roku 1655 se opět vrátil do *Brazílie*. Tam šest let pod ochranou krále šířil mezi *indiány* katolictví. Po smrti portugalského krále *Jana IV.* byl od *portugalských osadníků* zajat a roku 1661 odeslán jako zločinec do *Lisabonu*, odtud pak do *Portu*, pak do *Coimby*, kde byl obviněn ze spiritismu a uvězněn. Roku 1669 byl poslán do *Říma* a odtud již osvobozený a s plnou ochranou papeže odjel roku 1681 přes *Lisabon* zpět do *Brazílie*, aby tam řídil a organizoval jezuitské koleje a misii. Zemřel roku 1697 v *Bahii*.

Český jezuitský kněz *Valentin (Vincenc) Stansel (Stanzel, Stänzel)* (*1621 Olo-mouc – †18.12.1705, Bahia, Brazílie) působil od roku 1663 v *Brazílii* jako učitel teologie a matematiky. Od roku 1685 byl profesorem teologie v *San Salvadoru*, kde byl pak i rektorem tamnější jezuitské koleje. Nakonec se dostal až do brazilské *Bahie* (dnešní *Pernambuco*). I zde byl rektorem jezuitské koleje a to od roku 1690 a od roku 1694 se stal i vedoucím zdejší hvězdárny. Ve svých spisech se věnoval zvláště astronomii a meteorologii. Nakreslil první českou podrobnou mapu *Měsíce* a také popsal, jak je možné pomocí stínů měsíčních hor zjistit jejich velikost a rozlohu.

Jeho přítomnost v *Brazílii* „*předznamenala příchod první větší skupiny lidí přicházejících od konce sedmdesátých let 17. století do misí v Latinské Americe. Mezi rokem 1678 a druhou polovinou šedesátých let 18. století, kdy byli příslušníci Tova-ryšstva Ježíšova v roce 1767 ze španělských kolonií napřed vypovězeni a potom postupně deportováni, přišlo do Nového světa asi 160 členů řádu z České provincie. Šířili zde nejen víru, ale pracovali jako stavitelé, lékaři a lékárníci. Bylo mezi nimi několik osobností, které mají význam v i širším kontextu, než je česká iberoame-rikanistika. Josef Neumann působil jako misionář v severní části Nového Španělska a sepsal latinský spis o tarahumarských povstáních, vydaný v roce 1730 pražskou univerzitou. K nejznámějším misionářům z České provincie, kteří zamířili do Jižní Ameriky, patřil Samuel Fritz (* 9.4.1654 Trutnov – † 20.3.1725 Amazonie), žijící od konce 80. let 17. století v oblasti Amazonky. Nejenže napsal zajímavou relaci o své plavbě po tomto veletoku, ale zakreslil i jeho mapu, považovanou dlouho za nej-spolehlivější pramen informací o této mimořádně významné obchodní a strategické komunikaci.*“ **(J. Opatrný: Kdo byl kdo – tradi-**

ce české iberoamerikanistiky, <http://www.libri.cz>). Vyhotovil první mapu celé amazonské pánve.

„V 18. století pak působili mezi jinými v Latinské Americe například František Boryně ze Lhoty (v oblasti Mojos), Václav Link (prozkoumal těsně před vypovězením jezuitů z kolonií část trasy, po níž došel o několik let později františkánský mnich Junípero Serra do Kalifornie) a Ignác Tirsch (nakreslil v dolnokaliifornských misiích řadu obrázků, ceněných dnes jako důležitý dokumentační materiál, podobně jako řada dopisů, které psali misionáři do Evropy i svým partnerům na americkém kontinentě). Jak Tirschovy náčrty, tak jezuitskou korespondenci zkoumají pak dodnes nejen čeští iberoamerikanisté. Stejně jako život a dílo botanika Tadeáše Haenkeho, účastníka Malaspinovy výpravy. Během pětileté expedice v letech 1789 – 1794 výprava zmapovala mořské proudy a větry kolem tichomořského pobřeží Ameriky, navštívila ostrovy v Tichém oceánu i Austrálii, aby se při návratu opět zastavila v Peru. Haenke tam expedici opustil a poté, co dlouhé měsíce strávil na cestách andskou oblastí, kde popsal celou řadu dosud vědecky nezaznamenaných rostlin, se nakonec usadil v Horním Peru (dnešní Bolívii), kde žil ve městě Cochabamba až do své smrti v roce 1816. Udržoval odtud styky s předními evropskými botaniky, posílal do muzeí a vědeckých společností minerály, rostliny i studie o přírodě a životě Indiánů.“ **(J. Opatrný: Kdo byl kdo ...)**

17.2 Peru, Chile, Mexiko

V Peru, které dobyli Španělé roku 1533, zakládali jezuité od roku 1567 misijní osady v oblasti Hualaga, Ucagali a Urumamba. Ale žádných výsledků tam nedosáhli, neboť Peruánci nenáviděli všechny Evropany kvůli hrozným ukrutnostem, kterých se Španělé dopouštěli na Peruáncích. Nicméně i přes dlouhodobé „misijní“ neúspěchy se Peru může „pochlubit“ vůbec nejstarší jezuitskou školou v Latinské Americe a že se stalo dějištěm badatelského úsilí a působnosti jezuitského filosofa, historika, badatele a cestovatele Josého de Acosty (*1539/1540 – +1600/1620), generála jezuitů z let 1588. Pokud se jezuitům vůbec podařilo zřídit v Peru jezuitské koleje, byly zprvu odkázané výhradně na almužny. Teprve, když se řádu podařilo proniknout do podnikání v zemědělské oblasti, začalo se jezuitům dařit mnohem lépe. To však bylo až v roce 1642, kdy se tovaryšstvu podařilo zakoupit „třtinovou plantáž Vilcalvauru a díky níž se počet prosperujících podniků rozrostl o solivar, rafinerii, čtyři lisovny třtiny, pět mezků, padesát krav a šest volských spřežení. Indiánští dělníci a černí otroci pro ně v celé provincii pracovali na chovu dobytka, sklizni obilí i cesmíny paraguayské – proslaveného jezuitského čaje maté.“ **(J. Wright: Jezuité, misie..., str. 75).**

V Chile se jezuité za vlády Španělů usadili roku 1594 ve městech Santiago, Valdivia a i jinde. Postavili zde své koleje a brzy získali velikou politickou a vládní moc, takže zde vládli téměř neomezeně.

Ale ještě lépe se jezuitům vedlo v Mexiku, kam první jezuitští misionáři dorazili již roku 1572, kde kromě veliké politické moci získali ohromné bohatství. Jezuité tam postupně zabrali a spravovali veliké množství zemědělské půdy. V dopise biskupa Palafoxe, duchovního z Puebla, ze dne 25. května 1647 adresovaném papeži Inocenci X. se uvádí, že jezuité mají téměř všechno bohatství celé Jižní a Střední Ameriky ve svých rukou. Jenom každá z jejich kolejí má veliké množství samostatných budov, ve kterých se nalézají na sto padesát tisíc žáků. V Mexiku se nachází takových kolejí deset. Zatímco jiné řády mají v celé Americe pouze tři malé cukrovary, jezuité vlastní šest největších cukrovarů o ceně půl až dva miliony dolarů s

ročním ziskem přes sto tisíc dolarů. Kromě toho mají i nekonečné lány obilí, obrovské sady a pastviny. Všechno, co vypěstují nebo vyprodukují v rostlinné a živočišné výrobě, okamžitě vyvázejí. Kromě toho vlastní i doly mimořádně bohaté na stříbro, zlato, rtuť, olovo a měď. Řád tovaryšstva je tam tak bohatý, že každý jezuita má nejméně 2500 dolarů ročního příjmu.

Biskup jezuitům nepřál a 6. března 1647 jim zakázal vykonávat na celém území jeho mexické diecéze vlastní bohoslužby a obřady. Jezuité na to nedbali, a tak následoval pod hrozbou klatby zákaz všem lidem chodit k jezuitům a poslouchat je. Jezuité se obrátili na španělského místokrále v *Mexiku*, který díky bohatým úplatkům od jezuitů dal biskupovi příkaz, že musí interdikt okamžitě odvolat. Biskup odmítl, a tak jezuité přešli do protiútoků tím, že proti biskupovi a jeho vikáři okamžitě vyhlásili za zvuku bubnů a trub klatbu. Veřejně vyhlásili, že všichni, kdo se budou s biskupem nebo jeho vikářem i nadále stýkat, mluvit s ním, navštěvovat ho nebo ho jakýmkoli způsobem podporovat, budou deportováni na čtyřleté nucené práce na galeje nebo zaplatí pokutu dva tisíce dukátů a všichni bez rozdílu ještě navíc dostanou 200 ran holí. Trest bude vykonán bez možnosti odvolání k soudu.

Biskup byl nucen se po čtyři měsíce ukrývat. Po celé zemi byl jezuitskými uční zesměšňován a jeho vikáři byli uvězněni. *Palafox* ze svého tajného úkrytu psal papeži jeden list za druhým. Dosáhl tím to, že projezuitský mexický místokrál byl sesazen a vyměněn za *jukatánského* biskupa. Ten řádění jezuitů učinil přítrž a biskupa *Palafoxe* uvedl zase zpátky do jeho původního úřadu, ve kterém setrval až do své smrti roku 1659 ve *Španělsku*.

Jezuité po *Palafoxově* smrti prohlásili jeho spisy a korespondenci za falešné podvrhy a svým vlivem a bohatstvím dosáhli u španělského dvora toho, že *Palafoxe* a jeho písemnosti odsoudila inkvizice k upálení. *Palafoxovi* přátelé však jeho písemnou pozůstalost ukryly, a tak byly katem spáleny aspoň *Palafoxovy* dopisy. Jejich originály nebo opisy byly naštěstí již předtím uschovány. Na celou záležitost se pak rychle zapomnělo. Roku 1759 *Karel III.*, hned jak nastoupil na trůn, dal však výrok inkvizičního soudu odvolat a veškerou *Palafoxovu* korespondenci dal vydat tiskem k veřejnému čtení. Biskup *Palafox* a všichni jeho vikáři byli ke vzteku jezuitů plně rehabilitováni.

Kromě toho *Karel III.* přinutil *mexické* jezuitu zaplatit zpětně všechny povinné desátky ze všeho majetku a ze všech budov a staveb, ze kterých španělské koruně nic nezaplatili. Ovšem i přes všechny tyto finanční nebo politické skandály prosperoval jezuitský řád v *Mexiku* i v celé *Jižní Americe* velmi bohatě, a to i tehdy, když z amerických zemí přicházely různé stížnosti, buď co se týká různých vyprovokovaných revolucí nebo ztrát *španělských* a *portugalských* obchodníků.

Právě z *mexické provincie* vyjížděli koncem 17. a počátkem 18. století jezuitští misionáři jako např. tyrolský jezuita, profesor matematiky v Ingolstadtu *Francisco Eusebio Kino (Kühn)* (*10.8.1644 Itálie v Segnu – †15.3.1711 Mexiko, Magdalena) do oblastí dnešní *Arizony*, *Nového Mexika* a *jižní Kalifornie*, kde založili celkem čtyřicet misijních stanic a osad, devatenáct rančů a několik měst.

17.3 Kanada, Severní Amerika

V prvních desetiletích 17. století, podobně jako angličtí „*Otcové poutníci*“, přistáli na východním pobřeží *Severní Ameriky* Francouzi, aby tam na půdě dnešní *Kanady* založili „*Novou Francii*“. S prvními úředníky *francouzské* obchodní společnosti vystoupilo na břeh i několik jezuitských kněží (např. *René Ménard* nebo *Dominik Scot*) a jednou z prvních budov nového sídla přistěhovalců *Quebeku* (budoucího misijního centra jezuitů v *Severní Americe*) byla

jezuitská kolej, odkud řídili veškerou misijní činnost a zakládání nových jezuitských stanic. **Bancroft** ve svých **Dějínách Spojených států (G. Bancroft: History of Colonisation of the United States, Little & Brown, Boston, 1843)** píše, že „původ všech měst ve francouzské Americe je úzce spjat s prací vykonanou misionáři; nebylo mysu, který by neobepluli, nebylo řeky, kterou by neobjevili, aby jim přitom neukázal cestu zase nějaký jezuita.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 328**).

Při svém misijním tažení za indiány objevovali jezuité nová a nová území. Na washingtonském *Kapitolu* můžeme vidět sochy dvou jezuitských kněží, *Marquettea* a *Jollietta*, prvních Evropanů, kteří objevili a sjeli na člunech *Mississippi*. Jezuita *Dolbeau* prozkoumal hornaté kraje na sever od řeky *Svatého Vavřínce* a jezuitský kněz *Albanel* dosáhl jako první běloch *Hudsonova zálivu*. „Jen stěží by se ve vzdálenosti několika set mil od *Quebeku* našel indiánský kmen zcela nedotčený přítomností *Tovaryšstva*. Existovaly misie u *Algonkinů*, zejména *Montaňů* při dolním toku řeky *Svatého Vavřínce*, s nimiž se jezuité účastnili jejich obtížných zimních lovů na losy a soby karibu, přes příslušníky kmenů *Irokézké ligy* na jihu a východě jezer *Ontario* a *Erie* až k *Ottawům* daleko na západě.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 75**).

Mezi *kanadskými indiány* zvolili jezuité stejnou taktiku jako jejich řádoví kolegové na jihu: *Dárky* a *indiánskou mateřštinu*. Vzhled *Evropanů*, kteří mluví *indiánským jazykem* a navíc přináší hojné *dary* krotil na čas i ty nejpodezíravější *indiánské kmeny*.

V *Kanadě* přijali katechismus jezuitů naprosto snadno *Huroni*, kteří byli mírumilovní a ústupní. Byl to kmen čítající asi dvacet pět tisíc lidí natěsnaných v oblasti o rozloze třicet pět krát dvacet mil mezi průlivem *Georgia* a jezerem *Simcoe*. Mezi nimi působil například páter *Brébeuf*. *Huroni* mu dokonce postavili čestnou chatrč. Jejich veliká touha po ženách však brzdila úplné přijetí katolického náboženství a křtu. Jezuité to vyřešili slastnou lží. „*Brébeuf* a jeho spolubratři zkoušeli přimět *indiány* k přijetí cizích a nezvyklých křesťanských mravních předpisů, aby se dali oddat podle katolického ritu s jednou ženou, tak, že jim dávali krásné svatební dary. Každému svatebnímu páru dali sváteční šaty, volskou kůži, která jim měla sloužit k postavení stanu, a nezbytné maso k uspořádání velké hostiny. Oddavky se konaly s velikou pompou a jezuité vyzdobili při takové příležitosti své lesní kapličky lesklými kovovými svítilnami a mariánskými obrazy v životní velikosti. Taková u *indiánů* nikdy nevidaná nádhera skutečně způsobila, že se *rudochům* zdál svazek s jednou ženou daleko přijatelnější než dříve.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 329**).

„Ve třicátých a čtyřicátých letech sedmnáctého století 115 jezuitů připlulo do *Nové Francie* a tito příslušníci *Tovaryšstva* pak v průběhu století zápolili s místními *indiánskými jazyky*, nekonečně si stýskali na *zakouřené sruby*, *mrznoucí řeky* a *obtížný žravý hmyz*, ale také přispěli několika velebenými světci do rychle rostoucího seznamu *jezuitských mučedníků*.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 76**). V letech 1632 až 1639 působil v *Nové Francii* misijní superior, jezuitský kněz *Paul Le Jeune*.

V roce 1639 založili jezuité uvnitř kmenového území *Huronů* misijní stanici *Sainte-Marie-des-Hurons*, kde poznalo katolické náboženství více než dvacet pět tisíc *Huronů*. Odtud také jezuité vybírali *huronské* chlapce do *Québeku*, aby tam studovali na jezuitské koleji. Civilizování *indiánů* však nebylo jen z čisté lásky vůči nim. Jezuité viděli v *indiánech* především obrovskou armádu pro dobývání dalšího a dalšího *amerického území*. Na jedné straně stála *Francie* a na druhé stáli *Angličané*, kteří s obavou sledovali, jak se *francouzské panství* stále více a více v *Severní Americe* a v *Kanadě* rozpíná. Rivalita mezi *Anglií* a *Francií* vedla nakonec i v *Novém světě* ke krvavému konfliktu.

Do války však byli posláni hlavně *indiáni*. *Angličtí kolonisté* využili služeb *Irokézů* žijících na jejich území. Byli to odvčící, přirození nepřátelé *Huronů*, bylo jich mnohem víc a byli lépe

vyzbrojeni. *Irokézové* napadli všechny stanice, které zbudovali v okolí *Fort Sainte-Marie*, a *huronské obyvatelstvo* vyvraždili. Do rukou *Irokézů* padli i jezuitští kněží, kteří se stali jejich zajatci, kteří museli jako otroci nyní vykonávat tu nejtěžší práci jako například jezuitský misionář *Jogues*. Jiní jezuitští kněží byli umučeni k smrti, mezi nimi *Brébeuf*, *Lalemant*, *Bressani* a *Daniel*. Napřed byli skalpováni, opékáni na mučednickém kůlu, staženi z kůže a tak umučeni k smrti.

Huroni pak byli během následujících deseti let prakticky vyhubeni a v roce 1649 museli jezuité odejít asi se třemi sty posledními *Hurony*, kteří přežili.

Jezuitský řád se však nikdy lehce nevzdává. A tak když přišel o naivní a důvěřivé *Hurony*, rozhodl se obrátit na jezuitskou víru samotné *Irokéze*. Čím více jezuitů umíralo na mučednických kůlech, tím větší aktivitu vynakládal generál a papež na získání a obrácení jednoho z nejsilnějších indiánských kmenů. První průlom učinil jezuita *Milet*. Byl *Irokézi* zajat a byl stanoven den jeho slavnostního skalpování a popravy. Ale díky pár kouzelnickým trikům se šňůrou se jezuitovi podařilo naklonit si svého irokézského strážce do té míry, že s ním začal mluvit a pak se pouštěl i do dlouhých rozhovorů. Strážce se nakonec rozhodl, že jezuitu přijme za svého syna. Své triky s provazem pak *Milet* předvedl před shromážděním válečné rady *Irokézů* a na základě toho byl slavnostně přijat za člena kmene. Brzy získal takový vliv, že indiáni slepě poslouchali všechny jeho rady a pokyny.

Jezuitský kněz *Simon le Moyne* se vydal do tábora irokézských *Onondagů*, kde jim vnutil jménem francouzských úřadů mírovou nabídku. Mluvil dvě hodiny, používal přesně výrazů a intonace jako *indiánský* náčelník „a přitom přecházel jako herec na scéně sem a tam, neboť to je u nich obvyklé.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 331**). Po dlouhé poradě *indiáni* přijali vnucený mír a jezuitu přijali do svého kmene.

U jiných *Irokézů* slavil další jezuita úspěch tím, že před jejich užasými zraky maloval obrazy *pekla, ďábla, nebe* a *andělů* a vysvětloval, co to všechno znamená. Na různých dřevorytech jim například vysvětloval, co jsou to *strašlivá muka pekelná* a jelikož *strach* byl a je vždy předstihajícím poslem římskokatolické a zvláště jezuitské víry, není tedy divu, že *Irokézové* dostali ze zobrazených démonů podrobuující duše nejružnějším způsobům mučení strach a řada se jich nechala raději pokřtít, než aby je ďábel pálił loučí jako zbloudilce nebo byli týráni pomocí hadů nebo byli štípání rozžhavenými kleštěmi, jak to dřevoryty zobrazovaly.

Indiánské kmeny irokézských *Mohawků* a *Onondagů* se nakonec staly ochránci jezuitů před guvernérem New Yorku, *Lordem Bellomontem*, který z obavy před nebezpečím vpádu indiánských vojsk řízených jezuitou ze severu žádal vydání všech jezuitských kněží do rukou spravedlnosti. Jak víme, tato obava se později ukázala být zcela správná a opodstatněná.

Dnes je *Kanada* i přes úbytek katolíků převážně katolickou zemí: „*Ottawa (KAP) Přes klesající počet členů zůstává katolická církev největší náboženskou skupinou Kanady. 43% všech Kanadčanů se podle oficiálních statistik označuje za katolíky. Špatné zprávy přišly především pro kanadské protestanty, jejich podíl poklesl během 10 minulých let z 35 na 29%. Počet muslimů se zvýšil na 2%, tj. zdvojnásobil se. Také u židů byl pozorován mírný vzestup. Počet nevěřících vzrostl z 12 na 16%, což jde především na vrub přistěhovalců.*“ (**www.getsemany.cz, číslo 6, ročník 2003, článek: Kanada: Katolická církev zůstává největší konfesí**).

Ani v *Severní Americe* to zpočátku nebylo díky rozzlobeným *indiánům* jiné.

V prvních desetiletích 17. století za vlády anglického krále *Jakuba I.* napřed vyplouvali od anglických břehů nábožensky pronásledovaní *protestanti* toužící po svobodném vyznávání *reformační víry*. Cílem jejich cesty byl *Nový svět, Amerika*. První skupina – „*Otcové poutníci*“ –

vyrazila 6. září roku 1620 a dorazila do Ameriky 21. prosince 1620 na malé lodi *Mayflower*. Plavba byla vyčerpávající a v zimních měsících málem všichni první přistěhovalci zemřeli. Zbývala již jen slabá polovina, a ta se dožila jara jen díky *severoamerickým indiánům*, kteří se jich ujali a rozdělili se s nimi o své zásoby potravin. *Indiáni* naučili *Otce poutníky*, jak v divočině přežít. Díky jim měli angličtí přistěhovalci již na první podzim bohatou sklizeň a bohaté zásoby potravin, které je měly v dalším roce uchránit před hladem a nemocemi z podvýživy. Největší část tvořila kukuřice, kterou se osadníci naučili pěstovat a správně skladovat, pak ječmen, hrách, dýně a maso z domácích drůbeží, ryb, z vysoké zvěře a ve velkém množství z tamějších divokých kroců. Z vděčnosti se osadníci rozhodli oslavit na konci podzimu roku 1621 sklizeň třídenními slavnostmi (dožínkami), na které pozvali *indiánské přátele*. *Indiáni* nepřišli s prázdnou. Jako dary přinesli maso a kukuřici. Z tohoto *mírumilovného setkání dvou kultur* se vyvinul *svátek díkůvzdání* – *Den díkůvzdání (Thanksgiving Day)*, který se svým datem slavení pak několikrát změnil. Za prvními přistěhovalci pak následovaly další skupiny. V Americe zakládali *protestanti* první anglické kolonie (např. *Plymouth* v dnešním *Massachusetts*), jež daly počátek vzniku *USA*. Angličtí utečenci však nebyli prvními bělochy, kteří se dostali na území *Ameriky* a setkali se s *indiány*. Historické záznamy hovoří již o roku 1570, kdy *Amerikou* procházeli první bělošští misionáři.

Když se situace v 17. století v *Anglii* obrátila, odplouvali odtud pro změnu zase katoličtí věřící. Do *Ameriky* se dostávali jako kolonizátoři, obchodníci a jako otrokáři. Zprvu tajně a později jako pastoři a otcové. První takovou katolickou expedici zorganizoval sir *George Calvert*, pozdější lord *Baltimore* a hned od počátku našel v jezuitách *Parsonovi* a *Blountovi* horlivé spolupracovníky. Když se malá skupina římskokatolických kolonistů vydala roku 1634 do *Ameriky*, bylo už mezi nimi i několik jezuitských kněží. Přistáli severně od *Virginie* a svou novou kolonii nazvali *Maryland*. Z kolonizátorů se stali farmáři.

Během kolonizování založili u řeky *Potomac* město *Sant Mary* a na druhém břehu řeky přitom narazili na domorodého, *indiánského* krále *Chitomachona*. Sídli na jihu dnešního města *Washingtonu* a mezi *indiány* se těšil velikému respektu. Ctili ho jako *indiánského císaře*. Měl titul: *Tayaka – Náčelník náčelníků*. On a jeho kmeny však už měly s bělochy své zkušenosti. Nedůvěřovaly těmto bílým přistěhovalcům, neboť už dávno před nimi bílí *Evropané* nerespektovali práva *indiánů* na domovské území, zabírali jejich lesy, pastviny a stepi, zmocňovali se jejich úrodné půdy, zlatonosných řek a nalezišť drahokamů. V Bohu *Evropanů* viděli jen zlého démona. Proto již záhy po vniknutí prvních bílých misionářů na americké území docházelo k útokům na bělochy a na jejich misionáře, kteří byli mučeni a popraveni. To pochopitelně vedlo ze strany bělochů k odvetným akcím, které se neustále stupňovaly i během příjezdu pozdějších přistěhovalců.

Jak **R.F. Miller** píše, v této době se jezuité v *Marylandu* nabídli, že mezi bílými a rudými zprostředkují mír. Několik měsíců se intenzivně učili jazyk *indiánů*. Pak se odebrali ke stanu císaře *Chitomachona*, kde mu v *indiánské* řeči nabídli rybářské udice, jehly a cukroví. Císař dary po vysvětlení, k čemu slouží, přijal a s jezuitou se spřátelil. Brzy nato přijal jejich víru a se svou ženou, dítětem, se svým rádcem a jeho synem se dal dne 3. července 1640 pokřtít, a to dokonce přímo v kolonii *Maryland*. Císař přijal nové jméno *Charles* a jeho žena jméno *Mary*. Ještě ten den odpoledne byl pokřtěný císař oženěn se svou ženou podle římskokatolického obřadu a krátce nato byl v jejich *indiánském* táboře vztyčen veliký *kříž*, který muselo nést při přepravě mnoho lidí, mezi nimi i sám císař, guvernér a jezuitští patres. Přitom se zpívali litanie Svaté panny.

A tak díky cukroví, udicím a jehlám si jezuité podmanili ještě mnoho sousedních kmenů a válečná situace se na území *Maryland* začala uklidňovat. Koloniální úřady zde mohly nakonec

vyhlásit mír a současně nařídily povinné udržování přátelských vztahů s *indiány*, kteří se i k bělochům začali chovat mírumilovně. *Indiánští* náčelníci dokonce sami nyní nabízeli jezuitům části svých pozemků jako odměnu za jejich dary.

Rozkol mezi rudými a bílými v *Marylandu* byl tak zažehnán, nyní se však objevil nový rozkol, a to přímo mezi samotnými bělochy. V *Marylandu* rostl počet nově přichozích katolických i protestantských přistěhovalců a zákonitě s tím se začalo nedostávat půdy k rozdělování. Na základě garance a slibů guvernérů jednotlivých kolonií o volném přidělení půdy každému osadníkovi žádali proto rozdělení půdy stylem „ber, kde ber“, tedy i jezuitským misionářům, kteří vlastnili obrovské pozemky, jež dostali darem od indiánů. Celý problém byl totiž v tom, že misionáři veřejně prohlašovali, že se nezajímají o pozemky a majetek, ale o záchranu duší do božího království. Všeobecně se mělo proto zato, že jezuité a katolické duchovenstvo nemají žádné pozemky. Do jisté míry to byla i pravda, protože jezuité už dřív nechali půdu prozíravě přepsat na jméno jednoho jezuitům věrného člověka, a tak své pozemky zajistili před jakýmkoliv pozdějším rozdělením přistěhovalcům.

Poznání pravé skutečnosti a vyplavání pravdy na povrch pochopitelně přineslo vlnu nespokojenosti a protestů bez ohledu na náboženskou příslušnost. Nakonec došlo k vyhnání jezuitů a katolického duchovenstva z kolonie. Toho se neúčastnili jen sami protestanti, ale i mnozí upřímní katoličtí věřící. Ti všichni riskovali své životy i životy svých nejdražších, když se vydali po moři do *Nového světa*, o němž téměř nic nevěděli, kromě toho, že tam dostanou k osídlení půdu, kolik jí jen budou žádat. A nyní, po dlouhé úmorné cestě, neměli dostat vůbec nic! Pravdou je také ta skutečnost, že se v pozdějších dobách na lodích plavili vedle sebe jak *protestanti*, tak i katolíci a že se během cesty v mnohém přátelili, neboť si všichni museli vzájemně pomáhat. Část vyhnaných jezuitů odešla z *Marylandu* nadobro a již se nikdy do této kolonie nevrátila.

Mnoho jezuitů a katolických duchovních však odešlo do kolonie *New Yorku*, kterou vlastnil vévoda z *Yorku* (pozdější anglický král *Jakub II.*), který s katolíky otevřeně sympatizoval. Zde za podpory *Jakuba II.* postavili jezuitskou kolej, z níž řídili své misie nejen po celé kolonii, ale i daleko za jejími hranicemi.

Po revolučním převratu za vlády *Viléma Oranžského* ztratili jezuité v kolonii své postavení a museli z ní odejít. Jejich cesta vedla zpět do *Marylandu*, kde mezi katolickým obyvatelstvem v katolických čtvrtích vykonávali omezeně dál své úřady.

Tito první jezuité na území dnešních *Spojených států* již nezbudili celkově žádný silný dojem. Kořeny začali zapouštět až teprve v průběhu 18. a 19. století, a to ve spodní části tohoto kontinentu.

Jedinou silou, s pomocí níž čelili jezuité po celou dobu vší nepřízni proměnlivých politických poměrů v *Americě* i v *Anglii*, byl velmi jednoduchý prostředek, který uznávali i jejich nepřátelé. „*Všude, kde to bylo jen trochu možné, zakládali školy, pro bílé stejně jako pro indiány. Ještě ve dvacátém století jeden americký senátor prohlásil, že jezuitští misionáři vzali v dobách osídlování Ameriky vzdělání do svých rukou a »udělali tak kus práce, kterou nedokázala udělat ani vláda ani nikdo jiný«.*

V Georgetownu, nedaleko pozdějšího federálního města Washingtonu, zřídili seminář, první katolický vzdělávací ústav na území Spojených států; odtud pak šířili síť své učitelské činnosti do Virginie, Delaware, New Jersey a Pensylvánie.“ (René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 327–328).

Prvním apoštolským vikářem a potom i prvním biskupem ve *Spojených státech Amerických* se stal jezuita *John Carroll*, který vyrostl v *Marylandu* a byl jedním z přátel *Benjamina Franklina*. Své postavení získal na základě zvláštního *Franklinova* doporučení.

17.4 Paraguay – jezuitská kolonie a stát

Paraguay však byla zemí, kde jezuitská kolonizace prožila velikou „zkušenost“ a vydobyla si nejskvělejší postavení ze všech amerických zemí.

V té době se tato země rozprostírala od *Atlantického oceánu* až k *Andám* a zahrnovala území, které dnes patří *Kolumbii, Brazílii, Uruguayi, Bolívii, Peru* a *Argentíně*. Dříve byly *brazílské provincie*, které patřily pod *Paraguay*, souhrnně nazývány: *Portugalská Paraguay*. Jedinou přístupovou cestou do panenské džungle byly řeky *Paraguay* a *Parana*. Obyvatelstvo této země tvořili kočovní a povolní indiáni, kteří, pokud měli dostatek jídla a trochu tabáku, byli ochotni klanět se jakékoli vládě.

Španělští králové, *Karel V.* a *Filip II.*, poslali do těchto krajin nejprve *františkány*. Ti obsadili hlavně tehdejší hlavní město *Asuncione*. Ale tvrdá španělská kolonizace a tyranské, mučednické metody vypěstovaly v místních *indiánech* nenávist k jakýmkoliv *Evropanům* a *františkáni* nezaznamenali žádné misijní úspěchy. Povahu *divochů* a jejich nenávist k *evropské* pleti nemohli žádným způsobem zkrotit. Až roku 1586 povolal zbylý biskup do své diecéze jezuitské misionáře z *Brazílie* a *Peru*.

Pro zřízení dokonalého modelu kolonie „*Božího města*“ podle žádosti svého vlastního srdce, daleko od zkaženosti bělochů a napůl obrácených lidí, nemohli najít jezuité lepší podmínky. Sedm jezuitů, kteří znali indiánskou řeč, se okamžitě odebralo do *Paraguaye*. Chodili zemí křížem krážem a brzy si u *indiánů* získali velikou důvěru a náklonnost.

V roce 1589 si jezuité postavili svoji první misijní stanici ve městě *Villarica* a roku 1593 se k nim připojili další jezuité. V *Asuncione* pak vystavěli na náklady španělské šlechty velikou kolej s honosným kostelem. Obě stavby byly bohatě vyzdobeny a zařízeny. Ve městě *Cordua* postavili veliký misionářský dům a v *Santa – Fé* pak ještě druhou kolej.

Indiáni začali být shromažďováni do větších osad a tím také začali i více odolávat kolonizačnímu nátlaku *Španělů*. Navíc sami jezuité podporovali svobodu indiánů a zabraňovali jejich utlačování. Se španělskými držiteli území tím vznikla veliká hádka, která skončila vyhnáním jezuitů z *Cordua* a *Sant Jago*.

Jezuité si však u svého příznivce, španělského krále *Filipa III.* stěžovali na strašný útlak a řádění *Španělů* vůči *indiánům*, kteří pak na základě jejich tvrdých metod odmítají katolickou víru. Požadovali na králi, „*aby jim dovolil zařídit v Paraguayi říši po vzoru prvních křesťanských obcí, v níž by poddaní žili v bratrské lásce pod jedinou správou jezuitů jako pod svými patriarchy.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 112**).

Filip III. trpěl již dlouho chronickým nedostatkem peněz, a tak na něj materiální příslib vychytralých patres působil zvláště přesvědčivě. Vydal proto patent, kterým uděloval jezuitům požadované plné moci a jenž na jejich přání obzvláště stanovil, že bez dovolení patres nesmí do indiánských vesnic zřizovaných misionáři vstupovat žádný běloch s výjimkou guvernéra. *Filip IV.*, který zdědil po *Filipovi III.* finanční starosti, patent okamžitě potvrdil.

A tak na začátku 17. století, roku 1609 dostali jezuité napřed dva *indiánské* kmeny – *Guaycury* a *Guarany*, kde jezuité založili teokraticko – patriarchální říši pod svrchovaností *Španělů*. Postupně se jim však podařilo tuto svrchovanost téměř celou odstranit a své území

rozšířili na celou *Paraguay*. *Generál jezuitského řádu* učinil z *Paraguaye* provincii. Španělský dvůr dal *generálovi* nakonec veškeré pravomoci a jezuitský „ideální stát“ se nerušeně rozvíjel a vzkvétal. Prvních 170 tisíc *indiánských* katolíků v několika desítkách pověstných jezuitských „*redukci*“ – obytná stavení s mlýny, krámy, dílnami a ovocnými sady obklopujícími – kostely ve španělském stylu brzy přerostlo do takového množství, že jen hrubé odhady se blíží ke dvěma miliónům. I tento počet byl však následně překročen.

Největším lákadlem pro indiány ve vnitrozemí byla hudba. Jezuité si postupně uvědomili, že hudba má na indiány přímo magický vliv a veškerý odpor indiánů vůči pozdějším jezuitským rozkazům lámali patres hudbou. Byla to také hudba, kdo první zlomil indiánskou nedůvěřivost a bázeň z prvních jezuitských misionářů v kmeni *Chiquitos* a *Guaraní* v *Paraguayi*. „Když první jezuité začali podél řek pronikat do pralesů *Paraguaye*, zdálo se zprvu, že jakákoliv misijní činnost je vyloučena, neboť indiáni se vždy bázlivě stáhli. Patres si však brzy všimli, že když na svých lodkách zpívali duchovní písně, hned se tu i tam domorodci vynořili z houštin, naslouchali jim a dávali najevo, že v tomto zpěvu nacházejí obzvláštní zalíbení. Díky tomuto pozorování misionáři také hned našli vhodné prostředky, jak indiány z jejich lesů vyvést; od nynějška brali misionáři na své cesty hudební nástroje, a co jen mohli, hráli a zpívali. »Indiáni padli do sladké pasti,« píše *Châteaubriand* ve svém *Duchu křesťanství*, »sestoupili ze svých hor, přicházeli na břehy řek, aby lépe slyšeli svůdné tóny, a mnozí skákali do vody a plavali za zázračným člunem; jejich duše začala vnímat vyšší životní formy a první sladkou vůni lidství.« Nyní uměli misionáři užasle naslouchajícím indiánům vysvětlit v jejich mateřtině, co zpívali; přitom v nich vzbudili takový zájem, že indiáni je zvali, aby je následovali do jejich lesů a stepí a tam zpívali před starci a vysvětlovali jim smysl písní. Patres se tak dostali až do krajů, kam dosud žádný Evropan nevkročil, kde *Guaraníové* a *Chiquitos* žili uprostřed nedotčené přírody.“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 340–341**).

Tito primitivní barbaři byli řádně vyučeni katechismu a připraveni na to, aby žili usedlým životem pod kázní sice jemnou, ale silnou: „Jako železná ruka pod hedvábnou rukavičkou“. Tyto patriarchální společnosti záměrně ignorovaly svobodu jakéhokoli druhu. „Všechno, co tak zvaný křesťan vlastní a používá, chatrč, ve které bydlí, pole, které obdělává, stádo, které mu skýtá potravu a oděv, zbraně, které nosí, nástroje, se kterými pracuje, dokonce i stolní nůž, který dostává každá mladá dvojice, když si zakládá svůj domov, to vše je »*Tupambac*« neboli Boží vlastnictví. Podobně také »křesťan« nesmí svobodně o svém čase a o své osobě rozhodovat. Kojenci jsou pod ochranou svých matek. Jakmile však začnou chodit, dostávají se do moci otců nebo jejich agentů ... Jak dítě roste, učí se, pokud je to děvče, příst a tkát, a pokud je to chlapec, číst a psát, ale jenom v jazyku *Guaranů*, protože španělština je přísně zakázána, aby se zamezilo obchodování se zkaženými kreoly (potomky evropských rodičů)... Jakmile je děvčeti 14 let a chlapci 16, vezmou se, protože otcové horlivě dbají na to, aby neupadli do nějakého tělesného hříchu... Nikdo z nich se nesmí stát knězem, mnichem a už vůbec ne jezuitou... Není jim ponechána prakticky žádná svoboda. Materialisticky řečeno, očividně jsou velmi šťastní... Ráno po mši odchází každá tlupa dělníků jeden za druhým do polí, přitom zpívají a v čele nesou nějakou svatou sošku. Večer se stejným způsobem vracejí do vesnice, aby si poslechli katechismus nebo odříkali růženec. Pro »křesťany« vymysleli otcové také nějaké nevinné zábavy a odpočinek...

Dozírají na ně jako skuteční otcové a jako otcové také trestají i ty nejdrobnější nedostatky... Mezi tresty, které používají, patří bičování, pústy, vězení, pranýřování na veřejném prostranství, veřejné pokání před církví... Tak »rudé« děti *Paraguaye* neznají žádnou jinou autoritu než autoritu svých milých otců. Nemají ani nejmenší zdání o tom, že jejich vladařem je král Španělska.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 197**).

Bílek doplňuje, že veškeré státní, politické, soudní a ekonomické záležitosti spravovali výhradně jezuité. Dohlížení na hospodářství bylo svěřeno indiánskému soudci, od jezuitů důkladně vyučenému, pod něhož spadala i místní policie.

Umění *indiánů* a jejich ruční dovednost byla obdivuhodná. Během doby si u nich jezuité všimli nebývalého nadání přesně napodobovat evropské předlohy. Uměli rychle vytvořit kopii, která nebyla k rozeznání od originálu. „*Ženy uměly s maximální věrností napodobit nejjemnější brabantské krajky a skupina indiánských dělníků dokonce zhotovila vynikající varhany podle evropského vzoru. Vyřezávali figury ze surové rudy a opisovali mešní knihy tak, že nikdo nedovedl říci, co je tištěná kniha a co je opsaný exemplář. Trubky vyrobené indiány zněly úplně stejně jako výrobky norimberského hudebního průmyslu a jejich hodiny nezaostávaly za nejslavnějšími díly z Augsburgu...*“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 344–345**). Vyrábělo se všechno, co existovalo v Evropě, např. hodiny, hudební nástroje, varhany, kněžská roucha, malovaly se obrazy, opisovaly se knihy, soustružilo se, tepalo se stříbro, zlato a cín, odlévali se zvony, tesal se nábytek, tkali se látky, zhotovovali se sochy a dřevořezby, vydělávaly se kůže, vyráběli se hudební nástroje a to vše pokaždé s takovou mistrnou zručností, že bylo těžké rozeznat kopii od originálu. Kromě toho se *indiáni* naučili vařit cukr, zpracovávat tabák a čaj pro evropské dvory, pěstovat důležité zemědělské plodiny, chovat a obhospodařovat včely pro med a vosk a pomáhat jezuitům při zušlechťování mnoha rostlin, např. čaje, při vývoji různých léků apod. Na *evropském kontinentu* vedli jezuité s indiánskými výrobky tak výnosný a bohatý obchod, že jejich roční zisk činil 10 milionů dolarů z každé indiánské osady. „...*patres dosáhli toho, že indiáni jakoby hrou překonali svůj vrozený odpor k práci; uprostřed paraguayských pralesů tak vyrostl skutečný průmysl. Nakonec byli všude truhláři, kováři, tkalci, krejčí, ševci, koželuzi, soustružníci, cínotepci, hodináři, malíři, zvonáři a výrobci nástrojů; dílny byly většinou u budovy misie*“ (**René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 345**). Na oplátku neměli indiáni se zaopatřováním jídla a šatstva žádné starosti – všechno jim obstarávali jezuité.

S *indiány* nakládali velmi mírně a snažili se jim být spíše otci a rádci než přísnými despoty. Velmi dobře věděli, jak dovede být *indián* za laskavost a mírnost *Evropanů* vděčný a přátelský. I když byla například práce na poli těžká, *indiánům* byla ulehčována veselou hudbou, která je k práci ještě povzbuzovala a pobízela. V neděli a ve dnech katolických svátků byly po bohoslužbách taneční a hudební zábavy. Hrál se i divadlo, pořádaly se taneční soutěže, různé rytířské hry a klání – na koních i pěšky nebo na chůdách, soutěžilo se i v provazolezectví, v hodu oštěpem do železného kroužku. Tanec se ovšem praktikoval i při samotných bohoslužbách buď přímo v kostelech nebo při poutích nebo při nesení oltářní svátosti. Před ní skupina chlapců a dívek musela tančit prý tak, jak to kdysi učinil král David před truhlou smlouvy v Izraeli.

Není to poněkud karikaturní obraz dokonalého obrazu ideální teokratické společnosti?

17.5 Jezuitská výchova indiánů

Zvažme ale nyní, jaký to mělo vliv na intelektuální a morální rozvoj lidí – těchto „*bídných neviňátek*“ – jak je nazval markýz *de Loreto*, kteří měli mít z tohoto systému prospěch:

„*Tak zvaná misie vyšší kultury není ničím jiným než umělou rostlinou z vyhřívaného skleníku, která v sobě nese semeno smrti. Protože i přes všechno jejich »obrácení« a »vychovávání« zůstali Guarani stejně tak hluboko dole, jako byli předtím – totiž línými primitivy, přizemními, smyslnými, nenasytými a špinavými. Jak sami otcové říkali, pracují jedině tehdy,*

když za sebou cítí dozorcův bodec. Jakmile jsou ponecháni sami sobě, náradí se zničí a stáda se rozutečou. Když takový Guaran pracuje na poli bez dozoru, může dokonce najednou odvázat vola a na místě ho zabít, z pluhu udělat oheň a s ostatními sníst napůl opečené maso, až nic nezbyde. Ví, že za to dostane 25 ran bičem, ale zároveň ví, že ho dobří otcové nenechají vyhladovět k smrti." (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 197**).

V nedávno vydané knize se o jezuitském způsobu trestání můžeme dočíst následující: „Pachatel, oblečený v šatech kajícíka, byl předveden do církve, kde vyznal svou chybu. Potom byl na veřejném prostranství bičován podle trestního řádu... Pachatelé tyto tresty přijímali vždy nejen bez reptání, ale také s díkůčiněním... Poté, co byl potrestán a usmířen, políbil provinilec ruku toho, kdo jej trestal, a řekl: »Ať se vám Bůh odmění za to, že jste mne tímto lehkým trestem osvobodil od věčného trápení, které mi hrozilo.« " (**Clovis Lugon: La Republique communiste chretienne des Guaranis, str. 197**).

Nyní ve světle předchozích citátů můžeme lépe porozumět závěru **H. Boehmera**: „Mravní život Guaranů se pod disciplínou otců obohatil skutečně velmi málo. Guaran se stal povolným a pověřčivým katolíkem, který všude vidí zázraky a zdá se, že mu působí potěšení bičovat se až do chvíle, dokud se neobjeví krev. Naučil se poslouchat a přilnul k otcům, kteří se o něho tak dobře starali, se synovskou vděčností, která, i když nebyla moc hluboká, byla přeci jen trvalá. Tyto ne zrovna zářivé výsledky dokazují, že ve výchovných metodách otců byl nějaký závažný nedostatek. Jaký? Tímto nedostatkem bylo to, že se nikdy nesnažili ve svých »rudých« dětech rozvíjet tvůrčí schopnosti, potřebu aktivity, pocit zodpovědnosti. Sami pro své »křesťany« například vymysleli hry a zábavu. Místo, aby je vedli k samostatnému uvažování, přemýšleli za ně. Ty, kteří jim byli poddáni, pouze podrobovali mechanickému »lámání«, místo aby je vychovávali." (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 204–205**).

Jak by to také mohlo být jinak, když oni sami procházeli stejným, ne-li horším lámáním, které trvalo celých 14 let? Cožpak mohli učit *Guarany* a své bílé žáky samostatně přemýšlet, když jim samotným to nebylo umožněno a vyššími místy dokonce i absolutně zakazováno?

Nikoliv starý jezuita, ale je to současný jezuita, kdo píše: „Jezuita nesmí zapomenout, že charakteristickou čností tovaryšstva je absolutní poslušnost činů, vůle a dokonce i úsudku... Všichni nadřízení jsou stejným způsobem poddáni zase výše postaveným tak, jako je otec generál podřízen Svatému otcí... Bylo to tak uspořádáno proto, aby předvedli, že lze účinně celosvětově podléhat autoritě Svatého stolce. Svatý Ignác měl jistotu, že učením a výchovou přivede rozdělenou Evropu zpět ke katolické jednotě.“

Nadějí na „reformu světa,“ píše otec Bonhours, „ je zvláště tento prostředek: Působení na mládež...“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; Edit. Spes, Paříž 1943, str. 39**).

Výchova *paraguayských domorodců* probíhala ve stejných zásadách, jaké byli jezuité zvyklí používat, jaké používají a jaké budou používat na každého a všude. Jejich cílem, zavrženým podle **H. Boehmera**, ale ideálem v očích těchto fanatiků je: Zřeknutí se veškerého osobního úsudku, veškeré iniciativy a slepá poddanost nadřízeným. Není právě toto „výšinou svobody“ a „osvobozením od svého vlastního otroctví“, jak si to vychvaloval R.P. **Rouquette** a jak jsme se o tom zmínili již dříve?

17.6 Indiáni jako otroci bez vlastní vůle

Milí *Guarani* byli jezuitskou metodou „osvobození“ na více než 150 let. Během této doby si jezuité *indiány* natolik zotročili, že si mohli dovolit jim dát i zbraně a důkladně je vycvičit

ve vojenské technice a strategii. Tím začaly vznikat v indiánských osadách vojenské základny s velikou vojenskou silou. Každá osada kladla na muže požadavek, aby kromě obdělávání pole uměl zacházet i se zbraní a chránit svého milovaného otce.

Jezuité podle *španělských zákonů* platili králi z každé indiánské hlavy roční daň jeden dolar. Králi odváděli však jen symbolickou daň, desetkrát i dvacetkrát menší, než by měla ve skutečnosti být. Aby se na to nepřišlo, nechtěli jezuité v osadě vidět žádného *Evropana* a zvláště ne *Portugalce* nebo *Španěla*. Mnohokrát se do jejich osad snažili dostat španělští biskupové, ale jezuité to vždy udělali tak, že nakonec k ničemu nedošlo. Někteří biskupové také záhadně mizeli. Většinou jezuité podplatili španělského guvernéra, který drzé a nesmlouvavé jihoamerické biskupy zajal a v nejlepším případě (pokud ještě nic nevěděli) je poslal do *Evropy*.

Je známo, že byl například roku 1641 posazen do vratké lodky biskup *Cardennas* a bez vesel byl poslán po dravém veletoku řeky *La Plata* na cestu dlouhou 80 mil. V neustálém nebezpečí mezi životem a smrtí byl biskup hnán proudem až k městu *Las Corientes*, kde byl nakonec zachráněn z proudu řeky od domorodců, kteří se nad ním slitovali. Dva roky mu trvalo, než se vzpamatoval ze šoku a stresu, který cestou prožíval.

Mezitím jezuité a španělský guvernér v *Cardennasově* diecézi vyhlásili povinnost chodit výhradně na jezuitské bohoslužby a obřady a navštěvovat pouze jezuitské kostely a chrámy. Podplacení úředníci krajiny *La Plata* vyhlásili biskupský stolec v *Asuncione* za uprázdněný a biskup sám začal být navíc pronásledován. Měl však velmi mnoho přátel i v samotném městě *Asuncione* a ti se proti jeho pronásledování vzbouřili. Jezuity označili za skutečné původce pronásledování a 6. března byli jezuité jejich přičiněním z *Asuncione* vypovězeni a za guvernéra si zvolili právě biskupa *Cardennase*.

Ale jezuité jako pomstu vyzbrojili na čtyři tisíce *indiánů*, *Sebastiana de Leon* zvolili za protiguvernéra a s *indiány* přepadli město. Nad *Cardennasem* vyřkli klatbu, vyobcovali jej z církve, nový guvernér jej na 15 dnů uvěznil a pak jej s vojskem poslal po řece 200 mil daleko do *Santa-Fé*. Odtud se pak biskup odebral do *Evropy*, kde si u papeže osobně na jezuity stěžoval. Španělský král vrátil biskupovi jeho diecézi, ale biskup po návratu do *Ameriky* zemřel.

17.7 Konec jezuitských kolonií

V *Brazílii* se *portugalští misionáři* z města *São Paulo* začali stále více dostávat do blízkosti jezuitských osad. Jezuité byli od *paulistů* (nebo také *paulánů*), jak si *Portugalci* říkali, stále více špehováni. *Paulisté* se totiž podíleli na vývozu *indiánských otroků* právě z těch oblastí, kde měli jezuité své nedotknutelné a pralesem chráněné osady a stanice. Střízlivé odhady hovoří o přibližně sto tisících *Guaraníů* odvedených *Portugalci* do otroctví, z nichž největší část byla zajata v letech 1629 až 1631. Proto se jezuité rozhodli své milující otroky přestěhovat. Napřed pod vedením jezuita *Antonia Ruize de Montoyi* (*1585 – †1652) byli *Guaraní* přestěhováni dlouhým pochodem po proudu řeky do oblasti mezi řekou *Paraná* a *Paraguay*. Později, když nájezdy otrokářů neskončily a když to vše vyvrcholilo roku 1641 ozbrojeným střetem mezi *Guaraní* pod vojenským vedením jezuitů a pěti sty *paulistů* u ústí řeky *Mbororé*, kde *Guaraní* odrazili útoky *paulistů* a rozprášili v sérii pozemních i námořních potyček na 1 700 indiánských pomocníků *paulistů*, rozhodli jezuité roku 1660, že část svých osad znovu přemístí, tentokrát mezi řeku *Paraná* a *Uruguay* a pobřeží. Indiáni už nechtěli o stěhování ani slyšet a jenom s velikým úsilím se k tomu nechali přemluvit.

Roku 1690 dosáhli jezuité pomocí *Vatikánu* toho, že královským mandátem bylo *Španělům* zakázáno do jezuitských osad a území vkročit bez povolení jezuitů. Roku 1726 si jezuité vymohli další královský dekret o úplné nezávislosti *Paraguaye* a nového území *Uruguaye* nazvaného podle hlavní řeky. Tuto část území, která zasahovala i do *Brazílie*, nakonec po několika *portugalských* povstáních jezuité s *paraguayskými indiány* osídlili a do nových osad přibrali i domorodé *uruguayské* obyvatelstvo.

Opět se odehrávalo všechno, na co již byli *indiáni* z *Paraguaye* zvyklí. *Domorodé uruguayské obyvatelstvo* proto velmi rychle v jezuitských osadách zdomácnělo a začalo přispívat k dalšímu bohatství jezuitského řádu, a to jak v *Jižní Americe*, tak i v *Evropě*. Jezuité se dostali i na *portugalské* trhy, čímž vytěsnili *portugalsko – americké* obchodníky z monopolního postavení.

Od *portugalských úřadů* proto vznikaly na jezuity stížnosti, ale vliv a bohatství tovaryšstva byly výmluvnější než sto podpisů neaktivnějších obchodníků. Protože se však stížností nakonec nahromadilo na papežském i královském dvoře v *Portugalsku* a v *Římě* veliké množství, bylo už potřeba tomu učinit rázný konec. 25. února 1741 na žádost *portugalského krále Jana V.* papež *Benedikt XIV.* zakázal pod těžkými tresty všem řádům bez rozdílu jakékoliv obchodování bez výjimek, i kdyby se to týkalo duchovních věcí nebo církevního majetku. Současně vydal papež druhou bulu, ve které zakazuje kolonizaci indiánů, zakazuje držet je v nevolnictví nebo dokonce v otroctví, zakazuje žít z jejich majetků a jakýmkoliv způsobem je okrádat.

Na to odpověděli jezuité tím, že začali ignorovat všechna královská a papežská nařízení. Současně popouzeli a připravovali k odboji proti *portugalské* vládě své *indiány*. Tím si je ještě více získali pro sebe, neboť *indiáni* v jezuitech neviděli nikoho jiného než svého jediného ochránce a vysvoboditele ze sociálních nejistot. Bylo jim namluveno, že *Portugalci* nyní chtějí *indiány* o všechny tyto jistoty a výhody připravit. Nutno podotknout, že i v *Uruguayi* byli *indiáni* zbaveni všech osobních práv. Nesměli mít žádný majetek a všechno, co vyrobili, patřilo výhradně „otcům“, kteří nad *indiány* vládli duševně i tělesně. *Indiáni* neznali jinou vrchnost než jezuity, a proto se nemohli ze svého otroctví nijak vymanit. S radostí prokazovali patres téměř božskou čest i při svém potrestání.

16. ledna 1750 byla mezi *Portugalskem* a *Španělskem* podepsána smlouva o vzájemném dělení jihoamerických kolonií, čímž vznikly nové hranice. V těchto koloniích měly být zrušeny všechny jezuitské osady, misijní stanice a farnosti v *Uruguay*, v *Yacuy* a v *Ybicuyi*. Všechno mělo být předáno *Portugalsku*. Jezuité však vzbouřili *indiány* a ti nyní začali ukazovat, jak mistrně dovedou zacházet se svými zbraněmi. Pod vedením svých jezuitských vůdců se stávali nejobávanějším jihoamerickým vojskem.

Roku 1755 však *portugalský* ministr *Pompal* s královým povolením zřídil maraňonskou obchodní společnost, která zajišťovala obchod výhradně svým klientům. Tím byli jezuité dáni stranou. Jezuitským obchodníkům vznikla těžká rána. Navíc bylo v téže době všeobecně zrušeno otroctví indiánů a světská nadvláda jezuitů nad nimi. Mnoho jezuitů bylo z osad *portugalskými* úředníky, vojáky a duchovními vyhnáno.

A totéž učinilo i *Španělsko*. Španělský král poručil jezuitskému provinciálu rozpustit všechny jezuitské kolonie, osady a misijní stanice. Jezuité napřed celou záležitost silně zdržovali. Potom, když už nebylo vyhnutí, odmítli požadavky *Španělů* a *Portugalců* splnit a nakonec se spolu s *indiány* pustili do čtyřletého odboje, ve kterém s převahou vítězili *indiáni*. To přinutilo *portugalské* a *španělské* vojsko, aby se spojilo dohromady a roku 1758 v několika bitvách *indiány* s jezuity porazilo.

17.8 Pomsta jezuitů

Pomstou za tuto prohru měl být dne 3. září 1758 atentát na portugalského krále Josefa I. Ke zločinu sice došlo, ale nepodařilo se jej uskutečnit. Přesně o rok později byl pak jezuitský řád v *Portugalsku* a ve všech jeho koloniích zakázán.

Ve *Španělsku* byla pomsta jezuitů připravena tak, že naplánovali španělskou revoluci a svržení současné španělské vlády. Podle jejich plánu měla vypuknout přímo v *Madridu* v noci na 23. března 1766. *Revoluce* se naštěstí nepodařila a zavedla příčinu k tomu, že její původci byli králem *Karlem III.* vypovězeni, ale byli vypovězeni i ze všech španělských zemí a jezuitský řád byl na všech územích zrušen. Majetek jezuitů byl královským konfiskačním rozkazem ze dne 28. února 1767 zabaven ve prospěch *španělské koruny*.

Španělskými dekrety byli jezuité vyhoštěni i z území v *Severní Americe* v *Kalifornii*, neboť i zde byly španělské kolonie. Roku 1768 zde byli všichni jezuité jednoho dne zajati a odvezeni ze země. Jejich 40 osad čítalo tehdy přes 100 tisíc obyvatel.

Následkem všech dekretů a rozkazů byly jezuitské *jihomoamerické indiánské osady* a *misijní stanice* nakonec definitivně zrušeny. Zbylí jezuité byli vypovězeni, zajati a odvezeni. *Indiáni* pak byli ponecháni svému osudu. A tak když jejich páni v 18. století odešli, přestali obdělávat zem a vrátili se zpátky do svých pralesů a ke svým dávným *zvykům, rituálům* a *obřadům*, jako by se vůbec nic nestalo. Jejich životní návyky nedoznaly žádnou změnu. Část území, kde jezuité působili, nakonec pohltila roku 1801 *Brazílie*.

To však nejsou poslední dějiny těchto území. O něco později se jezuité do svých bývalých osad a misijních stanic v *Jižní Americe* vrátili. Nikoli však proto, aby znovu zotročili *indiány*, ale aby postupně připravili půdu pro nové, tentokrát mnohem smutnější události, pro přijetí válečných zločinců z první a druhé světové války.

18.1 Jezuitská intervence do Habeše

Jezuité se v *Africe* museli spokojit pouze s *habešskou zemí (Etiopií)*, neboť míra divoštví *afrických domorodců* byla pro jezuitský způsob výchovy a přivádění na katolickou víru téměř nepřekonatelná. Proto i jakékoliv misijní snahy neměli v *Africe* žádné dlouhé trvání. Navíc krvavé divadlo, které předvedli jezuité v *Habeši*, stačilo okolním státům jednou provždy.

Habešané přijali prvokřesťanskou víru z *Egypta* již okolo roku 330 n.l. Postupem času se tam mísily proudy *židovské víry s islámem* a v 15. století i s katolicismem *portugalských obchodníků*, kteří sem jezdili obchodovat nebo odpočívat při cestě do *Indie* a zpět. Tyto náboženské proudy se zde mísily a vytvářely různé věroučné odchylky. Některé uznávaly za duchovního představitele alexandrijského patriarchu, jiné papeže v *Římě*, jiné odchylky habešského krále a jiné odchylky různé islámské duchovní.

Ale *biblické křesťanství* se drželo v *Habeši* stranou. Udrželo se proto ve své původní čistotě a jednoduchosti až do příchodu prvních jezuitů. Zásahu na čistotě původní křesťanské víry měly různé *rukopisy a opisy originálních hebrejských svitků a řeckých textů Nového Zákona*. Na nich byla založena víra habešských prvokřesťanů a těmito originálními spisy zdůvodňovali svou prvokřesťanskou víru i současní *habeští křesťané*, kteří se neztotožnili s žádným náboženským proudem.

Od *Portugalců* se papež v *Římě* dozvěděl, že v *Habeši* jsou sice *křesťané*, ale že věří odlišným způsobem, než je tomu u katolíků zvykem a že někteří *Habešané* za svou nejvyšší hlavu uznávají alexandrijského patriarchu, a ne římského papeže. Dále se dozvěděl, že jiní *Habešané* prý uznávají a zachovávají rituál obřizky chlapců i děvčat a jiní *Habešané*, že zase prý neuznávají za hlavu církve žádného člověka, ani žádného zpovědníka, ani Pannu Marii, jedině Ježíše Krista. A to dokonce dokazují i z *hebrejských a řeckých svitků* a z *řeckých textů novozákonních pisatelů*.

Na druhou stranu z jiných *afrických zemí* přicházely hrůzné zprávy o úmrtí jezuitských misionářů, jako v případě jezuitského misionáře v *Mozambiku*. Když roku 1560 cestoval portugalský jezuita *Goncalo da Silveira* (*1526 – † 11.3.1560) do *Mozambiku*, byl muslimskými obchodníky a kleriky považován za vyzvědače. Podezření sílilo, až ho nakonec odsoudili jako špiona, ve spánku ho pak přepadli a zardousili.

Na jedné straně stál tedy lákavý *Habeš* s mnoha podobami *křesťanství*, na druhé straně byla *Afrika* velmi konfliktní a pro misionáře nebezpečná země. Proto papež s rozhodnutím otálel a poslat do *Habeše* tři jezuitské misionáře, *Alvareza*, *Vermudeza* a *Paeza* se rozhodl až koncem 16. století. Měli úkol celou věc v *Habeši* důkladně prošetřit a zavést katolické vyznání jako *monopolní náboženství*. Tito jezuité se v *Habeši* snažili vydobýt pro katolickou církev a pro papežská dogmata neomezenou moc a postavení. Postupem času přicházeli na pomoc i další jezuité.

Roku 1613 dědil *habešský trůn Sozinios (Susenyos)*. Již předtím si jezuiti velice oblíbil a nyní se pod jejich vlivem zřekl své staré křesťanské víry, neboť ji jezuité nazývali *kacířskou a plnou bludů*. Při svém nástupu na trůn se slavnostním slibem a přísahou zavázal, že za nejvyš-

ší hlavu duchovní *habešské říše* bude uznávat jedině *římského papeže*. Panovníkův příklad následovalo hned veliké množství dvořanů a šlechty a současně i všichni úředníci.

Jezuitský řád slavil v *Habeši* veliký úspěch. Zdálo se, že vítězství tovaryšstva je jisté. Papež *Řehoř XV.* jmenoval roku 1622 jezuitu *Alfonze Mendezu* dokonce patriarchou v *Habeši*. K tomu dostal od papeže neomezenou moc v duchovních věcech s platností po celé zemi. A král *Sozinios* navíc slíbil, že bude důstojnost a čest nového patriarchy hájit celou svou královskou mocí a slávou.

18.2 Násilná katolizace, vyhnání jezuitů z Habeše

Ale jezuité svého postavení začali okamžitě zneužívat a využívat výhradně pro svůj řád. Jakmile získali podporu habešského krále a jeho celého dvora, změnili ze dne na den své chování. Vystupovali příkře, jednali nadřazeně, diktátorsky a rozkazovačně. Obracení na katolickou víru prováděli násilím v takové míře, že záhy u mírných *Habešanů* vypukl tvrdý odpor a nenávisť proti všem jezuitům. Jezuité s dravou krutostí pronásledovali všechny, kdo okamžitě nevstoupili do jejich kostelů a nepřijali tam katolictví.

A tak v zemi, která byla ještě nedávno zcela šťastná, klidná a spokojená, bylo náhle rozšířeno nepřátelství, nedůvěra, mučení, tyranie a nakonec i velmi tvrdý odboj proti katolicismu a jezuitům. Jezuitský řád na to odpověděl *inkvizicí, mučením a popravováním* původních *habešských křesťanů*, kteří nejvíce *odmítali uznávat duchovní moc papeže a duchovní monopol katolické církve*.

Na podnět jezuitů dal královský náměstek *Zela* pověsit na šibenici i několik kněží podléhajících *alexandrijskému patriarchovi*. Tím v zemi vypukla strašlivá vzpoura, takže král *Sozinios* byl přinucen vzdát se své vlády ve prospěch svého syna *Facilida*.

Ten velmi dobře věděl, že jeho národ svou křesťanskou víru nikdy neopustí, a proto, že se nikdy jezuitům nepoddá a že žádný křesťan nepřijme nejen jezuitu a papeže za své duchovní vůdce, ale že nepřijme ani jejich katolické učení. V této nebezpečné době proto vyhlásil v zemi mír a roku 1634 vypověděl ze svého dvora a z celého království všechny *Portugalce*, jezuitského patriarchu, římskokatolického patriarchu a všechny jezuitu.

Jezuité se pochopitelně nevzdávali a zaujali obranný postoj. Ten spočíval v ignorování a „nechápvosti“ královského rozkazu a v tajném plánování *státního převratu* ve svůj prospěch. Když se to mladý král dozvěděl, dal okamžitě veliké množství jezuitů zatknout a na místě popravit. Zvláštním *dekretem* vyhlásil, že již nikdy žádný jezuita nesmí pod trestem smrti vkročit do *Habešské říše*.

Navíc byla zrušena jejich nedotknutelnost a každý si k nim mohl dovolit, co chtěl, včetně jejich zabití. To způsobilo, že se jezuité okamžitě vzpamatovali a začali rychle jednat – nastal jejich rychlý útěk ze země. Ignorování *královského rozkazu* by se jim totiž druhého dne nemuselo už vůbec vyplatit.

Tím skončily jezuitské misijní výboje nejen v *Habeši*, ale i v celé *Africe*. Mnoho okolních států jezuitské „*misijní*“ snahy sledovalo a když se pak *Etiopie* topila v krvi a pronásledování, bylo více než jasné, že ostatní *africké státy* udělají všechno proto, aby se k nim jezuité nepřiblížili.

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 4

**JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI
18. AŽ 20. STOLETÍ**

Období působení jezuitského řádu v 18. až 20. století v některých evropských státech a v Americe

19. Pravé jezuitské náboženství, 20. Morálka jezuitů, 21. Útlum tovaryšstva, 22. Jezuité a první Francouzská revoluce, 23. Nová expanze jezuitů po Francouzské revoluci, 24. Znovuzrození tovaryšstva a nové misie, 25. Jezuité v Anglii a další světový podvod, 26. Jezuité a Abraham Lincoln, 27. Druhá Říše a Fallouxův zákon – válka roku 1870, 28. Jezuité v Římě a Syllabus, 29. Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885, 30. Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus, 31. Roky před válkou – 1900 – 1914

2008

SVAZEK 4

JEZUITÉ V EVROPSKÉ SPOLEČNOSTI 18. AŽ 20. STOLETÍ

Kapitola 19

Pravé jezuitské náboženství

19.1 *Mysticismus v náboženství jezuitů*

„Pedagogická metoda tovaryšstva,“ napsal **R.P. Charmot**, S.J., „se skládá především z toho, že žáci jsou zahrnuti obrovským systémem modliteb ...“

Dále **Charmot** alibisticky cituje jezuitu, otce **Tacchiniho**: „Nechť je duch svatý naplní tak, jako se plní alabastrové nádoby parfémem. Nechť je pronikne natolik, že během času budou schopni vdechovat více a více nebeské a Kristovy vůně!“

Také otec **Gandier** k tomu přidává: „Nezapomeňme, že výchova, jak ji chápe tovaryšstvo, je službou, která se co nejvíce podobá službě andělů.“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 413, 415**).

Dále citujme opět otce **Charmota**: „Nedělejme si starosti s tím, kde a jak se do výchovy dostává mysticismus! ... Není to konáno systémem nebo nějakou umělou metodou, ale infiltrací, »endosmózou«. Duše dětí jsou jím napuštěny proto, protože jsou v těsném kontaktu se svými mistry, kteří jsou mysticismem doslova prosyceni.“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 413, 415, 417**).

Co je cílem jezuitského profesora? „Svým vyučováním se snaží vytvořit ne inteligentní křesťanskou elitu, ale elitní křesťany.“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 417, 442, 493**).

Těchto několik citátů z pera jezuitského otce nám hodně napovídá. Bezduché zotročení a spojení s *mysticismem*. To je zásada ve výchově nových jezuitů. To je cíl jezuitských vychovatelů zabalený do vznešených slov o službě „andělů“, o „modlitbách“, o nebeské „vůni“ apod.

Komu však jezuité ve skutečnosti slouží? Ke komu se modlí a jakou vůni doopravdy vdechují? Z toho, co jsme již poznali můžeme usoudit, že to sotva bude mít co společného se skutečnými křesťanskými ideály pravého, biblického Ježíše Krista. V předchozích svazcích této knihy je ze zákulisí tovaryšstva již mnoho odhaleno, aby si čtenář utvořil sám svůj názor na taktiku jezuitské řádu. Ale ještě mnoho tajného, zamlčovaného odhaleno bude ve svazcích následujících.

19.2 Panna Marie – centrální bod jezuitů

Podívejme se nyní, jakým způsobem jezuité formují tyto „elitní křesťany“. Sledujeme, jaký druh mysticismu se „dostává“ (přesněji je naočkován) do učitelů a jak se „infiltruje“ neboli „pumpuje“ do dětí, které jsou podřízeny jejich výchovnému systému za určitým cílem.

Předně zde nacházíme – a to je pro jezuitský řád charakteristické – **Pannu Marii**.

„Loyola pokládal Pannu ve svém životě za nejdůležitější ze všeho. Uctívání Marie bylo východiskem pro jeho náboženské obřady a předal je celému řádu. Rozvinulo se natolik, že se často říkalo, a mělo to svůj důvod a své opodstatnění, že teprve toto je to pravé jezuitské náboženství.“ (**J. Huber: Les Jesuites, str. 98–99**). To nenapsal protestant, ale J. Huber, jezuitský profesor katolické teologie!

Sám Loyola byl stoprocentně přesvědčen, že Panna Marie ho inspirovala, když sepisoval svá *Duchovní cvičení*. Jeden jezuita měl vidění, jak Marie přikrývá tovaryšstvo svým pláštěm na znamení své zvláštní ochrany. Další jezuita, *Rodrigue de Gois*, byl natolik okouzlen její nevyslovitelnou krásou, že byl viděn, jak se vznáší ve vzduchu. Jeden řádový nováček, který zemřel v roce 1581 v Římě, zažil podporu Panny ve svém boji proti dábelským pokušením. Aby ho posilnila, dala mu čas od času ochutnat skutečnou krev svého Syna a umožnila mu „útěchu na svých prsou“. (**J. Huber: Les Jesuites, str. 98–99**).

19.3 Kult jezuitů – uctívání Panny Marie

Kult uctívání Panny Marie najdeme už v noviciátu. Mezi povinnou jezuitskou literaturou jsou kromě jiného i životopisy tří svatých, kteří byli uctíváním Marie tak prosyceni, že se stali vzorem dalším novicům až do dnešní doby. Jejich fanatický přístup k noviciátní praxi a způsob uctívání Panny Marie je nakonec vynesl do „věčné slávy svatých“.

Tyto životopisy museli novicové číst stále dokola, znát je z paměti a co nejvíce se světcům v jejich prožitcích podobat. Exjezuitský kněz **A. Tondi** k nim píše:

„Vyvolení světci noviciátu byli tři jezuité: Stanislav Kostka, který zemřel jako novic, nedoživ se osmnáctého roku svého věku, Jan Berchmans, který zemřel během studií, ve věku dvaadvaceti let a Alois Gonzaga, třiaadvacetiletý, který rovněž zemřel před vysvěcením na kněze.

„Stanislav Kostka se narodil 28. října 1550 v Rostkowě, ve vévodství mazurském, a zemřel v Římě, po necelých deseti měsících noviciátu, 15. srpna 1568. ... Jan Berchmans, narozený 13. března 1599 v Diestu ve Flandrech, vstoupil do tovaryšstva 24. září 1616 v Malines; zemřel 13. srpna 1621. ... Alois Gonzaga pocházel z královské rodiny a narodil se 9. března 1568 v Castiglione v Itálii. Do jezuitského řádu vstoupil 25. listopadu 1585 a zemřel 21. června 1591 ... ” (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 174–175, 179–180**).

Berchmans zemřel za necelých pět let noviciátu, Gonzaga za celé tři roky a Kostka dokonce už za necelých deset měsíců noviciátní praxe. Chování těchto „svatých“ v noviciátu může mnohým, kteří nechápou skutečné noviciátní zákulisí, posloužit jako odstrašující příklad. Všimněte si, jakou kladli tito „svatí“ důležitost kultu uctívání Panny Marie.

O Janu Berchmansovi vypráví jezuita **Virgilio Cepari** v díle: **Život blahoslaveného Jana Berchmanse z Tovyřstva Ježířova, vyd. Prato, 1882**, který ho osobně znal. Popisuje ho jako chlapce milujícího nade všechno mře, které si i sám sobě sloužil a dále píše:

»Často ho domácí přistihli, že se po půlnoci modlívá, kleče holými koleny na zemi a leckdy po modlitbách usínal na holé podlaze.« (str. 40)

»Bděl nad sebou tak přísně, že v takovém místě a v takové poloze, v jaké ulehl zvečera do postele, probouzel se i ráno, aniž se jen o poznání pohnul, a to ani mrazem, ani horkem. A tak si počínal, dokud žil.« (str. 59)

»Před ulehnutím rozdělával různé části svého lůžka různým světcům, svým ochráncům a přímlyvcům a mezi ně umířoval do nohou lůžka ukřižovaného Krista, aby, probudiv se zrána, mohl ho ihned uctívat a líbat mu nohy.« (str. 59)

»Každého večera, když uléhal ..., brával si zbožný jinoch knížku pravidel a pro svou zbožnost si ji kladl na podušku a maje tuto knihu pod hlavou, spal spokojeně a klidně. A když umíral, dal si přinést knihu pravidel a chtěl zemřít, drže ji v rukou.« (str. 100)

»Na konci modlení měl ve zvyku líbat vášnivě a často obraz nejsvětější Panny s jezulátkem, který měl pověšený na stěně, a to činíval desetkrát nebo dvanáctkrát za sebou s radostnou a usměvavou tváří.« (str. 171)

»Když v době odpočinku pobýval s některým druhem, oddaným Panně, těříval se z toho, kdo dokáže dát více a krásnějších pojmenování nejblahoslavenější Panně. S radostí pronášel ta nejkrásnější. A když ostatní umlkali, nevědouce již, co říci, říkal další a další, a měl jich tolik, že by mu spíše došel čas než jména.« (str. 178)

»V posledním roce svého života učinil tento slib Panně: 'Já, Jan Berchmans, nejnehodnější syn Tovyřstva Ježířova, slibuji vám a vašemu synu, kterého uznávám přítomným v této nejvznešenější svátosti oltární, že budu vždy, nerozhodne-li církve jinak, neustálým obráncem a stoupcem vašeho neposkvrněného početí. Na důkaz toho se podepisuji vlastní krví a přikládám jméno Ježířovo, pečť tovaryřstva. R. 1620. Jan Berchmans, IHS.' « (str. 179–180)

»Pokud jde o tělesná pokání s dŭtkami a jinými nástroji mučení i dnes užívanými v tovaryřstvu, Jan prováděl kázeň (bičování) třikrát, ba čtyřikrát týdně a o některých hlavních svátcích nosíval roucho kajčnicka.« (str. 167)

»Při modlení nevnímál štípání a bodání blech a much.« (str. 169)“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 175–179**).

Aby bylo již brzy po přijetí nováčků do řádu dosaženo poslušnosti, a aby byl dán tím i dobrý předpoklad k přetvoření člověka v jezuitu, jsou nováčkové vychovávaní pod neustálým psychickým tlakem a pod takovým despotismem, že chlapci se slabší povahou a slabší tělesnou schránkou v noviciátu často těžce onemocní. Není výjimkou, že nakonec i zemřou.

Tondi popisuje, jak novicové se slabší povahou například náhle a naprosto nečekaně propukali v pláč nebo naopak v šílený smích a chechot. Doznává, že nervová soustava noviců zažívá v noviciátu takových otřesů a takového náporu, že není žádnou vzácností, když se novic úplně nervově zhroutí. Tři mladí lidé na následky noviciátu zemřeli, ale dnes jsou za to řádem nazýváni *svatými*.

To vše se pochopitelně děje k „*vyvýšení důstojnosti řádu a k oslavení Boha*“ nebo „*ke slávě Boží*“. Tak to můžeme číst na každé stránce jezuitských spisů obhajujících řád tovaryšstva. Nervové vypětí, stres, strach, zoufalství, podlomené, častěji však úplně zničené zdraví, stesk po domově, po skutečných přátelích, po zdravém životě, po radosti a štěstí – to všechno má kompenzovat především *uctívání Panny Marie*. V jezuitském pojetí je léčitelkou, opatrovnicí, přímlyvcem, orodovnicí, ochránkyní, matkou – prostě vším, čím jsou každému člověku jeho rodiče, rodina a jeho skuteční přátelé a čím je v biblickém pojetí věřícímu člověku samotný Ježíš Kristus.

19.4 Kult jezuitů v praxi

O *Gonzagovi* píše jezuita **Cepari** (*Život sv. Aloise Gonzagy, Einsiedelen, 1891*), že i jeho osobně znal. Od malička se věnoval jen oltářům nebo náboženským obrázkům s Pannou Marií. Při modlitbách neustále cítil její doteky, a proto často plakal radostí. Slzami „*bývalo promáčeno nejen hedvábné roucho, které nosil, ale i celý pokoj. (str. 25)*“ Pro její ctnost a slávu si opásával na holé tělo jezdecké ostruhy, kterými se řezal pro její utrpení až do krve.

Kromě toho »*se až do krve ukázňoval nejméně třikrát týdně. Ba v posledních letech, která strávil v řeholi, se ukázňoval každého dne a nakonec i třikrát za den a noc, a to opět až do krve.*« (str. 36)

»*Jeho košile ukázali po ukáznění matce markýze. Byly celé zkrvavené.*« (str. 37)

»*Vídávali ho ležet několik hodin před krucifixem s pažema tu rozpraženými, tu zase zkříženými na prsou, s očima upřenými na krucifix, plačícího tak hořce, že slychali venku jeho vzlyky a vzdechy. Poté jej velmi často vídávali, jak se uklidnil a choval se jakoby u vytržení klidně a bez hnutí, aniž mrkl okem, jako by byl socha.*« (str. 25)

»*Když vystupoval po schodišti, měl ve zvyku odříkávat na každém stupni jedno 'zdravas'*« (str. 26)

»*Jeho modlitby byly tak hojné, že domácí lidé říkali, že se zdálo, jako by chtěl mluvit se stěnami, poněvadž tak často poklekal hned v tom, hned v onom koutě domu.*« (str. 28)

»*Vstával obvykle o půlnoci, aniž ho domácí lidé slyšeli a zatímco ostatní na lůžku odpočívali, poklekl ve tmě a v tom tichu noci na kolena uprostřed pokoje, pouze v košili, aniž se vůbec o něco opřel. ... Velká zima ho roztrásávala po celém těle. ... Nemoha se pro velkou slabost udržet již na kolenou a nechtě si ani sednout, ani se opřít, klesl tak v košili na holou a studenou podlahu, a leže tak na zemi, pokračoval ve svých rozjímáních.*« (str. 38–39)“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 175–181**).

19.5 Nejsladší odměna pro jezuitu

Není těžké rozpoznat v chování těchto tří mladých lidí stejné prvky, jaké se předtím vyskytly u zakladatele řádu *Ignáce z Loyoly*, když prodělával svou „očisťující“ kůru od hříchů. V

obou případech jde naprosto zjevně o *ducha pověrčivosti, středověkého mysticismu a fanatismu* dohromady.

Ústředím veškerého jezuitského náboženství se stala *služba pro Pannu Marii*. Zjevení Marie pak byla jezuitům vždy tou nejsladší odměnou. Vzpomeňme si, jak sám *Ignác*, když se rozhodl pro život mnicha, sloužil celou noc „čestnou“ stráž před obrazem Marie a jak před jejím oltářem složil jako rytíř svou zbraň. Vzpomeňme si, jak přísahal, že bude *otrokem bez svého rozumu, obhájcem a rytířem Marie* a jak ona s Ježíškem v ruce navštěvovala *Ignáce* v jeskyni, kde s ním rozmlouvala. Vzpomeňme si, jak jí za to *Ignác* neustále zpíval chvalozpěvy.

I svůj řád *Loyola* zasvětil *Panně Marii*. Zformoval jej v *den nanebevzetí Panny Marie* v podzemní kapli montmartresského chrámu *Notre-Dame*, který je také *zasvěcen Marii*. Ta inspirovala *Ignáce* i při psaní *Duchovních cvičení*. V nich je druhý týden *Marii* přímo zasvěcen, neboť je exercitantovi nařízeno vylévat projevy vděčnosti a chvály, kdykoliv ji při cvičení ve druhém týdnu uvidí.

Na rozkaz zjevené *Panny Marie* (nebo jen slyšitelně se projevené) jsou jezuité schopni se třeba i umučit k smrti, a to jakýmkoliv způsobem, jen aby se vyhnuli „*těžkému hříchu*“. Následkem těžkého hříchu je totiž odvedení do zaslouženého pekla. V obavě před střetem a kontaktem s netvorem ďáblem se však jezuité a novicové sami stávali netvory a zrůdami. A to nejen sami k sobě, ale i ke svým druhům a ke svému okolí vůbec. To je však přesně to, co i dnes jezuitský řád chce ve svém každém jezuitovi vypěstovat.

A. Tondi píše: „*Tímto odbočením o třech hlavních světcích noviciátu jsme se nevzdálili našemu tématu. Naopak, pronikli jsme do něho ještě hlouběji. Je totiž nutné vědět, jaké příklady a vzory doporučuje řád v knihách a představení svým »povzbuzováním.« Je skutečně třeba říci, že přizpůsobit vlastní život právě vylíčenému životu svatých je totiž to samé, jako se zhroutit, zničit se, rozleptat svou mysl, rozmělnit svou vůli. A právě takový je cíl, kterého chce tovaryštvo dosáhnout.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 182**).

O jak nevyrovnaný charakter jezuitů ve skutečnosti jde, ukazuje krátké zhodnocení charakteru *Ignáce z Loyoly*:

„*Když se stal generálem tovaryštva, jeho chování se nezměnilo. Tu je nadmíru prohnáný a tvrdý, tu zase prostoduchý a až k slzám srdečný. Odňali mu breviář, poněvadž zatímco při jeho čtení neustále po celé hodiny plakal, hluboce dojat Bohem, ztrácel zrak. Ohnivá koule sestoupila z nebes na jeho hlavu. Píše stanovy řádu – mezi nimi některá velmi prapodivná jako například pravidla o skromnosti – a přitom vzlyká. Co si máme o tomto člověku myslet? ... Je to silný, zajímavý člověk. Mnoho jsem se k němu modlil. ...O jeho charakteru lze říci, že je směsicí světla a temna, záblesků velikosti, plánů skvělého organizátora a vojevůdce. Současně však i projevů rozháranosti...*“ *záchvatů psychostenie, hysterie, extáze, vidění, blouznění, asketismu.*

„...*Zřejmý náboženský fanatismus mnohých zakladatelů řádu soustředil všechny jejich duševní síly do jednoho ohniska, jedním směrem. Dodával jim větší sílu v jejich činnosti a pomáhal dosáhnout nevšedních výsledků při provádění záměrů. I svatá Tereza d'Avila – která se zdála být ženou vyrovnanou a která založila několik klášterů – viděla, jak jí svatý duch poletuje nad hlavou, viděla blažené v nebesích, Krista atd. A musela zapudit ďábla, který si jí sedl na knihu, když četla modlitby.*“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 182, 181, 183–184**).

19.6 Zjevování Panny Marie a postoj Bible

Řád s nadšením přijal učení *Dunse Scota* o *neposkvrněném početí* Panny Marie. *Pius IX.* z něho s úspěchem učinil v roce 1845 dogma.

Erasmus satiricky popisuje *uctívání Marie* ve své době. Satira se zakládá na tom, že ve čtvrtém století byla vymyšlena báje o *lorettánském* domě. Tento dům prý přinesli z Palestiny andělé. Jezuité tuto legendu uvítali a také ji i hájili. Jezuita *Kanisius* šel dokonce tak daleko, že vypracoval i dopisy od Marie a do *Lorett* začalo přitékat obrovské bohatství (podobně jako dnes do *Lurd*, do *Fatimy* apod.).

A tisíce svedených lidí a katolíků slepě důvěřuje, že zjevená Marie je pravá. Že je to skutečná Marie z dob pozemského života Ježíše Krista. Ale jen jezuité, a to pouze nejvybranější, znají skutečné tajemství všech zjevení a všech duchovních projevů s touto bytostí. Jen oni ví, že je to *strašlivý klam* satanských andělů. Ti své nejtajnější jezuitské služebníky částečně poslouchají tak, jak to řád tovaryšstva právě potřebuje.

Jen tyto bytosti ví, že se vždy jedná o dohodu mezi nejvyššími a nejtajnějšími vybranými jezuity a samotným duchovním podsvětím. Vždy je domluveno, kdy, kde a jak se má Marie přesně zjevit a co má říci. Ani oficiální členové tovaryšstva, ani jejich vysocí oficiální představitelé řádu, ani katolíci, ani duchovní ostatních řádů, ani politici, státníci, vědci, umělci, ekonomové, humanisté a další o tom nic neví. Přesto však pronikají informace o tom, že mnoho vzdělaných lidí dnes tajemství zjevení Marie tuší nebo dokonce chápe úplně.

Satanské kníže po dohodě se svými lidskými služebníky na sebe bere chimérickou podobu Marie přesně tak, jak to učinilo v případě vyvolávání *ducha Samuela*. *Samuelův duch* byl čarodějnicí vyvolán ze záhrobí, aby se ho *Saul* zeptal, jestli vyhraje válku s *Filištinými* (*Palestinci*) či nikoliv (***Bible svatá, 1. kniha Samuelova, 28. kapitola***). Tam na sebe satanský anděl vzal podobu *Samuela*, a to tak přesně, že odpadlý *Saul*, který znal skutečného, živého *Samuela* osobně, si byl jist, že znovu vidí pravého *Samuela*.

Ale viděl pouze ďábelského ducha dokonale imitujícího *Samuelovu* podobu i hlas. Jeho „posmrtná“ slova: „...zítra budeš ty i synové tvoji se mnou“ (**vers 19.**) zřetelně bezbožnému *Saulovi* dokazují, s kým má tu čest. Kdyby se jednalo o pravého *Samuela*, pak nemohl sdílet stejný osud jako bezbožný a odpadlý *Saul*. A duchovní mocnost zla – satanské kníže – zde velmi dobře věděl, že *Saul* má svůj život již prohraný a že ho nečeká nic jiného než smrt. Proto zde říká pravdu, že zemře jako bezbožný odpadlík. Slova samotného satanského anděla prozrazují, že na tom bude *Saul* stejně jako tato satanská duchovní bytost přestrojená za *Samuela*.

V porovnání s ***Biblí*** není proto žádným tajemstvím, že ona Panna Marie je ve skutečnosti přestrojený ďábelský anděl, který hovoří jako „anděl světla“ a bere na sebe podobu ženy zobrazené lidskou fantazií na různých obrazech. *Podvod* je to dokonalejší a více než *strašlivý*, neboť jde ve skutečnosti o zjevení samotného duchovního podsvětí, kterému se římský katolicismus klaní již od svého počátku, jak to bude více rozebráno a zdokladováno v knize ***Tajné dějiny katolických mystérií*** od stejných autorů knihy ***Tajné dějiny jezuitů***.

19.7 Jezuitské modlářství – mariánský kult

Kult uctívání Panny Marie není ryze římskokatolickou tradicí. *Řím* převzal uctívání „Velké matky“ z *pohanství*. Před *Marií* byla v řeckém pohanském systému uctívána *bohyně světla a slunce, Artemis* (známá také jako *Persefona*), což byla paralela k bohyni *Démétér* a k jiným

bohyním plodnosti a světla. Římským pohanským pokračováním této bohyně *Artemis* je bohyně *Diana*, to je opět bohyně světla, bohyně plodnosti a zrození nového života a bohyně měsíce. Podle římského pohanského systému vidí Římané v *Dianě* „Velkou matku země“ jako nositelku lidského života, jako ženu a zároveň bohyni, která rodí nový život a z jejíhož „svatého“ a „božského“ klína vznikají nové formy života, které pravý život teprve ukáže.

Není náhodné, že kult uctívání *Marie* pochází právě z *Efezu*. *Marie* se ztotožňuje s „Hvězdou moří“ neboli se „*Stellou Maris*“ a právě toto jméno patřilo původně řecké bohyni *Afrodité*. V *Efezu*, tj. v antickém *Efesos*, stál v době svého rozkvětu slavný chrám bohyně *Artemis* neboli *Diany Efezské*, která fungovala jako patronka tohoto města, jako jeho ochránkyně. Chrám byl na příkaz zjevené bohyně vystaven na nejvyšším místě, aby byl patrný ze všech stran. Její svatyně byla známá již v roce 350 před n.l. a podle historiků patřila k sedmi divům světa. *Artemis* měla v *Efezu* veliké postavení, byla ústřední postavou chrámu a byla všemi *Efezany* hluboce uctívána ještě v době apoštola Pavla a jiných apoštolů. Nebyla to totiž pouhá bohyně lovu a přírody, ale měla zároveň rysy mateřské bohyně *Kybelé* a zachovávala si dokonce ještě starší rysy měsíční bohyně.

V papežském Římě to však již nebyla *Diana*, ale *Marie*, na koho se přeneslo kultovní uctívání bohyně podle stejných pohanských zvyků a pravidel. Mytologizace *Marie* má své kořeny v maloasijském (dnešním tureckém) *Efezu*. Právě tato mytologizace vynesla *Marii* z prostého pozemského života do sféry bohů a idejí. Právě v *Efezu* se zrodil mýtus o jejím *nanebevzetí*. Postava *Marie*, matky Ježíše, byla mýtický vykládána a chápána a byly jí přisouzeny rysy bohyně *Artemis* a jejich předchůdkyň. Koncil v *Efezu* jí v roce 431 oficiálně propůjčil titul „Matka Boží“.

Souvislost je také mezi *Marií*, bohyní *Isis* a její dcerou *Sofií*. *Marie*, ověčená hvězdami, stojí na srpku měsíce. Tak bývá tradičně zobrazována a vykreslována. Podobně egyptská bohyně *Isis*, která má hlavu korunovanou půlměsícem. *Marie* je dnes „Matkou Boží“ se silou Ducha svatého, dále se silou mladé ženy, se silou lásky a také se silou matky nově narozeného života, stejně jako kdysi *Sofie*, v jejíž postavě spatřovali mystikové vnitřně viditelnou postavu Boha, sílu jeho Ducha, sílu ženské krásy, lásky a schopnosti rodit nový život. *Sofie* reprezentuje tajemství mateřství a je často ekvivalentně zaměňována za *Isis*. Obě bohyně jsou mystériem života a smrti, plození a zmrtvýchvstání. Mnoho středověkých písní vypráví legendy o egyptské *Isis* a přitom zároveň opěvuje *Marii* jako „Matku Boží“ a jako nekrásnější a nejvznešenější „Matku celého světa“.

Mnohým mystikům, kteří mívali vidění, se v těsné blízkosti Boha ukazovala místo *Marie* přímo *Sofie* nebo *Isis* jako bohyně věčné moudrosti. Zářila údajně jako jitřenka a svítila jako vycházející slunce. Její světlo bylo blažeností, její moudré slovo bylo sladkostí, její dotek byl nade všechny rozkoše světa, její zář pronikala do všech prostorů, nechala se pohládit a přesto byla nedotknutelná. Přesné symptomy jako při zjevení *Panny Marie*. Podle mystika **Jakoba Böhmeho** je „jméno *Sofie* jménem nevěsty *Kristovy*, její vlastní jméno je *Moudrost*, je zrozena z Ducha svatého a je Boží družkou.“ (**Wulfing von Rohr: Tajní vládcové světa, str. 215**).

Postava křesťanské *Marie* má nespornou kontinuitu s antickými vzory. Ty sahají od „Velké matky země“, přes Bohyni božské moudrosti a dále přes ztělesnění božského ženství a přes ženské tvůrčí schopnosti rodit život až k bohyním a královnám a matkám královských synů. Pro patres je *Marie* podle **Hermana Hesse** „boží nejposvátnější postavou všech náboženství“. Není to však *Marie*, koho papežský Řím a jeho řády uctívají. V *Marii* jsou uctívána pohanská božstva. I necírkevní tisk ví, že „první křesťané uctívali pouze Boha. Jenže pak si lidé rychle oblíbili *Marii* a začali ji vzývat.“ (**Magazín DNES, číslo 51, 23.12.2004, str. 14**).

Je zajímavé, že „*Blahoslavená Panna Marie*“, jinak také *Nová Eva*, *Druhá Eva*, *Matka*

spásného Života nebo Bohorodička, nemá přesně stanovitelný den narození, jak přiznávají i církevní prameny: „Čtenář se táže, zda máme přesnou zprávu o narození Panny Marie. Odpověď zní: Nemáme. Je to jako u všech jiných osob této dávné doby, že přesné informace o místě a roce narození nemůže žádný historik poskytnout. Narození Panny Marie slaví církev 8. září. Tento svátek byl nejdříve slaven na Východě asi v Jeruzalémě. Maria se údajně narodila v Nazaretu, ale prokázat to nelze. Konkrétní data slavení mariánských svátků nemusí nutně korespondovat s historickými skutečnostmi. Církev neslaví jen historické události, ale také spásné pravdy.“ (**Katolický týdeník, číslo 2, 4–10. ledna 2005, ročník XVI, str. 3**).

Přesto nebylo výjimkou, že „jezuité sehnali všechny možné ostatky Matky Boží. Při svém vstupu do chrámu sv. Michala v Mnichově nabídli k uctívání zaručeně pravé útržky Mariina závoje, několik chomáčů jejích vlasů a úlomky hřebenu. Zavedli zvláštní kult, posvěcený na uctívání těchto předmětů.

...Toto uctívání degenerovalo na oplzlé a smyslné projevy, a to zvláště ve zpěvech věnovaných Panně od otce Jacquese Pontanuse. Básník neznal nic krásnějšího než Mariina prsa, nic sladšího než její mléko a nic rozkošnějšího než její břicho...“ (**Oeuvres completes: de Bucher, Mnichov, 1819, II., str. 477**).

Takových citátů by mohlo být nekonečné množství. Ignác si přál, aby jeho učedníci měli „hmatatelnou“ nebo přesněji smyslovou zbožnost, podobně jako ji měl on sám. A učedníkům se to očividně dařilo. Není divu, že měli takový úspěch u *Guaranů* v *Paraguay*. Tento *erotický fetišismus* jim dokonale vyhovoval. Otcové však zároveň vždycky pamatovali i na to, aby se to hodilo také „bílým“. Protože základem jejich učení je naprosté opovržení lidmi jako svobodnými lidskými bytostmi, byli pro ně „bílí“ jako „rudí“. Se všemi se musí zacházet jako s dětmi.

Uctívání Panny Marie vede k pravé, středověké pověřivosti. Nejen v době *guaranů*, ale i v naší době se s tím setkáváme na každém kroku: Jednak jsou to *mariánské poutě*, které se po celém světě uskutečňují v pravidelných termínech a jednak je to prodej všeho možného s obrazem Panny Marie. Po *Madoně Marii* je dnes, na počátku 21. století, taková poptávka, že „její portrét se objevuje nejen na svíčkách a kalendářích, ale také na mýdlu, hodinkách, roletách, zapalovačích, podložkách pro myš k počítači, telefonních kartách a dokonce i na minisukních.“ Přes internet „byl v polovině prosince nabízen k prodeji písek australské pláže, kde prý Marie zachránila zraněnou holubici, jehličí ze stromu v *Garabandalu* ve Španělsku, kde se *Matka Boží* zjevovala v letech 1961–1965, a také »sýrový sendvič Panny Marie«. Ten letos v listopadu jistá *Diana Duyserová* vytáhla z toustovače, a sotva z něj ukousla, objevil se portrét svaté ženy. Záhy našla kupce, který od ní měsíc starý chléb koupil za 28 tisíc dolarů (asi 650 tisíc Kč).“ (**Magazín DNES, číslo 51, 23.12.2004, str. 12**).

Houževnatě dál propagují jezuité tohoto ducha a tyto *modlářské způsoby*. A tak díky vlivu, který mají nad Svatým stolcem, jenž bez nich nemůže být, tlačí na římskou církev. Dělalí to i navzdory odporu, který v ní postupně narůstá.

Modlářský kult uctívání Marie zakořenil díky jezuitům v každém národě po celé zeměkouli. Jako prostá židovská žena byla postupně *Římem* „překonvertována“ na křesťanku a podle jednoho z papežských způsobů šíření křesťanství byla naroubována na pohanské tradice ve všech světadílech. *Mariánský kult* v různých podobách najdeme nejen v *Evropě*, ale i v *Asii* mezi *muslimy*, ve *Východní Asii* v *budhismu* a mezi *hinduisty*, v *Africe* mezi *divokými černochoy* a na celé západní polokouli a na *Novém Zélandu* mezi *indiány* stejně jako na *Filipínách*, *Indonésii* nebo v *Japonsku*. Pokaždé má tvář *Madony s dítětem*. Je uctívána 3,3 miliardami lidí, což je celkový počet *katolíků* a *muslimů*. „Denně se před sochou či alespoň neuměle vyrobenou soškou *madony sklánějí miliony křesťanů*. ...každý jiný kult vedle ní působí asi jako

skautský tábor." Například *Maria Guadelupská* se zjevila aztéckému farmáři *Juanu Diegovi*. „Nabídla ochranu aztéckému lidu výměnou za to, že jí postaví na hoře *Tepeyac* kostel. Při zjevení ji prý obklopovala krásná hudba a sladká vůně. V průběhu staletí bylo zaznamenáno asi 21 tisíc takových zjevení. ...Panna *Maria Guadelupská* už měla napůl evropské a napůl indiánské rysy. ...Ne náhodou se jí v *Latinské Americe* říká »*Compañera*«. To v překladu znamená *Společnice*, ale také »*Soudružka*«. Konec konců v *Latinské Americe* se od sedmdesátých let mnoho teologů inspirovalo právě marxismem.“ (**Magazín DNES, číslo 51, 23.12.2004, str. 8–12**).

V polovině 19. století se uskutečnil akt zbožštění *Marie* a postavení ji na úroveň svatosti a spasitelnosti *Boha*. Jezuité prostřednictvím papeže *Pia IX.* vyhlásili ve své bule ***Ineffabilis Deus*** roku 1854 dogma o „*Neposkrvněném početí Panny Marie*“. Podle této buly byla *Marie* počata rodiči přirozeně, avšak bez dědičného hříchu neboli byla vykoupěna již od svého vlastního početí a uchráněna od dědičné viny. V bule se praví: „»*Blahoslavená Panna Maria byla od prvního okamžiku svého početí pro zvláštní milost a výsadu všemohoucího Boha, vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Spasitele lidského rodu, uchráněna jakékoli poskvrny dědičného hříchu.*« V tomto dokumentu je také uvedeno, že *Maria* byla vykoupěna »*vznešenějším způsobem*« vzhledem k zásluhám svého syna. ...Druhý vatikánský koncil učí ve své konstituci *Lumen gentium* v čl. 56: »*Proto se nelze divit, že u svatých otců zavládl obyčej nazývat Bohorodičku zcela svatou a nedotčenou jakoukoli poskvrnou hříchu, takřka modelovanou Duchem Svatým a vytvořenou jako nové stvoření. Nazaretská Panna byla od prvního okamžiku svého početí obdařena leskem jedinečné svatosti a z Božího rozkazu pozdravena andělem jako ‚milosti plná‘.*«“ (**Katolický týdeník, číslo 2, 4–10. ledna 2005, ročník XVI, str. 3**). Tímto aktem byl *Marii* de facto oficiálně přiznán titul „*Bohyně*“.

I milovník *Mariina* kultu, *Goethe*, opěvuje *Marii* v závěrečných akordech **druhého dílu *Fausta*** jako *Pannu*, *Matku*, *Královnu* a zároveň i jako *Bohyni*.

Švýcarský praktik a obdivovatel *mysticismu* a „hlubinný“ psycholog *C.G. Jung* se intenzivně zabýval dogmatem o *Assumptio Mariae*, které vyhlásil roku 1950 papež *Pius XII.*, tedy dogmatem o *Nanebevzetí Marie* a roku 1952 *Jung* interpretoval tuto událost nejen jako teologický akt, ale jako výraz společenských změn v době, kdy se začal prosazovat požadavek na zrovnoprávnění žen.

A ve 20. století je *Panna Marie* nazývána pravou *celebritou* a pravou „*Superstar druhého milénia*“ a stává se „*Matkou Evropy*“ a „*Matkou sjednocení*“.

Otec ***Barri*** napsal knihu s názvem: „***Ráj se otevírá skrze 100 pobožností k Matce Boží.***“ V knize rozebírá myšlenku, že způsob, jakým vstoupíme do ráje, není důležitý. Důležité je tam prostě nějak vstoupit. Vypočítává cvičení pro výchovu vnější *úcty k Marii*, která údajně otevírají nebeské brány. Kromě jiného mezi tato cvičení patří ranní a večerní zdravení *Marie*, časté posílání pozdravů *Marii* prostřednictvím andělů, vyjadřování touhy vystavět jí více chrámů, než kolik jich postavili všichni monarchové dohromady, dnem i nocí u sebe nosit *růženec* ovázaný okolo zápěstí, neustále sebou nosit sošku *Marie* apod.

Tyto věci „*nám pak postačí k tomu, aby zajistily naše spasení, a kdyby si ďábel činil nárok na naši duši, když už máme umřít, musíme mu jenom připomenout, že za nás se zodpovídá Marie a ať si to jde vyřídit s ní.*“ (**J. Huber: *Les Jesuites*, str. 106–108**).

Ve spisu „***Pietas quotidiana erga S.D. Mariam***“ otec *Pemble* doporučuje: „*Bičovat se nebo mrskat a každou ránu přinášet jako oběť Bohu skrze Marii. Vyřezat nožem svaté Mariino jméno na své hrudi; v noci se slušně přikrývat, abys neposkrvnil Mariin panenský zrak. Dále sdělit Marii, že bys jí byl ochoten přenechat své místo v nebi, kdyby je tam ona sama ne-*

měla; přát si, aby ses raději nikdy nenarodil nebo abys šel do pekla, kdyby se ještě předtím Marie nenarodila; nikdy nejíst jablka, protože Marie nepodlehla té chybě, aby je ochutnala..." (J. Huber: *Les Jesuites*, str. 106–108).

Tyto všechny rady jsou neustále chráněny jezuitským řádem jako cenný poklad pravé víry tovaryšstva. Nikdy nebyly zrušeny a nikdy nebyly odvolány.

19.8 Další svědectví o původu kultu uctívání Marie

Poslední citát byl napsán v roce 1764. Ale stačí jenom letmo nahlédnout do podobných prací publikovaných v početných vydáních v dnešní době nebo do katolického tisku a dojdeme k závěru, že za dvě stě let se toto šílené modlářství nezměnilo. A nejen to, ale naopak, že roste a že se okrašluje. Pokud jde o vlastnictví Marie, vyznamenal se v tom nedávno vládnoucí papež Pius XII. (1939–1958). Totéž udělala za jeho vlády větší část katolické církve.

Synové Loyoly, kteří se navíc vždy přizpůsobí duchu doby, se dnes snaží o přiblížení těchto středověkých dětinskostí a pod velikou záštitou *Centre National de la Recherche Scientifique* vydali i několik spisů na toto téma.

Jestliže k tomu přidáme škapulíř (odznak příslušnosti k řádu) v různých barvách, které symbolizují příslušné ctnosti, např. uctívání svatých, uctívání obrazů, pozůstatků, relikvií, obhajování „zázraků“, vzývání „nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ podle „Svátku nejsvětějšího Srdce Ježíšova“ ustanoveného na popud jezuitů roku 1765 apod., pak pochopíme alespoň částečně *mysticismus*, jakým jsou „napouštěny duše dětí“. To se děje tím, že se stýkají se svými mistry, „kteří jsou mysticismem prosyceni“ – jak napsal v roce 1943 R.P. **Charmot**.

Všimněme si, jakým způsobem se kult uctívání Marie zachovává v jezuitském řádu v dnešní době. Poslechněme si vyprávění exjezuitského kněze Dr. **A. Rivery**, který v roce 1942, kdy mu bylo 7 let, nastoupil do jezuitské španělské školy. (Pak se mu podařilo z řádu utéct a dnes působí v USA).

Ve svém spisu **Síla, IV. díl, vydaný J.T. Chickem, USA, svazek 15**, napřed vypráví o vzniku mariánského kultu v katolické církvi. **Rivera** píše, že kult má počátek v babylonské mocnářce Semiramis. Jejím manželem byl sám Nimrod, který postavil město Babylon a Semiramis, velmi mocná a navíc krásná čarodějnice, se v něm stala královnou. Byla satanu úplně zaprodaná. Město se proto stalo střediskem modlářství, okultismu a spiritismu. Uctívali zde slunce, které pokládali za dárce života na zemi. Uctívali různé přírodní živly, různé bohy, bůžky apod. Pro své bohy stavěli různé chrámy, kde obětovali i lidské živé oběti tak, že jim vyrvali ještě tlukoucí srdce, aby ho obětovali nejvyššímu bohu slunci.

Semiramis byla satanem přímo inspirovaná. Řídil její myšlenky. Neustále byla jeho osobním médiem. Kromě uctívání boha slunce lidskými oběťmi, vyhlásila celibát kněžů. To byla náboženská rouška pro cizoložství, smilstvo, homosexualitu, lesbismus, pedofilii a sodomismus. Celibátem bylo babylonské kněžstvo odděleno od lidu a prohlášeno za svaté.

V babylonských chrámech žili kromě zasvěcených kněžů také řádové kněžky a sestry – panny vestálky – nevěsty boha slunce. Byly to ve skutečnosti chrámové prostitutky, stejně jako dnešní jezuitské nebo projezuitské řádové sestry, aby rodily děti (kromě unesených dětí) k obětování tak jako kdysi v Babylonu (o tom viz dál).

Na popud Semiramis byla zavedena zpověď. Byla za účelem kontrolování myšlení lidí a vyzvědění tajemství svých poddaných a následovníků. Kdo se odmítl podřídit zpovědnímu a nebo jinému diktátu, byl bez lítosti podle jejího vynálezu ukřižován.

Obratným čarodějníkem byl také Nimrod. Položil základy bílé a černé magie. Pod jeho vedením se vyvinula astrologie. Pak byl nazván samotným Molochem, kterému se musely obětovat živé oběti. To trvalo tak dlouho, dokud nebyl jedním z Noemových synů, který nenáviděl okultismus, zavražděn.

Po smrti Nimroda se Semiramis prohlásila za bohyni a požadovala, aby jí byly obětovány malé děti. Na prsou se jim vyřízl symbol kříže a vyňalo se jim živé srdce. Semiramis v tom měla veliké zalíbení. Na oplátku byl za to její mrtvý manžel, jak říkala, vždy usmířen. Tato čarodějnice byla hotovým vtěleným ďáblem. Nimroda prohlásila za nejvyššího boha slunce – Baála a žádala jeho povinné uctívání. Muselo se mu povinně obětovat veliké množství každodenních obětí.

Pak Semiramis přišla s kýmsi do jiného stavu. Protože však byla člověkem a současně i bohyní, prohlásila se za Svatou Pannu. Synovi, kterého porodila dala jméno Tamuz a vyhlásila, že je to převtělený Nimrod. Na to se prohlásila za Baálova (neboli Nimrodova) ducha, vtěleného do lidské matky. Byla svatou pannou, a přesto lidskou matkou.

Záhy se všude objevily její malé podobizny – sošky, na nichž drží dítě – malého boha slunce, o kterém vyhlásila, že je jejich spasitelem. Kromě toho vyžadovala své neustálé chválení, blahoslavení, blahořečení a vyvyšování. Uctívání své osoby nakonec přivedla k dokonalosti tím, že se k ní měli všichni neustále modlit, aby se u boha Nimroda, boha slunce, přimlouvala. Nechala se oslovovat Svatá orodovnice. Hlavní modlitbou bylo neustálé opakování jejího jména a různé meditace prokládané modlitbami k její osobě podle přesně sestaveného růžence. I ten byl v Babylonském království jejím vynálezem.

Příběhy o Semiramis, Nimrodovi a Tamuzovi se brzy rozšířily do celého světa. Staly se velice populární a sen o bohu a bohyni s dítětem se stal pro všechny skutečností. Zakotvil v mnoha mytologiích a všechny byly založeny na těchto lidech. Semiramis se stala známou jako Královna nebes.

Satanští démoni čas od času vzali na sebe podobu Semiramis a zjevovali se na různých místech jako zázrak. A bylo to přizpůsobeno každému náboženství: japonskému, egyptskému, kavkazskému, hinduistickému, africkému, katolickému, čínskému apod. Každá země dodnes vlastní svého patrona nebo svou pannu s dítětem. Všechny Semiradiny vynálezy najdeme v uctívání Venuše, Diany, Isis, Quadelupy, Fatimy a dalších. Dokonce i Židé uctívali dříve Královnu nebes.

V Egyptě se náboženství Semiramis a Nimroda stalo národní tradicí. Babylonská božstva tam dostala egyptská jména. Egyptští kněží praktikovali v chrámech transsubstanciaci – proměnu chleba v tělo. (Vino vynechali). Prohlašovali, že mají magickou sílu a moc, která jim umožňuje proměnit velikého boha slunce Osirise do oplatku. Během náboženského obřadu pak jedli věřící Egypťané svého boha v oplatku, aby obcerstvovali své duše. Přitom se uplatňovala síla bohů: Isis, Horus a Seb. A tato trojice bohů byla zahrnuta do počátečních písmen: »I H S«, které pak začaly být používány tovaryštvem. Dnes tomu dávají sice jiný význam, ale zákulisí a význam těchto písmen se tím nemění. Je současně i zákulisím jezuitské řehole. Tato tři písmena jsou napsána také na každém katolickém oplatku – na hostii. Je tomu však dávana slabá křesťanská rouška, když je to posuzováno jako hlásky řeckého jména Ježíš. Ve skutečnosti dnešní katolíci jedí v hostii zase boha slunce, Baála neboli okultní název samotného satana, kterého bůh Baál symbolizoval.

Do Kanánu se také dostalo uctívání Molocha (jiné Nimrodovo jméno). I tam mu obětovali děti a to tím, že je kněží házeli živé do ohně. Proto dostal Izrael úkol vyhladit Kananejský národ do posledního muže, neboť obyvatelé Kanánu pěstovali Semiramis okultismus. A takových

důkazů o zaplavení kultem královny Semiramis najdeme v historické v době před naším letopočtem nespočetné množství.

Když se pak narodil Ježíš, porodní báby, které u Marie ve stáji asistovaly, jasně všem sdělovaly, že Marie byla pannou. Za svého života Ježíš Marii nikdy neoslovil »matko«, neboť věděl, že bude snaha z ní učinit bohyni. A Marii ani ve snu nenapadlo, že během následujících staletí budou v jejím jménu povražděny miliony lidí, protože ji satan zamění za Semiramis a nazve ji Královnou nebes. Právě proto již dlouho před tím zinscenoval celou mytologii o Nimrodovi, který se údajně vtělil do dítěte i do Semiramis. Satan to učinil proto, aby pak mohl skutečnou Ježíšovu matku zneužít ve svém okultním náboženství, které pokračovalo v dalších dobách.

K tomu také zařídil, aby mučednický, popravčí nástroj – kříž – byl propašován jako náboženský symbol. Původně kříž vymyslela Semiramis k uctívání Tamuze. Její kříž byl ve tvaru T. Během doby došlo k jeho zfalšování do dalších podob. Ve starověkém Římě bylo ukřižování nejen vykonáním rozsudku, ale také výrazem obětování římským pohanským bohům. Kříž nebyl nikdy symbolem křesťanství, ale symbolem utrpení, popravky a smrti. Kříž je pravým srdcem okultismu. Kolem kříže se vždy vytváří magická moc duchovního podsvětí. A k tomuto Tamuzově symbolu se římská katolická církev dnes modlí a uctívají ho. Zdánlivě kříž chrání před zlem, ale ve skutečnosti umožňuje proniknutí démonů do duší všech uctíváčů kříže. Stačí jeden uctívající kříž v místnosti a ta je přeplněna démonickými silami zla. Takové ovzduší se pak dýchá v každém kostele, v každém chrámu, kapli, na hřbitovech, ve sborech, márnicích, obrazárnách, galeriích, hradech, zámcích apod. Kterýkoliv kříž, ať už v domácnosti nebo v klášteře je doslova nabit silami temnosti a ty svou mocí přitahují člověka k sobě.“

19.9 Jezuitské náboženství – obludný systém okultismu

„Oba hlavní symboly – Semiramis jako Marie, Královna nebes, Bohorodička, Nejsvětější panna, Neposkvrněná, Matka boží, Orodovnice, Trpitelka světa, Panna nejblahoslavenější, Neposkvrněné srdce, Fatima, Paní nebes... apod. a symbol kříž opět ve tvaru T – se dostaly i do zestátněné, všeobecné (neboli katolické) církve roku 313 n.l. Spolu s tím se tam dostaly i ostatní původní babylonské praktiky. A tak okultní pohanství obdrželo novou, zdánlivě křesťanskou tvář. Jak se to stalo?“

O císařský trůn se ucházeli dva mužové: Konstantin a římský generál Maxentius. Konstantin měl však okultní zkušenosti a jeho vojsko bylo prochnuté spiritismem. V roce 312 se strhla mezi Konstantinem a Maxentiem bitva. Během bitvy dostal Konstantin od duchovní moci na obloze vidění ve znamení kříže se slovy: »V tomto znamení zvítězíš!« Konstantinovo vojsko podepřené duchovními silami podsvětí zvítězilo a Konstantin se stal císařem. Hned roku 313 n.l. vydal toleranční edikt, zastavil pronásledování křesťanů, přinesl mír a prvokřesťanskou církev prohlásil za celosvětové náboženství. Sám se stal první duchovní hlavou nového náboženského monstra, které pak vykrytalizovalo do dnešní podoby římskokatolické církve.“

Dále Dr. **Rivera** píše, že „měl možnost ve vatikánském sklepení číst dopis Konstantinovy matky Heleny, která babylonský typ křesťanství přijala, a již ona, snad jako první se modlíla k Panně Marii. A k tomu také vedla i svého syna, císaře jako první hlavu katolické církve. Zнала jeho strašlivé tajemství, že tajně uctívá boha slunce Sol, což bylo římské pojmenování Nimroda, Tamuze a Baála a že jim také obětuje jejich oběti. Věděla, že její syn je ovládán démonickými silami a měla v dopise o syna strach, aby toto tajemství neproniklo na veřejnost.“

Když roku 337 Konstantin umíral, teprve pak se nechal veřejně pokřtít, ale pouze pokropením vodou. Křest po celý život odmítal a když se voda dotkla jeho čela, byl už ve skutečnosti pouhou mrtvolou, neboť těsně před tím zemřel. Po něm se nechali okamžitě pokřtít jeho senátoři a vojevůdcové. A to byl pro římskokatolický náboženský systém okamžik vítězství. Satanova okultní církev byla znovu obnovena. Znovu žila a cokoliv jí stálo v cestě, bylo zničeno. Vyvstal komplex a prapodivná směsice čarodějnictví, okultismu, spiritismu, judaismu, pohanství a křesťanství (v té době už hodně překrouceného) dohromady. Od každého něco, a tím si tento římskokatolický systém získal respekt u všech.

Nový okultní náboženský systém v křesťanském rouchu ovládal Evropu. Jak rostl, rozmáhalo se čarodějnictví. Země se pod křesťanskou rouškou, ale s babylonskými symboly naplňovala okultismem, spiritismem, zaklínači duchů, převtělováním, kletbami, černými mšemi, obětními vraždami a pitím lidské krve samotnými papeži a jejich spřeženci.

Tato praxe pak pokračovala v evropských kláštorech. Nejvyšší démoni – satanská knížata – dostali jméno Pán, Bacchus atd. Tato a další jména pocházela už od Nimroda z Babylonu. Jméno Diana, tolik uznávané a respektované i dnešními moderními čarodějnicemi nepředstavuje nikoho jiného než opět Semiramis."

Na dalších stránkách Dr. **Rivera** popisuje, jak se „Ignác Loyola dostával do stále užšího kontaktu s duchovním podsvětím, až nakonec sám dělal mnoho různých duchovních zázraků (například se při meditacích o Panně Marii vznášel a přelétával z místa na místo apod.).“

Dále si všímá jezuitského řádu, jak „je propojen s okultními vědami. Jezuité používají tajné charismatické hnutí. V tomto hnutí využívají montanistické metody, mystiku a Loyolova Duchovní cvičení, dále filozofii, metafyziku, psychoanalýzu, logiku, psychologii, hypnózu, telepatii, telekinezi, parapsychologii (vědecké čarodějnictví), psychiatrii a psychoterapii. Dnes se tyto vědy souhrnně nazývají „Vědy o správném lidském chování ve skupinách“. Všemi těmito znalostmi okultních věd se jezuité zabývají. Používají je pro své úkoly. Vybavili jimi také své kněze, aby získali vládu nad národy.

Svou okultní organizaci – organizaci osvícenců – umístil Loyola pod deštník římskokatolické instituce. A tito osvícenci se tajně stali nejdůležitější větví jezuitského řádu. Loyola věděl, že osvícenci budou moci nakonec díky svému hlubokému spojení s duchovním podsvětím ovládnout ekonomiku, mezinárodní bankovníctví, vojenské síly, všechna odvětví čarodějnictví a náboženství světa tím, že srazí lidi na kolena, aby vědomě i nevědomě, přímo i nepřímo sloužili papeži.

Žádná jiná skupina se nikdy nezabývala okultismem hlouběji než jezuité. Jejich intenzivní studium okultismu je přivádělo do stále těsnějšího spojení se satanem. A k tomu používali i transcendentální meditaci ze všech druhů buddhismu. V dnešní době například spolupracují s čarodějnými doktory na celém světě a posílají jim např. svatou vodu. Jezuité napomáhají rozvíjet kulty pomocí financí a infiltrací.

8. července 1980 se ukázalo, že papež Jan Pavel II. vůbec nic nenamítá proti africkému čarodějnictví založenému na duchovních kultech, které ovládají katolicismus, neboť chová naději, že když tyto kulty trochu očistí, mohou pomoci šířit »Křesťanstvo« evangelium.

Okultní systém,“ jak píše dál Dr. **Rivera**, „nikdy nebyl křesťanskou církví. Proto i jakákoliv organizace, která je na okultismu založena, není křesťanskou, biblickou organizací. Starověké satanské obřady používaly při obětech dětí bohu Baálovi sůl a olej. A aniž o tom katoličtí rodiče mají v dnešní době ponětí, používají se tyto symboly opět k tomu, aby jejich nevinné děti byly znovu zasvěceny babylonským démonům. Během obřadu křtu se dítě zatím nesmí setkat s římskokatolickým »Ježíšem«, to je oplatkem, do něhož kněz během mše magicky – trans-

substanciací – promění Ježíše Krista. Pak tohoto oplatkového boha (římskokatolického Ježíše) umístí na oltář církve. Kněží prohlašují, že musí dítě zařikávat, aby je uchránili před mocí démonů. Kněz provede olejem na hlavě dítěte okultní znak Tamuze – znamení kříže. Pak vloží do úst dítěte sůl a pokřtí je pocákáním vodou. Tím se dítě stává členem velikého babylonského náboženství Vatikánu. V tomto okamžiku je dítě domněle očištěno od původních hříchů a stává se dítětem boha a dědicem nebes. Dítě je takto údajně znovuzrozeno.

Ale Bible ve skutečnosti křest malých dětí vůbec nezná. To není křesťanská záležitost, křtít novorozence. Odkud tedy tato tradice pochází? Právě z původního babylonského náboženství jako rituál k očištění dětských obětí těsně před jejich obětováním. Na duších těchto »očištěných« dětí je pak nesmazatelné ďáblově znamení. Je to znamení čarodějnic."

19.10 Obětování Panně Marii ve 20. století

A nyní Dr. **Rivera** vypráví svůj osobní otřesný příběh z roku **1956**, tedy již v době moderního **20. století!**

„Když mi bylo 14 let, navštívil jsem se skupinou jezuitů jeden jezuitský salesiánský klášter v Las Palmas na jednom z Kanárských ostrovů, abychom studovali jejich práci. Specializovali jsme se na práci se sirotky. Šli jsme po cestě, když náhle jeden chlapec upadl do široké jámy. Jáma byla asi tak 3 metry široká, 3 metry hluboká a 15 metrů dlouhá. Skočil jsem za ním, abych mu pomohl. Vyhrabal jsem veliký kus dřeva, abychom se dostali ven. Vypadal jako balík stočené bavlny. »Co je to?« Jak jsem odmotával vlnu, balík se rozvinul a mně přeběhl po těle mráz nad tím, co jsem v něm uviděl. Byla v něm zabalena tělíčka sedmi nemluvňat. Každé z nich mělo vyříznuté tři kříže na ruce a na obou dlaních. Na jejich nohou a na jejich prsou byly dva velké kříže. Srdce měla vyříznuta. Kříže byly ve tvaru PX (na sobě ležící), což je jezuitské znamení Kristova pokoje.

Byl jsem otřesen, že jsem nemohl ani mluvit. Jeden z přihlížejících chlapců udělal osudovou chybu. Řekl své třináctileté sestře, která navštěvuje klášterní školu, co viděl. Ona pak šla ke zpovědi a řekla o tom svému knězi. Zanedlouho se našlo její tělo bez obou uší a s vyříznutým jazykem. Byla to hrůza. Přibližně v tutéž dobu záhadným způsobem zmizel i můj přítel – její bratr. Již ho nikdo nikdy neviděl.

Když jsem si uvědomil, co se s tou dívkou stalo, vstávaly mi vlasy hrůzou na hlavě. Dozvěděl jsem se, že měla na prsou vyřezán stejný symbol kříže a měla rovněž vyříznuté srdce. V horečce jsem se třásl po celém těle a myslel jsem, že zemřu. Tyto děti byly obětovány Marii, podobně jako dříve byly obětovány Semiramis. Vůbec nic se nezměnilo. Kříž, který obětím jezuitů vyřezali, se nazývá »Ježíšův pokoj – Pax Christus« a byli to právě jezuité, kteří zfalšovali tento kříž na satanský symbol mariánské modloslužby.

Katolíci učí, že Marie trpěla pod křížem jako umírající Ježíš, protože měla také probodnuté srdce. Proto na získání soucitu Marie musí katolík také něco obětovat. Musí trpět za Marii, aby si zasloužil Ježíšův pokoj. Vybraná jeptiška musí krvácet, aby dala knězi dítě. Pak je jí odepřena poporodní léčba, aby mohla trpět za Marii a v případě potřeby také za ni zemřít. Dítě se pak před obětí vždy pokřtí. Mnohokrát se mučí tak, aby hodně trpělo, neboť jezuité učí, že bez oběti není pokoj a bez vylití krve nebývá odpuštění vin a hříchů. Podle jezuitů ovšem nikoli oběti a krve Ježíše Krista tak, jak je to v Bibli, ale krve lidské oběti buď cizího člověka nebo své vlastní jako oběť Marii. Bez oběti přinesené Panně Marii nemůže být podle nich pokoj s Kristem. A Marie jde vysvobodit toho trpitele pro svého »Syna«, aby usmířila »Ježíše« a učinila s ním pokoj.

Takové hrůzostrašné učení v Bibli nenajdeme. Je to ryze okultní učení. Dnešní katolická Marie není nikdo jiný než dřívější pohanská Semiramis. ...Jako jezuitský kněz jsem navštívil francouzské město Lurdy. Viděl jsem zázraky, které se tam děly. Muž, kterému chyběla noha od kolena dolů, byl umístěn do vody. Na vlastní oči jsem viděl, jak mu noha rostla jako míč z masa, až se posléze vytvarovala do chodidla s prsty. Muž vstal a chodil a oslavoval Pannu Marii.

Zástupy žasly. Nevěděly, že také ďábelští duchové mohou činit zázraky. Bible to však jasně Ježíšovými slovy říká: »Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království. Pouze ten, kdo koná vůli mého nebeského Otce. Mnoho mi jich v onen den řekne: 'Pane, což jsme nemluvili tvým jménem jako proroci. A což jsme tvým jménem nevyháněli zlé duchy? A což jsme tvým jménem nedělali zázraky ve velkém počtu?' Ale tehdy jim řeknu: 'Nikdy jsem vás neznal. Odejděte ode mne činitelé ohavností.« (Matoušovo evangelium, 7. kapitola, verš 21 – 23). Tyto zázraky skutečně dělají ďábelští duchové."

19.11 Legalizace okultismu

Jiným způsobem se „elitní křesťané“ vytvořit nedají. Skutečnost je však ještě horší. Každý kostel po celé Zemi, ve všech státech, má *Vatikánem centrálně* a přesně rozvrženy doby konání mší neboli dobu neustálého obětování katolického Ježíše Krista v katolickém oplatku – hostii – při mši. A tak, jako musí být na naší Zemi konány mše každou minutou, je to i s *obětováním Panně Marii*, tedy opět každý den a každou chvíli! Nezapomeňme, že například *Aztékové bohu slunci obětovali* přes tisíc živých srdcí týdně! Ovšem akt obětování z velké části dnes nesou neevropské nebo necivilizované oblasti. Tam je celý rituál před očima civilizovaných zákonů lépe ukryt. Dr. **Rivera** sám říká, že katolicismus je natolik zrůdné a zkažené náboženství, že kdyby se lidé dozvěděli celou pravdu, onemocněli by z toho.

Jezuité potřebovali v dřívější době při svém pronikání civilizací všechny tyto *rituály* a *mysticismus zlegalizovat*. Ale navenek to muselo vypadat tak, že tyto okultní praktiky odsuzují. Proto jakoby s nechutí a jen velmi pozvolna své vyučovací metody a svá vyučovací témata spojovali se světskými záležitostmi. Prohlašovali, že to však musí být, aby se jejich školy vyrovnaly ostatním univerzitám.

Jestliže tedy chtěli jezuité jakoby obstát v boji proti světským univerzitám, museli jezuitské koleje rozšířit svou koncepci o vyučování světské látky. Museli zahrnout do svých osnov světské předměty, protože renesance vyvolala žízeň po vědění. Víme, že to ve skutečnosti provedli s vnitřní radostí.

Právě s těmito světskými tématy pak *nenápadně legalizovali* své skutečné *duchovní okultní praktiky*. Všechno nazývali *kulturou*. Hrubé *pohanství* řeckých, latinských a římských klasiků bylo čteno stále dokola, protože to bylo „*kulturní*“. Do *kultury* zabalili úplně všechno. Stejně tak je tomu i dnes. Pod slovem *kultura* se schová jakákoliv „*misijní*“ činnost římskokatolického systému, jakákoliv katolická *tradice, obřady* a *slavnosti*. *Kulturní* jsou také *pohanské rituály* a *tradice*. *Pohanské svátky jsou kulturní slavnosti* stejně jako *svátky římskokatolické*. Všechno je dnes „*kultura*“, kterou „*je dobré ctít a vážit si jí jako bohatství každého křesťanského národa*.“

Pod pláštěm moderní *kultury* je dnes uschován a zlegalizován největší díl *okultismu* a *mysticismu*. Počátek těchto dvou systémů je v *uctívání duše zemřelých* i *žijících*. Její *vzývání, její oslovování, vyvyšování, modlitby k ní* a podobné *rituály* jsou naprosto zjevnou formou *spiritismu*.

Bible však kult duše a její uctívání na žádné ze svých stránek neuznává. Můžeme přečíst **Bibli** od začátku až do konce a nikde se její hrdinové neobrací k duši zemřelých, aby s ní komunikovali, aby se k ní modlili, aby s ní meditovali, aby s ní hovořili, žádali jí o radu apod. Nikde také nejsou oslovováni ani samotní mrtví lidé.

Uctívání duše sahá do mnohem větší minulosti, než je starý Babylon. Je to Kainovo náboženství a náboženství jeho rodu, které pak přešlo i do rodu Chámova. V době starého Babylona pak bylo rozvinuto do obrovských rozměrů. Proto se má dnes za to, že je to starobabylonská okultní záležitost.

Zároveň podnikli jezuité všechna nezbytná opatření k tomu, aby zabránili svět-skému učení působit proti jejich cíli. Tímto cílem je udržovat mysl žáka v dokonalé poslušnosti vůči mysticismu v církvi i vůči církvi samotné.

Proto jsou jejich žáci především „zavaleni velikým systémem modliteb“. To by samo o sobě však ještě nestačilo. Poskytované poznání bylo pečlivě zbaveno všeho „kacířského“ ducha a myšlení. Všechny novodobé poznatky byly cenzurovány a většinou vypuštěny. Řečtina a latina (latina byla a je na těchto kolejích vysoce vzdvihována) se studovaly kvůli své literární hodnotě, ale „antické“ ortodoxní myšlení bylo komentováno jenom tak, aby mohlo podpořit takzvanou nadřazenou scholastickou filozofii. Vychovávali „humanisty“, kteří dovedli skládat latinské rozpravy a verše, ale jediným pánem jejich myšlenek byl Tomáš Akvinský, mnich ze 13. století (více o něm v osmém svazku).

R.P. **Charmot** opět alibisticky cituje „**Ratio Studiorum**“, stěžejní publikaci jezuitské pedagogiky: „Budeme pečlivě vyřazovat světské předměty, které nepřispívají k dobré morálce a zbožnosti. Budeme skládat básně, ale ať jsou naši básníci křesťané, a ne následovníci pohanů, kteří vzývají múzy, horské nymfy, mořské víly, Kaliopé, Apollona a další bohy a bohyně. Pokud je tedy třeba se o nich zmiňovat, pak z kari-katurního pohledu, protože jsou to pouzí démoni. ...“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 318–319**). Jaká to rouška pro mysticismus!

Takže všechny vědy – a zejména vědy přírodní – budou „vykládány“ stejným způsobem.

R.P. **Charmot** se ani nesnažil utajit, co řekl o jednom jezuitském profesorovi: „Vyučuje vědy, ne však pro ně samotné, ale jenom se zřetelem na to, aby přivodily největší Boží slávu. To je pravidlo, které položil již svatý Ignác ve své ústavě.“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 508–509**).

„Když hovoříme o celkové kultuře, nemáme tím na mysli vyučování všech předmětů a věd, ale podáváme literární a vědecké vzdělání, které není jenom světské, ale které především propouští světla zjevení.“ (**F. Charmot: La Pedagogie des Jesuites; str. 494**).

Naučení, které podávají jezuité, je tedy spíše okázalé a povrchní než opravdové a hluboké. Často se mu také říká formální. **H. Boehmer** napsal: „Nevěří ve svobodu, která pokud jde o vyučování, je osudná.“

„Pravdou je, že relativních zásluh jezuitů o vzdělanost ubývá, zatímco se rozvíjejí vědy a vyučovací metody na základě širšího a hlubšího pojetí lidství. Buckle řekl: »Čím více postoupila civilizace vpřed, tím více ztrácejí jezuité půdu pod nohama, a to nejenom kvůli svému vlastnímu úpadku, ale také díky přizpůsobování a všem změnám v myslích lidí okolo nich. ... V 16. století byli jezuité vpředu. Během 18. století však zaostali za svou dobou.«“ (**J. Huber: Les Jesuites, str. 177**).

20.1 Zpověď

Dobyvačný duch tovaryšstva, plamenná touha spoutat svědomí a držet je ve svém výhradním vlivu, to vše způsobilo, že jezuité byli ke kajícím shovívavější než zpovědníci jiných řádů nebo duchovní působící na farnostech. „*Mouchu nechytíš na ocet,*“ říká správně jedno přísloví.

Jak jsme již viděli, stejnou myšlenku vyjádřil jinými slovy také *Ignác* a jeho synové z ní čerpali inspiraci.

„Už neobyčejná aktivita, kterou řád vyvíjí na poli morální teologie, ukazuje, že tato nenápadná věda má pro něj mnohem větší praktický dopad než ostatní vědy.“ (H. Boehmer: Les Jesuites, str. 244–245).

H. Boehmer nám tímto připomíná, že zpověď se ve středověku prováděla velmi zřídka a věřící se k ní uchýlovali jenom v nejtěživějších situacích. *Despotická povaha katolické církve* však provozování *zpovědi* rozšiřovala stále víc a víc. V 16. století se již stala náboženskou *povinností*, kterou bylo nutno úzkostlivě zachovávat. *Ignác* jí přičítal nejvyšší a největší důležitost a doporučoval svým učedníkům, aby ji pokud možno pravidelně vykonávalo co největší množství věřících.

„Výsledky této metody byly výjimečné. Jezuitští zpovědníci se brzy všude těšili stejnému uznání jako jezuitští profesori a dřevěnou zpovědnici všichni pokládali za symbol moci a činnosti jezuitského řádu podobně, jako postavení profesora a latinské gramatiky.

...Když čteme Ignácovy pokyny ohledně zpovědi a morální teologie, musíme přiznat, že už od počátku byl řád ochoten zacházet s hříšníkem vlídně. Takže časem prokazoval víc a víc shovívavosti, až jejich vlídnost degenerovala na lhostejnost..

Není těžké pochopit, proč z nich tato chytrácká shovívavost učinila úspěšné zpovědníky. Jejím prostřednictvím si získali přízeň šlechticů a vysoce postavených u tohoto světa, kteří vždy potřebovali blahosklonnost svých zpovědníků mnohem víc, než davy obyčejných hříšníků.

Středověké vladařské dvory nikdy neměly všemocné zpovědníky. Tento charakteristický jev se ve dvorním životě objevil teprve v novověku a byl to právě jezuitský řád, který ji všude zaváděl.“ (H. Boehmer: Les Jesuites, str. 244–246).

H. Boehmer dále napsal: *„Během 17. století dosáhli tito zpovědníci všude pozoruhodného politického vlivu, neboť také přijímali, někdy i veřejně, politické posty a funkce. Právě tehdy určil směr španělské politice. Ve funkci premiéra a vrchního inkvizitora se uplatnil jezuita otec Neidhard, v portugalské radě zasedl a dostal oprávnění mluvit i hlasovat otec Fernandez, na francouzském dvoře zastávali funkce ministrů náboženských věcí otec La Chaise a jeho nástupci.*

Nezapomeňme také na to, jakou roli sehráli otcové ve všeobecné politice i mimo zpovědníci. Otec Possevino jako papežský legát ve Švédsku, Polsku a Rusku, otec Petre jako ministr v Anglii, otec Vota jako důvěrný zpovědník Jana Sobieckého a jako »stvořitel králů« v Polsku, jako prostředník v době, kdy se Prusko změnilo na království. Musíme připustit, že žádný jiný řád neprojevoval takový zájem a talent pro politiku a nevyvíjel v ní tak obrovskou aktivitu

jako právě řád jezuitský." (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 247–248, 238).

20.2 Omlouvání hříchů

Jestliže „shovívavost“ těchto zpovědníků vůči jejich vznešeným kajcníkům mocně napomáhala zájmům řádu a římské kurie, platilo totéž i v mnohem jednodušších případech, kdy otcové používali podobné pohodlné metody. Se svým puntičkářským, ba dokonce štouravým duchem, kterého zdědili po svém zakladateli, se známí překrucovači a alibisté jako například *Escobar, Mariana, Sanchez, Busenbaum* a další rozhodli studovat zvláště každé pravidlo a jeho aplikaci na všechny případy, které by mohly nastat při určování míry pokání. Hledali ty nejkrkolomnější výmluvy a omluvy pro hřích svých bohatých klientů a jak každé odsouzení hříchu co nejméně obejít. Jejich spisy o „morální teologii“ vynesly tovaryšstvu celosvětový ohlas, protože z ní byla patrná lstivost, s jakou pokřivovali a překrucovali ty nejprůkaznější morální povinnosti.

Uvedme si několik příkladů této slovní akrobacie:

„Boží Zákon předepisuje: Nevydáš falešné svědectví. O falešné svědectví se jedná pouze tehdy, jestliže člověk, který složil přísahu, používá slova, která, jak si sám uvědomuje, oklamou soudce. Je proto dovoleno používat dvojsmyslné pojmy a za určitých okolností se vymluvit na skrytou, nevyslovenou výhradu... Jestliže se muž své cizoložné manželky zeptá, zda porušila manželskou smlouvu, ona může bez zaváhání říci »ne«, protože tato smlouva stále existuje. Pokud již dostala rozhrěšení ve zpovědnici, může říci: »Jsem bez hříchu«, pokud ovšem ve chvíli, kdy to říká, myslí na rozhrěšení, které z ní sejmulo břímě hříchu. Jestliže jí manžel stále nevěří, může ho znovu ujistit tím, že řekne, že se nedopustila smilstva, a jestliže se za svého života dopustí dalšího smilstva, je povinna ho vyznat.“

Není těžké si představit, jaký úspěch měla tato teorie u krásných kajcnic!

S jejich chrabrymi průvodci se zacházelo podobně: „Boží Zákon přikazuje: Nezabiješ. To však neznamená, že každý muž, který zabije, hřeší proti tomuto nařízení. Například, když je šlechtic ohrožen, že ho někdo chce udeřit, může útočnicka zabít. Toto právo ale platí jenom pro šlechtice, nikoli pro široké lidové vrstvy, protože pro obyčejného člověka to neznamená nic potupného, když ho někdo zbije... Podobně i sluha, který svému pánovi pomáhá svádět mladou dívku, nepáchá smrtelný hřích, pokud má strach z újmy nebo špatného zacházení, které by ho postihlo, kdyby odmítl. Jestliže je mladá dívka pak těhotná, může být proveden potrat, pokud by její poklesek byl příčinou zneuctění jí samotné nebo člena duchovenstva.“ (H. Boehmer: *Les Jesuites*, str. 238).

Otec Benzi byl na vrcholu slávy, když prohlásil: „Dotýkat se prsou jeptišky je jenom nepatrný prohřešek.“ Díky tomuto výroku dostali jezuité přezdívku „teologové prsních bradavek“.

Pokud se toho týká dále, slavný překrucovač *Thomas Lanchz* si vysloužil zvláštní odměnu za svoje pojednání „**De Matrimonio**“, ve kterém „zbožný“ spisovatel studuje s nechutnou podrobností všechny varianty „tělesného hříchu“.

20.3 Jezuitská „láskyplnost“ k protestantům

Jak **Bílek** píše, jezuité popírali již od samého počátku základní pravidlo křesťanského učení o tom, že jsou křesťané povinni milovat svého bližního. Například jezuita *Lamius* ve

své knize **Opera theol. IV., str. 377** praví: „Kdybychom byli zavázáni milovat bližního, tu by byli mnozí ztraceni jen proto, že tento vnitřní skutek lásky neprobudili ke všem lidem; a to je nemožné a nedá se s tím souhlasit.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 45**).

Nezákladnější zásadě křesťanství, lásce k příteli i nepříteli se jezuité zpronevěřili svou výbojností, nesnášenlivostí a útočností proti nekatolíkům.

S nekatolíky (kacíři) není podle jezuitů dovoleno katolíkům žádného spojení, ani žádného pokojného dorozumění nebo dohody o pokoji. Pokud se kacířům cokoliv slíbí, i kdyby to bylo potvrzeno přísahou, nemá se to ze strany katolíků nijak dodržovat, protože jsou už předem všechny přísahy a sliby neplatné, neboť jsou proti obecnému dobru, proti spáse duší, proti božským i lidským právům.

Učení jezuitů oplývalo na adresu protestantů většinou slovy vzteku, zloby, spílání a nadávání, místo trpělivého poučování, vysvětlování, odpuštění a lásky. V jejich spisech najdeme, že nekatolíci (kacíři) se musí vyhladit smrtí, musí se vraždit, vypovídat ze všech zemí, potlačovat, hubit, likvidovat ohněm a mečem, vyhánět z jejich zemí s hanbou, s potupou a s pohrdáním. Mají být do základu vyhlazeni smrtí spojenou s nejkřutějšími mukami. To napsal jezuita *Pavel Windok* ve svém traktátu o potlačení kacířství. Jak přesně tato slova jezuité naplnili například v současné *Jugoslávii*, kde se (jak ještě uvidíme) přísně dbalo na spojení smrti s nejkřutnějšími mukami!

Jezuita *Pedro Ribadeneira* praví ve své knize **De instit. Soc. Jesu**: „Nedá se ani vylíčit, s jakou nenávistí mají jít katolíci proti kacířům.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 46**).

Jezuité prostřednictvím vlád, papežů, panovníků, prostého lidu, soudů a surového vojska zavraždili v duchu těchto svých výroků mnohem více lidí než sama domínkánská krvavá inkvizice.

Vzpomeňme na situaci, kdy *generál řádu* posílá savojskému vévodovi *Filibertovi* roku 1560 k vyhubení *valdenských „kacířů“* jezuitu *Possevina*, který pak v pozadí žoldnéřů masakroval prostřednictvím vojska jedno shromáždění za druhým bez rozdílu věku a pohlaví. Vzpomeňme, jak jezuita *Le Chaise* podnikl roku 1686 *Ludvíka XIV.* ke zrušení **Nantského ediktu** a následně pak ke krutému masakrování *hugenotů* pověstnými *dragonádami*. Vzpomeňme, jak jezuité podněcovali španělského krále *Filipa II.* a pak *Filipa III.* proti *Anglii*. A takto můžeme na různá zvěrstva jezuitů vzpomínat téměř donekonečna.

H. Boehmer říká: „*Jak jsme právě viděli, není těžké ochránit před smrtelným hříchem. Podle daných okolností musíme pouze použít výhradně ty prostředky, které otcové dovolují: »vyjadřovat se vyhýbavě, mít skryté nevyslovené výhrady, používat lstivou teorii o směřování pohnutek. To je rozpracování teorie o účelu světícím prostředky. Potom budeme moci páchat bez hříchu takové činy, které nevědomé davy považují za zločiny, ale na nichž ani ti nejpřísnější otcové nebudou schopni najít ani špetku hříchu z porušení morálky«.*“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 241**).

20.4 Atentáty na panovníky

Prostudujme si také pravidla týkající se politiky. Zvláště pak ta, která se vztahují k úkladnému zavraždění „*tyranů*“, jak jezuité nazývali krále, kteří byli obviněni z lhostejnosti vůči posvátným zájmům „*Svatého*“ stolce. „*Tyranem*“ nazývají jezuité ovšem každého vládce nebo panovníka, který nepodporuje jezuitu v jejich plánech, ať se týkají čehokoliv. Pravidla

jezuitů týkající se politiky jsou tedy ve skutečnosti pravidla, která zvýhodňují jezuitu opět ve všech oblastech morálky.

Jezuita **Vilém Rainold Rosseaus** ve svém spise **O spravedlivé moci křesťanské republiky proti králům bezbožným a kacířským**, který byl vydán ve Španělsku roku **1592** s povolením představených řádu a španělského krále, píše toto:

„Kacířský je každý panovník, který se pleť do církevních záležitostí nebo který nevyhání ze své země kacíře stížené klatbou biskupů. Kacířem je také každý vládce, který v církevních rozhodnutích nechává prostor pro vědeckou diskusi a který nedává pálit kacířské knihy na hranici. Kacířem je také každý panovník, který dopouští, aby se kacíři mohli společně scházet a který neřídí své zákony podle církevních rozkazů a ustanovení, dále, který nepodporuje rozkvět samospasitelné církve a který se jen zdráhá přijímat ustanovení a nařízení církevních sněmů a zavádět je u svých poddaných. Jakmile kterýkoliv vladař přestoupí jen jednu z těchto povinností, přestává být pravým panovníkem. Ztrácí všechna panovnická práva a je pouze tyranem. Takoví panovníci jsou horší než psi! Takový vladař je největším zločinem na světě a musí být podle rozkazu Písma svatého zavražděn. (Bible ovšem nikde nic takového neříká!) Nesmí mu být dovoleno panovat nad křesťanskými poddanými, neboť je Kristově víře nebezpečnější, než sám nevěřící turecký sultán. Nikdo není proto povinen pak jeho rozkazy poslouchat.“ (T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 47).

Rainold dále nazývá bláznem a zaslepenecem každého, kdo by tvrdil, že se takovým učením podvrací pokoj v zemi a veřejný pořádek a nebo že se podněcuje ke vzpouře proti králům. Jeho spis je přímo vzorovým příkladem, jak je **Bible** v ruku jezuitů překroucena a obrácena proti člověku.

Učení o oprávněnosti vraždy hájili a zastávali jezuité na rozhraní 16. a 17. století snad v každém spisu, který pojednával o politice a panovnicích. Tak například španělský jezuita a kardinál, **František de Toledo** (+1596), plně schvaluje a obhajuje ve spisu **In summa casuum consientia, Lib. V., 6.** atentáty a vraždy panovníků – tyranů.

Jezuita **Juan Mariana** (1537–1623) popírá platnost všeobecného Konstantinského (Kostnického) sněmu (1414–1418), protože se na sněmu kralovraždy a atentáty zavrhl. Ve svém spise **O králi a jeho výchově** sám nejen vraždy schvaluje a plně doporučuje, ale zároveň ubezpečuje všechny vrahy, že za tento čin nenesou žádný hřích. Ubezpečuje, že kdokoliv by se jen pokusil kacířského krále zamordovat, zaslouhuje chválu a nejvyšší pocty. Za blahoslaveného atentátníka je považován i ten, kdo krále zprovodí ze světa nejen veřejně zbraní, útokem na jeho palác nebo v bitvě, ale kdo to provede i listivě a tajně otravou nebo úkladnou vraždou při jeho spánku apod. Všechno je dovoleno, lhostejno zda tím či oním způsobem. A kromě toho popisuje i přesné návody, jak otravu jedem a dalšími prostředky provést.

Italský jezuita **Petr Mikuláš Serrarius** píše ve svých výkladech k **Bibli** teorii o ospravedlnění z vraždy.

Jezuita a kardinál **Robert Bellarmín** (+1621), kterého **Vatikán** prohlásil za svého svatého, schvaluje ve spise **O nejvyšší moci papeže ve věcech světských, sv. IV., str.180** zabití krále papežskými nástroji jako Boží vůli.

Zřetelně hájí atentát na krále a jeho zabití také portugalský jezuita **Suarez** ve svém spisu **Obrana víry katolické a apoštolské, kniha VI., Lisabon, 1614, kap. IV. str. 13 a 14**, ve které píše: *„Je článkem víry, že má papež právo svrhovat z trůnu kacířské a odbojné krále. Potom takový panovník zbavený trůnu od papeže není žádným zákonným králem nebo knížetem a když se ještě i potom zdráhá poslouchat papeže, je pak tyranem a může ho kdokoliv zavraždit.“ (T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 49–50).*

Skutečně velmi krásné zásady morálky! V praxi jsme je mohli pozorovat například v době kralování *Jindřicha III.* a *IV.* nebo královny *Alžběty I.*

Mezi nejzločinečtější jezuitské výroky patří jeden, který vzbudil veřejné pobouření na nejvyšší míru. Zaslouhuje si, aby jeho naplňování veřejnost neustále hlídala a sledovala. Zaslouhuje si hlubšího prozkoumání: „*Mnich nebo kněz smí zabít ty lidi, kteří jsou schopni pomlouvat jeho nebo jeho společenství.*”

Tímto si jezuitský řád přivlastňuje právo odstraňovat své protivníky a dokonce i své vlastní členy, kteří řád opustili a byli příliš „*upovídání*” nebo otevření. Tato „*perla*” pochází z „*Teologie otce L´Amy*”.

Stejná zásada našla své uplatnění ještě v jiném případě. Tento jezuita byl natolik bezcitný, že napsal: „*Jestliže nějaký otec podlehne pokušení a zneužije nějakou ženu a ona potom zveřejní, co se stalo, a tedy ho tímto způsobem zneuctí, tentýž otec ji může zabít, aby se vyhnul ostudě!*”

Jiný *Loyolův* syn, kterého cituje „*Le grand flambeau*” **Caramuel**, si myslí, že tento výrok je třeba podepřít a obhájit: „*otec ho může použít jako omluvu pro vraždu ženy a zachování své cti.*”

Tato příšerná teorie byla používána k zastření mnoha zločinů, které církevní vrstvy spáchaly, a zřejmě byla v roce 1956 důvodem, pokud ne příčinou žalostné záležitosti kněze *Uruffa*.

20.5 Hřích kralovraždy předem odpuštěn

Všechny výroky o ospravedlněných, předem odpuštěných a schvalovaných vraždách králů nebo i nepohodlných lidí jezuité bohatě praktikovali a praktikují dodnes. Nikdy nebyly zrušeny nebo odvolány. Pouze roku 1614 *generál řádu Aquaviva* vydal přísný zákaz tyto zásady citovat nebo o nich mluvit na veřejnosti či je jakkoliv veřejně komentovat. Že se však podle těchto zásad dál tovaryšstvo řídilo a řídí dodnes, je z historie více než patrné. Jezuitům se totiž nikdy nejednalo a nebude jednat o pravou svobodu lidí. Jedná se jim jen o jejich vlastní moc a o moc papeže nad celým tímto světem. Ve jménu křesťanství se tak děly věci ještě ukrutnější, než za vlády římských pohanských císařů nebo tatarských panovníků.

Praxí jezuitů ovšem je, že jen málokdy vystoupí veřejně se zbraní v ruce. Jen málokdy se přímo osobně účastní vzpour, revolucí, povstání a atentátů. Zato o to více působí v tajnosti. Svého plánu dosahují podněcováním, pobuřováním, provokacemi, štváním a šířením matoucích, znervózňujících zpráv. Své útoky řeší přes letáky, řídí je z kazatelen a ze zpovědnic.

Toto provádí i dnes. Nejvíce prostřednictvím všech veřejnoprávních médií. Využívají při tom jednoduchého triku: Nikdo totiž nepředpokládá, že když si například koupí denní necírkevní tisk, že v něm bude číst myšlenky jezuitů. Nikdo nepočítá s tím, že když si otevře televizi, že by mohl sledovat reportáže od jezuitů. A nikdo neočekává, že když si pustí rádio a naladí si necírkevní stanici, že by mohl poslouchat jezuitské informace. A přesto tomu tak je, jak si později si ukážeme.

Řád jezuitů prostě nikdy nikde nevyčnival a nevyčnívá. Své zločinecké prostředníky (většinou jezuitské agenty, spolutovaryše nebo najaté vrahy) pokaždé povzbuzovali nenápadně a stranou všech zvědavých očí a uší. Vždy je zatajovali. A pokud byli vyzrazeni, udělali z nich později mučedníky „svaté” víry. V extrémních případech podnítili papeže, aby je prohlásil za svaté, jako například *Jana Sarkandera* v *Čechách*. Ostatky nutné k prohlášení za svatého se

vždycky „nějak sehnaly“.

Při atentátech nebo revolucích mají jezuité většinou dva, někdy i více prostředníků.

Všechny jejich akce jsou organizovány tak, aby to největší prospěch přineslo řádu a *Vatikánu*. Všechno je to zároveň zamaskováno tak dokonale, že právě *Vatikán* z toho vychází vždy „nejčistší“ a s „nejupřímnější“ snahou o „urovnání“. Tak tomu bylo a je v *Jugoslávii, Jižní Americe, Rusku, Severní Americe, Iráku, Turecku, Indii, Africe, Irsku, Albánii, Dagestánu* a všude tam, kde proběhly nebo probíhají majetkové, mocenské nebo etnické (náboženské) revoluce, místní konflikty, války, etnické čistky apod.

Atentátníky jezuité vždy velebili, vyvyšovali a chválili za jejich „statečné a odvažné činy k větší slávě Boží“. Dělal to i přesto, že apoštol Pavel v ***Bibli*** několikrát vybízí k respektování světské vlády, právě podle příkladu Ježíše Krista.

20.6 Jezuitská přísaha utajení

Zásady jezuitské morálky jsou více než strašné. Předchozí citáty jen z malé části vystihují skutečnou povahu jezuitské morálky. Velmi pozorně si nyní přečteme některé tajné sliby, které jsou obsaženy ve dvou přísahách: V *Přísaze utajení (mlčenlivosti)* a v *Přísaze posledního pomazání*.

Přísaha utajení se skládá při přechodu z oficiálního stupně jezuitského řádu do jeho tajného oddělení. Tam se jezuita znovu učí, ale se zvláštním zřetelem pro plnění tajných úkolů. Po skončení speciálního studia pak skládá *Přísahu posledního pomazání*. Tuto přísahu skládají také ti jezuité, kteří jsou od samého počátku vyučováni k provedení tajných operací přesně podle požadavku *Vatikánu* nebo podle požadavku tajných členů tovaryšstva. Po složení *extrémní přísahy* jsou jezuitům předem odpuštěny všechny hříchy, ať provede cokoli.

„Jezuitská přísaha utajení (mlčenlivosti)“

»Já, (jméno), nyní v přítomnosti Všemohoucího Boha, blahoslavené Panny Marie, blahoslaveného archanděla Michaela, blahoslaveného svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů svatého Petra a svatého Pavla, všech svatých a nebeského posvátného zástupu, z celého srdce bez vnitřních zábran vám, můj duchovní otče, přísahám, že Jeho svatost papež (jméno) je Kristův náměstek a je pravou a jedinou hlavou katolické neboli všeobecné církve na celé zemi a že dostal moc klíčů svazovat a rozvazovat, kterou Jeho svatosti udělil můj Spasitel Ježíš Kristus. Má moc sesazovat kacířské krále, knížata, státy, společenství národů a vlády. Bez jeho svatého schválení je to všechno nezákonné a může to být klidně zlikvidováno – proto hodlám a také budu až do posledních sil bránit toto učení a práva a zvyklosti Jeho svatosti proti všem uchvatitelům jakékoli kacířské nebo protestantské moci, obzvláště proti autoritě anglikánské a ortodoxní církve, kterou si tyto církve osobují, a proti všem jejím stoupencům, pokud se budou chovat jako uchvatitelé a kacíři, protivící se svaté matce církvi římské. Zapřísahám se a odmítám věrnost a poddanost jakémukoli kacířskému králi, knížeti nebo státu, jmenovitě protestantům, a poslušnost kterémukoli z jejich poddaných policejních soudců nebo úředníků. Dále prohlašuji, že učení anglikánské a ortodoxní církve, kalvinistů, hugenotů a ostatních, kteří nesou jméno protestantů, má být prokleta a také oni sami jsou zavrženíhodní a mají být proklínáni za to, že se tohoto jména nezřekli. Dále prohlašuji, že budu pomáhat, asistovat a radit všem a každému agentovi Jeho svatosti na všech místech, kde jen budu, v Anglii, Skotsku a Irsku nebo na jakémkoli jiném území nebo království, kam přijdu, a budu ze všech svých sil vyhlazovat kacířské protestantské učení a budu likvidovat všechny jejich do-

mnělé mocnosti, královské či jiné. Dále slibuji a prohlašuji, že bez ohledu na to, že je mi dovoleno vyznávat jakékoli kacířské náboženství v zájmu propagace matky církve, budu všechny rady jejích agentů uchovávat jako tajné a osobní podle toho, jak mi je budou občas svěřovat, a nevyzradím je přímo ani nepřímo ani slovem ani perem ani za jakýchkoli okolností. Ale budu vykonávat všechno, co mi bude předloženo, dáno za úkol nebo co mi odhalíte vy, můj duchovní otče, nebo někdo z tohoto svatého kláštera. To všechno já, (jméno), přísahám skrze blahoslavenou Trojici a nejsvětější svátost svatého přijímání, kterou mám nyní přijmout, abych takto sloužil a z mé strany to vše neporušitelně zachovával. A dovolávám se všech nebeských a slavných zástupců nebes, aby dosvědčily tyto mé skutečné záměry a střežily tuto mou přísahu. Na svědectví toho si беру tuto nejsvětější svátost eucharistie a totéž dále dosvědčuji i svou rukou a pečetí na průčelí tohoto svatého kláštera.« (H.H. Meyers: *The Inquisitive Christians; Austrálie, 1992, str. 131 – 133*).

20.7 Prísaha posledního pomazání

Ještě ostřeji a kontrastněji vystupují zásady jezuitské morálky v *Prísaze posledního pomazání*. „Je to zvláštní přísaha klíčových jezuitů, kteří jsou pověřeni speciálními úkoly ve všech vládách, vojenských kruzích nebo na poli vědy, zákonodárství, lékařství, vzdělávání, průmyslu, odborářských hnutí nebo náboženských institucí. ... Tito lidé jsou velmi nebezpeční. Víím to. Vždyť jsem byl jedním z nich. V době, kdy jsem byl vázán touto přísahou, nebyla si přede mnou jista ani moje rodina.“ říká o této přísaze bývalý jezuitský kněz Dr. **Rivera**. Prísaha je převzata z autentické kopie, kterou zveřejnil v publikaci **Dvojí kříž; vyd. California, USA**:

„Ceremoniál přijetí a extrémní přísaha jezuitů
(skládají ji jezuité nižšího řádu při povýšení na velitele)

Představený řádu pronáší:

»Můj synu, byl jsi vzdělán ve způsobech, abys byl mezi římskými katolíky římským katolíkem a současně mezi vlastními bratry špiónem; dokonce se nebudeš váhat snížit k tomu, abys byl mezi Židy Židem a mohl o nich shromáždit všechny informace jako věrný voják papeže pro blaho tvého řádu: Nikomu nevěřit, nikomu nedůvěřovat, mezi reformátory být reformátorem, mezi kalvinisty být kalvinistou, mezi protestanty (tj. mezi těmi, kdo protestují a nesouhlasí s učením římskokatolické instituce) být všeobecně protestantem, k získání jejich důvěry. Hledej možnost mluvit z jejich kazatelen a s veškerou silou a prudkostí tobě vlastní opovrhuj naší svatou církví a jejím papežem. Byl jsi vzdělán v tajném zasévání žárlivosti a nevraživosti mezi národy, žijícími v pokoji a v míru, abys je podněcoval ke krvavým potyčkám, vtahoval je do vzájemných válek, vyvolával revoluce a občanské války... Ve společenstvích národů, provinciích a v zemích, které jsou nezávislými a prosperujícími ve vědě, v umění, ekonomice a hospodářství... udržuj kontakt s revolucionáři tak, abys ty země přivedl k válečným potyčkám. A to vše číň tajně, společně se svými jezuitskými bratřími, kteří by mohli být na druhé straně, ale otevřeně proti těm, s nimiž bys mohl být spojen s jediným cílem, aby církev mohla být vítězem... Při tom všem pamatuj, že cíl světí prostředky...

Tvým úkolem je být špiónem a shromažďovat všechny informace, fakta a statistické údaje ze všech možných zdrojů... vetřít se do rodin protestantů a heretiků všech druhů a charakterů, stejně jako obchodníků a bankéřů, zákonodárců, do všech škol a univerzit, do parlamentů a zákonodárných sborů, mezi soudce státní rady s tím, že »všechno všem« pro papeže, jehož služebníky jsme až za hrob... všechny instrukce jsi získal jako novic, pomocník, zpovědník i

kněz, ale ještě nemáš znalosti potřebné k vedení Loyolovy armády v papežských službách... Musíš sloužit v pravý čas jako nástroj a vykonavatel svého přímého nadřízeného, protože nikdo jiný, kdo není pověřen svatým úřadem, nemůže pracovat s krví pohanů, protože »bez vylití krve, nemůže být nikdo spasen.« Proto, abys byl správně připraven ke své práci a zabezpečil si své spasení, budeš navíc ke své předcházející přísaze poslušnosti vůči svému řádu, za každých okolností uznávat a oddaně sloužit papeži.

Opakuj nyní po mně: Já, (jméno), nyní v přítomnosti všemohoucího Boha, svatě Panny Marie, svatého archanděla Michala, svatého Jana Křtitele, svatých apoštolů, svatého Petra a Pavla a všech svatých nebeských zástupů. ... (dále kněz přísahá) – slibuji, že nebudu mít své žádné vlastní názory, že uposlechnu každý příkaz od svých nadřízených, že půjdu kamkoli do světa a udělám cokoli, o co budu svým představeným nebo papežovým agentem požádán, že budu vyvolávat války – tajně nebo otevřeně – a že budu bojovat proti protestantismu, že budu dělat vše pro to, abych odstranil protestantismus ze světa, ať jsou to lidé z jakékoli sekty a jakéhokoliv věku. ... Dále přísahám a prohlašuji, že kdykoliv se naskytne příležitost, vyprovokuji válku, skrytě nebo otevřeně proti všem heretikům, protestantům a liberálně smýšlejícím lidem tak, jak je mi nařízeno, abych je vykořenil a odstranil z tváře celé země. Abych nešetřil nikoho s ohledem na věk, pohlaví nebo stav...

... a budu tyto odpadlíky věšet, upalovat, ničit ohněm a pohřbívat zaživa, vařit, likvidovat, stahovat jim kůži, škrtit je, párat jim břicha a těhotným ženám párat lůna, zabíjet jejich nemluvňata tím, že je budu vrhat hlavou proti zdi, abych je roztříštil o zed' za tím účelem, abych zničil navěky toto zlořečené pokolení...

V případě, že to nebudu moci dělat otevřeně, pak to udělám tajně. Budu tajně používat jed a otrávených nápojů, škrtení a škrtecích provazů, tenkých ocelových dýk nebo kulek bez ohledu na postavení, vážnost, pocty, úctu, hodnost, důstojnost nebo autoritu člověka nebo lidí, bez ohledu na jejich životní podmínky, veřejné či soukromé, kdykoliv mne k tomu vyzve agent papeže nebo vedoucí Bratrstva svatě víry, Tovaryšstva Ježíšova."

Přesně to, co v těchto přísahách jezuité slibují, dělali a dělají neustále. Dějiny i současná doba jsou plné krve, kterou tajně vylili! Tajemství je jejich základní heslo, jejich dennodenní chléb a jejich jméno. V samotné řeholi je kromě běžné členské základny několik stupňů utajení, takže ani představení a vedoucí jezuitského kláštera, koleje, školy, semináře apod. přesně neví, kdo má z přítomných nebo hostů jaké funkce a skutečné poslání.

Vzpomeňme na případ indických obchodních společností. Tam byla celá řada jezuitských misionářů a celá řada tajných jezuitů – obchodníků. Utajení bylo důkladné, proto ani oficiální jezuité nic nevěděli o tajné části tovaryšstva. Neměli ani ponětí, kdo do této skupiny patří. A tak je tomu i v dnešní době. Vzpomeňme si na úvod Dr. **Rivery** k této knize **Tajné dějiny jezuitů** o pronikání jezuitů do všech vrstev lidské společnosti a do všech oblastí, kde lidstvo cokoliv vytváří.

Je nutné na tomto místě připomenout, že ačkoli tito lidé nosí šat kněze, nejsou následovníky Ježíše Krista. Pokud by byli pravými křesťany neboli pravými následovníky Ježíše Krista, nemohli by nikdy takovou přísahu slíbit, ani z ní cokoliv splnit. Nemohli by ve skutečnosti ani výše uvedenou přísahu vyslovit. Sliby silně připomínají slib členů teroristických náboženských organizací, což, jak poznáme později, není náhoda.

Čtenář si jistě již mnohokrát během předchozích kapitol všiml, že „křesťanství“, které jezuité a katoličtí hodnostáři neustále na veřejnosti tolik proklamují, není ve skutečnosti ono pravé původní novozákonní křesťanství z **Písma svatého**. Zde by měl čtenář už jasně chápat, že jezuitsko-katolický systém je plný okultních mystérií a plný násilí a nenávisti proti objek-

tivní pravdě, svobodě, pokoji, lásce a štěstí. Měl by už rozumět tomu, že jezuitství **Bibli** úplně popírá.

20.8 Zásady jezuitské morálky

Jezuitská morálka se dodnes řídí několika trvalými nikdy neodvolanými zásadami. Souhrnně jsou vyjádřeny už v předchozích přísahách, ale nyní se podívejme, na kterých bodech jezuitské morálky jsou přísahy postaveny. Jsou to ve skutečnosti hlavní zásady jezuitské morálky celého jezuitského řádu:

ZÁSADA PRAVDĚPODOBNOTI. Tuto zásadu převzali jezuité od *dominikánů*. Při uplatňování této zásady se svědomí nezabývá jednáním. To se podle jezuitů dá vždy ospravedlnit pravděpodobnými důvody nebo míněním, které zastává nějaký vysoce studovaný nebo postavený učitel titulu „Doctor gravis“. Podle této zásady je tedy dovolen každý čin, pokud se dá i jen trochu nějak odůvodnit. Takže mohou být provedeny i ty největší zločiny, pokud je jejich nutnost motivovaná jakýmikoliv alibistickými důvody. Takové zločiny pak nejsou trestné. Jinými slovy tato zásada zní: „*Je správné udělat cokoliv, když existuje pravděpodobnost, že je to správné, a to i v tom případě, že je pravděpodobnější, že to je špatné.*“

ZÁSADA ÚMYSLU. Podle této zásady se může bez obvinění svědomí spáchat jakýkoliv čin zakázaný příkázáním, pokud nemá člověk v úmyslu tím hřešit, ale naopak se tím snaží dosáhnout chvályhodného výsledku. Takže nikdo nehřeší, byť by páchal skutek sebezločinnější nebo sebenemravnější, pokud svůj zločin podloží dobrým úmyslem a jakýmkoliv dovoleným cílem. Šlechtnost záměru ospravedlňuje činy, které jsou všeobecnou mravností a lidskými zákony již odsuzovány. Jinými slovy je to zásada, že *účel nebo cíl světí nebo posvěcuje prostředky.*

ZÁSADA O VÝHRADÁCH V MYSLI (nebo také O ZATAJENÍ V MYŠLENKÁCH). Podle této zásady je dovoleno, aby ten, kdo odpovídá anebo skládá svůj slib či přísahu, se omezil jen na částečnou pravdu, než tomu napovídá jeho celkový obsah řeči. Nikdo se tedy nedopouští lži a podvodu, když si k odpovědi, slibu nebo přísaze tajně přimyslí podmínky, které ten, komu je například slib skládán nezná. Kdo například žádá přísahu, pak neví, že přísahající svou přísahu svázal svými tajnými podmínkami a učinil ji na nich závislou. Podle jezuitů nehřeší ten, kdo používá dvoj- i vícevýznamových slov, aby jimi klamal ve svůj prospěch. Proto se také této zásadě někdy říkalo ZÁSADA DVOJSMYSLNOSTI. Podle této zásady je povolena i křivá přísaha.

Jezuita **Suarez** například píše: „*Pokud se použije dvojsmyslných výrazů, nejedná se o křivou přísahu. Za lež považujeme pouze to, co si odporuje s myšlenkami mluvícího, protože ten není ve svých myšlenkách zavázán souhlasit s myšlenkami posluchače.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53**).

Z toho tedy vyplývá, že jezuita může tvrdit jakoukoliv lež, kterou on sám nazývá pravdou, protože je o ní ve svých myšlenkách přesvědčen. Vůbec nemusí dbát na to, co si o ní myslí druzí. To může dělat i v takových případech, kdy se jedná o objektivně prokazatelnou skutečnost. A tu právě může nazvat lží, protože on sám je přesvědčen o své pravdě. Nikdo pochopitelně však neprokáže, jestli vědomě nebo nevědomě.

Podle toho se tedy jezuita vůbec nemusí přiznat k tomu, že patří do řádu tovaryšstva, pokud se ho na to zeptá někdo „nepohodlný“. Může popřít úplně všechno, a přitom nehřeší. Může dokonce před tím, kdo se táže i řád pohanět, nadávat na něj a zesměšnit ho, a přesto

bude bez hříchu. I když bude jezuitou a třeba i velikým jezuitským funkcionářem, přesto může své členství v řádu zapřít.

Při rozhovoru s jezuitou se tedy vůbec nemusíte dopátrat žádné pravdy, protože vás může krmit lží od začátku až dokonce, aniž se přitom začervená nebo jakkoliv zastydí. On mluví pravdu; podle řádové zásady nelže a naopak může ze lhaní obvinít vás, protože vy odporujete tomu, co on si o tom myslí a o čem on je přesvědčen, že je pravda.

Jezuita **Sanchez** podává několik příkladů: „Pokud je někdo, kdo zabil kněze vyslýchán, může odpovědět: »Nezabil jsem kněze« – a může přitom myslet na jiného kněze stejného jména. Anebo pokud měl v myšlenkách skutečného kněze, o kterém je řeč, může odpovědět: »Nezabil jsem ho« – s tajným dovětkem v myšlenkách: »Před jeho narozením«. Taková chytrost je velmi užitečná, aby se zatajilo všechno, co musí zůstat utajeno a co by jinak bez lži a křivé přísahy utajeným zůstat nemohlo. Tohoto klamu můžeme použít podle veškerého práva, kdykoli ve svém životě chceme zachovat svou čest nebo obhájit svůj majetek nebo vykonat nějaký dobrý skutek. ... Kdo má učinit ženě slib, že si ji vezme za manželku, může přísahat tak, že si ve svém srdci doplní: »Později, pokud se mi zalíbí«" (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53**).

Podle učení jezuitů můžeme při skládání slibu nebo přísahy slibovat a přísahat co chceme a na co chceme. Jenom musíme mít v myšlenkách, že nic nesplníme. Jezuité **Escobar** a **Molina** učí: „že slib nezavazuje, pokud jsme neměli v úmyslu se jím zavázat. Řekneme-li tedy: »Učiním to«, chápe se pod tím, že to učiníme, pokud mezi tím nezměníme svoji vůli.“ Jezuita Busenbaum píše: „Kdo přísahal povrchně, nepotřebuje přísahu zachovávat, neboť nepřísahal, ale jen si s přísahou zahrával.“ A jezuita Gordon doplňuje, že se přísaha nemusí respektovat ani před světským zákonem, ani při vstupu do jakéhokoliv jiného řádu kromě jezuitského. Píše, že v těchto ostatních řádech naopak jezuitský slib poslušnosti, čistoty, chudoby a poslušnosti papeži vůbec nemusí platit. Nikdo z jezuitů není povinen jej dodržovat.

A korunu tomu všemu nasadil jezuita **Tamburini**, generál řádu, když napsal, že žádný duchovní, i přesto, že před soudem přísahal pravdomluvnost, nemusí tuto přísahu dodržet a respektovat. Nemusí vraždu nebo jiný zločin ani přiznat, neboť pro duchovního je světský soud podřadnou a nepřislušející záležitostí. Před soudem vůbec není povinen sdělit pravdivou výpověď a soudce může klamat dvojsmyslnými slovy, aniž by se tím jakkoliv dopustil lži. Svou vinu není povinen vůbec přiznat. (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 53–54**).

20.9 Jezuité a Desatero přikázání

Tyto „vysoce mravní“ zásady nejen, že jezuité nikdy nezrušili a neodvolali, ale dokonce k nim v každém století vždy něco přibýlo.

Například pravidlo: *Jestliže víte, jakou správnou cestou máte své žádosti směřovat, pak neexistuje žádný skutek, který byste nemohli učinit. Je dovoleno učinit úplně všechno.* Odtud plyne, že jezuita udělá úplně všechno. Každý hřích, na který si vzpomenete a každý hřích, který si snad ani představit nelze, je v jezuitských spisech tímto pravidlem legalizován.

Jak historici ukazují, z božích přikázání si jezuité nedělají vůbec nic. Jejich výklady k Desateru jsou skutečným posměchem celému **Božímu Zákonu**. Jsou „perlou“ v jejich „vysoce mravní“ morálce.

Tak například přikázání: „Cti otce svého i matku svou, ať se prodlouží tvé dny na zemi, kte-

ré ti dá Hospodin Bůh tvůj." (**2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 12. verš**) vykládají takto: „Syn si může přát smrt svých rodičů, aby po nich zdědil, pokud to nečiní z nenávisti nebo jiných příčin. Také se může syn, aniž by se dopustil smrtelného hříchu, radovat ze smrti svého otce, kterému platil zaopatření (dnes pečovatelskou službu) a nebo jestliže dědí jeho statky.“ „Není hříchem ukrást otci nepatrné věci.“ „Syn svému otci smí ukrást to, co by mu otec, kdyby ho o to syn požádal, stejně dobrovolně přenechal a nebo jestliže chce syn ukradené věci použít k nějakému dobrému skutku.“ „Jestliže se v opilství syn dopustil vraždy svého otce, je mu dovoleno se z tohoto zločinu radovat, stejně tak i nad bohatstvím a statky, které po smrti otce dostane.“

Generál Tamburini v jednom svém spise praví: „Vyhledávám smrt svého otce, ne že by byla jeho neštěstím, ale proto, že je mým prospěchem a nebo důvodem k mému prospěchu.“

Jiný jezuita píše: „Jedná-li se o záchranu vlasti, smí syn svého otce zavraždit.“ „Katoličtí synové smí své vlastní rodiče obvinít z kacířství, i kdyby věděli, že za to budou jejich rodiče upáleni nebo popraveni mečem, pokud chtěli tito rodiče své děti odvést od jejich víry.“

A španělský kardinál a jezuita, František z Toleda (†1596), dokonce tvrdí, že takovým otcům mají synové nejen odeprít veškerou podporu, ale synové je mohou i zabít, pokud by je otcové násilím nutili k odpadnutí od víry. (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 54–55, 56**).

O příkázání „Nezabiješ“ (**2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 13. verš**) napsali nejváženější bohoslovecké kapacity a učitelé jezuitské morálky, kteří se pak většinou stali i generály řádu, například toto: „Abychom zachovali svou čest a nebo pomstili učiněná přikopí, můžeme svého odpůrce zabít, a to i úkladně.“ „... nemůže se ten, kdo zavraždil svého nepřítele, jmenovat zákeřným vrahem, i kdyby to byl učinil tajně, neboť se od svého nepřítele může každý dočkat jenom toho nejhoršího ... i ten, který vraždí svého nepřítele, se kterým se ale již předtím smířil na základě dohody, že již nebude více ukládat o jeho život, nemůže být nazýván zákeřným vrahem, jedině že by s oním nepřítelem vstoupil ještě předtím ve vroucnější přátelství.“ „... zavraždit člověka, byť i nevinného je dovoleno za jistých okolností, ... jako byl-li někdo těžce uražen, ... i když uražený jest mnichem nebo světským duchovním, je mu dovoleno svého protivníka zavraždit.“ „Každý duchovní je oprávněn zavraždit beze všech ohledů toho, kdo by zamýšlel jeho a nebo řád hanobit pomluvou a nebo vinit ze zločinu.“

Pomluvou a zločinem je však u jezuitů všechno, co se jim samotným nelíbí a s čím nesouhlasí. Právě proto musel například zemřít i **Edmond Paris**, z jehož knižní předlohy nejvíce čerpáme.

„Kněz může v mnohých případech zavraždit utrhače na cti. Ano, někdy to dokonce i učinit musí.“ „... je dovoleno zavraždit toho, kdo by u soudu svým křivým svědectvím uvedl nás (jezuity) v nebezpečí, abychom byli odsouzeni k smrti a nebo k jinému těžkému trestu. Je to pouhá obrana.“ Křivé svědectví podle jezuitů je takové, které uvádí jezuity v nebezpečí. Nerozhoduje, zda je pravdivé nebo ne.

Jezuité plně schvalují i potrat plodu, zvláště u svobodných nebo bohatých žen a schvalují také atentáty na „kacířské“, nekatolické krále a panovníky, jak jsme již uvedli dříve.

Ještě obšírněji a detailněji rozebírají jezuité příkázání „Nesesmilníš, Nezcizoložíš“ (**2. kniha Mojžíšova, 20. kapitola, 14. verš**). Dělalí to s takovou akrobacií alibismů a omluv a s takovými podrobnými popisy detailů z manželské nevěry a z nemanželského sexuálního života, že jejich bohoslovecký mravoučný popis může být vzorem mnohým pornografickým časopisům i v dnešní době. Z jejich líčení sexuálních zákonných i nezákonných praktik a různých orgií lze vyrozumět, že v popisech ve skutečnosti nacházeli zvláštní zálibu. **Bílek** píše, že při

čtení jejich mravoučných, sexuologických spisů o manželství, předmanželství, snoubeneckých vztazích apod. čtenář nabývá dojmu, že se jezuité museli k popisování podrobností inspirovat v nevěstincích, protože každá stránka zapáchá tím „*nejsprostším a nejodpornějším výkalem*“ (str. 57). To všechno je pak popisováno pod rouškou důkladného seznámení čtenáře – kněze se sexuálním životem. Na stejnou skutečnost ukazuje ve svých knihách podrobně i exjezuitský kněz **A. Tondi**.

Ovšem spisy jezuitských bohoslovců se vyznačují nejenom pornografickými detailnostmi, ale v duchu „*vyvýšení Boží slávy*“ hlásají sexuální nezákonné praktiky jako řádu dovolené a zákonné, pokud se to vše děje „*k Boží cti a slávě*“.

Např. jezuita **Escobar** ve svém spise **Theol. Moral. Tract., sv. VI., ex. 7. a 103.** píše: „*Kněz i mnich mohou svléknout kněžské roucho, i kdyby to činil proto, aby navštívoval nevěstince. Přičemž nepropadne žádnému trestu, poněvadž má úmysl ho po vykonaném skutku zase obléci. Činí dobře, protože by jinak v kněžském obleku způsobil duchovnímu stavu jen ostudu.*“ Jiný učitel jezuitské morálky píše: „*Přijde-li duchovní, i přesto že je seznámen s nebezpečím, do kterého se vydává, k ženě, se kterou má milostné zápletky a je-li dopaden při samotném aktu cizoložství od jejího manžela a toho zabije, aby zachránil svůj život, proto se jistě ještě nestal nezpůsobilým k zastávání svého úřadu.*“ (T.V. **Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 58**).

Profesor **Bílek** ve své knize ukazuje na tzv. *Španělskou kázeň* – jemné pošlehávání metličkou po obnažených stehnech a zádech – kterou dávali jezuité zvláště mladým kajčnicím. Když s tím ve městě *Löwenu* (*Lovani, Levnu*) poprvé 1552 jezuité vystoupili prostřednictvím spolku *Paní kajčnicých*, podvolilo se zpočátku pouze deset dam. Časem si však ženy a dívky, a to i počestné, oblíbily tuto kázeň natolik, že samy prosívaly své jezuitské zpovědníky, aby u nich v tomto druhu pokání a kázně pokračovali a aby v tomto způsobu zpovědi pokračovali i napříště. V roce 1553 měl spolek už přes tisíc žen rozdělených do čtyř provozoven *Španělské kázně*. Šlehání metličkou se pak praktikovalo už na celé obnažené ženské tělo, a to dokonce i veřejně při různých jezuitských procesích.

Dále **Bílek** podrobně ukazuje, že s tím také vzrostl počet znásilnění a různých milostných a nemravných afér. *Španělská kázeň* se pak přelila i na mladé chlapce. Nakonec se musel jezuitský řád dennodenně potýkat s utajováním cizoložných a pedofilních, homosexuálních afér.

Například v roce 1728 byla celá *Evropa* seznámena se sexuálním zneužitím mladé, osmnáctileté, fanaticky pověřivé a pobožné dívky *Kateřiny Cadierové*. Ta byla ve chvíli svého psychického vyšínutí sexuálně zneužita svým jezuitským zpovědníkem *Girardem*, rektorem královského semináře v *Toulonu*. Celý případ skončil před soudem a podplacený francouzský soud *Girarda* osvobodil a dívku poslal do blázince.

Takových případů, jak to zachycují různé historické dokumenty, bylo po celé *Evropě* na tisíce. Jezuité pisatele těchto dokumentů většinou vyhledali a zlikvidovali umučením jako utrhače na cti. Jejich dokumenty zfalšovali a nebo pisatele ještě za jejich života přinutili, aby se sami stali jezuitou a aby pak své předchozí spisy nazvali „*dábelským výplodem zplozeným debilitou, která je motivována pomstychtivostí.*“ Přinutili je, aby všechno písemně odvolali „*dobrovolně a ze svého vlastního nového jezuitského přesvědčení.*“ Konec těchto spisovatelů odhalujících pravdu byl pak většinou takový, že byli (a stále jsou a opět budou) umučeni v tajných jezuitských mučírňách.

O tom svědčí například životní příběh exjezuitu *Petra Jarriega*, který roku 1647 utekl z jezuitského řádu a stal se *protestantem*. Proti jezuitům sepsal mnoho obviňujících faktů o jejich nemorálce a nemravnostech s ženami, děvčaty a chlapci. Podrobně vylíčil procesy z

vleklých soudních jednáních podplacených soudů a další aféry. Roku 1650 byl opět vtažen do jezuitského řádu (jezuité tvrdí, že šel dobrovolně a rád) a když své knihy písemně odvolal a pošpinil (byl to opravdu on?), byl pak v *Antverpách* v jezuitské koleji drasticky zbaven života.

Ovšem i životní příběh exjezuitského kněze Dr. **A. Rivery** v našem 20. století je jasným důkazem hrozné nenávisti jezuitského řádu a *Vatikánu* ke všem, kdo se odváží napsat o nich objektivní fakta bez jakéhokoliv zatajení. Ve svých sešitech **Rivera** popisuje, jak byl již v sedmi letech odveden svou zbožnou matkou do jezuitské školy, jak se pak vypracoval až mezi nejvyšší, tajné jezuity, jak asistoval při různých tajných úkolech, jak pracoval při *infiltraci náboženských hnutí*, jak se mu podařilo z řádu utéct a jak začalo jeho mnoholeté pronásledování Svatým officiem (to je moderní vatikánskou *inkvizicí* – pokračovatelkou středověké *inkvizice*). Popisuje, jaké nachystali na něj léčky a jak z nich s pomocí svých přátel, i když kolikrát na pokraji svých sil, svého zdraví a svého života jen tak tak vyvázl. Jeho knihy, traktáty a přednášky jsou jezuity falšovány. Na internetu je možné si dokonce o něm přečíst, že se vrátil k jezuitskému řádu a že je nyní hlavním jezuitským agentem vraždící protestantské spisovatele a vydavatele a jiné lži. Jsou to snahy jezuitů jej úplně zničit.

Zavraždění **Edmonda Parise** jezuity v 70. létech našeho století hovoří úplně za všechno. Tento odvážný člověk odhaloval jezuitský teror na *Srbech v chorvatském NDH*, odkryl pravdu o postoji *Vatikánu* vůči *Francii* a nechal ve svých spisech vyplovat pravdu o chystaném útoku *Vatikánu* a jezuitů proti celé *Evropě*. Více však už nestačil...

20.10 Odpovědnost všech jezuitů

Stejným způsobem jezuité komentují ostatní přikázání *Desatera Bible svaté*. U všech bodů *Desatera* je dovoleno všechno. Vystává tedy otázka, proč byl *Boží Zákon* vůbec dán, když se podle jezuitské výchovy a morálky může s klidným svědomím porušovat. Po přečtení jezuitských spisů o morálce nakonec čtenář konstatuje, že pro řád tovaryšstva *Desatero* neplatí. Mohou si s ním dělat, co chtějí. A ani trochu se nezachvějí studem nad tou nezměrnou drzostí. Ne nadarmo jsou jezuité nazýváni všemi poctivými a upřímnými věřícími řádem Tovařšstva Satanova, neboť Ježíš Kristus *Boží Zákon* respektoval a všechny své následovníky k jeho dodržování nabádal.

Není žádného zločinu, hříchu, křivdy, přestupku, provinění nebo kriminálního činu, který by se jezuitskou věroukou nedal ospravedlnit, obhájit a očistit.

Marně jezuité dokazují, že předchozí zásady nejsou v jejich ústavě uvedeny. Jezuitští teologičtí „velikáni“ všechny zásady jasně ve svých výkladech k **Bibli** nebo ve svých spisech o katolické morálce formulují. Seznam některých nejdůležitějších spisů a jmen uvádí například i **Bílek** na stranách 51–64 své knihy. Každý jezuitský spis, který vyšel nebo právě tiskem vychází, je vydán se schválením a povolením jezuitských otců revizorů v *Římě* a se schválením samotného *generála řádu*.

Nebezpečná morálka jezuitů proto není záležitostí jednotlivých teologických vykladačů, ale vždycky celého řádu. Pokud by si „morální“ teologické výklady řád jako celek nepřál, nedostaly by povolení k tisku. Navíc stanovy řádu výslovně nařizují jednotu jezuitského učení. Všichni učitelé řádu musí jednotně vyučovat, jednotně vést, jednotně postupovat a nesmí existovat žádné zřetelné výkladové odchylky.

Jezuita **Gretser** praví: „*Učitelé řádu sepsali veliký počet bohosloveckých spisů; my vyznáváme všichni totéž učení a vyslovujeme je na nesčíslných místech soukromě i veřejně ve*

školách." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 64*).

Odpovědnost za všechny teologické výklady jezuitských bohoslovců ke katolické víře tedy nenesou jedinci, ale vždy celý řád najednou.

20.11 Tajná mafie jezuitů

Není pochyb o tom, že se jezuitům objektivní fakta o jejich řádu a způsobu jejich života nelíbí. Na příkladu jejich nenávisti proti literatuře faktů můžeme pozorovat vlastní rozdělení řádu na členy oficiální a neoficiální.

Chceme-li o nich totiž vynést na povrch skutečná, pravdivá fakta, pak musíme ignorovat jejich nastrčený oficiální předvoj. Ten je v novinách, časopisech, rozhlase a televizi vychvalován a dáván za vzor zvláště školství a kultuře. Tak je tomu například v případě skladatele *Jana Dismase Zelenky* v *Čechách*, který je neustále propagován jako vysoký přínos *barokní kultuře*. Nebo v případě *Bohuslava Balbína* jako jazykovědce, básníka *Fridricha Torsta*, *Z.F. Kadlinského*, *Josefa Dobrovského* (měl jeden rok noviciátu před zrušením řádu), režiséra *Joffého* a dalších. A stejně tak je to i v případě mnoha malířů (*de Conteho* aj.) ať už jezuitských nebo jenom pro řád najatých. Totéž objevíme i v případě mnoha vědců, lékařů, doktorů, právníků, politiků, herců apod. jako vysoký přínos v malířství, ve vědě, v humanitární pomoci, v činnosti červeného kříže, ochotnických divadelních souborů apod. Tato oficiální část jezuitského řádu je vystavována na odiv celé veřejnosti neoficiální částí řádu.

O těchto oficiálních a všeobecně známých a „lidstvu prospěšných“ postavách jezuitského řádu je většinou psáno v katolických časopisech a knihách katolických vydavatelství (v *Čechách* je to např. *Zvon*, *Vyšehrad*, *Karmelitáni*, *Kolumbus*, *Paulínky*, *Doron*, *Cesta*, *Refugium Velehrad*, *Cor Jesu*, *Portál*, *Krystal OP* a další). Tam jsou se vši pompézností jezuitskými či projezuitskými spisovateli vyvyšováni a chváleni jako *přínos pro národ*. Jsou oslavováni jako zakladatelé a div ne jako vynálezci nemocnic, škol, charitativních domů, kolejí, kostelů, kultury, umění, vědy apod.

O tom, jak se dnes jezuitský řád vychvaluje a hodnotí sebe jenom v tom nejlepším světle jako „prospěšný celému lidstvu“, se také dozvíme na internetu. Zde jsou stovky a stovky nejrůznějších kontaktů na jezuitské školy, koleje, univerzity a různá jezuitská výchovná střediska ve všech světadílech. Reklamní tažení těchto institutů sítí internetu je stejně tak intenzivní, jako běžné obchodní reklamy. Pokaždé jde o římskokatolickou propagandu.

Z těchto všech oficiálních informací se však o zákulisí jezuitské řehole nedozvíte téměř vůbec nic. Tyto všechny informace jsme museli vypustit jako lobbistické a prokatolické. Probíráte se jenom předhozenou hromadou, prázdnou slámou a pouhým pláštěm zakrývajícím skutečný život řádu.

Špička ledovce, nevinně čistá a bílá pod sebou ukrývá mnohem větší díl mrazivé masy ledu, který však nevidíme. Oficiální část řádu kryje – a často ve své naivitě nevědomky – část neoficiální. Taková je morálka jezuitů.

Tajní členové řádu vždy bojují prostřednictvím nastrčených oficiálních členů. Tak je tomu i v případě boje proti knihám, časopisům a periodikám, proti historickým materiálům a různým fotografickým údajům, které odhalují zákulisí tovaryšstva. Proti takovým faktům bude vždy vedeno různorodé nepřátelské tažení s cílem všechno zničit. V pozadí cíle stojí tajní jezuité.

Autoři této knihy si proto nedělají žádné iluze, že bude tato kniha kladně přijímána. Lze více než předpokládat, že řád tovaryšstva bude proti této knize mluvit, psát a filmovat, aby ve-

řejnost varovali, že kniha nemluví pravdu. Budou popírat úplně všechno, co je v ní napsáno. Když ne hned, tak časem určitě. Spojí své síly s historiky a vědci a budou se snažit dokázat pravý opak toho, co kniha přináší.

Autoři se v této knize totiž zaměřili právě na onen větší, neviditelný díl ledovce, na neoficiální část jezuitského řádu, o jehož životě má ta oficiální menšina žebrevých mnichů jen velmi mlhavé a naprosto neuspořádané mínění.

Lze tedy očekávat, že ona skupina nevědomých mnichů se bude srdnatě bít „ve jménu pravdy“, aby tím nevědomky a v naivitě kryla jejich hlavní část – velmi dobře organizovanou tajnou jezuitskou mafii. Povel k zahájení boje proti faktům, které tato kniha přináší, pochopitelně nevydá nikdo jiný, než ono tajné jezuitské podsvětí. Je to totiž součástí jezuitské morálky.

20.12 Tajné instrukce jezuitského řádu

Tajné instrukce jezuitského řádu (nebo také: **Tajné pokyny Tovaryšstva Ježíšova**) je malá, útlá knížečka o 17 kapitolách přibližně na padesáti stránkách A5, v nichž jsou (jak je tomu u jezuitů zvykem) až s dětinskou prostoduchostí vypsány metodické pokyny pro jezuitu nejvyššího stupně zasvěcení a působící předně v politických a diplomatických službách státu a církve, dále pro vedoucí jezuitské kněze působící ve zpovědní službě a pohybující se v nejvyšší sféře společnosti, dále pro vysoce postavené jezuitské kněze působící v duchovní službě a také pro vedoucí kněze působící ve sféře školství a výchovy a pohybující se mezi mládeží vytipovanou jako budoucí římskokatolickou elitou národa.

Celá kniha „**Tajné instrukce jezuitského řádu**“ (v angličtině) je uvedena v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 14**. Jako informační vzorek přinášíme čtenářům poslední kapitolu z této knihy:

„Kapitola XVII.

Metody, jak vyvyšovat Tovaryšstvo

1. Máme-li se v zásadě starat o všechno, i když jsou to maličkosti, musíme mít stejné názory nebo alespoň vnější úctu. Neboť tímto způsobem můžeme stále víc a víc rozšiřovat a posilovat Tovaryšstvo, strhnout bariéru, kterou jsme už zdolali ve světovém obchodě.

2. Když takto budeme všechno posilovat, potom moudrostí a dobrým příkladem budeme lepší než všichni ostatní otcové, zvláště pak faráři atd. atd., až nás budou lidé chtít více než všechny ostatní. Budeme veřejně vyhlašovat, že faráři nemusí mít tolik vědomostí, že i bez nich se mohou dobře zhostit svých povinností. Budeme uvádět, že jim mohou pomáhat rady od Tovaryšstva, které se pak právě z těchto důvodů bude moci oddávat všem studijním oborům.

3. Tuto doktrínu musíme vštěpovat králům a panovníkům, že totiž KATOLICKÁ VÍRA NEMŮŽE EXISTOVAT V SOUČASNÉM STAVU BEZ POLITIKY. V tomto směru je nutné postupovat velmi sebejistě. Tímto způsobem si musíme získat náklonnost mocných a BÝT PŘIJATI DO TĚCH NEJTAJNĚJŠÍCH RAD.

4. Musíme si udržovat jejich dobrou vůli vypisováním zajímavých údajů a poznámek ze všech stran.

5. Nemałym přínosem bude, když budeme obezřetně vyvolávat rozbroje mezi mocnými a budeme likvidovat nebo rozšiřovat jejich moc. Ale pokud dosáhneme alespoň zdání, že mezi nimi došlo k usmíření, potom my z Tovaryšstva budeme jednat jako míroví vyjednavači a bude se tak s námi zacházet, takže nás nikdo jiný nepředčí.

6. Mocné stejně jako ostatní lidi musíme všemi možnými prostředky přesvědčit, že Tovaryšstvo nenaplnuje proroctví opata Jáchyma jinak než působením zvláštní Boží Prozřetelnosti, aby se totiž navrátili a vyvýšili Církev, kterou ponížili kacíři.

7. Až získáme přízeň mocných a biskupů, bude naprosto nezbytné zmocnit kaplany a brebendáře, aby přesněji reformovali duchovenstvo, které v jiných dobách žilo za určitých pravidel s biskupy a směřovalo k dokonalosti. Také bude nezbytné podnítit opatství a preláty – ty, které nebude tak těžké získat. Budeme upozorňovat na lenost a hloupost mnichů, jako by byli dobyt看, protože to bude pro Církev velmi výhodné, když budou všechny diecéze obsazeny členy Tovaryšstva. Navíc by to byl tentýž apoštolský stolec, zejména pokud by se Papež vrátil jako časný vládce nad veškerými movitostmi, neboť právě tak, jako je nutné kousek po kousku velmi tajně a dovedně zvětšovat pozemské majetky Tovaryšstva, nesmíme pochybovat o tom, že svět vstoupí do zlatého věku, aby se těšil z dokonalého všeobecného pokoje, abychom se drželi Božského požehnání, které sestoupí na Církev.

8. Pokud ale nemáme naději, že toho můžeme dosáhnout, pak je nutné, aby došlo ke skandálům. MUSÍME BYT OPATRNÍ A ZMĚNIT SVOU TAKTIKU, MUSÍME SE PŘIZPŮSOBOVAT DOBĚ A ROZEŠTVAT PANOVNÍKY - SVOJE PŘÁTELE, aby vedli vzájemné strašlivé války, takže BUDOU VŠUDE ÚPĚNLIVĚ PROSIT O PŘÍMLUVU TOVARYŠTVA, abychom se mohli zapojit do veřejného usmiřování, neboť bude příčinou obecného dobra a budeme odměněni NEJVYŠŠÍMI CÍRKEVNÍMI HODNOSTÁŘI a ještě LEPŠÍMI PREBENDANTY.

9. Zkrátka aby Tovaryšstvo nakonec mohlo ještě počítat s přízní a vlivem vládců, způsobilíme, ŽE TI, KTERÍ NÁS NEMILUJÍ, SE NÁS BUDOU BÁT." (**Secret instructions of the Society of Jesus, 1612 Krakow, Polsko, 1882 San Francisco, California, 1995-1997 internet, kap. XVII.**)

21.1 Ekonomická a politická moc jezuitů

Úspěchy, kterých Tovaryšstvo Ježíšovo dosáhlo v Evropě i v dalekých zemích, i když byly občas prostřídány nějakými nezdary, mu na dlouhou dobu zajistily převahující postavení. Ale jak jsme se již zmínili, čas nepracoval v jejich prospěch. Vyvíjelo se myšlení a protože vědecký pokrok směřoval k osvobodování mysli, bylo pro obyčejné lidi i monarchy čím dál tím těžší snášet převahu těchto zastánců „teokracie“.

Také mnoho zlořádů, které se zrodily z úspěchů jezuitů, rozdělilo tovaryšstvo zevnitř. Kromě politiky, ve které bylo hluboce zapojeno, jak jsme již viděli, na úkor národních zájmů, bylo možné jeho stravující činnost brzy pociťovat i v oblasti ekonomiky.

„Otcové se příliš mnoho zapojovali do záležitostí, které neměly nic společného s náboženstvím, jako například do obchodování a směnárenství nebo jako likvidátoři bankrotů. Římská kolej, která měla zůstat intelektuálním a morálním modelem všech jezuitských kolejí si nechávala vyrábět v Maceratě v obrovských množstvích látku a za nízkou cenu ji prodávala na trzích. Jejich střediska v Indii, Antilách, Mexiku a Brazílii brzy začaly obchodovat s produkty kolonií. Na Martiniku jezuitský prokurátor vytvořil obrovské plantáže, které obdělávali černošští otroci.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 190–191**).

To je jen malá ukázka obchodnické stránky dřívějších zahraničních „misií“, která je dnes úplně stejná. Římská církev nikdy nepohrdla tím, když mohla mít ze svých „duchovních“ výdobytků i časný zisk. V tom byli jezuité úplně stejní jako všechny ostatní řády a ještě je i předčili. V každém případě je dnes známo, že bílí otcové patří mezi nejbohatší majitele půdy v Severní Africe.

Loyolovi synové byli natolik aktivní, že těžili co nejvíce jak z práce „pohanů“, tak i z jejich duší.

V Mexiku mají dodnes stříbrné doly a cukrové rafinerie. V Paraguayi čajové a kakaové plantáže a továrny na koberce. Také dodnes chovají dobytek a každým rokem exportují nekonečné tuny masa, kůže a tuku stejně tak, jako i mléčných produktů. Už dříve například vyváželi 80 000 mezků ročně. (**Andre Mater, kterého cituje Pierre Dominique, La politique des Jesuites, str. 191**).

Jak můžeme vidět, evangelizace „rudých dětí“ byla dobrým zdrojem příjmů. A aby dosáhli ještě větších zisků, neváhali otcové zpronevěřit státní poklad nebo jakékoliv jiné státní prostředky. Je to vidět například na známém příběhu o tak zvaných krabíčích čokolády. Ty byly vyloženy v Cadixu, avšak místo čokolády byly ve skutečnosti plné zlatého prášku.

Biskup Palafox, kterého papež Inocenc VIII. vyslal jako apoštolského návštěvníka, mu v roce 1647 napsal: „Veškeré bohatství Jižní Ameriky je v rukou jezuitů.“

Stejně tak výhodné byly i finanční záležitosti. „V Římě převáděli jezuitské fondy platby portugalskému velvyslanectví ve jménu portugalské vlády. Když do Polska přišel Auguste le Fort, otevřeli vídenští otcové kreditní účet pro tohoto chudého monarchu u jezuitů ve Varšavě. V Číně půjčovali otcové obchodníkům peníze za 25%, 50% a dokonce i za 100% úvěr.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 191**).

21.2 Papežova snaha oslabit moc jezuitů

Skandální nenasytnost jezuitského řádu, jeho pokleslá morálka, jeho neutuchající politické intriky a jeho zasahování do výsadních práv farnostního i klášterního duchovenstva, rozdmýchalo všude smrtelné nepřátelství a nenávist. Mezi vyššími třídami získal řád tu nejhorší pověst. Ve *Francii* jeho snaha o udržení lidí ve formální a pověřivé zbožnosti dala průchod nevídanému osvobození mysli.

Jezuitský řád žebravých mnichů blahobytně nestydatou rychlostí. Začínal v prostředí nemocných a žebráků, v prostředí úplné chudoby a asketismu a už záhy byl nejbohatším řádem světa. *Ignác z Loyoly* tovaryše vybavil fanatickou poslušností, věrností a podřízeností řádu a papeži. Po *Ignácově* smrti 31. července 1556 se už za tři dny dal od profesorů zvolit do funkce generálního vikáře Itálie *Jakub (Jayme) Lainez*, kterému bylo tehdy 46 let. Patřil mezi nejpanovačnější, nejúskočnější, nejvychytralejší a nejpyšnější jezuitů. Do roku 1558 konal funkci provinciála *Itálie* a generálního vikariáta. Pak jmenoval více profesorů, kteří mu byli oddáni a ti ho v květnu 1558 na generální kongregaci zvolili za *generála*.

Papež *Pavel IV.* měl snahu řád dostat plně pod svoji kontrolu, neboť se obával, že řád ve své moci přeroste *Vatikán*. Radikální *Lainez* to okamžitě poznal a nechal ihned kongregaci potvrdit ústavu a stanovy tak, jak je spolu s *Ignácem* sestavili. Přidal však výklady a nová pravidla ústavy, které nemohl přidat za života *Ignáce*, protože by s nimi *Loyola* nesouhlasil. Nyní byla jeho pravidla vesměs politická a majetková začleněna a schválena, a tím se řád přímo postavil proti novým i dřívějším papežovým podmínkám.

Teprve pod hněvem a hrozbou papeže *Pavla IV.* řád přijal a schválil i nové požadavky *Vatikánu*, a sice konání církevních hodinek a volbu generála řádu na dobu maximálně tři roky. Tím chtěl papež moc jezuitského řádu oslabit, neboť si uvědomoval, jaké nebezpečí z jezuitů začíná plynout. Jezuité si však tajně usmyslili, že papežovy nové podmínky budou zachovávat jen do konce života tehdy už osmdesátiletého papeže. Hned za dalšího papeže, *Pia IV.* byly tyto podmínky *Lainezem* i papežem samotným zrušeny.

Po smrti *Laineze* 1565 by zvolen *třetím generálem* vévoda z *Kandie* a bývalý katalonský místokrál *František z Borgie (Francisco de Borgia, František Borgia z Gandie)* (1565–1572), který prohlásil: „*Jako beránkové jsme začali, nyní panujeme jako vlci. Vypověděli nás jako psy, obnovíme se jako orlové.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 233**).

Za papeže *Řehoře XIII.*, velikého přítele jezuitů, byl zvolen za *generála řádu* Belgičan *Mercurian* (1572–1580) a po něm Neapolitán *Claudius Aquaviva* (1581–1615), který měl velikou podporu v císaři *Rudolfu II.* a v polském králi *Zikmundovi*. Za to tehdejší papež *Sixtus V.* řád omezoval jak jen mohl. Dokonce zakázal přijímání nováčků, nařídil změnit jméno řádu, zrušil jim všechny hodnosti a odmítl jejich poslušnost jako neopodstatněnou. Proti tomu všemu *generál Aquaviva* čelil s takovou mistrnou diplomacií a politikou, že nakonec k žádným změnám nedošlo a dodnes je nazýván druhým zakladatelem řádu. Majetek a světové postavení řádu se natolik zvýraznilo, že ani další papež ani panovníci si již k řádu nic nedovolili. Duchovní monopol měl ve skutečnosti řád samotný.

Pak nastoupil *Říman Mutia Vitelleschi* (1615–1645). Ten se snažil řád dostat zpátky do původních kolejí *Ignácovy* ideje, to je hlavně do původní chudoby, střídmosti a skromnosti. Vedlo ho k tomu totiž několik věcí. Jednak si uvědomoval, že pokud budou jezuité nepokrytě a veřejně bažit po moci a plést se do politiky, bude to vůči nim živit nenávist všech ostatních římskokatolických řádů a světa a to by vyvolalo další vlnu odporu papežského dvora. A jednak tu byl důvod, který úzce souvisel s vnitřní organizovaností řádu a s hrozbou přerozdělení moci

uvnitř řádu.

Podle ustanovení zakladatele řádu měli žít profesové řádu totiž v úplné chudobě, vydržování jenom almužnami a podle dalšího ustanovení měly úřady, jejichž chod vyžadovaly světské, neduchovní povinnosti, zejména rektoráty kolejí, spočívat v ruce duchovních pomocníků (koadjuktorů). Počet do všeho zasvěcených professů byl proto na počátku velmi malý. Při zakladatelově smrti jich bylo celkem 35 mezi 1000 „údy“ a na první generální kongregaci roku 1558 jich bylo shromážděno jen 25. Tato „aristokracie řádu“ měla však tím mocnější vliv, čím více byla sama oproštěna od veškerého úřadování a věnování se všem úředním povinnostem.

Roku 1615, jak píše **Bílek** na **stranách 234 až 235**, však došlo k náhlému zvratu. Počet professů začal nepoměrně vzrůstat. Zapojovali se do spravování úřadů, stali se rektory kolejí, užívali jejich platů a zaopatřovali si pohodlný život v přepychu. Organizaci výuky a církevní činnost přenechávali mladým, nezkušeným lidem. Tak se záhy profesové zbavili všech obtížných povinností, oprostili se od povinných dohledů nad nižším stavem a nad svými podřízenými a nakonec dosáhli vůči svému generálovi nezávislého postavení.

Tím však byla generálova moc náhle omezena. Veškerá moc již nevycházela jako dříve od hlavy řádu, nýbrž z jeho údů, tedy nikoli z Říma, ale z jednotlivých provincií. Jednotliví profesové, zvláště zpovědníci a vychovatelé na královských a knížecích dvorech nabyli obrovské rozhodující moci, čím nastal průchod ctižádosti a další rostoucí nezávislosti na Římu. Hrozilo, že se vnitřní struktura řádu zhroutí a že se přetransformuje na zcela úplně jinou organizaci.

To mělo za následek, že generál *Vitteleschi* vydával jednu encykliku za druhou, v nichž jezuita napomíná, aby přestali být nadutí, pyšní a chamtiví, aby přestali vyhledávat pohodlí, životní rozkoše, aby se přestali zabývat politikou a své síly věnovali výhradně duchovnímu vzdělání. Káral je, že mnozí příliš propadli volným, dokonce i nemravným zásadám, bezuzdnému probabilismu, že bez jakéhokoliv odporu bují nezávislost jednotlivých provincií a také vzájemná řevnivost jezuitů z různých národností mezi sebou, zatímco jezuita nemá žádnou národnost znát. Neustále se v jeho encyklikách opakují zákazy braní úplatků a vydávání jakýchkoliv peněz na obchodování. Apeluje na zachovávání a dodržování pravé evangelické chudoby.

Generál řádu nebyl u mocných professů oblíben. Usilovali o jeho předčasné ukončení vlády odstoupením a o co největší omezení jeho moci. Nicméně změny, které generál v řádu zahájil, aby nastolil původní stav, byli královskými a šlechtickými dvory přijímány s úlevou a s pochopením a postupně dosáhl dokonce i veliké podpory u samotného papeže.

Pak nastoupil majetku přející *Vincenzo Carafa* (1646–1649), dále *František Piccolomini* (1649–1652), pak *Alexandr Gottofredi* (1652–1662), Němec *Goswin Nickel* (1662–1664), *Jan Pavel Oliva* (1664–1682), který si zvláště cenil pohodlí, nádheru a rozkošnického života a to i v letech 1661–1664, kdy byl vikářem generála, *Karel Noyelle* (*Charles de Noell*) (1682–1697), Belgičan *Thyris Gonzales* (1697–1706), *Angelo Tamburini* (1706–1730), Pražák *František Retz* z České provincie (1730–1750), *J. Visconti* (1751–1755), *Al. Centurioni* (1755–1757), *Lor. Ricci* (1758–1773) – zemřel jako poslední generál řádu po zrušení roku 1755. Všichni tito generálové, každý svým dílem, přispěli k přetvoření jezuitského řádu a k ohromnému bohatství, které řád těsně před svým zrušením vlastnil. Řád radikálně změnil svoje původní hodnoty, svůj původní směr a cíl za úplně jiné.

Jak píše **Bílek**: „*Monarchistický živel řádu podlehl aristokratickému. Sbor sebezapírajících bojovníků se stal spolkem v rozkoši žijících Istivých diplomatů. Řád založený k podpoře a*

obraně papežské moci provozoval politiku na svou pěst a často se spojoval, aby posiloval říši Francouzskou proti papežské stolici. Zvláště hájil církevní samostatnost ve Francii (galikanismus) proti centralistickým snahám římské kurie. Jezuitské koleje, které byly předtím vzornými vzdělávacími a výchovnými ústavami, se staly sídly nepravosti, nekázně a nemravnosti. Zpočátku bývalo zvykem, že chlapci, vstupující do řádu, darovali své jmění chudým, později však jejich jmění připadlo koleji, do které vstoupili. Když pak četné dotace a dary, které udělovali horliví katolíci jezuitskému řádu v 16. století, časem přestávaly, ...snažili se jezuité tento nedostatek nahradit zakládáním průmyslových podniků, továren, zřízením směnárny v kolejích, zavedením obchodu ve všech částech světa, zvláště ve svých misích (osadách) v Americe a v Azii, jehož středisko bylo v Lisabonu." (T.V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 233*). I přes nesmírné bohatství jezuitského řádu však politická situace poslednímu generálovi nepřála a jasně jezuitům naznačovala, že řád není již vítaným hostem v žádné zemi.

Nicméně materiální blahobyt, kterému se tovaryšstvo těšilo a se kterým disponovalo, postavení získaná u vladařských dvorů, na která jezuité vsadili a zejména podpora Svatého stolce, kterou pokládali za nepohnutelnou, udržovala řád v naprosté jistotě ještě v předvečer jeho zkázy. Cožpak od doby svého založení až do poloviny 18. století již neprošli jezuité několika bouřemi a neprožili kolem třiceti vyhoštění? Téměř pokaždé však byli dříve či později přivoláni zpátky, aby znovu obsadili své ztracené pozice.

I v 18. století zakládali jezuité průmyslové podniky, továrenské komplexy a směnárny nejen v kolejích, ale i na veřejnosti. Postavili mnoho bank a zřídili mnoho obchodních společností ve všech kontinentech světa. Přesto, že byl jejich konec na spadnutí, necítili z důvodu svého majetku žádné dlouhodobé nebezpečí. Ani prvnímu signálu z roku 1741, kdy jim papež *Benedikt XIV.* zakázal jakékoliv provozování obchodních činností ve všech částech světa, nevěnovali přílišnou pozornost. Nařízení jako obvykle ignorovali. Svět se však halil do nové politiky. Ta razila cestu logického rozumu a tedy i útlum jezuitskému řádu.

21.3 Nástup otevřené nenávisti vůči jezuitům

Ale nový útlum, který jezuitům hrozil, měl být tentokrát téměř úplný. Trval více než 40 let. Napomohl tomu boj jezuitů s *jansenisty* a s duchem inteligentní vzdělanosti ve Francii. Ta pronikla ideami 18. století již velmi brzy, což mělo za následek rozhodný odpor proti církvi a všemu náboženství vůbec.

Nejvíce podivné a překvapující je to, že první útok proti mocnému tovaryšstvu nepřišel proto z Francie, jak všichni očekávali, ale z hlavní bašty jezuitů v Evropě, z nejkatoličtějšího Portugalska. Právě odtud, kde byla jezuitská moc zakořeněna nejvíce. Ještě v roce 1750, když *Josef I. Emanuel Portugalský* nastoupil po smrti svého otce *Jana V.* na trůn, byl portugalský dvůr silně jezuitsky smýšlející. Všichni princové, princezny a kněžny měly za své zpovědníky jezuity, všechna důležitá úřední místa byla v rukou jezuitů a stejně tak i všechny strategické státní potenciály.

Jednou z příčin povstání proti jezuitům byl vliv, který nad touto zemí měla od začátku století Anglie. Ze všech stran Evropy se již jasně ozývaly stížnosti a protesty proti tajným jezuitským organizacím a společnostem. Množily se stížnosti na jejich tajné i oficiální zásady. Vesměs všude se ukázaly jako nebezpečné pro státní záměry. A poznalo to i Portugalsko, když uzavřelo se Španělskem dohodu – *Madridskou smlouvu*.

Tato dohoda uzavřená v roce 1750 vymezila hranice v celé Jižní Americe. Portugalsko vyměnilo se Španělskem hned téhož roku 1750 na základě této smlouvy kolonii *Sacramento* za

obrovské území na východ od řeky *Uruguay*, kde pracovali jezuité v sedmi jezuitských redukcích. Tím územím s přibližně 29 000 *Guaraniů* přešlo pod správu a vládu *Portugalska*. V důsledku toho se museli jezuitští otcové se svými rudými „obránci“ na katolickou víru stáhnout podle nové hranice na vymezenou stranu na území *Španělska*. Pak ozbrojili *Guarany* a vedli další dlouhou partyzánskou válku. Nakonec zůstali pány země. Ta byla pak později navráćena *Španělsku*. Jak jsme již o tom psali, samostatná *portugalská armáda* tam totiž neustále prohrávala a úspěch nastal teprve, když se toto vojsko spojilo se španělským. *Indiánský* odpor byl pak nakonec poražen a indiáni dostali na vybranou. Museli se buď podrobit a nebo přestěhovat.

Portugalský premiér a králův první ministr od roku 1756 a rádce slabého, bázlivého a prostopášného krále *Josefa I. Emanuela Portugalského*, markýz *Sebastian Josef Pombal z Carvalho a Mello*, se cítil skutečně uražen. Kromě toho se jako bývalý žák jezuitů nedržel jejich učení, ale inspiraci čerpal raději od francouzských a anglických filozofů než od svých starých vychovatelů. Takže si uchoval logickou mysl. Král *Josef I.* v tomto muži poznal jasný a nepředpojatý rozum. Ponechal mu zcela státní řízení v jeho rukou, i když ho původně na ministerské křeslo vynesli sami jezuité skrze královského jezuitského zpovědníka *P. Josefa Moriera*. Král *Josef I. Portugalský* byl úplný protějšek svého ministra markýze *Pombala*. „*Tento král se skutečně nestaral o nic, byl líný, churavý, věčně znuděný a státní záležitosti přenechával zásadně jiným; jeho oblíbenou kratochvílí byly vyjíždky na řece Tejo v doprovodu krásných žen a muzikantů.*“ (**René Fülöp–Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 452**).

Ministr *Pombal* byl rázný a silně vůdčí povahy a svého vlivu využil k obnovení a povznesení *Portugalska*. První ránu jezuitskému řádu zasadil tím, že zřídil zvláštní obchodní *maraňonskou společnost*. Ta kontrolovala veškerý obchod s *Maranhao* – dnešní *Brazílií* – a udělovala novým obchodníkům licenci k obchodu. Podmínkou bylo, že nesmí být jezuita. Další ránu řádu zasadil, když z *Lisabonu* vyhnal jezuitu *Balastara* a *Fonseku* a všechny jejich kolegy, protože začali z kazatelny proti *Pombalovi* a jeho reformaci štvát *Portugalce* a zuřivě přitom vyhrožovali atentátem na krále i na *Pombala*.

21.4 Lisabonské zemětřesení a jeho následky pro jezuitu

1. prosince 1755 v 9.40 na svátek Všech Svatých nastalo v *Lisabonu* strašlivé zemětřesení. Téměř celé město *Lisabon* se obrátilo během malé chvílky v rozervané sutiny. Toto zemětřesení zasáhlo velkou část *Evropy*, *Afriky* a *Ameriky*. Otřesy země byly pozorovány i v *Grónsku*, v *Západní Indii*, na *Madeiře*, v *Norsku* i ve *Švédsku*, dále ve *Velké Británii* a až v *Irsku*. Hřmot hromu i ničivá vlna zemětřesení v zemské kůře dvakrát proletěly naší Zemí. Byla zasažena plocha přes deset milionů čtverečních kilometrů. Stejný otřes jako v *Evropě* byl i v *Africe*. V *Alžírsku* byla poblíž *Maroka* pohlcena do země dokonce celá vesnice s téměř desítkami tisíc obyvatel. A když se vlna zemětřesení znovu hnala přes pobřeží *Španělska* a *Portugalska*, propadala se celá města do země i tam. V *Cádizu* vznikla mořská záplavová vlna vysoká téměř dvacet metrů. Ničila všechno, co bylo na pobřeží. Některé z největších portugalských hor se třásly v samotných základech. Jejich vrcholy se otevíraly, jejich stěny praskaly a tříštily se na kusy. Podivuhodné na tom bylo to, že ze samotných hor vylétávaly obrovské kusy skal a zasypávaly nedaleká údolí neobvyklou rychlostí. Z hor vycházely vysoké ohnivé plameny, které šlehaly i z bočních puklin. *Epicentrum zemětřesení* bylo pod *Španělskem* a *Portugalskem*.

V *Lisabonu* během prvních pěti minut náhle zahynulo přes šedesát tisíc lidí. Otřesem mořského dna se vytvářely ničivé vlny *Tsunami*. Nová *lisabonská hráz*, postavená z mramoru byla

v té době pokládána za nejpevnější přístavní hráz v *Evropě*. Krátce po té, co se na ní seběhlo tisíce lidí, protože tam nepadaly zříceniny domů, se náhle utrhla a pohltilo ji moře. Nevyplavalo ani jedno tělo. Zřítily se všechny kostely, chrámy, katedrály a kláštery. Sesuly se velké veřejné budovy, koleje, univerzity a školy.

Pak asi dvě hodiny po zemětřesení náhle vypukl v *Lisabonu požár*. Ten zuřil přes tři dny a nebylo možné jej vůbec uhasit. Co zůstalo po zemětřesení, pohltil oheň. A protože k zemětřesení došlo ve svátek, byly všechny katolické a jezuitské stavby přeplněny lidmi. Jen velmi malému počtu lidí se podařilo z nich uniknout.

Hrůza lidí byla nepopsatelná. Nikdo neplakal. Všude vládl takový chaos a zoufalství, že na pláč nebylo času. Lidé šílení hrůzou pobíhali sem a tam, od řítících se domů k řítícím se domům. Matky zapomínaly na své děti a utíkaly pro obrazy nebo sochy ukřižovaného a svatých. Lidé utíkající z kostelů byli zatlačeni zpátky davem lidí utíkajících do kostelů pro ochranu svatých. Nadarmo objímali oltáře a líbali obrazy. Nadarmo vyvyšovaly dřevěné kříže k nebi, nadarmo líbali hostie, nadarmo se dotýkali ostatků svatých. Sochy, obrazy, oltáře, relikvie, kněží i tito pověřiví lidé byli v okamžiku pohřbeni pod těžkými kvádry církevních staveb. Zříceniny jim byly hrotem. Jenom hrubé odhady hovoří, že v *Lisabonu* byly tehdy statisícové ztráty na lidských životech.

Jezuité toto zemětřesení označili jako trest boží za všechna „příkoří“, která jim nenáviděný „zvrhlý a odpadlý“ uředník *Pombal* udělal. Dokonce měli takovou drzost, že mezi lidem vyvolávali paniku kázáním o tom, že dokud bude *Pombal* na živu, že bude takových zemětřesení víc. To byla poslední kapka ministrova trpělivosti. Roku 1757 provedl třetí útok na jezuitský řád *dvěma královskými dekrety*. Těmi jezuitům zakázal vykonávání necírkevního soudnictví v *Brazílii* a *Paraguayi*. Zároveň *dekrety nařizovaly*, aby se *indiáni* přestali nazývat otroky a již více se za ně nepovažovali. Současně s tím vymohl *Pombal* na králi povolení vyhnat všechny jezuity z královského dvora. Museli odejít i všichni zpovědníci a rádcové královské rodiny. Navíc dostali jezuité i zakázáno veřejně kázat.

Po několika hádkách s jezuity pak *Pombal* vydal pro veřejnost *letáky*. Jeden z nich měl název ***Stručný přehled o jezuitském království v Paraguayi***, který vzbudil veliký rozruch. Mnoha lidem otevřel konečně oči. *Letáky* popisovaly všechna veliká zvěrstva, křivosti, podlosti i nemravnosti, které jezuité v *Jižní Americe* a zvláště v *Paraguayi* prováděli. *Letáky* odhalovaly jediný cíl jezuitů – založit si svůj nekontrolovatelný jezuitský stát pro nekontrolovatelnou výchovu svých následovníků.

8. října 1757 a pak ještě 10. února 1758 se na popud *Pombala* obrátil král *Josef I.* k papeži *Benediktu XIV.* Král žádal, aby papež svou mocí zakročil proti hrubým zločinům jezuitů, kteří ignorovali i ty nejzákladnější zákony na udržení veřejného pořádku a klidu v *Portugalsku*. Papež byl s jejich politickou kriminalitou, při které vyvolávali vzpoury, revoluce, odboje a války mezi *Portugalskem* a *Španělskem* už od samého počátku, podrobně seznámen. Byl mu předložen celý soupis jasných důkazů o jezuitských lichvách, úrocích, bankách, směnárnách, clech, mýtném a dvojím finančním metru pro sebe a pro jiné. Podrobně byl seznámen s jejich hospodářskou a obchodní mezinárodní kriminalitou. Věděl o obchodních ztrátách, které při podvodných jezuitských obchodech utrpěly všechny katolické státy včetně samotného *Vatikánu*. Král si také papeži stěžoval na drzost jezuitů, se kterou špiní královo a ministrovo jméno. Také poukázal na to, jak se jezuité snaží i *Vatikánem* uznávaný mír mezi oběma královstvími zničit a přeměnit v další krveprolití. Král papeže požádal o důsledné prověření jezuitských pravidel o chudobě a další body současné *ústavy*.

Hned 1. dubna 1758 dostal lisabonský kardinál *Josef de Saldanha* papežské zmocnění s plnou papežovou mocí prověřit celý jezuitský portugalský řád „od hlavy až k patě a nic nevy-

nechat." Lisabonský kardinál dostal navíc i tajný úkol prověřit oprávnění královy stížnosti, co se týká obchodování a finančních machinací.

Kardinál prověřil všechny majetkové a vlastnické vztahy *jichoamerických a portugalských jezuitů*. Na základě toho vydal 15. května 1758 *okamžitý zákaz celému jezuitskému řádu* jakkoliv obchodovat a provádět jakékoliv *finanční transakce* pod pokutou *duchovní klatby*. Zjistil, že například jejich koleje, školy a univerzity jsou ve skutečnosti perfektně vybavenými sklady a tajnými tržišti, bankami, směnárny, uzenářstvími, solírnami masa, běžnými obchody, palírnami lihovin, balírnami tabáku, výrobny kuřáckých potřeb a kdoví čím ještě, jenom ne duchovním posvátným územím. V *lisabonské diecézi* navíc kardinál zbavil jezuity se vší platností nejen *kázání*, ale i *zpovídání*. Toto nařízení dal 7. června 1758 přibít na dveře všech kostelů, které po zemětřesení ještě zbyly a na všechny zbylé domy, a to ve všech okolních městech.

21.5 Atentát na krále Josefa I.

Generál řádu Vavřinec Ricci si nově zvolenému papeži *Klementu XIII.* (1758–1769) postěžoval, jak je jeho řád v *Portugalsku* „*nesmírně pronásledován a perzekuován*“ a jak jeho řád „*zakouší těžké chvíle*“. Žádal, aby u portugalského dvora svou mocí zakročil. Velký příznivec a přítel jezuitů, papež *Klement* nařídil novou komisi, která však potvrdila rozhodnutí komise předchozí v čele s kardinálem *Saldanhem*. Bylo konstatováno, že si generál nemá vlastně na co stěžovat, protože žádné pronásledování řádu neexistuje.

Ale jezuité se vší drzostí, která je jim naprosto vlastní tvrdili, že všechno, co se jim klade za vinu, je vymyšleno a že mají důkazy o zaujatém vyšetřování. A když ani to nepomohlo, začali osnovat plány na zavraždění krále. Plánovali atentát s tím, aby ho provedl někdo ze šlechtického rodu. Přitom chtěli, aby vina za atentát padla na jezuitský řád a pak, aby komise náhle zjistila omyl a nevinu řádu. K atentátu sehnali mnoho nespokojených šlechtických rodin, zvláště pak markýzu *Terezu de Tavorovou*.

V noci 3. září 1758 se atentát uskutečnil, ale nepovedl se. Naštěstí byli vypátráni nejen všichni účastníci atentátu (markýza *Tereza z Tavora* se svým manželem markýzem *Francisco de Tavorou*, šéf spiknutí vévoda z *Aveiru*, nejvyšší hofmistr i se svým synem u královského dvora, generál jízdy a *bývalý místokrál v Indii* se svými dvěma syny a ještě několika dalšími šlechtici z rodu *de Tavora*), ale byli vypátráni i jezuité, kteří se na atentátu účastnili (*Morier* – bývalý králův zpovědník, *de Costa* – bývalý zpovědník královny, *d'Oliveira* – bývalý zpovědník královských princezen, *Malagrida*, *Perdigao* – generální prokurátor řádu, *Soarez* – brazilský prokurátor, *Henriquez* – portugalský provinciál a mnoho dalších jezuitů). Ti pak byli doživotně uvězněni v krutých podmínkách. Markýza, vévoda a ostatní šlechtici byli 13. ledna 1759 popraveni. O tak blízkém termínu popravy bylo rozhodnuto také na základě toho, že v prosinci obsadilo vojsko lisabonské domy jezuitů a hledalo v nich ukryté zbraně, které se tam skutečně i našly, i když ne ve množství, v jakém se předpokládalo pro účely *státního převratu*.

Proto hned na to 19. ledna 1759 vyšel královský rozkaz k zabavení majetku, peněz a všech statků, důchodů, příjmů a platů všech členů jezuitského řádu po celém portugalském království a k zatýkání členů řádu. Všem poddaným se zakazovalo jakékoliv stýkání s jezuity. Ještě téhož dne vydal ministr *Pombal* na veřejnost spis, který obsahoval „*bezbožné a revoluční bludy, kterým členové Tovaryšstva Ježíšova učili odsouzené zločince.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 241**).

Král *Josef I.* pak druhého dne, 20. ledna 1759 oznámil papeži, jaká opatření proti jezuitům ve své říši učinil, aby se před nimi uchránil a zůstal při životě. V únoru 1759 byli všichni jezuité v hlavním městě shromážděni do tří domů a zároveň začal výprodej jejich potravinových zásob z ostatních domů stejně jako jejich kuchyňského zařízení. V dubnu 1759 pak bylo celé tovaryšstvo oficiálně vypovězeno z *Portugalska* a král požádal papeže o povolení všechny duchovní stavět v případě porušení zákonů země před světský soud. To papež *Klement*, ovlivněný a vedený jezuitou zamítl. Ve svých listech ze dne 11. srpna 1759, adresovaných králi, papež přiznává, že provinilí jezuité sice zasluhují trest, ale vyslovuje přání, aby byli ušetřeni veřejného potrestání. Celkově se jezuitského řádu zastával. Povolil králi potrestat pouze atentátníky. Naopak papež na krále v dopise naléhal, aby jezuitský řád v *Portugalsku* a v celém království zase povolil, protože on sám chystá důkladnou nápravu jezuitského řádu, která pak bude plně vyhovující.

Markýz *Pombal* však tyto sliby *Vatikánu* prohlédl. Důrazně na papeži znovu žádal povolení reformy v soudnictví v tom, že by duchovní postavil v případě porušení portugalských zákonů před necírkevní soud. Papež opět odmítl a *Pombal* proto přerušil s *Vatikánem* diplomatický styk. Jeho následkem byl z *Portugalska* vypovězen tajný příznivec jezuitů, papežský nuncius.

21.6 Odvážný markýz *Pombal*

Nad tímto krokem jezuité jásali, protože nyní očekávali, že pověreční a pobožňůstkářští *Portugalci* rozpoutají povstání proti přerušení styku s *Vatikánem*. Těšili se, že revoluce smete krále a jeho ministra z trůnu. Iniciativně se chopili díla a mezi lidmi opět rozšiřovali protivládní letáky. V nich krále, ministerstvo i celý dvůr pomlouvali a vyzývali k povstání.

Brzy však poznali, že opět přestřelili. Markýz neohroženě vytrval ve svém úmyslu jezuitu z *Portugalska* vyhnat tak, aby se již nikdy do *Portugalska* nevrátili. Učinil taková opatření, aby se jezuité nevrátili ani tajně, jak to pokaždé všude běžně dělali. Věděl, že musí jezuitu sesadit ze všech funkcí a úřadů, aby o *Portugalsko* již nejevili zájem. Nedopřával jim pokoje.

28. srpna roku 1759 byla jezuitům královským rozkazem odňata licence ve školství. Dostali zákaz školy nejen obstarávat, vyučovat a mít nad nimi dozor, ale nesměli je již ani stavět, ani přičleňovat ke svým kolejím. Kromě toho nikdo z jezuitů bez výslovného svolení nesměl své jezuitské objekty opustit ani na krok. Atentátníci byli ve státním vězení, ostatní jezuité ve vězení svých klášterů a kostelů. Všechny statky a majetek jezuitů byl zabaven.

Nakonec byli jezuité královským rozkazem 3. září 1759 znovu „*prohlášení za veřejné odbojníky, zrádce, nepřátelé a rušitelé veřejného pořádku a míru v zemi a byli ze všech zemí portugalské říše vypovězeni pryč.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 243**). Pouze ti novicové a osoby řádu, kteří ještě nesložili žádný závazný, slavnostní slib a kteří měli *portugalskou národnost* nebo národnost těch zemí, které patřily k *Portugalsku*, směli v *Portugalsku* zůstat. Na znovuuvedení řádu byl vyhlášen trest smrti a zabavení majetku. A stejný trest platil i pro *Portugalce* pro případ, kdyby si s jezuitou chtěli cokoliv ústně nebo písemně začít. Nesměli pomáhat ani těm, kteří již z řádu vystoupili a nebo patřili k řádu jiného státu.

21.7 Vyhánění jezuitů z *Portugalska*

Bez prodlení se přikročilo k realizaci. Všichni jezuité byli dopraveni během září a října 1759 do církevního města *Civitavechie* v církevním státu (1 100 jezuitů). Uvěznění v *Lisabo-*

nu byli pouze představení portugalských kolejí, prokurátoři amerických misí a z ostatních portugalských zámořských držav (celkem 250 jezuitských kněží). Jezuité byli proto staženi i z *Indie, Ameriky a Asie*. Na památku osvobození portugalské říše od zpupného jezuitského řádu byla dokonce vyražena i pamětní mince.

Aby se však jezuitský řád nemohl v budoucnu vymlouvat a překrucovat dějiny svého vyhnání, dal ministr *Pombal* sebrat všechny jezuitské spisy, všechna obvinění sepsaná proti jezuitům a všechny dokumenty, mapující život a zhoubnou činnost jezuitů v *Portugalsku*. Z toho byly utvořeny knihy pod názvem ***Dedução Cronológica e Analítica***, 1. vydání 1767. Ty pak byly podle originálů velmi přesně rozmnoženy. Knihy tvořily stejné svazky. Po jednom kuse pak tyto svazky vlastnily všechny šlechtické rody, portugalský královský dvůr a soudní dvůr. Svazky byly ukryty i na strategických portugalských zámcích a hradech. Všude byly uschovány pod přímým ministrovým osobním dohledem do zvláštní schránky opatřené třemi zámky. Schránka pak byla vždy ukryta na tajném a bezpečném místě. Jedině tak byla větší záruka, že se jezuité těchto dokumentů nezmocní, a to ani tajnou listí. Tyto dokumenty v podobě knihy byly navíc přeloženy do všech evropských jazyků. Překlady dostaly název: ***Sbírka nejnovějších spisů, jednajících o dějinách jezuitů v Portugalsku***. Z této sbírky jsme čerpali i do této knihy.

Větší část uvězněných jezuitů vlivem drsných podmínek ve vězení zemřela. Zbytek byl po smrti krále *Josefa I.* roku 1777 propuštěn a odvezen do *Vatikánu*. Pouze jeden jezuita byl ve vězení roku 1761 zabit – sedmdesátiletý páter *Gabriel Malagrida*, neboť měl různá vidění a slyšitelné duchovní projevy *Panny Marie*, jež mu diktovala velmi zmatený a nevěrohodný spis a svaté *Anně*, o sobě samé, o Boží Trojici a o Ježíši Kristu, a který nahlas rozmlouval s *Bohem*, s *Ignácem z Loyoly* a s *Karlem Boromejským*. Byl proto uznán za pološíleného ďábelského bludaře a jako takový byl z toho důvodu 20. září 1761 ve vězení zardoušen a jeho ostatky byly ještě ten den spáleny na hranici.

Tím byla ukončena éra *portugalských jezuitů*. Se slávou a mocí přišli, vládli a žili, s hanbou a naprostým ponížením skončili. Pochopitelně, že ale jen na krátkou dobu, neboť po smrti ministra *Pombala* se do země tajně opět dostali.

Pombalův literární čin stejně jako jeho celoživotní boj proti řádu jsou dodnes pro jezuitský řád natolik znervózňující záležitostí, že ještě po dvou stech letech, roku 1982, píše odplatou o *Pombalových* metodách vůči tovaryšům jezuitský portugalský časopis, že „předjímalý způsoby Goebbelsovy a Stalinovy (K. Maxwell, *Pombal. Paradox of the Enlightenment* (Cambridge, 1995), str. 20).“ (**J. Wright: *Jezuité, misie...*, str. 179**).

21.8 Zrušení jezuitů ve Francii

Vyhnání jezuitů z *Portugalska* a trvalý zákaz jejich navrácení vyvolala v *Evropě* rozruch. Zvláště pak ve *Francii*, kde jezuité provedli 5. ledna 1757 ve *Versaille* na krále *Ludvíka XV.* atentát. Brzy na to také vyšel najevo bankrot jezuitského otce *Antoina La Valetteho* (jiní píší *Lavaletta*), který rozhodujícím způsobem přispěl k vyhnání jezuitů z *Francie*.

Atentát na krále provedl *Robert Fr. Damieus*. O něm se vědělo, že byl několik let kuchařem v jezuitské koleji v *Arrasu*. Potom na doporučení jezuitů sloužil jako sluha rozličných šlechticů. Od jezuitů byl často podporován. Proto lidé všeobecně vinili z atentátu jezuitu, i když to vyšetřováním nebylo pro mnoho těžkostí potvrzeno. Markýza z *Pompadour*, králova milénka, však byla o vině jezuitů přesvědčena a patřila mezi jejich nejrozhodnější nepřátele. A svého vlivu také později využila, když se přidala k těm, kdo jezuitský řád zrušili.

Jezuitský kněz *P. Antoine de La Valette (Lavalette)* byl jako misionář vyslán roku 1742 na ostrov *Martinik* náležející k *Malým Antilám* v *západní Indii (Martinique, Martinico)*. Roku 1747 tam byl ustanoven za prokurátora profesorského domu ve sv. Petru. *La Valette* začal na jezuitských pozemcích, které patřily k profesorskému domu využívat práce černých otroků, které si koupil na dluh. Dlužní úpis zněl na dva a půl roku.

Časem si obchodními transakcemi s *Amerikou* a *Evropou* vydělal tolik peněz, že tajně skoupil všechny pozemky ve výběžku sv. *Dominika (st. Dominga)*, které pomocí černochoů proměnil v osady. Černoši se mu starali o cukr, kávu, tabák, bavlnu a indigo. Jeho obchodní obrat byl tak vysoký a zboží tak rozmanité, že s ním nemohl soutěžit žádný z ostrovů *Malých Antil*. Byl to obchodník, který pro tovaryšstvo uzavíral obrovské transakce hlavně s cukrem a kávou a to nikoli oficiálně jako jezuitský kněz, ale jako agent najmutý martinickými usedlíky, kteří plánovali přesunout svoji hotovost do *Francie*.

Následovaly stížnosti závistivých antilských obchodníků k francouzské vládě a soudu. Ale otec *La Valette* u královského dvora všechny podplatil, takže naopak získal pro vládu a pro soudní řízení roku 1754 kladné hodnocení a doporučení francouzského dvora k další činnosti. Na základě toho byl královským dvorem uznán plně nevinným.

Když se *La Valette* vrátil zpátky na ostrov, nejen, že své obchodní záměry pod pláštěm zabezpečení misí rozšířil, ale dokonce zavedl směnárny a založil i několik továren. Odměnou za toto snažení byl pak tehdejším generálem řádu v roce 1755 *Ignácem Viscontim* jmenován nejvyšším inkvizitorem a apoštolským prefektem jezuitských antilských misí. A tak navzdory trestům, kterými ho stíhali jeho nejbližší představení a navzdory jeho povolání zpět do *Francie* na přelomu let 1754 až 1755 *La Valette* směle s požehnáním nejvyššího generála a francouzského soudu ve svých svévolných obchodních plánech a transakcích. Plánoval skoupit další a pak další pozemky a obchodovat s novými komoditami a svoji stávající obchodní činnost ještě více rozšířit. Za tím účelem se těžce zadlužil o mnoha francouzských bank a vysoce postavených finančních ústavů.

V té době však válčila *Francie* proti *Anglii* v sedmileté válce a *Angličané* otci *La Valettemu* zabavili dvě obchodní lodě plující z *Ameriky*. Lodě byly naložené zbožím v hodnotě jeden a půl milionů tehdejších lir jako splátka dluhu obchodnímu domu v *Marseille* bratrů *Liona (Lioncyho)* a *Gouffreho*. Následkem toho bratři žádali nové zboží, což *La Valette* odmítl. Obrátili se tedy na provinciála řádu a žádali po něm zaplacení dluhu ve výši 2,4 milionů livrů (jiní píší o hodnotě dva a půl milionu liber). Řád, který měl na ostrově *Martinik* jmění za 4 miliony liber však požadavek bratrů zamítl s tím, že řád nebude platit osobní, soukromé dluhy za jejich členy. Odmítnutí zaplatit dluhy otce *La Valetteho* však bylo osudné nejen pro něho, ale i pro celý jezuitský řád ve *Francii*.

Lion a *Goufry* se obrátili na soud. Ten celou věc začal důkladně prošetřovat. Prověřil stanovy a ústavu řádu a zjistil, že všechnen majetek jezuitů je společným a nedělitelným majetkem celého řádu jako jediného celku. Proto soud roku 1760 rozhodl o povinnosti dluh zaplatit na úkor celého řádu, neboť za *La Valetteho* jednání a obchodní transakce neslo tovaryšstvo odpovědnost jako celek zvláště, když vyšla na jevo skutečnost, že jezuitský kněz *La Valette* byl za „soukromé“ obchodní iniciativy odměněn povýšením do funkcí nejvyššího inkvizitora a apoštolského prefekta antilských misí. Tím celá věc na čas skončila.

Přestože soud v *Marseille* rozhodl ve prospěch žalující firmy, stále jezuité doufali, že nebude muset směnky za svého kněze *La Valetteho* zaplatit. Jezuitský řád totiž, „místo aby ted' směnky proplatil a vyhnul se tak jakékoliv další nežádoucí pozornosti, oddal se řád absurdní víře, že mu pařížský parlament poskytne více spravedlnosti, a proto se k němu odvolal. Nic nemohlo být advokátům pařížského parlamentu vítanější než tento hloupý krok jezuitů, jímž se

řád sám vydal svým zapřísáhlým nepřátelům.

Protože se teď mělo rozhodnout, jestli Lavalette porušil svými obchody pravidla řádu, požadoval parlament předložení dosud utajených Konstitucí." (René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 454–455).

A parlament nespokojený pouze s mírným občanským odsouzením ze strany marseillského soudu, zamítl odvolání jezuitů proti rozsudku a navíc sám a nezávisle důkladně prošetřil celou ústavu jezuitského řádu a oznámil, „že velký počet řádových regulí shledal nemravnými a státu nebezpečnými“ (*tamtéž, str. 455*) a veřejně prohlásil zavedení jezuitského řádu ve *Francii* za nelegální.

Potom i soud na popud parlamentu pročetl všechna nejvýznamnější literární díla jezuitských spisovatelů a učitelů, jejich mravouku, výklady k *Bibli* a zásady pro výuku noviců. Z hrůzou zjistil, že jezuitské učení je více než nebezpečné. V květnu 1761 pařížský soudní dvůr potvrdil rozhodnutí nižší instance o finanční závaznosti a odpovědnosti jezuitů vůči žalobci a navíc na základě prostudovaných interních stanov řádu vyhlásil řád jezuitů za organizaci hrubě destabilizační a ohrožující občanský pořádek. Král dal proto celou záležitost prošetřit ještě s větší intenzitou šesti zvláštním nezávislým komisařům. V srpnu 1761 pak soudní královská a nezávisle na ní i říšská komise došla k závěru, že *Ústava řádu Tovaryšstva Ježíšova* je silně *reakční* a *teroristická* a že se neslučuje s žádným bodem všeobecného práva ani s žádným bodem francouzského státního a královského zákona. Došli k závěru, že učení jezuitů se více než přičí *mravním zásadám* a *zásadám bezpečnosti státu*.

6. srpna 1761 proto soud vynesl rozsudek: Zákaz přijímání noviců do jezuitského řádu, zákaz vyučování na všech jezuitských školách všech stupňů, jezuitské školy byly uzavřeny, jezuitská ústava byla prohlášena za nezákonnou a protiprávní a veškerý jezuitský majetek byl na místě zkonfiskován. Také bylo zavrženo a spáleno 24 prací hlavních jezuitských spisovatelů. Na základě přísného rozboru jezuitských konstitucí pak vzniklo v březnu 1762 dílo pod názvem *Extraits des assertions*, ve kterém byly konstituce s vysvětlivkami razantně odmítnuty.

6. dubna 1762 vydal *parlament* následující obžalobu: „*Jmenovaná instituce je nepřijatelná pro jakýkoli civilizovaný stát, protože je ve své podstatě nepřátelská vůči všem duchovním i časným autoritám. Snaží se vetřít do církve a do států pod hodnověrným pláštíkem náboženského institutu. Tento řád však opravdově netouží po rozšíření evangelijní dokonalosti, je to spíše politický útvar neúnavně usilující o získání veškeré nadvlády pomocí všech možných přímých, ale zvláště pak nepřímých, tajných a scestných prostředků...*“

Jezuitské učení bylo charakterizováno jako učení „*zrůdné, ničící všechny náboženské a poctivé zásady, urážející křesťanskou morálku, zhoubné pro občanskou společnost, nepřátelské k právům národa, královské moci i bezpečnosti panovníků, neposlušné a schopné rozdmýchávat největší nepokoje a války mezi státy i revoluce uvnitř státu, plodící a udržující nejhorší zkaženost v lidských srdcích.*“

Soud však udělal velikou chybu. Majetek jezuitů nezabavil okamžitě, ale ponechal řádu rok volnosti s ním disponovat. Během tohoto roku prodali jezuité všechno, co měli francouzským kupcům, a to s dvou set i více procentním ziskem. Také si od bohatých francouzských bank a obchodních společností půjčovali obrovské částky předstírajíce, že budou ve *Francii* kupovat to či ono. A takto vytunelované francouzské peníze pak jezuité odesílali do *Říma*, aby nezůstaly ve *Francii*.

Když pak 6. srpna 1762 král rozhodl o definitivním zrušení jezuitského řádu ve *Francii*, neměla *Francie* kromě budov a pozemků (které by stejně zabavila) ve skutečnosti nic. Úřady pozdě pochopily neuvěřitelnou mazanost řádu, s jakou *Francii* finančně vyplundroval dřív,

než přišel o majetek. O ten by přišel tak jako tak. I tak činil zabavený majetek jezuitů tehdejších 60 milionů lir!

Ve *Francii* byl majetek tovaryšstva konfiskován ve prospěch královské koruny. Nikdo z jeho členů nesměl zůstat v království, dokud se nezřekl své řádové příslušnosti a neslíbil, že se podvolí obecným pravidlům francouzského duchovenstva.

Jezuitský generál Ricci dostal od papeže *Klementa XIII.* roku 1763 v *Římě* bulu potvrzující řádová privilegia a nevinnost jezuitů. Tím papež protestoval proti rozhodnutí *Francie* a proti rozsudku nejvyššího pařížského soudu. Dokonce *Francii* vyhrožoval strašnými *kletbami*. Zuřil však marně, neboť bylo už pozdě. Král nechal spravedlnosti volný průběh.

Všichni jezuité, kteří chtěli zůstat, museli přísahat *svobodu galikánské církvi a respektování francouzských zákonů*. Ti, kteří se odmítli podřídit, byli pak definitivním rozhodnutím dne 9. března 1764 ze země okamžitě vypovězeni. Vlivem prozíravého ministra vévody *de Choiseula* vydal král v listopadu 1764 ještě doplňující zákon, kterým bylo tovaryšstvo ve *Francii* zrušeno a rozpuštěno úplně, a to nejen v oblasti jurisdikce pařížského soudního dvora, ale na základě ediktu vydaného dlouho váhajícím králem v celé *Francii*. Řád tak na francouzském území přestal oficiálně existovat. Proto také bylo zakázáno zveřejňovat ve *Francii* jakékoliv papežské buly, které jezuiti podporovaly, obhajovaly a žádaly jejich znovuzavedení.

21.9 Zrušení jezuitů ve Španělsku

Další baštou a tvrzí jezuitského řádu bylo *Španělsko*, ale i tady došlo k otřesení řádu do jeho základů. Zrušení řádu ve *Španělsku* a v jejich koloniích napomohlo zpupné a protiprávní chování jezuitů v *Mexiku*. V *Pueblu* jezuité pronásledovali diecézní biskupy, prováděli rozsáhlé podvody v obchodování s *Brazílií*, podněcovali vzpoury domorodých obyvatel proti španělské nadvládě, usilovali o politickou moc v koloniích a učinili další přehmaty. To všechno vedlo k tomu, že španělský král *Karel III.* musel nakonec proti jezuitskému řádu zakročit. Odměnou jezuitů byla za to snaha krále ve *Španělsku* odstranit formou *atentátu*.

3. března 1766 byl na madridský palác proveden útok s cílem *svrhnout Karla III.* Při tom bylo zničeno mnoho domů těch, kteří byli nepřátelé jezuitského řádu. Král v obavě o svůj život musel utéci do *Aranjue*. Povstání bylo potlačeno a vyšetřováním se zjistilo, že jezuité k revoluci podnítli nejspodnější vrstvy obyvatel a že tuto španělskou lůzu pak i sami vedli. Bylo dokázáno, že v povstání měli přímou účast jezuité: *Lopez*, *Benevente* a *Gonzalez*. Vyšetřování vedlo až k jezuitskému zpovědníkovi královny, *Bromierseovi*, ale královna se ho urputně zastávala.

Krátce na to byl zachycen dopis od *generála řádu Vavřince Ricciho* toledskému provinciálu. Z něho jasně vyplývalo, že se chystá nová revoluce opět s cílem *svrhnout Karla III.* a na jeho místo dosadit mladšího infanta Dona *Ludvíka*. Kromě toho byla králi odevzdána kniha, ve které jezuité zpochybňovali manželský původ krále. Stejně dokumenty byly nalezeny na španělsko – francouzských hranicích u dvou jezuitů, kteří šli do *Říma*.

Karel III. se tak přesvědčil, že jezuité usilují nejen o jeho korunu, ale že chtějí zničit i jeho čest. Svolal svou královskou radu, která rozhodla o okamžitém zrušení jezuitského řádu bez udání důvodu veřejnosti. Rada si byla velmi dobře vědoma toho, že sdělení důvodu veřejnosti jezuité jenom využijí ke svým zdržovacím akcím, jako tomu bylo v *Portugalsku*. Stejněho mínění byla i univerzita a mnozí biskupové. A tak *Bourboni* ve *Španělsku* zrušili dne 28. února 1767 všechny ústavy tovaryšstva, jak v hlavním městě, tak i v celém království a v koloniích.

Celý řád byl vypovězen, čímž skončil také jezuitský stát *Paraguay*. Vypovězení řádu mělo být provedeno prudce, náhle a nečekaně. A to se také i skutečně stalo.

Celou akci dostal na starost ministr, hrabě z *Aranda*. Podle jeho tajných rozkazů, které dal všem královským úředníkům po celé španělské říši, všem předsedům soudních dvorů a všem velitelům vojenských pluků, obsadili královští komisaři s mnoha vojenskými oddíly a mnoha úředníky v noci z 2. na 3. dubna 1767 každou jezuitskou kolej, každý jezuitský dům, klášter, univerzitu, školu, všechny jezuitské kostely a kaple. Všem jejich představeným a všem členům řádu oznámili pak královský rozkaz o vypovězení jezuitů. Všechny jejich domy, byty a ubytovny byly uzamčeny, aby z toho, co tam bylo, nemohl nikdo nic vzít. Každý jezuita si směl vzít s sebou pouze svůj oděv a své peníze. Ty musel přesně nahlásit a všechno ostatní musel nechat. Během jedné hodiny bylo ve *Španělsku* shromážděno a zatčeno přes 6000 jezuitů, kteří pak byli loděmi převezeni do papežského státu *Civitavecchia*. Lodě byly k této operaci již předem připraveny.

Hned ráno 3. dubna vydal král *sankční listinu*. V ní celé zemi sděloval, že jezuitský řád na základě usnesení celé královské rady na jeho svolání a pak i schválení přestal v celé španělské říši existovat, včetně kolonií v *Indii*, na *Filipínách*, v *Jižní a Severní Americe* a v dalších zemích. Podrobně zdůvodnil počínání své královské vlády a podrobně popsal i veškeré sankce proti jezuitům a vůči jejich majetku, který byl zabaven ve prospěch *španělské koruny*. Jednotlivé farnosti, pozemky, lesy, budovy apod. pak byly rozděleny španělským šlechticům.

V *sankční listině* byla španělským novicům dána možnost zůstat ve *Španělsku*, ale všem jezuitům, kteří již složili slib poslušnosti a věrnosti řádu bylo výslovně zakázáno vstoupit zpátky do království. Zakazoval se i jakýkoliv kontakt s vypovězeným řádem, a to pod těžkými tresty a pokutami. Král zároveň zakázal o tomto všem veřejně hovořit a celou záležitost rozmazávat jakýmikoliv úvahami. *Sankční listina* výslovně nařizovala přísné mlčení o celé záležitosti. Porušení se mělo nekompromisně potrestat.

Jiným listem z 31. března 1767 pak král zdůvodňoval papeži *Klementovi XIII.* své kroky k likvidaci jezuitského řádu a k odvozu jezuitů do papežského církevního státu. Zároveň papeže ubezpečil, že všem rodilým *Španělům* – jezuitům bude posílat plat na jejich živobytí.

21.10 Generálovo přijetí vyhnaných jezuitů

Zpráva o vyhnání jezuitů ve španělské říši vyvolala v *Římě* u papeže a *jezuitského generála* skutečné zděšení. Oba si uvědomovali hrozbu, co by se stalo, kdyby *Španělsko* následovaly i jiné státy. Velmi se obávali toho, že stejné rozhodnutí provedou i všechny ostatní katolické vlády, tím spíše i všechny nekatolické.

6 000 jezuitů, kteří byli ve *Španělsku*, prožili zvláštní zkušenost poté, co byli uvrženi do vězení na moře. „Král Karel III. poslal všechny vězně k papeži se závažných dopisem, ve kterém uvedl, že je předává do moudré a bezprostřední ochrany Jeho svatosti. Ale když se měli tito darebáci vylodit v *Civitavecchia*, uvítalo je hřmění kanónových střel na příkaz jejich vlastního generála, který se již musel starat o portugalské jezuity a neměl je čím žít. Podařilo se jim pak najít jakýsi mizerný útulek na *Korzice*.“ (**Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 209**).

Papež se jezuitů zastával a žádal kardinály o svolení je z *Korsiky* přivést do svého státu. Ale kardinálové to nedovolili a poukazovali na celosvětové mínění o jezuitském řádu. Vystoupení některých kardinálů proti jezuitům mělo za následek, že ze svého území vykázali jezuity

i vlády *Neapole, Sicílie* a v ostatních italských státech. Zde všude syn *Karla III.*, král *Ferdinand IV.* zakročil 5. listopadu 1767 proti jezuitům stejně tak rychle, náhle a nečekaně, jako jeho otec ve *Španělsku*. Příkladu následovala i vláda *Parmy*, odkud byli jezuité vyhnáni dne 7. února 1768 a přidal se i velmistr *Malty*.

Proti rozhodnutí vlády v *Parmě* se papež *Klement XIII.*, který celou situaci už nenesl, postavil svým panovačným vzdorem. Žádal okamžité *odvolání dekretů* o vypovězení jezuitů. Na to se ozvalo hned několik vlád najednou s tím, že papež vůbec nechápe situaci a že se ve skutečnosti svou bulou proti *Parmě* plete do vnitřní politiky země. *Bourbonské dvory* se papežovým vyhrožováním o trestech a klatbách nedaly zastrašit.

V této době se jezuitů kromě papeže ještě zastali *redemptoristé* neboli řád *liguriánů*. Ale jak se dokázalo, jejich zakladatel byl pozdějším tajným jezuitským knězem. Tento řád byl jezuitskému proto velice podoben a s ním také spřízněn.

21.11 Rakousko

V *Rakousku* jezuité prožívali v této době příznivé období. Řídili politiku a školství téměř ve všech zemích mocnářství. Jejich majetky zde utěšeně rostly a stát jim kromě velikých výhod poskytoval i veliký plat. Teprve za *Marie Terezie* nastaly řádu těžkosti. Císařovna vymanila školství z jezuitských pařátů a provedla od základu jeho reformu. Kromě toho určila zvláštní komisi a dala jí úkol vyšetřit řízení školství jezuitů. Přesto si však dál u sebe ponechávala své jezuitské zповědníky, jak už to bylo tradicí habsburského trůnu.

Vlivem vyšetřování musel ve *Vídni* na univerzitě odstoupit samozvaný jezuitský rektor, který byl nahrazen arcibiskupem hrabětem *Migazzim*. Ten okamžitě všechny jezuitů z vídeňské univerzity zbavil učitelské licence a odňal jim cenzuru knih. Všechny jezuitské učebnice byly odstraněny a nahrazeny pokrokovými, vědeckými učebnicemi. Jezuité si papeži stěžovali, ale *Klement XIII.*, který sám měl problémy, stížnosti odsouval stranou. Hrabě *Migazzi* dokonce studentům povolil čtení protijezuitských spisů, například od **B. Pascala – Listy z provincií (Provinciální listy)** a další knihy.

Jezuité zuřili. Když ale viděli, že se jich papež se svým dvorem nezastane, vymysleli si plán, kterým hraběte úplně zkorumpovali a převedli plně na svoji stranu. Jako jedním mávnutím začali hraběte před papežem chválit a vyvyšovat ho za zásluhy o úžasnou reformu školství nejen ve *Vídni*, ale i v celém *Rakousku*. A postupně při svých chválách na papeži nárokovali, aby ho povýšil z arcibiskupa na kardinála, což papež také časem udělal.

Tím si jezuité u tohoto hraběte získali velikou přízeň. Po svém povýšení roku 1761 se stal nejhorlivějším ctitelem a zastáncem *Říma*. Dokonce se stal přímo ochráncem jezuitů. Císařovně se snažil namluvit, jak jsou svobodomyslné knihy nebezpečné a snažil se jezuitský řád nenápadně znovu do školství zavést. Ovšem císařovna pochopila, kdo stojí v pozadí za povýšením hraběte a jaký je tím sledován cíl. A proto hraběti v jeho požadavcích a nárocích nevyhověla.

Stejným způsobem se snažili jezuité naklonit si i mnoho dalších biskupů, aby se mohli ve školství znovu uchytit. Ale mnoho svobodomyslných katolických kněží se proti tomu vždy včas postavilo. A tak se reforma školství v *rakouském mocnářství* šířila z kraje do kraje už bez jezuitů. Ti nevěděli už kudy kam. Nabízeli vyučování i zadarmo, jen aby se do škol opět dostali. Ale u mnohých biskupů, jako například u hraběte *Václava Thuna* (1761–1763) vůbec nepochodili.

Není tedy divu, že císař *Josef II.* jezuitům také nepřál. Avšak vlivem své matky nemohl provést všechno to, co by se mu líbilo a o čem byl přesvědčen, že je správné. Přesto však o zrušení jezuitského řádu usiloval, jak o tom sám píše v dopise francouzskému ministru *Choiseulovi*. Ten roku 1770 císaře žádal, aby v *Rakousku*, stejně jako on ve *Francii*, řád nejen zrušil, ale jezuity ze země i vypověděl: „*Na mou podporu byste mohl spolehnout tehdy, kdybych byl vládcem. Úplně totiž schvaluji, co se jezuitů a zrušení jejich řádu týká. Ale na mou matku příliš nespolehejte. Přítilnost a náklonnost k tomuto řádu se v habsburském rodu stala dědičnou.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 257**).

21.12 Bavorsko, Itálie

K *Rakousku* se přidalo i *Bavorsko*. Papež *Klement XIII.* se však jezuitů neustále zastával. Proto proti němu vznikl odboj a nepřátelství ze strany mnohých katolických států. K těmto baštám katolicismu se také přidaly svobodné italské státy, například *Parma*, *Neapol*, *Sicílie*, dále francouzské kantony jako *Avignon* („*papežské hrabství avignonské – Venaissia*“ v mapách také jako *Venaissin*), dále *Janov*, *Monako*, *Benátky* a jiné. Všechny státy požadovaly, aby papež provedl odluku jezuitského řádu od ostatních katolických řádů a ukončil tak urážející existenci jezuitů. (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 258**).

Papež však tvrdošijně odmítal, a proto téměř všechny státy pohrozily, že nedojde-li ke zrušení jezuitského řádu, že se samy oddělí od *Říma* a ukončí s ním tak veškeré diplomatické vztahy. Neaktivněji vystupoval španělský král *Karel III.* Když nalodil všechny jezuity, kteří byli ve *Španělsku* a španělských koloniích zadrženi a deportoval je do církevního státu, bylo jich zhruba na šest tisíc. Příkladu *Španělska* hned následovaly bourbonské státy *Neapol* a *Parma*. Neapolská vláda dokonce ve svém výnosu prohlásila, že král je povinen skládat účty z důvodu svého počínání pouze Bohu. Na naléhání *Karla III.* předložili tři dvory – v *Paříži*, *Madridu* a *Neapoli* papeži kategorický požadavek, aby zrušil jezuitský řád celosvětově.

Avšak bezprostředně po obdržení nóty papež *Klement XIII.* náhle zemřel.

„*Klement XIII., který byl zvolen 6.7.1758, dlouhou dobu vzdoroval naléhavých žádostem mnoha národů, které žádaly zakázání jezuitů. Už se jim chystal vyhovět a již svolal církevní biskupský soud na 3. února 1769, na kterém chtěl kardinálům sdělit své rozhodnutí přizpůsobit se žádostem těchto královských dvorů, když tu noc těsně před tímto významným dnem, se mu náhle udělalo špatně, šel do postele a volal: »Umírám... Je to velmi nebezpečné napadnout jezuity!«*“ (**Baron de Ponnat: Histoire des variations et des contradictions de l'Église romaine, str. 215**).

„*Po smrti Klementa XIII. se ústředním tématem svolaného konkláve stala volba papeže, který buď bude jezuity bránit, nebo takového, který přistoupí na jejich likvidaci. »Snaživí« (zeleanti) kardinálové chtěli nastolit Tovaryšstvu nakloněného papeže, zatímco »politikáři« (politicanti) a vyslanci velmocí agitovali pro papeže, který jezuity definitivně potlačí. Byl to nejkřiklavější případ světského vměšování do průběhu konkláve od roku 1740 – nejdelší papežské volby po západním schismatu – , kdy se konkláve, ze kterého tehdy vyšel papež *Benedikt XIV.*, protáhlo na plných šest měsíců.*“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 184**)

Pak se sešla tajná rada a trvala tři měsíce. *Bourbonské státy* za silné podpory *Španělska* a *Portugalska* vyhlásili, že uznají jen takového nového papeže, který jim poskytne záruku, že zruší *Tovaryšstvo Ježíšovo*. Nejpřijatelnější byl kardinál *Ganganelli*, který zrušení jezuitského řádu dokonce otevřeně slíbil, bude-li zvolen. Nakonec si kardinál *Ganganelli*, zpočátku tajný a oddaný stoupenec *Duchovních cvičení*, nasadil mitru a přijal jméno *Klement XIV.* (1769 –

1774). K úžasu všech byl náhle zvolen jednomyslně.

V květnu roku 1769 anglický jezuita *John Thorpe* (*1726 – †1792) působící v anglické koleji v Římě poznamenává, že „jednomyslná volba kardinála *Ganganelliho* způsobila, že v Římě už kdekdo pokládá jezuitu za zcela vyřízené.« (*Thorpe, Notes, M24, 3*). Ve skutečnosti však nový papež, který nastoupil na trůn jako *Klement XIV.*, hrál navzdory své pověsti nepřítele jezuitů po celé čtyři roky mazanou politickou hru, spočívající v neustálém odkládání slibů, že *Tovaryšstvo* potlačí. Další čas získával tím, že na jezuitu útočil spíše postranními prostředky: omezoval jim penze, zbavoval je správy římských a irských kolejí a při ceremonálních příležitostech jim nedovoľoval využívat papežských hudebníků či švýcarské gardy. Tím se snažil usmířit nejtvrďší kritiky řádu, ale zároveň se vyhnout jeho naprosté likvidaci (*J.A.M. Crétineau-Joly, Clément XIV et les jésuites (Paříž, 1847)*).“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 184 – 185**).

Nový papež začal zrušení řádu náhle oddalovat. Královské dvory, které vyhostily jezuitu, tedy znovu a znovu za veliké podpory *Španělska* a *Portugalska* žádaly absolutní zákaz celého tovaryšstva. Papežství však vůbec nespěchalo s tím, aby si tento prvořadý nástroj k provádění své politiky zrušilo. Uběhly ještě čtyři roky, než *Klement XIV.* nakonec svolil, donucen neoblomným postojem a pak tvrdým nátlakem svých oponentů, kteří okupovali některé papežské státy (*Neapol* zabral *Římu* papežská města *Benvenuto* a *Pontecorvu* a *Francie* převzala *Avignon* a *Venaisinu*). Přesto bylo zrušení řádu etapovité a ze začátku opatrné.

První větší a pro řád bolestivý krok, který papež učinil, bylo až zrušení římského jezuitského semináře dne 17. září 1772. Během čtyř století z něho vyšli 4 jezuitští papežové, 96 jezuitských kardinálů, veliký počet jezuitských generálů a jezuitských biskupů provádějících tajnou infiltraci do mnoha jiných řádů katolického systému. Pro jezuitský řád to byla veliká a citelná rána.

Ještě v lednu roku 1773 jezuita *John Carroll* konstatoval, že „všichni jednohlasně tvrdí, že »naše katastrofa je na spadnutí«, současně poznamenal, že »ačkoli jsme za současného pontifikátu už mnohokrát byli znepokojováni podobnými zvěstmi – dokonce s přesným udáním data našeho nadcházejícího zrušení –, přesto se zatím nic takového nevyplnilo« (*T. O'Brien Hanley, ed., The John Carroll Papers (Notre Dame, 1976), I:27*). Klíčovou otázkou se stala ořekávaná reakce katolického *Rakouska*: rozhodne se císařovna *Marie Terezie* pro podporu jezuitů, *bourbonských* mocností, nebo zůstane zticha? *Thorpe* si dobře uvědomoval, že »vídeňský dvůr je mnoha smlouvami svázán s *Bourbony*« a že v důsledku této skutečnosti »se veřejně nevysloví pro jezuitu nebo proti nim, ale přesto tu a tam slýcháme ojedinělá slůvka útěchy«. Nakonec však lákavá možnost spojenectví s *Francií* prostřednictvím dynastického sňatku přiměla *Marii Terezii* pomínout všechny eventuální argumenty na obranu jezuitů, které by mohla vznést (*Thorpe, Notes, M23c, 1*). Tím padla poslední překážka pro vznik potlačovacího dokumentu, vytvořeného pod přímým vlivem španělského vyslance *Monina y Redonda*.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 185**)

Dalším krokem papeže *Klementa XIV.* bylo proto v únoru 1773 udělení neomezených pravomocí kardinálu *Malvezzimu*, boloňskému arcibiskupovi, aby prohlédl a zrušil všechny jezuitské koleje, domy a učiliště ve své diecézi. A kardinál svůj úkol a svou pravomoc pojal skutečně pompézně. Okamžitě prověřil jezuitskou rezidenci v *Cento* a ihned tam zapečetil jezuitský archiv, zabavil účetní knihy a uzavřel všechny školy. Tamním jezuitům oznámil, že už nesmí poslouchat svého generála řádu nebo svého provinciála, ale že mají za svého nejvyššího nadřízeného považovat právě jeho.

Hned na to, dne 24. a 26. března 1773 vydal rozkaz k prověření všech noviciátů a všech škol v celé *Boloni*. Současně s tím poručil propustit na svobodu všechny novice a uzavřít

všechny školy. Jezuitům přikázal otevřít všechny své věznice a mučírny, které byly (a jsou dodnes) pod jejich kostely a kláštery. Zakázal jim všechny náboženské úkony, slavnostní průvody, náboženské schůze a provozování *Duchovních cvičení*. Dále jezuitům nařídil, aby odložili řeholní roucho a přestoupili do jiných řádů. Všichni žáci ze všech domácích i zahraničních jezuitských škol se měli okamžitě vrátit domů ke svým rodičům a více se k jezuitskému řádu nikde nehlásit.

Jako vždy příkazy a rozkazy jezuité ignorovali. Zdržovali jejich realizaci jak jen mohli. Úlisnými vyjednáváním se snažili pro sebe získat co nejvíce času. Kardinál se rozčilil a pomocí vojenské síly dal svléknout celý řád z černých a hnědých hábitů. Svě zákazy pak ještě doplnil o konkrétní *zákaz zpovědí a kázání*. Veškerý majetek jezuitů byl zabaven zvláštní komisí. Hned na to potkal stejný osud i jezuitu ve *Ferraře*, v *Ankonii* a v dalších kantonech a městech církevního státu.

21.13 Marie Terezie

Když jezuité ještě před oním rokem 1773 zjistili, že papež *Klement XIV.* stále víc uznává požadavky národů a stížnosti jezuitů odsouvá do pozadí, snažili se hrozbami a různými věštbami papeže zastrašit. V ulicích *Říma* a v samotném *Vatikánu* byly šířeny výhružné listy, ve kterých jezuité vyzývali věřící, aby se za papeže modlili, protože zanedlouho zemře. A to byl také důvod, proč se papež *Klement XIV.* náhle rozhodl jednat rychle. Pochopil, že nyní znovu hraje o čas, avšak nikoli se světem a jednotlivými vládami, ale se samotnými jezuitu. Buďto oni nebo on. Svěho záměru se už nevzdal a to ani přes tyto výhrůžky. Dospěl k přesvědčení, že jezuitský řád musí i za cenu ztráty života zrušit a nabyt jistoty, že tak musí učinit co nejdřív a zároveň, že musí učinit také mnoho legálních i tajných opatření, aby se řád již nikdy nestačil znovu vzpamatovat a znovu uchopit tutéž tajnou moc mezi všemi národy, jakou měl předtím.

Proto se papež *Klement XIV.* tajně spojil už koncem roku 1772 se všemi evropskými státy. Seznámil je se svou koncepcí a úmyslem řád nejen v jeho činnosti zastavit, ale úplně jeho existenci ze všech států a národů vymazat. Všechny státy papežův plán přivítaly. Nyní se čekalo pouze na reakci *Marie Terezie*, která se stále ještě stavěla proti. Dokazovala, že řád není tak nebezpečný, jak se o něm říká a odporovala i svému synovi, císaři *Josefu II.* (roku 1769 sám osobně navštívil konkláve – volbu papeže), který papežův návrh uvítal s potěšením.

Na *Marii Terezii* naléhal nejen papež a její syn, ale i všechny bourbonské dvory. Prosily nebo žádaly, aby se papeži podvolila a nepřekážela jeho plánu. Ale nepomohlo to. Císař *Josef* své matce domlouval, ale ona se svých jezuitských zpovědníků nechtěla vůbec vzdát. Slepě jim důvěřovala a měla je za své nejlepší a nejdůvěrnější přátele. „*Marie Terezie sama byla žákyní jezuitů a ke svým bývalým učitelům pociťovala i nadále svou náklonnost. Vždyť ještě roku 1768 prohlásila jezuitskému páterovi Kofflerovi: »Můj milý pátère, jen budte bez starosti! Dokud žiji, nemáte se čeho bát!« Proto musel i Mahony, španělský vyslanec ve Vídni, své vládě zpočátku hlásit, že se císařovna vzpěčuje »zasáhnout proti členům řádu, kteří v jejích zemích nic špatného neudělali«.*

*Ale i později, kdy byl již řád zrušen, se císařovna několikrát o řádu vyjádřila velmi přátelsky: »Právě se dozvídám štafetovou poštou o potlačení jezuitů,« píše 30. srpna 1773 svému synovi arcivévodovi Ferdinandovi. »Přiznávám, že jsem tím bolestně dotčena, protože jsem je nikdy neviděla činit nic, co by nebylo povznášející.« A 16. října téhož roku si ztěžuje hraběnka Enzenbergová: »Kvůli jezuitům jsem k neutíšení zoufalá. Celý svůj život jsem je měla ráda a vážila si jich...«" (René Fülöp-Miller, **tamtéž, str. 459–460**).*

Císař *Josef II.* se snažil „své vznešené matce“ dokázat, že veškerá zodpovědnost za zrušení řádu spočine na papeži a že je to jeho výsostné rozhodnutí, jak on se svým řádem naloží. Ale ani to nemohlo s matkou pohnout. Byla stále o nevině jezuitů přesvědčena. Naopak se rozhodla, že pokud dojde k vyhnání jezuitů z ostatních evropských států, že ona jim v *Rakousku* poskytne azyl.

To už bylo moc i na papeže. Poslal proto *Marii Terezii* jeden z nejsilnějších důkazů o „přátelské a důvěrné diskrétnosti a mlčenlivosti“ jezuitských zповědníků. Odevzdal jí listiny, v nichž byly jezuitskými zповědníky sepsané zповědi císařovny, arcivévodů a arcivévodkyň, několika ministrů a dalších urozených dvořanů rakouského dvora. Tyto listiny našel jezuita *Josef Julian Mousperger*. Ten, když byl povýšen na profesora hermeneutiky (výkladu **Bible**) na *vídeňské univerzitě*, uklízel v kanceláři předchozího rektora a za jedním obrazem ve zvláštní schránce listy objevil. Ihned je poslal *Klementovi XIII.*, který je dal uložit do tajného archivu.

Současně dal papež císařovně předložit několik důkazů o tom, že když bude svoji tvrdošijností celou věc zdržovat, může se stát, že ho jezuité zabijí dřív, než bude stačit svůj plán provést. Dokázal jí, že tím pak nejen sama uvrhne celou *Evropu* znovu pod jezuitské zlo, ale že bude vinna i dalšími tragickými událostmi, které měli jezuité v plánu provést a u nichž jezuité už teď usilovaly, aby se v budoucnu skutečně odehrály.

Odhalená tajemství o jezuitech panovnicí silně otrásla. Byla šokována, že její zповědi byly zaznamenávány a že byly posílány do *Říma*. Pro vyzrazení svých osobních zповědí nakonec *Marie Terezie* na jezuitský řád silně zanevřela, i když jí to trvalo ještě několik let, než se dokázala od svého „jezuitského mládí“ navždy distancovat i plně vnitřně svým srdcem a svou duší.

Ovšem ani *madridský dvůr* mezitím nezahálel a vyvíjel na císařovnu druhý tlak, který nakonec pomohl definitivnímu rozhodnutí, že se císařovna rozhodla být při likvidaci řádu svému synovi plně nápomocna. Papežovi napsala dopis plný omluvy a souhlasu k provedení všech jeho záměrů i v *Rakousku*. A tak padla poslední zábrana, která papežovi překážela.

Madrid totiž velmi dobře věděl, že císařovna *Marie Terezie* byla nejen prozíravou panovnicí, ale také domácí matka nade vše milující své děti. Proto jí dal opatrně na srozuměnou, že bude-li neustále *Římu* a *Madridu* v plánu na likvidaci řádu vzdorovat, že se může stát, že na to doplatí její početné dcery, které už měly výhodné svatební partie s budoucími evropskými knížaty. A to nakonec definitivně rozhodlo. „»Těší mě, že Vám mohu být nápomocna ve věci, která Vám tolik leží na srdci,« psala 4. dubna 1773 španělskému králi. »Doufám, že Vaše Veličenstvo bude spokojeno, neboť Vám už nezbyvá nic, co byste si ještě mohl přát. S touto optimistickou důvěrou Vás prosím, abyste i nadále setrval ve svém přátelství, zejména vůči našim milovaným dětem v *Neapoli* a *Toskánsku*, a až nadejde čas, i v *Parmě*.«

Co by byla *Marie Terezie* všechno neudělala, když šlo o její »milované děti«! Císařovna byla totiž ze všeho nejvíce domácí matka, jejíž největší starostí bylo šťastně provdat své početné dcery. Když už se její různí zeťové z *bourbonské* dynastie rozhodli, že s jezuity skončí, pak přece nezbylo než dobré patres obětovat dynastijním zájmům. A jestliže se zdálo rozumné udržovat dvory v *Madridu*, *Neapoli* a *Toskánsku* dobře naladěné, jen aby neměly »milované děti« doma nějaké těžkosti, pak bylo o to nutnější se dobře shodnout s panem *du Tillotem*, ministrem velkovévodství *Parma*, neboť na něm bude do značné míry záležet, jestli se bude moci, »až nadejde čas,« vdát ještě jedna dcerka.

Zvlášť důležité však císařovně připadalo brát ohled na přání *versailleského* dvora ve chvíli, kdy se konečně podařilo provdat arcivévodkyni *Marii Antoinettu* za *dauphina*, budoucího

krále Francie. Tuto nejlepší partii Evropy nesmělo nic narušit, a jistě by musel i dobrý páter Koffler pochopit, že císařovna nebude teď moci dodržet sliby, které svého času dala.

A dokonce i ve Vídni radilo mnoho chytrých mužů nebrat Tovaryšstvo Ježíšovo už déle pod ochranu. Kancléř Kounic byl proti jezuitům zaujatý, a stejně tak i osobní císařovnin lékař van Swieten; obzvláště však patres nenáviděl Josef a jeho názorům se teď muselo stále více naslouchat, protože Josef se stal římským králem a spoluvládce. »Znám ty lidi tak dobře jako málokdo,« napsal Josef roku 1770 Choiseulovi, »vím o jejich návrzích, které prosazovali a znám jejich snahy šířit otřesy temno a ovládnout Evropu od mysu Finisterre až po Severní moře a zasévat zmatky...«.

(René Fülöp-Miller, tamtéž, str. 460–462).

Hlavní představitel rakouské zahraniční politiky, státní kancléř a ministr, moravský šlechtic Václav Kounic (*1711 – †1794) měl na politiku Marie Terezie a zvláště na císaře Josefa II. veliký vliv. Byl velkým stoupencem francouzského osvícenství a proto i jeho politika směřovala v duchu radikálního protikatolického osvícenství francouzského stylu, což vedlo nakonec k úplné roztržce s Římem. Situace se nejvíce vyhroutil při návštěvě papeže Pia VI. ve Vídni roku 1782, kde papež osobně žádal císaře Josefa II., aby zmírnil své radikální protiřímskokatolické církevní reformy, zvláště zrušení přibližně třetiny klášterů. Přestože se papežovi dostalo ve Vídni vlídného přijetí s veškerými poctami a tisíce prostých katolíků jej přišlo do Vídně pozdravit, odmítl s ním ministr Kounic jakékoli jednání o církevních záležitostech a také samotný císař odložil papežovu žádost diplomaticky k ledu. Papež byl rozzuřen na nejvyšší míru a když roku 1873 přijel do Říma, očekával svět, že nad císařem vynese klatbu a že císař Svaté říše římské, národa německého a nekorunovaný král český a uherský pro změnu vyhlásí na papeži „nezávislou rakouskou církev“. K obojímu však vlivem tlaku evropských katolických panovníků nedošlo, což přineslo kompromis, který byl pro papeže z počátku sice nevýhodný, ale později byla většina josefínských reforem díky jezuitům a monarchii potichu zrušena a Řím zase dosáhl svých ztracených pozic, zvláště v Uhersku, Belgii a Nizozemí.

21.14 Breve papeže Klimenta XIV.

A tak konečně dne 21. července 1773 vydal papež Klement XIV. známé breve (papežský list o důležité věci k jednomu tématu) **Dominus ac Redemptor noster (Pán a Vykupitel náš)**. Tímto listem byl jezuitský řád úplně zrušen a rozpuštěn. Breve bylo pak v srpnu podstoupeno komisi složené zástupci jiných řádů a z různých kardinálů kromě oficiálních jezuitů. Komise byla tajná a projednávala organizační stránku co nejrychlejšího zrušení řádu. Nezapomněla ani na různá tajná opatření proti jeho opětovnému vzniku. Jednání komise trvalo od 9. srpna do 15. srpna a 16. srpna 1773 bylo breve konečně zveřejněno a předáno do všech evropských zemí. V tento den breve obdržel i generál Tovaryšstva Lorenzo Ricci, který byl pak koncem září uvězněn v papežském vězení na Andělském hradu.

Listina, i když připomněla zrušení jiných řádů, se celá týká jezuitského řádu. Mimo jiné se v listu praví, že řád byl povolen pod slibem poslušnosti a chudoby, ale že hned od samého počátku v řádu působí „rozličné sítě neshovornosti a žárlivosti nejen mezi členy samotnými, ale i proti jiným řeholím a proti světskému kněžství, proti akademiím, univerzitám, veřejným školám, i proti samotným mocnářům, do jejichž zemí byl řád přijat.“

(T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, Praha, 1896, str. 264).

List dále připomíná, že kdokoliv se proti řádu postavil, že buď náhle zemřel předčasnou smrtí nebo byl z neznámých příčin uvězněn nebo pronásledován. Jmenuje i některé příklady na biskupech a např. i na papeži Sixtu V., který pro prověření jezuitského řádu zřídil kongrega-

ci několika kardinálů, která po překvapující papežově smrti ihned zanikla.

Listina také ukazovala na jezuitské zásady, na jejich morálku a na jejich výklady **Bible**, které vycházely ze stanov a ústavy řádu. Zřetelně to všechno odsoudila jako ničící pověst katolické církve a její víry a vyznání. Pak listina podrobněji vypočítávala poslední aktivity jezuitského řádu, kterými zničily mír v celé Evropě a kterými ochrnuly hospodářství mnoha katolických zemí i samotného Vatikánu a jeho církve, šířili jen samé stížnosti a revoluce a kterými jezuité způsobili mnoho krveprolití a bídy.

Listina vzpomíná i nenadálou smrt papeže *Klementa XIII.*, pro kterou nemohl dokončit dílo zrušení řádu jezuitů. Bylo konstatováno, že řád už nemůže pro svoji zkaženost přinášet tak hojné užitky, jako přinášel na *Tridentském koncilu*. A protože „se jen velmi těžko a nebo vůbec žádným způsobem nemůže navrátiti církvi pravý a trvalý mír, pokud zůstává Tovaryšstvo nedotknutelné“, a protože řád od doby *Tridentu* už Vatikánu ničím dalším neprospěl, „po zralém uvážení, na základě jasných důkazů a z plnosti moci apoštolské mnohokrát výše jmenované Tovaryšstvo Ježíšovo rušíme a potlačujeme. Rušíme a všeobecně odstraňujeme zvláště všechny jeho povinnosti, služby a správy, domy, školy, koleje a jakákoliv místa, v kterékoliv krajině, království a říši, kde se nalézá a kterým náleží jakýmkoliv způsobem.

Také jeho stanovy, tradice, zvyky, všechna usnesení a ustanovení, i kdyby byla stvrzena přísahou, papežským schválením nebo jinak potvrzena. A stejně tak i všechny všeobecné nebo zvláštní výsady a výhody... Proto ustanovujeme, aby navždy byla zničena a úplně zrušena veškerá a jakákoliv moc představeného generála, provinciálů, vizitátorů a jakýchkoliv ostatních představených řečeného tovaryšstva, a to jak ve věcech duchovních, tak i světských. Veškerá pravomoc je tímto přenesena na biskupy jednotlivých míst, v jejichž diecézi se řád nacházel... Všem vysvěceným členům dáváme dovolení a moc, aby opustili domy a koleje tovaryšstva a aby se odebrali do některého z jiných řeholních řádů potvrzených od papežské stolice a nebo aby zůstali ve světě jako světští kněží pod obecnou a úplnou poslušností a poddaností řádných biskupů... ” (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 269**).

A dále listina podrobně rozebírá organizační otázky, které s likvidací jezuitského řádu souvisejí. Velmi podrobně o tom píše **Bílek** ve svých **Dějínách řádu...** na stranách **261 – 276**.

21.15 Poslední oficiální generál řádu

Generál řádu, Vavřinec (Lawrentius, Lorenzo) Ricci, byl se svým tajemníkem a svými asistenty vzat koncem září do vazby. V papežském vězení na *Andělském hradě* byl pak přísně vyslýchán, aby pod přísahou udal, kde se nachází celé finanční jmění řádu. Při zabírání všech jezuitských kolejí, domů, klášterů, kostelů, univerzit, noviciátů a dalších budov se totiž žádné peníze nikde nenašly. Jezuitský řád před svým zrušením, které tajní, vysoce postavení jezuité předvíдали, ukryl okamžitě všechny peníze. Schoval i všechny dokumenty a spisy s mnoha tajnými informacemi.

Ricci při výslechu tvrdil, že řád je stále chudý, že žádné peníze ani jiné bohatství nikdy neměl a nemá. Při výslechu neustále apeloval na slib chudoby a čistoty, který řád na počátku své existence slíbil. *Generál* se ani neprozradil, co se stalo s velikými dědictvími od sta tisíců do desítek milionů a výše v tehdejších penězích. Taková dědictví plynula do řádové pokladnice z celého světa.

Neprozradil, ani kam se náhle poděly všechny zisky ze světového obchodu, ani kam přišlo všechno bohatství – zlato, šperky, drahokamy, stříbro, drahé látky a umělecké předměty ze

všech jezuitských rezidencí, paláců a honosných kolejí. Takové honosné paláce měli jezuité po celém světě. Měli je i ve všech jezuitských zámořských provinciích v jako *Indii*, na *Filipínách*, v *Americce*, v *Austrálii* a na různých ostrovech. *Ricci* neuvedl vůbec nic. Na přímé dotazy všechno okamžitě popíral. Pak byl uvězněn na *hradě sv. Anežky*, kde o několik let později zemřel.

I přesto, že se jezuité snažili zlikvidovat všechny usvědčující materiály o svém řádní po celé *Evropě*, nezničili úplně všechno. Přeci jen něco zůstalo nedotknuto. Tak například na koleji v *Ingolstadt* našli úředníci několik balíčků listin se zpověďmi šlechticů a knížat zapsaných jezuitskými zpovědníky. Tyto dokumenty už jezuité nestačili spálit. Kromě dalšího našli například meč, kterým byli popravováni jezuité, když se zprotivili řádu. Jejich počet (více jak sto řádových bratří) se našel na jedné přiložené listině.

V *Mnichově* našel vládní komisař ve sklepě pod jezuitskou kolejí jedenáct na zdi přikovaných mrtvol visících již ve značném rozkladu. Ze zbytků šat na zemi poznal, že jde o popravené jezuitu. V chodbách pod jezuitskými kláštery a kláštery jeptišek v *Římě*, *Španělsku*, *Portugalsku* a na přilehlých ostrovech bylo nalezeno mnoho lidských ostatků. Nálezy prokázaly, že šlo většinou o děti umučené zvláštním, rituálním způsobem. Jezuitské stavby tak postupně odhalovaly jedno hrůzostrašné tajemství za druhým. Málokdo však chápal jejich pravý, skutečný význam.

Po celé *Evropě* vládla euforie, že jezuitský řád již nadobro skončil a že navždy zmizí. Dokonce se uvažovalo o tom, že všichni jezuité budou popraveni. Ale s ohledem na *Josefa II.*, který by se proti tomu postavil jako první, bylo od tohoto masakru nakonec upuštěno. Nikdo navíc nepředpokládal, že by se jezuité mohli jako organizovaný řád znovu vzchopit a že by se mohli začít jakýmkoliv způsobem mstít již brzy i ve své ilegalitě.

21.16 Pomsta jezuitů

Papež *Klement XIV.* ovšem mstivost jezuitů velmi dobře znal. Když podepisoval *breve*, předvídaje jejich pomstu, pronesl ke svým přátelům: „*Tímto podepisuji zároveň brzký konec svého života*“. Měl předtuchu, co jej zanedlouho očekává. A pomsta jezuitů na sebe skutečně nedala dlouho čekat.

„*Jezuité pouze předstírali, že se podrobili verdiktu, který je odsuzoval... Sepsali bezpočet letáků proti papeži a k podnícení vzpoury. Vymýšleli si nevyčísitelné množství lží a pomluv o tak zvaných zvěrstvech, která vůči nim byla spáchána při konfiskaci jejich majetku v Římě.*“ (**J. Huber: *Les Jesuites*, str. 365**).

Velká část evropské veřejnosti jim však už naštěstí nevěřila a navíc jim později přičítala i smrt *Klementa XIV.*, ke které došlo o 14 měsíců později.

„*Jezuité, alespoň v podstatě, již neexistovali. Klement XIV. však velmi dobře věděl, když podepisoval jejich rozsudek smrti, že tím podepisuje i svůj vlastní.*» *Už je to konečně hotovo,*« *prohlásil, »a já toho nelituji... Udělal bych to znovu, kdyby to ještě nebylo, ale tento zákaz mne zabije.*«“ (**Caraccioli: *Vie du Pape Clement XIV*, Desant, Paříž 1976, str. 313**).

„*Ganganelli (to je papež Klement XIV.) měl pravdu. Brzy se na palácových stěnách začaly objevovat plakáty, kde se pravidelně opakovalo těchto pět písmen: I.S.S.S.V. a všichni se divili, co to může znamenat. Klement porozuměl okamžitě a směle prohlásil: »Znamená to: In Septembre, Sara Sedes Vacante (V září bude Stolec uvolněný, neboli papež bude mrtev.)*«“ (**Baron de Ponnat, *Histoire des variations et des contradictions de l'Église romaine*, str.**

223).

Uvádíme ještě další svědectví: „Papež Ganganelli dlouho nepřežil zákaz jezuitů,” řekl *Scipion de Ricci*. „Zpráva o jeho nemoci a smrti, poslaná na dvůr v Madridu španělským ministrem v Římě, prokázala, že byl otráven. Pokud víme, o tuto událost se vůbec nezajímali kardinálové ani nový pontifex. Pachatel tohoto ohavného činu tak mohl lehce uniknout soudu světa, ale nebude moci uniknout spravedlnosti boží!” (**Potter: Vie de Scipion de Ricci, Brusel 1825, sv.I., str. 18**).

„S naprostou jistotou můžeme potvrdit, že 22. září 1774, zemřel papež Klement XIV. na otravu.” (**Baron de Ponnat: Histoire des variations et contradictions de l'Église romaine, Charpentier, Paříž 1882, II., str. 224**). A ještě jeden důkaz:

„Rok na to byl papež, podle výroku jeho tělesného lékaře Dr. Metea, otráven, takže všechny protiléky byly marné a nakonec dne 22. září 1774 ukončila smrt jeho strašné utrpení..., které musel snášet za svůj hrdinský čin.” (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 273**).

Když se po Římě roznesla zpráva o smrti papeže, volal v hněvu všechen římský lid: „To učinili jezuité!” a toto přesvědčení panovalo i v ostatních zemích. Císař Josef II. napsal vyslanci v Paříži, hraběti Arandovi: „Klement XIV. zapudil tyto zatemňovače apoštolství z veškeré země, takže jejich jméno bude příště vzpomínáno jen v souvislosti s církevními rozkoly a jansenismem. Dokud nebyli v Německu známi, bylo náboženství učením o blahobytu národů. Ale oni toto učení zlehčili a učinili z něho předmět své ctižádosti a pláštík svých plánů.” (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 273**).

Zrušení celého jezuitského řádu proběhlo i ve všech katolických zemích velmi rychle a beze vší překážky. I rakouská císařovna Marie Terezie vykázkala jezuity ze svého uzemí.

Pád jezuitů způsobil ve všech zemích nebyvalou radost a největší uspokojení, jak praví sám Goethe, avšak dodává: „Jak rádi jsou lidé, když se zbaví protivníka, ba, dokonce i jenom toho, kdo špehuje. Ale stádo zapomíná na to, že tam, kde schází pes, je vystaveno vlkům. ” Jak smutná, prorocká slova. Jezuitští psy byli odehnáni, aby se časem vrátili jezuitští vlci, ještě dravější, ještě krvelačnější a ještě zákeřnější.

21.17 Prusko a Rusko

Pouze dva nekatolické státy, totiž protestantské Prusko a pravoslavné Rusko si jezuitský řád ponechaly i po jeho zrušení. V těchto zemích se jezuitů nebáli jako v jiných státech a navíc zde neplatila papežská vyhlášení. V Prusku však vydrželi jenom 10 let do roku 1786. Rusko i s částí Polska rozděleného roku 1772, kde žilo 201 jezuitů, jim bylo nakloněno o něco déle, až do roku 1814 a to díky tomu, že carevna Kateřina Veliká odmítala poslouchat příkazy papeže a platnost jeho breve nikdy nevyhlásila. Ale i v Rusku ze stejných důvodů jako všude jinde nakonec vzbudili odpor vlády.

„Zrušení schizmatu a sblížení Ruska s papežem je lákalo tak jako světlo mouchu. Zahájili aktivní programovou propagandu v armádě a aristokracii a bojovali proti biblické společnosti, kterou zřídil car. Dosáhli několik úspěchů a obrátili prince Galicina, synovce ministra pro náboženství. Proto se do toho všeho vložil car, a proto tu máme Ukaz (carský výnos) z 20. prosince 1815.” (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 220**).

Není třeba zdůrazňovat, že důvody pro tento Ukaz, který vykazoval jezuity ze Sant Petersburgu a z Moskvy, byly stejné jako ve všech ostatních zemích. „Uvědomili jsme si, že neplní své povinnosti, které jsme od nich očekávali... Místo toho, aby žili jako pokojní obyvatelé

v cizí zemi, narušovali řecké náboženství, které je od pradávna převažujícím náboženství v naší říši a na kterém spočívá mír a štěstí národů pod naším žezlem. Zneužili důvěru, kterou předtím měli, a obraceli na svou stranu mládež a odváděli od bohoslužeb vrtkavé ženy... Vůbec se nedivíme, že tento náboženský řád byl vypovězen ze všech zemí a že jejich jednání nikdy a nikde netolerují." (**Daniel-Rops z francouzské akademie: Le retablissement de la Compagnie de Jesus, Etudes, září 1959**).

Všeobecná opatření vyhánějící jezuitu vyhnání z celého Ruska na základě carova Ukazu byla realizována několikrát. Naposledy tomu bylo v roce 1820.

Ale díky tomu, že politické události jezuitům přály, stačili ještě předtím vkročit zpět do západní Evropy, kde po Napoleonově pádu v roce 1814 na přání a na diplomatický nátlak vyvinutý nejreakčnějšími silami neponaučitelných absolutistů „Svaté aliance“ na některé evropské země a na samotnou římskou stolicí obnovil papež Pius VII. (ve funkci od roku 1800 do roku 1823) znovu slavnostně jezuitský řád. Projezuitsky zaměřený benediktin tak učinil krátce po svém slavnostním návratu z tříletého zajetí v Savoně, kam ho nechal Napoleon po anekci Říma roku 1809 odvézt.

A tak ještě téhož roku 1814 můžeme v papežově bule o znovuustanovení jezuitského řádu číst tato slova: „»Uprostřed nebezpečností ohrožujících křesťanskou republiku museli bychom se pokládat za vinné velkým zločinem proti Bohu, ...kdybychom nedbali pomocné ruky, kterou nám Boží prozřetelnost nabízí.« Bárka svatého Petra se zjevně »potácí pod náporem trvalých bouří«, tak proč nepožádat o pomoc jezuitu, tyto »statné a zkušené veslaře, kteří dobrovolně nabízejí své služby?«" (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 215**). Řád jezuitů byl tak 31. července 1814 papežem obnoven.

Politický dosah tohoto papežova rozhodnutí a rozhodnutí mnoha evropských států jasně vyjadřuje **M. Daniel-Rops**, velký přítel jezuitů. O znovuobjevení Loyalových synů napsal: „Nebylo možné v tom nevidět očividnou kontrarevoluci.“ (**Daniel-Rops z francouzské akademie: Le retablissement de la Compagnie de Jesus, Etudes, září, 1959**).

Jezuité se z předchozích bojů, vzestupů a pádů, vnitřních i vnějších bouří velmi rychle ponaučili. Ještě v 19. století sice mezi nimi zápasily různé filosofické proudy, několikrát byli znovu zakázáni, např. v *Garibaldiho Itálii* nebo v *Bismarckově Německu*, ale během 20. století se rychle změnili na jednu z politicky a teologicky nejprogresivnějších složek uvnitř římskokatolické církve a stali se pak i představiteli a současně i přednostními nositeli novodobého římského katolicismu s novou, moderní rouškou. Svou nově zrozenou a době přizpůsobenou filosofií náhle předběhli všechny ostatní řády. Není proto náhodou, že byli *Vatikánem* napřed zakazováni (indexováni) učitelé nových náboženských směrů, modernisté a noví teologové (např. francouzští jezuité *Henry de Lubac* a *Jean Daniélou* odsouzení roku 1950 encyklikou *Humani generis* za podvracení tradičního katolického učení o dědičném hříchu, milosti Boží a liturgie, americký jezuita *John Courtney Murray*, jenž vyvolal nelibost Říma svými meditacemi na téma náboženského pluralismu a potřebě oddělení církve od státu, německý jezuita *Karl Rahner*, jenž přišel s učením o instinktivní znalosti Boha, jež je dána všem lidem – katolíkům i ostatním – a jeho zanícení pro *ekumenismus* a mezináboženský dialog) a *liberální teologové* jako třeba jezuitský kněz *Pierre Teilhard de Chardin* (*1881 – †11.4.1955), který sám sebe nazýval teologem, filosofem, přírodovědcem, paleontologem, biologem, antropologem a dalšími názvy z oblasti vědy, nicméně zcela ignoroval mnoho souvisejících oblastí (např. ve vědě embryologii, logiku a cit pro důkazy, v náboženství např. oblast mezi přirozenem a nadpřirozenem, opovrhoval sv. *Augustinem* apod.). Neustále se snažil srovnávat katolické učení s vědou ve snaze smířit vědu s křesťanskou vírou prostřednictvím vymyšlené nové teologie a metafyziky, která není v rozporu s moderními objevy přírodních věd a jenž se

tedy hodí do naší moderní vědecké doby. „Během práce na vykopávkách zka-menělin v Africe a Číně si vypůjčil pojmy i slovník evoluční teorie k tvrzení, že samo křesťanství je evolučním procesem, příběhem kontinuálního vývoje živoucího vědomí k duchovnímu završení kosmu. Nakonec, soudil Teilhard, bude lidstvo žít na nejvyšší úrovni společnosti, se znovuzkříšeným Kristem ve svém středu, řízeno hnací silou křesťanské lásky.“ (J. Wright: *Jezuité, misie...*, str. 254).

Když se dnes podíváme do současné, světové filosofie a do učení a teologie římskokatolické církve 21. století, nenajdeme tam nic jiného, než právě všechny tyto dříve zavrhané vědeckoteologické myšlenky a učení jako podklady k současné víře římských katolíků. Jezuitský řád jako první a jediný dokonale propojil vědu a zvláště evoluční teorii s teologií a filosofií a římskokatolickou víru plnou pověřivosti a mysticismu postavil na zcela nových, moderních základech. Vybudoval tak nové pojetí víry a vědeckého poznání Boha a Řím na tom nakonec postavil svou současnou „vědeckoekumenickou“ moc a to díky *Druhému vatikánskému koncilu*, kde právě *Lubac, Murray a Rahner* dominovali na zasedáních jako *noví teologové* a díky nimž dnes římskokatolická církev deklaruje otevřenost vůči modernímu světu, otevřenost a přívětivou tvář vůči ostatním nekatolickým církvím a nekřesťanským náboženstvím a všem lidem „dobré vůle“ neboli jakkoli ochotným dříve či později uznat Řím za *svrchovanou duchovní mocnost nad všemi církvemi na této planetě*. Kde by dneska *Vatikán* byl, kdyby nevzkřísil to, co sám kdysi dusil? Musel to být opět jezuitský řád, kdo znovu zachránil tvář katolicismu a obratem jednoho *vatikánského koncilu* jej převtělil do nového, moderního roucha a uzpůsobil potřebám dnešních „*pluralitních*“ a „*demokratických*“ společností.

Kapitola 22

Jezuité a první Francouzská revoluce

22.1 Tajná příprava revoluce

Když byl *Klement XIV.* donucen zakázat jezuitský řád, jasně řekl: „*Uřízl jsem si pravou ruku.*“ A bylo to skutečně výstižné přirovnání.

Pro Svatý stolec to bylo určitě velmi těžké rozejít se se svým nejdůležitějším politickým nástrojem pro ovládnutí světa. Řád upadl v nemilost. Bylo to však politické opatření všech států dohromady a vynutily si to výše uvedené okolnosti.

Následníci *Klementa XIV.*, *Pius VI.* (vlastním jménem *Giovanni Angelo Braschi* studoval na jezuitské koleji, papežem byl v letech 1775 – 1799) a *Pius VII.* (vlastním jménem *Barnaba Chiaramonti*, projezuitský benediktin) zákaz povolna a postupně zmírňovali, neboť jezuitům tajně nadržovali. A jestliže oficiální zákaz jezuitů trval 40 let, pak to bylo jen kvůli vlně mnohých revolučních povstání v *Evropě*, která vznikla jako důsledek *Francouzské revoluce*.

Tu stejně, tak jako *Bartolomějskou noc*, zosnovali jezuité a vzhledem k jejich plánům se jim povedla jen částečně. A tak jako v *Bartolomějské noci* i zde sledovali ve skutečnosti úplně jiný cíl, než jen pouhé vraždění katolíků. Stejná organizace a týž duch, který vedl k *Bartolomějské noci*, vedl také k ukrutnostem *revoluce*.

Jezuité věděli, že budou-li zrušeni, bude časem zrušen i římskokatolický systém, jako to hrozilo i v době *Tridentského koncilu*. Kdyby v té době nezasáhli, *reformace* by katolickou víru úplně rozdrtila. Nyní byl však řád zrušen a ponechán svému osudu bez celosvětové církevní podpory. Proto jezuité naplánovali, aby odplatou padlo i katolické náboženství.

Vraždou papeže *Klementa XIV.* sice pomohli k nástupu projezuitského papeže, ale kromě několika zmírňujících nařízení se nic nového nedělo. Bylo potřeba *evropské státy* vyprovokovat. Bylo potřeba, aby z hrozby pádu katolicismu jezuité vytěžili co nejvíce. Měli jistotu, že jakmile se církev „*svatá*“ zakymácí ve svých základech, bude ihned volat své věrné vojáky, svou tajnou armádu zpátky, aby je *Řím* znovu vyslal do boje.

Jezuité naplánovali, že musí *Evropu* nějak dostat do protikatolického povstání. *Generál řádu* byl sice mrtev, ale přesto byli jezuité dál organizovanou společností. Při svém tajném jednání vymysleli úplný pád katolicismu a nahrazení ho jiným, protikatolickým systémem.

Dohodli se, že pád musí proběhnout *revoluční cestou* a že hlavní body *nové víry* a *nového vyznání* musí být všechno to, co katolická víra neuznává a proti čemu ve svých bulách neustále varuje. Musí být v prvé řadě odstraněna *víra v Boha* a *nahrazena za víru v přírodu a v člověka*. Musí být odstraněna *víra v církevní spisy* a musí být *zaměněna za lidskou filozofii*. *Víra v Boží stvořitelskou moc* musí být *nahrazena za víru v lidskou práci*. Katolický náboženský systém musí být *zpochybněn* a nahrazen *lidskou moudrostí a rozumářstvím*. Revoluční převrat měl smést náboženství. Nesměl se však dotknout *Panny Marie* a jejího *uctívání*. To byla podmínka celého projektu.

Jezuitský řád byl oficiálně zrušen. Ale nebylo zrušeno mnoho organizací, ve kterých zakázání jezuité figurovali jako tajní členové nebo dokonce jako hlavní, řídicí či přímo i zakládající osobnosti. Jednou z takových organizací byly *ilumináti*, jinou takovou organizací byli *svobodní zednáři*, jiným spolkem bylo *Nejsvětější srdce Ježíšovo*, různé *spolky Panny Marie*

apod. A všechny tyto organizace a spolky byly jezuitům nyní plně k dispozici.

Řád jezuitů v té době nemohl a ani nechtěl vystupovat pod svým jménem. Zato intenzivně působil právě *prostřednictvím těchto organizací*, které *infiltoval* nebo *založil*. Tajní i oficiální členové řádu pracovali v *celosvětové ilegalitě*. Bylo to také jediné období, kdy nebylo velkého rozdílu mezi tajnými a oficiálními členy řádu a kdy byl řád uvnitř nejvíce sjednocen.

Pro naplánovaný celosvětový projekt zbývalo vybrat vhodný stát, kde by se dala protikatolická revoluce uměle vyvolat. *Polsko* bylo katolicismu příliš oddané, *Rusko* mělo pravoslaví, *Rakousko*, *Hesensko*, *Belgie*, *Holandsko*, *Švýcarsko* a další státy nebyly vhodné vzhledem k bedlivé pozornosti vůči jezuitům, *Anglie* byla pro tento účel příliš daleko a navíc ryzí katolicismus nikdy nepřijala. *Itálie* byla *Vatikánu* více než zaprodaná. Zbývalo tedy *Portugalsko*, *Španělsko* a *Francie*. Z toho *Francie* vyhovovala tajným jezuitům nejvíce.

22.2 Francouzský královský dvůr

Když se poměry po zrušení řádu ustálily, mnoho jezuitů přešlo do *Pruského království* a do *Ruska* pod vládu *Kateřiny II.* Zde se mohli nejen nepozorovaně, ale dokonce i přímo legálně scházet, jednat a plánovat své další tahy.

Ze všech evropských dvorů byl jezuitům tajně nakloněn právě francouzský vlivem habsburské manželky *Ludvíka XVI.*, *Marie Antoinetty*, dcery *Marie Terezie*, dřívější veliké milovnice jezuitského řádu. *Francouzský dvůr* byl také spřízněn s *pruským královským dvorem*. Pro *revoluci* byla tedy nakonec vybrána *Francie*.

Tato země se před *Vatikánem* navíc tolik nepokořila, což jezuitům nyní práci jenom usnadňovalo. Dalším kladem bylo to, že *Francie* byla k novým tvářím na svém dvoře zcela *lhostejná*. Byla si jistá svou *ekonomickou, státní a vojenskou mocí*.

I když byli proto jezuité oficiálně mimo *Francii*, žili tajně i přímo na samotném dvoře. Jako dvorní rádcové stále ovlivňovali chod v zemi. Jejich vlivem duchovní vůbec neplatili králi daně. Jejich přičiněním se král staral spíše o své koníčky – o zámečnictví a drahé lovy. Jejich řízením byla *Antoinetta* neustále rozmazlována a doslova utápěna ve svých zhýralostech a lehkomyšlnostech. Při tom byla pokaždé ujišťována, že na lehkomyšlný život má královské právo a že je to dokonce i její čest, královská výsada a důstojná *povinnost*. Její habsburská krev byla jejími osobními zakuklenými rádci hýčkána na nejvyšší míru.

Podle vzoru *Antoinetty* byly vychovávány a hýčkány také všechny dvorní dámy. Tento trend totiž vládl celým královským dvorem. Nikdo netušil, že královský dvůr se pro nepozornost, rozmařilost a milování zábav znovu dostal do spárů ilegálně působících jezuitů. A ti zde v klidu a nepozorovaně rozvíjeli své hrůzostrašné plány a krok za krokem vedli *Francii* k jejich realizaci. Stav nepozornosti královského dvora jezuitům nahrával. Zatímco ostatní dvory si přísně hlídali pohyb nových tváří, nejsou-li to jezuité, rozjásaná *Francie* si hleděla pouze pompézních tanečních slavností, lovů a bezstarostného, rozmařilého života.

Jezuité rozhodli, že v prvním kroku musí *Francii* dostat na pokraj bídy a chudoby. Jedině tak ji dostanou do revolučního odboje proti katolicismu. Jako další etapu plánovali, že pak tohoto revolučního ducha přenesou i do jiných katolických evropských států. Čím chudší a zbídačenější stát, tím lépe pro jezuitskou myšlenku. Jako další státy, které by revoluci ochotně přijaly, přicházely proto v úvahu zbídačené *Portugalsko*, zchudlé *Španělsko*, zoufalé *Polsko* a ožebračený jih *Itálie*. Tam se také všude podařilo pozdější revoluci jezuitům přenést.

22.3 První práce tajných jezuitů

Aby se plán podařil, musela Francie napřed promarnit veškerý státní poklad, nasadit svému lidu co největší daně a vysát z lidí co nejvíce peněz. Musela se dostat na pokraj ostrého kontrastu mezi bídou a bohatstvím.

Jedna skupina jezuitů se tedy starala o královskou pokladnu a státní finance. Na jedné straně u krále prosazovali stále větší daně od poddaných a na druhé straně stále honosnější a nákladnější slavnosti a zábavy. Avšak nové a nové požadavky na daně už měšťané a poddaní nemohli unést.

Druhá skupina jezuitů pak šířila mezi těmito zbídačovanými vrstvami obyvatel nové filosofické náhledy. Ty vyjadřovaly požadavky po sociálních jistotách – zajištění potravin, zmenšení daní, zlepšení životní úrovně, obnovení školství a hlavně svržení nenáviděné královny i krále.

Tajní jezuité při tom spolupracovali s francouzskými filozofy nebo sami hlásali různé filozofické ideje. Poukazovali na *lidská práva* a nabádali lidi, aby se jich začali dožadovat. *Lidská práva* byla navíc podpořena úspěchem *americké války za svobodu*, které se aktivně účastnili i francouzští vojáci s generálem *Lafayettem*.

Jezuitští filozofové poukazovali na katolické duchovní, že neplatí králi daně a hlásali, že pak tyto daně musí za ně zaplatit obyčejní lidé. Podněcovali k *revoluci*, motivovali mnoho francouzských filozofů a nabádali k sepisování *revolučních* a *proti-katolických* myšlenek a spisů. Sami však zůstávali „skromně“ stranou. Pouze v pozadí očkovali vůdčí postavy budoucí *revoluce*. Aby bylo dosaženo splnění plánu, podnikli je vždy tou správnou myšlenkou. Jejich nástroji se stávali *mluvčí* a *filozofové* obdivující *ateistická*, *protináboženská* díla svých *francouzských* předchůdců.

Účinek se brzy dostavil. Lidé začali nenávidět nejen královnu a krále, ale i katolické duchovní a pak už i jakékoliv věřící. *Protináboženský duch* začal ovládat *masy lidí* a *revoluční kvas* začal mohutnět a nabývat na síle. Celá situace po více jak patnácti letech konečně uzrála. Jezuité krále nenápadně přemluvili, aby svolal generální stavy, které se nesešly již od roku 1610. Navedli ho, aby na těchto stavech požádal o řešení finanční situace pro královský dvůr. Do té doby totiž stačili jezuité uvolnit prostřednictvím lehkomyšlného ministra *Calonneho* všechny státní zásoby peněz na královské radovánky. Velkou část z těchto peněz ovšem také zpronevěřili ve prospěch svého ilegální řádu.

Nic netušící a nechápavý král svolal na 5. května 1789 tři generální stavy. Ty požádal o vyřešení finančních potíží pro královskou pokladnu. Stavy zůstaly nad drzostí krále v ohromení, ale nakonec se snažily situaci řešit.

Jezuité věděli, že třetí, nejpočetnější stav nebude s žádným návrhem zbývajících dvou stavů spokojen. Věděli, že bude chtít prosadit *radikální reformu celé francouzské ekonomiky*. Proto prostřednictvím svých tajných zástupců a také nic netušících jezuitských nástrojů v těchto dvou stavech, byl třetí stav přehlasován. Oba generální stavy nedaly třetímu vůbec žádnou šanci k prosazení jeho ideálů. Tím byl ve třetím stavu podpořen *duch otevřené nenávisti* a *revoluční nálady*. Výsledek, který jezuité přesně potřebovali. Věděli, že musí nastat nějaký střet a konflikt, aby *revoluční nálada* v zemi byla dotažena k nutnému výbuchu. Ten měl být startem a odrazovým můstkem pro další kroky.

Kolem krále bylo při zasedání také shromážděno veliké množství katolických prelátů oblečených do těch nejskvostnějších rouch. I šlechtici byli oděni do pestrobarevných obleků. To

bylo rovněž uskutečněno na nenápadný podnět jezuitů. Chtěli, aby se nenávisť třetího stavu dostala do varu a vyrostla tak na maximum. Třetí stav byl pro změnu oblečen do předepsaných černých šatů a klobouků, což bylo odění dřívějších oficiálních jezuitů. Kontrast byl velmi účinný.

Tento třetí stav měl nejvíc poslanců ze všech stavů. Dokonce víc, nežli dva zbývající stavy dohromady. Přesto však nebyl přehlasován. Mnozí poslanci byli přímo prostředníky tajných jezuitů. A všichni tito agenti sice žádali co nejradikálnější změny, ale současně dbali na to, aby hlasování neproběhlo hladce a aby zbývající dva stavy zvítězily.

22.4 Národní shromáždění

Po neúspěšném jednání (což jezuité z obou táborů plánovali) podnítili tajní tovaryši třetí stav k tomu, že se 17. června 1789 prohlásil za *Národní shromáždění* a že vyzval oba hlavní stavy, aby se přidaly. Král dal však na našeptávání jezuitů uzavřít *sněmovnu*.

Na jiný nenápadný podnět druhé skupiny jezuitů přes mluvčí shromážděných, se 20. června sešli v *míčovně* měšťané, kde se usnesli, že se nerozejdou dřív, dokud *Francii* nedají novou *ústavu*.

Jeden z populárních mluvčích, hrabě *Mirabeau* na výzvu k rozchodu zakřičel: „*Jsmo zde na přání a rozkaz národa a zaženou nás jen bodáky.*“ Geniální řečník šířil navíc myšlenku *revoluce* plnou „*nutných obětí.*“

Ani on však nevěděl, kdo ve skutečnosti jeho hlas řídil a kým byl naočkován. Netušil ani to, kdo umožnil jeho přijetí za mluvčího právě do třetího stavu.

K tomuto shromáždění se mezitím přidali někteří „duchovní“ a mnoho „farářů“. Připojila se i část šlechty, například vévoda *Filip Orleánský* a další. V mnohém případě šlo o tajné tovaryše. Tak vzniklo jednotné *ústavodárné shromáždění*, kterému předsedal astronom *Bailly*. Konečně se zdálo, že se jezuitům naplní první požadavek plánu a že dojde k *revolučnímu výbuchu*. *Revoluční situace* se však náhle zklidnila.

22.5 Nové rozvíření hladiny – Bastila

Jezuitům však *klidný průběh revoluce nevyhovoval*. Potřebovali, aby vzniklo *po-vstání*. Chtěli, aby se země ponořila do *chaosu*, aby pak mohli tento *chaos* nepozorovaně *přenést do jiných zemí*.

Skupina tajných dvorních jezuitů proto vyvolala fámou o blížících se ozbrojených měšťanech a poddaných směrem na královský dvůr. Skrze svůj nástroj, králova bratra *Karla z Artois* uvedli dvůr do *zmatku*. Ten okamžitě začal zesilovat svoji posádku. Navíc jezuité naočkovali králi myšlenku na propuštění ministerského bankéře *Neckera*, který byl v zemi velmi oblíben. Král zmatený událostmi *Neckera* okamžitě propustil. Situace podle plánu pobouřila veřejnost. Začal *pochod na Paříž*. A královnina strana zastoupená tajnými jezuitou *Brogliem*, *Breteuilem* a *Foullonem* veřejně jásala a triumfovala.

Odezvou na pochod bylo zřízení *cizinecké legie* pod vedením barona *de Besenvala*. Ta byla však na náměstí *Ludvíka XV.* téměř ukamenována.

Zmatek byl dokonalý. Pařížský lid se obával zásahu z venčí. Lid mimo *Paříž* očekával

vojenský zásah z Paříže. V Paříži tajní jezuité šířili letáky a výzvy k boji, který má přijít zvenčí. V okolí Paříže šířili jezuité zprávy o nebezpečí z města. Přibývalo brožur a různých pamfletů o tom, že královský dvůr brání *Národnímu shromáždění*, aby pomohlo hladovějícím. V Paříži byly zásoby potravin jen na tři dny a hrozila smrt vyhladověním sto dvaceti tisícům lidí. Různé pověsti o obklíčení a přepadení Paříže se šířily stále víc a více.

Pak jezuité využili energického C. Desmoulinse. Ten na jejich stínový popud vystoupil na židli a volal: „Do zbraně!“. Navrhl zřídit *národní gardu* pod vedením Lafayetteho. Davy lidí však nečekali na organizovaný vojenský oddíl. Vědomí hrozného bratrovražedné války mezi Paříží a venkovem už byla rozjetým vlakem a hnacím motorem k dalším událostem. Dav začal masově drancovat *vojenské sklady*. Zmocnil se téměř třiceti tisíc pušek a pěti děl. Takto ozbrojen vytáhl dav k *Bastile*, neboť se dozvěděl, že tam mají být uloženy veškeré zásoby *střelného prachu*. Hrůza z napadení Paříže dávala davu tu nejvyšší obrannou sílu.

Guvernér státního vězení žádal vzbouřence o klid. Vyzýval je k pochopení, že *Bastila* neplánuje žádné vojenské zásahy proti lidem. *Temná historie Bastily* však byla dostatečným a stálým svědectvím vyzývajícím k její zboření. Lidé se vrhli na bezbranného guvernéra *Bastily* a na jeho ochranku. Jejich hlavy pak později nesli vítězně ulicemi Paříže. Přitažená děla pomohla *Bastilu* dobýt. Účinek pádu *Bastily* zapůsobil jako bomba. Dav si náhle uvědomil svou sílu.

22.6 Další tah tajných jezuitů

14. července 1789, kdy padla *Bastila*, strávil král se svými rádci a dvořany čas na honu a vrátil se až pozdě večer. Ráno 15. července se dozvěděl o *pádu pevnosti* a o *revoluci*. Pokusil se s rebely vyjednávat, ale když viděl, jak je bez soudu pověšen na lucernu státní rada Foulon a jak je zavražděn jeho zeť Bertier, okamžitě ujel. Mimo Paříž se *revoluční nálada* proměnila ve *výbuch selského povstání*. Drancovaly se úřady, zámky, kostely, kláštery a všechno, co mohlo kohokoliv z prostých lidí nějak obohatit, lidé ukradli. A jezuité jásali.

Avšak už 4. srpna, když byla *národní gardou zrušena feudální práva* a kardinál s arcibiskupem se *zřekli desátků*, došlo náhle k uklidnění. *Národní shromáždění* nad pádem *feudálů* plakalo radostí. Úplný pád nastal však až roku 1793.

Bylo sepsáno *republikánské Prohlášení lidských a občanských práv* pro všechny lidi, pro všechny časy a pro všechny *francouzské země*. Hlavou státu byl stále král Ludvík. Národní shromáždění se přidalo na stranu *revoluce*. Zákonem zrušilo uctívání Boha. **Bible** byly sbírány a s posměchem *veřejně páleny*. Byl ustanoven *desetidenní týden* jako vzdor vůči sedmidennímu, biblickému týdnu. Každý *desátý den* byl určen k nemravným radovánkám a veřejnému rouhání. Křest a přijímání byly zakázány. Pařížský biskup byl vyzván, aby odvolal katolické náboženství, což také se svým celým průvodem učinil. Začalo *uctívání rozumu*. *Francie* se rozhodla jít cestou *nevěrectví*. Katolické náboženství bylo prohlášeno za přežitek nehodný moderní, *revoluční doby*.

Nikdo však netušil, že toto měli na svědomí právě ti, kteří v minulých století hájili ortodoxnost katolictví. Samotná protikatolická myšlenka byla pro inspirátory revoluce a pro jejich různé organizace dokonalým krycím pláštěm. Jen velmi málo historiků ví, že nejvíce se na *revolučním zákulisí* podíleli *ilumináti*. Ale již nikdo si dnes neuvědomuje, že to byl právě řád jezuitů, schovaný jak pod vlastním řádem *iluminátů* tak i dalšími, kdo *revoluční náladu Francouzů* vyprovokovali a pak ji ihned využili. Byli to jezuité, kdo vzbouřili národ proti všemu, co připomínalo katolickou a protestantskou víru a **Bibli**.

22.7 Uklidnění po revoluci

Jezuité konečně začali dosahovat svých prvních výsledků. Zdálo se, že nyní už nestojí nic v cestě, co by překáželo jezuitským plánům a cílům a tajní jezuité chtěli začít přenášet *revoluci* do dalších zemí. Ale *Národní shromáždění* oproti očekávání náboženství nezakázalo. Pouze ho zrušilo. Jezuité však chtěli po vzoru dřívější praxe, aby bylo náboženství úplně *zakázáno* a navíc, aby to bylo podloženo *platnými zákony*. Do této situace však nastalo opět nečekané uklidnění.

Nastala tedy situace, kterou jezuité potřebovali ze všeho nejméně. Bylo nutné *Francii* znovu urychleně vydráždit. V *Paříži* byl stále nedostatek potravin, jako obilí, mouky, vajec, mléka, chleba, másla a dalších. Tajné jezuitské síly proto tohoto deficitu nyní důkladně využily.

Četa tovaryšů pracujících mezi spodinou začala šířit pověst o králově právu veta ve spojení s ukojením hladu. Tvrdili, že král má právo omezit potraviny jak se mu líbí bez ohledu na hlad svých poddaných. Tajní jezuité a jejich slepí mluvčí začali pomocí tohoto práva veta šířit strach. Všichni se slova „*veto*“ začali bát jako zaklínadla. Kromě toho měli jezuité prsty i v plánech vévody *Orleánského*. Ten pak chtěl ovšem revoluci využít pro sebe.

5. října 1789 se jezuitům podařilo vyprovokovat nové revoluční povstání. K *pochodu na Versailles* nastoupilo mnoho tisíc žen, mezi nimiž se vyskytli i tajní jezuité převlečení do ženských šatů. Kromě toho tam měli mnoho svých tajných jeptišek. K tomuto hnutí jezuité přiměli i připojení *Národní gardy*. Král byl zajat a lůzou doveden do *Paříže*. Tam byl pak nově zformovanou *Pařížskou komunou* uvězněn v paláci *Tuileries*.

Dne 4. února 1790 král *revoluci* přijal a slíbil, že svého syna důsledně připraví na *nový řád* francouzského království. Opět se zdálo, že *revoluce* skončila a že přinese *liberální režim* jako v *Americě*. Vznikla znovu situace, kterou tajní jezuité naprosto odmítali. Museli proto sáhnout ještě k jiným prostředkům. Museli znovu nějak rozdráždit všechny vrstvy společnosti. A příležitost se jim brzy naskytla.

22.8 Jakobínský spolek tajných jezuitů

Jezuité se znovu vetřeli do přízně úplatného a požitkářského *Mirabeaua*. Ten, nyní jako jejich nic netušící mluvčí, šířil jezuitské myšlenky na novou revoluci. Ale v červenci se mluvčí osobně setkal s královským párem a udělal s nimi *mírovou dohodu*. To byl tah, který jezuité od svého mluvčího nečekali. Tímto diplomatickým tahem měl generál *Lafayette* za sebou *Národní gardu* a *Mirabeau* celé *Národní shromáždění*. Oba mohli s králem vládnout celé zemi v klidu.

Kdo však klidu nepřáli, byli jezuité. Iniciovali vznik *jakobínského spolku*, který původně nazvali *Revoluční společnost* a pak raději *Společnost přátel ústavy*. Naplánovali, že jeho předsedou se stane *radikální revolucionář M.M.I. de Robespierre*, od něhož očekávali, že provede skutečnou *revoluci* a že úplně zakáže náboženství. Díky *revolučním myšlenkám* se jezuité dostali i do jeho přízně. Spolek měl především připravovat práci ve shromáždění a snažit se vést jeho členy v revolučním duchu za práva, rovnost a bratrství všech lidí bez rozdílu postavení, pohlaví a věku.

Napřed se *jakobíni* shromažďovali v knihovně, později i ve svém klášteře v ulici *St.-Honoré*. Organizace *jakobínského spolku* se až nápadně podobala organizované jezuitské mafii. Jednotlivé provincie měly své pobočky a ty byly podřízeny výkonnému výboru. *Spolek* kolem sebe shromažďoval všechny řečníky, kteří hodně hovořili o lidu a o jeho *sociálních potřebách*.

Přesto však museli jezuité pracovat velmi obezřetně a nenápadně. Nesměli být identifikováni dřív, dokud se nepodaří dokončit skutečný záměr revoluce. O jejich účasti na povstání neměl mít nikdo ani potuchy. *Jakobínský spolek* stál u tvorby nové *francouzské ústavy*. Záměrem jezuitů bylo, aby král dostal právo veta a tím, aby se masy poddaných proti tomu vzbouřily.

Mirabeauovi se právo královského veta nakonec prosadit podařilo. Král je mohl použít proti každému opatření a usnesení. Volební právo, na které lid také čekal, bylo co nejméně okleštěno. *Ústava* byla ve skutečnosti mistrným tahem jezuitů. Sám *Mirabeau* o ní prohlásil, že lepší způsob, jak *dezorganizovat království*, už nemohl být vymyšlen.

22.9 Jezuitské diskusní kluby

I potom však země zůstávala podivuhodně klidná. Jezuité proto *iniciovali mnoho politických klubů*. V nich se snažili vyprovokovat co nejširší diskusi na téma *pád monarchie a nastolení nových pořádků*. Podněcovali svými *revolučními myšlenkami* i v kavárnách nebo při různých soukromých návštěvách. Všude se snažili, aby se dýchalo co *nejrevolučnější ovzduší*. K *jakobínům* chodilo poslouchat i katolické duchovenstvo. Všeobecně se také vědělo, že *Národní garda* má mezi sebou i katolické faráře v uniformách a mnoho členů rozličných řádů. Ve skutečnosti to však byli v převážné většině převlečení jezuité provádějící rozkazy svých tajných nadřízených. V určenou dobu vždy odevzdávali informace.

Ale ani jezuité na královském dvoře „nezaháleli“. Král musel na jaře 1790 znovu konstatovat, že milionové půjčky jsou již vyčerpány a že země je opět na *pokraji bankrotu*. Jediný, kdo měl ještě majetek, byla církev. A to majetek v hodnotě přes tři miliardy. Jezuitští rádci nenápadně navedli katolického odbojného šlechtice, *Talleyranda*, který se stal knězem proti vlastní vůli, aby králi poradil *zestátnění církevního majetku*. Ten ochotně přiložil ruku k dílu. Výsledkem bylo, že i přes odpor katolických duchovních byl 10. dubna 1790 *majetek církve zestátněn*.

Kláštéry byly zrušeny, katolické náboženství znovu prohlášeno za nepovinné. Kněžstvo bylo odevzdáno státním úřadům jako nová pracovní síla ve státním sektoru. Tento čin konečně vyvolal v zemi bouři nevole a jezuitům opět svitla naděje na úspěch.

Už se zdálo, že se země znovu dostane do *revolučního vření*, když tu náhle nastalo mezi *Francouzi* zvláštní porozumění. Začala totiž převládat myšlenka na vytvoření *federace*, a to pod královým vedením. Král souhlasil, královna ukázala rozjásaným davům svého syna a *Francie* žila opět ve *vzájemné lásce a přátelství*. Všichni se těšili na nové, *federativní uspořádání země*.

22.10 Další intriky jezuitů

A tak museli jezuité znovu usilovně „zapracovat“. Nastala náhlá vlna obrovské emigrace šlechty za *francouzské hranice*. Ta na panovnících jiných zemí žádala podporu na *kontrarevo-*

luci ve Francii. Podporu však nenašli. To byla pro jezuity opět slepá ulička.

Palácoví jezuité však jakýsi východ z nouze přeci jen našli. Postavili krále před problém s církví, která sice už nebyla, ale náboženství fungovalo dál. Dál se konaly mše, procesí a poutě. Dál se udržovaly katolické svátky a dál faráři a biskupové sloužili při obřadech. Všechno bylo už nepovinné. Ale kdo mohl volit církevní aparát? Stát, který na to podle papeže neměl právo nebo neexistující církve? Papež *Pius VI.* nakonec povolil *Francii* mít světské duchovenstvo pod státní přísahou. Ale francouzské *duchovenstvo* zůstalo vůči zestátnění stále odbojné. Přísahu *ústavě*, kromě pár výjimek, odmítlo dát tehdy všechno duchovenstvo.

To byl další krok, který jezuitům znovu udělal čáru přes rozpočet. Navíc ztrácel na popularitě i klub *jakobínů*, jehož členy byli poslanci, „duchovní“ (ve skutečnosti tajní jezuité), dále různí spisovatelé, filozofové (opět tajní jezuitští učenci), lékaři a právníci. V čele spolku *jakobínů* stáli *de Broglie* (tajný jezuita), *Robespierre*, *de Noailles*, *Barnave*, *Danton* a orleánský agent (tajný jezuita) *Laclos*. Do klubu však chodilo stále méně lidí. A navíc v dubnu 1791 zemřel *Mirabeau*, nic netušící mluvčí jezuitských *revolučních myšlenek*.

Palácoví jezuité se však nevzdávali. Jako královi rádcové v něm prostřednictvím jeho manželky probudili pocit viny, že on, jako věrný syn katolické církve přijal civilní *ústavu* a *zestátnil církevní majetek*. Přes *Antoinettu* mu naočkovali myšlenku, aby opustil nejenom *Paříž*, ale přímo i *Francii*.

21. června 1791 proto poslušen jezuitského našeptávání, uprchl s celou rodinou pryč. Ale byla to léčka, kterou jezuité chtěli krále dostat do role nepřítele státu. A to se jim skutečně podařilo. Jejich přičiněním byl v *Paříži* vyvolán poplach. Král byl ve *Varrennes* poznán, chycen a zatčen. Jako nepřítel lidu byl zbaven moci a již podruhé uvězněn v paláci *Tuileries*.

Stále více a více získávali jezuité *Robespiera* na stranu myšlenky *radikální revoluce*. Jejich vlivem začal usilovat o vytvoření *necírkevní republiky zbavené monarchie*. Královo zatčení spolek *jakobínů* uvítal a navrhoval monarchii *zrušit*. V *jakobínském spolku* byli i františkáni – *kordelieři*. Ti se scházeli v jednom františkánském klášteře. V postoji ke králi byli stejného smýšlení, jako jejich tajní jezuitští kolegové. O nich však sotva věděli.

Požadavek na zrušení monarchie způsobil ve *spolku jakobínů* rozkol. Těm, kdo požadovali pád krále říkali *zuřiví fanatici* nebo *zuřivci z Palais – Royal* a patřili k věvodovi *Orleánskému*, bratranci krále *Ludvíka*. Umírnění členové byli *feuillanti* z řehole *bernardinské*. Ti se scházeli v bernardinském opatství. Jejich umírněnost rozštěpila *klub jakobínů* na dva hlavní tábory.

Situace začala opět nahrávat, když byla ustanovena komise, která prověřovala králův útěk. Komise se však nakonec rozhodla vyšetřování ukončit a králi všechno, ke smůle jezuitů, odpustit.

Dne 4. září byla *ústava Francie* konečně definitivně hotová. Omilostněný král přišel do shromáždění, aby ji veřejně přijal. A nadšený lid opět uvěřil ve smíření. Král prohlásil *revoluci za ukončenou* a přál si jen šťastný národ.

Jezuité opět zuřili. Nejen, že už tolikrát ztratili možnost udržet *revoluci na potřebném stupni varu*, nejen, že katolicismus stále přežíval, nejen, že už tolikrát zkrachovala šance *revoluci z Francie vyexportovat*, ale navíc situace v zemích, kam jezuité plánovali *revoluci přenést*, se postupně začala měnit. Bylo proto potřeba všechno urychlit a dokončit dřív, než bude v těchto zemích pozdě.

22.11 Francie poštvána proti Rakousku

Jedinou nadějí jezuitů byl nyní *Robespierre*. Nenápadně ho přesvědčili, že má kolem sebe málo revoluční spolupracovníky. Naočkovali ho, aby si proto nechal *shromážděním* odhlasovat, že žádný z jeho členů nemůže být členem příštího shromáždění. 20. září se *Národní shromáždění* rozešlo a návrh se stal *platným zákonem*.

Král se však vlivem svých „rádců“ dostal brzy s *Národním shromážděním* do sporu. Právem *veta* odmítl schválit odhlasovaná opatření proti emigrantům a proti kněžím. Tím se rozpoutala prudká *kampaň proti právu veta*. *Paříž* byla v té době znovu vyhladovělá a král byl obviněn, že chce *Paříž* vyvraždit.

Druhá část tajných jezuitů vyvolala mezi *jakobíny* na účet krále rozkol. Ten pak přenesli i do shromáždění. Proti sobě nakonec stáli *františkáni, bernardiní, revolucio-náři, monarchisté a odbojní kněží*. Vznikla živná půda pro naplnění jezuitských plánů. Jezuité však už situaci nenechali náhodě. Jediným cílem bylo zbavit se nyní co nejrychleji krále, vyhlásit *pád monarchie* a ustanovit *nové zřízení* bez katolické církve a katolických obřadů.

Skrze své tajné a nic netušící sítě přesvědčili jezuité krále, že potřebuje novou, schopnou armádu a že musí zlepšit obranu *Francie*. To všechno byla pravda a i král to věděl. Ale král byl současně přitom přesvědčován, že *Francie* nyní potřebuje vítěznou válku, aby si král upevnil svou reputaci pokaženou šlechtickými emigranty a zesměšňovanou císařským *Rakouskem*.

Myšlenka na válku nebyla králi proti mysli a nebyla ani proti mysli ministru války, hraběti *de Narbonne-Larovi*. Oba doufali, že ve válce se armáda znovu plně vrátí na stranu krále a že se tím postavení monarchie upevní. Druhá četa jezuitských spiklenců připravovala na válku *Národní shromáždění*. Tam nastala *euforie* z vítězné války, o níž se ještě ani nevědělo, s kým ji *Francie* svede.

Pomstou jezuitů za vyhnání z *Rakouska* bylo *Francii* předloženo *rakouské císařství*. Vlivem jezuitských intrik měla *Francie* na válečný stav s *Rakouskem* hned několik záminek. Z druhé strany *Rakousko* sledovalo podivné intriky *jakobínů* a bylo si vědomo, že za nimi stojí neznámá organizovaná síla. Veřejně na to bylo rakouským císařem poukazováno, což bylo tajným jezuitům nepříjemné, protože hrozilo jejich vyzrazení. Bylo tedy rozhodnuto. *Francie* svede bitvu s *Rakouskem*.

22.12 Válka vyhlášena a prohrána

Jezuité však věděli, že hrabě *de Norbonne* je schopný ministr války. Pod jeho vedením by mohlo francouzské vojsko vyhrát a monarchie by se mohla upevnit. To si však přáli ze všeho nejméně, proto už nechtěli nechat nic náhodě. *Národní shromáždění* navíc tohoto ministra vlády respektovalo jako jediného schopného ze všech ministrů vlády, a to bylo pro jezuitské plány nebezpečné.

A tak přes královnu ovlivňovali jezuitští rádcové královo mínění v tom směru, že ministr *Norbonne* hledá záminku k převzetí moci, aby mohl sám vládnout. Jako důkaz uváděli, že vojsko poslouchá ministra a ne krále. Navíc královna byla naočkována představou, že je naopak nutné, aby válku *Francie* prohrála, protože zadluženou a poraženou zem nebude chtít žádná nová vláda. Namlouvali jí, že právě tím se monarchie upevní.

Jezuité navíc šířili známou pravdu, že ve válce se vždy celý národ dovedl okolo krále semknout a být mu pak oddaným. Král byl ve svém úsudku svými „rádci“ úplně zmaten a

naveden, aby svého nejlepšího ministra *Narbonna* propustil. Jeho propuštění vyvolalo náhle takový *chaos*, že musela *odstoupit celá králova vláda*.

V zemi i v *Národním shromáždění* byla vyvolána *euforie z pádu celého kabinetu*. A pak, aniž to kdo zpozoroval, do toho náhle vyvstal oficiální *válečný stav s Rakouskem*. Ten hned na to dne 20. dubna 1792 vyvrcholil vypovězením války proti *Rakousku*.

Jezuité pak prostřednictvím svých spojenců v *Prusku* přemluvili projezuitského krále, aby vstoupil do války a přidal se na stranu *Rakouska*. Potřebovali, aby síla *Francouzů* byla co nejmenší. A to se jim podařilo. Navíc z *Francie* emigrovalo mnoho důstojníků armády. Zbylí důstojníci neměli u vojáků úctu a v celé armádě vládla *chaos a nepořádek*. *Národní garda* neměla ve skutečnosti pořádné zbraně, a tak, i když v ní bylo asi na 80 tisíc mužů, nebyla královskému vojsku nic platná. Zatímco pouhé *Prusko* mělo dvojnásobný počet dobře ozbrojených mužů.

Jezuité plánovali, že v této válce bude král poražen. Byly hned připraveny kroky k vyhlášení nového státu bez královské vlády a církevního vedení.

Robespierre s válkou od samého počátku nesouhlasil, ale jeho „přátelé“ mu neustále utvářeli všechny možné podmínky, aby svůj úkol provedl bezchybně. Od svých „informátorů“ věděl, že pokud bude král poražen, musí prosadit *konec monarchie* a vyhlásit *vládu člověka a rozumu*.

22.13 Konečně znovu revoluční nálada

Podle plánu začala válka porážkou *francouzského vojska*. Jezuité jásali. Nastal *zmatek*, kterého okamžitě využili. Iniciovali *rozpuštění Národní gardy, deportaci všech odbojných katolických kněží* a další kroky.

Král to *odmítl právem veta schválit* a naopak *rozpustil jakobínský spolek* zastoupený *girondistickou (františkánskou) vládou*. Jezuité cítili, že jejich plán je opět ohrožen. Prostřednictvím *Rolandovy* tlupy vtrhli proto do *parlamentu*. Stačilo jen málo a byly by tam krále zavraždili. Král však byl v poslední chvíli vysvobozen pařížským starostou a jeho vojenským oddílem.

Jezuité podnikli další útok na krále prostřednictvím jeho manželky. Ta osočila *Lafayetteho*, že měl raději krále nechat zahynout v čestném boji, než aby byl *Laffayettim* podporován. Tímto svým přístupem dala vzniknout, aniž si to uvědomovala, *nové revoluční náladě*. *Laffayetti* se opíral o armádu a celou svou autoritou se snažil, aby *revoluce* znovu nevybuchla. Proti němu stál *Robespierre* s armádou lidu a žádající *revoluci* jako jediné řešení z prohrávající války a hladovění ve městech.

Znovu tedy nastala všeobecná *revoluční nálada*. 11. července vydalo *shromáždění* proklamaci. „*Vlast se nalézá v nebezpečí*“. Ta umožnila odvod mužů a soupis branců. Byla udržována zuřivá, protidvorní nálada.

22.14 Národní konvent

Jezuité však potřebovali dostat společnost do skutečného varu. Už měli dostatek zkušeností s tím, že na poslední chvíli se všechno náhle uklidnilo. Potřebovali masy lidí rozčítit.

Přes svoji organizovanou, protizákonnou síť přinutili generála *pruských, rakouských a hesenských* vojsk i *emigrantů*, vévodu z *Brunšviku*, aby proti své vůli podepsal 28. července 1792 *manifest* vydaný z *Koblence*. *Manifest* hlásal, že nebude-li královská rodina respektována, uskuteční se vojenský zásah proti *Francii* a úplné zničení *Paříže*.

Tato zpráva zapůsobila jako jiskra ve střelném prachu. Vojska pruského krále *Fridricha Viléma II.* a nového konzervativního panovníka *Františka II.* navíc obsadila francouzské pohraničí. To byla poslední kapka – zahraniční královi obhájci se rozhodli krále bránit a navíc hrozit vyhladovělé *Paříži* – no to už bylo opravdu moc! *Revoluční nálada* vybuchla v plné síle a vznikla bouře. *Pařížané* se rozhodli, že se krále zbaví. Všude zněly hlasy: „*Do zbraně*“, všude se zpívala *nová hymna Marseillaisa*, kterou přineslo 600 *revolucionářů*.

Dne 10. srpna se davy lidí vrhly na *Tuilerie*. Rozpoutala se bitva, v níž padlo přes pět tisíc lidí. Král hledal útočiště v parlamentu, ale odtud byl vyveden a uvězněn ve věži v *Templu*. Vedle *Pařížské komuny* vznikla *Vzbouřenecká komuna* a na místo *Národního shromáždění* byl ustanoven *Národní konvent*. Zvítězila strana násilí. *Robespierre* si přál *diktaturu Komuny*. Sněm se rozhodl vypsát nové volby na základě všeobecného a rovného *hlasovacího práva*.

22.15 Revoluční tribunál

Vlády se ale ujal *Danton*, který byl silně zákeřným politikem. Každému slíbil to, co si přál, jen aby mohl zůstat u moci. Byl jako ministr spravedlnosti, ale ve skutečnosti vládl sám. Zřídil *revoluční tribunál*. I v tom měly prsty temné jezuitské síly v pozadí. Stejně tak jako za naléháním *Marata*, aby se neprodleně začalo s *likvidací šlechty, Národního shromáždění* a všech *kněží*. Veřejně hlásal jezuitský názor, že v zemi je nutno vyvolat *děs* a *hrůzu*.

Opět se šířily pověsti a falešné zprávy nejrůznějšího kalibru. V každém případě však bylo pravdou, že *Prusové, emigranti* a *další vojska* postupovala k *Paříži*. *Komuna* cítila ohrožení a zahájila 2. září akci.

Nastaly *první masakry* stejné jako o *Bartolomějské noci*. Bylo zavražděno dokonce i několik set zajatých *Švýcarů* a *kněží*, kteří nechtěli přísahat na *ústavu*.

Postupující spojenecké *prusko-rakousko-heseneské* vojsko bylo nejen zastaveno, ale *francouzskou* kanonádou dokonce obráceno na ústup. *Francouzská* armáda pronikla hluboko do *Německa* až k *Mohuči* a k *Frankfurtu*.

22.16 Krutovláda

20. září 1792 zasedali poslanci *Národního konventu* v *Tuilériích* a 21. září byla *Francie* prohlášena za republiku.

V *Konventu* získaly většinu radikální strany. Ty v čele s *Robespierrem* žádaly na základě nenápadných podnětů tovaryšů hlavu krále. Poprava krále *Ludvíka XVI.* se uskutečnila 21. ledna 1793 a *Ludvíka XVII.* pak roku 1795. *Gilotinou* byla popravena i královna *Antionetta*. Bylo popraveno i mnoho *girondistů*.

V roce 1793 byla ustanovena vláda výboru veřejného blaha jako odezva na povstání *rojalistů*. V čele výboru národního blaha byl *Marat*, který byl roku 1793 zavražděn, pak *Danton*, který byl *Robespierrem* popraven v dubnu 1794 a nakonec sám *Robespierre*. Ten vzpouru *rojalistů* krvavě potlačil a stal se diktátorem a tyranem *Francie*. Nechával se *uctívat*. Byl

knězem svého kultu osobnosti.

Nastala nejkrutější tyranie *Robespierrovy krutovlády* (jiní píší *hrůzovlády*). Od září 1793 bylo povražděno již stovky tisíc obyvatel *katolického vyznání, kněží, biskupů, šlechticů a měšťanů* po celé *Francii*. Nikdo si nebyl jist svým životem. Nerozhodoval věk ani pohlaví. Malé, sotva čtyř či pětileté děti byly gilotinovány nebo jinak vražděni stejně tak jako starci nad hrobem. Všechny vraždy měly *náboženské a mocenské pozadí*. Všechny vraždy byly vedeny tajnými jezuiti. Gilotina nestačila řezničinu provádět. Lidé byli topeni v lodích nebo rozstříleni kartáčovými dělovými střelami. Výkonným nástrojem jezuitů byl stále *Robespierre*. Vládou teroru měl být *katolický systém úplně potlačen*.

Nakonec byl tyran *Robespierre Konventem* dne 27. července 1794 zajat a za pár dnů nato popraven tou samou gilotinou, kterou on popravil statisíce svých odpůrců i stoupenců. Ilegální jezuitský řád tak ztratil svého posledního vykonavatele, který jejich plánům vyhovoval nejméně.

22.17 Napoleon

Francouzská revoluce se utopila v krvi vlastních dětí. Avšak skutečného cíle jezuitů, to je *přenesení revoluce* do ostatních zemí nebylo zatím dosaženo. *Katolicismus padl* zatím jen ve *Francii*, ale bylo nutné, aby padl ve větší části *Evropy*. Teprve jeho pádem mohli být papežové probuzeni a pohnuti k tomu, aby řád tovaryšstva znovu povolali na scénu.

Za *Francouzské revoluce* se vojska *Francie* dostala do *Belgie, Německa* a dalších zemí. Ani jedna země se nechtěla k *revoluci* připojit. Marně jezuité přestrojeni za vojáky vyzývali ke svržení monarchie té či oné země. Kam vojsko právě vkročilo, tam poddaní slovu „*svoboda*“ vůbec nerozuměli. *Roznesení revoluce* se tedy nepodařilo.

O *nové vyvolání revoluce* se jezuité pokusili, když nastoupil k moci *Napoleon*. Ten nakonec *papežský systém porazil*, papeže *zajal* a poslal ho do *vyhnanství*. I v tom měli prsty jezuité. Ale *Evropa* nechtěla mít s katolickým systémem už nic společného. Proto se o vysvobození papeže vůbec nezasadila.

To však byla pro jezuiti další čára přes jejich politický rozpočet. Potřebovali buď papeže žebrajícího jezuitský řád, aby se vrátil ke své činnosti a aby podporoval papežskou stolicí, nebo aby *Evropa* po papeži toužila sama, uznávala ho jako politickou osobnost a přála si ho mít na papežské stolicí. V tom případě by pak jezuité uvítali, kdyby na místě legálního *bílého papeže* seděl na stolicí sám *černý papež*. Druhá varianta byla lákavější.

Proto, i když se jezuité celkem těšili skrývané přízni papeže *Pia VI.*, usnesli se tajné špičky řádu tovaryšstva na tom, že papeže odstraní a na jeho místo dosadí svého *generála* jako pokračovatele papežské stolice.

Tajným jezuitům se z *revoluční nálady* přeci jen něco podařilo přenést do sousední *Itálie*. Současně vedli ve *Francii* v zákulisí *Napoleona* k tomu, aby se s papežem *Piem VI.* co nejvíce rozešel. Ale *Napoleon* potřeboval mír a porevoluční klid v zemi. Proto se snažil s papežem učinit *mírovou smlouvu*. To papež komentoval jako projev *Napoleonovy* bázně, strachu a slabosti. Smlouvě jako takové se však nebránil, a to rozhodlo o dalším osudu *Pia VI.*

Když tajná jezuitská eminence zjistila, že *Napoleon* chystá s papežem smlouvu, vyprovokovala v *Itálii* povstání. Jezuitské síly rozbouřily tisícové davy proti papežské nadvládě. Samy se zaměřily na vysokého *francouzského* důstojníka, aby se stal obětí. Předpokládali, že pro ni se *Napoleon* rozzuří.

„Koncem roku 1797 vypuklo v Římě lidové povstání proti světskému panování papeže. Za srážek mezi papežskými vojsky a republikány byl zabit francouzský generál Doufaux. Této vraždy využilo francouzské velení k tomu, aby zasáhlo do zuřících bojů. Vojska Pia VI. byla rozbita, francouzská vojska obsadila Řím, papež byl zbaven světské moci a v únoru 1798 byla vyhlášena Římská republika. Pius se snažil ukrýt v Toskánsku, ale byl dostižen a odvezen do Francie do pevnosti Valence, kde roku 1799 zemřel.“ **(S.G. Lozinskij: Dějiny papežství, Praha, 1989, Horizont, str. 270; viz také L.N. Velikovič: Vatikán, ... str. 98–99).**

To byla pro „nedotknutelné“ papežství a pro všechny katolíky veliká rána. I jezuité sami byli překvapeni, jak rychle se plán naplnil a jak náhle dostali možnost zmocnit se papežského Stolce.

Ve Francii potřebovali jezuité upevnit *Napoleonovu* vládu. Chtěli ho učinit evropským císařem, který by uznal moc nového jezuitského papeže. Doufali, že s *Napoleonem* pak naváží otevřenou spolupráci tak, jako za starých časů s předchozími císaři. Francouzští jezuité prostřednictvím otců *Sieyseho*, *Fouchého* a *Talleyranda* připravili *Napoleonovi Bonapartovi* další *revoluční* půdu. Ta měla sloužit pro *upevnění diktátorské vlády* a pro pozdější *převrat* roku 1800 s nastolením *republiky s vojenskou vládní mocí*.

Jezuitům vyšel plán ovšem jen z poloviny. Roku 1800 byla *Francouzská republika* skutečně vyhlášena. Nicméně nový papež *Pius VII.* byl opět zvolen a dosazen volbou kardinálů v *Benátkách*. A jezuité už nemohli zabránit ani tomu, že 15. července 1801 podepsal *Napoleon* s papežem *konkordát*.

Kapitola 23

Nová expanze jezuitů po Francouzské revoluci

23.1 Další tajné plány jezuitů

Když jezuité viděli, jak nespolehlivá a pomalá je cesta *Francouzské revoluce*, snažili se najít jiné, schůdnější a rychlejší řešení, aby se znovu dostali ke světové moci. Tajně rokovali (zvláště v *Rusku*) a nabízeli se jim dvě možnosti: Buď trvale zůstat v utajení, což mělo výhodu nekontrolovatelnosti ze strany *Vatikánu* a volnějšího růstu jezuitské kriminality ve všech zemích a nebo znovu získat legalitu. To zase dávalo jejich plánům větší pole působnosti a více legálních možností k realizaci. Jezuité se rozhodli, že půjdou druhou cestou a pokusí se o tiché, nenápadné obnovení řádu. Tomuto rozhodnutí nahrával ten fakt, že jejich zákaz nebyl nikdy absolutní.

Velikou roli na tom mělo právě *Prusko* a *Rusko* a částečně i benevolentní přístup k celému projektu zrušení mnoha katolických zemí. Ve všech katolických zemích byli občané k jezuitům velmi tolerantní a zacházeli s nimi co možná nejšetrněji. Všechny budovy, stavby, majetky a pozemky byly sice jezuitům zabaveny, ale současně z toho všeho šly exjezuitům stále platy a důchody. Mnoho jezuitů smělo ve svých funkcích zůstat dál, mnoho profesorů a učitelů učilo dál na církevních i světských školách, zůstalo i mnoho jezuitských a projezuitských rektorů na univerzitách. Samy katolické vlády nebraly papežovo rozhodnutí o konfiskaci majetku a odevzdání ho biskupům jiných řádů vážně. Rozhodnutí si ponechávaly ve své pravomoci. Tak se jezuitský majetek většinou dostal do světských rukou úřadů, panovníků a šlechticů jednotlivých kantonů, krajů a měst. Majetek přešel pod samotnou vládu, což jezuitům znovu přímo nahrálo.

23.2 Jezuité v Prusku

Pruský král *Fridrich II.* si po celosvětovém zákazu jezuitů ponechal jezuity na svém území jako vychovatele a učitele. K tomu byl motivován francouzským spisovatelem, jezuitou *Jeanem d'Alibertem*. Ten v roce 1765 v pojednání ***De la destruction des Jésuites*** vzbudil veliké pohoršení. Po zrušení řádu psal králi mezi jiným také i toto: „*Zdá se mi, že se svatý Otec dopustil veliké neuváženosti a zpozdilosti, když tento řád zrušil, neboť tak vlastně zrušil svůj tělesný pluk, který vznikl pouze z oddanosti katolickým knížatům.*“

Na to *Fridrich* ediktem dne 5. září 1773 zakázal vyhlásit nařízení papeže o zrušení jezuitského řádu ve svých slezských zemích. Byly to všechny země, které král nabyt *vratislavským a drážďanským mírem* roku 1742 a 1745. *Fridrich* byl odhodlán podržet v těchto zemích jezuity stůj co stůj. Byl přesvědčen, že se mu dobře a bedlivě ve svých kolejích starají o vyučování mládeže, která studovala na katolické kněžstvo jak ve *Vratislavi*, tak i v ostatních slezských velkoměstech.

A tak zůstaly jezuitské koleje v *Kladském hrabství* a ve všech *slezských knížectvích* ještě celé tři roky po zrušení řádu. Teprve roku 1776 na neustálé naléhání papeže změnil pruský král svůj úmysl. Nařídil jezuitům, aby odložili svůj řeholní oděv, zrušili své jméno a spojili se v jinou duchovní společnost.

Jezuité pochopili nabízenou královu pomoc. Utvořili společnost *Korporace kněží královského školního ústavu*. Ta měla za cíl obstarávat a zajišťovat vyučování katolické mládeže. Do svého ústavu ve *Vratislavi* mohla společnost přijímat nové členy (ve skutečnosti to byli tajní jezuité) i nové učitele (opět tajní jezuité). Rektorát se přejmenoval na *školní komisi*. Ale vše ostatní zůstávalo při starém, včetně všech rozsáhlých majetků, které k „ústavu“ a jeho pobočkám patřily.

Teprve až roku 1800, dne 26. července byla *Korporace kněží královského školního ústavu* zrušena, takže se mezi členy této korporace dostali i duchovní a učitelé jiných řádů. Majetek korporace připadl státu, ale byl okamžitě věnován *Katolickému školnímu fondu*. Takto pojmenovali jezuité svoji novou organizaci, nastrčenou k prověření majetku jezuitů ve *Slezsku a Kladsku*.

23.3 Jezuité v Rusku

V *Rusku* byl řád ponechán na *Bílé Rusi* a na *Litevsku*. Tato území obdržela ruská vládkyně, carevna *Kateřina II.* při prvním rozdělení *Polska* roku 1773. *Kateřina* chytře využila jezuitského řádu k tomu, aby si získala přízeň téměř všeho lidu na tomto území. Věděla, že když ponechá jezuitu na svých místech a v jejich územích i s jejich majetkem, že na oplátku jí jezuité nahnou polský lid do náruče. Jezuitům potvrdila, že jejich majetek zůstává i jejich náboženská činnost. Navíc svolila, aby zdejší jezuitský řád přijímal exjezuitu z ostatních evropských zemí. A tento přístup nakonec vyústil ke znovuoobnovení jezuitského řádu v ostatních zemích, jak o tom pojednáme níže.

23.4 Jezuité v dalších evropských státech

Většina jezuitů zůstala v *Rakousku, Francii, Španělsku, Itálii* a zamíchala se mezi ostatní duchovní. Jak jen to bylo možné, setkávali se jeden s druhým nebo pořádali hromadná shromáždění. Papež *Pius VI.*, nástupce *Klementa XIV.* jim nadržoval. Jezuité však málokde (kromě *Ruska*) vystupovali ve svých řeholních šatech a pod jménem své organizace. Mnozí z jezuitů se pohybovali mezi redemptoristy neboli liguriány. To byla projezuitská organizace *Kongregace nejsvětějšího Vykupitele*, založená knězem *Alfonsem Ligurim* v *Neapoli* a potvrzená papežem *Benediktem XIV.* roku 1749. Zásady tohoto řádu byly až nápadně shodné se zásadami jezuitů. Za několik let po svém povolení se tento řád stal plně jezuitským. Jeho členové byli už od počátku téměř sami jezuité.

V *Belgii* jezuité nařízení o zrušení řádu ignorovali a vzdorovali drze všem příkazům. Nejen, že neodložili své řeholní kutny, ale do svého noviciátu přijímali novice dál, jako by bylo vše v pořádku a při starém. V jezuitské koleji v *Lutichu* panoval ten největší ruch.

V roce 1788 byli hlavními strůjci povstání exjezuité *Feller, Havelanges, Duvvier* a *van Eupen*. Povstání vypuklo proti reformám císaře *Josefa II.* a proti *rakouské vládě* v jeho celém císařství.

Ke vzkříšení jezuitského řádu také přispěla arcivévodkyně *Anna Marie* ve *Vídni*. Ta byla od exjezuity *Paccanariho* přemluvena k tomu, aby své veškeré jmění věnovala na založení nového řádu. Mužský řád (navenek pouhé *sdužení*) měl název *Otcové víry* a *Otcové nejsvětějšího srdce* a byli to ve skutečnosti někdejší jezuité sdružující se do skupinek, neboť jim zákony zemí nedovolovali se legálně organizovat pod názvem *Tovaryšstvo Ježíšovo*. Proto vznikala

nová jezuitsko-kněžská společenství a sdružení a to nejen v celé Evropě, ale hlavně na území *Spojených států* založená bývalými jezuity roku 1784.

Pro ženy byl vytvořen název *Matky víry*. S nimi se čilý jezuita *Paccanari* scházel nejen k modlitbám, ale jak bylo roku 1804 prokázáno i k sexuálním hrátkám, za což byl odsouzen a doživotně uvězněn. Vysvobodila ho *francouzská* okupace. Pro stejné hříchy byl však znovu uvězněn. Jeho útěk z vězení se mu stal osudným, neboť krátce nato ho našli s dýkou v těle.

Podle **M. Daniela-Ropse** se jedná o podivnou smrt *Paccanariho*, zakladatele *Věřících bratří*: „Byl předveden před Svatý stolec, uvězněn na hradě svaté Anežky a nakonec »úkladně zavražděn«". (**Etudes, září 1959**).

Řád *Otcové víry* roku 1792 potvrdil papež *Pius VI*. Členům řádu dovolil nosit jezuitské roucho. *Anna Marie* pro tento řád zajistila v *Rakousku* a *Benátkách* mnoho klášterů. Odtud se řád rozšířil do celé *Itálie*, *Nizozemí*, *Francie*, *Švýcarska* i *Anglie*. Největšího rozmachu dosáhl ve *Francii*, kde řád vystupoval pod dalšími jmény jako *Paccanaristé*, *Otcové srdce Ježíšova* atp. Tento jezuitský řád založil zvláště ve městech *Lyon*, *Amieus* a *Beley* koleje s vyučovacími ústavami, které zrušil až *Napoleon 22. července 1804*.

O totožnosti těchto *Otců víry* s řádem *Tovaryšstva Ježíšova* není pochyb. Když vláda švýcarského *valisského kantonu* žádala na papeži roku 1814 uvedení jezuitů do kantonu, papež jim odpověděl: „Vždyť je již ve svém kantonu máte, jenže pod jiným jménem, neboť se jmenují »Otcové víry«". (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 278**).

V roce 1794 obnovili *Jean de Tournely* a *Charles de Broglie* v *Belgii* v *Lovani* *Společnost Posvátného Srdce* jako vyučovací spolek, který koncem 17. století ve *Francii* zavedl jezuita *La Colombier*. Ke spolku se připojilo mnoho jezuitů, takže za krátko byl rozšířen v německém *Bremenu* a *Augšpurku*, dále pak v *Passově* a roku 1796 i ve *Vídni*.

O tři roky později *Tyrolan Paccanari*, který se považoval za dalšího *Ignáce*, založil *Společnost věřících bratří*. V roce 1799 se tyto dvě společnosti sdružily a do čela postavily otce *Clariviera*, jediného oficiálního jezuitu, který žil ve *Francii*. V roce 1803 se přidali k ruským jezuitům.

Také v holandských městech *Amsterdamu*, *Nimvegen* a *Eulenburgu* našli *Otcové víry* a *Paccanaristé* útočiště.

I do *Švýcarska* se dostali, kde se usadili v *Graubündtenu* pod názvem *Liguriáni*. Ale na žádost reformované církve byli brzy vypovězeni, neboť byli poznáni. Pak se do *valisského kantonu* vloudilo pět jezuitů pod jménem *Otcové víry* a ti se tam již usadili natrvalo.

Podobně se dostali jezuité i do *Anglie*, kde byli dokonce i laskavě přijati. Brzy tam dostali darem původní jezuitskou kolej v nádherném zámku nedaleko města *Blackbornu*. Kolej i se všemi příslušejícími pozemky jim věnoval bývalý jezuitský učedník, velmož *Thomas Weid*. Tato kolej v hrabství *Stonyhurstu* začala okamžitě sloužit pro výchovu katolického kněžstva pro *Anglii*. Stala se „matkou“ všech ostatních jezuitských domů v celé *Anglii*.

Zanedlouho na to získali jezuité pod jménem *Otcové víry* další dům přímo v hlavním městě *Anglie*, *Kensingtonhouse*. Zde založili francouzští jezuité kolej, kterou navštěvovala největší část synů vystěhovalecké a emigrované *francouzské* šlechty. *Otcové* těchto kolejí byli v *Anglii* roku 1803 na žádost generála jezuitského řádu v *Rusku*, *Grubra*, přijati do tovaryšstva (i když to jezuité byli) a za svého provinciála obdrželi rektora koleje ve *Stonyhurstském hrabství*. Tímto manévrem jezuité budili zdání, že všechny tyto nové řády ve skutečnosti pouze kopírují „dokonalý“ původní model jezuitského řádu a že tedy nebylo, proč ho rušit.

„Tito přeživší jezuité, kteří tvořili spojnicí mezi starým a novým *Tovaryštvem*, vynesli na

povrch muže, jenž se posléze stal nejvlivnějším jezuitou devatenáctého století, Holanďana Johanna Philippa Roothaana, jednadvacátého generála řádu. Narodil se v Amsterdamu roku 1785 a na jeho vzdělání se částečně podílel bývalý jezuitský kněz Adam Beckers. Jeho prostřednictvím se Roothaan dozvěděl o přežívajícím Tovaryšstvu na Bílé Rusi a po plavbě do Rigy, kterou podnikl roku 1804, nastoupil starobyle úctyhodnou cestu jezuitského novice. Roku 1806 složil první sliby a vysvěcen byl roku 1812.

Když roku 1820 car Alexandr I. jezuitu vypověděl, Roothaan se vrátil na Západ, kde už tou dobou šest let existovalo reformované Tovaryšstvo. Výzvy, kterým muselo čelit – výzvy pramenící nejen z dědictví svízelných let před zrušením řádu, ale i z následných desetiletí revolucí a kotrarevolucí –, byly obrovské.

»Celý katolický svět jednohlasně volá po obnově Tovaryšstva Ježíšova.« Tato slova čteme v papežské bule o znovuzavedení jezuitského řádu. Předně to úplná pravda nebyla, protože v časech, kdy ještě doznávaly revoluční excesy, měli jezuité i mezi katolíky stále dost odpůrců. Za druhé katolický svět už prostě nebyl oním privilegiovaným světem, jakým býval dřív – nebo za jaký se tehdy alespoň pokládal. (*The Bulls of Popes Clement XIV and Pius VII for the Suppression and Reestablishment of the Order of Jesuits /1815/, str. 7*).“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str 212 – 213**).

23.5 Tichý návrat jezuitů

„Něco velmi soudržného se znovu vracelo k životu, ale davy lidí, a dokonce i většina politiků, to z počátku nevnímala.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 219**).

Hlavním střediskem jezuitů bylo Rusko. 1779 biskup Bílé Rusy a Litvy Sestrženiewicz udělil jezuitům povolení i ke zřízení noviciátu. Povolení se týkalo všech katolických řádů, ale biskup to dovolil pouze jezuitskému. Ostatní řády vypustil. Císařovna Kateřina, i přes protest papeže, posadila na arcibiskupský stolec právě biskupa Sestrženiewicze. Za rádce mu udělila jezuitu Branislavského.

Intrikami u ministra císařovny Potomkina dosáhli jezuité toho, že jim všemohoucí ministr roku 1782 povolil zvolit si svého generálního vikáře řádu, za nějž byl zvolen polský rektor polocké koleje S. Czerniewicz. A papež Pius VI. jej mlčky schválil.

Nástupce Kateřiny II., syn Pavel I. (1796–1801) přál jezuitům ještě víc než matka. Roku 1800 dostali jezuité v Petrohradě kostel i s farou a pozemky. Současně dostali povolení k založení koleje. Třetí generální vikář řádu František Karea (1799–1802) na přimluvu cara Pavla obdržel od papeže Pia VII. 7. března 1801 povolení, že jezuitský řád může být znovu zřízen po celém území Ruské říše. Generálnímu vikáři byla udělena znovu hodnost generála řádu.

Kareaův nástupce, generál řádu Gabriel Gruber (1802–1805) přemluvil neapolského krále Ferdinanda IV. k tomu, aby si na papeži Piu VII. vyžádal znovuzřízení jezuitského řádu pro obě Sicílie. To bylo 30. července 1804 povoleno. Generálnímu neapolskému prokurátorovi, jezuitovi Kajetánu Angielinimu bylo dovoleno přijímat novice a jezuitu na Sicílii a v Neapolim se spojit s jezuitu, kteří žili v Rusku. Tam byl jezuitský řád financován samotným králem, mnoha obchodníky a podnikateli, takže v několika měsících měli jezuité již tři nové koleje.

Roku 1806 při Francouzské revoluci král Josef Bonaparte, Napoleonův bratr jezuitu z Neapole vypověděl. Až do roku 1815 byli proto jezuité omezeni jen na Sicílii, která byla ponechána projezuitskému Ferdinandovi IV.

Na Sicílii dostali jezuité neobyčejnou moc. Obdrželi tam nesmírné množství finančních

prostředků, takže už roku 1814 měli 200 členů, noviciát a 4 koleje s konvikty. Do nich posílali své děti i ty nejzamožnější rodiny. Dnešní sicilská mafie má své novodobé kořeny právě v tomto sicilském jezuitském řádu, který dodnes prosperuje.

V Rusku se jezuité rozšířili do *Petrohradu* a odtud dál do *Saratova*, *Astrachanu*, *Oděsy* a *Rigy*. Roku 1812 byla jejich kolej v *Polocku* císařem *Alexandrem I.* povýšena na univerzitu a byly jí podřízeny všechny jezuitské školy.

23.6 Nový růst řádu

Francouzská revoluce a potom *Říše* znovu udělila tovaryšstvu nečekanou důvěru. Byla to obranná reakce proti novým myšlenkám, které začaly rašit ve starobylých monarchiích.

Napoleon jako první označil tovaryšstvo za „*velmi nebezpečnou společnost, která v Říši nebude nikdy dovolena*“. Když ale zvítězila svatá aliance, noví „monarchové“ nepohrdli pomocí těchto absolutistů, protože potřebovali přinutit lidi zpět ke striktní poslušnosti. Chtěli, aby byla stejná jako v dřívějších monarchiích.

Jezuité po zrušení svého řádu v dalších desetiletích našli všude dost prostředků. Takže se nejen udrželi, ale dokonce mohli, i když v ilegalitě, nenápadně růst. Vznikaly tajné organizace, které byly založeny přímo ze strany jezuitů nebo jejich kompliců a prostředníků. Do těchto organizací přijímali nové, nic netušící členy. Vznikaly různé *nové náboženské společnosti*. Měly takové jméno a takový program, aby se veřejnost proti nim nepostavila.

Vznikala také různá *necírkevní a vědecká hnutí a spolky*. V nich už od samého počátku byli jezuité jako *infiltrační činitelé*. Ti pak buď hnutí vedli osobně nebo skrze své prostředníky, kteří tam byli nastrčeni. Jezuité se po svém zrušení zaměřili i na veřejně prospěšnou činnost. *Maskováni* začali nenápadně obsazovat *všechny roviny lidské společnosti*. Do ní pronikali jako právníci, lékaři, filozofové, matematici, fyzikové, astronomové, farmaceuti, obchodníci, ekonomové, politici, historikové a pod.

Na jednu stranu řád tovaryšstva svým zrušením ztratil komunikaci s *Vatikánem* (později byla tajně obnovena), na druhou stranu nesmírně získal tím, že byl donucen uvést do praxe všechny obranné reflexy, které za dobu své existence vynalezl. Naštěstí na jejich praktické uvedení do chodu zbylo málo místa. Jako neúčinnější obrana se jezuitům osvědčila *infiltrace* – pronikání všude tam, kam potřebovali.

Styk s *Vatikánem* byl na čas zrušen, což většina jezuitských špiček jenom uvítala. *Vatikán* svými zastaralými představami o království božím začal překážet a zdržovat. Svým dechem a zrakem už jezuitům nestačil, neboť jejich kriminalita dospěla do celosvětového rozměru.

Aby mohli jezuité existovat dál, museli se však krýt vatikánskou rouškou. Ale ve skutečnosti jim překážela. Neumožňovala jim rozvinout tajné zbraně, které měli již přichystané.

Kam až byli jezuité schopni ve svém učení dojít, jsme mohli názorně vidět na průběhu *Francouzské revoluce*. Zsvěcení, kteří měli možnost nepřímou sledovat jejich pravé působení během této revoluce žasli v němém údivu nad jejich vynalézavostí. To se psalo teprve 18. století! A což teprve ve století následujících!

23.7 Zpožděná žádost Vatikánu

Doba se změnila. *Vatikán* pochopil, jakou mocenskou chybu udělal, když svého rivala zneškodnil. Sám se nyní dostal do role mrzáka, žadonícího, aby se řád vrátil zpátky. Změna doby sebou nesla modernizaci. *Vatikán* bez pomoci jezuitů začal rychle zakrňovat. Jeho údy se staly ochrnutými a neschopnými se bránit stále rychlejší modernizaci myšlenek. Zákaz oficiálních jezuitských obránců umožnil průnik *ateistického pohledu* na svět.

Ale jezuité, kteří sami s touto myšlenkou do *Francie* přišli jako pokračovatelé dřívějších *ateistických filozofů*, si z toho vůbec hlavu nedělali. Okamžitě se duchu doby a dalším porevolučním událostem přizpůsobili.

V této době prožíval *Vatikán* tajný jezuitský útlak. *Napoleon* omezil papeže *Pia VII.* napřed tím, mu odmítl vrátit zabrané papežské panství. Naveden tajnými jezuity neměl dokonce ani v úmyslu papežství obnovit. Pak *Napoleon*, rozzloben papežovou postranní politikou, okupoval 1807–1808 papežské území. Připojil je k *Francii* a papeže odvezl do *Savony* a později do *Fontaineblau*. Roku 1813 byl papež nucen podepsat souhlas, že natrvalo zůstane ve *Francii*. Vysvobození přišlo prostřednictvím spojeneckého vojska věrných katolických států a papež se vrátil do *Ríma*.

Vídeňský kongres pak obnovil původní papežský stát. *Kongres* pak požádal papeže, aby účinně zasáhl proti *revolučním idejím*. Prvním krokem papeže bylo proto *obnovení inkvizice* a jezuitského řádu. *Pius VII.* v bule ***Sollicitudo omnium ecclesiarum*** napsal: „*Provinili bychom se před Bohem, kdybychom uprostřed nebezpečností hrozících křesťanstvu odmítli užitečnou pomoc, poslanou nám samotnou boží prozřetelností a kdybychom odstrčili od člunu sv. Petra hnaného ukrutnou bouřkou silné a zkušené veslaře, připravených rozsekat vlny moře, které hrozí, že nás každou chvílí pohltí.*“ (**L.N. Velikovič: *Vatikán, náboženství, finance a politika, str. 101***).

Když ale *Vatikán* 7. srpna 1814 touto bulou znovu přijal jezuitu do své náruče, oficiální členové řádu nemohli už pro obranu katolických dogmat učinit téměř vůbec nic. Všechna jejich dřívější, *Vatikánem* povolená zákonná dovednost v obraně katolicismu proti ateismu byla náhle slabá, a to i přesto, že dal *Vatikán* jezuitům k dispozici úplně všechno.

V *Paříži* pak jezuité zorganizovali *Francouzský misionářský spolek*, který měl za cíl obrátit na „křesťanskou“ víru francouzské bezbožníky. Ve skutečnosti se tento spolek stal filiálkou bourbonské policie chytající revoluční činitele.

Jezuitský řád se z jedné poloviny ihned převlékl do církevních, protirevolučních šatů. A z druhé poloviny v revolučních, ateistických tendencích pokračoval dál a plánoval dokončit to, co se mu ve *Francouzské revoluci* zatím nepodařilo. Novou půdu k tomu našel, jak uvidíme dál, v *Anglii*.

Jezuité dostali od papeže *Pia VII.* v bule všechna zplnomocnění a povolení k tomu, aby se jezuitský řád znovu rozšířil do všech katolických i nekatolických zemí tak, jak to učinil už v *Ruské říši* a v království obou *Sicílií*. Jezuité se mohli znovu zformovat přesně podle předpisu *Loyolovy ústavy* a *stanov*. Dostali povolení k oficiálnímu zakládání noviciátů a k přijímání nových členů. Dostali povolení ke zpovědím, poutím, mším a všem dalším katolickým obřadům. *Ruský* nejvyšší představený řádu, *Brožowski*, který sídlil v *Petrohradě*, se stal *generálem řádu* s nejvyššími pravomocemi. Byl vyzván, aby se přemístil do *Ríma*. Ale ruská vláda to nedovolila a *generál* zůstal až do své smrti v *Petrohradu*.

Jako důvod k obnovení jezuitského řádu uvedl papež v bule, že si celý „křesťanský“ svět přeje jejich znovuzřízení. Tato lživá slova překvapila i samotné katolíky ve *Francii*, *Německu*, *Holandsku*, *Švýcarsku*, *Belgii* a jinde. *Rakouský* císař *František I.* byl sice zbožným katolíkem

a nepřejícím *svobodu*, ale ani on o zřízení jezuitské řádu nechtěl ani slyšet. *Portugalský* a *brazilský* princ, král *Jan VI.* dokonce podal 1. dubna roku 1815 velmi důrazný protest proti znovuzřízení jezuitského řádu a jasně prohlásil, že ve své zemi nikdy jezuitu nestrpí.

Zato v *Itálii*, ve *Španělsku* a v některých švýcarských kantonech přijaly vlády jezuitu už roku 1818, protože se domnívaly, že jezuité budou nejlepší hradbou proti probouzející se *svobodě* a proti *ateistickému revolučnímu duchu*.

23.8 Jezuité v Rusku roku 1814

Je proto překvapující, že právě v *Rusku* brzy po znovuzřízení řádu vyvstaly náhle proti jezuitům bouře. Je to však logické, neboť jezuité, posílení oficiálním povolením, začali ukazovat svou pravou tvář. Svět se dozvěděl, že již roku 1800 unášeli *Židům* jejich děti, aby je převychovali na katolické náboženství. Roku 1801 jim to bylo císařem *Alexandrem I.* přísně zakázáno. Přesto tento zákaz nemohl zabránit mučení a smrti těch dětí, kteří se odmítly jezuitskému řádu podrobit. Totéž ovšem zakoušeli i protestanti a pravoslavní. Z řeckokatolických rodin zvláště lákali děti bohatých rodinů.

Brzy rozprostřeli svá smrtelná tenata i do nejvyšších ruských kruhů. Tam dokonce přijaly katolické náboženství i celé zástupy dvorních dam, ze kterých se pak staly věrné agentky jezuitů.

Jezuité drze a s velikou nenávistí vystoupili proti ruské biblické společnosti, jež se těšila veliké oblibě samého cara. A právě tato troufalost jezuitů proti biblické společnosti cara silně proti nim popudila. Už nebyl jejich ochráncem a jezuité už neměli jeho náklonnost. Ztratili také náklonnost i mnoha ruských velmožů.

Kromě toho měli jezuité v ruském *Polsku* na svých farnostech přes 22 tisíc polských otroků. Ty nechávali žít v té největší nevědomosti a hrozná bídě. A když nemohli už tito nevolníci z důvodu utrpení nebo věku dále pracovat, posílali je žebrať do *Ruska*.

Pak jezuité natolik popletli hlavu jedné mladé kněžně, že se stala fanatičkou do té míry, že se při *sebetýrání v oběť za Marii* sprovodila ze světa. Potom v prosinci 1814 vztáhli ruku na mladého knížete Galicina, bratrance tehdejšího ministra osvěty s cílem jej dostat do svého řádu. A to už trpělivost cara přerostla. Císař *Alexandr* vydal 20. prosince 1815 *Ukaz* – rozkaz o vypovězení jezuitů z *Petrohradu* a z *Moskvy* a o uzavření jejich kolejí, rozpuštění noviciátů a zákaz všech náboženských obřadů. Provedeno to bylo 1. ledna 1816.

Tímto zásahem byli jezuité tak rozčileni, že proti vědecké, ruské misii poštváli *Číňany*. Ve šlechtických a vojenských kruzích začali také plánovat státní převrat. Car se o tom včas dozvěděl a učinil moudrá opatření, aby byly jejich plány zborceny.

Pak po smrti *generála Brožowského* v březnu 1820 vyhnal všechny jezuitu z *celé říše Ruské na věčné časy*. Na cestu dal každému 30 – 50 dukátů. Řád měl v té době okolo tisíce aktivních ruských jezuitů, kteří se odebrali do *Říma* a *Rakouska*. Jejich obrovské bohatství v podobě zlata, drahokamů, diamantů, stříbra, mědi, peněz, látek a dalšího, které v *Rusku* získali, jim bylo zabaveno. Částečně ve prospěch římské církve a částečně ve prospěch ruské, ortodoxní církve. Ta dokonce jako odškodné za utrpení způsobené jezuitu získala větší podíl.

23.9 Růst jezuitské moci v Rakousku

Zatím co jezuitský řád prožíval v *Rusku* krizi, byli jezuité přijati už do mnoha evropských států. Už roku 1815 našli bohaté a štědré evropské podporovatele a dárce. Dokonce byli v těchto zemích obklopeni i přízní nejen ze strany panovníků, ale ke svému úžasu i ze strany svých bývalých protivníků. Bylo s podivem, že se jednalo o tytéž lidi, kteří před *Francouzskou revolucí* jezuitu nenáviděli. Byla to právě *Francouzská revoluce*, která jim ukázala, jakou mají jezuité ve skutečnosti moc. Pochopili, že když se s nimi spolčí, že budou vládnout prostřednictvím jejich moci. Zahodili svoji svobodomyslnost a rozhodli se podílet se na jejich moci.

V celé *Evropě* začala vládnout náboženská lhostejnost, proti které jezuité horlivě vystupovali. Jako obránci dogmatického učení a učení o neomezené moci papeže vystupovali i proti novověkým pokrokům a modernizaci.

Syn *rakouského* arcivévody *Ferdinanda*, vévoda *František IV.* dal hned roku 1815 jezuitům jejich bývalou kolej v *Modeně* a roku 1816 jim založil novou kolej v *Reggio*. Obě koleje byly zanedlouho nejbohatšími a nejslavnějšími domy v celé *Itálii*. Vévoda dále odevzdal jezuitům veškeré státní i náboženské školství.

Roku 1829 pak dostali jezuité povolení provést kompletní cenzuru knih s tím, že všechny protijezuitské knihy, které jezuitskému duchu odporovaly, mají ihned spálit. Tak bylo zničeno mnoho vzácných svazků o jezuitském řádění v *Itálii* a okolních evropských zemích.

Jezuité zase na oplátku podporovali despotickou vládu *Františka IV.* Alibisticky mu namlouvali, že jeho despotismus je v pořádku, neboť je pouze projevem boží vůle. Jeho poddaní proto žili v hluboké duševní zatemněnosti a byli udržováni v co největší nevědomosti.

23.10 Jezuité v Itálii

Stejnou přízní byli jezuité zahrnuti i v *Sardinském království*, kde vládl král *Viktor Emanuel* a kam je také roku 1815 povolal. Jezuité ihned otevřeli noviciát v *Turině* a roku 1816 v *Janově*, kde jim z královského rozkazu vrátila univerzita pozemky vynášející ročně přes tehdejších 100 000 lir. Mnoho *Janovanů* a šlechticů jim stále nosili dary, za které si v *Montebello* vystavěli velkolepý letohrad. Ještě za vlády *Emanuela* si založili kolej v *Novaře*, v *Nizze*, v *Chieri* a na ostrově v *Sardinii* v *Cagliari* a v *Sassari*. Zde byli působením jezuitů omezeni nejen *valdenští* a jiní *protestanti*, ale i *sardinští Židé*. Vlivem jezuitů, zvláště pak zpovědníka královny *Terezy*, jezuitu *Bottyho*, tam král zavedl despotickou vládu. Ta byla příčinou vzpoury, která vypukla roku 1821. Jejím následkem musel král *Emanuel* odstoupit a svůj trůn dne 15. března 1821 předat svému bratru *Karlu Felixovi*.

Král Felix (1821–1831) byl jezuitům nakloněn ještě víc, než jeho matka. Byl svým jezuitským zpovědníkem *Grassim* úplně ovládnán. Na jeho naléhání zrušil protestantskou, svobodomyslnou univerzitu v *Turině* a veškeré školství předal do rukou jezuitů. Všechny zbylé univerzity v *Janově* a *Turině* podřídil jezuitům. A byly to opět bohaté dary pro jezuitských šlechticů a generála hraběte *Boigneho*, které pomohly vystavět koleje v *Aostě*, *Vogheře* a v *San Remo*. Je známo, že například generál věnoval jednorázově tehdejších půl milionu lir na výstavbu rozlehlé koleje v *Aostě*.

Za vlády *Karla Albrechta* (1831–1849) bylo *Sardinské království* pravou zaslíbenou zemí jezuitů. Tento panovník jim mimo jiné věnoval i velkolepý palác *Doria Tuosi* v *Janově*. Zde jezuité okamžitě zřídili přepychovou kolej, kterou *Janov* musel vydržovat pravidelnou fi-

nanční podporou. Král byl k jezuitům naprosto shovívavý. Toleroval jim i hrubou kriminální činnost. Například vyprovokovali útěk dcery tehdejšího bývalého holandského vyslance *Heideviera* z otcova domu. K tomu ji přiměli jezuité. Pak přestoupila na katolické náboženství, čímž si zajistili bohaté holandské a italské jmění této dívky. Všechny otcovy přímluvy a žádosti vyslané ke králi zůstávaly bez odezvy. Dívka pak byla vysvobozena až při revoluci roku 1848.

23.11 Sicílie

Obojí sicilské království uvítala jezuitu už roku 1804 na žádost krále *Ferdinanda IV.* Zde byl řád povolen papežem *Piém VII.* a to výjimečně. Bylo to jediné papežské povolení, které bylo tehdy uděleno na žádost krále.

Tento panovník na vídeňském kongresu roku 1815 dostal i *Neapol* s okolím, kde vládl pak jako *Ferdinand I.* Ze *Sicílie* proto povolal jezuitu i do *Neapole*, kde jim odevzdal jejich bývalé koleje i s jejich statky. Roku 1820 následkem jeho liberální vlády podporované jezuitu vznikla vzpoura a jezuité byli ze *Sicílie* vyhnáni. Ale již roku 1821 pod ochranou absolutistické rakouské vlády, byli na *Sicílii* povoláni zpět.

Roku 1826 jim syn a nástupce *Ferdinanda*, král *František I.* (1825 – 1830) předal klášter v *Neapoli* pro založení koleje jako šlechtického semináře. Za jeho vlády a za vlády jeho syna *Ferdinanda II.* (1830 – 1859) se jezuitům na *Sicílii* dařilo velmi dobře. Roku 1844 tam měli už 12 bohatých kolejí a 5 kolejí v *Neapoli*.

23.12 Řím

V papežském státě dostali jezuité v *Římě* kolej 11. listopadu 1814, kde hned otevřeli noviciát. Budoucí *Collegium Romanum* však otevřeli až po smrti *generála Brožowského*. Po vyhnání jezuitů z *Ruska* se dům stal centrem jezuitského řádu a sídlem *generála*. Roku 1820 zde byl zvolen *nový generál*, sedmdesátiletý *P. Luigi Fortis*, vynikající kazatel z *Verony*. Za jeho úřadování a vlády papeže *Lva XII.* (1823–1829) dostali jezuité už roku 1824 všechny ústavy, které kdy v *Římě* řád měl. Římská kolej *Collegium Romanum* začala ze svých útrob chrlit jezuitské duchovenstvo a jezuitské misionáře ve veliké množství. Měli nové ideové zbraně přizpůsobené revolucím a ateismu. Vznikla úplně nová generace jezuitů odlišná od té předchozí. Jezuité obdrželi i *Oratorium Caravitum*, kde se konala noční misionářská kázání a noční mše včetně zpovědí a prodávání odpustků. Dále dostali *boromejský palác*, kolej ve *Splitu* a další budovy.

Po smrti *generála Fortise* (27. ledna 1829) byl 9. července 1829 zvolen za *generála řádu* *P. Jan Filip Roothaan*, *Holandán* z *Amsterodamu* (*23. listopadu 1785 původně jako protestant), dosavadní učitel v *turínské jezuitské koleji sv. Františka de Pauly*. Po *Aquavivovi* patří k nejslavnějším generálům jezuitského řádu. Byl nejen vychytralý, ale i mazaně rozvážný, odvážný a přístupný novým učením, novým proudům a myšlenkám. Byl vynikající psycholog a měl vrozenou politickou zručnost. Jezuité ho nazývají jedním z nejjobratnějších lodivodů svého řádu. Ve svém životě byl *protestantem*, obchodníkem, knihvedoucím v tabákové továrně a nakonec od roku 1804 jezuitou, když nastoupil do ruské, polocké koleje. Úřadoval od roku 1829 do 1853. Zakládal nové řádové provincie po celé *Evropě* i v *Severní Americe* v *Marylandu*.

V Římě bylo nastoleno zavádění dřívějších pořádků. Co tento proces obnášel, popisuje mnoho italských a jiných historiků. Tak například francouzský historik Saurin o zavedení těchto dřívějších pořádků Vatikánu píše, že také „v Toskánsku, Parmě a Neapolském království církev pomáhala obnovovat »pořádek«. Ale nejhůře ze všech se vedlo obyvatelstvu papežského státu, kteří od roku 1814 znovu na vlastní kůži zakusili ukrutnou trestající pravici »Náměstka božího«. Po návratu Pia VII. do Říma zavládly v církevních oblastech bývalé pořádky a tradice: Obchodování s funkcemi a svátostmi, bezuzdný, skandální život duchovních, své vůle a výtržnosti papežských potentátů. ... Politicky nespolehlivých nutili zpovídat se každých 15 dnů u kněží určených policií. »Věci zašly tak daleko, že v Římě bylo zakázáno rozsvěcovat lampy na ulicích, protože tento užitečný vynález připomínal existenci kacířů ve městě. Proto také bylo zakázáno očkovat proti neštovicím.«. **(Eli Saurin: Dějiny Itálie od roku 1815 do smrti Viktora Emanuela, Petrohrad, 1898, str. 36).**

Italský historik Demarco pikantně poznamenává: „Představení farností měli právo kdykoliv ve dne i v noci vtrhnout do domova obyvatelů, aby se přesvědčili, zda se neporušují zákony zbožnosti a náboženské předpisy. ... Pod záminkou neplnění náboženských obřadů dělali kněží prohlídky a zatýkali.“ **(Domenico Demarco: Il tramonto dello Stato pontificio (Il papato di Gregorio XVI.); Torino, 1949, str. 97).**

Lidé nenáviděli papežskou moc, jezuitské úředníky, jezuitské policajty v kutnách, černou oligarchii a nakonec i kněze. „Jinak to ani dospět nemohlo.“, poznamenává King, komentující nálady panující mezi papežskými poddanými. „Přísné konzervativní zákony byli v úžasném rozporu s mravní zhýralostí těch, kteří je nařizovali. Zatímco se požadovala návštěva kostela na Velkou noc, praktikovalo se den co den obchodování se svátostmi a spekulovalo se s věčným spasením stejně tak nehorázně a drze, jako za časů Lutherových. Zatímco se lidem neposkytovala lékařská pomoc, pokud odmítli zpověď, převládalo mezi římskými duchovními volnomyšlenkářství. Zatímco se cenzura starala o mravní čistotu divadelních her, byly kostely nadále středisky intrik. Děti, které ve škole nutili k co nejpřísnějšímu plnění náboženských obřadů, poslouchali z katedry vychvalování pobožných zločinců, které svatí chránili před šibenicí. Finanční potřeba nutila nechat v neděli otevřené loterie, zatímco obchody a kavárny se musely zavírat.“ **(Bolton King: Dějiny sjednocení Itálie, 1901, str. 86–87).**

I slepý člověk zde musí vnímat rozdíl mezi životem pravého Ježíše Krista a mezi životem jeho římskokatolických „následovníků“. Tyto ukázky (jako stovky jiných v této knize) jsou výborným dokladem o tom, že římskokatolická církev se nemění. Tam, kde žije v menšině, chová se jako beránek, ale kde je jí dána možnost získat většinu, jedná jako drak a jako krvelačná šelma. Rozkazuje, diktuje, vězní, omezuje, ničí svobodnou vůli, likviduje lidskou důstojnost a přirozenost.

V ekonomickém smyslu se papežský stát stal nejzaostalejším státem Evropy. Obyvatelstvo trpělo chronickým hladem. Roku 1837 roznášeli pekaři chléb pod ochranou vojáků, obávající se útoků hladových skupin. V Římě převládalo neuvěřitelné množství zlodějů. O zavedení železnice nebylo ani zdání, protože ji papež Řehoř XVI. prohlásil za ďábelské dílo a za hříšné pokušení. Prodej pálenky, soli, ryb a chleba přenechávala papežská pokladnice svým prominentům. Ti ve skutečnosti byli těmi nejbezohlednějšími spekulanty a kšeftaři. Podváděl každý, komu to Řím dovolil. Papež dostal od pařížského Rothschilda půjčku pro svůj trůn – 12 milionů skudů. Přesto však byla pokladna záhy prázdná.

Vlivem papežova fanatického přístupu k náboženství vypuklo v Itálii roku 1830 povstání a jezuité byli na krátkou dobu z Itálie vyhnáni. Ještě větší vliv než na papeže Pia VIII. (1829–1830) měl generál na papeže Řehoře XVI. (1831–1846). Za jeho vlády byl poradcem státního papežova sekretáře Bertonioho. Skrze něho papež ovlivňoval. Vedl ho tak, že papež násilím

potlačoval jakékoliv hnutí za *reformaci vlády a ústavy* a jakékoliv hnutí za *náboženskou svobodu*.

Generál Beroni i papež fanaticky vystupovali proti *biblickým společnostem*, neboť nenáviděli rozšiřování **Bibli** v mateřském jazyce. Papež za *generálovu* službu odevzdal jezuitům misionářský ústav pod názvem *Propaganda* a dal jim loretánskou a illyrijskou kolej. Papež se chtěl jezuitům zavděčit ještě víc. A tak zatímco v *Evropě* sílil na počátku 19. století vlivem osvícenství radikální odklon od římskokatolických pověr, legend, zázraků, středověké scholastiky, církevních dogmat, světců a víry v moc relikvií, jim v letech 1839 – 1844 paradoxně prohlásil za blahoslavené jezuity *F. Geronima, Pignatelliho, P. Kanisia* a *A.M. de Liguriho*.

23.13 Benátky a další státy Itálie

Roku 1836 bylo jezuitům dovoleno usadit se i v *lombardsko – benátském* království, zvláště ve *Veroně*. I přes protest občanů města zde bylo jezuitům darováno 100 000 zlatých k postavení koleje. Odtud se jezuité dostali do *Cremony* a *Brescie*. Roku 1844 dostali dům v *Benátkách* a byli současně i přijati do *Parmy*. Tam jim vdova po *Napoleonovi*, vévodkyně *Marie Ludoviková* na žádost rakouské vlády odevzdala správu nižších škol. Z nich si jezuité okamžitě vystavěli v *Parmě, Piačence* a *Guastalle* koleje.

Ale vyučovací metody jezuitů brzy zavdaly příčinu k mnoha stížnostem. Roku 1846 dostala proto vévodkyně žádosti mnoha měst z těchto rajónů. Bylo žádáno o odnětí školství jezuitům, protože mládež naprosto duševně zaostává, hloupne a stává se pouze poslušná nesmyslných jezuitských požadavků. Situace byla natolik vážná, že rodiče své děti raději posílali do cizích škol v jiných zemích.

Na naléhání rakouské vlády dovolil roku 1846 toskánský velkovévoda *Leopold II.*, aby se v městě *Montepulciano* usadilo několik jezuitů a jezuitek. Ty se pod jménem organizace *Paní nejsvětějšího srdce Ježíšova* přistěhovaly do *Toskánska*. V *Pise* měly jezuitky dovoleno otevřít vyučovací ústav. Ale obyvatelstvo velmi dobře znalo, jaká je povaha těchto ženských jezuitů. Proto se rázně postavilo proti uvedení těchto babylonských prostitutek do svého města *Pisy*.

Také v *Montepulcianu* se obyvatelé rázně postavili na odpor. Svým nepřátelským postojem nedovolili jezuitům, aby ve městě zahrnzdili. A tak se jezuité i jezuitky v obou městech hleděli co nejrychleji vyklidit sami.

Ženy jako členky jezuitského řádu se v dějinách tovaryšstva neobjevily poprvé. „*Ačkoli jezuité od plánů na ustavení sesterského řádového protějšku brzy upustili, řada ženských náboženských organizací se jezuitským experimentem inspirovala. O neklášterní kongregaci anglických panen Mary Wardové se až do jejího přechodného zrušení roku 1630 běžně hovořilo jako o jezuitkách. Jedné habsburské princezně, Juaně Rakouské, se dostalo neobvyklé cti, že se roku 1554 stala »ženskou jezuitkou«, když byla do řádu tajně přijata pod pseudonymem »Mateo Sanchez«.*“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 57**).

23.14 Španělsko

Do *Španělska* uvedl jezuitský řád dekretem ze dne 20. května 1815 král *Ferdinand VII*. Navrátil mu všechno jeho majetek, který ještě nebyl prodaný. 20. března 1816 dostalo 115 jezuitů královskou kolej v *Madridě*. Na této koleji jezuitský profesor zahájil své přednášky

proslovem, v němž mimo jiné pravil: „Všechna zla, kterých Evropa po 30 let zakoušela, jsou jenom následky zlořečeného pokroku, osvícenosti a přebujelé vzdělanosti předešlého století, které svádí lidstvo ke vzpouře a bezbožnosti. Proto budu přednášet jen aritmetiku, algebru a geometrii, neboť ostatní odvětví matematiky mohou svádět k materialismu a ateismu.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 287**).

Na konci roku 1816 měli jezuité ve Španělsku již 10 kolejí. Král *Ferdinand*, silně pověřivý, byl pouhým slepým nástrojem v rukou jezuitů. Následkem toho nejen, že nebyla potvrzena státní ústava z roku 1812, ale byl potlačen jakýkoliv svobodnější projev a myšlenky. Na denním pořádku byly popravy, mučení a věznění všech, kdo se jen odvážili svobodněji se vyjadřovat. Roku 1819 bylo vypovězeno na 6 000 Španělů a během třech let od zavedení řádu zahynulo přes 20 000 lidí jezuitskou rukou. V zemi panovala hrůza, zmatek a zoufalství. Během 5 let se vystříдалo ve vládě 24 ministerských předsedů.

1. ledna 1820 vypuklo v *Madridu* povstání lidu, čímž byl král nucen ústavu z roku 1812 konečně schválit. Hned na to se konal říšský sněm, který 14. srpna 1820 rozhodl, že všechny kláštery všech řádů v zemi (kromě 14 staveb) budou zrušeny. Tím se státní pokladně vrátilo přes dvě miliardy zlatých ročně.

Ale král *Ferdinand* už roku 1824 pomocí *francouzského vojska* opět zavedl liberální vládu a jezuitům bylo vráceno všechno, co jim bylo zabaveno. Navíc dostali pod svoji správu i kompletní školství, včetně vojenského, kde učili i politice, zeměpisu a dějepisu. Jezuita *P. Gil* se stal ředitelem královského dělostřelectva v *Saragoze*.

R. 1826 bylo ve Španělsku už téměř 1 000 členů řádu. Měli takové jmění, že si mohli dovolit koupit i dominikánský majetek za 40 milionů zlatých, které vládě vyplatili v hotovosti. *Generál řádu* se tehdy vyjádřil, že kdyby měli *dominikáni* ještě další majetek za stejnou cenu, že i ten by okamžitě odkoupili za hotovost. V těchto skvělých poměrech zůstali jezuité až do smrti krále roku 1833.

R. 1834 povstala ve Španělsku krutá občanská válka. Bojovalo se o nového následovníka trůnu. Mezi sebou bojovali *Don Carlos*, bratr zemřelého krále, na jehož straně byli jezuité a jejich agenti a který se opíral o stará práva bourbonského rodu a na druhé straně králova vdova *Kristina* se svou tříletou dcerou *Isabelou*. Na její straně stáli liberálové. Královna prosazovala návrat vyhnaných Španělů zpátky a nastolení liberální vlády. A tak občanská válka nebyla ve skutečnosti ničím jiným, než bojem mezi jezuitou a liberály.

Když se při těchto bojích madridští občané dozvěděli, že jezuité chodí po místech, kde zuří cholera a že sypou do studniční vody jed, aby ji otrávil, rozhněvali se. Za pomoci národní gardy vzali madridskou kolej útokem. Jezuité však včas utekli. Zůstalo pouze necelých 20 jezuitů jako kolejní hlídka. 12 jich bylo pobito, ostatní byli zraněni. Následkem této bouře královna *Kristina* 4. července 1835 zrušila dekretem jezuitský řád v celém Španělsku s okamžitým vypovězením ze země. Jejich majetek byl zabaven ve prospěch státu.

Mnoho jezuitů odešlo do severních provincií, kde vládl *Don Carlos*. Když se ale tyto provincie dostaly 31. srpna 1839 *Begarskou smlouvou* pod správu královny, museli se jezuité odstěhovat i odtamtud. Roku 1840 pak museli jezuité opustit ještě svou kolej u města *Loyoly*, rodiště zakladatele řádu. Mezitím však stačili ukrást mnoho finančních prostředků, a tak si sebou odvezli na 300 milionů realů.

Jakmile nastoupila roku 1843 vládu *Isabela*, vrátili se jezuité do Španělska. Roku 1844 už zase vlastnili kolej v *Kordově*. Zde nastala *ultramontanismu* nová epocha. Byla to epocha obnovení jezuitské královské moci. Královna *Isabela* jezuitům přála. Sama navíc chtěla prosadit větší světskou moc papeže. K tomu se rozhodla připojit vojenskou pomoc.

Ale svobodomyšlní unionisté a republikáni pod vedením *generála Don Juana Prima* se proti její vládě spojili. Prohlásili ji 18. srpna 1868 za svrženou. Byla sestavena nová dočasná vláda. Prvním krokem, který učinila bylo to, že zrušila jezuitský řád. Jeho majetek byl znovu sebrán ve prospěch státu. Vláda také omezila kláštery, zavědla svobodu tisku a vyučování.

Jezuité se ovšem nevzdávali naděje na opětné vrácení „dobrých“ časů. Svoji zákulisní politikou nakonec *Španělsko* dovedli k další občanské válce. Za panování krále *Alfonse XII.* (1874–1885) byl vliv jezuitů i ostatních katolických řádů téměř zlomen a potlačen, jejich vliv však později znovu zesílil a plně se projevil ve 20. století.

23.15 Švýcarsko

Roku 1814 se jezuité dostali i do *Švýcarska* a obsadili katolický valisský kanton. V *Sittenu* a v *Brigu* se jim podařilo zabrat své staré koleje. Do *Solothurnu* však nebyli roku 1816 vpuštěni. Naproti tomu jim byly 19. září 1818 v tomto kantonu na základě usnesení *Velké rady ve Freiburgu* odevzdány vyučovací ústavy s fondem jednoho milionu švýcarských franků. Zde si proto ihned zařídili kolej, dále noviciát v *Taesise* a roku 1826 lyceum ve *Freiburgu*. Zde jejich kolej prospívala, takže se odtud šířili po celé zemi.

Po roce 1830 se díky *červencové Francouzské revoluci* dostalo nové hnutí i do *Švýcarska*. To postup jezuitů zastavilo. Ale usilovnou zákulisní politikou dosáhli jezuité nakonec toho, že vyvstal na papeže nátlak, aby katolíci jezuitům podstoupili švýcarský kanton. Jezuité žádali, aby jim odevzdali tamější gymnázium a aby jim zřídili novou kolej s konviktem a s pravidelným ročním příspěvkem 150 tisíc švýcarských franků. Brzy se tam přestěhovalo velké množství jezuitů z jiných zemí. Tím se město *Švyc* stalo hlavním sídlem jezuitů ve *Švýcarsku*.

Jezuité se však snažili zmocnit i mezinárodních škol a navíc začali utiskovat na všech místech *protestanty*. Z toho důvodu proti nim vyvstal silný odpor. Katolická strana je hájila a tak byla příčinou vnitrostátního rozdělení, bouří obyvatel a nakonec i povstání. První ozbrojený útok byl na jezuitu učiněn roku 1843 ve *Valisském kantonu*. Ale byl od katolíků zmařen a naopak násilím obrácen proti povstalcům. Ve *Valisu* pak byla katolíky násilím potlačena *Strana svobodně myslících (strana protestantů)*. Jezuité se tak dostali na vyšší vyučovací ústavy do *Lucernu*, kam byli katolickou stranou povoláni. To pochopitelně zvýšilo napětí v zemi ještě víc.

Roku 1844 provedla katolická strana na naléhání jezuitů ozbrojený útok proti *Straně svobodně myslících* (nazývali ji radikály) a dosáhla krvavého vítězství. Tato katolická strana nechala na oplátku za vítězství jezuitům volnou ruku. Použila je na likvidaci všech urozených protestantských měšťanů, šlechticů, obchodníků, kupců a dalších. Nastalo věznění, lidé odcházeli do vyhnanství, jejich majetek byl zabavován ve prospěch katolíků. Působením jezuitů se boj nakonec proměnil na boj mezi radikálistami a jezuitstvem.

V roce 1844 uzavřelo sedm katolických kantonů zvláštní, údajně proti protestantům obranný spolek *Sonderbund*, aby mohli společně čelit vnějším nájezdům a potlačovat veškerá hnutí protestantů za osvobození. V ostatních kantonech dosáhli převahu radikálové (tak švýcarští katolíci nazývali protestanty). Ti na celostátním sněmu *švýcarské konfederace* dosáhli toho, že sněm odsouhlasil jejich návrh na zrušení spolku katolických kantonů *Sonderbund* a vyhnání všech jezuitů ze země za podněcování katolického spiknutí.

Tomuto rozhodnutí se někteří členové katolického spolku nechtěli podrobit a katolické kantony protestovaly. Proto roku 1847 vypukla zuřivá občanská válka, ve které byli ul-

tramontáni (radikální katolíci) a katolické kantony poraženi spolkovým švýcarským vojskem. Mír s katolickými kantony byl pak uzavřen pod podmínkou, že definitivně svůj protizákonný spolek rozpustí a dále, že jednotlivé katolické kantony změní své ústavy, zaplatí válečné ztráty a nestrpí na svých územích žádných jezuitů. Následkem toho byli jezuité roku 1847 ze všech kantonů úplně vypuzeni a jejich jmění jim bylo zabaveno. Oficiálního svolení k návratu jezuitů do Švýcarska se řád dočkal až roku 1973.

23.16 Portugalsko

V ostatních státech se oficiálním jezuitům nepodařilo vůbec uhnízdit, nebo jen na krátkou dobu. Portugalský král *Jan VI.* nechtěl až do své smrti (1826) o jezuitech ani slyšet. Teprve jeho druhý syn, tyran a despota, *Don Miguel*, když se zmocnil vlády roku 1828, povolil jezuitům 10. července 1829 opět do své země přístup.

1830 obdrželi svůj starý ústav sv. Antonína v *Lisaboně* a roku 1832 starou kolej v *Koimbře*. Za tuto přízeň velebili jezuité *Miguela* v lisabonském kostele jako svatého anděla *Miguela (Michaela)*. Tohoto tyrana pak podporovali všemožnými cestami a prostředky. Oplátkou za to dal *Miguel* všechny osoby protivící se jezuitům i jemu osobně uvěznit a krvelačně utýrat k smrti. Mnoho jich také poslal do *Afriky*, odkud se již nikdy nevrátili.

Radost jezuitů však netrvala dlouho. Sadistického tyrana *Miguela* svrhnul roku 1833 z trůnu jeho starší bratr *Don Pedro*, který se vrátil z *Brazílie*. Zastal se tak dědičného práva své dcery *Marie II. de Gloria* na *portugalský trůn*. *Miguelovy* jezuitské pomocníky *Don Pedro* vyhnal *dekretem* 24. května 1834 z celého království. Jezuité jako vždy nařízení ignorovali. Nastoupilo tedy hromadné zatýkání a uvěznění jezuitů v těch samých žalářích, kde předtím oni věznili a týrali své odpůrce. Teprve potom, když jim dal nový panovník poslední možnost odejít ze země, jezuité okamžitě utekli. Do země se pak postupně začali vracet od roku 1858, ale roku 1910 byli znovu potlačeni další protijezuitskou revolucí.

23.17 Francie

Všechen um oficiálních jezuitských otců ve jménu vatikánské ideologie mohl jenom pozdržet, ale ne zastavit šíření liberálního myšlení. Jejich snahy byly spíše škodlivé než užitečné. Obnova ve *Francii* to zažila nepříjemným způsobem. *Ludvík XVIII.*, nevěřící a chytrý politik, se vši silou snažil potlačit vzestup „*ultra-rojalistů*“ jak jen mohl. V jejich pozadí rozpoznal jezuity. Oficiálně také ani nevyhověl naléhavým přímluvám papeže, aby provedl „zákonnou“ restituci jezuitského řádu.

Tím vším se chtěl zalíbit lidu. Jeho snahy však byly předstírané. Nenápadně jezuitům stranil a přeci jen jim do země vstup umožnil. Udělal to tak, že 5. října 1814 správu chlapeckých gymnázií odejmul od univerzity a předal ji biskupům s možností svobodné volby svých vlastních učitelů. Dne 25. září 1816 také povolil vykonávání církevních misí po celém svém království.

Tak se jezuité napolo oficiálně dostali jako učitelé do chlapeckých gymnázií a seminářů. Brzy na to si zřídili svou vlastní kolej v *St. Acheulu* a v *Montrouge* nedaleko *Paříže*. Odtud se pak rozšířili po celé zemi. Města jako *Aix*, *Dole*, *Monmorillon*, *Bordeaux* a další se staly hlavními jezuitskými stanicemi s jezuitskými školami. Kromě toho konali misie a zakládali četná náboženská bratrstva (kongregace) po různými jmény.

Tím vším se snažili co nejvíce potlačit a zahladit vliv *Francouzské revoluce*. Snažili se obnovit náboženství jako *povinné* a katolicismus jako *samospasitelný*. *Revolucí*, kterou vyprojektovali a zrealizovali ve skutečnosti uvolnili takové nové proudy, že nyní sami zakoušeli její hořké plody otevřeného nevěrectví – *ateismu*.

Z francouzského dvora byl jezuitům nejvíce nakloněn hrabě z *Artois* (budoucí král *Karel X.*), dále vévodkyně z *Angoulême* a mnoho šlechticů. Jejich společným snem bylo znovuzřízení jezuitského království s monarchií jako za dob *Ludvíka XIV.* Všechna tato šlechta byla jezuita ustanovena jako dárci různých spolků, které jezuité zakládali pod názvy jako např.: *Spolek k hájení a ochraně náboženství*, *Spolek k rozšíření víry*, *Spolek sv. tajnosti svátosti*, *Spolek sv. svátosti*, *Spolek sv. roucha*, *Spolek sv. srdce Ježíše*, *Spolek sv. srdce Panny Marie*, *Spolek sv. růžence*, *Spolek sv. hrobu*, *Spolek sv. Aloise z Gonzaga*, *Spolek sv. Josefa* a další.

Také státní ministři byli členy kongregace. Všichni urození a bohatí v těchto kongregacích obsazovali ta nejvyšší místa.

23.18 Karel X.

Za přízemního a pobožnůstkářského *Karla X.* to měli jezuité ještě snadnější. Stále sice platil zákon z roku 1764, kterým byli vykázáni ze země, ale nevdil, protože jezuité oživilí otázku nových spolků. Byl to první typ tak zvaného *Opus Dei* (*Díla božího*). Toto farizejské bratrstvo složené z duchovních i laiků bylo všude. V době vlády *Karla X.* měly kongregace roku 1824 přes šest milionů členů ze všech stavů.

Toto monumentální jezuitské bratrstvo přitom předstíralo, že „provádí čistku“ vojska, soudních dvorů, úřední správy a učitelského stavu. Pořádalo „misie“ po celé zemi. Na každé místo, kam toto bratrstvo došlo, stavělo pamětné kříže. Hodně těchto křížů stojí dodnes. Tito „misionáři“ podněcovali věřící, aby bojovali proti nevěřícím. Zpozdilý a pověrečný lid ve spolcích i mimo kupoval od jezuitů jejich modlitbičky, písničky, spisy o misiích a bratrstvech, růžence, pamětní peníze a medaile, krucifixy, srdce, prsteny, škapulíře, umrlčí hlavy s obrázky všeho druhu apod. Za koupi těchto obrázků udělovali jezuité milosti, odpuštění hříchů a pod.

Tímto chováním proti sobě znovu vyvolali tolik nenávisti, že i *Montlosier*, který byl pravým katolíkem a obhájcem zákonnosti, prohlásil: „*Naši misionáři všude zažehují ohně. Pokud by na nás měla být seslána nějaká pohroma, pak bychom si raději vybrali marseillský mor než jakékoliv množství více těchto misionářů.*“

V prosinci roku 1824 byl vydán zákon s trestem smrti každému, kdo zneuctí posvěcené a obřadní věci v kostele. Roku 1827 byla od krále na žádost jezuitů rozpuštěna nacionální pařížská garda, protože údajně měla nepřátelské projevy proti vládě a jezuitům. Ve skutečnosti to byla snaha co nejvíce zlikvidovat vojenskou obranu *Pařížanů*, kteří jezuitům nevěřili. Z tohoto činu vypukla velká bouře *protestů*.

V roce 1828 *Karel X.* musel na nátlak veřejnosti podřídit výchovné ústavy, gymnázia a semináře opět pod správu univerzit. Musel vyloučit všechny církevní učitele, kteří byli v nějakém spolku, provést snížení počtu duchovních žáků, uzavření jezuitských kolejí, omezení pohybu jezuitů apod. Nakonec odejmul jezuitskému řádu právo všude vyučovat úplně, ale bylo už příliš pozdě. O dva roky později v roce 1830 se dynastie při červencové revoluci zhroutila. *Karel X.* byl zbaven trůnu. Soukromé jezuitské domy byly lidmi zbourány nebo vydrancovány. Jezuité houfně opouštěli *Francii*. Roku 1831 vyšel protijezuitský zákon a zákaz řádu.

23.19 Ludvík Filip

I přes veškerou nenávisť a hanbu však někteří *Loyolovi synové ve Francii* zůstávali dál. Museli však být v přestrojení, protože řád byl stále ještě oficiálně z roku 1830 zakázán. Většinou působili jako pomocníci biskupů v roli kazatelů nebo zpovědníků. Přitom však poskytovali *Duchovní cvičení. Ludvík Filip a Napoleon III.* je stále tolerovali. Za vlády *Ludvíka Filipa* začali postupně, pomalu a nenápadně opět zřizovat vyučovací ústavy ve svých domech v *Paříži*, v *Lyoně* a v *Avignonu*. V *St. Acheulu* pak otevřeli svůj ústav. V roce 1841 měl již jezuitský řád více členů, než když opouštěl *Francii*.

A opět začalo zřizování různých kongregací – spolků s různými názvy. Proti tomu se postavila univerzita opírající se o královské nařízení z roku 1828 a pak z roku 1831. Jezuité na univerzitu učinili několik prudkých slovních útoků. V nich se například snažili dokázat, že všichni, kdo se staví proti jezuitskému řádu se staví ve skutečnosti proti samotnému protestantismu.

Na obranu univerzity vystoupilo roku 1843 mnoho kapacit. Mezi nimi například vynikající francouzský historik a dějepisec **Jules Michelet** společně s profesorem literatury **Edgarem Quinetem**. Působili jak prostřednictvím přednášek, tak i svým spisem **Les Jésuites**, ze kterého čerpá i tato kniha. Autoři ve spise zasadili jezuitům velmi hluboké a citelné rány. Spis se stal rázem populární po celé *Francii*. Jeho vlivem se stalo, že komora poslanců dne 3. května 1845 jednohlasně vyzvala vládu, aby zrealizovala zákony, které jsou proti jezuitům a které jsou stále v platnosti.

A tak vláda roku 1845 na papeži a na generálu jezuitského řádu vymohla, že všechny koleje, ústavy, noviciáty a semináře byly zrušeny. Ale jezuité byli ve *Francii* ponechány dál, neboť král *Ludvík Filip* s nimi stále sympatizoval. Ochraňoval jezuity i ve *Švýcarsku*. Podporoval spolek katolických švýcarských kantonů *Sonderbund* a snažil se jezuitům pomáhat i v jejich válkách, které ve *Švýcarsku* vedli. Z toho povstala ve *Francii* bouře nenávisťi proti králi. Tato bouře nakonec roku 1848 smetla *Filipa* z trůnu.

Ale teprve až díky ministrovi *Julesu Ferrymu* v roce 1880 rozehnala jezuity další revoluce. K uzavření jejich institucí však došlo až v roce 1901, a to na základě separačního zákona.

23.20 Nizozemí, Belgie a Holandsko

V *Nizozemí, Holandsku* a *Belgii* se jezuité udrželi po dobu zákazu pod cizími názvy různých spolků a organizací. Po obnovení řádu vyšli z ilegality. Roku 1815 jim bylo povoleno usídlit se v *Haagu*, kde si vystavěli noviciát a ústavy. Později zde založili soudní tribunál, který se pak stal známým soudním mezinárodním tribunálem.

Vláda *Spojených království Nizozemí* však vlivu jezuitů na školství a na morálku země nepřála. Snažila se zákonem jezuity co nejvíce omezit. To vzbudilo hněv jezuitů, takže navedli katolické duchovenstvo, aby se proti zákonu, zaručující *náboženskou svobodu* a *rovnoprávnost*, postavilo. Vedli je k tomu, aby se postavili také proti unii a ústavě.

Katoličtí duchovní, navedeni jezuity, proto odmítli dávat rozhrěšení všem, kteří se na zákonu podíleli, čímž vzbouřili všechny občany. Duchovní odmítli mít s ústavou navíc cokoli společného a prohlásili ji za nezákonnou. Vláda se proto rozhodla původce vzpoury, jezuity,

okamžitě ze země vypovědět. A tak roku 1816 museli jezuité *Nizozemí* opustit a roku 1817 i část katolických duchovních. Mezi prvními duchovními, kdo byli vypovězeni byl i gentský biskup, princ *Moric de Broglie*.

I přes tento zákrok však v zemi zůstalo mnoho tajných jezuitů. Ti se prostřednictvím svých přívrženců z řad šlechty a duchovních biskupů vplížili do *Gentu, Lovani, Bruselu, Lutichu* a do dalších měst, kde se nenápadně uhnízdili. Ale už roku 1824 a 1825 došlo k likvidaci jejich tajných spolků a kongregací a tito jezuité byli znovu vyhnáni.

Část tajných jezuitů ovšem provedla roku 1830 v *Belgii puč* za její osamostatnění. Ten se vydařil a do této samostatné země se jezuité houfně nahrnuli. Propagovali svobodu vyučování, a tím se pod rouškou svobody dostali do belgického školství. Na základě spolkového práva si pak zřizovali různé ústavy, koleje, bratrstva, kongregace, semináře apod. Během několika let měli své postavení snad v každém větším městě. Bylo možné je nalézt v *Namuru, Antverpách, Lutichu, Gentu, Alostu, Tournai, Lovani, Bruggách, Monsu, Courtray, Verviersu, Turnhoutu* a nejvíce v *Bruselu*.

Také se snažili zmocnit všech státních ústavů a univerzity v *Bruselu*, kde obviňovali tamější profesory z *kacířství*. Snažili se zmocnit tisku, proti kterému štváli z kazatelen všechen lid, aby jej nekupovali. Tím sledovali jeho krach a následnou koupi za nízkou cenu. Čtenářům tohoto tisku nedovolovali udělit rozhřešení.

A když se pak snažili do svých pazourů dostat i slavnou katolickou univerzitu, založenou od belgických biskupů, poslal na ně arcibiskup roku 1846 stížnost k papeži. Tím jejich vliv částečně omezil. *Belgie* však navždy zůstala jezuitskou baštou. Odtud dnes jezuité koordinují a řídí celou *Evropu*.

23.21 Josef II., Metternich a redemptoristé

Za to do *Rakouska* se oficiálním členům řádu tovaryšstva nepodařilo uspokojivě dostat. *Josef II.* zde nastolil reformaci školství, modernizaci průmyslu a prosazoval i pokrok v náboženských věcech. 13. října 1781 vydal toleranční edikt, kterým zrušil náboženský zákon vydaný *Ferdinandem II.* Tím překazil jakékoliv pronásledování protestantů. Nebyl dán ani sebemenší prostor pro jakoukoliv náboženskou nenávisť, nesnášenlivost a otroctví ducha.

Císař vydal také mnoho zákonů na reformaci celého rakouského katolického systému vzhledem k majetku, úředním právům, osobní svobodě, církevním obřadům a pobožnostem. Dlouhé a únavné poutě byly zakázány. Zrušeno bylo i nevolnictví, a to dne 1. listopadu 1781.

Proti císařově *reformaci* se postavili šlechtici, arcibiskup i kardinál *Migazzi*. Tito přátelé temnoty, otroctví a zla se ani císařově reformě nesnažili porozumět. Naproti tomu měl císař podporu mezi mnohými nižšími duchovními, mezi občany země, měšťany, úředníky, prostým lidem, inteligencí, obchodníky a dalšími.

Roku 1814–1815 v době vídeňského kongresu se jezuité ucházeli o místo na vídeňské univerzitě a o znovupřijetí do *Vídně*. Jejich snahy podporoval vídeňský arcibiskup hrabě *S. Ant. z Hohenwartu*. Ten byl od roku 1746 sám členem jezuitského řádu a od roku 1778 byl učitelem císaře *Františka I.* Jeho snahy nakonec vyšly na prázdno. Císař *Josef II.* si nenechal do ničeho mluvit a zasahovat.

Roku 1816 se jezuité snažili naklonit si *Karolínu Augustu*, čtvrtou manželku císaře. Ale i zde to bylo marné. A když nepochodili jezuité ani u knížete *Metternicha*, vzali na sebe jiné jméno – *redemptoristé* neboli *liguriáni*. A ti se pak do *Vídně* dostali dne 19. dubna 1820. Zde

obdrželi klášter s kostelem Panny Marie.

Redemptoristé se z počátku chovali velmi ukázněně, klidně a přívětivě. S obyvatelstvem *Vídně* jednali laskavě i přesto, že se proti nim postavili, neboť v nich poznali maskované jezuitu. Bouře rozhořčení nebyla k utišení. Nic nepomohly jezuitské články v novinách, že redemptoristé přišli, aby probudili ducha náboženství, a že jejich působení bude omezeno pouze na zpovědnici a kazatelnu. *Vídeňané* jasně věděli, že tomu tak nebude.

29. listopadu 1820 bylo vídeňské městské radě oznámeno, že redemptoristům bylo určeno posluhování všemi svátostmi a vyučování mládeže na nižších školách. *Vídeň* se proto intenzivně, a to i za pomoci knížete *Metternicha* snažila redemptoristy z města vyhnat. Ale veškeré pokusy byly vždy za záhadných okolností překaženy. A tak odpor *Vídně* postupně slábnul. *Redemptoristé* se nakonec díky masce trpělivosti, pokory, přívětivosti, přátelství a laskavosti dostali i jako učitelé do vznešených rodin. Časem jim dokonce bylo svěřeno o několik ústavů na výchovu mládeže se šlechtickou krví. Kostely redemptoristů měly stále vyšší návštěvnost, a to i z řad žen, neboť byl za kazatele vždy vybrán záměrně takový typ muže, který ženám silně imponoval.

Kromě toho se redemptoristé pletli do všech složek umění, které *Vídni* vždycky imponovalo. Tím se dostali jezuité do přízně *Karolíny Augusty* a hraběte *Cudenhofena*, který později sám vstoupil do jejich řádu. Tito dva nakonec pohnuli císařem *Františkem*, takže roku 1830 i přes varování ze všech stran dovolil postavit kající dům – klášter *redemptoristek* na *vídeňském* předměstí *Rennwegu*. A jezuité slavili úspěch. Pronikli do nejvyšších i nejnižších kruhů a vrstev obyvatel *Vídně*. Od nich pak vyloudili obrovské sumy peněz, které lichvařením, burzovními spekulacemi a směnným obchodem rozmnožili na desítky milionů v tehdejší měně.

Po tomto úspěchu se redemptoristé zaměřili na kancléře knížete *Metternicha*. Zúčastnili se intenzivně napomáhat při založení a udržení *rakouské* nadvlády v *Itálii*. Tím si *Metternicha* sice naklonili, ale přesto své přátelství k nim podmínil, aby na všechnu svoji činnost žádali povolení.

Redemptoristé nesměli bez povolení přijímat nikoho do řádu, nesměli konat misie, nesměli zavádět nekontrolované knihy do škol apod. Kromě toho se konal přesný soupis noviců a jejich kontrola několikrát do roka. Spojení s *generálem* bylo omezeno jen na vnitřní záležitosti státu a nesmělo se týkat záležitostí *Rakouska*.

23.22 Polsko a ostatní státy

Jezuité se dostali i do rakouského *Polska* – do *Haliče*, kam přišli i jezuité vyhnaní z *Ruska*. V *Tarnopoli* dostali od císaře *Františka I.* bývalý dominikánský klášter a pravidelný měsíční plat. Brzy zde také dostali gymnázium, ve kterém založili filozofický ústav. Do roku 1842 se dostali jezuité i do *Peremyšlu* v *Novém Sandeci*, do *Lvova*, *Mylatiny*, *Staraviče* a dalších měst. Vláda jezuitu v *Haliči* podporovala, protože měla jistotu, že jejich vlivem bude národní hnutí *Poláků* a zvláště mezi polskou šlechtou udušeno.

V *Uhrách* byli jezuité podporováni ze strany katolické církve. Ale do roku 1840 zde museli být v utajení, protože jim vláda nechtěla povolit vstup do země. Teprve roku 1840 dovolil říšský uherský sněm jezuitům vstoupit.

V dědičných *německorakouských zemích* byl vůči jezuitům odpor jak ze strany obyvatel tak i duchovních. Jezuité proto použili redemptoristického zakuklení a opět s úspěchem. Od roku

1826 pronikli do Štýrska a odtud do celého Štýrskohradecka, 1832 do *Eggenbergu*, 1834 do *Slovinska*, 1836 do *Horních Rakous* do *Lince*. Jezuité se dostali i do *Tyrolska* do *Insbruku*. Tam ovšem časem chtěli získat univerzitu, kterou nakonec po dlouhých bojích nezískali a navíc si proti sobě znovu poštvávali tyrolské obyvatelstvo. A když se pak snažili ukrást rukopis knihy profesora *Vojtěcha Jaegra*, která podrobně popisovala působení jezuitů v *Tyrolsku* v letech 1567–1767 jako v nejsmutnějších dobách *Tyrolska*, byli při tom chyceni. To definitivně o jejich vypovězení ze země rozhodlo.

Do *Německa* se jezuité dostali roku 1822 za zvláštní pomoci římské koleje *Colegia Germanica*. Do roku 1842 mělo *Německo* v různých městech již celkem 125 jezuitských kněží. Jejich prvním centrem byl *Köthen*, odkud misijně působili po celém *Německu*.

Ale už roku 1840 vyšly proti jezuitům varovné hlasy, například prostřednictvím *J. Ellendorfa*, *pruského*, silně katolického spisovatele v jeho spise *Mravouka a politika jezuitů* (Darmstadt, 1840). V něm s bedlivou pozorností pečlivě vylíčil pravou povahu jezuitů. Poukázal také na tři směry v katolické církvi, z nichž jeden nechápe vůbec nic a otázka jezuitů je jim spíše lhostejná, druhý směr si jezuité nepřejí a třetí je naopak intenzivně prosazuje. Dále v knize odpovídá na řadu otázek a zvláště se zabývá jezuitským argumentem, že jezuité dřívější doby byla jiná organizace s jinými zásadami a s jinou mravoukou, než jezuité v době 19. století., kdy, jak jezuité tvrdí, už mají nové, blahodárné a vysoce humánní zásady.

Proti tomuto tvrzení autor nekompromisně staví jasné důkazy, že všechny mravoučné body současného jezuitského řádu 19. století jsou totožné s mravoučnými články středověkých jezuitů. Ukazuje, že v žádné papežské bule, v žádném jezuitském spisu, knize, prohlášení, kázání, slavnostních řečech nebo ve slibech či zavazujících prohlášeních není nikde ani jedna jediná zmínka o tom, že jezuité odvolávají, ruší, litují a negují učení a zásady předchozího jezuitského řádu. Nikde ani slovo o tom, že proti nim nějak protestují. Kniha zřetelně dokumentuje, že tak nikdy neučinili ani v minulosti. Autor píše, že neexistují žádné záruky toho, že duch jezuitského řádu změní v 19. století své chování, svá učení, svá stanoviska, své plány a cíle, protože tak nikdy nikde ve skutečnosti neučinil a také nikdy neučiní. Své čtenáře vede autor k poznání, že jezuitský řád se nikdy nezměnil a že se nikdy nezmění. Dokazuje, že i když je nucen zvolit jiný převlek, zůstává v principu vždy stejným řádem se stejným duchem. Tuto knihu se jezuitům nepodařilo zlikvidovat, i když se o to několikrát pokusili.

Do *Pruska* přijal jezuité sám král *Fridrich Vilém III.* roku 1827, aby povznesl pokleslý stav pruského školství. Jezuité hned založili koleje v *Düsseldorfu*, *Koblenci*, *Kolíně nad Rýnem*, *Porýní* a v *Hanoveru*.

V *saském* království jezuité ovládli krále *Fridricha Augusta* a po jeho smrti 1827 i následovníka, jeho bratra *Antonína* (1827–1836). Jejich vlivem přes panovníka měla vláda nařizeno zakoupit markolinský palác v *Drážďanech* pro založení nové koleje. V *Annabergu* si jezuité zasvětili kostel. Ale pak se vláda vlivem náboženského hnutí proti německým katolíkům vzpamatovala a zabránila dalšímu pokračování jezuitské propagandy. Vlivem krvavé události v *Lipsku* 12. srpna 1845 byla zrušena jezuitská misijní stanice v *Drážďanech*. Takže ze všech připravovaných projezuitských plánů tehdy na nějaký čas sešlo.

Nejpozději se jezuité dostali do *Bavor*. Král *Maxmilián I. Josef* nechtěl o jezuitích do své smrti (1825) ani slyšet. Ani jeho nástupce *Ludvík I.* nebyl jezuitům přístupný. Teprve až v roce 1837 nastal zlom, a to vlivem intrik *Vatikánu* ruku v ruce s jezuitou. Jezuité alias *redemptoristé* pak roku 1841 slavnostně vešli do *Bavor* pod ochranou mnichovského arcibiskupa hraběte z *Reisach*. Dostali sídlo v *Altöttingu*. Tam se jim nelíbilo, a proto na svoji stranu získali jednu akciovou společnost, která jim začala chystat kolej v *Mnichově*.

Plány však byly zmařeny vydáním protijezuitské knihy roku 1842, která jasně proti jezuitům varovala. *Mnichovské* obyvatelstvo se bez rozdílu vyznání postavilo proti odevzdání chystaných budov jezuitům. V letech 1837–1847 měli jezuité svého ochránce v bavorském ministru *Abelovi*, který za vlády *Ludvíka* odevzdal jezuitům na jejich přání cenzuru knih. Tím se dostali na mnichovskou univerzitu. Ministr tam dosazoval ultramontánní profesory a omezoval protestanty. Kromě toho rozmnožil počet jezuitských klášterů. Byl ochráncem jezuitů – *redemptoristů* i ve vládě a ve sněmovně poslanců. Žádný protijezuitský návrh nemohl projít. Teprve roku 1847 nastal v politice zvrát. Vlivem královny milenky *Loly Montez* byl ministr *Abel* propuštěn a tím jezuité ztratili všemocnou ochranu.

Do *Čech* se jezuité dostali oficiálně až roku 1853. *České* katolické duchovenstvo v podobě nejvyšších hodnostářů jim otevřelo cestu, aby si tím současně zlepšilo své vlastní postavení, kterého by bez jezuitů nemohlo dosáhnout.

24.1 Revoluční rok 1848 v Itálii

Únorová, čtyřdenní *Francouzská revoluce* začala konečně hýbat celou *Evropou*. Myšlenka *revolučního ateismu*, naočkovaná jezuitů v 18. století a uvedená do chodu v *revoluci* 1789 a pak v *hrůzovládě* 1792 – 1795, se však nyní obrátila proti jezuitům samotným.

Jezuité napřed rozkolísali *Francii* do stavu naprostého téměř šedesátiletého neklidu a zmatků. V tomto období revolucí se střídaly chvílky uklidnění, aby zase hned na to vznikla nějaká *revoluce* nebo aspoň *bouře* nějaké nespokojenosti. *Francie* se stala šedesátiletou zkumavkou tajných jezuitů. Testovali, kam až a jakými prostředky mohou stát ovládat ke zničení nepohodlných katolíků brojících proti jezuitům. *Fourier*, *Saint Simon* a další nevědomky naplňovali jejich tajné podněty k vytvoření *revolučního socialismu*. V *Anglii* tajně podporovali *Roberta Owena* a skrze *ilumináty* podnítili pak i sepsání *Manifestu Komunistické strany* roku 1848 v *Londýně*. Tím chtěli v *rouše socialismu* a *průmyslové revoluce* podkopat moc a autoritu *anglikánské církve*. Jejich geniálními, ale nic netušícími hlasateli se stali například: německý filosof *Karel Marx*, německý přírodovědec *Bedřich Engels* a později i ruský vizionář *V.I. Lenin*.

Protikatolické a protianglikánské trestní tažení bylo natolik nebezpečné, že jezuitští iniciátoři co nejpřísněji střežili své skutečné úmysly. Co nejpřísněji požadovali, aby nikdy nebyly revoluční myšlenky připsány na konto jezuitského řádu. Téměř se jim to podařilo. Jenom velmi těžko se lze dopátrat informací o úloze *iluminátů* ve *Francouzské revoluci* a při vzniku *Marxových* písemných prací, zvláště *Manifestu komunistické strany*. Ale již téměř vůbec není možné se dopátrat, kdo stál v pozadí *iluminátů*, kdo to celé organizoval, řídil a propojoval. Tak dokonalá byla práce jezuitských zahlazovačů. Naštěstí však i přes ta nejpřísnější opatření jezuitů i tehdy existovaly úniky informací, ze kterých dnes historici mohou při usilovném pátrání čerpat.

Utopičtí socialisté a *komunističtí povstalci* měli sami *revoluční* sklony. Avšak moc masy lidských davů a uvolnění cesty bylo tajnou záležitostí jezuitů stejně tak jako různě propracované *socialistické* a *komunistické* ideály. Měly být ve skutečnosti trestem na nepoddajné papeže, jako v případě roku 1798 a roku 1809. Tehdy *rakouský císař František II.* na papežovu žádost vojensky zaútočil na *Francii*. *Napoleon* útok odrazil a napadení proměnil ve své vítězné tažení až k *Vídni*. Na skrytý podnět jezuitů pak papeže *Pia VII.* jako štváče proti *Francii* zatkl a deportoval do vyhnanství. Odtud byl pak ale vysvobozen.

Měly být také trestem na katolíky odmítající jezuitský řád, dále na *protestantské církevní proudy*, jež se stavěly nejen proti jezuitům, ale i proti *Vatikánu* a také trestem na *anglikánskou církev*, kterou nenáviděli hysterickou, fanatickou nenávisť. Poslední tajné pokusy však přinesly oběti i na straně oficiálních jezuitů. Přesto však *nový generál řádu* nelitoval. Tiše souhlasil s dalšími pokusy ovládnutí politiky v *ateistickém plášti*. A přišly další oběti z řad jezuitů, zvláště v *Itálii*, *Německu*, *Bavorsku*, *Rakousku*, *Štýrsku*. Obětí pokusů se nakonec stal i *samotný generál*.

To, co se před rokem 1848 odehrálo ve *Švýcarsku*, bylo přede hrou k tomu, co pak roku 1848 následovalo v *ostatních evropských státech*. Byl to scénář téměř v každé evropské zemi. *Revoluční* protináboženský, *ateistický* duch přeskočil do dalších zemí.

Jako první museli jezuité opustit *Itálii*. Roku 1848 proti nim vyvstalo *revoluční lidové hnutí* po celé *Itálii*. Jezuité byli nenáviděni pro svoje lakomství, nenasytnost po majetku, pro svoji panovačnost a diktátorství. Intenzivně bránili papežovým reformám v katolické církvi směrem ke *svobodnějšímu a modernějšímu směru*. Ten si *Italové* velice přáli.

Povstání *Italů* proti jezuitům nabralo takové hrozné síly, že se vláda nakonec začala obávat, aby se neproměnilo v protivládní *puč*. Proto nařídila jezuitům, aby z *Turína*, kde měli centrální kolej a ze všech ostatních měst okamžitě odešli. Jezuité nařízení ignorovali a tak vláda nezabránila davům povstalců, aby koleje a jejich kláštery vzaly útokem a jezuity vyhnaly samy.

V *Janově* byla jezuitská kolej vydrancována úplně. Tam byly také nalezeny spisy dokazující chystané povstání. Jezuité v něm počítali s pomocí rakouských jezuitů. Také se našly doklady o finančních nezákonných machinacích. Proto *janovská vláda* 19. července 1848 vypověděla jezuitský řád a všechny jeho pseudořády na věčné časy ze země. Ale rodilým jezuitům bylo dovoleno, aby v zemi zůstali a stali se obyčejnými kněžími. To pochopitelně byla neodpustitelná diplomatická a politická chyba, která pak vyústila v dalším století do nových válečných konfliktů.

V *Neapoli* byli jezuité od lidí natolik ohroženi, že jejich přívrženec, *Ferdinand II.* jim 11. března 1848 poskytl při jejich útěku vojenskou ochranu.

29. března téhož roku 1848 vypověděl jezuity z celého církevního státu i sám papež *Pius IX.* Nařídil konfiskaci jejich celého majetku. 30. března museli jezuité okamžitě odejít z *Říma*. Z římských provincií pak vyhnali jezuity lidé sami. *Generál řádu Roothaan*, který se postaral o majetek celého řádu a důkladně jej ukryl, zanechal po sobě pouze dluh 50 000 skudů a uprchl do *Anglie*. Ta mu poskytla vlivem lorda *Clissorda* a dalších aristokratů politický a náboženský azil. Mnoho jezuitů se odebralo z *Itálie* přímo do *Ameriky*, kde pokračovali ve své nenápadné podvratné činnosti dál. Papež *Pius IX.* pak dal římskému státu 23. dubna 1848 *svobodnou ústavu*.

31. července 1848 vypověděl jezuity z celé *Sicílie* sicilský parlament a jezuité museli okamžitě odejít.

Po vyhnání jezuitů se revoluční lidové povstání obrátilo přímo proti papeži. *Pius IX.* musel 25. listopadu 1848 z *Říma* okamžitě utéci do *Gaëty* a odtud pak do *Portiči*.

24.2 Rakousko, Bavorsko, Štýrsko, Tyrolsko a další

Jezuité, redemptoristé a liguriáni byli vyhnáni i ze všech *rakouských* zemí. Největší útěk se odehrál v dubnu 1848. Po celé zemi byla *revoluční nálada*. Davy braly útokem koleje a budovy zvláště ve *Štýrsku*, v rakouském arcivévodství, *Linci* a ve *Vídni*. Hrozilo celostátní krveprolití. Proto byl 8. května 1848 zrušen jezuitský řád samotným *císařským dekretem*. „V revoluci 1848 – 1849 na kroměřížském sněmu, jenž měl vypracovat demokratickou ústavu *habsburského soustátí*, podala skupina poslanců (mezi nimi *Češi Ambrož a Pinkas*) návrh ústavního článku, podle kterého »řádové jezuitů, liguriánů neb redemptoristů jsou jakožto státu nebezpeční v *Rakousích* navždy zrušeni.«" (**J. Fiala: Temno, doba Koniášova, str. 240**).

„Roku 1848 uprchli otcové *Kranewitter a Klinkowstroem* z *Rakouska*, ale až roku 1851 pomáhali budovat osadu *Sevenhill* v *australském Clare Valley*, kde vedle internátních škol a jízdních misí založili *batři Johann Schraimer a Georg Sadler* vinice, které bohatě plodí až do našich dnů. Kromě produkce *mešního vína* (pokrývající 25 procent potřebu *australských kato-*

lických farností) světoví znalci vín oceňují červené víno *St Ignátius* (směska odrůd *Cabernet Sauvignon, Merlot, Malbec a Cabernet Franc*), bílé *St Aloysius* (*Chardonnay, Chenin Blanc a Verdelho*) nebo i *Jesuit Fine Old Tawny Port*, prodávané po 175 dolarech za bedničku. OPět další příklad obdivuhodného jezuitské přizpůsobivosti." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 251**).

Pouze Tyrolsko v červnu 1848 příkaz nesplnilo a jezuité tajně v Tyrolech zůstali dál. Při prohlídce klášterů a kolejí se ve Vídni zjistilo, že všechny finanční dary na podporu chudých byly uloženy ve státních cenných papírech a v průmyslových akcích. Kromě toho vyšla najevo celá řada těžkých, tajných zločinů.

17. února 1848 byl řád zrušen vládním dekretem v *Bavorsku*. Redemptoristé měli své misijní centrum v *Altöttingu*. Odtud se okamžitě po svém zrušení přestěhovali do *Ameriky*, kde ve svých „misijních zkušenostech“ pokračovali dál.

24.3 Opětné zavedení řádu

Po revoluční bouři 1848 nastoupilo mírné zklidnění. Jezuité se v zákulisí snažili zhladit stopy svého politického pokusu, který v dějinách *Evropy* i jezuitského řádu neměl nikdy předtím žádné obdoby. Papež *Pius IX.* se chvěl nejen o svou existenci, ale i o celou svou katolickou církev. A jezuitský řád, ač také poražený, vítězil. Dosáhl svého. *Pius* se vrátil 12. dubna 1850 do *Říma* a učinil ihned všechny kroky k tomu, aby řád *Tovaryšstva Ježíšova znovu obnovil*. Obrazně i doslovně se vrhl jezuitům vstříc a snažně je prosil o návrat do *Říma*. To byl triumf jezuitského řádu, největší v dějinách, neboť od této doby již nikdy k jeho zrušení nedošlo. Navíc získal *generál řádu* od papeže stejná práva a výsady, jako měl papež sám.

Papež *Pius IX.* byl pak jezuita zcela ovládnut. Pod jejich vlivem změnil všechny své dosavadní názory. Stal se z něj nejprísrnější a nejortodoxnější papež usilující obnovit *ducha středověku*. Od této doby jeho působení splývalo s jezuitskými názory a plány.

Učení jezuitského řádu o *božském původu katolické církve*, o *všemohoucnosti římské stolice* spočívající na *dogmatu o božském původu církve*, o nutnosti *zahubit vědu, svobodu, demokracii a vzdělanost*, pokud nepochází z církve, dále učení o *neomylnosti papeže* a o *neposkvřenému početí Panny Marie* (1854) uznal papež *Pius IX.* jako plně pravdivé, správné a vysoce hodnotné *doktríny* římskokatolické církve. Potvrzování, dogmatická prosazování, zavádění a aplikace tohoto učení se stalo programem politiky, kterou *Pius IX.* zachovával až do roku 1878. Jezuité řídili každý jeho krok. Podle dohody nesměl papež udělat nic, co by nemělo schválení jezuitů.

A tak nastala jezuitům zlatá éra. Papež jejich vlivu úplně podlehl, jak to i sám připustil v dopise 9. března 1871 kardinálovi *Patricimu*. V něm se staví proti italskému zákonu o garanci a jezuita bere pod svou ochranu. Vatikánské špičky a vládní špičky některých zemí však věděly, že vedle *Pia IX.*, který byl od určité chvíle nazýván „*bílým papežem*“ panovali v *Římě* jako „*černí papežové*“ *generálové jezuitského řádu Roothaan* (†1853) a jeho nástupce *Belgičan Jan Beckx* (†1884).

Vlivem těchto dvou *generálů* se zásady a učení jezuitského řádu staly navždy učení a *dogmaty* celé katolické církve, a to dokonce jako trvale dominujícími články víry. *Katolicismus a jezuitství splynuly v jedno*, staly se jednou duší a jedním tělem.

Na konci 19. století proto **Bílek** píše: „*Bílý papež jest jenom hlásným ústrojím a pérem papeže černého. Papež jest hlavou církve, kterou řídí generál jezuitů, v jehož rukou jest veškerá moc.*“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 310**).

24.4 Vítězství tajných jezuitů

A tak je tomu až dodnes. Monumentální politický pokus ve zkumavkách *Francie* a *Anglie* se nejen podařil, ale řádu i bohatě vyplatil. Jezuité získali víc, než si mohli přát. Získali úplnou moc nad *Vatikánem* a neomezenou vládu po celém světě. Vládu bez katolické cenzury. Vládu, ve které se oběti jezuitské politiky již nikdy nemohli dovolat žádné spravedlnosti a žádné odplaty. Vládu, ve které měli jezuité finanční, průmyslové a obchodní bohatství celého světa včetně *Vatikánu* náhle ve svých rukou. Došlo k vystřídání moci, aniž to kdo v první chvíli zpozoroval. Ze zaměstnavatele se stal zaměstnaný. Uskutečnil se ten největší ekonomický kontrakt všech dob. Čistým ziskem bylo veškeré bohatství celé planety Země. Od této chvíle je *bílý papež* výhradně pouhým dealerem jezuitské vůle *generála řádu*. Je jeho zástupcem na celé Zemi, jeho náměstkem, jeho ministrem, jeho mluvčím. Již není náměstkem božím, ale je ve skutečnosti náměstkem řádu Tovarýšstva Ježíšova a jeho tajných jezuitů, prodlouženou rukou *generála řádu*.

8. prosince 1854 bylo učení jezuitů o *neposkvrněném početí Panny Marie* slavnostně vyhlášeno za všeobecný článek katolické víry. A stejně tak byly papežem přijaty i všechny politické a církevně politické zásady a učení jezuitů.

Tak například v *Rakousku* byl vlivem jezuitů pod papežovou ochranou odstraněn zákon o tom, že žádné církevní nařízení, ani papežské, ani biskupské nesmělo být uveřejněno bez vědomí a svolení světské vlády. 18. srpna 1855 *Rakousko* uzavřelo s papežem smlouvou *konkordát* s tou podmínkou, že jakékoliv náboženské věci nesměl řídit nikdo jiný, než papežská stolice.

Touto smlouvou, která papežovi zaručovala monopol ve všech náboženských věcech, byla otevřena cesta jezuitům. Jejich koleje brzy „zářily“ v *Linci*, *Inšpruku*, *Kalksburgu* u *Vídně*, *Feldkirchu*, *Bohosudově* v *Čechách* a v *Trnavě* v *Uhrech*. Ale své vyučovací ústavy postavili i v jiných městech. Jezuité vyučovali podle svých osnov, jezuitští profesori nepodléhali státu a nemuseli se prokazovat státní zkouškou. Roku 1858 byla většina *rakouských* gymnázií pod už kontrolou jezuitů. Vyučování přírodních věd a dějepisu bylo na těchto školách co nejvíce omezeno nebo přímo potlačeno.

V *Haliči* a *Krakově* se svými knihami o zázracích snažili jezuité obnovit středověkou pověřčivost v jezuitských spolcích jako *Modlitební liga* nebo v ženském spolku *Spolek sv. srdce Ježíšova* (SCF – Sacre Coeur – Fraternité). Všechny šířené knihy sepsali jezuité, zvláště *Stanislav Stojanowski*. Počet členů v těchto spolcích ke dni 1. května 1869 napočítal *Stojanowski* přes tři miliony. V *Krakově* prodávali jezuité svěcenou nebo zázračnou vodu na uzdravení. Podle jezuitů se v letech 1869 až 1870 stalo díky této vodě veliké množství „zázraků“. Takovými bludy napájely lid v *Polsku*.

Jednou z oněch postav jezuitských mučedníků středověkého *Polska*, se kterými byly spolky díky jeho zázrakům seznamovány, byl také nepochybně *Ondřej Bobola*. Narodil se roku 1591, podle některých v *Čechách*, podle jiných v sandoměřském vojvodství v *Polsku*, k němuž patřila tehdy *Litva* a *Ukrajina*. V 18 letech vstoupil do jezuitského noviciátu v litevském *Vilně*, který údajně založila jeho rodina a po jeho požáru ho znovu vybudovala. 10. srpna 1611 ukončil noviciát. Po teologických studiích byl roku 1622 vysvěcen. V té době se věnoval kazatelské činnosti a vedení *Mariánské družiny*; později se stal představeným řádového domu v běloruském městě *Bobrujsk* a pak v *Piňsku*. Působil i několik let na *Ukrajině*. Přibližně od svých 45 let misijně pracoval i na území *Litvy* a *Běloruska*. Pravoslavní věřící tohoto „lovce duší –

dušechvata“, jak ho nazývali, nenáviděli a to také rozhodlo o jeho dalším osudu. Pravoslavná *Litva* a *Bílá Rus* vyhlásila totiž nepřátelství každému stoupenci *Říma*, tzv. *uniatům*, kteří věřili ve sjednocení pravoslaví s římským katolicismem. Navíc se poměry značně zhoršily, když roku 1649 vypuklo na *Ukrajíně* povstání záporožských kozáků vedené *Bohdanem Chmělnickým*, které se přeneslo i na sousední *Bílou Rus*. *Rusové s Tatary* bojovali na mnoha místech také proti *polským* jednotkám. Družiny kozáků a vzbouřených venkovanů navíc projížděly křížem krážem všechny země a vyhledávaly hlavně katolíky a *uniaty*, což se jim i dařilo, neboť jich tehdy hodně přišlo o život. Tento osud stihl v létě 16. května roku 1657 i *Bobola*, o kterém se družiny dověděli a začali po něm všude pátrat. *Bobola* i přes schovávání a utajování nakonec padl do rukou kozáků poblíže městečka *Janova* právě ve chvíli, kdy skončil mši svatou a snažil se z místa rychle utéct. *Kozáci* byli radostí celí bez sebe, že se jim konečně podařilo „ulovit“ známého „lovce duší – *dušechvata*“. Tuto radost projevíli sobě vlastním způsobem: ihned ho zmučili a podle jezuitů tak krutě, že z misionáře zbyl nakonec jen beztvary krvácející kus masa. Jezuité barvitě popisují, jak ho kozáci zbičovali, smýkali koňmi na provaze, vypíchl mu dýkou oko, spálili mu loučí prsa, vyrazili mu zuby, postupně mu uřezali rty, nos a uši, vyřízli jazyk, přivázali ho na řeznický stůl a stáhli mu kůži z hlavy a rukou, prsty usekali, bodali ho šídlem, vytrhli mu jazyk, pověsili za ho nohy, sundali mu kůži ze zad, koňmi ho smýkali blátem a po *janovickém* smetišti a nakonec ho rozsekali šavlí. Po každém mučení po něm požadovali, aby se zřekl katolické víry. Po jeho smrti mu pak jezuité začali připisovat řadu *zázraků* (nezbytná to podmínka pro budoucí *svatořečení*), v nichž kromě jiného navrátil slepému dítěti zrak, vyléčil vodnatelnost, vzkřísil devítiletou dívku z mrtvých a zachránil tři šlechtičny před pádem do propasti. V pozdějších letech se *Bobola* stal dokonce symbolem polské nezávislosti a prý se dokonce zjevil státníkům a přislíbil, že bude-li z Boží milosti zřízeno pravé *polské království*, stane se jeho patronem. A jak to s ním dopadlo?

Jeho ostatky byly po umučení údajně uloženy nejdříve ve faře v *Janově*, pak byly přeneseny (neví se kdy a kým) do pinského chrámu. V roce 1808 bylo jeho tělo (podle jezuitů bylo prý naprosto neporušeno – ovšem po takovém morbidním mučení je to opravdu velmi divné!!!) převezeno do běloruského *Polocka*. V roce 1853 byl *blahořečen* papežem *Piém IX*. V *Polocku* tělo zůstalo až do roku 1922. V té době však v *Sovětském Rusku* řádil hlad a všichni, kdo měli ruce a nohy a zvláště *bolševici*, aby si opatřili zlato na nákup obilí v cizině, rabovali a kradli cenné předměty v chrámech a svatyních. Sebrali tedy i drahé kovy, jimiž bylo ozdobeno *Bobolovo* tělo a rakev (opět se neví, kdo a kdy jeho „neporušené“ tělo tak vyšperkoval) a zbytek pak dali převézt do nějakého lékařského muzea v *Moskvě*. *Řím* se to dozvěděl a propadl panice. Hned roku 1923 vyslal do *Ruska* dva severoamerické jezuitu, otce *Gallaghera* a *Walshe* jako členy tehdejší narychlo zřízené papežské komise na pomoc hladovějícím v *Rusku*, aby jménem papeže *Pia XI*. požádali sovětskou vládu o povolení odvézt *Bobolovy* ostatky ze *Sovětského Ruska*. Vláda jim po obtížných jednáních nakonec vyhověla a po vyřízení celních formalit byla rakev s *Bobolovým* tělem převezena vlakem do *Oděsy*, odtud po moři do *Konstantinopolu* a pak italským parníkem do *Říma*, kde byla rakev s ostatky pohřbena nejprve prozatímně ve vatikánské *Matyldině kapli* a o něco později v římském, jezuitům svěřeném chrámu *Del Jesu* u oltáře sv. *Františka Xaverského*. *Kanonizován* byl *Piém XI*. v dubnu roku 1938 (podle jiných už roku 1937) a jeho tělo pak bylo převezeno z *Říma* do *Varšavy*. Za *varšavského* povstání bylo prý světcovo tělo z obav před zneuctěním přenášeno podzemními kanály z jedné čtvrtě do druhé.

Jezuitský kněz *Ondřej Bobola* je dnes jedním z patronů *Polska* jako přimluvce za jednotu východní a západní církve, zvláště pak jako most mezi *pravoslavím* a *Římem* a také v rámci *ekumenické* jednoty nekatolických církví a *Vatikánu*.

24.5 Opětné protesty proti jezuitům

Ale již brzy po tom, co se jezuitský řád rozlezl znovu do všech evropských zemí a jejich kolonií, vyvstaly proti nim protesty občanů, sněmů i vlád. Ovšem tentokrát to již bylo marné. Papežský dvůr už neučinil nic, co by řád tovaryšstva ohrozilo.

Tak např. roku 1866 pozvedla proti jezuitům svůj hlas obecní rada města Vídně. Sepsala spis, ve kterém jezuitu ukázala jako nepřátele *Rakouska*.

Stejně tak učinila toho roku i obecní rada města *Terstu*. Tam dokonce sněm přijal proti jezuitům i opatření a žádal vládu o schválení těchto opatření. I v *Solnohradě* se městská rada jednoznačně vyslovila proti jezuitům. A proti nim se postavil i zemský sněm v *Linci*. Ale všechny protestní hlasy zůstaly už bez odezvy. Nebylo u koho si stěžovat. *Bílý papež* přestal de facto fungovat. Jezuité si toho byli velmi dobře vědomi, proto zaváděli i takové články víry, pro které ve středověku mučili a upalovali tisíce a tisíce nevinných lidí.

Tak například v *Německu*, kde se od roku 1850 dostávaly jezuité do středoškolské soustavy prostřednictvím různých bratrstev (*Mariánské bratrstvo chlapců*, *Sesterstvo srdce Ježíšova* apod.) a prostřednictvím křesťanských, katolických škol, zakládali jezuité mezi studenty spolky, jako například *Spolek Piusův*, *spolek sv. Vincence*, *Spolek sv. Severina*, *Spolek sv. Karla Boromejského*, pro řemeslníky *Spolek tovaryšů* a pod.

Veškeré aktivity jezuitů byly přitom vydatně podporovány katolickým tiskem. Ale i jezuité sami vydávali vlastní noviny a časopisy. Byly vždy přeplněny články o Panně Marii, o nebi, pekle a očistci, o svatých a ďáblech, o pověrách a zázracích a jiných okultních záležitostech. Články naváděly k provádění kouzelnictví a k *praktikování okultních rituálů*. Jiné články zase dokazovaly, že i boží proroci a služebníci i apoštolové byli dobrými kouzelníky a hluboce věřícími v *čarodějnická kouzla a rituály*. A že je tedy nutné, aby mezi „křesťany“ zůstalo tajemství *kouzel a okultních věd* nezapomenuto a aby se neustále *praktikovalo*. A to se psal rok 1870! Paradoxem je, že přesně za tytéž myšlenky posílali jezuité ve středověku miliony lidí do mučireň a na hranice a že to uznávali jako *kacířství*.

Ve *Francii* za císařské vlády bujelo mlází jezuitství hojně. Všude rostly jejich koleje a semináře, všude kázali jejich misionáři, všude se šířila jejich bratrstva a všude se pořádaly různé poutě. *Okultní zázemí* zapouštělo své kořeny. V *Salletu* se dvěma pasákům náhle zjevila Panna Marie. Potom se zjevila roku 1858 čtrnáctiletému děvčeti v *Lourdes (Lurdách)* v jeskyni u *Massavielle*. Toto zjevení bylo spojeno i s objevením divotvorného pramene. Z těchto poutních míst získali jezuité od pobožných lidí v krátké době přes 600 000 franků. Z nich byl postaven honosný chrám. V roce 1878 byl z dalších darů postaven nad skálou jeskyně v *Lurdách* bohatě zdobený kostel.

Na popud jezuitů také vydal papež *Pius IX.* 8. prosince 1864 osmdesáti bodový seznam učení zavržených katolickou církví: **Syllabus** sepsaný *generálem jezuitského řádu*. Ten sloužil k potlačování vzdělanosti a vědy. **Syllabus** byl připojen k papežské *encyklice Quanta cura* z roku 1864 (rovněž sepsané *generálem jezuitského řádu*) a ve skutečnosti existoval a užíval se již mnoho let předtím, než byl připojen k papežské *encyklice*. Vycházel z dřívějších papežských vyhlášení a různých slavnostních promluv a výnosů z předchozích desetiletí a také z dob mnohem starších. Tímto spisem se papež jednoznačně postavil za *středověkého ducha* jezuitů. Mnoho církevních i politických představitelů a pozorovatelů tehdy jasně poznalo, že se papež nejen odmítá smířit s *pokrokem vědy a techniky*, s *liberálním katolicismem*, s *celosvětovým liberalismem* a *moderní civilizací vůbec*, ale že se přímo pokouší znovu vrátit církev do čirého *středověku*. A tak **Syllabus** přinesl nejen stvrzení *dogmatu o neomylnosti papeže*, ale

ještě navíc ukázal *Pia IX.* celému světu jako reakčního diktátorského papeže *par excellence*, jako člověka, „který nechce mít s probíhajícím devatenáctým stoletím naprosto nic společného. A tento jeho obraz pak vyvolával zlá tušení ještě o sto let později, když byl Pius IX. v devadesátých letech dvacátého století navržen na beatifikaci.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 243**).

Nástup vědeckého pokroku, modernizace civilizace, nové politické směry a proudy, vznik nových náboženských, nekatolických organizací a stále sílící právo na svobodu svědomí a projevu každého člověka ve společnosti v průběhu 19. století přiváděly obhájce katolicismu k zuřivosti a šílenství. I obhájce jezuitů a odpůrce kritiků Tovaryšstva Ježíšova, historik **Jonathan Wright** musel ve své knize přiznat, že „papežská kritika moderní civilizace byla mnohohlavou nestvůrou. Vášnivě hájila jedinečné postavení katolicismu. Energicky bojovala proti představě, že katolická církev není nositelkou věčných pravd, a trpce popírala tvrzení, že lze provozovat politiku a spravovat lidskou společnost bez ohledu na Boha a náboženství. Obávala se rostoucího rizika, že se Evropa utopí v chaosu, vyvolaném totální náboženskou lhostejností. Což není naprosto absurdní tvrdit, že každý má právo vyznávat jakoukoli víru, k níž ho vede světlo rozumu, že spása je možná i mimo katolickou tradici nebo že svoboda svědomí a projevu patří k nezadatelným právům člověka?“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 243**).

24.6 Jezuité mimo Evropu

Dějiny tovaryšstva v *Americe* a v polovině *Evropy* byly stejné jako v minulosti. Byly plné vzestupů a pádů, protože bojovali proti novým myšlenkám.

Všude, kde dosáhli vítězství liberálně smýšlející lidé, byli jezuité vyhnáni. Když naopak zvítězila druhá strana, znovu se prosadili jako obhájci trůnu a oltáře. Proto byli vyhnáni z *Portugalska* v roce 1834, ze *Španělska* v roce 1820, 1835 a 1868, ze *Švýcarska* v roce 1848, z *Německa* v roce 1872, 4. července a z *Francie* v roce 1880 a 1901.

V *Itálii* jim byly po roce 1859 odebrány všechny jejich koleje a instituce. Tím byli přinuceni ukončit svou veškerou činnost. Totéž se odehrávalo v *republikách Latinské Ameriky*. V roce 1872 byl jezuitský řád zakázán v *Guatemale*, v roce 1821 a 1873 v *Mexiku*, v roce 1874 v *Brazílii*, v roce 1875 v *Equadoru* a *Kolumbii*, 1881 v *Nikaragui* a v roce 1884 v *Costa-Rice*.

„Jedinými zeměmi, kde si jezuité žili v klidu, byly státy: Anglie, Švédsko, Dánsko a USA, kde měli protestanti většinu. Na první pohled je to překvapivé, ale vysvětlení spočívá v tom, že v těchto zemích otcové nemohli veřejně politicky působit. Bezpochyby se s tím smířili jen z nutnosti. Nelze říci, že by jim to vyhovovalo. Jinak by se rádi chopili každé příležitosti, jak ovlivňovat zákonodárství a administrativu, buďto přímo tím, že budou manévrovat vládnoucími třídami, nebo nepřímo neustálým podněcováním katolických davů.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, str. 285**).

Po pravdě řečeno nebyla tato imunita *protestantských* zemí vůči jezuitským spekulacím dokonalá.

„Ve Spojených státech,“ uvádí **M. Fülöp-Miller**, „rozvíjelo tovaryšstvo po dlouhou dobu systematickou a plodnou činnost, protože mu v tom nebránily žádné zákony... »Nemám radost ze znovuzrození jezuitů (znovuvzkříšení jezuitů se mi nelíbí)«, napsal dřívější prezident Unie *John Adams* svému pokračovateli *Thomasi Jeffersonovi* v roce 1816. »...Což jsme jich tu už beztak neměli celá hejna v tak rozmanitých podobách a převlecích, že by si je nedokázal před-

stavit ani cikánský baron. ...Jejich meče se budou projevovat pod ještě větším přestrojením, než jaké si tehdy navlékl vůdce českých jezuitů. Budou vystupovat jako tiskaři, spisovatelé, vydavatelé, učitelé na školách apod. Pokud si kdy nějaké lidské seskupení zasloužilo věčné zatracení na této zemi i v pekle, ...pak je to tovaryšstvo Loyolovo. V našem systému náboženské svobody... a vzhledem k námi zaručené náboženské svobodě jim však nemůžeme poskytnout nic jiného než azyl, ... uvážíme-li však jejich historii, bude hotový zázrak, nepokusí-li se zneužít čistotu našeho volebního systému.«”

Jefferson byl obdobného smýšlení, neboť odpověděl takto: „»Stejně jako vy i já nesouhlasím se znovuzavedením jezuitů, kteří usilují o to, aby světlo ustoupilo temnotě ...i mně se nelíbí jejich obnova, neboť představuje ústup ze světla do temnoty.« (C.F. Adams, ed.: *The Works of John Adams* /sv. 10, Boston, 1856/, str. 216 – 232)”. (**René Fülöp–Miller: *Les Jesuites et le secret de leur puissance, II, str. 149 – 150*; J. Wright: *Jezuité, misie...*, str. 214 – 215**).

Obavy, které zde oba státníci vyjádřily, se o čtyřicet let a pak o století později, jak uvidíme dále, prokázaly jako pravdivé.

Do roku 1870 nebylo v USA a v Kanadě už ani jedno veliké město, kam by se jezuité nedostali. Stali se vydavateli největšího množství novin. Ze všech ostatních katolických řádů tam měli nejvíce kolejí, seminářů, kostelů, učilišť a rezidencí.

24.7 Španělské kolonie

V Číně a ve východní Indii, kam se jezuité oficiálně roku 1817 vrátili, nemohli nic pořídit, protože císař už 15. ledna 1815 vydal přísný zákaz rozšiřování křesťanské víry. Jezuité se tam přesto uchytili, ale pouze tajně a v přestrojení za vědce a turisty.

Naproti tomu v Severoamerickém soustátí měli jezuité zanedlouho četné fungující a neustále se rozšiřující misie. Proto se můžeme s jezuitou neoficiálně setkat například i v Mexiku již roku 1816, v Kanadě (stejně tak jako znovu v Číně) roku 1842 a v Malabaru roku 1837. Ale jezuité se dostali zpět i do Bombaje roku 1856 a do Góa roku 1890. Ve druhé polovině 19. století se dostali i do Afriky (podél Zambezi, do Matabelanda a Francouzského Alžíru) a dál do Spojených Států (od Skalnatých hor k Tichému oceánu, od mexických hranic až po Aljašku).

V Jižní Americe se usadili jezuité také brzy. Generál řádu je poslal na žádost diktátora Dona Juana Manuele de Rosasy (1829 – 1852) do Buenos Aires. Ovšem již roku 1843 je diktátor vyhnal pro jejich černou politiku. Ochranu jezuitů však poskytoval tajný přívrženec jezuitů, arcibiskup. Proto byl jeho palác vojensky oblehnut a jezuitská kolej byla vzata útokem a poslední jezuité pak byli vyhnáni.

Když byli jezuité vypovězeni roku 1835 ze Španělska, zamířili z nich mnozí do Argentiny a jakmile z ní byli roku 1842 vyhnáni, přesídlili zpět do Paraguaye a Uruguaye.

Do Mexika oficiálně přišli jezuité 22. dubna 1853 na žádost mexického presidenta, generála Santa Anna. Ale již 1855 prezident Alvarez zrušil výsadu jezuitů i všeho ostatního duchovenstva. Prezident Comonfort dne 28. června 1856 vydal zákon, kterým jezuitský majetek zabavuje a prodává ve prospěch nejezuitského duchovenstva a kterým tímto jezuitský řád vypovídá ze země.

Ale jezuité vehnali Mexiko svoji zákulisní politikou do občanské války mezi konzervativní a radikální stranou. Válka zuřila několik let. Jezuité roku 1860 prohráli, radikálové zvítězili a viceprezident Juarez na to v dalším roce zrealizoval se vši přisností zákon z roku 1856.

Projezuitské duchovenstvo a jezuité byli vyhnáni nejen z důvodu zákona, ale i z důvodu účasti na revoluci a při revolučním boji. To se také týkalo i mnoha biskupů a arcibiskupa. Všechn jejich majetek v hodnotě 400 milionů franků byl zabaven.

Ale jezuité vyprovokovali v provinciích proti vládě novou válku. Byli si vědomi, že liberální, pokroková strana je ve finanční krizi. Tato strana také nakonec z důvodu finanční tísně 17. července 1861 vyhlásila svůj krach a nemožnost zaplatit úvěr svým zahraničním věřitelům. Proto roku 1862 zakročilo na popud jezuitů společnou vojenskou mocí Španělsko, Anglie a Francie.

V době francouzské okupace země byl za přispění jezuitů zvolen 8. července 1863 mexický císař – rakouský arcivévoda *Maxmilián*. Volba byla podpořena i prostřednictvím jezuitského návrhu francouzského císaře *Napoleona III*. Koruna byla *Maxmiliánovi* nabídnuta 10. dubna 1864 v Římě. Zde přijal od papeže požehnání a vládu v Mexiku nastoupil 12. června 1864.

Podmínka *Vatikánu* byla, že nový císař pomocí francouzského vojska porazí radikální, republikánskou stranu s prezidentem *Juarezem* v čele. Další podmínkou bylo, že všechny velitele a politické špičky republikánské strany do 24 hodin popraví, ostatní uvězní a zlikviduje. Republikáni byli skutečně poraženi, prezident, velitelé a političtí představitelé byli uvězněni. Nad celou stranou byla vyhlášena církevní klatba. Ale oficiální i tajné popravky a doživotní věznění odmítl *Maxmilián* provést a začal se ubírat jinou cestou. Jako odezva nato přišlo rozhněvání *Vatikánu* a odsun spojeneckých vojsk z Mexika.

Tím byla dána republikánům svoboda a tedy znovu možnost zvítězit. Nastalo nové povstání z pozadí řízené jezuitským řádem, aby smetlo nového císaře. Prezident *Juarez* zvítězil a zmocnil se celé země. 15. května 1864 se dostala do rukou *Juaristů* i poslední pevnost *Queretaro*. V ní byl císař *Maxmilián* ukryt. Zradou plukovníka *Lopeza* upadl císař s celou družinou a svými veliteli do zajetí. 19. června 1867 pak byli všichni zastřeleni. Do konce císařova života vyvíjel jezuitský řád intenzivní tlak, aby byl popraven.

Své moci si však jezuité dlouho neužili. Prezident si pamatoval, co mu jezuité provedli, a proto všechny projezuitské duchovní i jezuity samotné novým zákonem dne 14. prosince 1875 vypudil ze země. Jejich stavby, kolej a kostel odevzdal k církevním účelům nejezuitského duchovenstva.

V době znovuzrození svého řádu se jezuité dostali i na různé ostrovy (*Madagaskar, Madeira, Jamaika, Karibik* a další) a do všech důležitých a obchodně strategických států celého světa. Dnes neexistuje ani jeden stát, národ, společenství a organizace, kde by jezuité nebyli. Jsou nejmocnějším, nadnárodním monopolem určujícím politiku světových mocností a jejich politických a ekonomických satelitů.

Kapitola 25

Jezuité v Anglii a další světový podvod

25.1 Jezuité v Anglii – Otcové víry

Do Anglie se jezuité dostali už v roce 1814 jako *Otcové víry*. Získaly zde mnoho staveb, ze kterých udělali ve městech jako *Canterbury, Liverpoolu, Dublinu* a v *Clangowaywoodu* koleje, rezidence, misijní domy a pod. Nemalou zásluhu na tom má projezuitský spis od Angličana **Dallase – History of the Jesuits** z roku **1816**. V něm se jezuitů zastával a vyjádřil jim svou plnou důvěru.

Anglikánská šlechta se však jezuitů velice obávala. Nedovolila proto rovnoprávnost mezi nimi a *protestanty*. Roku 1822 a 1826 to dokonce znovu potvrdila svými zákony.

Roku 1829 nastal jezuity vyprovokovaný rozbroj mezi *katolickým* a *protestantským* obyvatelstvem, a to jak v *Anglii* tak i v *Irsku*. Tím ale uvedli do činnosti parlamentní protijezuitské síly, které 13. dubna 1829 schválily protijezuitské zákony.

Avšak anglickým a irským katolíkům byly učiněny některé úřední úlevy a výjimky podobné anglikánům. Parlament tak učinil rozdíl mezi katolíky, kteří s jezuity nekolabovali a kteří jezuitům naopak pomáhali. Různé projezuitské katolické řády byly zákonem ze země vyhnány stejně tak, jako jezuitský řád.

Jezuité pak byli sledováni s co nejpřísnější bedlivostí. Noví tovaryši po vydání tohoto zákona již do Anglie a jejích zemí nesměli přijít a těm, co tam byli již usídlení hrozilo, že budou po skončení tříměsíční ochranné lhůty dáni do celoživotního vězení.

Tajní jezuité pochopitelně zůstali po skončení třech měsíců v zemi dál. To mělo za následek rozmnožení katolíků po celé *Anglii*. Nemalou zásluhu na tom měl i profesor hebrejštiny na univerzitě v *Oxfordu*, *Edvard Pusey*, zakladatel sekty *Puseyitů* v *anglikánské církvi* (1833 – 1882), která se silně podobala katolické církvi se všemi jejími obřady a vyznáním víry.

25.2 *Textus Receptus* a *Westcott–Hortův padělek Nového Zákona*

Velikého pokroku v *Anglii* dosáhli tajní jezuité však teprve tehdy, když prostřednictvím dvou mužů, vysvěceného anglikánského biskupa *B.F. Westcotta* a jezuitského profesora *F.J.A. Horta* přepsali původní řecký originál **Nového Zákona – Textus receptus (Přijatý text)** – do své vlastní představy. Přepis se uskutečnil podle jezuitské věrouky, a to právě za vydatné podpory profesora hebrejštiny *Puseyho*.

Tím se jezuitům podařil druhý světový podvod. První podvod je ve spiritistickém zjevování se *Panny Marie* podle předem dohodnutého termínu a na předem domluveném místě. *Marie* se zjevuje právě tam, kde to papežská stolice nebo jezuitský řád potřebuje. Druhý podvod je v jejich podvrhu za původní řecký **Nový Zákon – Textus Receptus**.

Co znamená pro biblickou církev tento řecký **Nový Zákon? Textus Receptus** neboli kompletní novozákonní řecký text byl až téměř do konce 19. století nejrozšířenějším řeckým podkladem pro překlady **Nového Zákona** do všech evropských i neevropských národních, mateřských jazyků.

Na základě starých řeckých východních rukopisů byl tento řecký text vydán roku 1516 a 1519 *Desideriem Erasmem*, roku 1522 přeložen Dr. *Martinem Lutherem* do němčiny, roku 1522, 1527 a 1535 byl *Erasmem* vydán znovu. V letech 1571 – 1574, 1583 a 1584 byl šestkrát vydán *Plantinem* v *Antverpách*, 1534 *Colineausem* v *Paříži*, kde jej znovu roku 1546, 1549, 1550 a 1551 vydal *R. Stephenson*. *Theodor Beza* vydal tento původní řecký text se svým doprovodným latinským překladem v *Ženevě* v letech 1565, 1582, 1588 a 1598, protože první výtisk z roku 1551 byl úplně rozebrán. Kromě toho vydal i samotný řecký text, a to v letech 1565, 1567, 1580, 1590 a 1604.

Tento **Textus Receptus** ve *Stephansově* a *Bezově* vydání sloužil pak jako podklad pro vznik *anglického* překladu **Nového Zákona pro krále Jakuba – KJV – King James Version**, vydaného roku 1611. Současně sloužil i pro překlad do české **Bible Kralické** od univerzitního profesora řečtiny *Jana Blahoslava*. *Blahoslavův* překlad vyšel poprvé roku 1564 v *Ivančicích* a pak ještě mnohokrát jako šestý díl **Bible Kralické**, která byla naposledy před *Bílou horou* vydána uceleně roku 1613.

Jezuité věděli, že když **Textus Receptus** nenápadně přizpůsobí katolické víře a věrouce pod maskou „vědeckosti“, dostanou tím mnoho *protestantských církví* včetně *anglikánské* pod moc *Vatikánu*. Zkontaktovali proto profesora *Puseyho* z *Oxfordu*. Dohodli s ním, že přiměje Dr. *anglikánské* církve *Westcotta*, který veřejně tíhnul ke katolicismu, aby navázal spolupráci s profesorem *Hortem* a že oba muže pak *Pusey* přizve do týmu, který bude provádět revizi **Bible** jak v *hebrejské*, tak zvláště v *řecké* části.

Už předem bylo naplánováno, že *Hort* přitom přivede *Westcotta* ke mnoha západním a římským opisům a variantám řeckého **Nového Zákona**, které katolické církvi více vyhovovaly. Bylo domluveno, že oba „jazykovědci“ protestantskému světu „vědecky“ opodstatní zásah do řeckého **Textu Receptu – Nového Zákona**. Výchozím rukopisem k práci se měl stát *Vatikánský* a *Sinajský kodex* jako základní kámen stavby budoucího, prokatolického, novodobého **Textu Receptu**.

Westcott nabídku ke spolupráci přijal, neboť ho *Sinajský kodex* velice zajímal a chtěl ho důkladně prozkoumat už dřív. Sám totiž tajně inklinoval ke katolickým *obřadům* a *rituálům*, nacházel v nich přímo *zálibu* a litoval, že *anglikánská* církev nic takového nemá a nebo jen ve velmi chudé podobě. Jeho snem byla *anglikánská* církev plná právě všech těchto náboženských katolických *ceremonií*. V *Hortovi* našel svého veliké přítele a spolupracovníka.

Hort byl navíc jezuitský profesor pod zvláštní, tajnou přísahou určený k *infiltraci* *anglikánské* církve od samého základu až po její nejvyšší špičky. Společně s jezuitským profesorem *Puseyem* pak *Westcotta* usměrňovali tak, jak si to jezuitská řehole přála.

Všichni tři mnoho let „vědecky“ zkoumali a pracovali na obrovském díle. Dnes se mu říká **Westcott–Hortův řecký Nový Zákon**. Z něho pak vzniklo **Nestlé–Allandovo** vydání řeckého **Nového Zákona**, které každým novým přetiskem doznává stále větší odchýlení nejen od původního **Textu Receptu**, ale i od prvního vydání **Westcott–Hortova Nového Zákona**, a to směrem k jezuitským *doktrínám* *katolické věrouky*.

Z *Westcott–Hortova* vydání a pak z *Nestlé–Allandovy* úpravy vznikly *revidované* překlady **Nového Zákona**, tedy přesně to, čeho chtěli jezuité dosáhnout. Pracovali podle hesla: *Když není možnost zlikvidovat správné znění Bible, zpochybníme její originální text mnoha „vědeckými“ poznámkami a rozmnožíme to do nespočetného množství variant a vydání*. *Revidované překlady* jsou v současné době jsou používány ve všech denominacích, církvích, sborech, kostelech apod. pod různými názvy a jsou označovány jako překlady *mezinárodní, interdenominační, nadnárodní, světové, ekumenické, nadcírkevní, živé* atd. Všechny tyto překlady

mají však jedno společné: Vedou čtenáře od protestantské víry do ekumenického vyznání a přes toto ekumenické chápání **Bible** nakonec až k Vatikánu.

O tom, jak vznikl Westcott–Hortův „nový“ **Textus Receptus**, který svou úpravou upřednostňuje katolicismus, doplňuje následující zpráva:

„Narozdíl od Erasma, který sestavil svůj řecký Nový zákon podle tradiční textové linie, sahající od apoštolů až po církve na poušti, Westcott a Hort vycházeli z Eusebiovy řecké bible. Jeroným tuto bibli pak nahradil latinskou biblí.

Lze rozumně předpokládat, že z 50 opisů této bible, které nařídil Konstantin, se do dnešní doby zachovaly dva. Že se vůbec nějaké zachovaly, můžeme vděčit tomu, že byly napsány na trvanlivý jemný pergamen z teletiny, a také proto, že poté, co římskokatolická církev přijala asi o šedesát let později Jeronýmovu bibli, přestaly se Eusebiovy řecké bible používat.

Jeden z těchto rukopisů přečkal celá staletí pod zámkem v hlubinách Vatikánu. Tam zůstal v ústraní do roku 1844, kdy byl »znovu náhle objeven«. Druhý vzdo-roval zubům času pod ochranou suchého vzduchu na Sinajské poušti. V roce 1859 byl znovu objeven mezi smetím v klášteře sv. Kateřiny na úpatí hory Sinaj. Vyhodil ho nějaký mnich, který ho zřejmě považoval za bezcenné nesmysly.

Tyto dva Origenem prosycené rukopisy byly nazvány Vaticanus (neboli B) a Sinaiticus (neboli A či Alef). Westcott a Hort se chopili těchto řeckých Nových zákonů jako východiska pro svou práci z velmi dobrých důvodů. Jedním důvodem bylo to, že Origenovo učení, kterým jsou tyto rukopisy prostoupeny, vyhovovalo jejich modernistické filozofii a rituálním touhám.

Další okolností, kterou mohli Westcott a Hort obrátit ve svůj prospěch, byla skutečnost, že ačkoliv jsou tyto rukopisy pokládány za dva z padesáti opisů, které si Konstantin poručil, byly natolik poškozené, že se výrazně lišily na více než tři tisících místech už jen v samotných evangeliích! Takže využitím eklektické metody (ode všeho něco) si mohli tito dva intrikáni vybírat z obou rukopisů to znění, které se nejvíce hodilo jejich filozofii. Navíc všude, kde nebyla Rheims–Douayova bible radikálně odlišná od verze krále Jakuba, mohli nyní vytvořit řecký Nový zákon jako »autoritativní východisko« pro revidovanou bibli. Ta by představovala naprosto nový překlad, který by se zalíbil nejenom Římu, ale zapůsobil i na modernistické odpadlíky protestantismu, kteří milují rituály. Konečná bible by byla dál z »přijatého textu« (Textu Receptu), a ne z Rheims–Douayovy bible.

Používáním rukopisu Vaticanu a Sinaiticu mohli dále také tvrdit, že díky tomu, že se tyto rukopisy datují přibližně k roku 331 našeho letopočtu (což je zvláště u Vatikánského rukopisu naprosto pochybné), pak revize získá na věrohodnosti přijetím předpokladu, že čím starší je rukopis, tím je pravděpodobnější, že to budou pravé rukopisy.

Ale jak už jsme viděli, tato teorie je nesprávná ze dvou důvodů. Za prvé nemusí nutně znamenat čistší text a za druhé valdenské bible pocházely z antiochejsko-italské rodiny, jejíž původ spolehlivě datuje historik Allix a Scrivener, jeden z předních anglických kritiků, do roku 157 našeho letopočtu.

Zatímco Westcott a Hort měli plno práce se svým novým řeckým zákonem, narůstala propagace této revize. Většina této propagace tryskala z oxfordského hnutí, které bylo výplodem dr. Newmana.

Anglikánská církev se v té době skládala ze dvou synod – severní a jižní. Ani jedna neměla o plánovanou revizi zájem. Trojice biskupů pod vedením význačného revizionisty, biskupa Ellicotta, se snažila tento problém překonat tím, že přemlouvali královnu Viktorii, aby jmenovala královskou komisi pro revizi, ale byli rezolutně odmítnuti.

V jižní synodě působil velmi vlivný oxfordský biskup jménem Samuel Wilberforce. Ellicott ho dokázal přesvědčit, že je potřebné provést revizi oddílů, kde jsou zjevné chyby a zastaralé výrazy. V roce 1870 tedy byla v jižní synodě přijata rezoluce, která vymezovala rozsah, do jakého je revize dovolena. Ke Starému zákonu byl přidán doplněk.

Šestnáctičlenný výbor potom hledal podporu severní synody. Ale tato synoda očividně rozuměla pravým pohnutkám revizionistů, takže odmítli se slovy:

»Nebyla příznivá doba pro revizi a risk byl větší než pravděpodobný zisk.« (W.F.Moulton: Anglická bible, str. 215).

Jižní synoda se tedy rozhodla pokračovat sama, ale s určitými preventivními pravidly a opatřeními: »Tato revize by se měla týkat pouze řeckého textu, kde je to pokládáno za nezbytné. Měla by také nahrazovat jazykové výrazy jedině tam, kde je podle těch nejoprávněnějších vědců taková změna nutná, a v takových nezbytně nutných případech by měl zůstat zachován styl krále Jakuba.« (Wilkinson: Our Authorised Bible Vindicated, str. 164).

To je nepopiratelným důkazem, že přijatý text (Textus Receptus), který obsahoval řecký text, měl naprostou důvěru anglikánské církve. Stačí, když si přečteme pouze úvod k Bibli krále Jakuba, abychom si uvědomili, že tento text byl považován za text, který pravdivě odráží originál (neboli jazyk apoštolů).

V roce 1870 byl tedy ustanoven revizní orgán, který sestával z osmnácti členů. Sedm z nich se mělo starat o Nový zákon a zbytek o Starý zákon. Mezi Novozákonní sedmičkou měl význačné postavení Dr. Moulton, který byl vůdčím obhájcem revize a byl otevřeným obdivovatelem jezuitského Rheimsova Nového zákona. Odhaloval svůj kritický sklon, když prohlásil:

»Rheimsův zákon se shoduje s nejlepšími kritickými vydání současné doby« (Moulton: Anglická bible, str. 185).

Sedmička rozeslala pozvánky, které přijalo osmnáct dalších. Tímto se Novozákonní revizní výbor rozšířil na dvacet pět členů. Není žádným překvapením, že mezi pozvanými byl dr. Newman a jeho pokračovatel v oxfordském hnutí, dr. Pusey. Oba kupodivu protestovali, ale to bylo jen na první pohled, neboť tito muži ve skutečnosti otevřeně hlásali svá odpadlická stanoviska. Při podrobnějším pohledu se ukázalo, že to byla vysoce diplomatická jednání, aby tak díky své úskočnosti nezpůsobili žádný poplach.

Věděli, že anglikánští duchovní, dr. Westcott a dr. Hort měli nyní příležitost zanést do »revidované« bible svůj pokatoličtění Nový zákon. Bylo proto nezbytně nutné, aby byli zvoleni. Navíc bylo mnohem vhodnější, aby tuto práci provedli samotní anglikánští protestanti. Nakonec byli oba zvoleni, spolu s Moultonovými kolegy, dr. Lightfootem a Ellicottem – kteří byli všichni zanícení ritualisté a kritičtí revizoři.

Jediným háčkem byl biskup Wilberforce. Ten byl přesvědčen, aby podporoval revizi s tím, že bude dohlížet, aby bylo na Autorizované bibli vykonáno co možná nejméně změn. Vždyť to byl právě jeho souhlas, který vedl celou jižní synodu ke svolení, a tak nezbyvalo, než aby byl zvolen předsedou. Jeho zvolení se nedalo obejít.

Starozákonní výbor, který si také zvolil další členy, došel až k počtu dvaceti sedmi. Ale vzhledem k záměru této knihy budeme soustřeďovat svou pozornost na záležitosti týkající se revizorů Nového zákona a na taktiky, kterou zvolili Westcott a Hort k tomu, aby zajistili úspěch pro svůj záměr zničit protestantskou bibli.

Těsně předtím, než se Westcott pustil do práce, naznačil své zrádčovské záměry nedbat na podmínky, které uložila synoda. Napsal:

»Pravidla, i když liberální, jsou neurčitá. A jejich výklad bude nejprve záviset na roz-

hodném činu.« (Hemphill: *Historie revidovaného překladu*, str. 44).

Westcott neměl žádné pochybnosti o Hortově ochotě účastnit se tohoto nepoctivého intrikářství. Vždyť už v roce 1851, ještě předtím, než započali svůj řecký Nový zákon, vyjádřil Hort svou nenávist k přijatému textu:

»Pomysli jenom na ten mizerný Textus Receptus.« (Život Horta, sv. 1, str. 211).

Je zcela jasné, že Ellicott, biskup z Gloucesteru, s ním byl charakterově spřízněný, neboť Westcott mohl Horta ubezpečovat:

»Zdá se, že biskup z Gloucesteru je zcela schopen beze zbytku přijmout a osobně převzít celý plán.« (Život Westcotta, sv. 1, str. 393).

A pokud jde o cíl celého plánu, pak nás Westcott nenechává v pochybách, když svému příteli Bensonovi 7. listopadu 1870 napsal: »Za několik minut jdu s Lightfootem do Westminsteru. Z těchto setkání vzejde, myslím, víc než jenom revidovaná verze.«

Netrvalo to dlouho a spiklenci uvedly svůj plán do chodu. Už při prvním setkání musel předseda Wilberforce pochopit, co byla většina členů výboru zač. V dopise svému kolegovi dal průchod svému zoufalství:

»Co se dá dělat v této nešťastné záležitosti?« (Hemphill: *Historie*, str. 36).

Není divu! V revizní skupině byl jeden nekřesťan, proslulý unitář, dr. G. Vance Smith. Westcott nedlouho předtím rozzuřil anglické křesťany tím, že vyzval tohoto člověka nevěřícího v Kristovo božství, aby se zúčastnil svátosti přijímání ve Westminsterském opatství!

Wilberforce poznal, že situace je natolik svízelná, že víceméně z funkce předsedy odstoupil, a to tím, že se všech dalších pracovních jednání a schůzek přestal účastnit. (O tři roky později zemřel jako velmi zklamaný člověk). Intrikáři byli spokojeni. Okamžitě zvolili za předsedu Ellicotta a »plán« měl úspěch zajištěn!

Poměrně malá menšina, kterou zastupoval především dr. Scrivener, byla nyní ponechána svému osudu. Poctivosti revize se zastávala sama. Scrivener, jeden z předních vědců v oboru řeckého Nového zákona, se ve spolupráci s jiným ze svých současníků, Deanem Burgonem nevyhnutelně střetl s dr. Hortem. Westcott a Hort neoblomně nahrazovali Textus Receptus svým řeckým textem. O Scrivenerových námitkách Ellicott později hovoří jako o »jakémsi kritickém duelu mezi dr. Hortem a dr. Scrivenerem«. (Ellicottovy projevy, str. 61).

Netřeba dodávat, že Scrivener a jeho menšinoví stoupenci byli systematicky a vytrvale přehlasovávaní. I vzdělaný biskup Gore nabyl pevného přesvědčení, že řecký text, který revizoři používají, vychází z Vatikánského a Sinajského rukopisu.

Z důvodu těchto všech událostí tedy nevyhnutelně došlo k tomu, že narozdíl od »několika nutných změn v zájmu jasnosti« (jako původního záměru nic netušících revizorů) byl revidovaný Nový zákon pozměněn na mnoha tisíci místech. V řeckém textu bylo provedeno ve skutečnosti 5337 změn.

Zřejmě nejmocnější důkaz toho, že takzvaná revize byla římskokatolickou intrikou, která měla vést k nahrazení protestantské Bible katolickou, pochází od pro-radného kardinála Wisemana, který spolu s Newmanem tento celý podlý plán vymyslel. Když už bylo zřejmé, že »revize« se opravdu uskuteční, nemohl už déle potlačit svou nadnesenost a řekl:

»Když uvážíme, jakému pohrdání vystavují reformátoři Vulgátu, a že se kvůli tomu snaží najít řešení v řečtině (nyní podle Vaticanu a Sinaiticu) jako v jediném přesném měřítku, pak můžeme pouze jásat nad tichým vítězstvím, jakého pravda dosáhla nad hlučným bludem. Neboť ve skutečnosti hlavními pisateli, kteří se mstí Vulgátě a zajišťují pro ni kritické a výsadní

postavení, jsou protestanti.« (Wiseman: Eseje, sv. 1, str. 104).

Ačkoli revizoři pracovali ve velké tajnosti, je z výše uvedeného citátu patrné, že Wiseman byl v těsném spojení se svými protestantskými otroky. On a Newman nyní plánovali, že uvidí úspěšné završení úkolu, který jim asi před 33 lety uložil otec Benigno – představený františkánů." (H.H. Meyers: **Battle of the Bibles, Austrálie, 1993, str. 104 – 110**).

25.3 Soukromý život „zbožných“ padělatelů

Pro dokreslení se ještě podívejme na soukromý život anglikánského biskupa Dr. Westcotta a jezuitského profesora Horta. Za každým citátem je v závorce shrnuto, jaký charakter těchto prepisovatelů původního novozákonního textu citát odhaluje:

„Do soukromého myšlení mužů Westcotta a Horta, kteří přepsali řecký text, ze kterého dnes vycházejí nové verze a překlady, můžeme nahlédnout prostřednictvím jejich osobní korespondence, jak se nám zachovala v jejich životopisech. Následující chronologie ukazuje, o čem přemýšleli a co dělali tito lidé v době, kdy připravovali »nový« řecký text a revizi Nového zákona.

Když se rozhodovali, co patří a nepatří do Bible, tak se zároveň věnovali věštění za pomoci duchů zemřelých lidí a esoterickým klubům a jednotlivcům. Když se Hort rozhodl zajet si prohlédnout novozákonní rukopis, zúčastnil se také poutě ke hrobu Panny a komentoval to slovy: »Bůh se zjevuje ve mnoha podobách.« (V těchto slovech můžeme vidět Hortovu jezuitskou úctu k Panně Marii a okultní praktiky obou budoucích překladatelů).

1840 – »... neobyčejně ho (Westcotta) zaujalo mormonství ... sehnal si knihu Mormon a studoval ji.« (Westcott, sv.1, str. 19). (Vliv temné mormonské bible na Westcotta).

1842 – »Večer s Tomem chodívám k čarodějníkovi, ale ten nemá odvahu před námi něco provádět.« (Westcott, sv. 1, str. 9). (Westcottovo koketování s čarodějnictvím).

1845 – Westcott, Hort a Benson zakládají klub »Hermes« (řecké jméno egyptského boha Thotha, boha měsíce a moudrosti). (Inklinace k okultismu u obou překladatelů).

1846 – »... jeho deník hovoří o cestě spolu s C. B. Scottem ke Girtonovi, kde se diskutovalo o metafyzice.« (Westcott, sv. 1, str. 42). (Okultní síly ovlivňují „překladatele“ Bible).

– Vyjadřuje se o evangelích jako o »nebezpečných« a »nezdravých«. (Westcott, sv. 1, str. 44–45). (Nepřátelství a zaujetí vůči protestantům).

– »Nové pochybnosti, staré pověry a racionalismus, to všechno mě trápí... Nedovedu určit, jak moc musíme věřit, jak moc je to ve skutečnosti od člena církve nezbytně požadováno.« (Westcott, sv. 1, str. 46–47). (Westcott zmítaný mezi nevěrou a mezi vtahem k Bohu).

1847 – »Jsem tolik divoký, tolik pochybovačný. Neumím se toho vzdát.« (Westcott, sv. 1, str. 52). (Westcott zmítaný pochybnostmi).

– V hovoru o bludaři Dr. Hampdenovi řekl: »Jestliže bude on odsouzen, co se potom stane se mnou?« (Westcott, sv. 1, str. 52). (Westcott přiznává svůj vztah k temným silám a uvědomuje si, že se pohybuje v bludném kruhu).

»Už mnoho let chovám přesvědčení, že uctívání Marie a Ježíše má ve svém původu a ve svých důsledcích velmi mnoho společného.« ... »Ani v nejmenším nepředstírám, že beze zbytku rozumím často obnovované životaschopnosti mariolatrie (uctívání Panny Marie jako Boha).« ... »Ale tento poslední blud lze jen stěží vymýt, pokud si protestanti neodvyknou od

toho bláznivého strachu z myšlenky na kněžstvo.« ... »Ale ty víš, že jsem zapří-
sáhlý zastánce tohoto názoru.« (Westcottovo uctívání Panny Marie).

»Věřím, že Coleridge měl celkem pravdu, když říkal, že křesťanství bez robustní
církve je domýšlivostí a deziluzí. Vzpomínám si, jak jsem před časem šokoval tebe a
Lightfoota, když jsem vyslovil své přesvědčení, že »protestantismus« je jen vsuvka,
a to dočasná.« (Hortova teze o pomíjivosti protestantismu, Westcott odmítá protes-
tantskou víru).

»Z kláštera jsme zatočili směrem k malé kapličce, kterou jsme objevili na vrcholu
sousedního kopce... Naštěstí jsme našli dveře otevřené. Byla velmi malá, bylo v ní
jenom jedno místo k pokleknutí a v pozadí byla »pieta« (socha Panny s mrtvým Kris-
tem na klíně) v životní velikosti... Kdybych byl sám, dovedl bych tam klečat celé
hodiny.« (To napsal Westcott z Francie své snoubence v roce 1847, Život Westcotta)
(Další důkaz o Westcottově uctívání Panny Marie).

1848 – Hort mluví o »...fanatismu milovníků Bible«. Poznává: »Zdá se mi, že
čisté římskokatolické stanovisko je bližší pravdě a povede k ní mnohem pravdě-
podobněji než stanovisko evangelické.« (Hort, sv. 1, str. 76–77). (Hortovo odmítání
evangelických protestantů a jeho důvěra ke katolictví).

– »Protestantismus je jen vsuvka, a to dočasná.« (Hort, sv. 2, str. 31). (Hortovo
pohrdání protestantismem a očekávání jeho budoucí likvidace).

1850 – Hort mluví o »... pomatených evangelických pojmech...« Říká: »Mluvil
jsem o tom, že evangelíci mají při současném vítězství poněkud beznadějně vy-
hlídky.« (Hort, sv. 1, str. 148.160). (Hortovo odmítání protestantismu a očekávání
jeho budoucího konce).

– Westcotta v myšlenkách velmi trápila otázka rouhání se Duchu. (Westcott, sv.
1, str. 109). (Westcott pod náporem výčitek svědomí?).

1851 – Hort vstoupil do »Filozofické společnosti« a k tomu říká: »Maurice na mě
naléhal, abych nejvíc pozornosti věnoval Platónovi a Aristotelovi a abych je pova-
žoval za východisko pro svou četbu.« (Hort, sv. 1, str. 202, 93). (Mytologie a okultní
filozofie jako východisko pro práci „překladatelů“, Hort ovlivňován filozofií Platóna a
Aristotela).

– Hort se zmiňuje o »všeobecném ortodoxním kacířství – o inspiraci.« (Hort, sv.
1, str. 181). (Hortovo naprosté odmítání učení o doslovné inspiraci Bible).

– Westcott, Hort a Benson zakládají »Strašidelný spolek«. (Další ovoce spiritismu
a okultismu „překladatelů“).

– Westcott byl vysvěcen za »kněze« v anglikánské církvi. (Westcott anglikánským
knězem, Hort aktivním katolíkem odmítající evangelíky. Nejednota v názorech a po-
hledu na Boží Slovo mezi oběma překladateli. Co k tomu dodat? V podstatě první po-
čátky ekumenické spolupráce.).

– Hort vstupuje také do tajného klubu »Apoštolů«. (Hortovo členství v tajné or-
ganizaci. Klub Apoštolů byl tehdejší pseudonázev pro kluby zakládané a podpo-
rované jezuitským řádem.).

1852 – Westcott a Hort rozšiřují literaturu »Strašidelného spolku«. (Není třeba
komentáře).

– Když Westcott mluví o Zjevení, připouští, že »v tomto jsou moje názory zřejmě
extrémní.« (Westcott, sv. 1, str. 225). („Běžná neshoda“ mezi překladateli, pro ně
tak příznačná).

– Když Westcott mluví o tradičním řeckém textu, který se tehdy používal, říká:
»Ze všech sil se snažím poskytnout něco, co by ho nahradilo.« (Westcottovo na-
prosté odmítání Textu Receptu).

- Přiznává, že plánuje drastické změny a nazývá je »naší zamýšlenou revizí Nového zákona.« (Westcott, sv. 1, str. 229). (Revizionisté odmítají původní Nový Zákon podle Textu Receptu).

„Jen pomysli na ten odporný Textus Receptus.“ (Život Horta, sv. 1, str. 214, B. J. Wilkinson: *Our Authorized Bible Vindicated*, str. 168) (Co k tomu dodat?).

1853 – Hort se »pilně připravoval na své vysvěcení« do řad anglikánského kněžstva. (Hortova infiltrace anglikánů).

- »Někdy touto dobou mu pan Daniel MacMillan navrhl, že by se měl zapojit do zajímavého a všestranného »Projektu Nového zákona«. Hort měl spolu s Westcottem vydat text, přičemž Westcott měl nést zodpovědnost za komentář a Lightfoot měl připojit Novozákonní gramatiku a lexikon.« (Hort, str. 241). (Skutečně ti praví!).

- »Právě v těchto týdnech ho [Horta] přišel Westcott navštívit do Umberslade a tam se poprvé definitivně shodli na plánu společně provést revizi textu řeckého zákona.« (Hort, sv. 1, str. 240). (Oba mají stejného ducha: odstranit Textus Receptus).

- »On a já hodláme vydat řecký text Nového zákona asi za dva až tři roky, hned jak to bude možné.« (Hort, sv. 1, str. 250).

- »Došli jsme k pozoruhodnému a pozitivnímu pochopení našeho řeckého textu a z něho vyplývajících detailů. Nechce se nám o tom stále jen mluvit, ale chceme ihned pracovat a doufáme, že to budeme mít venku za něco víc než jeden rok. Dá nám to samozřejmě hodně práce.« (Hort, sv. 1, str. 264). (Plánovaná krátká doba jednoho roku odhaluje, že ve skutečnosti vůbec nešlo o pravé, hluboké studium všech dostupných řeckých rukopisů a o dosažení co nejčistší podoby novozákonního textu. Již předem byly vybrány jen ty „nejspolehlivější“ texty rukopisů a ostatní byly vyloučeny. Pochopení řeckého textu nebylo na základě všech rukopisů, ale pouze na těch rukopisech, které svými překroucenými texty umožňovaly zabývat se okultními praktikami, z nichž oba překladatelé v podstatě vycházeli. To bylo to pozoruhodné a pozitivní pochopení jejich řeckého textu.)

1855 – »Se značnou jistotou bych měl být nazván kacířem.« (Westcott, sv. 1, str. 233). (Westcottova usvědčující slova o sobě).

1856 – »Campbellova kniha o smíření ... naneštěstí nezná nic než protestantskou teologii.« (Hort, sv. 1, str. 322). (Hortův trvalý odpor k protestantismu).

- »Doufám, že na novozákonním textu budu pracovat s větší neúnavností.« (Hort, sv. 1, str. 355).

1857 – »Právě nyní jsem hlavně zaměstnán zamýšleným cambridgeským překladem celého Platóna... pravděpodobně se uskuteční další projekt, pokud se najde nějaký vydavatel.« (Hort, str. 349). (Hort ovlivňován Platónovou filozofií).

1858 – »Ve Westcottovi byl bez pochyby jakýsi prvek tajemna. Ujal se svého úkolu kázat v kapli, ale děsil se povinností, neměl ji rád a byl při kázání úplně neslyšitelný.« (Westcott, sv. 1, str. 198). (Westcottova nesmělost mající pravděpodobně původ v boji jeho svědomí mezi temnými silami a Novým Zákonem).

- »Hlavní literární prací těchto let byla revize řeckého textu Nového zákona. Byly jí věnovány všechny volné hodiny.«

- »Zdá se mi, že evangelíci jsou odpadlíci... Obávám se, že mezi námi jsou ještě mnohem vážnější rozdíly v otázkách autority, a to zejména autority Bible.« (Prokatolické vyznání evangelického anglikánského kněze Westcotta).

- »V současnosti mnoho ortodoxních, ale rozumných lidí netuší nic o vlivech, které zajisté v pravý čas přinesou dobré ovoce, pokud bude umožněno pokračovat v tichosti. Obávám se však, že předčasná krize zastraší mnoho lidí zpět do toho nejhloupějšího tradicionalismu.« (Hort, sv. 1, str. 400). (Tiše působící jezuitství při práci na překladu má přinést „dobré ovoce“ a likvidaci tradičního protestantského učení).

1859 – *Velmi rád bych se dozvěděl, jaké sporné části mělo mé kázání. Domníval jsem se, že se podivuhodně držím ortodoxních hranic. Ale věřím, že mým předmětem bylo spíše říct, co cítím, než srovnat to, co říkám, s nějakým plánem.*« (Westcott, sv. 1, str. 208). (Westcottův zmatek v kázání, vyvyšování vlastních pocitů).

»Jsem nakloněn myšlence, že nikdy neexistovalo místo podobné »Edenu« (myslím ten všeobecný pojem) a že Adamův pád se nikterak nelišil od pádu každého z jeho potomků, jak Coleridge správně dokazuje.« (Dopis, který Hort napsal Johnu Ellertonovi, Život Hortův: sv. 1, str. 78)

- »Můj milý Lightfoote, mnohokrát ti děkuji za tvůj přátelský dárek. Ale proč posíláš pivo místo toho, abys sám přišel? Mám další otázku – chci se zeptat na úlomky palimpsestů z prvních sedmi kapitol sv. Lukáše... Mohu dosvědčit vysokou hodnotu tohoto rukopisu.« (Hort, sv. 1, str. 403–404). (Hortův pivní „podklad“ k revizi).

1860 – »Kdybychom jenom mohli otevřeně vyslovit své mínění, nemohli bychom se vyhnout tomu, abychom těžce nenapadli... nesprávně nazývanou ortodoxii dnešní doby.« (Hort, sv. 1, str. 421). (Hortovo odmítání protestantské biblické víry).

- »Díval jsem se na to, jak Christian Observer odsoudil moje bludařství.« (Westcott, sv. 1, str. 241). (Westcott si je vědom svých bludů).

- »Pokud dojdeš k rozhodnému přesvědčení o tom, že absolutní neomylnost Nového zákona je podmínkou spolupráce, pak se obávám, že se k tobě nebudu moci připojit.« (Hort, sv. 1, str. 420). (Hort neuznává neomylnost Bible a její autoritu).

- »Moje pochybnosti o neomylnosti trvají.« Lightfoot chce, aby sis vzal Židy, pokud to nejde s Bensonem (Strašidelný spolek).« (Hort, sv. 1, str. 422). (Hortovo obrácení se ke strašidelnému spolku).

- »Naprosto zavrhuji slovo neomylnost svatých Písem.« (Westcott, sv. 1, str. 207). (Co k takovému vyznání dodat?).

- »Jsem také rád, že zastáváš stejné prozatímní stanovisko, pokud jde o neomylnost, jako já... V naší překotné korespondenci o Novém zákoně zapomínám na Platóna.« (Hortův dopis Lightfootovi, Hort, sv. 1, str. 424). (Platón Hortovi milejší než Bible, odmítání její neomylnosti).

»Kéž bych mohl pochopit, o jaké zapomenuté pravdě svědčí mariolatrie.« (To napsal Westcott arcibiskupovi Bensonovi 17. listopadu 1865). (Westcottova náklonnost k uctívání Panny Marie).

1861 – »... je mi přisuzováno bludařství a tak podobně.« (Westcott, sv. 1, str. 222). (Westcottovo obcování s temnými silami je známé i veřejnosti).

- »Může to znít jako zbabělost – mám jakousi neodolatelnou touhu, aby byl náš text vržen do světa ještě předtím, než se budeme zabývat věcmi, které by nás pravděpodobně přivedly do podezření. Mám na mysli text, který vydali lidé, kteří jsou známí už tím, co bude nepochybně nazýváno jako nebezpečné bludařství, a jen stěží si teď hledají cestu do oblastí, které mohli jinak získat a odkud by potom nebyli tak lehce vypuzeni pozdějším poplachem.« (Hortův dopis Westcottovi ohledně toho, že píšou ještě jiné věci.) (Hort, str. 445). (Hortův nástin plánu jezui-

tů o spolupráci na dalších knihách v co největší tichosti. Zde je vyraženo, že ne- byl měněn pouze řecký novozákonní text, ale i jiné náboženské knihy.)

1862 – »Anglické kněžstvo není nuceno zastávat absolutní neomylnost bible.« (Hort, sv. 1, str. 454). (Hortova jezuitská mravnostní teze o povinnostech anglických kněží).

1864 – »Westcott říká, že musíme držet krok s tiskaři.« (Westcottova rychlá po- vrchní práce na revizi textu).

1865 – »Záměrem La Salette (zjevení Panny) bylo zjevení samotného Boha, nyní nikoli v jediné podobě, ale v mnoha.« (Westcott, sv. 1, str. 251). (Westcottovo mod- lářství k Panně Marii).

– Během cesty, na níž chtěl navštívit hrob Panny, se zastavil v Miláně, aby »pře- zkoumal Muritoriánský fragment kánonu.« (Westcott, sv. 1, str. 254). (Panna Marie pro Westcotta stejně tak důležitá a možná i důležitější než Bible).

1866 – »Jsou v tom všechna podezřelá učení, jaká jsem kdy zastával.« (West- cott, sv. 1, str. 290). (Co asi všechno propašovali do řeckého textu?).

1869 – »Musíme se nějak zaopatřit... nějakým způsobem si zvýšit příjem.« (Hort, sv. 2, str. 108). ... »Westcott na mě naléhá, abych zkusil, co přinese psaní.« (Hort, sv. 2, str. 110). (Vedlejší starosti při revizi).

1870 – »Dr. Butler ho (Westcotta) nazývá záhadným... Jeho hlas dolehl jen k několika a pochopilo ho ještě méně.« (Westcott, sv. 1, str. 272).

– »Dr. Westcott a já připravujeme řecký text už asi sedmnáct let... doufáme, že to bude venku začátkem příštího roku.« (Hort, sv. 2, str. 137). (Zde je svědectví, že se plánovaný čas jednoho roku mnohokrát prodloužil. Bylo totiž nutné prohledávat další a další rukopisy, které by řecký text posunul více ke katolickému pojetí Nového Zákona.)

– »... udeř naslepo ... mnoho zla by vzešlo z veřejné diskuse.« (Westcott, sv. 1, str. 229). (Raději sami beze svědků veřejnosti).

1871 – »Mým cílem bude to, co by se zraku mnoha lidí jevílo jako transcen- dentální... Mám dojem, že jsem od přirození komunistou.« (Westcott, sv. 1, str. 309). (Westcott tihne k ateismu?).

– Westcott, Hort a Lightfoot byli vyzváni, aby vstoupili do Revizního výboru Nové- ho zákona. »Westcott... věří, že bychom se měli chopit příležitosti obzvláště proto, že my tři jsme na seznamu.« (Hort, sv. 2, str. 133). (Kdo seznam sestavil?).

1872 – Westcott, Hort a Lightfoot zakládají klub Eranus («my tři» ze Strašidelné- ho spolku). Do Eranu také vstupují Sidgwick a Balfour z budoucí Společnosti pro psychický výzkum. (Stále plně v zajetí spiritismu a okultismu).

1871–1881 – Pokračuje práce na revizi Nového zákona.

1873 – »Pravda je tak podivuhodně obsáhlá.« (Westcott, sv. 1, str. 333).

1877 – Eranus se schází v Hortově pokoji.

1881 – »Naše bible stejně jako naše víra je pouhý kompromis.« (Westcott: O kánonu Nového zákona – všeobecný přehled, str. vii). (Jasně svědectví o výsledku práce).

– »Práce, která až do nynějška trvala téměř 30 let, byla přivedena k závěru.« (Hort, sv. 2, str. 234). (Revidovaná verze a »nová« řečtina jsou vydány, a nebo mluví o Strašidelném spolku, který začal také přesně před 30 lety a inspiroval v roce 1882 Společnost pro psychický výzkum?) (Obojí splývá vlivem stejného du- cha do jednoho konglomerátu).

–

1882 – »Zdá se mi, že pravda je tak nesmírně rozsáhlá a rozmanitá, že se zdráhám dát jí nějaký obrys, a když, tak jen provizorně.« (Westcott, sv. 2). (Podle ducha filosofie nesmí být nic konkrétního, zřetelného, vše jen pokud možno naznačováno mlhavě).

1889 – »Život a pravda jsou stále víc záhadnější.« (Westcott, sv. 2, str. 61). (Vlivem okultismu a filosofickým směrům ano).

»Teď už nikdo, jak předpokládám, netrvá na tom, že například první tři kapitoly Genesis podávají nepřikrášlené dějiny.« Nikdy jsem nemohl pochopit, jak si to někdo při čtení s otevřenými očima mohl myslet.« (Westcott psal arcibiskupovi z Canterbury o starozákonním kriticizmu, 4. března 1890). (Westcottova nevíra v biblické stvoření).

1893 – »Občas velmi vážně vyznával, že ho velmi přitahuje pivo...« (Westcott, sv. 2, str. 178). (Pivní podpora k práci na revizi textů).

– »Pro svoji horlivost ve věci čistého piva se zapojil do korespondence, která byla otištěna v novinách v druhé polovině roku 1893. Jeho obraz spolu s jeho následujícími slovy byl použit jako reklamní obdiv k pivovaru, kde se vaří čisté pivo.«

»Mám takovou představu, že by měl existovat dům, kde by se prodávalo jediné dobré pivo... Mám na mysli čisté pivo..., které by bylo nevinným a prospěšným nápojem... Náhražky za slad... nejsou tím, co nakupující požaduje, ani co očekává.« (Westcottův dopis napsaný pivovarnické společnosti jako stížnost na podřadné pivo). (Westcott, sv. 2, str. 218–219, 177). (Pivní „starosti“ revizionistů Bible).

1896 – »Prohibicionisté znovu ukazují, že nejsou vhodné do státnických funkcí.« (Westcott, sv. 2, str. 238). (Obľiba alkoholu u Westcotta).

1899 – »Ale od doby, kdy jsem byl na Cambridge, jsem přečetl spisy mnoha lidí, kteří se nazývají mystiky, a měl jsem z toho mnoho užitku.« (Westcott, sv. 2, str. 309).“ (Westcottova obhajoba mysticismu).

»Knihou, která mě však nanejvýš zaujala, je Darwin. Ať si o ní myslí kdo chce co chce, je to kniha, u které jsem hrdý na to, že jsem jejím současníkem... Mám silný dojem, že ta teorie je nevyvratitelná. Pokud je to tak, pak otevírá novou epochu. Dopis Johnu Ellertonovi z 3. dubna 1860.« " (Život Horta, sv. 1, str. 416) (Hortův „duchovní“ přístup k víře o stvoření).

(Všechny předchozí citáty jsou čerpány od: **G.A. Riplinger: New Age Bible Versions, USA, Ohio, 1994, str. 617–626**).

Z těchto výňatků z dopisů a životopisů revizionistů **Nového Zákona**, Westcotta a Horta lze poznat hlavně tu pravdu, že místo skutečné úcty k **Bibli** a k **Textu Receptu** zde bylo pohrdání reformací a reformačními zásadami, jako například autorita a neomylnost Písem, doslovná, to je verbální inspirace Bible apod. Dále lze zřetelně poznat tu skutečnost, že oba revizionisté milovali všechno, co bylo tehdy spojeno s okultismem, spiritismem, nevěreckostí, filosofií, mysticismem a s kultem uctívání Panny Marie.

Lze také jasně vysledovat, jak tyto všechny pohansko-okultní proudy a myšlenky ovlivňovaly oba revizionisty právě tím směrem, jakým si římskokatolická církev přála. Stačí si projít hlavní doktríny římskokatolické víry, které údajně vycházejí z **Nového Zákona** a porovnat tato novozákonní místa v řečtině ve Westcott–Hortově revizi s **Textem Receptem**.

25.4 Westcott–Hortův padělek – dnes výchozí bod víry

Pokládali jsme za nutné na pravé zákulisí vzniku současné řecké verze **Nového Zákona** poukázat podrobně.

Westcott–Hortův přepracovaný text se pak vlivem neúnavného úsilí jezuitů dostal do celého světa. Jejich úsilím byl také přeložen do všech jazyků a v současné době i do jazyků různých exotických zemí.

Z tohoto revidovaného řeckého textu vycházejí i různé *ekumenické, nadnárodní a interdenominační* překlady. Více se přibližují katolické *Vulgátě* než původnímu řeckému **Textu Receptu**.

A tak čehokoli nemohli jezuité dosáhnout v *Anglii* násilím, to se jim podařilo dostat lstí, intrikami a zákulisní diplomacií. Dokonale *infiltrovali* revizní komisi **Starého i Nového Zákona**. Jezuitský řád opět slavil jedno z svých velikých vítězství.

Vlivem tohoto podvodu *anglikánská církev* nakonec splynula s *katolicismem*, i když si to nepřipouští a nechce přiznat. Dnes můžeme například sledovat veliké přátelství mezi tajným mužem *Říma*, *Tony Blairem* a královnou *Alžbětou* stejně tak jako papežem a jí samotnou. Můžeme sledovat přátelské dialogy mezi jezuitskou teroristickou stranou *Sinn Fein* v čele s *Gerry Adamsem* a s *Tony Blairem* a nebo veliké přátelství mezi papežem a jeho biskupy s *anglikánskými biskupy*.

Co také dnes slyšíme z rádia?

„Pravděpodobně se v Británii schyluje k nové aféře. Podle tradičního výnosu Jindřicha VIII. smí být předseda vlády pouze anglikánského vyznání. Tony Blair je však s největší pravděpodobností na cestě konverze ke katolictví. Doposud navštěvoval katolické bohoslužby s manželkou a svými dětmi, které vychovává v katolické víře. Ale v poslední době byl také několikrát spatřen na katolické mši už bez doprovodu své rodiny. Je také veřejně známo, že se o katolických bohoslužbách vyjadřuje s neskryvanými sympatiemi.“ (Rozhlasová stanice BBC: Volá Londýn, 8.3.1998, 15.45 hod.)

A ohledně propojení své vlády s římskokatolickým projektem *„Evropská Unie“* neváhá předseda vlády *Blair* prohlásit v roce 1998: *„Členové vlády musí vědět, že celé show řídím já a nikdo jiný...“ (Lidové noviny, 28.4.1998, str. 9).*

Není divu, když má vřelé kontakty s *Vatikánem*. To jsme mohli zpozorovat například v únoru roku 2003, kdy *Blair* osobně s rodinou navštívil papeže *Jana Pavla II.* a tím funkce anglického premiéra byla díky němu poprvé v historii také přítomna papežské mši:

„Vatikán/VIS/KAP: Britský ministerský předseda Tony Blair navštívil v sobotu 22.2. papeže Jana Pavla II. Během soukromého rozhovoru, který trval zhruba 30 minut, společně hovořili o současné mezinárodní situaci se zvláštním důrazem na Střední východ. Jan Pavel II. vyjádřil naději, že při řešení krize v Iráku vyvinou všechny zúčastněné strany maximální úsilí, aby nemuselo dojít k ozbrojenému konfliktu.

Svatý otec poté přijal také rodinu britského ministerského předsedy, která si po audienci prohlédla rovněž Svatopetrskou baziliku, Vatikánská muzea a Sixtinskou kapli.

Tony Blair se setkal také s vatikánským státním sekretářem kardinálem Angelem Sodanem a se sekretářem pro vztahy mezi státy a církví arcibiskupem Jean-Louisem Tauranem. Při rozhovorech byl kladen důraz především na současnou humanitární situaci lidí v Iráku a hledání možností řešení v úzké spolupráci s OSN.

Během schůzky se také hovořilo u budoucí evropské ústavě. Zástupci Svatého stolce

v této souvislosti zmínili své přání, aby zde nechybělo explicitní uznání církví a byly vytvořeny předpoklady pro strukturovaný dialog s nimi.

V neděli ráno se britský premiér, který je sám členem Anglikánské církve, zúčastnil se svojí katolickou manželkou a v katolické církvi pokřtěnými dětmi, mše, kterou celebroidl Svatý otec v kapli Apoštolského paláce. Je to poprvé v historii, kdy se britský premiér takovéto bohoslužby zúčastnil. Dalšími účastníky mše byli britští seminaristé, kteří v Římě studují.

Papež zve k účasti na bohoslužbách, které pravidelně ve své kapli celebroje, katolické politiky nebo menší skupiny poutníků." (<http://tisk.cirkev.cz/zvativkanu/tony-blair-nav-tivil-pape-e.html>, článek: **Tony Blair navštívil papeže, 25.2.2003, 09:00**).

A co čteme o Blairově sympatii ke katolictví v roce 2007?

„Tony Blair chce před svým odchodem z čela britské vlády 27. června 2007 zajet do Říma a soukromě se setkat s papežem Benediktem XVI. Řekla to premiérova mluvčí. Odcházející ministerský předseda prý také hodlá přejít z anglikánské ke katolické církvi. Tony Blair se po odchodu z Downing Street, kde sídlil deset let, hodlá věnovat posilování dialogu mezi křesťanstvím, judaismem a islámem ve světě. Soudí, že tomuto tématu není věnována dostatečná pozornost. Blair se rozhodl založit globální nadaci, jejímž cílem bude posilovat porozumění mezi třemi hlavními monotheistickými vyznáními. »Blair se chystá vytvořit jakousi mezináboženskou organizaci. Domnívá se, že tato otázka si zasluhuje aktivní přístup,« citoval nedávno britský deník The Times nejmenovaného člena týmu Blairových poradců. Blair je členem anglikánské církve, ale jeho žena Cherie a jejich děti jsou katolíky. Od roku 2004 trvají spekulace o tom, že Blair hodlá konvertovat. Tyto dohady nyní oživil britský kněz Michael Seed, muž blízký premiérově rodině. V rozhovoru pro The Times minulý týden vyjádřil přesvědčení, že »Blair se v souvislosti s odchodem z premiérského úřadu prohlásí za římského katolíka.«" (<http://zpravy.idnes.cz/...>, **24.5.2007, 12:40**). Jím založená „Blairova nadace nemá usilovat jen o větší porozumění mezi křesťanstvím, judaismem a islámem. Hodlá se věnovat i globálnímu oteplování, mírovému procesu na Blízkém východě či problémům Afriky." (<http://zpravy.idnes.cz/...>, **9.5.2007, 13:55**).

A jak to s anglickým premiérem vykrytalizovalo? Pro kterou víru se nakonec Tony Blair oficiálně rozhodl?

„Britský premiér Tony Blair, který příští středu odstoupí z funkce, se dnes ve Vatikánu setkal s papežem Benediktem XVI. Tato návštěva posílila spekulace o tom, zda Blair, člen anglikánské církve, neplánuje přestoupit ke katolicismu, píše agentura AP. Detaily soukromého setkání Blaira a Benedikta XVI. nejsou známy. Části schůzky se zúčastnil i katolický primas Anglie a Walesu, kardinál Cormac Murphy-O'Connor. Ten již předtím Blaira i s manželkou Cherie pozval na oběd. List The Guardian v pátek citoval nejmenovaný zdroj, podle něhož je to znamení toho, že katolická církev Blaira přijala za svého. Blair v rozhovoru pro dnešní vydání londýnského listu The Times uvedl, že jeho pojetí víry je složité. Blairův mluvčí k údajným premiérovým úvahám o přestupu ke katolické církvi, k níž se hlásí jeho manželka Cherie, řekl, že »(Blair) zůstává členem anglikánské církve.« Děti Blairových jsou zapsány na katolických školách a premiér obvykle chodí na katolické mše. Celá rodina se s hlavou katolické církve soukromě setkala již před rokem. Anglikánská církev vznikla v 16. století odštěpením od katolické církve, které inicioval anglický král Jindřich VIII." (<http://aktualne.centrum.cz/...>, **sobota, 23.6.2007, 13:59**).

Červnové oficiální rozhodnutí je tedy jasné: Zatím zůstává v anglikánské víře. Nicméně, jak víme, není to dnes vůbec rozhodující, v jaké kdo je či není víře. Důležitější je, jakou úlohu a pro koho a s kým každý politik dnes hraje. Oficiálních prohlášení slycháme všichni více než

dost. Avšak pro nás, obyčejné lidi, jsou vodítkem skutky politiků. A jestliže se anglický premiér ponížil a pokořil před *Vatikánem* a jestliže inklinuje k jeho středověkému duchu obřadů, ceremonií a dogmat, pak jezuité skutečně mohou slavit vítězství. *Anglie* je konečně dobytá.

To se nakonec potvrdilo ještě téhož roku v prosinci, kdy média přinesla tuto zprávu:

„Tony Blair se stal katolíkem LONDÝN - V předvánočním čase, kdy i si u nás najde řada lidí cestu do kostela, konvertoval bývalý britský ministerský předseda ke katolické víře.

Tony Blair byl až do tohoto pátku jako většina obyvatel Velké Británie členem anglikánské církve. Jeho žena Cherie je ovšem katolička a o možné Blairově konverzi ke katolické církvi po odchodu z funkce ministerského předsedy se v Británii spekulovalo už dlouho. Od pátečního tedy večera sdílí celá rodina jednu víru.

Tony Blair se v pátek zúčastnil mše, kterou v katolickém kostele ve Westminsteru sloužil kardinál Murphy-O'Connor.

»Jsem velmi rád, že mohu přivítat Tonyho Blaira v katolické církvi,« uvedl kardinál. »Se svoji rodinou navštěvuje naše mše již dlouho dobu a byl řádně připraven, aby se mohl zúčastnit svatého přijímání.«

Mluvčí Tonyho Blaira k této informaci dodal, že se jedná o soukromou záležitost.

Zdroj: www.denik.cz."

(<http://azpravy.atlas.cz/svet/146434-tony-blair-se-stal-katolikem.aspx>, sobota, 22. prosince 2007).

*„Bývalý britský premiér Blair konvertoval ke katolíkům (několikaměsíční spekulace se staly včera skutečností) Bývalý britský premiér Tony Blair v pátek v noci přestoupil na katolickou víru. Dnes odpoledne o tom s odvoláním na Blairova tiskového mluvčího informoval zpravodajský web BBC. Expremiér, který je v současnosti zvláštním mezinárodním vyslancem pro Blízký východ, se stal katolíkem po obřadu v jedné londýnské kapli. Tony Blair se stal premiérem, když mu bylo 44 let... Jeho žena a známá právnička Cherie Blairová i všechny čtyři děti byly katolíky. Přestup samotného expremiéra k Římskokatolické církvi se proto po odchodu z úřadu očekával. Jednou z posledních Blairových cest ve funkci britského předsedy vlády byla návštěva papeže Benedikta XVI. ve Vatikánu. ... **Důkladná příprava** Expremiér Tony Blair podle médií prošel důkladnou duchovní přípravou, kterou mu poskytl monsignor Mark O'Toole, osobní tajemník kardinála Cormaca Murphyho O'Connora, jenž je hlavou katolické církve v Anglii a Walesu. Právě on vedl ve westminsterském arcibiskupství obřad, během něhož se Blair stal katolíkem. ... **Anglikánský arcibiskup popřál Blairovi vše dobré** Canterburský arcibiskup Rowan Williams, který je podle tradice nejvyšší postavou anglikánské církve, se dal slyšet, že Blair má jako podporu jeho modlitby a přání všeho dobrého." (<http://www.christnet.cz/magazin/clanek.asp?clanek=2944>).*

Prostřednictvím Westcott–Hortovy verze se postupně, krok za krokem otupovalo ostří evropského a amerického *protestantství* a dnes díky tomu *splývá s katolicismem* do stále větší jednoty a „porozumění“. To je další, obrovské celosvětové vítězství jezuitů!

26.1 Pravda nepohřbena – svědek existuje

Pokud se budete zajímat, jak to bylo se smrtí *Abrahama Lincolna*, prezidenta *Spojených států amerických* v letech 1861 – 1865, pak se jen maximálně dozvíte, že byl úkladně zavražděn. Můžete listovat historickými knihami, kronikami, dějepisy, brožurami i současnými knihami a novinami jak dlouho chcete, a přesto se pravdu nedozvíte. Jezuitský řád si je velmi dobře vědom své práce, kterou zde vykonal. Proto se dnes intenzivně snaží vymazat tuto tragédii ze všech novodobých dokumentárních knih, filmů, přednášek a článků.

Dali jsme si tu práci a prošli jsme více jak 100 různých titulů současných, moderních historických knih, obrazových atlasů dějin lidstva, obrazových kronik, dále různých vydání o dějinách *Ameriky* apod. Nikde není ani zmínka o atentátu, který od samého počátku až do konce organizovali jezuité.

Přesto však existuje kniha, která velmi podrobně a pravdivě líčí okolnosti *Lincolnovy* smrti a kterou se jezuitům nepodařilo zlikvidovat. Je to kniha ***Padesát let v »církví« římské*** od ***Charlese Chiniquyho***. Pastor ***Chiniquy*** ve své autobiografii popisuje životní příběh, který prožil v římskokatolické církvi jako kněz. Měl to historické štěstí, že osobně *Abrahama Lincolna* nejen znal. Ale také měl to štěstí, že věděl už dlouho dopředu o atentátu, který na *Lincolna* chystala papežská stolice, k čemuž měl i mnoho důkazů.

Proto také *prezidenta USA* mnohokrát při osobních rozhovorech varoval a jasně již předem ukazoval, že atentát na něj připravují neúnavní vrahové ve službách *Vatikánu*.

Chiniquy měl s *Lincolnem* více osobních rozhovorů. A nejen to, ale sám *Abraham Lincoln* jej k různým diplomatickým jednáním nebo cestám po *Státech* zval. Dalo by se říci, že mezi těmito lidmi byl přátelský vztah. Po uskutečněním atentátu pak jasně ***Chiniquy*** dokázal, kdo je vrahem, která instituce vraždu naplánovala, financovala a nakonec i provedla.

Podívejme se tedy na jeho osobní vyprávění. Buďme prosím trpěliví k jeho způsobu vyjadřování věřícího člověka, které se v knize neustále obráží. Nic to však nemění na skutečnosti, že fakta, která jsou pro nás důležitá, jsou v jeho popisu událostí skutečným autentickým pokladem.

Jsou zde nejen přímá slova kněze ***Chiniquyho***, ale i přímá, autentická slova *Abrahama Lincolna*. Jsou zapsána s takovou přesností, jako kdybychom *Lincolna* poslouchali z magnetofonu. Nikde jinde se s těmito slovy *prezidenta USA* také neseznámíte. Je z nich naprosto zřejmé, že *Lincoln* dobře věděl, oč běží a že bez diplomatického politického obalu celou situaci mnohokrát jasně definoval.

Děj naší ukázky navazuje na předchozí vyprávění o působení římskokatolického systému v *Evropě* a v *USA*, dále navazuje na popis postoje *Říma* k otroctví v *USA*, na popis o podstatě, taktikách a cílech jezuitského řádu a na jeho působení v *USA*.

„Řím okamžitě pochopil, že samotná existence Spojených států je nebezpečím, které ohrožuje jeho život. Od samého počátku proradně zaséval zárodky rozdělení a nenávisti mezi dvě velké části této země. Podařilo se mu oddělit Jih od Severu pomocí ožehavé otázky otroctví. Toto rozdělení bylo jeho jedinečnou příležitostí, aby jedna část potřela druhou a aby Řím

ovládl krvavé ruiny celého území. Doufal, že nadešla hodina jeho mocného vítězství nad tímto kontinentem.

Řím přikázal francouzskému císaři, aby byl v Mexiku připraven podpořit Jih. Vyzval všechny katolíky, aby se zařadili pod prapory otroctví tím, že vstoupí do Demokratické strany. Jenom jeden biskup se rozhodl, že neposlechne.

Kromě toho všeho bylo vydáno nařízení za každou cenu překazit zvolení Lincolna. Demokratický tisk, který byl téměř úplně pod katolickou kontrolou a který byl také věrným nástrojem jezuitů, zaplavil zemi nejstrašlivějším odsuzováním. Lincolna. Nazývali ho opicí, stupidní bestií, nejnebezpečnějším šílencem, krvežíznivým netvorem, nemilosrdným tyranem atd. atd. Řím doslova vyplenil anglický slovník, aby našel nejpříhodnější výrazy, které by národ naplnily pohrdáním a nenávistí vůči Lincolnovi a strachem z něho. Božím řízením však byl poctivý Abraham Lincoln 4. března 1861 vyhlášen za prezidenta Spojených států."

26.2 První návštěva

„Na konci srpna jsem se od jednoho římskokatolického kněze, kterého jsem z milosti Boží přesvědčil o bludech papežství, dozvěděl, že se mezi nimi chystá atentát na prezidenta. Pokládal jsem za svou povinnost jít za Lincolnem a říci mu, co vím. Přijal mě velmi srdečně a vlídně.

»Jsem nesmírně rád, že se s vámi opět setkávám,« řekl. »Vidíte, vaši přátelé, jezuité, mě ještě nezabili. Ale určitě by to udělali, když jsem procházel jejich nejvěrnějším městem, Baltimorem, kdybych tam nebyl inkognito několik hodin předtím, než mě očekávali. Máme důkaz, že skupinu, která byla vybrána a zorganizována proto, aby mě zavraždila, vedl zuřivý katolík jménem Byrne. Byla složena téměř výhradně z katolíků. A co víc, mezi nimi byli i dva přestrojení kněží, aby je vedli a povzbuzovali.

Je mi líto, že mám dnes na vás tak málo času. Nenechám vás však odejít, aniž bych vám řekl, že před několika dny jsem viděl pana Morse, vzdělaného vynálezce elektrické telegrafie. Řekl mi, že při své nedávné návštěvě Říma zjistil, že existují důkazy o nejstrašlivějším spiknutí proti této zemi a všem jejím institucím. Je zřejmé, že za tu hroznou občanskou válku, která, jak se zdá, pokryje celou zemi krví a ruinami, vděčíme do značné míry papežovým intrikám a jeho vyslancům. Je mi líto, že profesor Morse musel Řím opustit ještě předtím, než se dozvěděl více o těchto tajných plánech jezuitů proti svobodám a samotné existenci této země. Ale víte, že chci, abyste přijal jeho místo a pokračoval v tomto pátrání? Mám v úmyslu jmenovat vás svým velvyslancem ve Francii, kde budete jako jeden z tajemníků. V této čestné funkci budete jezdit z Paříže do Říma, kde budete moci hledat pomocí údajů od pana Morse příležitost znovu navázat přetržená vlákna jeho pátrání. Chce to 'Řeka, aby bojoval s Řekem'. Protože jste byl 25 let katolickým knězem, neznám ve Spojených státech nikoho tak dobře obeznámeného s triky jezuitů, jako jste vy, a také nikoho, na koho bych se mohl více spolehnout. Co si o tom myslíte?»

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »jsem ohromen vaší laskavostí. Jistě by mi nebylo nic příjemnějšího, než splnit vaše přání. Čest, kterou mě chcete poctít, převažuje mé schopnosti, ale svědomí mi říká, že se nemohu vzdát kázání evangelia svým ubohým francouzsko-kanadským spoluobčanům. Cítím, že jsem služebník, vyslanec toho, kdo stojí dokonce ještě výš než dobrý a veliký prezident Spojených států. Apeluji na vaše vlastní křesťanské a čestné cítění, abyste rozhodl, jestli mám opustit jedno pro druhé.«

Prezident zvažněl a odpověděl: »Máte pravdu! Pod nebem není nic tak důležité jako být velvyslancem Krista.« ... Dohodli jsme se, že se sejdeme zase zítra v deset hodin.»

26.3 Pokračování první návštěvy

„Druhého dne v určenou hodinu mi můj vznešený přítel řekl: »Včera jsem vám nemohl věnovat více než deset minut, ale dnes vám věnuji dvacet minut. Chci znát vaše názory na to, co je mi nesmírnou záhadou, a vy jste jediný, s kým chci o tomto tématu mluvit. Mnoho demokratických novin, do kterých evidentně píší katolíci, publikuje, že jsem se narodil jako katolík a že mě pokřtil kněz. Nazývají mě odpadlíkem, zrádcem a na mou hlavu sypou hory urážek. Nejprve jsem se tomu smál, protože to je lež. Díky Bohu jsem nikdy katolíkem nebyl. Žádný římský kněz mi nikdy nevložit ruku na hlavu. Ale pokud tuto lež tak vytrvale opakují, musí to mít nějaký význam. Řekněte mi prosím, co si myslíte.«

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »právě kvůli této podivné věci jsem včera přišel. Když jsem to četl poprvé, plakal jsem jako dítě. To je totiž váš rozsudek smrti. Ze rtů jednoho kněze, který se odvrátil od katolicismu vím, že si tuto lež vymysleli proto, aby vzbudili fanatismus mezi římskokatolickými vrahy, které, jak doufají, dříve nebo později naleznou, aby vás zabili. Přejí si nesmazatelně spojit vaši tvář s potupným znamením odpadlictví. V římskokatolické církvi je odpadlík vyvrhelem, který nemá místo ve společnosti a nemá právo žít.

Přinesl jsem vám teologii jednoho z nejvzdělanějších a nejschvalovanějších jezuitů své doby, Busembauma. Ten spolu s dalšími říká, že člověk, který vás zabije, vykoná dobré a svaté dílo. A to ještě není všechno. Tady je kopie dekretu papeže Řehoře VII., kde se prohlašuje, že zabití odpadlíka, za kterého jste prohlašován, není vraždou, ba dokonce je to dobrý křesťanský skutek. Tento dekret je součástí kanonického zákona, který musí studovat každý kněz a kterým se musí řídit každý dobrý katolík.

Můj drahý prezidente! Musím opakovat to, co jsem řekl v Urbaně v roce 1856: 'Mám strach, že padnete za oběť jezuitskému úkladnému vrahovi, pokud nebudete věnovat více pozornosti vlastní ochraně. Vzpomeňte si, že Coligni byl o Bartolomějské noci brutálně zavražděn právě proto, že byl kacíř, jako vy. Jindřich IV. byl 14. května 1610 proboden jezuitským vrahem Revailaccem proto, že svému lidu udělil svobodu svědomí. Williama Taciturna zastřelil jiný jezuitský kněz jménem Girard za to, že prolomil jeho papeže.' Římskokatolická církev je naprosto stejná. Dnes věří a učí stejně jako tehdy, že má právo a povinnost potrestat smrtí každého kacíře, který překáží jejím plánům.

Jestliže katolická hierarchie Spojených států stojí na straně vzbouřenců, je to nevyvratitelný důkaz toho, že Řím chce tuto republiku zničit. Vy, známý svými osobními vlastnostmi, svou oblíbeností, láskou ke svobodě a svým postavením, představujete tu největší překážku pro jejich dábelké plány. Soustřeďuje se na vás jejich nenávisť. Tuhne mi krev v žilách, když pomyslím na den, kdy Řím ke svým ostatním zločínům přidá vraždu Abrahama Lincolna.«

Když jsem prezidentovi tyto věci říkal, byl jsem nesmírně pohnutý. Měl jsem přiškrcený hlas a jen stěží jsem zadržoval slzy. Prezident byl však naprosto klidný. Když jsem skončil, vzal si ode mne spis o Busenbaumovi, přečetl si řádky, které jsem červeně podtrhl, a já jsem mu je pomáhal přeložit do angličtiny. Potom mi knihu vrátil a řekl:

»Budu vám opakovat to, co jsem řekl v Urbaně: 'Člověk se nesmí starat o to, kde a kdy zemře, pokud umírá se ctí a při plnění povinností.' Ale dnes mohu navíc dodat, že mám tušení, že mne k sobě Bůh povolá rukou vraha. Ať se stane Jeho vůle, ne moje. Potom se podíval na

hodinky a řekl: »Je mi líto. Už téměř uplynulo 20 minut, které jsem si vyhradil pro náš rozhovor. Budu vám navždycky vděčný za varovná slova, kterými jste mě upozornil na nebezpečí ohrožující můj život ze strany Říma. Víím, že to není vymyšlené. Kdybych bojoval proti protestantskému jihu jako národu, nehrozilo by žádné nebezpečí. Národy, které čtou Bibli, statečně bojují na bojištích, ale nevráždí své nepřátele. Papež a jezuité se svou pekelnou inkvizicí jsou jedinými organizovanými mocnostmi světa, které mají přístup k dýce vraha, aby mohli zavraždit ty, které nemohou přesvědčit svými argumenty nebo se nemohou s nimi potýkat mečem.

Naneštěstí každého dne stále víc a víc cítím, že nebojuji jenom proti Američanům na Jihu, ale že bojuji více proti římskému papeži, jeho podlým jezuitům a jejich zaslepeným a krvežíznivým otrokům. Pokud budou mít naději, že dobudou Sever, ušetří mne. Ale toho dne, kdy jejich armády rozdrtíme, zmocníme se jejich měst a přinutíme je ke kapitulaci, udělají jezuité, kteří jsou předními vládci Jihu, podle mého názoru to, co dělali téměř pravidelně v minulosti. Dýka nebo pistole vykoná to, co nemohly dosáhnout silné ruce válečníků.

Zdá se mi, že tato občanská válka není ničím jiným než politickou aférou pro ty, kteří to chápou jako já. Válka je tajným pramenem tohoto strašlivého dramatu. Je to však spíše náboženská než občanská válka. Řím chce Severu vládnout a pokořit ho tak, jako ovládl a pokořil Jih. Hned od jeho objevení. Mezi jižanskými vůdci je jen velmi málo těch, kteří nejsou více či méně pod vlivem jezuitů, kteří k nim pronikají prostřednictvím manželek, rodinných příbuzných a přátel. Několik členů rodiny Jeffa Davise patří k římskokatolické církvi. Dokonce i protestantští kazatelé jsou pod vlivem jezuitů, aniž by to tušili. Aby si Řím udržel na Severu takovou nadvládu, jakou má na Jihu, dělá zde to, co udělal v Mexiku a ve všech jihoamerických republikách: Občanskou válkou ochromuje paže bojovníků za svobodu. Rozděluje náš národ proto, aby ho oslabil, podmanil a ovládl.

V našich armádách máme určitě statečné a spolehlivé katolíky. Ale ve srovnání s římskokatolickými zrádci, před kterými se musíme dnem i nocí chránit, tvoří nepatrnou menšinu. Faktem je, že obrovská většina římskokatolických biskupů, kněží a laiků jsou vzbouřenci svým srdcem, když jimi nemohou být ve skutečnosti. S velmi malými výjimkami veřejně obhajují otroctví. Nyní rozumím, proč francouzští patrioti, kteří rozhodli, že nad jejich velikou a nádhernou zemí budou vlát barvy svobody, byli nuceni oběsit nebo zastřelit téměř všechny kněze a mnichy jako nesmiřitelné nepřátele svobody. Jejich vyhubení ve Francii bylo jednou z těch strašlivých nutností, které se nemohla vyhnout žádná lidská moudrost. Teď mi to připadá jako nařízení z nebe k záchraně Francie. Kéž Bůh zabrání, aby tutéž strašlivou nutnost nikdy nepocítily Spojené státy!

Ale je zcela zaručené, že kdyby mohli Američané poznat to, co víím já o nelítostné nenávisti římských kněží proti našim institucím, našim školám, našim nejsvětějším právním a našim tak draze vykoupeným svobodám, hned zítra by je vyhnali nebo by je zastřelili jako zrádce. Vy jste však jediný člověk, kterému odhaluji tato smutná tajemství, protože víím, že jste je znal dřív než já. Dějiny těchto posledních tisíci let nám vyprávějí o tom, že všude, kde římská církev není dýkou probodávající nitro svobodného národa, tam je kamenem na jeho krku, aby ho ochromoval a bránil mu v pokroku ve sféře kultury, vědy, vzdělanosti, štěstí a svobody. Ale zapomněl jsem, že mých dvacet minut je už dávno pryč.

Přijměte prosím mé srdečné díky za nové světlo, které jste mi vnesl ohledně nebezpečí vyplývajícího z mého postavení, a přijďte zase. Vždy vás rád znovu uvidím.«

26.4 Druhá a třetí návštěva

„K mé druhé návštěvě Abrahama Lincolna došlo na počátku června 1862. Našel jsem ho však natolik zaneprázdněného, že jsem mu stačil pouze podat ruku. Potřetí a zároveň naposledy jsem šel složit poklonu prezidentovi odsouzenému k záhubě ráno dne 8. června 1864, kdy byl obléhán lidmi, kteří ho chtěli vidět. Po laskavém a vřelém stisku ruky řekl:

»Velice mě těší, že vás znovu vidím. Ale dnes je zcela nemožné, abych vám řekl víc než je toto: Zítra odpoledne přijmu delegaci zástupců všech loajálních států, vyslaných, aby oficiálně oznámili přání země, že bych měl zůstat prezidentem ještě čtyři roky. Zvu vás, abyste byl spolu s nimi přítomen na tomto zajímavém setkání. Uvidíte některé z nejpřednějších mužů naší republiky a rád vás těmto mužům představím. Vy nebudete vystupovat jako delegát národa, ale jenom jako host prezidenta a aby nedošlo k nějakým problémům, dám vám tuto kartu se svolením ke vstupu. Neodjíždějte z Washingtonu, dokud vás znovu neuvidím. Mám nějaké důležité záležitosti, o kterých bych vás rád uvědomil.«

Příštího dne jsem měl tu přednost, že se mi dostalo té nejvyšší pocty v mém životě. Tento dobrý prezident si přál, abych stál po jeho pravici, až bude přijímat delegaci, a abych slyšel projev guvernéra Dennisona, prezidenta shromáždění, na který odpověděl s obdivuhodnou jednoduchostí a výmluvností a na závěr použil jednu z svých nejtupnějších anekdot: »Toto shromáždění mi připomíná příběh o starém holandském farmáři, který moudře připomínal svému společníkovi: 'To nebyl právě nejlepší nápad přepřahovat vola, když jede fůra z kopce.' «

Dalšího dne mne vzal s sebou na návštěvu 30 000 raněných vojáků sesbíraných na bojištích ze sedmidenní bitvy u Wilderness a třicetidenní bitvy u Richmondu, kde Grant právě ustupoval povstání. Na cestě z jedné nemocnice do druhé se mluvilo jen málo, protože povoz nadělal příliš velký hluk. Kromě toho má duše byla předěšená, hrůzy bratrovražděné války mi braly hlas. Zdálo se, že jedinou myšlenkou, která zaměstnává mysl prezidenta, byla role, kterou hraje Řím v tomto strašlivém boji. Mnohokrát opakoval:

»Tato válka by se nikdy nemohla uskutečnit bez zkázonosného vlivu jezuitů. Papežství vděčíme za to, že teď vidíme, jak naše země rudne krví svých nejšlechetnějších synů. Ačkoliv mezi Jihem a Severem byly veliké názorového rozdíly na otázku otroctví, ani Jeff Davis ani nikdo jiný z vůdců Konfederace by se nikdy Sever neodvážil napadnout, kdyby se nespolehali na sliby jezuitů, že jsou jim totiž k dispozici, pod pláštěm demokracie, peníze a vojska katolíků a dokonce i vojska Francie, pokud na nás zaútočí. Lituji kněze, biskupy a římské mnichy ve Spojených státech, až si národ uvědomí, že právě oni jsou v této válce do značné míry zodpovědní za slzy a prolitou krev. Já skrývám to, co vím, protože kdyby se lidé dozvěděli celou pravdu, změnila by se tato válka na válku náboženskou a okamžitě by získala desetkrát divočejší a krvavější podobu. Stala by se nemilosrdnou válkou, jakými jsou všechny náboženské války. Stala by se z obou stran válkou vyhlazovací.

Kdyby mohli protestanti ze Severu i z Jihu slyšet, co mi říkal profesor Morse o spiknutí, které se na zničení této republiky chystá v samotném Římě, určitě by se spojili, aby vyhladili kněze a jezuity. Určitě by se na ně vrhli, kdyby se dozvěděli, že kněží, mniši a jeptišky, kteří denně přistávají u našich břehů pod záminkou, že chtějí kázat své náboženství, vyučovat ve školách a pečovat o nemocné v nemocnicích, nejsou ničím jiným než papežovými vyslanci a vyslanci Napoleona a dalších evropských krutovládců a že mají podkopávat naše instituce, odcizovat srdce našeho lidu od Ústavy a našich zákonů, ničit naše školy a připravit zde vládu anarchie tak, jak to už udělali v Irsku, Mexiku, Španělsku a všude tam, kde žijí nějakí lidé, kteří chtějí být svobodní.«

26.5 Papežův dopis proti Lincolnovi

„Zatímco prezident takto mluvil, dojeli jsme ke dveřím jeho sídla. Vybídl mě, abych s ním šel do jeho pracovny, a řekl: »I když mám spoustu práce, mnoho důležitých věcí o jezuitských spiknutích se mohu dozvědět jedině od vás. Četl jste papežův dopis Jeffu Davisovi? Co si o něm myslíte?«

»Můj drahý prezidente,« odpověděl jsem, »právě tento dopis mě k vám opět přivedl. Tento dopis je jedovatým šípem, který vrhá papež osobně na vás. Je to rozkaz k vaší popravě. Nad tímto dopisem mohl každý katolík pochopit, že jeho církve jako celek je proti této svobodné republice. Ale značné množství svobodmilovných irských, německých a francouzských katolíků, kteří se řídí spíše instinkty své ušlechtilé přirozenosti než ponižujícími zásadami své církve, se přidávají pod prapor svobody a budou bojovat jako hrdinové. Snahou jezuitů je vytrhnout tyto lidi z řad Severních armád a přinutit je, aby napomáhali vzpouře.

Z Říma byly biskupům adresovány tajné naléhavé dopisy, které jim přikazují oslabovat vaše vojska tím, že vám budou odvádět tyto lidi. Biskupové odmítli, protože by se tím odhalili jako zrádci a byli by zastřeleni. Ale radili papežovi, aby pomocí dopisu, který by pak všude předčítali, okamžitě uznal legitimitu Jižanské republiky a aby vzal Jeffa Davise pod svou nejvyšší ochranu.

V tom dopise je každý římský katolík seznámen s tím, že jste krvežíznivý tyran bojující proti vládě, která je spolehlivá a kterou svatý římský papež uznává za legitimní. Papež tímto dopisem svým zaslepeným otrokům říká, že se pokračováním v takovém krveprolévání proviňujete proti Bohu nebe a země.

Podle tohoto dopisu Jeffu Davisovi nejste pouze odpadlík, jak jste byl označen už dříve, kterého má podle kanonických zákonů Říma právo každý zabít, ale jste mnohem odpornější, zločinnější a krutější než zloděj koní, známý bandita a bezuzdný lupič, zloděj a vrah.

A, můj drahý prezidente, to není z mé strany jenom výplod fantazie. To je jednoznačné vysvětlení, které mi podalo velké množství římských kněží, se kterými jsem měl příležitost mluvit na toto téma. Ve jménu Boha a ve jménu naší drahé země, která tolik potřebuje vaše služby, vás naléhavě prosím, abyste věnoval více pozornosti ochraně svého drahocenného života a přestal ho vystavovat nebezpečí, jako to děláte až doposud.«

Prezident s napjatou pozorností vyslechl má slova a odpověděl: »Potvrzujete mé názory na papežův dopis. Profesor Morse je stejného názoru. Je to skutečně ten nejpodlejší čin, ke kterému může za současných okolností dojít. Máte naprostou pravdu, když říkáte, že má za cíl odvést římské katolíky, kteří se připojili k našim vojskům. Po vydání tohoto dopisu jich už hodně opustilo svoje prapory a projevíli se jako zrádci. ... Máte pravdu, že tento dopis od papeže naprosto změnil podstatu a průběh války. Před jeho čtením mohli katolíci vědět, že bojují proti Jeffu Davisovi a jeho jižanské konfederaci. Ale teď musí věřit, že bojují proti Kristu a jeho náměstkově ... denně dostávám důkazy o tom, jak se stonásobně zintenzivňuje jejich pobouření, nenávisť, zloba proti mně. Téměř každý den jsou odhalovány nové plány na atentát a je to vždy za takových okolností, že mi to silně připomíná masakr Bartolomějské noci a prachové spiknutí. Vyšetřování ukazuje, že tyto plány pocházejí od stejných mistrů v tomto vražedném umění, totiž od jezuitů.

New Yorské vzpoury byly od začátku až do konce evidentně záležitostí Říma. Máme v rukou důkazy, že se jednalo o dílo biskupa Hughese a jeho emisarů. Není žádných pochyb, že se

jednalo o krvavé pokusy Říma zlikvidovat New York, když si uvědomíme, jak jednoduchým způsobem byly zastaveny. Napsal jsem totiž biskupovi Hughesovi a sdělil jsem mu, že celá země ho povede k zodpovědnosti, pokud s tím ihned nepřestane. On si potom shromáždil vzbouřence okolo svého paláce, nazval je svými milými přáteli a vyzval je, aby se pokojně rozešli domů. Tím všechno skončilo! Podobně i starodávný Jupiter utišil bouři pouhým kývnutím hlavy.

Od začátku naší občanské války existuje nejen tajné, ale veřejné spojenectví mezi římským papežem a Jeffem Davisem. Papež a jeho jezuité Jeffu Davisovi radili, podporovali ho a orientovali ho na získání půdy, a to už od prvního výstřelu ve Fort Sumter od rozzuřeného katolíka Beauregarda. Pomáhají mu na moři tím, že řídí a podporují fanatického katolického piráta Semmese.

Když jsem hovořil s biskupem Hughesem, řekl jsem mu, že každý cizinec, který přísahal věrnost naší vládě tím, že se stal občanem Spojených států jako i on sám, může být zastřelen nebo oběšen jako zrádce a špion. Když jsem římskému biskupovi nasadil tuto mouchu do hlavy, požádal jsem ho, aby odešel a vyřídil tato má slova papežovi. Doufal jsem, že jim poradí, aby ve svém vlastním zájmu zůstali věrni svým spojencům a pomohli nám ve zbývající části války. Dopadlo to úplně jinak. Papež odložil masku a projevil se jako veřejný bandita a ochránce vzpoury, který vzal Jeffa Davise za ruku a drze uznal jižanské státy jako legitimní vlády. Nyní mám v ruce důkaz, že to byl právě tento biskup Hughes, kterého jsem poslal do Říma, aby přiměl papeže k tomu, aby katolíky na Severu alespoň vyzval, aby zůstali věrni své přísaze věrnosti Spojeným státům. Veřejně jsem mu poděkoval pod dojmem, že jednal čestně – podle slibu, který mi dal, ale zatím to byl právě on, kdo papežovi poradil, aby uznal legitimnost Jižanské republiky a na misce vah vložil celou tíhu své papežské tiáry proti nám, ve prospěch našich nepřátel! Takhle proradní jsou ti jezuité!

Dnešní Spojené státy nahlodávají dva škůdci: římské a mormonské kněží. Obojí se snaží vytvořit národ ze servilních, nevzdělaných a fanatických otroků, kteří nebudou uznávat žádnou jinou autoritu kromě svého nejvyššího pontifika. Obojí mají za cíl likvidaci našich škol a chtějí povstat na našich troskách. Obojí se skrývají pod našimi velkolepými a svatými zásadami svobody svědomí, aby právě tuto svobodu svědomí zničili a svázali svět svým tíživým a ponižujícím jhem.

Obojí, mormonští a jezuitští kněží, jsou stejně nekompromisními nepřáteli naší Ústavy a našich zákonů, ale mnohem nebezpečnější z těch dvou je jezuita – římský kněz, protože ten umí lépe zastřít svou nenávist pod maskou přátelství a veřejného dobra. Je lépe vycvičen páchat ty nejkrutější a nejdábelštější činy ke slávě Boží.

Až donedávna jsem byl nakloněn neomezené svobodě svědomí, jak ji zaručuje naše Ústava, pro římské katolíky. Ale teď se mi zdá, že dříve nebo později bude národ nucen k této klauzuli připojit omezení týkající se papeženců. Cožpak to není bláznovství dávat absolutní svobodu svědomí skupině lidí, kteří veřejně přísahají, že nám podříznou krk hned, jakmile k tomu budou mít příležitost? Je správné dávat občanské výsady lidem, kteří jsou zapřísáhlými a veřejnými nepřáteli naší Ústavy, našich zákonů, našich svobod a našich životů?

V tom okamžiku, kdy si papežství osobuje právo na život a smrt občana Francie, Španělska, Německa, Anglie nebo Spojených států, osobuje si také moc, vládu nad Francií, Španělskem, Německem, Anglií a Spojenými státy. Naše Státy spáchaly sebevražedný čin, když dovolily papežství, aby položilo nohu na naše území a mělo přitom výsadu na občanství. Vláda nad životem a smrtí je svrchovaná vláda a na stejném území nemohou vládnout dvě svrchované mocnosti, aniž by došlo k anarchii, povstáním, krveprolíváním a k občanským válkám bez konce. ...

Cožpak není absurdní dávat nějakému člověku věc, kterou se zapřísáhl nenávidět, proklínat a likvidovat? A cožpak není pravda, že římskokatolická církev nenávidí, proklíná a likviduje svobodu svědomí vždy, když k tomu má možnost? Jsem zastáncem svobody svědomí v jejím nejušlechtilejším, nejširším a nejvyšším smyslu. Ale nemohu dávat svobodu svědomí papežovi a jeho následovníkům, papežencům, dokud mi říkají, že jejich koncily, teologové a kanonické zákony je opravňují k tomu, že jim jejich svědomí přikazuje upálit mou ženu, uškrtnout mé děti a podřezat mé hrdlo, jakmile k tomu najdou vhodnou příležitost. Zdá se mi, že tomu dnes lidé nerozumějí. Ale dříve nebo později zdravý rozum lidem objasní, že nelze udílet svobodu svědomí lidem, kteří přísahají poslušnost papežovi, který si osobuje právo odsoudit ke smrti každého, kdo se od jeho náboženství odlišuje. ... «

Po těchto závažných slovech dodal: »Můj milý otče Chiniquy ... Na můj život už bylo vykonáno tolik spiknutí, že je to skutečný zázrak, že se žádné nepodařilo. Když vezmeme v úvahu, většina z nich byla z rukou dovedných římskokatolických vrahů, které evidentně vychovávali jezuité. ... Jezuité jsou experti v těchto krveproléváních, takže i Jindřich IV. řekl, že je nemožné jim uniknout. Stal se jejich obětí, i když udělal všechno pro svou ochranu. ... Papežův dopis Jeffu Davisovi naostřil milión dýk, které mají probodnout mou hrud'. ...«

Byl jsem hluboce dojat. Nikdy jsem neslyšel tak dojemná slova, nikdy jsem neviděl lidskou tvář natolik vážnou, ... když říkal tyto věci. Slzel jsem a snažil se něco říci, ale nemohl jsem vyslovit ani jediné slovo. Věděl jsem, že přišla chvíle, abych odešel. ... Rychle se přibližovala hodina, kdy měl ve jménu svého národa padnout do rukou jezuitského vraha."

26.6 Zavraždění Lincolna

„6. dubna 1865 pozval generál Grant prezidenta Lincolna, aby vstoupil do Richmondu, hlavního města povstaleckých států, které právě dobyl. Devátého byla poražená Leeova armáda donucena složit zbraně a prapory k nohám Lincolnových generálů. Desátého oslovil vítězný prezident obrovský zástup občanů Washingtonu a vyzval je, aby poděkovali Bohu a armádám za velkolepé vítězství posledních několika dnů a za blažený mír, který měl nastat po těchto pěti letech bojování.

Stál však na hoře Píson a ačkoliv se vroucně modlil, aby mohl překročit Jordán a vstoupit se svým lidem do zaslíbené země, po které tolikrát zavzdychal, nemělo mu být dopřáno, aby se toho dožil. Z nebe přišla odpověď: 'Nepřekročíš Jordán a nevstoupíš do zaslíbené země, která je tam, tak blízko. Musíš zemřít pro svůj národ!'

Když ho 14. dubna 1865 v deset hodin večer jezuitský vrah Booth zavraždil, opakovaly rty, srdce i duše tohoto nového Mojžíše vznešená slova: »Boží soudy jsou pravé a spravedlivé.«

Poslechněme si, co o této smutné události říká výmluvný historik Abbot:

»Uprostřed úspěchu, nemajícího sobě rovna, kdy všechny zvony země radostně vyzváněly, na nás dolehla nešťastná událost, která ohromila zemi úžasem a bází. V pátek večer, 14. dubna, navštívil prezident Lincoln Fordovo divadlo ve Washingtonu. Seděl tiše ve své lóži, sledoval představení, když vtom nějaký muž vstoupil do dveří chodby vedoucí k lóži a zavřel za sebou dveře. Přiblížil se k prezidentovi, vytáhl z kapsy malou pistolí a střílel ho zezadu do hlavy. Jakmile prezident v bezvědomí a smrtelně zraněn spadl a výkřik jeho ženy, která mu seděla po boku, pronikl k uším všech přítomných, vyskočil vrah z lóže z výšky devíti stop a jak spěchal přes scénu, bez klobouku a mávaje dýkou, zvolal: 'Sic semper tyrannis!' a zmizel za kulisami. Nastal okamžik tichého zděšení. Pak následoval zmatek, který je zbytečné se pokou-

šet popisovat.

Umírající prezident byl přenesen do blízkého domu a uložen na lůžko. Tato místnost byla svědkem strašlivé chvíle! Ležel zde vůdce mocného národa, v bezvědomí, zbrocený krví, s mozkiem vyhrzlým z rány! Stáli tam Sumner, Farwell a Colfax a Stanton, naplněni hněvem a zděšením.

Chirurg, generál Barnes, s vážností vyšetřil ránu. Bylo ticho jako v hrobě, zdálo se, že na výsledku jeho zjištění závisí život nebo smrt národa. Generál Barnes smutně vzhlédl a řekl: »Rána je smrtelná!«

»Ne! Generále, ne! Ne!« vykřikl tajemník Stanton a skácel se do křesla, zakryl si obličej a plakal jako dítě. Senátor Sumner něžně držel hlavu mučedníka, který byl v bezvědomí.

Ačkoliv nebyl vůbec zvyklý naříkat, vzlykal tak, jako by mu mělo puknout jeho velké srdce. Ve své mučivé úzkosti padl na krví zmáčený polštář a jeho černé kadeře splynuly s vlasy umírající oběti, které již starostmi a prací zešedivěly a které krev zbarvila do karmínova. Byla to strašlivá scéna! Sumner, který přežil celé měsíce agónie, který sám byl pod jhem otroctví, nyní vzlykal a bledl úzkostí nad tělem svého přítele, kterého otroctví porazilo! Tato strašlivá vzpoura zalila celou zemi krví a nakonec vyvrcholila zločinem, který vyděsil všechny národy.

Vznešený Abraham, skutečný potomek otce věrných, čestný v každém směru, skromný jako dítě, se srdcem něžným jako žena, který nesnesl, aby se ubližovalo byť i jeho nejzarytější nepřátelům, který se v hodině vítězství rmoutil nad tím, aby porážkou nebyly raněny ani city jeho protivníků, který »měl ke všem lásku a k nikomu nenávisť«, který byl nadán »zdravým rozumem«, nikdy nepřekonanou inteligencí a rozumovou schopností, která mu umožňovala pustit se do debat i s těmi největšími oponenty, který se jako státník vypracoval tak, že si získal vděčnost své země a obdiv světa, muž, který měl šarm a přívětivost, která k němu přitahovala všechna šlechtná srdce, ten nyní umírá na následky vraždy kulky!«

26.7 Lincolnovi vrazi

„Ale kdo byl tím vrahem? Booth nebyl ničím jiným než nástrojem jezuitů. Jeho ruku nasměroval Řím, ovšem poté, co mu zkazil srdce a ztratil duši.

Poté, co jsem prolil slzy spolu s touto velikou zemí, která mě přijala za vlastního, padl jsem na kolena a prosil svého Boha, aby mi umožnil, abych mohl světu sdělit to, co vím, že je totiž tento strašlivý zločin dílem papežství. A po dvaceti letech nepřetržitého a velmi obtížného pátrání dnes beze strachu přicházím před americký lid, abych oznámil a dokázal, že prezidenta Abrahama Lincolna zavraždili římský kněz a jezuité.

V knize soudních výpovědí o stíhání Lincolnova vraha, kterou vydal Ben Pitman, a ve dvou svazcích o procesu s Johnem Surrattem v roce 1867 máme legální a nezvratný důkaz, že spiknutí Lincolnových vrahů došlo v domě Mary Surrattové na adrese 561 H Street, Washington D.C. Přísežná svědectví ukazují, že to byla obyčejná schůzka washingtonských knězů. Co má světu odhalit přítomnost tolika knězů v tomto domě? Žádný rozumně uvažující člověk, který něco ví o římských kněžích, nemůže pochybovat o tom, že byli rádci, poradci a samotnou duší tohoto pekelného spiknutí.

Tito kněží, kteří byli osobními přáteli a zpovědníky Bootha, Johna Surratta a paní a slečny Surrattové, by tam nemohli stále být, aniž by věděli, co se děje. Zejména, když víme, že každý z nich byl fanatickým vzbouřencem v srdci. Všichni tito kněží, kteří věděli, že jejich neomylný papež povolal svého milého syna Jeffa Davise a vzal pod svou ochranu Jižní konfederaci, byli

přesvědčení, že nejsvatější věcí, jakou může člověk udělat, je bojovat pro věc Jihu likvidací těch, kteří byli nepřáteli Jihu.

Přečtěte si v dějinách, jak byl najatými jezuitskými vrahy zavražděn admirál Coligny, Jindřich III., Jindřich IV. a William Taciturn. Porovnejte tyto vraždy se zavražděním Abrahama Lincolna a zjistíte, že jedna se podobá druhé jako dvě kapky vody. Pochopíte, že všechny vycházejí ze stejného zdroje, z Říma!

Vrahové, které si jezuité vybrali a vychovali, byli těmi nejzbožnějšími římskými katolíky, kteří žili ve společnosti kněží. Chodili často ke zpovědi a den před vraždou přijímali přijímání, pokud ne přímo v den vraždy. Uvidíte, že vrahové se pokládali za vyvolené Boží nástroje, které měly odstraněním tyрана zachránit národ, a že pevně věřily, že zabít nepřítele národa, svaté církve a neomylného papeže není hřích!

Booth, který musel snášet mučivé bolesti své zlomené nohy si napsal do svých denních záznamů přesně den před svou smrtí toto: »Nikdy nemohu činit pokání, i když jsme nenáviděli tak, že jsme zabíjeli. Naše země mu (Lincolnovi) vděčila za všechny své problémy a Bůh si ze mě prostě udělal nástroj na jeho potrestání.«

Kdo by to mohl předpokládat, že právě Jeff Davis plnil Boothovu mysl a srdce takovýmto náboženským a povýšeneckým fanatismem! Jistě to byl Jeff Davis, který slíbil peníze, aby vyzbrojil jejich nervy nadějí na zbohatnutí. Svědectví v tomto směru vypovídají o tom, že slíbil jeden milion dolarů.

Tento arcivzbouřenec mohl dát peníze, ale jedině jezuité dovedli vybrat vrahy, vycvičit je a ukázat jim korunu slávy v nebi, jestliže zabijí původce krveprolití, proslulého zrádce a odpadlíka, nepřítele papeže a církve – Lincolna. ...

14. dubna 1865 znali a rozhlašovali římskokatoličtí kněží ve svém římskokatolickém městě St. Joseph v Minnesotě zprávu o Lincolnově smrti již čtyři hodiny předtím, než k ní došlo. Nemohli ji však rozšiřovat, aniž by o ní věděli. A nemohli o ní vědět, aniž by patřili do skupiny spiklenců, kteří zavraždili prezidenta Lincolna."

26.8 Konec Lincolnových vrahů

Jak ukazuje více historických knih, vrah *John Wilkes Booth* se napřed ukrýval v domě *Lloydů*. Pak utíkal směrem na jih. Jeho raněnou nohu po seskoku z divadelní lóže ošetřovali katoličtí přátelé, zvláště doktor *Mudd* a *Garret*, v jehož stodole ve *Virginii* byl pak obklíčen, stodola zapálena a v této hořící stodole nakonec i zastřelen. Tři z jeho společníků byli také chyceni, souzeni a společně s *Mary Surrattovou* oběšeni, protože v jejím penzionu jezuité atentát připravovali. *Surratta* však uprchl.

Chiniquy dále ukazuje, jak jezuité svého vraha dobře vycvičili, když byl schopen několik hodin před svou smrtí napsat: „*Nemohu činit pokání. Bůh ze mne učinil nástroj svého trestu.*“

Chiniquy na dalších stránkách popisuje, že během pátrání po vrahovi, který utekl, a také během soudního přelíčení docházelo k tomu, že americká vláda „*zastírala náboženské pozadí tohoto strašlivého dramatu. Pečlivě se tomu vyhýbala i během soudního procesu*“

„Zanedlouho po popravě vrahů jsem se inkognito vydal do Washingtonu, abych začal své pátrání. Nepřekvapilo mne, když jsem zjistil, že ani jediný z vládních úředníků se mnou nechce mluvit, dokud mu neslíbím, že nikdy nezveřejním jeho jméno. S hrůzou jsem zjistil, že Řím má ve Washingtonu téměř nejvyšší vliv. Nemohl jsem najít jediného státníka, který by se

odvážil čelit tomuto zločinnému vlivu a odstranit ho.

Někteří vládní činitelé mi důvěrně sdělili: »Ani v nejmenším nepochybujeme, že v pozadí té obrovské nespravedlnosti jsou jezuité. Dokonce se někdy bojíme, že to vyjde před vojenským tribunálem tak jasně najevo, že už se to nepodaří ukryt před očima veřejnosti. ... «

Dále **Chiniquy** popisuje další výsledky svého pátrání:

„ ...Podívejme se na důkladně propracovaný plán útěku, kteří připravili římsští kněží, aby zachránili životy vrahů a spiklenců. 14. dubna 1865 pomáhal John Surratt ve Washingtonu Boothovi spáchat atentát. Kněz Charles Boucher přísahá, že ho k němu poslal jenom několik dní po vraždě otec Lapierre z Montrealu. Tento kněz ukrýval Johna Surratta na své faře v Sant Liboire od konce dubna až do konce července. Potom ho tajně převezl zpět k otci Lapierreovi, který ho ukrýval v domě svého otce přímo ve stínu montrealského biskupského paláce. Lapierre prý Surratta často navštěvoval a od konce července do září ho nejméně dvakrát týdně navštěvoval otec Boucher.“

Po skončení tohoto úkrytu byl, jak píše dál **Chiniquy**, v doprovodu těchto duchovních dopraven do Quebecu a pak 15. září 1865 přes oceán do Evropy. A dále se ptá: „Kdo je to otec Lapierre, který tak starostlivě a otcovsky pečoval o Surratta? Nikdo jiný než kanovník, biskup Bourget z Montrealu.“ Cesta je tedy jasná. Z USA přes Kanadu do Evropy. Na všech cestách měl Surratta připravené přístřeší, teplo, oděv, ošetření a peněžní zázemí.

V Evropě se Surratta dostal do Vitry a pak vstoupil do papežových služeb 9. pluku Zuávů pod falešným jménem Watson. Tam ho také vláda Spojených států našla. Byl nucen se vrátit do Washingtonu před soud a papež byl donucen svou ochranu nad tímto katolíkem stáhnout.

„Při návratu do Spojených států mu jezuitský zpovědník šeptal do ucha: »Neboj se, nebudeš odsouzen! Je tam jedna vlivná, vysoce postavená římskokatolická dáma, dva nebo tři soudcové budou katolíci a ty budeš zachráněn.« Ti, kteří četli dva svazky o procesu s Johnem Surrattem, vědí, že nikdy nebylo proti žádnému vrahovi vzneseno více pádných důkazů o jeho vině.

Soudcům otcové zpovědníci řekli, že nejsvatější otec papež Řehoř VII. slavnostně a neomylně prohlásil, že »zavraždění kacíře není vraždou.« (Jure Canonico)

Když byli římskokatoličtí soudcové takto poučeni, jak by mohli odsoudit Johna Surratta, když zabil kacíře Lincolna? Soud se neshodnul, nebyl vynesena rozsudek. Vláda byla přinucena nechat vraha odejít bez potrestání.“ (Všechny předchozí citáty čerpány z knihy od: **Charles Chiniquy: Fifty years in the Church of Rome; str. 291 – 317).**

Kapitola 27

Druhá Říše a Fallouxův zákon – válka roku 1870

27.1 Boj o vyučování mládeže

V předcházející kapitole jsme se zmínili o veliké toleranci, které se jezuité ve Francii těšili za Napoleona III., ačkoliv byli oficiálně zakázáni. V každém případě to nešlo jinak. Tento režim totiž za svou existenci vděčil – alespoň z větší části – římskokatolické církvi, jejíž podpora neselhala, pokud režim trval. To mělo však být pro Francii velmi drahé.

Čtenáři knihy **Progres du Pas-de-Calais (Postup kalajského míru)** – publikace, za kterou se budoucí císař Vilém I. v letech 1843 a 1844 postavil několika články, tehdy nemohli stát podezírat ze shovívavosti k *ultramontanismu*. To dokazuje i následující citát:

„Duchovenstvo požaduje, v rámci svobody vyučování, právo vzdělávat mládež. Stát naopak také požaduje právo usměrňovat veřejné vzdělávání podle svých vlastních zájmů. K tomuto střetu dochází v důsledku protichůdných názorů, myšlenek a pocitů mezi vládou a církví. Obě strany chtějí působit na přicházející nové generace protichůdnými směry a pro svůj vlastní zisk. Nevěříme, jako jeden ze známých řečníků, že kvůli tomu, abychom zabránili tomuto odklonu, musí být zpřetrhány všechny svazky mezi duchovní a občanskou správou. Žel, francouzští ministři náboženství stojí všeobecně v opozici k demokratickým zájmům. Dovolit jezuitům stavět školy bez kontroly znamená, podpořit je, aby pak lidi vyučovali revoluční nenávisti a odporu ke svobodě.“

A dále: *„Duchovenstvo přestane být ultramontánní, jakmile jim někdo nařídí vzdělávat se moderním způsobem a vmísit se mezi lidi, kteří své vzdělání získávají ze stejných zdrojů jako obecná veřejnost.“*

Svou myšlenku autor objasňuje, když hovoří o způsobu výchovy německých kněží:

„Místo, aby byli už v dětství vyhnáni ze světa a v seminářích jim pak byla vštěpována nenávist ke společnosti, ve které musí žít, budou se učit nejprve být občany, než se stanou kněžími.“ (Oeuvres de Napoleon III; Amyot et Plon, Paříž 1856, II., str. 31 a 33).

To nenadchlo politický klerikalismus pro budoucího panovníka, tehdy ještě „karbonáře“ neboli člena tajného revolučního spolku v Itálii. Ale ctižádost usednout na trůnu ho brzy přivedla k větší povolnosti vůči Římu. Cožpak to nebyl samotný Řím, kdo mu pomohl vystoupit na první schůdek?

27.2 Rehabilitace jezuitů

„Když se 10. prosince 1848 stal Ludvík Napoleon Bonaparte prezidentem republiky, shromáždil okolo sebe několik ministrů. Jedním z nich byl M. de Falloux.“

Kdo to byl, tento M. de Falloux? Nástroj jezuitů. ... 4. ledna 1849 zřizuje Falloux komisi, která má za úkol »připravit velkou legislativní reformu základního a středního školství.« V průběhu rozpravy se M. Cousin odvažuje podotknout, že se církve možná mýlí, když svůj osud svazuje s jezuitou. Monsignore Dupanloup však naopak tovaryšstvo energicky brání. ... Je připraven zákon o školství, kterým si jezuité polepšují. V minulosti se stát i univerzita proti přílivu jezuitů bránily. Nyní však hovoří: Mýlili jsme se a bylo to nespravedlivé. Chtěli jsme, aby

vláda své zákony použila proti jejich agentům z cizích vlád a prosíme je o odpuštění. Jsou to dobří občané, kteří byli pošpiněni a falešně odsouzeni. Co můžeme vykonat, abychom jim prokázali úctu a vážnost, která jim náleží? Čím je můžeme odškodnit a čím se jim můžeme zavděčit?

Vložte do jejich rukou vyučování mladých generací.

*To je v podstatě cílem zákona z 15. března 1850. Tento zákon jmenuje nejvyšší radu pro veřejné vzdělávání, ve které převažuje duchovenstvo (první článek); podle něj se duchovní stávají rektory škol (článek 44); dává náboženským spolkům právo vytvářet nezávislé školy, aniž by to musely vysvětlovat neautorizovaným kongregacím (jezuitům), (článek 17,2). V něm se říká, že jejich diplomem budou písmena poslušnosti (článek 49). M. Barthelemy Saint-Hilaire se marně pokouší ukázat, že cílem autorů tohoto projektu je dát duchovenstvu monopol a že tento zákon bude pro univerzitu osudný. ... Viktor Hugo vyzývá, ovšem také marně: »Tento zákon je monopol v rukou těch, kteří usilují o to, aby školství bylo řízeno ze sakristie a vláda ze zpovědnic.«" (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 66**).*

Shromáždění však takové protesty národa ignoruje. Raději naslouchá jezuitovi M. de Montalembertovi, který tvrdí: „Jestliže okamžitě nezastavíme současný příval racionalismu a vědy, pohltí nás. Tento proud jde zastavit jedině pomocí církve.“

M. de Montalembert pro jistotu, aby byl řádně vysvětlen význam tohoto zákona, dodává: „Proti demoralizující a rozkladné armádě učitelů musíme postavit armádu duchovenstva.“ Zákon byl přijat. Nikdy předtím nedosáhli jezuité ve francouzském školství většího vítězství.

M. de Montalembert to pyšně přiznává. „Bráním spravedlnost tím, že podporuji, jak jen je to možné, vládu Republiky, která vykonala tolik pro záchranu jezuitského řádu a pro zachování jednoty francouzského lidu. Obzvláště tato vláda slouží katolické církvi mnohem víc než všechny ostatní vlády, které se dostaly k moci v uplynulých dvou stoletích.“ (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 55, 66**).

27.3 Ludvík Napoleon, vítězství jezuitů

To všechno se stalo před více než sto lety. Ale i dnes je toto Francouzům důvěrně známé. Podívejme se však, jak „Republika“, která měla v čele knížete Ludvíka – Napoleona, jednala na mezinárodním poli.

Revoluce roku 1848 vyprovokovala kromě dalších ohlasů v Evropě i povstání Římanů proti papeži Piu IX., který byl i jejich časným panovníkem. Papež byl donucen uprchnout do Gaëty, byla vyhlášena Římská republika. Je to hanebný paradox, že právě Francouzská republika po dohodě s Rakusy a králem Neapole dosadila nechtěného panovníka zpět na trůn.

„Francouzské vojsko oblehlo Řím, 2. června 1849 jej dobylo a obnovilo papežskou moc. Za pomoci francouzské okupační divize, která Řím opustila až po prvních neúspěších ve francouzsko-německé válce roku 1870, se mu ji podařilo zachovat.“ (**Larousse, VII, str. 371**).

Tento začátek byl velmi slibný.

„Tažení z 2. prosince 1851 skončilo vyhlášením Říše. Ludvík – Napoleon, prezident republiky, upřednostňoval jezuity všemi způsoby. Jako císař nyní svým spojencům a spiklencům neodmítl už vůbec nic. Duchovní štědře udíleli svá požehnání a vyznamenání »Te Dea« za masakry a za pronásledování z 2. prosince. K člověku, který nesl zodpovědnost za tuto hnusnou léčku, vzhlíželi jako ke spasiteli a jako k řízenému prozřetelností.“

„Arcibiskup pařížský, monsignore Sibour, který sledoval masakry na bulváru, prohlásil: »Přišel člověk, kterého k tomu připravil Bůh. Nikdy nebylo lépe vidět prst Boží jako v těchto událostech, které přinesly tak obrovské výsledky.«

Biskup ze Saint-Flour řekl z kazatelny: »Bůh upozornil na Ludvíka – Napoleona. On ho již předem vyvolil, aby byl císařem. Ano, moji milí bratři, Bůh ho již dopředu posvětil tím, že mu požehnali boží papežové a kněží. Bůh sám ho prohlásil císařem. Poznáváme božího vyvoleného?«

Biskup navarrský falešně zdravil »viditelný nástroj prozřetelnosti«. Toto politováníhodné pochlebování, kterého může přibývat stále víc a víc, si vysloužilo odměnu. Touto odměnou byla naprostá svoboda, kterou jezuité dostali po celou dobu existence Říše. 18 let bylo tovaryšstvo doslova pánem Francie. ... Obohatilo se, zmnohonásobilo své instituce a rozšířilo svůj vliv. Jeho vliv byl patrný ve všech důležitých událostech té doby, a to zejména při výpravě do Mexika a při vyhlášení války roku 1870." (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 71–72**).

27.4 Krymská válka

„Říše znamená mír," tvrdil nový vladař. Avšak ani ne za dva roky potom, co došedl na trůn, vypukla první ze všech těch válek, které během Napoleonovy vlády následovaly jedna za druhou. Historikům se může zdát, že motivy k rozpoutání těchto válek neměly žádnou spojitost, pokud nechápou, co války sjednocovalo: totiž obrana zájmů římskokatolické církve. Typickým příkladem je *Krymská válka*, která byla prvním z těchto šílených tažení, které národ oslabily a nepřinesly mu žádný zisk.

Následující citát nenapsal někdo, kdo by se stavěl proti církvi, ale byl to abbé **Brugere**: „Je třeba si přečíst kázání známého Theatina (otce Venturyho), která přednášel v chrámu Les Tuileries během postního období v roce 1857. Obnovu Říše hájil jako Boží dílo ... a chválil Napoleona III. za to, že bránil náboženství na Krymu a že způsobil, aby na Východě podruhé zazářily slavné dny křížáckých výprav. ... Krymská válka byla považována za malou poctu římskému tažení. ... Vychvalovali ji všichni kněží, byli plni obdivu k náboženské horlivosti vojsk obléhajících Sevastopol. Saint-Beuve poutavě vypráví o tom, jak Napoleon III. poslal francouzské válečné flotile sošku Panny Marie." (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine; Lethielleux, Paříž. 1933, I, str. 168 a 180**).

Co to bylo za tažení, že vyvolalo nadšení duhovenstva? M. **Paul Leon** vysvětluje: „Hádkou mezi mnichy ožívá hlavní otázka Východu. Ta se zrodila ze soupeření římské a ortodoxní církve o správu svatého území v Palestině. Kdo bude dohlížet nad betlémskými sbory, kdo bude vlastnit klíče, řídit práci? Jak je možné, že takové malichernosti by mohly proti sobě poštvat dvě veliké říše? ... Za římskými mnichy však stojí francouzská katolická strana, která má všechny dřívější výsady i podporu nového režimu. Za vzrůstajícími požadavky ortodoxních, kteří početně rostou, je vliv Ruska." (**Paul Leon: La guerre pour la Paix; Ed. Fayard, Paříž, 1950, str. 321–323**).

Car se dovolává ochrany ortodoxní církve, kterou jí musel slíbit. Proto žádá, aby jeho flotila směla použít průliv Dardanely. Anglie sousedící s Francií odmítá a rozpoutává se válka.

„Francie a Anglie mohou dojít k carovi jedině přes Černé moře a tureckou spojeneckou smlouvu. ... Od nynějška se válka Ruska stává Krymskou válkou a cele se soustředí na obléhání Sevastopolu. Je to nákladná epizoda, která nemá východisko. Krvavé bitvy, smrtelné epidemie a nelidské utrpení stálo Francii 100 000 mrtvých." (**Paul Leon: La guerre pour la**

Paix; Ed. Fayard, Paříž, 1950, str. 321–323).

Musíme ukázat na to, že těchto 100 000 mrtvých bylo podle monsignora *Siboura*, pařížského arcibiskupa, Kristovými vojáky a slavnými „mučedníky víry“. V té době dále monsignore prohlásil: „*Krymská válka mezi Francií a Ruskem není politickou válkou, ale svatou válkou. Není to jedna země bojující proti druhé, lidé bojující proti lidem, ale je to jednoduše válka náboženská, je to křížácké tažení ...*“ (**Citace monsignora Journeta: Exigences chretiennes en politique; Ed. L.V.F., Paříž, 1945, str. 274**).

Na tomto doznání není nic nejasného. Cožpak před nedávnou dobou neslyšeli stejnými pojmy vykládat totéž během německé okupace? Nebyli to preláti „Jeho svatosti“ *Pius XII.* a sám *Pierre Laval*, prezident Rady z *Vichy*?

27.5 Válka v Mexiku

V roce 1863 se konala výprava do *Mexika*. Kvůli čemu? Aby přeměnila tuto nevysvěcenou republiku na říši a nabídla ji *Maxmiliánovi*, arcivévodovi z *Rakouska*. *Rakousko* je papežským opěrným sloupem číslo jedna. Cílem je také vytvořit zátarasu, která by zabránila přenášení vlivu protestantských *Spojených států amerických* do zemí *Jižní Ameriky*, které jsou pevnostmi římskokatolické církve.

M. **Albert Bayet** bystře poznamenal: „*Cílem války je zřídit v Mexiku katolické panství a zbavit národ práva na vlastní vládu. Jako při syrském tažení a dvou čínských to směřuje hlavně ke sloužení katolickým zájmům.*“ (**Albert Bayet: Histoire de France; Ed. du Sagittaire, Paříž, 1938, str. 282**).

Když se v roce 1867 francouzská armáda vylodila, *Queretaro* se vzdalo a všichni byli zastřeleni. Tak vznikla republika, jejímž prezidentem se stal vítěz *Juarez*. *Maxmilián*, nešťastný obhájce Svatého stolce, byl uvězněn a pak popraven.

27.6 Válka s Pruskem

Nicméně přibližovala se doba, kdy měla *Francie* zase jednou draze zaplatit za politickou podporu, kterou jí *Vatikán* zajišťoval a podporoval její císařský trůn. Zatímco francouzská armáda prolévala krev na čtyřech světových stranách a slábla tím, že bránila cizí zájmy, ale ne své vlastní, rozšiřovalo *Prusko* pod těžkou rukou budoucího „železného rádce“ svou vojenskou moc, aby mohlo sjednotit všechny německé země v jediný celek.

První obětí jeho moci se stalo *Rakousko*. Podle dohody rakouských spojenců s *Pruskem*, které se mělo zmocnit dánských vévodkyň z *Schleswigu* a *Holsteinu*, bylo *Rakousko* svými spojenci podvedeno. Válku, která potom následovala, vyhrálo 3. července 1866 u *Sadovy Prusko*.

Pro upadající habsburskou monarchii, která tu byla už odnepaměti, to byla těžká rána. Stejně tak tvrdá byla i pro *Vatikán*, protože *Rakousko* bylo velmi dlouho jeho nejvěrnější baštou v rámci německých zemí. Od nynějška nad ním bude panovat protestantské *Prusko*, dokud římskokatolická církev nenajde „světskou ruku“, která bude schopna dokonale zastavit rozšiřování této „kacířské“ moci.

Kdo v *Evropě* by v tom mohl papežské stolici pomoci, když ne francouzská *Říše*? *Napoleon III.*, „muž seslaný Prozřetelností“, bude mít čest pomstít *Sadovu*. Francouzská armáda však

není připravena. „Dělostřelectvo je zastaralé. Naše kanóny se stále ještě ládují ústím,“ napsal **Rothan**, francouzský velvyslanec ve Frankfurtu, který pochopil nadcházející katastrofu. „Prusko si uvědomuje svou převahu a naši nepřipravenost,“ dodává spolu s dalšími pozorovateli. Válečné strůjce to však nezajímá. Omluvou pro konflikt je ucházení se prince *Hohenzellerna* o uvolněný španělský trůn. Také *Bismarkové* si to přejí. Když byla zkonstruována *Emžská* depeše, měli obhájci války hru ve svých rukou a rozvířili veřejné mínění.

Válku nakonec vyhlásila sama *Francie*. V roce 1870 se strhla „válka, která, jak historie prokázala, byla dílem jezuitů,“ napsal **M. Gaston Bally**. (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 100**).

Význačný katolický historik **Adrien Dansette** popisuje složení vlády, která vyslala *Francii* do katastrofy takto: „*Napoleon III.* začal obětováním *Victora Duruye*, potom se rozhodl jmenovat do své vlády muže z lidové strany (v lednu 1870). Téměř všichni noví ministři byli upřímnými katolíky nebo církevníky, věřícími v sociální konzervatismus.“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; Ed. Flammarion, Paříž, 1948, I, str. 432**).

Nyní lehce porozumíme tomu, co bylo tehdy nevysvětlitelné: spěch této vlády, aby odstranila „casus belli“ z této vykonstruované depeše, a to ještě předtím než bude potvrzena.

„Následkem bylo zhroucení Říše a následné tažení na papežský trůn... Říšský výnos i papežský výnos, korunován jezuitou, zapadly do stejného bláta, navzdory neposkrvněnému početí *Panny Marie* i papežské neomylnosti. Avšak běda! Došlo k tomu nad francouzským spáleništěm.“ (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 100, 101**).

28.1 Následky zjevení Panny Marie

V knize abbé **Brugere**tea můžeme v kapitole s názvem „*Duchovenstvo za druhé Říše*“ číst toto:

„V době, kdy romantismus stále ještě vyvyšoval smysly na úkor střízlivého rozumu, byla čím dál tím víc oceňována zvláštní zbožnost, stará či nová. Uctívání svatých a jejich ostatků, které po dlouhou dobu potlačoval studený dech racionalismu, nabral novou sílu. Uctívání svaté Panny díky jejímu zjevení se v La Salette a v Lurdách získalo nebývalou popularitu. Přibývalo poutí do těchto míst, která měla vlivem zázraků zvláštní privilegia.

Francouzské biskupství bylo této nové zbožnosti nakloněno. Vroucně a vděčně přijalo v roce 1854 encyklický dopis (dopis určený všem) Pia IX., vyhlašující dogma o neposvrněném početí... Také biskupství, které se sešlo v Paříži v roce 1865 ke křtu císařského prince, požádalo Pia IX, aby se svátek posvátného srdce... stal nejdůležitějším svátkem všeobecné církve.“ (**J. Brugere**: *Le pretre francais et la societe contemporaine*; Ed. Letjhielleux, Paříž, 1933, I., str. 183–184).

Těchto několik řádek jasně ukazuje, jak převažující vliv měli jezuité za druhé říše ve Francii stejně jako nad Svatým stolcem. Jak jsme si již ukázali dříve, byli a také zůstali velkými propagátory těchto „zvláštních zbožností, starých či nových“. Tato „hmatatelná“ a smyslná zbožnost vedla masy lidí, zejména ženy, k nepřiměřené úzkostlivosti v náboženských záležitostech, k upjatému fanatismu.

V tomto smyslu ovšem musíme přiznat, že jezuité byli realističtí, neboť viděli zákulisí. Nadešel čas – již za Napoleona III. – kdy veřejnost jako celek, vzdělání i nezdělání, měla hluboký zájem o teologické otázky. Po rozumové stránce však katolicismus svůj vývoj ukončil.

28.2 Syllabus – zbraň proti vzdělanosti

Během 19. století se jezuité snažili tak, jako se snaží i v dnešní době, vzbudit pověrvčivost a pobožnůstkářství a to zvláště mezi ženami. Ty tvoří většinu katolického davu. Jezuité to nedělají kvůli svému nástupu k moci, ale proto, že je to nutné. Tím má podle nich vzniknout protiváha „*racionalismu*“ neboť moderní svět je pošpiněn omyly, které je nutno odsoudit a nahradit postoji naprosto opačnými. A v tomto sporu hrají jezuité velmi důležitou, ba přímo klíčovou roli.

Pro středoškolské vzdělávání dívek řád prosadil založení několika ženských kongregací. „Nejznámější a nejaktivnější byla »Kongregace žen svatého kříže« založená v roce 1830, která zahrnovala 105 domů se 4700 učiteli a její vliv na vyšší vrstvy byl velmi důležitý.“ (**H. Boehmer**: *Les Jesuites*, str. 290).

Pokud jde o uctívání Marie, které bylo jezuitům vždy tak drahé stejně jako její neposvrněné Srdce, právě mu velmi pomohlo přesně načasované „zjevení“ Panny malé pastýrce z Lurd. To se stalo dva roky poté, co Pius IX. vyhlásil dogma o neposvrněném početí (1854) z podnětu tovaryšstva. Hlavními činy tohoto pontifikátu byla všechna vítězství pro jezuity,

jejichž všemocný vliv nad římskou kurií bylo znát na veřejnosti čím dál tím víc.

V roce 1864, 8. prosince, vydal papež *Pius IX.* na naléhání jezuitů encyklický dopis **Quanta Cura** sepsaný generálem jezuitského řádu a spolu s ním osmdesáti bodový seznam učení zavržených katolickou církví: **Syllabus, complectens prae-cipuos errores nostrae aetatis**, který proklel ty nejlepší politické zásady současných společností.

„Proklel všechno, co je moderní Francii drahé! Moderní Francie chce nezávislost státu; Syllabus učí, že církevní moc musí svou autoritu prosazovat »bez souhlasu nebo povolení světské moci«. Moderní Francie si přeje svobodu svědomí a svobodu vyznání. Syllabus učí, že římskokatolická církev má právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici (dnes: „Svaté officium“ nebo také „Kongregace pro otázku víry“). Moderní Francie uznává existenci rozličných vyznání. Syllabus hlásá, že katolické náboženství musí být chápáno jako jediné státní náboženství a všechna ostatní musí být zakázána. Moderní Francie tvrdí, že lidé jsou naprosto nezávislí, Syllabus odsuzuje všeobecné hlasovací právo. Moderní Francie prohlašuje, že všichni Francouzi jsou si před zákonem rovni, Syllabus potvrzuje, že duchovenstvo nepodléhá žádným běžným občanským ani trestním soudním tribunálům.“

„Taková učení vyučují jezuité na svých kolejích. Stojí v čele kontrarevoluční armády. ... Jejich poslání spočívá v tom, aby mládež, která jim byla svěřena, přivedli k nenávisti vůči zásadám, na kterých je založena francouzská společnost. Zásadám, za které předchozí generace Francouzů draze zaplatila. Svým učením se jezuité snaží rozdělit Francii na poloviny a zpochybnit všechno, co se událo do roku 1789. My si přejeme soulad, oni boj, my chceme mír, oni válku, my toužíme, aby byla Francie svobodná, oni ji chtějí zotročit. Jezuité jsou bojechtivá společnost, která přijímá rozkazy z vnějšku. Bojují proti nám. Braňme se! Ohrožují nás. Odzbrojme je!“ (**Adolphe Michel: Les Jesuites; Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879, str. 77**).

„Jezuitský řád obrátil svou zbraň všude proti novověké vzdělanosti a vědecké svobodě. ... v 80 člancích proklel a zatratil jakékoliv i jen mírně svobodnější novověké názory o náboženství a občanské vzdělanosti. K tomuto oběžníku byl připojen seznam všech bludů současné doby, obsahující 80 bludných učení, týkajících se náboženství, vědy a občanského života. A tak se papež postavil za středověké stanovisko. Podřídil vědu a stát výhradně moci papežské stolice. Vyzval panovníky k potlačení všech nekatolíků, kterým upíral i věčné spasení.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 315**).

Ve článku pod názvem **„Klerikální liberalismus“** se znovu potvrdil věčný záměr Svatého stolce ovládnout občanskou společnost, jak řekl už *Renan* v roce 1848: *„Syllabus dal najevo, že suverenita národů, svoboda svědomí a všechny moderní svobody církev odsuzuje. Inkvizici vykládá jako »logický důsledek celého ortodoxního systému«, jako »souhrn (sumarizaci) ducha církve«.* A ještě dodává: *„Až jí to bude umožněno, znovu církev zavede inkvizici. Jestliže to ještě nedělá, je to jenom proto, že nemůže.“* (**J. Brugere: Le pretre francais et la societe contemporaine; I., str. 221, 223**).

A byla to pravda. Vliv **Syllabu** a jeho jezuitských tvůrců bylo totiž možné nerušeně pozorovat až do konce 19. a začátku 20. století. Představa *racionalismu*, že rozum sám může určovat náboženskou či jakoukoli jinou víru lidstva byla od nepaměti *Vatikánem* zavrhaná a nenáviděná jako nebezpečná teorie stejně jako *materialismus*, *naturalismus* či *ateismus* – popírání jakékoliv nadpřirozenosti, popírání Boha ani neuznávání žádných duchovních sil a hodnot a pokládání tohoto světa za pouhou součást hmotného vesmíru se svými zákony samovolného „přírodou“ řízeného vývoje. Ovšem stejně tak je od nepaměti *Římem* nenáviděná myšlenka jakéhokoliv *liberalismu*, *pluralismu* a *demokracie*, jedno v které společnosti, jedno kdy a jedno kde. Pokaždé *Řím* urychleně přicházel s tvrzením, že jde o pouhý projev zpupné svévole hodný okamžitého a co nejprísrnějšího potrestání.

To však nezabránilo, aby právě tato myšlenky *liberalismu, pluralismu a demokracie* nacházely na začátku 19. století ve společnosti a dokonce i v samotné katolické církvi stále větší a větší množství přívrženců a to i navzdory tomu, že *Vatikán* stále nervózněji volal po upevnění moci šlechtických trůnů a římskokatolických oltářů jako po jediné záštitě vůči „*revolučnímu teroru*“. Jezuité sami i prostřednictvím svých věrných nástrojů (jako byli ve *Francii* například *Joseph de Maistre* – diplomat, záněcený rojalista, konzervativní obhájce panovnického a papežského absolutismu /*1753 – +1821/ – či dřívější racionalistický kritik křesťanství změněný v silně oddaného katolíka *Francois René Chateaubriand*) šířili a prosazovali ve společnosti klasičtější konzervativní odpověď na revoluční výzvy – nastolení nekompromisní celoevropské šlechtické společnosti s mravy a hodnotami středověku, okamžité zastavení jakýchkoliv nových filosofických myšlenek, teorií, vlivů a směrů, ještě více posílit papežovu svrchovanou moc, zrušit národní církve, zrušit volené zákonodárné sbory a liberální ústavy a místo nich okamžitě uvést do takových zemí krále a církve, začít znovu uctívat tradice a zlikvidovat všechny novoty. Věrní pomocníci papežova celoevropského podnikání šířili teorii, že je daleko bezpečnější hledat útočiště v ultramontánním lesku papežské moci než se spoléhat na ochranu vlastních vlád.

Na druhou stranu i v řadách katolické církve byli někteří kněží (např. francouzský kněz *Félicité Robert de Lamennais*), kteří sice myšlenku ultramontánnosti podporovali, ale nesouhlasil s myšlenkou „*propojení náboženství a světské vlády. Soudil, že taková jednota vždy v sobě nesla víc rizik než výhod. Nebylo by v moderním světě, v němž je katolicismus nepochybně ohrožen, daleko lepší církev od státu oddělit, umožnit náboženskou svobodu, v níž by katolicismus byl svobodnou církví ve svobodném státě a jednou z dalších volitelných možností na volném trhu ideí? Takový řád by byl nejjistější zárukou katolických práv. Neboť, aby církev mohla být svobodná, musí se i všichni ostatní těšit svobodě. Výsadní privilegie by měla ustoupit vládě práv, svobodě tisku, svobodě svědomí, širšímu volebnímu právu. Propagování takovýchto myšlenek, volání po smíru mezi katolicismem a demokratickým liberalismem, na němž záleželo liberálním katolíkům, jakými byli historik *Charles René de Montalembert* a dominikánský kazatel *Henri Lacordaire*, přivádělo Řím k zuřivosti. Časopisy jako *L’Avenir* byly potlačeny a liberální katolický program se dočkal příkrého odsouzení v encyklikách *Mirari vos* (1832) a *Singulari nos* (1834).*

Nebezpečí plynoucí pro církve z přizpůsobení se době trápila i relativně pokrokového papeže Lva XIII. Když koncem století jistí Američané – zejména irského původu –, teologové a církevní vůdcové, začali volat po nové podobě církve, která by lépe odpovídala současnému vkusu, Řím opět pocítil potřebu zasáhnout. V církvi nebylo místo pro apologety spojenectví s nekatolíky, ani pro obhájce odluky církve a náboženské svobody dle Prvního dodatku americké ústavy. Apoštolský list »Testem benevolentiae« z roku 1899 (pozn.: 22. ledna) zdůrazňoval, že učení katolické církve je stejné za všech dob a na všech místech, nikoli něčím, co může být vhodně přizpůsobováno a zbavováno obtížnějších aspektů, aby vyhovělo vkusu současného publika.

*...Když během takzvané krize modernismu na počátku dvacátého století podobné trendy kulminovaly v radikálních teoriích jezuitských kněží, jako byli *Alfred Loisy* a *George Tyrrell*, výnos »Lamentabili« a encyklika »Pascendi dominici gregis« (obě z roku 1907) se pokusily vyloučit je z katolické disputace. Roku 1910 museli všichni přednášející na katolických seminářích a univerzitách a všichni kandidáti kněžství skládat přísahu proti modernismu.*

S trvalými útoky na liberální katolicismus, amerikanismus a zejména modernismus byla potíž, takže se Řím spíše soustředil na vyrábění bubáků než na hledání odpovědí na složité otázky kladené rozmanitými intelektuálními směry. Mnozí z těch, které Řím obvinil

z modernismu – a vskutku se jednalo o pravý hon na čarodějnice – vůbec nebyli součástí nějakého uspořádaného a organizovaného »hnutí«. Ale ve stereotypně vedených útocích na různé školy našla katolická církev zidealizovanou odpověď na problémy moderního světa. Je pravda, že na těchto útocích se členové Tovaryšstva Ježíšova nezdíleli.

Jistě nebyla náhoda, že doyen ultramontánnů Joseph de Maistre měl otce nesporně jezuitského jména Francois Xavier de Maistre, ani že jeho rodina držela privátní smutek po potlačení Tovaryšstva ve Francii, ani to, že bádání v literárních spisech Josepha de Maistre prováděli v exilu jezuité na půdě petrohradské knihovny (J. Godechot, *The Counter Revolution. Doctrine and Action 1789 – 1804 /1972/, str. 84 – 102*). Jezuitský časopis »Civiltá Cattolica« vedl kampaň za zveřejnění seznamu církví a zavržených omylů, a když se pak roku 1864 tento Sylabus objevil, lví podíl na jeho konečném znění měli právě profesori římské jezuitské koleje. Jeho obsah posléze pilně šířily jezuitské časopisy jako »Stimmen der Zeit« a »Stimmen aus Maria – Lauch« v Německu, »Etudes« ve Francii a »The Month« v Anglii. Do němčiny ho přeložil jezuita Clement Schrader.

»Civiltá Cattolica« rovněž vyzývala k veřejné obžalobě amerikanismu a jezuita Camillo Mazzella se podílel na přípravě papežského listu, který na toto volání reagoval. Jezuitský souhlas s papežskou linií kalil vztahy mezi Tovaryštvem a americkým farním klérem ještě dlouho ve dvacátém století. V prvních letech devatenáctého století začal německý filozof a teolog Georg Hermes tvrdit, že myšlenky Immanuela Kanta by mohly být užitečně využity v katolické teologii, za což si později vysloužil odsudek vlivného jezuitského teologa Giovanniho Perrona. A když bylo třeba potlačit moderní biblickou exegezi, byl to opět uznávaný jezuitský bibliista, Němec Karl Josef Cornely, kdo spolupracoval na vydání encykliky »Providentissimus Deus« z roku 1893.

Hlavní papežská reakce na modernizační akademické trendy spočívala v důsledném příklonu ke scholastickému myšlení Tomáše Akvinského. Jak se pravilo v encyklice »Aeterni patris« z roku 1879, nyní, když se všude objevují »falešné závěry týkající se božských i lidských záležitostí«, moudrost Akvinského je navýsost potřebná: »[Svatý Tomáš] tak jako slunce hřál svět svými schopnostmi a naplnil ho leskem svého učení.« Akvinský se stal vzorem, který měli pravověrní teologové následovat, což bylo v plné shodě s tím, co jezuité jako Matteo Liberatore, svého času šéfredaktor listu *Civiltá Cattolica*, už léta hlásali. Když byl roku 1909 založen Pontifikální biblický institut, který měl za úkol strážiti teologickou pravověrnost, v jeho čele stanuli právě jezuité." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 244 – 247**).

28.3 Papežská neomylnost

Několik let po **Syllabu** se projevila moc jezuitů nad Vatikánem ještě silněji, když bylo na jejich popud vyhlášeno dogma o papežské neomylnosti.

Bílek píše: „Avšak hlavní vítězství nade všemi ostatními rozumnějšími směry v katolické církvi slavily zásady jezuitů na vatikánském církevním sněmu, který byl slavnostně zahájen v Římě dne 8. prosince 1869. Na něm bylo jezuitské učení o papežské neomylnosti prohlášeno dne 18. července 1870 za článek víry, i když ještě den před tím 56 biskupů v čele s arcibiskupem pražským před tímto neuváženým a nebezpečným krokem papeže písemně varovali.“ (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str. 315**).

„Dalo se předpokládat, že Tovaryšstvu bude ultramontánní směřování církve vyhovovat. Na Prvním vatikánském koncilu nebyli sice jezuité hojněji zastoupeni, ale jejich vliv – mimo jiné díky papežovu osobnímu teologovi Johannu Franzelinovi a generálu řádu Pieteru Beck-

xovi – byl jednoznačný. Po pravdě řečeno, mnozí jezuité hájili myšlenku papežovy neomylnosti už po dlouhá staletí – už do Diega Láineze na Tridentu –, a tak bylo asi zcela pochopitelné, že to byl právě Giovanni Perrone, profesor dogmatiky na římské jezuitské koleji, kdo připravoval první náčrt prohlášení o neomylnosti. Zarytější odpůrci papežské neomylnosti, jako například anglický historik John Acton nebo mnichovský teolog Johann Ignaz von Döllinger, vyslovili podezření, že Tovaryšstvo Ježíšovo bylo hlavním podněcovatelem vyhlášení tohoto dogmatu." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 241**).

Brugерette napsal, že toto dogma „nastolilo tragické roky 1870 – 1871, které přivedli Francii do zármutku. Takovým způsobem zazářila veliká křesťanská naděje."

Tentýž spisovatel dodává: „Člověk by mohl říci, že během první poloviny roku 1870 ve Francii už nebyla francouzská církev. Byla v Římě, měla plno práce na všeobecném koncilu, který Pius IX. právě svolal do Vatikánu..." „Podle monsignora Piea se toto francouzské duchovenstvo úplně »zbavilo své vlastní veškeré cti, mravních zásad a francouzských či galských svobod.«"

Biskup Poitiers pokračuje tím, že to bylo učiněno jako oběť zásadě autority, zdravého učení a lidských práv. To všechno padlo pod nohy vládnoucího pontifika, stalo se jeho trůnem a zazněla hlásná trouba: „Papež je naším králem, naším příkazem není jenom jeho vůle, ale našimi zákony jsou jeho přání." (**J. Brugерette: Le pretre francais et la societe contemporaine; I., str. 221, 223**).

Je zřejmé, že se jednalo o odevzdání celého „národního" duchovenstva do rukou římské kurie a v důsledku toho o poddanost francouzských katolíků do vůle cizího despoty. Ten se pod pláštíkem dogmatu nebo morálky chystal na ně uvalit své politické směrnice bez jakékoli opozice.

To, že Matka církev půjde touto cestou, se dalo do jisté míry očekávat, neboť již roku 1854 vyšla dne 8. prosince papežská bula **Ineffabilis Deus**, která „v jediném gestu spojovala unikátní postavení katolické církve se svrchovaností papeže: »Jestliže by si tedy někdo (Bůh ať tomu zabráni!) svobodně osoboval smýšlet odlišně od toho, co jsme My definovali, ať ví a sezná, že svým vlastním úsudkem sebe sama zavrhuje; že ztroskotá ve víře; že se odděluje od církve a není s ní v jednotě.« (Ineffabilis Deus, 8.12.1854)." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 241**).

Papež ex cathedra „»s konečnou platností vyhláší nauku o víře a mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů«. ...Jestliže tedy papež prostřednictvím svého nejvyššího učitelského úřadu předkládá něco »k věření jako zjevené od Boha« a jako Kristovo učení, »jsou věřící povinni... k takovému výroku vnitřně přilnout náboženskou poslušností«. To znamená, že doktrinní rozhodnutí vyhlášené papežem ex cathedra je závazné pro všechny římské katolíky od Glasgova po Mexico City a Soul." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 238**). Jezuité dali tak celému důrazně najevo, že trvají na přirozené a údajně i zákonité svrchované autoritě a moci papeže nad celým světem.

Liberální katolíci marně protestovali proti tomuto nehoráznému nároku „Svatého" stolce diktovat své zákony ve jménu Ducha svatého. **Brugерette** nás informuje o tom, že jejich představitel, M. de Montalembert, vydal v časopise **Gazette de France** článek, ve kterém mohutně protestuje proti těm, kteří „obětují spravedlnost a pravdu, rozum a dějiny modle, kterou si posadili do Vatikánu." (**J. Brugерette: Le pretre francais et la societe contemporaine; I., str. 221, 223**).

Několik známých biskupů jako například otec Hyacinthe Loyson a Gratry zastávalo stejný názor. Otec Gratry řekl: „Otiskl čtyři dopisy monsignorovi Deschamps za sebou. V nich ne-

hovoří pouze o historických událostech, jakými bylo odsouzení papeže Honoria, který se podle něho protivil papežské neomylnosti, ale zároveň ostře a rozhořčeně odsoudil představenstvo katolíků za to, že pohrdá pravdou a promyšlenou bezúhonností. Jeden z nich, kandidát na doktorát z teologie se dokonce odvážil před pařížskou fakultou obhajovat falešné dekretály a tvrdit, že »to není odporný podvod.« Gratry dodává: „Ještě dnes se uvádí, že odsouzení Galilea přišlo právě včas.“

„Vy, muži malé víry s bídným srdcem a nečistou duší! Vaše triky budí pohoršení. Toho dne, kdy se nad světem vynořila velká přírodní věda, jste ji zavrhli.“

„Nedivte se, jestliže lidé dříve než vám odpustí, od vás očekávají vyznání, pokání, hlubokou lítost a nápravu vašich chyb.“ (**Otec Gratry, citace od J. Brugettea, opak. citace, str. 229**).

Není třeba říkat, že jezuité, podněcovatelé Pia IX. a všemocná síla koncilu, neměli ve chvíli, kdy se jim téměř podařilo dosáhnout cíle, který si vytýčili na Tridentském koncilu v polovině 16. století ani nejmenší zájem o vyznání, pokání, zpokornění nebo nápravu. Již tenkrát Lainez podporoval myšlenku papežské neomylnosti, ta však našla uzákonění až o dvě stě let později.

Jednalo se tedy pouze o posvěcení záměru, který byl stejně starý jako samo papežství na dogma. Až doposud nebyl žádný koncil ochoten je potvrdit, ale právě teď se zdálo, že je ta vhodná chvíle. Kromě toho jezuité trpělivě připravovali duchovenstvo na to, aby se vzdalo svých posledních svobod. Než byl svolán koncil, hrozilo časně papežské moci bezprostřední zhroucení, což si podle ultramontanistů vyžadovalo upevnění duchovní autority. To byl rozhodující argument, a proto „papežská diktatura“ Řehoře VII. – zásada středověké teokracie – zvítězila přímo uprostřed 19. století!

Nové dogma posvětilo zejména všemohoucnost tovaryšstva v římskokatolické církvi.

„Pod pláštěm jezuitů, kteří se usadili ve Vatikánu, protože je světská moc vyvrhla ze svých svobodných zemí jako spolek zločinců, usilovalo papežství o nové cíle. Tito ďábelníci, kteří udělali z evangelia divadlo slzí a krve a zůstávali nejhorsšími nepřáteli demokracie a svobody myšlení, vládli římské kurii. Všechno jejich snažení se soustředilo na zachování jejich zhoubné převahy a hanebného učení.“

„Oddaní svému cíli dosáhnout extrémní centralizace, neústupní apoštolové teokracie jsou uznáváni jako páni současného katolicismu a svou pečeť tisknou na jeho teologii, jeho oficiální zbožnost a podvodnickou politiku.“

„Opravdoví vatikánští fanatici všechno podněcují, všemu vládnou, všechno pronikají a infiltrují. Jsouce »informováni« zavedli jakoby vládní systém, jsou však stále věrní kasuistice (chytráckému překrucování), která, jak prokázala historie, dosáhla skutečné nesmrtelnosti a inspirovala Pascalovy stránky o nezapomenutelné frašce. Pomocí Syllabu z roku 1864, který oni sami vymysleli, vyhlásil Pius IX. válku všemu svobodnému myšlení a o několik let později posvětil dogma o neomylnosti, které je skutečným historickým anachronismem a které moderní vědu vůbec nezajímá.“ (**Louis Roguelin: L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79–81**).

Pro ty čtenáře, kteří by, ačkoli je to nepravděpodobné, stále chtěli v těchto právě citovaných řádcích vidět jenom zlomyslné zveličování a zneuctívání jezuitů, nemůžeme udělat nic lepšího než uvést potvrzení o pravdivosti těchto faktů z nejortodoxnějšího pera **M. Daniela–Ropse**. Navíc má ještě větší váhu tím, že bylo publikováno v roce 1959 pod názvem *Znovuzavedení Tovaryšstva Ježíšova* v jezuitském spise **Etudy**. To, co čteme, je tedy opravdová obrana:

„Z mnoha důvodů měla reorganizace Tovaryšstva Ježíšova obrovský historický význam. Svatý stolec znovu objevil, že je tato věrná skupina nezměrně oddaná své věci i tomu, co mělo již brzy následovat. Mnoho otců mělo během následujícího století a až dodnes diskrétně, ale významně ovlivňovat určité strategické kroky Vatikánu. V Římě bylo dokonce možno zaslechnout přísloví: Jezuité jsou stojánkem papežova pera. Jejich vliv se projevil zejména v záležitosti uctívání svatého srdce a při vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí, při vydání Syllabu i při definování »neomylnosti«. Skupina »Civiltà Cattolica«, kterou založil neapolský jezuita Carlo Curci, měla odrážet papežovo myšlení během téměř celého pontifikátu Pia IX.“
(Daniel-Rops: Le Retablissement de la Compagnie de Jesus; Etudes, září, 1959).

To je dostatečně jasné vyznání.

Není třeba uvádět, že jezuité, v Římě všemocní, a to díky svému duchu i organizaci, se chystali stále víc a víc zatahovat papežství do mezinárodní politiky, jak napsal **M. Louis Roguelin**: „Protože římská církev ztratila svou časnou moc, využívala každé příležitosti k tomu, aby opakovanými diplomatickými výpady znovu získala půdu, kterou byla přinucena vyklidit. Jejím chytře maskovaným plánem je totiž rozdělovat, aby mohla vládnout, proto se snažila každý konflikt obrátit ve svůj prospěch.“

Podle plánu Loyolových cílů velmi podpořilo dogma o papežské neomylnosti činnost Svatého stolce. Jaký to mělo význam můžeme měřit na základě skutečnosti, že většina států má ve Vatikánu akreditované velvyslance. Pod zástěrkou dogmatu a morálky, neboli plánů, které ve své podstatě popírají neomylné Slovo, dnes papež disponuje neomezenou mocí nad svědomím věrných katolíků.

Proto ve 20. století vidíme, jak se Vatikán aktivně zapojuje do vnitřní i zahraniční politiky různých zemí, a dokonce jim i vládne prostřednictvím katolických stran. A co víc, uvidíme, jak podporuje muže »prozřetelnosti«, jakými byl například Mussolini a Hitler, kteří díky pomoci Vatikánu rozpoutali ty nejstrašnější katastrofy.“

Kristův náměstek neboli papež se rozplývá uznáním nad službami tohoto jezuitského společenství, které pro něho tak těžce a dobře pracuje. Tito „synové satana“, jak je označili někteří stateční kněží, jsou celí poskvrnění“. Ale naproti tomu se mohou pochlubit srpnovým doporučením o naprosté spokojenosti, které jim udělil papež S.S., Pius XII. Ten měl za zpovědníka, jak už víme, německého jezuitu.

V tomto doporučení, které otiskl časopis **La Croix 9. srpna 1955** čteme: „Církev si nepřeje žádné jiné pomocníky než ty z tovaryšstva... Ať se synové Loyoly stále snaží jít ve šlépějích svých předchůdců...“

Dnes, stejně jako včera, dělají přesně totéž, avšak pouze k velikému neštěstí národů.

28.4 Nové protesty proti jezuitům

Syllabus a hlavně drzé vyhlášení dogmatu o papežské neomylnosti mělo za následek nové vlny bouří nespokojenosti a protestů proti jezuitskému řádu.

22. září 1870 za německo-francouzské války vtrhlo italské vojsko do Říma. Tento poslední zbytek církevního státu byl přičleněn k novému italskému království a 26. ledna 1871 se Řím stal hlavním městem Itálie. Veškerý papežský majetek byl zabrán, kromě vatikánského území s palácem Vatikán, Laterán a vilou Gestel Gandolfo. V těchto objektech byla papeži zaručena úplná svoboda. K jeho arcibiskupům v té době patřil i arcibiskup pražský, kníže Schwarzenberg.

31. července 1870 po vyhlášení neomylnosti rozvázalo *konkordát s Římem* na protest *Rakousko*, ale jezuiti ponechalo na svém území dál. Dokonce poskytovalo azyl i jezuitům vyhnáným z *Německa*. Proti tomu se *Čechy* a *Slezsko* bouřily a protestovaly.

Dogma o neomylnosti nebylo přijato ani v *Bavorech*, kde protestovali i katoličtí profesorové teologie na mnichovské univerzitě. Na základě vládního schválení byli jezuité z *Bavorska* opět vyhnáni.

V německé říši císař *Vilém* a kancléř *Bismarck* poznali v *neomylnosti* papeže veliké nebezpečí pro samostatnost mladého *německého* státu. V roce 1872 vzniklo mnoho obranných zákonů a současně bylo tovaryšstvo i se všemi příbuznými organizacemi, řády a spolky opět vyhnáno z *Německa* se zákazem náboženské činnosti. A protože jezuité opět nařízení ignorovali, byli 20. května 1873 dalšími zákony znovu vyhnáni a kromě nich i *Kněžství sv. Ducha* a *Společnost Srdce Ježíšova*. Němečtí jezuité se pak obrátili do *Francie*, *Belgie*, *Ameriky* a do *Anglie*, kam roku 1885 odcestoval za *Bismarckova kulturkampfu* například také jezuita *Heinrich Pesch* (*1854 – †1926), „kde zahájil svůj ostrý boj za zlepšení životních podmínek liverpoolského, londýnského a manchesterského dělnictva.“ (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 251**).

Kapitola 29

Jezuité ve Francii od roku 1870 do roku 1885

29.1 Taktika jezuitů ve Francii

Zhroucení Říše by mělo zdánlivě ve Francii vyvolat reakci proti ultramontánnímu duchu. Ale nedošlo k tomu, jak to dokládá **Adolphe Michel**:

„Když se 2. prosince trůn zřítíl do bláta u Sedanu a Francie byla definitivně poražena, když se v roce 1871 v Bordeaux sešlo Shromáždění, které otálelo vstoupit do Versailles, byla katolická strana ještě drzejší než kdy jindy. Ve všech katastrofách, které dopadaly na vlast mluvila jako pán. Kdo by si nepamatoval na troufalé projevy jezuitů a jejich nestoudné vyhrožování během těchto posledních několika let? Podobně jako jistý otec Marquigny vyhlásil veřejný pohřeb zásad roku '89 nebo M. de Belcastel ze své vlastní vůle zasvětil Francii posvěcenému srdci, tak jezuité vztyčili chrám na pahorku Montmartre v Paříži a vzepřeli se tím revoluci. Biskupové Francii našeptávali, aby vyhlásila válku Itálii, aby mohla být znovu nastolena časná moc papeže...“ (**Adolphe Michel: Les Jesuites, str. 72,73**).

Gaston Bally velmi dobře vysvětluje důvod, proč došlo k očividně paradoxní situaci: *„Během převratu se jezuité jako ostatně vždycky rychle stáhli do své díry a nechali republiku, ať se ze své bryndy dostane, jak nejlépe umí. Když ale byla vykonána většina práce, když bylo naše území zbaveno pruské invaze, znovu černá invaze vylezla a začala »tahat kaštiny z ohně.« Země se právě probouzela z jakési noční můry, ze strašlivého snu, a to byla právě příhodná chvíle ujmout se panikou posedlých davů.“* (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 101**).

Nestává se to však po každé válce? Je nepopiratelnou skutečností, že veliké občanské katastrofy byly pro římskokatolickou církev vždy velikým přínosem. Smrt, bída a utrpení všeho druhu podněcovala davy k tomu, že vyhledávaly klamnou útěchu ve zbožných úkonech. Tímto způsobem ze samotných obětí sílila, pokud se přímo nezvětšovala, moc lidí, kteří tyto katastrofy uváděli do chodu. Pokud se toho týče, měly obě světové války stejné následky jako válka roku 1870.

Francie byla tehdy dobytá. Na druhé straně Tovaryšstvo Ježíšovo dosáhlo úžasného vítězství v roce 1873, kdy byl přijat zákon, umožňující výstavbu baziliky *Nejsvětějšího Srdce* na návrší *Montmartre*. Tento kostel, o kterém se říkalo, že má být „národním přáním“, měl krutou ironií být kamenným monumentem vítězství jezuitství přesně na tom místě, kde začalo svou existenci.

Na první pohled by se mohlo toto vzývání nejsvětějšího Ježíšova srdce, tolik vychvalovaného jezuity, ačkoli ve své podstatě modlářské, jevit zcela nevinně. Zdání nevinnosti však náhle odhaluje tvář velkého nebezpečí, když si povšimneme, v jaké situaci se Francie nacházela. Na jedné straně pád království a touha po republice, na druhé straně hlasy po obnovení monarchie. Duchovenstvo z pozadí podněcované jezuity si přálo monarchii, lidé si přáli republiku nebo monarchii bez duchovenstva, moderní a pevnou. Zmatek a nejednota v názorech zmítaly každým kouskem Francie. Nikdo nechtěl udělat první krok. Zodpovědnost za stát byla obrovská. Jednali pouze jezuité. Řád tovaryšstva opět uváděl své síly do pohybu.

„Abychom si uvědomili nebezpečí,“ napsal **Gaston Bally**, *„musíme se podívat pod pozlátko, být svědky manipulace s dušemi a pochopit cíl jejich různých spolků: Bratrstva Ustavičného zbožňování, Bratrstva Čestné stráže, Apoštolátu modlitby, Odškodňujícího společenství atd.*

atd. Zdá se, že bratrstva, spolky, apoštolové, misionáři, věřící, zélóte, čestné strážce, obnovitelé, prostředníci a další svazy Nejsvětějšího srdce zamýšlejí výhradně, jak je k tomu vyzvala mademoiselle Alacoque, sjednotit svou úctu k devíti chórům andělů.

Takže ve skutečnosti hlasy po „spáse Říma a Francie“ nejsou zdaleka tak nevinné.

„Bratrstva mnohokrát vyhlásila své cíle. Nemohou mne osočit z pomluv, protože budu pouze citovat několik úryvků z jejich nejprůhlednějších prohlášení a seberu jejich vyznání.“

„Veřejné mínění bylo šokováno poznámkami otce Oliviera, když byly pohřbívány oběti dobročinného bazaru. Mnich v katastrofě viděl pouze další důkaz božské laskavosti. Bůh byl zarmoucen našimi »chybami« a jemně nás vyzval, abychom se napravili.“

Vypadalo to nehorázně. Výstavba baziliky na Montmartre byla důsledkem stejné »myšlenky«, na to se však zapomnělo.“ (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 107, 108**).

29.2 Hřích revoluce

Co bylo tedy tím strašlivým hříchem, který měla Francie vyznávat? Již zmíněný autor odpovídá: „...REVOLUCE.“ Ona revoluce, kterou naplánovaly a vyprovokovaly jezuité. A protože nebyli v revoluci odhaleni jako její strůjci, mohli nyní hrát další část naplánované politiky. Ukazovaly na revoluci jako na hřích celého národa, který je nutný si odčinit, přinést nové „uspokojující, utišující oběti nebi“, a tak se od revoluce očistit. Všude jezuité prosazovali názor, že tragédií národa a příčinou rozhněvaného nebe se stala revoluce.

To je ten odporný zločin, který si musíme „odpykat“.

„A bazilika Nejsvětějšího srdce symbolizuje pokání Francie (*Sacratissimo cordi Jesu Gallioe poenitens et devoter*); vyjadřuje také naše pevné odhodlání napravit spáchané zlo. Je to památník odpykání a odškodnění ...“ (**Gaston Bally: Les Jesuites, str. 109**).

Hymnou „morálního“ řádu (jiní nesprávně píší morálního pořádku) se stalo: „Zachraň Řím a Francii ve jménu Nejsvětějšího srdce Páně.“

„Tak jsme mohli doufat proti všem nadějím,“ napsal jezuitský otec Brugerette, „že od »utíšeného nebe« jsme mohli dříve nebo později očekávat velkou událost obnovy řádu a záchrany vlasti.“ (**J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 10**).

Zdá se však, že „nebe“ rozzlobené na Francii plnou lidských práv, nebylo vztyčením známé baziliky dostatečně „utíšeno“. Z dýmovnice se kouřilo, protože „obnova řádu“ nebo spíše obnova projezuitské monarchie postupovala pomalu. Tentýž autor podává následující vysvětlení:

„I když se mohou velkolepé přehlídky katolické víry v letech po válce po roce 1870 jevit působivě, ztratili bychom postřeh, kdyby francouzská společnost tohoto období byla souzena pouze na základě této vnější zbožnosti; postrádali bychom také ducha psychologie a byli bychom mimo pravdu. Jestliže přímou odpovědí celé společnosti bylo probuzené náboženské hluboké citění, jak to, že svou víru vyjadřovala povrchními, impozantními poutěmi, které organizovali biskupové, a zdánlivou upřímností mší v kostelech...“

Aniž bychom chtěli nějakým způsobem snížit význam náboženského hnutí ve Francii, které způsobily dvě války v letech 1870 a 1914, které pak vyvolalo takové vysoké naděje, musíme nicméně přiznat, že toto oživení víry nemělo ani hloubku ani rozsah, který by pravá náboženská obnova měla mít. ...

Neboť i tehdy se francouzská církev skládala nejen z tisíců věřících a odpůrců, ale také z obrovského zástupu lidí, kteří byli katolíky pouze podle jména, ale ne z přesvědčení. Náboženské obřady byly vykonávány ne z přesvědčení, ale spíše ze zvyku...

Brzy na to se zdálo, že Francie lituje nešťastného kroku, který ji přivedl k rozhodnutí poslat katolickou většinu do Národního shromáždění, neboť o pět měsíců později při doplňovacích volbách 2. července jejich postavení převrátila. Toho dne měla země zvolit 113 poslanců. Pro katolíky byla to absolutní porážka a vítězství pro 80 až 90 republikánů. Celé volby měly nakonec po sečtení hlasů charakter republikánské a protikatolické opozice. Bylo by dětinské nalhávat si, že nebyly výrazem pocitů a přání celé společnosti." (**J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 10 až 14**).

Jezuitský otec **Brugerette**, když hovoří o velkých poutích, které byly v té době organizovány pro „pozvednutí země“, připouští, že byly příčinou „nějakých chyb a výstřelků“, které vzbudily podezření u „odpůrců církve“.

Poutě byly pro ně zábavou, kterou duchovenstvo organizovalo v zájmu obnovy monarchie ve Francii a papežské moci v Římě. A postoj, kterou k těmto dvěma cílům zaujalo duchovenstvo, bude vypadat jako ospravedlnění na obvinění, které přišlo z nenáboženského tisku, a na tento účet, jak uvidíme později, bude mohutným popudem k antiklerikalismu. Aniž francouzská společnost upustí od svých náboženských zvyklostí, které byly během poválečných let skutečně oživeny, bude vzdorovat proti „vládě kněží“, jak ji ocejoval *Gambetta*.

Hluboko dole si francouzský národ uchoval nepřemožitelný instinkt odporu vůči všemu, co jenom matně připomínalo politickou nadvládu církve. Jako celek tento národ miloval náboženství, ale děsil se „teokratického“ přízraku, který oživoval opoziční tisk. Nejstarší dcera církve nechtěla zapomenout, že je také „matkou Revoluce.“ (**J. Brugerette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 164, 165**).

29.3 Další odpor vůči jezuitům

A přece se duchovenstvo s jezuitou v čele tolik snažilo přesvědčit francouzský národ, aby se zřekl republikánského ducha!

„Od té doby, co byl prosazen Fallouxův zákon, jezuité neomezeně rozšiřovali své koleje, kde vychovávali děti vládnoucích středních tříd a je zřejmé, že je velké lásce k republice neučili...“

Pokud se jedná o »Stoupence nanebevzetí«, které vytvořil v roce 1845 nesmiřitelný jezuitský otec d'Azon, chtěli dát lidem znovu tu víru, kterou ztratili...“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; Paříž, 1948, I, str. 29**).

Ale existovala ještě celá řada dalších vzdělávacích spolků, které byly v záviděníhodném rozkvětu: oratoriáni, eudisté, dominikáni třetího řádu, marianité, maristé, které Jules Simon nazývá „druhým dílem“ jezuitů vázaným v oslí kůži a proslulí bratři křesťanských škol, více známí pod lidovým názvem *ignoranti*, kteří předávali „zdravé učení“ potomkům středních tříd i více než jednomu a půl milionu dětí obyčejných lidí. Ve všech těchto spolcích měli prsty jezuité. V některých byli zastoupeni přímo, v některých nepřímo.

Není překvapením, že tato situace postavila republikánský režim do obranného postavení. Zákon, který v roce 1879 navrhl *Jules Ferry* požadoval odstranit duchovenstvo z Rad pro veřejné vzdělávání, do kterých se duchovní dostali pomocí zákonů z let 1850 a 1873. Dále navrhoval navrátit státním fakultám výhradní právo odstupňovat akademické hodnosti učitelů.

Článek 7 tohoto zákona také upřesňuje, že „zúčastňovat se veřejného nebo dobrovolného vyučování není dovoleno nikomu, kdo patří k jakékoli neautorizované náboženské kongregaci.“

„Ten známý článek 7 si bere přede všemi ostatními za cíl hlavně jezuitů. Kněží z děkanství Moret (Seine-et-Marne) tedy vystoupili s prohlášením, že »jsou na straně všech náboženských společenství, a to včetně ctihodných otců z Tovaryšstva Ježíšova.« »Zaútočit na ně,« napsali, »znamená zaútočit na nás.« ...“ Výstižné vyznání!

Abbé **Brugерette**, který napsal tento úryvek, popisuje odboj, jaký katolíci kladli vůči tomu, co nazývá „proradný útok“, ale dodává:

„Duchovní si stále nevšímají obrovského pokroku laiků. Dosud ještě nepochopili, že kvůli odboji vůči zásadám roku '89, ztratili veškerý hluboký vliv na tendence veřejného ducha ve Francii.“ (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 164, 165, 166, 167**).

29.4 Vyhnání jezuitů

Senát vlivem jezuitských sil článek 7 zamítl, ale Jules Ferry dále upozorňoval na existující zákony týkající se kongregací.

„V důsledku toho obsahuje »Journal Officiel« z 29. března 1880 dvě vyhlášky, které nařizují jezuitům rozpuštění, a všem ostatním nedovoleným kongregacím mužů a žen nařizují získat během tří měsíců uznání a souhlas se stanovami a právní status...“

Bez odkladu bylo zorganizováno opoziční hnutí. „Církev, hluboce raněná, je znepokojena,“ jak napsal M. *Debidour*. Po 11. březnu papež Lev XIII. a jeho jezuitský nuncius vyjádřili žalostný protest.

„Nyní jsou na řadě biskupové, aby energicky hájili náboženské řády.“ (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 166, 167**).

Nicméně Loyolovi synové byly vyhnáni. Ale poslechněme si, co musí (nechtěl-li být také vyhnán) uvést na toto téma otec **Brugерette**: „Navzdory všemu už jezuité, kteří byli odborníky na opětovné vcházení oknem, když byli předtím vyhozeni dveřmi, úspěšně vložili své koleje do správy laikům nebo světským duchovním. Přestože už na těchto kolejích nebydleli, bylo je vidět, jak několikrát za den přicházejí, aby zde vykonávali své řídicí a kontrolní povinnosti.“ (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 176**).

Jejich podvod však byl odhalen a nakonec byly jezuitské koleje uzavřeny úplně.

Celkem byla vyhláška z roku 1879 uplatněna pro 32 kongregací, které se odmítly podřídit právním opatřením. Na mnoha místech bylo vypovězení prováděno vojenskou rukou – „*manu militari*“ proti odporu hrstky věrných, které shromáždili otcové. Tyto spolky si nejenom odmítly zažádat o právní zplnomocnění, ale odmítly podepsat i prohlášení, kterým se zřikají jakékoli myšlenky na odpor vůči republikánskému režimu. Takový podpis by býval vyhovoval M. *de Freycinetovi*, tehdejšímu prezidentovi Rady, který jim byl nakloněn a chtěl je ještě „tolerovat“. Když se řády rozhodly takové formální prohlášení věrnosti podepsat, pozbyl jeho manévr platnosti a M. *de Freycinet* musel odstoupit z vlády, protože se snažil vyjednat tuto smlouvu v přímém protikladu s přáním parlamentu a ostatních členů vládního kabinetu.

Abbé **Brugерette** komentuje prohlášení, které náboženské řády musely podepsat a které pokládaly za naprosto nepřijatelné:

„Toto prohlášení vyžadující úctu k institucím, které si Francie svobodně ustanovila ... se

dnes může jevit jako úplně neškodné a neútočné, když je srovnáváme se slavnostní přísahou věrnosti, kterou od německých biskupů požadoval konkordát z 20. července 1933 mezi Svatým stolcem a Říší.

Článek 16: »Před převzetím své diecéze složí biskupové před říšským prezidentem nebo k tomu oprávněným Reichsstatthalterem přísahu věrnosti tohoto znění:

»Před Bohem a na svatých Písmech přísahám a slibuji, jak se na biskupa sluší, věrnost německé Říši a státu. Přísahám a slibuji, že budu respektovat vládu založenou na ústavních zákonech a budu k takové úctě vést i své duchovní. Jako je mou povinností, budu pracovat pro dobro a v zájmu Německého státu; při výkonu svaté služby, která mi byla svěřena, se budu snažit zabraňovat všemu, co by bylo pro něj nežádoucí.« (Konkordát mezi Svatým stolcem a Německou Říší).“ (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 185**).

Určitě je obrovský rozdíl mezi pouhým slibem nestavět se do opozice francouzskému státnímu uspořádání a mezi tímto závazným příslibem podporovat nacistický stát. Je to rozdíl stejně tak velký jako rozdíl mezi dvěma režimy, jedním demokratickým a liberálním, který římskokatolická církev tolik nenávidí, a druhým totalitním a násilnicky netolerantním, který si společným úsilím vymohli a nastolili jezuita *Franz von Papen*, papežův tajný komorník, a monsignore *Pacelli*, jezuitský nuncius v Berlíně a budoucí *Pius XII*.

Je to znovu **Brugere**, kdo poté, co říká, že bylo dosaženo záměru vlády ohledně Tovařystva Ježíšova, dále připouští:

„Nemohli jsme hovořit o likvidaci zavedených kongregací. Ženské kongregace zůstaly nedotčeny a stále ještě pracovali kongregace uznané, které byly »pro laického ducha stejně nebezpečné jako ostatní.« Věděli jsme také, že téměř všechny mužské kongregace vyhnány ze svých budov díky výnosům z roku 1880 se tiše stáhly zpět do svých klášterů.“ (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 185**).

29.5 Boj církve o opětné získání moci

Ale toto utišení netrvalo dlouho. Záměr státu vybírat daně a dědičná práva na bohatství církevních společenství mezi nimi vzbudil všeobecný protest, protože ani v nejmenším se katolíci nehodlali podříditi dědičnému a daňovému právu země. „Organizování odboje měl na starosti výbor pod vedením R.P. Baillyho, »vyznavače nanebevstoupení Panny Marie«, kapucína Stanislase a vrchního eudisty Le Dorea. Otec Bailly vyvolal v duchovenstvu velké zanícení, když napsal: »Podobně jako svatý Vavřínek se musí mniši a jeptišky vrátit ke skřípci a šroubům na palce, než aby se vzdali.«“ (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 196, 191**).

Jakoby náhodou byl „vyznavač nanebevstoupení panny Marie“ neboli maskovaný, tajný jezuita *Bailly* hlavním propagátorem, který vybízel k „velkému zanícení“. Pokud jde o skřípec a šrouby na palce, mohli bychom váženému otci připomenout, že tyto mučící nástroje patří k tradici Svatého stolce, nikoli však republikánského státu.

Nakonec kongregace zaplatily – asi polovinu toho, co vlastnily – a výše zmíněný abbé připouští, že „rozkvět jejich díla se tím nenarušil,“ jak si dobře dovedeme představit na základě dřívějších popisů majetku jezuitského řádu.

Nemůžeme podrobně rozebírat zákony z let 1880 a 1886, které usilovaly o zajištění neutrálnosti vyznání státních škol neboli „zesvětštění“ (Viz **Jan Cotereau: Anthologie des grands**

textes laiques; Fischbacher, Paříž), které je všem tolerantním lidem zcela přirozené, ale římskokatolická církev je odmítá jako odporný pokus o znásilnění svědomí, což je věc, na kterou si vždy monopolně činila nárok jen ona sama. Mohli jsme očekávat, že za toto tak zvané právo bude bojovat stejně zuřivě jako za své finanční výsady. A tak se také i stalo.

V roce 1883 římskokatolická kongregace Indexu prodchnutá jezuitstvím začala bojovně odsuzovat určité učebnice o morálním a občanském učení. Jednalo se samozřejmě o závažnou otázku. Jedním z autorů byl totiž *Paul Bert*, který se odvážil napsat, že i samotné pomýšlení na zázraky „*se musí před kritickou myslí rozplynout!*“ Takže více než 50 biskupů vydalo Index s komentáři metajícími kletby. Jeden z nich – monsignore *Isoard* v pastýřském dopise z 27. února 1883 prohlásil, že „*učitelům, rodičům a dětem, kteří odmítají zničit tyto knihy, bude zabráněno přijímat svátosti.*“ (**Viz Jean Cornec: Laicite; Sudel, Paříž**).

Také zákony z roku 1886, 1901 a 1904 hlásající, že žádné učitelské místo nesmí být obsazeno členy žádné náboženské kongregace, zahájily příval protestů z *Vatikánu* a od „francouzského“ duchovenstva. I přes protesty se však jezuité svých pozic nevzdávali. Vyučující mnichové a jeptišky se pouze museli „zesvětit“, což ve skutečnosti nebyl pro ně žádný problém. Jediným kladným výsledkem těchto právních úprav bylo nařízení, že profesori „*tak zvaně svobodných*“ škol museli od nynějška osvědčit patřičnou pedagogickou kvalifikaci. To byla dobrá věc, když si uvědomíme, že před poslední válkou navštěvovalo 11 625 základních katolických škol ve *Francii* na 824 595 žáků.

Pokud jde o „svobodné“ koleje a zejména jezuitské koleje, je jejich počet snížen vlivem několika faktorů, které nemají nic společného s právními tahanicemi. Nejvyšší postavení univerzitního vzdělání, které uznává většina rodičů a navíc se ani nemění, je hlavním důvodem jeho stále rostoucí oblíbenosti. Kromě toho *Tovaryšstvo Ježíšovo* „dobrovolně“ snížilo počet svých škol, čímž ovšem sledovali zase jen své další tajné plány, jejichž cílem bylo získat většího tajného zastoupení na akademické půdě na univerzitách, v parlamentu a v senátu.

Kapitola 30

Jezuité, generál Boulanger a aféra Dreyfus

30.1 Francouzští duchovní v politice

Nepřátelství, se kterým zbožná strana na konci 19. století předstírala, že je obětí republikánského státu, se neobešlo bez ospravedlnování, ačkoliv toto nepřátelství nebo přesněji nedůvěra byla ještě vyhocenější. Ve skutečnosti, podle otce **Brugrettea**, se opozice duchovenstva vůči režimu, který si Francie svobodně zvolila, projevovala při každé příležitosti. V roce 1873 ztroskotal pokus o znovunastolení monarchie s hrabětem *Chambordem*. Nezdařil se i přes silnou podporu duchovenstva, protože tvrdošíjně odmítal přijmout trojbarevnou vlajku, která byla podle něho symbolem revoluce.

*„I když za moc nestojí, zdá se, že katolicismus je svázán s politikou nebo s určitým druhem politiky... V katolických oblastech Západu a Jihu se předávala věrnost vůči monarchii z generace na generaci stejně tak ve starých šlechtických rodinách, jako u středních tříd a obyčejných lidí. Toužili po domově starodávného a zidealizovaného režimu, vykresleného ve středověkém eposu, a k této teskotě se pojila přání horlivých katolíků, jejichž hlavním zájmem byla záchrana náboženství, a seskupili se za Veuillotem s všeobecně uznávanou a zbožnou královskou rodinou Chambordů, kteří byli považováni za vládu, která by byla pro církev nejvýhodnější. Ze spojení těchto politických a náboženských sil se zrodil v napjaté poválečné situaci jakýsi zpátečnický mysticismus, který výtečně vykreslil monsignore Pie, biskup z Poitiers, který ho zároveň v církevním světě nejlépe ztělesnil: »Francie, která očekává velkého vůdce a volá po pánovi... opět obdrží od Boha 'žezlo světa, které jí na chvíli vypadne z rukou' toho dne, kdy zase znovu pozná, jak se padá na kolena.«. (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; Ed. Flammarion, II, str. 37, 38).*

Tento obraz, který popsal katolický historik, je významný. Pomáhá k pochopení dějů, které následovaly o několik let později po neúspěšném pokusu o restauraci roku 1873.

Tentýž katolický historik popisuje politický postoj duchovních té doby následujícím způsobem:

*„V době voleb se kostelní kněziště stala centrem reakčních kandidátů. Kněží a úřadující ministři si tady dělají svou volební propagandu, očerňují Republiku a její nové vyučovací zákony, prohlašují, že ti, kteří hlasují pro volnomyšlenkáře, pro současnou vládu nebo pro svobodné zednáře, které popisují jako »bandity,« »ničemy« a »zloděje«, jsou vinni smrtelným hříchem. Jeden hlásá, že snáze bude odpuštěno cizoložnici než těm, kteří své děti posílají do světských škol. Další zase říká, že je lepší uškrtit dítě než podporovat režim. Třetí tvrdí, že odmítne udělit poslední svátosti těm, kteří hlasují pro stoupence režimu. Jsou vynášeny hrozby, je uvalen bojkot na zboží republikánů a proticírkevních obchodníků. Strádajícímu lidu je odmítnuta jakákoli pomoc a dělníci jsou rozptýleni.“ (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; II, str. 46, 47).*

Tyto výstřelky duchovních, na které měl stále větší a větší vliv jezuitský *ultramontanismus*, nejsou vůbec přijatelné z toho důvodu, že pocházejí „od duchovních, kteří jsou placeni vládou, protože stále ještě platí konkordát.“

Také většina veřejného mínění neprojevuje pod tímto nátlakem na svědomí vůbec žádné nadšení, jak píše již zmíněný spisovatel:

„Jak jsme viděli, francouzský lid jako celek je lhostejný k náboženským záležitostem a nemůžeme zaměňovat tradiční rodové zachovávání náboženských praktik za opravdovou víru... Skutečností je, že politická mapa Francie se shoduje s její mapou náboženskou... můžeme říci, že v oblastech, kde je víra silná, hlasuje francouzský lid pro katolické kandidáty, všude jinde vědomě hlasují pro proticírkevní poslance a senátory... Nepřejí si klerikalismus, který je církevní autoritou ve věcech politiky a je běžně nazýván »vládou kněží«.

Velkému množství katolíků stačí již ta skutečnost, že kněz, tento otravný člověk, zasahuje prostřednictvím poučování v kázáních a pomocí zpovědi do chování svých věrných, kontroluje jejich myšlenky, pocity, činy, radí, co mají jíst a pít, zasahuje dokonce i do intimností manželského života. Tito lidé mají v úmyslu alespoň omezit jeho působnost tím, že si zachovají svou nezávislost jako občané." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 47–48**).

Rádi bychom i dnes viděli, aby byl při životě stejný duch nezávislosti.

30.2 Boulanger – oblíbenec Říma

I když to byl názor „velkého množství katolíků," ultramontanisté (obhájci papeže) se nevzdávali a dál využívali každé příležitosti v boji proti nenáviděnému režimu. Na chvíli se domnívali, že našli „muže prozřetelnosti" v osobě generála *Boulangera*, ministra války z roku 1886, který poté, co výjimečně dobře zorganizoval svou osobní volební kampaň, vypadal jako budoucí diktátor.

M. **Adrien Dansette** napsal: „Mezi generálem a katolíky platila tichá dohoda, která vyšla najevo během léta... Také uzavřel tajnou smlouvu s královskými členy parlamentu jako např. baronem de Mackau a hrabětem de Mun, věrnými obhájci církve ve Shromáždění...

Flegmatický ministr vnitra *Constans* vyhrožuje, že ho uvězní a 1. dubna kandidát na diktátora prchá se svou milenkou do Bruselu.

Od této chvíle »Boulangérismus« prudce upadá. Francii nezasáhl, země se zotavuje ... Ve volbách 22. září a 6. října 1889 je »Boulangérismus« rozdrčen..." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 114**).

Z pera téhož historika se můžeme dočíst také o tom, jaký postoj zaujal k tomuto dobrodruhovi tehdejší papež, *Lev XIII.*, který vystřídal v roce 1878 *Pia IX.*, papeže, který vydal **Syllabus** a který předstíral, že francouzským věrným katolíkům radí, aby se připojili k republikánskému režimu:

„V srpnu (1889) se německý velvyslanec ve Vatikánu vychloubal, že papež vidí v generálovi (*Boulangérovi*) muže, který porazí Francouzskou republiku a znovu nastolí trůn. Můžeme si přečíst článek, ve kterém »pozorovatel Říma« předvídá, že kandidát na diktátora se chopí moci a že církev z toho bude mít ohromný zisk... Generál *Boulangér* vyslal do Říma jednoho ze svých bývalých úředníků s dopisem pro *Lva XIII.*, ve kterém papeži slibuje, že toho dne, kdy bude ve svých rukou třítmat meč Francie, udělá vše, co je v jeho silách, aby byla plně uznána práva papežství." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 114**).

Takový byl tento projezuitský papež. Nekompromisní duchovní se vzpírali jeho domnělé přeměře „*liberalismu*". Ovšem ve skutečnosti vůbec nechápali, že to byla zase jen další taktika jezuitů, jak *infiltrovat* novou *Republiku*, oslabit její hybné páky a zlikvidovat její postavení!

Boulangéristická krize jasně ukázala na činnost, kterou osnovali náboženské strany proti světské *Republique* pod pláštěm *nacionalismu*. Ale bezbarvá povaha hlavního aktéra a zároveň odpor většiny národa znemožnil tento pokus i přesto, že měl všemožnou a silnou agitaci tajných jezuitů. Nicméně ukázalo se, že *šovinistické taktiky* jsou celkem účinné, a to zvláště v *Paříži*. A měly být znovu použity při jiné, lepší příležitosti. Ta nastala nebo byla vyprovokována?

V čele tohoto hnutí byli samozřejmě *Loyolovi* uředníci. „*Jejich přátelé jsou zde,*“ napsal M. **Pierre Dominique**, „*pobožňůstkářská šlechta, buržoazie, která odmítá Voltairea a mnoho důstojníků. Budou působit zejména na armádu a výsledkem bude známý spolek »meč a kropáč svěcené vody«*“. Jezuité pochopili, že monarchie se už těžko vrátí. Okamžitě zvolili nový plán.

V roce 1890 už neovládají svědomí francouzského krále, ale generálního štábu, nebo alespoň jeho vůdce. Tehdy „náhle“ propuká „*aféra Dreyfus, opravdová občanská válka, která rozděluje Francii na dvě části.*“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 239**).

Katolický historik **Adrien Dansette** shrnuje začátek *aféry* takto: „*22. prosince 1894 je kapitánovi dělostřelectva Alfredovi Dreyfusovi prokázáno obvinění z vlastizrady, je odsouzen k deportaci na doživotní vězení a propuštěn z armády. O tři měsíce dříve totiž objevila naše výzvědná služba na německém velvyslanectví seznam několika dokumentů, které souvisejí s naší národní obranou. Odhalila podobnost mezi písmem kapitána Dreyfuse a písmem na tomto seznamu. Generální štáb okamžitě zvolal: »Je to on, vždyť je to Žid.« Jako obžaloba jim posloužila pouze tato domněnka, i když neměla psychologický podklad (Dreyfus měl dobrou pověst, byl bohatý a vedl spořádaný život). Přesto je tento nešťastník uvězněn a vojenským tribunálem odsouzen po vyšetřování tak rychle a předpojatě, že rozsudek byl určitě stanoven již předem...*

Ale po uvěznění Dreyfuse došlo v generálním štábu k dalším únikům informací a velitel Picquart, šéf výzvědné služby po červenci 1895 se dozvídá o jistém plánu nazývaném „*Petit bleu*“ (*Expresní dopisy*) mezi německým armádním atašé a francouzským velitelem (maďarského původu) Esterhazym. Byl to muž se špatnou pověstí, který necítil vůči zemi, která jej adoptovala, nic než nenávisť a pohrdání. Ale důstojník výzvědné služby, velitel Henry, přidává do Dreyfusovy složky – jak uvidíme později – falešný dokument, na kterém by židovského důstojníka rozdrtil, kdyby byl pravý. Také vymazává a přepisuje jméno Esterhazy na „*Petit bleu*“, aby vzbudil dojem, že dokument byl padělán. Tak upadl Picquart v listopadu 1896 v nemilost.“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 263–264**).

30.3 Esterhazy – podezřelý muž

Odstranění šéfa výzvědné služby je snadno pochopitelné: Přespříliš se snažil rozpýlit nahromaděnou temnotu.

Nejdůvěryhodnější svědectví nalézáme v knize **Carnets de Schwartzkoppen**, vydané po jeho smrti v roce 1930. Její autor, dříve první armádní atašé na německém velvyslanectví v *Paříži*, obdržel tajné dokumenty o francouzské národní obraně od Esterhazyho, nikoli od Dreyfuse!

Již nějakou dobu předtím, v červenci se Picquart domníval, že nadešel čas varovat dopisem šéfa generálního štábu, který byl tehdy ve *Vichy*, o svém podezření na Esterhazyho. K prvnímu setkání došlo 5. srpna 1896. Generál *de Boisdeffre* souhlasil se vším, co dosud

Picquart ve věci této aféry udělal a dal mu svolení pokračovat dál v pátrání.

Ministr války, generál *Billot*, byl po srpnu o *Picquartově* podezření informován stejně tak. I on uznal *Picquartovy* prostředky za správné. „*Esterhazy, kterého jsem už pustil z hlavy, se snažil dostat se na místo ministra války a využíval přitom svých styků s poslancem Julesem Rochem, a podle všeho se pokoušel znovu se dostat se mnou do kontaktu a napsal několik dopisů ministrovi války a také jeho pobočníkovi. Jeden z jeho dopisů byl dán Picquartovi, který si poprvé uvědomil, že jeho písmo se shoduje s písmem na »seznamu«! Ukázal fotografii tohoto dopisu Du Patyovi a Bertillonovi, aniž by jim samozřejmě řekl, kdo jej psal... Bertillon řekl: »To je přece písmo jako na seznamu!« " (Les Carnets de Schwartzkoppen; Rieder, Paříž, 1933, str. 147, 148).*

30.4 Dreyfusova nevinna – aféra vojenského tribunálu

„Jakmile Picquart pojal podezření, že Dreyfusova obžaloba se rozpadává, rozhodl se nahlédnout do »malého svazku«, který dostali pouze soudcové. Dal mu ho archivář Gribelin. Byl večer. O samotě ve své kanceláři otevřel Picquart Henryovu rozpečetěnou obálku, kterou Henry parafoval modrou tužkou... Jaké však bylo jeho překvapení, když si uvědomil neplatnost těchto hanebných dokumentů, protože žádný z nich nemohl být přisuzován Dreyfusovi. Poprvé věděl, že muž odsouzený k doživotí na *Ďáblově ostrově* je nevinný. Dalšího dne napsal Picquart dopis generálovi de *Bisdeffre*, ve kterém vypsala všechna obvinění proti Esterhazymu a popsal svůj nejnovější objev. Když generál četl o »tajném svazku«, vyskočil a zakřičel: »Proč už nebyl spálen jako schválený?« " (Armand Charpentier: *Histoire de l'affaire Dreyfus*; Fasquelle, 1933, str. 73).

Dále *von Schwartzkoppen* napsal: „Moje postavení se stalo nesmírně nepohodlné. Byla přede mnou otázka: Měl bych říkat celou pravdu a napravit tak strašlivý omyl a osvobodit toho nešťastného nevinného muže? Kdybych byl tehdy schopen jednat tak, jak bych si přál, určitě bych udělal právě tohle! Když jsem se však do těchto záležitostí zahleděl podrobněji, došel jsem k závěru, že bych se do toho neměl míchat, protože tak, jak tomu bylo, by mi stejně nikdo nevěřil. Vedly mě k tomu také diplomatické okolnosti. Uvážil jsem, že francouzská vláda je schopná učinit nezbytná opatření, aby celou věc vyjasnila a napravila nespravedlnost, a proto jsem se skutečně rozhodl, že nic dělat nebudu.“ (Les Carnets de Schwartzkoppen; Rieder, Paříž, 1933, str. 162).

„Vidíme, jak ožívají taktiky generálního štábu,“ poznamenává *Adrien Dansette*: „Pokud je vinen Esterhazy, potom jsou také vinni důstojníci, kteří vyprovokovali nezákonné odsouzení Dreyfuse, a to především generál *Marcier*, tou dobou ministr války. Armádní zájmy si vyžádaly obětovat Dreyfuse. Do rozsudku z roku 1894 nesmíme zasahovat.“ (Adrien Dansette: *Histoire religieuse de la France contemporaine*; II, str. 264).

30.5 Antisemitické krytí aféry

Dnes nás ohromuje pomýšlení na to, že by mohl někoho napadnout takový argument na ospravedlnění, jestliže si dovolíme to tak vyjádřit, zločinného rozsudku. Tímto způsobem měla probíhat celá aféra, která tehdy teprve začínala. Zachvátila nás tehdy samozřejmě antisemitická horečka.

Bouřlivá pojednání *Edouarda Drumonta* v *Libre Parole* denně ukazovala děti *Izraele* jako

příčiny národní zkázy a rozkladu. Takto vytvořený negativní předsudek podnítil velkou část veřejného mínění k tomu, aby „a priori“ věřila v *Dreyfusovu* vinu.

Ale i později, když byla nevinna odsouzeného již příliš zřejmá, byly stále ještě vzdvihovány mohutné argumenty o „*neomylnosti*“ vojenského soudního tribunálu. A od nynějška s dokonalým cynismem. Jaký věrný obraz jezuitského ducha!

Byl to Duch svatý, kdo inspiroval tyto soudce v uniformách, kteří se nemohli dopustit omylu? Bylo by lákavé uvěřit tomuto zásahu nebes – který má tolik podobného se zárukami *papežské neomylnosti* – když čteme o otci *du Lacovi* z Tovaryšstva Ježíšova, který měl s *aférou* hodně společného:

„Řídil kolej *Rue des Postes*, kde jezuité připravovali kandidáty na větší školy. Je to velmi inteligentní muž s významnými styky. Přivedl ke katolické víře *Drumonta*, je zpovědníkem *de Muna* a *de Boisdeffreho*, šéfa armádního generálního štábu, se kterým se vidá každý den.“ (**Pierre Dominique: *La politique des Jesuites*, str. 240**).

Brugерette se také zmiňuje o stejných skutečnostech, které cituje židovský spisovatel **Josef Reinach**: „Není to ten otec *du Lac*, který obrátil na víru *Drumonta* a přinutil ho napsat »Židovskou Francii«, který zajišťoval prostředky pro »*Libre Parole*«? Nesetkává se generál *de Boisdeffre* každý den s tímto známým jezuitou? Velitel generálního štábu neudělal žádné rozhodnutí, aniž by ho předtím konzultoval se svým »ředitelem«. (**J. Brugерette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, II, str. 454**).

30.6 Mučení Dreyfuse

Na *Đáblově ostrově*, který si právem zaslouží v tomto mrtvém podnebí svůj název, bylo s obětí tohoto ohavného spiknutí zacházeno nesmírně krutým způsobem, protože antisemitický tisk rozšířil zprávu o tom, že se pokoušel utéci. Ministr kolonií, *Andre Lebon*, vzhledem k tomu vydal patřičné rozkazy.

„V neděli ráno 6. září hlavní dozorce *Lebar* informoval svého vězně o tom, že od nynějška mu nebude dovoleno chodit po části ostrova, která mu byla vyhrazena a že bude omezen na svou chatrč. Večer mu bylo řečeno, že bude v noci připoután k řetězům. Ve spodní části jeho postele, která se skládala ze tří prken, byly přibity dva dvojité železné kruhy, které svíraly trestancovy nohy. Když byly noci žhavé, byl tento trest zvlášť bolestivý.

Ráno stráže vězně uvolnily, ale ten, když vstal, se na svých nohách třásl. Bylo mu zakázáno opouštět chatrč, kde musel přebývat dnem i nocí. Večer byl znovu přikován a to se opakovalo 40 nocí. Zanedlouho měl kotníky úplně zkrvavené a potřebovaly obvaz. Strážcové, pohnuti soucitem, mu nohy před přikováváním tajně obvažovali.“ (**Armand Charpentier: *Histoire de l'affaire Dreyfus*; str. 75**).

Trestanec však stále tvrdil, že je nevinen. Napsal své manželce: „V této nádherné a štědré francouzské zemi přece musí být nějaký poctivý muž, který má dostatek odvahy k tomu, aby vypátral a odhalil pravdu.“ (**Lettres d'un innocent, leden a únor, 1895**).

Ve skutečnosti však o pravdě už nikdo nepochyboval. Chyběla pouze vůle ji nechat vypuknout. Svědectví o tom dokládá i sám otec **Brugерette**:

„Zbytečně se množí domněnky o nevině trestance z *Đáblova ostrova*. Marně vyhlašují *Dreyfusovu* nevinu také *M. de Bulow* v *Reichstagu* a francouzské vládě je předává *M. de Munster*, jeho velvyslanec. Nevina, kterou hlásá také císař *Guillaume* a která je potvrzena,

když je Schwarzkoppen (německý vojenský atašé) povolán do Berlína hned, jakmile Mathieu Dreyfus (bratr odsouzeného) obvinil Esterhazyho. Generální štáb odmítá jakékoli nové vyšetřování celého procesu... Někdo má hodně práce s tím, aby zastřel Esterhazyho. Jsou mu předávány tajné dokumenty na jeho obranu, a dokonce není ani dovoleno srovnávat jeho rukopis s rukopisem na »seznamu« ...

Pod touto záštitou byl zločinec Esterhazy natolik drzý, že si zažádal o slyšení před válečnou radou. Tam je 17. ledna 1898, po rozmyšlení, které trvalo pouhé tři minuty, jednohlasně zproštěn viny." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 432**).

Musíme se zmínit o tom, že o několik měsíců později, když byl plukovník Henry usvědčen z podvrhu, uprchl Esterhazy do Anglie a nakonec sám přiznal, že byl autorem známého Seznamu připisovaného Dreyfusovi.

30.7 Padělky proti Dreyfusovi

Nelze citovat všechny epizody z mnoha dějství tohoto dramatu. Ve snaze utajit očividnou pravdu přibývaly k padělkům další a další nové padělky, byl propuštěn velitel generálního štábu, odstoupili ministři, Henry spáchal sebevraždu, když byl držen ve vazbě na *Mont Valerien*, podřezal se (pod krkem) a svou vlastní krví tak podepsal doznání své viny.

V prosinci 1898 vydal německý tisk polooficiální nótu: „Prohlášení císařské vlády uvádí, že žádná německá osoba, vysoce či níže postavená, nemá žádné příbuzenské vztahy s Dreyfusem. Z pohledu Německa tedy nevidíme žádné překážky, které by mohly bránit nezkrácenému vydání tajného souboru." (**Maurice Paleologue: Journal de l'Affaire Dreyfus; Plon, Paříž, 1955, str. 149**).

Nakonec nejvyšší soudní dvůr rozhodl, že je nevyhnutelné případ znovu prošetřit. Dreyfus se musel 3. června 1899 znovu objevit před válečnou radou v Rennes, a to pro něj znamenalo začátek dalšího mučení.

„Nemohl předpokládat, že se setká s ještě hnusnější nenávisí, než s jakou odjížděl, a že jeho bývalí velitelé, kteří se proti němu spikli a dohodli se na tom, že ho znovu vypraví na Dáblův ostrov, nemají žádný soucit pro toto zbídačené, slabé stvoření, které se domnívá, že už vytrpělo všechna utrpení, která se mají vytrpět." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 467**).

Brugерette napsal: „Válečná rada v Rennes pouze přidala novou nespravedlnost ke zločinnému procesu z roku 1894. V průběhu 29 soudních přelíčení v Rennes vyjde jasně najevo nezákonnost tohoto soudu, vina Esterhazyho i zločinecké manévrování Henryho. Ale válečná rada... odsoudí Dreyfuse na základě udání tajných špiónů, která nebyla nikdy předmětem obžaloby ani zprávy. Bude mu přirčeno všechno předchozí propouštění a vzniknou dokumenty, které s ním nemají nic společného... Nakonec, a to navzdory všem právnickým zvyklostem, budeme požadovat, aby sám Dreyfus zjistil, zda takový dokument nebo spis sám nepsal, jako by to už ani nebylo úkolem soudního stíhání." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 469**).

Zaujatost Dreyfusových žalobců byla natolik průhledná, že vyvolala protest veřejnosti i mimo Francii. V Německu vydaly polooficiální noviny **Cologne Gazette** dne **16. a 29. srpna**, uprostřed soudního procesu, dva články, ve kterých čteme: „Jestliže po vyhlášení německé vlády a jednání nejvyššího odvolacího soudu ve Francii ještě někdo věří v Dreyfusovu vinu,

můžeme odpovědět jenom tolik, že takový člověk musí být duševně nemocný nebo vědomě usiluje o to, aby byl odsouzen nevinný." (**Maurice Paleologue: Journal de l'Affaire Dreyfus, str. 237**).

30.8 Fanatismus neomylnosti

Ale nic nebylo schopno zneškodnit nenávisť, nesmyslnost a fanatismus. Nikdo nebyl schopen prolomit záhadnou bariéru neomylnosti a drzého, křivého obviňování.

Byly dokonce používány nové padělky, které měly nahradit padělky, které již ztratily věrohodnost. Shrneme-li to všechno, nešlo o nic jiného než o pochmurnou klauniádu. Pro Dreyfuse skončila odsouzením na deset let vězení s polehčujícími okolnostmi!

„Tento ostudný soud vyvolal rozhořčené strnutí po celém světě. Francie se všichni štítily. Kdo by si dovedl představit tak strašlivou bolest?“ (L'Aurore, 14. září 1899) prohlásil Clemenceau při čtení anglických a německých novin. Udělení milosti se stalo nepostradatelným. Dreyfus milost přijal, aby „čekal,“ jak řekl, „na zvrát v tom strašlivém vojenském omylu, kterého byl obětí.“ „Bylo zbytečné počítat s tímto zvratem ze strany válečných rad. Spravedlnost se již dostala do chodu! Zase jednou přišla od nejvyššího odvolacího soudu, který po důkladném vyšetřování a dlouhých rozhovorech anuloval jednou pro vždycky rozhodnutí z Rennes. A několik dní později shromáždění i senát slavnostním hlasováním znovu uvedli Dreyfuse do armády. Dreyfusovi byl udělen řád Čestné legie a veřejně byl znovu dosazen do funkce.“ (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 471–472**).

Zvrát událostí, kterého tak pracně dosáhl, byl zásluhou „pocivých a odvážných“ mužů, které si přál nevinný na *Ďáblově ostrově* vidět přicházet. Jejich počet se zvětšoval s tím, jak vycházela pravda na světlo. Poté, co válečná rada v lednu 1898 zrádce Esterhazyho bleskurychle zprostita viny, vydal **Emilio Zola** v *Aurore*, Clemenceauově publikaci, známý otevřený dopis *Žaluji*. Napsal: „*Žaluji první válečnou radu za to, že přestoupila zákon – že odsoudila obžalovaného na podkladě jakéhosi dokumentu, který zůstává v tajnosti, a žaluji druhou válečnou radu za to, že ututlala tuto nezákonnost a také spáchala justiční zločin tím, že vědomě zprostita pachatele viny.*“

30.9 Nenávisť katolíků proti Židům a Dreyfusovi

Avšak „knížata“ našeho známého tovaryšstva bděla nad tím, aby utajila všechno, co by mohlo osvětit veřejnost. Dokázala to v případě první *Francouzské revoluce*, hrůzovlády i v případě druhé *Francouzské revoluce*. Proč by to nedokázali i nyní v takové banalitě jako *Dreyfus*? Otázka katolického vyslance *de Muna* přivedla *Zolu* před Soudní dvůr *Seine* a odvážný spisovatel byl odsouzen na jeden rok vězení – nejvyšší trest jako odplata za tento zločinný proces.

Vykřikování „klerikonacionalistů“ natolik oklamalo veřejnost, že volby v květnu 1898 dopadly v jejich prospěch!

Nicméně, veřejné odhalení padělků, propuštění šéfa generálního štábu, evidentní zločinná zaujatost soudců otevřela oči lidí, kteří upřímně hledali pravdu stále víc a víc. Byli to však lidé téměř výhradně z řad *protestantů, Židů* a *laiků*.

„Ve Francii byl jenom sem tam nějaký katolík, a z nich velice málo významných katolíků,

... který se postavil na stranu Dreyfuse... Tato hrstka lidí nenadělala mnoho hluku. Obklopovalo je spiklenectví ticha..." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 275**).

„Většina knězů a biskupů zůstávala přesvědčena o Dreyfusově trestuhodnosti“, napsal **Brugерette**. Georges Sorel také říká: „Zatímco aféra Dreyfus způsobila rozdělení ve všech společenských skupinách, katolický svět byl absolutně sjednocen proti znovuprošetřování celého případu.“ Samotný Peguy připouští, že „všechny politické síly církve stály vždy proti Dreyfusovi.“ Zcela logický výsledek jezuitské neomylnosti v pozadí a židovské příslušnosti Dreyfuse v popředí živený denním tiskem.

Je třeba připomínat seznamy příspěvků, které pro vdovu po padělateli Henryovi, který spáchal sebevraždu, otevřel **Libre Parole** a **La Croix**? U jmen knězů, kteří přispěli, byly často připsány „poznámky ne zrovna evangelické,“ jak nám říká M. **Adrien Dansette**, který dále cituje:

„Jistý abbé Cros si žádá o rohožku před postel z židovské kůže, po které by mohl šlapat ráno i večer. Jeden mladý kněz by rád svou patou rozdrtil Reinachův nos; tři kněží touží nafackovat té nečisté tváři Žida Reinacha.“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 276**).

Jedině volnomyšlenkářské duchovenstvo je stále poněkud stranou. V Kongregacích bylo vše ještě útočnější:

„15. července 1898 při rozdělení cen na koleji Arcueil, kterému předsedal generallissimus Jamont (viceprezident svrchované válečné rady), otec Didon, rektor školy Albert-le-Grand, vystoupil s plamennou řečí, ve které obhajoval použití násilí proti lidem, kteří se dopustili zločinu tím, že odvážně odsoudili vojenský omyl...“

»Musíme,« ptal se výmluvný mnich, »nechat bezbožné na svobodě? Určitě ne! Ne-přítelem je: intelektualismus předstírající, že pohrdá silou, a civilisté, kteří si chtějí podmanit armádu. Když selhalo domlouvání, když láska (!) už nemá vliv, musíme se ohánět mečem, musíme rozšířit teror, stínat hlavy, rozpoutávat války, útočit...«

Zdá se, že tato řeč byla výzvou všem, kteří sympatizovali s odsouzeným nešťastníkem.“ (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 451**).

30.10 Štvaní jezuitů proti Židům

Kolik podobných řečí jsme již od té doby vyslechli! Provolání ke krvavým represím přicházejí od mírumilovných knězů, a to zvláště během německé okupace! Pokud jde o výzvu k nenávisti vůči intelektualismu, nacházíme její dokonalý ohlas v prohlášení jednoho generála: „Když někdo mluví o inteligenci, vytahuji revolver.“ Jaká to přesná ozvěna jezuitské morálky a učení!

Rozdrtit myšlení silou, to je zásada římskokatolické církve, která se nikdy nemění. V každé době se pouze přizpůsobí a bere na sebe jiný plášť utajení a maskování. Cíl však zůstává stejný.

Avšak otec **Brugерette** se podivuje nad tím, že nic nenarušilo přesvědčení duchovenstva o Dreyfusově trestuhodnosti: „Taková obrovská a dramatická událost, která zahřměla z čistého nebe a vnesla světlo na oddělení padělků, fungující při generálním štábu, musela otevřít oči i těm, kteří nechtějí hledat pravdu. Hovoříme o odhalení padělků, které má na svědomí“

Henry...

Cožpak nenadešel čas, aby se francouzské duchovenstvo a katolíci zřekli omylu, který zašel tak daleko... Oni, kněží i hrstka věrných mohli jako celek vyjít, aby o jedenácté hodině podobně jako dělníci zmínění v evangeliu rozšířili řady zastánců spravedlnosti a pravdy... Ale ani ty nejpřesvědčivější skutečnosti nemohou vždy osvětlit mysl opanovanou určitými předsudky, protože předsudky nesnášejí prověřování a ze své vlastní podstaty se vzpírají důkazům." (**J. Brugette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 443**).

„V každém případě pro udržení katolíků v bludu bylo vyvíjeno nesmírné úsilí! Jak by se mohli domnívat, že tisk je hanebně podvádí a tvrdošíjně zatajuje všechny důkazy o nevině a všechna svědectví ve prospěch odsouzence na Ďáblově ostrově a že je také rozhodnut všemi možnými prostředky zabraňovat průchodu spravedlnosti?“ (**J. Brugette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 444**).

V čele tisku stály **La Libre Parole** – noviny vytvořené, jak jsme již viděli, za pomoci jezuitského otce du Laca, a **La Croix** – noviny jezuitského otce Baillyho, stoupenice nanebevstoupení Panny Marie. Řád nanebevstoupení Panny Marie byl maskovanou částí Tovaryšstva Ježíšova a jemu tedy musíme přiřknout rozpoutání a šíření kampaně proti Dreyfusovi.

Otec **Lecanuet**, který vůbec nepatří mezi ty podezřívavé, otevřeně píše: „Historici zabývající se aférou pranýřují Kongregace a obzvláště jezuity. A tentokrát musíme přiznat, že jezuité s bezohlednou troufalostí jako první hodili kamenem.“ (**Otec Lecanuet: Les Signes avant-coureurs de la Separation, str. 179**).

„Oblastní katolické noviny, jakými byly Nouvelliste z Lyonu, které byly poučné a hojně čtené, se téměř cele zapojily do temného spiknutí proti pravdě a spravedlnosti. »Zdá se, že všude byla přijata zásada zastavit pronikání světla a udržet veřejnost ve tmě.« " (**J. Brugette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 448**).

Ve skutečnosti by člověk musel trpět výjimečnou slepotou, aby nepochopil na základě zuřivosti, kterou projevoval „**Croix**“ v Paříži a v provinciích „zásadu“, o které hovoří otec **Brugette**. A člověk by musel být také velmi naivní, aby nepoznal, odkud pochází. (Noviny »La Croix« byly tehdy značně rozšířeny – pozn. autora).

M. **Adrien Dansette** říká také toto: „Je to řád Nanebevstoupení Panny Marie jako celek a s ním i církve, kdo je odhalen kampaní novin La Croix Otec Bailly se vychloubá, že »svatý« otec s ním souhlasí.“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 277**).

Ve skutečnosti o jeho souhlasu nikdo nepochybuje! Cožpak jezuité, kterým stoupenici Nanebevstoupení Panny Marie zapůjčili svůj název, nejsou hned od založení řádu politickými nástroji papeže? Musíme se zasmát příběhu, který je vychytrale rozšířen – a který opakují apologetičtí historikové – o tom, že Lev XIII. prý nabádal vedoucí představitele novin **La Croix** „k mírnosti“. Jedná se o klasický trik, přesto však stále působivý. Ještě dnes žijí prostí lidé, kteří věří v jakousi „nezávislost“ oficiálního hlasu Svatého stolce!

Podívejme se nyní, co v samotném Římě vydalo **Civiltà Cattolica**, oficiální jezuitské nakladatelství pod názvem *Il caso Dreyfus*:

„Zrovnoprávnění Židů je důsledkem tak zvaných zásad roku 1789, jejichž jho těžce dopadlo na všechny francouzský lid... Židé drží Republiku ve svých rukou, a ta je víc hebrejská než francouzská. ... Bůh stvořil Žida proto, aby byl používán jako vy-zvědač všude, kde se chystá nějaká zrada... Neděje se to jenom ve Francii, ale také v Německu, Rakousku a Itálii, že Židé musejí být vyloučeni z národa. Potom, až budou s velikým souladem znovu nastoleny

dřívější časy, najdou národy znovu své ztracené štěstí." (**Civilta Cattolica** z 5. února 1898).

30.11 Postoj Říma

V předchozích kapitolách jsme však pouze v krátkosti shrnuli onen jezuitský „veliký soulad“ a „štěstí“, kterým se těšily národy, když Loyolovi synové sedávali ve zpovědnících a inspirovali krále. Jak jsme právě viděli, „soulad“ zavládl také tehdy, když byli zpovědníky a rádci velitelů generálního štábu.

Podle **Brugere** zakusil generál *de Boisdeffre*, kající jezuitského otce *du Laca*, stejnou hořkost jako mnoho jiných před ním, které tito „správci svědomí“ podvedli. Vyznání padělatele *Henryho* ho přivedlo k nucenému odstoupení. „Jako velmi čestný muž sám prohlásil, že byl »hanebně podveden« a lidé, kteří ho znali, si uvědomovali, že pociťoval nesmírnou hořkost vůči »spiknutí«, jehož se stal obětí.“ (**J. Brugere: Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 435, 454**).

A **Brugere** dodává, že generál *de Boisdeffre* přerušil „veškerou komunikaci“ se svým dřívějším zpovědníkem „a odmítl se s ním setkat dokonce i při umírání.“

Když si přečteme všechno to, co je napsáno a vytištěno v **Civilta Cattolica**, bylo by už zbytečné zabývat se ještě hlouběji proradností tohoto řádu a můžeme jen souhlasit s tím, co tehdy napsal *Josef Reinach*: „Vidíme, že jsou to jezuité, kdo zosnovali tuto temnou aféru. A pro ně je *Dreyfus* pouze záminkou. Co si skutečně přejí, a také to přiznávají, je potlačení laiků a udání nového směru Francouzské revoluci..., zrušení cizích bohů – dogmat z roku 1789.“

To je víc než jasné. Ale navzdory všem důkazům někteří ještě trvají na tom, že mezi papežem a jeho tajnou armádou, mezi záměry jednoho a činy tovaryšstva byla možná neshoda. Dokázat pošetilost takové domněnky je snadné. V tomto směru je velmi poučný případ jezuity *Baillyho*.

Co se dočteme v **La Croix** z 29. května 1956? „Jak jsme oznámili, jeho eminence kardinál *Feltin* nařídil prozkoumání písma otce *Baillyho*. Byl zakladatelem našeho vydavatelství a »Maison de la Bonne Press«. Takto zní výnos z 15. května 1956:

»My, *Maurice Feltin*, z milosti Boží a apoštolského Svatého stolce kardinál – kněz svaté římskokatolické církve, jemuž patří titulární kostel svaté Marie pokojné, arcibiskup pařížský:

Z hlediska plánu, který byl předložen k úvaze Kongregaci stoupenců Nanebevstoupení Panny Marie a augustiniánům a který jsme schválili, aby byl v Římě řešen případ Božího služebníka *Vincenta de Paula Baillyho*, zakladatele »La Croix« a »Bonne Press«. Z hlediska dalších opatření... a pokynů Svatého stolce ohledně blahorečení a průzkumu spisů Božích služebníků, nařídili jsme a nařizujeme následující: Každý, kdo znal tohoto Božího služebníka nebo kdo může říci něco zvláštního o jeho životě, nám o tom musí dát vědět... Každý, kdo vlastní spisy tohoto Božího služebníka, nám je musí předat do 30. září 1956, ať se jedná o tištěné knihy, rukopisné poznámky, dopisy, memoranda... i pokyny nebo rady, které sám nepsal, ale které diktoval... Na všechny tyto zprávy jsme jmenovali kanovníka *Duboise*, tajemníka našeho arcibiskupství a »advocata diaboli« v tomto kanonizačním procesu.“ (**La Croix, 29. května 1956**).

Zde už vidíme „Božího služebníka“ na cestě k přijetí spravedlivé odměny za své věrné služby, a to v podobě svatozáře. A odvažujeme se říci, že co se týče jeho „spisů“, po kterých se tak pečlivě a usilovně pátralo, bude mít „advocatus diaboli“ opravdu z čeho vybírat. Pokud jde o „tištěný“ materiál, sbírka **La Croix**, a to zejména z let 1895 až 1899, představuje ty

nejpoučnější spisy.

„Jejich postoj (katolických novin), a zvláště postoj *La Croix*, představuje tou dobou pro všechny »»osvícené a bezúhonné hlavy« to, co M. Paul Violet, katolický člen Institutu nazývá »nepopsatelným skandálem«. Tento skandál vyzdvihuje v Dreyfusově aféře nejotřesnější chyby, lež a zločin vůči pravdě, poctivosti a spravedlnosti. »Římský dvůr,« dodává, »to ví stejně tak, jako to vědí všechny soudní dvory v Evropě.« " (**J. Brugерette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 443***).

Římský soudní dvůr to vskutku věděl lépe než kdo jiný! Jak jsme viděli v roce 1956, nezapomněl při přípravách na blahořečení na zbožné hrdinské činy tohoto „Božího služebníka“.

Navrhovatel svatořečení udělil našemu budoucímu „svatému“ ta nejvyšší uznání ve prospěch vdovy po padělateli *Henryovi*. **Brugерette** o tom říká: „Když dnes uvažujeme o všech výzvách po tom, aby se vrátila inkvizice, o všech výzvách po pronásledování Židů, po vraždě Dreyfusových obránců, je to stejné, jako naslouchat blouznivým představám bezuzdných a komických fanatiků. Nicméně tyto představy nám *La Croix* předkládá jako ohromnou, povzbuzující a veselou podívanou.“ (**J. Brugерette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 450***).

Všechna tato zbožná přání týkající se Židů, jejichž uskutečnění nebylo otci *Baillymu* dopřáno za života vidět, se naplnila přičiněním těchto nespoutaných fanatiků pod hákovým křížem. Mohl se pouze z nebe s potěšením dívat na „ohromnou, povzbuzující a veselou podívanou“, i když tam nahoře jsou podívané tohoto druhu zcela běžné podle „učeného“ a výjimečně „svatého“ *Tomáše Akvinského*:

„Aby se svatí mohli ještě více těšit ze své blaženosti a více dobrořečit Bohu, je jim dovoleno rozjímat nad hrůzou všeho mučení bezbožných... Svatí se budou radovat z útrap bezbožných.“ (***Sancti de poenis impiorum gaudebunt***) (***Somme theologique, v Dodatku XCIV, I, 3***).

Jak vidíme, otec *Bailly*, zakladatel ***La Croix***, uměl to, co z něj dělá svatého: Pro následoval nevinného, zlořečil těm, kteří ho bránili, odsuzoval je ke smrti, dodával si sílu pomocí lži a nepravostí, podněcoval nesoulad a nenávisť. To všechno jsou v očích římskokatolické církve solidní zásluhy pro získání slávy a potom můžeme pochopit i její přání umístit svatozář na autora těchto zbožných skutků.

30.12 Rozdělení Francie

Avšak ještě zůstává jedna otázka: Činil tento „Boží služebník“ také zázraky? Ptáme se proto, že víme, že pro získání takového povýšení musí člověk provádět zázraky, které jsou dobře a pravdivě ověřené.

Jaké zázraky prováděl ředitel – zakladatel ***La Croix***? Byla to přeměna, kterou dělal pro své čtenáře, černé barvy za bílou a bílé za černou? Psal o lži jako o pravdě a o pravdě jako o lži? Samozřejmě, ale ještě větším zázrakem byla skutečnost, že přesvědčil členy generálního štábu (a poté i veřejnosti) že potom, co se dopustil počáteční chyby a tato chyba byla odhalena, bylo jejich „ctí“ zapřít všechny důkazy a tímto způsobem proměnit chybu ve zneužití moci! „*Errare humanum est, perseverare diabolicum*.“ „Boží služebník“ na toto přísloví moc nedbal. Místo toho, aby se jím nechal vést, ukryl je pod svou sutanou. „*Mea culpa*“ je ve skutečnosti pro prosté věřící, nikoli pro duchovenstvo, ani – jak jsme právě viděli – pro armádní velitele, kteří měli jezuitské zpovědníky.

Výsledkem – o který usilovali – bylo probuzení záškodnických a sabotážních nálad a rozdělení francouzského lidu.

Tak hovoří i významný historik **Pierre Gaxotte**:

„Dreyfusova aféra byla rozhodným zvratem... soudili ji důstojníci, byla do ní zatažena armáda... Aféra se rozrostla, stala se politickým konfliktem, rozdělila rodiny, rozřízla Francii na dvě části. Působila jako náboženská válka... Vzbudila nenávist mezi důstojníky... Stala se počátkem antimilitarismu.“ (**Pierre Gazotte, de l'Académie Française: Histoire de Français; Flammarion, Paříž, 1951, svazek II, str. 516, 517**).

Když přemýšlíme o *Evropě* té doby, Německo bylo přezbrojeno a obklopeno svými dvěma spojenci. Když si připomeneme zodpovědnost *Vatikánu* za vypuknutí války v roce 1914, potom nemůžeme uvěřit, že oslabení francouzského vojenského potenciálu nebylo předem naplánováno.

Jak bychom si nepovšimli, že *aférou Dreyfus* začíná v roce 1894 rok francouzsko-ruského spojenectví. Tehdy mluvčí *Vatikánu* velmi přímočaře hovořili o smlouvě s „rozkolnickou“ mocností, což bylo v jejich očích skandální. Dokonce ještě dnes „prelát Jeho svatosti“, monsignore *Cristiani* se odvažuje napsat:

„Prostřednictvím podivuhodně zaslepené a neuvážlivé politiky se zdálo, že naše země má radost z navozování válečných nálad ve svém hrůzu nahánějícím sousedovi (Německu)... Ve skutečnosti se zdálo, že francouzsko-ruská dohoda hrozí obklíčením Německa.“ (**Mgr. Cristiani: Le Vatican politique; Ed. du Centurion, Paříž, 1957, str. 102**).

Podle váženého preláta neohrožoval *Trojspolek* (Německo, Itálie, Rakousko) nikoho a *Francie* se mýlila, když před takovým blokem nezůstala osamocená. Se třemi proti jednomu by bylo vítězné „tažení“, „mírová misie“ jednodušší a náš svatý otec papež by byl nemusel v roce 1918 naříkat nad porážkou svých „svatých“ bojovníků. Ano, *Francie* včas rozpoznala odvetnou akci jako odměnu za překažení plánů, které *Vatikán* pod dramaturgií a scénáře jezuitů naplňoval už od *Pia IX*.

Kapitola 31

Roky před válkou: 1900 – 1914

31.1 Francie proti Římu

„Pod obrazem ukřižovaného Ježíše, Božského symbolu spravedlnosti, *La Croix* nadšeně spolupracoval s dílem klamu a zločinu proti pravdě a spravedlnosti,“ jak napsal Brugerette. (**J. Brugerette: *Le Pretre francais et la societe contemporaine, II, str. 478***).

Abbé Fremont se dokonce nebál v souvislosti s aférou hovořit o dávném zlověstném křížovém tažení *Inocence III.* proti *Albigenským*. Přesto však zvítězila spravedlnost a Fremont se stal skutečným prorokem, když řekl: „*Katolíci vyhrávají a myslí si, že republiku porazí díky nenávisti vůči Židům. Obávám se však, že porazí jenom sami sebe.*“ (**Agnes Siegfried: *L'Abbe Fremont; F. Alcan, Paříž, 1932, II, str. 163***).

Ve skutečnosti, když názor vyšel na světlo, byla reakce osudová. Ranc si z celé aféry vzal ponaučení, když prohlásil: „*Republika rozbije moc kongregací nebo bude zardoušena.*“

V roce 1899 bylo ustanoveno ministerstvo republikánské obrany. Jezuitský otec Picard, čelní představitel stoupenců nanebevzetí panny Marie, jezuitský otec Bailly, ředitel ***La Croix*** a deset dalších členů tohoto řádu bylo přivedeno před soud, před tribunál *Seiny* pro porušování zákona o shromažďování. Kongregace stoupenců nanebevzetí panny Marie byla rozpuštěna.

Waldek-Rousseau, předseda koncilu, prohlásil ve svém projevu v *Toulouse* 28. října 1900: „*Rozptýlení, ale ne potlačení. Náboženské řády se formují znovu. Jsou početně větší a výbojnější. Území pokrývají sítí politické organizace, jejíž články jsou nespočitatelné a pevně spletené, jak jsme mohli vidět v nedávném procesu.*“

Nakonec byl v roce 1901 přijat zákon, nařizující, že bez svolení nesmí být vytvořena žádná kongregace, a že ty spolky, které o to nepožádají v zákonem určené době, budou automaticky rozpuštěny. Budou to tyto předpisy, zcela přirozeně na straně občanských úřadů, které mají za povinnost kontrolovat srocování, které se vyskytuje na jejich území. Tyto předpisy budou katolíkům předkládány jako nesnesitelná urážka. Dům člověka je jeho hrad, říká jedno přísloví, ale církev žádný dům nemá. Pro ni to tedy neplatí.

Odpor duchovních vůči naplňování tohoto zákona ukazuje, jak byl nutný. Jejich odpor ještě více upevnil vládu v jejím postoji, a to zvláště za ministra Combese. A nesmiřitelnost *Říma*, a to zvláště tehdy, když *Pius I.* vystřídal *Lva XIII.* si vynutila zákon z roku 1904, který řádům zakazoval vyučování.

31.2 Volby nového papeže

Poté docházelo k neustálým neshodám mezi francouzskou vládou a Svatým stolcem. K volbě nového papeže došlo kromě toho za význačných okolností.

„*Lev XIII. zemřel 20. července 1903. Konkláve, které se sešlo, aby určilo jeho nástupce, udílí po několikerém tajném hlasování 29 hlasů státnímu tajemníkovi kardinálu Rampollovi. Na zvolení je však třeba 42 hlasů. Vtom povstává rakouský kardinál Puzyna a tvrdí, že jeho apoštolský majestát, císař rakouský, král maďarský je úředně zmocněn, aby nepřipustil zvo-*

lení státního tajemníka místo Lva XIII. Víme, že kardinál Rampolla sympatizuje s Francií." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 317**).

Je tedy zvolen kardinál Sarto. Tímto manévrem se Rakousko samo dosadilo na místo Ducha svatého, aby „inspirovalo“ kardinály. Drzé zvolení sama sebe jako rozhodčího voleb papeže se vyplatilo. Volba kardinála Sarta znamená další vítězství jezuitů. A skutečně nový papež popisovaný jako směs „venkovského kněze a archanděla s ohnivým mečem“, je dokonalým typem člověka, kterého si tam jezuitský řád přál mít. M. **Adrien Dansette** o tom říká: „Když papeže milujeme, neomezujeme pole, na kterém může a musí vykonávat svou vůli.“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 318**,

Nebo uveďme citát z jeho první konzistoriální řeči: „*Víme, že budeme šokovat mnoho lidí, když vyhlásíme, že se budeme muset nutně zapojit do politiky. Každý, kdo to chce spravedlivě posoudit, chápe, že suverénní papež, který je bohem nadán nadřazenou autoritou, nemá právo oddělovat politiku od panství víry a morálky.*“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 319**).

Takže Pius X., jakmile dosedl na svatopetrský trůn, veřejně prohlásil, že za jeho vlády musí papežskou autoritu pocítit každé panství a že *politický klerikalismus* není pouze právem, ale *povinností*. Za svého státního tajemníka si vybral španělského preláta, monsignora *Merry del Vala*, kterému bylo 38 let a který podobně jako on horlil pro Německo a proti Francii. Neudiví nás tedy slova abbé *Fremonta*: „*Merry del Val, se kterým jsem se setkal v římské koleji, byl oblíbeným žákem jezuitů.*“ (**Agnes Siegfried: L'Abbé Fremont, II, str. 342**).

Prelát *del Val* byl nejen stoupencem jezuitů, ale byl jejich přímým, velmi poslušným nástrojem, který prostřednictvím papeže *Pia X.* ovlivnil další průběh evropských dějin směrem ke „spravedlivému křížovému tažení“ proti *Francii* a státům, které ji podporovaly.

Důsledky této volby byly brzy patrné na vztazích mezi Svatým stolcem a *Francií*. Prvním konfliktem bylo jmenování biskupů civilní mocí.

„*Před válkou roku 1870 se Svatý stolec dovídal jména nových biskupů teprve po jejich jmenování. Papež si vyhradil právo, že pokud nebude pro něj přijatelný být i jen jeden, zabráni jeho kanonizování za biskupa. Docházelo k početným konfliktům, protože vláda za jakéhokoliv režimu dbala na to, aby volila kandidáty, kteří by si zasloužili episkopální úřad.*“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 323**).

Jakmile se však papežem stal Pius X., většinu nových biskupů Řím odmítl. Kromě toho byl nuncius v Paříži *Lorenzelli*, jak nám říká M. **Adrien Dansette**, „*teologem, který sešel na scestí diplomacie a byl bláznivě zaujatý vůči Francii*“. Někdo asi řekne: „*To je jenom jeden z mnoha dalších!*“ Taková volba však jasně ukazuje na zárměry římské kurie s *Francií*.

31.3 Přerušování vztahů mezi Francií a Vatikánem

Toto systematické nepřátelství se ještě více projevilo v roce 1904, když M. *Loubet*, president republiky, jel do Říma oplatit návštěvu italskému králi *Viktoru Emanueli III.*, který byl nedávno předtím v Paříži.

M. *Loubet* si přál, aby ho přijal také papež. Římská kurie však vydala zdánlivě „nezvratný“ protokol: Papež nemůže přijmout hlavu státu, která při návštěvě italského krále v Římě považuje za legální usurpaci starobylého papežského státu. Dva-krát k tomu však již došlo. V roce 1888 a 1903 však hlava státu, a to ne toho státu bezvýznamného, byla v Římě králem i

papežem přijata. Samozřejmě tímto návštěvníkem nebyl prezident republiky, ale německý císař *Guillaume II.* ... Stejná čest byla udělena *Edvardu VII. králi Anglie a carovi.*

Záměrem tohoto odmítnutí byla urážka a byla dokonce zdůrazněna nótou, kterou zaslal různým velvyslancům a ministrům státník *Merry del Val.* Katolický spisovatel M. **Charles Ledre** nedávno o této věci napsal: „*Mohla by papežská diplomacie ignorovat vyhlídku zásadní důležitosti, která dostávala podobu během návštěvy presidenta Loubeta v Římě?*“ (**Charles Ledre: Un siecle sous la tiare; Katolická knihovna Amiot–Dumont, Paříž, 1955, str. 125**).

Vatikán samozřejmě věděl o plánu oddělit Itálii od jejích partnerů v trojspolku, od Německa a Rakousko–Uherska. Římská církev považovala tyto dvě germánské mocnosti za své nejlepší světské nástroje. To bylo pravým jádrem věci. A ve skutečnosti to bylo důvodem častých náladových výbuchů Vatikánu.

Ohledně francouzských biskupů, kteří se Římu zdáli příliš republikánští, docházelo k dalším konfliktům. Nakonec francouzská vláda unavena neustálými potížemi, které vyvstávaly z rušivých zásahů Vatikánu na základě *konkordátu*, ukončila 29. července 1904 „*vztahy, které Svatý stolec vyprázdnil.*“

Přerušení diplomatických vztahů vedlo brzy na to k oddělení církve od státu. „*Dnes to považujeme za normální,*“ napsal M. **Adrien Dansette**, „*že Francie by si měla se Svatým stolcem zachovat diplomatické vztahy a že stát a církev by měly odděleny. Diplomatické vztahy jsou nutné, protože Francie musí být zastoupena všude tam, kde má hájit své zájmy, bez ohledu na věroučné vyznání. Ale oddělení je nutné, protože v demokracii, založené na suverenitě lidí, kteří jsou rozděleni několika různými vyznáními zaručuje stát církvi pouze svobodu.*“ (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 333, 361**). Autor dodává: „*To je přinejmenším všeobecný názor.*“

31.4 Co asi zamýšlí Řím?

S tímto rozumným názorem můžeme jedině souhlasit, i když nesmíme zapomenout, že papežství ho samozřejmě nikdy nepřijme. Římská církev nikdy nepřestala hlásat své výsadní, monopolní postavení v občanské historii, ve své vlastní historii, a proto, aby ji mohla otevřeně uplatňovat i v této době, dělá vše, co je v jejích silách, a to právě za pomoci své tajné armády, Tovarýšstva Ježíšova.

Právě v této době jezuitský otec *Wernz*, generál tohoto řádu, napsal: „*Stát podléhá jurisdikci církve. Takže světská autorita je ve skutečnosti stále poddána církevní autoritě a musí ji poslouchat.*“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 241**).

Tak zní učení těchto nesmiřitelných zastánců teokracie, rádců, ale zároveň vykonavatelů svých příkazů, kteří jsou pro Vatikán nepostradatelní, takže dnes je téměř nemožné najít i ten nejmenší rozdíl mezi „*černým papežem*“ a „*bílým papežem*“. Jsou jedno a totéž. A když hovoříme o politice Vatikánu, myslíme tím prostě politiku řádu jezuitů.

Spolu s dalšími kvalifikovanými pozorovateli abbé *Fremont* připouští, že: „*Vatikánu vládnou jezuité.*“ (**Agnes Siegfried: L'Abbe Fremont, II, str. 421**).

Před intenzivní a nezmenšující se opozicí jezuitů vůči republice, je stát zavázán doplnit zákon o oddělení několika doplňky od roku 1905 do roku 1908. Tento zákon nechtěl zmenšit církevní bohatství a její stavby určené k církevnímu shromažďování. Církevní stoupenci se mohli scházet v místních shromážděních pod vedením kněze, který je měl vést. Jezuité jsou

však v církvi všemocní. Copak Řím asi chystá?

„V encyklickém dopisu »Vehementer« (11. února 1906) odsoudil Pius X. zásadu oddělenosti a zásadu vedení místních shromáždění. Porušil tyto zásady? " (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 361**). To brzy poznáme. Kromě rady francouzského episkopátu odmítl v encyklice **Gravissimo** z 10. srpna 1906 všechny smlouvy.

31.5 Spojování Německa, Bismark – muž Říma

Pro liberální katolíky to představovalo další zklamání:

„Když si pomyslím," vyznává Brunetiere, „že francouzským katolíkům s určitým vědomím toho, že takové odmítnutí rozpoutá náboženskou válku v naší chudé zemi, která tolik potřebuje mír, je odepřeno to, co je německým katolíkům dovoleno a že místní shromáždění pracovala k plné spokojenosti všech už po 30 let, pak jako patriot i katolík si nemohu pomoci od pocitu nejvyšší rozhořčenosti." (**Adrien Dansette: Histoire religieuse de la France contemporaine; II, str. 363**).

K potížím došlo ve skutečnosti tehdy, kdy se namísto náboženské války konala inventarizace církevního majetku. I když někteří ultramontanisté problém rozdmýchávali, obyvatelstvo jako celek zůstalo klidné, když byla část církevního majetku navrácena státu a nepostupovalo se podle opatření stanovených tímto zákonem.

Pochopil spisovatel Brunetiere, proč s francouzskými a německými katolíky jedná Svätý stolec různě? Smysl a význam toho všeho odhalí první světová válka.

Zatímco jezuité při Dreyfusově aféře úspěšně pracovali na rozdělení francouzského národa a oslabení prestiže naší armády, v Německu dělali přesný opak.

Sám Bismark, který v minulosti rozpoutal „kulturní boj" proti katolické církvi, byl poctěn její přízní. To popisuje a také vysvětluje katolický spisovatel **Joseph Rován**:

„Bismark bude prvním protestantem, který obdržel »Kristův řád« zdobený drahokamy, jednu z nejvyšších církevních poct. Německá vláda dovoluje novinám, které jsou jí oddány, publikovat zprávy o tom, že kancléř bude ochoten skutečně zvýšit papežovy plány na částečnou obnovu jeho pozemské autority." (**J.Rován: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 121, 150**).

V roce 1886 byla strana Střed – německá katolická strana – vůči Bismarkovým vojenským projektům nepřátelská. Lev XIII. zaintervenoval do německých vnitřních záležitostí ve prospěch Bismarka. Jeho státní tajemník napsal mnichovskému nunciovi: „Vzhledem k blížící se revizi náboženské legislativy, která, jak máme důvod věřit, bude provedena smířlivým způsobem, si svatý otec přeje, aby strana Střed podporovala všemi možnými způsoby vojenské plány." (**Jean Bruhat: Le Vatican contre les peuples; Paralleles, 21. prosince 1950**).

Josef Rován se vyjadřuje takto: „Intervence německé diplomacie ve Vatikánu – to už je starý zvyk – který má přivést papeže k tomu, aby svým vlivem zapůsobil na katolickou stranu Střed (Zentrum), a tím podpořil vojenské záměry. ... Němečtí katolíci budou mluvit o »politické misii« Německa, která je zároveň univerzální morální misí. ... Strana Střed na sebe bere také zodpovědnost za prodloužení vlády, která od slabošského vyhrožování, rádoby válečných projevů o námořní vojenské síle až ke skutečným válečným deklamacím, přivede nakonec Německo do katastrofy. ... Strana Střed vstupuje v roce 1914 do války s přesvědčením o správnosti, čistotě a morální bezúhonnosti vůdců své země, s přesvědčením o souladu svých

plánů a programu s plány věčné spravedlnosti." (**J. Rovan: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 150**).

Můžeme vidět, že papežství vykonalo vše, co bylo třeba k rozšíření tohoto přesvědčení. Kromě toho monsignore *Fruhworth* v roce 1914 řekl: „Německo je základnou, na níž svatý otec může a musí uskutečňovat své velké naděje.“

31.6 Příprava „misijního“ křížového tažení

Přípravu na „misijní křížové tažení“ těmi státy, které lačně vztáhly ruku po revolučním nadšení a vymkly se tak z papežského područí (ovšem nikoliv z područí jezuitů) a přípravu na „trestnou křížovou výpravu“ na *Francii* za její odluku od matky církve, podporovalo hned několik světových bank najednou. Všechny tyto banky byly v rukou papeže a jezuitského řádu. Majetek církve byl giganticky astronomický, ekonomické postavení *Vatikánu* a jezuitů bylo jednoznačně nadnárodní a monopolní.

Již papež *Lev XIII.* přebíral vládu nad církví s finanční hotovostí v přepočtu přes 15 milionů dolarů. Kromě toho peníze přicházely z bohatých obchodů jezuitského řádu po celém světě a z vlastních církevních pozemků. Například v *Kanadě* církev vlastnila přes 2 a půl milionů hektarů té nejlepší orné půdy (**Frank Grant: Kanada v zajetí náboženství; 1930, str. 24**).

Ovšem i nyní je katolická církev největším vlastníkem kanadské půdy. Ne nadarmo je *Montreal* nazýván americkým *Římem*. Po připojení *Říma* k *Itálii* zůstalo církvi přes 400 tisíc hektarů nejlepší italské orné půdy, čímž i nadále byla církev největším statkářem v *Itálii*. (**Fabio Cusin: L' Italia unita, 1860–1876, str. 126–127**).

Církev dostávala od státu roční podporu téměř 2 miliony dolarů, a to i přes to, že její majetek tehdy činil přes půl miliardy dolarů.

Vatikán prostřednictvím jezuitů držel ve svých rukách monopol na chléb, mouku, sůl, cukr, dobytek, kůže, kávu, tabák a na mnoho dalších komodit díky jezuitským otrokářským koloniím v *Jižní, Střední a Severní Americe, Indii, Filipínách* a na mnoha ostrovech obou oceánů. Příjem ze svatopetrského halíře činil roku 1870 přes 4 miliony a začátkem 20. století již přes 15 milionů dolarů. (**M. Williams: The Catholic Church in Action, New York, 1934, str. 153**).

Obrovské sumy plynuly do *Vatikánu* i prostřednictvím jezuitské *Kongregace Prapaganda víry*, která již roku 1850 získala téměř 3 a půl milionů zlatých franků. (**E. de Pressensé: Du catholicisme en France, Paříž, 1851, str. 35**).

Kromě toho, co jsme nyní jmenovali (a to je ve skutečnosti jen malý střípek nezměrné plochy) měl papežský trůn pod sebou již *Banku di Sconto* (založena „Svatou“ stolicí 1830), *Banku Romana* (založena „svatou“ stolicí 1834), *Banku svatého Ducha* (inovována „Svatou“ stolicí 1834), *Spořitelnu* od prelátů *P. Moriniho* a *C. L. Moriniho* (založena roku 1836) s 10 milionů skudů ročního vkladu, podíl římských velkofinančníků přes *Banku Romana* z roku 1852, benátskou *Banku sv. Marka* (založena 1895), *Banku Generale di Roma, Credito mobiliare, Banku Artistico-Operaia*, společnost *Societa del Acqua Pia Antica Marcia* sdružující všechny římské vodárny (založeno „Svatou“ stolicí 1845), společnost s anglickým kapitálem *Societa Anglo-Romana pel l' Illuminazione a gas* s dividendy okolo 20 milionů dnešních dolarů (založena papežem 1852), *Banku di Roma* (založena „Svatou“ stolicí 1880), společnost *Societa Elettrica Anglo-Romana* (založeno „Svatou“ stolicí 1883) a další vatikánské společnosti a podniky. (**A. Caracciolo: Roma capitale, Dal Risorgimento alla crisi dello stato liberale, str. 126 – 127**).

Je na místě také připomenout velká vydavatelství novin a časopisů nejen v *Itálii* (***Osservatore Romano*** a oficiální časopis jezuitského řádu ***Civiltà Cattolica***), ale i v *Severní Americe, Kanadě, Austrálii, Jižní Americe* a ve všech evropských katolických nebo státech s prokatolickým zaměřením.

Dále šly peníze do papežského království z cenných papírů, z burzy mnoha zemí, ze spekulativních burzovních společností, z vynálezu – *Společností pro pojištění* (pojišťovacích společností) např. proti ohni, povodním, zemětřesení, úrazům, náhlé smrti apod., dále z prodeje odpustků, poutí, darů (co dar, to mnoho desítek milionů dnešních dolarů), různých dědictví a pod.

Kromě toho jsme nevyjmenovali spekulace se stavebními pozemkami, dále vlastnictví továren, plynáren, elektráren a různých průmyslových kolosů v *USA* a v *Evropě*, dále dopravní katolické společnosti (*Società per le Tranvie e gli Omnibus*), mlynářské společnosti, pekařské společnosti (*Società Molini Pantanella*, která je dodnes vlastnictvím *Pacelliho* rodiny a která skoupila všechny mlýny a pekárny v *Itálii*) apod.

„Páni grófové Edoardo Soderini, Ernesto Pacelli a jejich přátelé z Banco di Roma, kteří za podpory kardinála Rampolla a tedy se souhlasem Lva XIII. přijali obrovskou sumu svatopetrského halíře s příkazem realizovat ji. Nyní skupují všechny mlýny v Římě. Po zakoupení Pantanelly následovalo získání Molini del Tevere. ... A jakmile výše uvedení pánové dosáhli monopol nad mlýny, cena mouky a chleba okamžitě stoupla.“ (***Avanti, Řím, VIII., 1897, str. 26***).

Je téměř zbytečné dokazovat tu skutečnost, že presidenti všech těchto společností, bank, obchodů a dalších vatikánských podniků byli vždy jezuitští šlechtici, lidé patřící ke špičkám řádu Tovaryšstva Ježíšova. *„Můžeme potvrdit, že papež se často radil o otázkách kurzů na burze s panem Ernestem Pacellim, městským poradcem Říma a předsedou správní rady Banco di Roma.“* (***J. Galtier: Les finances du Vatican, Le Temps, Paris, 8. VIII. 1903.***).

Kapitál *Vatikánu* byl ještě před první světovou válkou v každé bance nebo společnosti v hodnotě desítek a stovek miliard dolarů. A tento kapitál kromě evropského trhu stačil ještě ovládnout *Sýrii, Madagaskar, Indochínu, Rodézii, Libanon* a mnoho zemí *Blízkého Východu*, také *Egypt, Maltu, Maroko, Tripolis, Barcelonu, Cařihrad* a další. Zde všude, stejně tak jako v současné době, vládli jezuité tvrdou rukou tržního hospodářství. Zájmy vatikánských bank vedly k turecké válce roku 1911 o *Libyi* stejně tak jako později o celou severní *Afriku*.

31.7 Řím stále chudý

I přes toto všechno jmění a majetek, i přes všechny pozemky a finanční bohatství církev však neustále žehrala na svoji chudobu. Jak důkladně papež světu ukazoval, že svoji chodu nepředstírá, ale že je skutečná!

Denně umíralo mnoho vlastních katolických kněží skutečným hladem, zvláště v *Itálii*. Miliony dětí *Říma* podléhaly nemocem, chodily v cárech hadrů, pohřbívaly své děti, sotva se narodily, žily ve špíně v kůlnách, sklepích a chatrčích, žebrale a den co den zápasily o holé přežití. Jak slepě papeži důvěřovaly! Víc a ještě víc se tiskly ke katolické církvi ve snaze získat svými poutěmi a dary ze svých posledních peněz spasení a blahobyť.

Není to věrný obraz i dnešní politiky *Vatikánu*? I dnes církev stále dokola drze tvrdí, jak je chudá, komunismem zubožená, vydrancovaná. Jak je ve mnohých postkomunistických zemích bez majetku, pozemků, financí, div že ne přímo o hladu, kdy sotva jen přežívá. Jak dokonalé

divadlo chudoby!

V jakém protikladu pak zazní v *České republice* zpráva o tom, že všichni katoličtí hodnostáři, funkcionáři, faráři, kněží a ostatní pracovníci dostanou i přes to, že jsou státními zaměstnanci, svůj 14. plat jako kompenzaci za tříleté nevalorizování jejich platů. Zatímco ostatním státním zaměstnancům z necírkevní oblasti je jejich plat již dávno ukrácen o šedesát procent a je jim zastaven i 13. a 14. plat, kněžím je 14. plat uvolněn. (**Lidové noviny, 12.12.1997, str. 4**).

31.8 Jezuitský ultramontanismus

Ultramontanismus ruku v ruce s *univerzalismem* je nový pojem misijního díla. Je to nová, moderní *misie* počínající první a hlavně druhou světovou válkou. Je to *misie*, ze které jezuité neslevili a nesleví ani písmeno (více o tom v 8. svazku).

„*Nezapomeňme,*“ píše jezuita **Rouquette**, „že z *historického pohledu je ultramontanismus*“ (neboli církevní politika snažící se dovést celý svět do područí papeže), „*praktickým potvrzením univerzalismu.*“ (to je snahy obsáhnout celý svět). „... *Tento univerzalismus, který je nutný, by byl jen prázdným, bezvýznamným slovem, kdyby se v praxi nejednalo o soudržnost a dokonalou poslušnost celého křesťanství. Z tohoto důvodu tedy Ignác chtěl, aby byl jeho spolek k dispozici papeži... a aby byl zastáncem katolické jednoty. Jednoty, která může být zajištěna jedině pomocí naprosté podřízenosti Kristovu náměstkovi.*“ (**R.P. Jesuit Robert Rouquette: Saint Ignace de Loyola, str. 44.**)

Jezuité po svém nástupu potřebovali tuto absolutistickou monarchii zavést v římské církvi. Proto v občanské společnosti vypěstovali a udržovali povědomí, že se na vladaře musí pohlížet pouze jako na časného zástupce Svatého otce, pravé hlavy křesťanství. Pokud byli monarchové bezvýhradně svému pánu, to je papeži, povolní, jezuité je vytrvale a horlivě podporovali. V opačném případě, když se tito králové nebo jen knížata vzbouřili, našli v jezuitech své nejhorší nepřátele a vrahy.

„*Když to zájmy Říma vyžadovaly, aby v Evropě povstali lidé proti svému králi, nebo jestliže vládnoucí králové a knížata přijímala taková rozhodnutí, která překážela církvi, pak kurie věděla, že bude-li muset použít intriky nebo násilné šíření katolické víry a nebo bude-li muset dojít na otevřenou vzpouru, nenajde určitě nikoho schopnějšího, vychytralejšího a troufalejšího než Tovaryšstvo Ježíšovo.*“ (**Rene Fülöp-Miller: Les Jesuites et le secret de leur puissance, Knihovna Plon, Paříž, 1933, str. 61**).

New Age, ekologická hnutí, světová mírová hnutí, *ekumenismus* a *Ekumenie*, světová politika, cenová politika, laskavý *Vatikán* plný míru, porozumění, shovívavosti, ústupků – to jsou ideologické nástroje ke splnění záměru jezuitů k dosažení jejich *misie*. Po splnění tohoto záměru *Vatikán* obnoví svou pravou tvář. Přestane být shovívavým, snášenlivým, pluralitním a laskavým systémem. Přestane používat mírový plášť a beránčí řeči a projeví se pak ve své pravé podstatě vlčí šelmy jak v řečech tak v činech. Středověk bude obnoven v plné míře jako důsledek jezuitského *ultramontanismu*. To není pouhá teorie, ale reálné nebezpečí, které kvasí již v našich dnech na konci 20. století, jak je o tom více pojednáno v posledních dvou svazcích této knihy.

Život jezuitského řádu plný vzestupů a pádů svědčí o tom, že neexistuje jediná země, ze které by jezuité někdy nebyli vykázáni. Jejich nebezpečnost si uvědomovaly všechny vlády, dokonce i ty nekatoličtější. Tito lidé slepě oddaní své věci jsou tak jako dřív i dnes používáni

k tomu, aby vyučovali vyšší vrstvy společnosti. Tovaryšstvo, jako zastánce *univerzalizmu*, a tím vlastně i *ultramontanismu*, bylo proto tehdy nevyhnutelně odhaleno jako hrozba občanské autority, protože činnost tohoto řádu, už jenom kvůli svému povolání, se stále víc a víc obracela směrem k politice, až se s ní ztotožnila úplně a napevno.

Souběžně s tím se mezi členy řádu rozvíjel pravý jezuitský duch. Nicméně zakladatel řádu, inspirován především potřebou zahraniční a domácí „*misie*“, nezapomenul ani na zručnost. Ve svých „*Sententiae asceticae*“ napsal: „*Chytrá obezřetnost spolu s průměrnou čistotou je lepší než vyšší svatost ve spojení s neobratností. Dobrý pastýř musí vědět, kolik věcí má ignorovat a jak má zabraňovat, aby jim nebylo porozuměno. Když už je mistrem lidské vůle, bude schopen moudře vést své studenty všude tam, kam bude chtít. Lidé jsou zcela pohlceni pomíjejícími zájmy. Nesmíme s nimi proto příliš podrobně mluvit o jejich duších. Bylo by to totéž jako chytání ryb na háček bez návnady.*“

Vatikánští vojáci tato slova poslouchali do písmene. Nikdo se nic v předvečer světové války o podílu jezuitů a papeže nedozvěděl. Sám Řím ignoroval spoustu věcí. Když byl žádán o vysvětlení, mlčel nebo hovořil tak, aby mu nebylo porozuměno. A svět, opit církevním rohlíkem, stále slepě a dětinsky jeho „*Svatosti*“ důvěřoval. Jak nebezpečné to bylo, poznal zakrátko na vlastní kůži.

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 5

ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

Působení jezuitského řádu v období od říjnové revoluce v Rusku, během první a druhé světové války až po období studené války

32. První světová válka, 33. Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce, 34. Přípravy na druhou světovou válku v Evropě, 35. Tajné archivy promlouvají, 36. Německá agrese a jezuité, Rakousko – Polsko – Československo, 37. Příprava jezuitského pekla v Jugoslávii, 38. Pravá tvář jezuitů – ustašovské Chorvatsko, 39. Jezuitské hnutí ve Francii před II. světovou válkou a během ní, 40. Gestapo a Tovaryšstvo Ježíšovo, 41. Tábory smrti a protižidovské tažení, 42. Jezuité a Collegium Russicum, 43. Papež Jan XXIII. odkládá masku

2008

SWAZEK 5

ĎÁBELSKÝ KOLOBĚH

Kapitola 32

První světová válka

32.1 Plány Říma proti Francii

K běsnění, které ve *Vatikánu* vyvolala francouzsko–ruská aliance a které se jasně projevilo v *aféře Dreyfus* a také ke hněvu, které roznítilo francouzsko–italské spolenectví, o kterém výstižně svědčí případ *Loubeta*, se přidala hořká zášť. Tu vyvolala *Dohoda mezi Velkou Británií a Francií* roku 1904.

Francie se pevně rozhodla nezůstat sama v odporu proti svému hrůzostrašnému sousedovi *Vatikánu* a proti *Rakousko–Uhersku*. Katolická „svatyně svatých“ jen s největší nepřízní hleděla na tyto, podle monsignora *Cristianiho*, „slepé a neuvážené politiky“.

Kromě toho, že bezbožná *Francie* potřebovala být vystavena nebezpečí „úplného vykrvácení“, byli tito politici také neocenitelnou podporou rozštěpeného *Ruska*, této ztracené ovce, v jejíž návrat do svého stáda nepřestala nikdy římskokatolická církev doufat. Doufala v její návrat i za tu cenu, že by mohl tento návrat vyvolat válku.

Pro danou chvíli však ortodoxní církev zůstávala pevně zakořeněna na *Balkáně*, obzvláště v *Srbsku*, kde *Bukureštská smlouva* ukončující *Balkánský konflikt*, byla centrem pozornosti *Slovanů* z jihu. Šlo zvláště o ty jižní *Slovany*, kteří byli pod jhem *Rakouska*. Ambiciózní plány *Vatikánu* a papežského císařství *Habsburků* bylo tehdy v dokonalém souladu, jako i kdysi v minulosti. Pro *Řím* i *Vídeň* představovala narůstající moc *Srbska* nepřítele, kterého je třeba porazit.

To je skutečně uvedeno v diplomatickém dokumentu, nalézajícím se v rakousko-uherských archivech. Dokument podává zprávu v zájmu rakouského ministra *Berchtolda* o hovorech prince *Schonburga* ve *Vatikánu* v říjnu až listopadu 1913:

„Mezi otázky, které byly především diskutovány minulý týden se státním sekretářem (jezuitou *Merry del Valem*) vyvstala, jak jsme předpokládali, otázka *Srbska*. Nejprve kardinál projevil velikou radost nad naším pevným a správným postojem v nedávných měsících. Během audience jsem strávil i čas s Jeho svatostí *Svatým otcem*, který začal rozhovor zmínkou o našem energickém tažení v *Bělehradu* a příznačně poznamenal: »Bylo by určitě lepší, kdyby *Rakousko-Uhersko* potrestalo *Srby* za všechno zlo, které napáchali.«” (**Dokument P.A. XI/291**).

Takže válkychtivé nálady *Pia X.* byly jasně vyjádřeny již v roce 1913. Není to pro nás nic překvapivého, když si vzpomeneme, kdo podněcuje katolickou politiku.

„Co se od *Habsburků* očekávalo, že udělají? Přísně potrestají *Srby*, ortodoxní národ. Značně by tím vzrostla prestiž *Rakousko-Uherska*, a tedy *Habsburků*, kteří byli spolu se španělskými *Bourbony* posledními zastánci jezuitů, a zvláště by tím vzrostla prestiž dědice *Františka Ferdinanda*, jejich muže. Pro *Řím* se tato záležitost stala nábožensky důležitá; vítězství papežské monarchie nad *carismem* by bylo pokládáno za vítězství *Říma* nad východním schizmatem.” (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 245 – 246**).

I katoličtí spisovatelé nepopírají, že *Pius X.* schvaloval ultimatum předložené *Rakousko-Uherskem Srbsku* prostřednictvím silně katolického, starého císaře *Františka Josefa*. *Pius X.* a jeho jezuitský státní tajemník, kardinál *Merry del Val*, podněcovali válečný elán rakousko-uherských monarchistů. Hrabě *Pálffy* podával 29. července 1944 ministru zahraničí hlášení, že *Merry del Val* se pochvalně vyjádřil o rakouském ultimatu a že sám papež byl pro ráznou a rozhodnou akci proti *Srbsku*. (**H. Jonson: Vatican diplomacy in the world war, Oxford, 1933, str. 8**). V konfliktu mezi *Rakousko-Uherskem* a *Srbskem*, který byl jezuity uměle vyvolán, vyjadřoval *Vatikán* naději, že „*Rakousko* zkrátí slovanské intriky.” (**D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, London, 1940, str. 10**).

„Hrabě *Pálffy* vykonal u kardinála *Merry del Vala* několik návštěv a měl s ním rozmluvu o naléhavých požadavcích a, jak pravil, povinnostech monarchie. Dokumenty, uveřejněné rakouskou republikánskou vládou dokazují, že *Vatikán* se na počátku války v každém případě stavěl blahovlnně k opatření, která měla znamenat pokoření pravoslavného *Ruska*; římská církev nepovažovala bez příčiny *Rusko* za největší překážku ke sjednocení východních církví s římskou stolicí.” (**C. Sforza: The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review, London, červen 1937, str. 696**).

32.2 Předvečer první světové války

V předvečer první světové války se tedy *Vatikán* orientoval na centrální mocnosti v naději, že jejich vítězství nad *Francií* a *Ruskem* přivede k moci katolické síly ve *Francii* a otevřou se tak široké možnosti pro působení katolické církve v *Rusku*. *Vatikán* doufal, že se *Itálie* bude držet neutrálně stranou. Jak dokazuje depeše rakouského velvyslance při *Vatikánu*, vatikánské kruhy by s velikým uspokojením přivítaly útok *Rakouska* na *Srbsko*. Státní tajemník *Merry del Val* vyhlásil velvyslanci jménem *Pia X.*, že „papež lituje, že *Rakousko* neuložilo *Srbům* trest, který si zasloužovali, už dříve.” (**C. Sforza: Les batisseurs de L' Europe moderne, Paříž 1931, str. 148**). Záležitost se však vlekla po celý rok 1913. *Srbům* bylo stále hlasitěji vyhrožováno tresty.

28. června 1914 byl v Sarajevu zavražděn arcivévoda *František Ferdinand*. Srbská vláda neměla nic společného s tímto zločinem, který spáchal jakýsi makedonský student navedený jezuity. Byla to však dokonalá výmluva pro císaře *Františka Josefa* k vyhlášení válečného stavu.

„Hrabě Sforza tvrdí, že největším problémem bylo přesvědčit Františka Josefa, že je válka nutná. Nejlépe ho mohla ovlivnit rada papeže a jeho vrchního kardinála.“ (Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 250).

Samozřejmě, že císaři se této rady dostalo a byla to přesně taková rada, jakou lze od tohoto papeže a jeho ministra, který je „oblíbeným žákem jezuitů“ očekávat. Zatímco Srbsko se snažilo zachovat mír a ustupovalo všem požadavkům rakouské vlády, která do Bělehradu zaslala výhrůžnou nótu, hrabě *Pálffy*, rakouský velvyslanec ve Vatikánu předal 29. července ministrově *Berchtoldovi* zápisy o svých rozhovorech, které měl 27. července se státním kardinálem – jezuitským tajemníkem *Merry del Valem*. Tento hovor se týkal „otázek, které v současnosti znepokojují Evropu.“

Diplomat opovržlivě popřel „vybájené“ zvěsti o domnělé intervenci papeže, který prý „úspěšně prosil císaře, aby křesťanské národy ušetřil válečných hrůz.“ Když projednával tyto „absurdní“ domněnky, odhalil „skutečný postoj papežské kurie,“ jak mu je sdělil státní tajemník Vatikánu:

„Nebylo možné vystopovat žádného ducha shovívavosti a smířlivosti ve slovech jeho eminence papeže. Je pravda, že nótu do Srbska označil jako velmi ostrou, nicméně však cele s ní souhlasil a současně nepřímou vyjádřil přání, aby monarchie toto dílo dokončila. Skutečně, dodal kardinál, je škoda, že Srbsko nebylo pokořeno už mnohem dříve, což mohlo již být bez tak velkého rizika, které k němu dnes přistupuje. Tato deklaráce je ozvěnou přání papeže, který v průběhu posledních několika let častokrát vyjádřil politování nad tím, že Rakousko-Uhersko se nesnaží »tvrdě potrestat« svého nebezpečného souseda na Dunaji.“ (Veröffentlichungen der Kommission für Neuere Geschichte Österreichs, 26, Vídeň, Lipsko, 1930, str. 893, 894).

A stejně tak píše i hrabě *Sforza* (pozdější ministr zahraničních věcí Itálie): „29. července hlásil *Pálffy* do Vídně: »Při návštěvě, kterou jsem vykonal před dvěma dny u kardinála – státního tajemníka, zavedl kardinál přirozeně rozmluvu na veliké problémy, které nyní zajímají Evropu. Z jeho poznámek nebylo možno vycítit nějakou známku smířlivosti nebo ústupnosti. Charakterizoval naši nótu Srbsku jako velice ostrou, ale bez výhrady ji schválil a nepřímou vyjádřil naději, že monarchie dovede dílo do konce. Nepochybně se kardinál domnívá, že je škoda, že se nepodařilo zkrotit Srbsko již dříve ... Toto prohlášení se shoduje se stanoviskem papežovým, jelikož Jeho svatost v posledních letech nejednou vyjadřovala lítost, že Rakousko-Uhersko zanedbalo příležitost potrestat svého nebezpečného dunajského souseda.« ” (C. Sforza: The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review, London, str. 696 – 697).

Při návštěvě *Pálffy* pozoroval, jak je kupodivu „velmi snadné a lehké sblížit apoštolské city a ducha války“, neboť sám papež viděl v Srbsku živel rozleptávající katolickou rakousko-uherskou monarchii. Tu Vatikán vždy považoval za svůj štít proti balkánskému a ruskému pravoslaví.

Představitel Bavorska, baron *von Ritter*, hlásí 26. července 1914 do Mnichova: „Papež zaujímá příznivé stanovisko k ostrému vystoupení Rakouska proti Srbsku... Kardinál – státní tajemník chová naději, že tentokrát Rakousko neustoupí. Nedovede si představit, kdy už konečně začne Rakousko válku, když nyní stále ještě váhá potlačit svými armádami agitaci, kte-

rá způsobila smrt korunního prince a která ohrožuje samotnou existenci monarchie." (**C. Sforza: The Vatican and the world war, časop. The Contemporary review, str. 699**).

V roce 1939, 10 let po smrti Merry del Vala, byly v Londýně vydány jeho vzpomínky na Pia X. Jezuitský kardinál v nich píše, že Pius X. předvídal světovou válku již dlouho před jejím vznikem. Tak například papež nejednou v roce 1911 a 1912 říkal, že světová válka vznikne právě v roce 1914. (**Cardinal Merry del Val, Memories of Pope Pius X., London, 1933, str. 71**).

T.G. Masaryk ve svých pamětech píše: „Vatikán byl nesporně na počátku války naladěn austrofilsky a germanofilsky. Z rakouského vyslanectví při Vatikánu (hrabě Pálffy)... se rozšiřovaly zprávy o tom, že papež Benedikt XV. je naladěn proti Srbsku a že stojí za Rakouskem. ...Hrabě Pálffy zdůrazňoval, že nejen státní tajemník, ale i samotný papež schvalují bezpodmínečně vystoupení proti Srbsku. Rakousko-Uhersko bylo v Evropě jediným velkým katolickým státem. Proto se dalo předpokládat, že Vatikán bude na straně Rakouska. ...Kromě toho rozhodující význam měl osobní dobrý vztah Františka Josefa k papeži." (**T.G. Masaryk: Světová revoluce, sv.I, Praha, 1926, str. 53**).

Stejně tak dobré vztahy panovaly i mezi Vatikánem a následníkem rakousko-uherského trůnu Františkem Ferdinandem, zabitým roku 1914 v Sarajevu.

To je přesný opak „oněch vybájených“ zvěstí o neustálé papežské intervenci ve prospěch míru. Postoj Vatikánu proti Srbsku a přemlouvání Františka Josefa k válce je tvrdou, holou, pravdivou skutečností.

Rakouský diplomat však není jediným, kdo podává správu o skutečném názoru římskokatolického papeže a jeho ministra.

Den předtím, 26. července napsal baron von Ritter, bavorský tajemník, vyslanec ve Vatikánu, své vládě:

„Papež souhlasí s tím, aby Rakousko jednalo se Srbskem tvrdě. Nemá velké představy o ruské a francouzské armádě a myslí si, že proti Německu by mnoho nezmohly. Kardinálský tajemník nechápe, kdy by mělo Rakousko vyhlásit válku, jestliže se k tomu nerozhodne nyní." (**Bayerische Dokumenten zum Kriegsausbruch, III., str. 205**).

Papežský stolec si byl tedy plně vědom „velikého rizika“, které představoval konflikt mezi Rakouskem a Srbskem, přesto však dělal vše, co bylo v jeho silách, aby tento konflikt podpořil.

Svatého otce a jeho jezuitské rádce vůbec nezajímalo utrpení „křesťanských národů“! Nebylo to poprvé, kdy byly tyto národy použity v zájmu římskokatolické politiky.

Konečně nadešla vytoužená příležitost k tomu, aby použili poslušnou germánskou světskou ruku proti ortodoxnímu Rusku a Srbsku, proti „bezbožné“ Francii, která potřebovala „úplně vykrváct“ a k tomu jako prémii proti „kacířské“ Anglii. Všechno nasvědčovalo tomu, že půjde o „bleskovou, neobyčejně rychlou, prudkou, vítěznou a vynikající“ válku. Hnacím motorem byla nezměrná nenávisť k protestantské Anglii, proticírkevní Francii a k pravoslavnému Rusku a Srbsku.

32.3 Falešná úloha Vatikánu

Na druhé straně byl Vatikán nucen skrývat své německo-rakouské sympatie a postupovat opatrně, aby proti sobě nepopudil katolíky zemí Dohody. Hlásal svou neutralitu a vystupoval v

úloze „tvůrce míru“. Veřejně se vyhýbal všem choulostivým současným otázkám a omezoval se jen na úvahy o svém božském poslání. **Masaryk** píše, že *Vatikán* se specializoval na krycí úlohu „tvůrce míru“ (**T.G. Masaryk: Světová revoluce, sv.I, str. 54**).

Papežská provolání k míru se sestávala ze všeobecných frází. Nedotýkala se nikoho, neodsuzovala viníky, nenaznačovala žádné východisko z vytvořené situace. Nikdo nebyl viník. Situace byla pouze důsledkem porušení Božích přikázání, neúctou k vrchnosti a nedostatkem lásky k bližnímu. Tyto formální mírové papežovy snahy a jeho nepřínosná účast při řešení otázek o postavení válečných zajatců ovšem velikou měrou posilovalo jeho postavení a autoritu v očích prostých lidí ve všech zemích, které toužili po míru.

Pius X. na rozdíl od svých předchůdců neviděl její vypuknutí ani výsledek. Zemřel na začátku konfliktu, 20. srpna 1914. Ale o 40 let později papež *Pius XII.* tohoto „vznešeného“ papeže kanonizoval a dílo **Souhrn svaté historie** použil pro církevní katechismus, který mu byl věnován těmito slovy:

„*Pius X. učinil vše, co mohl, aby zabránil vypuknutí války v roce 1914 a zemřel úzkostí z toho, když předvídal utrpení, která by tato válka způsobila.*“

Kdyby se jednalo o satiru, nešlo by to vyjádřit lépe.

Několik let před rokem 1914 řekl M. **Yves Guyot**, skutečný prorok: „*Jestliže vypukne válka, poslouchejte, vy lidé, kteří si myslíte, že římskokatolická církev je symbolem řádu a pokoje. Pak nehledejte vinu nikde jinde, než ve Vatikánu. Bude to tajnůstkářský, zákulisní strůjce stejně jako ve válce roku 1870.*“ (**Yves Guyot: Bilan politique de l'Église, str. 139**).

32.4 Lstivé intervence Vatikánu

Podněcovatel krveprolití, *Vatikán*, hodlal podporovat své rakousko-německé zástánce neméně lstivě přímo i ve válce. Vojenské tažení do *Francie*, kterým se chlubil *Kaiser*, bylo zastaveno u *Marne* a útočník se stáhl na ústup po každém ze svých zuřivých výpadů. Nakonec mu však papežská diplomacie poskytla veškerou možnou pomoc. Nemůže nás to překvapit, když uvážíme, že podle *Říma* má „božská prozřetelnost“ údajně zalíbení v říších s jednou jedinou centrálou.

Kardinál *Rampolla* byl považován za profrancouzského politika a kvůli tomu mu nebyl umožněn přístup k papežskému trůnu na základě rakouského veta – už nebyl mezi těmi, kteří by se mohli stát papežem, protože zemřel několik měsíců před *Piem X.* Jeho smrt přišla velmi vhod.

To však nebyla veškerá „Boží“ intervence. Nový papež *Benedikt XV.* jmenoval, tak jak slíbil ještě před svým zvolením, za státního, vatikánského tajemníka kardinála *Ferratu*.

Kardinál, který nebyl vůči jezuitům moc přátelský, však neměl ani čas plně se chopit své nové funkce. Do úřadu vstoupil na konci září 1914. 20. října NÁHLE ZEMŘEL jako oběť náhlé indispozice po požití „LEHKÉHO OBČERSTVENÍ“.

„*Seděl za svým stolem, když ho náhle přepadla prudká bolest. Spadl, jako když ho udeří blesk. Služebníci mu přispěchali na pomoc. Doktor, který byl okamžitě povolán si bez váhání uvědomil závažnost situace a požádal o možnost konzultace. Pokud jde o Ferratu, ten již pochopil a věděl, že pro něj již není naděje... Prosil, aby ho nenechali zemřít ve Vatikánu. ...Konzultace se uskutečnila v jeho hotelu se šesti lékaři... Odmítli napsat lékařské prohlášení.*“

Prohlášení, které bylo později publikováno, je bez podpisu." (**Abbé Daniel: Le Bapteme de sang, Ed. de l'Idée Libre, Herblay, 1935, str. 28–30**).

Ferrata nezemřel na žádnou nemoc, ani na žádnou slabost.

„Jeho smrt vyvolala takový skandál, že nebylo možno zabránit soudnímu vyšetřování. Výsledkem bylo, že se v jeho kanceláři našla rozbitá láhev. Vše bylo vysvětleno zcela jednoduše tím, že v nádobě na cukr, kterou kardinál používal byly střepy skla. Jak může být užitečný krystalický cukr! Soudní vyšetřování bylo okamžitě zastaveno..." (**Abbe Daniel: Le Bapteme de sang, str. 28 – 30**).

Abbé Daniel dodává, že značné množství poznámek si vyžádal o několik dní později náhlý odchod služebníka zesnulého kardinála. Zvláště proto, že se jednalo o služebníka monsignora von Gerlacha předtím, než jeho pán vstoupil do svatého řádu. Tento germánský projezuitský prelát, nechvalně proslulý špion, musel z Říma uprchnout v roce 1916, měl být uvězněn a odsouzen za sabotáž na italské válečné lodi *Leonardo da Vinci*. Ta však náhle těsně před tím explodovala v *Tarentském zálivu* s 21 důstojníky a 221 námořníky. Jeho proces byl proto rekapitulován až v roce 1919. Von Gerlach se nedostavil a byl odsouzen na 20 let nucených prací. (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine; Lethielleux, Paříž. 1933, III, str. 553**).

Na případu tohoto zúčastněného komorníka, vydavatele časopisu **Osservatore Romano** získáváme jasnou představu o myšlení ve vyšších kruzích Vatikánu.

Prostředí Svatého stolce opět popisuje abbé **Brugерette**: „Laikům ani duchovním nestojí v cestě nic, co by je odradilo od jejich cíle vzbudit v italském duchovenstvu a katolickém světě v Římě respekt a úctu k německé armádě, opovržení a nenávisť ke Francii." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, III, str. 528**).

Ferrata, který dával přednost neutralitě, zemřel přesně v pravou chvíli. Státním tajemníkem se stal kardinál *Gasparri*. V dokonalé shodě s *Benediktem XV.* vykonával vše, co bylo v jeho silách, aby sloužil zájmům centrálních říší a aby se *Itálie* postavila po boku *Německa* a *Rakouska*.

„Když to všechno zvážíme, nepřekvapí nás, že papež *Benedikt XV.* v následujících měsících tvrdě usiloval o to, aby udržel *Itálii* na cestě intervence, která bude nejlépe sloužit jezuitům, přátelům *Habsburků* ..." (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 252**). „*Benedikt XV.* ...si přál zachování *habsburské monarchie*, tohoto posledního velkého katolického státu." (**Dějiny diplomacie; sv.II, str. 274; B. Bülow: Paměti, 1935, str. 476**).

Zároveň byla úskočně podkopána morálka spojenců.

„10. ledna 1915 nařizoval dekret podepsaný kardinálem *Gasparriem*, státním tajemníkem *Benedikta XV.*, že za urychlení míru by měl být držen den modliteb... Jedním z povinných projevů zbožnosti byla recitace modlitby, kterou napsal sám *Benedikt XV.* ...*Francouzská vláda* nařídila, aby byl tento papežský dokument zaba-ven. Tato modlitba za mír byla pokládána za destruktivní prostředek, vedoucí ke zmatení a útlumu našich armád. V době, kdy německé hordy pocítovaly neodolatelný tlak, který je tlačil na naše území a kdy *Kaiser* mohl vidět strašlivý trest, který na něj dopadne za jeho neodpuštělné zločiny... si *Papež*, jak bylo již řečeno, přál, aby mír přišel právě v té době, kdyby to bylo prospěšné centrálním říším. *Papež* nemá rád *Francii*, je to *Němec*." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, III, str. 529**).

M. **Charles Ledre**, další katolický spisovatel to potvrzuje: „Při dvou příležitostech, o kterých je zmínka ve známých článkách časopisu *La Revue de Paris* svatý stolec vyzývá *Itálii* a

později Spojené státy, aby se do války nezapojovaly, čímž si pouze nepřál rychlejší ukončení konfliktu. ...Podle abbé Brugeretta to sloužilo zájmům našich nepřátel a proti nám." (**Charles Ledre: Un siecle sous la tiare; Katolická knihovna Amiot-Dumont, Paříž, 1955, str. 154**).

Dohoda však nabízela výhodnější podmínky než papežská stolice a Itálie 23. května 1915 nastoupila do války po boku *Dohody* jako spojenec.

32.5 Politika Vatikánu za války

V září roku 1915 navštívil význačný francouzský katolický prelát *Baudrillart Vatikán*, kde měl interviu s papežským komorníkem *Gasparri* o postavení *Vatikánu* ve válce. *Gasparri* předložil několik návrhů podmínek, které by z papežova hlediska mohly zabezpečit mír. Mezi těmito podmínkami bylo zachování celistvosti *Francie*, obnovení nezávislosti okupované *Belgie* a zachování *Rakousko-Uherska* jako velkého státu s *Habsburskou vládou* v čele. Jedna z mírových podmínek měla podle mínění *Benedikta XV.* řešit balkánskou otázku tak, že by se zamezil přístup *Ruska* k *Cařihradu* a byl vyloučen vliv *Ruska* na *Balkáně* a na *Blízkém Východě*, neboť tento vliv by byl největším nebezpečím pro katolické zájmy. (**H. Jonson: Vatican diplomacy in the world war, str. 22.** a také: **The Papacy and the Kingdom of Italy; London, 1926, str. 195;** a dále: **D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 41**).

Vatikán se obával, že v případě vítězství spojenců založí *Rusko* v *Cařihradě* „druhý Řím“, druhé středisko křesťanství, ovšem nikoli katolického, nýbrž pravoslavného. Také se obával, že *Rusko* bude mít vliv na řešení otázky „svatých míst“ v *Palestině* ve prospěch katolické církve. *Vatikán* dával raději přednost tomu, aby *Palestina* se svými svatými místy zůstala v rukách muslimského *Turecka*, než aby se dostala do rukou některého z křesťanských států *Dohody*.

Když *Angličané* obsadili *Jeruzalém*, vyzváněly v *Itálii* zvony ve všech kostelích, jenom bazilika sv. Petra ve *Vatikánu* mlčela (**D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 59**).

Když pak válka vrcholila a nebylo vyloučeno, že spojenci obsadí *Cařihrad*, *Vatikán* velice pospíchal, aby obdržel část kořisti. Rozvířil v *Anglii* kampaň, aby byl chrám sv. Sofie v *Cařihradu* odevzdán papeži. S tímto požadavkem se obrátil papež také na francouzskou vládu. (**F. Ritter von Lama: Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkriege; 1926, str. 54**).

Ve spojitosti s článkem kněžského katolického časopisu blízkého *Vatikánu*, uveřejněným v říjnu 1915, který byl namířen proti *Rusku*, se obrátil ruský vyslanec ve *Vatikánu* k tajemníku Kongregace mimořádných věcí, k biskupovi *Pacellimu* (pozdějšímu papeži *Piovi XII.*) o objasnění. „...Rozmluva *Pacelliho* s ruským vyslancem vyvolala u něj přesvědčení, že »perspektiva obsazení *Cařihradu* Rusy a vztyčení kříže na chrámu sv. Sofie v *Cařihradě* se stává nyní pro katolický svět prvořadou starostí.«“ (**Mezinárodní vztahy..., serie III, sv.IX., str. 136–137**).

Činnost jezuitů, a tedy i činnost *Vatikánu* nepociťovala pouze *Itálie* a *Spojené státy*. Jim se hodí jakýkoliv prostředek a každé místo.

„Není pro nás překvapením, když vidíme papežskou diplomacii od začátku plně zaměstnanou zadržováním potravinových zásob, odrazováním neutrálů od toho, aby se připojili na naši stranu, aby prolomili svazek vytvořený *Dohodou*... Nic, co mohlo pomoci tomuto velkému úkolu a přinést mír tím, že to oslabí alianci, nebylo bezvýznamné.

Bylo to ještě horší: Doprošování o separátní mír. Od 2. do 10. ledna 1916 se několik německých katolíků vypravilo do Belgie kázat, jak říkali ve jménu papeže, separátní mír. Belgičtí biskupové je obvinili ze lži, avšak nuncius a papež byli zticha...

Potom svatý stolec vymyslel, že dá dohromady Francii s Rakouskem. Že tak přinutí Francii podepsat separátní mír a žádost, aby se svými spojenci vyjednala všeobecný mír... O několik týdnů později, 31. března 1917 předal princ Sixt Bourbonský prezidentovi republiky známý dopis císaře Karla. Když se manévr na této straně Alp nevydařil, bylo třeba se o něj pokusit znovu někde jinde: v Anglii, v Americe a hlavně v Itálii... Prolomení dočasných sil Dohody, aby bylo zabráněno jejím ofenzivním útokům, zničení její morální prestiže, se zřetelem na oslabení její odvahy... Tyto dva úkoly tvořily politiku Benedikta XV. a všechno úsilí jeho nestrannosti vždy bylo a je zaměřeno na naše zbídačování." (**Louis Canet: Le Politique de Benoit XV, Revue de Paris, 15. 10. a 1.11. 1918**).

To napsal neblaze proslulý katolík M. **Louis Canet** a abbé **Brugерette** dodává: „Teprve o 4 roky později jsme se ve vyhlášení M. Erzbergera publikovaném v časopisu *Germania* z 22. dubna 1921 dozvěděli, že papežově výzvě k míru ze srpna 1917 předcházela tajná dohoda mezi svatým stolcem a Německem." (**J. Brugерette: Le Pretre francais et la societe contemporaine, III, str. 543**).

Další zajímavostí je to, že církevní diplomat, který vyjednával tuto tajnou dohodu, byl mnichovský nuncius, monsignor *Pacelli*, budoucí papež *Pius XII.* (papežem od 2. března 1939, **J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 86**).

Jeden z jeho apologetů, jezuita R.P. **Fernesolle** napsal: „28. května 1917 předložil monsignor *Pacelli* svůj smluvní dopis bavorskému králi... Velmi se snažil vypsát spolupráci Viléma II. a kancléře *Bethmanna – Holvega*. 29. června císař Vilém II. slavnostně přijal monsignora *Pacelliho* v ústředním štábu v *Kreuznachu*." (**R.P. Fernesolle, S.J., Pro pontific; Imprimatur 26.6.1947; Beauchesne, Paříž 1947, str. 15**).

32.6 Na řadě je Německo

Budoucí papež *Pius XII.*, *Eugenio Pacelli*, začínal svých 12 let jako nuncius v *Mnichově* a potom v *Berlíně*. Jeho kariéra se ubírala takovým způsobem, jakým chtěl pak pokračovat i ve funkci papeže. Během těchto 12 let zmnohonásobil intriky ke svržení *Německé republiky*. Ta byla ustanovena po první světové válce. Připravoval světu odplatu roku 1939 tím, že přivedl *Hitlera* k moci.

O podpoře *Německa* ze strany *Vatikánu* hovoří i jiné zdroje. Tak např. **Gwynn** píše o protestech mnoha států a zvláště Dohody, že papež intenzivně straní *Německu*. Ani slovem tento stát nepokáral, když *Němci* zabrali neutrální *Belgii*. Ale proti operacím ruských vojsk u *Haliče* papež protestoval, a to hodně hlasitě. Papež proti *Německu*, jak píše *Jonson* (**str. 27**) neprotestoval ani tehdy, když *Německo* vyhlásilo vůči *Anglii* bezohlednou ponorkovou válku.

V roce 1919 napsaly francouzské noviny toto: „Dohoda nestrpí žádného vměšování se do vyjednávání, ať přichází z kterékoliv strany,... i ze strany *Vatikánu*, který v době války prováděl činnost ve prospěch *Německa* a nikdy neprotestoval proti německým zvěrstvům. A vystupuje-li dnes papež jako obhájce vrahů žen a dětí, poskvrnitelů kostelů, žhářů, rušitelů smluv a zákonů, dokazuje tím jen své stranictví." (**L'Homme Libre; 22. května 1919, čl. Výroky von Lamy**).

Když Německo utrpělo na frontách porážky, stavěl se papež za co nejrychlejší uzavření míru, neboť hrozilo, že vypukne revoluce a že se habsburský trůn zhroutí. Hlavním cílem papežových „mírových“ snah bylo zachránit Německo a Rakousko jako největší záštitu katolických sil v Evropě.

Ve spisu **Mezinárodní vztahy** je přímo popisováno, jak se zástupce německé vlády, kníže *Bülow* scházel už od roku 1915 s papežskými zmocněnci v jezuitských a katolických kláštorech, aby s ním projednával otázky dalšího vojenského postupu a pak i podmínky uzavření míru. A když bylo všechno připraveno, obrátilo se Německo na papeže oficiálně, aby milostivě před celým světem na sebe vzal úlohu zprostředkovatele míru, jak píše **Erzberger**. (**M. Erzberger: Německo a Dohoda, 1932, str. 241–242**).

Papežovy mírové návrhy se dokonale kryly s plány Německa. Německý kancléř *Michaelis* dne 21 prohlásil, že „tato nota vcelku odpovídá stanovisku a názorům vyjádřeným nejednou Německem.“ (**Fall of German Empire, 1914–1918, London, 1932, sv. I., str. 367**). Papež kromě jiného žádal oboustranné „křesťanské“ odpuštění ztrát, škod, náhrad a válečných reparací, což by ale bylo výhodné jedině pro Německo.

Návrh papeže k mírovému řešení se však vůbec nelíbil *Dohodě*, která jej radikálně odmítala. Jeho návrh nazvala Francie „německým mírem“, „mírem proti Francii“ a „mírem proti Dohodě.“ Anglie se vyjádřila, že návrh byl „německou sondou“ a v USA, které do války vstoupily na poslední chvíli ji nazvaly „diktátem zájmů Německa a Rakouska–Uherska.“ a jako „inspirované Rakouskem“. (**Archiv pluk. House, sv.III, 1939, str. 116**).

Vytrvalé přání *Benedikta XV.* zachránit ke konci světové války *Viléma* a jeho generály před soudem připomíná velmi často analogické snahy *Pia XII.* ke konci druhé světové války – ochránit před soudem národů hitlerovskou zločineckou kliku.

Když se však papež stále snažil zachránit postavení Německa a císařství, dostal se tím do přímého rozporu s plány a zájmy černého papeže, který plně chápal, že císařstvím je již odzvoněno. Proto také nebylo v Německu zabráněno dalším událostem, které prudce vyvrcholili v revoluční povstání.

32.7 Vatikán opět svatouškem

Bílý papež se revolučního vření velice bával. Velmi vážně se zabýval myšlenkou přemístit svůj trůn mimo Evropu, nejlépe do *Spojených států*. Měl v plánu, že když se nepodaří revoluci ovládnout spojenými silami všech národů, že se přemístí z Evropy. To bylo přesně to, co jezuité nepotřebovali. Chtěli mít papežství stůj co stůj v Římě a i když se revoluce v Německu a Maďarsku již nedala zastavit, přesto papeže svými intrikami donutili, aby od svého úmyslu upustil. *Itálie* stále ještě patřila mezi katolické bašty papežství, i když byla nyní proti Německu.

Z toho všeho vyplývá, že Vatikán nebyl v době první světové války apolitický a neutrální. Svoji neutralitu sice hlásal, ale ve skutečnosti stál na straně Německa a Rakouska a přál jim vítězství.

A když spojenci podepisovali *Versailleskou smlouvu* v červenci 1919, byli si natolik vědomi role, kterou v konfliktu Vatikán sehrál, že byl pečlivě držěn od konferenčního stolu. Avšak ještě větším překvapením je to, že nejkatoličtější stát, *Itálie*, trval na svém vyloučení.

„Skrze článek XV. Londýnského paktu (26. dubna 1915), který přesně definoval zapojení *Itálie* do války, získal baron *Sonnino* slib od ostatních spojenců, že budou oponovat každé in-

tervenci papežství v mírových dohodách." (Charles Pichon: Historie Vatikánu; Sefi, Paříž 1946, str. 143).

Toto opatření bylo moudré, ale nedostatečné. Místo, aby uplatnili proti svatému stolci sankce, které si zasloužil za rozpoutání 1. světové války, neudělali vítězové nic, čím by zabránili dalším intrikám jezuitů a *Vatikánu*. To nakonec o 20 let později vedlo k ještě horší katastrofě a možná té nejdelší, jakou svět kdy poznal. Ale rozhodně ještě ne té nejhorší, jakou svět teprve očekává.

Kapitola 33

Jezuité a Velká říjnová socialistická revoluce

33.1 Další plány tajných jezuitů

Když rozpoutali jezuité prostřednictvím svých nástrojů válku a zaměstnali všechny evropské národy, rozhodli se začít naplňovat svůj další plán, který chystali již od konce 19. století. Plán měl sloužit jednak k *oslabení ruského pravoslaví* a ještě k něčemu, co v té době nikdo nečekal.

Jezuité potřebovali, aby bylo do „*trestné*“ války vtaženo co nejvíce států. Jejich největším tajným plánem pro začátek 20. století bylo odstranit poslední zbytky *papežské moci v Evropě* a sami se ujmout vlády prostřednictvím slabého a bezmocného *Vatikánu*. Tak jako ve všech *Francouzských revolucích* i nyní se nejmocnější jezuité rozhodli tajně postavit proti *Vatikánu* a intenzivně ho zaměstnat tak, aby jejich tahy, které by *Vatikán* určitě odsoudil, nestačil sledovat.

V té době sice *Loyolův řád Vatikánu* už vládl, ale nyní potřeboval víc. Potřeboval důkladně změnit svou katolickou podobu na *revoluční*, na komunistickou a na socialistickou.

I když jezuité v této době 20. století kontrolují vatikánský propagační materiál, i když pevně stojí v čele nejvyšší duchovní akademie katolické církve – *Gregoriánské univerzity založené Loyolou*, i když rektorem této univerzity je *generál jezuitského řádu* a i když se profesorský sbor skládá výhradně z jezuitů, potřebují tajní jezuité dosáhnout ještě větší moci. *Bílý papežové, Lev XIII.*, a pak později *Pius X., Benedikt XV., Pius XI.* a *Pius XII.* jsou nejen odchovanci *Gregoriánské univerzity* jako žáci a chráněnci jezuitů, ale jsou to přímo pozdější jezuité pod zvláštní, nejtajnější přísahou.

Ani to však jezuitům nestačí. Jmenovaní papežové jsou pouze jezuitští žáci. Není tedy nikde zárukou, že se náhle nerozhodnou jít svou cestou. Jezuité potřebují, aby se funkce *bílého papeže* a *černého papeže* natrvalo sloučila v jedno a to tak, aby svět nic nepoznal. Potřebují, aby *bílým papežem* byl navždy volen *generál jezuitského řádu*.

Generál řádu také jasně věděl, že éra slavného, ortodoxního římského katolicismu plného inkvizice, veřejného mučení, poprav, plného výhradního politického monopolu papežů a neomezeného řádění jezuitů prozatím skončila. *Revoluční nálada v Evropě* sílila a jezuité chtěli všechny zárodky *revoluce* podchytit dřív, než by je sama smetla a navždy vyřadila z dějin. Z obránců katolicismu se museli stát hlasatelé revolučních myšlenek a v této úloze pak papežskou stolicí oslabit co nejvíce. Bylo cílem tuto stolicí dostat do takových pozic, aby byla úplně vyřazena, aby se trvale stala stolicí *jezuitského generála* jako jediného oficiálního papeže. Chtěli oficiální papežskou diplomacii úplně sloučit s jezuitským řádem v jedno s tím, že před světem „slupka“ *bílého papeže* zůstane, ale uvnitř bude natrvalo *černý papež*.

Bylo proto nutné najít takovou zemi, ve které by se mohly zkoncentrovat všechny *revoluční* tendence v tehdejším světě. Taková země měla být hlasatelnou *revolučních zásad* a tím k sobě připoutat všechny *revolučně* laděné myšlenky.

33.2 Jezuité jednají bez papeže

Francie však již nemohla být tou zemí – tou šedesátiletou zkumavkou, která novou revoluci vděčně přijme. Revoluční dění zde bylo nyní oslabeno a církev veřejnost nezajímala. Živná půda se však nabízela v Rusku. Podchytit všechny revoluční zárodky bylo téměř nemožné, ale v Rusku se nabízelo velké pole působnosti. Bylo potřeba, aby se všechno revoluční dění koncentrovalo do jednoho místa, které by měli jezuité pod svojí přímou kontrolou a aby byla všechna revoluční ohniska propojena a jezuité důkladně infiltrována.

Jezuité se rozhodli, že Evropě sami podstrčí revoluci, ke které se pak nasměřuje všechen revoluční svět již sám. Tím by jejich vliv na světové dění mohl zesílit ještě víc, než jen pod hlavičkou katolické církve. Byl to ve skutečnosti i boj proti samotné existenci bílého papeže.

Revolucemi sledovali jezuité vždy jen své záměry. Sílu revoluční myšlenky si vyzkoušeli hned několikrát za sebou ve Francii a pak roku 1848 v Anglii. Když byli jako řád papežem Piem IX. opět zrušeni v samotném církevním státu a jejich majetek zkonfiskován, rozpoutali jezuité jako odvetnou akci proti papeži revoluci přímo v Římě, odkud se papež zachránil jen útekem do Gaëty a pak do Portiči. Generál jezuitů Roothaan byl však jako utečenec v Anglii, a proto se nemohl zmocnit papežského trůnu. Prostřednictvím svých tajných sil vedl tedy události tak, aby v katolických zemích vznikaly protikatolické revoluce. Bylo to velice riskantní, avšak nadmíru ziskové. V roce 1850 se Pius IX. vrací do Říma a ihned povolává jezuité do zbraně, aby po celé Evropě uhasili revoluční požár. Nevěděl, že jej jezuité sami založili a udržovali, aby pokořili Řím.

Pius IX. se pak stal sice ochotným jezuitským nástrojem, avšak se silnou nenávistí vůči jakémukoliv učení komunismu a revoluci. V revoluci roku 1849 byl totiž nucen uprchnout z římského Quirinalského paláce v přestrojení za sloužícího a stal se svědkem toho, když revolucionáři obléhající palác zastřelili jeho tajemníka. O pár měsíců později, v prosinci, pak papež poprvé naznačil, že „zastánci nebezpečných socialistických a komunistických myšlenek používají k pobuřování příslušníků pracující třídy různých metod.“ A již tři roky před touto událostí, která se nesmazatelně zapsala do jeho vzpomínek, v roce 1846, navrhuje tehdy jako nově zvolený papež Pius IX. v encyklice **Qui pluribus** učení komunismu jako „zcela protichůdné přirozeným zákonům“ a varuje, že je schopno „zcela potlačit lidská práva, připravit člověka o majetek a zničit jeho život, ba dokonce ohrozit samu existenci lidské společnosti.“ (**Qui pluribus, 9.9.1846, In: Acta Pii IX., sv. 1, str. 13**).

Encyklika byla odpovědí na dva roky starou Marxovu výzvu k odstranění náboženství – toho „vzdechu utlačovaného stvoření, duše světa bez duše, rozumu světa bez rozumu... toho opia lidstva“. A když v revolučním roce 1848 zařadil Komunistický manifest papeže spolu „s carem, Metternichem, Guizotem, francouzskými radikály a německými policejními špehy“ mezi síly staré Evropy, které se spojily, aby vytvořily „svatou alianci“ a vypudily „strašidlo komunismu“ (**Friedrich Heer: Europe, Mother of Revolutions, New York, Prager, 1972, str. 110–143**), nepovažoval už papež komunismus za nic víc než za spiknutí, radikální křídlo republikánských hnutí, která se v Římě, Paříži a Vídni hlásila o moc.

A proto, když papežovi naznačili jezuité jen zčásti svůj návrh na zničení pravoslavné církve prostřednictvím revoluce v Rusku, zděsil se možného důsledku a radikálně nesouhlasil. Takového otevřeného nevěrectví a rozpoutaného protipravoslavného komunistického tažení se zalekl. Jezuitský řád to pak pociťoval až do konce jeho pontifikátu. V případě papeže Lva XIII. (nastoupil v únoru 1878) byli jezuité proto ještě opatrnější. Vykonal v Rusku celou řadu příprav, aniž by to papež a jeho kurie věděla.

33.3 Ruská revoluce roku 1905

V roce 1903 nastoupil nový papež, *Pius X.* Situace v *Rusku* začala rychle zrát do otevřeného povstání proti carskému režimu. Přípravy tajných spřezenců jezuitské moci vrcholily. Bylo nutné, aby získaly aspoň minimální papežovu podporu. Za vatikánskými zdmi tajní jezuité opatrně papeži oznámili, jaká je situace v *Rusku* a co všechno by mohl *Vatikán* získat, kdyby *revoluci* podpořil. Jezuité potřebovali, aby ke své skutečné akci, kterou před papežem zatajili, to je uchopení vatikánského trůnu, získali jeho nic netušící souhlas. Taková akce, jako rozpoutat novou evropskou *revoluci* přeci jenom nešlo před papežem utajit. Carský režim byl velmi pevný a navíc silně podporovaný pravoslavnou církví se všemi pravoslavnými biskupy a knězi. Jezuité proto věděli, že svržení cara a tím i pravoslaví nebude jen místní konflikt, ale že to zasáhne také celý *Balkán*.

Pius X. nechtěl o vměšování do případné *revoluce* v *Rusku* ani slyšet. Netušil, že i když nedá v tomto směru jezuitům žádný souhlas, že na plánu a činnosti jezuitů v *Rusku* to nic nezmění. Nevěděl, že *revoluční* náladu v *Rusku* mají jezuité již pod svou kontrolou a že přímo i nepřímo ovlivňují vůdčí postavy, aby se svržení cara a jeho pravoslavného náboženství stalo celoruskou záležitostí. Proto, když vypukla roku 1905 *ruská revoluce*, liboval si, jak je dobře, že *Vatikán* není do *revoluce* vtažen. Vždyť mezi *Vatikánem* a ruským carem *Mikulášem II.* byly dokonce přátelské styky. Car totiž roku 1905 přiznal prostřednictvím *Tolerančního ediktu* stejná práva katolíkům i pravoslavným na celém území *Ruského císařství*. Proto se *Pius X.* distancoval od jakýchkoliv *revolučních* nálad bolševiků. Netušil však, že je to pouze řetězovitě pokračování předchozích *revolucí* od jedněch a těch samých tvůrců s počátečním článkem ve *Francii*.

Revoluce se vlekla dva roky a zkrachovala. Jezuité se okamžitě stáhli do ústraní a dali průchod spravedlivým carovým trestům. Hlavní z vůdčích postav, *revolučně* talentovaného *Vladimíra Uljanova* však urychleně ukryli do exilu.

33.4 Jezuitské zákulisí před první světovou válkou

Generál tovaryšstva a jeho náměstci, zasvěcení do celého plánu se však nevzdávali. Po uklidnění situace v *Rusku* se znovu vrátili, aby svůj záměr dokončili. Věděli, že car má velikou podporu a sympatie i v zahraničí. Proto zvolili další plán, pomocí něhož chtěli tuto zahraniční pomoc carovi odříznout. Potřebovali, aby ve státech, které oficiálně i neoficiálně cara podporovaly, nastal *chaos*. Státy musely být zaměstnány samy se sebou, ale na druhou stranu to nesmělo být vlivem lokálních *revolučních* povstání. Zbývala tedy jediná možnost – válečná vichřice na delší dobu, dokud by nebyly tyto státy zcela ekonomicky, vojensky, hospodářsky i politicky oslabeny.

S největší intenzitou se jezuité pustili do příprav na rozpoutání světové válečné mašinérie. A *Vatikán* jejich počínání přijal s nejvyšším uspokojením. Papež věděl, že válka jako trest na státy, které s carským pravoslavným *Ruskem* sympatizovaly, je nevyhnutelná, ba dokonce přímo nutná.

Nyní konali jezuité dvojí tajné přípravy. Na jedné straně chystali vypuknutí světové války, na druhé straně znovu podnítili *revoluční* náladu v *Rusku*. Podchytili nové talentované řečníky, kterým pak dopomohli k vůdcovské úloze na veřejnosti. Avšak hlavní úlohu v další chystané *revoluci* svěřili znovu *Leninovi*.

Opět velmi opatrně a postupně papeži namlouvali, že kdyby bylo možné v *Rusku* vyprovokovat *revoluci*, která by byla *Vatikánem* kontrolována, pak by se oslabilo balkánské pravoslaví. Navíc by vůči *Francouzské revoluci* vznikl protipól. Další výhodou by mohlo být získání majetku pravoslavné církve pro *Vatikán*.

Papež *Pius X.* měl však z této akce opět veliké obavy. Dával přednost budoucímu válečnému řešení. Když pak ale začala *revoluční* nálada socialistů v době války sílit dokonce i v samotném *Německu*, urychleně dal jezuitům tajný podnět k zahájení navrhované akce. Nemałym podílem k tomuto rozhodnutí přispěla i vidina ohromného majetku pravoslavné církve, který měl spadnout *Vatikánu* do klína.

33.5 Vysoká hra jezuitů

Ale jezuité na papežovo povolení nečekali. První kroky z důvodu svých plánů podnikli už dlouho před tím. V přestrojení byli tou dobou již plně zapojeni do *revolučního* dění v *Rusku*. Aniž to kdo věděl, navázali jezuité na práci svých ruských kolegů z let 1887, 1897 a pak z let první ruské revoluce 1905–1907.

Vůdčí osobou se v *Rusku* před rokem 1905 stal za tajné podpory jezuitů *V.I. Lenin*. V emigraci roku 1900 za jejich finanční pomoci psal, vydával své revoluční myšlenky a připravil založení bolševické strany roku 1903. Jeho politickou a teoretickou činnost jezuité bedlivě sledovali a snažili se podněcovat spodní vrstvy v *Rusku* k tomu, aby měl *Lenin* co největší podporu veřejnosti. To v tehdejší *zbídačeném Rusku* nedělalo téměř žádný problém.

Sám *Lenin* však sotva tušil, kdo ho ve skutečnosti podporuje a kdo stojí za ním v pozadí. Jezuité v něm viděli silnou vůdčí osobnost, která byla schopna zrealizovat jejich plány. Zúčastnili se každého zasedání, každé politické schůze, každého shromáždění, které s revolucí a *Leninem* nějak souviselo a ovlivňovali každé hlasování ve prospěch *Lenina*.

Po porážce *revoluce* 1907 odešel *Lenin* za skryté pomoci jezuitů do *emigrace*. Zde ho mohli podporovat, sledovat a kontaktovat ještě lépe. *Lenin* se prostřednictvím jejich kontaktů dostal do užšího styku s *mezinárodními revolučními* silami.

Účastnil se různých mezinárodních kongresů, zasedání a jednání o socialistické podobě světa. Nevěděl, že se tím přímo stýká s *ilumináty*, *svobodnými zednáři* a jezuitským řádem v jednom „balení“. Byl dokonce roku 1912 i v *Praze*, kde řídil konferenci Sociálně demokratické dělnické strany *Ruska*. V této době také napsal stále za nepřímé finanční podpory jezuitů prostřednictvím *iluminátů* největší množství své *revoluční* literatury. Ta byla tajně a nepřímo dotována právě z některých *ra-kouských, německých, švýcarských a belgických* jezuitských kolejí. Dotováno bylo i řízení *revolučních* sil v *Rusku*, které *Lenin* řídil ze *Švýcarska, Anglie, Polska, Čech a Finska* – podle toho, kde právě pobýval.

Tajná jezuitská síť byla okolo *Lenina* utážena velmi pevně, proto *Lenin* nic netuše přesně kopíroval jezuitské praktiky. Jeho strana měla tytéž charakteristické rysy organizačních stupňů, diktátorství, panovačnosti, neomylnosti a touhy po světové moci jako řád *Ignáce z Loyoly*. *Leninova* ideologie (*leninismus*) byla ve skutečnosti moderním *loyolismem*. (Více viz: **M. Martin: The Jesuits, 1987, str. 26 a 183 – 187**). Byl to dokonalý produkt *iluminátů* (nejvyšších tajných jezuitů) a jejich *infiltrace*.

I ze školních lavic si stále ještě pamatujeme, že například podmínkou vstupu jakékoliv komunistické země do *Kominterny* je zajištění toho, aby vedle oficiální komunistické strany byla zorganizována a zřízena její ilegální větev a křídlo, pokud možno opírající se o ozbrojenou

složku. Proto musely být ustanoveny *Lidové milice*. Vzpomeňme si také na *vědecký komunismus*, který hlásal, že vrcholem *komunistické společnosti* je zrušení peněz, dále, že nejvyšší radostí člověka – tedy již nikoliv nutností, ale radostí – bude práce na svou obživu a na vytváření hodnot; dále, že každý si bude brát jen přesně tolik prostředků k životu, kolik bude opravdu sám potřebovat; dále, že všechen majetek bude společný, že nebude existovat závist... apod. A všechno bude řídit, organizovat a ovládat pouze malá skupina lidí, která bude díky své „vysoké uvědomělosti“ všemi respektována. Není to věrně okopírovaný model jezuitského řádu, co se pracovní činnosti a ideálů týká?

Vzpomeňme také na „beztřídní“ jezuitské státy v *Paraguayi* a *Uruguayi*. 150 let trvající „komunistické“ státy s *indiánskou* pracovní silou ukázaly, že jezuité velmi dobře znají problematiku utlačovaných pracujících tříd a že jim utopie o ideálním *beztřídním komunistickém státě* není cizí. „Přestože byli vzdáleni úsilí budovat svůj stát na jakékoliv teorii, využili patres daleko spíše prostě rajske nevinnosti svých indiánů a na ní vybuodovali celou hospodářskou i politickou organizaci redukci.“

Když se ve dvacátém století skupina učených snilků znovu pokusila komunismus uskutečnit, byl jejich úkol již nekonečně těžší. Neboť i když Rusové civilizačně zao- stávali za Evropou sebevíc, byli přece jen natolik Evropany, že byli diferencováni podle nespočetných dědičných vloh i hříchů, sklonů i vášní. Již dávno ztratili svatou prostotu, nedostatek individuality a nenáročnost, jež v *Paraguayi* uskutečnění bez- třídního státu tolik usnadnily.

Proto bolševismus svého cíle ani za cenu nespočetných krvavých obětí až do nynějšího okamžiku nedosáhl toho, co jezuité v *Paraguayi* nebo jen nanejvýš ne- dokonale. Jezuité v *Paraguayi* však nemuseli dělat nic jiného, než že svá pravidla přizpůsobili motivům a potřebám necivilizovaných pralesních indiánů, a »ideální ko- munistický stát« již vzešel pod jejich rukama sám od sebe.“ (**René Fülöp-Miller: Tajemství a moc jezuitů, str. 360**).

Úspěchy, jakých kdysi dosáhly jezuité ve svých redukcích v *Jižní Americe* do- dávaly nyní tovaryšstvu sílu překonávat nezdary v *Rusku*. Úkol byl jasný: Prostřednictvím *revolučních zmatků* a nálad vybudovat nový *ideální beztřídní komu- nistický stát*, který by splnil utajovaný záměr jezuitských špiček a bylo jasné, že dřív nebo později se to řádu musí podařit. Rozdíly v charakterech lidí mezi *indiány* a *bolševiky*, které hrály svoji velikou roli při zakládání států, si tehdy sotva kdo uvě- domoval. Na hodnocení situace bylo tehdy ještě příliš brzy. Není proto překvapením, že kroky *V.I. Lenina* osobně hlídal a řídil prostřednictvím své tajné sítě sám *černý papež* a že je se zájmem sledovalo celé tovaryšstvo a koneckonců i *Vatikán*.

V letech před válkou žil *Lenin* ve mnoha západních státech. Tam ho jezuité kontaktovali prostřednictvím svých *německých průmyslových magnátů* a nabídli mu finanční krytí celé *revoluce*. Podmínkou však byla likvidace pravoslavného nábožen- ství v *Rusku* a ponechání katolické církve. *Lenin* souhlasil a podepsal tajnou dohodu, o které *Vatikán* tehdy nic nevěděl. Jezuité provedli svůj plán v nejvyšší opatrnosti a tajnosti. Kdokoliv byl v podezření, že tento plán nějakým, byť i sebemenším názna- kem vyradil, byl okamžitě odstraněn. Jednalo se o nejvyšší politickou hru, o které neměly zdání ani tehdejší nejvyšší oficiální politikové. A až teprve nyní začínají ar- chivy hovořit:

„Útok na zimní palác zaplatilo Německo. Archivy ukazují nová fakta o *VŘSR*. Bolševici dostali tři ponorky. Odhalení dokumentaristy. Nově objevené dokumenty ukazují na propojení mezi Rudou armádou a císařským Německem. Berlín – 80. vý- ročí bolševické říjnové revoluce, kterou si v těchto dnech nostalgicky připomněli ruš- tí komunisté, uctila německá televizní síť *Ostdeutsche Rundfunk Brandenburg (ORB)* mimořádným pořadem. Postupimská televizní stanice v něm podrobně doložila, že *Německo* prakticky financovalo útok na petrohradský Zimní palác v roce 1917. Přes prostředníky a krycí firmy v Kodani a Stokholmu německé

banky údajně napumpovaly do bolševických pokladen zhruba 50 milionů zlatých rublů. Cílem bylo svrhnout carskou říši, ulevit tak německé východní frontě, která se dostala do tísně. Berlínskému režisérovi Jochenu Traupmannovi se podařilo zachytit rudou nit z klubka transakce století, kterou obě strany dosud tajily, a filmově ji rozplést. Ve svém 45 minutovém dokumentárním filmu *Ruská ruleta – Lenin a německé peníze* Traupmann s pomocí originálních dokumentů dokazuje, že celou transakci zosnoval už v roce 1915 německý generální štáb a pak ji spleťtými cestami uskutečnily banky. Nešlo přitom jen o peníze, nýbrž i o zbraně. Bolševikům byly dodány dokonce i tři ponorky. Na příslušné materiály narazil Traupmann při rešerších ohledně tajné spolupráce mezi říšskou armádou a Rudou armádou a díky odkazům v britském tisku. Zlatou žílu objevil pak v archivech bonnského ministerstva zahraničí, a to v podobě pořadačů s nápisem *Tajná akta války 1914* uložených v oddíle podnikání a tajné pobuřování. Po druhé světové válce je konfiskovali Britové, kteří je Německu vrátili koncem 50. let. Traupmann udělal jeden téměř kuriózní objev: USA díky tak zvaným Sissonovým listinám o německo-rakouské transakci věděly, rovněž ji ale tajily. Americký novinář Edgar Sisson koupil od politického vyžírky Ferdinanda Ossendowského dokumenty, v nichž byla údajně tato spolupráce autenticky doložena, a odvezl je do Ameriky." (**Lidové noviny, 14. 11. 1997, str. 20**).

33.6 Ruská revoluce dokonale infiltrována

Tímto způsobem jezuité infiltrovali *ruskou revoluci* od samého počátku. Již samo o sobě to bylo jejich velikým vítězstvím, neboť se dostali do těsného styku s ideovým vykonavatelem revoluce.

Už v roce 1915, jak píše **Erzberger**, který vedl německou katolickou Stranu středu těsně spjatou s *Vatikánem*, vyjadřoval papež otevřeně své obavy: „*Jestliže se válka protáhne, vzniknou sociální revoluce, jaké svět ještě nezažil.*“ (**M. Erzberger: Německo a Dohoda, 1932, str.54**). I sám **Erzberger** se vítězství revoluce obával.

Jezuité podporovali v zákulisí *V.I. Lenina* i po jeho návratu zpět do *Ruska*. V této době již přesně a konkrétně věděl, co chce a jakým způsobem musí revoluci provést, aby nezkrachovala. V únoru se však revoluce opět nepodařila a *Lenin* musel znovu uprchnout. Ale již v červenci se vrátil zpátky a řídil přípravu na nové ozbrojené povstání s novou finanční pomocí. Po celou dobu příprav a během revoluce měl za sebou mocnou ochranu.

Jezuité nyní potřebovali válečné běsnění v *Evropě* udržet co nejdéle, stejně tak jako *chaos* a *zmatek* v ostatních státech mimo *Evropu*. To všechno zatím zabraňovalo vzniku jiných revolučních povstání a navíc to dokonale izolovalo carské *Rusko* od evropské pomoci.

Měsíc před příjezdem *Lenina* do *Ruska*, se nuncius *Pacelli* dne 29. června 1917 obrátil na *Německo* a osobně s císařem *Vilémem II.* vyjednával podmínky míru. Při tomto projednávání i sám císař několikrát projevil obavy z vítězství *revolučních živlů* a *socialistů*. Jasně poukázal na to, že „*pokud papež neučiní nic ve prospěch míru, pak vzniká nebezpečí, že mír bude dosažen úsilím socialistů a pak nastane konec svrchovanosti papežovy a římské církve, a to dokonce i mezi katolíky.*“ (**H. Jonson: Vatican diplomacy in the world war, str. 25**).

Císař *Vilém II.* se bál *revoluce* stejně tak jako papež. Měl jen kusé informace o tom, že němečtí podnikatelé jsou jakýmsi záhadným způsobem do dění v *Rusku* zapojeni. Přesto se jezuitům podařilo udržet mnoho informací v tajnosti ještě dlouho po skončení *revoluce*.

33.7 Tajné archivy o revoluci

O průběhu příprav a některých detailech revoluce vypráví i exjezuitský kněz Dr. **Alberto Rivera** svým přátelům. Hovor byl zapsán, proto je **Riverovo** svědectví psáno formou vyprávění. Jako církevní hodnostář používá **Rivera** i symboly z biblické knihy **Zjevení sv. Jana**:

„Jako jezuita vázaný přísahou jsem se dozvěděl pravdu jak o nacistech tak i o komunistické straně. A tehdy jsem se dozvěděl, proč byly miliony bezbranných Židů poslány na smrt. Po dobu tří let jsem pracoval pod vedením vynikajícího německého jezuita Augustina kardinála Bea, který nám předával nejtajnější informace. Byl to pohled na historické události, jež se nikdy neobjeví v žádných historických knihách. Kardinál Bea, osobní zpovědník papeže Pia XII. (který byl také jezuitou pod přísnou přísahou), pracoval v roce 1963 v římskokatolickém ekumenickém hnutí.

...»Mátě všeho smilstva« má mnoho svých dětí. Povím o dvou z nich. Obě jsou satanovým výtvozem a prostřednictvím Vatikánu způsobily smrt a utrpení milionů lidí. ...Toto je jedno z nejutajovanějších tajemství moderní doby. Těmi dvěma dětmi jsou: NACISTICKÁ a KOMUNISTICKÁ STRANA. ...Na jednom zvláštním setkání ve Vatikánu jsme se dověděli, co doopravdy předcházelo komunismu. Pro oddané členy komunistické strany by bylo velikým šokem, kdyby se někdy dozvěděli pravdu o jejich velkých hrdinech, Marxovi a Engelsovi, kteří sepsali MANIFEST KOMUNISTICKÉ STRANY. Na počátku 19. století tyto muže vedli a přímo řídili jezuitští kněží. (Viz také: L.H. Lehmann: Behind the Dictators, Angora Publishing Company, NY, 1942).

Augustiánský kardinál Bea nám vyprávěl, že jezuité založili komunistickou stranu s jejím úkolem: V příhodný okamžik měli zničit ochránce nenáviděné pravoslavné církve – ruského cara. Mělo to být dílo pomsty. Komunistickou stranu tajně financovali římsští agenti (ilumináti [iluminátoři] – osvícenci – alumbados), aby tím založili další mocnost poddanou Vatikánu. ...Počátkem 20. století se Vatikánu znelíbila Francie. Navázala politické styky s ruským carem. Papež i jezuité zuřili. Francie byla na jejich indexu od té doby, co svrhla katolického krále a vyhlásila republiku. Avšak styky s carským Ruskem – to bylo přeci jen trochu silné kafe.

Mezitím se moc pravoslavné církve rozšířila do Bulharska, Rumunska, Řecka, evropské části Turecka a srbské Jugoslávie. Vatikán se pokusil pokořit Francii a potlačit náboženské soupeření na Balkáně. Řešení bylo pro ně jednoduché – Vatikán rozpoutal první světovou válku.

Papež vsadil na Německo, a tak když císař Wilhem (Vilém) (dobrý to katolík) požádal Vatikán o rozšíření německých hranic, dostal k tomu požehnání od jezuitů i od papeže Pia X. Dne 20. srpna 1914, krátce po vypuknutí první světové války, papež Pius X. umírá a uvolňuje místo dalšímu »božímu otci«. Stal se jím papež Benedikt XV. I on byl přátelsky nakloněn Německu a tím byly zmařeny všechny pokusy o zastavení války. Jezuité vedli a nutili německé katolíky, aby zabíjeli francouzské katolíky. A papež jako »svatý otec« se ve skutečnosti málo staral o to, kolik katolíků zahynulo. Toužil pouze po odvetě a po moci. Německo bojovalo s Francií, Anglií a Ruskem. Teprve potom se přidaly Spojené státy. Válka trvala 4 roky od roku 1914 do roku 1918. Zničila celou Evropu. ...10 milionů oficiálně padlých, 20 milionů raněných, ztráty za 332 miliard dolarů. A to vše díky Vatikánu.

Zatímco lidé křičeli v agonii, umírali v blátě a za ostnatými dráty, rozerváni granáty a kulkami, dušeni jedovatými plyny, jezuité již plánovali druhou světovou válku. Bez vědomí německého lidu jezuité obětovali římskokatolické Německo i jeho vládu, aby přinesli Evropě

novou inkvizicí. ...Protestantská Anglie a protestantská Amerika je bila hlava nehlava. Jezuité se dodnes snaží zničit Ameriku. Jen si vzpomeňme na slova Abrahama Lincolna: »To nám jezuité nikdy nezapomenou, ani neodpustí!« (Fifty years in the »Church« of Rome, Chiniqui, str. 472, nezkráceného vydání)."

33.8 Rasputin

„V Rusku hájili pravoslavnou církev car Mikuláš a jeho žena Alexandra. Císařovna měla syna Alexeje, který měl být následovníkem trůnu. Chlapec trpěl nemocí zvanou hemofilie. To znamená, že se mu při poranění nesrážela krev. Kdyby upadl při hře, sebemenší rána mohla vyvolat vnitřní krvácení. Matčino srdce tím trpělo. Lékaři mu nemohli pomoci. Chlapec tím velmi trpěl.

V té době žil v Rusku mnich jménem Rasputin, který měl podivuhodný dar uzdravování. (Podobně jako dnešní kněží, kteří tvrdí, že mají stejnou moc.) ...Rasputin měl vidění od Boha a Panny Marie. Když se pak k chlapci přiblížil, krvácení ustalo.

Rasputin byl zapleten do satanského sexuálního kultu Adamitů. Pod dohledem měl i císařovnu a ve vyšších kruzích měl mnoho přátel. Mnozí z nich věděli, že Rasputin je ďáblem posedlý mnich, který ze zákulisí vládne Rusku. Dokonce samotný car se Rasputina a jeho temných sil obával. (Viz také: Salisbury: Black Night, White Snow; Doubleday, 1977).

Augustiánský kardinál Bea nám vyprávěl, že císařovna ve slabé chvíli prozradila Rasputinovi místo, na kterém car ukryl své veškeré zlato. Rasputin tuto cennou informaci poskytl patriarchům pravoslavné církve těsně před tím, než byl úkladně zavražděn. ... Kardinál Bea nám doslovně řekl: »Během naší dlouhé, tajné a pečlivé přípravy na ruskou revoluci jezuité úzce spolupracovali s Marxem, Engelsem, Trockým, Leninem a Stalinem. (Viz také: Von Bergen and Parvus: Germany and the Revolution in Russia 1915–1918).

Naši klíčoví lidé tajně převezli naše zlato do Ruska. Věřili jsme, že náš úhlavní nepřítel bude brzy zničen a že rychle vyroste nová dcera Vatikánu – světový komunismus.«

Lenin, když se dozvěděl o tom, že v Rusku vypukla revoluce, právě pobýval ve Švýcarsku. Německé velení spolu s dalšími v dubnu 1917 připravilo tajně zvláštní vlak, který měl převést Lenina a další jeho spolurevolucionáře do Ruska, aby tam zničili nepřátele revoluce.

Na přípravě vlaku se nejvíce podílel muž jménem Diego Bergen, německý římský katolík vychovaný v jezuitských školách, a tedy jezuita. Později, v údobí Weimarské republiky a za Hitlerovy vlády se stal německým vyslancem ve Vatikánu. Kdyby se revoluce zdařila podle plánu, znamenala by smrt milionů lidí včetně cara a jeho rodiny.

Než Lenin přicestoval do Ruska 1917, revoluci řídili jeho spolupracovníci (tajní jezuité nebo Rusové s podporou tajných jezuitů). Car byl přinucen abdikovat (vzdát se trůnu) a s celou rodinou byl v domácím vězení. Jeho vláda se rozpadla a většina armády dezertovala. Všude vládl zmatek. Lidu, který i nadále stál při carovi se říkalo »Bílí Rusové« a revolucionáři byli označováni jako »Červení«. Byli to nepřátelé k smrti, bojující o holý život. Lenin získal kontrolu nad revoluční vládou a 10. března 1918 ji přestěhoval do Moskvy."

33.9 Carská rodina

„V červnu se carská rodina z bezpečnostních důvodů přestěhovala do Uralského Jekatěrinburgu. K tomuto městu, kde tato rodina nyní dlela, se blížila česká (bílá) armáda. Byla naděje na její osvobození.

17. července 1918 provedla skupina zvaná »Uralský sovět« (jiní ji nazývají neznámou skupinou Marauderů) rychlý útok na město a odhalila carský úkryt. ...Bylo nám řečeno, že někteří z této skupiny byli jezuité v komunistických službách. Konečně nastal okamžik, na který papež čekal.

Ochránce ortodoxní církve naposledy dlouho hleděl do tváře římských jezuitů, kteří bez slitování poslali jeho nebohou a vyděšenou rodinu na věčnost zavražděním. Později v noci naložili jejich těla na vůz a zavezli k dolu nazvaného Čtyři bratři. Tam je posekali, spálili, polili kyselinou a vhodili do staré uhelné šachty.

Tuto akci provedli jezuité s takovou rychlostí, že komunistické vedení nestačilo ani cara ani jeho rodinu postavit před soud. Bylo to velké triumfální vítězství Vatikánu. Řekli nám, že tento i pozdější hon na patriarchy (náboženské vůdce), kněze, jeptišky a mnichy ortodoxní pravoslavné církve byl proveden v horlivosti.

Toto tažení bylo pouhou zkouškou. V případě úplného zničení ruské církve by následovalo tažení proti anglikánské církvi, která se stále zdráhala přijmout falešné učení »dobrého« jezuitu, kardinála Newmana Hoovera. Anglie však nakonec vpadla do náruči Vatikánu o 60 let později skrze Ekumenické hnutí.

Vatikán netrpělivě očekával zprávy o zničení tohoto náboženského systému. Sověty útočily na kláštery. Vraždění započalo. Pouze zvláštní souhra událostí zachránila ruskou církev. Její starý patriarcha byl totiž nadmíru vypočítavý.

Když rudá armáda – Červení přišli zabít starého patriarchu pravoslavné církve, přivítal je tento s otevřenou náručí a zvoláním: »Konečně soudruzi přicházíte. Už na vás čekáme. Ukrýváme vám zlato našeho cara, drazí soudruzi! Nastalo veliké podivení a překvapení. Komunisté byli ohromeni tím, co slyšeli. Sklonili zbraně, přijali zlato a s patriarchou navázali přátelství. Okamžitě také přestali v zabíjení kněží, mnichů a jeptišek. Tak byla pravoslavná církev zachráněna. Komunisté však pobrali nejen zlato od cara, ale i od papeže. Cena zlata, které se do Ruska přes Německo z Vatikánu dostalo se odhaduje na téměř 700 milionů dolarů.

Když se toto papež dozvěděl, málem dostal srdeční infarkt. Byl podveden vlastními lidmi – komunisty. Vatikán nepředstavitelně zuřil. Byl podveden. A bylo rozhodnuto, že za tento zločin komunisté zaplatí, ať to stojí cokoliv.

...Svatý úřad (Svaté oficium) se vrací k inkvizičním metodám používaným ve středověku a ve zcela nedávné době ve Španělsku. Opět začíná mučit a posílat na smrt své oběti. Tentokrát však k obětem z řad Židů a protestantů přibyla navíc ještě církev pravoslavná a ruští komunisté. Jezuité věděli, že tímto způsobem mohou rozpoutat další světovou válku.«” (A. Rivera: *The Godfathers, díl III., J.T.C., USA, 1992, str. 4–17*).

33.10 Krytí jezuitů

Když byla moc v Rusku revolučními silami vydobyta a předána 7. listopadu (26. října) 1917 do rukou sovětů, museli ze země utéct všichni, kdo s revolucí nesouhlasili. Mezi nimi bylo také mnoho oficiálních členů tovaryšstva a mnoho katolíků. Tak jako dříve i nyní jezuité pou-

žili svůj oficiální řád k tomu, aby se důkladně kryli. Papež a císař se chvěli o svou moc, *Německo* a *Maďarsko* začalo vřít, celá *Evropa* s napětím sledovala, kam se *revoluce* nyní přenese.

Zvítězila země, která se později stane mocností. Plán jezuitů byl naplněn tak, jak ho *generál řádu* ve spojení s mocnostmi temností pochopil a jak ho pak žádal na svých *iluminátech* uskutečnit. Plán na zhroucení císařství a tím i oficiálního papežství se nyní začal plnit. *Revoluce* v císařských katolických zemích byla teď už nevyhnutelná. Papežský mírový program byl totiž formulován tak, aby zabezpečil nejlepší podmínky *Německu* a *Rakousku*. A padnou-li tyto země, padne s nimi i papežská moc v *Evropě*.

34.1 Ruská jezuitská kolej pro Východ

V roce 1919 sklízeli Loyolovi synové hořké ovoce své zločinecké politiky. Francie se nepoddala, aby „úplně vykrvácela“. Papežská říše Habsburků, kterou podněcovali k tomu, aby „potrestala Srby“ se rozštěpila a tím de facto osvobodila ortodoxní Slované z římského jha. Rusko místo toho, aby se vrátilo do lůna římského stáda, se stalo zemí marxistickou, antiklerikální a oficiálně atheistickou. Pokud jde o nepřemožitelné Německo, to se potácelo v chaosu.

Pýcha tovaryšstva však nikdy nepomyslela na to, že by bylo třeba vyznávat nějaký hřích. Když v roce 1922 zemřel Benedikt XV., bylo tovaryšstvo připraveno začít znova na novém základě. Cožpak není v Římě všemocné? Poslechněme si M. **Pierre Dominiquea**:

„Nový papež Pius XI., který je přímo jezuitou, se vše snaží zamaskovat. Vyzval francouzského jezuitského otce d'Herbignioho (jiní píší d'Erbignioho nebo d'Herbignyho, Michala), aby šel do Ruska a nejen navštívil katolické eparchie SSSR a pokusil se sebrat všechno, co zbylo z katolicismu, ale především proto, aby zjistil, co se tam dá ještě dělat. Kurie měla nejasnou, ale velikou naději: Shromáždit okolo papeže pronásledovaný ortodoxní svět.

V Římě je 39 církevních kolejí. Jejich založení označuje datum významných převratů. Většina z nich oznamovala rok jezuitského převratu. Byla zde německá kolej (1552), anglická (1578), irská (1628 znovuobnovena v roce 1826), skotská (1600), severoamerická (1859), kanadská (1888), etiopská (1919, znovuobnovena v roce 1930).

Pius XI. vytváří ruskou kolej (Ponteficio collegio russo di S. Tereza del Bambino Gesu) a vkládá ji do péče jezuitů. Oni se také starají o orientální institut, o institut svatého Jana z Damašku, o polskou kolej a později také o litevskou kolej. Nejsou to pozůstatky po otci Possevinym, Ivanu Hrozném a falešném Dimitrijovi? Druhý z velkých cílů Ignáce Loyoly se dostává na první místo. Jezuité jsou opět podněcujícími činiteli a účinkujícími vykonavateli v tomto obrovském podniku.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 253**).

„V roce 1920 začala papežská komise v Římě studovat ruské záležitosti a školit misionáře. V srpnu následujícího roku, kdy se občanská válka v Rusku chýlila ke konci, dala moskevská vláda při jednání se státním tajemníkem Vatikánu, kardinálem Pietrem Gasparrim, souhlas k tomu, že vatikánská misie pod vedením otce Eduarda Gehrmana zorganizuje pomoc v boji proti hladomoru, a to pod podmínkou, že se misionáři vyhnou získávání proselytů. Kvakerské, baptistické, židovské a memonitské misie už v Rusku působily, takže vlastně ani nešlo o ústupek. Mezitím rychle rostla moc bolševického režimu. Několik měsíců po vyhlášení nového ruského státu vznikl Sovětský svaz, který pozřel Bělorusko a Ukrajinu. Výpad bolševické armády směrem na západ zadržel se štěstím až polský maršál Pilsudski – o střetu se hovoří jako o »zázraku na Visle«.

Ve Vatikánu ale bylo stále slyšet hlasy, které tvrdily, že sovětská vláda je jen přechodná a že je třeba udržovat vztahy s Ruskem v naději na příchod lepších časů. V roce 1921 Řím ohlásil vznik apoštolského vikariátu pro odhadovaných 75 000 sibiřských katolíků. A v únoru 1923 dokonce založil novou diecézi se sídlem ve Vladivostiku. Sovětský režim těmito kroky nestál

v cestě, aby vzbudil zdání důvěrných vztahů mezi Moskvou a Vatikánem." (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, Praha, 2003, ISBN 80-7207-420-2, str. 28-29**).

Do čela ruské koleje *Východního ústavu* v Římě hodlal papež postavit francouzského jezuitu, monsignora *Michela d'Herbignih*o. Papež chtěl proniknout do SSSR, a proto se rozhodl na ústavu školit kněze znalých místních podmínek, jazyka a života. Podobné ústavy byly zřízeny i v *Haliči* a v *Belgii*.

*D'Herbignih*o poslal papež do SSSR, který v této zemi navštívil mnoho míst včetně pravoslavných duchovních a jejich kláštery. *D'Herbignih* měl po návratu 1924 plán o němž byl přesvědčen, že pomůže překonat teologickou bariéru názorů a vyznání víry mezi katolickým a pravoslavným duchovenstvem, aby bylo na papežskou stranu získáno pravoslavné duchovenstvo. Papež plán přijal a *d'Herbignih* ještě zcestoval *Evropu* a *Ameriku*, kde pro svůj plán zajistil vše potřebné včetně finančních darů. 1929 se stal představeným *Východního ústavu* v Římě.

Kromě *d'Herbignih*o navštívil *Rusko* v této době i americký jezuita *Edmund Walsh* s celou skupinou jezuitů za „*misijním*“ účelem. Ovšem politický náboj těchto misí celou skupinu a několik katolických kněží nakonec postavil před ruský soud a byl příčinou jejich vypovězení z *Ruska*. Stát odloučil církve od sebe a tím je všechny postavil na stejnou úroveň. Navíc pravoslaví nebylo zlikvidováno a *ateistický komunismus* se stal moderním národním náboženstvím.

Přesto přese všechno o osmdesát čtyři roky později čteme pro mnohé překvapující zprávu: „*ŘÍM (KAP) Ruská vláda úředně uznala jezuitskou kolej v Moskvě za studijní institut pro filosofii, teologii a dějiny. Škola založená v roce 1991 jako kolej Tomáše Akvinského je od této chvíle řádným studijním ústavem. Nyní zde studuje 76 studentů různých křesťanských vyznání. Profesorský sbor tvoří 43 profesorů pod vedením španělského jezuita Octavia Vilches-Landina. Kolej nabízí studium filosofie, teologie, biblistiky, církevních dějin, sociálních věd i jazyků.*“ (**www.getsemany.cz, číslo 6, ročník 2003, článek: Jesuitská kolej v Moskvě uznána jako studijní institut**).

V následujícím roce 2004 slyšíme z *Radia Vatikán* o další jezuitské intervenci směrem do *Ruska*: „*Delegace Svatého stolce odjíždí do Moskvy Vatikán. Delegace Svatého stolce, která přiveze ikonu Matky Boží Kazaňské do Moskvy, bude tvořena členy různých církevních institucí. Delegaci povede kardinál Walter Kasper, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů. Dalšími členy budou kardinál Theodore McCarrick, arcibiskup Washingtonu, biskupové Brian Farrell a Renato Boccardo, sekretáři Rady pro jednotu křesťanů. Dále pak vedoucí tiskového sálu Svatého stolce Joaquín Navarro Valls, otec Jozef Maj, člen Rady pro jednotu křesťanů, otec Enzo Bianchi, který je hlavou kláštera v Italské Bose a Andrea Riccardi, zakladatel laického hnutí komunity Sant'Egidio. Všichni členové delegace se aktivně podílí na prohlubování bratrských vztahů mezi Katolickou církví a Ruskou pravoslavnou církví. Po příjezdu do Moskvy se k delegaci přidá také Arcibiskup Antonio Mennini, nuncius Apoštolského Stolce v Ruské Federaci a arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz, který je předsedou Ruské biskupské konference.*“ (**<http://www.radiovaticana.cz/clanek.php4?id=2262>, 26.8.2004**).

A v roce 2005 sledujeme, jak si *Vatikán* pochvaluje spolupráci s ruským prezidentem *Putinem*: „*Nový předseda biskupské konference v Rusku, biskup Joseph Werth, sloužil v Sankt-Peterburgu mši svatou za smíření všech křesťanů. V rozhovoru pro německou rozhlasovou stanici Deutsche Welle pak k otázce vztahů mezi katolíky a pravoslavnými v Rusku řekl, že napětí mezi oběma stranami se zmenšilo, přestože staré konflikty ještě tu a tam doznívají. Zasluky na zlepšení připsal prezidentu Putinovi, který podle něj často požadoval stejná práva pro katolíky jako pro pravoslavné.*“ (***Katolický týdeník*, číslo 6, 1.-7. února 2005, ročník XVI., str. 5**).

Vatikánská vláda v čele s papežem se nikdy nevzdává svých plánů a cílů. Nejdou-li uskutečnit v jednom století, odsune je do dalšího. Nikdy však na své předsevzetí nezapomíná a během celé doby odkladu bedlivě sleduje, kdy nastane ta nejvhodnější doba naplnění. Čas od času vyše své „misionáře“, svoji armádu vysoce kvalifikovaných špionážních agentů a ti „Boží“ papežské dílo pokaždé posunou o krok dopředu. Vše ke „vší slávě Boží.“

A podobně jako v kolébce *leninsko-stalinského komunismu*, pracoval *Vatikán* i v dalších komunistických zemích jakou je například stále revolučně laděná komunistická *Kuba* nebo ultrakomunistická *Albánie*. Politika jezuitů na *Kubě* je více rozebrána v **6. svazku** této knihy.

O výsledku činů papežských agentů v *Albánii* můžeme číst například toto svědectví z dnešní doby: „V hlavním městě *Albánie* byla otevřena první katolická univerzita v zemi. Vznikla z iniciativy italské nadace Panny Marie, Matky dobré rady. Má prozatím dvě fakulty: lékařskou a politických a ekonomických věd. Slavnostní inaugurace se zúčastnil někdejší prefekt Kongregace pro katolickou výchovu, kardinál Pio Laghi, albánský prezident Alfred Moisiu a předseda italského parlamentu Pierferdinando Casini. Za zmínku stojí, že o založení katolické univerzity v *Albánii* velmi usilovala už blahoslavená Matka Tereza.“ (**Katolický týdeník, číslo 7, 8.–14. února 2005, ročník XVI., str. 5**).

34.2 Stručný přehled činnosti jezuitů před II. světovou válkou

„V porážce, kterou právě Loyolovi synové utrpěli, vidí oficiální jezuité jiskřičku naděje. Tím, že ruská revoluce odstranila cara, ochránce ortodoxní církve, zbavila se Římská církev velkého odpůrce a napomohlo to jejímu průniku do Ruska. Kujme železo, dokud je žhavé! Vzniká známé *Russicum* a jeho utajovaní misionáři přinesou rozkolnické zemi dobrou zprávu.“ (Viz také: **Frederic Hoffet's: L'Equivoque catholique et le nouveau clericalisme; Fischbacher, Paříž**).

Sto let po té, co jezuiti vyhnal car *Alexandr I.*, se znovu snaží dobýt slovanský svět. Od roku 1915 je jejich generálem *Wlodzimierz Halke von Ledóchowski*.

K tomu opět citát M. **Pierre Dominiquea**:

„Někdo asi řekne, že všude vidím jezuitu, avšak já jsem nucen poukázat na jejich přítomnost a činy. Musím říci, že byli v pozadí monarchy *Alfonse XIII.* jehož zpovědníkem byl otec *Lopez*. Když skončila španělská monarchie a byly vypáleny jejich kláštery a koleje, znovu je bylo možno spatřit v pozadí *Gila Roblese* a později, když propukla občanská válka, i v pozadí *Franca*. V *Portugalsku* se zmocnili *Salazara*. V *Rakousku* a *Uhersku* byl císař *Karel* třikrát sesazen z trůnu. Jakou roli hráli jezuité v těchto pokusech znovu získat uherský trůn? Stolec udržovali v teple a nevěděli pro koho a pro co. Z jejich řad vyšli: *Monsignor Seipel*, *Dolfuss* a *Schusnigg*. Na chvíli snili o velkém Německu s katolickou většinou, ke kterému by nezbytně patřili i *Rakušané*, to je moderní verze staré aliance z 16. století mezi rody *Wittelsbachů* a *Habsburků*. V *Itálii* podporovali především *Dona Sturza*, zakladatele populární strany, později *Mussoliniho*... *Jezuita*, otec *Tacchi Wentury*, generální tajemník tovaryšstva, vykonával funkci prostředníka mezi *Piem XI.* jehož zpovědníky byli *otcové Alisiardi* a *Celebrano* (jezuité) a *Mussolini*.

V únoru 1929 v době *Lateránské dohody* povolává papež *Mussoliniho*, muže, kterého nám umožnila potkat prozřetelnost. Řím běžně neodsuzuje to, co nazýváme *etiopská agrese* a v roce 1940 je *Vatikán* stále upřímným přítelem *Mussoliniho*.

Jezuité tam měli svůj tajný příbytek. Odtud promýšleli a řídili universální církev chladným a vypočítavým okem politika." (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 254**).

Toto je dokonalý přehled činnosti jezuitů mezi dvěma světovými válkami. „Tajným příbytkem“ Loyolových synů je politický mozek Vatikánu. Zpovědníkem Pia XI. jsou jezuité. Zpovědníky jeho nástupce Pia XII. budou také jezuité a to převážně Němci. Nezáleží na tom, jestli se kvůli tomu vyradí jejich intriky, zdá se, že je vše připraveno na odvetu.

Za pontifikátu Pia XI. je však pouze přípravné období. Germánská „světská paže“ je poražena a upustila meč. „Během toho, jak budeme čekat, až se meč vrátí do jejich rukou, připravíme v Evropě pole vhodné pro budoucí pozoruhodné činy a především zastavíme hrozivý nárůst demokracie.“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 254**).

34.3 Odmítnutí Vatikánu v ruské diplomacii

Papež se pokusil na Janovské konferenci v dubnu až květnu 1922 dohodnout s Ruskem o navrácení katolického majetku a umožnit svým vyslancům volné pole působnosti v Rusku. Během svých tří vystoupení 7. a 29. dubna a pak 9. května apeloval na uvolnění zabaveného majetku všem církvím (a to i v zahraničí!), který jim patřil před revolucí. Papež požadoval, aby všechny jeho požadavky a podmínky byly zakotveny do Janovských postulátů. Rusko však jasně dalo najevo, že s katolicismem nemíní o zabaveném majetku diskutovat. Odmítlo jakýkoliv požadavek nebo podmínku ze strany Vatikánu. (**Janovská konference, soubor, str. 173**).

Dítě Vatikánu a jezuitů – komunismus, se rozhodlo jít svou vlastní cestou a podle svých pravidel. Nyní V.I. Lenin ukázal celému pravoslavnému a římskokatolickému světu, jak dokáže na své „bankovní přátele ze západu“ náhle zapomenout a být vůči nim tvrdý a nevděčný. „Důkazy naznačují, že bolševici využili hladomoru, který zasáhl revoluční Rusko a Ukrajinu, jako záminky k uchvácení majetku církve. V březnu 1922 poslal Lenin členům politbyra depeši podléhající nejvyššímu stupni utajení, ve které mimo jiné stálo: »Teď a jedině teď, kdy v hladomorem postižených oblastech jedí lidské maso a kdy na ulicích leží stovky, ne-li tisíce mrtvol, můžeme (a tedy musíme) začít zbavovat církev majetku, a to nanejvýš energicky a nemilosrdně, a bez váhání potlačovat sebemenší odpor... Čím více příslušníků reakčního duchovenstva a zpátečnické buržoazie se nám při této příležitosti podaří zastřelit, tím lépe, protože ´obecenstvu´ musí být právě teď uštědřena taková lekce, že se po několik desetiletí neodváží ani pomyslet na jakýkoliv odpor.«“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 29–30**).

Nebyli však ušetřeni ani komunisté sympatizující s církví. Leninův nástupce Stalin je nechal zlikvidovat i s jejich rodinami. Nikdo, u koho bylo sebemenší podezření, že mají cokoliv společného s jezuitou a Vatikánem, nebyl ušetřen. Staliinovo kněžské pravoslavné vzdělání se nyní velmi dobře hodilo. Znal pohyb svého největšího rivala – Vatikánu a jeho jezuitského vojska do všech detailů a mohl předvídat jeho další kroky. Věděl, že nejlepší obranou proti němu je útok. Útok bez sebemenšího varování, bez sebemenšího slitování a v co největší rychlosti. Dekretem bylo roku 1929 zakázané veškeré náboženské vyučování a nastoupila tvrdá, nesmiřitelná a důkladná ateizace celého Sovětského svazu.

Do ruských koncentračních táborů šli proto na smrt i ti, kteří nebyli ochotni bezvýhradně přijmout jeho koncepci přísně ateistického komunismu. V těchto čistkách padlo miliony lidí bez ohledu na věk a pohlaví. Jeho tyranské, fanatické šílenství šlo nakonec tak daleko, že nechal vyhubit i celé národy, když jeho rozkazy přijímaly liknavě a pomalu nebo když se dozvěděl, že v těchto národech vyvíjí svou aktivitu tajní katolíci a jezuité, jako například na Ukraji-

ně, v Gruzii, Kavkazské republice, Arménii, pobaltských republikách a v jiných státech. Některé celé národy doslova během několika dní přemístil napříč Ruskem na Sibiř a na některé národy uvalil přísné potravinové embargo. Stalinovi soudruzi pak v těchto národech likvidovali všechny potravinové zásoby nebo organizovali jejich odvoz do Moskvy. Teror a hrůzovláda panovaly v Rusku až do vypuknutí druhé světové války.

Nejen římská katolická, ale hlavně pravoslavná církev pocítila na sobě dopad ruské persekuce. Před rokem 1917 se církev mohla chlubit 54 tisíci farnostmi, 50 tisíci škol, tisíci kláštery a 40 semináři. Do konce 30. let přišla pravoslavná církev přibližně o dvě třetiny těchto institucí. Nejméně 45 tisíc pravoslavných kaplí a kostelíků se změnilo v ruiny, 200 tisíc kněží, mnichů a jeptišek bylo popraveno a půl milionů dalších bylo uvězněno nebo deportováno. A většina ze 614 kostelů registrovaných na celém sovětském území byla uzavřena. Všechno bohatství klášterů, kostelů, seminářů a farností bylo rozkradeno nebo přímo nenávratně zničeno. Katolická církev tak nemohla z bolševické revoluce vytěžit vůbec nic.

„...Nová stalinistická ústava Sovětského svazu vyhlásila »svobodu vyznání« a zároveň »svobodu protináboženské propagandy« – »tato nepatrná změna v zákonodárství,« poznamenal papež (Pius XI.) »zaštitila nadřazenost práv ateistů ústavní legitimitou«... Do roku 1939 sovětský režim doslova vyplenil římskokatolickou církev na svém území, až na tři výjimky zavřel všechny kostely a kaple, jichž tu bylo před rokem 1917 na tisíc, a až na deset lidí odstranil všech 912 kněží, mnichů a jeptišek. V roce 1945 byly k Sovětskému svazu přičleněny nové státy. Protináboženská kampaň se rozpoutala nanovo.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 44 a 68**).

Vatikán znal pravý důvod Stalinova běsnění, a proto začal velmi vážně uvažovat o rozpoutání války s Ruskem. Ale spojenci Vatikánu tento krok doporučily odsunout pro pozdější období. Bylo potřeba vyvinout účinnější válečný materiál a nové zbraně a nashromáždit jejich nové zásoby, mnohem větší, než jaké doposud evropské státy měly.

V prvním období proto s novou ruskou vládou oficiálně navázaly diplomatické styky Německo, Rakousko, Itálie, Španělsko, Portugalsko, Francie, Anglie, Belgie, Holandsko a další státy. Trestná „křížová výprava“ na Rusko se tedy zatím nekonala. V tajném jednání byla odložena.

Jediného úspěchu dosáhli jezuité a papež v Polsku. Po zřízení polského státu v něm získal Vatikán silné postavení. Katoličtí spisovatelé píšící, že prvním papežským nunciem v Polsku „strážci katolicismu na východě“, se stal arcibiskup Achille Ratti (tajný jezuita pod přísahou), který spolupracoval na polské ústavě. Později ho známe jako papeže pod jménem Pius XI. Na jeho naléhání byl ústavě dán klerikální ráz a zakotveny dva rozhodující body: 1. Katolické vyznání je hlavním náboženstvím, 2. žádná opatření, která se týkají náboženství se nesmějí uskutečnit bez papežova souhlasu. Roku 1925 uzavřelo Polsko s Vatikánem konkordát a vliv jezuitů se tím v zemi projevil ještě víc.

Když Vatikán a jezuitské vojsko s návrhem na válečné potrestání Ruska nepochodili, obrátili se proto ke svým „baštám a pevnostem katolicismu“ a rozhodli se v těchto zemích dokončit vývoj a zdokonalit účinný nástroj proti komunismu. I když ve vytvoření fašismu hrál jezuitský řád klíčovou roli, přesto se generál řádu nevzdal myšlenky, že by jednoho dne měl nastoupit na trůn bílého papeže.

Nyní však hrozilo, že se komunismus přestěhuje do západoevropských zemí a že postavení, vážnost a autorita papeže tím bude ohrožena, ne-li přímo zlikvidována. Do boje proti komunismu se proto pustil i jezuitský řád, aby uchránil papežskou důstojnost a autoritativnost

bílé papežské stolice, nikoli však papeže samotného. Nyní se tedy situace obrátila. Ale nebude to trvat dlouho a jezuité budou opět uvažovat o tajném odstranění *bílého papeže*.

Jezuitské špičky na jedné straně dusí a likvidují *komunismus*, na straně druhé současně *komunismus* podporují a udržují. Je to *chaos* a *zmatek*, který je dodnes mnohým politikům velikou záhadou. Je to totiž jedno z jezuitských tajemství. *Komunismus* buď likvidují *fašismem* nebo živí *socialistickou revolucí*. V každém tahu a uspořádání sledují jezuité výhradně své cíle, i když jsou zdánlivě protichůdné a existují současně hned vedle sebe. V obou případech však mají svou jezuitskou „logiku“. Jsou to dvě karty, z nichž jedna prohraje a druhá zvítězí. Zatím však není plně jisté, která to bude. Ve hře jsou proto zatím karty obě. Jednou podporují *Vatikán* a druhou ho zároveň v konečném důsledku likvidují.

Socialistický či *komunistický* režim během *bolševické revoluce* v *Rusku* začal náhle přeskakovat z jednoho národa na druhý. Žádný stát si nebyl jistý, zda v něm není *komunistická* infekce již natolik zakořeněná a silná, aby mohla nespoutaně propuknout v otevřenou *revoluci*. Vyhlášení „*Zákona o odluce státu a církve*“ ve *Francii* roku 1905 mělo své pokračování v podobě *socialistických* vlád *Émila Combese* a *Édouarda Herriota*, kdy byla striktně uplatňována přísná anticírkevní politická opatření. V *Budapešti* vyhlásil *Béla Kunt* roku 1919 diktaturu *proletariátu* a totéž učinil v *Mnichově* *Kurt Eisner*. V sousedním *Rakousku* ovládaném „*Rudou Vídní*“ *Otto Bauera* přecházelo přibližně na 30 tisíc členů církve k novým *socialistickým* a *marxistickým* organizacím. *Rusko* se spojilo se *Španělskem* a *Mexikem* a utvořilo s nimi takzvaný *Terribile triangolo* – Děsivý trojúhelník. Ovoce na sebe nedalo dlouho čekat: V *Mexiku* se *revoluční* hnutí aktivizovalo roku 1926, kdy se *socialistický* prezident *Plutarcho Calles* pokusil uplatnit v praxi antiklerikální (proticírkevní) *quetarské zákony* z roku 1917, propustil španělské kněze a zavřel katolické školy a konventy. Ve *Španělsku* byla roku 1931 po abdikaci krále *Alfonse XIII.* vyhlášena *republika*. Církev byla prohlášena za veřejnou instituci, její privilegia byla zrušena, školy byly sekularizovány a náboženská procesí byla zakázána. *Socialistický* ministerský předseda *Manuel Azaña y Díaz* oznámil parlamentu, že „*Španělsko přestává být katolickou zemí.*“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 34**). V zemi nastalo zabavování církevního majetku a vypukla kampaň s cílem vykořenit vliv římskokatolické církve na stát a kulturu. Výsledkem kampaně bylo v červenci 1936 rozpoutání *občanské války*, během níž bylo zabito tisíce kněží, mnichů a jeptišek.

Flirtování s *revoluční* vládou se v *Evropě* ukázalo jako přechodné. Do boje s rudým praporem se pustila totiž „*Černá garda Vatikánu*“, a to s největším odhodláním zabránit úplnému svržení papežské stolice. V *Maďarsku* *Kunovu Republiku* rad vystřídal diktátorský režim admirála *Horthyho*. Před válkou bylo také založeno předválečné mládežnické hnutí *KALOT*. Spoluzakladatelé byli dva jezuitští kněží *Béla Kovrig* a *Jenő Kerkai*. V *Rakousku* se vládám *Ignaze Seipela* a *Engelberta Dollfusse* (studoval teologii a „*svůj režim opíral o římskokatolickou církev a italský fašismus*“ (<http://www.blisty.cz/2007/8/1/art35598.html>)) za podpory církve podařilo odstavit *socialistické* strany od rozhodující moci na více než deset let. Ve *Francii* došlo pod tlakem veřejnosti ke zmírnění proticírkevních opatření a země dokonce navázala s *Vatikánem* pracovní styky. V *Mexiku* se roku 1927 chopilo zbraní na 40 tisíc římských katolíků (*cristeros*) podporovaných římskokatolickými, převážně jezuitskými knězi a místními církevními předáky a rozpoutalo se těžké krveprolití, mučení a krutosti na obou stranách. V encyklice *Dilectissima nobis* z roku 1933 odsoudil papež *Pius XI.* proticírkevní opatření ve *Španělsku* a povolal generála *Franca*, který se stylizoval do role „*El Generalísimo Cristianísimo de la Santa Cruzada*“ odvetného křížového tažení na *Španělsko*. Do *Mnichova* a do *Berlína* nastoupil jezuitský arcibiskup *Eugenius Pacelli* jako vatikánský vyjednaváč s *Moskvou*.

34.4 Itálie, Mussolini a jezuité

Prvním hlavním operačním polem v Evropě bude Itálie. Je nutné zde zlikvidovat všechny zárodky *komunismu* hlásaného *Marxem, Engelsem, Leninem* a dalšími. *Itálie* je k němu nejvíce náchylná a ráda koketuje s revoluční proruskou náladou. To musí být udušeno a odstraněno. Jako náhradu za *komunismus* však musí *Itálie* dostat podobnou ideologii, avšak schválenou *Vatikánem* a jeho vojskem. Jak sám *Pius XI.* prohlásil ve své encyklice ***Dilectissima nobis***, není pro římskokatolickou církev „těžké přizpůsobit se různým světským institucím, ať to jsou monarchie, nebo republiky, zřízení aristokratická nebo demokratická. Zřejmý důkaz pro toto tvrzení najdeme v četných konkordátech a smlouvách uzavřených v posledních letech a v diplomatických vztazích, které papežský úřad navázal s různými státy od konce světové války.“ (***Dilectissima nobis, 3.6.1933, odst. 4***). Nehodlá proto zamezit vzniku nové strany, v jejíž politice se mísí emocionální *nacionalismus* s vojenským a policejním podtextem a zároveň společný *kolektivismus* a navíc oproti *komunismu* dávající prostor katolické církvi. Kde lze tuto náhražku za *komunistickou revoluci* najít?

V *Itálii* je hlučný *socialistický* vůdce, který okolo sebe shromažďuje bývalé vojáky. Tento muž hlásá očividně nekompromisní učení. Je však přitom natolik dostatečně ctižádostivý a bystrý, aby si uvědomil, jak nebezpečné je jeho postavení navzdory jeho vychloubačnému tónu. Jezuitská diplomacie si ho brzy získává na svou stranu.

V *Itálii* se rozhořela *revoluce*. Jezuité nyní nutně potřebovali *revoluci* udusit a nahradit ji tvrdším režimem a tím udělat prostor i nové straně. Kdo se toho ujme? *Don Luigi Sturzo*, jezuita, se stává předákem a jedním ze spoluzakladatelů italské katolické strany. Byla okamžitě sehnána i finanční pomoc. Tu poskytuje americká *Morganova banka* – 100 milionů dolarů a úvěr na dalších 50 milionů dolarů. *Fašismus* je upevněn a stává se v očích západního světa „*tvrdou rukou Evropy*“. I *Vatikán* nazývá toto své dítě *fašismus* stejně. Je spokojen. *Fašistické* košile jsou schopné zlikvidovat *revoluční* požár. (***L. Sturzo: Italy and the New World Order; Londýn, 1944, str. 45***; a dále ***L. Korněj: Dům Morganů, 1933, str. 307***).

Kardinál, státní tajemník *Gasparri* řekl o *Mussoliniho fašistickém* režimu: „*Fašistická vláda Itálie je skutečnou výjimkou v celém světě politické anarchie vlád, parlamentů a škol.*“ (***L. Lehmann: Vatican Policy in the Second World War; New York, 1946, str. 24***).

M. ***Francois Charles-Roux*** z institutu byl v té době francouzským velvyslancem ve *Vatikánu* a říká: „*V době, kdy budoucí vůdce (Mussolini) byl prostým poslancem, kardinál Gasparri, státní tajemník, s ním měl tajný rozhovor... Fašistický vůdce okamžitě souhlasil s tím, že papež by měl mít časnou nadvládu nad částí Říma ...*

Když mi kardinál Gasparri vyprávěl o tomto rozhovoru, skončil těmito slovy: »Měl jsem jistotu, že pokud se tento muž dostane k moci s tímto slibem, zvítězíme.« »Nebudu se zmiňovat o četných jednáních mezi tajnými agenty Pia XI. a Mussoliniho«...» (***Francois Charles Roux: Huit ans au Vatican; Flammarion, Paříž, 1947, str. 47***).

Tito tajní agenti, z nichž nejpřednějším byl jezuitský otec *Tacchi Wentury*, naplnili své poslání nesmírně dobře. To nás nepřekvapí, když víme, že otec *Tacchi Wentury* byl tajemníkem tovaryšstva a zároveň zpovědníkem *Mussoliniho*. Ve skutečnosti měl od generála jezuitského řádu *Halke von Ledóchowského* nařizeno „*lichotit*“ tomuto *fašistickému* vůdci, jak zaznamenal M. ***Gaston Gaillard***. (***Gaston Gaillard: La fin d'un temps; Ed. Albert, Paříž, 1933, str. 353***).

34.5 Mussoliniho fašismus

Oficiální založení fašistické strany v Itálii se datuje od jejich sjezdu roku 1919. Voлеbními hesly fašistů k volbám do vlády bylo: Zajištění životního minima každému, znárodnění podniků, které pracují pro válku, znovuzřízení římského impéria, výstavba velké Itálie. Aby fašisté podchytili co nejvíce obyvatel, slibovali dokonce i proticírkevní program, vyhnání papeže z Říma, zabavení církevního majetku.

„16. listopadu 1922 zvolil parlament Mussoliniho v poměru hlasů 306 ku 116. Na tomto shromáždění můžeme vidět katolickou skupinu Dona Sturza, údajných křesťanských demokratů, kteří jednohlasně zvolili první fašistickou vládu.“ **(Pietro Nenni: Six ans de guerre civile en Italie; Librairie Valois, Paříž, 1930, str. 146).**

O 10 let později přinesl stejný manévř podobný výsledek v Německu. Katolická strana „Centrum“ (Střed) monsignora Kasseho zajistila svou masivní podporou nacistickou diktaturu.

V roce 1922 byla Itálie vlastně pokusnou půdou pro nový typ autoritářského konzervatismu – fašismu, převlečeného, když to vyžadují místní podmínky, do jakéhosi pseudosocialismu. Od té doby všechno úsilí vatikánských jezuitů směřovalo k rozšíření tohoto „učení“ po Evropě. Jedná se o dvojsmyslnost tak typickou pro jezuitu. Již rok vládl nový milánský arcibiskup – Achilla Ratti, jezuita pod tajnou přísahou, odvolaný z Polska, kde působil jako papežský nuncius. Zde byl již jako kardinál a po Benediktově smrti byl Ratti dne 6. února 1922 zvolen za papeže Pia XI.

Hlavní základnou Mussoliniho bylo město Milán. Odtud se fašismus šířil po celé Itálii. Ratti se v Miláně spolčil s fašisty ještě před svým jmenováním za kardinála. „Měl příležitost“, jak píše americký kněz Teeling, životopisec Pia XI., „studovat fašismus z první ruky.“ **(W. Teeling: Pope Pius XI. and world affairs; New York, 1937, str. 80).**

Anglický katolík Gwynn píše o Piovi XI. toto: „Vatikán měl velký prospěch z toho, že papež ještě jako milánský arcibiskup si získal úctu a oblibu fašistů. Mussolini, když mu byly oznámeny výsledky volby, prohlásil: »Myslím, že s příchodem Pia XI. se vztahy mezi Itálií a Vatikánem zlepší.«“ **(D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 98).**

Po zvolení do čela vlády, Mussolini okamžitě rozpustil lidové organizace, kluby a družstva. Byly sníženy daně podnikatelům a zrušena závazná osmihodinová pracovní doba. Také uzavřel spojenectví s hitlerovským Německem.

Pius XI. byl nepřitelem svobody. Nenáviděl také komunismus a nové moderní systémy. Proto podporoval fašismus všemi prostředky. Když ho někteří varovali, že jedná s fašisty, prohlašoval: „Vím to, oni alespoň nevěří ve fetiše liberalismu.“ **(C. Sforza: Pius XI., the Roman Church and fascism; Neither liberty nor bread, New York, 1940, str. 166).**

Náležel ke konzervativním lombardským kruhům. „Demokracie se mu jeví jen jako ďáblov zednářské dílo.“ **(The Italian liberals and the Lateran Treaties; Neither liberty ..., str. 169).**

Několikrát veřejně prohlásil, že „uzavře spolek i se samotným ďáblem, bude-li to v zájmu církve.“ **(L. Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 6),** což potvrdil i při své řeči 14. května 1929: „dohadoval bych se i se samotným ďáblem, kdyby to bylo zapotřebí pro blaho duší.“ **(Ch. Doyle: We have a Pope; New York, 1942, sv.II.; The life of Pope Pius XII.; New York, 1945, str. 31).**

Podle amerického katolického kněze Doyleho zašel Pius XI. příliš daleko. „Křížácké tažení proti komunismu bylo hlavním motivem vlády Pia XI.“ (**La Piana, The political heritage of Pius XII, Foreign Affairs, New York, duben 1940, str. 498**).

Právě tento papež Pius XI. uzavřel konkordáty jak s Mussolinim, tak i s Hitlerem (viz **Přílohy 4 – 10** na konci posledního svazku). Mussolini se stal v Itálii v očích fašistů polobohem. Jeho uctívání se stalo národním kultem.

34.6 Mussoliniho obelisk

Ani dnes zhroucení Mussoliniho režimu, ani porážka, ani zkáza není dostatečným důvodem proto, aby v očích italských křesťanských demokratů zbavila důvěry velikášského diktátora, kterého na jejich zemi uvalil Vatikán. Zavržen je pouze navenek, v srdci duchovenstva je však jeho sláva nedotčena. V tisku můžeme číst:

„Rozhodli jsme: Návštěvníci přicházející do Říma na olympijské hry v roce 1960 uvidí mramorový obelisk, který vztyčil ke své vlastní slávě Benito Mussolini a který dominuje břehům řeky Tibery a olympijskému stadionu. Tento památník vysoký 33 metrů nese nápis: Mussolini – Vůdce. Obelisk je ozdoben mozaikami a nápisy vychvalujícími fašismus. Nápis: »Ať žije vůdce« se opakuje více než stokrát a několikrát se opakuje také heslo: »Mnoho nepřátel znamená mnoho slávy«. Památník má na každé straně mramorové kvádry připomínající hlavní fašistické události. Od založení Mussoliniho publikace »Popolo d'Italia« až do ustanovení krátkodobé fašistické říše včetně války v Etiopii. Obelisk měl být korunován gigantickou sochou Mussoliniho v podobě nahého atleta o velikosti téměř 100 metrů. Režim však zkrachoval dříve, než mohl být tento podivný projekt uskutečněn. Po roce sporů se vláda ze Segni rozhodla, že obelisk zůstane natrvalo stát.“ (**Pres Italien, New York Herald Tribune, Time and Paris-Press; 3rd of November, 1959**).

Nezáleží na tom, že byla válka, že hojně tekla krev a slzy a že se vše zřítilo. To jsou pouhé „drobnosti“, „malé body“ na památníku, který byl vztyčen ke slávě „muže, kterého nám umožnila potkat »prozřetelnost«,“ jak se vyjádřil Pius XI.

Žádné vady, chyby ani zločiny nemohou smazat jeho hlavní zásluhu: Znovunastolení časné moci papeže, vyhlášení katolicismu za státní náboženství a předání úplné moci nad životem národa do rukou duchovenstva skrze zákony, které stále ještě i dnes platí.

K tomu je třeba doplnit, že Mussoliniho obelisk musí stát v srdci Říma kvůli zahraničním turistům. Ti k němu vzhlížejí obdivně nebo ironicky. Ale někteří s nadějí na „lepší časy“, které umožní vztyčení symbolického zastávce Vatikánu „nahého atleta“ 100 metrů vysokého.

34.7 Papežova podpora italskému fašismu

Několik dalších příkladů podpory Mussoliniho režimu:

Když Mussolinimu roku 1921 hrozilo, že se v parlamentu vytvoří silné spojenectví katolických a liberálních stran se socialisty a tím, že se fašismus nedostane k moci, zasáhl pozdější papež Pius XI. tak, že překazil sjednocení těchto sil.

Když Mussolini prováděl svůj pověstný pochod na Řím roku 1922 v říjnu, aby si vynutil zavedení fašistického režimu, financovala celou akci Vatikánská banka Banco di Roma (**Časopis: The nineteenth Century and After, únor 1943, č. 58 – 59**) a „poprvé po dlouhé době

spal svatý Otec v noci po Mussoliniho pochodu na Řím zcela klidně." sděloval **L. Lehmann (Vatican Policy in the second world war, New York, 1946, str. 22; Pierre van Paassen: Days of uor years; str. 187–188).**

V době od prosince 1922 do ledna 1923 *Mussoliniho* vláda nařídila, aby ve všech školních, nemocničních a soudních budovách byly zavěšeny kříže, zvýšila tresty za urážku katolického náboženství a duchovenstva, zavedla hodnost kaplanů u vojenských útvarů, zvýšila plat farářům, slíbila zavedení náboženského vyučování ve školách, zakázala členům *fašistické* strany, aby byli příslušníky *zednářských* lóží. Jejich členové byli vyloučeni z církve.

Dva měsíce po příchodu *Mussoliniho* k moci, v lednu 1923 se konala tajná schůzka kardinála *Gasparriho* s *fašistickým* vůdcem. Trvala několik hodin. *Mussolini* navrhl skoncovat s římskou otázkou pomocí smlouvy, která by *Vatikánu* zaručila vlastní území a nezávislost. Kardinál *Gasparri* měl pochybnosti, zda se diktátorovi podaří, aby poslanecká sněmovna podobnou smlouvu schválila. *Mussolini* jej však ubezpečil, že v negativním případě sněmovnu rozpustí.

„Ale pokud nezměníte volební zákon, znovu získáte stejně neposlušnou sněmovnu,“ namítl na to kardinál.

„Nemějte obav, volební zákon změníme také,“ uspokojil ho *Mussolini*.

„Tehdy jsem pochopil,“ přiznal *Gasparri* po deseti letech francouzskému vyslanci u *Vatikánu* **Francoisovi Charles–Rouxovi**, „že s tímto člověkem bude možné se dohodnout.“ (**F. Charles–Roux: Huit ans a Vatican, str. 47–48**).

A když *Mussolini* roku 1924 rozkázal zavraždit socialistického poslance *G. Matteottiho* (provedeno 10. června), čímž proti sobě poštvál i italské katolíky, okamžitě zasáhli jezuité a rozbouřenou hladinu pomohli mezi *Italy* uklidnit intenzivním působením a propagandou.

Noviny katolické církve **Osservatore Romano** chválily *fašistický* režim právě v době, kdy *Mussoliniho* *fašismus* drtil katolické organizace *Itálie* a čelní představitelé *Vatikánu* nenacházeli dost slov chvály pro diktátora. Papežský legát, jezuita *Merry del Val* při oslavách 700. výročí narozenin *Františka z Assisi* řekl: „Můj dík patří také jemu (*Mussolinimu*). *Mussolini* je člověk, který má přízeň Boha.“ (**J. Steel: The future of Europe, New York, 1945, str. 223 – 224**).

A v roce 1926 dal papež příkaz k rozpuštění všech katolických stran a bloků – *Stranu popolari* –, jelikož její existence stále více překážela *Vatikánu* ve spolupráci s *fašismem*. Po sedmi letech byla stejným způsobem a ze stejného důvodu rozpuštěna druhá katolická strana, opora církve a papežství v *Německu*, *strana Středu*. *Strana popolari* byla rozpuštěna v zájmu *Mussoliniho* a *strana Středu* v zájmu *Hitlera*.

34.8 Lateránská dohoda

Lateránská dohoda 11. února 1929, kterou *Musollini* ukázal svou vděčnost papežství, dala Svatému stolci kromě 1 750 000 000 lir, to je 20 000 000 liber i nadvládu nad územím města *Vatikánu*. Dnes je *Lateránská dohoda* základem *konkordátu* mezi *Vatikánem* a *Itálií* z roku 1985 (viz kapitola 42.5). *Konkordát* se o *Lateránskou smlouvu* opírá a uznává její plnou platnost bez ohledu na její *fašistické* politické požadí.

Tajné vyjednávání mezi *Vatikánem* a *Mussolinim* o likvidaci římské otázky (dědicství z roku 1870, kdy byl při sjednocování *Itálie* zlikvidován papežský církevní stát a papeži byl pone-

chán pouze vatikánský a lateránský palác v Římě se všemi budovami a zahrada-
mi, jeho letní sídlo a roční plat 3 220 000 lir), bylo zahájeno již roku 1926 mezi
Francescem Paccelim, bratrem *E. Pacceliho* budoucího papeže *Pia XII.*

Vyjednávání bylo skončeno podepsáním *Lateránské smlouvy (dohody)* a současně
konkordátem. Podle této smlouvy, odstavce I. je římskokatolické náboženství – kato-
licismus – „*jediné státní náboženství (jediné náboženství italského státu)*“ a pro za-
jištění úplné papežovy nezávislosti byl na území Říma zřízen papežský stát *Vatikán*...
Odstavec III: „*Itálie uznává svaté stolici plné vlastnictví a výjimečnou a absolutní
moc a svrchovanou jurisdikci nad Vatikánem s celým jeho příslušenstvím a nadace-
mi, tvoříc takto pro zvláštní účely a na základě důvodů ve smlouvě uvedených Va-
tikánské město...*“ Článek 12: „*...Itálie přiznává svaté stolici aktivní a pasivní právo
na vyslanectví podle obecných pravidel mezinárodního práva. ...Město Vatikán bude
vždy a za všech okolností považováno za území neutrální a nedotknutelné.*“

Monsignor *Cristiani*, prelát Jeho svatosti, vysvětluje význam této události: „*Je
samozřejmé, že uzákonění města Vatikánu bylo prvořadně důležité pro ustavení
papežství jako politické mocnosti.*“ (***Monseigneur Cristiani: Le Vatican poli-
tique, Imprimatur 15th of June 1956; Ed. du Centurion, Paříž, 1957, str.
136***).

Časopis ***Civiltà Cattolica*** v komentáři k výsledkům voleb uvedl: „*Opravdovou
novinkou těchto voleb byla živá účast katolíků, povzbuzovaných biskupy a
ústředním výborem Katolické akce, aby slavnostně odevzdali svůj hlas ve prospěch
vlády, která po překonání úsilí sektářství a liberalistické školy umožnila svou moud-
rostí tak toužebně očekávané uzavření starých sporů...*“ (***Civiltà Cattolica, 6. dub-
na 1929; A. Tondi: Jezuité, str. 81***).

Nebudeme ztrácet čas pokusem uvést v soulad toto jasné vyjádření s častokrát
opakovanou frází, že: „*římskokatolická církev se nemíchá do politiky.*“ Pouze si pou-
kážeme na unikátní postavení tohoto státu, který je zároveň světský i církevní, na
jeho nevypočitatelnou podstatu a následky tohoto postavení. Jaké jezuitské vychyt-
ralé triky používá tato mocnost, která podle okolností používá svůj světský či
duchovní charakter k tomu, aby se vymkla pravidlům stanoveným mezinárodními
zákony?

34.9 Fašismus a Vatikán

Této lstivosti podaly ruku samy národy tím, že napomohly pronikání *Vatikánu* do
svého středu, neboli trojského koně klerikalismu. „*Zdá se, že papež se až příliš zto-
tožňuje s diktátory*“, napsal M. ***Francois Charles-Roux***, francouzský velvyslanec
ve *Vatikánu* (***F. Charles-Roux: Huit ans an Vatican, str. 231***). Mohlo by tomu
však být jinak, když samotný Svatý stolec pozvedl tyto muže k moci? *Lateránská
smlouva* a *konkordát* s *fašistickým* režimem posílila pozici *fašismu* nejen v *Itálii*, ale i
v zahraničí. Za dva dny po podepsání smlouvy, 13. února prohlásil papež při audienci
přítomným profesorům a studentům milánské univerzity, že *Mussolini* je člověk „*po-
slaný Prozřetelností.*“ (***C. Sforza: Pius XI., the Roman Church and fascism, str.
166; a také L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 21; 15/II., 1929***). „*Je to
člověk, kterého nám seslala prozřetelnost.*“ (***A. Tondi: Jezuité; str. 81***).

Kardinál *Vannutelli*, děkan Svatého kolegia šel dokonce tak daleko, že řekl dopi-
sovateli časopisu *North American Newspapers Alliance*: „*Jsem velikým obdivovate-
lem ministerského předsedy Mussoliniho, státníka železné vůle a neskonalé moud-
rosti, který zdědil ducha a velikost starých Římanů.*“ (***Neapol. Mattino, 13. břez-
na 1930***).

Fanatické nadšení katolické hierarchie dosáhlo skutečně vrcholu. Kardinál Schuster ve své řeči 26. února 1937 k mládeži vychovávané *zfašizovanými* školami přirovnával Mussoliniho dokonce k císaři Augustovi a ke Konstantinovi Velikému: „... Bůh, který v dávných dobách založil, vytvořil a chránil římskou říši, dopřál Benitovi Mussolinimu též skrze Ježíše Krista, Syna Božího a Spasitele té milosti, že se svou historickou osobností blíží mohutným duchům Augusta a Konstantina. Po pochodu na Řím a Lateránské smlouvě, jež vrátila Itálii Bohu a Bohu Itálii, přišla s nebes Boží odpověď, jež ověnčila dílo duceho, Řím a krále živým císařským vavřínem Pax romana.“ (**A. Tondi: Jezuité, str.83**).

12. ledna 1938 v přítomnosti 72 biskupů a 2340 katolických farářů v Benátském paláci arcibiskup Nogara v projevu k přítomnému Mussolinimu zvolal: „Duce! ...Modlíme se k Bohu, aby stál při vás a dopřál vám vítězství ve všech bitvách, jež moudře a rozhodně vedete pro blaho, velikost a slávu **křesťanské Itálie**.“ A farář don Menossi, který se ujal slova ihned po Nogarovi pravil: „Excelence! Kněží Itálie vyprošují a budou i v budoucnosti vyprošovat pro vaši osobu, vaše dílo obrody Itálie a pro fašistickou vládu požehnání Páně a nehynoucí svatozář moudrosti a římských ctností. Duce! Služebníci Boží, duchovní pastýři venkovského lidu vám uctivě vzdávají hold. Žehnají vám. Slibují vám věrnost. S duchovním nadšením voláme hlasem a srdcem lidu: Ať žije duce!“ A shromáždění biskupů a kněží povstalo a propuklo v ovace: „Ať žije duce, duce, duce!“ (**A. Tondi: Jezuité, str.83**).

Kněz Sturzo píše: „Pius XI. jasně viděl, že je potřeba ukončit všechny různice a že Mussolini byl člověk schopný zdolat všechny překážky. Na druhé straně Mussolini... chápal všechny výhody, které on a fašismus může získat ze skutečnosti, že právě on to byl, kdo rozřešil římskou otázku. Mimo to získal okamžitě sympatie skoro všech zahraničních katolíků.“ (**L. Sturzo: Italy and the new world order, str. 158**).

Mussolini byl prototyp. Byl prvním z řady mužů „prozřetelnosti“, ozbrojenců, kteří měli připravit odplatu za rok 1918. Nic nezměnilo ani to, že v roce 1931 napadli fašisté katolickou organizaci *Katolická akce* za to, že shromažďuje okolo sebe *protifašistická* hnutí. A když se katolická církev *Katolické akce* zastala, vznikly po celé Itálii fašistické demonstrace proti samotnému papeži a jeho církvi. *Katolická akce* byla postavena mimo jakékoliv organizace a byl vydán zákaz členství v *Akci* všem fašistům. Největší krizi prožíval *Vatikán* ve vztahu k Mussolinimu v červnu 1931, kdy úder proti *Akci* vrcholil.

Jak se papež při audienci pražské katolické mládeže vyjádřil: „Po návratu do Československa řekněte, že jste mohli zjistit zruďný stav: *Katolická akce* může vzkvétat v zemi Husově, je však pronásledována v Římě Petrově.“ (**The Times, 27, 28, 29; 1931**).

Vatikán i Mussolini se však vlivem jezuity *Wenturiho* přestali napadat a urychleně se dohodli na řešení. Neměli zájem na prohloubení konfliktu. V září 1931 byl uzavřen mír za podmínek, že *Katolická akce* bude nadále organizovat mládež výhradně za účelem náboženské výchovy. Dále, že vedoucí *Akce* budou pouze lidé, které jsou přátelé fašismu (tedy především jezuité) a budou vždy jmenováni biskupy a že praporem katolických organizací pod *Katolickou akci* se stane fašistický prapor. Bylo dovoleno (což platí dodnes), že *Katolická akce* bude sdružovat pod sebou všechny náboženské, sportovní, kulturní a politické (později přidány i vědecké a ekologické) mládežnické organizace a organizace laických věřících a že bude vždy pod kontrolou episkopátu. Prezidentem jmenoval Pius XI. jezuitu *Luigiho Colomba*, který ani nezakrýval své profašistické sympatie. Jeho duchovním rádcem se stal jezuita, monsignor *Pizzardo*, zástupce jezuitského kardinála *Gasparriho* ve státním sekretariátě.

Papež také v prosinci 1931 nařídil všem katolíkům na univerzitě, profesorům a učitelům skládat slib a přísahu věrnosti fašistickému režimu a její vládě. A jezuité také dali ihned propa-

gační vysvětlení, že to není proti katolickému přesvědčení, neboť *fašismus* patří k vládě a vládě, která se líbí *Vatikánu* je možné věrnost slíbit.

34.10 Vpád Itálie do Habeše

4. října 1935 vpadla italská *fašistická* vláda ho *Habeše (Etiopie)*. Přepadení *Habeše* pobouřilo ostatní státy, ale *Vatikán* mlčel. Veřejnost žádala proti *Itálii* sankce, ale *Vatikán* to nedovolil. Účast na přepadení mělo i duchovenstvo samo a papež akci podporoval. Vedl diplomacii s *Francií*, aby nedělal *Itálii* žádné problémy a současně prostřednictvím *Banky di Roma* přepadení financoval.

Hned v prvních dnech války s *Habešem* se přes sto arcibiskupů a biskupů domluvílo a vyhlásilo svou solidárnost s *Mussolinim*. (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war, Neither liberty ...*, str. 191–200;** a také **L. Lehmann: *Vatican policy ...*, str. 18**).

Na katolických kongresech a schůzích a na poradách biskupů se vytvářely různé rezoluce vítající válku. Válku biskupové ospravedlňovali a vyzývali Itali, aby válečná opatření vlády podporovali.

Časopis **L' *Osservatore Romano*** psal, že: „kolonizace musí být dnes považována za velkolepé dílo lidské solidarity, uskutečňované houževnatostí a trpělivostí, velkou smělostí, silnou vůlí a bratrskou láskou.“ (**A. Tondi: *Jezuité*, str. 82**).

Milánský arcibiskup, *fašista* a jezuita *Schuster*, žehnaje italským vojákům odcházejícím do *Habeše*, mimo jiné 25. října 1935 řekl: „S pomocí Boží, všichni svorně do díla! Splníme svou vlasteneckou a katolickou povinnost. Je to nyní zvláště důležité. Prapor *Itálie* přináší na pláně *Habeše* vítězství vítězícího znamení božského kříže!“ „Hrdinná armáda na rozkaz své země a za cenu své krve otevře dveře *Habeše* pro katolickou civilizaci. V tuto minutu italský prapor na pláních *Habeše* vítězně vztyčuje Ježíšův kříž, trhá okovy otroctví a otvírá přímou cestu misionářům evangelia.“ (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war*, str. 193;** **A. Tondi: *Jezuité*; str. 82**).

Etiopie však byla již dávno křesťanskou zemí. Ona nepotřebovala nový kříž a nové misionáře evangelia. Byly to pouze zuby jezuitů a *Vatikánu*, aby pomstily svůj neúspěch z roku 1634, kdy byli jezuité z *Habeše* vyhnáni a aby se dostali k bohatství země a současně pokatolili všechny *Habešany*.

Duchovenstvo pořádalo sbírky zlata a stříbra na válečné potřeby „na zničení *katolické etiopské církve*“. *Mussolini* dostal od biskupů zprávu: „Pro vítězství *Itálie* je italské duchovenstvo ochotno roztavit kostelní zlato a bronz zvonů.“ (**G. Salvemini: *The Vatican and the Ethiopian war*, str. 193**).

Světové politické a veřejné mínění žádalo uvalit na *Itálii* finanční a hospodářské sankce. *Vatikán* byl proti sankcím. Ředitel *Banky di Roma*, *Pacelli*, byl připraven pomocí své banky prolomit případnou finanční blokádu a jejím prostřednictvím spojit *Itálii* s *Morganem*, *Rockfellerem*, *Dupontem*, *Fordem*, *Taylor*, *Chrislerem* a *Rotchildem* v *Americ*. Druhý *Pacelli*, státní tajemník a syn ředitele *Banky di Roma* veřejně oslavoval *Itálii*, *Mussoliniho* a italského krále.

Pius XI. ponechal italskému duchovenstvu v podpoře války volné pole působnosti, ale sám před světem pod tlakem veřejného mínění hlásal lásku k celému lidstvu a vyzýval k modlitbám za mír. Rozhodně popíral, že by šlo o dobovačnou náboženskou válku a o vyřizování starých účtů s *Habešem*. Stále dokola žádal, aby *Habeš* a *Itálie* řešila „své vnitřní problémy“

„mírovou cestou a mírovými prostředky.“ Neustále opakoval, že se modlí za mír, za dobro obou národů a za spravedlivé a smírné řešení (**G. Salvemini: The Vatican and the Ethiopian war, str. 198**). Mlčel však, když Itálie v poutech přivezla do Benátek hlavu koptické církve Matiasa (**L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 18**).

Jakou radost však projevoval z obsazení Addis Abeby italskými vojsky: „Pociťujeme potřebu účastnit se vítězného pocitu radosti tohoto velikého a dobrého národa u příležitosti nového míru, který má být předejrou skutečného míru v Evropě a v celém světě.“ (**L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 18**).

A jakou radost projevoval, když Itálie provedla anexi Habeše! „Anexi Habeše Itálií se naskýtají rozsáhlé možnosti pro misionářskou činnost.“ (**L. Lehmann: Vatican policy ..., str. 18**).

V americkém tisku vyšla zpráva, že Vatikán financoval válku v Habeši téměř v celém rozsahu „záměnou za sliby Mussoliniho, že dovolí katolické církvi požívat neomezených práv v anektovaném území.“ Vatikán zajišťoval i válečný materiál a suroviny. Finanční pomoc dostal nejen od USA, ale i od Německa a Francie.

Později stejně tak anexi Albánie Itálií nebyla odsouzena papežem Piem XII. (**Ch. Rankin: The Pope speaks, New York, 1940, str.66–67**).

A hlava anglických katolíků, kardinál Hinsley se nestyděl před světem prohlásit: „zahyne-li v Itálii fašismus, nikdo nezachrání tuto zemi od zmatků. S fašismem též zahyne i dílo Boží.“ (**L. Steel: The future of Europe, str. 224–225**).

34.11 Export fašismu do Německa

Z Itálie, kde fašismus velmi prosperoval za péče jezuitského otce Tacchi Wentury a jeho stoupenců, byl tento fašismus brzy exportován do Německa, dalšího státu, kde hrozilo vypuknutí komunistických revolucí. „Hitler bral svou hnací sílu od Mussoliniho. Ideál nacistů je stejný, jako v Itálii. Protože Mussolini je v čele, má Berlín všechny sympatie... V roce 1923 se fašismus Mussoliniho prolíná s nacionálním socialismem. Mussolini se spřátelil s Hitlerem, kterého zásobuje zbraněmi a penězi.“ (**Antonio Aniante: Mussolini; Grasset, Paříž, 1932, str. 123**).

V té době je monsignor Pacelli, budoucí papež Pius XII., ve své době nejlepším diplomatem papežské kurie a nunciem v Mnichově, ve hlavním městě katolického Bavorska. Tam začíná vycházet hvězda budoucího německého diktátora. O této zemi, kolébce nacismu, nám M. **Maurice Laporte** říká: „Její dva nepřátelé se nazývají protestantismus a demokracie.“ Úzkost Pruska je tedy pochopitelná. „Je snadné uhodnout, jakou zvláštní péči věnuje Vatikán Bavorsku, odkud Hitlerův národní socialismus rekrutuje své nejsilnější kontingenty.“ (**Maurice Laporte: Sous le casque d'acier; A. Redier, Paříž, 1931, str. 105**).

Jejich snem bylo převzít z „kacířského“ Pruska nadvládu nad německou „světskou paží“ a převést ji do katolického Bavorska. Monsignor Pacelli na to vynaložil veškerou svou sílu a jednal v souladu s vůdcem tovaryšstva.

„Po světové válce z let 1914 – 1918 zplodil jezuitský generál Halke von Ledóchowski obrovský plán... Vytvoření s Habsburky nebo bez nich federace katolických národů ve střední a východní Evropě: Rakouska, Slovenska, Čech, Polska, Maďarska, Chorvatska a samozřejmě Bavorska. Tato nová, střední Říše měla bojovat na dvou frontách: Na východě proti Sovětskému svazu, na západě proti Prusku, protestantské Velké Británii a republikánské odbojné Fran-

cii. V té době byl monsignor Pacelli, budoucí Pius XII., nunciem v Mnichově, potom v Berlíně a byl důvěrným přítelem kardinála Faulhabera, hlavního spolupracovníka von Ledóchowského. Plán Ledóchowského byl snem mladého Pia XII." (**La Tribune des Nations, 30th of June 1950**).

Byl to však pouhý mladický sen? Tomuto plánu se velmi podobala „Střední Evropa“, kterou se snažil zorganizovat Hitler. V celém bloku se mu nehodilo jen luteránské Prusko, ne příliš nebezpečná menšina, a uznané zóny vlivu, které – možná jenom dočasně – patřily Itálii. Ve skutečnosti se Führer pokoušel realizovat plán generála Ledóchowského, přizpůsobený potřebám doby. Dělal to pod záštitou Svatého stolce a za pomoci France von Papena, tajného papežova komorníka a mnichovského, později berlínského nuncia, monsignora Pacelliho.

M. **Francois Charles-Roux** píše: „V současné epoše světová politika nepocítla katolické zasahování více, než během působení monsignora Pacelliho.“ (**F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 93**).

Dále citát od M. **Josefa Rovana**: „Nyní se katolické Bavorsko... chystá přivítat a ochránit všechny ty, kteří rozsévají soužení, všechny ty spiklence a úkladné vrahy de la Saint-Vehmeho.“ (**J.Rovan: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 195**).

Z těchto agitátorů padne los německých „obnovitelů“ na Hitlera, který je předurčen k tomu, aby pod korouhví Svatého otce zvítězil nad „demokratickými chybami“. Samozřejmě je katolíkem a navíc ochotný poslouchat jezuity stejně jako jeho hlavní spolupracovníci.

„Nacistický režim se podobá návratu k vládě jižního Německa. Ukazují to jména a původ jeho vůdců: Hitler je typický Rakušan, Goering je Bavoran, Goebbels je Rýňan atd.“ (**Gonzaque de Reynold: D'ou vient l'Allemagne, Plon, Paříž, 1939, str. 185**).

34.12 Vatikán a Hitler

Jak se vyvinul poměr mezi Vatikánem a hitlerovským nacismem? Přes půl století vládla v Německu podnikatelská katolická strana Středu. Střed se také účastnil svými delegáty každé vlády od prosincové revoluci 1918 až do roku 1933, kdy se vlády zmocnili fašisté.

V prvním Hitlerově kabinetu byl Střed zastoupen jedním ze svých vůdců, jezuitou von Papenem. V této straně byli všichni ti, kdo pomohli Hitlerovi k moci: Uhlobaroni, bankéři, silní akcionáři, rýnští průmysloví magnáti a velkostatkáři, drobní podnikatelé, vlivní úředníci, knížata a baroni. Kromě těchto pravicových složek měla strana i složku levicovou – drobné zemědělce, prosté dělníky a úředníky. Pod vedením von Papena, hlavního akcionáře začal Střed plně spolupracovat i s německou formou italského fašismu. Předsedou katolických odborových svazů byl katolický kněz Haas, papežův důvěrník. Střed byl tedy podporován Vatikánem všemi prostředky. Není proto také ani divu, že roku 1919 Střed rozdrtil německou marxistickou revoluci, aby se stal hlavní silou v zemi. Strana Středu připravila cestu německému fašismu, pozdějšímu nacismu, a současně i Hitlerovi k moci. (**Zeitschrift für Sozialismus, Karlov Vary, č. 9, 1934: Dass Dritte Reich und die Kirchen**).

29. prosince 1919 přijel Pacelli do Berlína. Zde tlumočil papežovy sympatie Německé republice a přání Vatikánu ustanovit s Německem diplomatické styky. Pacelli byl hlavním poradcem Pia XI., velkým znalcem Německa a „nejlépe informovanou osobou ve Vatikánu“ (**D. Gwynn: The Vatican and the war in Europe, str. 138**).

30. dubna 1920 přijíždí jezuita *von Bergen*, zvláštní pověřenec *Vatikánu* v jehož službách strávil více jak 23 let. Do roku 1933 zastupoval ve *Vatikánu* *Německou republiku* a do roku 1943 hitlerovskou třetí říši.

V roce 1924 podepisuje Svatý stolec *konkordát s Bavorskem*. V roce 1927 může číst v časopise ***Cologne's Gazette*** toto: „*Pius XI. je určitě ten nejněmečtější papež, který kdy seděl na trůnu svatého Petra.*”

Je to proto, že jeho poradce *Pacelli* měl „*silné germanofilské cítění.*” (***L. Lehmann: Behind the dictators, str. 37***). A jako jeho následník se jménem *Pius XII.* ho o tuto palmu připraví. Zatím však buduje svou diplomatickou kariéru – spíše však politickou kariéru – v tomto *Německu*, ke kterému, jak později řekl *Ribbentropovi*, „*vždy cítil zvláštní náklonnost.*”

Byl povýšen na nuncia v *Berlíně*, kde spolu s *Franzem von Papenem* pracuje na likvidaci *Výmarské republiky*. 20. července 1932 je v *Berlíně* vyhlášen stav obležení a ministři jsou vypovězeni „*Manu militari*” (rukou vojenskou). To je první krok k hitlerovské diktatuře. Jsou připraveny nové volby, které nacistům zajistí úspěch.

„*S Hitlerovým souhlasem se Goering a Strasser spojili s monsignorem Kaasem, stranickým šéfem katolického Centra.*” (***Walter Gornitz and Herbert A. Quint: Adolf Hitler; Amiont, Dumont, Paříž, 1953, str. 32***).

Kardinál *Bertram*, arcibiskup z *Breslau* a primas německý prohlásil: „*My, křesťané a katolíci nerozlišujeme mezi náboženstvími a rasami...*” Spolu s ostatními biskupy se snažil varovat věrné proti „*pohanskému ideálu nacistů.*” Je zřejmé, že tento preláť nepochopil papežskou politiku, čemuž měl být brzy vyučen.

Časopis ***Mercure de France*** otiskl v roce 1924 výjimečnou studii: „*Na začátku roku 1932 si němečtí katolíci nemysleli, že věc prohráli, ale na jaře se zdálo, že jejich šéfové jsou poněkud váhaví. Bylo jim totiž řečeno, že »papež osobně podporuje Hitlera«.*”

„*Nemělo by nás ani překvapit, že Pius XI. projevoval sympatie k Hitlerovi... Pro něho se Evropa znovu uklidní jedině skrze německou hegemonii... Vatikán pomýšlel na změnu Centra. To bylo těžištěm celé říše skrze Anschluss na dlouhou dobu.*” V zájmu tohoto cíle tovaryšstvo otevřeně pracovalo (jednalo se o plán *Ledóchowského*), a to zvláště v *Rakousku*. Víme, jak byl *Pius XI.* závislý na *Rakousku*, když dosáhl, jak sám říkal, „*svého politického vítězství. Nyní bylo třeba zabránit hegemonii protestantského Pruska, aby říše byla jedinou nadvládou Evropy. ...Říše měla být přestavěna tak, aby v ní vládli katolíci...*”

34.13 Politika jezuity von Papena

V září 1930 vstoupila vláda katolického *Středu* v jednání s *fašisty* o jejich účasti ve vládě. Jednání byla obnovena v říjnu 1931 s konkrétní podobou – účastí *Hitlera* ve vládě. Jednání se vedla prostřednictvím mnichovského kardinála *Faulhabera*. V té době se pravicové křídlo *Středu* na sjezdu v *Harzburgu* rozhodlo za účasti *fašistických* pohlavářů předat moc *Hitlerovi*. Předcházelo ovšem jednání mezi *Středem* a *Hitlerem* prostřednictvím jezuitské eminence *von Papena*. Tomu se také podařilo i zlikvidovat všechny nepohodlné vůdce strany a vlády – konkurenci *Hitlera*. Vláda vedená *Brüningem* byla nucena 30. května 1932 podat demisi. 1. června 1932 na *Brüningovo* místo nastoupil nikdo jiný než sám *von Papen*. (***Ambassador Dodd's Dairy, New York, 1941, str. 82***).

Von Papen se domáhal otevřené *fašistické* diktatury. Vládl mimořádnými *dekrety*, uzákonil úderné oddíly a vedl jednání o *Hitlerově* vstupu do vlády. V lednu 1933 se *Hitler* stal kanc-

lěrem a von Papen vicekancléřem. V těchto intrikách Vatikánu byl účinně zapojen i předák Středu, kněz Kaas. Hitlerova vláda byla dílem von Papena, vůdcem pravého křídla katolických politiků. (**J. Steel: The future of Europe, str. 216–217**).

V březnu 1933 byla zahájena další část rozhovorů o vstupu Hitlera do vlády a spolupráce fašistů se Středem. Jednání zprostředkoval Kaas. Jednou z podmínek podpory Hitlerovského režimu byl Kaasův návrh na konkordát s Vatikánem. Hitler ochotně souhlasil.

Ve stejné době se němečtí biskupové setkávají na konferenci ve Fuldě a ke svému prohlášení využili Hitlerův projev z Potsdamu: „Musíme připustit, že nejvyšší zástupce říšské vlády, který je zároveň hlavou nacionálně socialistického hnutí, veřejně a slavnostně prohlásil, že je uznávána nedotknutelnost katolického učení, práce a nezměnitelná práva církve...“ (**Mercure de France: Pius XI. and Hitler; 15th of January 1934**). „...katolická církev se dříve chovala odmítavě k fašismu v zájmu »čistoty víry«, nyní však, po Hitlerově prohlášení odpadají příčiny, které vedly k této politice.“ (**Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deutschlands, Freiburg, 1934, str. 31–32**).

Hned druhého dne kardinál Bertram zrušil všechny církevní zákazy a omezení, které platily pro členy fašistické strany.

Von Papen odjíždí 4. dubna 1933 do Říma. Tento muž, jehož minulost je velmi temnělá (byl šéfem německých špiónů v Americe před první světovou válkou, odkud byl roku 1915 pro špiónáž vyhoštěn), se stává náhle zbožným poutníkem s posláním uzavřít s papežem konkordát pro celé Německo. Držel v ruce Hitlerovu žádost o konkordát s Vatikánem. Bude také muset napodobit Mussoliniho předběžné dohody s Vatikánem.

Ve skutečnosti se v obou zemích odehrává totéž: V Itálii zajišťuje Mussolinimu přístup k moci katolická strana dona Sturza; v Německu dělá totéž pro Hitlera katolická strana Středu monsignora Kaase. V obou případech tento pakt zpečetuje konkordát. 20. července byl uzavřený a 26. července 1933 podepsaný. Konkordát s Německem byl prvním mezinárodním dokumentem uzavřený Hitlerem a Vatikán byl prvním státem, který uzavřením smlouvy s Hitlerem legalizoval jeho podpis. (**J. Steel: The future of Europe, str. 218**).

Papež vyznamenává von Papena Velkým křížem řádu Pia a papežského komorníka vysoce hodnotí.

Když splnila své poslání a připravila cestu fašistickému jezuitskému teroru (inkvizici) na Evropu, prohlásila se katolická strana Středu (Centrum) dne 5. července 1933 za rozpuštěnou. Současně se rozešla i katolická Bavorská strana lidová. Část jejich politických vůdců přešla ihned k fašistům. Kaas odjel do Říma k papeži a Brüning do Anglie a pak do USA. Všechno bylo provedeno za přímé účasti Vatikánu.

M. Josef Rován píše následující: „Díky von Papenovi, poslanci za Centrum od roku 1920 a majiteli oficiální stranické publikace »Německo« přišel Hitler k moci 30. ledna 1933. ...Německý politický katolicismus byl nakonec, místo aby se stal křesťanskodemokratickým, donucen udělit 26. března 1933 veškerou moc Hitlerovi... Získat veškerou moc znamenalo získat nezbytně dvoutřetinovou většinu a v tom byly hlasy Centra nepostradatelné.“ (**J. Rován: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 197, 209**).

Ten samý autor píše: „V korespondenci a v prohlášení církevních hodnostářů za nacistického režimu budeme vždy nacházet vroucí souhlas biskupů.“ (**J. Rován: Le catholicisme politique en Allemagne, str. 214**).

Tuto jejich vroucnost si snadno vysvětlíme na citátu od von Papena: „Obecné termíny konkordátu byly mnohem příznivější než všechny ostatní podobné smlouvy podepsané Va-

tikánem. Kancléř Hitler mne požádal, abych papežského státního tajemníka, kardinála Pacelliho ujistil, že bude bezprostředně umlčovat antiklerikální snahy." (**Franz von Papen: Mémoires; Flammarion, Paříž 1953, str. 207**).

34.14 Fašismus v Německu u moci

Nebyl to slib jen tak do větru. Již během tohoto roku 1933 bylo v Německu kromě masakru Židů a vražd páchaných *nacisty*, čtyřicet pět *koncentračních táborů* se 40 000 vězni různého politického smýšlení, většinou však liberály. *Franz von Papen*, papežův tajný komorník přesně definoval hluboký význam paktu, který byl uzavřen mezi *Vatikánem* a *Hitlerem*: „*Nacismus je křesťanskou reakcí na ducha roku 1789.*“ *Fašisté* se prohlašovali za „*ochránce náboženství.*“

Jakmile se dostali *fašisté* k moci, začali zatýkat katolické kněze zastávající politický katolicismus. Rozbíjeli katolická nakladatelství, likvidovali katolické noviny. Do *koncentračních táborů* šlo mnoho „*nespolehlivých*“ kněží a mnoho katolických věřících „*neochotných ke spolupráci*“. Téměř do posledního muže vyvraždili celou *stranu Středu*. A *Vatikán* mlčel.

Osservatore Romano psal **18. května 1933**, že lze mluvit o spolupráci biskupů s vládou „*na obnovení vlasti na křesťanských základech*“ a že církev nemá nic společného s politikou opozice proti *fašismu*.

Jezuitský *fašismus* dosáhl vítězství totálním pokatoličtěním *Německa*. Nastalo povinné vyučování katolického náboženství na všech stupních škol, zachování a rozmnožení všech církevních škol, zachování *Katolické akce s fašistickou* podobou, zachování a rozmnožení práv katolické církve. *Německo* se ideově chystalo ke své trestné inkviziční výpravě *Evropou*. *Německý průmysl* chrtil jednu zbraň za druhou. V afrických pouštích se testovaly nejnovější tanky, obrněné vozy, děla a pancéřová vozidla. Střelnicemi zněly detonace nových bomb a min, vzdušným prostorem vládly nové typy letadel – bombardérů a útočných stíhaček.

Koncem května 1933 se konference biskupů usnesla na *profašistickém* dokumentu. V něm psali, že zvláštní význam má vůdcova autorita, což se v zásadě nerozchází s učením katolické církve, protože autorita vůdce má u ní veliký význam. Biskupové v dokumentu slíbili podporovat *Hitlerovu* zahraniční politiku. Děkovali *Hitlerovi* za jeho pronásledování „*bezvěrců*“ a žádali, aby „*nová německá síla*“ dál takto pracovala a dál byla stavěna na náboženském podkladě. Dokument vyzýval *Hitlera* k dalšímu pronásledování a likvidování bezvěrectví a všechny katolíky k jeho plné podpoře. Dokument byl podepsán kardinálem *Bertramem*, *Schultem* a *Faulhaberem* a 22 arcibiskupy a biskupy. (***Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deutschlands, Freiburg, 1934, kap.III.***)

Když *Göring* ustanovil biskupa *Berninga* z *Osnabrücku* za člena státní rady, katolické noviny ***Germany*** psaly, jak při oslavách *Berning* ostatní katolické duchovenstvo „*stálo se zdviženou pravicí a zpívali národně-socialistické hymny.*“

14. října 1933 vystoupilo *Německo* ze *Společnosti národů* a na ospravedlnění tohoto kroku vyhlásila vláda předčasné volby do říšského sněmu a plebiscitu. Volby se konaly za zuřivého teroru *fašistů*. 6. listopadu *Bertram* katolíkům nařídil, aby všichni volili *fašistický* stát.

Vatikán pomohl *Hitlerovi* připojit v lednu 1935 *Sársko*, když nařídil německým a sárským biskupům, aby hlasy při volbách v sárském plebiscitu byly ve prospěch *Hitlera* a jeho *fašistické* vlády.

Vatikán také mlčel, když fašisté rozbili německé dělnické organizace, se kterými měli jezuité svůj plán a klidně přihlížel i pronásledování a pogromům Židů v Německu.

V roce 1937 však Pius XI. pod tlakem veřejného mínění musel „odsoudit“ *rasistické teorie* jako nesmiřitelné s katolickým učením a zásadami. „Odsouzení“ sepsal s pomocí jezuitů v encyklickém dopise, který jeho obhájci nazývají jako „hrozný“. Má název **Mit brennen den Sorge (S palčivou starostí)** a spíše, než odsouzení *nacismu*, *rasismu* a *antisemitismu*, se z dopisu dovídáme o odsouzení všech, kdo by chtěli nějakým způsobem porušit *konkordát* uzavřený s Německem. *Nacistický rasismus* je tak 14. března 1937 údajně dostatečně „odsouzen“, není však odsouzen *Hitler*, zastánce rasismu: „*Distinguo*“ (Tříbitel). A Vatikán dbá na to, aby neodsoudil „výhodný“ *konkordát*, uzavřený před 4 lety s *nacistickou* německou říší. A také dbá na to, aby ani jednou *Hitlera* během jeho vlády veřejně a jednoznačně neodsoudil.

Za pět dní na to vyhlásil Pius XI. další encykliku (rovněž sepsanou jezuitou), ve které odsoudil *komunismus*. Kromě jiného v této encyklice také žádal i zahájení boje proti všem *svobodným demokraciím* západního světa a *USA*. Tím se předchozí téma o *fašismu* pod návalem dalších odsouzení zcela vytratilo. Pro veřejnost bylo k diskusi otevřeno nové téma...

34.15 Tichý souhlas Vatikánu

Zatímco v Německu spolupracuje Kristův kříž a hákový kříž, vydává se Benito Mussolini s požehnáním Svatého otce pro snadnou kořist do Etiopie.

„...Vládoucí papež neodsoudil politiku Mussoliniho a ponechal italskému duchovenstvu plnou svobodu ke spolupráci s fašistickou vládou... Ve prospěch války hovořili církevní činitelé od kněží na drobných farnostech až po kardinály...“

Jedním z příkladů, který každému vyrazil dech, pochází od kardinála arcibiskupa milánského, Alfréda Ildelfonsa Schustera (jezuita). Ten šel tak daleko, že toto tažení na Etiopii nazval »katolickou křížovou výpravou.«.

„Itálie,“ objasnil Pius XI., „si myslí, že tato válka je spravedlivá vzhledem k naléhavé potřebě rozšíření katolického italského lidu.“

„...O 10 dnů později, když Pius XI. mluvil k vysloužilým vojákům, vyjádřil přání, aby byly uspokojeny legitimní požadavky velikého a vznešeného národa, ze kterého, jak jim připomenul, pochází i on sám.“ (Camille Cianfarra: *La Guerre et le Vatican, Le Portulan, Paříž, 1946, str. 46*).

Nadšení kardinála Schustera je pochopitelné proto, že tovaryšstvo utrpělo stejný osud v *Habeši* jako v evropských zemích. Za pomoci usurpátora *Seguda*, kterého obrátili na svou víru a dosadili na trůn, se *Loyolovi synové* snažili rozšířit katolicismus po celé zemi. Vyvolávali povstání a krvavé represe. Nakonec je však vyhnal *Negus Basilides*.

Fašistická agrese na velký pátek roku 1939 vůči *Albánii* se dočkala stejného „pochopení“, jak nás informuje M. **Camille Cianfarra**: „*Italská okupace Albánie byla pro církve velmi přínosná... Z miliónového obyvatelstva, které podlehl Italům, bylo 68% muslimů, 20% řeckých ortodoxních věřících a jenom 12% římských katolíků... Z politického hlediska bylo připojení této země katolickou mocí provedeno s úmyslem posílit postavení církve a zalíbit se Vatikánu.*“ (Camille Cianfarra: *La Guerre et le Vatican, Le Portulan, Paříž, 1946, str. 47–48*).

34.16 Španělská revoluce

Římská kurie nepřestala brát za svou osobní urážku ustanovení republiky ve Španělsku. „Nikdy jsem se neodvážil zmínit se Piovi XI. o španělské otázce,“ napsal M. **Francois Charles-Roux**. „Pravděpodobně by mi připomenul, že církevní zájmy v této veliké a historické půdě Španělska jsou záležitostí jedině papežství.“ (**F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 181**).

Do revoluce patřila církvi celá třetina všech pozemků, jezuitský řád zde vládl nad všemi bankami, průmyslem, vysílacími stanicemi a novinami. Hutě, ocelárny a řada továren a závodů byla výhradním monopolním vlastnictvím *Vatikánu* a jezuitského řádu. Po *konkordátu s Římem* 1851 bylo katolické náboženství prohlášeno „na věčné časy za jedině náboženství španělského národa.“

Ale 14. dubna 1931 došlo ke svržení královské rodiny a byla vyhlášena *republika*. Utvořila se republikánská vláda v čele s katolíkem *Alcalou Zamorou*. V květnu 1931 nastaly demonstrace proti katolicismu a odpor katolíků proti republikánům. Bylo zadrženo mnoho jeptišek se zbraní v ruce nebo v okamžiku, kdy přinášely patrony kněžím, střílejícím z oken a střech kostelů. (**F. Pitcarn: Ve Španělsku, 1936, str. 63**).

Hlava španělské církve, kardinál *Segura* vyzval v pastýřském listě, aby se katolíci sjednotili proti revoluci a bojovali za své náboženství. Současně také vychvaloval krále *Alfonse XIII.* a jeho svržený režim jako režim „skvělého křesťana a skutečného Španěla.“

Monarchie za podpory duchovenstva utvořila mnoho protirevolučních organizací, které v roce 1933 byly sjednoceny do konfederace *C.E.D.A. (Confederación Espanola de Derechas Autónomas = Španělská konfederace autonomních práv)*. Do jejího čela byl postaven *fašista* a jezuita úzce spojený s *Vatikánem* a velkostatkáři, *Gil Robles*. Pod jeho vedením hrála *CEDA* největší úlohu v přípravě *Francova povstání*.

Pokud jde o *Vatikán*, utlačoval *Španělsko* svými výhrůžkami, nehledě na svoji vlastní zásadu, že věrní musí respektovat *Vatikánem* ustanovenou vládu.

Mezitím si však revoluční složky rychle uvědomily, že kardinál *Segura* a jezuité řídí přípravy na budoucí kontrarevoluci. Jezuitský řád byl rozpuštěn, jejich majetek konfiskován, *Segura* vypovězen ze *Španělska*. Vyšel zákon o zákazu prodeje a kupování jakéhokoliv církevního majetku. Ostatní řády měly zakázáno se zabývat průmyslovou, obchodní a vyučovací činností. Byla provedena odluka církve od státu.

Jezuité, jako vždy v každých dějinách, naplnění vládního zákazu zdržovali, prodlužovali nebo ignorovali. Tím uchránili téměř veškeré svoje bohatství. *Pius XI.* otevřeně monarchistickou kontrarevoluci podporoval. (**The Times, 17./X., 1931**). V lednu 1932 vystoupil *Pius XI.* na obranu jezuitského řádu.

CEDA pracovala tak rychle, že se již v roce 1933 dostala k moci *Lerrouxova* provatikánská vláda v pozadí s *Gil Roblesem*. Toho bylo docíleno volebním podvodem. Kněží totiž sami odevzdali hlasy lidí ze svých regionů *Lerrouxovi* a volební místnosti uzamkli. (**The Times, 17./X., 1931; F. Pitcarn: Ve Španělsku, 1936, str. 276**).

Na protest proti podvodu při hlasování podal ministr spravedlnosti v prosinci demisi.

34.17 Pomsta Vatikánu za revoluci – Francův režim

Nová vláda zastavila všechny zákony, obnovila dotaci církvi, jezuitům navrátila majetek a uzavřela s Vatikánem novou dohodu. Vatikán žádal popravu všech povstalců bez rozdílu.

V květnu 1935 se stal Robles ministrem války. Připravoval fašistický převrat. Tohoto „hájenému území“ bude brzy poskytnut diktátor podobný těm, kteří již dobyli úspěch v Itálii a Německu a jeho vojsko bude likvidovat i republikány i katolíky.

Dobrodružná kariéra generála Franca se začala teprve uprostřed července 1936. Ale už 21. března 1934 byl zpečetěn Římský pakt mezi Mussolinim a šefy španělských reakčních stran, z nichž jedním byl M. Goicoechea, vůdce Obnovy Španělska. Tímto paktem se italská fašistická strana zaručila zásobovat vzbuřence penězi, válečným materiálem, zbraněmi a municí. Víme, že dělali dokonce ještě víc, než slíbili a že Mussolini a Hitler doplňovali zásoby španělského povstání materiálem, letectvem a „dobrovolníky“. Krvavý Francův režim se od samého počátku těšil veliké oblibě Vatikánu. Finanční pomoc poskytoval i tehdejší naftový král Deterding.

Papež vykázal z církve představitele Španělské republiky a vyhlásil duchovní válku mezi Svatým stolcem a Madridem. Potom vydal encyklický dopis „**Dilectissimi Nobis...** Arcibiskup Goma, nový primas španělský vyhlásil občanskou válku.“ (**Andre Ribard: 1960 et le secret du Vatican; Libr. Robin, Paris 1954, str. 45**).

24. prosince 1936 v tradičním vánočním poselství mluvil papež o děsivých věcech, které prováděli rudí ve Španělsku a vyzýval celý svět ke „křížáckému tažení“ proti republice. Vatikán se z intervence Itálie a Německa ve Španělsku radoval. Křížácké tažení neboli vojenskou intervencí hlásal i **Osservatore Romano**. Generální štáby obou zemí prováděly rozsáhlé operace podle pokynů Vatikánu.

V letech 1936 až 1937 probíhal ve Španělsku fašistický teror. Nejhrubším způsobem nastolili povstanci a interventi středověk a vnucovali obyvatelstvu fašisticko-katolickou víru. Byly ničeny kostely a chrámy, mnohá města byla do základů vybombardována, bylo zbořeno mnoho klášterů, padlo obrovské množství kněží, jeptišek a prostých katolíků.

Zvláště baskické oblasti zakoušely nejhorší teror. Povstalecké bandy a tlupy muslimských vojáků mordovali všechny, kdo neměl v domě obraz Panny Marie a vyvěšeny kříže. Teroru žehnala církevní knížata i papež.

Byla to msta za dřívější přístup baskického obyvatelstva k lidové frontě a pomsta Španělům za podporu baskickému obyvatelstvu a komunistům, kteří s katolíky odhalili mnoho dětských obětí konaných na počest Marii. Jak byli tito Baskové a španělští komunisté nazýváni?

„V současné chvíli... musí všichni čestní občané zapomenout na všechny své sváry a semknout se ke společnému úsilí, aby byli smeteni noví 'barbaři' bez vlasti a bez Boha, poté necht' přijde cokoliv.“ (**Civilta Cattolica, 30. listopadu 1937**).

Církevní pohlaváři udělali všechno, aby zatajili vraždy spáchané frankovci. Na „neštěstí“ však byly odhaleny a pranýřovány, kromě jiného i v časopisech, jež naprosto nebyly s Lidovou frontou spjaty. Například v časopisu **Espana evangelica, 20. srpna 1936; Tablet, červen a červenec 1937; Light and Truth, World Dominion press, The Spectator, 1937**, atd. Teprve díky těmto novinám jezuité v časopisu **Civilta Cattolica, 20. listopadu 1937** neochotně přiznávali, že „španělští nacionalisté možná překročili nebo překračují v zápalu boje meze zákonné obrany.“ (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 88**).

Antonio Ruitz Villaplana (velmi vážený soudce, zdaleka ne komunist, který žil v Burgosu a vykonával tam své soudcovské povolání za války rozpoutané Francem) píše: „V tomto

úporném boji duchovenstvo nikdy nezapomnělo na svou pomstu. Den co den kněz, který měl být poslem míru a milosrdenství, který měl být vzdálen bitevní vřavy a stát nad ní, užíval kazatelny k tomu, aby odtud spílal, šval a podněcoval neblahé lidské vášně nenávisti a pomsty. Jako hlas válečné polnice zněl hlas toho, kdo měl být pastýřem a vůdcem lidu: »My nemůžeme žít vedle socialistických nezabohů ... Válku, krev a oheň! Ať není pro nikoho ani chvíle klidu, ať není na světě míru, dokud nebude zcela zajištěno vítězství náboženství a pořádku...« (A.R. Villaplana: **Questo é Franco; Roma, 1945, str. 139–140**).

V zemi probíhal nejkrutější teror, neboli znovuobnovená inkvizice a křížácká válka. Krev tekla proudem, zvěrstva se již ani nedala pojmenovat. A církve žehnala zbraním, nožům, sekerám, italským kulometům i letadlům. (A.R. Villaplana: **Svědčím, 1934, str. 126–133**).

Vyšší duchovenstvo žehnalo prapory svěcenou vodou a slibovalo odpuštění hříchů všem, kdo budou zabíjet republikány, komunisty a katolické Basky. Duchovenstvo také sloužilo mše za Francovo vítězství. Jedné mše se zúčastnil i sám Franco (F. Pitcarn: **Ve Španělsku, 1936, str. 276**), který byl v té době už dlouho aktivním svobodným zednářem!

Hlava baskické vlády, katolík Agirre telegrafoval v dubnu 1937 papežovi: „Jako věřící katolík protestuji proti zavraždění nekonečného počtu katolických kněží povstalců. ...Jménem baskického lidu prosím svatého otce, aby přerušil mlčení.“ (J. Trajnin: **Baskové v boji za svou samostatnost, 1937, str. 37**).

Papež však mlčel. Francouzský podnikatel J. Pelletier byl v rukou povstalců půl roku. Jak tito povstalci nakládali s katolíky, jejich rodinami a katolickými kněžími a jakým způsobem je mučili a vraždili píše ve své knize: **Půl roku v žaláři u generála Franca, 1938**.

Preláti Jeho svatosti s radostí přijímali hrůzy tohoto bratrovražedného konfliktu a monsignor Gomara, biskup kartaginský přesně vyjádřil zrůdné, dábelské pocity papeženců: „Blahoslavená jsou děla, jestliže v rozvalinách, které způsobí, vyraší evangelium!“

3. srpna 1937 Vatikán s radostí a uspokojením uznal Francovu vládu. Bylo to 20 měsíců před koncem občanské války.

Franco po svém vítězství obnovil moc církve a jezuitů. Církve byla zproštěna téměř všech daní, jezuitští průmysloví magnáti neplatili vůbec nic. Katolicismus se stal součástí fašistického režimu. Oficiálně byla zrušena svoboda svědomí jako nejodpornější přežitek protestantismu. Katolická církev byla uznána jako jediná a monopolní k provádění všech náboženských obřadů. Každý Španěl musel být povinně katolíkem.

Španělský jezuitský kardinál Goma prohlásil v interview:

„Mezi námi a nacionalistickou vládou je úplná shoda a vláda neučiní žádného kroku, aniž by se s námi poradila anebo nás neposlechla.“ (J. McCabe: **The Papacy in politics today, 1939, str. 31**).

1. dubna 1939 poslal Pius XII. generálu Francovi blahopřání u příležitosti „katolickou církví vymodleného vítězství.“ (The Pope speaks, New York, 1940, str. 52).

V projevu 16. dubna 1939 nazývá Pius XII. Francovy povstalce „svými nejmilovanějšími syny“. Svět je nazývá teroristy, fašistickými vrahy, papež je nazývá „křesťanskými hrdiny“ a připomíná, že již papež Pius XI. žehnal povstalcům. Francovo Španělsko nazývá „záštitou katolické víry.“ (The Pope speaks, New York, 1940, str. 134–136).

A mezi nejhorší projevy vřelé náklonnosti Vatikánu k fašismu bylo roku 1941 vydání instrukcí od papeže, aby byl pořízen podrobný seznam fašistů padlých v občanské válce, aby je mohl kanonizovat na novodobé „svaté“.

34.18 Katolická akce v Belgii

Katolická akce se také starala o Belgii a netřeba dodávat, že se jednalo o činnost výhradně provatikánskou a jezuitskou. Měla být připravena půda pro blížící se invazi Führerových armád! Pod pláštíkem „duchovní obnovy“ kázali jezuita monsignor Picard, jezuita otec Arendt, jezuita otec Foucart a další velmi horlivě hitlerovské fašistické evangelium. Svědčí o tom mladá Belgie, která se stala jejich obětí podobně jako mnoho dalších.

„V té době již byli všichni z nás posedlí určitým fašismem... Katolická akce, ke které jsem patřil, byla velmi nakloněna italskému fašismu... Monsignor Picard ze samého vedení prohlásil, že Mussolini je genius a že vroucně touží po diktátorovi... Organizovali se poutě, které měli vést ke kontaktům s Itálií a s fašismem. Když jsme se třemi sty studenty šli do Itálie, každý na naší zpáteční cestě salutoval podle římské módy a zpíval »Giovinezza«." (**Raymond de Becker: Livre des vivants et des morts; Ed. de la Toison d'Or, Brussels, 1942, str.72–73**).

Další svědek říká: „Po roce 1928 spolupracovala skupina Leona Degrelleho pravidelně s monsignorem Picardem... Monsignor Picard získal podporu této skupiny pro zvláště důležité poslání – měli zřídit nové vydavatelství v centru Katolické akce. Toto vydavatelství dostalo jméno, které se brzy proslavilo: »Rex«..."

Narůstalo volání po novém režimu... S velkým zájmem byli sledovány výsledky této propagandy v Německu. V říjnu 1933 nám článek v časopise »Vlan« připomíná, že v roce 1919 bylo nacistů jenom sedm. A že je vychoval o několik let později Hitler tak, že se stali středem pozornosti na veřejnosti, nebylo to však ničeho jiného než zásluhou jeho talentu... Na podobných zásadách začal svůj program aktivní program propagandy v Belgii tým »Rexistů«. Tato shromáždění brzy přilákala několik set a později tisíce posluchačů." (**Jacques Saint-Germain: La Bataille de Rex; Les oeuvres francaises, Paříž, 1937, str. 67, 69**).

Je však samozřejmé, že Hitler dal nově zrozenému nacionálnímu socialismu, stejně jako Mussolini fašismu více než svůj talent. Opíral se o podporu papežství a jezuitů! Leon Degrelle, šéf organizace Kristus Rex, který byl jenom slabým stínem Mussoliniho a Hitlera, z jejich podpory velmi těžil, ale úplně pro jiný účel. Jeho prací bylo otevřít belgickou zemi vetřelci.

M. **Raymond de Becker** říká: „Spolupracoval jsem s »Avantgardou«... Tato publikace, kterou vydal monsignor Picard, měla za cíl prolomit svazky sjednocující Belgii, Francii a Anglii." (**Raymond de Becker: Livre des vivants et des morts; Ed. de la Toison d'Or, Brussels, 1942, str. 175**).

Víme, jak rychle německé armády porazily belgickou obranu, která byla zrazena prokatolickou, církevní pátou kolonou. Možná si také vzpomeneme, že apoštol skupiny Kristus Rex, navlečen do německé uniformy, odešel za velké propagace „bojovat na východní frontu v čele své SS Waffen“, která dělala náboje především mezi mládeží Katolické akce. Včasný ústup mu umožnil dojít až do Španělska. Ale ještě předtím dal naposledy plný průchod svým „patriotickým“ citům:

M. **Maurice de Behaut** píše: „Před deseti lety (v roce 1944) padl přístav Anvers, třetí nejdůležitější přístav na světě, do rukou britských vojsk. ...V době, kdy obyvatelstvo už začínalo vidět konec svého utrpení a strádání, dopadl na něj ten nejděbelnější nacistický nápad: létající bomby V1 a V2. Toto bombardování, nejdelší v historii, protože trvalo ve dne v noci po ce-

lých šest měsíců, bylo pečlivě drženo v tajnosti na příkaz spojeneckého velení. To je také důvodem, proč se dnes o utrpení měst Anvers a Liege všeobecně nic neví.

V předvečer prvního bombardování (12. října) slyšeli někteří lidé na rádiu Berlín alarmující poznámky zrádce, »rexisty« Leona Degrelleho: »Požádal jsem svého Führera«, hystericky řval »o dvacet tisíc létajících bomb. Ty potrestají idiotský národ. Slibuji vám, že z Anvers uděláme město bez přístavu nebo přístav bez města.«

*...Od toho dne se v pravidelném rytmu ozývalo bombardování a jejich výsledkem byly katastrofy a neštěstí, zatímco zrádce Leon Degrelle hulákal do rádia Berlín a sliboval ještě strašnější zkázu." (**Rewiew Historia, December, 1954**).*

Tak znělo poslední rozloučení jeho rodné zemi od tohoto obludného produktu *Katolické akce*. Poslušný žák jezuity monsignora Picarda a jezuity otce Arendta, vůdce skupiny *Kristus Rex*, jezuita Degrell, se přísně řídil papežskými pravidly.

*„Muži z Katolické akce,“ napsal Pius XI., „by nesplnili svou povinnost, kdyby se nepokusili, pokud jim to okolnosti umožní, řídit politiku své oblasti nebo své země.“ (**Pius XI's Letter: Peculari Quadam, quoted by R.P. Jesuit de Soras, in the Action catholique et action temporelle, Ed. Spes, Paříž, 1938, str. 105. Imprimatur 1938**).*

Leon Degrelle skutečně svou povinnost vykonal a výsledek, jak vidíme, byl úměrný jeho horlivosti.

34.19 Belgický jezuita Degrell

V knize M. **Raymonda de Beckerse** čteme: *„Katolická akce našla v Belgii výjimečné muže, kteří rozehráli její motiv, jako například monsignor Picard (ten nejdůležitější)... Canon Cardijn, zakladatel hnutí »Jocist«, věčně mrzutý vizionář.“ (**Raymond de Becker: Livre des vivants et des morts, str. 66**).*

Zvláště posledně jmenovaný v dnešní době přísahá, že nikdy „neviděl ani neslyšel“ svého kolegu *Leona Degrelleho*, takže tito dva vůdcové belgické *Katolické akce*, kteří oba pracovali pod berlou kardinála *Van Roeya*, se zřejmě nikdy nesetkali! Jakým zázrakem? Samozřejmě dříve jmenovaný *Canon* už nám neříká nic o tom, že ho *Pius XII.* jmenoval monsignorem a vedoucím *jocistického* hnutí na celém světě!

Dalším zázrakem je to, že ani během velkého kongresu se monsignor *Cardijn* nesetkal s vůdcem skupiny *Rex*, který již měl špatnou pověst. Tento kongres popisuje *Degrelle* takto:

*„Vzpomínám si na velký kongres katolické mládeže v Bruselu v roce 1930. Stál jsem za monsignorem Picardem, který byl po boku kardinála Van Roeya. Kolem nás pochodovalo sto tisíc mladých. Celé dvě hodiny zdravily katolické autority shromážděné na tribuně.“ (**Leon Degrell: La cohue de 1940; Robert Crausaz, Lausanne, 1949, str. 214–215**).*

Kde tedy byla schovaná hlava *J.O.C.*, když se vojenské oddíly účastnily gigantického pochodu? Bylo to zvláštním řízením prozřetelnosti, že bylo těmto dvěma mužům souzeno stát vedle sebe tak blízko, že se svými rameny dotýkali, aniž by viděli jeden druhého na veřejných tribunách i ve středisku *Katolické akce*, které neustále navštěvovali?

Jezuita monsignor *Cardijn* jde ještě dál. Předstírá, že také „slovně“ bojoval proti *rexismu*.

Katolická akce byla skutečně zvláštní organizací! Nejenže vůdcové jejich dvou základních hnutí *J.O.C.* a *Rex* si na chodbách hráli asi na schovávanou, když se neviděli, ale také mohl jeden nazvat „bojem“ to, k čemu ten druhý měl plný souhlas „*hierarchie*“!

Tuto skutečnost nelze popřít. *Degrelle* byl postaven do čela hnutí *Rex* osobně monsignorem *Picardem* z příkazu kardinála *Van Roeya* a apoštolského nuncia monsignora *Micara*. Takže podle monsignora *Cardijn* ostře protestoval proti činnosti svého kolegy v *Katolické akci*, který působil, stejně jako on sám, pod patronací belgického primase a bezpochyby pro nuncia, svého ochránce a ctěného přítele, „*podle Pia XII.*“ (***La Croix: 24th of May, 1946.***)

Je to poněkud ironické tvrzení. Uvědomíme si to ještě lépe, když prozkoumáme, jaký postoj zastávali po *Hitlerově* invazi do *Belgie* lidé jako např. monsignor *Cardijn* a jeho společníci, kteří dnes zavrhnou *Degrelleho* a *rexismus*. V knize, která byla hned po vydání „postavena pod kbelec“, ožívuje, jak uvidíme, samotný šéf organizace *Rex* vzpomínky. A co řekl, nebylo nikdy vyvráceno.

„*Jako horlivý křesťan jsem byl seznámen s prostupováním duchovních a pozemských záležitostí. Nechtěl jsem pomyslet na kolaboraci (s Hitlerem) dříve, než se na to zeptám náboženských autorit své země. ...Požádal jsem o rozhovor jeho eminenci, kardinála Van Roeya... Kardinál mne jednoho rána přátelsky přijal v biskupském paláci v Malines... Ovládá ho absolutní a bouřlivý fanatismus. ...Kdyby žil o několik století dříve, vydával by za zpěvu Magnificatu nevěrce meči, upaloval by neposlušné ovečky ze svého stáda nebo by je nechal vřazovat do klášterních žalářů. Protože je 20. století, nosí pouze kříž, ale pomocí něho uskutečňuje veliké dílo. Podle něho je všechno důležité tak dlouho, dokud to slouží zájmům církve. Jestliže to bude nějak dobré, měli bychom to podporovat, cokoli zlého však zlikvidovat. A církve má tolik prostředků »služby«! Jsou to její továrny, strany, noviny, zemědělská družstva, bankovní instituce, které zajišťují pozemskou moc božského zřízení.*

...Nyní mohu tedy upřímně a čestně prohlásit, že právě takový význam měla kardinálova poznámka: »*Kolaborace je správná věc, je to vlastně jediná věc, kterou může rozumný člověk udělat.*« Během celého rozhovoru ani nepomyslel na to, že by bylo možné zaujmout také jiný postoj. Pro kardinála byla válka na podzim roku 1940 skončena. Nezmiňoval se o slovu *English* a ani v nejmenším nepředpokládal obnovení činnosti spojenců. ...Kardinál si myslel, že po politické stránce není možné nic jiného než kolaborace. ...Nebyl proti žádnému z mých návrhů a plánů... Když jsem k němu přišel žádat o radu, mohl – nebo měl – mě varovat, kdyby se domníval, že mé názory ohledně politiky se uchylují, kam nemají... Před odchodem mi dal kardinál otcovské požehnání...

Také ostatní katolíci na podzim 1940 vzhlíželi k veliké věži svatého *Rombauta*. ...Mnozí chodili do biskupského paláce žádat monsignora *Van Roeya* nebo jemu blízké o radu ohledně morálky, užitečnosti nebo nutnosti kolaborace.

...Více než tisíc katolických starostů, všichni ministři, ačkoliv byli pečlivě vybráni, se okamžitě přizpůsobili novému řádu... Všichni ti dobří lidé zajatí nebo uvězněni v roce 1944 se museli v roce 1940 podívat: Co si myslí *Malines*? Kdo by však uvěřil, že ani *Malines*, jejich biskupové ani jejich kněží nemohli najít klid?

Na deset belgických kolaborantů připadlo vždy osm katolíků...

V průběhu těchto rozhodujících týdnů vydával *Malines* a ostatní biskupství psané či pronesené negativní rady mně i všem těm ostatním kolaborantům.

I když to není zrovna nejpříjemnější, je to strohá a holá pravda. Postoj nejvyššího katolického představenstva jediné posiloval přesvědčení věřících o tom, že kolaborace se dokonale slučuje s jejich vírou. ...Ve *Vichy* se nejvyšší francouzští preláti nechali vyfotografovat spolu s maršálem *Petainem* a *Peirrem Lavalem* po rozhovoru *Petaina* s *Hitlerem*. Kardinál *Baudrillart* veřejně prohlásil, že je kolaborant.

V samotné Belgii kardinál Van Roey jednomu z nejznámějších flanderských kněží – svému největšímu katolickému intelektuálovi – abbé Verschaevemu 7. listopadu 1940 na slavnostním zasedání senátu dovolil prohlásit za přítomnosti německého generála, prezidenta Raedera toto:

»Povinností kulturní rady je postavit most, který sjednotí Flandry s Německem...«

29. května 1940, den po kapitulaci, popsal kardinál Van Roey invazi jako jakýsi dar z nebe:

»Budte ujištěni,« napsal věřícím, »že jsme svědky okamžiku výjimečného zásahu božské prozřetelnosti, která projevuje v těchto velkých událostech svou moc.«

Po tom všem se tedy zdálo, že Hitler není ničím jiným než očistným nástrojem, prozřetelně trestajícím belgický lid." (**Leon Degrell: La cohue de 1940, str. 213**).

Něco velmi podobného se stalo ve Francii, kde bylo francouzům neustále připomínáno, že „porážka je větším přínosem než vítězství,“ stejně jako před rokem 1914 byla Francii přána očista „vykrvácením“.

Také v těchto vzpomínkách, které zapadly – nebo byly spíše zahozeny do hlubin – nalézáme některé velmi zajímavé podrobnosti o „Boerenbondu, obrovské, politické a finanční katolické mašinérii kardinála Van Roeya, která ze značné části financovala vlámské oddělení univerzity v Louvain...“ (**Leon Degrell: La cohue de 1940, str. 216**).

„Tiskárna Standard zabezpečovala svoji výrobu tím, že tiskla ty nejkolaborantštější výzvy V.N.V. (vlámské nacionalistické strany). Tento obchod vzápětí začal vynášet velké peníze. ... Vedoucí Standardu byli katolíky na 200% a byli podpůrnými sloupy církve ve Flandrách. Na kolaboraci nepomyslili až do chvíle, dokud jí kardinál poprvé neudělil své jasné a jednoznačné požehnání.

Totéž bylo řečeno o celém katolickém tisku...“ (**Leon Degrell: La cohue de 1940, str. 219**).

34.20 Rozpad Belgie a vatikánská „nevinnost“

Všechny tyto snahy neměly za cíl nic jiného než rozpadnutí Belgie, jak nám připomíná jiný katolický spisovatel, M. **Gaston Gaillard**:

„Vlámsky mluvící katolíci a autonomní katolíci z Alsaska omlouvali svůj postoj tím, že německou propagandu vždy tiše a mlčenlivě podporoval svatý stolec. Když vypravovali o památném dopise, který poslal Pius XI. svému tajemníkovi, kardinálovi Gasparrimu 26. června 1923, dali se snadno přesvědčit, že jejich politika má souhlas Říma a ten samozřejmě neudělal nic pro to, aby jim to nějak rozmlouval. Cožpak nuncio Pacelli (budoucí Pius XII.) nepodporoval obratně německé nacionalisty a nedodával sebedůvěru tak zvaně »utlačovanému« obyvatelstvu Hornoslezska? Neobdržely intriky autonomního Alsaska, Eupen–Malmedyho a Slezska církevní souhlas, který jim nebyl dán vždy jenom tajně? Pro Vlámky bylo potom snadné ukrývat své úklady proti jednotě Belgie za nařízení Říma...“ (**Gaston Gaillard: La fin d'un temp; Ed. Albert, Paříž, 1933, II, str. 141**).

Také v roce 1942 požádal papež Pius XII. svou nunciaturu v Berlíně, aby při úmrtí kardinála Baudrillarta předala do Paříže kondolence. Tímto současně naznačil, že považuje připojení severní Francie k Německu za platné. Znovu to také potvrzovalo „tichou podporu“, kterou Svatý stolec, a zejména sám papež, vždy německé expanzi udílel.

Dnes se můžeme pouze pohrdavě usmívat, když vidíme jezuity Jeho svatosti obcházet něco tak průkazného a zapírat veškerou spoluvinu na páté koloně, kterou sami zorganizovali, a to

zejména spolu s jezuitou *Degrellem*. Pokud jde o něho – je ve své skrýši bezpečně schován, protože příliš mnoho ví – v klidu si může připomínat známé *Ovidiovi* verše: „*Donec eris felix, multos numerabis amicos. Tempora si fuerint nubila, solus eris.*“ (Pokud budeš šťastný, budeš mít mnoho přátel. Ale až se objeví mračna, zůstaneš sám.).

Smějeme se nad tím, co píše jezuita R.P. **Fessard**:

„V roce 1916 a 1917 jsme s velikou netrpělivostí očekávali americkou posilu! V roce 1939 jsme si smutně uvědomili, že i poté, co byla vyhlášena válka, je Hitlerovi příznivě nakloněna většina Američanů, a to zvláště katolíků! V roce 1941 a 1942 jsme zase byli zvědaví, zda Spojené státy budou nebo nebudou intervenovat.“ (R.P. **Fessard S.J.: Libre meditation sur un message de Pie XII., Plon, Paříž 1957, str. 202**).

Takže se zdá, že tento jezuitský otec se na výsledky, kterých v Americe dosáhli jeho jezuitští bratři, dívá „se smutkem“! Smějeme se těmto pokryteckým slovům, protože, a to je historický fakt, *Křesťanská fronta*, katolické hnutí vystupující proti intervenci *Spojených států*, bylo vedeno jezuitou, otcem *Coughlinem*, který byl neblaze proslulý svou oddaností *Hitlerovi*.

Této zbožné organizaci nic nechybělo a z *Berlína* dostávala spousty propagačního materiálu, který pro ni připravoval *Goebbelsův* úřad.

„Svou publikací »*Sociální spravedlnost*« a rozhlasovým vysíláním si jezuita otec *Coughlin*, apoštol svastiky, získal početnou veřejnost. Pečoval také o tajné »*buňky komanda*« v hlavních městských centrech, které byly vedeny podle metod *Loyolových synů* a vychovávány nacistickými agenty.“ (Edmond Paris: **The Vatican against Europe; P.T.C., London, 1959, str. 141**).

Tajný dokument z *Wilhelmstrasse* to objasňuje:

„Při studiu antisemitismu ve Spojených státech si všimneme, že počet posluchačů rozhlasového vysílání otce *Coughlina*, známého svým antisemitismem, přesáhl 20 milionů.“ (Tajné archivy z *Wilhelmstrasse*, dokument 83–26 19/1, Berlin, 25. ledna 1939).

Je třeba si připomínat činnost jezuitského otce *Walshe*, agenta papeže, děkana politických věd na univerzitě v *Georgetownu*, jezuitské kolébce americké diplomacie – a nadšeného propagandisty německé politiky?

Tou dobou byl generálem *tovaryšstva*, jakoby náhodou, *Halke von Ledóchowski*, bývalý generál rakouské armády. V roce 1915 nastoupil po *Prusovi Wernzovi*.

Také jezuita R.P. **Fessard** zapomněl, co psal po celou válku v *La Croix*: „Intervenčí vojsk z druhé strany *La Manšského kanálu* a *Atlantického oceánu* nic nezískáme.“ (*La Croix*, 10. 8. 1943).

Nepamatuje si ani na telegram Jeho svatosti *Pia XII*: „Papež zaslal své požehnání *La Croix*, hlasu papeženeckého myšlení.“ (*La Croix*, 28. 1. 1942).

Přemýšlíme-li o tak obrovské zapomnětlivosti, mělo by nás to přivést k závěru, že členové *tovaryšstva* mají velmi krátkou paměť! Nestrpí tuto výčitku dokonce ani od svých nepřátel! Ukažme si raději, že R.P. **Fessard** vyjádřil své patriotické obavy z let 1941–42 teprve v roce 1957. Jeho „svobodné rozjímání“ nad patnácti lety přineslo nějaké výsledky a on měl čas znovu si pročíst určité části *Duchovních cvičení*, kde se píše, že „jezuita musí být připraven souhlasit s církví i tehdy, když církev prohlásí, že to, co je černé, má vidět jako bílé, a to i kdyby mu jeho vlastní smysly říkaly pravý opak.“ („... siquid quod oculis nostris apperet album, nigrum illaesse definierit debemus itidem quod nigrum sit pronuntiare.“) (*Institutum Societatis Jesus: římské vydání z roku 1869, sv. II, str. 417*).

Pokud se toho týče, zdá se, že R.P. **Fessard** je vynikajícím jezuitou!

34.21 Hitlerovy první tahy Evropou

7. března 1936 přivedl *Hitler Wehrmacht* do demilitarizované *Rýnské zóny* a zrušil tím smlouvu z *Locarna*. 11. března 1938 to byl *Anschluss* (sjednocení *Rakouska* s *Německem*).

V *Rakousku* připravoval *fašizaci* jezuitský kněz, profesor teologie, monarchista a zastánce obnovení *Habsburské říše*, *Seipel*. Do roku 1917 vychovával věřící na vídeňské univerzitě, od roku 1918 se stal ministrem sociálních věcí *Rakouska*, pak byl po rozpadu monarchie poslancem Národního shromáždění, kde dál pracoval pro obnovení monarchie. V květnu se stal kancléřem a v roce 1930 ministrem zahraničních věcí *Rakouska*. Velmi úzce spolupracoval se sudetským *Němcem*, jezuitským kardinálem *Innitzerem*. S prezidentem křesťansko-sociální strany, katolíkem *Miklasem* pak připravovali změnu rakouské ústavy pro usnadnění přijetí *fašismu*.

Dollfussova vláda roku 1932 na *Seiplovu* práci navázala. Přijala do svého středu dva *fašisty* a *fašizaci Rakouska* s požehnáním prezidenta *Miklase* dovršila. Vláda rozpustila 7. března 1933 parlament, zrušila shromažďovací svobodu, zavedla *fašistickou* cenzuru, zakázala demonstrace. Pro přesné instrukce a postupy jezdil *Dollfuss* do *Říma* a k *Mussolinimu*.

V únoru 1934 *Dollfussova* vláda žádala od *Vídeňanů* odevzdání zbraní. Ti odmítli a provedli naopak povstání, které bylo utopeno v krvi. Papež chválil hrdinství *Dollfussovy* vlády.

Dollfussova vláda však celkově měla blíž k italskému *fašismu*. 25. července 1935 byl proto německými agenty zabit a na jeho místo dosazen účinný nástroj *Vatikánu*, jezuita *Schuschnigg*, který připravil *Rakousko* pro *Německo*. Hlavním poradcem *Schuschnigga* byl kardinál *Innitzer*. Veškerou politiku počínaje *Seiplem* a jeho nástupců papež nadšeně schvaloval. (***Von Lama: Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkriege, str. 105***).

Dollfuss i *Schuschnigg* jasně prohlašovali, že *zfašizování* ústavy je prováděno v souladu s papežovými zásadami. (***J. Steel: The future of Europe, str. 221–222***).

Ideální papežský stát je ve skutečnosti katolicko – *fašistický* model.

29. září 1936 v *Mnichově* přisoudily státy *Francie* a *Anglie* připojení k *Říši* sudetského území v *Československu*. Opět dokonalá práce jezuitů mezi českými biskupy, katolickými knězi a faráři v pohraničí i v *Praze*. Vše bylo přichystáno už dopředu.

Führer přišel k moci díky hlasům katolické *Strany Středu* teprve před pěti lety, avšak většina plánů, jak je cynicky odhaluje kniha ***Mein Kampf***, již byla realizována. Tuto knihu, tuto drzou výzvu západním demokraciím napsal jezuita, otec *Stämpfle* a *Hitler* ji jen podepsal. Protože – a mnozí lidé tuto skutečnost přehlížejí – to bylo právě tovaryšstvo, které zdokonalilo známý *panněmecký program*, jak je vyložen v této knize a jak ho *Führer* parafoval.

34.22 Mein Kampf – manifest „svaté Říše německé“

Kdo by očekával, že bude kniha „***Mein Kampf***“ – „***Můj boj***“, která máv originále sedm set osmdesát stran, plně sourodým, přehledně uspořádaným programem budoucího *hitlerovského Německa*, bude zklamán. V této ozvěně *svaté Říše římské* se chaoticky střídá mnoho témat do-

hromady. Není to jeden ucelený „návod k obsluze stroje pro vítězné tažení *Evropou*,” ani to není chronologické memoárové vyprávění o *Hitlerově* životě, ani to není jednoduše vyprávění o dávné historii *Německa* či popis starých politických příběhů v *Evropě* se spoustou dat a dějepisných údajů. Vše je (někdy až zcela nesmyslně) smícháno dohromady a ponecháno často bez ladu a skladu, jako kdyby pisatel řádků pospíchal a neměl možnost si to po sobě znovu pročíst a srovnat myšlenky do logických celků.

Jinými slovy, tato kniha se čte velmi obtížně a dnešní český čtenář u ní v podstatě vydrží jenom proto, že se stala předválečným politickým *manifestem nacismu*, tj. německé podoby *fašismu*, přesněji vizionářským „hitem“ sousedního *Německa* ještě před druhou světovou válkou a později také v celé *Evropě*. Kniha se stala biblí tehdejší „*germánské demokracie*“ a také kultovní knihou dnešního novodobého *neofašismu* a *neonacismu*. Navíc je v *České republice* zakázaná.

Kniha „**Mein Kampf**“ je plánovaně rozdělena do dvou částí. První vznikla v roce 1924 během tří a půl měsíce v naprosto ideálních podmínkách poklidného kriminálu, k němuž byl *Hitler* odsouzen po nezdařeném pokusu o puč v *Mnichově* v listopadu 1923. Ve vězení v pevnosti *Landsberg* na *Lechu* měl k dispozici veškerou literaturu i pisáře, kteří údajně zapisovali to, co *Hitler* o svém životě vyprávěl nebo, co diktoval o svých politických představách. Nicméně, jak se shoduje většina historiků, jeho životopis v „**Mein Kampf**“ neodpovídá pravdivé skutečnosti a složité politické představy, hlubší rozbor mezinárodní situace, hluboké závěry a akrobatická srovnávání s historií popisované v knize vůbec neodpovídají *Hitlerovým* až dětsky naivním představám o světě a o svých vynikajících technických schopnostech a o výtvarném a rétorickém talentu. Nicméně právě tyto jeho chimérické představy nepochybně rozhodly o jeho dalším osudu a tento výtvarně, kulturně a technicky „*talentovaný génius*“ *Německa* se stal nástrojem k provedení již dávno připraveného plánu pro obnovení slávy dřívější *svaté Říše římské*.

První část knihy má dvanáct kapitol a po jejich dokončení bylo napsáno k této části dne 16. října 1924 věnování obětem, kteří padli v puči před *Feldherrnhalle* a na dvoře bývalého ministerstva války v *Mnichově*. Druhý oddíl byl napsán v průběhu roku 1925 po *Hitlerově* omilostnění a jeho příslibu loajality a spolupráce s *bavorským státem*. Oddíl má patnáct kapitol.

I přes svoji vnitřní nesourodost nese kniha „**Můj boj**“ „podpis“ řádu, který ji stvořil a má-li čtenář i přes nezáživnost knihy dostatek trpělivosti, najde mnoho vnitřních důkazů o tom, kdo je autorem. Podívejme se na několik ukázek a porovnejme je s učením, morálkou a výchovnou ideologií řádu, k němuž skutečný autor knihy patřil.

Hned na začátku první kapitoly ve druhém odstavci nacházíme jakési zdůvodnění „morálního“ práva *Německa* na rozpoutání válečné vřavy v *Evropě*. „Oprávněným“ důvodem k zabránění cizího území a půdy může být i hlad a bída německého obyvatelstva. Sama minulost nám potvrzuje, že jakoby mávnutím proutku se do *Německa* tato krize a bída náhle dostavuje v plném rozsahu. Německá ekonomika padla, měna se totálně zhroutila, výroba zastavila, potraviny téměř došly. Dnes historikové vesměs pochybují o přirozeném původu krize a nepopírají, že byla uměle vytvořena a udržovaná. Mělo to svůj důvod, neboť tím byla „morální“ podmínka k expanzi *Německa* do cizích území podle *manifestu* splněna:

„*Stejná krev patří do společné říše. Německý národ nebude mít žádné morální právo na koloniálněpolitickou činnost, dokud nebude moci své vlastní syny soustředit v jednom společném státě. Teprve tehdy, až se hranice Říše uzavřou i za posledním Němcem, aniž by bylo možné zajistit jeho obživu, vznikne z nouze vlastního národa morální právo na získání cizího území a půdy. Pluh pak bude mečem a ze slz války vyrostou pro potomky chléb vezdejší.*“ (**A. Hitler: Mein Kampf, 1. kapitola, I. část – 1/I**).

Neslyšíme zde ozvěnu jezuitských „moralistů“, kteří jsou schopni zdůvodnit i jakékoliv hrubé porušení **Božího zákona, Desatera** (závazného pro každého člověka, zvláště pak pro každého kněze), třeba i samotným jezuitským knězem? Vzpomeňme si jen na „morální“ odůvodnění atentátů na nekatolické krále nebo na „morální“ povolení porušit sedmé přikázání o cizoložství, je-li to pro „větší slávu Boží“ a podobně. I samotný „objektivní obdivovatel“ jezuitského řádu **R.F. Müller** se zmiňuje o tom, že jsou pera jezuitských moralistů schopna napsat i celé obrovské svazky, jen aby potvrdila pravý opak toho, co potvrzovali a zdůvodňovali jejich jezuitští kolegové v předchozích stoletích. Jezuitská *morální ideologie* je skutečně plná rozporů a nečekaných zvratů a co jeden vyvrátí nebo potvrdí, druhý v následujících stoletích úplně obrátí.

Další „moralistické“ citáty o expanzi, velikosti Říše a válce z celé knihy jen potvrzují budoucí záměr Německa, k němuž dostává hned v úvodu manifestu „povolení“:

*„Můj vlastní postoj ke konfliktu byl prostý a jasný, podle mne nebojovalo Rakousko kvůli nějakému srbskému zadostiučinění, nýbrž Německo za svou podstatu, za německý národ a jeho bytí či nebytí, za svobodu a budoucnost. Bismarckovo dílo se teď muselo bít. Co vybojovali kdysi otcové svou hrdinskou krví v bitvách od Weisenburku až po Sendan a Paříž, muselo si nyní mladé Německo znovu zasloužit. Zvítězili v tomto boji, vstoupí náš národ znovu do společnosti velkých národů a teprve potom se bude Německá říše moci osvědčit jako mocný útulek míru a kvůli míru už nebude muset ubírat svým dětem chléb.“ (**Tamtéž, 5/I**).*

*„...Německo se buďto stane světovou velmocí, a nebo přestane zcela existovat. Ke světové velmoci však potřebuje onu velikost, která mu v dnešní době dá potřebného významu a svým obyvatelům zajistí existenční možnosti. Tím děláme my, národní socialisté tlustou čáru za zahraničněpolitickou orientací naší předválečné doby. Začínáme tam, kde se skončilo před šesti staletími. Zastavujeme věčný germánský tah na jih a na západ Evropy a obracíme své zraky na prostor na východě. S konečnou platností uzavíráme předválečnou koloniální a obchodní politiku a přecházíme k politice pudy pro budoucnost. Pakliže však dnes v Evropě hovoříme o nové zemi a půdě, musíme v první řadě myslet na Rusko a jeho okolní podmaněné státy. ...Naším úkolem, posláním národně socialistické hnutí je však přivést náš národ k takovému politickému poznání, nespátřovat svou budoucnost v opojném účinku nového Alexandrova tažení, nýbrž spíše v pilné práci německého pluhu, kterému půdu může zaručit pouze dobře nabroušený meč.“ (**Tamtéž, 14/II**).*

*„Když jsou lidská srdce zlomená a lidské duše zoufají, tu se z přítmi dávné minulosti objeví ti velcí přemožitelé bídy a nouze, pohany a potupy, duchovní nesvobody a tělesného násilí, a podají těm malomyslným smrtelníkům svou nesmrtelnou paži! A běda národu, který by se styděl ji uchopit! V počátcích existence našeho hnutí jsme netrpěli ničím více, než bezvýznamností, neznalostí našeho názvu a s tím spojenou otázkou kladného úspěchu. Nejtěžší v těchto počátcích, kdy se dohromady sešlo často pouhých šest, sedm či osm osob naslouchajících slovům řečníka, bylo, probudit a udržet v tomto malém kruhu víru v obrovskou budoucnost tohoto hnutí. Je nutno si uvědomit, že se scházelo šest, nebo sedm mužů, sami bezejmenní a chudí ďáblové s úmyslem vytvořit hnutí, kterému by se jednou mělo podařit to, co se nepodařilo ani těm největším masovým stranám, totiž znovuobnovení Německé Říše neslýchané mohutnosti a velkoleposti.“ (**Tamtéž, 12/I**).*

„Při nezaujatém pohledu na zahraničně politickou činnost německého státnictví se muselo dospět k následujícímu přesvědčení: Německo má roční přírůstek obyvatel 900 000 duší. Problém uživit tuto armádu nových státních občanů je rok od roku větší a musí jednou skončit katastrofou, nebudou-li nalezeny prostředky a cesty k tomu, jak včas předejít nebezpečí zbídačení hladem.

...Zbývají už jen dvě cesty k zajištění práce a chleba pro rostoucí počet lidí.

1. Bud' získat novou půdu a přesunout na ni každoročně přebytečné milióny lidí a udržet tak národ na základě uživení sama sebe, anebo

2. Přejít na průmyslovou výrobu a obchod pro cizí potřeby a z těchto výnosů hradit životní náklady.

Tedy: Bud'to politika půdy, anebo koloniální a obchodní politika. Obě cesty byly zkoumány z různých pohledů, doporučovány a zavrhovány, až se s konečnou platností šlo tou poslední.

Zdravější z obou byla ovšem cesta první. Získávání nové půdy pro osídlení přebytečného počtu obyvatel má velmi mnoho předností, zvláště vzhlížíme-li k budoucnosti a nikoliv k přítomnosti.

...Je třeba zaujmout chladné a střízlivé stanovisko v tom smyslu, že určitě nemůže být vůlí nebes, dát jednomu národu na tomto světě padesátkrát více půdy než národu druhému. V takovém případě se nelze dát odradit politickými hranicemi. Jestliže tato Země skýtá skutečně životní prostor pro všechny, pak ať se nám tedy dostane půdy, kterou potřebujeme k životu. Nikdo to ovšem nebude dělat rád. Potom ale nastoupí právo sebezáchovy, co bude odepřeno po dobrém, musíme si vzít po zlém. Kdyby se naši předkové kdysi rozhodovali podle stejných pacifistických nemsyslů jako dnes, vlastnili bychom pouze třetinu naší nynější půdy, potom by ale jakýsi německý národ měl sotva ještě nějaké starosti v Evropě. Ne – přiřazené rozhodnosti k boji za vlastní existenci vděčíme za obě východní Marky a za vnitřní sílu našeho státního a národního území, jež se zachovala dodnes.

...Pro Německo byla jediná možnost jak provádět zdravou politiku půdy, a sice získat nové území v Evropě.

...Takové rozhodnutí vyžaduje ovšem naprostou oddanost. Nelze přistupovat váhavě nebo s polovinou prostředků k úkolu, jehož provedení je možné pouze s vynaložením veškeré energie.

...Je třeba přezkoumat veškeré svazky a zhodnotit jejich použitelnost z tohoto hlediska. Nárokovala-li se kdy v Evropě půda, mohlo se tak stát jedině na úkor Ruska, potom se musí nové říše dát na pochod cestou někdejších řádových rytířů, aby německým mečem vybojovala německému pluhu hroudu a dala národu chléb vezdejší.

Pro takovou politiku je v Evropě pouze jediný spojenec: Anglie. Pouze s Anglií je možné s krytými zády zahájit nové tažení. Naše právo k tomu by nebylo menší, než právo našich předků. Žádný z našich pacifistů neodmítá jíst chléb z východu, ačkoli první pluh tak kdysi znamenal "meč"!

Pro vůli Anglie k vítězství by nesměla být žádná naše oběť příliš vysoká . Bylo by třeba vzdát se kolonií a převahy na moři, ale ušetřit britský průmysl konkurence.

Pouze bezpodmínečně jasný postoj by mohl vést k danému cíli: vzdát se kolonií a světového obchodu, vzdát se významného německého válečného loďstva, koncentrace veškerých mocenských prostředků státu na pozemní vojsko. Výsledkem by bylo momentální omezení, avšak veliká a mocná budoucnost.

Byla doba, kdy by se bývalo dalo s Anglií v tomto smyslu mluvit. Protože velmi dobře chápala, že Německo musí v důsledku nárůstu obyvatelstva hledat nějaké východisko a buď že ho najde spolu s Anglií v Evropě, nebo bez Anglie ve světě.

...Obětování osobního bytí je nutné, aby bylo zajištěno zachování druhu. Pro vytvoření a udržení státu je nejpodstatnějším předpokladem pocit sounáležitosti na základě jedné podsta-

ty a stejného druhu, jakož i připravenost zasadit se o to všemi prostředky..." **(Tamtéž, 4/I).**

„...Především se obracíme na mocnou armádu naší německé mládeže. Vyrůstá do nové doby a to, co lenost a lhostejnost jejich otců zavinila, je přinutí k boji. Německá mládež bude v budoucnu budto stavitelem nového národního státu, nebo jako poslední svědek zažije úplné zhroucení a konec měšťáckého světa." **(Tamtéž, 2/II).**

„...Je vůbec možné s dnešním Německem vstoupit do spojeneckého svazku? Může se mocnost, která chce ve svém spojení spatřovat pomoc při provedení vlastních ofenzivních cílů, spojit se státem, jehož výsledky po celá dlouhá léta vykazují pouze obraz směšné neschopnosti, pacifistické zbabělosti, a jehož větší část národa v demokraticko marxistickém zaslepení nebetičným způsobem zrazuje zájmy vlastního národa a státu?" **(Tamtéž, 13/II).**

„...Pokud chce národně socialistické hnutí skutečně dostat od historie posvěcení obrovského poslání pro náš národ, musí, protkáno poznáním a naplněno bolestí o skutečné situaci na této zemi, začít chladně a cílevědomě bojovat proti bezmocnosti a neschopnosti, kterou doposud náš národ na svých zahraničněpolitických cestách vykazoval. Musí pak, bez ohledu na tradice a předsudky, nalézt odvahu sjednotit náš národ a jeho sílu k postupu na oné cestě, která ho vyvede z dnešního stísnění směrem k nové půdě a zemi, a tím ho i jednou provždy zbaví obavy před zapomenutím na této zemi, a nebezpečí stát se otrockým národem v cizích službách.

Národně socialistické hnutí se musí pokusit odstranit nepoměr mezi naším počtem obyvatelstva a plochou naší země, viděnou jednak coby pramen obživy, a jednak jako mocensko politický opěrný bod, mezi naší historickou minulostí a bezdějností naší současné bezmoci." **(Tamtéž, 14/II).**

„Dnes jsem veden pouze střízlivým poznáním, že ztracená území nelze zpět získat hbitostí jazyka nabroušených parlamentních tlachalů, nýbrž pouze naostřeným mečem, a tedy krvavým bojem. Zajisté zde nemusím vysvětlovat, že za nynější situace, kdy kostky jsou dávno vrženy,..." **(Tamtéž, 13/II).**

...K tomu se ještě od vídeňského kongresu změnila doba: Již to nejsou knížata a knížecí milenky, kteří šachují a smlouvají o státních hranicích, nýbrž neúprosný světový Žid bojuje za svou nadnárodní nadvládu. Žádný národ neodstraní tuto ruku ze svého chřtánu jinak, než pomocí meče. Pouze shromážděná, koncentrovaná síla mocné, vzpínající se národní vášně dokáže odolat tomuto mezinárodnímu zotročiteli národů. Takový proces je a vždy zůstane krvavý. Pakliže se však vzdává pocta přesvědčení, že německá budoucnost tak nebo tak dosáhne nejvyššího naplnění, je nutno se o toto naplnění, přes všechny úvahy politických chytráků, snažit již nyní, a vytyčit a posléze i vybojovat jeho cíle. Hranice z roku 1914 neznamenaají pro budoucnost německého národa zhora nic. Nespočívá v nich ani záštita minulosti, ani síla pro budoucnost. Německý národ díky jim nezíská ani svou vnitřní celistvost, ani jimi nebude zajištěna jeho obživa, a ani z vojenského hlediska tyto hranice nejsou nikterak účelné, ba ani uspokojitelné,...

Oproti tomu se musíme my, národní socialisté, pevně držet našeho zahraničněpolitického cíle, totiž: Zajistit německému národu na této zemi přiměřený životní prostor a půdu. A tato akce je jedinou, která před Bohem a našim německým potomstvem ospravedlňuje nasazení vlastní krve. Před Bohem do té míry, kterou jsme byli na této zemi stvořeni s údělem věčného boje za chléb náš vezdejší, jako bytosti, kterým není dáno nic zadarmo, a které své pozici vládců země vděčí své genialitě a odvaze, se kterou si tyto věci dokážou vybojovat a ochránit. Před našim německým potomstvem pak tou měrou, že nebudeme prolévat žádnou občanskou krev, ze které by pak nemohlo povstat tisíce našich dalších potomků. Země a půda, na které

jednou budou moci němečtí sedláci vychovávat své syny plné síly, opravňuje dnešní nasazení synů, které jednou ospravedlní zodpovědné státníky, pronásledované současností, z obětování krve a národa.

...Stejně jako naši předchůdci tuto zemi, na které dnes žijeme, nedostali darem z nebes, nýbrž si ji museli s nasazením života vybojovat, tak i nám v budoucnu žádné národní milosrdenství nepřidělí půdu a tím i možnost existence našeho národa, nýbrž si ji budeme muset vybojovat pomocí vítězího meče." (**Tamtéž, 14/II**).

„Národně socialistická německá dělnická strana přejímá ze základních myšlenek všeobecného národního světového názoru podstatné věci, a berouc v úvahu praktickou skutečnost, dobu a existující lidský materiál a jeho slabosti, vytváří z nich politické vyznání víry, které v takto umožněném pevném organizačním podchycení velké lidské masy vytváří předpoklady pro vítězné prosazení tohoto světového nároku." (**Tamtéž, 1/II**).

Kromě „morálního“ povolení k válce zde také nacházíme další jezuitskou zásadu, a sice, že v jednotě všeho je síla. Jednotná krev (jednotná rasa), jednotný stát, jednotné smýšlení, jednotný cíl, jednotný boj atd. Nevidíme zde kopii myšlenek vyvěrajících z účinků *Duchovních cvičení*, která, jak jsme si ukázali v předchozích svazcích, sjednocují celý jezuitský řád do jednoho jediného, kompaktního, celistvého společenství s jediným bojovým cílem bez ohledu na národnost či státní příslušnost jednotlivců?

Jednota, která je dosažena i přes mnohonárodnostní odlišnosti v charakterech, citech a pocitech jednotlivců po absolvování *Duchovních cvičení* jako základního jezuitského manifestu, je přenesena do programového prohlášení *nacistického manifestu Main Kampf*. Tento politický manifest německého fašismu se z tohoto pohledu pak stává manifestem jednoty jediné krve (jedné jediné rasy), jednoty pokrevně národní pospolitosti (jednota bratrství), jednoty v nadřazovačnosti Německa, jednoty v panovačnosti a bojovnosti vůči druhým, jednoty v pokoře před vůdcem, jednoty v zásadách nové vlády a jednoty v obětavosti pro Německo.

Myšlenka jednotnosti se prolíná celým manifestem jako naléhavá výzva k celému Německu. Proto jen pár příkladů:

„Umění všech opravdu velkých vůdců všech dob spočívalo v prvé řadě v tom, že netřídili pozornost lidu, ale soustředili ji vždy na jediného protivníka. Čím jednotnější je nasazení vůle k boji jednoho národa, tím větší je přitažlivost hnutí a tím pádnější je síla střetů. Je součástí geniality velkého vůdce, že umí představit různorodé protivníky jako jednu kategorii, neboť rozlišování různých nepřátel vede u slabších a nejistých povah k pochybnostem o vlastním oprávnění." (**Tamtéž, 3/I**).

„Největší důkaz toho nám poskytla ona doba, kdy náš národ vystoupil naposledy k obraně své existence před soudnou stolicí dějin. Pokud tehdy nechybělo vedení shora, splnil náš národ své povinnosti úchvatným způsobem. Protestantský pastor i katolický farář – oba společně nesmírně přispěli k udržení naší síly odporu nejen na frontě, ale ještě více doma. V těchto letech a především v prvním vzplanutí to byla skutečně v obou táborech jen jediná svatá Německá říše, za jejíž existenci a budoucnost se modlil každý ke svému nebi." (**Tamtéž, 3/I**).

„Z těchto vnitřních poznatků by se pro nás měly zformovat hlavní zásady, stejně jako i snaha po novém hnutí, které by přehodnotilo naše přesvědčení o úpadku německého národa, a které by položilo žulové základy, na kterých by jednou mohl povstát stát, který by nezastupoval národu nepřátelské, hospodářské zájmy, nýbrž by představoval jednotný národní organismus, totiž: Germánský stát německé národnosti." (**Tamtéž, 11/I**).

„Jestliže vůbec byla vůle začít boj za udržení tohoto státu a zvítězit v něm, potom mohla vést k cíli pouze bezohledná a vytrvalá centralizace. Bylo třeba zásadně stanovit jednotný úřední státní jazyk, který zdůrazňuje čistě formální sounáležitost a která představuje technický pomocný prostředek, bez něž nemůže jednotný stát existovat. Rovněž tak škola a vyučování mohly jen tímto způsobem vypěstovat jednotné státní smýšlení... Rozumí se samo sebou, že jak státní správa tak i politické vedení by musely být vykonávány přísně jednotně." (Tamtéž, 3/I).

„...Žádná změna se nikdy nesmí týkat obsahu toho, co se propaguje, nýbrž musí vyjadřovat vždy totéž. Heslo musí být osvětlováno ze všech stran, avšak na konci toho všeho musí být zase totéž heslo. Pouze tak může a bude propaganda působit jednotně a celistvě." (Tamtéž, 6/I).

„...Stát má proto povinnost dohlížet na jejich výchovu, aby se tak zabránilo každému zlořádu. Měl by se přitom zaměřit především na tisk, neboť jeho vliv na tyto lidi je zdaleka největší a nejpronikavější, neboť nepůsobí pouze dočasně, nýbrž průběžně. V jednotnosti a věčném opakování této výuky spočívá její neslýchaný význam. Pokud tedy někde, tak především zde stát nesmí zapomínat, že účelu slouží všechny prostředky. Nesmí se nechat zmást a obelhat flákači takzvané „svobody tisku“ a zanedbávat svoji povinnost a upírat národu jeho stravu, kterou potřebuje a která mu dělá dobře. Musí si se vši bezohlednou rozhodností zajistit tento prostředek výchovy lidu a postavit ho do služeb národa a státu." (Tamtéž, 10/I).

„...Všechny tyto znaky rozkladu jsou v poslední řadě pouze důsledky nedostatku určitého, jednotně uznaného světonázoru, stejně jako z toho vyplývající všeobecné nejistoty v hodnocení a postoji k jednotlivým zásadním otázkám doby... Jak dalece nás zasahuje všeobecná rozervanost, ukazuje pozorování předválečných religiózních poměrů. I zde je již u velké části národa dávno ztracena valná část jednotného a účinného světonázorového přesvědčení a víry." (Tamtéž, 10/I).

„...Byla to škola, která ještě jednotlivé Němce učila, že blaho národa nelze hledat v prolhané frázi o mezinárodním sbratření mezi negry, Němci, Čiňany, Francouzy, Angličany atd., nýbrž v síle a jednotnosti národa." (Tamtéž, 10/I).

„...To je však předpoklad pro jednotnou existenci daného hnutí, a tím i pro uskutečnění jeho myšlenky." (Tamtéž, 12/I).

„...A právě z tohoto důvodu je nutné zřízení silné centrální moci ve smyslu bezpodmínečné autority vedení v daném hnutí. Pouze pomocí ní lze tomuto zhoubnému elementu zatrhnout jeho řemeslo. A právě z tohoto důvodu lze největší nepřátele jednotného, rázně vedeného a řízeného hnutí nalézt v okruhu těchto lidových ahasverů. Nenávidí totiž v hnutí onu moc, která čelí tomuto neřádu." (Tamtéž, 12/I).

„Přenesení všeobecné, ideální a nejpravdivější světonázorové představy do určitým způsobem vymezeného, pevně organizovaného, duchovně a vůlí jednotného politického a bojového společenství je nejvýznamnější počín, neboť jenom na jeho šťastném řešení záleží možnost vítězství ideje. Zde musí vystoupit z moře milionů lidí, kteří v jednotlivostech více nebo méně jasně určité pravdy tuší a částečně snad i chápou, jedinec, aby s nepochybnou silou formoval z kolísavého světa představ širokých mas zaručené zásady, a tak dlouho vedl zápas za jejich obecnou správnost, až se z vlnobití svobodného světa myšlenek vynoří skála jednotného společenství víry a vůle." (Tamtéž, 1/II).

„...důvodem neúspěchu opačného světonázoru bylo jeho dosavadní nedostatečné jednotně formované zastupování." (Tamtéž, 1/II).

„...Proto jsem viděl svůj úkol zejména v tom, vyloupnout z rozsáhlé a nezformované látky všeobecného světového názoru hlavní ideje a zformulovat je do víceméně dogmatických forem, které se ve svém jasném vymezení hodí k tomu, aby jednotně spojovaly lidi, kteří se k tomu zaváží.“ (Tamtéž, 1/II).

„...Nevyžadují pouze jednotnou správu, ale pokud možno stejný jazyk – i když pouze na základě všeobecných hledisek státní správy...“ (Tamtéž, 2/II).

„...Ve státu spatřuje již prostředek k dosažení ...mocensko politických tendencí jazykově vymezeného a jednotného státního národa. Vůle k jednotnému státnímu jazyku se přitom neprojevuje pouze v naději, že se tím vytvoří pro stát nosný fundament pro vnější nárůst moci...“ (Tamtéž, 2/II).

„Je tedy první povinností nového hnutí, jenž spočívá na národním světovém názoru, postarat se o to, aby podstata a účel podstaty státu dostaly jednotnou a jasnou formu.“ (Tamtéž, 2/II).

„Naše německá národní pospolitost již bohužel nespočívá na jednotném rasovém základě...“ (Tamtéž, 2/II).

„...Na jedné straně je to velká nevýhoda: německému národu schází onen jistý instinkt stáda, jež je založen jednotnou krví a který zejména v momentech ohrožení chrání národy před zánikem tím, že u těchto národů ihned odstraňuje malé vnitřní rozdíly a tyto pak vystoupí v semknutosti jednotného stáda proti společnému nepříteli. ... Skutečnost neexistence pokrevně jednotné národní pospolitosti nám přinesla nevýslovné utrpení. Mnoha malým německým vladařům darovala jejich rezidence, německému národu však odňala právo panského národa. ...Ve všech kritických momentech, kdy rasově jednotná bytost činí správná, jednotná rozhodnutí, je rasově rozvrácený jedinec nejistý nebo činí polovičatá opatření.“ (Tamtéž, 2/II).

„...Neméně nebezpeční jsou přitom všichni ti, co se povalují jako zdánliví národovci, kuji fantastické plány, které se obvykle nezakládají na ničem jiném než na fixní ideji, jež může být sama o sobě správná, avšak je ve své izolaci pro vytvoření jednotného bojového společenství bezvýznamná a v žádném případě není vhodná k tomu takové společenství vytvořit.“ (Tamtéž, 5/II).

„Ať je literatura tohoto hnutí důležitá jakkoliv, bude mít v naší nynější situaci větší význam pro jednotnou výchovu vyšších a nižších vedoucích kádrů než pro získávání nepřátelsky smýšlejících mas.“ (Tamtéž, 6/II).

„...povstali a jednohlasně zvolali »Jsme jednotným bratrským národem«...“ (Tamtéž, 7/II).

„...hovoří o nutnosti jednoty a jednotnosti...“ (Tamtéž, 8/II).

„Také národní stát nebude nikdy vytvořen prostřednictvím kompromisního chtění nějakého národního pracovního společenství, nýbrž pouze ocelovou vůlí jednotného hnutí, jež se prosadilo proti všem.“ (Tamtéž, 8/II).

„Zkušenost z Koburgu jasně ukázala, jak důležité je zavést jednotné odění SA, a to nejenom k posilování vlastního ducha, nýbrž především k zamezení záměny a zabránění vzájemného nerozeznání. Doposud se nosily pouze rozpoznávací pásky na pažích, nyní tedy přišly nové zimní kazajky a pověstné čepice.“ (Tamtéž, 9/II).

„Má být Německo spolkovým nebo jednotným státem? A co si má člověk vůbec pod oběma pojmy představovat? Mě se zdála být důležitější ona druhá otázka, neboť byla nejenom stěžejní k pochopení celého problému, nýbrž měla i vyjasňující a smířlivý charakter.“ (Tamtéž, 10/II).

„My jsme se, oproti reprezentantům oné doby, přihlásili opět k zastupování nejvyššího hlediska každé zahraniční politiky, totiž: Přivést půdu do souladu s počtem obyvatelstva. Ano, z minulosti se můžeme poučit pouze o tom, že cíl je nutno vytyčit ve dvou směrech: Půda a země coby cíl naší zahraniční politiky, a nový, duchovně světonázorový, jednotný základ coby coby vnitřního politického jednání.“ (Tamtéž, 14/II).

„...kteří se jednoho dne v budoucnosti přeci jenom přidají ke skutečné a pravé jednotné frontě, kterou je nutno vytvořit v srdcích všech skutečně věrných Němců, proti společné frontě všech nepřátel německého národa.“ (Tamtéž, 15/II).

Germanizace Evropy, to je poněmčování Evropy, je další ozvěnou vatikánského boje proti Evropě. Nevidíme zde analogii s katolizací Evropy? Věrnou nositelkou pravé římskokatolické víry bylo od dob celonárodní *infiltrace Lutherových protestantů* vždy římskokatolické Německo. Nezaslouží si proto, aby se nyní rozšířilo po celé Evropě jako „čistá rasa“, jako „pravá árijská rasa“ a představitelka té „nejčistší, nejvyšší kultury“? Nevidíme zde také analogii se svatostí a samospasitelností římskokatolické církve s jejím nejvyšším „světovým vůdcem“ papežem? Manifest „**Mein Kampf**“ jasně hlásá, že jen germánství a germánská árijská rasa má právo být tou nejčistší rasou vytvářející tu pravou, nejvyšší a nejosvícenější kulturu a ostatní národy, že musí být této rase poddány, neboť jsou méněcenné a že musí uznávat její prvotnost a právoplatnost ve všech jejích světovládných nárocích. Nevidíme zde stejné historické usurpátorství v papežské ideologii a jeho doktrínách vůči jiným církvím? Nevidíme v *jediném rasově čistém společenství germánských Árijců* analogii s vyvyšovaným církevním společenstvím římských katolíků jako s *jediným* církevně uznávaným, *právoplatným* společenstvím *pravých „křesťanů“* *jediné*, svaté církve římské?

Nadřazení římskokatolické víry a římskokatolických dogmat nad všechen náboženský svět je zde naprosto shodné s *nadřazením* německé árijské rasy nad všemi národy světa, čili *nadřazením* německé árijské krve nad všechny ostatní rasy.

Ovšem tato aplikace jezuitského autora na německý národ nezůstala jen teoretickou záležitostí. V Německu našla tehdy kladnou masovou odezvu a natolik se vžila, že ještě dnes narazíme v této zemi na přesvědčení, že by žádný Němec natož německý katolík neměl povolit pro Němce tranfúzi krve od nikoho jiného než zase jen od Němce a nejlépe od německého katolíka. Krev *Slovanů* nebo bílých *protestantů* je podle nich maximálně vhodná jen na proplachování přístrojů. Zase to musí být německý katolík, kdo může německému katolíkovi poskytnout krev.

Tato nesmyslná zásada má svůj původ právě v učení „**Mein Kampf**“ o *čistotě krve v árijské, germánské rase* a dodnes se jí řídí miliony aktivních římských katolíků po celém Německu. Římskokatolická *hegemonie* (roztahovačnost, nadřazovačnost, světovládnost), *šovinismus* (nejvyšší a jediná svatost a odmítání ostatních církví) a *nacionalismus* (samospasitelnost, samospravedlnost a samostojčnost) si v *manifestu* podávají ruku s *hegemonií, šovinizmem a nacionalizmem* tehdejšího předválečného německého národa:

„Římské dějiny, v hrubých obrysech správně podané, jsou a budou tou nejlepší učitelkou nejenom pro dnešek, ale jistě i pro všechny budoucí časy. Také helénský kulturní ideál nám musí zůstat zachován. Rozdílnost jednotlivých národů nesmí rozrušit obraz vyššího rasového společenství. Zápas, který dnes probíhá, je zápasem o velké cíle: určitá kultura bojuje o své bytí, které spojuje tisíciletou antiku s germánstvím.“ (Tamtéž, 2/II).

„Veškeré výsledky lidské kultury, ať již z oblasti umění, vědy nebo techniky, které dnes můžeme spatřit, jsou téměř výhradně všechny výsledkem tvůrčích sil Árijce. Právě tato sku-

tečnost však připouští nikoliv neopodstatněný závěr, že jenom on sám byl zakladatelem vyššího lidstva, a proto znázorňuje pravzor toho, koho nazýváme slovem člověk. Stal se Prométheem lidstva, z jehož zářivé hvězdy (jiný překlad: zářivého čela) vyskočila pro všechny časy božská jiskra geniality, která stále znovu zapalovala onen oheň, který svými poznatky prosvětloval tmou mlčenlivého tajemství, a tak osvětloval člověku cestu k ovládnutí ostatních bytostí této planety. Byl však uhašen, a hluboká temnota se snad již za několik tisíciletí opět usadí na zemi, lidská kultura zanikne a svět zpustne.

Pokud by se lidstvo rozdělilo do třech skupin, a sice na zakladatele kultury, nositele kultury a její ničitele, připadal by pro první skupinu v úvahu pouze Árijec. Od něho pocházejí všechny základy a nosné zdi všech lidských výtvorů, a jen vnější tvary a barva je určována charakteristickými rysy jednotlivých národů. Árijec dává všechny obrovské stavební kameny a plány pro veškerý lidský pokrok a jen jejich provedení odpovídá charakteru příslušných ras.

...Již z této vývojové skici národa, který je nositelem kultury, vyplývá obraz vzniku, působení a zániku skutečného zakladatele kultury na tomto světě, totiž samotného Árijce. Tak jako v běžném životě potřebuje takzvaný genius zvláštní pohnutí, ba často formální podnět, aby začal ozařovat okolí, potřebuje i národní život svou geniální rasu. ...Nejzřetelněji je to vidět na té rase, která byla a je nositelem lidského kulturního vývoje, totiž na Árijcích. Jakmile jí osud přinese mimořádné okolnosti, začnou se stávající schopnosti rozvíjet ve stále rychlejším sledu a dostávají stále zřetelnější tvar. ...Árijec není největší díky svým duchovním vlastnostem, nýbrž díky obrovské ochotě a připravenosti postavit všechny své schopnosti do služeb společnosti. Pud sebezáchovy u něho dosáhl té nejčistší formy. A to tím, že dobrovolně podřadil své Já svému společenství a byl připraven ho v případě nutnosti za tuto společnost i obětovat.” (Tamtéž, 11/I).

....v případě vymření árijského nositele kultury však nebude existovat žádné kultura, jež by odpovídala duchovní velikosti nejvyšších národů dneška. Lze jít ještě dále a konstatovat, že skutečnost lidského vytváření státu v žádném případě nevyklučuje možnost zničení lidského rodu, pokud by zanikly nadřazené duchovní schopnosti v důsledku absence jejich rasového nositele. ...tato nádherná tvůrčí schopnost je propůjčena jenom Árijci, ... My jako Árijci se chceme prezentovat pouze pod státem, který je živým organismem národní pospolitosti a který zachování této národní pospolitosti nejenom zajišťuje, nýbrž ji další kultivací jejích duchovních a ideových schopností vede k nejvyšší svobodě.

...V dějinách se často stalo, že se vnějším mocenským prostředkům dobytelského národa sice podařilo vnutit podmaněným svůj jazyk, avšak po tisíci letech mluvil tímto jazykem jiný národ a vítězové se tím stali vlastně poraženými. Jelikož národní pospolitost, lépe řečeno rasa, nespočívá v jazyku, nýbrž v krvi, dalo by se mluvit o germanizaci teprve tehdy, kdyby se podařilo tímto procesem přeměnit krev poražených. To je ovšem nemožné. Ledaže by se tak stalo prostřednictvím smíšení krve, což by však znamenalo pokles úrovně vyšší rasy.

...Pouhých šest set let trvající zabránění možnosti početí tělesně degenerovaných a duševně chorých by lidstvo osvobodilo od nesmírného neštěstí, ale přispělo by také k jeho ozdravení tak, že to dnes sotva můžeme pochopit. Bude-li uskutečněna vědomá, plánovitá podpora plodnosti nejzdravějších nositelů národní pospolitosti, výsledkem bude rasa, která – přinejmenším – odstraní zárodoky našeho nynějšího tělesného a duchovního úpadku.

Neboť jakmile se národ a stát vydají touto cestou, bude se pozornost automaticky soustřeďovat na podporu rasově nejhodnotnějšího jádra národa a jeho plodnosti, aby posléze celé národní společenství mělo podíl na tomto požehnání. Tato cesta spočívá v tom, že stát neponechá osídlení nově získaných území náhodě, ale podřídí je zvláštním normám. Za tímto účelem

zřízené rasové komise budou vystavovat jednotlivcům osídlovací atesty, které budou vázány na jejich předem stanovenou rasovou čistotu. Tak budou moci být povolna zakládány okrajové kolonie, jejichž obyvatelé budou výhradně nositeli nejvyšší rasové čistoty a nejvyšších rasových schopností. Ti představují drahocenný celonárodní poklad, jehož růst musí každého jednotlivého soukmenovce naplňovat radostnou jistotou, neboť v nich spočívá klíč k poslednímu velkému budoucímu vývoji vlastního národa a celého lidstva.

Národnímú světovému názoru se musí podařit nastolit vznešený věk, kdy se lidé nestarají prvořadě o zušlechťování psů, koní a koček, nýbrž především o povznesení lidstva samého, věk, kdy se jeden na základě poznání něčeho mlčky zříká, a druhý se radostně obětuje a dává.

Že to možné je, nelze popřít ve světě, na kterém se statisíce a statisíce lidí dobrovolně zavazují k celibátu a nejsou přitom vázáni ničím jiným než církevním příkázáním. Nemělo by být možné stejné zřeknutí se toho samého, když na místo příkázání vstoupí napomenutí, že je třeba skoncovat s dědičným hříchem pokračujícího znečišťování rasy a všemohoucímu stvořiteli dát takovou bytost, jakou sám stvořil?" (Tamtéž, 2/II).

„...ať už se tyto nacházely v oblasti hrdinské ctnosti nebo lstivé prolhanosti: z prvé oblasti vycházejí árijské státy práce a kultury, ze druhé židovské příživnické kolonie.“ (Tamtéž, 4/I).

„Nevznikla žádná nová rasa, nýbrž rasové části existují vedle sebe a výsledek je ten, že zejména v kritických okamžicích, kdy se stádo shlukuje dohromady, rozbíhá se německý národ do všech světových stran. ...Kromě nordické rasy je tu rasa ostická, vedle ní dinárská, vedle obou vestická a mezi tím vším směsice. Na jedné straně je to velká nevýhoda: německému národu schází onen jistý instinkt stáda, jenž je založen jednotnou krví a který zejména v momentech ohrožení chrání národy před zánikem tím, že u těchto národů ihned odstraňuje malé vnitřní rozdíly a tyto pak vystoupí v semknutosti jednotného stáda proti společnému nepříteli. V koexistenci našich základních rasových prvků rozličného druhu, jež zůstaly nesmíšeny, se zakládá to, čemu říkáme přemrštěný individualismus. V dobách míru může často dobře posloužit, celkem vzato nás však připravil o vládu nad světem. Kdyby měl německý národ ve svém dějinném vývoji onoho ducha jednoty stáda, který prospěl jiným národům, byla by dnes německá Říše vládkyní celé zeměkoule. Světové dějiny by se ubíraly jiným směrem a nikdo nemůže rozhodně tvrdit, že by se touto cestou nedosáhlo toho, co si doufají dnes četní zaslepení pacifisté vyprosit nářkem a kvílením: mír zaručený nikoliv palmovou ratolestí slzících pacifistických plaček, nýbrž zajištěný mečem národa pánů, který dobyl svět, aby jej zasvětil do služeb vyšší kultury.

Skutečnost neexistence pokrevně jednotné národní pospolitosti nám přinesla nevýslovné utrpení. Mnoha malým německým vladařům darovala jejich rezidence, německému národu však odňala právo panského národa.

...Německá Říše má jako stát pojmout všechny Němce a splnit tak nejen úkol, aby nejcennější rasové prvky národy byly shromážděny a zachovány, nýbrž aby také pomalu a jistě byly tyto prvky přivedeny k rozhodujícímu a vládnoucímu postavení.

Tím nastupuje na místo dosavadního, v podstatě strnulého stavu, perioda boje. Avšak jako vždy a ve všem na tomto světě bude i tady platit, že „kdo stojí, ten rezaví“ a také, že boj spočívá v útoku. Přitom čím vyšší je cíl boje, který se před námi vznáší, a čím nižší je okamžité pochopení široké masy, tím větší jsou, jak nás učí dějiny, úspěchy a jejich význam, je-li cíl správně definován a boj veden s neochvějnou vytrvalostí.

...Chraňme se toho, abychom podceňovali sílu ideálu. Kdo je dnes v tomto směru malomyslný, tomu bych chtěl, jestliže byl vojákem, připomenou dobu, jejíž hrdinství představovalo úchvatné přiznání se k síle ideových motivů. Neboť to, zač lidé tenkrát umírali, nebyla starost

o denní chléb, nýbrž láska k vlasti, víra v její velikost, obecný cit pro čest národa. A teprve tehdy, když se německý národ vzdálil těmto ideálům, následoval reálné sli-
by revoluce a zbraň zaměnil za batoh, dostal se, namísto do pozemského ráje, do
očistce všeobecného pohrdání a nemensší všeobecné nouze. Právě proto je důležité
proti mistrům počtářům současné reálné republiky postavit víru v ideální Říši."
(Tamtéž, 2/II).

„...Avšak nikoliv pouze v Rakousku, nýbrž i v Německu byly a jsou tyto takzvané
nacionální kruhy nakaženy podobnými nesprávnými myšlenkovými pochody. Z
mnoha stran podporovaná politika vůči Polákům ve smyslu germanizace Východu
spočívala bohužel téměř vždy na stejně nesprávných závěrech. Také zde se věřilo
na možnost germanizace polského živlu prostřednictvím čistě jazykového po-
němčení, a také zde by se dospělo k nešťastnému výsledku: národ cizí rasy by vyja-
dřoval v německém jazyku své cizí myšlenky a vlastní méněcenností by tak kompro-
mitoval velikost a důstojnost našeho národa." **(Tamtéž, 2/II).**

„...existuje pouze jedno nejvyšší lidské právo a toto právo je současně nejvyš-
ším závazkem: pečovat o to, aby krev zůstala zachována čistá a prostřednictvím
zachování nejlepšího lidství umožnila vznešený vývoj těchto bytostí. Národní stát
pozvedne především rodinu z úrovně trvalého rasového znetvoření a dá jí posvěcení
takové instituce, která je povolána k tomu, aby plodila tvory podobné Bohu a nikoliv
znetvořeniny mezi člověkem a opicí." **(Tamtéž, 2/II).**

...Musí si přitom být vědomo, že jsme na této zemi svázáni jako zástupci nejvyšší-
ho lidství, zavázáni nejvyšší povinností, a že této povinnosti dostojíme tím snáze,
čím většího rasového vědomí německý národ dosáhne, a kromě chování psů, koňů a
koček se také slituje nad vlastní krví." **(Tamtéž, 14/II).**

Jaký dopad měl program germanizace v politickém manifestu „**Mein Kampf**“ nej-
lépe ukazuje proslav **Reinharda Heydricha** při příležitosti jeho nástupu do funkce říš-
ského protektora, v němž se ke germanizaci Evropy vyjádřil:

„Obsadili jsme v Evropě pod vůdcovým vedením nekonečně mnoho prostoru. To
je vojenský předpoklad pro vedení a vítězné zakončení války. Aby nám bylo jasno:
obsazení těchto prostorů nebude přechodné, rozhodně ne v případě mnoha území,
nýbrž bude definitivní. Přitom je lhostejné, jakým způsobem spojíma tato území s ří-
ší. To ovšem znamená, že budoucnost říše závisí po skončení války na schopnosti
říše a lidí této říše udržet získané prostory, ovládnout je a případně je sloučit s říší.
záleží tedy na způsobu, jak jsme schopni s těmito lidmi tam zacházet, vést je a spo-
jit je s námi. Musíme zde vlastně rozlišovat velké skupiny...

Jednu skupinu představují prostory osídlené germánskými lidmi, tj. lidmi, kteří
jsou naší krve a vyznačují se proto také naším charakterem. Jsou to lidé, kteří jsou
nějak pokřiveni špatným politickým vedením a židovským vlivem. Ty musíme po-
stupně přitáhnout k základům našeho současného nazírání. Jak to tak vidím, jsou to
tyto prostory: Norsko, Holandsko, Flandry, později Dánsko a Švédsko. To jsou
prostory, které jsou osídleny germánsky a které budou nějak patřit k nám – zda v
konfederaci, jako župa nebo nějak jinak, to si teprve musíme vyjasnit. S těmito lid-
mi musíme zacházet zcela jiným způsobem, než s lidmi jiné rasy, se slovanskými
nebo jinými národy. Germána musíme uchvátit náležitě tvrdě, ale musíme jej –
podobně jako náš národ – vést lidsky, neboť jej chceme navěky spojit s říší a dosáh-
nout, aby s ní splynul.

Druhou skupinu představují prostory na Východě, které jsou zčásti osídleny
slovansky. Tam si musíme být vědomi, že Slovan by chápal naši dobrotu jako sla-
bost, že Slovan sám vůbec nechce, aby se s ním zacházelo jako s rovnoprávným
člověkem, a je zvyklý, že pán si s ním

nezadává. Tam musí v budoucnu vládnout němečtí páni. Po dalším vojenském vývoji budou do tohoto prostoru zahrnuta území sahající až hluboko do Ruska, až daleko k Uralu. Musí se stát naší surovinovou základnou, jejich obyvatelé nám musí sloužit jako pracovní síly pro splnění velkých, i kulturních úkolů, a mám-li to říci drasticky, musí nám sloužit jako otroci (als Heloten)."

„A nyní, když máte před sebou celkový obraz, musí vám být jasné, že v žádném případě nesmíme ponechat tento českomoravský prostor ve stavu, který by umožňoval Čechům třeba jen tvrdit, že je to jejich prostor. Musí nám být jasné, že v německých dějinách byly Čechy a Morava srdcem říše, srdcem, jež bylo v příznivých dobách vždy baštou německví a v době kolonizace stráží proti Východu, a konečně – jak to dokumentuje i vývoj na kulturním poli – bývaly Čechy v dobrých dobách vždy pevností, a jak to řekl Bismarck, citadelou Evropy. Bylo to způsobeno i tím, že první říšská univerzita, ještě před Krakovem a před Vídní, byla založena zde, v Praze. Zamyslíte-li se pozorněji nad těmito okolnostmi, bude vám bezesporu jasné, jaký osudový význam má tento prostor pro Německo a pro německé dějiny. Přehlédneme-li je, shledáme, že rány dýkou do zad, jež sledovaly porážku říše, vycházely ve většině případů právě z tohoto prostoru.

Tak tomu bylo v kterékoliv etapě německví, ať už to byl třeba Marbod z Čech, který napadl Armina z kmene Cherusků, ať to byli slovanští apoštolové Cyril a Metoděj, kteří chtěli pod pláštíkem východních náboženských a církevních idejí odtrhnout tento prostor od německví a tak jej převést k byzantské myšlence, ať již to byly vnější počátky třicetileté války, dané pražskou defenestrací, nebo ať to je v současné době pokus ohrozit říši ilegálním odbojovým hnutím a vpadnout jí do zad v jejím rozhodném osudovém boji proti bolševismu."

„Chtěl bych říci docela otevřeně: tím není vinen jen protivník, vinni jsme také my, Němci. Neboť ne všichni Němci, kteří sem přišli, si uvědomili, že je to bojová oblast, bojový prostor, kde bez ohledu na nějaké kompetenční záležitosti musí každý jednotlivý Němec za německví také bojovat a vítězit. Čechovi nejprve ukážeme, kdo je pánem v domě, aby přesně věděl: všechno zde je diktováno německým zájmem a v konečné instanci tu rozhoduje říše – říše zastoupená svým vedením, tedy též vámi, pánové. Říše nedovolí, aby se s ní žertovalo, je prostě pánem v domě. To znamená, že ani jediný Němec si nemá s Čechem nijak zadávat – podobně, jako v říši se židy, nesmí se najít ani jeden Němec, který by říkal: ale tento Čech je přece slušný. Můžeme-li o jednotlivcích říkat, že tohle je řádný chlap, o tom budeme uvažovat, až začneme s dalekosáhlým konečným řešením, tedy až při poněmčování a podobných problémech. Přitom nesmíme zapomínat – a to je obzvlášť důležité – že na veřejnosti a v kulturním ohledu nesmíme odkrývat žádnou svou slabost, aby si Čech mohl dělat legraci z toho, jak se Němec chová. Němec si nemůže dovolit se někde v hostinci namazat (sich die Nase zu begiessen), tu musíme říct docela otevřeně: jestliže se někdo opije a popustí si uzdu, tak proti tomu nebude nikdo nic namítat, pokud to udělá mezi čtyřmi stěnami nebo v kasínu. Čech musí vidět, že Němec si počíná ve službě i v soukromí jako pán od hlavy až k patě. Proto jsem nařídil, aby do Prahy přišla ústřední německá policejní stráž, která bude především dohlížet, aby se zde Němci řádně chovali."

(<http://sweb.cz/Kondratov/heydrich/heydrich.html>).

Kdo pozorně přečetl předchozí svazky této knihy „**Tajné dějiny jezuitů**“, jistě také rozpozná v následujících slovech přesný obraz jezuitského vůdce. Obraz jezuitského generála se totiž až nápadně shoduje s popisem charakteru vůdce německého národa. I organizační model jezuitského „svobodného, demokratického“ řádu je převzat a přesně aplikován na „germán-

skou demokracii" pod vedením autoritativního jedince (Führera) s neomezeným právem veta uprostřed „nejčistší rasy“ lidstva:

„Mladé hnutí je svou podstatou a svojí vnitřní organizací antiparlamentární, to znamená, odmítá svou vnitřní stavbou princip majoritního ustanovování, ve kterém je jeho vůdce degradován pouze na vykonavatele vůle a mínění jiných. Hnutí hájí do nejmenšího princip absolutní autoritu vůdce, zároveň s nejvyšší zodpovědností. Praktické důsledky tohoto principu v hnutí jsou následující:

První předseda místní skupiny je stanoven nejbližším vyšším vůdcem, a je zodpovědný vedoucí místní skupiny. Veškeré výbory podléhají jemu, a ne naopak on nějakému výboru. Hlasovací výbory neexistují, existují pouze pracovní výbory. Práci rozdělují zodpovědní vedoucí, první předsedající. Stejný princip platí pro následující vyšší organizaci, obvod, okruh, či župu. Opět je ze shora určen vůdce a zároveň je mu dána neomezená plná moc a autorita. Pouze vůdce celého hnutí je ze spolkově uzákoněných důvodů volen na valné hromadě hlavních členů. Je však výhradním vůdcem celého hnutí. Podléhají mu veškeré výbory a ne on jim. On určuje, a tím také na svých bedrech nese veškerou zodpovědnost. Je k dispozici všem příslušníkům hnutí, kteří ho mohou před porotou nové volby pohnat k zodpovědnosti, odebrat mu jeho úřad, pokud by se provinil proti principům hnutí a nebo by těmto principům špatně sloužil. Na jeho místo by pak nastoupil schopnější, nový muž, avšak se stejnou autoritou a stejnou zodpovědností.

Nejvyšším úkolem hnutí je nejenom prosazovat tento princip jako určující uvnitř vlastních řad, nýbrž prosadit ho i pro celý stát. Kdo chce být vůdcem, nese při nejvyšší neomezené autoritě také poslední a nejtěžší zodpovědnost. Kdo toho není schopen, nebo kdo je příliš zbabělý nést za své činy příslušnou zodpovědnost, není hoden být vůdcem. Pokrok a kultura lidstva nejsou produktem majority, nýbrž spočívají výhradně v genialitě a tvůrčí síle osobnosti. Toto vypěstovat a začlenit do práva je největším předpokladem k znovuzískání velikosti a síly naší národní pospolitosti. (Tamtéž, 12/I).

„...stojí skutečná germánská demokracie svobodné volby vůdce s jeho závazkem plně převzít veškerou odpovědnost za své konání. V této demokracii neexistuje žádné hlasování majority o jednotlivých otázkách, nýbrž rozhodování jediného člověka, který pak svým majetkem a životem stojí za svým rozhodnutím. Bude-li vznesena námitka, že za těchto předpokladů se jen stěží najde někdo, kdo bude ochoten věnovat se tak riskantnímu úkolu, je třeba odpovědět: Bohu díky, v tom je přece smysl germánské demokracie, aby se ten první nedůstojný snaživec a morální zbabělec nedostal oklikou k vládě nad svými soukmenovci, ale aby už jen samotná velikost převzaté odpovědnosti odradila neschopné a slabochy. Kdyby se ale přece jenom nějaký takový chlápek pokusil sem vloudit, lze jej lehce objevit a nevybíravě okřiknout: Pryč, zbabělý lumpe! Ustup, umažeš schody, neboť hlavní schodiště do panteonu dějin není pro pokrytce, nýbrž pro hrdiny!“ (Tamtéž, 3/I).

„V dosud ještě vzdálené budoucnosti budou existovat pouze dvě možnosti: bud' bude svět řízen podle představ naší moderní demokracie, čímž padne těžiště rozhodování ve prospěch početně silnějších ras, nebo bude svět ovládán podle přirozeného řádu sil a zvítězí národy s brutální vůlí, tedy nikoliv národ sám sebe omezující. Že tento svět bude jednou vystaven nejtěžším bojům o bytí lidstva, o tom nelze pochybovat. Nakonec zvítězí náruživost sebezáchovy. Pod ní takzvaná humanita co by směs hlouposti, zbabělosti a domýšlivého mudrlantství taje jako sníh v březnovém slunci. Ve věčném boji lidstvo vyrostlo – věčným mírem zaniká.“

V následujících slovech *manifestu* můžeme vidět odmítání práva národa na objektivitu. Je to stejné jako *nenávisť* římského katolicismu k *demokratickým, pluralitním systémům* a vládám, k *politické objektivitě*, ke *svobodě ve svědomí*, v *myšlení*, v *projevu* a v *rozhodování* jak u jednotlivce tak u celého národa:

„Vychovávejme německý národ už od mládí k rozhodnému uznání práv vlastního národa a neotravujme už dětská srdce kletbou objektivitě a to i ve věcech svého vlastního "já " a zakrátko se ukáže (za předpokladu radikální národní vlády) že stejně jako v Irsku, Polsku nebo ve Francii bude také v Německu katolík vždycky Němcem.“ (Tamtéž, 3/I).

Zajímavé je také sledovat, jak se autor *manifestu „Mein Kampf“* staví vůči římskokatolické církvi. Starou církev, která odmítá nově se rodící hnutí, již nechává stranou a vyzdvihuje její likvidaci a rozklad, zatímco církev, která je plná nové mládeže, jež bojuje za víru v *germánskou nadnárodní rasovou čistotu*, slouží v textu jako vzor a poučení pro čtenáře. Například:

„Zde může katolická církev posloužit jako poučný příklad. V celibátu jejích knězů je založena nutnost vybírat kněžský dorost nikoliv z vlastních řad, ale vždy znova a znova ze širokých národních mas.

Avšak právě tento význam celibátu většina lidí neuznává. Přitom toto je příčinou neuvěřitelné svěží síly, která spočívá v této prastaré instituci. Neboť tím, že se tato obrovská armáda duchovních hodnostářů nepřetržitě doplňuje z nejnižších národních vrstev, zachovává si církev nejen instinktivní spojení s citovým světem národa, nýbrž zajišťuje si i sumu energie a čínorodosti, jež v této formě bude věčně existovat pouze v široké národní mase. Z tohoto pochází úžasná mladost tohoto obrovského organismu, duchovní pružnost a ocelová vůle.

Bude úkolem národního státu zabezpečit vzdělávacím systémem to, aby docházelo k trvalé obnově existujících duchovních vrstev přiváděním nové krve. Stát má povinnost s nejvyšší pečlivostí a přesností vybírat z celkového počtu soukmenovců evidentně od přírody nadaný lidský materiál a použít jej pro službu veřejnosti. Stát a státníci nejsou tady k tomu, aby zajišťovali pouze určité třídy zaopatření a živobytí, nýbrž aby plnili své úkoly. To však bude možné jenom tehdy, když pro tato místa budou vzdělávány schopné osobnosti s pevnou vůlí. Platí to nejen pro všechna úřednická místa ve státní správě, nýbrž pro duchovní vedení národa ve všech oblastech. Také v tom spočívá faktor velikosti jednoho národa, že se mu podaří vychovat nejschopnější mozky pro příslušné oblasti a dát je do služeb národního společenství. Když si dva národy, jež mají v podstatě stejné vlohy, vzájemně konkurují, zvítězí ten z nich, v jehož celém duchovním vedení jsou zastoupeny nejlepší mozky a podlehne ten, jehož vedení představuje jenom velké společné krmítko pro určité stavy nebo třídy, bez ohledu na vrozené schopnosti jednotlivých příslušníků.“ (Tamtéž, 2/II).

„Podstatné nelze nikdy hledat ve vnější podobě, nýbrž vždy jen ve vnitřním smyslu. A tento je neměnný; v jeho zájmu si lze v posledku jenom přát, aby hnutí bylo vzdáleno všem tříštícím a nejistotu produkujícím postupům a uchovalo si sílu nutnou ke svému prosazení.

Také zde se lze poučit od katolické církve, i když systém jejího učení se v mnoha bodech – a částečně zcela zbytečně – dostává do kolize s vědou a výzkumem, není ochotno obětovat ani jedinou slabiku ze svých zásad. Toto učení velmi správně rozpoznalo, že jeho odolnost nespočívá ve větší či menší přizpůsobivosti k vědeckým výsledkům, které jsou ve skutečnosti vždy rozkolísané, nýbrž v silném setrvávání na jednou stanovených dogmatech, jež celku propůjčují charakter víry. Lze prorokovat, že právě tou měrou, jakou se jevy mění, zůstane samo toto učení pevným bodem a získá tím více následovníků.“ (Tamtéž, 5/II).

„Nejvíce to platí přirozeně pro schůze, kam přijdou lidé opačného smýšlení a nyní mají být získáni pro nové, jiné ideje. Dopoledne a ještě i přes den se zdá byt síla vůle člověka odolná vůči pokusu vnutit mu jinou vůli a jiný názor. Naproti tomu večer podléhají lidé snáze síle silnějšího úsilí. Neboť každé takové shromáždění představuje zápas dvou protikladných sil. Vynikajícímu řečnickému umění silné apoštolové povahy se snáze podaří získat lidi pro nový názor, ty lidi, u nichž došlo přirozeným způsobem k oslabení jejich síly k odporu, spíše než ty, kteří jsou při plné duševní síle.

Stejnému účelu slouží umělé tajuplné přitímní katolických kostelů, hořící svíce, kadidlo apod.“ (Tamtéž, 6/II).

„Dr. Leuger... byl rovněž ochoten použít všechny stávající mocenské prostředky a naklonit si mocné instituce tak, aby z těchto starých zdrojů síly získával užitek pro vlastní hnutí. Zaměřil svou novou stranu především na střední stav, ohrožený zánikem, čímž si získal stoupence velmi obětavé i opravdu bojovné. Jeho nesmírně moudrý vztah ke katolické církvi mu získal mladší duchovní v takovém rozsahu, že stará klerikální strana byla nucena vyklízet pole, anebo, chytřeji, připojit se ke straně nové a získávat tam pozvolna pozici za pozicí.“ (Tamtéž, 3/I).

V manifestu najdeme také ospravedlnění římskokatolické církve vůči jejím nepřátelům a zastávání římskokatolického pohledu. Ani tento autorův postoj k církvi není zcela náhodný a samoučelný:

„Činit náboženství nebo církev zodpovědnými za pochybení jednotlivce je nespravedlivé i z jiného hlediska. Porovnejme velikost viditelné organizace církve s průměrným chybováním lidí obecně a budeme muset přiznat, že poměr mezi dobrem a zlem je tady lepší než jinde. Jistě, najdou se i mezi kněžskými taci, jimž je jejich posvátný úřad jen prostředkem k uspokojování politické ctižádosti, ba kteří v politickém boji často více než politováníhodným způsobem zapomínají, že by měli být strážci vyšší pravdy a nikoliv zastánci lži a pomluv. Ovšem na jednoho nedůstojného připadají tisíce čestných, svému povolání věrně oddaných duchovních pastýřů, kteří v naši prolhané a zpustlé době vyčnívají jako malé ostrůvky ze všeobecného bahna.

Stejně jako nesmíme odsuzovat církev jako takovou, proviní-li se nějaký zpustlý objekt v sutaně proti mravnosti, nemohu rovněž odsoudit církev za to, že jeden z mnoha jejích služebníků pošpiní a zradí svůj národ, což je jinde téměř běžné. Nezapomínejte zvláště dnes, že na jednoho takového připadají tisíce, kteří s krvácejícím srdcem prožívají neštěstí svého národa a stejně tak jako ti nejlepší z našinců touží po hodině, kdy se zase jednou nebe usměje i na nás.

...Politické strany nemají s náboženskými problémy nic společného, pokud jako odrodilci nepodkopávají mravy a morálku vlastní rasy, stejně tak nemá náboženství nic společného s politickými nepřístojnostmi stran. Pokud ovšem církevní hodnostáři používají náboženské instituce nebo i učení k tomu, aby poškozovali národ, nesmíme je na této cestě následovat a musíme bojovat proti tomu všemi prostředky. Politickému vůdci mají být náboženské nauky a instituce jeho národa vždy nedotknutelné, neboť jinak nesmí být politikem, nýbrž reformátorem, má-li k tomu vybavení! Jiný postoj by především v Německu vedl ke katastrofě. Při studiu všenněmeckého hnutí a jeho boje proti němu jsem tehdy a v dalších letech dospěl k následujícímu přesvědčení: Nedostatečné pochopení významu sociálních problémů připravilo toto hnutí o skutečně bojové masy lidu, vstup do parlamentu mu vzal jeho velký rozlet a zatížil hnutí vše-

mi slabostmi této instituce, boj proti katolické církvi ho znemožnil v početných nižších a středních kruzích a odcizil ho mnoha nejlepším lidem, které národ má." (Tamtéž, 3/I).

"Stejně jako se církev necítí svázána jakýmikoliv politickými hranicemi, tak se i naše národně socialistické myšlenky necítí být svázány jednotlivými státními útvary naší vlasti." (Tamtéž, 10/II).

"I kdyby bylo možné jednotlivým církvím vytknout sebevíc, politická strana nesmí ani na okamžik ztratit ze zřetele, že podle všech dosavadních zkušeností z dějin se nikdy nepodařilo žádné politické straně v podobné situaci prosadit náboženskou reformaci. Dějiny nestudujeme proto, abychom posléze, když by mělo dojít k praktickému použití těchto poznatků, se na tyto zapomínalo či abychom se domnívali, že věci se teď už mají jinak a že věčné pravdy už nejsou použitelné: naopak, z dějin se učíme právě pro přítomnost. Kdo tohle nedokáže, ať si nenamlouvá, že je politický vůdce; je ve skutečnosti plytký, i když většinou velmi domyšlivý trouba a veškerá jeho dobrá vůle není omluvena jeho praktickou neschopností..." (Tamtéž, 3/I).

"Pozoruhodný je zde i stále prudší boj proti dogmatickým základům jednotlivých církví, bez kterých by ale praktická existence lidstva bez náboženské víry na tomto světě nebyla myslitelná. Široká masa obyvatelstva se neskládá z filozofů. Avšak právě pro masu je víra často vůbec jediným podkladem pro morální světonázor. Různé náhražkové prostředky se neprokázaly jako moc úspěšné, takže by jimi asi jen těžko šlo nahradit nynější náboženské vyznání. Pokud však má náboženská víra a učení skutečně oslovovat široké vrstvy, pak je naprostá autorita obsahu této víry základem každé účinnosti. To, čím je pro všeobecný život příslušný životní styl, bez kterého by zajisté rozumně a chytře žilo statisíce vysoce postavených lidí, ale milióny dalších však ne, tím jsou pro stát právě jeho základní principy a pro příslušnou víru její dogmata. Teprve pomocí toho je kolísavá a nekonečně vykládaná, čistě duchovní myšlenka jasně vytyčena a je jí dána určitá forma, bez které by jí nikdo nevěřil. V jiném případě by myšlenka nepřerostla přes metafyzickou představu, nebo krátce řečeno přes filosofické mínění. Útok proti dogmatům se velmi podobá boji proti všeobecně zákonným podkladům státu. A tak jako stát zahyne v naprosté státní anarchii, tak i církev skoná pod nátlakem náboženského nihilismu.

Pro politika však nesmí být odhad ceny toho daného náboženství určován ani tak skrze jeho nedostatky, jako spíše skrze kvalitu její zjevně kvalitnější náhražky. Pokud však tato bude chybět, může stávající ničit pouze šílenec, nebo zločinec.

Samozřejmě, že nemalou vinu na těchto ne zrovna potěšujících okolnostech nejsou ti, kteří příliš zatížili náboženské představy čistě pozemskými záležitostmi a kteří až příliš často vyvolávají konflikt s takzvanou exaktní vědou. Vítězství na tomto poli však způsobí náboženství v očích všech těch, kteří se nedokázali přenést přes čistě vnější vědomosti, obrovské škody.

Nejhorší jsou však zpusťování, která jsou zaviněna zneužitím náboženského přesvědčení k politickým účelům. Málo by se skutečně co nejostřeji vystupovat proti oněm nuzným šmelinářům, kteří považují náboženství za prostředek jejich politických, lépe řečeno obchodních služeb. Tito drzí prolhanci vyřvávají líbezným hláskem do světa své náboženské vyznání, aby je dobře slyšeli ostatní hříšníci. Avšak ne že by snad za víru v případě nutnosti obětovali svůj život, ale naopak, aby mohli lépe žít. Kvůli jediné politické machinaci příslušné hodnoty by zaprodali celou jejich víru. Za deset parlamentních mandátů by se spojili s marxistickými nepřáteli jakéhokoliv vyznání, a za jedno ministerské křeslo by vstoupili do sňatku s ďáblem, pokud jim tento ještě nezaplášil zbytek jejich dobrých mravů." (Tamtéž, 10/I).

Čtenáři si jistě pamatují na oblíbený výraz německého ministra Kohla v začátku devadesátých let 20. století pro budoucí *Evropskou unii* – „*Evropský dům*“. Byl to skutečně on, kdo přišel s tímto výrazem jako první? Nikoli. Zde se česká média mylíla, když ho označila jako duchovního otce tohoto termínu. Jezuitský kněz *Stämpfle* již více jak před šedesáti lety tento termín uplatnil ve svém díle „*Mein Kampf*“ ve spojení s *habsburskou monarchií*, která kdysi vládla celé *Evropě*. Ale i tehdy to byl termín pouze vypůjčený z historie, neboť jak víme, scénář pro dnešní *Evropskou unii* (viz **6. svazek knihy TDJ**) stejně jako pro *habsburskou evropskou mocnost* sepsali jezuité. Není to proto náhoda, že německé neb rakouské mocnářství v *Evropě* je i v „*Mein Kampfu*“ nazýváno „*DOMEM*“:

„...Kdopak by také mohl pod vedením takového učitele studovat německé dějiny a nestát se nepřítelem státu, jehož panovnický dům tak neblahým způsobem ovlivňoval osudy národa? ...Dějinné poznání o činnosti Habsburského domu bylo ještě podepřeno každodenními zkušenostmi.“ (**Tamtéž, 1/I**).

...Josef II., římský císař národa německého, si uvědomoval s velkými obavami, že jeho dům, vytlačený na samý okraj říše, by jednoho dne zmizel ve víru Babylonu národů,...

...Tím se náboženství zase jednou dostalo do služeb čistě politické myšlenky, jak tomu bylo u Habsburků dost často, myšlenky nešťastné, alespoň z německého pohledu. Výsledek byl v mnoha ohledech víc než smutný. Ani Habsburský dům, ani katolická církev nedostaly očekávanou odměnu. Habsburk přišel o trůn, tím o velký stát.

...Po skličujícím konci války 1866 se zabýval Habsburský dům myšlenkou odvety na bojišti.

...Habsburský dům ukončil své dějinné poslání...

...po velké válce Habsburský dům rázně přistoupil v monarchii k přímému, ale neúprosnému mycení nebezpečného, jednoznačně smýšlejícího Německva...

...Jakmile se Habsburský dům s konečnou platností rozhodl přetvořit Rakousko na slovanský stát,...

...Také náboženské instituce zapřáhal bez skrupulí tento nesvědomitý panovnický dům do služeb nové "státní ideje".

...Je tragickým osudem Habsburského domu, že toto nepochopil...

...Odmítnutí a odstranění Říšské rady by znamenalo, že celá vládní moc by zůstala habsburskému domu...

...Mučí ty, kteří jí propadnou a bude jim odpírat štěstí a spokojenost tak dlouho, dokud se neotevrou brány otcovského domu a ve společné říši nenajde společná krev pokoj a klid..." (**Tamtéž, 3/I**).

„...Habsburský dům se po staletí prohřešoval proti italské svobodě a nezávislosti...“ (**Tamtéž, 4/I**).

„...Ve městě, ve kterém nejvíce zuřila uměle rozdmýchávaná nenávist proti Prusku, propukla jako první revoluce proti dědičnému královskému domu.“ (**Tamtéž, 10/II**).

Zarážející je také životní zkušenost *Adolfa Hitlera* se získáním válečného, bojovného zápalu. Jeho prožitek je totiž až nápadně podobný s prožitkem *Ignáce z Loyoly*. Oba poznali nějakou vedlejší „náboženskou“ literaturu a oba si na sebe naložili „posvátný“ úkol, který jim ta literatura podsunula, přičemž z toho měli *veliký vnitřní zážitek*. Oba tím zároveň vytvořili nějakou *organizaci* a oba se v ní stali *řídící hlavou*. Oba také sepsali „*svoji vlastní*“ literaturu, která se stala *stanovami* a *biblí* obou *organizací*, knihou, jež navíc přežila životy obou mužů. Také měli oba v dětském věku za vzor římskokatolického kněze a toužili po duchovních ví-

těžstvích. Úsek z *Hitlerova* života podobný s *Ignácovým* životním úsekem jistě nemohl být vyzdvihnut jiným autorem než tím, který znal *Loyolův životopis*. Přinejmenším není tato paralela náhodná. Nápadná shoda prožitků zde přímo vybízí k analogické zmínce ze života budoucího „*Vůdce*“ přesně tak, jak se s tím setkáváme v pojednáních o *Ignácovi z Loyoli*, zvláště jsou-li psána jeho řadovými obdivovateli:

„*Myslím, že jsem už tehdy cvičil svůj řečnický talent ve více či méně důležitých rozhovorech se svými kamarády. Stal jsem se malým náčelníkem, který se tehdy snadno a dobře učil, jinak ale byl poměrně obtížně zvladatelný. Poněvadž jsem se ve volném čase učil zpěvu v mužském klášteře v Lambachu, opájel jsem se velmi často slavnostní nádherou mimořádně skvělých církevních slavností. Co bylo přirozenější než to, že se mi nyní zdál, podobně jako kdysi mému otci malý vesnický pan farář, být vrcholným ideálem pan opat. Ale aspoň občas se to stávalo. Když ale pan otec z pochopitelných důvodu neocenil řečnický talent hádavého hochy tak, aby z toho snad vyplynuly příznivé důsledky pro jeho ratolest, nemohl také přirozeně mít pochopení pro podobné mladické myšlenky. Starostlivě asi pozoroval tento rozpor přírody. Skutečně se pak velmi brzy ztrácela také dočasná touha po tomto povolání, aby uvolnila místo nadějším více odpovídajícím mému temperamentu. Při prohřívání otcovy knihovny jsem našel různé knihy vojenského obsahu, mezi nimi i lidové vydání Německo–Francouzské války 1870–1871. Byly to dva svazky ilustrovaného časopisu z těchto let, které se nyní staly mojí četbou. Netrvalo dlouho a velký hrdinský boj se pro mne stal největším vnitřním zážitkem. Od nynějška jsem horoval stále více pro všechno, co nějak souviselo s válkou nebo s vojenstvím.“*
(Tamtéž, 1/I).

A tak bychom mohli pokračovat klidně dál a rozebírat jedno téma za druhým a porovnávat myšlenky knihy s myšlenkami a učením jezuitského společenství. Téma válečné propagandy, téma *antisemitismu* a další a další témata, která jsme z prostorových důvodů již neuvedli, v sobě nesou pečeť někoho mnohem zkušenějšího, než byl naivní mladíček *Adolf Hitler* se svými *primitivními* ambicemi a *naivními* představami. Nesou pečeť někoho, kdo má s těmito otázkami a s jejich vypořádáním mnoha set letou zkušenost.

Čím více také čteme jezuitskou literaturu (zvláště určenou pro veřejnost), například *Duchovní cvičení*, různé výklady jezuitských knězů, jejich kázání, teologické rozborů, pojednání o světovém dění apod., tím více vnímáme tu zvláštnost a charakteričnost slohu jezuitských spisovatelů. Těžké, šroubované věty, krkolomné výrazy, hluboké filosofické obraty a slovní akrobacie se vzápětí střídají s jakýmsi až směšně dětskými nebo úplně primitivními porovnáními, obraznými příklady a přirovnáními, která někdy ani kontextově nezapadají do sebe, neboť jsou podávána *nesourodě*, *zmateně* a *nelogicky*. Pak se čtenář může ve své mysli jen stěží dohadovat, co tím chtěl autor vlastně říci. Charakter jezuitského slohu budí v člověku dojem, že je z něj místy dělán primitiv s negramotným cítěním nebo člověk s dětským způsobem chápání.

A přesně stejným slohem je také napsán onen „hit“ německé předválečné kultury „**Mein Kampf**.“ Vezmeme-li v úvahu, že by měl tento *manifest* podle „svého“ učení o nejvyšší *formě čistoty rasy a krve* ukazovat již sám o sobě na onu nejvyšší a nejinteligentnější formu kulturnosti německého národa a být tak vzorem celému „podřadnému, nekulturnímu a nečistému“ světu (a to minimálně v písemnictví), tak se pak tato kniha nemá skutečně čím pochlubit kromě nekonečného množství nesourodých myšlenek až blábolů, nelogicky vyvozovaných závěrů, chybných náhledů do budoucnosti a zmateně používaných příkladů pro zobrazení toho či onoho tvrzení s neustálými odklony od témat a podtémat. Schizofrenické, nesourodé vyprávění kórunuje neustálé opakování několika základních témat, na něž jsme již

poukázali a která jsou pro čtenáře omílána z různých úhlů pohledů, čímž je čtenář již v první polovině knihy totálně umlácen něčím, co už ani není dávno schopen důkladně vnímat.

Je dobře, že tato kniha existuje i v několika českých překladech, neboť máme bezesporu věrný doklad toho, jaký nesmyslný, imbecilní, naivní a zároveň paranooidní, živočišný, agresivní, nadřazovačný, zlý, nepřátelský a totalitní systém může díky *vojenské jezuitské morální ideologii* a aplikaci římskokatolických dogmat na národ a jeho politiku a civilní život vzniknout.

Kromě mnoha internetových odkazů je možné čerpat informace o životě *Adolfa Hitlera* a knize „*Mein Kampf*“ také z díla: **Thomas Fuchs: Hitler ve faktech, Praha, 2001, 1. vydání, ISBN 80-7214-163-5**, dále z vynikající knihy: **Jiří Hájek: Hitlerův Mein Kampf – z bible německého nacionálního socialismu s komentářem Jiřího Hájka, Liberec, Dialog, 2000, 2. vydání, ISBN 80-86218-37-6** a v neposlední řadě i přímo z knihy: **Adolf Hitler: Mein Kampf, Praha, Otakar II, 2000, ISBN 80-86355-26-8**.

35.1 Jezuité – přepisovači dějin

Prostřednictvím exjezuitského kněze pod nejpřísnější přísahou 4. stupně a nejtajnějším zasvěcením do státních úkolů, Dr. **Alberta Rivery** znovu pronikneme a nahlédneme do tajných materiálů jezuitského řádu. Tyto údaje doplní předcházející kapitoly.

Abychom pochopili, proč *Vatikán* ke svým křížáckým tažením v době před hlavní světovou válkou používal ve *Španělsku* a i jinde islámská vojska a proč dodnes nenávidí *Židy*, musíme se seznámit s fakty, které jezuitské špičky nikdy nedovolili zveřejnit, protože by vznikla proti *Vatikánu* a jezuitskému řádu největší světová ofenzíva za účelem zlikvidovat *Vatikán*. Bojí se nenávisti vůči *Římu*.

Mnoho informací z trezorů však přeci jen proniklo v našem století na světlo, a tak museli jezuitští předáci okamžitě tyto informace zablokovat. Museli co nejrychleji historická fakta přepsat nebo úplně zlikvidovat, aby ti, kdo se náhle s původními informacemi setkají, je pod vlivem falešných podvrhů identifikovali jako nekvalitní a hodné pouze k odsouzení a zavržení.

Ruští komunisté se proto těžko z oficiálních, světových zdrojů seznámí s tím, že *Marxe, Engelse, Lenina, Stalina, Trockého* nebo *Brežněva* neustále přímo i nepřímo ovlivňoval *Vatikán* prostřednictvím jezuitů. Čeští *komunisté* těžko stráví informaci, že i české *komunistické* vedení bylo v každé době důkladně jezuitů *infiltrováno*, včetně jejich tisku a propagace a že pronásledování katolických kněží bylo jen obětní zástěrkou.

Těžko přijmou katolíci zprávu, že jejich milovaný papež ve jménu nejvyšší politiky svůj lid po milionech podváděl a předhazoval je svým dětem – *komunismu* a *fašismu* jako obětní maso. A stejně tak těžko přijmou členové různých světových nekato-lických církví a prodemokratických organizací, nadnárodních spolků a hnutí, že ve všech těchto útvarech má *Vatikán* pevné zákulisní postavení a dokonalou jezuitskou kontrolu a řízení.

A už vůbec nepřijmou informace zastánci *islámského* náboženství, že *islám* je jedno z dětí papežského *Říma* a že i nyní přesně plní rozkazy *Vatikánu* stejně jako organizace (ač se to zdá naprosto nemožné) pro sledování *UFO* nebo hnutí *New Age* či *Millenia* nebo *Nového světového pořádku* či hnutí *Chaosistů* a dalších *nadnárodních systémů*.

Ve všech koutech světa byla a je i nyní armáda kronikářů, dějepisců, učených historiků a „věhlasných, oblíbených“ teologů, kteří svými zbraněmi dokonale likvidují prosakující historické údaje a utajovaná fakta o životě a politické činnosti skutečného papežství a jezuitství. Oficiální tváře papežských a jezuitských systémů navíc používají jako důkazu o nevinně, mírnosti, krotkosti, lásce, přátelství a štěstí katolického náboženství.

Rychle přepisují známá fakta, překrucují dějinné významy a vypouštějí „ožehavé otázky“, a to vždy v souladu s tím, jaké mají pokyny z církevních kruhů. Kdo si však uvědomuje, že všechny pokyny vychází od černého papeže? A kdo dnes spočítá, kolik už takových „ožehavých otázek“ bylo vypuštěno, zamlčeno a navždy utopeno?

Těžko se to kdo odváží říct, ale citlivým indikátorem pro míru toho, jak se to oněm přepisovačům dějin podařilo, jsou ony samotné utajené informace, když náhle vyjdou na veřejnost.

Čím větší překvapení z těchto informací a materiálů, tím „dokonalejší“ práci historikové odvedli.

Pochopitelně, že to neplatí u všech historiků a u všech současných historických údajů. Ale je zajímavé, že jakmile se informace týkají *Vatikánu* a jeho řádů, jsme překvapeni téměř pokaždé.

„Jezuité porazili a zničili mnoho národů. Začínali válkami a vraždili krále a prezidenty, včetně Abrahama Lincolna. Všechno usilovali zničit život a vážnost kohokoliv, kdo se jim postavil do cesty. Byli však vyhoštěni téměř ze všech národů, kromě Spojených států, kde jsou dodnes velmi aktivní v politice i mezi přistěhovalci.

Jejich úkolem je přimět každého muže, ženu i dítě na této planetě, aby poklekli a vyznali, že papež je Ježíšem Kristem na této Zemi a aby se zcela podřídili jeho moci. Jezuitský generál se nazývá Černým papežem. Řídí Vatikán z jeho zákulisí. A Černého papeže zase ovládá sám ďábel.

Většina knih popisujících krvavou historii jezuitského řádu se buď ztratila, nebo tyto knihy nebyly vůbec zařazeny do tisku. Nejen knihy, ale také bývalí jezuitští kněží se buď ukryli, ztratili nebo zemřeli.“ (The Godfathers, part III., Grusanders, California, 1990).

Než se v těchto informacích dostaneme do dvacátého století, musíme se napřed ponořit do hluboké minulosti a seznámit se s mnoha historickými fakty, bez kterých bychom vůbec nepochopili intriky a tahy dnešních jezuitů a *Vatikánu*. Střídavě budeme čerpat z různých **Riverových** písemností, ve kterých zachycuje své vyprávění. Jedná se hlavně o spis **The Godfathers, part III., Double Cross, part II., Alberto, part I.** a o spis **The Prophet, part VI.**

Některé údaje doplníme o nové poznatky nebo známá historická fakta.

35.2 Židé a pohanský Řím

Dr. **Rivera** napřed vysvětluje, proč jsou Židé vždy středem „zájmu“ *Vatikánu*:

„Pohanský Řím popravil Krista ukřižováním z politických a mocenských důvodů, a ze stejných důvodů pronásledoval i jeho učedníky. Věřící prvotní křesťané se tedy rozutekli se svým poselstvím dokonce až do Afriky, kde zakládali malé sbory. I tam se však setkávali s tvrdým odporem. Řím proti nim štvál domorodé obyvatelstvo a sám je pomocí svého vojska dále hubil.

Křesťané se pochopitelně nesetkali s pochopením ani v samotném Římě. Židovská římská vláda pronásledovala tyto první věřící v Krista ve snaze zastavit Boží hnutí. Proti pohanství Říma se křesťané stavěli nekompromisně, což nepřátelství Říma jenom zvětšovalo. Nakonec římská vojska pod vedením generála Tita dobyla roku 70 n.l. Jeruzalém a zničila veliký židovský chrám, který byl centrem židovské bohoslužby. ... (Na místě, kde kdysi stál židovský chrám, stojí dnes skalní mešita, druhé největší místo islámu na světě). Dobyť Jeruzaléma bylo strašlivé krveprolití. Někteří Židé byli vzati do otroctví, někteří byli zabití ukřižováním, někteří padli. Ale mnohým se podařilo utéct.

Židovští utečenci se usadili a přežili jako kočovníci. Žili ve stanech i v severní Africe. Římské agenti je však sledovali a pozorovali jejich rostoucí osady a postupně se formující hnutí.

Mezitím se v Římě děly převratné věci. Pohanští císařové se prohlašovali za Bohy a žádali krev křesťanů. Kromě toho potřebovali, aby je křesťané uznali jako Bohy. To se nestalo a

strašlivé pronásledování prvních křesťanů jen dokazuje, jak byli Kristovi učedníci věrní svému pravému Bohu. Křesťanské hnutí nebylo možné žádným násilím vymýtit.

Bylo proto nutné změnit taktiku. Jediným způsobem, jak zničit vliv křesťanského hnutí bylo vytvořit falešné křesťanské náboženství. Řešení bylo v Římě. Římské pohanské náboženství vycházelo ze starověkého Babylonu. Jediné co potřebovalo, bylo dostat křesťanskou roušku a zjevit se veřejně světu.

K tomu však nedošlo během jedné noci. Klíčení začalo ve spisech tak zvaných prvotních církevních otců. Nastala etapa vytváření falešných spisů a rukopisů biblických textů. Začalo vytváření náboženského monstra.

Sochy Jupitera byly přejmenovány na svatého Petra, sochy Venuše na Pannu Marii a další sochy na další svaté. Bylo nutno vymyslet a tak doplnit chybějící řadu církevních autorit počínaje sv. Petrem jako prvním papežem. Jeden ze sedmi pahorků zvaný Vaticanus byl zvolen jako stanoviště nového náboženství. Na tomto místě stál satanův chrám zvaný Janusův, jako místo duchů.

Nový náboženský systém byl pojmenován na římské, obecné, běžné náboženství v čele s římskou, obecnou církví (všeobecný, obecný = lat. catholicus). Vznikl římský, evangelizační blok, aby zabíjel pravé křesťany, zaváděl falešné náboženství, strojil války tam, kde se křesťané nechtěli Římu podvolit, nespouštěl Židy z očí a aby nutil národy pít římské, jedovaté, okultní učení.

Souběžně s tím se ale Římská říše rozpadávala a nemohla již vydržovat velmi početný aparát římských špiónů. Nová církev proto financování vzala na sebe. Státní policisté organizovaní Římskou říší měli pokračovat ve špehování Židů a v pronásledování skutečných křesťanů pod hlavičkou římské, obecné církve. S její pomocí měli římsští agenti Židy a křesťany úplně vyhubit podle přesných plánů. Falešná, náboženská církev s falešným křesťanstvím převzala úkol zničit pravou křesťanskou církev odkazující se i na židovské učení Starého Zákona.

V roce 313 n.l. vydává císař Konstantin svůj toleranční patent, kterým křesťanské náboženství legalizuje a uznává za celosvětové hnutí. Tím mnoho pravých křesťanů vyšlo z ilegality a nechalo se pohltit všeobecnou, římskou církví. Římskokatolická církev dostala legální křesťanský nádech, »náhle« vyšla najevo celá řada »původních« církevních otců – papežů. Ale ve skutečnosti sám Konstantin byl první hlavou tohoto nového římskokatolicko–křesťanského monstra. Sjednotil Baálův kult uctívání slunce a dalších bohů s učením Ježíše Krista. Z tohoto podivného konglomerátu vznikl římsko–křesťanský systém bludů, pověr, mysticismu a okultismu. Když Konstantin odcházel na odpočinek, dal římskému biskupu titul SUMO MAXIMUS PONTIFIX a ustanovil jej po sobě papežem.

Roku 330 n.l. odchází Konstantin do tureckého města Byzantium, které po všech stránkách pozvedl a nazval jej Konstantinopolí. I nadále však zůstal věrný římskokatolickému systému, sedícímu na sedmi pahorcích Říma."

35.3 Vznik islámu

Dr. **Rivera** dále říká: „Nejdříve se s Vámi podělím o poznatky získané ve Vatikánské knihovně a prozradím vám, jak islám vznikl doopravdy. Budete šokováni!“ A dále pokračuje:

„Římský biskup, nový pontifex, poslal své agenty do severní Afriky a přesně na místech, kde působili prvotní křesťané nechal zakládat kláštery, které osadil svými římskými křesťany.

Každý klášter měl svého pohlavára a přesnou organizační hierarchii. Všichni dostali úkol upoutat na sebe pozornost zdejšího obyvatelstva jako na pravé křesťany. A to se jim skutečně podařilo. Časem potomci Izmaela nečinili mezi nimi a křesťany žádného vnějšího rozdílu. Falešní křesťané se těmto izmaelitským kočovníkům dokázali vetřít do přízně.

V roce 354 n. l. porodila v Alžíru v severní Africe římskokatolická zbožná matka syna a dala mu jméno Augustin. Ten pak stal biskupem římsko-africké provincie. Byl to velmi vlivný a bohatý muž s vlastní armádou. Klášteru ve skutečnosti sloužili jako základna pro práci, při které vyhledával a ničil biblické rukopisy, které vlastnili původní křesťané. Augustin se stal »svatým« za věrné služby Matce církvi.

Touhou Vatikánu bylo získat Jeruzalém za každou cenu kvůli jeho náboženskému významu. Vždycky však tomu bránili Židé. Další překážkou byli prvotní křesťané v severní Africe, kteří tam šířili evangelium. Římský katolicismus však nabýval na moci a nemínil tolerovat žádný odpor. V Římě proto církev potřebovala naleznout nějaký prostředek, který by vyvolal odboj proti Židům a proti skutečným křesťanům, kteří odmítali přijmout katolickou víru.

Když římskokatolický pontifex a jeho pomocníci pozorovali početný národ Arabů v severní Africe, viděli tyto davy jako zdroj k vykonání svého nečistého, ohavného díla.

A tak sestavili další mašinérii – podzemní špionážní síť, která byla použita na podávání informací k vykonání mistrovského díla – plánu na kontrolu velkého množství Arabů, kteří odmítli římský katolicismus. Vatikán usiloval nalézt pro Araby jejich vlastního »Mesiáše«, takového, který by povstal jako jejich veliký vůdce. Musel to být člověk se schopnostmi, kterého by sami mohli vyškolit a nakonec jeho prostřednictvím spojit všechny nekatolické Araby dohromady v jednu obrovskou masu – v jednu armádu, která by pak dobyla Jeruzalém pro papeže.

Tyto všechny informace podával Riverovi kardinál Bea v rámci jeho naplánovaných tajných úkolů.

Augustin velmi dobře pochopil, oč běží a sám se nabídl, že pro římský plán s Araby přichystá Římu půdu. Sepsal dvě knihy: Boží město a Vyznání, které, aniž by je Arabové poznali a studovali, ovlivnili jejich život a jejich další osudy na celé tisíciletí. Augustin byl Římem do plánu zčásti zasvěcen, a proto bylo jeho dílo velmi přísně střeženo a rozmnožováno.

V knize Boží město Augustin objasňoval, že papež je vládcem světa. To bylo roku 420. V původním latinském překladu knihy Boží město je tato informace jasně rozebrána, zatímco v novějších překladech je veřejnosti již odstraněna. Augustin v této knize píše: »On (papež) je Sluncem. Je Vládcem vesmíru. Je Měsícem. Existují vladaři země, kteří zrcadlí jeho slávu. Země, to je všechn lid, se před ním sklání.« Augustin v této knize jasně řekl, že Bůh udělil papeži božské právo jako Ježíši Kristu na zemi, aby tajně ovládal obyvatele v každé zemi skrze výchovu, politiku, ekonomiku a vojenskou moc. V Augustinově době byl papež nazýván biskupem Říma. Je o tom psáno v knize: *The other side of Rome*, str. 155–159 a *Baal Worship, Crusaders* v 9. a 10. čísle a ještě i v některých starších přehledech o římskokatolické církvi.

Augustin se navíc všemožně snažil obrátit co nejvíce Arabů na římskokatolickou víru a přivést je i k uctívání Panny Marie a křížů. Odmítly pouze dva arabské kmeny, které se neobrátily. Augustin je v Římě přesně popsal, popsal i jejich zvyky a detailně vyjmenoval jejich rody, jména, významné dny a roky.

Za pomoci Augustina poslal Řím těmto Nomádům agenty, kteří mezi nimi šířili zvěst, že se jednoho dne objeví velký vůdce, který všechny Araby sjednotí, a který bude konat divy a zázraky a bude velikým prorokem. V tomto díle pokračoval po Augustinovi jeho nejbližší

učedník a po něm další Augustinův učedník, kteří byli zasvěceni do římského plánu a byli vázáni nejpřísnější mlčenlivostí.

200 let po Augustinově smrti, kolem roku 570 se v Mekce, v Saudské Arábii narodil Mohamed. A tento muž přesně vyhovoval římským plánům.

V tomto dramatickém příběhu sehrála úlohu bohatá arabská dáma, věrná papežova následovnice, Khadiah. Svůj veškerý majetek darovala »Matce církvi« a vstoupila do kláštera. Když tam pobývala, byla pověřena zvláštním úkolem a byla z kláštera poslána zpět do světa. Jejím úkolem bylo nalézt vzácného, podnikavého muže, který měl být použit Římem vy vytvoření nového náboženství nenávidějícího Židy a který se měl pro Izmaelity stát Mesiášem. Khadiah Mohameda našla, vzali se a usídlili se blízko bratrance Khadiahy jménem Waraguah, který byl, jako i ona, věrným katolíkem. Řím jej postavil jako Mohamedova rádce. Vatikán nelitoval peněz a Mohameda zahrnoval velikým bohatstvím. Kromě toho se mu dostalo vynikajícího katolického vzdělání, když mu byly posláni ti nejlepší římskokatoličtí učitelé. Jeho zaškolení probíhalo velmi intenzivně. Základní osnovou byly právě Augustinovy knihy a pod Waraguahovým vedením se stal věrným Augustinovým následovníkem. Tak se připravoval ke svému velikému úkolu.

Na příkaz Říma pak začali římské katolíci rozšiřovat v severní Africe zprávy o velkém člověku, který povstane z jejich středu jako jejich Bohem vyvolený. Jako chlapec byl Mohamed vyučován, že jeho největší nepřátelé jsou Židé a že římské katolíci jsou jediní praví křesťané a že ti další lidé, kteří si tak říkají, jsou bezbožní podvodníci a děti ďábla, které je nutno zničit. Toto učení je také dodnes podkladem a základem odporu široké muslimské veřejnosti k Židům a ničící snahy na přijetí Krista v každém muslimském národu.

Když Mohamed obdržel »božská zjevení« v jeskyni na hoře Hira na okraji Mekky, římskokatolický bratranec jeho ženy, Waraguah začal tato zjevení vysvětlovat a výsledkem byla islámská kniha Korán, která obsahuje mnoho Mohamedových spisů. Tato kniha také umožnila Muslimům získání římskokatolické ochrany díky tomu, že obsahuje Mohamedovo zjevení týkající se přímo Panny Marie. A zde se také ukázalo, jak důležité bylo »misijní« působení Augustina, když Araby seznámil s Pannou Marií. Pročpak asi?

I přesto, že Korán obsahuje veliké množství Mohamedových rad a vidění, nejsou dodnes všechny Mohamedovy duchovní projevy, zapsané do písemností, zveřejněny úplně. Stále ještě schází mnohá nepublikovaná Mohamedova díla. Ta jsou dodnes v rukou nejvyššího svatého muže islámské víry, Ajatolláha.

Když nás kardinál Bea ve Vatikánu zasvěcoval do této problematiky, řekl: »Tyto spisy se bedlivě střeží, protože obsahují informace o tom, jak Vatikán vytvořil islám. Obě strany mají o sobě tolik informací, že kdyby pronikly na veřejnost, vznikl by skandál, který by znamenal ostudu a záhubu pro obě náboženství.«

Jedním z Mohamedových zapsaných výroků je i tento: »Satan se dotýká každého Adamova syna v den, kdy ho matka porodí, kromě Marie a jejího syna.« Proč by Mohamed (podle arabské oficiální tradice neznalý římského katolicismu) zasahoval do římskokatolického učení? Není to podivné? Navíc v Kabaa v Mekce byla již za dnů Mohamedova děda a otce ikona Panny Marie s děťátkem.

Mohamed se nazval poslem Alláhovým a stal se zakladatelem velikého islámského náboženství. To bylo kolem roku 600 n.l. Roku 630 dobyl se svým deseti tisícovým vojskem Mekku, odkud politicky a nábožensky vládl. Zemřel roku 632 n. l. Měl celkem 9 žen a jedna z jeho dcer se jmenovala Fatima.

Za necelých 20 let po jeho smrti zničila jeho vojska byzantskou a perskou říši a o něco později jeho vojska zaplavila Evropu, neboť se jeho náboženství rychle šířilo. Korán uznává Ježíše jako jednoho z proroků a jestliže je papež jeho představitelem na zemi, tak také musí být jeho prorokem. Ovšem ve skutečnosti neví, že to způsobil právě sám římský papež, že se mu mohamedáni koří a uctívají ho jako dalšího svatého muže. Dodnes nebyl tento veliký podvod papežství prohlédnut."

35.4 Vatikán a islámská vojska

„Když papež viděl, jak se mohamedáni vojensky rozmáhají, jednal nyní rychle. Vydal buly povzbuzující arabské generály, aby okupovali národy severní Afriky a všech ostatních krajů, kam se již Arabové dostali a kde se usídlili.

Vatikán pomáhal financovat vytvoření obrovských islámských armád výměnou za tři speciální, »zanedbatelné laskavosti«:

- 1. Vyhlazení Židů a pravověrných křesťanů, které nazývali bezvěrci*
- 2. Ochrana augustiánských mnichů a římských katolíků*
- 3. Dobytí Jeruzaléma pro »Jeho svatost« proroka papeže ve Vatikánu.*

A tak začalo dobývání severní Afriky a ostatních arabských území. Během doby se síla vojska ještě více rozrostla. Vojsko krutě pobíjelo Židy a pravověrné křesťany a Jeruzalém padl do jeho rukou. Nikdy však nezaútočilo na římské katolíky ani na jejich kláštery. Nastal čas účtování. Papež žádal vydání Jeruzaléma. Jenže arabští generálové se náhle začali vydání bránit a papežovy plány, tak dlouze a pracně naplňované, se začaly před jeho očima rychle bortit. Pod Waraguhovým vedením totiž Mohamed zaznamenal do Koránu jednu velikou lež, podle níž Abraham obětoval Izmaela namísto biblického Izáka. Mohamed zaměnil jména a dokonce měl i v tomto smyslu několik vidění, která tuto lež jakoby dokázala. Výsledkem této lži a Mohamedových vidění postavili Arabové v Jeruzalémě právě na místě, kde dříve stál Jeruzalémský chrám zničený roku 70 n.l. mešitu na počest Izmaela. A tím se stal Jeruzalém druhým největším místem islámské víry.

Copak nyní mohli arabští generálové přenechat tak svaté místo a navíc tak těžce vydobyté bez vzpoury? Když papež zjistil, že stejnou úctu jako jemu prokazují i Izmaelovi, rozčílil se, protože stavba byla postavena za jeho zády.

Vatikán se cítil uražen a když navíc ještě arabští generálové přišli do Vatikánu a žádali od papeže buly, kterými by povolil vpád Mohamedových vojáků do Evropy poznal papež, že válka je nevyhnutelná. Povolení nevydal a okamžitě postavil křižáckou armádu. Boje s mohamedány trvaly celá další staletí, ale Jeruzalém se nikdy nedostal do rukou Vatikánu. Padlo Turecko, islámská vojska napadla Španělsko a Portugalsko. V Portugalsku pojmenovali jednu horskou vesnici Fatima na počest Mohamedovy dcery. V té době vůbec netušili, že se jednou stane světově proslulou. Muslimská armáda obsadila Sardinii a Korsiku a chystala se na vpád do Itálie.

V té době islámští generálové zjistili, že již nejsou schopni k další expanzi a že přišel čas na mírové rozhovory. Jedním z vyjednávačů byl František z Assisi. Výsledkem bylo podepsání smlouvy, podle níž muslimové směli obsadit v »křesťanském« světě Turecko a katolíci směli obsadit v arabském světě Libanon.

Dále bylo dohodnuto, že muslimové mohou svobodně stavět v katolických zemích své mešity, pokud bude římskokatolické vyznání v arabských zemích prosperovat.

Kardinál Bea nám dále sdělil, pokračoval Rivera, že muslimové se s papeženci dohodli na ničení společného nepřítele – nekatolických křesťanských misionářů hlásajících biblické učení. Prostřednictvím těchto smluv bylo tedy dohodnuto duchovní zničení a zotročení dětí Izmaela. Byla postavena opoziční hráz proti Božímu Slovu mezi prostým arabským obyvatelstvem. Po podepsání těchto smluv zahájil nejvyšší muslimský duchovní Ajatolláh prostřednictvím kněží, mnichů a jeptišek přísnou a tvrdou kontrolu Muslimů.

Vatikán i nadále podněcoval nenávisť mezi Židy a muslimskými Araby. Celé islámské společenství proto dodnes pohlíží na biblické misionáře jako na ztělesněného ďábla, který přináší jed ku zničení Alláhových dětí. Jsou dokonce státy, kde vlastnictví Bible svaté se trestá okamžitou smrtí.

Obětaví misionáři, kteří působí mezi arabským obyvatelstvem nic neví o tajných smlouvách mezi Vatikánem a Mekkou, které jejich usilovnou misijní práci důsledně ničí."

35.5 Zjevení Panny Marie – Fatimy

„V roce 1910 se Portugalsko stalo socialistickou zemí. Všude zavládly rudé vlajky a římskokatolická církev byla postavena před vážný problém. Všude znělo: »Pryč s církví«. Byl nejvyšší čas, aby se stal nějaký církevní zázrak. Jezuitské špičky domluvily s temným duchovním podsvětím zjevení Panny Marie. Takový zázrak měl mít mnohem větší dopad, než jen návrat Portugalska do železného područí Vatikánu. Bylo dohodnuto, že k tomu dojde ve Fatimě. Jezuité chtěli, aby se také do toho zapletlo Rusko, a navíc výběr místa zjevení se Panny Marie ve Fatimě mělo sehrát i důležitou roli v zatažení islámu pod »Matku církví«.

V roce 1917 tedy došlo ke zjevení Panny Marie ve Fatimě. Vystoupení »Matky Boží« sklidilo veliký úspěch, jehož výsledkem byla porážka portugalských socialistů.

Katolíci v celém světě se začali modlit za obrat v Rusku a jezuité k této příležitosti zavedli zvláštní devítidenní období, tzv. Novenas Fatimy, které probíhalo po celé severní Africe pro upravení vztahů s islámskými zeměmi.

Chudí Arabové pochopitelně považovali tyto svátky za uctívání Mohamedovy dcery a právě toho chtěli jezuité docílit. Arabové měli za to, že došlo ke zjevení Fatimy. Ihned po fatimském zjevení nařídil Papež Pius XII. své nacistické armádě jezuitů obsadit Rusko a další země pravoslavného náboženství a obrátit Rusko na římskokatolickou víru. O několik let později papež Pius XII. poté, co prohrál druhou světovou válku ohromil svět falešnou zprávou v novinách o tančícím slunci v rukou Fatimy. Byla to velká náboženská podívaná, kterou svět opět zbaštil. Nepřekvapuje to však, protože Pius XII. byl totiž jediný, kdo toto zjevení viděl.

Jezuité plánovali další čtyři až pět zjevení, a to v Číně, několikrát v Rusku a několik zjevení i v USA. A lidé to opět zbaštili.

Jaký vliv měla tato zjevení na islám? Hovoří jezuitský biskup Sheen, ředitel Kongregace pro propagaci víry. Jeho slova mají pro římskokatolický svět autoritativní váhu:

»Naše zjevení Panny Marie ve Fatimě znamenalo, co se týče obrácení na křesťanství, zvrát v životě 347 milionů muslimů, tedy zvrát v nejproblematictějších ze všech náboženství. Muslimové po celá staletí okupovali Portugalsko a zanechali tam svůj vliv. Po smrti dcery Fatimy napsal totiž o ní Mohamed, že je 'druhou nejsvětější ženou v ráji po Marii.'«

Biskup Sheen věří, že Panna Marie si přála, aby byla známá také pod jménem Fatima na znamení a příslib muslimům, kteří věří, že Kristus se narodil z Panny, aby uvěřili v Kristovo Božství. Zdůraznil nám, že pohanské sošky fatimské panny přijali s velikým nadšením muslimové v Africe, Indii a také jinde a že díky jim začínají muslimové navštěvovat i chrámy římskokatolické církve."

35.6 Islám ve Španělsku

„V poslední polovině 18. století probíhaly ve Španělsku politické nepokoje. V roce 1868 byly španělská římskokatolická monarchie a královna svrženy. Španělsko se stalo republikou, která trvala pouhé dva roky. Pak byla v zemi opět obnovena monarchie, která trvala do roku 1923. Politické podmínky se stále zhoršovaly a ve Španělsku opět zavládl chaos. Vatikán se urazil, když se Španělsko opět chtělo stát republikou a okamžitě pověřil římskokatolickou církev k sabotážím. Během tohoto období se v letech 1931 – 1936 vystříдалo ve Španělsku asi pět prezidentů.

Španělští římscí katolíci projeví k Vatikánu pohrdavý postoj, aniž by tušili, že toto má Vatikán vlastně v plánu. Okamžitě církev zdanili a vyřadili kněze a jeptišky z vyučování na veřejných školách.

»Katolíci ve Španělsku se postavili proti našemu fašistickému hnutí. Musíme jim dát poznat sílu Vatikánu. Zničíme je a před světem toto křížácké tažení nazveme tažením proti komunismu.« Takový byl verdikt mezi Vatikánem a jezuitu v Římě ohledně Španělska.

Přestože někteří z prezidentů měli španělské vzdělání, bránili se vatikánské moci a diktátu a tím vlastně Vatikánu nahrávali. Islámští vůdci byli kontaktováni Vatikánem, aby nyní splatili svůj dluh vůči Vatikánu za dvojí křivdy: Řím a Jeruzalém. Byla podepsána smlouva, ve které papeži přislíbili v případě nutnosti pomoci v sestavení armády.

Nyní nastala vhodná chvíle a jezuité provedli jeden ze svých dalších plánů. Teď budou španělští katolíci předhozeni jako oběť. Budou muset trpět. Podle tajných dohod povstala ohromná armáda Arabů pod vedením generála Franca. Tuto válku financoval Vatikán. A aby se před světem utajila pravda, jezuitští novináři a zpravodajové a jezuitští rozhlasoví reportéři vysílali zprávy, že Vatikán bojuje ve svaté válce proti komunismu, který tyranizuje katolické obyvatelstvo. Ve skutečnosti byla ve Španělsku jenom hrstka komunistů, která byla navíc rychle v začátku války popravena. Římskokatolická instituce prolévala krev svých vlastních následovníků.

Pod korouhví Vatikánu obsadily muslimské armády Kanárské ostrovy a pak zaútočily na jižní Španělsko. Španělé byli zaskočeni. Islámskou armádu vedl kardinál Pedro Segura, který svým vojskem nemilosrdně vraždil římskokatolické muže, ženy i děti. Muslimské kmeny vedly mstivou odvetu s papežovým požehnáním.

Když mi byli tři roky," jak dále **Rivera** říká, „zažil jsem vpád do našeho domu. Naše rodina teror přežila. Když inkvizice dosáhla svého cíle, celé Španělsko bylo v ruinách, zkrvavené a zničené, avšak „bezpečně v rukou Vatikánu“. Papež sám prohlásil, že jen »díky požehnání Panny Marie jsme osvobodili Španělsko od komunismu.« Španělsko okupovalo okolo čtyř milionů muslimů jako ochránci římskokatolické víry. Islám tak splatil dluh papežovi ve Vatikánu.

Jezuité také měli velmi dobře naplánováno, jak spřátelí Reagana s papežem a přitom ještě víc přimknou islám k Vatikánu. Vycvičili jednoho muslima, který pak na papeže vystřelil, ale tak, aby ho pouze ranil. Na Reagana se také někdy střílelo, a tak se oba politici skrze tento

svůj zážitek neobyčejně spřátelili. Stali se věrnými přáteli. Papež získal celosvětovou popularitu a sympatie všech vůdců. Během tohoto incidentu se islám více přimknul k Vatikánu. Muslimové se natolik pokořili, že mysleli, že jeden z nich vystřelil na představitele proroka Ježíše na této Zemi, takže sám Ajatolláh poslal papeži soustrastný a omluvný dopis.

Papežův vrah, Mehmed Ali Agca je nyní jedním z populárních mužů v Evropě. Vystřelil z několika málo kroků. Všechny náboje zasáhly papeže pod pupek. Je tedy vidět, že neměl papeže v úmyslu zabít. Konal pouze příkaz jezuitů. Když pak svět uviděl, jak papež odpouští Mehmed Ali Agcovi to, že na něj vystřelil, tu téměř miliarda muslimů projevila obdiv »Jeho svatosti« proroku. Bylo to dobře naplánováno. Papež i muslimové vzdali hold Panně Marii za to, že nezemřel.

Nemůžeme se proto také divit, že jsou vysílány americké jednotky do Libanonu. Od té doby, co je president v přátelském vztahu s papežem, přestal vykonávat papežský úřad nuncius ve Washingtonu D.C. a americká námořní armáda posílá flotily do Libanonu na ochranu katolického lidu.

Všechno je velická politická hra a divadlo. Například podle informací KGB měl svět uvěřit, že komunismus je nepřitelem papeže. Ale papež Jan Pavel II. byl mnoho let velmi dobrým komunistou.

Muslimské národy vzhlížejí ke svému náboženství a k Mohamedovi jako k Bohu. Tělo Mohameda dodnes leží v Medině. Své vykoupení očekávají muslimové z Mekky. Tento podvod přichází přímo z Říma jako neodpustitelný zločin.. Ježíš Kristus vůbec není prorokem Koránu, svaté knihy islámu. Někteří Ajatolláhové, vůdcové islámského náboženství znají z nepublikovaných Mohamedových prací, že to co jsem zde v této publikaci napsal, je pravda. Jenomže v zájmu udržení islámského náboženství si netroufají připustit zklamání islámských dětí. To, co se dočtete o Ježíši v Koránu, není pravý obraz, stejně jako jeho pravý obraz nenajdete ani v římskokatolickém náboženství. Skutečný pravý obraz Ježíše Krista najdete pouze ve Starém a Novém Zákoně dohromady."

35.7 Jeruzalém stále středem pozornosti

„Pracují jezuité také ve dvacátém století? Ano. To, co se nyní dočtete vám doslova vyrazí dech:

Arabové na závěr tajných dohod s Vatikánem řekli papeži, že budou bojovat za vatikánské zájmy ve Španělsku jedině v tom případě, že papež nikdy neuzná existenci státu Izrael, i kdyby se někdy v budoucnosti vytvořil. Papež s tím souhlasil a také do dnešního dne skutečně Vatikán nikdy oficiálně Izrael za národ neuznal. Kardinál Bea nám vyprávěl o tom," pokračuje **Rivera**, „jak ortodoxní Židé a Sionisté bojovali za nezávislost izraelského státu.

Dodnes se však papež snaží všemi prostředky a za každou cenu získat nadvládu nad Jeruzalémem. Tento jeho cíl se nezměnil.

Od svého počátku se Vatikán snažil přestěhovat do Jeruzaléma proto, že v něm vznikla prvotní křesťanská církev. Zabránili mu v tom ovšem ortodoxní Židé. Proto dodnes na ně římská katolická církev útočí. I dnes však usiluje o Jeruzalém. Proč chce Vatikán raději obětovat svatopetrské náměstí a svatopetrský trůn v Římě, než aby se vzdal Jeruzaléma? Copak nebyl Petr ukřižován hlavou dolů mimo Řím, jak nám Vatikán po staletí tvrdí? Copak se nenacházejí jeho kosti ve Vatikánu?

V posledních letech vyšlo najevo něco ohromujícího: Ani jeden z hrobů ve Vatikánu nepatří Petrovi. Za to v Jeruzalémě, v jednom františkánském klášteře v místě nazvaném *Domus Flevit* byl nalezen velmi starý hrob jakéhosi apoštola. Po podrobném zkoumání kosterních pozůstatků se zjistilo, že apoštol byl ukřižován a to hlavou dolů. Kromě toho je řada dalších důkazů, že skutečně jde o apoštola Petra. Pro Vatikán to byla těžká rána, kterou nelze lehce utajit.

Před první světovou válkou se snažila mocná skupina bohatých Židů znovu získat kontrolu nad Jeruzalémem. To pobouřilo Vatikán. Židé znovu zabránili jeho tajným snahám se do svatého města přestěhovat. Tito Židé měli v boji proti Vatikánu proto zaplatit za svou neústupnost.

Jak nám řekl kardinál Bea, jezuité vymysleli mistrovský plán, který by nejen vyhladil evropské Židy, ale navíc by obrátil celý svět proti nim. A tak se zrodila další ohavnost. Bylo nám řečeno, že jezuité navedli určité Židy, kteří zachovali určitou věrnost papeži k sepsání dokumentu nazvaného *Sionistický protokol*. Jeho zveřejnění pobouřilo celou Evropu. (Viz také v L. H. Lehmann: *Behind the Dictators*, str. 10–15).

35.8 Konstantinopolis

„Podívejme se nyní na jiného vatikánského nepřítele na smrt – na řeckou a ruskou ortodoxní (pravoslavnou) církev. Toto nepřátelství se datuje od roku 330 n.l. Vzpomeňme si, že Konstantin odevzdal duchovní a časnou vládu nad novým náboženským útvarem a sám odešel do ústraní města Byzantia, které povýšil na Konstantinopol.

Jak čas plynul, v římském katolicismu nastal v učení rozkol mezi Římem na Západě a Konstantinopolí na Východě. Konstantinopol byla povýšena dále na sídlo ortodoxní (pravoslavné) církve a vzájemně se mezi římskou a pravoslavnou vírou staly úhlavními nepřáteli.

Roku 1204 zorganizoval papež Innocent III. čtvrtou křížáckou výpravu, která zaútočila na Konstantinopol. Výprava město i s jeho obyvatelstvem zničila a její vojáci ukořistili vše, na co přišli. Pravoslavní, kteří tažení přežili papeže prokleli a pokračovali v plenění.

Postupem času se východní pravoslavné církve dostaly pod ochranu ruského cara a římskokatolické zřízení se počalo obávat toho, že pokud se car a ortodoxní církve nepodřídí Vatikánu, mohou být zničeni jako Židé.“

25. prosince 1997 měl ruský prezident Boris Jelcin pozdravné poselství ke všem věřícím v Rusku. Uvedl, že respektuje náboženskou svobodu u všech církví a vyznání a zároveň řekl, že v tento den slaví narození Krista ze 140 milionů věřících Rusů 20 milionů, a že ten „zbytek“ oslaví svátek až 7. ledna podle pravoslavné církve. (**Ra-
diožurnál, 25.12.1997, 18.00 a 22.00 hodin**).

35.9 Roky po I. světové válce

„Nyní se vraťme,“ pokračuje dál Rivera, „k přípravě na druhou světovou válku. Učili jsme se o tom, že díky nesmírnému bohatství mohl Vatikán usměrňovat světovou ekonomiku, čímž může plánovitě pokořovat národy. Dokonce i Spojené státy, jak to udělal již v minulosti a jak se to chystá znovu zopakovat. Provede to prostřednictvím svých iluminátů (*Alumbrados – Osvícenců*), jejichž členem byl kromě jiných také Ignác z Loyoly, zakladatel tovaryšstva a kte-

rou pak infiltroval a postavil ji jako tajnou finanční armádu Vatikánu. Jsou to rovněž jezuité, ale speciálně vycvičeni na bankovníctví a finanční transakce do těch největších měřítek a to tak, aby byly schopni podpořit nebo přitlačit ekonomiku jakéhokoliv státu na světě podle potřeby Říma. Nejvyšší z nich kontrolují světové bohatství. Nikdo se jim nevyrovná, neboť mají nepředstavitelné možnosti a drží všechny peníze. Jejich prostřednictvím řídí vatikánské jezuitské špičky světové bohatství. Dnes to jsou současně i největší světoví počítačová experti pro speciální bankovní operace. Ilumináti také spolupracují s hnutím Opus Dei dohromady se svobodnými zednáři a komunisty.

Řím má totiž také fanaticky poddané otroky s abnormální genialitou, kteří spolupracují na celém světě v různých oblastech. Jejich úkolem je odvrátit pozornost od Vatikánu. Proto se vydává množství knih, popisujících komunismus, sionismus, Svobodné zednáře, Opus Dei, Římský klub, katolickou Akci, organizace sledující UFO, Kukluxklan, Ekologii, Ekumenické hnutí apod. jako vždy oddělenou, samostatnou ideologii a hnutí. Nejtragičtější na tom však je to, že většina spisovatelů těchto knih zavírá oči před tím, že převážnou část všech organizací a hnutí, stejně jako organizací bojujících proti nim, založil Vatikán. Je to obrovská a vysoká hra. Část spisovatelů ji nechápe a část úmyslně zatajuje mnoho důležitých informací.

Těsně po skončení první světové války se Německo dostalo do hrozné krize. Vatikán nařídil jistým provatikánským Židům, aby vykoupili zemi z bídy a hladu. Z Vatikánu obdrželi peníze a zemi koupili poměrně lacino. Německo se tím velmi zadlužilo.

Bylo to však velmi chytře naplánováno. V příhodný čas využijí jezuité této okolnosti ke střetu a rozpoutání nenávisti vůči ortodoxním Židům. Budou mít v ruce důkaz, že Židé neměli nad Němci slitování, když takto uloupili jejich zemi v době, kdy se Němci nacházeli v krizi. Oplátkou jim bude válečný pokřik. Brzy nastala příhodná chvíle k vyrovnání účtů (uměle vyprovokovaných jezuitů).

Na konci první světové války, kdy spojené vítězné mocnosti podepisovaly v červnu 1919 Versailleskou mírovou smlouvu, byli ve Vatikánu natolik šílení po rozpoutání druhé světové války, že je odmítli uznat za politickou moc a nepřipustili je ke konferenčnímu stolu.

Ačkoliv byla celá Evropa zničená, Francii se však nepodařilo rozdrtit, ale také se nepodařilo rozdrtit ortodoxní církve v Srbsku. Mladí lidé v Itálii a Německu nevěděli kam se hnout a tak se z nich stali rebelové. Inflace zachvátila celou jejich zemi.

Komunisté organizovali revoluční skupiny. Jezuité vytvořili tři fronty.

V roce 1922 zemřel papež Benedikt XV. na otravu krve jedem. Po něm nastupuje Pius XI. První frontou byla Itálie. Na scéně se objevuje dosud neznámý, pyšný, ctižádostivý muž, Benito Mussolini. Prohlásil se za nového císaře předurčeného pro znovuvybudování Římské říše. Byl to krutý, arogantní a zvrácený člověk. Jeho nevelká armáda vojáků nosících černé košile nebyla nic jiného, než-li tlupa hrdlořezů nutících bitím a násilím všechny odpůrce, aby se podřídili. Černý papež přidělil Mussolinimu ke spolupráci nejvyššího jezuitu. Jeho knězem a zpovědníkem byl jezuita jménem Venturi. V katolických volbách řízených přímo Vatikánem napomohli katolíci Mussolinimu k uchopení moci. Papež Pius XI. nazval Mussoliniho mužem, kterého nám seslala sama prozřetelnost.

Mussolini, aby se vykoupil z Vatikánu, musel podepsat konkordát, to je smlouvu mezi národní vládou a náboženskou skupinou představující souhlas s jejími duchovními zájmy. Tím ustanovil římskou církev jako jedinou na území Itálie a jejích kolonií. Mussolini opět ustanovil politickou moc papeže a jeho duchovenstvu předal moc nad životy svého národa. A Itálie se pod vedením svého katolicko-fašistického diktátora Mussoliniho stala mocnou zemí.

Mussolini sestavil silnou moderní armádu a její síly zaměřil proti Etiopii. Itálie potřebovala rozšířit své území o další země.

Ubozí Etiopané neměli se svými oštěpy a luky proti Mussoliniho armádě pražádné šance. Proti nim bojovala letadla, tanky, děla, bomby a jedovatý plyn. Mussoliniho armádě se dostalo papežské požehnání a milánský kardinál, arcibiskup Ildefonso Schuster (jezuíta) nazval etiopský masakr »katolickou křížovou výpravou.«

35.10 Vatikán – Německo

„Roku 1923 se Německo dostalo na mizinu. Inflace dosáhla astronomické výše a naprosto znehodnotila peníze. Němci měli války s jejími útrapami a zabíjením plné zuby. Z této situace obviňovali císaře a přinutili jej a celou jeho vládu k odstoupení. O získání moci bojovali i komunisté. Jeden americký dolar měl hodnotu asi čtyři triliony marek. Německo bylo zničeno. Nová vláda byla velice slabá. Lidé žádali na vládu republiku. To uráželo papeže. S republikou v žádném případě nesouhlasil. Vatikánu se protivily dvě věci: Protestantismus a demokracie.

Jezuité poslali ihned dva muže, kteří měli zastavit vznik nové republiky. A ti ji zcela zničili. Byli to Franz von Papen a druhý Pacelli. Jejich intrikami se na scéně objevila nová hvězda římskokatolického germanismu – Adolf Hitler. Jeden z jezuitských otců, kněz Stämpfle si pospíšil s napsáním Hitlerovy knihy Mein Kampf. Hitler byl v té době ve vězení. Tato kniha se stala mistrovským dílem jezuitů a umožnila Hitlerovi převzít v Německu moc do svých rukou. Tím se zrodila další velká inkvizice, jejíž členové oblékali místo dominikánských, jezuitských nebo františkánských sutan – nacistické uniformy. Podstata však zůstala stejná. Tak jako byla dominikánská středověká inkvizice řízena a vedena jezuiti, jakmile jezuité inkvizici ve svůj prospěch infiltrovali, tak i tato »svatá« činnost byla věcí teroru ovládaného a podporovaného jezuitským řádem.

Hitlerovy hnědé košile, jak se nacistům říkalo, s Vatikánem v pozadí, používaly stejné metody jako Mussolini. Mlátil hlava nehlava každou opozici, včetně římských katolíků. Na ulicích se odehrávaly krvavé rvačky mezi nacistickými římskými katolíky a římskými katolíky, kteří byli komunisty. Stejně římskokatolické praktiky se dějí dodnes v Polsku, v Kanadě, v Salvadoru a dokonce i ve Spojených státech.

Německo se stalo druhou frontou jezuitů. Založili v něm Třetí říši. Symbolem nové inkvizice se stal hákový kříž – starý dobrý symbol Svobodných zednářů. Hitlera si již předem vybral Vatikán. Byl předurčen k triumfálnímu úspěchu. Jeho spolupracovníci měli s ním vždy to společného, že to byli římsští katolíci a v jejich žilách kolovala židovská krev. To platí také o Pacellim, pozdějším papežem Piem XII. Když se rozneslo, že Hitlera zvolil Pius XII. a pověřil jej politickou činností v Německu, zvolili jej římsští katolíci roku 1933 k moci. Netušili, že s Hitlerem volí okultistu, černého mága a především jezuitu pod nejtajnější přísahou, ovšem se svéráznými představami o naplnění generálových plánů.

Konkordát s Vatikánem, podepsaný 1933 bylo dílo Hitlera a Pacelliho, kardinála, několika arcibiskupů a preláta Montiniho, pozdějšího papeže Pavla VI.

14. ledna 1934 pronesl von Papen tato nestoudná slova: »Třetí říše je první mocenskou organizací, která nejen pochopila, ale také převedla do praxe nejvyšší principy papežství.« (Der Volkischer Beobachter, 14.1.1934).“

35.11 Horor ve Španělsku

„Třetí frontou jezuitů bylo Španělsko. Tři prezidenti Španělské republiky: Niceto Alcalá Zamora, Manuel Azaña a Juan Negrín byli jezuité, kteří se rozhodli jít vlastní cestou. Pět vydaných zákonů Vatikánu zabraňovaly vměšování se do španělských záležitostí. Byly to zákony: Znárodnění veškerého majetku, zdanění římskokatolické církve, vyvlastnění všech škol z rukou kněží, předání všech církevních škol a klášterů pod kontrolu Španělska, uznání protestantského náboženství.

Byl to důsledek nalezení dětských tělíček pod ženskými kláštery v Madridu roku 1932, v Seville kolem roku 1934 a v Baskicku v severním Španělsku. To vyvolalo veliké rozhořčení a krvavou katolickou válku proti Vatikánu. Guvernéři prezidentů Aznara a Manuel Azana žádali, aby bylo podniknuto národní vyšetřování všech klášterů, všech římskokatolických škol a přílehlých budov. Při vyšetřování se ukázalo, že budovy klášterů jeptišek a mnichů jsou spojeny v podzemí tunelem, v jehož bočních výklencích jsou místa pro uložení dětských mrtvolek. Roku 1936 bylo nalezeno mnoho takových hrobů nejen ve Španělsku, ale i v Římě. Kromě toho mnoho římskokatolických pozemků také skrývalo podzemní pohřebiště plné dětských koster. Následkem toho bylo ve Španělsku rozbořeno násilím mnoho církevních budov, kde takovéto tunely existovaly. Lékařský nález dětských mrtvolek jasně dokazoval, že děti byly usmrceny mučením, v nejlepším případě udušením. Celé davy upřímných římských katolíků se postavili do opozice proti Vatikánu a začali intenzivně napomáhat komunistům.

Tyto příšerné nálezy a postoj španělských katolíků urychlily papežovo rozhodnutí a papež najal několik muslimských generálů pod vedením generála Franca (dobrého zednáře), aby zabíjeli římské katolíky, Židy a protestanty, kteří byli na straně opozice. A jelikož komunistické vedení tuto republiku hájilo, tisk v rukou Vatikánu představil světu tuto akci jako komunistickou revoluci. Celé vedení španělské vlády papež exkomunikoval a vyhlásil duchovní válku mezi Svatým oficiem (inkvizicí) a Madridem.

Proto 3. srpna 1937, dvacet měsíců před koncem války ve Španělsku, Vatikán povolává generála Franca, pozdějšího římskokatolického španělského diktátora k vykonání války.”

35.12 Další tah Vatikánu proti Židům

„Mezitím němečtí katolíci podle příkazu jezuitů a katolických kněží navštěvují protestantské kostely. To byl kritický bod ďábelského plánu proti Židům. Tito zamaskovaní katolíci neúnavně pracovali na tom, aby si získali důvěru protestantských pastorů a jejich členů. A když začalo kruté protižidovské tažení, tito římskokatoličtí agenti, vydávající se za protestanty veřejně fyzicky napadali Židy a odvlékali je na gestapo k exportu do táborů smrti. Židé byli velmi překvapeni, neboť podvod neprohlédli a mysleli, že protestanti, o nichž se domnívali, že jsou na straně Židů, jsou nyní náhle proti nim. Na druhé straně se jich jakoby katolíci zastávali, ale činili to jenom naoko, aby Židé nakonec v táborech smrti skončili.

A tak i dnes Židé věří, že protestanti jako praví křesťané již nejsou jejich spojenci a že jejich přátelští spojenci jsou právě římsští katolíci.

Jezuité jsou mistry podvodu! Vatikán například získal přes 1000 římskokatolických Židů, které ukryl během války pod vatikánskými pahorky. Proč to udělal? Pro případ Hitlerovy prohry. V tom případě by Vatikán před celým světem prohlásil, že chránil Židy před Hitlerem. Vatikán se vždycky jistí, kdyby jeho plány nevyšly. I v tomto případě to byla zvrhlá, špinavá a nečestná hra.

Zatímco Německo," pokračuje dále Dr. **Rivera**, „chystalo a vyvíjelo vojenskou techniku, připravovali jezuité podmínky v zemích, které měl Hitler napadnout. Ve Francii, Belgii a dalších zemích připravovali tak zvanou Pátou kolonu. Šlo o tajnou armádu nepatřící k žádné zemi, která měla za úkol dezorientovat bojující vojska a přivést je ke kapitulaci před nepřítelem. Páté koloně napomáhali katoličtí příslušníci těchto zemí.

V Belgii hlásali katoličtí kněží Picard, Arend a Foucalt pod názvem Duchovní obnovy hitlerovské fašistické evangelium. Kázali tak přesvědčivě, že posluchači nepochybovali, že fašismus do země vstupuje Božím řízením.

Tím byla ve skutečnosti připravena cesta německým tankům. V USA jezuitský otec Coughlin (apoštol hákového kříže) získal rozhlasovým projevem přes 20 milionů následovníků. Hlásal, že německá válka je bojem za křesťanství. Vyhledával tajné velitelské buňky v nejosídlenějších amerických městech, vedené Loyolovými metodami a vychované nacistickými agenty. Taková byla katolická aktivita ve spojených Státech v letech 1936 – 1942. (Viz také Encyklopedia Britannica, sv.III., str. 87)

10. února 1939 zemřel Papež Pius XI. další záhadnou smrtí. Jeho nástupce Pius XII., jezuita, ale nikoliv generál, zahájil svou duchovní dráhu modlitbou za vítězství nacistů.

Německou tajnou službu Gestapo ustanovil Heinrich Himmler podle zásad jezuitského řádu. Loyolovu organizaci přesně do svého Gestapa přenesl. Vatikán byla největším zdrojem vojenské zpravodajské služby prostřednictvím svých římskokatolických zpovědníků na celém světě. I sám Hitler jasně svým přátelům prohlásil, že »na Himmlera pohlížím jako na našeho Ignáce z Loyoly«.

Mnozí římskokatoličtí kněží oblékli černou uniformu tajné služby. Jezuitský otec Himmler, strýc Heinricha Himmlera, byl jedním z nejvyšších důstojníků Gestapa. a nezapomeňme, že Ignác z Loyoly byl již roku 1622 prohlášen za svatého.

Tato »svatá« inkviziční organizace přivedla mučením a vražděním k hrůze šest a půl milionů Židů. Inkvizice Vatikánu byla v plném proudu. A byli popraveni všichni, kdo se Židům jakýmkoliv způsobem pokoušeli pomoci. »Křesťanské tábory« neboli vyhlazovací koncentrační tábory chrlily denně stovky a pak tisíce mrtvol ke spálení.

Vše je tedy připraveno na zahájení nové »svaté« světové války pod vedením inkvizice v rukou Ignácových učedníků a mistrů. Hitlerovým útokem na Evropu začala druhá světová válka."

Kapitola 36

Německá agrese a jezuité, Rakousko – Polsko – Československo

36.1 Jezuité a nacismus

O spojitosti německého agresivního *nacismu* s jezuitským řádem nelze pochybovat. Sám Hitler uvedl: „Mnoho jsem se naučil od jezuitského řádu. Až dosud neexistovalo na zemi nic velkolepějšího, než je hierarchická organizace katolické církve. Hodně jsem z této organizace převedl do své vlastní strany.“

Walter Schellenberg, bývalý šéf *nacistické* kontrašpionáže, kterého si vychovali jezuité konstatoval: „Organizaci SS vytvořil Himmler podle zásad jezuitského řádu. Jeho předpisy a Duchovní cvičení, jak je sepsal Ignác z Loyoly byly pro Himmlera vzorem, který se snažil přesně okopírovat. Himmlerův titul nejvyššího šéfa SS měl být rovnocenným ekvivalentem jezuitského generála a celá struktura SS přesně imitovala hierarchický řád katolické církve.“

Franz von Papen, další mocný jezuitský *nacista*, který se zasloužil o ustanovení konkordátu mezi Německem a Vatikánem řekl toto: „Třetí říše je první světovou velmocí, která nejenže uznává nejvyšší zásady papežství, ale uvádí je také do praktického života. ...Konkordát mezi Vatikánem a Německem měl pak pro plány jezuitů velmi veliký význam. Německo, podle pravidel konkordátu, se stalo nyní součástí »Boží« vlády Vatikánu a Vatikán od té chvíle intenzivně pracoval na stabilizaci německé vlády, dával Německu božskou ochranu a také ochranu mezinárodní.“

Adolf Hitler řekl: „Osobně jsem přesvědčen o veliké moci a hlubokém významu křesťanství a nedovolím, aby se šířilo jiné náboženství, než křesťanství. Proto jsem se odvrátil od Ludendorffa a proto jsem zavrhl tu knihu od Rosenberga. Napsal ji protestant. Není to stranická kniha. Nenapsal ji straník. Nechme protestanty, ať se s ním hádají... Jako katolík se nikdy necítím dobře v evangelické církvi nebo jejích institucích. Proto budu mít velké problémy, jestliže se budu snažit regulovat a omezovat záležitosti protestantských církví. Evangelíci nebo jiní protestanti mne v každém případě budou odmítat. Ale vy můžete mít jistotu: Budu chránit práva a svobody farností a nedovolím, aby se jich někdo dotknul, takže nemusíte mít žádné obavy o budoucnost Církve.“

Hitler také diskutoval s biskupy o svých názorech na židovskou otázku. „Pokud jde o Židy, zastávám stejné stanovisko, jaké hlásá katolická církev už patnáct set let, kdy Židy považuje za nebezpečné a vytlačuje je do ghet..., protože církev dobře ví, co jsou Židé zač. Nevyvyšuji rasu nad náboženství, ale pro církev a stát vidím v představitelích této rasy velké nebezpečí a svým přístupem k této otázce prokazují velkou službu křesťanství.“ (J.S. Conway: *The Nazi Persecution of the Churches*; str. 25, 26, 162).

Tři velcí obhájci římskokatolické víry byli: Hitler, Mussoliny a Franco. Všichni tři měli konkordáty s Vatikánem. Dostali se k moci, aby dobyli svět a nastolili milénium pro papeže. Pro tento úkol jezuité řídili ze zákulisí *gestapo*. Mečem Vatikánu však mělo být výhradně Německo. Proto se mu dostávalo řady mezinárodních podpor a finančních prostředků pro splnění cílů, které generál jezuitů Ledóchowskij krok za krokem naplňoval ruku v ruce s Vatikánem.

To všechno je také fotograficky zdokumentováno v mnoha knihách od **Avro Manhattan**, například v knize **Vatikánský holocaust** a **Katolický teror dnes**. **Avro Manhattan** je světově proslulou autoritou na otázku římského katolicismu v politice. Bydlí v Londýně a během druhé světové války pracoval v rozhlasové stanici *Rádio Svoboda* a psal také politické komentáře pro *BBC*. Kniha **Vatikánský holocaust** z větší části fotograficky dokumentuje zvěrstva *ustašovců* na *Srbech* za druhé světové války. O tom bude pojednáno samostatně v následujících kapitolách.

36.2 Anschluss Rakouska

Podívejme se nyní, jak byl připravován *Anschluss*.

Především zásluhou „prozřetelné“ synchronizace *Mussolini* uchoпил moc v *Itálii* díky *donu Sturzovi*, který byl jezuitou a šéfem katolické strany, a zároveň se rakouským kancléřem stal jezuita, monsignor *Seipel*. Tuto funkci zastával až do roku 1929, včetně dvouletého bezvládní. Během těchto rozhodujících let vedl rakouskou vnitřní politiku na zpátečnickou a prokatolickou cestu. Jeho následovníci pokračovali po této cestě až k pohlcení této země do jezuitského, *fašistického*, německého bloku. Krvavé potlačení povstání pracující třídy mu vyneslo přezdívku „*Keine Milde Kardinal*“ – nemilosrdný kardinál.

„Počátkem května (1936) začal *von Papen* tajná jednání s *Dr. Schusniggem* (rakouským kancléřem), působil na jeho slabé místo a ukazoval mu, jak výhodné bude sloučení s *Hitlerem*, pokud jde o zájmy *Vatikánu*. Tento argument se může jevit divně, ale *Schusnigg* byl oddaným katolíkem a *von Papen* papežovým komorníkem.“ (**G.E.R. Gedye: *Suicide de l'Autriche; Union latine d'editions, Paříž 1940, str. 188***).

Není překvapením, že to byl tajný komorník, který řídil celou záležitost, která skončila 11. března 1938 rezignací pobožného *Schusnigga* (žáka jezuitů) ve prospěch *Seyss-Inquarta*, šéfa rakouských *nacistů*. Následujícího dne německá vojska vstoupila do *Rakouska* a loutková vláda *Seyss-Inquarta* vyhlásila připojení země k *Říši*. Tuto událost uvítalo nadšené prohlášení vídeňského arcibiskupa, kardinála *Innitzerera*, rovněž jezuita:

„15. března německý tisk publikoval toto prohlášení kardinála *Innitzerera*: »Kněží a věřící musí bez váhání podporovat velký německý stát a *Führera*, jehož boj o nastolení německé moci, cti a prosperity je v souladu s přáním *Prozřetelnosti*.«

Noviny otiskly fotokopii tohoto prohlášení, aby rozptýlily každou pochybnost ohledně jeho autenticity. Kopie byly vylepeny po zdech ve *Vídni* a v dalších rakouských městech. Kardinál *Innitzer* vlastní rukou napsal před svým podpisem následující slova: »*Und Heil Hitler!* «

O tři dny později rozeslal celý rakouský episkopát pastýřský dopis svým diecézím. 28. března otiskly italské noviny text tohoto dopisu. Jednalo se o otevřenou podporu nacistickému režimu, jehož ctnosti byly vysoce vychvalovány.“ (**F. Charles-Roux: *Huit ans a Vatican, str. 118,122***).

Kardinál *Innitzer*, nejvyšší zástupce římské církve v *Rakousku* ve svém prohlášení dále napsal: „*Vyzývám vedoucí mládežnických organizací, aby připravili své připojení k organizaci německé Říše.*“ (**Ernest Pezet, bývalý viceprezident Výboru pro zahraniční záležitosti: *L'Autriche et la paix; Ed. Self, Paříž, 1945, str. 149***).

Takže vídeňský arcibiskup a kardinál nejenže spolu s celým episkopátem s největším nadšením spojil svůj osud s *Hitlerem*, ale předal také „křesťanskou“ mládež k výchově podle

jezuitsko–nacistických metod. Tyto metody byly „oficiálně odsouzeny“ v hrozném encyklickém listě: „**Mit brennender Sorge**“!

Časopis **Mercure de France** omluvně poznamenal: „...Tito biskupové nepřijímají rozhodnutí, která se týkají církve jako celku ze své vlastní vůle. Příkazy jim udílí svatý stolec, který oni už jen poslouchají.“ (**Mercure de France: Rakousko a Hitler; 1. května 1938, str. 720**).

To je očividné. Jaké jiné příkazy by se daly očekávat od tohoto „svatého“ stolce, který přivedl k moci Mussoliniho, Hitlera, Franca a v Belgii vytvořil Kristus Rex Leona Degrelleho?

Ted' chápeme, proč „angličtí spisovatelé jako např. F. A. Ridley, Secker a Warburg vystupovali proti politice Pia XI., která všude obhajovala fašistické hnutí.“ (**J. Tchernoff: Les Demagogies contre les democracies; R. Pichon a Durand-Auzias, Paříž, 1947, str. 80**).

Pokud jde o Anschluss, M. **Francois Charles-Roux** nám poví, proč mu byla církev tolik nakloněna: „Spojení 8 milionů rakouských katolíků s říšskými katolíky mohlo vytvořit německý katolický orgán, který dovedl nechat pocítit svou váhu.“ (**F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 114**).

36.3 Polsko

V podobné situaci jako Rakousko bylo Polsko, když Hitler poté, co do něj vtrhl, anektoval jeho část ve jménu otcovské země. Dalších několik milionů katolíků to mohlo jedině uvítat, aby posílilo německý kontingent pod poslušností Římu, kromě toho, že Řím měl rád svůj „milý polský lid“. Ve skutečnosti si Řím nedělal vrásky nad násilným přeskupování katolíků ve střední Evropě podle plánu jezuitského generála, Halke von Ledóchowského.

Vyvolení vatikánští obřadníci, kteří nosí kadidelnici svým čtenářům, neustále připomínali, že Pius XII. „protestoval“ proti agresí ve své první encyklice **Summi pontificatus (20.10.1939)**. Údajně zde potvrzuje „odmítavý postoj církve vůči totalitářství.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 86**). Ve skutečnosti tento směšný dokument, podobně jako všechny ostatní takové dokumenty, které mají nejméně 45 stran, obsahuje jedinou větu, a to až na konci, týkající se Polska utlačovaného Hitlerem. Touto kratičkou narážkou je rada určena polskému lidu, aby se hodně modlil k Panně Marii!

Mezi těmito několika slovy frázovitého soucítění a lichotivými stranami určenými fašistické Itálii a vychvalování Lateránské smlouvy je otřesný rozdíl. Tuto smlouvu uzavřel Svatý stolec a Mussolini, Hitlerův kolaborant, který v době, kdy papež sepišoval svůj hanebný encyklický dopis, vystoupil se skandálním projevem, který měl být výzvou světu. Začínal těmito slovy: „*Liquidata la Polonia!*“

Co však riskují používáním těchto směšných alibi, když kážou obráceným lidem? Kromě toho, kolik z nich bude mít zájem ověřovat si takové údaje?

Co uvidíme při studiu této záležitosti, jak se k ní chová Vatikán? Především uvidíme ve Varšavě nuncia, monsignora Cortesiho, jak naléhá na polskou vládu, aby se ve všem poddala Hitlerovi, aby mu odevzdala Gdaňsk, „koridor“ – území, kde žijí německé menšiny. (**Cf. Journal 1933–1939, hraběte Szembecka, Plon, Paříž, 1952, str. 499**).

Když se to pak uskuteční, vidíme Svatého otce, jak napomáhá agresorovi, když se snaží o to, aby Paříž a Londýn potvrdily odříznutí velké části jeho „drahého Polska“. (**Cf. Camille Cianfarra, ... str. 259, 260**).

Těm, kteří by byli překvapeni takovým chováním vůči katolické zemi, budeme citovat známý precedent: „Po prvním rozdělení Polska v roce 1772, katastrofě, ve které jezuitské intriky sehrály hlavní roli, vyjádřil papež Klement XIV. v dopise rakouské panovnici Marii Terezii své uspokojení takto: »Napadení a rozdělení Polska nebylo uskutečněno pouze z politických důvodů. Byly to zájmy náboženské a nezbytné pro duchovní prospěch církve, aby vídeňský dvůr rozšířil své panství nad Polskem co možná nejvíce.«”

Je vidět, že nejde o nic nového pod sluncem – zvláště ne ve Vatikánu. V roce 1939 nebylo potřeba na tomto cynickém prohlášení měnit jediné slovo, kromě „duchovního prospěchu církve“, která tou dobou čítala několik milionů polských katolíků, kteří se připojili k velké Říši. Tato skutečnost jednoduše vysvětluje úspornost papežské kondolence v **Summi Pontificatus**.

36.4 Československo

V Československu se Vatikánu dařilo ještě lépe. Vatikán poskytl Hitlerovi jednoho ze svých vlastních prelátů, tajného jezuitského komořího, který se měl stát hlavou tohoto satelitního říšského státu.

„Anschluss vyvolal v Evropě veliký rozruch. Od nynějška hitlerovská hrozba visela na Československou republikou a válka byla ve vzduchu. Ale zdálo se, že ve Vatikánu to nikoho nezajímalo”.

Poslechněme si M. **Francoise Charlese–Roux**: „Uprostřed srpna jsem se pokoušel přesvědčit papeže, že by měl promluvit ve prospěch míru – ovšemže spravedlivého míru... Moje první pokusy byly neúspěšné. Ale od začátku září 1938, kdy se mezinárodní krize zhoršovala, jsem začal ve Vatikánu vnímat klidnou náladu, podivně kontrastující s prudce se zhoršující situací.” (**F. Charles–Roux: Huit ans a Vatican, str. 127, 128**).

„Všechny mé pokusy,” dodává bývalý francouzský velvyslanec, „dostávaly od Pia XI. stejnou odpověď: »Bylo by to zbytečné, nepotřebné a nevhodné.« Nemohl jsem pochopit, jak může tak zarputile zůstat potichu.” (**F. Charles–Roux: Huit ans a Vatican, str. 128**).

A stejně tak záhadně mlčel Vatikán i v případě mladého Československa. Mlčení mělo hlubší původ. **L.H. Lehmann** píše:

„Vatikán nebyl českému národu příznivě nakloněn po všechna ta léta od roku 1415, kdy Jan Hus, upálený pro kacířství, zdvihl ve svém lidu ducha odporu proti papežské svrchovanosti. Nezničitelná touha českého národa po nezávislosti a po svobodě nebyla však nikdy zlomena přes staletí útlaku a krveprolití, jež byla výsledkem nuceného spojení s papežstvím.

Nedalo se proto očekávat, že by Vatikán přál a pomáhal pokroku slibné mladé československé demokracie, vytvořené po první světové válce. Páter Hlinka, vůdce vatikánské strany na Slovensku, se pustil ihned zpočátku do práce na podkopávání základů nové republiky a s pomocí svých Hlinkových gard usnadnil svému nástupci monsignoru Josefu Tisovi odevzdání republiky v roce 1938 do Hitlerových rukou. Slovenský lid neměl na vyhlášení nezávislého Slovenska, kterým Československá republika byla oklestěna a Hitlerem pohlcena, ani nejmenší účasti. Byla to výhradně práce vatikánských politiků a Hlinkových ozbrojených gard, které zaplavily zemi, lámajíce s nacistickou krutostí všechny pokusy o odpor.” (**L.Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 26**).

Blížily se tedy události, které měly mlčení vysvětlit. Především to byla *anexe sudet k Říši*, samozřejmě za podpory křesťanské sociální strany. Tuto *anexi* potvrdila *Mnichovská dohoda* a *Československá republika* byla rozdělena. Ale *Hitler*, který se rozhodl respektovat její územní integritu, chtěl ve skutečnosti připojit české země nezávisle na *Slovensku* a vládnout nad *Slovenskem* pomocí svého vlastního jezuitského vyslance.

Dosáhnout těchto cílů nebylo těžké, protože většina z hlavních politických slovenských vůdců byli podle *Waltera Hageny* katoličtí duchovní (**Cf. *Walter Hagen: Le Front secret; Les Iles d'Or, Paříž, 1950***) a mezi nimi jezuitský páter *Hlinka*, jezuita pod tajnou přísahou, který měl k dispozici „stráž“ vycvičenou na zásadách *nacistické S.A.*

Podle katolického kanonického zákona je dáno, že žádný kněz nesmí přijmout veřejnou funkci nebo politický mandát bez souhlasu Svatého stolce.

To potvrzuje a vysvětluje jezuita, R.P. **de Soras**: „*Jak by to mohlo být jinak? Už jsme to řekli: kněz kvůli charakteru svého povolání, kvůli oficiálním funkcím, které vykonává v rámci církve, kvůli sutaně, kterou nosí, je nucen jednat jako katolík, přinejmenším tehdy, když se jedná o veřejnou činnost. Kde je kněz, tam je církev.*“ (**R.P. de Soras: *Action catholique et action temporelle; Spes, 1938, str. 96***).

V *československém* parlamentu tedy zasedli členové duhovenstva se souhlasem *Vatikánu*. Navíc jeden z těchto knězů, jezuita *Tiso*, musel mít souhlas Svatého stolce, když ho samotný *Führer* postavil do čela *Slovenského státu*. Později mu *Führer* udělil nejvyšší hitlerovská vyznamenání: *Železný kříž* a *Černou orlici*. I k tomu dával *Vatikán* souhlas stejně jako k udělení titulu monsignora a postavení do funkce papežského komořího.

Jak se dalo tušit, 15. března 1939 připojil *Hitler* zbytek *Čech* a *Moravy* a ustanovil *Slovenskou republiku*, kterou stvořil jedním tahem svého pera, „*pod svou ochranou*“. Do čela postavil jezuitu, monsignora *Tisa*, „*který snil o kombinaci katolicismu s nacismem. Byl to veliký cíl a byl snadno realizovatelný, protože jej uznala německá i rakouská biskupství. Monsignor Tiso prohlásil: »Katolicismus a nacismus mají mnoho společného. Pracují ruku v ruce na obnově světa.«*“ (**Henriette Feuillet: *France Nouvelle, 25. června 1949***).

To musel být také současně názor *Vatikánu*, protože – navzdory „strašlivému“ encyklickému dopisu **Mit Brennender Sorge**, nesmlouval nad vydáním souhlasu pro diktátorského kněze.

„*V červnu 1940 oznámilo rádio Vatikán: »Prohlášení monsignora Tisa, vůdce slovenského státu, o tom že má v úmyslu vybudovat Slovensko podle křesťanského plánu, má plný souhlas svatého stolce. Nová státní organizace bude postavena na korporativním systému, který se ukázal tak úspěšným v Portugalsku. ...Toto oznámení přicházející tak brzy po prohlášení maršála Petaina, který chce obnovit Francii na křesťanských základech, je tudíž dvojnásobně vítáno.«*“ (**Henriette Feuillet: *France Nouvelle, 25. června 1949*** a **L.H. Lehmann: *Vatican Policy in the Second World War; str. 26***).

To bylo dva měsíce předtím, než s dalším plným souhlasem „Svatého“ stolce vyhlásil *Göring* na památný den založení tovaryšstva a na den zasvěcený *Panně Marii*, na 15. srpen leteckou válku proti *protestantské Anglii* s cílem *Velkou Británii* úplně pokořit a její města vybombardovat do základů. Jak křesťanské od monsignora *Göringa* a jak ušlechtilé a mírové od „svatého“ *Říma*!

Podobné „svaté“ kroky už v té době cítili i *protestanti* na *Slovensku*:

„*Tisův režim na Slovensku postihoval zejména protestantskou církev této země, která zahrnovala pětinu obyvatelstva. Monsignor Tiso se snažil snížit protestantský vliv na minimum a*

dokonce ho úplně zlikvidovat a odstranit. ...Vlivní členové protestantské církve byli posláni do koncentračních táborů." (**Reforme, 17. srpna 1947**).

Mohly se počítat za ty šťastné, když zvážíme vyhlášení pruského jezuitského generála Wernze (1906 až 1915): „Církev může odsoudit kacíře k smrti, protože jakákoliv práva, která mají, mají díky naší shovívavosti.“

36.5 Tiso

Nyní se podívejme, jak byl diktátorský katolický prelát, monsignore Tiso, jenž byl roku 1938 osobně požehnan papežem Piem XI. apoštolsky zdvořilý vůči Židům: „V roce 1941 dorazil do Osvětimi první kontingent Židů ze Slovenska a Hornoslezska. Hned od začátku byli ti, kteří nemohli pracovat, posíláni do plynové komory, do místnosti v budově, kde byly umístěny kremační pece.“ (**Lord Russell z Liverpoolu: Sous le signe de la croix gammes; L'Ami du livre, Ženeva, 1955, str. 217**).

Kdo to napsal? Svědek, kterého nelze odmítnout. Lord Russell z Liverpoolu, soudní poradce při soudech válečných zločinců.

Takže Svätý stolec „nepůjčil“ jednoho ze svých prelátů Hitlerovi jen tak nadarmo. Jezuitská hlava slovenského státu odváděla dobrou práci a je pochopitelné, že rádio Vatikán nad ní vyjádřilo uspokojení. Tiso byl prvním, kdo přispěl do Osvětimi! Jaká to čest pro tohoto „svatého“ muže a pro celé tovaryšstvo!

„O spojení mezi katolickou církví a nacismem nebylo v případě Hitlerova loutkového slovenského státu nikdy pochyby. Podle zprávy Newyorských Times z Bratislavy dne 28. srpna 1940 prohlásil ministerský předseda Vojtěch Tuka veřejně, že »slovenský vládní systém bude v budoucnosti kombinací německého nacismu a římského katolicismu«. Monsignore Tiso sám pak řekl, že »katolicismus a nacismus mají mnoho společného a pracují ruku v ruce, aby reformovaly zemi«.

Bezohledný antisemitismus byl jednou z prvních reforem. V interview s redaktorem německého týdeníku Neue Ordnung dne 22. prosince 1941 Tiso prohlásil, že slovenský antisemitismus je zdůvodněn »láskou k našemu vlastnímu lidu« a je v zájmu nacismu. »Vše, co podnikáme proti Židům,« pravil, »činíme z lásky k našemu vlastnímu lidu. Lásky k bližnímu a lásky k vlasti se vyvinuly v plodný boj proti nepřátelům nacismu.«.

Tento památný výrok slovenského jezuita zaznamenalo mnoho historiků. Tiso ho při různých příležitostech opakoval. I **Feuillet** píše: „Vše, co děláme proti Židům, děláme z lásky ke svému národu. Lásky k našim bližním a lásky k naší zemi se rozrostla do tohoto plodného boje proti nepřátelům nacismu.“ (**Henriette Feuillet: France Nouvelle; 25. června 1949**).

„Už v roce 1941 se mohlo Tisovo Slovensko chlubit tím, že je první zemí na světě, která je prosta Židů. ...Ze zvláštního pozdravu, který zaslal papež Pius XII. na Nový rok 1943 monsignoru Tisovi, je zřejmé, že Tiso a jeho nacistický loutkový stát zůstávali i nadále v přízni Vatikánu. Tentýž monsignore Tiso, kněz–prezident Slovenského státu, to také byl, který podepsal vyhlášení války své země Spojeným státům severoamerickým.“ (**L. Lehmann: Vatican Policy in the Second World War, str. 26 – 27**).

Skutečně mu na slávě nic nechybělo. Při osvobození v dubnu 1945 byl tento prelát předán Američany do Československa v poutech, když předtím uprchl do Rakouska, odkud byl americkými vojáky vrácen zpět do své země. V prosinci roku 1946 s ním začal soudní proces, na

kterým byl odsouzen k smrti oběšením. Pak byl 18. dubna 1947 oběšen. Jeho smrt však byla podle jezuitských historiků „vítězná palma“ pro jezuitského „mučedníka“.

Také římskokatoličtí historikové, **Luxmoore** a **Babiuchová**, uvádějí alibistickou *Tisovu* obhajobu zakrývající jeho vlastní skutky: „*Během procesu... Tiso uvedl doklad o tom, že byl připraven raději rezignovat, než aby jako prezident musel přihlížet tomu, jak německé zákony postihují slovenské Židy, a že byl nakonec ochoten v úřadu setrvat jen proto, že doufal, že bude moci užít své pravomoci a Židy zachránit. Než však byl 18. dubna 1947 v 5:30 ráno oběšen, svěřil se sesazený prezident svému kolegovi knězi, že jeho skutečným cílem bylo »zachránit křesťanskou civilizaci před komunismem.«*“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 96**).

Mystifikace, s jakou se *Tiso* hájil, a kterou neustále měnil, byla tak sugestivní, že dokázala svést mnohé k falešné víře o jeho skutečné povaze a o jeho pravdivé historické úloze. Dodnes existují tendence jezuitského kněze *Jozefa Tisa* ospravedlňovat. Zvláště na *Slovensku*. Například v knize ***Dějiny Slovenska a Slováků*** od **Milana Ďurici** se dovídáme, že se židovská otázka pod vedením *Jozefa Tisa* řešila „*v souladu s křesťanskými mravními zásadami*“ a židovské pracovní tábory popisuje autor jako „*příklad dobrého zacházení s lidmi.*“ Tato absurdní kniha byla navíc veřejně, otevřeně podpořena současnými vysokými představiteli římskokatolické církve na *Slovensku*. Naproti tomu odborníci z historického ústavu slovenské Akademie věd ji označili za tendenční a nepoužitelnou.

Jiný vysoký hodnostář římskokatolické církve v sousední zemi mohl vyhlášení monsignora *Tisa* vztáhnout klidně i na sebe. Protože, jsou-li základem slovenského „*Božího města*“ nenávist a pronásledování podle „*neochvějných církevních tradic*“ a likvidace *Židů* jako jezuitské „*křesťanské mravní zásady*“ a jezuitský „*příklad dobrého zacházení s lidmi*“, co potom lze říci o jednoznačně katolickém státu *Chorvatsku*? To je výplodem kolaborace vraha *Paveliče* a monsignora jezuitského kněze *Aloise* (chorvatsky *Alojzije*) *Stepinace*, vojenského vikáře *ustašovců*, za asistence papežského legáta *Marcone*!

37.1 Přirovnání k ustašovcům

Snad největší hněv *generála jezuitů Ledóchowského* se projevil proti *balkánskému pravoslaví*. Teror v *Jugoslávii* za *NDH* ve druhé světové válce není pouze věrný obraz jezuitské tváře, ale přímo celého katolicismu vůbec. V masakrech *Srbů* se neúčastnila jenom jezuitská vojska, ale i *františkáni*, *dominikáni*, jeptišky a mniši *ostatních řádů*. Konali „*dílo Boží*“ tím, že na tajný rozkaz *Říma* a *generála Ledóchowského* likvidovali svého největšího církevního konkurenta, *pravoslavnou církev*.

Kdybychom hledali přirovnání ke zvěrstvům těchto řádových sester a mnichů, převlečených do *nacistických* uniforem – *ustašovců*, ke kterým je jezuitští preláci *Marconeus*, *Stepinac* a *Pavelič* nabádali, ale také jim je přímo nařizovali včetně ostatních šíleně fanatických kněží, těžko bychom v dějinách našli něco podobného. Pro srovnání bychom se museli vrátit snad až do doby dobývání *Nového světa*. Tam by se pravá tvář katolických pohlavárů dala přirovnat k dobrodružným výpravám *Cortese* a jeho dravých mnichů nebo k mořeplaveckým výpravám *Vasco de Gama* do *Indie* a nebo k působení *Jeroma Azavida* na *Ceylonu* v roce 1594. Jak se tito katolíci „*křesťané*“ v cizích zemích chovali?

Zarytý a ctižádostivý portugalský katolík *Vasco de Gama* se v roce 1502 již podruhé dostal do *Indie*. Při první plavbě došlo k obchodnímu střetu s *Araby*. *De Gamovi* se tehdy nepodařilo ovládnout arabské bohaté obchodní cesty, a to si *de Gama*, který vždy usiloval o rozšíření náboženské nadvlády papeže, vysvětloval jako urážku a potupu katolicismu. „*Proto byla tato jeho druhá výprava částečně výpravou odvetnou. Jeho flotila se skládala z 20 plavidel a většina z nich byla ozbrojena. Vezl s sebou jak velký počet vojáků, tak i své duchovní a taktické poradce – kněží římskokatolické církve*“, kteří s ním podnikali výpravy do zámoří a drancovali a likvidovali „*ve jménu Božím*“ vše, co jim jen trochu stálo v cestě. Jeho krutosti proto neznali mezí.

„*Když se armáda přibližovala k indickým břehům, narazila na loď plně obsazenou muslimskými poutníky, vracejícími se z Mekky. Když si uvědomili svou bezmocnost tváří v tvář tak hrozivé přesile Portugalců, předali Portugalcům odpovídající výkupné. De Gama na to odpověděl tím, že jejich loď zapálil! S obdivuhodným úsilím, které se rodí jen ze zoufalství, se poutníkům podařilo oheň uhasit, ale bezcitného de Gamu to přimělo pouze k tomu, aby se vrátil a přikázal jejich loď znovu podpálit. Historik D´Orsey zaznamenává, jak vyděšené matky zvedaly své plačící děti a prosily de Gamu o smilování. Jejich pláč však pouze rozněcoval kněze, kteří stáli okolo de Gamy a ujišťovali ho, že tato strašlivá scéna je pouze předzvěstí jeho dalších úspěchů a velikých činů, které mají ještě přijít.*“ (**Portugalské objevy, provincie a misie v Asii a Africe; str. 5**).

„*Jejich sadistické předpovědi se brzy naplnily. De Gama pokračoval do Calicutu a po těžkém bombardování města tam vyslal razii, která dala zděšeným obyvatelům lekci »brutality, jakou je těžké popsat.«*“ (**Encyclopedia Britannica; 1953, heslo de Gama**).

„*Jerome Azavido, voják, který neproslul svým hrdinstvím jako spíše svou krutostí, byl vyslán v roce 1594 na Ceylon, aby tam pomstil nepravosti páchané na jeho krajanech... Na vrcholu svého úspěchu tam nechával stínat matky poté, co je přinutil, aby vhodily svá ne-*

mluvňata mezi mlýnské kameny. ... Vojákům nařizoval nabodávat děti na kopí ... Přichystal vojsku podívanou, když nechal mnoho mužů shodit z mostu v Malwane, aby je sežrali krokodýli. A tyto stvůry si na svou potravu zvykly natolik, že na zapísknutí zvedaly hlavu nad vodu!" (Ceylon; sv. 2, str. 33; H. H. Meyers: The Inquisitive Christians, str. 16, 17, 21).

A z tohoto lůna sadismu, tyranie, brutality, krvežíznivosti, milování teroru a mučení vzešel a ještě více se v těchto vlastnostech rozvíjel jezuitský řád, a to bez ohledu na dobu, ve které žil. Není proto divu, že i v dnešní době jsme svědky podobných strašlivých scén.

Vždyť to, co chorvatští jezuitští „vrahové ve jménu Božím“, jak je správně přezdívá M. Herve Lauriere, prováděli více než čtyři roky, přesahuje veškeré představy. Ani v oficiálních kronikách římské církve, i když jsou na podobný materiál velmi bohaté, se nenalézá nic tak ukrutného, jako to, co se dělo v Chorvatsku. V Evropě to nemá žádný ekvivalent.

Nenávist „Svatého“ stolce vůči Srbům a jejich pravoslaví je nekonečná. Proto s radostí vítal (stejně jako při Bartolomějské noci) vstup jezuitských tyranů pod fašistickou vlajkou do Jugoslávského království, aby ihned vytvořili balkánskou baštu katolicismu. Je třeba ještě něco dodávat k tomu, že důvěrným přítelem krvežíznivého Antona Paveliče byl mimo jiných jezuitů i jezuitský kněz, monsignor Alojzije Stepinac?

Jeho dráha záhřebského arcibiskupa byla obdivuhodně rychlá. Ve 36 letech už byl veteránem v rakousko-uherské armádě a za pouhé čtyři roky výkonu kněžské služby byl v roce 1934 jmenován nejmladším arcibiskupem na světě. Ve 39 letech se stal plnoprávným záhřebským arcibiskupem, správcem jedné z největších evropských arcidiecézí. I přesto, že mu matku a bratra popravili Němci během války v roce 1943 za styky s partyzány, byl na straně fašismu. Když v roce 1941 vznikl z trosk Jugoslávského království Nezávislý chorvatský stát, NDH, arcibiskup přivítal jeho zrod slovy, že „ruka Boží zapůsobila.“

I současní katoličtí historikové vydávají svědectví o tom, že když měl v dubnu 1945 kázání v záhřebské katedrále, označil v něm komunistické hnutí za největšího nepřítele církve všech dob a za největšího nepřítele lidské svobody, avšak na adresu fašismu neobsahovalo toto kázání žádné podobné odsouzení (J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 76–77).

37.2 Paveličovi teroristé

Chorvatská teroristická organizace ustašovců vedená Paveličem již na sebe upozornila francouzský lid úkladnou vraždou v roce 1934, kdy v Marseille zavraždila jugoslávského krále Alexandra I. a francouzského ministra zahraničních věcí Louise Barthoua.

„Alexandrova smrt měla pro budoucnost Jugoslávie nesmírně nešťastné důsledky. Král se velmi zásadně stavěl proti Hitlerovi. Ve skutečnosti se vydal na svou osudnou cestu do Francie především proto, aby Francii varoval před nebezpečím, které předvídal z této strany.“ (Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 246).

„Protože Mussoliniho vláda byla očividně zatažena do tohoto zločinu“ (F. Charles-Roux: Huit ans a Vatican, str. 132), francouzská vláda požadovala vydání Paveliče, který našel v Itálii azyl. Vůdce Mussolini pečlivě dbal na to, aby k tomuto vydání nedošlo a soudní dvůr v Aix-en-Provence musel nad hlavou ustašovců vynést rozsudek smrti za jeho nepřítomnosti.

Vůdce teroristů, kterého si Mussolini najal, „pracoval“ na rozšíření Itálie směrem na jadranské pobřeží. Jugoslávie byla zaprodána Německu.

„...Bratranec (krále Alexandra I.), princ Pavel, který byl jmenován regentem dvanáctiletého korunního prince Petra, začal okamžitě obsazovat úřady proněmecky orientovanými lidmi. Potom vypracoval obchodní smlouvy s Německem, které, jak prohlásil, posílí rozvoj Jugoslávie, ale které přivedly zemi jenom do komerčního vazalství Německu.

Chorvaté sledující narůstající moc Německa se rozhodli obchodovat s Hitlerem. Bylo dosaženo tajných dohod a Chorvatští politici pochopili, že Německo je bude podporovat. Poté, co Hitler anektoval v roce 1939 Československo se Dr. Machek, vůdce Chorvatské rolnické strany, rozhodl, že nadešel čas, aby podnikl první krok směrem k nezávislosti. Požadoval naprostou vnitřní autonomii pro Chorvatsko »v rámci hranic Jugoslávského státu«. Žádost podal princ Pavel za podpory mnoha srbských živlů, kteří otevřeně a přímo byli unaveni z notorické Chorvatské agitace a podvrtné činnosti. 25. března 1941 podepsala Jugoslávie po cíleném nátlaku Dr. Machka, vicepremiéra Jugoslávie, Vídeňský pakt. Tím dala Jugoslávie souhlas ke spolupráci s Německem.

Ačkoli bylo v paktu obsaženo ustanovení, podle kterého neměla německá vojska možnost přechodu přes jugoslávské území, bylo to samozřejmě čistě pokrytecké, protože Německu se jednalo především o právo dostat se přes Jugoslávii do Řecka. Jak je dnes známo, tajné skuliny ve Vídeňském paktu to a ještě další ústupky Němcům umožnily.

Je jisté, že asi 90% Chorvatů bylo silně proněmecky orientovaných, zatímco 90% Srbů se orientovalo ostře proti Německu. Vídeňský pakt znamenal veliký šok pro většinu Srbů, kteří si dosud neuvědomili, že Jugoslávie už tak dalece pokročila směrem k Ose.

Srbové vystoupili dva dny po podepsání Vídeňského paktu – 27. března 1941. Srbský generál Simović za pomoci téměř všech politických vůdců Srbska zorganizoval státní převrat, přinutil proněmecké ministry k rezignaci, regenta – prince Pavla – poslal do exilu a mladého krále Petra dosadil na trůn. Byla to odvěta za vyhlášení války na Ose. Z pohledu zdravého rozumu to byl sebevražedný krok. Srbové však byli rozhodnutí, že se Němcům nepodrobí, ale že budou raději obětovat své životy i vše, co mají, než aby ztratili svobodu, kterou získali po staletích urputného zápasu. 27. března začali Srbové zoufale zbrojit. Na mobilizaci potřebovali 15 dnů a potom by byli 12. dubna připraveni. Německo si to velmi dobře uvědomovalo, a proto napadlo Jugoslávii 6. dubna 1941.

10. dubna vpochovala německá vojska do Záhřebu v Chorvatsku a byla vítána divokým a nadšeným jásotem lidu, který před pouhými 23 lety stejným způsobem přijímal své srbské »bratry« a »osvoboditele«. Dr. Machek, který organizoval intriky s Německem, vydával v rádiu rozkazy všem svým následovníkům, aby spolupracovali s Osou." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 246 – 247**).

„3. dubna, tři dny předtím, než Německo vyhlásilo válku Jugoslávii odletěl chorvatský úředník jugoslávské armády, plukovník Kren, do Grazu a předal nacistům válečné plány srbské armády a mapy pečlivě ukrytých srbských přistávacích ploch v horách, kterých měly využívat jugoslávské letecké síly. Výsledkem bylo, že Bělehrad, i když byl prohlášen za »otevřené město«, byl 6. dubna bombardován a všechny srbské přistávací plochy byly zničeny.

Chorvatští spisovatelé často a s pýchou popisují pomoc, kterou Chorvaté poskytovali německým armádám při jejich útoku na Srby. Uvádíme zde jeden typický příklad z chorvatských novin Nova Hrvatska (Nové Chorvatsko), z vánočního vydání z roku 1942. Článek nese titul: Chorvatský voják v současné válce (... následuje dlouhý článek plný chvály na Chorvaty).

Skutečnost, že se Chorvaté tak horlivě stali nástrojem cizí moci dokazuje, že národy, které jsou tolik odlišné svou politickou zkušeností, charakterem a cíli nasmějí už nikdy být tak úzce svázány dohromady. Cena, kterou museli Srbové prostřednictvím kainovské zrady

Chorvatů zaplatit za sen o velkém jihoslovanském státě byla obrovská. Žádný Srb ani jakýkoli jiný národ by už nikdy nechtěl takovou cenu podruhé zaplatit. Chorvatská zrada nebyla pouze pomocí Německu a zároveň smrtelnou ranou Srbům, ale také obrovským neštěstím Spojených národů. Jenom zázrakem bojovné tradice trvající celá staletí, věrností jejich srdcí a vojenskou brilancí svého vůdce obrátili Srbové vojenskou porážku na jaře 1941 v odpor, který Němci navzdory veškeré síle a lstivosti nebyli schopni nikdy rozbít.

Ale od Chorvatů se měli dočkat ještě něčeho horšího." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 247 – 250**).

37.3 Vytvoření chorvatského státu

„6. dubna 1941 dal Führer povel k překročení bulharsko-řeckých hranic a k pochodu do Srbska ze západu, severu a východu. Tomuto pochodu předcházelo strašlivé bombardování nic netušícího Bělehradu. Němci z Bulharska se spojili s Italy, táhnoucími z Albánie a tím vzali Jugoslávčům možnost spojit se nebo přejít do Řecka. ... armáda ve 12 dnech zdolala nepřipravenou jugoslávskou armádu. Dne 13. dubna padl Bělehrad. Byl zřízen nový chorvatský stát pod vedením emigranta Ante Paveliče, spoluosnovatele atentátu na krále Alexandra; jeho králem měl být italský princ. Itálie zabrala i většinu dalmatského pobřeží a Černé Hory." (**Otakar Dorazil: Světové dějiny v kostce; Jeva, 1995, str. 374**).

Když tedy v dubnu 1941 Hitler s Mussolinim obsadili a rozdělili Jugoslávii, byl předstíraný chorvatský vlastenec Dr. Pavelič postaven po příjezdu se svými ustašovci do čela satelitního státu, který Němci vytvořili pod Paveličovým názvem *Nezávislý stát Chorvatsko (NDH)*, jako „navždycky nezávislého na jugoslávském království“ (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 247**).

18. května téhož roku nabídl Pavelič v Římě korunu státu vévodovi ze *Spolete*, který přijal jméno *Tomislav II.* Je samozřejmé, že si dal dobrý pozor, aby nikdy nevskočil na krví potřísněnou půdu svého pseudokrálovství. „Za svoji »nezávislost« platilo Chorvatsko částečně tím, že muselo bojovat na straně Německa, a to nejen proti Rusku, ale zejména proti Srbům." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 247**).

„Téhož dne Pius XII. přijal na soukromé audienci Paveliče a »jeho přátele«. Jedním z nich byl monsignor Salis-Sewis, vikář-generál monsignora Stepinace, záhřebského jezuitského arcibiskupa.

Svatý stolec se tedy nebál potřást si rukou s odsouzeným vrahem, který byl odsouzen za své nepřítomnosti pro vraždu krále Alexandra I. a Louise Barthoua. Nebál se setkat s vůdcem teroristů, který měl na svém svědomí ty nejstrašlivější zločiny! 18. května 1941, kdy Pius XII. radostně vítal Paveliče a jeho zabijácký gang, dosahoval masakr ortodoxních, řeckokatolických Chorvatů ve skutečnosti už svého vrcholu, současně s tím probíhalo nucené přestupování k římskému katolicismu." (**Cf. Herve Lauriere: Vrahové ve jménu Božím; Ed. Dufour, Paříž 1951, str. 40**).

„Ruka Boží zapůsobila“, zvolal tehdy záhřebský arcibiskup A. Stepinac na počest vzniku NDH a mnoho kněží zde dostalo za odměnu zvláštní vyznamenání a medaile.

37.4 Srbové a Chorvati v minulosti

Jaký byl stav národní snášenlivosti mezi Srby a Chorvaty, než přišli Habsburkové a než zesílil katolicismus v Jugoslávii?

„Po celou dobu, až do velké vnitřní krize, která propukla v habsburské monarchii, byly vztahy mezi ortodoxními Srby a katolickými Chorvaty většinou tolerantní a ko-rektní. Mluvili stejným jazykem, dokonce se spolu dělili o stejné kostely se dvěma oltáři, což si zachovali až do 19. století. Proto tím hlavním a nejvýznačnějším rozdílem mezi nimi bylo jejich sociální postavení. Pokud někdy došlo ke sporům, nikdy neměly etnický charakter. Avšak v době, kdy začal sílit katolicismus a Turci se v 17. a 18. století začali stahovat směrem k jihovýchodu, začalo poprvé docházet k projevům nesnášenlivosti.

První spory mezi Srby a Chorvaty nastaly až nárůstem a upevňováním katolické církve v těchto oblastech. Její drzé úsilí při obracení Srbů na katolickou víru pak daly podnět k výbuchu bouřlivého sjednocování (obracení Srbů na katolickou víru). Proti své svobodné vůli byli Srbové nuceni přijímat římsko katolické náboženské obřady. Část Srbů v Krajině a zejména v severní Dalmácii a v pobřežní oblasti postupně ztratila svůj etnický charakter a splynula s chorvatským (katolickým) prostředím. Ti Srbové, kteří se nezřekli své ortodoxní víry, ale i ti, kteří se sice obrátili, ale ponechali si své etnické, srbské vědomí, začali být pronásledováni.

To začalo být zdůrazňováno úměrně k sílícímu chorvatskému etnickému vědomí ve druhé polovině 19. století a za podmínek oslabování Rakousko-Uherské monarchie a odchodu Turků z Balkánu, což Srby v Krajině prakticky zbavilo jejich role evropského ochranného štítu.

Kromě tohoto nepříznivého vývoje historických okolností si Srbové ve vojenské Krajině zachovali svou spojitou etnickou entitu. Historické události jim napomohly v roce 1918 po pádu Rakousko-Uherské říše, kdy byla vytvořena první Jugoslávie, kde byl Srbové velikým přínosem během balkánských osvobozeneckých válek, vyhoštění Turků z Balkánu a při vítězství v první světové válce.

V této první Jugoslávii však trval svár mezi Srby a Chorvaty, který postupně nabýval na síle, a to zejména s příchodem Hitlera k moci v Německu v roce 1933 a při atentátu na krále Alexandra Karadjordjevice v roce 1934. Těsně před druhou světovou válkou vyústily spory mezi Srby a Chorvaty za vnějšího tlaku z Německa ve vytvoření Banoviny Chorvatska.

Po pádu Německa a Itálie a rozštěpení první Jugoslávie v roce 1941 byl na území Banoviny Chorvatska za podpory nacistického Německa a fašistické Itálie vytvořen Nezávislý stát Chorvatsko. Jednalo se zde o loutkový stát, smíšený z ustašovců a fašistů, který zahrnoval také oblast Srbské (vojenské) Krajiny. Tou dobou začaly první masové genocidy Srbů a hromadný odchod srbského národa do Srbska.

*V základní ustašovské ideologii NDH měl klíčové postavení program vyhubení Srbů, Židů a Rómů a vytvoření etnický »čistého« státu Chorvatska." (**Jugoslávský Bulletin, srpen 1995**).*

Jak vysvětluje spisovatel *Walter Hagen*, jednalo se jim o likvidaci srbské menšiny jugoslávského obyvatelstva. Ale ve skutečnosti nenávist jezuitských netvorů pocítili na sobě i Židé a všichni *protestanti* bez rozdílu.

Papež sám odsoudil ruské ortodoxní věřící jako kacíře, nazval je Srby a určil je všechny ke smrti. V knize **Godfathers** je zdokumentováno, že *Vatikán* vytvořil *komunistickou* stranu právě proto, aby se zbavil jednoho ze svých největších nepřátel, ruské ortodoxní církve. *Komunisté* však papeže podvedli a odmítli zlikvidovat členy ruské ortodoxní církve. Papež *Pius XII.* tedy nakonec musel vytvořit novou mašinérii, *fašismus*, který by vykonal to, co se nepodařilo udělat skrze *komunisty* – vyvraždit všechny členy ortodoxní církve a jejich duchovní.

Současný chorvatský tisk píše: „»Jedinou Paveličovou chybou bylo, že dovolil, aby zmizel tehdejší Chorvatský stát«, řekl dominikánský kněz Vjekoslav Lasic (**Novi List, 30. prosince 1996**) od oltáře kostela Zraněného Ježíše v samotném centru Záhřebu na Jelacicově náměstí 1. Z toho tedy vyplývá:

Není »chybou«, že Pavelič 10 let v emigraci pod fašistickou záštitou připravoval své ustašovce, aby se »jen co zazní rozkaz«, chopili moci a řídili se heslem, kterého byly plné úvodníky časopisu **Ustaša** („ustaša“ znamená chorvatsky **POVSTÁNÍ**) a pod které se podepsal Poglavnik (Vůdce). ...Ustašovec nepřestane zabíjet, protože až bude vydán rozkaz prolévat krev, potečou potoky krve... proto každý ustašovec čeká na rozkaz napadnout nepřítele, vraždit a ničit... nejdůležitějšími faktory budou horlivost, zbraně, bomby a ostré nože Chorvatských ustašovců, kteří od zdravého Chorvatského jádra odříznou všechno, co je zkažené, a očistí je... a potom ať se svět podívá na pobité a spálené mrtvoly zrádců... **NŮŽ, STŘELNÁ ZBRAŇ, BOMBA A VÝ-BUŠNINY**, to jsou naše modly... Ale ustašovec i kapičku krve změní na krvavé řeky, protože krev nepřátel bude proudit v řekách a bomby rozpráší jejich kosti jako prach. To je správné pro osvobození domoviny a Chorvatského lidu. Pro ustanovení Chorvatské národní svobody a nezávislého Chorvatského státu jsou všechny prostředky posvěceny, dokonce i ty nejhroznější, protože veliký a posvátný cíl posvěcuje všechny, a to dokonce i ty prostředky nejstrašlivější ... Zavraždění by měli být ti, kteří pijí krev Chorvatskému národu, aby se už mezi Chorvaty nikdy znovu neobjevilo jejich zlo.“ (Viz **měsíčník Ustaša z února, července, října a listopadu 1932**).

„O něco později položila Nacela Ustaskog Pokreta (Zásady ustašovského hnutí) z roku 1934 základy budoucím rasistickým zákonům a fašistické státní organizaci, která byla živená fašistickým totalitním systémem.

Z toho také vyplývá, že není »chybou«, že Pavelič bezodkladně v prvním měsíci své vlády vyhodil Dido Kvaternika, Mijo Babice a Makse Luburice, aby se mohl pustit do uskutečňování svých záměrů tím, že v Gudovaci poblíž Bjelovaru dal zastřelit 196 Srbů (27. dubna 1941), v Blagaji poblíž Gliny uspořádal hromadné vyvražďování asi 400 Srbů (8. a 9. května 1941), v Prekope u Gliny se konala masová vražda 260 Srbů, Židů a Chorvatských komunistů (12. května 1941) a stejným způsobem pokračoval ještě s větší intenzitou na mnoha známých i neznámých bitevních polích po celé Hercegovině, Dalmatinské Zagoře, Lice, Kordunu a Baniji.

Potom založil 26 koncentračních táborů v Chorvatsku a Bosně, ve kterých byli na základě rasistických zákonů soustředěni všichni Chorvatští a bosenští Rómové. V těchto táborech jako rukojmí nebo jako oběti vojenských soudů zahynulo také asi 26 000 Židů a desetitisíce Srbů, stejně jako i několik tisíc »nevyhovujících« Chorvatů.“ (**Slavko Goldstein: Pokojné vyvražďování; Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997**).

37.5 Jezuitská přísaha v NDH

Tento počátek Paveličovy ustašovské vlády nebylo nic jiného, než uskutečňování tajné jezuitské přísahy, které dala země náhlou zákonnou svobodu a ve které se mimo jiné hovoří: „... a budu tyto odpadlíky věšet, upalovat, ničit ohněm a pohřbívat zaživa, vařit, likvidovat, stahovat kůži, škrtit, párat jim břicha a těhotným ženám párat lůna, zabíjet jejich nemluvňata tím, že je budu vrhat hlavou proti zdi, abych je roztrástil o zed' za tím účelem, abych zničil navěky toto zlořečené pokolení...V případě, že to nebudu moci dělat otevřeně, pak to udělám tajně...“ To byl přesně vymezený program jezuitských, františkánských, dominikánských a

ostatních mnišských katů z řad mužů i žen, kteří buď vstoupili do jezuitského řádu nebo s ním sympatizovali a pomáhali mu.

10. dubna 1941 bylo vyhlášeno NDH a již tehdy byl pod záštitou hitlerovské armády vypracován plán na „definitivní vyřešení srbské otázky.“ Oficiální Chorvaté, ministři a funkcionáři se veřejně hlásili k tomu, že se Chorvatsko rozhodlo ze svého území odstranit všechny ty, kteří se nenarodili jako Chorvati. Vůdce NDH, Ante Pavelič, doktor medicíny (!), jehož slovo bylo zákonem, 4. dubna 1941 řekl: „Veškerý plevel, který zasadila ruka nenáviděného nepřítele, bude z nezávislého NDH vykořeněn.“

Milovan Zanjic, jeden z ustašovských zákonodárců řekl na shromáždění v Nové Gradisce 30. května 1941: „Toto musí být země Chorvatů a nikoho jiného a my jako ustašovci použijeme jakýchkoliv metod, abychom tuto zemi učinili skutečně chorvatskou a očistili ji od Srbů.“

Jezuita D. Juricevič, šéf náboženského oddělení vlády NDH ve svém kázání ve vesnici Staza blízko Sunji uvedl: „V této zemi nemůže žít nikdo jiný, než Chorvaté a každý, kdo odmítne obrátit se na naši víru, uvidí, co se s ním stane. Dnes není hříchem zabít i sedmileté dítě, pokud je toto dítě překážkou našemu ustašovskému hnutí. Nemyslete si, že člověk v kněžském rouchu nemůže vzít do rukou samopal a sprovodit ze světa. Všechno musí sprovodit, a to dokonce i v kolébce, všechno, co je proti ustašovskému státu a jeho autoritě.“

Podobné projevy v Banja Luka, Priedoru, Sanskim Mostu, Kotor Varosu, Prnjavoru, Bosanske Gradisce, Kozarace a na dalších místech měl další jezuitský kněz Viktor Gutič, kde mimo jiné řekl: „Všechna srbská verbež starší patnácti let bude zlikvidována a mladší děti umístíme do klášterů a uděláme z nich dobré katolíky.“ Ve svých kázáních vyzýval k deportacím Srbů bez soucitů k ženám i dětem (**Jugoslávský Buletin, 1995**).

„Františkán Ante Klarič, který se stal prvním ustašovským komisařem a organizátorem ustašovské milice ostře káral své katolické ovečky během kázání v roce 1941: »Jste už staré ženy ... a ještě jste nezabily ani jediného Srba. Nemáme zbraně a nože. Ale měli bychom je stínat kosou a srpem. Takto můžete sekát hrdla Srbů vždy, když je uvidíte.«“ (**H. H. Meyers: The Inquisitive Christians, str. 98**).

Dr. Mile Budak, ministr náboženských věcí a vzdělávání a jeden z nejnápadnějších lidí z Paveličových lidí prohlásil 8. července 1941 ve Vukovaru: „Některé Srby zabijeme, jiné deportujeme a zbytek převedeme na katolickou víru a takto z nich uděláme Chorvaty.“ A přesně tutéž ideu hlásal 22. července 1941 v Gospiči. Tím perfektně definoval svoji práci: „zabijeme“, „deportujeme“, „zbytek dostane nařízení přestoupit na římskokatolické náboženství.“ (**L'Ordre de Paris; 8. února 1947**).

A zanedlouho nato tyto tři skupiny dokonce přímo rozdělil na tři stejné díly a prohlásil, že jedna třetina bude usmrcena, jedna třetina deportována do koncentračních táborů a zbylá třetina přinucena přestoupit na katolickou víru.

37.6 Papežovi oblíbenci

Tento program byl naplněn do posledního písmene. Když potom osvobození Balkánu ukončilo tuto tragédii, bylo již deportováno více než 300 000 Srbů a Židů a přes milion jich byla vyvražděno a umučeno. Nejnižší odhad vojenského soudu po skončení války činil 750 000 usmrcených Srbů, nejméně 60 000 Židů a 35 000 Rómů. Ale „tímto způsobem římskokatolická církev rozmnožila své stádo jen o 240 000 ortodoxních věřících, kteří se však rychle navrátili k náboženství svých předků, jakmile jim byla zajištěna svoboda.“

Jaké hrůzy však dopadly na tuto nešťastnou zemi, aby Řím dosáhl tohoto absurdního výsledku! V knize **Vrahové ve jménu Božím** se můžeme dočíst o příšerném mučení, kterým tito »praktičtí katoličtí křesťané« týrali své ubohé oběti."

Masakry a „přestupování“ na katolickou víru se konaly až do osvobození a náklonnost svatého otce k vrahům se nikdy nezměnila. V chorvatském katolickém tisku z té doby si můžeme přečíst o tom, jaké komplimenty si vyměňovali *Pius XII.* s *Paveličem*, pohlavárem, kterému monsignor Dr. *Sarič*, sarajevský jezuitský arcibiskup a ve volném čase básník, věnoval verše naplněné strhujícím obdivem.

Tento jezuita také v jednom z katolických týdeníků té doby napsal: „*Ortodoxní církev v Jugoslávii je hrozbou pro katolickou církev. Vítězství velkého Srbska by znamenalo zničení katolického Chorvatska a znamenalo by to i zničení věrného františkánského řádu v Bulharsku. Nastal by konec převádění bulharských albigenských Pavlovců na správnou, katolickou víru. Tím by nastala zvláštní hrozba v bulharské oblasti, křesťané by zde začali svítit sobotu, a nikoli katolickou neděli, a toto nebezpečí by se rozrostlo až k nám.*“ V tisku i ve veřejných projevech hlásal, že ustašovci jsou lidé, kteří krácejí ruku v ruce s Kristem.

Sarič veřejně nacismus vítal a zval tento systém do *Chorvatska*, veřejně psal, aby se nacistické hnutí následovalo.

V jiném katolickém týdeníku z roku 1941 také doslova napsal: „*Bůh hovořil k ortodoxnímu papežovi prostřednictvím kázání a skrze katechismus, skrze křesťanský tisk a skrze misijní dílo a skrze hrdinské příklady našich svatých. Ale nikdo neslyšel, a tak se Bůh rozhodl, že použije jiné metody. Připraví úplně nové misie, evropské misie, světové misie. Tyto misie nebudou vedeny kněžími, ale generály, kteří budou vedeny Hitlerem. Tato nová kázání pak budou slyšena za pomoci kanónů, kulometů a bombardérů a jazyk těchto kázání bude mezinárodní.*“ Nikdo nemohl v té době říci, že tomu nerozumí, protože všichni v první světové válce poznali co je to smrt, zranění, bolesti, nemoci, hlad, strach, otroctví, chudoba, utrpení a bída.

Ale pro katolické věřící ovečky to zatím byla jen přehlídka dobrého chování a způsobů: monsignor *Alojzije Stepinac* se stává členem ustašovského parlamentu spolu s dalšími katolickými duchovními, jako byl monsignor *Aksamovic* a jezuité *Irgolis*, *Lonacir*, *Pavunic*, *Mikan*, *Polic*, *Severovic*, *Sipic*, *Skrinjar*, *Vucetic*. Nosí ustašovská vyznamenání a řády, zúčastňuje se všech důležitých ustašovských oficiálních manifestací, na kterých má dokonce i projevy. „*Můžeme se tedy divit úctě, jakou monsignoru Stepinaci prokazuje satelitní stát říše Chorvatsko? A nebo chválám, které na něj pěje ustašovský tisk? Žel je zřejmé, že bez podpory monsignora Stepinace z hlediska náboženského a politického by Anton Pavelič nedosáhl takového rozsahu kolaborace katolických Chorvatů.*“ (**Le Monde, 27. května 1953**).

Chceme-li plně pochopit jak probíhala tato kolaborace, musíme si přečíst chorvatský, katolický tisk: **Katolicki Tiednik**, **Katolicki List**, **Hrvatski narod** a mnoho dalších publikací, které se předháněly ve vychvalování vražedného pohlavára potřísněného krví. *Pius XII.* byl velmi potěšen tím, že *Pavelič* se projevuje jako „*praktický katolík*“. Nejvyšší ocenění vládnoucího papeže zahrnovalo také jeho komplíce.

Noviny **Osservatore Romano** nás informují o tom, že 22. července 1941 přijal papež sto členů chorvatské bezpečnostní policie vedené vůdcem záhřebské policie, *Eugenem Kvaternikem-Didem*. Tuto skupinu chorvatské SS, tuto špičku katů a sadistických mučitelů, kteří působili v koncentračních táborech, přivedl před svatého otce člověk, který páchal zločiny tak ohavné, že jeho vlastní matka ze zoufalství nad jeho činy spáchala sebevraždu!

Náklonnost Jeho svatosti *Pia XII.* lze snadno vysvětlit katolickou misionářskou horlivostí těchto vrahů. Další „*praktický katolík*“, ministr náboženských věcí, *Mili Budak*, duchovní, vy-

hlásil v srpnu 1941 v *Karlovaci*: „Ustašovské hnutí je založeno na náboženství. Veškerá naše činnost spočívá na naší věrnosti k náboženství a katolické církvi.“ (Cf. **Herve Lauriere: Vrahové ve jménu Božím; Ed. Dufour, Paříž, 1951, str. 97**).

Razil myšlenku, že *Chorvatsko* je a bude navždy výhradně jako římskokatolický, náboženský stát, plně se ztotožňoval s myšlenkami *Sariče* a propagoval je i jako svoji vládní politiku.

Je to až neuvěřitelné, ale žádná z mocností se proti těmto výrokům neozvala v takové míře, aby těmto fanatickým hrůzostrašným zvěstím byl učiněn konec. Je to však pochopitelné, když si povšimneme chování a reakcí tehdejšího papeže na dění v *Evropě* při začátku druhé světové války. „*Svaté křížové tažení Evropou*“ jak nazýval *Vatikán* válečný stav, mělo být ve skutečnosti potrestáním *komunismu*, který nesplnil své poslání vyhladit ortodoxní řeckokatolické věřící a protestanty po celém území *Sovětského Svazu* a na *Balkáně*.

37.7 Genocida Srbů

V historii lidstva lze sotva nalézt příšery srovnatelné s ustašovci, domorodými chorvatskými *fašisty*. Stalo se to teprve před padesáti lety. Bosenské hory i hory srbské *Krajiny* stále ještě v echu odrážejí výkřiky stovek tisíců nevinných obětí. Byly zmasakrovány těmi nejpříšernějšími způsoby jen proto, že byli *Srby*, *Židy* nebo *Rómy*. Zatímco o apokalyptickém utrpení židovského národa se během dlouhých válečných let jen šeptalo, masakr *Srbů* v *Chorvatsku* nabyl takových rozměrů, že nebylo možné ho skrýt.

Jak říká **Edmond Paris** již v úvodních větách ke své knize **Genocida v satelitním Chorvatsku** (Vydáno: **The American Institute for Balkan Affairs, 1961**):

„Největší genocida v průběhu druhé světové války, vzhledem k obyvatelstvu národa, se nekonala v nacistickém Německu, ale v nacisty vytvořeném loutkovém státě Chorvatsku. Tam zahynulo v gigantickém holocaustu během let 1941 až 1945 asi k 750 000 Srbů, 60 000 Židů (z celkového množství 85 000 včetně židovských emigrantů z Německa, Rakouska, Polska a Československa /7 500 jich stačilo uprchnout/) a 26 000 Rómů – mužů, žen a dětí... Rozsah a bestialita těchto zvěrstev nám jen sotva umožní uvěřit, že taková věc se mohla stát v údajně civilizované části světa. A přesto i tato kniha se může pokusit vyprávět jenom malou část tohoto příběhu.“

Přibližně 300 stran této knihy se tohoto tématu dotýká pouze povrchně, neboť dnes už není možné všechno pro rozsáhlost vystihnout.

Ohavnost samotného zločinu je jistě také vysvětlením, proč se o chorvatském vyvraždění *Srbů* dozvěděla americká veřejnost už v roce 1942. ...V níže uvedeném textu se autor zmiňuje o tom, že bylo vyvražděno asi 300 000 *Srbů*. To je závratné číslo, když si uvědomíme, že se týká roku 1942 – tedy pouze jednoho roku poté, co se *ustašovci* ujali moci (ve které je dnes *Chorvatsko* a *Bosna*)! Tuto šokující pravdu, která je tak lehce a tak záměrně opomíjena v každodenních médiích, je možné si snadno ověřit v jakékoli větší encyklopedii.

Celá desetiletí bylo v **Encyclopedii Britannice** v souvislosti s druhou světovou válkou v *Jugoslávii* uvedeno: „...v *Bosně*... začali *Chorvatští fašisté* vyvraždovat *Srby*, které ve všech análech z druhé světové války předčilo svou zběsilostí pouze masové vyhlazování *polských Židů*.“ Tuto větu je možné nalézt ve vydáních této encyklopedie z let 1971 až 1986. Pak věta zmizela.

Encyklopedie Holokaustu, která je tratolištěm krve, si stále ještě ponechává pro ustašovce ta nejostřejší slova. O vyvražďování Srbů se v ní říká (**Svazek 1, Chorvatsko, str. 323**):

„Ustašovský režim v Chorvatsku a zejména tento směr... vyhladit a ožebračit Srby byl jednou z nejděsivějších epizod druhé světové války. Ustašovci používali vražedné metody, který byly neobyčejně primitivní a sadistické: tisíce lidí bylo vrháno z vrcholů hor, jiní byli ubiti až ke smrti nebo je stali. Celé vesnice byly vypáleny, ženy znásilněny, lidé byli uprostřed zimy posíláni na pochody smrti a ostatní zemřeli hladem...”

Na chvíli však opustíme židovské autory, kteří se usilovně snažili popsat tento děs. Podívejme se na jinou skupinu šokovaných pozorovatelů: (**Worldmark Encyclopedia of Nations, vydání z roku 1995, Evropa, Chorvatsko, str. 91**): „Ohavnost ustašovského chování šokovala dokonce i svědomí NĚMECKÝCH VELITELŮ.”

37.8 Titovo mlčení o genocidě Srbů

Válečné dokumenty mohou být nyní vytaženy na denní světlo. Dnes Srbové a Jugoslávci ukončují padesátileté období mlčení, které si vyžádal a vynutil Tito, o protisrbské genocidě ve druhé světové válce. Projekt, jehož cílem je zaznamenat *Genocidu proti Srbům, 1991/92*, začala slečna *Bojana Isakovicová* a plně se týká o období 1941 – 1945. Projekt se v současné době soustřeďuje na hromadné zveřejňování dokumentů, fotografií a artefaktů a stal se tragickým osudným okamžikem pro odhalené chorvatské a bosenské Srby, kteří přinášejí fotografie nebo zprávy o chybějících rodinných příslušnících do Muzea aplikovaného umění v Bělehradě.

Proč si *J.B. Tito* vynutil padesátileté mlčení o srbské genocidě? Odpověď je více než jednoduchá. Věděl o provázanosti mezi *Vatikánem, komunismem a fašismem*. Velmi dobře pochopil, že když zveřejní strašlivé mordy vatikánské stolice na území *Srbska*, že *Vatikán* na oplátku pustí informace o pravém původu *komunismu*, jehož skalní představitelé byli mnohdy přímo samotní jezuité pod tajnou přísahou, jako například jezuitský kněz *Fidel Castro*, který provedl *komunistickou revoluci* na *Kubě*. A to by znamenalo konec *leninským a stalinovským* ideovým zásadám k ovládnutí celého světa na základě „spravedlivé“ *komunistické vlády*.

Poslechněme si proto v následující kapitole autentické vyprávění, jaké „láskyplné a milosrdné“ způsoby praktikovaly členové a členky římskokatolických řádů pod vedením jezuitské přísahy, které bylo dovoleno projevit se veřejně ve své pravé podstatě:

38.1 Masakry Srbů

„12. dubna 1941, dva dny poté, co se Chorvatsko stalo nezávislým státem a připojilo se k Ose, byl ve zábřežských novinách otištěn rozkaz, aby všichni Srbové, kteří nepocházejí z tohoto města, ho do 24 hodin opustili a zároveň zde byla výhružka, že bude zastřelen každý, kdo by Srby skrýval.

*Tento rozkaz Ante Paveliče, hlavy Nezávislého státu Chorvatska, byl předehtou k masakru Srbů, který co do brutality a zvěrstev nepředčilo nic v celé strastiplné historii lidského pokolení. Dokonce i německé masakry Židů, i když to zní nedůvěryhodně, blednou ve srovnání s nimi. Více než 6 000 000 bezbranných Srbů, kteří již dlouho bydleli v Chorvatsku – mužů, žen i malých dětí – zemřelo za doslova nevystižitelných podmínek a dalších půl miliónu jich bylo bez peněz vyhnáno ze svých domovů, aby cestou umírali hladem.“ (Ruth Mitchell: **Srbové si zvolili válku, str. 251**).*

Hned, jak tedy Německo vyhlásilo Nezávislý stát Chorvatsko, začal ustašovský masakr a krveprolévání v Srbsku, Chorvatsku, Bosně, Hercegovině a v dalších satelitních státech Chorvatska. Napřed začalo vraždění vesnických obyvatel a pak i ve městech. Ortodoxní věřící byli zabíjeni a vyhlazováni jakýmkoliv způsobem.

Katoličtí kněží v Chorvatsku vyměnili své hábity a mnišské kutny za uniformy hrůzostrašných ustašovských zabijáckých komand a bez veškerého studu vedli proti Srbům to nejbystiálnější a nebrutálnější tažení. Podle jezuitské přísahy prováděli satanské mučení, jaké toto 20. století ještě nevidělo. Proměnili se v netvory našeho století a nastala římskokatolická inkvizice moderního věku. Nemluvíme totiž o době před osmi sty lety; mluvíme o roce 1940! Jezuitská přísaha došla v našem století praktického uskutečnění a její provedení bylo dlouho utajováno.

Probíhalo veřejné mordování srbského obyvatelstva a nikdo z katolických kněží se nestyděl. Naopak se ve věrnosti Římu předháněli a vedli k tomu i všechny ostatní římskokatolické Chorvaty. Například v červenci 1941 jezuita Dr. Srego Perič z Livna kázal v kostele všem věřícím, že všichni Srbové mají být zmasakrováni včetně jeho vlastní sestry, která si vzala za manžela Srba. Doslova řekl: „*Moji chorvatští bratři! Jděte a vybijte všechny Srby! Jako první ze všech moji sestru, která se vdala za Srba. Potom přijďte ke mně a já na sebe vezmu všechny vaše hříchy. Všichni, kdo se masakrů zúčastní, budou pak čisti od svých hříchů a vin, protože vražda není hříchem, je-li spáchána v zájmu katolické církve, ale právě naopak. Takový člověk je pak očištěn a zbaven všech svých hříchů.*“

Není možné zde nevidět nic jiného, než stejnou podobnost se „svatými“ křižáckými taženími ve středověku, která každého účastníka od jeho hříchů očišťovala, a to i dopředu na dlouhé období.

„Masakry prováděly tři hlavní skupiny chorvatských sil: Ustašovci, Domovská obrana a řádná armáda. Na zabíjení prominentních srbských občanů se často podíleli místní chorvatští úředníci. Většinou to byli lidé, které do těchto funkcí dosadil osobně Dr. Machek, když sestavoval celou svou autonomní vládu. Téměř celá tato vláda pak přešla k Ose a pokračovala ve svých funkcích pod Paveličovým vedením. Cíl masakrů byl důkladně promyšlený a poli-

tický: připojením Bosny a Hercegoviny vytvořit z Chorvatska Velké Chorvatsko, aby v případě, že by snad Spojenci vyhráli, nežil žádný Srb, který by ve volbách mohl hlasovat, kterou zemi si vybere.

Masakry po sobě následovaly takto: Od 12. do 15. dubna a v noci z 31. května 1941 se konalo hromadné zatýkání v Zábřehu, Sarajevu, Mostaru, Banja-Luce, Travniku, Dubrovniku, Livně a v dalších městech. K prvním velkému masakru došlo v noci 31. května, kdy byly za města vyvezeny první skupiny význačných srbských obyvatel a zastřeleny. Tyto jarní vraždy v samotném Chorvatsku se všeobecně nazývají Glinské masakry.

Nesouvisle pokračovaly až do listopadu 1945, kdy už bylo vyhlazeno nebo vyvezeno prakticky 1 250 000 Srbů a Židů. Pozdější masakry se vyznačovaly skutečně hitlerovskou lstivostí Dr. Ante Paveliče. Dne 22. června 1941 vydal rozkaz, ve kterém se uvádí, že každý, kdo použije síly proti občanům země, bude přísně potrestán. Záměrem tohoto rozkazu bylo zbavit Srby ostražitosti. Rozkaz byl vysílán rozhlasem, čten v kostelích a otištěn v novinách. Souběžně s ním však Pavelič poslal ustašovcům zašifrovaný telegram, ve kterém jim přikazoval pokračovat v masakrech. To, co následovalo, může nejlépe říci očitý svědek: " **(Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 251 – 254).**

38.2 Jezuitská přísaha veřejně v praxi

„Dokument I.: Dopis, který napsal Prvoslav Grizogono, Chorvat a římský katolík, člen jugoslávských diplomatických sborů, vyslanec v Československu a Polsku. Byl adresován Dr. Aloisiusovi Stepinacovi, římskokatolickému arcibiskupovi ze Zábřehu v Chorvatsku, dne 8. února 1942. V překladu ho otiskly srbské pittsburské noviny American Srbobran v U.S.A. 24. února 1943:

»Píši vám jako člověk člověku, jako křesťan křesťanovi. Zamýšlím to udělat už celé měsíce, ale doufal jsem, že z Chorvatska už přestanou přicházet ty strašlivé zprávy, abych mohl dát myšlenky dohromady a napsat vám v klidu.

Posledních 10 měsíců byli Srbové v Chorvatsku zabíjeni a likvidováni, a to tím nejhrubějším způsobem a byly zničeny miliardové hodnoty v jejich majetku. Každý poctivý Chorvat se musí červenat studem a hněvem.

Vyvražďování Srbů začalo hned prvního dne, kdy byl ustanoven Nezávislý stát Chorvatsko (Gospič, Gudovac, Bosenská Krajina, atd.) a pokračuje bez ustání až do dnešních dnů.

Tato zvěrstva se netýkají jenom zabíjení. Jejich cílem je vyhlazení všeho srbského – žen, dětí i starců – a strašlivě zběsilé mučení obětí. Tito nevinní Srbové jsou zaživa napichováni na kůly a na nahém hrudníku je jim zapalován oheň. Jsou doslova opékáni zaživa, upalováni ve svých domovech a kostelích, zatímco stále ještě žijí. Dříve než své živé oběti zmrzačili, polévali je vařící vodou, pak je stahovali z kůže a pak solili jejich maso. Živým obětem byly vylupovány oči, uřezávány uši a seřezávány nosy a jazyky. Vousy a kníry kněžích jim byly hrubě strhávány i s kůží. Usekávali jim pohlavní orgány a cpali jim je do úst. Byli přivazováni k vozům a vláčeni za nimi. Tloukli jim hřebíky do hlavy a hlavy jim přibíjeli k podlaze. Obětem byly lámány ruce i nohy a hlavy jim byly propichovány.

Byli vhazováni do hlubokých studní, nádrží a propastí, kam pak házeli bomby, kde byli doslova roztrháni na kusy. Hlavy jim rozbíjely sochory. Jejich děti byly vhazovány do ohně, do horké vody a do rozpálených vápenných pecí. Dalším dětem pak byly utrženy nohy nebo byly

za nohy roztrženy, jejich hlavy byly házeny proti zdi a páteř byla roztříštěna proti skále a pařezům.

Tyto a mnohé další mučící metody používali proti Srbům – bylo to mučení, které si normální lidé vůbec nedovedou představit. Tisíce srbských těl odnášely řeky Sava, Drava a Dunaj se svými přítoky. Mnohá z těchto těl nesla štítky s nápisem: »Směr Bělehrad, ke králi Petrovi.« Na jedné lodi na Sávě ležela hromada dětských hlaviček spolu s hlavou ženy (pravděpodobně matky těchto dětí) s cedulí: »Maso pro Janův trh v Bělehradě« (tím byl myšlen srbský trh). Zvláště odstrašující je případ Milevy Boziničové ze Stapandzy: Nožem jí vyřízli z těla ještě nenarozené dítě. Dále byla v Bosně nalezena obrovská hromada opečených hlav. Našly se i nádoby plné srbské krve. Srbové byli totiž nuceni pít horkou krev svých zavražděných bratrů.

Bezpočet žen, dívek a dětí bylo znásilněno, a to matky před dcerami a dcery před matkami, zatímco mnoho žen, dívek a ještě malých děvčátek bylo předáváno do ustašovských pevností, kde byly používány jako prostitutky. Znásilňování prováděli záměrně před oltáři ortodoxních kostelů a nebo přímo na oltářích. V okrese Petrinia byl jeden syn donucen znásilnit svou vlastní matku. Asi 3 000 Srbů bylo zavražděno v srbském ortodoxním kostele ve Glině a masakr Srbů před oltářem v Kladuši pomocí železných palic je něčím, co nemá v historii obdoby...

O těchto neslýchaných zločinech existují oficiální detailní a původní zprávy. Jsou tak strašlivé, že šokují dokonce i Němce a Italy. Z těchto masakrů a mučících orgií byly pořízeny spousty snímků. ... Italové vyfotografovali nádobu, ve které bylo 3,5 kg srbských očí, a jednoho Chorvata, který přišel do Dubrovníku ověnčený náhrdelníkem ze srbských očí, a druhého Chorvata, který do Dubrovníku přišel s pásem, ze kterého vysely uřezané srbské jazyky.

Ačkoliv my Chorvati nebudeme nikdy schopni vymazat z dějin tuto hanebnost, kterou jsme si způsobili těmito zločiny, můžeme alespoň před světem zmenšit svou zodpovědnost a uklidnit svědomí tím, že pozvedneme hlas proti všem těmto zločinům.

Nadešla poslední hodina, kdy to ještě můžeme udělat. Po všech velikých zločinech v historii přichází potrestání. Co se stane s námi Chorvaty, jestliže vznikne dojem, že jsme se podíleli na všech těchto zločinech až do konce?«

Privislav Grizigono,

ve městě At Zemum, 8. února 1942.«

Poznámka: V tomto dokumentu jsou ještě další části popisující chorvatská zvěrstva, která však už nelze ani otisknout." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 254 – 255; Gerhard Falk: Vražda – analýza forem, podmínek a příčin, McFarland & Company, Inc., Publishers Jefferson, Severní Karolína a Londýn, ISBN 0-89950-478-7, 1990**).

„Dokument II.: Ručně psaná zpráva, která byla poslána podzemními kanály přes Cairo. Napsal ji Dr. Theodor Lukac, Chorvat, ředitel oblastní nemocnice v Mostaru v Jugoslávii:

»Mezitím, 24 dnů po prvním pogromu, to je 2. června 1941 začal skutečný masakr. Blížil se Vidovdan (srbský národní svátek) a ustašovci otevřeně prohlásili, že na tento Vidovdan si budou Srbové pamatovat. A tím se dostáváme k nejhroznějšímu zločinu, jaký ustašovci spáchali. 22. června vydal Pavelič v oficiálních novinách, v rozhlase i prostřednictvím kostelních kázání rozkaz, že každý, kdo použije násilí proti obyvatelům státu, bude co nejpřísněji potrestán. Zároveň poslal zašifrovaný telegram každé ustašovské skupině, kde jim nařizoval, aby jakýmkoli způsobem, který se jim líbí, provedli během dnů před Vidovdanem masakr a vyhlazení Srbů.

Od 24. do 28 června bylo v Bosně, Hercegovině, Dalmácii, Lize, Chorvatsku a Sremu zavražděno více než 100 000 Srbů. Všichni to byli nevinní lidé. Při této příležitosti byli vyváženi, a to ne pod pláštěm noci, ale za plného denního světla. Byli chytáni tak jako divoká zvířata – na ulicích, na úřadech, ve svých kancelářích. Zemědělce naháněli na polích. Byli vhazováni do nákladních aut a vyváženi za města, kde byli zmasakrováni. Mnozí z nich byli ještě před zabitím, hrozně mučeni...

Z 2000 Srbů v Livně jich bylo zavražděno více než 1900. Uniklo jen několik starých mužů, žen a dětí. V Ljuboski byli zabiti všichni Srbové do jednoho. Mezi nimi zahynul i velmi oblíbený doktor Alexandr Lukac.

Ve Stolaci byli usmrceni všichni Srbové s výjimkou tří starců, kterým bylo přes osmdesát let. V Ljubině a v údolí Popovo polje bylo zabito více než 8000 zemědělců a byli tam dokonale vyhubeni všichni srbští venkované.

1200 lidí bylo zabito v Mostaru, mezi nimi byly některé významné osoby: sedm knězů, Dr. Valjko Jelašic, zdravotní úředník, většina významných obchodníků jako např. bratři Cerekovicovi, Ljuba Sain, Jovo Oborin, Tosa Mjuhic a jeho bratr Dr. Veljko Mjuhic, ředitel školy, inženýři, soudci a železniční úředníci.

Zbývající Srbové se zachránili buďto útekem do lesů nebo do Srbska. Povolení k cestě do Srbska stálo hodně peněz a kupovalo se na Gestapu...

V Bihači a jeho okolí nezůstal naživu ani jeden Srb. V předvečer Vidovdanu shromáždili v blízkosti Bihače zemědělce a během čtyř dnů tam bylo zabito 9000 lidí. Kati pocházeli z rómsko-muslimské spodiny a ustašovci jim platili 50 dinárů, kilogram skopového masa a kilogram rakije za jednu hodinu vraždění.

Ale k nejhorší vraždě došlo ve Glině. Každou noc byli Srbové svazováni a vyváděni z koncentračních táborů do ortodoxního kostela, kde je podřezávali nožem. Mrtvoly plavaly v krvi a jejich vrahové se vychloubali, že se procházeli až po kolena v srbské krvi.

V údolí Neretva, od Mostaru směrem k Metkovicí, byli vyhlazeni všichni. V Capljini přežil jen jeden Srb. Ve vesnicích Klepce a Pribilovci poblíž Capljiny odvedli 300 zemědělců a nalhali jim, že je vedou do práce. Potom je zavřeli do velikých stodol, které podpálili, takže Srbové tam umírali ve strašlivém utrpení...

Koncentračními tábory nebyly kasárny, ale jen otevřené prostranství, které bylo nějak ohraničeno nebo jim ve stodolách bez střech a bez podlah, kde byli lidé zavřeni tak jako zvířata. K jídlu dostávali jednou denně misku polévky, což ve skutečnosti byla jenom vlažná voda s pěti nebo šesti fazolemi. Během tří týdnů zemřela většina z nich na akutní úplavici. Nejhrůznějších z nich byl tábor v Jasenici na Sávě, kde zhynulo více než 60 000 lidí.

Nejhorším z ženských táborů byl Loborgrad. Je nemožné popsat podmínky, jaké zde musely ženy snášet. Nemohly se umýt a musely ležet ve špíně. Všechny mladé ženy byly znásilněny. I čtrnáctileté dívky tam byly těhotné. Tábor na ostrově Pag byl dějištěm těch nejstrašnějších krveprolití. Bylo tam asi 4500 Srbů, 2500 Židů a asi 1500 nacionalistů, komunistů a tzv. svobodných zednářů. Zavraždění byli zvláště ukrutným způsobem. Když se ustašovci dozvěděli, že Pagu by se měla zmocnit Itálie, usmrtili na poslední chvíli všechny osoby, jen aby zabránili tomu, aby je mohli Italové osvobodit...

Pak přišla na řadu města jako například Sarajevo, Krčina, kde měli ustašovci své nejsilnější zázemí, Bělehrad, Split, Glina a další. Zabíjení se pak odehrávalo vždy od desáté hodiny večer až do dvou, do tří do rána. Vše se odehrávalo v kostelích nebo ve stodolách. Z kostelů se ozýval křik obětí, zoufalý pláč žen a dětí. Mordy se děly potmě, svítalo se pouze na ruce

hrdlořezů. Na zemi bylo tolik krve, vnitřností a části lidských těl, že se v nich vrahové brodili po kolena! Mrtvolky byly hned spalovány a nebo vhažovány do řek. Pak bylo všechno rychle vyklizeno. Kostely byly od krve umyty, aby nikdo nic nenašel. Jiní katani stříleli lidi po houfech samopalem tak, aby postavená řada obětí padala vždy rovnou do proudu řeky. Ve městech ustašovci nutili židovské ženy z vyšších srbských kruhů, aby umývaly okna na výškových budovách zvenčí a bez jakékoliv ochrany. Často přitom tyto ženy padaly dolů." (**Ruth Mitchell: Srbové si zvolili válku, str. 256 – 258**).

„Díky ustašovcům se země proměnila v krvavý chaos ... Smrtelná nenávisť nových uchvatitelů byla nasměrována především proti Židům a Srbům, kteří byli oficiálně postaveni mimo zákon ... Celé vesnice, dokonce celé kraje byly systematicky vyhlazovány ... Protože starodávná tradice vyžadovala, aby Chorvatsko a katolická víra na jedné straně a Srbsko a ortodoxní církve na druhé straně byly synonymní, byli ortodoxní věřící nuceni přestupovat ke katolické církvi. Toto povinné, násilné přestupování mělo završit proces »chorvatizace«." (**Cf. Walter Hagen: Le Front secret; str. 168, 176, 198, 199**).

V červenci 1941 shromáždili chorvatští pohlaváři srbské rodiny v Livně a Vrlice se slibem, že je přestěhují do Srbska. Více než 300 mužů, žen a dětí tomuto slibu uvěřilo, ale v koprivnickém lese blízko Bugojna byli zabiti. Před smrtí je ustašovci ještě brutálně mučili. Uřezali svým obětem ruce a nohy, vyloupaly oči, stínali hlavy malým dětem a házeli je do klína jejich matkám. Těhotné ženě Dobrille Bajlové vyřizli z lůna pětiměsíční nenarozené dítě. Desetiletou Vesnu Mitrovičovou jeden ustašovec znásilnil před její matkou a před celou rodinou. Podobný osud zažily srbské rodiny ve vesnicích Golinjevo a Celievic.

„»559 Srbů, a to starci, ženy a děti, byli odvedeni do hluboké propasti nazvané Gobibinka, zmasakrováni a potom ještě vyhozeni do vzduchu. Aby toto dílo bylo skutečně důkladné, dopadaly na umírající těla ještě ruční granáty.« Potom následuje seznam šestnácti vrahů, z nichž jeden byl františkánský kněz Marko Zovko." (**E. Paris: Přestoupit nebo zemřít, str. 103; H.H. Meyers: The Inquisitive Christians, str. 98**).

„Oblíbenou písní ustašovců byl tento rým: »My ustašovci nepijeme vína, pijeme krev Srbů z Knína.« Knín je město srbské většiny, je to hlavní město provincie Krajina, kterou ve druhé světové válce nacisté připojili k NDH a po druhé světové válce ji komunistický diktátor Tito připojil k socialistické republice Chorvatska." (**Avro Manhattan: Vatikánský holocaust, Ozark Books, USA**).

38.3 Organizátor masakrů

Velkým organizátorem těchto masakrů a povinného přestupování ke katolicismu byl ministr vnitra Andria Artukovič, který se však přitom „morálně“ obhajoval, jak uvádí jeden vysoce postavený svědek. **Rivera** píše: „Po skončení války odletěl Adria Artukovič do USA poté, co poslal na smrt bezmála milion lidí, většinou členů ortodoxní církve." (**The Godfathers, part III. str. 24**).

Skutečně, když jugoslávská vláda žádala Spojené Státy, kam uprchl, o jeho vydání, mluvil jeho jménem někdo jiný: R.P. jezuita Lackovič, který také žil ve Spojených Státech a byl v průběhu poslední války tajemníkem monsignora A. Stepinace, záhřebského arcibiskupa.

„Jugoslávii se téměř podařilo“, prozrazuje **Rivera**, „získat Artukoviče zpět, aby jej povolali k zodpovědnosti za jeho zločiny. Jenomže římskokatolická instituce (kardiál Spellman),

imigrační agentura ve Spojených státech řízená katolíky a FBI, zabránily vydání Artukoviče Jugoslávii. »Boží otec« Pius XII. tím byl velice potěšen." (**The God-fathers, part III. str. 24**).

„Artukovič," píše jezuita „byl laickým mluvčím monsignora Stepinace. V letech 1941 až 1945 neuplynul jediný den, aniž by on přišel do mé kanceláře nebo já k němu. Žádal arcibiskupa o radu ve všem, co dělal, pokud jde o morální aspekt věci." (**Mirror News, Los Angeles, 24. ledna 1958**).

Jestliže víme, co tento kat dělal, můžeme si vytvořit jasný obraz o tom, jaké „morální" rady mu monsignor A. Stepinac udílel.

38.4 Koncentrační tábory – jezuitské „pohostinství"

Okamžitě po okupaci Jugoslávského království zorganizovalo nacistické Německo celý systém koncentračních táborů. Kromě již existujících věznic a žalářů byly nejznámější: *Banjica* v Bělehradě, *Sajmiste* blízko města *Zemun*, *Crveni Krst* blízko *Visi*, *Sabac*, *Celje* a *Tezna* blízko *Mariboru*.

Fašistická Itálie také postavila koncentrační tábory na ostrovech *Rab*, *Molat* a *Mamula* i ve městě *Bar* a na dalších místech.

Vedení ustašovského klerofašistického hnutí nezůstalo po této stránce pozadu. ... Okamžitě zřídili tábor *Danica* v *Koprivnici*, *Kerestinac*, *Lepoglava*, *Gospic* a popravisko v *Jadovno*, *Krugscica*, *Caprag*, *Loborgrad*, *Sisak*, *Jastrebarsko*, *Tenje*, *Slana* a *Djakovo*. Ale největší ze všech byl *Jasenovač – Stara Gradiska*, s celou řadou popravišť: *Gradina*, *Jablanac*, *Ustice*, *Brocice*, *Krapje*, *Mlaka*, *Dubické vápenné pece* a další místa na celkové rozloze 210 čtverečních kilometrů.

Celý systém těchto táborů měl jediné vedení – ustašovskou dozorčí službu a od března 1943 měl ústředí pro veřejné rozkazy a bezpečnost *RAVSIGUR*.

Jména *Paveličových* popravčích jako: *Andrija Artukovič*, *Eugen Kvaternik–Dido*, *Vjekoslav Luburic–Maks*, *Juraj Rukavina–Juco*, *Bozidar Cerovski*, *Viktor Gutic*, *Ivan Herencic*, *Miroslav Filipovic–Majstorovic*, *Ivan Matkovic*, *Dinko Sakic*, *Ivica Brkljacic*, *Hinko Picili*, *Jakov Dzal* a mnoho dalších včetně samotného *Ante Paveliče*, se stala synonymy hrůzy a smrti.

Jak vypadaly tyto koncentrační tábory dětí? Inspekční kontrola pod vedením Dr. *Oskara Turina*, vyslance *NDH* a ministra vnitra *Mihajla Komunického* popisuje:

„V *Novscu* poblíž *Jasenovače* bylo na rozlehlé ploše staré cihelny těžké od sebe rozeznat muže, ženy a děti, protože byli od hlíny, na které leželi. Ženy s dětmi byly v zoufalém stavu, očima vyhledávaly soucit. V této cihelně očekávalo na smrt 2 800 lidí a z nich více než 700 dětí.

Druhý tábor byla *Ustica* u *Jasenovače* a tam byla situace ještě horší. Bylo tam asi 8 000 žen a dětí.

Navštívili jsme také tábor v *Priedoru*, který tou dobou patřil k *Jasenovači*. Zde byly také jenom holé cihly, na kterých leželo asi 4 000 lidí, z toho asi 2 500 dětí. Byly ve zuboženém stavu. Oči měly vyplakané a vysušené. Už neměly ani sílu plakat."

Utrpení dětí vyvrcholilo 12. července 1942, kdy *Pavelič* ustanovil tři speciální tábory pro převýchovu srbských dětí v *Gornja Rijeka* poblíž *Grizevce*, v *Sisaku* a v *Jastrebarsku*. Byly to jediné tábory tohoto druhu v *Evropě* a zřejmě i na světě.

Německý ministr v Záhřebu, *Siegfried Kashe* podává o plánované převýchově dětí toto svědectví: „*Hlava státu mi sdělila, že v bývalém italském táboře s kasárnami v Jastrebarsku chce umístit dětské uprchlíky z hory Kozara po té, co tento tábor vyčistí a připraví ho pro plánovanou převýchovu dětí.*”

Dr. *Velimir Dezelič*, pracovník chorvatského červeného kříže popsal 3. září 1945 utrpení dětí z tábora *Sisak*: „*Nejstrašnějším táborem byl dětský tábor v Sisaku. Ustašovci násilím sebrali děti rodičům a zavřeli je do prostor, kde řádil tyfus. Navíc Anton Najzer, lékař a zároveň velitel tábora likvidoval ortodoxní děti tím, že jim píchal injekce jedu. Věděli jsme, že zabití dětí je katastrofické, ale všechny naše intervence byly marné.*”

Od 12. července 1942 do konce října bylo do tábora *Jastrebarsko* přivezeno po skupinách 31 336 dětí ze *Staré Gradisky*, *Jablanace*, *Mlaky* a *Gornij Rieki*. Děti tam přijely v zoufalém stavu, vzpomíná *Kamilo Brestler*. Vypadaly jako kostry, zvláště děti z tábora *Stará Gradiska*. Mnohé byly nafouklé hladem, měly barvu cementu, vypuklé oči plny, tváře vysušené, bez zubů, nemocné infekcemi. V *Jastrebarsku* během této doby hynulo na tisíce dětí.

38.5 Jezuitská bestialita na dětech

Ustašovci nepáchali zvěrstva pouze na dospělých mužích a ženách *srbské, židovské a rómské* národnosti, ale dokonce i na dětech a na kojencích. Je velmi těžké najít vhodná slova k vyjádření takovéto *ustašovské jezuitské bestiality*.

Děti byly zabíjeny ve svých postýlkách, nemluvňata byla napichována na bajonety, řezána noži, žiletkami a sekerami. Upalována ve svých domovech, v cihelnách a v krematoriu v *Jasenovači*. Vařili je ve velkých kotlích, svazovali je dohromady a házeli je živé do řek, do studní, jeskyní, propastí a do jam, zabíjeli je speciálními noži. Trávili je házením do kyanidu a leptali je kaustifikovanou sodou nebo louhem sodným. Týrali je k smrti hladem a žízni a vystavovali je krutým povětrnostním podmínkám.

Nacističtí fašisté a okupace *Jugoslávie* v roce 1941 tak umožnily, aby se tato strašlivá smrt desetitisíců dětí v *NDH* stala největší národní tragédií *srbského* lidu.

Paveličova NDH, jak dokládají současné události, si tohoto *fašistického* ducha uchovávala dlouhou dobu. Od dubna 1941 do dubna 1945 zabili *ustašovci* 44 000 dětí od nemluvňat až po čtrnáctileté. U nich se ví jen oficiální počet. V případě dalších 22 000 mladistvých známe jejich jména, rodiče, kde a kdy se narodily, kde a kdy byly zavražděny a čí ruce držely dýku, která jim vzala jejich mladý život. Mimo *Jasenovač* bylo zabito okolo 70 000 dětí tím nejbrutálnějším způsobem. Téměř všechny byly *srbského* původu.

38.6 Filipovič – hrdlořez dětí

Františkánský kněz *Filipovič* u soudu, když byl po skončení války zajat za zvěrstva, která na *Srbech* páchal, uvedl, že jeho první „svatá“ oběť za katolickou víru bylo malé dítě – nemluvně, když je křtil. Okolo byli shromážděni *ustašovci*, kterým kázal o likvidaci a nebo převedení *Srbů* na katolickou víru. Pak vzal malé dítě z rukou matky, pocákal je vodou, učinil mu na čele křížek a přitom řekl: „*Toto dítě křtím na katolickou víru. Ale já je křtím znovu pravým křtem a vy následujte mého příkladu u všech Srbů*“, vzal nůž a dítě před zraky všech zamordoval.

Římskokatolický kněz, mnich *Miroslav Majstorovič Filipovič* byl později vůdcem *ustašovského* koncentračního tábora v *Jasenovači*. *Filipovič* tomuto táboru velel po čtyři měsíce. Tento koncentrační tábor byl horší než *Osvětim* a *Dachau*. V počtu obětí byl hned za nimi, tedy na třetím místě.

Filipovič se zde projevil jako skutečná příšera a dostal zde přezdívku *Bratr satan* nebo *Mnich satan* právě pro počet lidí, které sám zmasakroval a nebo jednoduše zabil a pro způsoby zabíjení. Organizoval masakry a mučení i v okolních vesnicích.

U soudu pak podle vlastního doznání přiznal, že nařídil vraždy asi 20 000 až 40 000 mužů, žen a dětí bez rozdílu věku, které také zabíjel a mučil sám osobně. U vlastnoručních vražd však přiznal jen 100 lidí: „*Osobně jsem zabil asi 100 vězňů z Jasenovače a Staré Gradisky.*“ Soudem mu však bylo dokázáno, že byl zodpovědný za mnohem větší číslo. Když byl jednou v táboře, poznamenal: „*I kdybych jich (Srbů) mělo být více než nás (Chorvatů), všechny je podřežu!*“

Tento jezuitský tyranosaurus sprovedil ze světa celkem více jak 100 000 lidí. Ještě předtím a i potom totiž organizoval masakry v mnoha okolních vesnicích poblíž *Jasenovače*, kde se aktivně na zabíjení sám podílel. Netajil se tím, že podniká „*trestné, křížové výpravy*“ na očistění „šlechtné“ římské víry.

38.7 Jasenovač – jezuitské peklo

Chorvatský prezident *Franjo Tudjman*, když si byl jist svou mocí v nově obnoveném státě *Chorvatsko* roku 1990, podnikl okamžité opatření, aby zahladil všechny stopy a vzpomínky na *koncentrační tábor* právě v *Jasenovači*, který byl založen v srpnu 1941 na bažinatém území *Lonjsko Polje* na soutoku řek *Uny* a *Sávy*. *Jasenovačský koncentrační a pracovní tábor*, jak je oficiálně znám, vzkvétal až do roku 1945 a měl pobočky podél řeky *Sávy* od *Krapji* a *Gradiny* na západě až ke *Staré Gradisce* na východě. Rozkládal se na ploše 210 kilometrů čtverečných a skládal se z 10 menších táborů, z nichž každý měl svůj vlastní systém pro individuální a hromadné vraždění vězňů.

Hned po druhé světové válce, kdy byly v *Jasenovači* ještě čerstvé stopy po činnosti *ustašovců* zjistila Komise pro vyšetřování zločinů spáchaných okupačními silami a jejich domorodými pomocníky, že tam bylo zavražděno v průběhu 1 335 dnů a nocí přes 700 000 lidí. Byli to *Srbové* (700 000), různí *protestanti* (přes 20 000), *Židé* (20 000) a *Rómové* (15 000) a všichni, kteří odmítali teror a násilí.

Vůdcové masakrů a vykonavatelé poprav v *Jasenovači* byli katoličtí kněží, kteří popravy prováděli ručně, protože střeliva na tyto masové popravy bylo málo. Jejich jediným náčiním k popravám byly nože a sekery, speciálně ostřené a upravené tak, aby oběti co nejvíce trpěli. Tyto nože se dováželi z *Německa*, kde se právě pro tento účel vyráběly. *Ustašovští* vrazi používali také mučící a další nástroje přizpůsobené tak, aby oběti při mučení prožívaly co největší bolesti. Jak popisuje 6. svazek, stejné metody používali i *ustašovci* v roce 1991 až 1995.

Asi 360 000 obětí zemřelo ve vesnici *Gradina*, kde se vraždilo většinou pomocí otrav, vyhladovění nebo zpopelňování. Nejméně 20 000 gradinských obětí byly děti mladší čtrnácti let. Zděšení z toho byli dokonce i *Němci*: „*Jedná se o tábor toho nejhoršího druhu, který se dá přirovnat k peklu od Dante Alighieriho,*“ napsal *Arthur Hofner* ve své zprávě z 18. listopadu 1942. Průměrný věk dětí byl v táboře 6 a půl roku.

Podle svědectví jednoho Žida ze Sarajeva, *Hamaricka Blooma*, se kněz jménem *Brecallo* právě vracel ze svých každodenních poprav. Na sobě měl kněžské roucho úplně prosáklé krví lidských obětí. A tento Žid viděl, jak v tomto krvavém rouchu šel kněz přímo do kostela na mši, aniž by si ho sundal. Po celou dobu mše byl do něho oblečen.

Jasenovačský tábor byl zrušen 22 dubna 1945, kdy 1 073 vězňů splnilo příkaz *ustašovské gardy* k sebevraždě. Svého osvobození se dožilo jenom 84 vězňů. Z dětí ani jedno. Na popravišti v *Jasenovači* pak bylo jmenovitě identifikováno 10 340 chlapců a děvčat, které se podařilo objevit dřív, než byly smazány nebo chemicky rozleptány jakékoliv stopy k jejich identifikaci.

38.8 Jezuitská ideologie v duchu přísahy

Vzpomeňme na slova mnicha *Dionizia Juriceviče*, vedoucího náboženského oddělení vlády *NDH* v roce 1941. Válečné jugoslávské dokumenty zveřejněné v ***Jugoslávském Bulletinu*** v letech 1995 až 1997 a také na internetu v roce 1997, ze kterých stále citujeme, přináší i další „křesťanské“ proslovy tohoto vysoce postaveného jezuita, vedoucího ministerstva náboženství v *NDH*, které pronášel v *Chorvatsku*, *Bosně* a *Hercegovině*. Jeho kázání byla stále stejná:

„V této zemi nesmějí už žít žádní jiní lidé než Chorvati, protože to je chorvatská země a my si budeme vědět rady, co máme udělat s každým, kdo nebude ochoten dát se obrátit. V tamtěch krajích jsem udělal všechno pro to, aby byly očištěny. Zadržil jsem, aby bylo očištěno úplně všechno, počínaje od kuřete až po starce. A kdyby to bylo nutné, udělám to zde taky, protože dnes není hříchem zabít i sedmileté dítě, jestliže stojí v cestě našemu ustašovskému řádu.“

„My všichni musíme být nyní Chorvaty a musíme se rozšířit a až se rozšíříme a zesílíme, vezmeme si, pokud to bude nutné, od ostatních ještě víc. Nedbejte na mé kněžské roucho, neboť byste měli vědět, že vždy, když vyvstane nutnost, vezmu do rukou samopal a odstraním každého od dospělého až ke kolébce, každého, kdo se bude protivit ustašovskému státu a vládě.“

Nevěstka ze ***Zjevení v 18. kapitole*** ukázala své tesáky, trhala a rvala své nepřátele na kusy a vychytrale utajovala své zločiny. To všechno je zdokumentováno i v mnoha jiných knihách, včetně knihy od ***Avro Manhattana: Katolický teror dnes***, ze které jsou opsány i následující citáty:

„Nekatolické obyvatelstvo katolického Chorvatska (to je Jugoslávie) dostalo na vybranou dvě možnosti: přestup k římskokatolické církvi, nebo smrt. Jejich církevní budovy byly zavřeny, sborové dokumenty zničeny, shromažďovací budovy (sbory) vypáleny. Ortodoxní věřící byly častokrát vězněni ve svých vlastních kostelích a v jejich prostorách čekali na svůj osud: nucený přestup ke katolicismu, koncentrační tábor nebo popravy. O tom, zda přežijí nebo ne častokrát rozhodoval svévolný chvilkový rozmar a nálada ustašovských velitelů nebo katolických kněží, kteří je doprovázeli.“

„Většinou na venkově byly masové vraždy, ale ty doprovázely vraždy jednotlivců a jejich mučení. Velmi často používali ustašovci ty nejprimitivnější zbraně, jako jsou vidle, rýče, kladiva a pily, aby své oběti ještě před popravou mohli mučit. Lámali jim nohy, stahovali jim kůži a trhali vousy, oslepovali je tím, že jim nožem vyřezávali oči a nebo jim je z očních důlků dokonce vytrhovali a vydlabávali.“

To všechno je ve výše uvedené knize dokumentováno dobovými fotografiemi a svědectvími těch, kteří přežili.

Nikdy při razii nešetřili ani ženy a děti. „Ve vesnicích mezi Vlasenicou a Kladanou objevila nacistická okupační vojska děti, které ustašovci napíchali na kůly. Jejich malé, drobné údy byly zkroucené bolestí.“

Katoličtí kněží toto zabíjení dětí obhajovali až do konce druhé světové války a existují dokumenty, že i v dalších letech. „Dokumenty a fotografie katolických koncentračních táborů, katolických masových poprav a katolických násilných konverzí jsou dochovány v archivech jugoslávské vlády, ortodoxní církve, Spojených národů a dalších oficiálních institucí.“ (**Avro Manhattan: Katolický teror dnes, předmluva**).

Pochopitelně se dá očekávat, že časem budou všechny tyto materiály z oficiálních míst staženy, jak to dělá jezuitský řád v případě ostatních usvědčujících materiálů a dokumentů.

38.9 Jeptišky v akci

Na území Jugoslávie byl jako jediný také i koncentrační tábor výhradně pro děti, který byl veden a spravován římskokatolickými jeptiškami. V roce 1946 v Mostaru, kde se vedl válečný vojenský soud, proto předstoupily před tento tribunál i jeptišky.

Jedna z jeptišek, která přiznala vraždu mnoha stovek srbských dětí od pěti do dvanácti let, byla předsedou soudu tázána: „Sestro, jak jsi to mohla učinit? Vždyť tvrdíš, že patříš Kristu. Nemáš ve svědomí pocit viny?“ A ona jen velmi tiše odpověděla: »Ne nemám. Já vůbec nemám ve svědomí pocit viny. Já jsem na zabíjení kacířů zvyklá.«.

Nejhorší zvěrstva, ať se to zdá divné, prováděli příslušníci inteligence. Jedním z nejneuvěřitelnějších v této kategorii je nepochybně případ *Petera Brzica*. Peter Brzica studoval práva na *františkánské koleji v Siroki, Briegu, v Hercegovině* a byl členem katolické organizace *Křížáků*. V noci 29. srpna 1942 byl v koncentračním táboře *Jasenovač* vydán rozkaz k popravám. Popravčí mezi sebou soutěžili a sázeli se, kdo popraví nejvíce vězňů. Peter Brzica sřal hrdla 1 360 vězňů speciálně naostřeným řeznickým nožem. Soutěž vyhrál a byl zvolen králem hrdlořezů. Za odměnu dostal zlaté hodinky, stříbrný příbor, opečené sele a víno.

38.10 Psychologické mučení dětí

Zvěrstva *ustašovců* se však netýkala pouze mučení fyzického. Jejich oběti byly týrány také duševně. Příklad nevídané brutality je zaznamenán ve svědectví několika svědků následující události:

„V *Nevesinje* ustašovci uvěznilo jednu srbskou rodinu, která se skládala z otce, matky a čtyř dětí. Matku s dětmi oddělili od otce. Sedm dní je mučili hladověním a žízní. Potom matce s dětmi přinesli *obrovskou pečení a hodně vody na pití*. Tito nešťastníci byli tak hladoví, že snědli celou pečení. Když skončili, ustašovci jim řekli, že jedli maso ze svého otce.“

Anglický žurnalista **J.A. Voigt** napsal: „*Chorvátská politika se skládá z masakrů, deportací nebo přestupování na víru. Počet těch, kteří byli zavražděni dosahuje statisíců. Masakry byly doprovázeny tím nebestiálnějším mučením. Ustašovci vydlabávali a vytrhovali svým živým obětem oči a dělali si z nich věnce, které nosili na krku nebo je ukazovali jako pozůstatek po obětech.*“ (**Devatenácté století a potom, Londýn, srpen, 1943**).

Katolický týdeník z té doby psal následující: „*My tyto všechny metody vyhlazování a likvidace ortodoxní církve schvalujeme. Vše je děláno pro slávu Boží.*“

Jeden italský novinář navštívil *Antona Paveliče* a když s ním hovořil, všiml si zvláštní dózy, která byla na stole *Paveličovy* pracovny. Dóza byla úplně plná jakési slizké hmoty. Novinář se zeptal, zda to jsou mušle z dalmatského pobřeží. *Pavelič* odpověděl, že je to dáreček od jeho věrného ustašovce – 20 kg lidských očí, které byly vytrhány z hlav ortodoxních věřících.

38.11 Schválení Vatikánu

„V Chorvatsku jezuité zavedli politický klerikalismus.“ (Herve Lauriere, Assassins au nom de Dieu, Edit. La Vigie, Paříž, 1951, str. 82).

To je „dar“, který toto proslulé tovaryšstvo nabízí bez výjimky všem národům, které jej přijmou.

Spisovatel M. **Herve Lauriere** dále píše: *„Se smrtí významného chorvatského hlasatele Radiče, ztrácí Chorvatsko svého hlavního odpůrce politického klerikalismu, který se týká misie Katolické akce, jak ji definuje Friedrich Muckermann. Tento německý jezuita proslulý již před příchodem Hitlera s Katolickou akcí seznamuje již v roce 1928, v knize, jejíž předmluvu napsal monsignor Pacelli, v té době ještě apoštolský nuncio v Berlíně. Muckermann se vyjádřil takto: »Papež vyzývá k novému tažení Katolické akce. On je strážným, který drží prapor Kristova království ... Katolická akce představuje shromáždění světového katolicismu. Katolicismus musí zažít svůj nový věk velkolepého rozmachu. Novou epochu lze pro Krista získat jedině za cenu krve.“ (Herve Lauriere, Assassins au nom de Dieu, Edit. La Vigie, Paříž, 1951, str. 84, 85).*

Za deset let potom, co byla tato slova napsána, seděl člověk, který psal předmluvu ke knize jezuitského otce *Muckermana*, na svatopetrském trůně a v době jeho vlády doslova tekla po Evropě „krev pro Krista“, Chorvatsko však trpělo těmito zvěrstvy „nové epochy“ nejvíce.

Kněží nejenomže obhajovali z kazatelen celá tato jatka, ale někteří dokonce pochodovali v čele zabijáků. Ostatní, kromě svého kněžského zaměstnání „posvátné služby“, zastávali oficiální funkce náčelníků nebo šéfů *ustašovské* policie. Dokonce i velitelů *koncentračních táborů*, kde se prováděly ještě větší hrůzy, než v *Dachau* nebo *Osvětimi*.

K této krvavé listině „*papežem poctěných*“ patří jména: *Abbé Bozidar Bralo*, kněz *Dragutin Kamber*, jezuita *Lackovic* a *abbé Ivan Salič*, tajemníci *monsignora A. Stepinace*, kněz *Nikolas Bilogrivic* a další a bezpočet *františkánů*, z nichž jedním z nejukrutnějších byl *františkán Miroslav Filipovič*, hlavní organizátor těchto masakrů, vrchní velitel a popravčí *koncentračního tábora Jasenovač*, nejodpornějšího a nejhnusnějšího z těchto pozemských pekel.

Osud *Filipoviče* je shodný s osudem *monsignora Tisa* na *Slovensku*. Když došlo k osvobození, byl oběšen v kněžské sutaně. Mnoho z jeho rivalů, kteří netoužili po podobné palmě mučedníka uprchlo do *Rakouska* a přimísili se tam k vrahům, kterým dříve také pomáhali.

Co dělalo představenstvo církve, když vidělo krvežíznivou, ďábelskou posedlost tolika svých podřízených?

Představenstvo nebo biskupství a jeho představení, jako například *monsignor Stepinac*, hlasovali v *ustašovském* parlamentu pro zákony týkající se přestupu ortodoxních věřících ke katolicismu, vysílalo své „misionáře“ k vystrašeným zemědělcům, pastevcům a k chudému, prostému lidu. Pouhým obratem, jakoby nic, obracelo celé vesnice na katolickou víru (v diecézi *monsignora Stepinace*, v *Kamensku* se jediného dne vrátilo nazpět do římskokatolického stáda 400 věřících). 12. června 1942 oznámilo *Rádio Vatikán* tyto hromadné přestupy na

víru a uvedlo, že byly „spontánní a bez jakéhokoli nátlaku ze strany občanských nebo duchovenských úřadů.“

Vatikán se zmocňoval majetku srbské ortodoxní církve a bez přestání pěl chvály a blahořečení na pohlavára, který přesně kopíroval příklad papeže *Pia XII*.

Jeho „Svatost“ *Pia XII*. v *Záhřebu* osobně zastupoval jeden významný mnich, R.P. *Marcone*. Tento *Sancti Sedis Legatus (Posel Svatého stolce)*, jezuita, dostal čestné místo při všech obřadech *ustašovského* režimu a sám se nechal pokrytecky fotografovat v domě vůdce všech zabijáků *Paveliče* s jeho rodinou, která ho přijala za svého přítele. Rovný rovného si vždy hledá, vrána k vráně sedá.

Ve vztahu mezi vrahy a duchovenstvem tedy panovala vždy ta nejupřímnější srdcečnost. Je ovšem také pravda, že mnoho duchovních zastávalo obě tyto funkce a vůbec se za to nestyděli. „Účel světí prostředky“.

38.12 Paveličův útěk po válce

Když *Pavelič* a jeho čtyři tisíce *ustašovců* – ke kterým patřili mimo jiné i jezuita arcibiskup *Sarič*, biskup *Garič* a čtyři sta duchovních – opustil dějiště svých hrdinských činů, prchali nejprve do *Rakouska*, potom dál do *Itálie*, a přitom po sobě zanechali značnou část svých „pokladů“: Filmy, fotografie, nahrávky projevů *Antona Paveliče*, truhly plné šperků, zlatých mincí, zlata a platiny ze zubů, náramků, svatebních prstenů a celých umělých chrupů se zlata a platiny. Tato kořist od umučených chudáků, kteří byli zavražděni, byla ukryta v arcibiskupském paláci, kde byla posléze nalezena.

Pokud jde o uprchlíky, využili „papežský výbor pro pomoc“, vytvořený výhradně pro záchranu válečných zločinců. „Dobročinná“ organizace ukrývala válečné zločince v kláštorech hlavně v *Rakousku* a *Itálii* a poskytovala jim falešné pasy, převleky a další, které jim umožnily cestovat do „přátelských“ zemích, kde jim bylo umožněno v bezpečí užívat plody svých loupeží. Kromě toho zde bylo i několik operací, které v zájmu *Vatikánu* pomáhaly ukrývat válečné vrahy. Například o nechvalně známé operaci *Ratlines (Kryší cesty)*, která záchranu válečných zločinců provozovala a pomáhala je ukrývat ještě dlouho po válce, a to pod ochranou *CIA*, hovoří podrobně kniha ***Operace RATLINES*** od autorů ***Marka Aaronse*** a ***Johna Loftuse (Bohemia, Praha, 1994)***.

Tímto způsobem ukryli jezuité pod ochranou katolické církve přes třicet tisíc válečných zločinců, které jezuité poschovávali do *Jižní Ameriky*, do *Severní Ameriky* a do *Austrálie*. A zde se tito váleční „hrdinové“ rozptýlili, změnili svou identitu, mnohdy i svou tvář a pod rouškou dobrých skutků pronikli do všech kruhů společnosti, aby se tak navždy ztratili evropské veřejnosti. To se stalo i v případě *Ante Paveliče*, který byl odhalen až v roce 1957 v *Argentině*.

V očích *Vatikánu* byl *Ante Pavelič* dobrým katolíkem a učinili z něho věrného syna církve katolické. Jako odměnu za jeho „praktické křesťanství“ a „neúnavné apoštolství“ opustil v roce 1946 pod ochranou *ustašovského* pomocníka *Dokena Rakousko*, kam se zprvu dostal do uprchlického tábora a utekl do *Říma*. Oba byli převlečeni do kněžského roucha. V *Římě* byl na papežův příkaz ubytován v papežském letním sídle, hradu *Gaudalfov*. Pak byl roku 1947 ubytován v klášteře dominikánských mnichů, pak znovu pod papežskou ochranou odešel bydlet do jednoho z tajných papežových domů a odtud v přestrojení jako otec *Gonus* odcestoval do *Španělska*, kde mu jezuité již přichystali útěk do *Argentiny*. Tam v utajení prožil větší část

svého poválečného života. V roce 1957 byl však odhalen a při pokusu o atentát na něj byl zraněn.

V té době navíc zkrachoval diktátorský režim v *Buenos Aires*, a *Pavelič*, chráněnc presidenty *Juana Dominga Perona*, stejně jako samotný prezident *Peron*, proto musel opustit *Argentinu*. Nejprve odešel do *Paraguaye* a potom do *Španělska*, kde 28. prosince 1959 zemřel v německé nemocnici v *Madridu*. Při této příležitosti připomněl francouzský tisk jeho krvavou kariéru a velice opatrně také upozornil na „mocné spojence“, kteří mu umožnili uniknout potrestání. V časopise **Le Monde** čteme ve článku nazvaném *Bělehrad marně požaduje jeho vydání* toto: „Stručná informace z tisku probudila toto ráno v jugoslávském lidu vzpomínky na minulost naplněnou utrpením a hořkostí k lidem, kteří utajováním Antona Paveliče téměř patnáct let bránili vykonání spravedlivé odplaty.“ (**Le Monde, 31. prosince 1959**).

Noviny **Paris–presse** také poukazují na to, kam byla uložena rakev s tímto tero-ristou sice krátkou, ale výstižnou větou: „Skončil ve františkánském klášteře v *Madridu*.“ (**Paris–Presse, 31. prosince 1959**).

Odtud byl ve skutečnosti *Pavelič* do nemocnice také převezen. V nemocnici splácel dluh přírodě – ne však spravedlnosti, které se tito mocní spojenci, jež je snadné identifikovat, vysmívají.

(Vzpomeňme například na trapnou soudní frašku s válečným zločincem *Erichem Priebkem* na jaře roku 1997, který ve svých 80 letech byl soudem nakonec „odsouzen“ k doživotnímu „vězení“ jednoho *františkánského* kostela, kde byl po zbytek svého života velmi dobře zaopatřen, mnohem lépe než v domově důchodců!).

38.13 Stepinac za odměnu kardinálem

Monsignor *Stepinac*, který měl, jak říkal, „čisté svědomí“, zůstal v *Záhřebu*, kde byl souzen v roce 1946. Byl odsouzen k těžkým pracím, ve skutečnosti to však znamenalo, že byl přinucen zůstat ve své rodné vesnici. Odplatu lehce snášel, ale církev potřebuje mučedníky. Arcibiskup ze *Záhřebu* byl potom jmenován členem svaté kohorty a *Pius XII.* si pospíšil, aby mu byl ještě za jeho života udělen titul „kardinál“ jako uznání za jeho „apoštolství, který odráží ten nejčistší jas.“

Seznamme se se symbolickým významem kardinálského purpuru: Člověk, který jej vezme na sebe, je ochoten vyznávat svou víru až do poslední kapky krve. „*Usque ad sanguinis effusionem*“. Nelze popřít, že by prolévání krve bylo v *Chorvatsku* opravdu nedostatek, a to právě během apoštolátu tohoto „svatého muže“, avšak krev, která zde tekla v mohutných přívalech nepatřila prelátovi! Na to papež asi zapomněl. Byla to krev ortodoxních věřících a *Židů*. Zde vidíme, jaká panuje u římskokatolické církve „překroucenost zásluh“.

Pokud sama katolická církev takto překrucuje své vyhlášené zásluhy a je to vše podle ní v pořádku, pak tedy nelze monsignoru *Stepinacovi* upřít právo být kardinálem. „V diecézi *Gornji Karlovac*, v části jeho arcibiskupství se ze 460 000 ortodoxních věřících, kteří tam žili, stačilo ještě ukrýt do hor 50 000, 50 000 jich bylo posláno do *Srbska*, 40 000 jich bylo teroristickým režimem násilně obráceno na katolickou víru. A 280 000 jich bylo zmasakrováno.“ (**Cf. Jean Hussard: Vu en Yougoslavie; Lausanne 1947, str. 216**).

19. prosince 1958 čteme v časopise **Katolická Francie** toto: „U příležitosti zvýšení velikosti a hrdinství jeho eminence kardinála *Stepinace* se bude 21. prosince 1958 ve čtyři hodi-

ny v kryptě *Sainte–Odile*, 2, Avenue *Stephane–Mallarme*, Paris 17, konat velké shromáždění. V jeho čele bude kardinál *Feltin*, pařížský arcibiskup. Shromáždění se také zúčastní senátor *Ernest Pezet* a reverend otec *Dragoun*, národní rektor chorvatské misie ve Francii. Jeho excelence monsignor *Rupp* bude celebrovat mši a přijímání."

Tímto způsobem obohatila galerii velkých jezuitů nová postava, a v žádném případě ne bezvýznamná, kardinál *Alojzije Stepinac*. (Ve věku 32 let 26. října 1930 vysvěcen na kněze, od roku 1934 biskupem a generálním vikářem arcidiecéze, od svých 39 let *záhřebským* arcibiskupem a od listopadu 1952 kardinálem).

38.14 *Kniha na obranu Stepinace*

Shromáždění v kryptě *Sainte–Odile* 21. prosince 1958 mělo ještě jeden účel. Mělo „uvést“ knihu, kterou napsal sám reverend ***Dragoun*** na obranu *záhřebského* arcibiskupa. Předmluvu napsal monsignor *Rupp*, koadjutor kardinála *Fertina*. Nemůžeme na tomto místě provést úplnou analýzu knihy, řekněme si pouze něco.

Kniha nese název: ***Kádrový profil kardinála Stepinace***, což čtenáři zdánlivě slibuje objektivní pohled na proces v *Záhřebu*. Ve skutečnosti v tomto svazku o 285 stranách najdeme v plném znění projevy ze dvou arcibiskupových obhajob, které jsou doprovázeny rozsáhlými poznámkami autora, ale nikde není ani nejmenší zmínka o samotném obvinění ani o soudním stíhání.

Zdá se, že R.P. ***Dragoun*** ignoruje francouzské přísloví: „*Každý příběh má dva konce.*“ – i když ho samozřejmě velmi dobře zná! Ať už to bylo jakkoli, toto systematické zahlazování opačné strany mince stačilo na to, aby se ukončila diskuse na toto téma.

Avšak zvažme, jaké důvody byly použity k tomu, aby byl *záhřebský* arcibiskup osvobozen. Nejprve je tu otázka: Byl monsignor *Stepinac* skutečně metropolitou *Chorvatska* a *Slovinska*? Na tuto otázku kniha R.P. ***Dragouna*** neodpovídá. Na 142. straně této knihy čteme tento zajímavý úryvek ze zprávy *Stepinace*, jejichž autenticitu autor takto popírá: „*V textu kopie je arcibiskup popsán jako »metropolita chorvatský a slovinský«, ale arcibiskup není metropolita a nikdy se za něj nevydával.*“ To by celou věc objasnilo, kdybychom na straně 114 nečetli vlastní prohlášení monsignora *Stepinace* před tribunálem:

„*Svatý stolec často zdůrazňoval, že malé národy a národnostní menšiny mají právo být svobodní. Neměl bych já, jako »biskup a metropolita« mít právo o tom diskutovat?*“

Čím více čteme tuto knihu, tím méně tomu rozumíme. Ale to je právě záměr.

Ovšem to nevadí! Protože znovu a znovu je nám připomínáno, že monsignor *Stepinac* nemohl žádným způsobem ovlivnit chování svého stáda a duchovenstva.

Lidem, kteří přinášeli články z katolického tisku vychvalující vražedné zásluhy *Paveliče* a jeho najatých vrahů, je dávana tato pokrytecká odpověď: „*To je prostě směšné, dávat monsignoru Stepinaci zodpovědnost za vraždy, o nichž psali noviny.*“

Takto tomu bylo i v případě novin ***Katolicki list***, nejvýznamnějšího katolického tisku v *Záhřebu*, v diecézi monsignora *Stepinace*!

Za těchto podmínek se musíme zmínit také o časopisu ***Andjeo Cuvar (Strážný anděl)*** patřícího *františkánům*, dále o příloze ***Glasnik sv. Ante (Hlas svatého Antonína)*** patřící jeptiškám a mnichům z novin ***Katolicki tiednik (Katolický týdeník)*** ze *Sarajeva* a biskupu *Saričovi* a

samozeřejmě o časopisu **Viesnik počasne straze srca Iusova (Věstník čestné stráže srdce Ježíšova)** patřícího jezuitům!

Takže se tvrdí, že monsignor *Stepinac*, „sporný metropolita“, neměl na tyto noviny žádný vliv, ačkoliv stál v jejich čele a ačkoliv se neustále snažily předhonorovat jednu druhou v pochlebování *Paveličovi* a jeho krvavému režimu.

Nebyl ani nadřazeným, jak to noviny tvrdí, ustašovských biskupů *Sacrice*, *Garice*, *Aksamovice*, *Simraka* atd., kteří chrlili chválu na pohlavára a tleskali jeho zločinům, ani nebyl nadřazeným „křížáků“ z *Katolické akce*, těchto pomocníků ustašovských „obracečů“ na víru, ani *františkánských* vrahů ani záhřebských jeptišek, které pochodovaly s rukama vztyčenýma hitlerovským způsobem.

Co je to za podivuhodnou „hierarchii“, která není nadřazená ničemu a nikomu?

Skutečnost, že seděl s deseti dalšími katolickými kněžími v *Saboru* (ustašovském parlamentu), arcibiskupa nezkompromitovala – nebo, a to musíme předpokládat, byla tato skutečnost jednoduše opomíjena.

Neměli bychom ho ani kárat za předsednictví v Episkopálních konferencích ani ve Výboru pro naplnění *Dekretu* o přestupování ortodoxních věřících. V této obhajobě je plně a velmi dovedně vyložena „humanitární“ záminka pro násilný vpád katolické církve. Dočítáme se o tom, když monsignor *Stepinac* stojí před „hrozným dilematem“: „*Jeho pastýřskou povinností bylo zachovávat nedotčenost kanonických zásad, ale na druhé straně odpadlíci, kteří odmítali přijmout katolicismus, byli masakrováni; tak zmenšil přísnost pravidel.*“

Ještě více budeme ohromeni, když budeme číst o kousek dál: „*Snažil se tuto dramatickou alternativu vyřešit obězníkem z 2. března 1942, ve kterém nařizuje kněží přísně sledovat záminky, které vedou k obrácení.*“

To je skutečně podivná metoda, jak „oslabit přísnost pravidel“ a vyřešit „dramatickou alternativu“!

Otvíral monsignor *Stepinac* falešným obráceným dveře římskokatolické církve, nebo je zavíral? Bylo by absolutně nemožné to zjistit, kdybychom to chtěli objasnit jenom tímto projevem. Zdá se, že obhájci arcibiskupa si zvolili tu možnost, že dveře „zavíral“, když prohlásili: „...*V oblasti záhřebského biskupství bylo velice málo nových křtů.*“ (**R.P. Dragoun: Fascikl kardinála Stepinace; Nouvelles Editions Latines, Paříž, 1958, str. 46 a 163**).

Ironicky můžeme konstatovat, že jaksi naneštěstí nám statistiky říkají něco jiného, jak jsme už uvedli dříve: „...*V samotné diecézi Gornji Karlovac, což je součást záhřebského biskupství, bylo znovu pokřtěno 40 000 lidí.*“

Je jasné, že takových výsledků mohlo být dosaženo jedině díky hromadným přestupům celých vesnic jako např. *Kamensko* v tomtéž arcibiskupství monsignora *Stepinace*, kde se v jediný den navrátilo do římskokatolického stáda 400 „ztracených“ ovcí, a to „spontánně a bez jakéhokoliv nátlaku ze strany občanských nebo církevních úřadů.“

Proč tedy tato čísla tajit? Jestliže jich chorvatské katolické duchovenstvo skutečně dosáhlo „*blahovolným porozuměním*“, a ne cynickým teroristickým vykořisťováním, pak by na ně měli být právem hrdí. Pravdou je, že rouška přehozená přes tyto hanebnosti ve snaze je ukrýt, je průhledná a nedostatečně široká. K zakrytí *Stepinace* museli být odkryti: biskup *Saric*, *Garic*, *Simrak*, kněží *Bilogrivic*, *Kamber*, *Bralo* a jejich pomocníci – *františkáni* a jezuité a nakonec Svatý stolec!

Mohli bychom ponechat tohoto podivného arcibiskupa, aby se ze svého „čistého svědomí“ těšil. Tohoto chorvatského primase pravděpodobně zbaveného jakékoli autority, nazývajícího

se „metropolitou“, když jím nebyl a který, aby tento paradox završil, otevírá dveře, když je zavírá. Ale po boku tohoto neskutečného preláta byl někdo jiný, a sice důsledný a tlustý jezuita R.P. *Marcone*, osobní zástupce *Pia XII.*

Byl tento „*Sancti Sedis legatus*“ také zbaven veškeré autority nad chorvatským duchovenstvem? Nikdo neví! Protože „sbírka dokumentů“, dokonale cenzurovaná, o této velké osobnosti nečiní jedinou zmínku. Mohli bychom dokonce na jeho existenci zapomenout, kdybychom neměli jiné informace, ke kterým patří fotografie, na nichž slouží mši v záhřebské katedrále, předsedá ustašovskému generálnímu štábu a dokonce se účastní hostiny v rodině *Paveliče*, „praktického“ katolíka, který organizoval masakry.

Ve srovnání s tímto dokumentem není překvapením, že přítomnost papežského zástupce byla „vymazána“; mystikové by to nazvali „prosvětlenou temnotou“! Ale těchto několik řádek ze „sbírky dokumentů“ vrhá ještě více světla:

„*Samotný prokurátor ve své trestní žalobě jmenuje státního tajemníka svatého stolce, kardinála Maglioneho, který v roce 1942 poradil arcibiskupu Stepinaci vytvářet srdečnější a upřímnější vztahy s ustašovskými úřady.*“ (**R.P. Dragoun: Fascikl kardinála Stepinace; Nouvelles Editions Latines, Paříž, 1958, str. 32**).

To vše dostatečně ukončí jakékoli další obcházení pravdy.

Je také dostatečně jasná i tajná dohoda mezi *Vatikánem* a *ustašovskými* vrahy. *Samotný „Svatý“* stolec naléhal na *monsignora Stepinace*, aby s nimi kolaboval a osobní zástupce *Pia XII.* tím, že se posadil k *Paveličovu* stolu naplňoval do písmene pokyny papeže: upřímnost a srdečnost vůči vrahům ortodoxně věřících a *Židů*.

To nás nepřekvapuje!

38.15 Postoj jezuitů

Ale co si o tom všem myslí jezuité, když zatvrzele dodnes tvrdí, že soustavná spolupráce, které se diktátorům dostává od prelátů Jeho svatosti, je „rozhodnutím zcela osobním“, a nikoli diktovaným z *Vatikánu*?

Když kardinál *Maglione* posílal již zmíněné doporučení záhřebskému arcibiskupovi, bylo to jeho „osobní rozhodnutí“, které vyjádřil pod pečeti úřadu státního tajemníka?

Konec této kapitole učiní důkaz spoluviny Svatého stolce a ustašovců od R.P. ***Dragouna***.

Zde se jedná o nové potvrzení evangelického cítění, kterému se dařilo a stále ještě daří mezi věrnými příslušníky chorvatské katolické církve vůči ortodoxním *Srbům*.

„*Federace chorvatských pracujících ve Francii*“ zaslala na ústředí „*Generální konfederace křesťanských dělníků*“ v *Paříži* pozvánku na slavnostní shromáždění organizované v neděli 19. dubna 1959 na oslavu 18. výročí založení ustašovského chorvatského státu!

Na pozvánce stálo: „*Obřad začne svatou mší, která bude pronesena ve chrámu Notre-Dame-de-Lorette.*“ Čtenář, povznesený tímto zbožným začátkem, však brzy s úděsem narazí na strohou výzvu: „***SMRT SRBŮM...!***“ (***Cf. Le Monde, 19. dubna 1959***).

Tento nepatrný dokument tedy vyjadřuje lítost nad tím, že nebylo zabito více těchto „bratrů v Kristu“.

Kniha R.P. ***Dragouna***, rektora chorvatské misie ve *Francii*, také ukazuje, že francouzští katolíci nevívali chorvatské utečence s nějakou zvláštní vřelostí. Na straně 59, 60 a dále na

straně 280 a 281 se autor zmiňuje o „bolestivém zklamání“, které tito utečenci zakusili, když „narazili na naprosté neporozumění ze strany svých „bratrů ve víře.“

Když uvážíme dříve zmíněný dokument, zdá se toto „neporozumění“ pochopitelné. Jsme rádi, že naši francouzští spoluobčané navzdory velkolepým pozvánkám prokázali nepatrný zájem o jakousi formu zbožnosti, při níž výzva k vraždění jde ruku v ruce se „svatou mší“ v té nejlepší římskokatolické a ustašovské tradici. Byli bychom však ještě raději, kdyby nebylo v samotné Paříži dovoleno tisknout a rozšiřovat takové krvežíznivé letáky.

10. února 1960 zemřel neblaze proslulý záhřebský arcibiskup *Alojzije Stepinac* ve své rodné vesnici *Krašice (Krašić)*, kde byl přinucen se usadit. Jeho smrt dala *Vatikánu* příležitost zorganizovat jednu ze svých pompézních manifestací, kterými se dodnes vychloubá.

Při této příležitosti muselo být vykonáno hodně pro to, aby mnoho katolíků nemělo žádné iluze, pokud jde o případ *Stepinace*. Svatý stolec tedy překonal sám sebe, aby dal tomuto zbožnění všemožnou okázalost. Noviny ***Osservatore Romano*** a všechen katolický tisk věnoval mnoho sloupců strhujícímu vychvalování tohoto „mučedníka“, jeho „duchovnímu odkazu“ a projevům Jeho svatosti *Jana XXIII*. V nich papež vyjadřoval „svou úctu a nadpřirozenou náklonnost“, která bylo pohnutkou k tomu, aby poctil tohoto kardinála. Ten však ještě nepatřil ke Kurii, slavnostní služebností u svatého Petra v Římě, kde měl on sám udílet všeobecné rozhřešení. Proto na završení této glorifikace tisk oznámil, že brzy započne blahorečení této proslulé osobnosti!

Musíme přiznat, že za svou „svatou poslušnost“ si skutečně zasloužil velikou chválu a dokonce i svatozář, když do písmene naplňoval pokyny „Svatého“ stolce týkající se „srdečnosti a upřímnosti“ vůči *ustašovcům*. U soudu po jeho zatčení 18. září 1946 a potom kdykoliv byl na to tázán v souvislosti nejen s postojem církve vůči *komunismu*, ale i s podporováním *ustašovského* režimu a s podporováním *fašismu* „trval na tom, že pouze jednal v duchu papežských encyklik.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: *Vatikán a rudý prapor*, str. 77).**

Není zde slyšet stejná alibistická výmluva jako u stovek jiných jezuitů, kteří byli od vzniku jezuitského řádu souzeni spravedlností? Všichni byli JEN A POUZE poslušni svých nadřízených a všichni se dovolávali nezpochybnitelné papežovy autority.

A jak se ke svému „věrnému služebníku Božímu“ zachoval *Vatikán*? O několik stránek dále čteme: „*Hovoříme-li o loajalitě vůči Vatikánu, pak je třeba připomenout dva muže, kteří projevili vlastnosti, jaké od nich Pius XII. očekával – arcibiskupa Stepinace a kardinála Mindszentyho. Během procesu, který s ním byl veden v roce 1946, dával Stepinac okázale najevo, že papežská autorita je pro něj nezpochybnitelná. Když nad ním byl vynesena rozsudek, list L'Osservatore Romano otiskl dekret exkomunikující všechny, kdo se procesu účastnili. Papež očekával, že se ostatní biskupové a arcibiskupové zachovají stejně jako Stepinac. Kardinál Wyszyński prohlásil, že to bylo patrné z »každého dokumentu pocházejícího z Říma.«“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: *Vatikán a rudý prapor*, str. 102 – 103).***

Jestliže on a další *klerofašisté* odmítali „esenci zla“ a „odpornou krutost“ v *komunistických* doktrínách a v *komunistických* režimech, jak to, že ji neviděli v učení a v praxi *fašismu* a *nacismu*? Tento paradox ostatně trvá v římskokatolické církvi dodnes. *Vatikán* se nikdy nerozešel s žádným z *fašistických* a podobných diktátorských režimů v Evropě – *Mussoliniho* v Itálii, *Hitlerova* v Německu, *Salazarova* v Portugalsku, *Francova* ve Španělsku, *Paveličova* v Chorvatsku, *Degrellova* v Belgii, *Petaínova* ve Francii, *Antonescova* v Rumunsku, *Borisova* v Bulharsku, *Seys-Inquartova* a *Seipl-Dollfuss-Schuschniggova* v Rakousku, *Henlein-Háchova* v Čechách, *Tisova* na Slovensku, dvakrát dosazené *fašistické* vlády v Maďarsku, dále na *Ukrajíně* a v dalších zemích. *Vatikán* se nikdy se od žádného nedistancoval ani jediným

slovem. Důkazem jsou například stále platné *konkordáty* mezi bývalými *fašistickými* státy *Německem* a *Itálií*, jež jsou dokonce podkladem pro *konkordáty* se současnými vládami těchto zemí (viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Přílohy číslo 4 – 9**).

Jak **E. Paris** dodává, „dalším oceňujícím krokem Vatikánu bude bezpochyby beatifikace A. Stepinace. Avšak doufáme, že i mezi katolíky se najdou někteří, kteří na pozadí oslav budoucího »svatého« a na pozadí pohřbu pod květinami z krvavých suvenýrů jeho apoštolátů rozpoznají pokus Vatikánu zakrýt svůj vlastní zločin.“

Jakoby již dopředu tušil, že *Řím* dokončí své ocenění arcibiskupa A. Stepinace ad absurdum. Této události se už nedožil. 3. října 1998 byl *Stepinac* (absolvent jezuitské *Gregoriánské univerzity* a ústavu *Germanicum* v *Římě*, studia začal od roku 1924, kněžství přijal po dlouhých modlitbách – stejně jako *Ignác z Loyoly* – před obrazem *Panny Marie* uctívané jako *Salus Populi Romani*, v bazilice *Santa Maria Maggiore*) po řadě beatifikačních a kanonizačních procesů prohlášen papežem *Janem Pavlem II.* za „SVATÉHO“ (blahoslavený byl 10. února) a to přímo v *Chorvatsku* během jeho návštěvy 2. – 4. října 1998.

Lze k tomu ještě něco dodat? Další výsměch *Vatikánu* celé *Evropě*, další papežův výsměch *Srbům* a další drzý výsměch *Říma* skutečné spravedlnosti.

Kapitola 39

Jezuitské hnutí ve Francii před válkou a během ní (1939–1945)

39.1 Diplomacie jezuitů ve Francii

Viděli jsme, jak *Katolická akce* v čele s *Leonem Degrellem* a jeho společníky připravovala *Hitlerovi* cestu v *Belgii* pod hlavičkou *Kristus Rex*. Stejná podvratná činnost probíhala ve *Francii*. Začala, když přišel *Mussolini* k moci a skončila v roce 1940 zhroutilím národní obrany. Pokud jde o *Belgii*, byly to, jak se nám namlouvá, „duchovní hodnoty“, které bylo třeba obnovit pro „dobro“ země.

F.N.C. (Národní katolická federace) se zrodila a byla uvedena pod správu generála *de Castelnaua*. Připojilo se k ní tři miliony příznivců. Volba jejího vůdce byla chytrá: jednalo se o generála, o význačnou vojenskou postavu, v té době ve věku 78 let, která měla svůj osobní věhlas – ale samozřejmě, že nevěděla o intenzivním programu nábožensko-fašistické propagandy.

F.N.C. stejně jako celá *Katolická akce* byla skrz naskrz jezuitská, to je jasné každému. Ale víme také, že ctihodní otcové (Reverendus Pater = R.P.), jejichž neodbytným hříchem je pýcha, rádi přikládají svůj podpis na výtvary svého génia. U *FNC* to učinili tehdy, když tuto katolickou armádu zasvětili *nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu*, což je obřad, který ustanovilo jejich tovaryšstvo a jehož bazilika stojí na pahorku *Montmartre*, odkud se *Ignác z Loyoly* a jeho společníci vydali dobývat svět.

Kniha o *FNC*, ke které napsal předmluvu R.P. **Janvier**, zachovává pro budoucí generace zákon o proměňování hostie, který čte „u oltáře“ starý generál. Citovat budeme jen několik vět:

„*Posvátné Ježíšovo srdce! Vedoucí a představitelé francouzských katolíků nyní před tebou padající na tvář se shromáždili a zorganizovali Národní katolickou federaci (F.N.C.), aby znovu zavedli tvoji vládu nad touto zemí... My všichni, kteří jsme přítomní, i ti, kteří jsou nepřítomní, jsme vždycky nebyli bez úhony... Neseme břemeno zločinů, které proti nám napáchal francouzský národ... Dnes ti tedy předkládáme s vyhlídkou na nápravu a odpykání vin naše touhy, záměry a jednomyslné odhodlání znovu zavést nad celou Francií tvé posvátné a královské svrchované panství a osvobodit duše jejích dětí od svatokrádežného učení... Už nikdy necouvne před tímto bojem, pro který jsi nás povolal do zbraně. Chceme, aby všechno bylo soustředěno na tvou službu a jí oddáno...*

Posvátné Ježíšovo srdce! Snažně tě prosíme skrze Pannu Marii, abys přijalo čest...“ (atd.). (**Georges Viance: La Federation nationale catholique; předmluva od R.P. Janvier, Flammarion, Paříž, 1930, str. 186, 187, 188**).

Pokud jde o „zločiny francouzského národa,“ tentýž katolický spisovatel je vyjmenovává:

Osudová slova a obecná nařízení; v nich je: zavržen *socialismus*... zavržen *liberalismus*... *Lev XIII.* ukázal, že neodpustitelná je svoboda bohoslužby. Papež také ukázal, že nemůže být spravedlivě udělena svoboda projevu a vyjadřování... Takže svobodu myšlení, tisku, vyučování a bohoslužby, které někteří považují za přirozená práva člověka, není možné státu dovolit...

„Musíme,“ řekl Pius XI., „znovu nastolit tato učení a církevní nařízení.“

To je hlavním cílem FNC pod vedením hierarchie, která je zajištěna decentralizací diecézních výborů.

„V Katolické akci, jako ve válce, stále zůstává v platnosti známé heslo generála de Castelnaua: »Vpřed.«“ (**Georges Viance: La Federation nationale catholique; předmluva od R.P. Janvier, str. 78**).

To je určitě jasně a výslovně řečené. Potom už víme, co lze očekávat, když čteme od Pia XI.: „Katolická akce je apoštolát věrných...“ (**Dopis kardinálovi Van Royovi, 15. srpna 1929**).

Podivný apoštolát, sestávající ze zavržení všech svobod, kterých si vysoce cení civilizované země. Apoštolát, který má být ochráncem totality namísto evangelia! Jedná se o „právo předávat ostatním lidem poklady vykoupení?“ (**Pius XI.: Non abbiamo bisogno**).

V Belgii rozšířil Leon Degrelle a jeho přátelé, hrdinové Katolické akce, okolo sebe tyto „poklady vykoupení...“, které zrevidoval a zmodernizoval jezuitský otec Stämpfle, tajný autor knihy **Mein Kampf**.

Totéž se stalo ve Francii, kde se laičtí apoštolové „připojili k činnosti hierarchického apoštolátu“ (**Pius XI.: dixit**) a měli plné ruce práce sestavováním další „kolaborace“. Přečtěme si, co o tom napsal Franz von Papen, papežův tajný komorník a Führerova pravá ruka:

„Naše první setkání se uskutečnilo v roce 1927, kdy německá delegace, ke které jsem měl tu čest patřit, přijela do Paříže na »Společný týden katolického institutu,« pod vedením monsignora Baudrillarta.

Byl to opravdu plodný první kontakt, neboť vyznačil začátek dlouhé výměny návštěv mezi významnými osobnostmi z Francie a Německa.

Z francouzské strany byli na těchto konferencích přítomní R.P. Delattre (jezuita), de la Briere (jezuita) a Denset (jezuita).“ (**Franz von Papen: Vzpomínky; Flammarion, Paříž, 1953, str. 91**).

Dále tento „ctnostný apoštol“ dodává, že občas „tato konference katolíků dosáhla nadlidských výšin velikosti.“

Tato „velikost“ dosáhla svého vrcholu 14. června 1940, tedy přesně toho dne, kdy nad Paříží vítězně vzplála vlajka vyzdobená hákovým křížem. Víme, že Goebbels, šéf hitlerovské propagandy, toto datum určil před třemi měsíci, 14. března, a že německá ofenzíva začala teprve 10. května.

Přesnost této předpovědi není takovou záhadou, jak by se mohlo zdát.

„Toto je tajná zpráva agenta 654 J.56 pracujícího pro německou tajnou službu, který poslal Himmlerovi tato zjištění: »Paříž, 5. července 1939. Mohu prohlásit, že ve Francii je nyní situace v našich rukou. Všechno je připraveno pro den J a všichni naši činitelé jsou na svých místech. Během několika týdnů se policejní a vojenský systém zhroutí jako balíček karet.«“

Mnoho tajných dokumentů vypráví, že zrádci byli vybráni již dlouho předem. Byli to lidé jako Luchaire, Bucard, Deat, Doriot... a Abel Bonnard (z Francouzské akademie).“ (**Andre Guerber: Himmler et ses crimes; Les Documents Nuit et Jour, Paříž, 1946, str. 101**).

Posledně jmenovaný uprchl při osvobození do Španělska. Do Francie se vrátil 1. července 1958, vzdal se, ale byl okamžitě prozatímně propuštěn předsedou nejvyššího soudu spravedlnosti!

Nesmírně dobře zdokumentovaná kniha M. **Andre Guerbera** vypisuje podrobnosti o platech, které přidělovala německá SS těmto zrádcům. Byly to skutečně zasloužené peníze, neboť jejich práce přinášela mnoho, protože byla velmi účinná.

Kromě toho byla nyní připravena atmosféra na dlouhou dobu. „*Obrození*“ země podle přání *Katolické akce*, celého šiku začátečnických diktátorů, podle modelu *Leona Degrelleho* měli zosnovat lidé jako *Deat, Bucard, Doriot*, který byl – podle M. **Andre Guerbera** – agentem č. 56 německé SS. Z celé této pestrobarevné skupiny byl také tím nejlepším, na kterého arcibiskupství a lidé jemu naklonění pomýšlelo... a samozřejmě také *Hitler*, který mu dal později v *Sigmaringenu* plnou moc.

Doriot byl vycházející hvězdou, ale pro blízkou budoucnost a na opatrný přechod po předzvěděné a chtěné porážce bylo potřeba jiného muže, vysoce uznávaného vojenského velitele, který by byl schopen vystrojit pohromu a předvádět ji jako „*národních uzdravení*“.

39.2 Snaha o katolizaci Francie

V roce 1936 kanovník *Coube* skutečně napsal: „*Pán, který povolal Charlemagneho a hrdiny křížových tažení může stále probouzet spasitele... Mezi námi určitě musí být lidé, které si označil svou pečeti a kteří budou odhaleni, až nadejde čas... Mezi námi musí být lidé povolání za dělníky na velké národní obrodě. Ale jaké nezbytné podmínky potřebují k tomu, aby uskutečnili svoje poslání? Přirozené nadání inteligence a charakteru, ale také nadpřirozené vlastnosti, tedy řekněme poslušnost Bohu a jeho zákonu je právě tak nepostradatelná, jako je i tato politická práce nade všechno morální a zbožná. Těmito spasiteli jsou lidé se štědrým srdcem, kteří pracují pouze ke slávě Boží...*“ (**Kanovník Coube: *Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present; Flammarion, Paříž, 1936, str. 165; Imprimatur: 11. ledna 1936***).

Když *Loyolův uředník* přednášel tyto politické a náboženské úvahy, věděl, kdo bude tímto zbožným „*spasitelem*“, protože jeho jméno nebylo mezi duchovenstvem a *fašisty* tajemstvím. To nám potvrzuje M. **Francois Ternand**:

„*Začala chytrá a vytrvalá propagační kampaň ve prospěch Petainova diktátorství...*“

V roce 1935 vydal *Gustave Herve* brožurku, kterou si prověříme. Je nadepsána „*Potřebujeme Petaina...*“ Předmluvu tvoří nadšená obhajoba „*italského uzdravení*“ a „*ještě úžasnějšího uzdravení Německa*“ a také vyvýšení podivuhodných vůdců, kteří byli původci těchto uzdravení. „*A co na to náš francouzský lid?... Je tu muž, kolem něhož se můžeme semknout... Máme také muže prozřetelnosti... Chcete znát jeho jméno? Je to Petain.*“

„*Potřebujeme Petaina,*“ protože vlast je v nebezpečném postavení a nejenom vlast, ale i katolicismus: „*Křesťanská civilizace je odsouzena k záhubě, pokud nebude ve všech zemích nastolen diktátorský režim...*“

Poslouchejte: „*V době míru může být režim smeten jedině pučem, ať už má nebo nemá podporu armády a vládních úřadů. Operace může mít úspěch jedině pomocí války, a zejména porážky.*“ (**Francois Ternand: *L'Ascension politique du Marechal Petain; Ed. du livre francais, Paříž, 1946, str. 40***).

Cesta k opětovnému „*pokřesťanštění*“ Francie byla tedy jasně vytyčena již v roce 1935. Musel být odstraněn režim a nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout bylo utrpět vojenskou porážku, která by *Francii* přivedla pod německý chomout. V roce 1943 to potvrdil jezuita *Pierre Laval*, papežův hrabě a prezident vlády ve *Vichy*:

„Doufám, že Německo zvítězí. Může se zdát divné slyšet člověka, který je poražen, jak si přeje vítězství vítěze. Je to proto, že tato válka není stejná jako ty předchozí. Je to opravdová válka náboženská! Ano, válka náboženská.“ (**Národní Rádio, 2. ledna 1943**).

To si skutečně církev přála, i když to bylo nepříjemné pro zapomnětlivého jezuitu Fessarda, o kterém jsme se zmínili již dříve, který nechtěl vědět nic víc, než co říkal na americkém rádiu pro 20 milionů posluchačů „Křesťanské fronty“ jeho loyolovský bratr otec Coughlin: „Německá válka je bojem o křesťanství.“ (**Národní Rádio, 7. července 1941**).

Totéž říkal ve stejné době v okupované Francii kardinál Baudrillart, rektor katolického institutu v Paříži. Poslechněte si ho:

„Hitlerova válka je vznešeným počinem, podniknutým na obranu evropské kultury.“ (**Národní Rádio, 30. července 1941**).

Evropská kultura rovná se římskokatolická církev! Takže na obou stranách Atlantického oceánu, jako ostatně po celém světě, prozpěvovaly hlasy duchovních chvály vítěznému nacismu.

Ve Francii dal všem diecézím příklad plné „kolaborace“ kardinál Suhard, pařížský arcibiskup, a jezuitský nuncio monsignor Valerio Valeri.

Po osvobození vláda požádala Vatikán, aby znovu povolal ne méně než třicet biskupů a arcibiskupů, kteří se těžce zkompromitovali. Nakonec souhlasila pouze se třemi z nich.

„Francie zapomněla...“ napsal M. Maurice Nadeau. „La Croix, nejnebezpečnější orgán ve službách kolaborace zaujal své místo mezi publikacemi osvobozené Francie. Preláti, kteří naváděli francouzskou mládež, aby pracovala pro vítězství Německa, nebyli ani předvoláni před soud.“ (**Předmluva k: L'Eglise a-t-elle collaboré? od Jeana Cotereaua; Spartacus, Paříž, květen 1946**).

V **Artabanu** ze **13. prosince 1957** čteme:

„V roce 1944 byl La Croix pronásledován za to, že byl příznivě nakloněn nepříteli a byl přiveden před Dvůr spravedlnosti v Paříži. Případ se dostal do rukou soudce Raoulta, který zamítl jeho projednávání. O této aféře se diskutovalo v Komoře 13. března 1946 (viz **J.O. Parlamentní debaty, str. 713 – 714**) a ukázalo se, že M. de Menthon, ministr spravedlnosti, který byl velmi důkladný při očištění francouzského tisku; mluvil ve prospěch La Croix.“

Ve skutečnosti „hlas papežského myšlení“ – jak jej nazval Pius XII. v roce 1942, když mu zasílal své požehnání – byl jediným tiskem, který nepodléhal všeobecným opatřením, která byla přijata k potlačení všech novin publikovaných během okupace, ačkoliv Artaban nám připomíná:

„La Croix dostával pokyny od německého místodržitele Sahma a ve Vichy od Pierre Laval.“

Je samozřejmé, že „papežské myšlení“ a hitlerovské pokyny byly náhodou ve vzácném souladu. To se potvrzuje při studiu výtisků těchto vážených novin z válečného období.

39.3 Přepisování francouzské historie

Jednou z funkcí jezuitů, a to vůbec ne zanedbatelnou, je dohled nad veškerým katolickým tiskem. V nejrůznějších novinách přizpůsobených potřebám čtenářů vyzdvihuje podle potřeby různé odstíny tohoto „papežského myšlení“, které nicméně i za těchto ztížených podmínek

spěje neúprosně ke svému cíli. Neexistují ani jedny „křesťanské“ noviny nebo časopis, které by se neradovaly z kolaborace nějakého – nenápadného – jezuitu.

Tito otcové, kteří jsou „všechno všem“ samozřejmě vynikají ve hře na chameleóny. To, jak víme dělali a po osvobození jsme s údivem sledovali, jak všude přicházejí otcové, „kteří patřili k odboji“ (ale přidali se k němu později než ostatní!) a kteří svědčili o tom, že francouzská církev NIKDY, NIKDY „nekolaborovala“.

Články z **La Croix** a dalších katolických novin vešly v zapomnění. Byly odstraněny nebo záhadně zmizely právě ty texty, které otiskovaly biskupská zplnomocnění, pastýřské listy, oficiální zprávy ze shromáždění kardinálů a arcibiskupů, exhorty kardinála *Baudrillarta* vyzývající francouzskou mládež, aby si oblékla *nacistickou* uniformu, sloužila v *L.V.F.* a samozřejmě i složila přísahu věrnosti *Hitlerovi*! To vše už byla minulost, to vše už bylo zapomenuto!

„*Historie je román,*“ řekl rozčarovaný myslitel. Historie naší doby přesně odpovídá této definici: román je psán před našima očima. Podílí se na něm spousta „historiků“, náležitě připravených duchovních i laiků a můžeme mít jistotu, že výsledek bude poučný: samozřejmě, že vznikne katolický román. Příspěvek jezuitů je rozsáhlý, stejně jako důstojných dědiců otce *Loriqueta*, jehož **Historie Francie** podává velmi podivný obraz *Napoleona*.

Ve srovnání s tímto dovedným výkonem bylo zamaskování kolaborace mezi duchovními a německým okupantem v letech 1940 až 1944 velmi jednoduché a stejně obratně se jejich kolaborace rozplynula do ztracena.

To se odehrává neustále. Za ta léta bylo v novinách, časopisech, knihách napsáno tolik článků pod hlavičkou „*Imprimatur*“, které prozpěvovaly chválu neprávem odsuzovaným supervlastencům, jako např. *Suhardovi*, *Baudrillartovi*, *Duthoitovi*, *Au-vityovi*, *Du Boisovi*, *de la Villerabelovi*, *Mayol de Luppeovi* a dalším! Jaké spousty stran byly začerněny, aby byl oceněn postoj – velmi hrdinský – biskupství během válečných let, ve kterých *Francie* zažila „*situaci, která přivedla francouzské biskupy k tomu, že se stali »obranci města!*“ jak píše ironický šprýmař. (**R.P. Deroo: L'Épiscopat français dans la melee de son temps; Bonne Presse, Paříž, 1955, str. 103; Imprimatur 1955**).

„*Pomluvy a znovu pomluvy! Je nutné něco vynechat,*“ radil *Basile*, tento dokonalý typ jezuitu. „*Přetřít na bílo a znovu přetřít na bílo,*“ říkají jeho nástupci, velcí pisatelé „*historických románů*“.

A toto přetírání na bílo probíhá v obrovském rozsahu.

Budoucí generace, zaplavené přívalem nadsazených překroucenin, budou s vděčností rozjímat – alespoň doufáme – o těchto „*obrancích*“ města, o těchto hrdinech římskokatolické církve a vlasti, „*oděných bezelstnou poctivostí bílého plátna*“, a to zásluhou svých apologetů, z nichž někteří byli dokonce kanonizováni!

39.4 Konec války

25. srpna 1944 jezuitský kardinál *Suhard*, pařížský arcibiskup již od 11. května 1940 a vůdce kolaborantů z řad duchovenstva chladnokrevně rozhodl, že u příležitosti vítězství u *Notre-Dame* bude slavnostní „*Te Deum*“. Této nemístné frašky jsme byli ušetřeni jedině díky „*mohutnému protestu kaplana F.F.I.*“

Ve **France-Dimanche z 26. prosince 1948** čteme: „*Jeho eminence, kardinál Suhard, arcibiskup pařížský, u příležitosti svého uvedení do kněžského stavu právě obdržel vlastnoručně*

psaný dopis od Jeho svatosti Pia XII., který mu gratuluje kromě jiného za úlohu, kterou sehrál během okupace. Víme, že chování kardinála v průběhu tohoto období bylo po osvobození vážně kritizováno. Když se v srpnu 1944 vrátil do Paříže generál de Gaulle, odmítl se sejít s kardinálem při Te Deum v Notre-Dame. Tou dobou byl prelát otevřeně obviněn z »kolaboračních sklonů«.

Potom lze pochopit i gratulacím Svatého otce. Ale *Te Deum* nám skýtá ještě jiný příběh daleko poučnější!

Po vylovení spojenců trpělo město *Rennes* v bojích, které následovaly, a zahynulo hodně civilních obyvatel, protože velící důstojník německé posádky je odmítl evakuovat. Když bylo město osvobozeno, mělo zaznít tradiční *Te Deum*, ale arcibiskup a primas bretaňský, monsignor *Roques* absolutně odmítl, nejen se ho sám ujmout, ale dokonce i dovolit, aby se tento obřad konal v jeho katedrále. Děkovat nebi za osvobození jeho města bylo v očích tohoto preláta nesnesitelným pohoršením. Za tento postoj ho francouzské autority uvěznily v arcibiskupské rezidenci.

Taková věrnost „*papežskému myšlení*“ volá po odpovídající odměně. Ta přišla z *Říma* brzy nato v podobě kardinálského klobouku.

Zesnulého *Pia XII.* můžeme vinit za mnohé věci, ale musíme uznat, že vždy „*se znal ke svým vlastním*“. Poslal lichotivý dopis kardinálu *Suhardovi*, významnému kolaborantovi, kardinálský purpur monsignorovi *Roquesovi*, hrdinovi... německého odboje. Tento „*veliký papež*“ prováděl spravedlnost, při níž přísně vyměřoval každému stejným dílem.

Jeho svitu samozřejmě tvořili lidé, kteří mu mohli co nejlépe poradit: dva němečtí jezuité, R.P. *Leiber* a R.P. *Hentrich*, „*jeho dva osobní tajemníci a příznivci*“. (***La Croix*, z 10. října 1958**).

Jeho zpovědníkem byl německý jezuita *Bea*. Na jeho domácnost dohlížela a navíc ještě vařila sestra *Pasqualina*, německá jeptiška. Dokonce i kanárek, reagující na něžné jméno „*Dumpfaf*“, byl dovezen z *Porýní*.

Ale cožpak svrchovaný pontifex neoznámil *Ribbentropovi* poté, co *Hitler* vtrhl do *Polska*, že „*měl vždycky zvláštní lásku k Německu?*“

(V *Documentation catholique* z 15. března 1959: »Pokud se týče nanejvýše váženého německého národa, budeme se řídit příkladem, který nám dal náš předchůdce (*Pius XII.*), podepsán *Jan XXIII.* Duch spojitosti je jednou z charakterických vlastností Vatikánu«).

40.1 Hitler, Himmler

Jestliže nikdy neochabla dobrá vůle a přátelskost *Pia XI.* a *Pia XII.* vůči *Führerovi*, kterého přivedli k moci, pak musíme uznat, že *Führer* naplnil všechny podmínky paktu, kterým byl vázán k *Vatikánu*. A protože výslovně zaslíbil, že „zardousí“ antiklerikály, byli to tedy antiklerikálové, kteří hned po liberálech a *Židech* putovali právě do koncentračních táborů.

Víme také, jak šéf *Třetí říše* rozhodl o osudu *Židů*: Buďto byli prostě zmasakrováni, nebo v lepším případě přinuceni k práci až k vysílení a potom likvidováni. V tomto případě bylo „konečné řešení židovské otázky“ pouze oddáleno.

Podívejme se však nejprve na to, jak obzvláště „povolaná“ osoba – *Franco*, kníže Kristova řádu, výslovně potvrdil tajnou spikleneckou dohodu mezi *Vatikánem* a *nacisty*. Podle časopisu *Reforme* otiskl tisk španělského diktátora *Franca* 3. května 1945, v den *Hitlerovy* smrti toto:

„*Adolf Hitler, syn katolické církve, zemřel při obraně křesťanství. Proto je pochopitelné, že nelze najít žádných slov k nářku nad jeho smrtí, když se našlo tolik lidí, kteří vyvyšovali jeho život. Nad jeho tělesnými pozůstatky stojí jeho vítězná morální postava. S palmou mučedníka Bůh dává Hitlerovi vavříny vítězství.*“ (***Reforme, 21.7.1945***).

Smuteční proslov *nacistického* šéfa, výzva vítězným spojencům, je podle *francovského* tisku hlasem samotného *Ducha* svatého. Je to komuniké *Vatikánu*, vydané přes *Madrid*.

Je jisté, že chybějící hrdina si právem zasloužil vděčnost římskokatolické církve a oni se to nesnažili zakrývat. Sloužil jí věrně: všichni lidé, na které mu církev ukázala jako na své protivníky, na sobě pocítili následky. A tento dobrý „syn“ ochotně přiznával, za co vděčí své *Nejsvětější Matce* a zvláště těm, kteří se ustanovili jejími vojáky na světě.

„*Mnoho jsem se naučil od řádu jezuitů,*“ řekl *Hitler*... „*Až dosud nebylo na zemi nic velkolepějšího než hierarchická organizace katolické církve. Hodně jsem z této organizace přejal do své vlastní strany... Hodlám se s tebou podělit o tajemství... Zakládám řád... V mých řádových »vesničkách« vychovává mládež, která bude otrásat světem... Potom *Hitler* skončil s tím, že už nemůže říci více.*“ (***Hermann Rauschning, bývalý nacionálně socialistický šéf vlády Dantzigu: Hitler m' a dit, Ed. Co-operation, Paříž, 1939, str. 266,267,273***).

Další vysoce postavený *hitlerovec* *Walter Schellenberg*, bývalý šéf německé kontrašpionáže, po válce dokončil toto důvěrné sdělení *Führera*:

„*Organizaci SS vytvořil Himmler podle zásad jezuitského řádu. Jejich směrnice a Duchovní cvičení předepsaná Ignácem z Loyoly byly vzorem, který se Himmler snažil přesně kopírovat... »Reichsführer SS« – titul Himmlera jako nejvyššího šéfa SS – byl ekvivalentem »generála« jezuitů a celá struktura vedení byla věrnou napodobeninou hierarchického uspořádání katolické církve. Poblíž Paderbornu ve Westfálsku byl rekonstruován středověký hrad a nazván »Webelsbourg«. Stal se zařízením, které by se dalo nazvat klášterem SS.*“ (***Walter Schellenberg: Le Chef du contre-espionnage nazi vous parle; Julliard, Paříž, 1957, str. 23–24***).

I náš tisk nepřímou přináší velmi zajímavé svědectví o zvláštní zálibě nejvyššího šéfa SS: „...*Pátrání v historii čarodějnických procesů však Spurný neopouští. Chce završit své dílo*

kompletním zpracováním nejčernější kapitoly v dějinách Šumperka. »Zjistil jsem, že v archivu polské Poznaně je řada cenných materiálů, které mohou ještě mnoho objasnit,« říká Spurný. Listiny ukradli za války ze šumperského archivu lidé pracující pro Heinricha Himmlera, který byl fanatickým obdivovatelem inkvizice. »Ty dokumenty ztratili v Polsku na ústupu. Naštěstí se dostaly tam, kam patří,« těší se na další pátrání Spurný." (**Mladá fronta DNES, 29.6.2000, článek: Historik už čtyřicet let studuje čarodějnické procesy, str. 4**).

40.2 Jezuitský postoj

Ta nejlepší teologická pera horlivě ukazovala na podobnost mezi katolickým a *nacistickým* učením. A vůbec nejhrošlivějšími z nich byli synové Loyoly. Na příklad se podívejme, jak *Michaele Schmaus*, jezuitský teolog, publikoval na veřejnosti sérii studií na toto téma:

„»Říše a církev« je soubor spisů, které měly napomoci při budování Třetí říše, protože spojují nacionálně socialistický stát s katolickým křesťanstvím... Nacionálně socialistické hnutí je tím nejživějším a nejmasovějším protestem proti duchu 19. a 20. století... Kompromis mezi katolickou vírou a liberálním myšlením je nemožný... Nic nestojí v rozporu s katolicismem tolik jako demokracie... Znovu oživený význam »striktní autority« znovu otevřel cestu opravdovému výkladu církevní autority... Nedůvěra ke svobodě je založena na katolické doktríně o původním hříchu... Nacionálně socialistická příkázání a příkázání katolické církve mají stejný cíl..." (**Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und national-sozialistischer Weltanschauung, od Michaele Schmause, profesora z teologické fakulty v Mnichově; Aschendorf, Munster 1933**).

Tímto cílem byl „nový středověk“, jaký Hitler slíbil Evropě. Existuje nápadná podobnost mezi zuřivým antiliberalismem tohoto jezuita z Mnichova a rovnocenným fanatismem, který byl vyjádřen v „zákoně o posvěcení F.N.C. v bazilice Montmartre.“ Během okupace R.P. Merklen napsal: „V těchto dnech se zdá, že si už svoboda nezaslouží žádnou úctu.“ (**La Croix, 2.9.1951**).

Podobných citátů by mohlo být na tisíce. Není tato nenávisť ke svobodě ve všech jejích podobách samotným charakterem římskokatolického Pána? Také není těžké pochopit, jak spolu mohly tak dobře ladit „doktrína“ katolická a „doktrína“ nacistická. Nikoho neudiví, že člověka, který tento soulad obratně předvedl, „jezuita *Michaele Schmaus*“, kterého deset let po válce **La Croix** nazval „velkým teologem Mnichova“ (**La Croix, 2.9.1954**), ustanovil Pius XII. „kardinálem neboli církevním knížetem“.

Co se za těchto okolností stane se „strašlivým“ encyklickým dopisem **Mit brennender Sorge** od Pia XI., o kterém se předpokládalo, že odsoudí *nacismus*? Žádný překrucovač se ještě nepokusil nám to vysvětlit..., což je přirozené!

„Velký teolog“ *Michaele Schmaus* měl mnoho rivalů, jak píše jeden německý spisovatel, který v knize **Katolisch-Konservatives Erbgut** vidí tu nejstrašlivější knihu, jakou kdy vydalo Německé katolické nakladatelství:

„Tato antologie, která spojuje dohromady texty vůdčích německých katolických teorií od Gorrese až po Vogelsanga, nás přesvědčuje, že nacionální socialismus se zrodil z katolické myšlenky.“ (**Gunter Buxbaum – Les Catholiques en Europe centrale; Mercure de France, 15.1.1939**).

Při psaní této knihy si její autor určitě neuvědomoval, že to tak popisuje naprosto přesně a dokonale.

Další dobře informovaný člověk, hnací síla paktu mezi Svatým stolcem a Berlínem a tajný papežův komorník, *Franz von Papen*, byl dokonce ještě výstižnější:

„Třetí říše je první světovou mocností, která nejenom uznává, ale také uvádí do života hlavní zásady papežství.“ (Robert d´Harcourt z Francouzské akademii: Franz von Papen, l´homme a tout faire; L´Aube, 3.10.1946).

K tomu doplňme výsledek tohoto „uvádění do života“: 25 miliónů obětí koncentračních táborů – to je oficiální údaj Organizace spojených národů!

Nyní považujeme za nezbytné dodat ještě něco pro bezelstné myslí, pro ty, kteří si nemohou přiznat, že organizované masakry byly jednou z „vysokých zásad“ papežství. Samozřejmě je vytrvale prosazována naprostá nezaujatost: *„Takové barbarské skutky patří minulosti!“*

To říkají věrní apoštolové prostým lidem, zatímco pokrčují rameny před nekatolíky „pro které stále ještě hoří ohně svaté inkvizice.“ **(Temoignage chretien, 6.12.1957).**

Takže tak to je! Odložme však stranou více než dostatečná svědectví o dravosti duhovenstva dřívějších let a sledujme nyní 20. století.

Nebudeme už připomínat „hrdinské výkony“ mužů jako *Stepinace* a *Marconea* v Chorvatsku ani *Tisa* na Slovensku, ale omezíme se na prověření pravověrnosti určitých „vysokých zásad“, které tak dobře a „prakticky“ uváděli do života.

Jsou skutečně už dnes zastaralé tyto zásady – zapřené „osvíceneckým učením“, oficiálně zavržené svatým stolcem spolu s dalšími chybami temné minulosti? To je snadno zjiitelné.

Otevřme si například „Velkou apologetiku“ od abbé *Jeana Vieujana*, která může být stěží popisována jako středověká, protože je to datována rokem „1937“. Co čteme?

„K přijetí zásady inkvizice člověk potřebuje pouze křesťanské smýšlení, ale právě to mnoho křesťanů postrádá... Církev žádnou bázlivost nemá.“ (Abbé Jean Vieujan: Grande Apologetique; Bloud et Gay, Paříž, 1937, str. 1316).

Nikdo by to nedokázal vyjádřit lépe.

Je potřeba ještě další důkaz, neméně pravověrný a moderní? Poslechněte si R.P. *Janviera*, známého konferenčního mluvčího v *Notre-Dame*:

„Na základě své nepřímé moci nad časnými záležitostmi neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila?“

Odpovídám takto:

»Zastávám tento názor až k smrti!... Opírám se především o praxi, potom o učení samotné církve a jsem přesvědčen, že žádný katolík neřekne opak, aniž by smrtelně zhřešil.“ (Konference z 25. března 1912).

Tohoto teologa nelze omlouvat tím, že mluví v hádankách. Jeho řeč je jasná a přesná. Méně slovy by se nedalo říci více. Je tam všechno, co se týče práva církve osobovat si vyhlazování lidí, jejichž přesvědčení neodpovídá jejímu: „učení“, které ji odsuzuje; „praxe“ legalizovaná tradicí a dokonce „výzva ke křesťanským státům“, jejímž dokonalým příkladem bylo hitlerovské křížácké tažení! Všechna tato slova jsou stále platná a nikdy nebyla nikdy odvolána.

Ani následující slova, vůbec ne tajemná, nebyla vyslovena v temném středověku:

„Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.“

Autorem těchto slov byl jezuitský generál Franz Wernz (1906–1915) a to, že byl opět Němcem, dodává jeho prohlášení ještě větší váhu!

Také v průběhu 20. století kardinál Lepicier, v neblaze proslulé církevní knize, napsal: „Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacír, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabit...“ (**De stabilitate et progressu dogmatis, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908**); (Viz **Sol Ferrer–Francisco Ferrer: Un Martyr au Xxe siecle; Fischbacher, Paříž**).

Pokud se zde nejedná o typickou výzvu k vraždění, mohl bych být také „proměněn na mlýnek na pepř“, jak uvedl zesnulý Courteline.

Žádáte si také příspěvek od svrchovaného pontifika? Zde je. Od moderního papeže, kterého kritizovali radikální duchovní za jeho „liberalismus“, projezuitský papež Lev XIII.: „Klatba na toho, kdo řekne: Duch svatý po nás nechce, abychom zabíjeli kacíře.“

Jaké vyšší autority bychom se ještě mohli dovolávat, odmyslíme-li autoritu Ducha svatého?

40.3 Jezuité Goebbels a Himmler

Ačkoliv se to nemusí líbit těm, kteří vytvářejí kouřovou clonu (to je odkaz na lidi, kteří v průběhu volby papeže vypouštějí kouřové signály) – těmto konejšitelům rozrušeného svědomí, stále platí: papežské „vysoké zásady“ zůstávají nezměněné a kromě jiného je vyhlazování pro víru dnes platné stejně tak jako v minulosti. To je „nejosvícenější“ závěr – když použijeme slovo tak drahé *mystikům* – když uvážíme, co se odehrávalo v Evropě od roku 1939 do roku 1945.

„Hitler, Goebbels, Himmler a většina členů strany »staré gardy« byli katolíci,“ napsal M. **Frederic Hoffet**. „Nebylo náhodou, že díky náboženství svého šéfa byla nacionálně socialistická vláda tou nejkatolictější vládou, jakou kdy Německo mělo... Tato spřízněnost mezi nacionálním socialismem a katolicismem nás nejvíce ohromí při podrobném studiu propagačních metod a vnitřní organizace strany. O tom nás nic nepoučí lépe než práce Josepha Goebbelse. Byl vychován na jezuitské koleji a dříve než se oddal literatuře a politice, byl knězem v jezuitském semináři... Každá strana, každý řádek jeho spisů připomíná učení jeho mistrů; na poslušnost klade takový důraz ..., že pohrdá pravdou. »Některé lži jsou užitečné stejně jako chleba!« prohlásil na základě mravní relativity vyňaté ze spisů Ignáce z Loyoly...“ (**Frederic Hoffet: L'Imperialisme protestant; Flammarion, Paříž, 1948, str. 172**).

Svému jezuitskému šéfovi propagandy neudělil Hitler (na rozdíl od Himmlera) palmu jezuitství. Svým blízkým však o šéfovi Gestapa říkal: „Himmlera vidím jako našeho Ignáce z Loyoly.“ (**Adolf Hitler: Libres propos; Flammarion, Paříž, 1952, str. 164**).

Když to takto řekl, musel pro to mít *Führer* nějaké odůvodnění. Předně si povšimněme, že Kurt Heinrich Himmler, Reichsführer SS, Gestapa a německé policie, byl, jak se zdá, člověkem nejvíce prosáklým klerikalismem mezi katolickými členy Hitlerova doprovodu. Jeho otec byl ředitelem katolické školy v Mnichově, potom vychovatelem bavorského prince Ruprechta. Jeho bratr, benediktinský mnich, žil v klášteře Maria Laach, jedné z panněmeckých výšin. Měl také strýce, který zastával důležitou funkci: Kánon při bavorském dvoře, jezuitu Himmlera.

Německý spisovatel **Walter Hagen** odhaluje také tuto tajnou informaci: „Jezuitský generál, hrabě Halke von Ledóchowski, byl ochoten organizovat na základně antikomunismu kolaboraci mezi německou tajnou službou a jezuitským řádem.“ (**Walter Hagen, op. cit., str. 358**).

V důsledku toho byla uvnitř německé tajné služby vytvořena organizace, v jejíž hlavní funkce zastávali katoličtí kněží nosící černé uniformy SS. Jezuita, otec *Himmler* byl jedním z nadřazených důstojníků SS.

40.4 *Himmlerovo a Hitlerovo zákulisí*

Po kapitulaci *Třetí říše* byl jezuitský otec *Himmler* zajat a uvězněn v *Nurembergu*. Jeho slyšení na mezinárodním tribunále by bylo pravděpodobně velmi zajímavé, ale „prozřetelnost“ byla na stráž: strýc *Heinricha Himmlera* se před soudem nikdy neobjevil. Jednoho rána byl nalezen mrtev ve své cele a veřejnost se nikdy nedozvěděla, co bylo příčinou jeho smrti.

Nechceme napadat památku tohoto duchovního tím, že bychom předpokládali, že ochotně ukončil svůj život, navzdory závažným věroučným zákonům katolické církve.

Nicméně jeho smrt byla stejně náhlá a přesně načasovaná jako smrt jiného jezuity o něco dříve. Jednalo se o jezuitského pátera *Stämpfleho*, neuznaného, avšak pravého, skutečného, tajného autora knihy ***Mein Kampf***. To je skutečně zvláštní náhoda... !

Vraťme se však ke *Kurtu Heinrichu Himmlerovi*, šéfovi gestapa, což znamenalo, že ve své ruce třímal opratě moci celého režimu. Vynesly mu tak vysoké postavení jeho osobní zásluhy? Viděl v něm *Hitler* mimořádného génia, když ho přirovnal k zakladateli jezuitského řádu? Rozhodně to nepotvrzují svědectví lidí, kteří ho znali, protože v něm neviděli nic nadprůměrného.

Nezasvítila tato hvězda s vypůjčenou září? Byl to skutečně *Kurt Heinrich Himmler*, údajný šéf, kdo skutečně vládl nad gestapem a tajnými službami? Kdo posílal miliony lidí, odvečených z politických důvodů, a miliony *Židů* na smrt? Byl to synovec s plochou tváří, nebo jeho strýc, bývalý Kánon u bavorského dvora, jeden z oblíbenců *von Ledóchowského*, jezuitský otec a naddůstojník SS?

Může to vypadat riskantně a dokonce až opovážlivě, dovolit si takový netaktní pohled za zákulisí historie. Divadlo probíhá na jevišti, kde září světla z rampy, reflektorů a kde září obloukové světlo. To platí pro každou podívanou a člověk, který chce nahlédnout za rekvizity, může být považován za otravného a nevychovaného.

Avšak veškerá omamná přitažlivost herců, na nichž spočívá zrak publika, pochází ze zákulisí. To je více než zřejmé, když prozkoumáme tyto „svěcené obludy“ a uvědomíme si, že ani zdaleka nejsou lidmi, které by rádi představovali.

Zdá se, že to byl případ *Himmlera*. Ale nepřináleží totéž říci o člověku, kterému byl jeho pravou rukou, o *Hitlerovi*?

Když jsme viděli *Hitlera*, jak gestikuluje a slyšeli, jak řve své hysterické projevy, neměli jsme dojem, že se díváme pouze na špatně seřízený automat s přetaženými péry? I jeho nejjednodušší pohyby nám připomínaly mechanickou loutku. A co potom jeho tupé a vypouklé oči, ochablý nos, nafoukaný výraz, jehož vulgárnost nemohla zakrýt ani známá ofina a kartáčový knír jakoby přilepený pod nosními dírkami.

Byl tento „zlý pes“ na veřejných shromážděních skutečně šéfem? Byl opravdovým pánem Německa, byl autentickým státníkem, jehož génius měl převrátit svět vzhůru nohama?

Nebo byl pouze špatnou náhražkou toho všeho? Nebyla to vychytrale nafouknutá zástěrka, nebyl to demagog a přízrak k zastrašení davů?

On sám to přiznal, když řekl: „*Já jsem jenom amplión.*“ M. Francois-Poncet, tehdejší francouzský velvyslanec v Berlíně potvrzuje, že Hitler pracoval velmi málo, vůbec nečetl a nechal své spolupracovníky, aby si dělali, co chtějí.

Stejným dojmem prázdnoty a neskutečnosti působili i jeho pomocníci. První z nich, Rudolf Hess, který uprchl v roce 1941 do Anglie, vypadal na svém soudu v Norimberku jako úplný cizinec a nikdy jsme se nedozvěděli, jestli byl úplně duševně vyšinutý nebo jenom blázen. Druhým byl groteskní Goering, marnotratný a obézní, který nosil ty nejokázalejší operetní uniformy, žrout, lupič obrazů a k tomu všemu navíc narkoman morfia.

Ostatní významné stranické osobnosti vypadaly podobně a na procesech v Norimberku k jednomu z největších překvapení novinářů, o kterém museli podat zprávu, bylo zjištění, že kromě jejich vlastních konkrétních nedostatků postrádali tito nacističtí hrdinové rozum, charakter a byli více či méně bezvýznamní.

Jediným, kdo se tyčil nad touto vulgární chátrou – díky své vychytralosti, nikoli však morální hodnotě – byl Franz von Papen, komorník Jeho svatosti, „člověk pro všechno“..., který byl spoután, aby byl zproštěn viny.

Jestliže nám Hitler vychází jako vynikající loutka, byl potom člověk, podle něhož byl modelován, zásadovější? Připomeňme si směšné chování tohoto „Césara vhodného na karneval“, koulícího velkýma černýma očima, kterými chtěl blýskat ze spod podivného klobouku zdobeného záclonovými třásněmi! Takové byly fotografie určené pro propagandu, snímky pořizované od jeho nohou a zobrazující pouze jeho čelisti vysunuté proti nebi. Měl to být podivuhodný muž, měl být jako nehybná skála – měl být symbolem vůle, která nezná žádné překážky!

40.5 Mrtvolý v rukou generála řádu

Co to však bylo za vůli! Z důvěrných sdělení některých jeho společníků dostáváme obraz muže zmítajícího se nerozhodností; tento „hrůzu nahánějící muž“, který se chystal „přepadnout všechno“ s „primitivní vojenskou silou“ (abychom použili výraz kardinála Rattiho, budoucího Pia XI.), neodolal lákavým nabídkám, které mu činil jezuita, kardinál Gasparri, státní tajemník ve prospěch Vatikánu.

Jenom několik tajných setkání přesvědčilo revolucionáře, aby se dal se vším všudy naverbovat pod korouhev svatého otce, aby se vydal cestou oslnivé kariéry, kterou tak dobře známe, a aby mohl proslulý dřívější ministr Carlo Sforza napsat:

*„Jednoho dne, kdy čas utlumí hořkost a nenávisť, bude, jak doufáme, uznáno, že orgie krvavých násilností, které změnilly Itálii na dvacet let ve vězení a na trosky ve válečných letech 1940 – 1945, měly svůj původ v téměř unikátní historické události: naprostá disproporce mezi legendou uměle vytvořenou okolo nějakého jména a skutečnými možnostmi chudáka, který nosil toto jméno, člověka, kterému nepřekážela kultura.“ (Hrabě Carlo Sforza: *L'Italie telle que je l'ai vue; Grasset, Paříž, 1946, str. 158*).*

Tato dokonalá definice se hodí na Hitlera stejně jako na Mussoliniho: stejná disproporce mezi legendou a možnostmi, stejný nedostatek „kultury“ u těchto dvou průměrných dobrodruhů s téměř identickou minulostí; jejich bleskovou kariéru lze vysvětlit jedině jejich nadáním pronášet bombastické projevy k davům. Bylo to nadání, které jim vyneslo pozlátko veřejného zájmu, to je publicity.

Je zřejmé, že tato legenda byla „uměle vytvořenou“, právě dnes, kdy víme, že retrospektivní záběry *Führera* na plátnech německých kin vyvolává pouze ohromný smích.

Nebyla nápadná méněcennost těchto „mužů prozřetelnosti“ právě tím důvodem, pro který byli vybráni, aby byli povzneseni k moci? Skutečností je, že tentýž nedostatek osobních kvalit lze najít u všech, které papežství vyvyšovalo jako své zastánce.

V *Itálii* a *Německu* byli někteří „skuteční“ státníci, „skuteční“ šéfové, kteří byli schopni chopit se kormidla a vládnout, aniž by se museli uchýlovat k tomuto šílenému „mystikovi“. Byli však přespříliš inteligentní, a ne dostatečně poddajní. Vatikán, a zejména *černý papež, von Ledóchowski*, je nemohl držet „ve své ruce jako obušek“ a přinutit je sloužit svým cílům za každou cenu, až do katastrofického pádu.

Viděli jsme, jak *revolucionáře Mussoliniho* převrátili náhončí Svatého stolce, kteří mu slibovali moc, naruby jako rukavici.

Prokázalo se, že tvrdohlavý *Hitler* byl právě tak tvárný. Původně bylo plánem *Ledóchowského* vytvořit federaci katolických národů ve střední a východní *Evropě*, kde by mělo přednostní postavení *Bavorsko* a *Rakousko* (pod vládou jezuita *Seipela*). *Bavorsko* muselo být odděleno od *Weimarské německé republiky* a jakoby náhodou byl tehdy bavorským separatistou agitátor *Hitler*.

Ale vhodných příležitostí k uskutečnění této federace a postavení *Habsburka* do jejího čela ubývalo, zatímco monsignor *Pacelli*, nuncio, který odešel z *Mnichova* do *Berlína*, si začal více uvědomovat slabost *Německé republiky* díky slabé podpoře spojenců. Ve *Vatikánu* se tehdy zrodila naděje chopit se *Německa* jako celku a podle toho byl upraven plán:

„Muselo být zabráněno hegemonii protestantského *Pruska* a protože *Říše* měla vládnout *Evropě* – aby zabránila federalizaci Němců – musela být *Říše* reorganizována tak, aby v ní panovali katolíci.“ (***Mercure de France: Pius XI. a Hitler, 15.1.1934***).

To stačilo. *Hitler*, který byl do té doby bavorským separatistou, se úplně se svými „hnědými košilemi“ obrátil a přes noc se stal inspirovaným apoštolem *Velké Říše*.

Kapitola 41

Tábory smrti a protižidovské tažení

41.1 Tajemství Vatikánu

Brzy se začalo projevovat, že katolíci jsou pány *nacistického Německa*, a ukázala se tvrdost, se kterou byly naplňovány některé z „*papežských vysokých zásad*“.

Liberálové a Židé měli dostatek času na to, aby zjistili, že tyto zásady ani zdaleka nejsou zastaralé, jak to tvrdila většina pravověrných mluvčích. Právo církve, aby si činila nárok na pomalé nebo rychlé odstraňování těch, kteří jí stáli v cestě, bylo „*uvedeno do života*“ v *Osvětimi, Dachau, Belsenu, Buchenwaldu* a dalších táborech smrti.

Gestapo *Himmlera*, „*našeho Ignáce z Loyoly*“, přičinlivě uskutečňovalo tyto „*dobročinné*“ skutky. Občanské i vojenské *Německo* se muselo této všemocné organizaci podřídit „*až na smrt*“.

Není třeba říkat, že *Vatikán* si od těchto hrůz umyl ruce. Když vyslechneme Dr. *Nerina F. Guna*, švýcarského novináře, který sám byl odvečen do *koncentračního tábora* a který se divil, proč papež nezasáhl alespoň tím, že by poskytl nějakou pomoc tolika nešťastným lidem, Jeho svatost *Pius XII.* měl tolik drzosti, že odpověděl:

„*Věděli jsme, že z politických důvodů probíhá v Německu násilné pronásledování, ale nikdy jsme nebyli informováni o tom, že by nacistický útlak měl nelidskou povahu.*“ (***Gazette of Lausanne, 15.11.1945***).

A to se stalo v době, kdy mluvčí *Radia Vatikán*, R.P. *Mistiaen*, hlásal, že „*byly získány zdrcující dokumentární důkazy o krutosti nacistů.*“ (***R.P. Duclos: Le Vatican et la seconde guerre mondiale; Vyd. Pedone, Paříž, 1955, str. 255, Imprimatur 1955***).

Bez pochyby nebyl svatý otec informován ani o tom, co se odehrávalo v *ustašovských koncentračních táborech*, navzdory tomu, že v *Záhřebu* působil jeho vlastní vyslanec!

Ačkoli jednou bylo vidět, že Svatý stolec projevil jakýsi zájem o osud určitých lidí odsouzených k deportaci. Bylo to 528 *protestantských* misionářů, kteří přežili z mnoha dalších japonské zajetí na tichomořských ostrovech a byli zadržováni v *koncentračních táborech* na *Filipínách*. M. *Andre Ribard* ve své výjimečné knize *Rok 1960 a tajemství Vatikánu* ukazuje papežskou přímluvu ve jménu těchto nešťastníků.

Text má číslo 1591 a je datován v *Toku* 6. dubna 1943 ve zprávě Oddělení pro náboženské záležitosti na okupovaných územích. Cituji následující úryvek: Papež „*vyjadřuje přání římskokatolické církve vidět, že budou Japonci dále pokračovat ve své politice a zabrání určitým náboženským propagátorům bludného učení znovu získat svobodu, ke které nejsou oprávněni.*“ (***Andre Ribard: „1969 et le secret du Vatican; Librairie Robin, 38, rue de Vaugirard, Paříž 1954, str. 80; a Frederic Hoffet: Politique romaine et demission des Protestants; (demise laiků), Fischerbacher, Paříž***).

Z „*křesťanského*“ pohledu nepotřebuje tento dobročinný krok komentáře, ale politicky řečeno má nejvyšší význam. Na *Slovensku* – jak víme – monsignor *Tiso*, jezuita *Gauleiter*, měl také právo pronásledovat „*oddělené bratry*“, i když *Německo*, ke kterému byl jeho stát satelitem, bylo hlavně *protestantské*. Hodně to napovídá o vlivu římskokatolické církve v hitlerovském *Reichu*!

Viděli jsme také, jakou roli sehráli v *Chorvatsku* zástupci této církve při vyhlazování ortodoxních věřících.

41.2 Protižidovské tažení a Řím

Co se týká protižidovského tažení, vrcholného díla gestapa, může se zdát zbytečné znovu se zmiňovat o roli, jakou v něm sehrál *Řím*, protože jsme již popsali hrdinské činy monsignora *Tisa*, prvního, kdo přispěl do osvětimských plynových komor a kremačních pecí. K tomuto případu připojíme jenom několik charakteristických dokumentů.

Především je to dopis od M. *Leona Berarda*, velvyslance vášské vlády u Svatého stolce:

„Maršál *Petain*, Pane,

V dopise ze dne 7. srpna 1941 jste mne poctil tím, že se ptáte na určité informace týkající se otázek a nesnází, které by mohly vyvstat z pohledu římskokatolické církve z opatření vaší vlády vůči Židům. Mám tu čest odpovědět, že mi ve Vatikánu nebylo řečeno nic, co by se dalo vykládat jako kritika nebo nesouhlas se zákony nebo směrodatnými činy, o nichž je řeč....“ (**Leon Poliakov: Breviaire de la haine; Calmann-Levy, Paříž, 1951, str. 345**).

Časopis *L'Arche*, když se tohoto dopisu dotýká v článku pod názvem **Mlčení Pia XII.**, hovoří o následné, doplňující zprávě, kterou M. *Leon Berard* poslal do *Vích* 2. září 1941:

„Je nějaký rozpor mezi postavením Židů a katolickým učením? Jenom jeden a *Leon Berard* na něj hlavě státu zdvořile poukazuje. Spočívá ve skutečnosti, že zákon z 2. června 1941 definuje Židy jako rasu... Církev (napsal vášský velvyslanec) nikdy nehlásala, že všem obyvatelům mají být dáována stejná práva... Jak mi řekl nějaký úředník ve Vatikánu, ohledně postavení Židů se nedostanete do těžkostí.“ (**L'Arche, listopad 1958**).

Do „praxe“ je zaveden „strašlivý“ encyklický dopis **Mit brennender Sorge** proti rasismu, na který zeširoka odkazují apologetové.

Ale v knize M. **Leona Poliakovy** nacházíme ještě něco lepšího:

„Návrh protestantské církve ve Francii, aby spolu s římskokatolickou církví přijala opatření proti raziím na Židy v létě 1942, byl katolickými hodnostáři zamítnut.“ (**Leon Poliakov: Breviaire de la hain, str. 350, 351**).

41.3 Krádeže a deportace dětí

Mnoho *Pařížanů* si stále ještě pamatuje, jak byly židovské děti sebrány jejich matkám a zvláštními vlaky odeslány do osvětimských kremačních pecí. Tyto dětské deportace jsou kromě několika dalších úředních dokumentů potvrzeny v poznámce *SS Hauptsturmführera Dannekera* z 21. července 1942.

Děsivá necitelnost římskokatolické církve, a zejména jejího vůdce, inspirovala před nedávnem tyto odplaty chtivé řádky již zmíněného časopisu **L'Arche**:

„Přes pět let byl nacismus původcem násilností, znesvěcování, rouhání a zločinů. Za pět let zmasakroval šest milionů Židů. Z těchto šesti milionů bylo 1 800 000 dětí. Kdo, ano, kdo kdysi řekl: »Nechte dívky přijít ke mně?« A z jakého důvodu platí: »Nechte je přijít ke mně, abych je mohl vyvraždit?« Bojovného papeže vystřídal papež diplomatický.“

41.4 Hlas tajného archivu

Z okupované Paříže jdeme do Říma, který je po pádu Itálie také okupováno Němci. Zde je poselství adresované von Ribbentropovi, nacistickému ministru zahraničí, jezuitovi:

„Německé velvyslanectví u svatého stolce, Řím, 28. října 1943.

Ačkoliv je k tomu vyzýván ze všech stran, nevyjádřil papež žádné přímé odsouzení deportace Židů z Říma. Může očekávat, že ho za tento postoj budou naši nepřátelé kárat a budou z toho těžit protestanti z anglo-saských zemí při své agitaci proti katolicismu. Když uvažujeme o této choulostivé otázce, bylo rozhodujícím faktorem ohrožení našich vztahů s německou vládou...”

Podepsán: Ernst von Weiszaeker. **(Tajné archivy Wilhelmstrasse).**

Při vyprávění o kariéře tohoto barona z Weiszaekeru, souzeného jako válečného zločince za přípravu likvidačních seznamů, napsal Le Monde 27. července 1947:

„Když si uvědomil, že Německo bude poraženo, sám sebe jmenoval do Vatikánu a využil tak příležitost úžeji spolupracovat s gestapem.”

Kvůli našim čtenářům, kteří doposud nejsou plně přesvědčeni, budeme citovat následující oficiální německý dokument, který předestírá záměry Vatikánu – a jezuitů – se Židy ještě před válkou:

„Při studiu vývoje antisemitismu ve Spojených státech si se zájmem všímáme toho, že počet posluchačů rozhlasového vysílání otce Coughlina (jezuity), proslulého svým antisemitismem, přesáhl 20 milionů.” **(Tajné archivy Wilhelmstrasse; Dokument 83–26 19/I, Berlín 25. ledna 1939).**

41.5 Antisemitismus v USA

Bojovný antisemitismus jezuitů ve Spojených státech, stejně jako všude jinde, nás ze strany papeženců nepřekvapuje, neboť je v dokonalém souladu s jejich „učením”. Podívejme se, co k tomu řekne M. **Daniel-Rops** z Francouzské akademie. Tento spisovatel se specializuje na náboženskou literaturu a publikuje pouze pod záštitou „Imprimatur”. V jedné z jeho neznámějších knih **Ježíš a jeho doba** vydané v roce **1944** – v době německé okupace, čteme:

„Po všechna staletí všude, kde byla rozptýlená židovská rasa, tekla krev. Vždycky volání po vraždě pronesené v Pilátově soudní síni přehlušilo tisíckrát opakovaný nářek zoufalství. Dějiny jsou vyplněny tváří pronásledovaného židovského národa, ale nemohou vymazat druhou tvář, potřísněnou krví a poplivanou, vůči které necítí židovský dav žádnou lítost. Izrael bezpochyby neměl v této věci na vybranou a musel zabít svého Boha, když ho odmítl uznat, a protože krev tajuplně volá po krvi, křesťanská blahosklonnost asi také nemá na vybranou. Neměli by ti, kteří jsou Bohu oddaní, hrůzou pogromů odškodnit onu nesnesitelnou hrůzu (ukřížování)?” **(Daniel-Rops: Jesus en son temps; Arthème Fayard, Paříž, 1944, str. 526, 527; Imprimatur 17. dubna 1944).**

Jak výstižně je to řečeno! Nebo by se to dalo vyjádřit ještě hrubším způsobem: Jestliže miliony Židů musely projít plynovými komorami a kremačními pecmi Osvětimi, Dachau, Terezínem a všech ostatních, pak to byla jejich spravedlivá a zasloužená odměna. Tuto nepřízeň osu-

du si přála „božská vůle“ a „křesťanská blahosklonnost“ by se dopustila chyby, kdyby byla Židům nakloněna. Přesně toto má předchozí citát totiž na mysli!

Význačný profesor M. **Jules Isaac**, president *Amitie židovsko-křesťanské* daný citát okomentoval takto:

„Tyto strašlivé a rouhavé věty samy o sobě vzbuzují nesnesitelnou hrůzu.“ A ještě tuto věc přiostrčil poznámkou: „Dnes mezi Židy... se někteří... snaží setřást ze sebe tuto těžkou zodpovědnost... To jsou skutečně úctyhodné city, ale nemůžeme jít proti svědectví Historie... lidem není svěřeno složit ze Židů děsivou tíž (Ježíšovy smrti), kterou Izrael musí nést.“ (**Jules Isaac: Jesus et Israel; Albin Michel, Paříž, 1948, str. 382**).

M. **Jules Isaac** nám připomíná, že sporné věty vydavatel „v pozdějších vydáních“ této „povznášející“ knihy pozměňoval. Tedy až po osvobození. To byla doba pro všechno, jen kremační pece už vyšly z módy.

41.6 Uzavření kruhu

Takže kruh vedoucí od věroučných vyhlášení papežských vysokých zásad až k tomu, jak je *Himmler*, „náš Ignác z Loyoly,“ uvedl do života, se uzavírá. A my můžeme dodat, že šílený *Führerův* antisemitismus tím přestává být tajemný.

Ale vraťme se zpátky. Nevrhá toto vše více světla na ono záhadné individuum?

Věci, které byly před válkou vymyšleny ve snaze vysvětlit průkazný rozpor mezi člověkem a úlohou, kterou musel hrát! Všichni vnímali, že je tu mezera, zřetelné vzduchoprázdno. Aby byla tato mezera vyplněna, začali se hojně šířit různé legendy – příběhy, které nebyly vždy bez skrytého záměru oklamat! Okultní vědy, orientální čarodějové, duchovně vnímaví astrologové, jak nám bylo řečeno, náměsíčný poustevník *Berchtesgaden*. A zdá se, že volba hákového kříže, který má svůj původ v Indii, jako znaku nacistické strany měla tuto myšlenku podepřít.

M. *Maxime Mourin* ji vyvrátil:

„Adolf Hitler byl žákem školy v Lambachu a zpíval mezi chlapci na kůru opatství téhož jména. Tam objevil hákový kříž (svastiku), protože byla erbovním znakem otce Hagena, správce tohoto opatství.“ (**Maxime Mourin: Histoire des Grandes Puissances; Payot, Paříž, 1958, str. 134**).

Führerovu „inspiraci“ lze také snadno vysvětlit, aniž bychom se museli uchýlovat k tajuplným či exotickým filozofiím. Jestliže jsme pochopili, že tento „syn katolické církve,“ jak ho popisuje *Franco*, byl poddán nátlaku tajuplných jezuitských vůdců, chápeme také, že to nemělo nic společného s orientální magií. Společný byl pouze okultismus, se kterým měly obě strany své *praktické, křesťanské zkušenosti*.

Pozemské peklo, které sehltilo 25 milionů obětí nese jinou pečeť, snadno rozpoznatelnou. Je to pečeť člověka, který musel projít zdoluhavým a puntičkářským výcvikem, jaký je popsán v jezuitských *Duchovních cvičeních*.

42.1 „Zájem“ římské kurie

Mezi různými příčinami, které rozhodly o tom, že *Vatikán* začal první světovou válku tím, že naléhal na rakouského císaře *France Josefa*, aby „*potrestal Srby*“, bylo tou hlavní, jak jsme viděli: zaútočit rozhodným úderem proti ortodoxní církvi, proti tomuto nenáviděnému a staletému soupeři.

Za malým srbským národem spatřoval *Vatikán* *Rusko*, tradičního ochránce ortodoxních věřících na *Balkáně* a na *Východě*.

M. **Pierre Dominique** napsal:

„*Pro Řím se stala tato záležitost nejdůležitější; vítězství papežské monarchie nad carismem může být chápáno jako vítězství Říma na rozkolem Východu.*“ (**Pierre Dominique: La politique des Jesuites, str. 246**).

Římskou kurii ani trochu nezajímalo, že takového vítězství bude moci být dosaženo jedině pomocí obrovského holokaustu. Protože spojenci to pokládali za nevyhnutelné, bylo přijato riziko spíše než jistota. Na naléhání svého státního tajemníka, jezuity *Merry del Vala*, se s tím *Pius X.* netajil a bavorský diplomatický zástupce napsal své vládě v předvečer konfliktu: (Papež) „*si nemyslí, že by mohla ve válce proti Německu francouzská a ruská armáda uspět.*“ (**Bayerische Dokumente zum Kriegsausbruch, III, str. 206**).

Prokázalo se, že tato zlomyslná kalkulace byla špatná. První světová válka, která vyplenila sever *Francie* a zanechala za sebou několik milionů mrtvých, nesplnila ambice *Říma*. Místo toho rozdělila *Rakousko-Uhersko* a zbavila *Vatikán* jeho hlavní pevnosti v *Evropě*, osvobodila *Slovany*, kteří byli součástí této dvojité monarchie, od vídeňského papežského jha.

Ruská revoluce navíc osvobodila od nadvlády *Vatikánu* římské katolíky, většinou polského původu, kteří žili na území bývalé carské říše.

Porážka byla totální. Ale římskokatolická církev „*patiens quia aeterna*“, se chystala naplňovat s novým úsilím svou politiku „*Drang nach Osten*“ neboli tažení na *Východ*, které výborně vyhovovalo světovládným německým ambicím.

Z tohoto důvodu, jak jsme se zmínili už dříve, povstali diktátoři a vznikla druhá světová válka a s ní spojené hrůzy. Dvěma příklady, obzvláště ukrutnými, může být „*vyčištění*“ *Warthelandu* v *Polsku* a „*povinná katolizace Chorvatska*“.

Žádný význam nemělo to, že v koncentračních táborech zemřelo 25 milionů lidí, 32 milionů vojáků bylo zabito na bitevních polích a 29 milionů bylo zraněno nebo zmrzačeno. To jsou čísla podle oficiální statistiky *OSN (La Croix, 7. září 1951)*, která ukazují na velikost tohoto krveprolití! Tentokrát se římská kurie domnívala, že svých cílů dosáhla. V **Basler Nachrichten** můžeme číst:

„*S činností Německa v Rusku vyvstává otázka evangelizace této země. Vatikán o ni projevuje nejvyšší zájem.*“ (**Basler Nachrichten, 27. března 1942**).

Další citace je z knihy věnované oslavě *Pia XII.*:

„Vatikán a Berlín podepsali smlouvu umožňující katolickým misionářům z ruské koleje (*Collequim Russicum*), aby šli na okupovaná území a přivedli baltické přímořské státy pod berlínskou papežskou správu (*nunciaturu*).“ (**Válečná poselství světu, od Pia XII.; Vyd. Spes, Paříž, 1945, str. 34**).

42.2 Katolizace Ruska

„Katolizace“ Ruska měla být započata pod ochranou Wehrmachtu a SS, stejným způsobem, jakým ji prováděl Pavelič se svými pomocníky v Chorvatsku, ale v mnohem větším měřítku. Byl by to skutečně triumf Říma!

Jaké však přišlo zklamání, když bylo u Moskvy hitlerovské tažení zastaveno a u Stalingradu byl von Paulus s jeho armádou obklíčen! Bylo to v době vánoc 1942 a musíme si znovu pročíst poselství Svatého otce – spíše však energické svolání k armádě – adresované „křesťanským národům“:

„*Ted' není čas na nařikání, ale na činy. Necht' se nadšení z tohoto křížového tažení drží křesťanství a bude slyšet »Bůh to chce!« Necht' jsme připraveni sloužit a obětovat se, tak jako křížáci dávných dob... Nabádáme vás a zapřisaháme vás, abyste si uvědomili tíži současné situace... Jako dobrovolníci, kteří se účastní tohoto svatého křížového tažení moderní doby vyzvedněte korouhev vysoko, vyhlaste válku temnosti světa, který je oddělen od Boha.*“ (**Válečná poselství světu, od Pia XII., str. 257**).

Tohoto dne „*narození Páně*“ jsme byli daleko od „*pokoje Kristova*“!

Tento bojovný projev nebyl výrazem „*přísné neutrality*“, jakou se Vatikán vychloubá při sledování mezinárodních záležitostí. Tento projev byl ještě o to nevhodnější, že Rusko bylo spojencem Anglie, Ameriky a svobodné Francie. Při čtení důrazných tvrzení administrátorů Pia XII., kteří nám namlouvají, že Hitlerova válka nebyla skutečným „*křížovým tažením*“, zatímco poselství svatého otce tento výraz jasně používá, se musíme pousmát.

„*Dobrovolníci,*“ které papež povolal do armády, byli zálohy a lidé naverbovaní v Paříži kardinálem Baudrillardem.

„*Hitlerova válka byla vznešeným počinem na obranu evropské kultury,*“ prohlásil kardinál 30. července 1941.

Avšak všimáme si, že Vatikán už nemá zájem na obraně této kultury, když se snaží rozpoutat vzpuru afrických národů proti Francii. Pius XII. řekl: „*Katolická církev se neztotožňuje se západní kulturou.*“ (**Le Monde, 13. dubna 1956; Kongres afrických katolických studentů; Viz také Francois Mejan: Le Vatican contre la France d'Outre-Mer; Fischerbacher**).

Ze strany těch, kteří obviňují satana, že je „*otcem všech lží,*“ dochází k nekonečným podvodům a hrubým rozporům.

Porážka, která v Rusku potkala hitlerovská vojska, „*tyto vznešené obránce evropské kultury,*“ se týkala také jezuitských obracečů na katolickou víru. Člověk se jenom diví, co asi před takovou pohromou dělala svatá Tereza! Pius XI. ji prohlásil za „*svatou patronku nešťastného Ruska*“ a kanovník Coube ji představuje, jak stojí „*usmívá se, ale tak hrozivě, jako je hrozivě vyzbrojená k boji proti bolševickému obru.*“ (**Kanovník Coube: Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present; Flammarion, Paříž, 1936, str. 6; IMPRIMATUR 11. ledna 1936**

Cožpak by svatá z *Lisieux* – kterou církev využívala pro všechny možné úkoly – podlehla tomuto novému, gigantickému úkolu, který na ni vložil svatý otec? Nebylo by to překvapením.

Ale místo této malé svaté tu byla stále ještě Matka nebes, která na sebe už v roce 1917 vzala za určitých podmínek úkol přivést nazpět do katolického stáda rozkolnické *Rusko*. Přečtěme si, co o tom říká **La Croix**:

„Budeme připomínat našim čtenářům, že samotná Panna z Fatimy přislíbila obrácení Rusů na víru, pokud budou všichni křesťané upřímně a radostně prožívat všechna přikázání evangelického zákona.“ (La Croix, 11. června 1947).

Chceme zde poukázat, že podle jezuitských otců, kteří jsou velkými odborníky v záležitostech zázraků, doporučila nebeská Zprostředkovatelka za zvlášť účinné denní používání růžence.

Tento Mariin slib byl navíc zpečetěn „*tancem slunce*,“ zázrakem, ke kterému došlo znovu v roce 1951 ve vatikánských zahradách jen jako ujištění pro Jeho svatost *Pia XII*.

42.3 **Tvrdohlaví Rusové**

Nicméně *Rusové* vstoupili do *Berlína* navzdory křížovému tažení, po kterém volal papež, a až dosud neprojevili krajané pana *Chruščeva* žádnou dychtivost, alespoň pokud víme, objevit se v kajícím rouchu před svatopetrskými branami s ohlávkou okolo krku.

Kde se stala chyba? Neodříkali křesťané dostatečné množství korálek na svých růžencích? Nenaplnilo se nebesy předepsané číslo deset?

Mohli bychom se dostat do pokušení uvěřit tomu, nebýt poněkud zapeklité podrobnosti v podivuhodném příběhu *Fatimy*. Slib o obrácení *Ruska* na katolickou víru, zřetelně daný jasnozřivé *Lucii* v roce 1917, „odhalila“ teprve v roce 1941, kdy se stala jeptiškou, a zveřejnil ho kardinál *Schuster*, snaživý stoupenec *Osy Řím–Berlín*, až v říjnu 1942. Slib byl zveřejněn na žádost, nebo řekněme spíše na rozkaz *Pia XII*. – téhož papeže, který o tři měsíce později pronesl výše jmenovanou výzvu o *křížovém tažení*.

Skutečně to bylo úžasné „*osvícení*“: Jeden z obhájců *Fatimy* připouští, že právě díky tomu celá záležitost „*očividně ztrácí něco ze své prorocké hodnoty...*“ (**Michel Agnellet: *Miracles a Fatima; Vyd. de Treviso, Paříž, 1958, str. 54; Imprimatur 1958***).

To je to nejmenší, co by se dalo říci. Jistý kanovník, veliký odborník na otázky „*portugalského zázraku*“ nám důvěrně vypráví: „*Musím přiznat že pokud se mě týče, pouze s velikou nechutí doplňuji ke svým dřívějším vydáním text, který veřejnosti předala jeho eminence kardinál Schuster...*“ (**Kanovník *Barthas: Fatima, merveille du XXe siecle; Fatima Editions, Toulouse, 1957, str. 81; Imprimatur 1957***).

Určitě porozumíme pocitům věrného kanovníka:

V roce 1917 řekla svatá Panna pastýrce *Lucii*: „*Jestliže bude dbáno na mé prosby, Rusko bude obráceno...*“ přitom však ji zavázala, že věc bude držet v „*tajnosti*“. Jak by se potom mohli křesťané dozvědět o jejích prosbách a naplnit je?

„Credibile quia ineptum.“

Zdá se, že od roku 1917 do roku 1942 nepotřebovalo „nešťastné Rusko,“ aby byly v jeho jménu pronášeny modlitby a ukázalo se, že jich bylo třeba teprve po nacistické porážce u Moskvy a po bitvě u Stalingradu.

To je alespoň jediný závěr, které umožňuje toto opožděné zjevení. Nadpřirozeno – jak jsme již řekli – je mocné, ale musí se s ním zacházet s určitou opatrností, což si jezuitský řád velmi dobře uvědomuje.

Po *Montoireovi*, hovořil již *Halke von Ledóchowski*, jezuitský generál povýšeně o tom, že by se mělo generální zasedání tovaryšstva konat po kapitulaci Anglie v Římě. Potom by význam a zář zasedání neměla v celých dějinách tovaryšstva obdobu.

Nebesa však rozhodla, navzdory svaté Tereze i madoně z *Fatimy*, jinak. Velká Británie se vši silou vzepřela nepříteli, do války vstoupily Spojené státy (ačkoliv se jezuitský otec *Coughlin* všemožně snažil tomu zabránit), spojenci se vylodili v severní Africe a pohromou pro nacisty se stalo ruské tažení.

Ledóchowskému se zhroutil jeho veliký sen. Wehrmacht, SS, „čistky“ a jezuitští obraceči se společně vydali na ústup. Taková katastrofa podlomila i zdraví generála a zemřel.

42.4 Mučedníci Vatikánu

Podívejme se však, co znamená toto „*Russicum*,“ které *Pius XI.* a *von Ledóchowski* připojil v roce 1929 k již tak dost bohaté a různorodé římskokatolické organizaci.

„Papežskou Ústavou »*Quam Curam*« vytvořil *Pius XI.* v Římě tento ruský seminář, kde měli být vychováváni mladí apoštolové všech národností za podmínky, že se nejprve přizpůsobí byzantsko-slovanským obřadům a svou mysl poddají a bezvýhradně se odevzdají úkolu přivést Rusko zpět do Kristova stáda.“ (***L´Homme nouveau; L´Avenir catholique, 7. prosince 1958***).

To bylo cílem *Ruské papežské koleje*, jinak zvané *Russicum*, *Orientálního papežského ústavu* a *Římské koleje*. Všechna tři střediska má na starosti Tovaryšstvo Ježíšovo.

V *Římské koleji* – na *Piazza del Gesu* číslo 45 – najdeme jezuitský noviciát a někteří z noviců mají jméno *Russipetes*, protože jsou předurčení k tomu, aby *petere Russiam* neboli šli do Ruska.

Ortodoxní věřící by se měli mít na pozoru, neboť k jejich rozdrčení je určeno velmi mnoho neohrožených bojovníků. Musíme však podotknout, že již zmíněné „*Homme nouveau*“ říká:

„Všichni tito kněží jsou určitě předurčení, aby šli do Ruska. Ale v současné době tento projekt nemůže být uskutečněn.“ (***L´Homme nouveau; L´Avenir catholique, 7. prosince 1958***).

Podlé této konkrétní publikace nazývá sovětský tisk tyto apoštoly *vatikánskými parašutisty*. A z výpovědi dobře informovaného svědka docházíme k závěru, že jim toto jméno velmi dobře padne.

Není řeč o nikom jiném než o jezuitovi ***Alighierovi Tondim***, profesoru *Gregoriánské papežské univerzity*, který zavrhl *Ignáce z Loyoly*, *Duchovní cvičení*, i když ne bez značného pozdvižení a vystoupil z proslaveného tovaryšstva a ze vši jeho okázalosti a ze všech jeho skutků.

V rozhovoru, který poskytl *italským* novinám můžeme kromě jiného číst:

„*Colloquium Russicum* a další organizace s ním spojené mají značné množství různých činností. Například společně s italskými fašisty a se zbytky německého nacismu jezuité organizují a koordinují různé protiruské skupiny, a to na příkaz jisté církevní autority. Konečným cílem tedy je být připraveni případně svrhnout vlády východních zemí. Vládnoucí církevní organizace poskytují finanční zabezpečení. Této práci se věnují vůdcové duchovenstva. Když jsou obviněni, že se míchají do politiky a tlačí biskupy a kněze na Východě, aby osnovali spiknutí proti svým vládám, potom pohotově roztrhnou ze žalu svou sutanu.

Když jsem hovořil s jezuitou Andrejem Urussovem, řekl jsem, že byla ostuda, když *Osservatore Romano*, oficiální list Vatikánu, napsal, že odhalení špioni byli vydáváni za »mučedníky víry.«

Urussov vybuchl smíchem.

»Co bys tedy napsal ty, otče?« zeptal se mne. »Přiznal bys, že to jsou špioni nebo bys je nazval něčím horším? Dnes vatikánská politika potřebuje mučedníky. Navíc mučedníci se v tuhle chvíli těžko hledají. Proto se vymýšlejí, musejí se vyrobit. Lidé tomu věří a tím roste nenávisť proti komunismu. Taková je hra církve a věřte, že je to vysoká hra.«

(Vzpomeňme na **Bílkovu** knihu (str. 169 – 183), která vypráví, že již jezuita Robert Person ve své knize ***Martyrologium catholicum seu relatio de aliquibus Martyribus in Anglia; Madrid, 1590 – O katolických mučednících v Anglii***, píše, že všechny osoby, které v Anglii skončily jako úkladní vrazi, velezrádci nebo rebelové na popravišti za královny Alžběty, byly „oběťmi“ katolické víry a pravými mučedníky.)

»To je však nečestná hra!« podotkl jsem.

Urussov ironicky potřásl hlavou. »Jsi naivní, otče. Díky své práci, kterou děláš, bys měl vědět lépe než kdo jiný, že vedoucí církve se vždy nechali vést stejnými pravidly a že církve řídící tak postupovala odjakživa.«

»A co Ježíš Kristus?« zeptal jsem se.

Urussov se zasmál: »Člověk nesmí přemýšlet o Ježíši Kristu. Nemyslíme na něj. Kdybychom o něm přemýšleli, skončili bychom na kříži. A dnes přišla doba, kdy je třeba, aby byli na kříže přibíjeni ti druzí a ne abychom byli na ně vyzvedáni my sami.« " (**Rozhovor, který se objevil 2. října 1954 v *Il Paese*; Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, str. 31).**)

Jak tedy správně uvedl jezuita Urussov, vatikánská politika potřebuje mučedníky, ať chtějí či nechtějí. V průběhu dvou světových válek jich „vytvořila“ miliony.

42.5 Konkordáty – svědectví o pravé tváři Vatikánu

Podíváme-li se do textu *konkordátů* zjistíme, že se *Vatikán* ani v nejmenším nedistancoval od svého vřelého spojení s fašistickými režimy. Nejen, že nenajdeme žádné slovní odmítnutí *fašistických* režimů, se kterými *Vatikán* a jeho mnišské řády úzce spolupracovaly a jež podporoval a pomáhal rozvíjet všemi prostředky, ale najdeme dokonce zcela jasné důkazy o tom, že *Vatikán* na těchto zvrážděných brutálních, totalitních, vojenských systémech staví i svoje současné vztahy s dnešními evropskými státy, jako je například *Německo* a *Itálie*.

Jednání o *konkordátu* mezi *Vatikánem* a *Německou říší* v roce 1933 probíhalo mezi dvěma diplomatickými „obry“ předválečné *Evropy*. Za *Vatikán* jednal z pověření *Pia XI.* zplnomocněný diplomat *Říma*, státní tajemník a jezuitský kardinál *Eugenio Pacelli* a za *Německou říší* zplnomocněncem říšského prezidenta, vicekancléř *Německé říše* a jezuitský kněz *Franz von*

Papen. Text smlouvy byl hotov ve velmi krátké době. Oba diplomaté pak text podepsali ve *Vatikánu* 20. července 1933 a brzy na to, 10. září 1933, byl *konkordát* ratifikován výměnou ratifikačních listin. 12. září 1933 nastává plná realizace říšského *konkordátu* podpisem říšského kancléře *Adolfa Hitlera*. *Konkordát* zároveň potvrzuje, že *konkordáty* uzavřené s *Bavorskem* (1924), *Pruskem* (1929) a *Bádenskem* (1932) zůstávají v platnosti. Text plného znění *konkordátu* (v českém jazyce) je v části: „**PŘÍLOHY**“ na konci knihy jako **Příloha č. 9**.

V současné době se tato vatikánsko-německá smlouva z roku 1933 stala nedílnou součástí mnoha jiných *konkordátů*. Například podepsaná smlouva s *Durynskem* z roku 1997:

„*Svatý stolec a Svobodný stát Durynsko,...*, se rozhodly uzavřít dohodu s cílem rozvíjet a dlouhodobě upravit právní postavení *Katolické církve ve Svobodném státě Durynsko, zohledňujícíe přitom platný konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933, pokud zavazuje Svobodný stát, a doceňujícíe význam Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem ze 14. června 1929... Erfurt 11. června 1997.*“ (Plné znění viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 4**).

Dále podepsaná smlouva s *Hamburkem* z roku 1994:

„*Doceňujícíe úsilí Katolické církve o zlepšení pastorální situace v zemích, které jsou smluvními stranami této smlouvy, vedeny společným přáním dále rozvíjet smluvní vztahy mezi státem a církví v duchu svobodného partnerství, uzavírají Svátý stolec a Svobodné a hanzovní město Hamburk, země Meklenbursko-Přední Pomorany a země Šlesvicko-Holštýnsko za předpokladu, že i nadále platí konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933 a že to není na újmu další platnosti Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem z 14. června 1929, následující smlouvu... Hamburk, 22. září 1994.*“ (Plné znění viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 5**).

Dále podepsaná smlouva s *Braniborskem* z roku 1994:

„*Mezi Svatým stolcem a zemí Braniborsko a Svobodným státem Sasko se s ohledem na platný konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933, pokud zavazuje země, a s vědomím významu Smlouvy mezi Svobodným státem Prusko se Svatým stolcem ze 14. června 1929, uzavírá následující smlouva... Zhorelec, 4. května 1994.*“ (Plné znění viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 6**).

Dále podepsaná smlouva se *Saskem* z roku 1996:

„*Svatý stolec, zastoupený apoštolským nunciem v Německu arcibiskupem Dr. Giovanni Lajolem a Svobodný stát Sasko, zastoupený ministerským předsedou, Prof. Dr. Kurtem Biedenkopffem s ohledem na platný konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933, pokud zavazuje Svobodný stát Sasko, a doceňujícíe význam Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem ze 14. června 1929, berouce v potaz nový svobodný společenský řád ve Svobodném státě Sasko, který umožňuje upravit vztahy mezi Svatým stolcem a Svobodným státem na partnerském základě se záměrem, na základě výše zmíněných smluv a v návaznosti na ně, upevnit a podpořit vztahy mezi Svobodným státem a Katolickou církví se dohodly na následujícím... Drážďany, 2. července 1996.*“ (Plné znění viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 7**).

Konkordát mezi *Itálií* a *Vatikánem* z 20. června 1985 podepsaný mezi kardinálem *A. Casarolim* a premiérem *B. Craxim* se zase opírá o *Lateránskou konkordátní smlouvu* z 11. února 1929, který sestavili, napsali a podepsali: jezuitský kardinál *Pietro Gasparri* z pověření *Pia XI.* a Jeho „excelence“ *Benito Mussoliny* ve funkci ministerského předsedy a hlavy vlády z pověření krále *Itálie Viktora Emanuela III.* Plné znění *konkordátu* (v itaštině) a *Lateránské*

smlouvy (v angličtině) je uvedeno v části: „**PŘÍLOHY**“ na konci knihy jako **Příloha č. 8 a č. 10**.

Konkordáty dosvědčují, v jakém paradoxu se společnost v *Evropě* nachází. Na jedné straně stíhá zločince z doby druhé světové války, odsuzuje *fašismus* a *nacismus*, zakazuje nové formy těchto systémů, odstraňuje tehdejší dobové dokumenty, Česko zakazuje **Mein Kampf** a stíhá jejího současného vydavatele. Avšak na druhé straně se tatáž evropská společnost velmi úzce přátelí a bratříčkuje s římským katolicismem, můžeme klidně říci, že mu přímo podlézá a vtírá se do jeho přízně, sepisuje s ním smlouvy a *konkordáty* a přitom nevidí, že právě tento římský katolicismus nejen že *fašismus* nikdy nikde veřejně neodsoudil a nedistancoval se od něho, ale dokonce se o něho ve svých *konkordátech* drze opírá, jeho římskokatolické ochránce a sponzory prohlašuje za svaté a tak vydává sám o sobě jasné, zřetelné svědectví, že s ním plně počítá i do budoucna.

Tím *Vatikán* v skrytu, potichu potvrzuje, že plán na sjednocení *Evropy* pod jedinou „*berlou Říma*“ v žádném případě nezrušil, že s ním neustále počítá a že římský papež pro splnění tohoto plánu na obsazení *Evropy* bezesporu počítá i s takovými totalitními modely systémů, jakými byly vojenské diktátorské režimy před druhou světovou válkou a během ní, neboť byl s jejich předchozí úlohou a prací ve společnosti v podstatě velmi spokojen.

Kapitola 43

Papež Jan XXIII. odkládá masku

43.1 Dokonalá maska Vatikánu

Ze všech výmyslů, které tento svět všeobecně uznává, půjde asi nejhůře vyvrátit pověst o duchu pokoje, lásky, míru a harmonie, připisovaném Svatému stolci – protože se zdá, že tento duch neoddělitelně patří k podstatě samotného apoštolského mistra.

Navzdory poučení z historie, ne zcela známé a příliš rychle zapomínané, musí člověk, který sám sebe nazývá „*Kristovým zástupcem*“ nezbytně v očích mnoha lidí ztělesňovat ideál lásky a bratrství, jakým učí evangelium. Cožpak si to neřádá logika i cit?

Ve skutečnosti nás události nutí uvědomit si, že s touto oblíbenou domněnkou se musí rázně skoncovat. Věříme, že to již bylo dostatečně prokázáno.

Církev je však obezřetná – jak je nám často připomínáno – a jen zřídka její skutečná činnost není zastřena neproniknutelnými bezpečnostními opatřeními, která mají pečovat o její vzhled. „*Bonne renommee vaut mieux que ceinture doree.*“ (Dobrá pověst je lepší než zlatý pás). Tak praví přísloví, ovšem ještě lepší je mít obojí. Vatikán – nesmírně bohatý – se tímto heslem řídí. Jeho politická žádostivost ovládat, si vždy osobovala také duchovní a humanitární záminky hlásané „*Urbi et orbi*“ mohutnou propagandou, kterou finančně zajišťoval právě ten pás posázený zlatem. A „dobrá pověst“, takto střežená, udržuje přísun zlata k danému pásu.

43.2 Pád masky

Vatikán nevybočuje z této linie svého chování a když má zaujmout nějaké stanovisko ohledně mezinárodních záležitostí, v postoji celé jeho hierarchie je jasně patrné, že je stále uchovávána pověst o jeho absolutní nestrannosti, a to pomocí slavnostních a dvojsmyslných encyklických dopisů a dalších papežských dokumentů. Jejich příklady nedávno rozmnožila hitlerovská epocha. Mohlo by to však být jinak u autoritativní mocnosti, u které se předpokládá, že vše převyšuje, a zároveň je všeobecná?

Případy, kdy bylo vidět, že maska padá, jsou velmi vzácné. Aby se svět stal svědkem takové podívané, je zapotřebí nějaké nepředvídané události, která v očích svatého stolce ohrozí jeho životní zájmy. Teprve tehdy odhazuje stranou všechnu dvojsmyslnost a otevřeně vkládá všechnu svou důvěru na jednu misku vah.

Přesně k tomu došlo v Římě 7. ledna 1960 v souvislosti s vrcholnou konferencí, kde se spolu měli sejít hlavy východních a západních vlád a pokusit se nastolit podmínky pro opravdovou mírovou koexistenci mezi zastánci dvou protichůdných ideologií.

Postoj Vatikánu před takovým projektem nás samozřejmě nenechává na pochybách. Jasně to ukázal ve Spojených státech newyorský kardinál Spellman (jeden z vážných kandidátů na papeže po Piově smrti), který nabádal katolíky, aby projevíli své nepřátelství vůči Chruščevovi, když byl hostem amerického prezidenta. Jeho nenávisť ke komunismu byla známá. Například v projevu ke dni všech svatých na Filipínách 28. listopadu 1956 označil komunistické

vládce za „chlípná zvířata přestrojená za lidi a nenávidějící Boha.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, od str. 166**).

A nový papež za zdmi *Vatikánu* tiše s takovými výrazy souhlasil. Jeho mírová tvář a nasmělé, opatrné nabádání ke konfrontaci mezi *Západem* a *Východem* byla jen maskou pro veřejnost. Pod ní se skrývalo cosi jiného. Jeho svatost *Jan XXIII.* (občanským jménem *Angelo Guiseppe Roncalli*) ve skutečnosti, aniž by o tom výslovně a konkrétně mluvil, pokračoval přesně v politice předchozího papeže *Pia XII.*, po němž dne 28. října 1958 nastoupil, avšak naprosto skrytým způsobem. Jeho taktika byla mnohem propracovanější a skrytá. Dával si velmi záležet na tom, aby jej veřejnost pokládala za výhradního stoupence míru mezi *Západem* a *Východem* a za liberálního reformistu v římskokatolické liturgii a v *ekumenickém* dialogu mezi církvemi.

Avšak již ve svém vánočním poselství projevil až nápadně velmi malé nadšení pro zmírnění mezinárodního napětí. „*Naděje*,“ o které se zmiňoval, že uvidí nastolení míru ve světě, neboli přání, které by v takovém dokumentu mělo být „nutností,“ se jevila jako velmi slabá ve spojení s nespočetnými výzvami k západním vůdcům, aby byli „*prozřetelní a opatrní*.“ Až dosud si však *Vatikán* před veřejností zachoval svou tvář usilovatele o jednotu, harmonii a o mír v církvi a ve světě (viz také ***Encykl. Ad Petri cathedram, 29.6.1959, odst.7, 36, 130***).

Co se tedy potom stalo během necelých dvou týdnů? Prokázala se jako marná další dlouho hýčkaná „*naděje*“ – uvidět první nezdar? Přetekl rozhodnutím prezidenta *Italské republiky Giovanniho Gronchiho* jet v lednu 1960 do *Moskvy* pohár římskokatolické hořkosti?

Ať se stalo cokoliv, bouře vypuká náhle dne 7. ledna – a církevní hromy udeřily s nevídanou zuřivostí na „*křesťanské*“ státníky, obviněné z touhy po ukončení studené války. ***Le Monde* z 8. ledna 1960** napsal:

„*V den, kdy měl prezident Italské republiky odjet na oficiální návštěvu moskevských vůdců, pronesl kardinál Ottaviani, nástupce kardinála Pizzardoa ve funkci tajemníka kongregace Svatého oficia (inkvizice) neboli šéf nejvyššího církevního soudního tribunálu v bazilice svaté Marie během ranní smířčí bohoslužby za »mlčící církve«* zarážející řeč.

Dosud nikdy nenapadl církevní hodnostář, zastávající jedno z nejdůležitějších míst ve Vatikánu, sovětské představitele s takovou zuřivostí, ani ještě nikdy tak ostře nepokáral západní mocnosti, které s nimi chtěli jednat.“

Le Monde otiskl stěžejní výňatky z tohoto drsného projevu, který si bohatě zaslouží označení „zarážející.“ „*Vrací se časy Tamerlanese,*“ tvrdil kardinál *Ottaviani* – a ruské vůdce popsal jako „*nové Antikristy,*“ kteří „*odsuzují k deportacím, vězení, masakrům a za sebou zanechávají jenom spoušť.*“ Mluvčí byl šokován tím, že už není nikoho, kdo by „*se bál potřást si s nimi rukou,*“ a že naopak uspořádali závod, kdo to „*udělá první a bude si s nimi vyměňovat úsměvy.*“ (Viz to samé také: ***J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, od str. 165***).

Potom svým posluchačům připomněl, že *Pius XII.*, když přišel *Hitler* do *Říma*, odjel do *Castelgandolfa* – zapomněl však dodat, že tentýž neomylný pontifex (i když v podobě *Pia XI.*) vyjednal s tímto *Hitlerem* *konkordát*, který byl pro církve nanejvýš výhodný.

Při svém odsuzovačném projevu neušetřil ani kosmické cesty: „*Nový člověk... věří, že může znásilňovat Nebe hrdinskými činy ve vesmíru a znovu tím ukazovat, že Bůh neexistuje.*“

Na kobereček si předvolal západní „*politiky a státníky,*“ kteří podle kardinála „*zhloupli hrůzou*“ – stejně jako všichni „*křesťané,*“ kteří „*už nereagují a nebouří se proti...*“

Nakonec zazněl útočný a výstižný závěr:

„Můžeme prohlašovat, že jsme spokojeni s jakýmkoli druhem smírčího mírového jednání, když na prvním místě neexistuje žádný klid mezi lidmi, když nepozorujeme ani základní úctu ke svědomí, naší víře, znovu poplivané Kristově tváři, korunované trním a ubité? Mohli bychom napřáhnout ruku k těm, kteří to činí?“ (**Le Monde, 8. ledna 1960**).

Ano, druhý nejmocnější muž Říma, projezuitský kardinál *Alfredo Ottaviani*, prefekt Kongregace pro nauku víry (*Officium Sanctum*), s tichým požehnáním papeže *Jana XXIII.* prudce vystartoval do útoku proti Moskvě. Přidali se další vysocí představitelé Vatikánu a nikdo nešetřil „pohrdavými výroky na adresu zvěstí o »náboženské oblevě« v Chruščovově Sovětském svazu a byli rozhořčeni záměrem prezidenta *Giovanniho Gronchiho* navštívit v lednu roku 1960 Moskvu. Sovětský režim jim oplatil stejnou mincí. Atmosféra zhoustla ostrými protivatikánskými výpady propagandy.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 166**).

Dramatická slova o zvířeckosti *komunistického* režimu nám však nedají zapomenout na to, že Vatikán může stěží mluvit o „úctě ke svědomí,“ protože sám svědomí právě nestydatě utlačuje v zemích, kde má nadvládu, například ve *Francově Španělsku*, kde jsou pronásledováni *protestanti*.

Ve skutečnosti je to ta největší drzost – a to zejména ze strany tajemníka Svátého oficia (!) – požadovat, aby ostatní brali ohled na „základní úctu,“ když ji sama římskokatolická církev zavrhuje úplně a ohled ke „znovu poplivané tváři Kristově“, když ji sama římskokatolická církev poplívává a znovu a znovu ubíjí – každý den svými intriky, svou veřejnou lží lidem o míru a lásce, svými rozpoutanými a vyprovokovanými válkami a etnickými čistkami, svými rouhavými mšemi, kterých je nejméně 200 000 dennodenně a svým znásilňováním svědomí druhých a svým potlačováním svobody a práva na sebeurčení a na *nekatolické, protestantské nebo pravoslavné či ortodoxní řeckokatolické náboženství!*

Encyklický dopis **Quanta cura** a **Syllabus** výslovně praví:

„Proklet budiž každý, kdo říká: Každý člověk může svobodně hájit nebo vyznávat náboženství, které podle svého úsudku pokládá za správné.“ (**Syllabus, článek XV**).

„...Je bláznovstvím domnívat se, že svoboda svědomí a vyznání je obyčejným právem každého člověka.“ (**Encyklický dopis Quanta cura**).

Soudě podle způsobu, jakým zachází s „bludaři,“ není divu, že Vatikán systematicky odsuzuje všechny pokusy o usmíření mezi „křesťanskými“ státy a státy, které jsou oficiálně ateistické. „*Non est pax impilis,*“ – „Žádný mír bezbožným!“

A jezuitský otec *Cavelli* stejně jako mnoho jiných před ním hlásá, že tato „nekompromisnost“ je „nejzávažnějším zákonem“ římskokatolické církve.

43.3 Vatikán vítá atomovou bombu

Jako protiváhu tomuto výbuchu zuřivosti ze strany kardinála budeme citovat jiný článek, který se objevil ve stejném čísle **Le Monde** z **9. ledna 1960**:

„Lidstvo se přibližuje k situaci, kdy se vzájemné vyhlazení stane možným. V dnešním světě není jediné události, která by se co do důležitosti s tím dala porovnat... Musíme tedy nepřetržitě usilovat o spravedlivý mír.“

To řekl prezident *Eisenhower* včera, tedy ve čtvrtek před kongresem *Spojených států* ve stejnou dobu, kdy v *Římě* kardinál *Ottaviani* odsuzoval koexistenci jako účast na *Kainově* zločinu.

Vidíme ostrý kontrast mezi dvěma způsoby myšlení – lidským a teokratickým. Smrtné nebezpečí, vznášející se nad světem díky zárodku slepého fanatismu, které však není už tolik průhledné, nazýváme *Vatikán*. Jeho „posvátný“ egoismus dosahuje takové míry, že mu nezáleží na okolnostech a na naléhavé potřebě mezinárodní dohody, která by mohla zabránit téměř úplnému vyhlazení, ohrožujícímu lidstvo.

Tajemník Svatého officia – nejvyššího inkvizičního soudu, jehož minulost je nechvalně proslulá – takové zanedbatelné skutečnosti nebere v úvahu. Pro něj je důležité, zda *Rusové* chodí na mši. A pokud tomu prezident *Eisenhower* nerozumí, je to proto, že „se zdá, že zhloupl hrůzou,“ použijeme-li výrazy rozběsněného „*Porpora-ta*“.

Šílená posedlost, s jakou vystupoval kardinál *Ottaviani*, nás rozesmává, ale zároveň i zaráží. Mnoho lidí se domnívá, že tento buřič to nebude mít lehké, aby přesvědčil „křesťany“, že atomová bomba musí být přijata s vděčností. Ale musíme být na stráži! Za tímto mluvčím Svatého stolce totiž stojí celá papežská organizace, a to zejména její tajná armáda jezuitů, kterou netvoří jen tak obyčejní vojáci. Všichni členové tohoto známého tovaryšstva pracují v mocných kuloárech a jejich činnost dovede být bez velkého hluku silně účinná a zlá.

Byla rozšířena fáma o tom, že bojovný postoj kardinála *Ottavianiho* nebyl věrným odrazem myšlení „Svatého“ stolce, ale pouze jednoho z tzv. klanů „*integristů*“. Katolický tisk, alespoň ve *Francii*, se pokoušel zmírnit dosah tohoto divokého projevu a zvláště ***La Croix*** vytiskl jen krátký výtah, ve kterém bylo vypuštěno všechno násilí. To je skutečně vychytralý oportunismus, který by však neměl nikoho oklamat. Je zkrátka nemožné, aby tajemník Svatého officia vyslovil tak ostrou kritiku výjimečného politického významu z kazatelny chrámu „*svaté Marie–Majeure*“ bez souhlasu šéfa této kongregace – jejího „*prefekta*“ – samotného svrchovaného papeže. A pokud víme, on nikdy svého výmluvného podřízeného neodmítl. Papež *Jan XXIII.* nemohl hodit tuto bombu sám, ale tím, že na své místo postavil jednoho z nejdůležitějších hodnostářů tehdejší kurie a nejmocnějšího muže *Říma*, chtěl, aby byl každému jasný jeho němý souhlas.

Navíc, a to podivuhodnou „shodou okolností“ zaznívá ve stejnou dobu ještě jedna mírnější detonace v podobě článku v ***Osservatore Romano***, kde je znovu odsuzován *socialismus*, a to i *nemarxistický*, za to, že se „*protiví pravdě*“. Ale ti, kteří se dopouštějí takové politické „*chyby*“ nejsou vyloučeni z církve „*ipso facto*“ jako *komunisté*. Stále ještě mají naději, že uniknou peklu – avšak očištěc jim hrozí dál!

Očekával *Vatikán* na nějaké kladné výsledky, když tak důrazně ukazoval svůj odpor vůči jakémukoli pokusu a sblížení mezi *Východem* a *Západem*? Skutečně doufal, že zastraší státníky, kteří sledují politiku míru? Nebo pouze snil o tom, že mezi věrnými katolíky vzbudí odpor ke „*smlouvě o smíření*“?

Ať je taková naděje sebenesmyslnější, může se přesto stále neodbytně vtírat do mysli těchto duchovních. Jejich podivné názory je nutí vytvářet si takové iluze. A co víc, tito „jasnovidci“ nemohli zapomenout na jednu iluzi, kterou velmi dlouho používali k oklamávání lidí, kteří jim důvěřovali – a kterou zdánlivě sdíleli. Jednalo se o „*obrácení Ruska na katolickou víru*“, jak je jasně předpověděla ve *Fatimě* osobně sama svatá Panna v roce 1917 pastýrce *Lucii*, která v příhodnou dobu pochopila svaté příkazy a svědčila o tom poněkud později – v roce 1942 ve svých „*vzpomínkách*“, které napsala na žádost svých nadřízených.

Tato poněkud za vlasy přitažená historka nás může rozesmát, ale faktem zůstává, že *Vatikán* za pontifikátu *Pia XII.* ji propagoval po celém světě ve spoustě projevů, kázání, slavnostních vyhlášení, záplavě knih a pamfletů a putování sochy této nové a ryze politické „*Notre-Dame*“ napříč všemi kontinenty, kde jí dokonce i zvířata, jak nám bylo řečeno, chodila vzdávat čest. Na tuto halasnou propagandu si věrní katolíci ještě jasně pamatují, stejně jako na vášnivá oznámení, z nichž jedno bylo otištěno **1. listopadu 1952 v *La Croix*:**

„*Fatima se stala křížovatkou... Osud národů může být rozhodován spíše tam než okolo jednacích stolů.*“

Kostelníci se už nemohou skrývat za dvojsmyslnostmi. Jsou dokonale jasné jediné dvě možnosti: „*Dohoda o smíru, nebo studená válka.*“ *Vatikán* volí válku a nijak se s tím netají.

Nikoho by takové rozhodnutí nemělo překvapit – pokud jsme se poučili z minulých zkušeností, a to zejména z nedávné minulosti. Jestliže to ještě někoho překvapuje, věříme, že ho překvapuje zcela neformální vystupování bez obvyklé kamufláže.

43.4 Snaha církve

Intenzitě tohoto výpadu porozumíme lépe, když zvážíme, co všechno bylo v sázce pro římskokatolického papeže. Vážným omylem by bylo myslet si, že *Vatikán* je schopen vzdát se své naděje, která je tak stará jako samotný východní rozkol církve, totiž naděje na přivedení ortodoxních věřících nazpět k poslušnosti papežství, a to vojenským zásahem. K *Hitlerovu* povstání došlo právě kvůli této tvrdošijné žádosti. A konečná porážka jeho křížového tažení stále ještě neotevřela římské kurii oči, aby pochopila, jakým bláznovstvím je jejich touha.

Vatikán se však rozhodně svých středověkých cílů nikdy nevzdává. Může tisíckrát změnit taktiku, může se dokonce schovávat za *mírovými* proslovy, za *ekumenickou* láskou, za sjednocení *Evropy* pod pláštěm *mírových* a *vědeckých* ideálů, ale *NIKDY*, opakujeme *NIKDY*, dokud bude existovat, se nevzdá svých ambicí na *světovládu* a *katolizaci celého světa*, všech států, národů, ras a pokolení, ať jsou kdekoliv.

Další, a dokonce ještě naléhavější žádostí *Vatikánu* je osvobodit v *Polsku, Maďarsku* a *Československu* tuto známou svou trpící, „*mlčenlivou církev,*“ která se jí stala díky, pro „*Svatý*“ stolec neočekávanému, zvratu událostí při *nacistickém* tažení. Moudré přísloví říká: „*Qui trop embrasse mal etreint*“ (*Kdo honí dva zajíce, nechytí ani jednoho*). To je hluboké přísloví, kterým se fanatici nikdy neřídí.

43.5 Adenauer – muž Vatikánu

Při svém pochodu na *Východ*, při svém klerikálním *Drang nach Osten* (*expanzi na Východ*) a při prvním znovunabývání ztracených bašt spoléhá *Vatikán* stále na německou „*světskou paži*“, na svého hlavního evropského zastánce a spojence, který mu dodává sílu a průbojnost. Do čela *Spolkového Německa* – západní části velké *Říše* – postavil důvěryhodného muže – kancléře *Konráda Adenauera*, tajného papežova komorníka – a jeho politika, kterou zastával po více než 15 let, nesla jasnou pečeť Svatého stolce. Dne 15. září 1949 se jezuita *Adenauer* (*CDU*), postavil a před celým shromážděním přednesl svou řeč o znovuvybudování *Německa* a i když ho nikdo neznal a nikdo nevěděl, odkud se náhle objevil, byl překvapeným shromážděním zvolen. Stal se prvním spolkovým kancléřem poválečného *Německa*.

Narodil se 5. ledna 1876 v *Kolíně nad Rýnem*. Vystudoval univerzity ve *Freiburgu*, *Mnichově* a *Bonnu*. V roce 1945 byl zakládajícím členem *Křesťansko–demokratické unie (CDU)* a krátce nato i jejím *předsedou*. V letech 1951–1955 vykonával také funkci ministra zahraničí. U papeže *Jana XXIII.* měl po celou dobu své politické činnosti veliký respekt a nevšední podporu.

Když například hrozilo jezuitskému teologovi, knězi *Karlu Rahnerovi* (*5.3.1904, †30.3.1984) vážné odmítnutí jeho reformních koncilních příprav na *Druhý vatikánský koncil* samotnými kardinály konzervativního zaměření, kancléř *Konrád Adenauer* osobně sepsal pro papeže prohlášení, kterým se jezuitského kněze zastával a spolu s dalšími dvěstě padesáti německými vědci a politiky ho pro *Druhý vatikánský koncil* plně doporučoval jako nejschopnějšího teologa *Německa* a žádal jeho pokračování na přípravách *koncilu*. *Karl Rahner* byl po takové intervenci papežova osobního přítele ihned rehabilitován a doslova během několika dnů po zahájení *koncilu* byl papežem přijat za *koncilního* poradce a nakonec se stává hlavním teologem *Druhého vatikánského ekumenického koncilu*.

I oficiální zprávy o *Adenauerovi* hovoří, že hlavně jeho zásluhou „*se Německo stalo silným spojencem západních mocností a hrází proti sovětské expanzi v Evropě. Za jeho působení byly etablovány pevné svazky s USA a obnovena zničená spolupráce s Francií a Anglií. Spojení s Východním Německem odmítal, neboť dobře věděl, že je neuskutečnitelné. Za jeho vlády se Německá spolková republika připojila k Severoatlantické alianci (1955), ale nestala se pouhým satelitem ústředních mocností vojenského seskupení (což byl nemilosrdný osud členských států Varšavské smlouvy). Jeho země si i přes odsudky válkou zničené Evropy zachovala suverenitu a vybudovala novou tvář. Velikým krokem vpřed byla účast Západního Německa na založení European Economic Community (dnes Evropská unie) v roce 1963. Po uzavření dlouho očekávané smlouvy o spolupráci s Francií Adenauer rezignoval na svůj úřad (v 87 letech). Zemřel v Rhöndorfu v dubnu roku 1967.*“ **(Český rozhlas 3, Vltava, pátek, 22. února, 17.00).**

Nejprve si tento obratný římskokatolický politik, kterého krajané přezdívali „*der alte Fuchs*“ – „starý lišák“ dával obrovský pozor a vystupoval „*liberálně*“, přičemž usiloval o opětné vyzbrojení své země. To se mu podařilo a nejprve, samozřejmě „*morálně*“, znovu vyzbrojil moderními zbraněmi obyvatelstvo, a to především německou mládež. Pracoval potichu, avšak zato rozhodně. Měl pevný cíl *Vatikánu* a disciplínu utvořenou *Duchovním cvičením*.

Proto také důležité funkce na ministerstvech a úřadech západního *Německa* zastává mnoho lidí s neblaze proslulou hitlerovskou minulostí. Seznam je dlouhý a kapitáni průmyslu jako například *von Krupp* a *Flick*, kteří byli nedlouho předtím odsouzeni jako váleční zločinci, znovu řídí své gigantické závody, které jim byly navráceny. Účel světí prostředky. A tento závěr je dostatečně jasný: Ukout nový *Siegfriedův* meč, zbraň nutnou k odplatě – k odplatě, po které touží i *Vatikán*.

V dokonalém časovém souběhu je potom rozhovor kancléře – komorníka pro jeden holandský časopis, v němž se ozývá hřímání kardinála *Ottavianiho*:

„*Mírová koexistence národů, jejichž názory jsou v naprostém protikladu, je pouhou iluzí, která žel stále nachází příliš mnoho přívrženců.*“ **(ELSEVIERS WEEKBLATT, citováno v *Combatu*, 11. ledna 1960).**

Návštěvu *Konráda Adenauera* v *Římě* předcházelo – jakoby náhodou – o několik dní předtím štvavé „*kázání*“ dne 7. ledna ve chrámu „*Sainte-Marie-Majeure*“. Zprávy v tisku byly zajedno v tom, že všechny podtrhovaly přátelskou a příznivou atmosféru, která panovala při

soukromé audienci německého kancléře a jeho ministra zahraničních věcí *von Brentana* u Jeho svatosti *Jana XXIII.*

V **L´Aurore** dokonce čteme:

„Tato schůzka přivedla kancléře k poněkud nečekanému prohlášení, když reagoval na papežovu řeč, ve které byla vychvalována odvaha a víra hlavy německé vlády:

Myslím si, že Bůh určil německému národu zvláštní úlohu, kterou má hrát v této problematické době: být ochráncem Západu proti mocným vlivům Východu, které nás ohrožují.“ (L´Aurore, 23. ledna 1960).

Časopis **Combat** příhodně poznamenává:

„To už tady bylo, ovšem v mnohem stručnější podobě: »Gott mit uns« – Bůh s námi. (Moto na přesce u pásu německých vojáků v 1. světové válce v letech 1914–1918).

Připomínka Dr. Adenauera o práci přiřčené německému národu má svůj podklad v podobném prohlášení předchozího papeže. Můžeme proto předpokládat, že jestliže Dr. Adenauer vyslovil tuto větu za současných okolností, stalo se to, protože si myslel, že jeho posluchači jsou ochotni ho slyšet.“ (Combat, 23. ledna 1960).

Vlastně bychom museli být slepě naivní a úplně neschopní té nejprostší diplomacie, kdybychom si mysleli, že toto „neočekávané“ prohlášení nebylo součástí programu. Sázíme se také, že to nevrhlo žádný stín na „dlouhotrvající rozhovor pana Adenauera s kardinálem Tardinim, státním tajemníkem Svatého stolce, který byl pozván na oběd na německé velvyslanectví.“ (**Le Figaro**, 23. ledna 1960).

Pompézní vměšování se Svatého oficia do mezinárodní politiky, tlumočené kardinálem *Ottavianim*, šokovalo i katolíky, kteří byli už dlouho zvyklí na zasahování římskokatolické církve do státních záležitostí. Řím si to uvědomoval. Avšak udržování studené války je pro vatikánskou politickou moc natolik životně důležité, a to i z důvodu finanční prosperity, že neváhal své politické názory opakovat, i když ten první byl špatně přijat.

43.6 Odmítnutí Chruščeva – studená válka živena veřejně

Další příležitostí k zostření studené války se stala cesta pana *Chruščeva* do *Francie* v březnu 1960. Jedním z měst, které měl sovětským vůdce navštívit, byl *Dijon*. Podobně jako všichni ostatní starostové ve stejné situaci měl i starosta *Dijonu* za úkol zdvořile přivítat hosta *Francouzské republiky*. Zástupcem starosty v hlavním městě *Burgundska* byl římskokatolický kněz, kanovník *Kir*.

Podle kanovníckého zákona Svatý stolec výslovně opravňoval kněze přijmout tento dvojí mandát – se všemi svěřenými funkcemi a povinnostmi. Avšak nadřízený biskup starostovi – kanovníkovi přijmout *Chruščeva* zakázal. Při této příležitosti musela úřednická šerpa ustoupit kněžské sutaně.

Návštěvníka tedy přivítal pomocník, který zastupoval nepřítomného zástupce starosty. Nenucenost, s jakou se církevní „hierarchie“ vysmívala světské autoritě podnítila při této příležitosti ty nejostřejší komentáře. **30. března Le Monde** napsal:

„Kdo skutečně uplatňuje autoritu nad starostou Dijonu, biskup, nebo prefekt? A nadto tito dva představují ústřední moc: papeže, nebo francouzskou vládu? To je otázka, kterou si pokládá každý...“

Odpoověď je jednoznačná: na první místě stojí teokracie. Budou však od nynějška hosté Francouzské republiky, které přijímá starosta nosící sutanu, dostávat také zpovědní lístky?"

Ve výše zmíněném článku vydavatel **Le Monde** také správně říká:

„V pozadí této ryze francouzské záležitosti upoutává Kirova aféra naši pozornost k hlubšímu problému. Činnost Vatikánu se netýká pouze vztahů mezi starostou a jeho vládou. Způsobem, jakým probíhá, uskutečňuje přímé a nápadné zásahy do mezinárodní diplomacie.“

To je určitě pravda – a reakce, které tato aféra vyvolala téměř všude, ukazují, že světové mínění jasně pochopilo, jaký má dosah. Zvláště ve *Spojených státech* se veřejnost, která již byla svědkem nepřátelských demonstrací, které pořádl kardinálové *Spellman* a *Cushing* během *Chruščevovy* návštěvy, začala ptát, zda si římskokatolický prezident může uchovat vzhledem ke Svatému stolci skutečnou nezávislost.

Mnozí se v tomto případě obávali, že zahraniční politika země bude formována ve prospěch zájmů římskokatolické církve – na úkor zájmů země, za jakýchkoli okolností by to bylo nemalé nebezpečí, ale v současné situaci nade všechno vyhrčené.

Po „bombě,“ kterou hodil kardinál *Ottaviani*, byl „otevřeně“ organizován odpor vůči „dohodě o smíření“ mezi Východem a Západem. Největší nadějí Vatikánu byla západní Evropa a zvláště Německo a atomová mocnost *Spojené státy americké*. Encyklika *Jana XXIII.*, ***Mater et Magistra***, ze dne **15.5.1961** vyšla u příležitosti 70. výročí vydání (1891) encykliky ***Rerum novarum*** *Lva XIII.* a „obsahovala dostatek ostrých výroků o nespravedlnosti a nerovnosti ve světě... Encyklika rovněž potvrdila platnost odsouzení komunismu a socialismu *Pia XI.*“ (***J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 168–169***). Jejím autorem nebyl totiž nikdo jiný, než jezuitský kněz *Luigi Taparelli d’Azeglio*, rektor *Gregoriánské univerzity* v Římě, sociolog a filosof.

Navenek však encyklika působí mírově. Papež se v ní snaží na nikoho neukazovat prstem. I když *komunismus* nazývá „zvráceností“, říká, že „jde pouze o jedno z mnoha zel, jimž moderní svět musí čelit.“ Papež v ní dokonce tvrdí, že přišel čas, aby „rozvinuté země odstoupily od svých plánů na »opanování světa.«“ „Dokud budou existovat do očí bijící ekonomické a společenské nerovnosti, bude trvalý mír nemožný.“ (***Mater et Magistra, odst. 216, 256, 120, 157 a 168***). Jakoby se znovu veřejně potvrzovala ona pověstná „mírová maska“ papeže *Jana XXIII.*

Ve skutečnosti napětí mezi *Moskvou* a *Bonnem* neustále roste. Další události jsou všeobecně známé: Vzniklé *NATO* přijímá *Německo*, které je znovu vyzbrojené a v *SSSR* sílí strach z možné *jaderné katastrofy*. Každým dnem na západ utíká na 30 000 lidí, kterým na základě „mírového“ požadavku *Jana XXIII.* udělují západní státy politický azyl. Logicky to vyvrcholilo pouze jedním směrem: V noci ze 12. na 13. srpna 1961 uzavírá východoněmecký režim hranice *Sověty* okupovaného sektoru *Německa* a začíná s budováním proslulé „protifašistické“ *Berlínské zdi*. Civilisté jsou při pokusu o překročení pomyslné zóny okamžitě pod palbou. 10. září, právě „náhodou“ v době, kdy *SSSR* porušuje moratorium na testování nukleárních zbraní a provádí v *Kazachstánu* tři jaderné testy, vyzývá papež ve svém projevu k zachování míru a odzbrojení. Není to další důvod k „citelnému ochlazení ve vztazích mezi Východem a Západem“? „Papežova gesta se tedy *Moskva* chopila s nadšením. *Chruščov* se v tiskovém prohlášení pozastavil nad tím, zda si »zanícení katolíci« jako *Adenauer* a *Kennedy* »vezmou papežovo upozornění k srdci.«“ (***J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 170***).

Tento stav *Janu XXIII.* přesně vyhovuje. Na jedné straně živí studenou válku, na straně druhé „varuje vlády před nebezpečím rozpoutání světové katastrofy a vede je k tomu, aby si uvědomili, jakou odpovědnost mají vůči dějinám.“ (**Tamtéž, str. 170**).

Uvědomíme-li si celkovou politickou situaci v *Evropě*, jasně vidíme, že *Janu XXIII.* šlo hlavně o čas, v němž musí „jeho pěstované“ západní *Německo* s předními jezuitskými teology a přítelem – kancléřem zesílit a postavit se tak do čela všech západoevropských států a předstihnout jejich silné ekonomiky. Zatím je však příliš slabé a ještě nemá mezi ostatními státy tu potřebnou, autoritativní evropskou prestiž. Zatím nesmí nikde vypuknout žádná jaderná hrozba a tím ohrožení papežských plánů s nově rodícím se *Německem*.

Již se zdálo, že snad už nehrozí žádné vážné nebezpečí. Mezi *Vatikánem* a *Moskvou* dokonce dochází k příjemné změně v jednání. *Moskva* nepochopila taktiku *Říma* a neproniká pod papežovu masku a *Vatikán* se nechává ukolébávat sovětským přátelským tónem. 25. listopadu 1961 *Chruščov* dokonce zasílá papeži pozdravný list k jeho osmdesátým narozeninám, v němž vyzdvihuje *Janovo* „vznešené odhodlání přispívat k nastolování a upevňování míru“.

A pak nečekaně v říjnu 1962 umisťuje *Sovětský svaz* na *kubánských* základnách střely s jadernými hlavicemi. I pro *Vatikán* nastávají horké chvíle. *Kennedyho* vláda reaguje ultimátem. Celkově se zdá, že se svět ocitá na pokraji války. *Jan XXIII.* se oběma stranám nabízí jako prostředník. Nabídka je přijata. 24. října, kdy napětí přerůstá v horečku, je na americké a sovětské velvyslanectví v *Římě* řádně doručena výzva *Jana XXIII.* Zaníceně se v ní hovoří o „zmučeném výkřiku, který se ozývá ze všech koutů Země a zaznívá z úst všech, od nevinných batolat po starce.“ Papežova výzva apeluje na „svědomí“ obou táborů a žádá „historicky významný důkaz jejich dobré vůle“. Dva dny nato se *Chruščov* podrobuje a dává souhlas ke stažení střel. (**Tamtéž, str. 171**).

Mírovou iniciativou papeže *Jana XXIII.* bylo zažehnáno další nebezpečí. Skutečná hrozba celé *Evropě* nejen *Sovětskému svazu*. *Vatikán* byl mírovým klínem, který se postavil do mezery mezi znesvářené strany, aby uchránil jadernou mocnost *USA* od nepředloženosti a smetení *Evropy* na jedné straně a na straně druhé aby uchránil *Německo* v západní *Evropě*. I přes rychlý vzrůst jeho moci stále ještě nebylo schopno případné samostatné obrany vůči jaderným zbraním ani vlastní, nezávislé existence mezi ostatními státy. *Vatikán* stále musí udržovat tolik potřebný mír k obnově svého německého stromu a k vydání jeho plodů. To je vpravdě těžká historická úloha i pro papeže *Jana XXIII.*

Proto neváhá a ještě téhož roku ve svém *Vánočním poselství* hovoří o „nepřehlédnutelných náznacích hlubokého porozumění“ a o „nových vyhlídkách pro budování bratrské důvěry a prvních známkách zrodu klidné budoucnosti provázeného skutečným sociálním a mezinárodním smírem.“ (**Tamtéž, str. 171**).

Co však čteme o postavení *Německa* již rok poté, tedy v době, kdy *Adenauer* odchází z úřadu kancléře? Není to úžasný skok v rozvoji válkou zničené země platící navíc ostatním západním státům v *Evropě* obrovské válečné daně a vyrovnání?

„Když *Adenauer* 15. října 1963 ve věku 87 let odstoupil ze svého úřadu, byla díky jeho neúnavné práci *Německu* otevřena cesta do *Evropy*. Svou evropskou politikou významně přispěl k vážnosti *Německa* v *Evropě* a ve světě. ...Změnil jeho obraz, přivedl ho do *NATO* a do dalších evropských organizací, udělal z *Německa* inspirativní stát.“ (**Akademický bulletin, Tiskový odbor SSČ AV ČR, 2001, 7–8**).

Ano, *Adenauer* splnil svůj úkol v papežském plánu mistrně a beze zbytku. *Německo* se znovu stává velikou inspirací, nejvíce však pro *Vatikán*. Mnohem větší, než bylo v předchozích konfliktech a válkách. *Řím* si je vědom toho, že nesmí svého věrného spojence a svého

věrného zbrojnoše k prosazování cílů papežství opustit ani nyní. Už *Pius XII.*, který strávil 13 let jako papežský nuncius v *Mnichově* a *Berlíně* „nechtěl připustit, že *Německo* je pro civilizovaný svět ztraceno.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 91**).

A *Jan XXIII.* jde věrně ve šlépějích svého papežského předchůdce *Pia XII.* *Německo* proto dostává další převelmi důležitý úkol. Důležitější, než jaký kdy hrálo předtím. Nyní musí prostřednictvím „mírové tváře“ k západní *Evropě* a cestou nesmlouvavosti k *Moskvě* a k celému *Východnímu bloku* upevnit a živit započatou studenou válku. *Německo* má znovu hrát nejdůležitější úlohu ze všech evropských států. Úlohu, která bude rozhodující v budoucím sjednocení silné katolické *Evropy* a v poražení *ruského komunismu*. *Německo* je znovu poctěno tajným úkolem nevyšší důležitosti. S podporou papežů se stává hlavním dodavatelem jezuitských hlasatelů a vykonavatelů teologických reforem závazných pro celou římskokatolickou církev a jeho ekonomika jde prudce nahoru. Brzy se stává nejsilnějším státem v *Evropě*.

Konrád Adenauer je poctěn mnoha papežskými řády, vyznamenáními a tituly, státními oceněními, nazývají se po něm významné římskokatolické instituce, spolky, iniciativy, různé organizace, nadace, fondy, je po něm pojmenováno mnoho ulic a domů. Je hrdinou poválečného *Německa*.

I *Jan XXIII.*, tento „dobrý papež“ (zemřel mezi prvním a druhým jednáním *Druhého vatikánského koncilu* 3. června 1963) velmi dobře a naprosto věrně splnil své poslání. I on za tento vskutku „jednotlivý mírový tah“ po celém světě, za znovuzkříšení a obnovení věrného *Německa* a za jeho upevnění v čele evropských západních mocností, ale také za mistrnné udržení napětí mezi *Západem* a *Východem* a za *piovské* tažení *Vatikánu* proti *komunismu* ovšem tentokrát v tiché, poklidné formě a s „mírovou maskou“ bere svou odměnu a to nejvyšší z rukou papeže *Jana Pavla II.* a vstupuje do nebeské síně „svatých“, když je papežem *Janem Pavlem II.* dne 3. září roku 2000 prohlášen za *blahoslaveného* spolu s *Piim IX.*

43.7 Úsilí jezuitů

Někdo by možná řekl, že je to směšný nástroj v porovnání s těmi nástroji, které vyhrožovaly, že dříve nebo později pohrbí v ruinách celé národy, které jsou tak šílené, že uvázly na mrtvém bodu zauzlovaného antagonismu. Vidíme však, že *Vatikán*, odsouzený k používání „duchovních“ zbraní, se snaží, jak může. Jezuité, kteří stojí u kormidla jeho diplomacie, dělají, co je v jejich silách, aby odvrátili tu nejhorší „pohromu“, jaká se kdy snášela nad „Svatým“ stolcem – mezinárodní dohodu, která by vyloučila použití války.

Co by se stalo s věhlasem *Vatikánu*, jeho politickým významem a všemi výsadami, finančními i jinými, které mu z nich plynuly, kdyby kvůli této dohodě už nemohl osnovat spiknutí, používat svůj vliv, handrkovat se o spolupráci s vládami, některé upřednostňovat a jiné šikanovat, odporovat národům, vytvářet konflikty k prospěchu svých vlastních zájmů – a kdyby ke službě pro své neskromné žádosti už nemohl najít žádné vojáky?

Nikdo nemůže být oklamán – a jezuité ještě méně než ostatní – všeobecné odzbrojení by odzvonilo umíráček římskokatolické církvi jako světové velmoci. A zakymácela by se i samotná „duchovní“ hlava *Říma*.

Musíme tedy očekávat, že *Loyolovy syny* uvidíme, jak za pomoci celého svého arzenálu Istí čelí touze národů a vlád po míru. Aby zničili stavbu, jejíž základy jsou předběžně položeny, neušetří zdroje své ani zdroje protivníka.

To je nemilosrdná válka, svatá válka, zažehnutá šíleným výstupem kardinála *Ottavianiho*. A Tovaryšstvo Ježíšovo do ní půjde se slepou zatvrzelostí hmyzu – „*ad majorem papae gloriam*” – „*k vyvýšení papežské slávy*” – bez sebemenšího záchvěvu úzkosti. K jakým katastrofám to všechno ještě vyústí! Stále bude platit, že spíše musí zaniknout svět než svrchovanost římskokatolického papeže.

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SWAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Ekonomické a politické postavení jezuitského řádu v období od skončení druhé světové války až po 80. léta 20.století, průnik řádu do všech rovin společenského života

44. Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po druhé světové válce,
45. Expanze jezuitských organizací, infiltrace, 46. Zatajovaný proces

2008

SWAZEK 6

JEZUITÉ PO DRUHÉ SVĚTOVÉ VÁLCE

Kapitola 44

Jezuité a celosvětová politika a ekonomika po II. světové válce

44.1 Orientace jezuitů na USA

V roce 1945 utichly nejen válečné zbraně, ale i *Vatikán*. Válečný soud objevoval příliš mnoho souvislostí s *Vatikánem*, než aby to byly náhody. Utichl i papež a raději se uschoval za zdi *Vatikánu*, kam stáhl i všechny své veřejné aktivity. Také soud uznal za vhodné některé výsledky pátrání odložit a uschovat, jiné pozdržet a soudní jednání vést směrem co nejvíce mimo církvev. Pozorovatelům světového dění nemohlo uniknout, že nejen nikdo z představitelů italského *fašismu*, ani nikdo z *Mussoliniho fašistické* kamarily nestáli před *norimberským soudním tribunálem*, ale že soud ani v nejmenším nenaléhal na „Svatou stolicí“, aby se přidala a odsoudila *fašistický* režim. Ten, kdo na to čekal, byl zklamán a je zklamán dodnes, neboť *Vatikán* nikdy mezinárodně neodsoudil žádnou z forem *fašismu* ani *fašismus* jako takový.

Pro zasvěcené to však bylo pochopitelné, neboť *Vatikán* sám potřeboval čas na zahlazení svých stop a válečný soud k tomu pouze mlčky přihlížel. Pokud měl *Vatikán* zájem o jakéhokoliv válečného zločince, soud jeho případ právě „náhodou“ odložil a věnoval se jinému. Jakoukoliv spojitost mezi odkladem a *Vatikánem* však veřejně odmítal. Takto byl dán čas k útěku mnoha tisícům válečných zločinců. Přes jezuitskou síť a přes *Vatikán* utekli *fašisté* a na-

cisté do Jižní a Střední Ameriky, do Austrálie, do Afriky, na Filipíny a na Nový Zéland. Ustašovci utekli dokonce přímo do Severní Ameriky.

Touto tichou pomocí ze strany válečného soudu nabyt Vatikán i přes porážku svého nejvěrnějšího dítěte Německa znovu sebevědomí a drzost. Byl si jist, že ze strany soudu mu nehrozí žádné nebezpečí. I na soudu měl Vatikán své postupně dosazené agenty a ochotně spolupracující úředníky, kteří vykonali „pořádný kus práce“ a pak zase v tichosti zmizeli. Když Řím s jejich pomocí zahladil stopy svého řádění, obrátil své jezuitské síť na USA.

Pius XII. se rozhodl posílit řady italských kardinálů a přivést do jejich řad také americké kardinály. Plán jezuitů byl takový, že po upevnění pozic v USA se pak měl papež obrátit zpět na komunistické země. Jejich nejtajnější snaha o svržení legálního bílého papeže několikrát nevyšla. Navíc jezuita E. Pacelli, jako bílý papež Pius XII., byl nyní natolik věrným nástrojem černého papeže, že se nejtajnější špičky jezuitského řádu rozhodly počkat s plánem na vhodnější dobu.

Avro Manhattan po druhé světové válce napsal: „*Katolická církev se v podstatě snaží přeměnit Ameriku na čistě katolický kontinent, který by napůl kompenzoval ztrátu jeho vlivu na evropském kontinentu.*“ (**Avro Manhattan: Vatikán proti dvacátému století, Praha, 1950, str. 266**).

Roku 1946 posílil Pius XII. kardinálské kolegium tím, že přidal dalších 32 nových kardinálů. Čtyři z nich byli Američané – jezuité amerického původu. Tlakem jezuitů však organizační změny probíhaly dál. Takže ze 70 kardinálů nakonec zbylo jen 28 prelátů italského původu, protože převážila americká většina. Pak nastoupila diplomatická jednání mezi Vatikánem a USA.

„V létě 1947 došlo mezi Trumanem a papežem k výměně dopisů. Prezident USA vyzval Vatikán, ... aby pomáhal při uskutečňování Marshallova plánu. Papežova odpověď byla kladná. Katolické noviny Quotidiano s uspokojením konstatovaly, že papež sympatizuje s myšlenkou západního bloku.“ (**Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky; Bratislava, 1953, str. 9–10**).

Když ukončil papež korespondenci s Trumanem, svolali jezuité koncem října 1947 do Španělska prostřednictvím Pia XII. mezinárodní konferenci katolíků. Té se zúčastnili zástupci katolické církve z dvaceti států: USA, Kanady, zemí Latinské Ameriky a téměř všech zemí západní Evropy. Na této konferenci se zúčastněné státy dohodly, že přetvoří Evropu na jednotný hospodářský celek a že zavedou co nejvíce jednotné evropské hospodářství. Dospěli k přesvědčení, že je to pro všechny evropské státy jediná cesta, jak splnit úkol o přetvoření Evropy. Všichni katoličtí kněží, biskupové, kardinálové a další preláti jednomyslně schválili Marshallův plán a Vatikán se stal jeho hlavním šířitelem, podporovatelem a patronem.

Všechny tyto kroky vedli jezuité. Sovětský svaz se jim totiž vymkl z rukou a nyní spolu s Vatikánem měli veliké obavy, aby ruské pravoslaví nevstoupilo na západoevropskou půdu. Potřebovali urychleně vytvořit nábožensky pevný a jednotný celek, který by ruskému náboženství odolával do té doby, než se jezuitům podaří ruské pravoslaví infiltrovat a rozložit do menších celků.

Cesta oficiálního zástupce amerického prezidenta k papeži do Vatikánu, jezuita Taylor, přinesla roku 1948 mezi USA a Vatikánem ještě silnější spojení. Taylor byl před papežem jako Trumanův diplomatický zmocněnec a navíc zvláštní vyslanec Morganovy banky. Přivezl sebou plán, kterým podporoval rozšíření katolicismu po celé Evropě, včetně Ruska a Balkánu.

Současně přivezl sebou i jasnou zprávu o tom, že se USA chtějí podílet na přípravě nového budoucího tažení římskokatolické církve a dále, že se nejvyšší špičky amerického finančnictví a průmyslu rozhodly celou papežovu akci finančně podporovat. Odměnou za to mělo být za-

jištění všech evropských a východních trhů výhradně *Spojeným státům americkým*. *Vatikánu* bylo zaručeno neomezené pole pro náboženské působení na všech získaných územích. Působení římskokatolické církve mělo být pod ochranou a za podpory *USA*.

Vztah mezi *USA* a *Vatikánem* však musel zůstat ještě dlouho utajen. Proto bylo dohodnuto, že spojení bude fungovat prostřednictvím hlavní zprávy špiónážní služby *USA* a *Vatikánu*, tedy prostřednictvím *FBI* a *CIA*. Tyto organizace zároveň převzaly kontrolu nad vatikánskými agenty a současně jim zajišťovaly ochranu. Poradci papeže v organizování špiónážní služby se stali američtí jezuité *McCormick* a *Ford*. Do tohoto projektu byly zapojeni i hlavní představení mnoha katolických řeholí a nad tím vším bděla hlava americké katolické církve, jezuitský kněz *Spellman*.

Kromě toho bylo mezi *Tylorem* a *Piém XII.* domluveno, že do klíčových západních států *Evropy* budou dodáni kvalitní američtí kněží. Ti zde budou působit jako církevní a političtí podporovatelé vatikánské politiky. Zároveň budou zajišťovat monopolní postavení amerických koncernů na evropské půdě. Na základě této strategie byl například do *Německa* za papežského nuncia poslán americký biskup *Munk* s rozsáhlými pravomocemi a s plnou papežskou mocí. Tento tajný jezuita nejostřeji vystupoval v rámci *bonnské* vlády.

Kromě politické provázanosti s *Vatikánem*, učinily *USA* i kroky k hospodářské provázanosti. Největší roli těsně po druhé světové válce v tom opět sehráli jezuité *Myron C. Taylor* a *Spellman*. Tak například v září 1948 předal *Vatikán* vládě *USA* tisíc akcií *Suezského průplavu*. Už tehdy to představovalo obrovské peníze. *Taylorova* intenzivní diplomatická činnost byla později dokonce odměněna *Vatikánem* i *USA*. Od papeže dostal *Veliký kříž Piova řádu* a od *Trumana* dostal *Medaili cti*.

V lednu roku 1951 se prezident *USA Truman* pokusil navázat s *Vatikánem* oficiální diplomatické styky. Bývalého hlavního komisaře *USA* v *Rakousku*, generála *Clarcka* jmenoval prezident za oficiálního vyslance ve *Vatikánu* a současně požádal senát, aby jmenování schválil. Senát to nečinil. Ovšem ne proto, že by necítil náklonnost k *Vatikánu*, ale proto, že blížící se volby v *protestantské Americe* mohly takový senát přátelský k *Vatikánu* úplně smést z americké politické scény.

Nezbývalo tedy, než aby spolupráce mezi *USA* a *Vatikánem* pokračovala i nadále tajně. V této době byla do tajné spolupráce zapojena postupně také *Kanada*, *Austrálie*, *Francie*, *Německo*, *Itálie*, *Španělsko*, *Lucembursko*, *Jugoslávie*, *Polsko*, *Latinsko-americké státy* a mnoho dalších zemí. *Evropa* se již zklidnila, všechny hlavní stopy byly smazány, váleční zločinci ukryti v bezpečí. Nic tedy nebránilo naplnění další části velkého tajného plánu jezuitů s *Evropou*.

Za tajné finanční podpory ekonomicky silných států a stranou od zvědavých očí cvičili jezuité své nové elitní vojsko. Kromě *Duchovních cvičení* byli tito mezinárodní vojáci, spolu s utečenci a *disidenty* důkladně připravováni na různé akce. Například za použití teroru, při přepadových akcí nebo byli cvičeni pro nenápadné proniknutí (*infiltraci*) do tajné struktury různých států. Byli vyučeni, jak vybudovat a udržovat špiónážní síť, jak vyvolat rozvrat, jak vyprovokovat *revoluci*, jak úplně *dezorientovat* veřejnost a jak s ní *manipulovat* podle potřeby římskokatolické církve.

Nové vojsko se připravovalo na novou invazi *Vatikánu*. A když se pak mnoho států rozhodlo pod vedením jezuitů navázat „dialog“ s komunisticky orientovanými zeměmi, bylo právě toto elitní vojsko základem mnoha dobrovolných legií a nakonec pak první armády *NATO*.

44.2 Vatikán opět v Evropě

Přestože se *Evropa* rozhodla jít cestou bez válek, *Vatikán* začal jít po upevnění pozic v *USA* proti *Evropě*. Začala opět vysoká hra. Řím se rozhodl znovu podporovat *fašismus* a diktátorské nesovětské režimy – *Francův* režim ve *Španělsku* generála *Francisca Paulina Hermenegilda Teódula Franca y Bahamonde Salgada Parda de Andrade* (* 4.12.1892 – † 20.11.1975, kdy také skončil i jeho režim), *Salazarův* v *Portugalsku* (*Juan Antonio de Oliveira Salazar*, režim skončil roku 1974, kdy se *revolucí* dostali k moci *komunisté* a *socialisté* a na dlouhou dobu pak vítězila ve volbách *socialistická* levice), *Titův* v *Jugoslávii* (*Chorvat Josip /Broz/ Tito* * 25.5.1892 – † 4.5.1980), podsvětí v *Albánii*, *Německu* a *Itálii*. Řím úzce spolupracoval s *ustašovci* a *ukrajinskými nacisty* v exilu stejně jako s *nacistickými* pohlaváry uschovanými v *Latinské Americe* a v *Austrálii*. I toto však bylo v plánu jezuitů. Na jedné straně „přátelský dialog“ k *ruskému pravoslaví*, na druhé straně udržení *fašistických diktatur* u moci a v podsvětí. A jak přiznává i sympatizant jezuitů a odpůrce jejich kritiků **J. Wright**, bylo vyhlášení vatikánské politiky sboru kardinálů pro roky 1930 až 1960 bouřlivě přivítáno zvláště jezuitskými profesory *Gregoriánské univerzity*. Na druhou stranu díky dvojjakosti *Vatikánu* můžeme již v roce 1926 vidět, jak francouzský jezuitský kardinál *Louis Billot* za svoji sympatii k ultrapravicovému *fašistickému* hnutí *Action Francaise* šéfredaktora stejnojmenného deníku (vycházel v letech 1908 až 1944) *Charlese Maurasse* a za svůj nesouhlas k postupu *Vatikánu* vůči tomuto hnutí ztratil kardinálský klobouk. (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 259**).

4. září 1951 dává *Vatikán* příkaz, aby jeho zástupci v *USA* i v *Evropě* organizovali mezi katolíky širokou kampaň ve prospěch generála *Franca*. Tato kampaň se neměla vést jenom v novinách, ale i z kazatelen při bohoslužbách, poutích a svátcích. Zástupci *Vatikánu* měli *Franca* neustále chválit a připomínat lidem „*slavné, dobré časy dřívějšího Španělska*.”

Mnoho *nacistů* ze všech zemí dostalo vynikající funkce a postavení. Němečtí vojenští zločinci, jako např. *Henrich Dienkelbach*, vynikali v úloze světových průmyslníků, finančníků, bankéřů, finančních spekulantů, burzovních makléřů, velkofarmářů apod. Odměnou za jejich „věrné“ služby *Vatikánu* za druhé světové války byly do jejich rukou nahromaděny monopoly, koncerny, holdingy a podobné průmyslové konglomeráty.

V březnu 1951 poslal papež své požehnání katovi hitlerovských táborů smrti, *Oswaldu Pohlovi*, kterého dokonce i americké úřady držely ve vězení. V papežském telegramu stálo: „*Svatý otec posílá Oswaldovi Pohlovi z otcovské lásky vyprošené apoštolské požehnání na znamení vyšší nebeské útěchy*.” (Viz také: **Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26**).

Toto apoštolské požehnání vyvolalo obrovské pobouření. Noviny ***Tribuna lidu*** zveřejnily dopis bývalého vězně v *koncentračním táboře Majdanek*: „*Když jsem přečetl text požehnání ... vybavily se mi všechny okolnosti, za kterých jsem se setkal s Pohlem. Jeho příchod byl vždy předzvěstí masových vražd. Vlastnoručně mučil strachem zoufalého bezbranného vězně. Pamatuji si, jak vytrhával oči čtrnáctiletému Joachimovi Cijkovi jako výstrahu pro jiné. ...V lednu 1944 vydal rozkaz k likvidaci celých kolonií vězňů, vyčerpaných galejní dřinou v německém průmyslu. Vidím Pohla a tyto zástupy kostlivců s očima vyžranýma od uhelného prachu v podzemí Dory a jiných šachtách. Vidím, jak se chlapci, muži, ženy vlečou po červené cestě ke stále kouřícím krematoriím*.” (**Důbrava: Vatikán ve službě Ameriky, str. 26 – 27**).

K ostudě *Vatikánu* bylo papežovi pomocí fotografie jasně dokázáno, že telegram s požehnáním skutečně patří jemu osobně a nikomu jinému, jak se papež snažil veřejnosti namluvit.

Papež *Pius XII.* však zahlašoval stopy po účasti *Vatikánu* na světových válkách ještě i jiným způsobem než pouhým mlčením. Povolal tři jezuity a uložil jim pod vedením jezuity „*A. Martiniho* připravit publikaci *vatikánských dokumentů vztahujících se k tomuto období*. Při

vydání prvního svazku tohoto díla (od března 1930 do srpna 1940) prohlásil na tiskové konferenci v Římě představitel vatikánského státního sekretariátu, biskup Samoré, že nová publikace se liší od dokumentů vydaných bývalými válčícími státy. V době, kdy tyto mocnosti publikují jen část svých dokumentů, rozhodla se prý Svátá stolice otevřít a zpřístupnit své archívy, i když část dokumentů papeže Pia XII. je ještě tajná. Biskup neskryval, že soubor těchto dokumentů připravili jezuité a že jejich cílem je ospravedlnit politiku papeže Pia XII." (**Missioni, 1966, Gennaio, str. 4**).

Nebylo pochyb, že pravým účelem vydání těchto falešných podvrhů bylo zamaskovat tragickou úlohu *Vatikánu* na ďábelském koloběhu obou světových válek. Přišel totiž čas, aby *Vatikán* znovu vstoupil do evropské politiky. Bylo proto nutné přepsat nejen dějiny z počátku 20. století, ale došlo i na mnohá další témata z různých, mnohem starších období temných dějin papežství.

Nejvíce se začaly přepisovat dějiny inkvizice. Z knihoven bylo odstraněno mnoho historických pramenů podrobně popisující vznik, průběh a praktiky inkvizice. Bylo také vytištěno mnoho titulů se stejným názvem, obalem a stejnou celkovou vizáží, ale s jiným nebo změněným textem. Tyto přepsané falešné podvrhy pak byly dávány na místa původních výtisků. I tato práce byla svěřena jezuitům.

Těžko se dnes proto kdo doví, že od roku 1200 má římskokatolická inkviziční instituce (dříve nazývaná *Svaté Oficium* »*Santo Ufficio*« a dnes *Kongregace pro otázku víry, učení a náboženství*) na svědomí více jak 68 milionů obětí.

Pár let po tomto mezinárodním skandálu učinil *Vatikán* ovšem další světový trapas, a to svou hrůzostrašnou poznámkou k *atomové bombě*. V květnu 1958 sedm západoněmeckých katolických teologů, mezi nimiž byli jezuité, vydalo prohlášení, v němž tvrdili, že použití atomové zbraně není v rozporu s morálním kodexem a „*ne musí být ve všech případech hříchem*." Časopis jezuitů ve *Spojených státech amerických*, **America**, schválil závody ve výrobě zbraní hromadného ničení.

Tyto výroky kromě jiného také jasně odhalují, že *Německo* i přes svou porážku v obou válkách nezůstalo být věrným a milovaným dítětem *Vatikánu* a jeho jezuitů. Všechnu svou politiku prováděl *Vatikán* v *Evropě* stále převážně prostřednictvím *Německa*. A tutéž taktiku dělal i v minulém 20. století a totéž dělá i v současné době 21. století. Stále můžeme politiku jezuitů v *Evropě* sledovat prostřednictvím německých politických kroků ruku v ruce s římskokatolickým systémem všech evropských států.

V roce 1955 si zasvěcená veřejnost povšimla, že jezuité podporují politiku sekretáře *USA*, *J.F. Dullese*, rovněž jezuitského odchovance. Ve svém vystoupení na sněmu bývalých chovanců jezuitských kolejí v dubnu 1955 ve *Washingtonu* mluvil *Dulles* o nevyhnutelnosti války. S jeho názory se plně ztotožnil časopis redigovaný jezuitou **Civiltà cattolica**. Ve chvále na organizaci *NATO* a na výrobu *atomového arzenálu* zvláště vynikal jezuita *Messineo*, poradce pro mezinárodní otázky (**La civiltà cattolica, 1958, Quaderno 2 582, str. 113–115**).

Nenávist jezuitů vůči *SSSR* už záhy nabyla konkrétních podob a činů. Tak například v roce 1933, kdy *Roosvelt* oficiálně uznává existenci *Sovětského svazu*, vypukla obrovská bouře protestů proti tomuto prezidentovu uznání. V čele protestujících stál jezuitský kněz *Edmund Walsh* (a mnoho dalších jezuitů), který davově přednášel vojákům a agentům *FBI* o zločinech *leninismu* a *stalinismu*. V padesátých letech 20. století, tedy v období nejmrazivějších let studené války, bylo proti *Sovětskému svazu* směřováno nejen zbrojení a zbraně *Spojených států amerických* včetně vědeckého výzkumu ve všech vědních oborech, ale i celková politika *Bílého domu*. Nebyla vynechána ani americká veřejnost. V čele senátního výboru pro neame-

rickou činnost, který vyšetřoval občany podezřelé ze spolupráce s komunisty, stál jezuita vychovaný senátor *Joseph McCarthy*, který v USA rozpoutal slídění po pro-ruských kolaborantech s takovou fanatičností, že si jeho činnost a soudní procesy vysloužily přezdívku *Hon na čarodějnice*. A práce výboru se *hony na čarodějnice* skutečně rovnala. Kampaň senátora *McCarthyho* lze přirovnat k politickým procesům ve východním bloku ve stejné době, i když v případě USA nebyly postihy tak tvrdé. Nicméně nespravedlivé, často vykonstruované obvinění přesto zničilo řadě lidí život nebo kariéru a to jen na základě jejich obvinění z *komunistické příslušnosti* či *sympatií ke komunismu* bez explicitních důkazů. Na druhou stranu senátor *Joe McCarthy* odhalil mnoho *agentů komunismu* i mnoho vysoce postavených *komunistů*, kteří pracovali na různých pozicích ve *Washingtonu D.C.* Všeobecně se také vědělo, že v pozadí za *hony na čarodějnice* stáli jezuité z *Georgetownské univerzity*. Strach z *komunismu*, odpor a nenávisť k zemi, kde jezuité nedostali situaci plně pod svou kontrolu a kde jejich experiment s *revolucí* nevyšel tak, jak sami ve skutečnosti potřebovali, byly opravdu obrovské a přetrvávají dodnes.

44.3 Školy jezuitů

Spojené státy americké dodávali na posílení pluků evropských jezuitských kněží také své jezuitské kněze. V letech 1930 až 1940 vyprodukovaly jezuitské koleje a univerzity v *Marylandu* a *New Yorku* celkem 900 bohoslovců, z nichž větší polovina byli jezuité. Od konce druhé světové války vstoupilo do amerických noviciátů obrovské množství frontových vojáků. Ti pak „*sloužili*“ další – studenou – válku v *Evropě*.

Počátkem roku 1949 už bylo v USA 16 velikých jezuitských univerzit, a to ve městech: *Seattle, Spokane, Los Angeles, San Francisco, Santa Clara, Chicago, Cincinnati, Cleveland, St. Louis, Detroit, Scranton, Washington, Milwaukee, Omaha, New York* a *New Orleans*. V *New Yorku* mělo tovaryšstvo roku 1953 největší katolickou univerzitu na světě. Při *Fordham Univerzity* byl též založen *Ústav pro studium současného Ruska*, kde přednášel i jezuita *Andrej Urussov*, bývalý ruský šlechtic.

V roce 1960 **Karl A. Molnau** napsal: „*Jezuité ovládají všechny klíčové pozice politického katolicismu... Proto jsou jezuité pověřeni vedením Orientálního ústavu, vatikánské vysílací stanice a kolegií pro Rusko a Německo. I Gregoriánská univerzita ve vatikánském městě stojí pod kontrolou jezuitů.*“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie; Praha, 1960, str. 35**).

V této době *Vatikán* sdružoval asi padesát řádů, z nichž největší je dodnes právě tovaryšstvo. Tehdy mělo přibližně 33 000 oficiálních členů. Mnoho z nich bylo s ekonomikou zemí už natolik propojeno, že zastávali klíčové finanční a hospodářské funkce.

„*Tajemství jezuitské moci je v jejich těsném spojení s finančním kapitálem, zvláště americkým. Jezuitský řád investoval obrovský kapitál do hospodářství USA a jiných zemí; je tedy přímým akcionářem... Tovaryšstvo Ježíšovo udržuje toho času (1960) 94 církevních škol, 59 univerzit a asi 181 kolegií v nejrůznějších zemích. Dále jezuité vydávají podle spolehlivých údajů 1320 časopisů v padesáti jazycích, jež odebírá 3,5 milionů čtenářů. Celkový náklad jezuitských časopisů činí 144 milionů výtisků do roka...*“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39**).

V letech 1965, (od 7. května) až 1966 (do 17. listopadu) se uskutečnila 31. generální kongregace. V říjnu 1964 zemřel generál řádu *Giovanni (Jean) Battista Janssens*, který půso-

bil jako generál 22 let. Na sněmu se vykonalo celkem 123 schůzí a zaznělo 1900 projevů. (**La Dokumentation catholique, 1966, č. 1 484, slp. 2 149**).

Kongregace zvolila nového generála – 27. nástupce Ignáce z Loyoly, Španěla Pedra Arrupeho, který byl od roku 1958 v čele jezuitské provincie v Japonsku, kde byl již od roku 1938. Tam byl také krátce vězněn a 37 hodin nepřetržitě vyslýchán. Byl to lékař, který byl svědkem svržení atomové bomby na Hirošimu, neboť bydlel v Nagatsuce, předměstí Hirošimy, asi 4 míle od centra. Vydal osm knih v Japonštině.

Pod Arrupeho vedením potvrdila kongregace dosavadní středověký okultní trend řádu. Potvrdila i všechny jeho ekonomické a mocenské ambice, ale s velkým důrazem na modernizaci všeho, co se zmodernizovat dá. Kongregace nařídila důsledné zavádění nových jezuitských institucí, škol, univerzit, kolejí, seminářů a center pro výuku. Byly jmenovány dvě nové asistence – indická a africká. Všechny asistence rozčleňují provincie do 12 celků – anglické, španělské, německé, italské, francouzské, severoamerické, středoamerické, jihoamerické, indické, africké, východoasijské a slovanských zemí.

Spolu se zavedením nových asistencí generální sněm jezuitů schválil mimořádné „misijní“ působení v Africe a Indii s důrazem na výuku katolického náboženství. V obou těchto částech Země totiž katolická církev ztratila mnoho svých dřívějších pozic. Kongregace potvrdila, že v čele asistencí jsou asistenti, kteří jsou voleni generální kongregací, která stejně tak volí i generála řádu. A právě tato kongregace zvolila na žádost generála Arrupeho ještě čtyři generální asistenty navíc, kteří tvoří radu tovaryšstva, v jejímž čele stojí opět generál řádu. Jedním z těchto asistentů byl Francouz Y. Calvez patřící mezi řádové odborníky na marxismus.

Ve své funkci generála řádu se Arrupe v roce 1970 zúčastnil v Trevíru sjezdu katolíků NSR. Zde přednesl projev o krizi náboženství. Arrupe se stal nejpohyblivějším generálem řádu. Ve velmi krátké době sjezdil veliké množství států a pronesl veliké množství projevů. Ze všech jednoznačně vysvětluje modernizaci církve i přes zachovávání pohanských okultních tradic, sjednocení všech tzv. křesťanských církví pod jednu jedinou – katolickou – formou hnutí (tzv. ekumenického hnutí) a zničení ateismu formou dialogu s komunismem. Poprvé byly některé materiály z 31. kongregace zveřejněny a rozšířeny po všech jezuitských školách a univerzitách.

V této době řád tovaryšstva vydával přes 1 000 časopisů a novin ve více než 50 jazycích světa (**Rinascita, 1965, č. 25, str. 18**). Rozhlas a televize byly jezuiti už plně zaplaveny.

Podle časopisu **L'Unita, 1. 12. 1974** řídili jezuité v této době přímo na 59 univerzit, přes 500 vysokoškolských kolejí a více jak 8 500 středních a vysokých škol. Mezi nejvýznamnější univerzity jezuitů patří Gregoriánská univerzita v Římě, Georgetown (první a největší) a fordhemská v USA, nijmengenská v Holandsku, katolická v Belgické Lovani, dále v Tokiu, Paříži, Záhřebu, Wroclavi a v dalších městech.

Ovšem dnes jezuitům prostřednictvím římskokatolických a protestantských univerzitních hodnostářů nepřímo i přímo patří i takové univerzity jako Oxford, Harvard, Cambridge nebo v Čechách Klementinum, Karlova Univerzita, Palackého Univerzita a mnoho vysokých škol.

Zde všude mohou jezuité politiku těchto škol velmi dobře ovlivňovat. O největší jezuitské univerzitě v Čechách, Klementinu a snahách jezuitů ji vlastnit přímo osobně, viz např. **Katolický týdeník, č. 32, 9.8.1998, str.4**. A původ univerzity v Olomouci naznačuje článek **Škola a vzdělání** v deníku **Lidové noviny, 22.5.1998**.

Sami jezuité o sobě píší: **„Současnost i minulost českých jezuitů Česká provincie Tovařstva Ježíšova je součástí světového Tovařstva, které má asi dvacet tisíc členů (a je tak nejpočetnější katolickou řeholí). V minulosti jim byla svěřována především péče o školy a**

proslavili se i jako misionáři – zejména v Americe a Asii. V pobělohorské době se podíleli na rekatolizaci českých zemí. Z té doby pochází také řada mýtů a předsudků vůči tomuto řádu. Byli vždy činní na poli vědy, filozofie a teologie, pracovali mezi chudými a nemocnými. Po Druhém vatikánském koncilu patří mezi hlavní poslání jezuitů šíření evangelní spravedlnosti prostřednictvím solidarity s chudými, mezináboženský dialog, ekumenismus (specialitou na východní křesťanství je kardinál Tomáš Špidlík), výchovná, vzdělávací a vědecká činnost (děkanem pražské katolické teologické fakulty je prof. Ludvík Armbruster, na olomoucké teologické fakultě přednáší prof. Pavel Ambros a doc. Michal Altrichter, v Římě působí prof. Richard Čemus). Dalšími oblastmi jsou sociální apoštolát (tomu se věnuje P. František Lízna) nebo práce ve sdělovacích prostředcích (v Radě pro rozhlasové a televizní vysílání pracuje P. Petr Kolář, jezuitům je svěřeno vysílání české sekce Vatikánského rozhlasu). Prioritou řádu bylo a je poskytování exercicií (duchovních cvičení). Českou provincii Tovaryšstva Ježíšova tvoří 85 mužů. Současným provinciálem je P. František Hylmar." (**Katolický týdeník, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 6**). Všichni zde jmenovaní jsou členové jezuitského řádu.

44.4 Jezuitští politici

Ze školních jezuitských líhní stále vychází obrovské množství politiků. V minulosti to byl například bývalý vůdce frakce CDU v německém spolkovém sněmu, R. Barzell, dále politik CDU, baron von Guttenberg nebo diktátor António de Olivier Salazar.

Ten například prosazoval jezuitskou ideu: „Zažehněte v lidech touhu trpět urážky a pohrdání, neboť chudoba, urážky a pohrdání tvoří tři stupně dokonalosti.“ Salazar v semináři ve shodě s řádovou tradicí fanaticky denuncoval své spolužáky a velmi dobře si osvojil jezuitskou zásadu trvale v lidech ubíjet jejich lidskou důstojnost. Roku 1970 z řádu vystoupil, ovšem byl to jen politický trik a tajně byl jezuitou i nadále.

Nezapomeňme ani na věrného spolupracovníka a obdivovatele jezuitů, prezidenta Juana Peróna v Argentině, jehož druhá manželka Eva Duarte de Perón (dnes slavná „Evita“) mnohokrát zasáhla ve prospěch nacistických pohlavárů a jejich ukrytí v Jižní Americe, když se jim osobně zasadila o vstupní vízum nebo o jejich retransport do jiných kontinentů.

Nezapomeňme ani na Fidela Castra, z jehož internetového životopisu opisujeme: „Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz–Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz–Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.“

V dnešní době mezi jezuity patří například prezident USA, Bill Clinton, který prožil dvanáct let jezuitské výchovy, což se dnes tají. Potom nastoupil na jezuitskou univerzitu v Georgetownu. Jeho inaugurační řeč při nástupu do funkce hlavy státu mu dokonce napsal sám ředitel jezuitské koleje. Není to nic divného, když si připomeneme nejen to, kdo psal Hitlerovi **Mein Kampf**, ale také například jméno jezuitského profesora Johna McLaughlina, který prezidentu Richardu Nixonovi psal od roku 1971 mimo jiné i projevy a později se stal jedním z vlivných spolupracovníků Bílého domu, přímým poradcem Nixona a pak i celé americké vlády. Byl to právě tento jezuita, kdo byl tehdejší šedou eminencí Bílého domu. Jako prezidentův přední obhájce sehrál také významnou roli v aféře Watergate. V této aféře vedl například

kampaň na prezidentovu obranu ve státech *Lousiana, Florida, Texas a Kalifornie*. „Žádný katolický duchovní USA,“ napsal italský časopis **Epoca**, „neměl takovou politickou moc jako Laughlin.“ (**America, 1972, sv. 122, č. 25, str. 673; Epoca, 1974, Maggio 25, str. 106–107**).

Než přešel do služeb *Bílého domu*, přednášel tento jezuita na univerzitách ve *Washingtonu, San Francisku, New Yorku* a byl redaktorem časopisu amerických jezuitů **America**. Dokonce také kandidoval ve volbách do senátu, ale nebyl zvolen (**Newsweek, 1974, June 15, str. 29**).

Velmi úzké spojení s jezuitským řádem má dnes i mnoho současných *německých, rakouských, holandských, belgických, francouzských, španělských, chorvatských a italských* hlavních politiků stejně jako téměř všichni vysocí šlechtici z celého světa a nejvíce z *Evropy*. Jezuitské preláty ve funkcích politiků najdeme zvláště v různých křesťanskodemokratických a jiných „křesťanských“ stranách po celé *Evropě*. Do jezuitského řádu ovšem také patří i mnoho současných političek.

Jak jsme byli také osobně roku 1997 informováni, v *USA* se příslušnost k jezuitům dokonce stává prestižní společenskou záležitostí. Největší baštou jezuitů je stát *Kalifornie*, která je současně i největším producentem americké marihuany!

Toto spojení se zdá absurdní, ale je pravdivé a skutečné. I v minulosti měl *Vatikán* černé obchody, jak to naznačují současní historici. Alespoň stručně:

Nelegální obchod *Vatikánu* za pomoci jezuitů najdeme již v 15. – 17. století. Tehdy *Řím* kromě jiného obchodoval např. s *prostitucí*. Vatikánské úřady schvalovaly tuto živnost a žádaly prostitutky o týdenní poplatek. „Roční příjmy papeže z tohoto špinavého zdroje činily 22 000 zlatých dukátů. Římskokatolický zájem na prostituci šel tak daleko, že jej jezuita *Silvestri Petrasanctae* teoreticky ospravedlňoval.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46**).

Obchod s *otroky* byl pro jezuitu výnosným zaměstnáním, jak ukazují například *Diffie* a *Griesinger*. **J. Lavreckij** cituje brazilského historika *Gilberta Freyrea*, který píše, že „Využívajíc ochranu koloniálních úřadů, se jezuité zmocnili v *Brazílii* obrovských pozemků a zotročili desetitisíce indiánů. V XVII. století se v jejich rukou ocitly rozsáhlé oblasti v provinciích *Maranhao, Pará, Pernambuco, Amazonas a Sao Paulo*. ...Zotročujíc indiány, vystupovali jezuité současně proti světským kolonizátorům a žádali nahrazení otroctví indiánů otroctvím černochů. ...Na jedné straně usilovali jezuité uchvátit do svých rukou moc nad místním obyvatelstvem a sami si ho zotročit, na druhé straně doufali, že zvýší své příjmy obchodem s černošskými otroky, kterého se aktivně účastnili. Jezuité zacházeli tak daleko, že nutili indiány žít s černoškami, aby mohli jejich děti – mulaty – prodávat do otroctví.“ (**J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika; 1958, str. 90** viz také **str. 77**).

Tento citát ukazuje, že jezuité se v žádné době neštítali naprosto ničeho. Jakmile vycítili možnost zisku, okamžitě se zapojili a snažili se pak všechen zisk převést výhradně na sebe.

I dnešní obchodování tajných jezuitů se týká věcí, za které obyčejný člověk dostává velmi těžká vězení nebo dokonce i trest smrti. Obchod s drogami (viz např. **Mladá fronta Dnes, 3.7.1998, str. 11**, článek „**Heroin je na západě znovu...**“) a se zbraněmi a udržování výroby a vývoje obojího je podle prosakujících informací na prvním místě. Ale máme také prozatím nezveřejněné informace i o obchodu s „bílým masem“, dále o podílu na mezinárodní síti prostitucí, o obchodu s nelegálními dětskými orgány nebo přímo živými dětmi (viz např. malá zmínka v **Katolickém týdeníku č. 37, 13.9.1998, str. 3**), o obchodu s tajnými informacemi, o obchodu s nelegálním zlatem, diamanty, smaragdy, rubíny a jinými drahokamy stejně tak jako různými celosvětově hlídanými technickými komponenty a díly. Není pochyb o aktivní účasti

jezuitů ve špionážních sítích a v neposlední řadě také organizování, vedení a podporování mezinárodních zločineckých a teroristických organizací po celém světě.

Patres SJ se neštítí prostě ničeho. Ve všem mají velmi „těžké“ peníze. Například obchod s „bílým masem“ přináší měsíčně (!) mnoho milionů tehdejších západoněmeckých marek jenom v *Evropě*. Jsou to transakce, o kterých nemá prostý člověk ani tušení.

44.5 Bohatství černého a bílého papeže

Majetek jezuitů ve *Spojených státech* měl po druhé světové válce miliardové hodnoty. Téměř každý člen řádu měl už svůj vlastní luxusní automobil. V řádových domech sloužili černoši, všude byly televize, pořádaly se i taneční zábavy a různé slavnosti.

Jak píše **A. Tondi**, *Vatikán* dostává z *USA* veliké množství dolarů. Pomáhal nejen jezuitský kardinál *Spellman*, ale i *Bílý dům*. Proto také *Vatikán* nikdy neodsoudil svržení atomových bomb na *Japonsko*, nikdy neodsoudil válku v *Koreji* a *Vietnamu*, nikdy neprotestoval proti používání napalmu, bakterií, plamenometů, jódu na vytvoření ozónových děr, chemických látek a dalších zbraní *Spojených států amerických* v boji proti *Asii*. Nikdy neprotestoval proti chování *Američanů* vůči válečným čínským a korejským zajatcům v *koncentračních táborech*. (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 41**).

Jak jsem uvedli již na začátku, propojení jezuitů s ekonomikou *USA* je mnohem důkladnější, než podhoubí nebo kořeny stromů. Jezuité jsou ve správních radách akciových společností. Jsou ředitelé, náměstci, hlavní poradci, největší nebo hlavní investoři, vrchní šéfové, manažeři a hlavní ekonomové různých společností, např.: plavebních společností, kávových plantáží, lodních holdingů, ocelářských společností jako *Republic Steel*, *National Steel*, leteckých společností jako *Boeing Airplane*, *Lockheed*, *Aikraft*, *Curtiss Ride*, naftových gigantů jako *Phillips Oil*, *Kreol Petroleum*, závodů na výrobu aut a letadel *Ford*, *Chrysler* a další.

Není vůbec žádné tajemství, že také *atomový výzkum USA* řídí jezuité stejně tak jako celý program *NASA*, volbu kosmonautů apod. Řídí volbu prezidentů, volbu moderátorů při volbách, přímo řídí kurzy dolarů podle cen ropy a podle těžby zlata (které mají také pod svou vládou), dále korigují ceny obilí, mouky, močoviny, kukuřice, kávy, rýže, cukru, dřeva, chemikálií, hnojiv a dalších strategických komodit.

Stejnou aktivitu jezuitů můžeme také pozorovat i v *Austrálii* a po celé západní a nyní také po celé východní *Evropě*, dále v *Asii*, *Africe* a na různých oceánských ostrovech. Dnes neexistuje ani jeden světový monopol, který by byl bez řízení jezuitů. Pochopitelně, že se jedná o jezuitu pod nejtajnější přísahou, tedy o lidi schopné cokoliv popřít – je-li to v zájmu řádu i svou vlastní rodinu nebo příslušnost k řádu.

Řád jezuitů svůj zisk a rozpočty velmi přísně tají, stejně tak jako skutečný počet aktivních členů řádu (v roce 1979, jak uvádí Dr. **Rivera**, jich bylo „kolem 102 000.“ (**A. Rivera: Alberto, part 1, str. 7**), což je číslo, které nikde oficiálně nenajdeme).

Vedoucí představitelé řádu mají zájem na tom, aby věřící považovaly řád jezuitů za chudý jak po stránce členů, tak i po stránce majetku a financí. Ovšem jejich finanční transakce podle unikajících informací dosahují jenom v *USA* desítky miliard dolarů ročně.

„V naší době je *Vatikán* jedním z nejmocnějších finančně tržních podniků světa. Vlastní majetek v hodnotě mnoha miliard.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46**).

Podívejme se, jakou politiku hrály v době před druhou světovou válkou a po ní tyto osoby a rody: *Colona, Orsini, Torlomei, Pacelli, Otto Habsburský, Friedrich von Hohenzollern – Sigmaringen, Raffael Droste zu Vischering, Teodor Salvator, Johannes von Lichtenstein, Wolf Metternich, Karel zu Löwenstein*, vévoda z *Hercolani*, vévodkyně z *Ratiboře, Raitz von Frenz, Marchese Pallavicini, Schall – Riancour, von Twickel, Ludwigsdorff*, kardinál arcibiskup *New Yorku Francis Spellman*, světící biskup z *New Yorku Fulton S. Sheen*, kardinál arcibiskup sevillský *Pedro Seguray Saeuz*, bonnský akreditovaný apoštolský nuncius *Aloysius Muench*, kolínský kardinál *Frings*, otec *Wehrhahn* a další. Všechna tato jména byla tajnou černou oligarchií *Vatikánu*. Všichni udržovali vřelý kontakt s tovaryštvem a byli jeho členy nebo přinejmenším velmi ochotnými nástroji. Mnozí z nich byli přímo tajní členové řádu SJ a někteří se dokonce přiznávali ke členství i oficiálně a veřejně.

Různí církevní nepatrní úředníci (rovněž jezuité) vykonávají pro tuto černou oligarchii důležitou činnost. Jejich prostřednictvím tak *Vatikán* v roce 1960 ovládal téměř 536 miliard lir patřících k italské ekonomice (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 47–49**).

Na **straně 50 – 53 Molnau** přesně cituje papežskou ročenku z roku 1957 a časopis **Německá zahraniční politika, 9. září, 1957, str. 799–804**. Vypisuje, kolik italských bank, nadací a správních rad různých podniků osobně ovládali v *Itálii* v 60 letech pouze dva (!) lidé – jezuita Dr. *Massimo Spada* a jezuita ing. *Bernardino Nogara*. *Spada* osobně řídil 27 bankovních organizací, kde nejmenší kapitál byl 50 milionů lir a největší 61 236 miliard lir. A *Nogara* osobně řídil 15 takových institucí, kde nejmenší vklad byl 80 milionů lir a nejvyšší 2 880 miliard lir. Ovšem tyto pánové figurovali i v jiných podnicích a ve mnoha různých řídicích radách, vedení podniků apod.

Černá finanční oligarchie *Vatikánu* prezidentovala a prezidentuje dodnes všem významným italským bankám a všem evropským finančním společnostem, dále potravinářským, energetickým a naftovým koncernům a holdingům, jak je to přehledně ukázáno na straně **54 – 62**. Časopis **Der Spiegel, č. 23, 1958** také sděluje, že *Vatikán* patřil k nejstarším velkoakcionářům společnosti *Suezského průplavu*. Ovšem to jsou stále ještě jen malé střípky.

Jezuitští kardinálové *USA* šedesátých let – *Spellman, Monney, Stritche* a šéf amerických jezuitů *Vincent MacCormick* provedli těsné finanční sepětí mezi *Vatikánem* a *USA* v čele s *Fordem, Rockefellerem* a *Morganem*. Finančně a politicky podporovali americký katolicismus také: *Kennedy, Coca-Cola, First National Bank*, bankovní dům *Sullivan and Reed, International Latex Corporation, Shuffer Oil, Bank of Amerika, American National Gasoline Corporation, General Motors Corporation, Sinclair Prairie Oil Corporation*, novinové a časopisové trusty, *Bankers Trust Company* a další. Za tyto služby odměňoval papež své věrné miliardáře šlechtickými tituly: *Maltézský rytíř, Rytíř vatikánského řádu svatého Hrobu, Rytíř vatikánského řádu svatého Gregory* apod. (**J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 261**).

Akcionářem *Standard Oil, General Electric, General motors* a mnoha dalších monopolních gigantů byl osobně i jezuitský kardinál *Spellman* a *Tylor*.

„Všechny důležité finanční manipulace *Vatikánu* probíhají dnes mezi *Bankou sv. Ducha* a *Morganovou bankou*.“ Do této banky také papež ukryl vatikánský poklad (nakradený z celé *Evropy* od dob inkvizice až po druhou světovou válku) v podobě mnoha tun zlatých prutů v tehdejší střízlivé hodnotě 50 milionů dolarů. (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 63**).

Dnes se ví, že je to jenom torzo skutečného vatikánského pokladu.

Není proto také divu, že *Morganova* banka kryla útěky nacistických zločinců, jako například válečného zločince *Hermanna J. Abse*, který se v šedesátých letech stal důvěrníkem jezuita *Konráda Adenauera*. *J. Abs* prezidentoval z moci *Vatikánu* více jak třiceti německým akciovým společnostem a přinesl římskému stolci tolik miliard marek, že mu byl už roku 1950 udělen *Piém XII. řád Rytíře svatého hrobu*.

Odměnou za toto vyznamenání se papežovi dostala účast na ziscích britského naftového koncernu *Royal Dutch Shell*, která trvá dodnes. Jezuita *Wehrhahn* kontroloval dvacet pět podniků s kapitálem 1 350 milionů západoněmeckých marek. Jeho prostřednictvím se *Vatikán* spojil s celou rodinou *Adenauera*, *Pferdmengese* a *Oppenheima*. Všichni se stali členy černé finanční oligarchie.

Přes *Morganovu* banku sahaly sítě *Vatikánu* do všech světových bank nejen v *USA*, ale také i v *Evropě*. V dnešní době však přímo tento evropský bankovní svět už ovládá sám. Vůbec nemusíme pochybovat o tom, že *Vatikán* má prsty i ve všech významných českých bankách, fondech, spořitelnách, pojišťovnách apod. Šedá jezuitská eminence vládne i českému finančnímu trhu prostřednictvím zahraničních a domácích bankovních společností stejně tak jako ve světě.

V *Monte Carlu* má *Vatikán* takové postavení, že svými jezuita ovládá úplně všechny herny, kasina, zábavní podniky, banky, pojišťovny a další ústavy. Vlastní i nejznámější *Casino Monte Carlo*. Zpovědníkem monackého krále *Rainera III.* je v 60. letech americký jezuita *Tucker*, který byl zároveň největším finančním manažerem *Vatikánu*. Herny už tehdy vynášely ročně 30 milionů dolarů, kde plných 25% šlo bez daní do *Vatikánu*. Dnes jsou to čísla mnohem vyšší. (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 63–64**).

Navíc prodávali jezuité, a dělají to dodnes, licenci na zobrazení *Panny Marie z Lurd*. V 60. letech stála licence přes milion lir. Zlatým dolem pro *Vatikán* je *prodávání ostatků* – například tříška z Kristova kříže, Mariiny opánky, Kristův kabát, různá plátna, apod.

Kromě toho vlastnil *Vatikán* v šedesátých letech také tolik půdy po celém světě, že to dělalo více jak 15 miliard hektarů nejmenšího střízlivého odhadu.

Roku 1967 ohodnotil tehdejší italský ministr financí *Prete* italské akcie, které byly majetkem *Vatikánu* na 100 miliard lir. Dividendy z těchto akcií činily ročně 4 miliardy lir.

Podle ocenění anglického časopisu ***Economist*** představuje hodnota akcií a ostatního majetku *Vatikánu* nejméně 22 miliardy západoněmeckých marek (údaj z roku 1970). Podle údajů amerického časopisu *Time* je to však nejméně 60 miliard západoněmeckých marek.

Akcie *Vatikánu* jsou uloženy snad do všech odvětví obchodu a průmyslu. Ekonomické studie uvádějí výrobu plastických hmot, oceli, cementu, počítačů, textilu, chemikálií, hnojiv, výbušnin, toaletního papíru, automobilů, plynu, rafinérií ropy, pitné vody, mlýnů a potravin.

V letech 1969 až 1970 investoval *Vatikán* v *USA* a *Kanadě* podle *Lo Bella* více jak 2 miliardy oficiálních dolarů. Většina vatikánských transakcí probíhá prostřednictvím *Chase Manhattan Bank*, *First National City Bank* a *Continental Illinois Bank*. Ovšem mnoho peněz je uloženo na kontech s fixními jmény, proto unikají pozornosti.

V roce 1972 prováděl *Vatikán* transakce v *USA* za pomoci *Itala M. Sindona*, jednoho z mocných bankéřů *New Yorku*. Na pomoc jezuitovi *Sindonovi* stanovil *Vatikán* osmnácti člennou komisi složenou například z: viceprezidenta *Ford Motor Company*, *J.C. Bourghasa*, vedoucího *US National Industrial Conference Board*, *M.R. Gaynsborougha* a vydavatele *Wall Street journal*, *V.C. Roystera*. V říjnu 1974 však vydala milánská prokuratura zatykač na

Sindona pro podvodné machinace v milánské bance *Banca Unione*, která mu náležela a v níž měl *Vatikán* deset procent akcií.

„Svatopetrský halíř v roce 1866 činil 1,8 milionů dolarů a v roce 1870 byl již 4 milióny dolarů.“ (**Michel Williams: *The Catholic Church in Action, New York, 1934***).

Svatopetrský halíř představuje jenom v den svatého Petra a Pavla, 29. června, a to pouze v *USA*, více jak 6 milionů dolarů. Na sbírkách v diecézích se vybere přes 70 milionů dolarů. Vatikánské známky vynesou ročně nejméně 3 miliony dolarů. Kolik dolarů dostane *Vatikán* v podobě darů asi nikdo přesně vědět nebude, ale střízlivé ekonomické rozborů a americká ekonomická literatura uvádí nejméně miliardu a půl dolarů ročně.

„Podle církevního práva je papež nejvyšším správcem a zmocněncem nad veškerým kapitálem a jinými majetkovými hodnotami církve a *Vatikánu*. Ve finančně politické praxi vykonává tuto funkci správa vatikánského majetku, v jejímž čele stojí komise kardinálů. Navenek a vůči prostým věřícím se vydává tato instituce za správní orgán »čistého« církevního majetku (staveb, klášterů, pomníků atd.), kdežto ve skutečnosti je obchodní ústřednou černé finanční oligarchie.“ (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 71–72***).

Podle zprávy italského časopisu **Oggi** a amerického časopisu **Vision** z roku 1952 byl valutový a zlatý fond *Vatikánu* počátkem 20. století 11 miliard dolarů. V samotném *USA* byl tento fond 25 miliard dolarů a zlatá zásoba *Anglie* činila 5 miliard dolarů. Na vypsání všech miliardových a stamilionových obchodů, kontraktů a podniků *Vatikánu* v průběhu 19. a 20. století by nestačilo ani deset třísetstránkových knih. (**J. Lavreckij: *Vatikán, ... str. 166 – 190; Vision, 7.VIII.1953***).

„Přes svá ohromná bohatství je *Tovaryšstvo Ježíšovo řádem »žebavým«*, to je takovým, který nemůže mít oficiálně stálé jmění, nýbrž žije z darů a podpor věřících a z nejistých almužen (*Pius V: Dum indefessae, 7. července 1571. Viz též Wernz–Vidal, Jus canonicum, III, čl. 25, pozn. 24*).

Jak je to vše v příkrém rozporu se skutečností a jak se řád snaží vychytralými výklady a dovoláváním se papežských dispenzí ospravedlnit vlastní »žebavost« (příčemž vlastní v Římě nádherné budovy, jakou je například villa Malta v ulici Porta Pinciana, čís.1, kde bydlel věhlasný otec Riccardo Lombardini), lze vidět z oficiálního výkladu jeho stanov – A. Arregui: *Annotationes ad Epitomen Instituti Societatis Jesu, Řím, 1934, str. 9. a v části VII., str. 433–569.* (**Alighiero Tondi: *Jezuité, str. 101***).

44.6 Některé jezuitské politické organizace

Není proto divu, že se jezuitský řád nejen plete do politiky, ale přímo ji i vytváří, ovlivňuje a řídí. Tak například po druhé světové válce vytvořil jezuitský řád ve věrném Německu stranu *CDU*. U jejího zrodu stáli jezuité *Becher, Hirschmann* a *Muckermann*. Tato strana byla v pozadí vedena západoněmeckými jezuitou *Liebrem, Hentrichem* a *Grundlachem*.

Ve *Francii* byl v roce 1946 předsedou vlády odchovanec jezuitské školy v *Turíně*, *G. Bidault*, v *Belgii* to byli jezuité *van Zeeland, Eyskens, Jansen* a *Cope* (všichni odchovanci jezuitské univerzity v *Lovani*) a v *Holandsku* to byl předseda katolické strany, profesor *Beel*, profesor *Quay* a politik *Luns*, kdo usměrňovali a ovlivňovali holandskou vládu. *Luns* se pak stal dokonce generálním tajemníkem *NATO*.

Prakticky každá vedoucí strana v každé zemi západní Evropy obsahovala již od konce války veliké množství jezuitů v roli diplomatů, politiků, vyjednávačů, poradců, předsedů, náměstků předsedů, správců kanceláře apod. S neomylnou zákonitostí je můžeme nacházet ve všech typech křesťanskodemokratických stran, ve všech typech lidových stran, křesťanských unií, demokratických unií, sociálně demokratických stran apod. Bez jezuitů se tyto strany neobešly nejen v Německu, Rakousku, Belgii, Holandsku, Itálii, Lucembursku, Francii apod., ale ani v takových zemích jako je Švýcarsko (všechny protijezuitské zákony definované ústavním článkem č. 51 a 52 zde byly zrušeny 6. října 1972 (*L'Espresso*, 1972, 8. Ottobre, str. 8; *Figaro*, 22. 5. 1973)), dále Švédsko, Anglie, Skotsko apod.

Ve všech těchto zemích jezuité ovlivňovali ekonomiku také prostřednictvím výše jmenovaných hlavních stran. Ze Švýcarska si jezuité pak převedli svoji misii do existence *Dálného Východu*. V 80. letech vydávali švýcarský časopis ***Orientierung a Choisir (Popoli e missioni, 1973, Luglio, str. 41)***.

Jezuité projevují mimořádnou pružnost a schopnost přizpůsobit se podmínkám jednotlivých oblastí a zemí podle konkrétní situace a postojů těch či oněch tříd a skupin obyvatelstva. Snaží se vetřít se do důvěry lidí, které chtějí polapit do svých sítí. Jednou vystupují jako upřímní zastánci nezávislosti národů *Asie* a *Afriky* a vyjadřují své sympatie k *národně osvobozeneckému hnutí*. Není pochyb o tom, že v *národně osvobozeneckých bojích* mají své lidi. Jindy zase, například v bývalých portugalských koloniích – v *Mosambiku, Angole, Guineji-Bissau* a v dalších zemích podpořovali před vydobytím jejich národní nezávislosti kolonizátory. Jezuité, zvláště ve funkcích misionářů nebo státníků, jsou „zastánci“ práva utlačovaných a utiskovaných, jednájí „ve prospěch“ domorodých menšin, vystupují „proti“ teroru vůči obyvatelstvu v *Latinské Americe*, zastávají se hladových a aktivně vystupují jako „obránci“ lidských práv.

Mnoho upřímných lidí je tímto charitativním výkonem jezuitského řádu úplně dezorientováno. Řád také neváhá do těchto úloh často poslat skutečně upřímně věřící jezuitu, kteří sotva co vědí o pravém pozadí všech takových akcí. Obrana lidských práv je stále libě znějící strunou v jakékoliv části Země. Je proto jedním ze základních klíčů k vydobytí téměř neotřesitelné důvěry lidí a k jejich veliké „vděčné“ poddajnosti.

44.7 Vatikán a disidenti

V roce 1957 se konala 30. kongregace jezuitů v Římě. Jezuité se jednoznačně shodli na tom, že budou disidentským organizacím plně nápomocni. To není nic divného, když si připomeneme, že toto vše bylo uloženo již v tajných plánech *černého papeže*. 30. sněm jezuitů pouze zlegalizoval a zviditelnil další kroky tohoto tajného plánu.

Nejdůležitější se proto jezuitům jevílo dostat se do *ruských disidentských spolků*. Podívejme se, do jakých tehdejších *disidentských organizací* v 50. letech našeho století se jezuité dostali:

Ruskij antikomunističeskij centr – RAC, středisko ruských odpůrců komunismu soustřeďující kolem sebe některé politické, polovojenské, kulturní a pomocné organizace, monarchistické tendence a křesťanskou ideologii. Sídlo mělo středisko v *New Yorku*. *Vyššij monarchističeskij sovět – VMS*, nejvyšší monarchistická rada, navrhovala kandidaturu *Vladimíra Kiriloviče Romanova*, sídlo v *Mnichově*. *Rossijskoje antikomunističeskoje objediněnije – RAO*, ruský protikomunistický svaz, ideologie křesťanská, organizátorem byl plukovník *Semjonov*, středisko v *Mnichově*. *Sojuz andrejevskogo flaga – SAF*, svaz praporu sv. Ondřeje, polovojenská or-

organizace, podporována spojeneckými úřady v Německu, středisko v Mnichově. Komitét objediněných vlasovců – KOV, jednotný výbor vojáků bývalého generála Vlasova, sídlo v Mnichově.

Tyto všechny organizace byly *polovojenské skupiny* ve službách církevní hierarchie.

Ovšem jezuité infiltrovali a dostali tak pod kontrolu i takové *disidentské organizace*, jako například: *Nacionálno-trudovoj sojuz – NTS*, nacionálně dělnický svaz (solidaristé) s pseudokřesťanskou ideologií, financován byl tajnou anglickou, francouzskou službou a americkými vojenskými kruhy. Dále *Rossijskoe narodno-děržavnoje dviženie – RNDD* nebo také *RONDD*, všeruské lidovládné hnutí, je protižidovské a protizednářské, ideologie pseudokřesťanská, sídlo v Mnichově. *Sojuz borby ruskogo narodnogo dviženija – SBRND*, bojový svaz ruského národního hnutí, ideologie liberalismus, žádné křesťanství, středisko v Paříži. *Sojuz borby za osvobožděníje narodov Rossii – SBONR*, svaz boje za osvobození národů Ruska, ideologií je opravený marxismus a reformismus s mírným křesťanským zaměřením, financována *LBS*. *Sojuz borby za svobodu Rossiji – SBSR*, svaz boje za svobodu Ruska, bez ideologie, sídlo v Paříži. Liga borby za svobodu, *LBS*, liga boje za svobodu skládající se ze sociálních revolucionářů, dělnické socialistické strany *SIC*, trockistů a menševiků, ideologie opravený marxismus a reformismus, financována *USA*, sídlí v New Yorku. *Sojuz voinov osvoboditělnovo dviženija – SVOD*, svaz bojovníků osvobozenického hnutí, soustřeďuje vlasovce, odnož *SBONR*. Kromě toho existovala celá řada antimarxistických hnutí včetně anarchistů v Jižní Americe.

A stejně tak i v Československu, například disidentská organizace *Charta 77* a ještě předtím hnutí *2 000 slov*. Ještě 15 let po revoluci v ČSSR si můžeme přečíst o *Chartě 77* a o jejím propojení s *Vatikánem* tyto informace: „V roce 1979 se ve Vatikánu odehrála tichá revoluce. Do čela církve přišel polský kardinál a antikomunista Karol Wojtyła. Věci se začaly hýbat i na pražském arcibiskupství. Tomášek se oficiálně distancoval od prorežimních Katolických novin a bojoval za zrušení kolaborantského Sdružení katolických duchovní *Pacem in terris*. O pár let později podepsal petici za náboženskou svobodu, která kolovala po českých kostelích. Zadním vchodem začal do zatuchlého paláce pronikat čerstvý vzduch. Na tajné audience chodila ke kardinálovi většina mluvčích *Charty 77*. »Když se Václav Benda vrátil z vězení, požádal mě, jestli bych ho nešla představit kardinálu Tomáškovi,« vzpomíná si Marie Křížková. »Od té doby dával Tomášek většině mluvčích *Charty* požehnání. Oni mu zase přinášeli čerstvé informace zvenku.« Marie Rút Křížková viděla kardinála naposledy po slavné sobotní mši 25. listopadu 1989. Kardinál k sobě po mši pozval většinu lidí, se kterými se během posledních let tajně stýkal, aby se s nimi *de facto* rozloučil. Tehdy mu zbývaly necelé tři roky života. Spokojeného života? Na jednu stranu ano – přivítal v Československu papeže Jana Pavla II., z jeho života zmizeli příslušníci *StB* a všichni mu dávali najevo, jak si ho nesmírně cení. Na druhou stranu mu však také rychle ubývalo sil. Měl obavy, že se církev a společnost vydají špatným směrem a on už na tom nebude moci nic změnit. Když měl 12. srpna 1992 pohřeb, už zase nebylo ve svatovítské katedrále k hnutí. Tisíce lidí stály i na nádvoří Pražského hradu. ...V březnu 1990 už byl arcibiskup dost nemocný. Státníci přijíždějící za Havlem však chtěli vidět i jeho.“ **(Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36).**

Každá z *disidentských skupin* měla samozřejmě v každé zemi mnoho tiskovin. Ovšem již málokdo věděl, že větší část byla a je dodnes tištěna v tiskárnách patřící řádu tovaryšstva. A *disidenti* sami, když utekli nebo byli nuceni se ze své země vystěhovat, se dříve či později dostali do sítí *Vatikánu*, aniž si to zpočátku uvědomovali. Teprve později jim byla v jejich *disidentské* činnosti nabídnuta pomoc a spolupráce ze strany západní římskokatolické nebo pro-

testantské církve. Pochopitelně, tehdy byl člověk rád za jakoukoliv nabídku a spolupráci, proto se nikdo nad církevní „obětavou pomocí“ ani nepozastavoval. Sotva kdo z *disidentů* tehdy tušil, že tento program o pomoci utečencům a vyhnančům stanovil sám *generál jezuitů*!

Proto můžeme například v časopise amerických jezuitů **Amerika** najít vy-chvalování představitelů *pražského jara*, především bývalého ministra zahraničí J. Hájka. Ten vypracoval zvláštní dokument o postavení církve v Československu. Některé myšlenky tohoto dokumentu byly v časopise dokonce přetištěny. „Bez svobody víry,“ pravilo se v časopise, „nemůže být společnost zcela humánní. Nestačí, je-li dovoleno chodit na mši. Křesťané musí mít právo organizovat semináře, konference, útulky, dovážet zahraniční teologickou literaturu. Náboženské řády je třeba legalizovat, dát jim možnost náboženské propagandy, stejně jako je nutné umožnit kněžím provádět pastýřskou činnost bez státního vměšování. Tímto způsobem by církvi mělo být navráceno postavení, které zaujímal v buržoazním Československu.“

Časopis také vyjádřil solidaritu s *Chartou 77*, která byla komunistickým tiskem tehdejšího Československa naprosto odmítnuta a zakázána. Jezuité se snažili dokázat, že zákony o náboženských otázkách v socialistických zemích, zejména v Československu, jsou namířeny proti svobodě svědomí (**America, 1978, sv. 139, č. 7, str. 151**).

A právě za pomoci těchto slov o „svobodě svědomí“, o „svobodě víry“, o „právu organizování církevních ceremonií a bohoslužeb“ a o „právu shromažďování a konání mší“ se římskokatolická církev vždy postupně zhostila své moci. Jak málo toho lidé tehdy věděli a ví i dnes o praktikách římskokatolického systému! Pro něj je otázka času pouhým trpělivým vyčkáváním. Svě cíle sleduje na desítky let dopředu.

Není to proto náhoda, že 12 let před pádem komunismu znovu hesla o „svobodě a demokracii“ zaznívají z úst a per jezuitů v jezuitských časopisech, na jezuitských stanicích v rádiu a v prohlášení českých *disidentů*. A aby svému křiku v médiích o ubližování podzemní i oficiální církvi dodaly jezuité váhu, mnoho katolických farářů se jejich tajnou zradou dostalo před komunistické soudy a do vězení. Byla to vysoká hra *Vatikánu*, ve které musel *komunismus* padnout. A jako pěšácké vojsko byli nic netušící samotní římskí katolíci a duchovní včetně vlastních lidí z řad tovaryšstva.

Ve článku „**Věrnost navzdory nepřízni mocných**“ píše jezuité v „**Katolickém týdeníku**“ o „*Fr. Šilhanovi, provinciálovi českých jezuitů v letech 1945 až 1971.*“ I tento vysoce postavený habilitovaný profesor filozofie z římské *Gregoriany* byl komunistickým režimem pronásledován. „*Bolševický převrat v roce 1948 nesl P. Šilhan těžce. Pro jezuitu znamenal nejdříve zákaz vyučování, pak zavírání jejich škol, které se po válce podařilo obnovit, a zánik řady periodik vydávaných řádem. O rok později začalo zatýkání jezuitů a nad řeholním životem se začala stahovat mračna. U svatého Ignáce v Praze byli 14. března 1950 zatčeni jezuité Adolf Kajpr a František Mikulášek. P. Šilhana, který byl v tu dobu v knihovně, si náhodou nevšiml. Ovšem o pár dní později je po nezdařeném pokusu o útěk do zahraničí zatčen, a už 5. dubna v prvním velkém vykonstruovaném procesu odsouzen na 25 let. Tehdy začíná jeho martyrium po komunistických žalářích – provinciálem však zůstává i zde. Podle historika Jiřího Stříbrného Šilhan ve vězení udržuje tajné vazby se spolubratry na svobodě, přijímá novice, organizuje tajná svěcení a přivádí spoluvězně ke křtu.*“

Když si představíme komunistické lágry a věznice v 50. letech a zvláště jejich vnitřní řád a organizovanost, které patřily k tomu nejprísnějšímu a nejhoršímu, co dovedl diktátorský komunistický režim na našem území v té době vytvořit, pak je jasné, že v případě jezuitského provinciála *Šilhana* zde není něco v pořádku. Mohl by přísně sledovaný a uvězněný člověk přijímat ve své cele novice, organizovat z cely tajná svěcení a dokonce přivádět spolubratry ke křtu? V 50. letech těžko. A přesto zde máme zmínku o tom, že se tak se vši pravděpodobností

dělo. Pokud připustíme, že to tak skutečně probíhalo, pak toto všechno bylo možné jedině za tajné pomoci oficiálních vězeňských dozorcích orgánů.

Zajímavé je i pokračování článku: „*Amnestie z roku 1965 se vztahuje i na politické vězně, a František Šilhan se tak po patnácti letech ocitá na »svobodě«.* V období Pražského jara 1968 je jedním z motorů tehdy vznikajícího Sekretariátu pro řeholní společnosti, který se staví za zbytek dosud internovaných řeholníků a vyjednává podmínky pro obnovení a legalizaci řádového řivota. Sekretariát například od tehdejší generální prokuratury socialistického Československa vymohl prohlášení, že řeholní společnosti nikdy nebyly žádným zákonem zrušené. P. Šilhan po republice obnovuje několik malých jezuitských komunit a také navštěvuje Řím, kde je přijat papežem Pavlem VI. V květnu 1969 se ještě daří zorganizovat návštěvu tehdejšího generálního představeného jezuitů Pedra Arrupeho v české provincii, nicméně s nástupem normalizace jsou opět všechny snahy postupně udušeny a řádům režim naznačuje, ať svého »ilegálního spolčování« zanechají. S P. Šilhanem pak úřady komunikují jako se soukromou osobou, aby daly najevo, že jezuité ani jiné řády pro ně neexistují. V roce 1971 přebírá funkci provinciála jezuita Jan Pavlík.

Poslední etapa Šilhanova života je spjata s domovem přestárlých kněží v Moravci na Vyasochině. Ani jeho obyvatele ale nenechává komunistická tajná policie na pokoji.

Smrti P. Šilhana, která přichází 7. ledna 1985, předcházejí velké bolesti a muka. Silná atmosféra jeho pohřbu – střeženého tajnou policií – utkvěla v paměti řady jeho spolubratří dodnes.“

Aktivita jezuitského provinciála v *disidentské* oblasti je pochopitelná a jak jsme si již mnohokrát ukázali, dala se více než očekávat. Zarážející je však nevšední zájem StB o kněze Šilhana i v době po skončení jeho provinciální funkce až do jeho pohřbu i během něj. Přestárlý kněz v domově důchodců bude sotva budit trvalý zájem státních tajných policejních složek, pokud by neměli mezi sebou nějaké zvláštní tajemství, například *tajemství státního významu*. V každém případě si jezuitský kněz ono *tajemství* odnesl do hrobu stejně tak jako tehdy žijící estébáci o něco později.

V římskokatolické církvi však bylo i mnoho velmi upřímných duchovních. Tito katoličtí duchovní nic nevěděli o tom, že hrají úlohu obětních ovcí. Oběť se musela bránit do posledního dechu naprosto opravdově. Divadlo muselo být zcela skutečné. Mnoho obětí bylo jezuity vyprovokováno ke konání a ke přijímání tajných mší po domácnostech a mnoho jich pak bylo těmito nebo jinými jezuity vyzraženo. Tak se vyráběli mučedníci. A zatímco *Vatikán* do éteru mocně hlásal o perzekuci a pronásledování římskokatolické církve od komunistických pohlavárů, jezuitský řád naháněl prostřednictvím svých agentů prosté katolíky do osidel. Situace byla těmito jezuitským agentům vykonávajícím velmi tajnou misi *Říma* v komunistickém táboře navíc příznivě nakloněna. Mezi opravdově věřícími katolíky i z řad duchovních bylo totiž mnoho kolaborantů, církevních udavačů a zrádců a to i v řadách vysoce postavených církevních hodnostářů, což situaci naprosto znepréhledňovalo.

Teprve dlouho po revoluci vycházejí na povrch skutečnosti týkající se tajného členství některých církevních hodnostářů v StB:

„Při odtajňování svazků StB na Slovensku se objevily informace, že mezi agenti byli i tři významní církevní funkcionáři. Jedním z nich je bratislavsko-trnavský arcibiskup Ján Sokol, který prý byl registrován jako kandidát pro tajnou spolupráci už od roku 1972. Sokol na internetové stránce Konference biskupů Slovenska vyjádřil hluboké rozčarování nad informacemi, které podle něj »způsobují těžkou morální újmu jemu i katolické církvi.«“ (Katolický týdeník, č. 9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 5).

„Sedm slovenských církví sdružených v Ekumenické radě se postavilo proti způsobu, jakým Ústav paměti národa (ÚPN) zveřejňuje dokumenty bývalé StB. Mezi údajnými agenty se objevili i vysocí církevní hodnostáři. Ekumenická rada dokonce navrhuje změnit zákon o ÚPN. K protestům rady se katolická církev (která není řádným členem Ekumenické rady) zatím nepřihlásila a podle mluvčího Konference biskupů Slovenska Mariána Gavendy situaci zatím nebude komentovat.“ **(Katolický týdeník, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 5).**

Seznam slovenských a později i českých agentů a spolupracovníků StB je na internetové adrese: <http://www.upn.gov.sk/> a vyhledávání je zde naprosto bezplatné (rok 2005).

„...Že se mezi spolupracovníky politické policie objevilo jméno někdejšího slovenského prezidenta Rudolfa Schustera, nebylo žádným překvapením - figurovalo totiž už na Cibulkových seznamech. Zveřejnění první části slovenských registrů ovšem vyneslo na světlo i další, dosud neznámé agenty z řad lidí zastávajících významné veřejné funkce. Objevil se mezi nimi například nejvyšší představitel slovenské pravoslavné církve metropolita Nikolaj či poslanec košického zastupitelstva a vlivný člen vládního Křesťanskodemokratického hnutí Ladislav Lancoš. Největší zemětřesení však vyvolala jména poslance za koaliční Slovenskou křesťanskou a demokratickou unii (SDKÚ) Jozefa Banáše a jeho stranického kolegy, státního tajemníka ministerstva výstavby Jána Hurného.

Premiér a šéf SDKÚ Mikuláš Dzurinda se sice záhy nechal v rozhlase slyšet, že »pokud někdo přistoupil na spolupráci s komunistickou Státní bezpečností, je to velmi těžké a zavrženíhodné selhání«. Jedním dechem však dodal, že jeho strana nehodlá vyvolávat duchy minulosti, sestavovat prověřkové komise a kohokoli kádrovat. »Lustrační zákon na Slovensku nemáme, pokud někdo objeví své jméno na seznamech, je na něm, aby se s tím nějak vyrovnal,« prohlásil a postěžoval si, že způsob zveřejňování v něm vyvolává podezření, jako by svazky StB byly využívány k politickému boji. »Proč byla zatím zveřejněna pouze část a proč zrovna ta, kde je Hurný?« rozčiloval se slovenský premiér.

Ochotu k sebereflexi nejevili ani dotčení. »Nikdy jsem nikoho nepoškodil ani na nikoho vědomě nedonášel, můj podpis je zfalšovaný,« odmítal Ján Hurný výzvy k rezignaci. Jozef Banáš, který spolu s poslaneckým mandátem zastává také funkci místopředsedy v bruselském Parlamentním shromáždění NATO, šel ještě dál. »Pracoval jsem na ministerstvu zahraničních věcí a měl jsem na starost styky se zahraničními novináři. Psát hlášení o své činnosti jsem Státní bezpečnosti prostě musel. Nemám se ale za co stydět, snažil jsem se nikomu neublížit a žádný závazek vědomé spolupráce jsem nepodepsal,« řekl v rozhovoru pro bratislavský deník *Sme* a zveřejňování svazků označil za »udávání ve velkém«.

Stejně jako další postižení se pak snažil dokumenty politické policie znevěrohodnit. Jsou to materiály organizace, která se vyznačovala schopností manipulovat a pracovat s podvrhy, proč bychom jejím svazkům měli věřit, namítal.

Takovou obranu ale Ján Langoš striktně odmítá. »Každý, kdo je vedený jako agent, k tomu musel dát písemný souhlas. Výjimky jsou vyloučené. Všechno bylo velmi přísně kontrolováno. Důvěryhodnost dokumentů potvrdil i Ústavní soud.«

Za pravdu mu v tomto ohledu dal i někdejší vysoký důstojník Krajské správy StB v Banské Bystrici Dušan Chebeň. »Každá schůzka, každý dokument, všechno bylo pod dohledem několika lidí. Podpisy pod svazky se falšovat nedaly,« řekl slovenským médiím.

Až dojde na Bratislavu

Státní tajemník Hurný nakonec tlak nevydržel a počátkem ledna podal demisi. Nabízet své posty pak začali i někteří další bývalí agenti. Byl to však jen začátek - předminulý týden totiž Langoš zveřejnil další, tentokrát středoslovenskou část dokumentů.

Řady veřejně činných lidí, kteří komunistické policii podepsali ochotu spolupracovat, tak rázem posílili kromě několika komunálních politiků také někdejší ministr práce Peter Megveši, děkan banskobystričské Finanční fakulty Juraj Nemeč či prorektor zvolenské univerzity Marián Babiak.

Nejcitelněji však byly tentokrát zasaženy církve. Spolu s dlouhou řadou kněží, které estébáci evidovali jako nepřátelské a režimu nebezpečné osoby, jimž je třeba bez ustání ztrpčovat život, se na seznamu objevili i duchovní vedení jako agenti. Mezi nimi například starokatolický biskup Augustín Bačinský, řeckokatolický biskup Ján Hirka a také nejvyšší představitel slovenských římských katolíků arcibiskup Ján Sokol. Ten se přitom už proti spojování svého jména se Státní bezpečností ohradil a celou věc označil za pokus o »diskreditaci katolické církve«. Svůj podpis pod vázácím aktem však výslovně nepopřel.

Přesto však lze všechny dosavadní aféry považovat za pouhou předeheru k tomu, co by mělo následovat. Na jaře by totiž Ústav paměti národa měl zveřejnit poslední díl dokumentů, zahrnující Západoslovenský kraj a Bratislavu. Historici i pozorovatelé se přitom bez výjimky shodují, že právě obsah této části registrů rozpoutá ty nejvášnivější diskuse." (Respekt, 21.2.2005, str. 11 a <http://www.biskupstvi-ltm.cz/media/m050221.htm>).

Ve všech disidentských organizacích působilo nejen mnoho římskokatolických a řeckokatolických duchovních, ale také i mnoho řeholníků. Nejvíce pochopitelně z jezuitského řádu. Nejsilnější podporu dávala Svobodná Evropa, Rádio Vatikán, BBS Volá Londýn a Hlas Ameriky. Nejvíce jezuitů vysílalo v prvních dvou rádiích, z nichž Rádio Vatikán je dodnes stanicí nejaktivnější. České vysílání vatikánského rozhlasu je pod přímým vedením a kontrolou jezuitských kněží. V době komunistické nadvlády zajišťoval vysílání svým hlasem mimo jiných jezuitů i jezuitský kněz Tomáš Špidlík – podobný svými názory jezuitskému teologovi, disidentovi a chartistovi Josefu Zvěřinovi – pozdější kardinál a profesor Gregoriánské univerzity v Římě a inspirátor založení střediska pro východní studia Centrum Aletti v Olomouci (**MF Dnes, 1.10.2003, GEN 2003 – 169. díl, str. B/6**).

V roce 1989 v mnichovské redakci rozhlasové stanice Svobodná Evropa oznamovali do éteru zprávy o dění v Československu také i bohoslovci z církevních seminářů (**Katolický týdeník, číslo 8., 15. – 21. února 2005, str. 1**).

První vatikánská vysílací stanice byla uvedena do provozu už v roce 1931. Po druhé světové válce se uskutečnila stavba nové stanice, kterou papež Pius XII. v říjnu 1957 vysvětil. Je to nejsilnější vysílací stanice na světě. Byla budována ve spolupráci s USA a stála 7 milionů dolarů a je ještě větší, než rádio Svobodná Evropa.

Kromě toho existovala v Německu, Rakousku, Švýcarsku, Holandsku, Lucembursku, Itálii, Francii i v USA různá disidentská ústředí a centra, která byla přímo řízena jezuitskými knězi, jako například centrum v Mnichově na Roentgenstrasse 5 (řídil ho jezuita Ott, Menhardt a další) nebo na Kaulbachstrasse 31/A (zde šéfoval jezuita Groetschel) a v rakouském Salcburku na Glockengiesserstrasse 12 šéfoval belgický jezuita M. van Cutsem.

Kromě této činnosti byl Vatikán prostřednictvím jezuitů, ale i františkánů, dominikánů a dalších mnichů a jeptišek zapojen i do tisku disidentských časopisů, knih, novin, letáků, oběžníků, brožur a dalších tiskovin a velmi intenzivně to všechno podporoval za mnohé účasti bank, podnikatelů, různých nadací, organizací a různých soukromých sbírek. (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 30–31**).

O propojení jezuitů s disidenty také hovoří i některé porevoluční časopisy. Například v **Magazínu Dnes** se píše, že čas od času se jezuité – disidenti dokonce stávali i vězni měsíce, tedy ankety vyhlášené organizací Amnesty International. V Čechách bylo podchyceno mnoho

oficiálních jezuitských farářů, jeden z nich se dokonce i tímto vězněm měsíce stal. (Viz **Magazín Dnes, 7. října 1993**, článek: „**Z vězení na faru, z fary do vězení**“).

Organizace *Amnesty International* propojovala české římskokatolické *disidenty* s celým římskokatolickým světem. Pochopitelně, že jezuitští duchovní měli větší možnosti. Je zajímavé, že i když byli tito jezuitští *disidenti* zavřeni ve věznicích, že dopisy od této organizace vždy dostali. Také vlivem tovaryšstva začaly noviny intenzivněji psát o perzekucích církve v bývalém Československu. Není tajemstvím, že mnoho oficiálních i neoficiálních římskokatolických duchovních podepsalo *Chartu 77*. Největší procento z těchto duchovních byli jezuité nebo jejich spolupracovníci.

Proto také dnes jezuité intenzivně pracují i ve věznicích. Roku 1993 usilovali o vytvoření funkce pro kněze na trvalý úvazek ve věznicích (viz **Magazín Dnes, 7. října 1993**, článek: „**Z vězení na faru, z fary do vězení**“) – něco jako vězeňský kurátor pro duchovní „pomoc“ vězňů.

O tom, že do vězení nosí tito kněží i jiné, než „duchovní hodnoty“ z římskokatolických a jezuitských časopisů a životopisů svatých, není třeba dlouze psát. Výše uvedený článek přiznává i cigarety. A jak dál článek ukazuje, právě prostřednictvím cigaret se kněz vetřel do přízně vězně a tak se dostal do nitra těchto lidí s jediným cílem, tak jako dříve například v Indii, vězně pokřtít, a to třeba i na smrtelné posteli. Kromě toho, zpověď, mnohá tajemství ze soukromí a poutě do *Španělska* jsou pochopitelně stálým poutem mezi „ovečkami“ a jezuitskými knězi i v dnešní době.

44.8 Zahraniční „misie“ jezuitů

Zahraniční misie *Vatikánu* od druhé světové války, jak ukazuje exjezuita **A. Tondi** ve své knize, pokračují opět výhradně pomocí římskokatolických řádů, z nichž největší privilegia mají znovu jezuité. Ovšem evangelizace probíhá za pomoci tanků, kulometů, slzných plynů v granátech a uměle vyvolaných etnických nepokojů, revolucí, místních válek a nepokojů nebo přímo občanských válek. Toto všechno umí *Vatikán* vyvolat dřív (a také to i dělá), než do tohoto území vstoupí jako „*mírový misionář*“. (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 56–61**).

Cílem je nekatolické obyvatelstvo co nejvíce vyděsit, aby pak snáze vzali z rukou katolických „*zachránců a osvoboditelů*“ spásu, víru, mír a „*demokracii*“. Pochopitelně, že spásu a mír katolický stejně tak jako demokracii katolickou, to je katolický režim.

Dalším cílem je zlikvidovat (jakkoliv) všechny síly, o nichž má *Vatikán* přesné informace, že jsou schopny a ochotny se kdykoliv proti církvi postavit nebo zjevit světu skutečnou pravdu o způsobu uchopení moci.

Třetím motivem k rozpoutání teroru je bohatství, která země často vespod nebo na povrchu ukrývá a jež pak bude vybrakováno za „*spolupráce*“ novodobých domorodých otroků, o nichž se svět nikdy nedozví. V tom případě všichni, kdo se nenechají zotročit pro „*služebnost*“ *Vatikánu*, jsou okamžitě odstraněni jako nepřátelé státu a církve.

Dalším motivem krvavého misijního tažení jsou vysoké politické záměry mezi vládou té země, *Vatikánem* a dalšími zeměmi.

„*Tyto nanejvýš otřesné doklady jsou však jen maličkostí. Jezuita otec Herman Häck (vedoucí agentury Fides a náměstek předsedy Sekretariátu pro misie, kterého jsem kdysi na římském Collegiu Maximu žádal o vysvětlení této zrádné a zběsilé politiky, mi stručně odpověděl:*

»Milý otče, musíte se přizpůsobit dnešku. Dnes se již Kristus nešíří křížem a my jezuité to víme velmi dobře.«" (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 59**).

„V článku o válce proti vietnamským nacionalistům jezuita Eugenio Pellegrino píše: »V těžké vietnamské situaci je katolická obec volána k odpovědnosti jako opora katolictví. Vietnamští katolíci, právě proto, že jsou křesťané, nesmějí se ani jako jednotlivci a ani jako celek vyhýbat boji, který rozhodne o budoucnosti jejich vlasti.«" (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 59**).

A další svědectví: „Papežský internuncius v Číně, monsignor Riberi, byl 5. září 1951 vypovězen ze země, protože utvořil Legii Panny Marie, »ilegální reakcionářskou organizaci.« Zeptal jsem se jezuitu Cardilla, zda měla Legie opravdu takový charakter. Rozpačitě mi odpověděl: »Ilegální, reakcionářská – to říkají komunisté. Organizace má přirozeně též vojenské cíle. Co chcete? Dnes musíme bojovat všemi prostředky.«" (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 60**).

A misie takového druhu se odehrávají i v dnešní době na *Balkáně* po pádu komunistického režimu stejně tak jako v *Africe* nebo v *Asii*. A pochopitelně, že za pomoci všech moderních vymožeností, které se jezuitům dostanou do rukou. Ale ani *Rádío Vatikán* nezůstává pozadu a pomáhá celosvětovou veřejnost přesvědčovat o výhradně „mírových krocích“ a „mírovém úsilí“ římského pontifa na těchto územích a o papežově „soucítění“ s jeho obyvatelstvem. Stačí si také otevřít současný katolický tisk a nebudeme vycházet z údivu:

„Ve dnech 2.–4. října 1998 papež Jan Pavel II. navštíví Chorvatsko. Bude to jeho druhá návštěva této země. Chorvatští biskupové ve svém listu věnovaném návštěvě napsali: »Tato apoštolská návštěva pro nás znamená novou inspiraci, nové sestoupení Svatého Ducha a větší závazek hlásat Boží poselství.« V těchto dnech probíhají poslední přípravy k blahořečení kardinála Aloise Stepinace. »Stepinac byl ctihodný služebník Boží. Návštěva papeže Jana Pavla II. v Záhřebu bude znamením sjednocení příběhů mučednictví v naší křesťanské zemi.«" Tento výsměch skutečné spravedlnosti nenapsali zavilí odpůrci katolicismu, aby rozpoutali ještě větší nenávisť proti katolicismu, ale sami jezuité v novinách **Katolický týdeník, č. 37, 13.9.1998** na straně **3**.

Oslava *fašismu* a násilí ze strany papeže Jana Pavla II. vyznívá i z následujícího šokujícího článku: „Papež Jan Pavel II. má podle italského listu *La Republica* v úmyslu blahořečit v roce 2000 své předchůdce Pia XII., Jana XXIII. a Pavla VI. Blahořečení papežů má vtisknout Jubilejnímu roku 2000 zvlášť slavnostní rámeček. Jan Pavel II. tvrdí, že jeho předchůdci »učinili pro církev mnoho dobrého«. Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro-Valls ale v této souvislosti řekl, že termín blahořečení tří papežů »není stanoven, a ani ho nelze předvídat«. Zároveň však připustil, že »tři procesy, jejichž výsledkem může být blahořečení, již probíhají«. Blahořečení je předstupněm svatořečení; požaduje prozkoumání života a skutků, které po »služebníku Božím« zůstaly. Pius XII. stál v čele katolické církve v letech 1939 až 1958. Jan XXIII. byl papežem od roku 1958 do roku 1963, poté v letech 1963 až 1978 stál v čele katolické církve Pavel VI. Dva posledně jmenovaní jsou považováni za otce *Druhého vatikánského koncilu*, který znamenal obrát církve k reformám." (**Katolický týdeník, č. 38, 20.9.1998, str. 3**).

K plánu beatifikace katolicko – *fašistických* církevních prominentů a ke *Druhému vatikánskému koncilu* se vrátíme ještě v 7. svazku.

Dodnes také nebyla odvolána nebo zrušena slova v časopise **Civiltà Cattolica** ze dne **15. února 1936**, která byla napsána, když vypukla válka v *Habeši (Etiopii)* a kdy se jí římskokatolictví kněží a jezuité snažili morálně ospravedlnit. Tato slova jsou aplikována na všechny zahraniční „*misie*“ stejného typu, jakým byla tato válka v *Etiopii*: „Všichni zastávali stejnou zá-

sadu: válka, a tedy i násilná anexa, jsou spravedlivé, mají-li charakter nezbytného prostředku k potrestání útočníka, napravení křivdy, uplatnění práva nespravedlivě usurpovaného a k obnovení právního stavu." (**Civiltà Cattolica, 15. února 1936**).

Pochopitelně, že se zde jedná o katolické právo, o katolický právní stav, o katolický mír, o katolické napravení křivdy a o katolický pořádek neboli o katolickou demokracii.

Pisatel článku, jezuita Messineo k tomu ještě poznamenal: „A když jsou vyčerpány pokojné prostředky, je dovoleno a někdy i nutno, přikročit k násilným opatřením, vtrhnout na cizí území, obsadit je a anektovat, aby byl zachován pořádek a zajištěn mír. Kdo se v tomto krajním případě chopí zbraně, plní poslání soudce, na kterého příroda přenáší právo trestat a obnovit pořádek, narušený protivníkem.“ A dodává: „V této zásadě je obsaženo jako v zárodku katolické učení o útočné válce, formulované poprvé sv. Augustinem (List 205 ad Bonifacium; De Civitate Dei, XIX, 4, 12. – Srovnej: Vanderpol: *Le droit de guerre*, str. 34), převzaté sv. Tomášem v *Summa Theologica*, 2. 2., q. 40, podrobně rozvinuté Vitoriou a Suarezem. Od těch dob zůstaly tyto zásady beze změny a jejich vývody se staly součástí mezinárodního práva.“ (**A. Tondi: Jezuité, str. 81–82**).

Těžko v tom můžeme vidět mírnost, beránčí krotkost a pokoru Kristovu, který sám prohlásil: „Království mé není z tohoto světa.“ (**Evangelium Janovo, 18. kap., 36. verš**) a sám Petr (pro katolický systém údajně tolik závazný a autoritativní) ve svém dopise píše: „Odvrať se od zlého a čiň dobré, hledej pokoje a usiluj o něj.“ (**1. epistola Petra, 3. kap., 11. verš**).

Můžeme pozorovat, jak jezuité stále více a více tajně ovládají svět. Když se podíváme do období studené války, byli to jezuité, kteří usměrňovali americkou a evropskou politiku. Na jedné straně udržovali napětí mezi *Východem* a *Západem*, na druhé straně vyvíjeli směrem k *Moskvě* „mírové iniciativy“. „Dialog“ s komunistickými státy byl stále úspěšnější a jezuité se dostali postupně do politických stran, do předsednictev, ústředních výborů, svazů, parlamentů, komor, sejmů a pod. ve všech komunistických, socialistických státech. Bylo nutné za pomoci nejúčinnějšího nástroje jezuitů – *infiltrace* – připravit všechny kroky k naplnění dalšího tajného plánu jezuitů – k poražení *komunismu* ve všech těchto zemích. Ale o tom více až v 7. svazku.

44.9 Jezuitská diplomacie na komunistické Kubě

Nemůžeme proběhnout několik desetiletí po válce, aniž bychom se aspoň krátce nezastavili na *Kubě* a nesledovali tam, jak si jezuité a další agenti vedli při *kubánské revoluci*. Jeden totalitní režim, totiž *fašismus* a jeho *německá* forma *nacismus* v *Evropě* padl a na jeho místě vyvstal v mnoha zemích revoluční *komunismus*. K překvapení *Spojených států amerických* tato revoluční šelma přeskočila i na *Kubu*. V roce 1987, tedy „O čtyřicet let později nám Armando Valladares podává grafický výčet aktivit *Římské církve–Státu* na *Kubě* během *komunistické revoluce* v roce 1959:

»Od *Castrova vítězství* (římsko)katoličtí kněží (na *Kubě*) s velkým zájmem sledovali postup *Revoluce*. Jakmile viděli, že směřuje na cestu *marxismu*, odsuzovali ji a z kazatelen varovali své farníky před blížícím se nebezpečím. 8. května 1960 podepsali všichni *kubánští biskupové* pastorační dopis odsuzující *komunismus*. Všechny škol se zmocnila vláda, a to i škol (římsko)katolických a protestantských, bylo úplně zrušeno vyučování náboženství. 26. června 1961 zakotvil v přístavu *La Coiruna* ve Španělsku *Marques de Comillas* se stovkami laických i církevních představitelů, kteří byli z *Kuby* vyhnáni. 17. září 1961 *Castro* vypověděl ze země dalších 136 katolických kněží. Nepřátelství *kubánské vlády* mělo nepochybně své výsledky,

protože od té chvíle nastal v postoji (římsko)katolické církve na Kubě zvrát o 180 stupňů. Tvůrcem nových vztahů byl Monsignor Cesar Zacchi, velvyslanec Vatikánu na Kubě, který na sebe poprvé upozornil prohlášením, že před Revolucí byla Kuba pohanská, ale za komunismu se stala věřící...

Objevil se pastorační dopis podepsaný většinou kubánských biskupů... V tomto dopise byla odsouzena americká blokáda Kuby a kubánský lid byl vyzván k tomu, aby pomáhal Revoluci, která chce zemi zbavit zaostávání ve vývoji. Z bídy a nedostatku potravin obviňoval dopis nikoli komunistický systém a jeho chyby, ale americkou blokádu. Ze způsobu, jakým byla zvládána tato situace, bylo zřejmé, že vedení (římské) církve na Kubě a kubánská vláda spolu kolaborují.

Ještě než byl dopis čten v kostelech, zorganizovala Politická policie ve spolupráci s Výbory na obranu Revoluce oddíly, které měly jít do (římských) kostelů, aby při pastoračním dopisu aplaudovaly. Kubánští představitelé předem znali jeho obsah, ale kněží z far ne. Ti ho dostali v zapečetěných obálkách s pokyny, aby ho neotevírali dříve, než ho budou číst při hlavních mších té neděle... Nejen farníci, ale i oni sami byli překvapeni.

Na fotografii s Castrem a na mnoha večírcích a shromážděních se objevoval vaticánský nuncius (Zacchi). Neustále vydával prohlášení. V jednom vyzval mládež, aby se připojila ke komunistickým milicím a pomáhala Castrovi bránit Revoluci proti nepřátelské agresi. Těmito nepřáteli byli antikomunisté. Nejvíce vyzvedávaným prohlášením ze všech prohlášení, které učinil Monsignor Zacchi, bylo to, které zobrazovalo Castra jako muže s hlubokými křesťanskými hodnotami. Castro brzy na to daroval papežskému nunciovi svůj vlastní zbrusu nový autobus, který měl dopravovat seminaristy na farmy, kde měli „dobrovolně“ pomáhat Revoluci... Tou dobou tam existoval takzvaný Havanský kordón. Byla to farma ve tvaru širokého pruhu, který obklopoval hlavní město. Tam se podle Castrových osobních nařízení pěstovaly tisíce ovocných stromů, kávovníků a zeleniny... Na soboty a neděle vláda mobilizovala desetitisíce lidí, aby na těchto polích pracovali. Lidé Havanský kordón nenáviděli, byl totiž udržován otrockou prací. Monsignor Zacchi se spolu s Castrem nechal vyfotit, jak na Havanském kordónu drží motyku v ruce. Prohlásil, že Havanský kordón je „projevem nadšení kubánského lidu.“... Za svou přízeň byl na oplátku Castro 14. prosince 1967 čestným hostem na episkopálním vysvěcení Monsignora Zacchiho... Po vyhoštění kněží a příjezdu Zacchiho už nikdy (římsko)katolická církev na Kubě nepozvedla hlas proti zločinům a týrání ani nepožadovala zrušení popravčích čt. Během tohoto období to byla nejen tichá církev, ale něco mnohem horšího, církev spoluvinná. (Armando Valladares: *Against All Hope: The Prison Memoirs of Armando Valladares*, New York, Alfred A. Knopf, 1987, str. 282–283).«

Valladares nazval Římskou církev–Stát »církví spoluvinnou«, která podporovala Castrův komunistický režim a kolaborovala s ním. Z jeho výpovědi chápeme, že Římská církev–Stát neváhala zrazovat dokonce i své faráře, kteří odsuzovali komunismus. Kolaborace s Castrovým režimem a legální výhody, které mohl člověk takovou kolaborací získat, byly pro Římskou církev–Stát důležitější než lpění na vlastních veřejných obžalobách komunismu ze třicátých let dvacátého století." (**John W. Robbins: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church*, str. 174 – 178).**

Čteme-li o současných aktivitách Říma na Kubě, pak jasně vidíme rostoucí spolupráci obou dříve ideově nesmiřitelných rivalů. Nezapomeňme však, že komunismus na Kubě stále žije. Jak také můžeme sledovat, Vatikánu to už nevádí. Jeho plány nemůže Fidel Castro již ohrozit:

„Fidel Castro (78) nechová náboženství zrovna v lásce. S nechutí vzpomínal na svoji dogmatickou výchovu v katolických školách. Tradičně antikomunistickými postoji mu církev stejně stála v cestě. Po revoluci byli mnozí duchovní věznění či vyhoštěni, kubánský diktátor

býval přirovnáván přímo ke Kristovi a pokládán za spasitele celé Latinské Ameriky. S příchodem barbudos, vousatých revolucionářů, k moci na Kubě ztratila nejvíce vlivu římskokatolická církev. Do té doby ovládala zejména školství a média, hlásily se k ní více než čtyři pětiny Kubánců." „Vláda vyhlásila po vítězném lednu v roce 1959 boj katolické církvi." „Církev se po vyhlášení Castrova sloganu »Cuba sí, Yankees no« v květnu 1960 angažovala také politicky. V rámci kontrarevolučního projektu Peter Pan podporovaného Spojenými státy měla za úkol diskreditovat novou Castrovu vládu a vrhat špatné světlo na sílící komunistickou ideologii. V rámci této akce se od konce roku 1960 do října 1962 dostalo do států na čtrnáct tisíc dětí bez rodičů ve věku od šesti do osmnácti let. ...Úplný obrat v postoji státu k náboženstvím nastal až po pádu komunismu v Evropě. Castro začal ztrácet půdu pod nohama, a tak musel nastartovat liberální reformy. V roce 1991 byly na čtvrtém sjezdu Komunistické strany Kuby (první sjezd se konal teprve v roce 1975) schváleny přímé volby do Národního shromáždění lidové moci a byla zakázána náboženská diskriminace. Po dvaceti třech letech se na Kubu vrátily veřejné oslavy Vánoc. Nový trend vyvrcholil v roce 1998, kdy na ostrov přiletěl na formální přátelskou návštěvu papež Jan Pavel II. Svatý otec letošního osmého ledna při příležitosti uvedení nového kubánského velvyslance ve Vatikánu do úřadu dal dokonce Castra pozdravovat a popřál mu hodně zdraví. Papež také veřejně odmítá americké embargo uvalené na Kubu Johnem F. Kennedym, které platí již 34 roky. Zdá se, že se kubánský diktátor snaží vrátit ateismu jeho původní rozměr: toleranci." **(Týden, 5/2005, 31. ledna 2005, str. 42, 43, 42, 43).**

Také můžeme sledovat rostoucí římskokatolickou intervenci za pomoc kubánským disidentům, za jejich ochranu a za „práva“ a kubánského lidu na „svobodu“ a „demokracii“. Vatikán prostřednictvím disidentů a římskokatolických politiků (v ČR např. I. Pilipa, K. Schwarzenberga, St. Kázeckého, J. Bubeníka a dalších) vykonává na Kubě „tajné disidentské misie“, přičemž to většinou končí jejich vyhoštěním či přímo uvězněním. Pod rouškou „demokratizace“ kubánské společnosti, „ochrana lidských práv“ a „rozvoje občanské společnosti na Kubě“ posiluje Vatikán prostřednictvím svých agentů disidentský kubánský odboj a orientuje ho již v samotném počátku na svoji stranu, neboť později jejich prostřednictvím provede celkovou katolizaci Kuby. Agenti (politici a diplomaté) tak ve skutečnosti už nyní pomáhají plnit záměr a cíl Vatikánu podchytit disidentské kruhy, pod pláštěm „pomoci v boji za svobodu“ je zorientovat a napojit na římskokatolické kruhy a pak jejich prostřednictvím totálně zkatolizovat celou Kubu tak, jak to dnes dělá se státy bývalého Východního bloku v Evropě.

Kapitola 45

Expanze jezuitských organizací, infiltrace

45.1 Motiv infiltrace

Jezuité se vždy řídili heslem: „*Být všem vším, aby se získalo vše.*“ Historik Tovaryšstva Ježíšova, **G. Böhmer**, napsal: „*Umějí se (jezuité) vždy přizpůsobit vkusu svých posluchačů, ať mluví před panovníky a velmoži, kněžími a kardinály nebo před sedláky a pastevci...*“ (**G. Böhmer: Jezuité, str. 161**).

Není proto divu, že jezuité měli skutečně prsty ve všech světových nebo mezinárodních organizacích vytvořených nejen v našem století, ale již od prvopočátků tovaryšstva. Pravou pohnutkou *infiltrace* je získat úplně všechno, prostoupit úplně všemi důležitými organizacemi, nic nenechat nikomu. Není žádné oblasti, do které se by jezuité pod pláštěm „*mrvních zásad*“ nezapletli.

I historik **Wylie** přiznává, že se nebojí dokonce ani žádného hříchu, který jsou pro svůj cíl ochotni posvětit a vyvýšit ho jako svatou, bohulibou činnost stejně tak jednoduše, jako alchymisté proměňují mizerný kov mávnutím ruky na zlato:

„*Náš výčet činnosti jezuitů bychom museli rozšířit nade vší rozumnou míru, abychom jmenovali jenom částičku z jejich »mrvních zásad«. V dlouhém přehledu hříchů a zločinů neexistuje ani jediný, který by jejich kasuistika neposvěcovala. Pýcha, ctižádost, lakomství, požitkářství, úplatkářství a spousty neřestí, které nelze ani popsat – některé jsou dokonce tak hrozné, že se o nich nelze ani zmínit, u těchto otců jezuitů však nacházejí své patrony a obhájce. Středověcí alchymisté se chlubil, že jim jejich umění umožňuje působit na podstatu věcí a to, co je mizerné, dovedou proměnit na ušlechtilé.*“ (**J.A. Wylie: The History of Protestantism, díl II., kniha 401**).

A tak je to i v případě *moderních organizací*. Jsou to opět *pýcha, ctižádost, lakomství, touha po moci a nadvládě*, které vedou jezuitu k vytváření současného politického světového klima, světové ekonomiky a hospodářství. Přičemž se neštítí ničeho. Na každou organizaci, ať slouží jakémukoliv cíli mají jezuité ospravedlnění a zdůvodnění. A tyto organizace pak mají dokonce i jezuitské patrony a ochránce stejně tak, jako tomu bylo ve středověku.

Na 4. zasedání *Druhého vatikánského koncilu* se generál řádu Arrupe projevil stejně tak aktivně, jako jezuité na *koncilu Tridentském*. Arrupe vystoupil s propracovaným plánem boje proti *ateismu*. Jeho nejsilnější zbraní se stala *infiltrace a dialog s komunismem*. 31. kongregace jezuitů schválila 40 dekretů, které se zaměřují na sjednocení všech křesťanů do *ekumenie* a na její převedení pod správu katolické církve. Dále na boj s *komunismem a ateismem* formou „*dialogu*“, na podchycení všech laických katolických i nekatolických organizací a na jejich *centralizaci* pod jednu jedinou – katolickou – církev (**Missioni, 1966, Novembre, str. 42**).

Arrupe jasně věděl, že plánované *křížové tažení Evropou*, jak je chtěl uskutečnit *Vatikán*, by nebylo vhodné. Plně by se nyní minulo cíle. Musela tedy nastoupit úplně jiná taktika. 31. kongregace stanovila oblasti, jimž má řád věnovat obzvláštní pozornost. Byla to kultura, umění, věda, výchova mládeže a mezinárodní organizace. Bylo rozhodnuto řád silně zmodernizovat a orientovat na oblasti *Asie, Afriky a Latinské Ameriky*.

V srpnu roku 1971 generál řádu Arrupe jasně v *Liege* prohlásil: „řád musí dnes sehrát v katolické církvi stejně významnou, ne-li dokonce významnější úlohu než za časů Ignáce z Loyoly.“ (**L' Osservatore Romano, 21. 8. 1971**).

Když si uvědomíme, kolik nových organizací v této době vyrostlo a jaká to byla ve skutečnosti obrovská expanze, pak jistě dáme generálovi za pravdu. Na jezuitu čekali skutečně spousta „práce“. Nebylo totiž možné všechny organizace likvidovat nebo je dát pod církevní klatbu, jako to udělal *Pius XII.* s komunistickým režimem a následně i *Jan XXIII.* Z těchto církevních trestů si již nikdo nic nedělal. Hrozící encykliky nebyly už ani státníky čteny, politika přestala s *Římem* počítat. Již to nebyly ty staré časy, kdy zpověď, pověrčivost a strach lidí i králů byly nejsilnější zbraní římské stolice. *Římu* hrozilo, že náhle zůstane úplně stranou. Římskokatolická propaganda ztratila na účinnosti. Odsuzování vědeckých objevů, odsuzování vstupu člověka do vesmíru a odsuzování orientace mladých lidí na vědu budilo jen úsměvy a posměch na adresu papeže.

Arrupeho projev však zapůsobil, jak se vyjádřila katolická periodika z té doby, jako bomba. Jasně stanovil církvi nový program s úplně novými postoji k politice, k vědě, ke kultuře, k hospodářství apod. u každého státu odděleně. Skončilo zevšeobecňování. Církev, chtěla-li přežít další desítky let, musela začít posuzovat každý stát a každou organizaci jednotlivě. Nejsilnější zbraň jezuitů – *infiltrace* – musela nastoupit k intenzivnímu boji, k intenzivní „práci“, a to pod ochranným pláštěm církve.

45.2 Infiltrace veřejného mínění

Jezuité se však neomezili jenom na proniknutí světových organizací, ale i na ovládnutí celosvětového veřejného mínění. To již bylo uskutečňováno pomocí obrovských nákladů jezuitských časopisů a deníků. Pravidelně byl svět zaplavován 150 miliony výtisků o 1 000 druzích a téměř ve stovce světových jazycích.

Největší pozornost však věnují jezuité nejčtenějším hromadným sdělovacím prostředkům v každé zemi.

Veřejnost je dodnes také ovlivňována mnoha projezuitskými nebo přímo jezuitskými stanicemi v rádiu. Jezuité ovládali v roce 1972 na 24 rozhlasových stanic. *Rádio Vatikán* mělo 260 zaměstnanců pod přímým vedením dvaceti osmi jezuitů. Tato jezuitská stanice vysílá týdně na 600 pořadů. (V roce 1972 to bylo 470 pořadů). (**Informations catholiques internationales, 1972, č. 421, str. 14**).

V lednu 1967 jmenoval papež *Pavel VI.* generálním ředitelem *Rádia Vatikán* jezuitu *G. Marteganiho*, dřívějšího ředitele jezuitského časopisu ***Civiltà Cattolica***. Po něm pak tuto stanici převzal ***R. Tucci***. Není také tajemstvím, že jezuité pracují i v mezinárodní Organizaci pro rozhlas a televizi a že jsou i přímo v její správní radě a vedení. Kromě toho jsou také zastoupeni i v papežské komisi pro otázky společenských komunikací. (**str. 15**).

Druhý vatikánský koncil s uspokojením konstatoval práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu ***Intermirifica*** a v přesných instrukcích ***Communio et progressio*** byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především odevzdán do rukou jezuitů.

Jezuitský řád se však nevěnuje pouze mediálnímu šíření informací, ale naučil se je i vyrábět všemi dostupnými moderními prostředky. Na katolické univerzitě v *Buenos Aires*, která měla roku 1964 přes 5 000 studentů (!) bylo zřízeno středisko pro přípravu televizních a filmových specialistů. Z této školy začali vycházet kameramani, režiséři, reklamní manažéři, střihači, zvukaři, fotografové, moderátoři, herci, reportéři, scénáristé, dokumentaristé, filmoví kritici, filmoví poradci a další. Každý ve svém oboru skutečně dosahoval specializace. Řád se zmodernizoval. Do světa začaly proudit stovky jezuitských fanatiků na jedné straně a na straně druhé stovky největších specialistů. Řád těmto lidem stále poskytuje techniku, jakou používají experti jen ve vojenském sektoru. (*Missioni, 1968, Maggio, str. 42*).

A byl to také řád jezuitů, který přišel s myšlenkou zavedení různých mezinárodních dnů a svátků společenských komunikací tisku, rozhlasu a televize. Proč? Při těchto výročích je pravidlem, že se dávají vysílací a tiskové možnosti a práva novým médiím, které se však musí registrovat a tím i vystoupit ze stínu pouhého lokálního významu. Tímto způsobem je pak snadné tyto nováčky podchytit a všechny centrálně usměrňovat podle vůle *Vatikánu*.

A byli to rovněž jezuité, kdo přišli s nápadem vytvořit náboženské filmy nebo zavést do jiných filmů delší náboženské role nebo náboženské zápletky. Nejčastěji se jedná o parodie, komedie, detektivky a veselohry, a to i celé seriály na pokračování, ovšem jsou to i žánry vážnější (například dokumentaristika, reportáže, historie apod.) či dokonce z oblasti hororů, napětí a strašidelných filmů.

Zde všude různé náboženské role vždy nějak diváka ovlivňují. V jednom typu rolí je například pranýřována církev katolická, v jiném je zesměšněn protestantský proud, v jiném přichází na řadu mniši, jeptišky, různí představení klášterů, misiónáři, církevní detektivové a soudci, církevní experti, specialisté apod.

Každá role má však svůj přesný význam a divák, aniž to postřehne, je ve svém mínění cílevědomě přímo formován jezuitou, aniž by si to jakkoliv uvědomoval. Některé role mají vést diváka k pohrdání katolíky a k jeho orientaci na protestantský směr nebo na různá neevropská náboženství (obojí rovněž pod vlivem a kontrolou jezuitů). Jiné role mají za úkol zprotivit reformační proudy a orientovat na východní náboženství (které je také pod vlivem jezuitů) a nebo na katolickou církev. Jiné role vedou vysloveně k sektám a jiné role k obdivu asketismu, k životu svatých, k obdivu katolických hrdinů, k nenápadnému vyučování podsouvaných nebo přímo otovřeně vnucovaných katolických dogmat, k obdivu zázraků, k důvtipu církevních otců detektivů, k obdivu umění církevních otců soudců, k popularitě jeptišek, k falešné představě, že řeholnický život je spíše samá legrace než něco vážného a drastického a k setřesení „mýtů“, že mniši byli zhoubou lidstva. Snahou mnoha filmů je divákovi dokázat, že i s nimi je ve skutečnosti úžasná „psina“ nebo že jsou společnosti dokonce přínosem a plně užiteční.

Má to ovšem ten cíl, aby se lidská mysl v pohledu na katolické řády otupila a aby lidé necítili z těchto řádů žádný strach a neuvědomovali si, jaké nebezpečí z mnichů a jeptišek ve skutečnosti hrozí (viz například ustašovci v *Jugoslávii*).

Pochopitelně, že jedním filmem se člověk ještě ovlivnit téměř nenechá, ale když pomyslíme, že v každém filmu hraje náboženství nějakou roli, pak si můžeme být jisti, že bezesporu přijde doba, kdy divák (nebo i posluchač rozhlasových her) zaujme k náboženským otázkám nečekaně takové stanovisko, jaké by nezaujal, kdyby nebyl těmito vlivy zasazen. Jeho mysl již není schopna skutečnou náboženskou realitu objektivně a detailně promýšlet do všech důsledků. Není schopen správně posoudit skutečnost.

Vlivem nenápadných náboženských vsuvek do vysílání podvědomě odmítá časem analyzovat skutečnost (například hrozba z podepsání *konkordátu* a ze zavedení katolických zákonů

nebo ustanovení římskokatolické vlády apod.) jako nebezpečnou situaci. Neuvědomuje si, že byl již zpracován na základě principu podprahové sugesce. Práh ostražitosti jeho vědomí, jeho inteligence, jeho svědomí a cit jeho duše byl systematicky odbouráván a postupně likvidován právě obalem lehkého žánru filmů (rozhlavových her či knih) nebo pomocí prvku napětí, drama a pod.

A člověk pak jedná přesně podle přání, lépe řečeno podle diktátu *Vatikánu*. Stačí jen sledovat programy televizí a kin, abychom zkonstatovali hojný nárůst tohoto jezuitského „umění“.

I to je taktika, patří k infiltraci veřejnosti. Při každém náboženském pořadu, při každém natáčení náboženského filmu nebo jen náboženských vsuvek do jiných filmů asistují jezuité nebo jejich nástroje (agenti) v roli kameramanů, filmových poradců, či dokonce režisérů, scénáristů, herců apod. Pravá identita těchto „umělců“ je pochopitelně před veřejností střežena.

Nikdo se proto nedoví, kdo si objednal *Spilberkův* film o *Židech Šindlerův seznam*, z jakého prostředí ve skutečnosti čerpal organizační strukturu, chování a vystupování svých hrdinů k filmu *Dva muži v černém*, kdo všechno inicioval natočení filmu o *Matce Tereze s G. Chaplinovou* v hlavní roli, kdo působil při natáčení detektivního seriálu *Případy otce Dowlinga* nebo kdo asistoval při filmování o životě „svatých“, o životě Columba a jiných mořeplavců či o životě samotného Ježíše Krista v mnoha a mnoha filmových zpracování.

Identita jezuitských poradců v každém z těchto filmů a pochopitelně i v tisících dalších je utajována. Tyto filmy však ve skutečnosti kromě jiného zjednodušují a překrucují dějiny.

V 70. letech zaplavily USA také filmy s tematikou o vyhánění ďábla. Například film s názvem *Vymítač ďábla – Exorcista (The Exorcist)* natočený režisérem *Williamem Friedkinem* roku 1973 podle stejnojmenného románu *Blettiho* shlédlo na miliony amerických diváků a měl obrovský úspěch. Film je strašidelným příběhem o drastickém vyhánění ďábla z dívky. Konzultanti, herci a další přímí účastníci byli většinou jezuité. Dvanáctiletá *Regan* onemocní zvláštní chorobou, která se projevuje neobvyklou mluvou i pohyby. Stav se stále zhoršuje a lékaři si neví rady. Nakonec se shodnou, že dívka je asi posedlá ďáblem. Děvčátko protáčí hlavu o 360 stupňů, levituje ve vzduchu, chrlí odpornou kašovitou hmotu a kleje těmi nejsprostšími výrazy. Když selžou veškeré léčebné postupy, požádá zoufalá matka o pomoc kněze *Damiena Karrase*, který je zároveň psychiatrem. Brzy se ovšem ukáže, že k osvobození duše bude zapotřebí větší duchovní síly a proto si otec *Karras* přivolá na pomoc kolegu otce *Merrina*, který má s exorcismem zkušenosti.

Exorcismus, jako vědní obor vymítání ďábla byl dokonce v únoru roku 2005 otevřen na jezuitské papežské univerzitě v *Římě*, na *Regina Apostolorum*, kde se studenti, kněží a novináři (katoličtí) učí rozeznávat napadení ďáblem od duševních a nervových poruch a účinně při posednutí ďáblem zasahovat. Součástí je také seminář o satanismu, protože se tento kult satana nejvíce šíří právě *Itálií* včetně rituálních vražd. K vyučovaným předmětům patří také démonologie dávných kultur a náboženství až po prezentaci satana v prostředí dnešní mládeže, písemnictví o ďáblu ve svatých textech, učení církve, rozlišování duchů, duchovní život exorcisty a jeho možné ohrožení, liturgické obřady (přesněji konkrétní formy exorcismů a modliteb za osvobození), psychologie, patologie, lékařské a právní aspekty duchovní závislosti nebo přímo posedlosti a léčba posedlých osob. (***Křesťanský týdeník, Český rozhlas 1, 19.2.2005, 9.15 – 10.00; Katolický týdeník, č. 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 5; Katolický týdeník, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 5 a 7.***)

Tajní jezuité ovšem asistují také jako herci, režiséři, kameramani, scénáristé i v takových filmech, jako jsou špionážní nebo kriminalistické seriály, teroristické scény nebo celé filmy o

teroristech, o policii, o soudnictví, o různých tajných agentech, o mafii, o drogách, o zbraních, o tajných obchodech, o sexu a zneužití apod. V současné době již nemají žádnou vyhraněnou rovinu témat. Jako herci, konzultanti či přímí filmoví tvůrci pronikli do každého žánru filmového průmyslu – od náboženských a historických filmů přes dokumentaristiku všeho druhu až po horory, trillery, komedie a akční filmy a další. Plně se raelizují i v úloze filmových, divadelních a knižních kritiků.

45.3 Infiltrace disidentů

V západní Evropě a zvláště v Německu bylo zakládáno mnoho kněžských seminářů, kde se budoucí kněží učili pracovat v rámci NATO a spolupracovat s kněžími všech socialistických a komunistických států. Jejich heslem bylo: „*Chceme učinit vše, co žádala Matka Boží fatimská*“. Sám jezuitský generál vydal rozkaz k podpoře *disidentské* činnosti ve všech *socialistických* státech.

Speciálně školení jezuité se pak dostávali do tajných státních aparátů pro likvidaci *disidentů*, *utečenců*, *chartistů* a různých „nezákonných“ organizací a z těchto míst pak pomáhali převádět utečence do náruče *Vatikánu*. Tak například jezuita *Leppich* v *NDR* velel skupině asi 5 000 *aktivistů za lidská práva* a různých ilegálních pracovníků po celé zemi. Ti vytvářeli tzv. *Duchovní podzemní hnutí* v *NDR*. (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 155–156***).

Více než *NDR* však jezuitům vyhovoval *bonnský* režim:

„*Politický katolicismus pokládá bonnský stát za režim, který mu vyhovuje. ... Adenauerův velvyslanec u Svaté stolice, Rudolf hrabě Strachwitz řekl v interview v srpnu 1957: »Jsem rád, že mohu říci, že se vůdčí myšlenky vlády Německé spolkové republiky a Svaté stolice kryjí takovou měrou, že oficiální styky jsou skvělé.« ... papež podporuje válkychtivou zahraniční politiku Bonnu. (Vzpomeňme, které dva první státy uznali neoustašovské Chorvatsko roku 1991 jako nezávislý stát! – Vatikán a Německo).*

Doopravdy je mnoho dokladů, které jednoznačně dokazují, že politický katolicismus udává válečný směr německému monopolnímu kapitálu. ...prohlášení kardinála Fringse, které pronesl roku 1957 při své cestě do Japonska v Tokiu... ze dne 11. května 1957: »Katolická církev neusiluje o zákaz jaderných pokusů.« ...Fuldský manifest ze začátku roku 1958 vyzývá bonnskou vládu, aby pokračovala v »politice síly«... Slovo církve ze dne 5. května 1958 slovy sedmi vedoucích teologů, znalců katolické mravouky, mezi nimi i jezuita Hirschmann a dominikán Welty, teologicky okrašlují a politicky velebí Adenauerovu a Straussovou atomovou politiku. ...Katolická vojenská duchovní péče namlouvá katolickým vojákům západoněmecké armády NATO, že válečnické řemeslo je »svatá služba«, jak stojí v nedávno vydaném vojenském zpěvníku.

*...Na podporu bonnské ideje zřídil katolicismus veliký organizační a propagandistický aparát,... veřejně vyhlášeným cílem duchovních, jak nedávno potvrdil münsterský biskup Keller v pastýřském listu, je »vrátit svět církvi« a nastolit »Čtvrtou říši, říši Kristovu« v západním Německu. ...Katolicismus se má »stát všeobsáhlým, všepřonikajícím životním principem« západoněmecké společnosti. ...Bamberský biskup nedávno oznámil ve svém listě: »Veliký úkol doby je znovupokřesťanštění. Je to boj na nože...« Tomu, kdo se ohání nožem, nelze mávat v ústrety palmovou ratolestí.“ (**Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 169–175***).*

Je 13 let po druhé světové válce a znovu zaznívá volání po „říši Kristově“ – po čtvrté Německé říši. Vzдалo se Německo svých vatikánských cílů a plánů? Nikoliv. Je poslušným dítětem Říma a jako takové bude sen papeženců naplňovat krok za krokem až do konečného vítězství i přes současné oslabení katolicismu v Německu a přes všechny moderní technické a politické vymoženosti. Cíl je určen jasně a navíc z nejvyšších církevních kruhů. Kdo by se odvažoval vzdorovat v zemi tak věrné Vatikánu?

45.4 NATO – jezuitská organizace pro infiltraci západních vojsk

Ve Spojených státech amerických byl Vatikán v 50. letech již pevně ukotven ve vládě. Velikou důvěru Vatikánu měli tyto lidé: Ministr obrany *Johnson*; generál *Bedel Smith*, náčelník Ústřední špionážní agentury a *Dullesův* náměstek; velvyslankyně v Římě, *Cair Booth-Luceová*, manželka tiskařského a vydavatelského magnáta *Henry Lucea*; velvyslanci v Moskvě: admirál *Kirk* a *George Kennan*; velvyslanec v Káhiře, *Jefferson Caffery*; vrchní šéf *Kolumbových rytířů* a státní tajemník vojenské námořní flotily za *Trumana*, *Francis P. Matthews*; ministr práce za *Eisenhowera*, *M. Tobin*, který prosazoval čtení papežských encyklik místo revoluční literatury; generální prokurátor za *Trumana*, *Howard MacGrease*; podpředseda svazu katolických odborů a ministr práce, *M. Durkin*; velitel vojsk NATO generál *Gruenther* a mnozí další.

Americká armáda, matrice a vzor pro budoucí vojsko NATO měla proto také své římskokatolické kaplany. Téměř pokaždé tuto úlohu plnili jezuité nebo jejich spolupracovníci z řad římskokatolických kněží. Jakou funkci tito záhadní lidé plnili?

„Vojákům předkládají a namlouvají, že jejich důstojníci nejsou nic víc a nic méně, než zástupci Boha. ...Důstojník si vyžaduje poslušnost na základě moci, která pochází od Boha. ...Nesmýšlej o důstojníkovi jako o člověku, který se snaží dostat z tebe co nejvíc. Smýšlej o něm jako o zástupci Boha.“ (**J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 263–264**).

Necítíme v tom jasného jezuitského ducha? Podívejme se na kapitolu o jezuitské poslušnosti a zřetelně zde poznáme vojenskou ideologii jezuitů. Představa o funkci vojenského duchovního vyšla v jezuitském časopise **America** ve článku **Náboženský program americké armády** od generálmajora armádního sboru kaplanů, jezuity *Roy N. Parkera*:

„Kaplan je členem velitelského sboru, jeho poradcem a konzultantem ve všech otázkách týkajících se náboženství, morálního stavu a chování vojáků. Ve mnohých případech je »očima« a »ušima« velitelského důstojníka, kterého informuje o poměrech ve vojenských oddílech a kterému dává užitečné rady.“ (**America, New York, 1. III. 1951**; viz také **The Clergy and Civil Defense, Washington, 1951**; **J. Lavreckij: Vatikán, ... str. 264–265**).

A na takových základech pak bylo vybudováno NATO. Podívejme se nyní, kdo a jakou úlohu při zakládání organizace NATO hrál – pak uvidíme ještě zřetelněji, čím je to vlastně organizace:

„Zvláště usilovně se činil papež a jeho lidé při zakládání severoatlantického společenství – NATO. Již roku 1946 poukázal *Pius XII.* ve svém projevu »Církev jakožto životní princip lidské společnosti« na nutnost nadnárodního západního společenství států. Papež jmenoval do sboru kardinálů několik nových, neitalských členů, dal tak své církvi kosmopolitický ráz a nabídl ji demonstrativně nadnárodním záměrům západu.

V letech 1948–1949 vypracoval úřad kardinála – státního tajemníka – přesné plány na vytvoření bloku západních katolických států. Jak oznámil švýcarský list »Jurnal de Geneve, 1.

července 1950« z dobře informovaných kruhů, zamýšlel Vatikán tímto blokem vytyčit hráz proti bolševismu (to znamená v řeči Vatikánu současně i proti ruskému pravoslaví) a vytvořit základnu pro západní agresí (to je pro budoucí moderní křižácké války).

Podle představ Vatikánu mělo toto západní společenství států nejprve podchytit Itálii, Rakousko, Francii a západní Německo. Vatikán uplatňoval všechen svůj diplomatický vliv, aby tento plán uskutečnil a není tajemstvím, že papež měl pak na výstavbě a zdokonalování NATO podstatný podíl. V četných projevech uděloval stále nové pokyny k »integraci Evropy« (vzpomeňme také na dnešní (rok 1998) snahy o integraci Evropy a jak je papež neustále schvaluje a popohání k realizaci) a napomínal západní politiky, aby se rychle dohodli na severoatlantické válečné alianci.

Učinil tak například ve vánočním poselství z roku 1953 v projevu před V. celostátním sjezdem Svazu katolických právníků Itálie dne 6. prosince a v projevu o stavu a úkolech evropského sjednocení ze 13. června 1957. V této souvislosti je také třeba se zmínit o soukromých audiencích, které Pius XII. stále uděloval politikům a vojenským velitelům NATO ke konzultačním účelům, a to bez ohledu na náboženské vyznání účastníků.

Na podporu severoatlantického vojenského společenství pořádá Vatikán již několik let takzvané Evropské studijní týdny. Ačkoli se o průběhu zachovává přísné mlčení, umožňuje vystupování určitých osob učinit jisté závěry o předmětu těchto porad. Na Evropském studijním týdnu, který se konal od 27. února do 1. března 1956 v Římě, promluvili jako hlavní řečníci spolkový ministr války Strauss a kardinál Frings... V Německu jsou to především biskupové (protestantští) Dibelius, Halfmann, Stählin a probošt Asmussen, kteří se ve vleku Vatikánu aktivně účastní válečných příprav ve prospěch NATO.

Kruh kolem Asmussena, přitom neusiluje pouze o spolupráci politickou, nýbrž i o rekatolizaci protestantismu na poli teologie. Hledí toho dosáhnout přes Mariologii, jak dokazuje jeho spis: *Maria, matka Boží. Jednotná fronta mezi katolicismem a protestantismem je základem takzvaného jednotného západního světového názoru, jenž je ideovou nadstavbou NATO. ... Proto také kladou vedoucí činitelé NATO velký důraz na vojenskou duchovní péči.* (Karl A. Molnau: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 149–152*).

Organizace NATO v dnešní době je zatím organizací politickou, ale až přijde čas, stane se skutečnou vojenskou organizací prosazující vatikánské cíle. Proto je tak důležité, aby všechny východní státy Evropy byly do této struktury vojenských sil začleněny co nejdříve.

45.5 Některé infiltrované světové organizace

Vatikán prostřednictvím jezuitů a dalších řádů přímo působí v rámci OSN pod hlavičkou ECOSOC (Hospodářská a sociální rada Spojených národů s výborem pro technickou pomoc), UNICEF (Organizace pro pomoc dětem), UNESCO (Organizace pro výchovu, vědu a kulturu), FAO (Organizace pro výživu a zemědělství), WHO (Světová organizace zdravotnictví), ILO (Mezinárodní organizace práce), UNREF (Fond pro pomoc uprchlíkům).

Vlivem politiky Vatikánu jsou v organizaci OSN sekretariáty, které podléhají NCWC (National Catholic Welfare Conference), která je vrcholnou organizací amerických katolíků. V roce 1960 budoval Vatikán další síť svých mezinárodních organizací a výběrem uvádí **K. Molnau** 21 mezinárodních katolických organizací, svazů, center, unií, rad a sdružení, které již v tehdejší době plně fungovaly. Téměř všechny tyto organizace byly propojeny s výše uvedenými organizacemi.

„Jezuita Rousseau byl šestkrát členem vatikánské delegace na každoročních valných shromážděních OSN, zúčastňoval se konferencí o oceánografii, o vědeckých informacích a podílel se na řadě diplomatických akcí Vatikánu.

Jezuité jsou zastoupeni i v některých nevládních mezinárodních institucích. Například jezuita Higgins byl členem americké delegace na bělehradském setkání zástupců vlád, které podepsaly Závěrečný akt konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (Helsinky).“ (**L.N. Velikovič: Černá garda Vatikánu, str. 77**).

Tam, kam se jezuité v politice, ekonomii, technice a hospodářství dostanou, ob-
sazují pak toto místo opět svými lidmi. Výše uvedená místa jsou stále v rukou Va-
tikánu.

V dnešní době (rok 1998) jsou to ještě navíc různé organizace s podpůrnými programy, dále s ekologickým zaměřením, s humánním a lékařským zaměřením, vědecké organizace a sdružení – zvláště v oblasti atomového výzkumu a využití vědeckých poznatků, meteorologické organizace, astronomické organizace a sdružení apod. Pochopitelně nemůžeme vynechat ani komisi pro udělování *Nobelovy ceny* a jiné podobné komise udělující stejně významná (většinou politická) ocenění.

Nesmíme zapomenout, že neexistuje ani jedna jediná nadnárodní nebo monopolní organizace, ve které by jezuité nebo jejich agenti chyběli. Výčet a soupis důkazů a citátů by byl svou tematikou na zvláštní, samostatnou knihu. Koho existence vatikánských sil ve všech světových hnutích a organizacích zajímá, nechť si prostuduje knihy **Avro Manhattan** nebo **Edmonda Parise** nebo ať si prolísteje západní katolická periodika.

V těchto podkladech uvidí čtenář na vlastní oči a ke svému úžasu, kolik herců, zpěváků, spisovatelů, vědců, politiků, ekonomů, *protestantských* duchovních a humanistů slouží *Vatikánu* a jeho jezuitskému řádu nebo jsou v něm dokonce přímo osobně. Vezmeme-li si do ruky západní a zvláště americké katolické ročenky, jezuitské časopisy, jejich ekonomické bulletiny apod., sami pak můžeme vidět, do kterých organizací jejich sítě sahají.

Jsou to tak jasné, průkazné a křiklavé informace, že již ani nejsou utajované a v tisku neustále cenzurované. Západní tisk se o to (na rozdíl od východního) už ani nesnaží. Zvláště americký tisk pokládá proniknutí jezuitů do všech životně důležitých struktur a center *USA* za zcela běžnou záležitost, neboť chápe *Vatikán* jako průmysl, jako každou jinou organizaci obchodující ovšem nejen s movitým a nemovitým majetkem, ale i s celými územími, státy a s jejich politikou.

Úctyhodné jsou objemy a hodnota kontraktů, které *Vatikán* skrze své nástroje ročně uzavře a finanční zisky, které z toho jdou. Uvážíme-li však, že *Vatikán* a jeho jezuité si činí nárok na celou naši planetu, kterou de facto již staletí okupují, uvážíme-li, že si osobují právo rozhodovat za lidstvo a jeho jménem rozhodovat, organizovat, řídit a vést, pak se není co divit.

A jezuité jsou dnes těmi největšími vládci světa. Zůstávají však v pozadí. Jsou schovaní za svými věrnými nástroji – nejbohatšími magnáty světa nebo jsou to přímo oni, kdo se nechají obdivovat jako nejbohatší průmyslníci, statkáři, farmáři apod. Navenek však nic o své jezuitské příslušnosti neřeknou. Ztratili by totiž oficiální přístup do světových ekonomických, vědeckých, politických a vojenských organizací a kontrolu nad nimi. A tu *černý papež* potřebuje ze všeho nejvíce.

Můžeme konstatovat, že na přelomu 20. a 21. století patří mezi nejbohatší a nej-
mocnější vzdělávací, obchodní, finanční a výrobní organizace na světě právě ty, které úzce spolupracují s římskokatolickou církví prostřednictvím jezuitských agentů. Mezi největší světové školy to jsou například *Top-Ten-Business Schools: Harvard (USA), Pennsylvania/Wharton (USA)*,

Stanford (USA), MIT (USA), Columbia (USA), Chicago (USA), Northwestern/Kellogg (USA), Cornell (USA), London Business School (Anglie), INSEAD (Francie).

Mezi největší světové banky se řadí například: Goldman Sachs (USA), Merrill Lynch (USA), Morgan Stanley Dean Witter (USA), Salomon Smith Barney (USA), Crédit Suisse First Boston (Švýcarsko), UBS Warburg (Švýcarsko), Lazard (Francie), Rothschild (Francie), Deutsche Bank (Německo).

A mezi nejsilnější podniky na světě patří například: Nokia (Japonsko), Coca-Cola (USA), Microsoft (USA), IBM (USA), Intel (USA), General Electric (USA), General Motors (USA), Ford (USA), Disney (USA), McDonald's (USA), AT&A (USA), Oracle (USA), Wal-Mart (USA), Exxon Mobil (USA).

45.6 Prodloužené ruce jezuitů

V roce 1975 byl církví vyhlášen svatý rok s ideou smíření. S touto myšlenkou byla spojena a jezuiti vedena i propagace o odzbrojení. To mělo dva důvody: Jednak světové organizace musely ztratit k jezuitům ostražitost, aby je mohli jezuité dokonaleji infiltrovat a za druhé to byla snaha oslabit USA a posílit komunistické Rusko, které se rozhodlo své národní pravoslaví nejen nezlikvidovat (na rozdíl od katolicismu), ale dokonce i chránit a mlčenlivě podporovat. Silné Rusko, jak si ukážeme později, je v souladu s tajnými plány jezuitů.

Pro prosazování této politiky Vatikánu a jezuitského řádu slouží nejen ostatní římskokatolické řády, ale i různé „mezinárodní katolické organizace prostých věřících, protože jsou rovněž řízeny ústředními podřízenými vatikánským mocenským pokynům. Mezinárodní katolické organizace jsou předsunutými rozvědkami politického katolicismu v různých zemích, jsou to papežská vojska v civilu. Činnost těchto katolických organizací je koordinována výroční Konferencí mezinárodních katolických organizací.“ **(Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 39).**

O tom, že jsou tyto organizace plně v péči jezuitů a že jsou jejich prodlouženými rukama není ani potřeba příliš zdůrazňovat. Úkolem těchto mezinárodních organizací je, jak se praví v jedné zprávě monsignora Dell'Acqua z 8. dubna 1957: „šířit křesťanské myšlení a křesťanskou morálku ve světě.“ **(Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 40).**

31. generální kongregace jezuitů v letech 1965 – 1966 jednala také o nejmasovějších organizacích jezuitského řádu – o mariánských kongregacích a Apoštolátu modlitby (Liga přesvatého srdce) založeném r. 1844. Mariánské kongregace sdružují stovky milionů katolíků podle farností nebo podle zaměstnání (obchodníky zvláště, lékaře zvláště apod.). Vrchní vedení mariánských kongregací opět náleží výhradně generálu jezuitů. Tyto organizace využívají jezuité hlavně v období volebních kampaní do parlamentů a místních orgánů. Tak například jenom Liga přesvatého srdce sdružovala v roce 1972 přes 40 milionů katolíků, vydávala na 170 druhů časopisů v 59 jazycích. **(L' Osservatore Romano, 5.–6.6.1972).**

Druhý vatikánský koncil se Apoštolátu modlitby věnoval velmi intenzivně se snahou učinit z této organizace vedoucí organizaci laických katolických organizací, kterých bylo v té době již několik stovek, plně s centrálním jezuitským vedením. Tato koncepce byla také nakonec schválena.

Mariánské svazy měly v 60. letech přes 150 milionů členů. Tyto svazy sdružují různé mariánské organizace, jako například Mariánskou legii (8 milionů členů) a Mariinu modrou armádu-

du. Mariánská legie se sama označuje za „prodlouženou ruku a zmnohonásobené oko kléru. Mariánská legie úzce spolupracuje s americkým ministerstvem zahraničních věcí a s tajnou službou USA. Fulton J. Sheen – »apoštol Mariin...« (jezuita) dělá spojku k Allanu Dullesovi, šéfovi americké tajné služby. K nejdůležitějším finančníkům Mariánské legie patří Henry Ford II(*), Clare Boothe-Luceová (bývalá velvyslankyně USA v Římě a manželka tiskového magnáta Lucea) a bankéř John Moody. Teprve agitace F. J. Sheena všechny tyto osoby přiměla, aby přestoupili ke katolicismu. ...Legionáři konají... rozsáhlou ilegální práci. K jejich speciálním úkolům náleží potírání protikoloniálního úsilí národů Asie a Afriky... Časopis Růženec napsal roku 1957, že členové Mariánské legie musí plnit veliký úkol v Číně a že jej plní ilegálně.

...Mariina modrá armáda čítá více než sto milionů členů v padesáti zemích světa a jejím výslovným cílem je šířit fatimské poselství (**). Tato organizace vystupuje velmi silně v mezinárodním měřítku. ...Je příznačné, že mezinárodní radě Mariiny modré armády velí kardinál Eugene Tisserant (jezuita), tajemník kongregace pro Východní církve.

(*Jak uvádí **Lavreckij** v knize **Vatikán, náboženství, finance a politika na straně 261**, daroval roku 1955 »Fordův fond« katolíkům 37 milionů dolarů. Šéf Fordovy společnosti, Henry Ford II. přestoupil na katolickou víru a jeho bratr Edsel se stal členem episkopální církve.)

(** Podle Fatimského poselství se první světová válka chýlí ke konci. Jestliže se však lidé nepolepší, to znamená neodvrátí od komunismu, bude následovat válka mnohem horší. Aby této válce zabránila, přijde Marie a bude žádat, aby Rusko bylo zasvěceno jejímu neposkvrněnému srdci, Rusko se pak obrátí a zavládne mír; v opačném případě rozšíří Rusko své bludy po celém světě. Nakonec však zvítězí neposkvrněné srdce Mariino, svatý otec zasvěťí Rusko Marii a Rusko se opět odvrátí od komunismu) " (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 144–148**).

Tuto otázku postoje jezuitů k východu prohloubila 32. kongregace jezuitů, svolaná Arrupem 8. září 1973 a vykonaná od 1. prosince 1974 do května 1975. Kongregace navíc řešila vnitřní rozpolcenost řádu a úbytek oficiálních členů. Byla snaha zrušit čtvrtý slib, slib poslušnosti papežovi. Nakonec však byla potvrzena dřívější zásada, že tento slib se týká pouze profesů. Infiltrační práce jezuitů prostřednictvím legií byla papežem ohodnocena velmi kladně a dostala další vybídnutí a požehnání Vatikánu. (**La civiltà cattolica, 1974; Popoli e missioni, 1974, Febbraio, str. 6; Epoca, 1973, č. 1 203, str. 37**).

S požehnáním Vatikánu mají také jezuité pod svou kontrolou všechny římskokatolické řády. V České republice jsou například prodlouženou rukou jezuitů mužský řád salesiánů, který sdružuje přibližně 200 oficiálních členů řádu. Svým počtem patří k silným řádům. Jejich činnost se dnes schovává za péči o rómské obyvatelstvo, zvláště o rómské děti a mládež.

K další prodloužené ruce jezuitů patří například ještě řád **Maltézských rytířů**, **Opus Dei**, **Preláti svatého kříže**, **Katolická akce** a další. Téměř všechny působí i na území České republiky.

45.7 Maltézští rytíři

Chapadla Vatikánu a jezuitského řádu jsou tedy naprosto nekonečná a nespočítelná. Jednou z organizací, která je jezuita infiltrována, jsou **Maltézští rytíři**, kterou dnes v Čechách vidíme jako charitativní zdravotní společnost. Jejich skutečné záměry však popisuje už literatura šedesátých let takto:

„Katoličtí finanční magnáti jsou politicky rozhodující silou katolicismu, třebaže nevykonávají vždy navenek viditelnou funkci v katolické církvi. Zvláště papežsko–šlechtická skupina nevystupuje tolik na světlo veřejnosti. Právě tato část černé finanční oligarchie hraje úlohu šedé eminence v katolicismu. Členové této skupiny jsou organizováni především v řádu maltézských rytířů. Je to organizace mezinárodního rázu, která vznikla z řádu Johanitů. ...Dnes udržuje asi 20 států diplomatické styky s řádem maltézských rytířů. Řád čítá asi 6 000 členů. ...Maltézští rytíři... sní o nastolení papežsko–monarchistické univerzální říše, jejíž počátky spatřují v seвероatlantických integračních snahách politiků NATO. Řád maltézských rytířů skrývá své intriky namířené proti národům a lidstvu rozsáhlou charitativní činností, kterou vykonávají zejména v západoevropských zemích. Vůdce rytířů, tak zvaný velmistr, je kníže Chigi, zástupce jednoho z nejstarších papežských junkerských rodů.“ (**Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 46–47**).

Magnáty mezi Maltézskými rytíři jsou opět tajní jezuité, i když organizování dokonce v jiných řádech nebo organizacích. Málokdy jsou to jejich nástroje nebo skuteční členové maltézského řádu. Tito lidé drží ve svých rukou velkou moc a disponují obrovským finančním kapitálem. Jsou šedou eminencí nejen Vatikánu, ale i celému bankovnímu světovému systému.

45.8 Katolická akce a Opus Dei

Stejnými chapadly jezuitů je *Katolická akce*. V Německu byl na magdeburském Katolickém dnu 1928 konglomerát katolických spolků povýšen na základy *Katolické akce*.

Její program stanovil jezuita pod tajnou přísahou, *Eugenius Pacelli* (pozdější papež *Pius XII.*) na podkladě popisu masové katolické organizace, která by „obhajovala křesťanský pořádek ve všech společnostech a bojovala proti doktrínám a proti socialismu.“ (***Civiltà Cattolica, I., Roma, 1905, str. 129***).

Pius XII. vdechl této organizace jednoznačný *profašistický* ráz. Proto *Katolická akce* vždy velmi úzce spolupracovala se všemi formami *fašismu, nacismu* a s *ustašovci*. Kromě toho také úzce spolupracovala a spolupracuje s *komunismem, socialismem* (například v *Itálii*) a sdružovala a dodnes sdružuje děti a mládež celého světa (vzpomeňme na *Loyolův ideál* vyučit si všechnu mládež podle *jezuitského ducha*) ve všech oborech její činnosti – od křesťanské až například po sportovní, umělecké, technické, vědecké, studijní apod., jedno zda věřící či ateisty. Spojuje mnoho katolických organizací do jednoho celku, např. *Mezinárodní federaci mužů, Pax Romana, Světové sdružení ženských katolických organizací, Mezinárodní sdružení katolických děvčat, Mezinárodní federace křesťanských odborů, Hnutí křesťanských pracujících v Evropě, Mezinárodní federace pracujících křesťanů – emigrantů a utečenců, Mezinárodní svaz křesťanských demokratů, Konference mezinárodních katolických organizací, Informační ústředí mezinárodních katolických organizací*, apod.

Katolická akce je stále předně vedena jezuity. Sdružuje nezměrné množství katolických a protestantských mládežnických organizací, ovšem pochopitelně pod zcela jinými názvy, než je *Katolická akce*. Poslušna zásadám *generála Arrupeho*, přizpůsobuje se *Katolická akce* daným podmínkám té či oné země. Její chapadla sahají nejen do všech evropských a amerických států, ale i do *Afriky, Austrálie, Střední a Jižní Ameriky, Filipín, Asie*, na různé ostrovy, do všech muslimských a buddhistických zemí. *Katolická akce* tajně podporuje také různé teroristické organizace, různé formy *komunistických* a *prosocialistických* tzv. křesťanských a různých podobně *promarxisticky* orientovaných organizací po celém světě v rámci *Nového světového pořádku*. Je zapletena do vysoké politiky.

„Není pochyb o tom, že poválečný úspěch křesťansko–demokratických stran v Evropě přesvědčil Vatikán, že sociální demokracie s křesťanským štítkem je cestou vpřed, a to zvláště po očividném krachu komunismu. Jezuité, využívající katolickou Akci a další formy politické činnosti a nátlaku, sehráli klíčovou roli v těchto úspěších v západní Evropě a jsou připraveni dosáhnout téhož na Východě. Papež konkrétně vyzval tovaryšstvo, aby vycvičilo kněze pro východní Evropu, aby tak římskokatolická církev získala to, co deník *The European* nazval »vůdčí úlohou v politické reformě Východní Evropy.« (*The European*, 14.–16. prosince 1990).

Time Magazine téhož měsíce oznamuje, že uprostřed prosince 1990 se v Římě sešli jezuitští experti, aby si tuto práci naplánovali. Jezuité, kteří v současné době vychovávají 1,8 milionů studentů na kolejích a školách po celém světě, jsou považováni za »intelektuální elitu«, která vzdělává smetánku katolické společnosti, a zároveň za největší misijní útvar v katolické církvi." (***Time Magazine*, 10. prosince 1990; Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993 Dorchester House Publications, str. 136 – 137).**

Jezuité prostřednictvím *Katolická akce* propojují katolicismus se zednářstvím, zednáře s ilumináty, fašisty, liberály, komunistickými konfederacemi apod. Díky jezuitům, kteří *Katolickou akci* pevně ovládají, prorůstá *Akce* všemi politickými a zvláště lidovými, svobodnými, demokratickými křesťanskosociálními a křesťanskodemokratickými stranami, spolky, uniemi, hnutími a podobnými útvary ze všech zemí (viz také **A. Tondi: Jezuité, str. 311 – 317**). V jakékoliv nadnárodní organizaci (např. *rotariáni*, *svobodní zednáři* a dalších) má *Akce* své prsty, i když navenek má od papeže zákaz plést se do politiky.

Opak je skutečností. V době voleb v každém státě u každé národnostní skupiny má *Katolická akce* největší tajnou práci. *Volební kampaně* ovlivňuje tak, aby *katolicismus* nebo jeho *sociálně křesťanskodemokratické* nebo *sociálně demokratické* složky zvítězily co největším počtem hlasů.

Podle potřeby *Vatikánu* má *Katolická akce* moc ovlivňovat i samotné volby a sčítání hlasů. Jejím cílem je vytvořit v každé zemi podle rozkazu *Vatikánu* různé formy jeho politické moci a rozdílných politických sil (čím více různorodých a navzájem od sebe odlišných, tím lépe, neboť je pak vliv *Vatikánu* méně nápadný), pomocí nichž by pak mohl *Řím* zasahovat do zákonodárství a hospodářství, mařit všechny opo-
ponentní, proticírkevní návrhy a utvářet své vlastní zákony. Každá provatikánská strana, jedno zda přímá či nepřímá je kromě jiných vlivů a různých tajných sil také dílem působení *Katolické akce*.

Opus Dei (*Boží dílo*) jako nová organizace vznikla 2. října 1928 pro muže a 14. února 1930 pro ženy ve Španělsku uprostřed madridské chudiny a sirotků díky *duchovním viděním* zakladatele a díky tehdejšímu útlumu jezuitského řádu (***Malachi Martin: The Jesuits, str. 502***) v jeho starání se o chudé a v přílišné péči o politiku. Zakladatelem je španělský jezuitský kněz, *Josemaría Escrivá de Balaguer* (*9.1.1902, 28.3.1925 vysvěcen na kněze, Doc. Dr. římského a kanonického práva, v *Madridu* od r. 1934 dává pod hlavičkou *Opus Dei* studentům *hodiny meditace* a diecézním kněžím *Exercicie*, světi za kněze prosté členy *Opus Dei*, od roku 1957 jmenován papežem členem Papežské akademie pro teologii a poradcem Kongregace pro semináře, od roku 1961 člen papežské komise pro autentický výklad církevního práva, v následujících letech hodně cestuje a podniká kající poutě k *mariánským svatyním*, †26.6.1975, *blahořečen* papežem *Janem Pavlem II.* 17.5.1992, *svatořečen* tímto papežem 6.10.2002), který založil také *Kněžskou společnost Svatého kříže* svěcením prostých členů organizace *Opus Dei*. (Organizace *Kněžská společnost Svatého kříže* uznána papežem 8.12.1943). Tato kněžská organizace je nerozlučně spjata s *Opus Dei*. Prelát *Opus Dei* je generálním prezidentem *Kněžské společnosti Svatého kříže*. Tato společnost umožňuje účast na díle diecézním kněžím. Tím se ani nadále nemění jejich podřízenost vůči jejich diecézním biskupům.

„V roce 1947 začal zakladatel podnikat nutné kroky k přeměně diecézního právního statutu na statut univerzální a papežský. Dne 24. 2. 1947 bylo Opus Dei schváleno jako sekulární institut. Právní normy však stále nebyly plně přizpůsobeny charismatické povaze Díla. Konečně 28. listopadu 1982 papež vydal apoštolskou konstituci »Ut sit«, kterou se zřizuje Opus Dei jako personální prelatura společně s Kněžskou společností svatého kříže. Vztahy prelatury s místní hierarchií jsou upraveny ve statutech. Než prelatura začne dlouhodobě působit v nějaké diecézi, musí o tom uvědomit příslušného biskupa. Jeho souhlas je nezbytnou podmínkou pro zřízení střediska prelatury. Cíl Opus Dei je pastorační ve dvojím smyslu. Prelát a jeho klérus vykonávají svou vlastní a přesně popsanou práci ve službě laikům – starají se o věřící, kteří patří k prelatuře, podporují je v jejich závazcích v oblasti asketického života, náboženského vzdělání a apoštolátu. Prelatura jako celek – klérus i laici – uskutečňuje v nedělitelné jednotě zvláštní apoštolát ve službách univerzální Církve a diecézím, aby rozšířila ve všech vrstvách společnosti hluboké vědomí všeobecného povolání ke svatosti a k apoštolátu: vědomí posvěcující hodnoty práce.“ (<http://www.opusdei.org/art.php?w=61&s=233>, 23.1.2005).

„Josemaría Escrivá po sobě zanechal rozsáhlé literární dílo. Nejznámějším publikovaným dílem je spis *Cesta*. V ní se autor zabývá modlitbou a prochází lidské i křesťanské stránky života až do nejmenších každodenních podrobností. Další významnou publikací je *Růženec*, který obsahuje krátké meditace k růžencovým tajemstvím. ...Opus Dei se zaměřuje na obyčejné lidi. Jeho spiritualita spočívá v posvěcení života skrze práci, kterou člověk vykonává a která je součástí jeho lidské existence. Členové Opus Dei nemají být žádní moderní řeholníci, kteří se stali lékaři, advokáty nebo dělníky, aby si našli příležitost k apoštolátu ve světě, nýbrž lékaři, právníci a dělníci, kteří se cítí být Bohem povoláni posvětit se skrze svou práci.“ (http://www.inex.cz/referaty/referat_email.asp?id=1230&nadpis=Josemaria+Escriv%E1).

Jako v několika jiných případech celosvětových římskokatolických organizací i zde se zakladatelské dílo silně podobá zakladatelskému dílu Ignáze z Loyoly. Budoucí monsignor, *Escrivá de Balaguer*, má napřed několikere duchovní vidění, díky jemuž zakládá budoucí silnou organizaci a její odnože, která má za úkol pomáhat papeži a která se neustále drží ve vatikánských kruzích v jeho nejtěsnější blízkosti. Jeho společnost vyvstala z laiků, které si sám *meditacemi* a *Duchovními svičením* vychovával a pak světil za další kněze. Jeho organizace je podle něho cestou ležící před lidmi, jenž touží po svatosti, *aniž by museli změnit svůj stav, způsob života nebo zaměstnání*. Je určena pro laiky a neodborníky. Monsignore *J.E. de Balageur* zanechává také rozsáhlé literární dílo, jehož témata jsou ve vysoké pozornosti a oblíbenosti jezuitského řádu. Většinou se jedná o mravní zásady, v nichž nachází jezuité, jak historie dosvědčuje, veliké zalíbení, zvláště, když je sami vytvářejí. *Escrivá* navíc dostává vysoké vatikánské funkce, jaké se dávají hlavně „zasloužilým“ jezuitům.

Opus Dei je jezuitskou organizací. To sděluje například i zpravodajský časopis věnovaný otázkám postavení člověka ve světě, ve společnosti a v současném dění, **MARATHON**: „...Nebo v oblasti černé ekonomiky, v oblasti kriminální jakou je prostituce. Získat a »zpracovat« prostitutku vyžaduje určité náklady. Právo disponovat s prostitutkou se dokonce může stát mezi provozovateli předmětem koupě a prodeje. Funguje to i v oblasti, kterou jsem uvedl vloni – na příkladu jezuitské organizace *Opus Dei*, která vyhledává talentované děti z chudých rodin, umožňuje jim vzdělání a pak od nich získává část příjmu jako příspěvek organizaci.“ (**Zpravodaj MARATHON, záznam diskuse na vědecké konferenci – Lidský kapitál a investice do vzdělání, Bankovní akademie, a.s. Praha, 12–13.10.1999, <http://misc.eunet.cz/marathon/1250/99/mar99z.htm>**).

Proto není žádným překvapením, že jsou to právě nejvíce jezuité, kdo v *Opus Dei* pracují a zároveň tuto vlivnou organizaci nejvíce hájí před kritiky. Avšak i tito jezuitští zastánci *Opus Dei*, jako například jezuitský kněz z USA, **James Martin**, který napsal 25. února 1995 článek **Opus Dei ve Spojených Státech** pro dva jezuitské časopisy: „**America – the Catholic magazine**“ a „**The National Catholic Weekly**“ přiznávají, že „*Opus Dei* je nejvíce kontroverzní skupina v dnešní katolické církvi. Pro jeho členy to není nic menšího než Dílo Boží, vnuknutí blahoslaveného Josemaría Escrivá, který rozvinul Kristovu práci propagující svatost každodenního života. Pro jeho kritiky je to však mocná, dokonce nebezpečná, jakoby kultovní organizace používající utajení a manipulaci na pomoc své agendě. Zároveň mnoho katolíků přiznává malou znalost o této vlivné skupině. Navíc, z důvodu dvojstranného pohledu na tuto skupinu a možná i kvůli jeho vlivu ve vatikánských kruzích, je těžké najít vyváženou zprávu o *Opus Dei*. V roce 1982 udělil papež Jan Pavel II. organizaci *Opus Dei* postavení »osobní prelatury«. Kanonický termín znamená, že osoby v *Opus Dei* spadají předně pod soudní pravomoc papeže než pod pravomoc příslušné oblasti. Jinými slovy to právnicky funguje tak, že jakékoliv náboženské příkazy jsou provedeny bez ohledu na zeměpisné hranice. Toto jedinečné uznání, to je výhradní osobní prelatura v církvi, demonstrovala vysokou úctu Jana Pavla II., které se on sám v církvi těší právě tak jako *Opus Dei* působící ve vatikánských kruzích. ...Avšak přišlo jen několik málo roků po Escrivově smrti roku 1975 a... beatifikace byla, bez zveličování, kontroverzní. »Nepřichází svatost pro zakladatele vlivné katolické skupiny příliš rychle?« čteme v lednu 1992 v hlavním titulku *New York Times* a v dalších podobně se opakujících kritických článcích, které se objevují v téže době. Jeden článek v »*The London Spectator*« například obsahuje obvinění dřívějších blízkých spolupracovníků o Escrivově méně než svatém chování. »Měl odporně oplzlou povahu«, řekl jeden svědek, »a sklony k nacismu, ale nikdy se o nich nezmiňovali.«“ (<http://www.americamagazine.org/articles/martin-opusdei.cfm>; <http://www.rickross.com/reference/opus/opus47.html>).

Je všeobecně známo, že organizace *Opus Dei* velmi úzce spolupracovala s fašisticko-diktátorským režimem *Francisca Franca* ve Španělsku (např.: <http://policy.euweb.cz/view.php?id=16>) a že byla hybnou pákou *Francovy* španělské ekonomiky a která postupně přerostla i význam a postavení *fašistické* strany *falangy*. Prostřednictvím *Opus Dei* posílil papež *Jan Pavel II.* své konzervativní doktríny, proto silně ignoroval neustálá obvinění, že je *Opus Dei* spojeno s tajnými, okultními praktikami a velmi rád mlčel k faktu, že jeho zakladatel *Escrivá* po vítězství *fašistických* sil ve Španělsku v roce 1939 označil *Hitlera* za „*spasitele španělské církve*“. Bezesporu to bylo dáno i silnou náklonností *Jana Pavla II.* k „*hrdinským*“ a „*svatým*“ činům tehdejšího *fašistického* světa a doby. Kromě *Escrivy* totiž minulý papež *Jan Pavel II.* *beatifikoval* také skupinu *fašistických kněží*, kteří otevřeně podporovali *frankistický režim*. Současný papež *Benedikt XVI.* navázal na popodporu ultrakonzervativní skupiny *Opus Dei*, která je mnohdy označována za *zednářskou lóži*. Některá média o ní hovoří dokonce jako o „*Boží Mafii*“. (více na www.osud.cz). Dnes zastává mnoho členů této organizace *Opus dei* důležitá místa ve španělské politice a v hospodářství.

Vraťme se však k původnímu článku jezuitského kněze **Jamese Martina**. Autor dále v článku poukazuje na stížnosti lidí ohledně neregulérnosti *beatifikace* roku 1992, na obvinění z neregulérnosti, nadřezování a uspěchanosti při soudních procesech s členy *Opus Dei*, dále upozorňuje na knihu **Michaela Walshe** „*Opus Dei*“ z roku 1992, která se snažila proniknout do tajemství společnosti *Opus Dei* a která vzbudila tak velkou zápornou reakci z *Opus Dei*, že tato organizace musela urychleně vydat svou vlastní knihu „**Opus Dei: Otevřená kniha**“ v níž se snaží vyvrátit **Walshovo** vyšetřování, tvrzení a závěry.

V další části svého článku autor vypočítává, kde všude v USA *Opus Dei* působí a všímá si taktiky, s jakou se snaží získávat nové členy. Většina z center *Opus Dei* je strategicky umis-

řetována tak, aby byla co nejbliž vysokých škol a různých školních prostor a poboček, aby mohla přitahovat nové členy. K těmto centrům patří různá *Studijní střediska pro muže (Leighton Studies Center for men)* nebo *Střediska pro ženy (Petawa Center for Women)*.

Autor dále píše, že v USA má *Opus Dei* pověst společnosti, jejíž členové, až na pár výjimek, jsou zatajováni. Nejsou ani zřetelně identifikováni externí spolupracovníci *Opus Dei*. Nejsou ani jasné skutečné aktivity *Opus Dei* ani jeho propojení s politikou a s různými náboženskými společnostmi. Vše je neustále i přes protesty kritiků zatajováno. Zatajovány jsou před veřejností i vnitřní stanovy *Opus Dei*, o kterých se mnoho slyší, ale jen málo lidí je ve skutečnosti vidělo, a to ještě pouze část z nich. Navíc jsou v trojúhelníku *Vatikán*, veřejnost a *Opus Dei* latinské jazykové bariéry, které ani *Vatikán*, ani *Opus Dei* nemají zájem bourat a překládat dokumenty do angličtiny. Mnoho dokumentů, znění zákonů, úředních nebo církevních listin je naprosto nedostupných a nedosažitelných.

V další části svého článku autor přiznává existenci příliš silných rekrutovacích taktik pro nováčky (verbování nováčků pod tlakem). Někteří dokonce nazývají *Opus Dei* „*katolickými mormony*“. Společnosti *Opus Dei* se také říká apoštolát přátelství a důvěry, ale jak autor na jednom skutečném příběhu ukazuje, ve skutečnosti přátelství a důvěru tato společnost zneužívá. Za členy si vybírá mladé, bohaté, komunikativní, inteligentní lidi s fyzicky přitažlivým, atraktivním vzhledem a s přátelskou, dobrosrdečnou povahou, aby tito členové mohli snáze přivést do společnosti nové členy. Podle autorových záznamů výpovědi svědků jde však ve skutečnosti o rekrutování, nebo-li verbování do členství. *Opus Dei* nabízí ke spolupráci v podstatě jednorázovou dohodu. Pokud ji odmítnete, odsoudí vás, že například ztrácíte Boží přízeň po zbytek vašeho života. Tím zde uplatňuje na slabší povahy psychologický nátlak. Kritikové dokonce ukazují na *Escrivův* článek v ***Cronica z roku 1971***, v němž rekrutování definuje slovy: „*Tento svatý donucovací nátlak je nezbytný; nuťte ke vstupu, říká náš Pán. Musíte zabít sami sebe kvůli konverzi.*“ Neslyšeli jsme podobná slova také z úst *Ignáce z Loyoly*?

Členové *Opus Dei* jsou při přijímání rozřizováni podle svých schopností a podle hierarchických pravidel. Všude je kladen důraz na hierarchii, na poslušnost a na svobodný stav. Jedna ze skupin v *Opus Dei* se například zavazuje ke svobodnému stavu, podle řádu jsou povinni se denně účastnit mše, náboženského čtení, soukromých modliteb a úměrně ke svým schopnostem také fyzického umrtvování svého těla. Závazek platí pro dobu pěti let (každý rok se slib obnovuje). Členové zde nemají ani žádné soukromí. I dopisy jsou členům prohlíženy. Když tento trénink člen vydrží celých deset let (tedy dvakrát pětileté období), je připraven na kněžství a na studia na vysoké škole Svatého kříže v Římě. Zde má *Opus Dei* své „velitelství“ s hlavním prelátem v čele, biskupem *Javierem Echevarriou*.

Autor popisuje ve svém článku ještě víc ze života členů *Opus Dei* a z jeho taktik, než je zde uvedeno. Jako ukázka to však stačí. Porovnejme popsané praktiky *Opus Dei* s praktikami v jezuitském řádu a poznáme až nápadně věrnou shodu v mnoha věcech mezi oběma organizacemi.

Všeobecně se také ví, že „*členové Opus Dei hráli a stále hrají rozhodující roli v ekonomice a bankovníctví Vatikánu, kde se v souvislosti s tímto hnutím hovoří o svaté mafii, peroucí peníze z těch nejpodezřelejších zdrojů. Platí za důsledné odpůrci liberalizované církve, obnovuje flagelantství, názor na zrušení celibátu je přirozeně jednoznačně odmítavý. Svatořečení Escrivy je jasným signálem, že v okolí papeže Jana Pavla II. zvítězilo krajně konzervativní, fundamentalistické křídlo. Komentátoři s jistou nadsázkou píší, že 6.10.2002 dobyli Španělé Řím. Takže máme novou protireformaci a definitivní potvrzení toho, komu se církev klaní – zda Bohu nebo penězům. Jinými slovy lze říci, že je to vyvrcholení vnitrocírkevního puče.*“ (<http://www.astrologie.cz/forum/faq/faq29.htm>, 30.10.2002).

Co se týká neprůhlednosti členské základny organizace *Opus Dei*, jsou určité výjimky. Například jeden z mála veřejně známých členů *Opus Dei* je vatikánský mluvčí, ředitel Tiskového střediska (sálu/kanceláře) Svatého stolce, Dr. *Joaquín Navarro-Valls*, D.M., který se dnes těší nadprůměrné podpoře, spolupráci a pozornosti významných jezuitských kněží a teologů po celém světě. Pochopitelně se těšil i veliké úctě přímo od papeže *Jana Pavla II.*:

„Papež poděkoval tiskovému mluvčímu Vatikánu za jeho 20letou službu. Vatikán/ZENIT Jan Pavel II. poděkoval Joaquínu Navarro Vallsovi za jeho 20letou službu ředitele Tiskového střediska Svatého stolce. Během soukromé papežské audience obdržel 68letý Navarro Valls děkovný dopis za svou službu v úřadu ředitele Tiskového střediska Svatého stolce. Tiskové středisko Svatého stolce bylo založeno v roce 1966 původně jako informační středisko Druhého vatikánského koncilu. Od roku 1990 mohli začít novináři využívat také služeb Vatikánské informační služby (VIS). Podle instrukcí upravených Janem Pavlem II. v roce 1986 je Tiskové středisko Svatého stolce zodpovědné za zveřejňování informací týkajících se aktivit papeže a Svatého stolce. Joaquín Navarro Valls je členem prelatury Opus Dei. Narodil se ve španělském městě Cartagena a studoval na univerzitách v Granadě, Navarru a Barceloně. Univerzitních titulů dosáhl v oborech medicína (1961), žurnalistika (1968) a komunikační vědy (1980). Nejdříve působil v lékařství (1962–4), od roku 1977 pak pracoval jako zahraniční korespondent madridských novin ABC. Jako delegát Svatého stolce prezentoval papežova stanoviska na mnoha konferencích OSN a je nositelem řady ocenění za svou mediální práci.“ (www.cirkev.cz, 16.12.2004).

45.9 Infiltrace církví v praxi

Můžeme tedy vidět, že nenásilná a nenápadná *křížová válka* prostřednictvím *infiltrace* je vyhlášena celému světu. Jezuitský řád prostřednictvím svých tajných členů nebo tajných agentů pronikl do všech náboženských a nenáboženských organizací ať politických, vojenských, hospodářských, ekonomických nebo fundamentalistických, nacionalistických, teroristických a pod. Z jezuitského řádu vycházejí zvláště vytypovaní všestranně vzdělaní a vyškolení agenti. Jsou také určeni k infiltraci všech náboženských denominací a k nasměrování jich do náruče *Vatikánu* a nebo k jejich rozložení a zničení.

Dr. **Rivera** byl jedním z nich. Sám ve svých spisech přiznává, že jen ve Španělsku rozložil a zničil nejméně 19 sborů. Tento exjezuitský kněz o této činnosti z roku 1950 vypráví po svém podařeném útěku z řádu roku 1979 toto:

„...Nenáviděl jsem protestanty – věřil jsem, že jsou našimi smrtelnými nepřáteli, a to způsobilo, že ze mne učinili agenta pro infiltraci k ničení těchto církví. ...Infiltrátor je člověk, který se vplíží nenápadně mezi ně tak, aby byl nepoznán, čím a kým vlastně je.

Když mi bylo 14 let, začali jsme s kurzem o protestantismu a jeho kacířství. Na velké tabuli uvedl učitel seznam všech církví, které bylo nutno tehdy infiltrovat. Učitel mi ukázal, kterou jsem z těchto skupin dostal za úkol infiltrovat. Byla to skupina pod písmenem C, tedy Plymouthští bratři, Pentakostalisté, Baptisté a Unie evangelíků.

Písmeno A obsahovalo: Episkopální, Církev Boží, Metodisté, Luteráni. Písmeno B obsahovalo: Adventisté sedmého dne, Církev Nazarejských křesťanů. Písmeno C mělo: Plymouthští bratři, Pentakostalisté, Baptisté, Unie evangelíků. Písmeno D obsahovalo: Aliance misionářů, Shromáždění Boží, Mormoni, Svědkové Jehovovi. Písmeno E zahrnovalo: Mohamedáni, Církev koptická, Řeckokatolíci.

Jak ubíhala léta, infiltroval jsem stovky sborů a organizací. Jezuité počali infiltrovat kolem roku 1550 každé náboženství a každou denominaci. A toto činí do dnešního dne, ovšem mnohem sofističtějším a obludnějším způsobem díky ekumenicko-charismatickému hnutí v některých fundamentalistických církvích. Kněží, kteří úspěšně infiltrovali Plymouthské bratry nám předali knihy od Darbyho, Skofil-da, Kellyho atd, aby studovali rozdílná učení. ...Kněz nám dokonce ukázal, jak máme lámat chléb v den Páně. Když učitelé seznali, že bychom to už dovedli, přidělili nám úkol církve infiltrovat a řekli nám, jak máme předstírat přijetí Krista.

...Jediným povoleným náboženstvím ve Španělsku bylo římské katolictví. Místní kněží měli seznamy těch, kteří nebrali účast na mši a tajná policie je měla nahlášené. Tito policisté je pak sledovali tak dlouho, dokud nevypátrali jejich tajná podzemní shromáždění.

Byli jsme poučeni, jak si hrát s dětmi členů těchto církví a jak se jich vyptávat, když s nimi budeme sami. ...Naučili nás, jak přinést kytici paní, když bychom byli pozváni k obědu, jak máme být velmi zdvořilí, abychom k nim měli otevřené dveře a když jsme s nimi byli sami, měli jsme jim lichotit, jak jsou krásné a šaramantní.

Byli jsme poučeni, jak hrát na jejich city, projevujíc hluboký soucit, když jejich milovaný zemřel. ...Také jsme měli o ně projevit velký zájem, když se ocitli v těžké krizi.

Nejzajímavější částí naší nauky bylo roztříštění církve znemožněním pastora, o kterém se vědělo, že říká, že římská katolická církev nejsou křesťané. Takový se stal naším hlavním terčem. Jen ve Španělsku jsem mohl takto zničit nejméně 19 sborů.

Na tyto sbory byly pořádány přepadové akce. Při jedné takové přepadové akci jsem se nechal zatknout a tím se moje jméno objevilo v novinách, kde jsem figuroval jako kacíř. Od pastora této církve jsem pak dostal osobní dopis, jímž mne doporučil jako věrného a důvěryhodného křesťana. On totiž nevěděl, že jsem to byl já, který je zodpovědný za tuto akci a za jeho uvěznění. Tehdy mi bylo 17 let.

S dopisem tohoto pastora jsem byl přijat v jednom Baptistickém sboru ve Venezuele. Naše instituce mne vyslala, abych tam infiltroval. A potom jsem se dostal do většího mezidenominačního teologického semináře v Kostarice. Mým posláním bylo zničit pastora, sbor i seminář. Měl jsem získat tolik jmen, jak nejvíce to bylo možné a odeslat je do Vatikánu. Byla to totiž protestantská škola připravující studenty ke kazatelství.

...Všechna tato jména jsou nyní zanesena do počítače pro inkvizici. Oni tam mají zaznamenána všechna jména pastorů, každého člena církve všech denominací na celém světě, včetně katolíků. V budoucnu to bude nepochybně proti nim použito, budou-li stát proti této jediné světové supercírkvi, kterou se Řím snaží vybudovat. Tou supercírkví je míněna ta, kterou římskokatolická instituce shromáždí ze všech protestantských církví pomocí ekumenického hnutí pod svou nadvládou. Pronásledování věrní, kteří tuto nadvládu odmítnou, budou od ní odkázáni na smrt. Pak budou tajně mordováni...

Nyní se vrátíme zpět k tomu, jak jsem ničil baptistickou církev ve Venezuele. Polovina sboru věřila, že římskokatolická instituce je církví křesťanskou a já jsem jim na to říkal toto: »Ó ano,... mám mnohé příbuzné v katolické církvi, kteří milují Pána a já věřím, že jsou spaseni jako věřící křesťané. To je křesťanská církev. A ti, kteří nevěří, způsobují strašné rozdělení a škodu tělu Kristovu. Už mnoho kazatelů na tuto církev útočilo a víra mnohých byla zničena. A to způsobilo mnoho zmatků a rozkolů. To musí přestat! My musíme kázat lásku.«

Takto vždycky mluví jezuité. Jsou to jejich fráze, které se zdají jako pravdivé. ... Dnes bych tomu pastrovi a těm, kteří vzdorují, chtěl říci: »Pastore, máš pravdu. Katolická církev není církví křesťanskou. Trpěl jsem v jejich rukou ve Španělsku. Nenávidí křesťany.«

Můj drahý pastor byl dosud ve vězení... a když mne tento baptistický pastor poslal do mezidenominačního semináře, rozšířil jsem pověst o tom, že měl nějaký vztah s osmnáctiletou dívkou. Byla sehnána dívka (katolické děvče). Ta řekla diakonům, kteří byli proti tomu pastorovi, že by se chtěla z toho vyznat. Pastor však byl nevinný. Manželka se s ním rozvedla, církev byla rozbitá a já jsem přešel na jiné působiště...

Jsou tři nejdůležitější způsoby rozbití sboru:

1) Uvést ve špatnou pověst silnou vůdčí osobu sboru (kazatele). 2) Izolovat ho, to je pozbavit ho jeho přátel a za 3) nějakým způsobem ho sprovodit ze světa.

1. způsob: Zničit jeho pověst lží proti němu. Překroutit něco, co řekl, aby vypadal jako nepřítel země. Uvést jej do nepříjemností s úřady. Falešně jej obvinít ze vztahu k ženě. Ku příkladu: Sekretářka, která má s ním milostný poměr. Dále zařídit, aby jej policie vyšetřovala z obvinění požívání drog, protože se chtěl vyhnout platit poplatky. Když by pak v takovém případě prokázal svou nevinu, je již pozdě. Sdělovací prostředky jej stačily představit jako viníka. Jeho pověst byla zhanobena. Když jej uvedou do špatné pověsti, pak se mu omluví za omyl. Je ovšem již pozdě. Pak třeba přichází telefonáty s pomluvou jeho manželky a jeho dětí z nemravných skutků. To je jen několik způsobů, jak takového člověka zneuctít. Od té doby je totiž považován za člověka nespolehlivého, označovaného jako lhář a zloděj.

2. způsob: Potom začíná kampaň psaníček a pomluv, ve kterých je takový člověk označen jako nevěrohodný. ...Je to zkrátka smolař. Ti, kteří se proti němu staví, vznášejí proti němu výhrady jako proti nepříteli způsobujícímu rozdělení: »Je proti jednotě! Neprokazuje Boží lásku,... drží se svých vlastních podivných učeních a pověr. Takto je svými spolupastory odstaven. Šíří se nová lež o nervovém zhroucení,... všechno co řekne, je nevěrohodné.

Většina z nich se při tom podrobí a přistoupí na kompromis. Je to snadnější než bojovat proti takovému peklu. ...Izolace se používá, aby byl donucen vzdát se kázatelského povolání.

3. způsob: Smrt je poslední východisko. Jestliže věří, že je povolán od Boha a nechce vstoupit v kompromis pod tlakem svých kolegů, přátel a rodiny, pak se stane neobvyklá věc: Je například sražen autem při nějaké nehodě. Může být zasažen autem a dostane se do nemocnice, ošetřovatelka mu zavře průvod kyslíku nebo dojde k záměně léku, nastane komplikace a on zemře. ...Nebo umírá následkem otráveného jídla nebo je živěn drogami, jež mu mění psychiku a dostane se do blázince. Také se stává, že se střetne s nějakým mužem, který jej probodne dýkou nebo hovoří s někým osobně, kdo jej náhle zastřelí.

Jedna smrtelně nebezpečná technika se zakládá na vyhledání dvojníka, který vypadá stejně jako oběť. Vybaven doklady totožnosti, používá jeho jméno, žije špatným životem, falšuje doklady, likviduje jeho pověst a ničí jeho čest.

Protestantský seminář, který jsem měl zničit, byl v Kostarice. Byl to seminář mezidenominační. Byly mi určeny dvě krásné dívky, které měly se mnou spolupracovat. Byly ze skupiny Katolické akce mládeže. Předstíraly fundamentalisticky založené znovuzrozené křesťanky. Karmen měla být mou přítelkyní v biblické škole. Marie byla určena k ničení pastorů a zavádění sexu mezi studenty.

Abych dokázal svůj antikatelický postoj, hádal jsem se za přítomnosti jiných studentů s jezuitskými kněžími, kteří přišli do tohoto semináře. Tito jezuité věděli, kdo jsem. Samozřejmě to byla jen přetvářka. Byl jsem to přece já, kdo poskytoval veškeré informace o této škole těmto kněžím a oni to dál poskytovali a předávali Svatému oficiu ve Vatikánu. Mezi studenty jsem

působil nevoli, protože jsem se i přes nejpřísnější předpisy o separaci chlapců a dívek vodil s Karmen za ruku.

Napřed začalo vznikat ze strany učitelek podivení, pak pohrdání a nakonec pohoršení. Dvě ženy učitelky, které byly misionářky a byly svobodné, tím byly těžce pohoršeny. Dále jsem vybral a určil několik katolických šviháků, kteří předstírali křesťany, aby tyto učitelky sváděli. Pak jsem navštívil noclehárnu pro dívky a nechal jsem se přistihnout, když Karmen byla v nočním úboru. Na dotaz učitelky odpověděla, že všechny dívky dělají totéž s jinými studenty. A pohoršení učitelek neznalo mezí.

Nastoupila diskuse a tento »skandál« se také dostal do sdělovacích prostředků. Jako novinář byl další jezuitský kněz, který to celé patřičně a barvitě popsal. Seminář byl otřesen. Byl totiž označen za místo mravní zkázy.

Schválně jsem se také oblékal jako nemešlo, loudal jsem se a přicházel vždy všude pozdě. Bojoval jsem s učiteli a obviňoval je, že nemají křesťanskou lásku. Jakmile se proti mně ozvali, ihned jsem se ohradil slovy: »Nerýpejte do mě. Proč mě tak pronásledujete? Jedněte jako kněz.« Při každé příležitosti jsem je přesvědčoval, že v katolické instituci jsou mnozí dobří křesťané a že katolické školy jsou pro svou disciplínu lepší.

Marie byla velice zaměstnaná. Mnozí ze sedmnácti studentů, které svedla, byli ze školy vyloučeni a nyní přišli na řadu pastoři a kazatelé. Pak bylo možné vidět pastora, jak často Marii ohmatával a hlídal ji, kam jde. A Marie hrála i citové divadlo. Tak padli tři pastoři: Metodistický, letniční a jeden pevně stojící kazatel... Její misie se zdařila. Všichni tři pastoři se stali plně ekumenickými. Začali kázat jen o Boží lásce a již vůbec nemluvili o tom, že římsští katolíci směřují do záhuby a odsouzení. Všechno proběhlo podle našich plánů. A tak dojde k ultimativnímu sjednocení všech církví s římskokatolickou institucí.

Vrcholem všeho bylo, když jsem studentům namluvil, že třítydenní hladovka zlepší kondici. Opět se to dostalo do novin a škola měla náběh na zánik. Katoličtí kněží žádali její uzavření. Prohlašovali, že je to satanovo doupe.

Pak na mne škola vydala zatykač. Představitel školy se mne pokoušel vyhostit ze země. Ovšem Vatikán pomocí Španělské vlády prohlásil, že jsem jen zběh z armády a na základě toho jsem byl přemístěn dřív, než mohli zjistit, že jsem jezuita. Dnes (1979) už je tato biblická kolej totálně ekumenická a plně spolupracuje s římskokatolickými kněžími. ...

Když jsem zruinoval teologický seminář a byl vzat zpět do Vatikánu, byl jsem vysvěcen (ordinován) za jezuitského kněze. Ve špionáži jsem byl tak obratný, že na mne vložili to největší jho a pověření. ...Když jsem opustil instituci, stal jsem se biskupem ve starořímské katolické církvi, držíc svou bullu mého vysvěcení pod apoštolskou poslušností římských biskupů." (**A. Rivera: Alberto, Part I., vol. 12, Chick publ., California, USA, 1990, str. 14–23**).

45.10 Infiltrace protestantů – ekumenie

Prvním předsedou vatikánského Sekretariátu pro sjednocení křesťanů byl americký kardinál A. Bea, augustián a projezuita, který vynaložil nemalé úsilí, aby došlo ke sblížení katolické církve s protestantskými a jinými církvemi.

IV. kongres o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí, se konal v září 1971 v Dublinu. Zprávu nazvanou **Církev a církev katolická** přednesl americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumenie zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany – nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát

otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát. (**America, 1971, sv. 125, č. 6, str. 141; L' Osservatore Romano, 20.8.1971**).

V rámci ekumenie usilují jezuité o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů. Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být katolické. Bývalý jezuitský kněz **Rivera** ve vyprávění pokračuje:

„Pro mé zkušenosti ve vyzvědačství jsem byl určen pro ekumenické síly pod papežem Janem XXIII. Protestanti již dávno nebyli nazýváni heretiky, nýbrž odloučení bratři. Komunisté již nebyli našimi nepřáteli. Které organizace jsme v té době úspěšně infiltrovali? Protestanty všech denominací, ortodoxní vyznání všeho druhu, mohamedány, brahmíny, buddhisty, mormony, okolní církve, různá další východní náboženství, T.M., svědky JHVH, vědu myšlení, judaisty. A z dalších organizací? Celosvětovou vládu v OSN, komunisty, zednáře všech lóží, socialisty všech zemí, ateistických spolků, anarchisty, dělnické unie apod.

Díky maskovaným agentům jsme nepozorovaně pronikli do křesťanské televize, vydavatelství, nakladatelství, kde nás přijali jako učitele, pastory a evangelisty. Propagovali jsme hlavně lásku, jednotu, spojení všech se všemi vzájemně. To je naše oživení.

Naším mistrovským dílem je třetí mocnost a tou je Charismatické hnutí. To je most do Říma, kterým nás protestanti přijali s otevřenou náručí, (viz také kniha: Vatikán, Moskva, Washington, 1982).

První protestantské skupiny, které se přestěhovaly, byly adventisté sedmého dne a plné evangelium obchodníků. Teprve potom následovali baptisté, metodisté, presbyteriáni, luteráni, atd. Všichni byli infiltrováni včetně mormonů a svědků JHVH.

Pak následovaly všechny školy, semináře, univerzity a koleje. Do toho byla také přímou akcí jezuitů zatažena mládež z legie Marie a rytířů Kolumbových. Nyní už tyto všechny společnosti o Římu veřejně mlčí, neboť neodporují učení, že římskokatolický systém je křesťanskou církví. Je to skrz naskrz vítězství kompromisu. Téměř všichni protestantští kazatelé a pastoři se bojí mluvit proti Římu. Jestliže by takto učinili, ti z našich lidí, kteří jsou zakotveni v církvích, by je napadli a zneškodnili. Právě toto je to veliké odpadnutí.

Toho času jsem byl úplně zdeptán. Moje naděje byla ta tam. Měl jsem mluvit před ekumenickým shromážděním na setkání latinsko-protestantských vedoucích a římských katolíků ve Guatemale. Na stadionu bylo kolem 50 tisíc lidí. A tam jsem se dopustil neodpuštělného hříchu. Vyjevil jsem před tímto shromážděním, čím je Řím ve skutečnosti. To mi nešlo odpuštět, ani nijak prominout: »Jak mohu mluvit před vámi o životě, když jsem mrtvý. Systém, jemuž já sloužím, zapáchá smrtí od zpočátku po Marii. Od očištění po mši a po kněžstvo, kteřížto zapírají Kristovo vzkříšení. Jak mohu mluvit o životě, když jsem vám lhal, infiltroval jsem a ničil vaše církve!? Domníváte se, že ekumenické hnutí znamená lásku a jednotu. Ve skutečnosti vám přinese smrt.«

*...Co musí kazatel učinit, aby se zbavil infiltrátorů ze své církve a získal římské katolíky pro Krista? Pastor musí mít odvahu říci z kazatelny to, co stojí v Bibli! Římští katolíci nejsou křesťané, protože římskokatolická instituce není křesťanskou církví. " (**Alberto Rivera: Alberto, Part I., str. 24–29**).*

Není na světě náboženská organizace, která by nebyla prosáklá jezuitskými špicly. Jak jsme mohli z vyprávění Dr. **Rivera** vyrozumět, jezuité pronikli do řad protestantských církví tak, že se stali přímo jejich kazateli, misionáři, činovníky sboru, vedoucími mládeže, horlivými misionáři, evangelickými věrozvěsty a pod.

Nemysleme si, že v Čechách je to jiné a lepší než kdekoli jinde na Západě. Právě nezkušenost a naivita českých, moravských, slezských a slovenských věřících *protestantů*, stejně tak jako i dalších z bývalého socialistického bloku je přímo vybízející k tomu, aby *Vatikán* mohl v klidu a téměř bez jakékoliv námahy zapouštět své kořeny doslova přímo na kazatelně *protestantských sborů*. To se týká nejen polokatolických církví, ale hlavně takových církví, které si zakládají na tom, jak přesně dodržují **Desatero**, protože mají správné znění **Božího Zákona** – zvláště 4. přikázání, jak jsou znalé **Bible**, jak správně křtí, jak se přiblížili k původním apoštolům, jak rozumí proroctvím, jak znají původní biblické jazyky a jak jsou proto daleko od *ekumenických* či dokonce vatikánských *vlivů*.

v roce 1997–1998 jsme měli možnost se blíže seznámit s praktikami některých kazatelů právě v těchto přísně *reformačních* církvích. Na jedné straně jsme viděli, jak tito lidé mistrně ovládají terminologii, zvyky, **Bibli** a různou doplňkovou náboženskou literaturu, jak se neustále pyšní, že ovládají hebrejštinu a řečtinu, jak tyto jazyky neustále ve svých kázáních používají a rozebírají, aby tím podepřeli svá „křesťanská“ tvrzení. Viděli jsme, jak projevují zájem zvláště o mládež a děti, jak přímo hýří různými organizačními nápady, jak všude hovoří zvláště o lásce, milosti, jednotě, radosti, vzájemném porozumění a bratrství s jinými křesťany z jiných církví a jak chválí toho či onoho katolického duchovního, jak citují jejich myšlenky a jak tyto jejich filozofie nadřazují nad *pravidlo protestantské víry*, to je nad **Bibli**. Na přímý dotaz, zda je jejich církev členem *ekumenického shromáždění a sdružení ostatních církví pod Světovou radou církví* se sídlem v Ženevě (založenou roku 1948 v *Amsterdamu* v *Holandsku* pod názvem *Ekumenická rada církví*), ovšem tito záhadní kazatelé odpovídají, že jejich církev nemá s *ekumenickým shromážděním ostatních církví* a s *Ekumenickou radou církví* a s *Křesťanskou akademií* (vedenou jezuitským knězem *T. Halíkem*) ani se *Světovou radou církví* nic společného. Maximálně, že jsou „*pouze pozorovatelé*“, jak to titíž lidé různě alibisticky také zdůrazňují ve svých interních církevních časopisech.

Nikdo však z věřících neviděl, že jejich organizační elán má cíl, a sice všechno *centralizovat* a směřovat k vlastním vrcholným církevním orgánům, odkud se pak všechny informace o svých „ovcích“ již snadno, nepozorovaně a ve větším množství převedou k jezuitům. V jejich radách a kázáních nikdo nevnímal dech *Vatikánu*, v jejich činnosti na mládeži a v mládežnických akcích nikdo neviděl pařáty jezuitů.

A pak jsme měli možnost ty samé lidi vidět, jak kontaktují katolické a jezuitské preláty nejen na domácí půdě, ale především v zahraničí a jak se zdržují v jejich přítomnosti a v katolických shromážděních.

Bylo pro nás také velmi poučné podívat se na komunistickou minulost těchto lidí, většinou funkcionářů těchto přísně *protestantských* církví. K našemu překvapení byli dříve ve službách *STB* po různými tajnými jmény. Tak jak sloužili dřív *STB* za *komunismu*, tak slouží *dnes Vatikánu*. A nic nemění na tom to, že někteří z nich jsou dál v církvi zapojeni do různých funkcí, dokonce i přímo těch nejvyšších. A tak je tomu ve všech postsocialistických státech. Čím vyšší církevní funkce, tím vyšší zamoření *Vatikánem*. Tato přímá úměra nemá téměř žádných výjimek.

Náš údiv však vzrostl ještě víc, když jsme se dozvěděli, že tyto církve jsou ke svým projezuitským a provatikánským šéfům natolik lhostejné a loajální, že ani nepovažují za nutné tyto dřívější spolupracovníky *STB* (a *dnes Vatikánu*) nejen sesadit, ale dokonce ani nechtějí odsoudit jejich dřívější *komunistickou zákulisní činnost* a úplně se od těchto politických machinací distancovat. I ty nejpřísnější *protestantské* církve vůbec nepovažují za nutné se od toho očistit, uznat chybu a s dřívější minulostí tajných komunistů a *STB* se rozejít. Jejich pří-

stup, při kterém tento křesťansky čestný čin nepovažují církevní organizace vůbec za důležitý, laika skutečně ohromuje.

Ovšem jejich postoj je pochopitelný, když uvážíme, že v jejich vedení jsou vatikánští a jezuitští agenti či dokonce přímo samotní tajní jezuité. Přístup těchto církví k této otázce od pádu komunismu až po dnešek jen každému pozorovateli zřetelně dokazuje, jak hluboko jsou církve zasaženy a paralyzovány „jedovatým vínem hněvu smilstva nevěstky“ a „vínem hněvu Božího“ – řečeno terminologií těchto *protestantů* vzaté z knihy **Zjevení sv. Jana**.

Podíváme-li se také do *anglikánské* a *presbyteriánské* církve pak zjistíme, že všichni kazatelé na vedoucích místech jsou tajní vatikánští agenti a velcí přátelé katolických prelátů – biskupů, arcibiskupů, kardinálů a dalších. Jak jsme měli možnost si ověřit, větší část těchto lidí jsou skuteční jezuité, z nichž někteří se dokonce již ani nenamáhají svou identitu ukrývat a v katolických a jezuitských časopisech píšou o své „misijní“ práci v těchto bývalých *protestantských* církvích. Díky těmto lidem obě církve již plně splynuly v rámci *ekumenického* sdružení s *Vatikánem*. O pronikání *Vatikánu* do řad *anglikánské* a *presbyteriánské* církve vypráví také mnoho literatury jako například již námi zmiňovaná kniha: **Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993, Dorchester House Publications**.

A co čteme dnes? „*Křesťanská konference se vyslovila pro dialog církví. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila včera v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.*“ (**Lidové noviny, 2. února 1998**).

Nebo jiný úryvek:

„*V Plzni se už přes dva roky scházejí křesťané z několika církví a sborů ke společným modlitebním setkáním. Prvotní impuls přišel v březnu 1995, kdy se konala evangelizace Global Mission s Billy Grahamem. Z Portorika bylo přenášeno kázání a další duchovní program přes satelit i do několika českých měst, mezi nimi byla i Plzeň... Členové užšího výboru, zástupci římskokatolické církve, Křesťanského společenství, Církve bratrské, Evangelické církve metodistické a Křesťanských sborů se domluvili na pravidelném setkávání jednou za dva měsíce ke společné modlitbě a osobnímu sdílení. Navíc vyústila bratrská atmosféra při Global Mission ke vzniku celoplzeňských modlitebních setkání s cílem přimluvy za město a vzájemnému poznání křesťanů z různých církví... Na celoplzeňské setkání pravidelně přichází zhruba sto padesát křesťanů zejména z církví a sborů figurujících v užším výboru. Účastní se však také jednotlivci z řad husitů, adventistů, evangelíků, pravoslavných a dalších křesťanských církví, v jejichž denominacích se většinou nesetkali s charismatickým hnutím. Dále se scházejí činitelé všech plzeňských církví na takzvané velké ekumeně, která slouží k výměně informací a k domluvě na společných bohoslužbách. Z formálních neosobních vztahů vyrostla velká ekumena do netušených rozměrů... Různé formy setkávání katolíků, protestantů a letničních nacházejí velkou podporu u plzeňského biskupa Františka Radkovského, předsedy ekumenické komise při České biskupské konferenci, který má bytostný zájem na sblížení církví. Výčet ekumenických aktivit v Plzni doplňuje setkávání staršovstev sborů a farních rad. »Ve vedení místních církví se sešli lidé ekumenicky otevření. Nejednota jde proti svědectví křesťanů ve městech,« shodují se představitelé plzeňských církví.“ (**Katolický týdeník, č. 36, 6.9.1998**).*

Biskup V. Malý v roce 2000 potvrzuje, že „*vztahy mezi katolíky a protestanty jsou u nás dobré. Obě strany se každoročně často setkávají. Bylo podepsáno několik důležitých dokumentů. Existuje například shoda o křtu, o duchovní službě ve vězeňství a v armádě, kde církve*

spolupracují, včetně Církve československé husitské, v ekumenickém duchu. Nejenže si už nevyčítáme nic z minulosti, ale jsou zde konkrétní společné kroky.«
(Mladá fronta DNES, 3.1.2000, článek: I katolická církev pomáhá hledat nové cesty, soudí biskup, str. 8).

Na sklonku roku 2001 čteme toto svědectví: „Poslanecká sněmovna schválila svou podobu církevního zákona. Od 1. ledna by se tak měla všechna charitativní církevní zařízení přeregistrovat na občanská sdružení. K čemu je to dobré? Proč musíme měnit něco, co tak dobře funguje už přes deset let? Už po prvním přehlasování senátního veta v PS se církve, hlavně katolická, ozvaly, že zákon neodpovídá Listině základních práv a svobod a že požádají o pomoc Ústavní soud. Ministerstvo kultury, které zákon vytvořilo, se brání tím, že všechna charitativní zařízení státu, měst či občanských sdružení se řídí určitými pravidly, jen ta církevní nikoliv. Církevní charity jsou však logickou součástí církví po staletí a jejich činnost není soukromou záležitostí, ale má mnohem hlubší poslání. Tento problém také ukázal, jak funguje v naší zemi ekumenismus – spolupráce mezi křesťanskými církvemi. Dávno platí, že vztahy mezi českými katolíky a ostatními křesťany jsou ukázkové a chválí je i Vatikán. Ekumenické sdružení ČR dokonce kdysi dopisem apelovalo na severoirské křesťany, aby si z nás vzali příklad. Ukázkový ekumenismus by tak církve mohly veřejně předvést i teď, kdy chtějí společně podat podnět k Ústavnímu soudu. Občané by se tak konečně mohli pořádně dozvědět o smíru mezi českými reformačními církvemi a katolíky, který byl nastolen po papežské omluvě za Husovu smrt. Křesťané u nás tak možná stojí před důležitým historickým krokem, který by v budoucnu mohl vyústit v jejich opětovnou jednotu, a vláda ČSSD stojí paradoxně na začátku tohoto senzačního kroku.“ **(Mladá fronta DNES, 20.12.2001, článek: Křesťanská jednota?, str. 12).**

Nejinak je tomu v roce 2005. V lednu se dovídáme o více jak sto padesáti leté tradici, kdy si tak zvané křesťanské církve intenzivněji připomínají své rozdělení a projevují snahu po jednotě a modlí se za jednotu „křesťanů“ a za ekumenismus. **Katolický týdeník** položil Ekumenické radě církví otázku: „V lednu se konají dva modlitební týdny za jednotu křesťanů. Proč jsou dva a kdo je organizuje?“, a ta odpověděla: „Ten v pořadí první, nazývaný Alianční týden modliteb (ATM), pořádá Evangelikální aliance. Poprvé se uskutečnil na začátku roku 1861 a koná se pravidelně většinou první lednový týden. Za počátek slavení druhého – tzv. Týdne za jednotu křesťanů (TJK) – můžeme považovat rok 1908, kdy se poprvé na návrh Paula Wattsona, anglikánského (později římskokatolického) kněze, konal tzv. Oktáv za jednotu církví, slavený mezi svátky sv. Petra a sv. Pavla. Tento modlitební týden společně připravují zástupci Papežské rady pro jednotu křesťanů a Komise pro víru a řád Světové rady církví. (Začíná 18. ledna na svátek Panny Marie, Matky jednoty křesťanů. – pozn. red.)“ **(Katolický týdeník, číslo 2, 4.–10. ledna 2005, str. 6).**

Kromě jiného se týdeník také zeptal: „Které církve jsou v ERC (Ekumenické radě církví – poznámka autorů) sdružené?“ „Plné členství s hlasovacím právem má 11 církví (většina evangelických a evangelikálních, Církve československá husitská, pravoslavní a starokatolíci). Římskokatolická církev je prostřednictvím ČBK členem přidruženým. Adventisté a židovské obce mají status pozorovatelů. Přestože je římskokatolická církev pouze přidruženým členem, její zástupci pravidelně naše setkání navštěvují. Římští katolíci nejsou ve většině zemí plnými členy, zejména tam, kde jsou většinou církví. Přesto existují výjimky, například Rakousko.“ **(Katolický týdeník, číslo 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 6).**

Na začátku každého roku se ve všech větších českých městech odehrává „Novoroční ekumenická slavnost“, kterou navíc přenášejí média. Jde o „setkání zástupců křesťanských církví s těmi, kterým na poli umění, vědy a politiky není lhostejný duchovní stav české společnosti.“ (**Katolický týdeník, číslo 2, 4. – 10. ledna 2005, str. 6**).

O římskokatolickém charakteru ERC není třeba pochybovat. Stačí si všimnout dennodenních zpráv v médiích a sledovat církevní periodika. Například v roce 2005 byl na nejvyšší post ERC v České republice dosazen Pavel Černý. „Prezidium Ekumenické rady církví (ERC) v České republice zvolilo nového předsedu této organizace, která sdružuje nekatolické církve. Stal se jím dosavadní místopředseda ERC, dr. Pavel Černý, předseda Církve bratrské. Místopředsedou ERC bude na další dva roky biskup Starokatolické církve Dušan Hejbal. Biskup Vladislav Volný (Slezská církev evangelická a.v.), který byl předsedou v uplynulých obdobích, nekandidoval ani na jeden z postů vedení ERC.“ (**Katolický týdeník, číslo 6, 1.–7. února 2005, ročník XVI., str. 7**).

Tento předseda ERC při rozhovoru o registrovaném partnerství a pastoraci homosexuálních křesťanů pro **Křesťanský týdeník** uvedl, že ekumenické církve a křesťané k této problematice oproti dřívějším tendencím *změnily názor* a že dnes není třeba takto orientované lidi stavět mimo církve a její služby a vyřazovat je z křesťanského společenství, ale že se pro tyto lidi nabízí „křesťanský život“ v *církevním celibátu římskokatolické církve*. Ten je, podle tohoto předsedy ERC, *pravou formou křesťanské služby v církvi* a ideálním řešením homosexuální orientace ve spojení s křesťanským životem a službou druhým. (**Křesťanský týdeník, 19.2.2005, Český rozhlas 1, 9.15 – 10.00**). Místo, aby zaujal naprosto jasné biblické stanovisko, radí *protestantským* a římskokatolickým homosexuálům vstupovat do *katolického celibátu* a tam sloužit jako *římsští katolíci*. Nevidíme zde další, „*lobismus*“ pro římskou církev (musíme uznat, že značně cynický a ironický)? Na druhou stranu také vidíme, k čemu a pro koho celibát v dnešní době slouží.

A tak bychom mohli pokračovat dál nejen v případě *infiltrace* bývalých *protestantských církví*, ale i v případě *mormonů, svědků JHVH, hnutí Hare Krišna, scientologů, unitářů, chaosistů, diskordiánů* nebo *svobodných zednářů, maltézských rytířů, bývalých templářských rytířů* atd. *Infiltrovány* jsou úplně všechny náboženské společnosti bez rozdílu. Stejně tak jsou infiltrovány všechny biblické společnosti, biblická nakladatelství a vydavatelství, biblické instituty a semináře, různá náboženská nakladatelství a vydavatelství, stejně jako různé charitativní *náboženské spolky* a organizace, evropské *náboženské organizace s masovou základnou* po celém světě a s *celosvětovým rozsahem* své činnosti (např. *Obec křesťanů, YMCA, různé nadace* a organizace při *OSN, Amnesty International, ISKCON, Freedom House* /o této organizaci viz dál/) a podobné instituce, ale také i různé organizace a společnosti nenáboženského charakteru.

V USA, jak čteme u **Lavreckého**, založili první masovou katolickou organizaci jezuité již roku 1882: „Kardinál Gibbons... si vysloužil pochvalu u mnohých amerických prezidentů a miliardářů. ...Gibbons založil roku 1882 první masovou katolickou organizaci v USA – »Kolumbovi rytíři«, která pracovala jako protiváha dělnické organizace »Rytíři práce.«“ (**J. Lavreckij: Vatikán, náboženství, finance a politika, str. 244**).

45.11 Freedom House

Pod *rouškou šíření demokracie ve světě* pracuje například také dokonale jezuiti *infiltrovaná Freedom House* na *šíření katolicismu* a na sledování a informování o *náboženském pronásledování římských katolíků*. Díky této organizaci se svět dovídá o *novodobých mučednících* pro náboženství, nejvíce však pro *katolickou víru*.

Freedom House je nadnárodní, nezisková, nezávislá, nestranná, zpravodajsko – analytická, informační, americká, *prokatolicky orientovaná* organizace, která podporuje hlavně ná-

boženskou svobodu a římskokatolickou „demokracii“ po celém světě, financuje a hmotně, organizačně a ideologicky zabezpečuje osvobozené a „demokratizační“ procesy včetně vyústění do následných převratů, pučů a revolucí všude tam, kde se jedná o svržení režimů a diktatur (zvláště nekatolických) za účelem nastolení „demokratických“ římskokatolických vlád, které budou v postižených zemích po celém světě podporovat a udržovat náboženskou (hlavně římskokatolickou) „svobodu“ a „pořádek“. Freedom House pak nově nastolené vlády dále organizačně usměrňuje, podporuje, ochraňuje, ale současně i kontroluje.

Organizace má mnoho celosvětových programů. Například dnes (2007) v rámci programu CDP (*Cuban Democracy Project*) hmotně, finančně a duchovně zabezpečuje a podporuje kubánské disidenty jako kdysi disidenty z evropských komunistických zemí, podporuje vznik tajných kubánských opozičních organizací a bojuje za propuštění vězněných politických vězňů a kubánských aktivistů za lidská práva alarmováním a apelováním na kubánskou vládu a u vlád a intelektuálů v USA a v Evropské unii.

Dále asistuje při revolucích v Eurosii – ve střední Asii a v evropské části bývalého Sovětského svazu (např. finanční podpora Oranžové revoluci na Ukrajině, Tulipánové revoluci v Kyrgyzstánu) (***Nations in Transit 2004: Democratization in East Central Europe and Eurasia. Rowman & Littlefield Publishers, Inc., Freedom House New York, Washington, Budapest, Bucharest, Belgrade, Kiev, Warsaw, 2004, <http://www.freedomhouse.org>; <http://stredniasie.zde.cz>; <http://www.electionworld.org/kyrgyzstan.htm>***).

Freedom House bojuje za práva demokratických aktivistů, náboženských věřících, obchodních unionistů, novinářů, je zastáncem volných trhů ekonomiky a nezávislosti médií. Freedom House dnes dělá mezinárodního „advokáta“ všem mladým demokraciím kdekoliv na světě, kde jsou utlačovány diktaturou a politickými represemi v různých formách s následným napojením na vatikánské kruhy. Odmítá diktaturu ve Střední Americe a v Chile a apartheid v Jižní Americe, koordinuje římskokatolické osvobozené organizace (např. polskou *Solidaritu*, filipínskou demokratickou opozici z roku 1980) a je aktivně zapojena do integračního procesu států v Evropské unii.

V rámci projektu RNP (*Regional Networking Project*) vytváří oblastní síť různých vzájemně propojených pomocí mezi Střední a Východní Evropou těm zemím, jež se zbavily zastaralých diktátorských režimů. Síť pomoci mají zajistit přísun investic ze zahraničí pro stabilitu jejich začínající „demokracie“, svobodného náboženství a trvale rostoucí ekonomiky. Do tohoto projektu patří také kontrolování voleb, vytváření nových zákonů, kontrolování médií a případné tlumení vnitřních etnických nesnášenlivostí mezi jednotlivými skupinami obyvatel.

Organizace Freedom House otevřeně podporovala v roce 1940 Marshallův plán a vojenskou organizaci NATO a již v letech 1950 a 1960 všechna hnutí za občanská práva. V roce 1968 protestovala proti potlačení Pražského jara v tehdejší Československu, také proti okupaci Afghánistánu sovětskými vojsky, proti genocidě v Bosně a ve Rwandě a proti nelidskému, brutálnímu zacházení s opozicí na Kubě, Barmě, Číně a Iráku. V Jordánsku bojuje organizace za uvědomělost zdejších žen a za eliminaci domácího násilí v jordánských rodinách. V rámci programu RIGHTS bojuje proti zneužívání a mučení lidí zvláště v Mexiku a Uzbekistánu, v Rumunsku podporuje nezávislost zdejších mediálních organizací, hlavně v tisku, v Srbsku se snaží utlumit etnické čistky a nepokoje a zapojit Srbsko do Společenství evropských národů. Podle programu PAUCI usiluje Freedom House o kooperativní spolupráci mezi Polskem, USA a Ukrajinou a to ve všech oblastech. Freedom House zasahuje do zákonodárství v Alžírě a do lidských práv ve Východním Timoru, v Uzbekistánu, Moldávii, Bělorusku, Turkmenistánu, Maroku, Lotyšsku a v Rusku. (**<http://www.freedomhouse.org/media/pressrel/021805.htm>**).

Své aktivity stále sleduje nejen v Afghánistánu, Iráku, Izraeli, Palestině, Súdánu, na Ukrajině, Zimbabwe, Kuwajtu, Číně, Tibetu a v Nepálu, ale i v dalších zemích. Pokaždé to souvisí s „lidskými právy“ a s „demokracií“, ovšem, jak sami přiznávají, nejvíce s „obranou proti náboženskému pronásledování všech skupin po celém světě. Trvá na tom, že zahraniční politika Spojených států brání křesťany (pozn.: hlavně římské katolíky) a Židy, muslimské disidenty a různé náboženské menšiny, v zemích, jako je Indonésie, Pákistán, Nigérie, Írán a Súdán.“ (<http://www.freedomhouse.org/religion/>). Nejvíce se zastává tzv. „křesťanů“ (ve skutečnosti hlavně římských katolíků) ve všech arabských zemích včetně Egypta a Sýrie, a dále v zemích, jako je Indie nebo Vietnam (http://islam.prayer.cz/vietnam/vietnam_0024.php, **1.9.2004**; <http://freedomhouse.org/religion/country/vietnam/Commentary%20on%20Ordinance.pdf>) a pochopitelně i v dalších zemích východní Asie:

„Podmínky pro náboženskou svobodu se na celém světě zhoršují, varuje nová zpráva (Washington D.C., USA) Podmínky pro náboženskou svobodu se celosvětově zhoršují, uvedla tento měsíc ve své zprávě nezisková organizace Freedom House, která sídlí v USA a zabývá se trendy v oblasti náboženské svobody. Studie, která se zabývá náboženskou svobodou ve více než 75 zemích, dochází k závěru, že náboženská práva jednotlivců jsou porušována zvláště Číně, Indii, Indonésii a Pákistánem. Zpráva také poukazuje na to, že mnohé ze současných konfliktů mají silné náboženské kořeny, jako je například Palestinsko–Izraelský konflikt a nebo vlna násilí mezi muslimy a křesťany ve Východní Indonésii. Zpráva dochází k závěru, že navzdory všeobecnému přesvědčení to nejsou západní země, které mají monopol na náboženskou svobodu. V jejím hodnocení náboženské svobody dostala například Botswana a Namibie vyšší hodnocení než Belgie a Francie, země které se v posledních letech pustily do politického a zákonného boje proti takzvaným »sektám«.“ (<http://www.casd.cz/index.php?ID=77> **16.11.2000**).

„Paul Marshall, pracovník »Centra pro náboženskou svobodu« washingtonského Freedom House, řekl ve své přednášce v Praze dne 9.11.2003 mimo jiné toto: „Pronásledování křesťanů v muslimském světě má mnoho různých forem, ale chtěl bych zdůraznit, že jednou z nich je silný islámský terorismus. Teroristické skupiny, například ty napojené na Usámu bin Ládina, útočí na křesťany už mnoho let. Přinejmenším v USA se lidé začali více bát nebezpečí islámského terorismu, a radikálního islámu vůbec. Neuvědomují si ale, že tyto skupiny napadají křesťany už po několik desetiletí, a to nejen v USA. Je důležité si uvědomit, že tyto extremistické skupiny, ať už jsou či nejsou teroristické, spatřují současný konflikt nikoli v politických, ale v náboženských měřítkách. Když se podíváme na Afghánistán, Pákistán, Turecko, Írán, Nigérii, Egypt, Indonésii, Jižní Filipíny či jiné země - ve všech těchto zemích teroristické skupiny, a někde také vláda, útočí na křesťany. Jedním z důvodů je právě pohled extremistů na současný konflikt. Cituji z nejznámějšího rozhovoru Usámy bin Ládina pro televizi Al Džazíra z roku 1998, ve kterém popisuje svůj pohled na svět: »Konflikt má dvě strany: první je světové křesťanství, spojené se židy a sionismem, vedené USA, Velkou Británií a Izraelem; druhou stranou je islámský svět.« S tímto názorem se můžete setkat jak u Usámy bin Ládina a jeho zástupce Ajmána Zavahrí, tak u skupin jako Hizballáh v Libanonu, Laskar Džihád v Indonésii, u Islámského hnutí Uzbekistánu. Tyto skupiny vidí současný konflikt jako konflikt s křesťanstvím a judaismem.“ (www.blisty.cz/2004/2/13/art16967.html; **Katolický týdeník, č. 47, 23.11.2003**).

„Res Catholica ve spolupráci s pražským dominikánským konventem pořádá k Mezinárodnímu dni modliteb za pronásledované křesťany přednášku Paula Marshalla »Sílicí pronásledování křesťanů ve světě«. Přednáška se koná v neděli 9. listopadu 2003 v 15 hodin v barokním refektáři dominikánského kláštera, Husova 8, Praha 1 – Staré Město. Po přednášce bude v 18.30 sloužena v kostele sv. Jiljí mše sv. za pronásledované křesťany ve světě. Paul

Marshall působí v Centru pro náboženskou svobodu washingtonského Freedom House. Je autorem řady knih, z nichž »Their Blood Cries Out« (»Jejich krev křičí«) byla využita a citována při přípravě Zákona o mezinárodní náboženské svobodě. Díky tomuto zákonu musí americký prezident při rozhodování o pomoci a spolupráci přihlížet ke stavu náboženské svobody v příslušné zemi. Marshallovy publikace o pronásledování křesťanů byly přeloženy do jedenácti světových jazyků. Přednáší po celém světě." (<http://jilji.cz/programy/2003-listopad.htm>).

Freedom House vede dozorcí rada, která se skládá z demokratů, republikánů, nezávislých politiků, vládních úředníků, obchodníků, novinářů, vědců, filosofů, spisovatelů, kteří jsou sjednoceni v pohledu na právo Ameriky zasahovat do mezinárodních záležitostí pro lidská práva a svobodu (seznam některých členů Freedom House je možné najít na adrese: <http://www.freedomhouse.org/media/pressrel/021805.htm>). Organizace získává peníze z odpočitatelných položek daňových základů, dále z grantů a z darů od různých nadací, společností, církví, fondů, ústavů, agentur, ale i bank, obchodníků, výrobců, průmyslníků a z dalších podobných sfér.

45.12 Ekumenie – jezuitská „sláva Boží“

Američtí jezuité vykonali už mnoho „práce“ pro „větší slávu Boží“. Proto dnes můžeme pozorovat obdivuhodný zvrat v postoji amerických protestantů. Podívejme se do jednoho z nejznámějších sborů v USA, do Willow Creek:

„Sdružení Willow Creek »Willow Creek Community Church« zahrnuje téměř 1200 sborů z 19 zemí, které představují více než 70 denominací. Zakládající sbor, Willow Creek poblíž Chicaga, oslavil 14. 10. 1995 své 20. výročí za přítomnosti 20 000 lidí. Sbor začínal se 125 lidmi v pronajatém kinosále. Nyní je umístěn v interdenominačním evangelickém sboru o rozloze 141 arů a za týdenní docházky 15 000 lidí. Bohoslužby jsou ve středu a v neděli.

Článek z **23. ledna 1991** v časopise **The Christian Century**, napsal **Anthony B. Robinson** pod názvem **Učíme se ze sboru Willow Creek**:

„Willow Creek se rozkládá na 120 akrech v South Barringtonu ve státě Illinois, v severozápadním předměstí Chicaga. Jedná se o skupiny přízemních budov, které z dálky vypadají jako řídicí centrum nějakého prosperujícího podniku. Nejsou tam žádné kříže ani náboženské symboly, které by připomínaly, že se tu nachází nějaká církev.

Obřady, které se dnes konají ve Willow Creek, se nepodobají ničemu podobnému na americké půdě. Dobře osvětlené a prostorné hlediště s proskleným stropem vypadá jako luxusní divadlo s plyšovými divadelními sedadly a širokými uličkami. Luxusní zařízení láká ty lidi, kteří se v tradiční církvích cítí nepohodlně.

Když lidé zaplňují hlediště na víkendové »služby hledajícím«, hraje jim k tomu skupina tlumený jazz nebo rock. Bohoslužba začíná roztažením opony na obrovském jevišti za postupně zvyšujícího se tempa živě odlehčené hudby. Skupina hraje současný jazz a rok s náboženským textem, který je snímán na široké obrazovce, zpívá 16 zpěváků a tanečníků. Herci předvádějí dramatické scénky. Celé shromáždění zpívá jen velmi málo a prostě. Vše má příchuť profesionálního show. Na závěr zábavné části propukne bouřlivý aplaus. Lidem je řečeno, že se jedná o aplaus určený Bohu.

Začíná kázání – to je v souladu se zvyky amerických evangelistů. Avšak není třeba znát nějakou církevní teologii. Kázání jsou omezena na téma: láska, soucit, milosrdenství, přátelství s každým a další křesťanské ctnosti a nebo na potřeby přicházejících nekřesťanů."

„Willow Creek deklaruje své evangelické a protestantské základy, ALE ... Robert Schuller, duchovní vůdce tohoto sboru, při návštěvě papeže v září 1987 v USA prohlásil: »Přišel čas, aby protestanti šli k pastýři (papeži) a řekli: 'Co máme udělat pro to, abychom přišli domů?'«

Před nedávnem Schuller vykonal zvláštní cestu do Říma, aby požádal o papežské požehnání stavebních plánů pro svou Křišťálovou katedrálu (Foundation, březen – duben, 1990). Schuller se pochvalně zmínil o jezuitěch jako o »úžasné organizaci zbožných mužů« a nazval je »drahými bratry v Kristu.« Bývalý jezuita Malachi Martin o jezuitěch říká, že jsou to »papežovi lidé« zapojeni do »války na život a na smrt proti křesťanství a demokracii.« (Watch!, červenec – září, 1990). Schuller byl v nedávné době spojen i s prosovětským miliardářem Armandem Hammerem. Přesto všechno ho Crisvell, B. Graham, Hybels a Wagner vychvalují a propagují. (**Calvary Contender, 15.9.1990**).

Jeho mottem k hlásání je: „Můžeme používat hudbu, divadlo a moderní jazyk, abychom předávali Boží slovo dnešní kultuře, ale naše poselství je tak staré jako sama Bible. ...Schuller se ve Willow Creek důsledně vyhýbá biblickým termínům, jakým je např. hřích.“ (**Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, Northwestern University, 836 str., citace ze str. 209**).

Poznáváme v R. Schullerovi tajného jezuitského agenta? Sledujme jeho další snahy o přispění ke tvorbě celosvětového náboženství tak, jak to diktuje New Age a jezuité:

„Robert Schuller je univerzalista. Nevěří, že Kristus je jedinou cestou do nebe. Hřích definuje jako ztrátu sebeúcty (1/24 Christian News), nebo »nedostatek víry v sebe sama«. Tvrdí, že Kristus vytrpěl kříž, aby posvětil svou a naši sebeúctu. Pro své »zvažování všech možností« je nazývám »Normanem Vincentem Pealem západního pobřeží«. Stojí v čele ekumenických církví spojených v Globální Misii (CUGM). V roce 1987 Schuller řekl, že je čas, aby šli domů do Říma. Před stavbou své Křišťálové katedrály jel do Říma, aby mu tam papež požehnal. (9/15/90 CC).“ (**citace z časopisu Calvary Contender, 1. listopadu 1994**).

„Willow Creek používá zábavu jako prostředek a cíl. Pokud jde o zábavu jako cíl, pak je úspěchem, když návštěvník odchází uspokojen a pobaven. Když se používá zábavy jako prostředku, pak je úspěchem, že návštěvník dojde v nějaké otázce ke svému obrácení se na křesťanství.“ (**Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 327**).

Podle disertační práce Dr. **Pritcharda** ekumenický sbor ve Willow Creek praktikuje prodávání křesťanství podle marketingové strategie, zaměřuje se na audiovizuální prostředky, prosazuje větší pocitovost, zakrývání důkazů a věrohodnosti, aby nedošlo ke ztrátě zábavy, snahy ztotožnit se s přicházejícími nekřesťany, stále větší psychologizování křesťanství a snahy získat křesťany pro svět. (**Gregory A. Pritchard: Doktorská dizertační práce o sboru Willow Creek, str. 806–811**).

„Cho a Hybels se připojili k Schullerovi – Korejský pastor David Yonggi Cho a pastor megasboru Willow Creek Bill Hybels se podílejí na »Kampani v lednu 1996 za úspěšné církevní vůdcovství«. Schullerovo sebejisté poselství o »myšlení, které bere v úvahu všechny možné pravděpodobnosti« (viz jezuitská **Zásada pravděpodobnosti** ve **4. svazku, kap. 20.8**, která slouží pro omluvu chování jednotlivce), které rozředuje evangelium. Nicméně se svou Křišťálovou katedrálou a televizním pořadem Hodina moci je nejsledovanějším televizním kazatelem.“ (**Calvary Contender, 1.11.1995**).

„O Hybelsovi Schuller řekl: »Jsem na něj hrdý,... považuji ho za syna. Pokládám ho za jednu z největších událostí, které se v křesťanství naší doby dějí. Bill Hybels dělá nejlepší práci ze všech lidí, které znám.«“

Co je to za postavu, o níž Schuller píše takové ódy? Roušku tajemství podhaluje prosincové vydání **Calvary Contender**:

„M. SCOTT PECK, zastánce hnutí New Age – Časopis Life píše, že »evangelium podle Scotta Pecka je směsice psychiatrie a křesťanství pokropené řeckou mythologií a buddhismem«. (World, 11/18) Peck v roce 1983 oznámil, že se stal křesťanem, ale jeho široce pojatá definice křesťana nezahrnuje žádné vyznání víry, ale »miliony hinduistů, buddhistů, muslimů, Židů, ateistů a agnostiků.« (Christian Conscience, 11/95). V roce 1988 Scott Peck ochotně podporoval knihu katolického kněze, obhájce mystického New Age, Matthewa Foxe: »Kosmický Kristus Nového Věku«. Ve svém rozhlasovém vysílání evangelík David Mains obsáhle a neustále velmi pochvalně cituje z Peckových spisů. A v tomto vysílání vyzdvihovaná Grand Rapid College (nyní Cornerstone College) přinesla ve svých novinách článek od Billa Hybelse, který Pecka cituje a kladně ho hodnotí." (**Calvary Contender, 15.12.1995**).

Jak je vidět, Hybels je tedy jeden z velikých agentů New Age propojených na jezuitský řád. O jeho spolupráci s dalšími jezuitou přináší reportáž článek v časopise **What in the World**.

„Robert Schuller, pastor (kazatel) Křišťálové katedrály, bude 27.–30. ledna uvádět svou 27. kampaň za úspěšné církevní vůdcovství. Podle reklamy v Christianity Today z 11.9.1995 budou mezi hlavními řečníky John Wimber z denominace Vineyard Christian Fellowship, Bill Hybels z Willow Creek Community Church (Jižní Barrington, Illinois) a David Yonggi Cho z Yoido Full Gospel Church (Soul, Korea). Konference je sponzorována »Církvemi sdruženými v Globální misii« (CUGM). Členové CUGM podepsali prohlášení, že hledají »ducha jednoty, který je právě tak katolický, protestantský, ortodoxní a evangelický, jako charismatický.«" (**What in the World!, sv. 20, číslo 8, 1996**).

„Hybels chce nyní oslovovat lidi přicházející z necírkevního prostředí a vyprávět jim evangelium běžnými hovorovými výrazy – jak to Schuller nedělá. V interview Hybels oznámil, co řekl Schullerovi: »Ve Willow Creek káži o hříchu. Místo slova požívám jen písmeno 'S', Bobe.«" (pozn.: hřích je anglicky „sin“) (**Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 209**).

„Supersvětové supersbory – Lidé se dnes shromažďují do megasborů..., které mají vypadat tak, aby tam mohl přijít bezbožný, světský člověk a necítil se nijak ohrožen... Není zde agresivně vykládaná Bible, jen praktická, vtípná poselství zaměřená na to, aby se dotkla posluchačů právě v tom, co prožívají. O Billu Hybelsovi a dalších církevních vůdcích se říká, že jsou »ekumenickou a mládežnickou základnou«. Polovina návštěvníků je z katolického prostředí, a proto se uprostřed týdne koná tradiční »svátost přijímání.«" (**Calvary Contender, 15. října 1992**).

„Rasové usmíření bylo ústředním tématem šesti místních akcí Ochránců zaslíbení (Promise Keepers), které se uskutečnily tohoto léta. V 7/1 CC vyšel článek s názvem »Ochránci zaslíbení míří na rasismus«. K mnoha ekumenickým mluvčím při těchto událostech patřili Hill a Tony Evans, dále Bill Bright, Bill Hybels a prezident Moodyho biblického institutu Joseph Stowell. Hybels řekl, že mnozí lidé značně přeceňují, jak jsou v očích svatého Boha dobří. »Ale zeptejte se sami sebe,« řekl, »jak vypadáte ve srovnání s Matkou Terezou a Billy Grahamem.« Jako mluvčí sem přicházejí charismatici, kteří budou vydávat nový časopis Ochránců zaslíbení pro muže. Doufají, že do Washingtonu, D.C. tato akce přitáhne v roce 1996 asi milion lidí." (**Calvary Contender, 1. září 1994**).

„Jeden člověk o Hybelsovi poznamenal: »Měl by být politikem.« To nebyla záporná kritika, ale spíše lichotka na adresu toho, jak obratně Hybels zachází s ožehavými tématy..." (**Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 472**).

„Luis Palau bude po osm týdnů provádět v Chicagu v roce 1996 své ekumenické evangelické tažení. Bill Hybels říká: »Modlím se, aby se všechny církve sešly dohromady, aby po celém Chicagu hlásaly evangelium...« Do těchto evangelizačních tažení se zapojují i kazatel Moodyho církve Erwin Lutzer a představenstvo Wheaton College, někdy také katoličtí vůdcové.“ (**Christianity Today, 8. dubna 1996**).

„Hybels učí, že každý si zaslouží jít do pekla, každý! A zaslouží si to za své vlastní skutky! »Je důležité, aby lidé nejprve pochopili tu špatnou zprávu. Je důležité, aby lidé pochopili nepříjemné dilema, že my všichni jsme se odtrhli od Krista«. Hybels učí, že ještě předtím, než někdo může přijmout dobrou zprávu, musí slyšet tu špatnou.“ (**Gregory A. Pritchard: Doktorská disertační práce o sboru Willow Creek, str. 718**).

Vzpomeňme si na *Duchovní cvičení Ignáce z Loyoly*. Hybelsovo vyučování jde přesně podle koncepce čtyř týdnů tak, jako to předepsal Ignác Loyola, který do prvního týdne zahrnul všechny „hrůzy soudu a utrpení“.

Tento jezuita také vede k ideálům New Age, dále k Matce Tereze a k B. Grahamovi, který s nimi velice úzce spolupracuje a který byl ještě nedávno v USA mužem Říma číslo jedna.

„V roce 1990 napsal Hybels knihu »Čestný vůči Bohu«. V ní mimo jiné tvrdí, že existují dvě rozdílná evangelia – jedno pro muže a druhé pro ženy. ...Jedná se očividně o dvě soběstředná evangelia, která se úplně vyhýbají otázce hříchu... Ale co lze očekávat od člověka, který svou službu vidí v tom, že hříšníci, kteří necítí potřebu vyznávat své hříchy se mají cítit příjemně v přítomnosti svatého Boha?

Přesto (nebo možná kvůli tomu) ostatní církve hladoví po růstu v Hybelsově stylu, a proto se v zástupech hrnou do Willow Creek, aby se tam vyučily technikám »růstu církve«. V současné době navštěvuje shromáždění v sobotu večer a v neděli ráno asi 15 000 lidí, účastníci se »služeb pro hledající«, na kterých se hraje současná hudba, promítají multimediální projekce, hrají divadelní scénky a poselství je přizpůsobováno lidem, kteří »zkoumají křesťanství«. Hybels říká, že jeho tým ani nestačí zvládat narůstající počet žádostí o pomoc v ostatních církvích. Proto před nedávnem vytvořil Asociaci Willow Creek (WCA), což je mezinárodní síť podobně smýšlejících církví. Tato organizace bude pořádat zvláštní konference, kurzy a konzultace. Vytvořil také Fondy Willow Creek (WCR), publikační středisko spojující novou asociaci se Zondervanským nakladatelským domem. WCR bude vydávat knihy, audio a video nosiče z produkce zaměstnanců sboru ve Willow Creek i dalších členů asociace WCA.“ (**The BDM Letter, Biblical Discernment Ministries, říjen 1992**).

Jezuité v ekumenických církvích vždy prosazují své oblíbené divadlo velmi intenzivně. Zvláště vyniká snaha dělat ze všech vážných témat komedii a parodie. (Viz také: **Dr. Litchfield: Drama Ministry, Back to Religion & Politics Digestb; Bolte, Chuck & Paul McCuster: Youth Ministry: Drama & Comedy. Group Books, Colorado: 1987**).

Ekumenické tendence v Evropě byly v dubnu roku 2001 ve Štrasburku zpečetěny podepsáním dokumentu **Charta oecumenica – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě** předsedou Rady evropských biskupských konferencí římskokatolické církve, kardinálem M. Vlkem, a předsedou Konference evropských církví, metropolitou Jéremiem, zástupcem cařihradsko-ortodoxního patriarchátu, zástupcem početně největšího nekatolického náboženského útvaru, pravoslavné církve, která de facto **Chartu** podepsala za všechny nekatolicky věřící církve. **Charta** pak byla přijata všemi hlavními oficiální nekatolickými náboženskými útvary v Evropě.

Její přesný text zní:

CHARTA OECUMENICA

**Směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě
„Sláva Otci i Synu i Duchu svatému“**

Jakožto členové Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí jsme pevně rozhodnutí, že budeme v duchu poselství obou ekumenických shromáždění, konaných v Basileji v roce 1989 a ve Štýrském Hradci v roce 1997, uchovávat a rozvíjet naše vzájemné rostoucí společenství. Děkujeme trojjedinému Bohu za to, že skrze Ducha svatého vede naše kroky ke stále intenzivnějšímu společenství.

Doposud se osvědčily rozmanité formy ekumenické spolupráce. Chceme-li zůstat věrni Kristově modlitbě: „Aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“ (J 17,27), nemůžeme zůstat lhostejní k současné situaci. S vědomím naší viny a v připravenosti k obrácení se musíme vynasnažit o překonání rozdělení, která mezi námi ještě existují, abychom společně mohli národům hlásat evangelium.

Skrze společné naslouchání Božímu slovu v Písmu svatém, skrze výzvu vyznávat naši společnou víru, jako i skrze společné jednání podle poznané pravdy chceme být svědectvím lásky a naděje pro všechny lidi.

Na našem evropském kontinentu, který se rozprostírá od Atlantiku až po Ural, od Severního mysu ke Středozevnímu moři a který se v současnosti vyznačuje kulturou, jež je víc než kdy jindy pluralistická, se chceme skrze evangelium zasazovat o důstojnost člověka coby Božího obrazu a jako církve chceme společně přispět ke smíření národů a kultur.

V tomto smyslu přijímáme tuto Chartu jako společný závazek k dialogu a ke spolupráci. Charta popisuje základní ekumenické úlohy, ze kterých odvozuje řadu směrnic a závazků. Na všech úrovních církevního života má vést k rozvoji ekumenické kultury dialogu a spolupráce a vytvořit závazné měřítko. Charta však nemá nikterak učitelský či dogmatický charakter nebo církevněprávní závaznost. Její závaznost spočívá spíše ve vlastním závazku evropských církví a ekumenických organizací. Ty mohou na základě tohoto textu formulovat vlastní dodatky a společné perspektivy, které se konkrétně zabývají jejich zvláštními výzvami a požadavky z nich vyplývajícími.

I.

Věříme v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev

„Usilovně hled'te zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.“ (Ef 4,3–6)

1. Jsme společně povoláni k jednotě ve víře

Podle evangelia Ježíše Krista, jak nám o něm svědčí Písmo svaté a jak je vyjádřeno v ekumenickém nicejsko-cařihradském vyznání (381), věříme v trojjediného Boha: Otce, Syna a Ducha svatého. Tímto krédem vyznáváme „jednu svatou, všeo-

becnou, apoštolskou církev“ a naše ekumenická úloha tedy spočívá v tom, abychom tuto jednotu, která je vždy Božím darem, učinili viditelnou.

Viditelné jednotě ještě zabraňují zásadní rozdíly. Existují rozdílná pojetí, především co se týče církve a její jednoty, svátostí a úřadů. S tím se nemůžeme spokojit. Ježíš Kristus nám na kříži zjevil svou lásku a tajemství smíření; při jeho následování chceme vynaložit všechny své síly na to, abychom překonali problémy a překážky, které ještě naše církve rozdělují.

Zavazujeme se,

- že budeme jednat podle apoštolské výzvy listu Efezanům a vytrvale usilovat o společné pochopení Kristova spásného poselství v evangeliu
- že v síle Ducha svatého budeme pracovat pro viditelnou jednotu církve Ježíše Krista v jedné víře, která má své vyjádření ve vzájemně uznaném křtu a v eucharistickém společenství, jakož i ve společném svědectví a službě.

II.

NA CESTĚ K VIDITELNÉMU SPOLEČENSTVÍ CÍRKVÍ V EVROPĚ

„Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (J 13,35)

2. Společně hlásat evangelium

Nejdůležitější úlohou církví v Evropě je společné hlásání evangelia slovem i skutkem pro spásu všech lidí. Tváří v tvář mnohostranné dezorientaci, odcizení křesťanských hodnot, ale i nejrůznějšímu hledání smyslu, jsou křesťané vyzýváni, aby svědčili o své víře. K tomu je třeba intenzivního nasazení a výměny zkušeností v oblasti katecheze, duchovní péče v místních společenstvích. Právě tak je důležité, aby veškerý Boží lid společně zprostředkovával evangelium veřejnosti a uplatňoval je společenským nasazením a přijímáním politické odpovědnosti.

Zavazujeme se,

- že budeme hovořit o našich evangelizačních iniciativách s ostatními církvemi, nacházet tak porozumění a zabraňovat nebezpečí konkurence nebo nových rozdělení;
- že budeme uznávat, že každý člověk se může podle svého svědomí svobodně rozhodnout pro náboženskou a církevní příslušnost. Nikdo nesmí být veden ke konverzi skrze morální nátlak nebo materiální podněty; právě tak nesmí být nikomu zabraňováno v konverzi, ke které se svobodně rozhodl.

3. Jít si vzájemně vstříc

V duchu evangelia musíme společně vyhodnotit dějiny křesťanských církví, které jsou charakterizovány mnohými dobrými zkušenostmi, ale i rozděleními, zneprátením a dokonce válečnými konflikty. Lidská vina, nedostatek lásky a časté zneužívání víry a církve pro politické zájmy těžce poškodily věrohodnost křesťanského svědectví.

Ekumena tedy pro křesťany začíná obnovou srdcí a ochotou k pokání a obrácení. V ekumenickém hnutí již vzrostlo smíření. Je důležité rozpoznat duchovní dary roz-

ličných křesťanských tradic, učit se jedni od druhých, a tak se nechávat obdarovat. Pro další rozvoj ekumeny je především nezbytné brát v úvahu zkušenosti a očekávání mladých a aktivně podporovat jejich spolupůsobení.

Zavazujeme se,

- že budeme překonávat pocit vlastní soběstačnosti a odstraňovat předsudky, vyhledávat společná setkání, být jeden pro druhého;
- podporovat ekumenickou otevřenost a spolupráci při křesťanské výchově, teologickou formaci na všech úrovních, jakož i vědecké bádání.

4. Společně konat

Ekumena se v současnosti projevuje v rozličných formách společného konání. Mnozí křesťané z různých církví společně žijí a působí – jako přátelé, sousedé, spolupracovníci, rodinní příslušníci. Zvláště manželé rozdílného vyznání musejí být podporováni v tom, aby žili ekumenu ve svém každodenním životě.

Doporučujeme, aby byla organizována a podporována bilaterální a multilaterální ekumenická grémia ve prospěch spolupráce, a to jak na místní, regionální, tak na národní a mezinárodní úrovni. Je nezbytné, aby docházelo na evropské úrovni k posílení spolupráce mezi konferencí evropských církví a Radou evropských biskupských konferencí a realizaci dalších evropských ekumenických shromáždění.

V případě konfliktů mezi církvemi je třeba iniciovat a podporovat úsilí o nápravu a mír.

Zavazujeme se,

- že budeme na všech úrovních křesťanského života společně konat tam, kde jsou k tomu dány podmínky a kde tomu nebrání jiné důvody – víra či důležitější cíle;
- hájit práva menšiny, odbourávat nedorozumění a předsudky mezi většinovými a menšinovými církvemi v našich zemích.

5. Společná modlitba

Ekumena žije ze společného naslouchání Božímu slovu, z působení Ducha svatého v nás a skrze nás. V síle takto přijaté milosti dnes existují rozmanité snahy o dosažení modlitby a bohoslužby k prohloubení duchovního společenství mezi církvemi a modlitby za viditelnou jednotu Kristovy církve. Zvláště bolestným znamením rozštěpenosti mezi mnohými křesťanskými církvemi je absence eucharistického společenství.

V některých církvích existují výhrady proti společné ekumenické modlitbě. Naše křesťanská spiritualita je však přece charakterizována ekumenickými bohoslužbami, společnými písněmi a modlitbami, zvláště modlitbou Otče náš.

Zavazujeme se

- modlit se za sebe navzájem a za jednotu křesťanů;
- že se budeme učit poznávat a oceňovat bohoslužby a ostatní formy duchovního života jiných církví;
- jít vstříc cíli, kterým je eucharistické společenství.

6. Pokračovat v dialogu

Přes naše rozdílná teologická a etická stanoviska má zásadní význam naše sounáležitost založená na Kristu. Byla nám dána obohacující rozmanitost, avšak protiklady učení v etických otázkách a v církevně-právních normách vedly i k rozdělení církvi; rozhodující roli tu často hrály zvláštní historické okolnosti a rozdílný kulturní kontext.

Abychom dosáhli hlubšího ekumenického společenství, musíme bezpodmínečně pokračovat ve snahách o konsensus založený na víře. Bez jednoty ve víře neexistuje žádné plné církevní společenství. Neexistuje žádná alternativa dialogu.

Zavazujeme se,

- *že budeme vědomě a intenzivně pokračovat v dialogu mezi našimi církvemi na různých církevních úrovních a zkoumat, co je možné a nutné prohlásit v závazné formě církevními autoritami za výsledky dialogu;*
- *při rozepřích, zvláště když v otázkách víry a etiky hrozí rozštěpení, je třeba vyhledávat možnost rozhovoru za účelem společného projednání těchto otázek ve světle evangelia.*

III.

NAŠE SPOLEČNÁ ZODPOVĚDNOST V EVROPĚ

***„Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.“
(Mt 5,9)***

7. Spoluutvářet Evropu

V průběhu staletí se vyvinula Evropa, která se na rovině náboženské a kulturní vyznačovala převážně křesťanstvím. Selhání křesťanů současně způsobilo v Evropě a za jejími hranicemi mnoho zlého. Vyznáváme spoluzodpovědnost na této vině a prosíme Boha a lidi o odpuštění.

Naše víra nám pomáhá, abychom se poučili z minulosti a nasadili pro to, aby křesťanská víra a láska k bližnímu vyzařovaly naději pro morálku a etiku, pro vzdělání a kulturu, politiku a hospodářství v Evropě a na celém světě.

Církev podporují sjednocení evropského kontinentu. Bez společných hodnot není možné dosáhnout trvalé jednoty. Jsme přesvědčeni, že duchovní dědictví křesťanství představuje inspirující sílu k obohacení Evropy. Na základech naší křesťanské víry se nasazujeme pro humánnější a sociálnější Evropu, kde by platila lidská práva, základní hodnoty míru, spravedlnosti, svobody, tolerance, účasti a solidarity. Klademe důraz na hlubokou úctu k životu, na hodnotu manželství a rodiny, na přednostní službu chudým, ochotu k odpuštění a zvláště na milosrdenství.

Jakožto církev a jako mezinárodní společenství musíme čelit nebezpečí, že se Evropa rozvine v integrovaný západ a dezintegrovaný východ. Je třeba mít na zřeteli také rozdíl mezi severem a jihem. Současně je třeba zabránit jakémukoliv eurocentризmu a posilovat odpovědnost Evropy za celé lidstvo, zvláště za chudé na celém světě.

Zavazujeme se,

- že se vzájemně dohodneme na obsahu a cíli naší sociální zodpovědnosti a budeme dle možností společně zastupovat žádosti a vize církví vůči sekularizovaným evropským institucím;
- budeme bránit základní práva proti jakýmkoli útokům;
- že budeme odporovat každému pokusu o zneužití náboženství a církve pro etnické nebo nacionalistické účely.

8. Smířování národů a kultur

Rozmanitost regionálních, národních, kulturních a náboženských tradic vnímáme jako bohatství Evropy. Tváří v tvář četným konfliktům je úkolem církví, aby společně sloužily také smíření mezi národy a kulturami. Víme, že právě tak nezbytným předpokladem k tomu je pokoj mezi církvemi.

Naše společné úsilí je zaměřené na posouzení a řešení politických a sociálních otázek v duchu evangelia. Osobnost a důstojnost každého člověka vnímáme jako Boží obraz, a proto se zasazujeme o absolutní rovnocennost všech lidí.

Jakožto církve chceme v Evropě společně podporovat proces demokratizace. Usilujeme o mírové řešení na základě nenásilného řešení konfliktů. Odsuzujeme jakoukoliv formu násilí na člověku, zvláště na ženách a dětech.

Ke smíření patří podpora sociální spravedlnosti ve všech národech a mezi nimi, zvláště pak překonání propasti mezi chudými a bohatými a řešení problému nezaměstnanosti. Společně chceme přispět k tomu, aby vystěhovalci, uprchlíci a ti, kteří jsou bez domova, byli v Evropě přijati s důstojností hodnou člověka.

Zavazujeme se,

- že se postavíme jakékoli formě nacionalismu, která by vedla k ponižování ostatních národů a národnostních menšin, a budeme se nasazovat pro řešení bez násilí;
- posilovat postavení a rovnoprávnost žen ve všech oblastech života a podporovat rovnoprávné společenství žen a mužů v církvi a ve společnosti;

9. Ochrana stvořeného

Ve víře v Boží lásku, v lásku Tvůrce, s vděčností poznáváme dar stvoření, hodnotu a význam přírody. Se zděšením však vidíme, že dary země jsou vyčerpávány bez ohledu na jejich hodnotu, bez ohledu na jejich omezení a bez ohledu na dobro budoucích generací.

Chceme se společně nasadit pro trvalé životní podmínky pro celé tvorstvo. Ve zodpovědnosti před Bohem proto musíme společně uplatňovat a dále rozvíjet kritéria toho, čeho by lidé z hlediska vědeckého a technologického sice mohli dosáhnout, co však z etického hlediska dělat nesmějí. V každém případě je třeba, aby jedinečná důstojnost každého člověka měla přednost před tím, co je technicky realizovatelné.

Doporučujeme, aby byl v evropských církvích zaveden ekumenický den modlitby na ochranu stvořeného.

Zavazujeme se,

- že budeme nadále rozvíjet takový životní styl, ve kterém namísto vlády ekonomických a konzumních tlaků zdůrazníme odpovědné a trvalé životní kvality;
- podporovat světové církevní organizace a ekumenickou síť v jejich odpovědnosti za ochranu stvořeného.

10. Prohloubit společenství s židovstvím

Jedinečné pouto nás spojuje s izraelským národem, se kterým uzavřel Bůh věčnou smlouvu. Skrze víru víme, že naše židovské sestry a naši židovští bratři „zůstávají Bohu milí pro své otce. Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná“ (Ř 11,28–29). „Jim patří synovství i sláva i smlouvy s Bohem, jim je svěřen zákon i bohoslužba i zaslíbení, jejich jsou praotcové, z nich rodem pochází Kristus“ (Ř 9,4–5).

Litujeme projevů antisemitismu, jako jsou výlevy nenávisti a pronásledování, a odsuzujeme je. Prosíme Boha o odpuštění za křesťanský antijudaismus a naše židovské bratry a sestry o smír.

Je nezbytně nutné, abychom skrze hlásání a učení, nauku a život našich církví uváděli ve známost hluboké pouto křesťanské víry a židovství a abychom podporovali spolupráci křesťanů a židů.

Zavazujeme se,

- že se postavíme veškerým projevům antisemitismu a antijudaismu ve společnosti a v církvi;
- že budeme vyhledávat a zintenzivňovat dialog s našimi židovskými bratry a sestrami na všech úrovních.

11. Rozvíjení vztahů s islámem

Již po staletí žijí v Evropě muslimové. V některých evropských zemích tvoří silnou menšinu. Odsud vycházely a vycházejí mnohé dobré kontakty a sousedské vztahy mezi muslimy a křesťany, také však hromadné výhrady a předsudky na obou stranách. Zakládají se na bolestných zkušenostech v historii i nedávné minulosti.

Chceme zintenzivnit na všech úrovních setkání křesťanů a muslimů, jakož i dialog mezi křesťanstvím a islámem. Zvláště doporučujeme vzájemné rozhovory o víře v jediného Boha a objasnění chápání lidských práv.

Zavazujeme se,

- že budeme k muslimům přistupovat s úctou;
- že se budeme spolu s muslimy podílet na společných záležitostech .

12. Setkání s jinými náboženstvími a světonázory

Pluralita náboženských přesvědčení, náhledů na svět a životních stylů se stala charakteristickým rysem evropské kultury. Východní náboženství a nové náboženské společnosti se rozšiřují a u mnohých křesťanů se setkávají s ohlasem. Je stále více lidí, kteří křesťanskou víru odmítají, dívají se na ni s lhostejností nebo jsou zastánci jiných světonázorů.

Chceme brát vážně kritické otázky vůči nám a snažit se společně o jejich poctivé řešení. Současně je také třeba rozlišovat, se kterým společenstvím je dobré vést dialog a setkávat se a kterých je třeba se z křesťanského hlediska vyvarovat.

Zavazujeme se,

- že budeme uznávat svobodu náboženství a svědomí každého člověka a společností a zasazovat se o to, aby mohli jak osobně, tak společně, soukromě či veřejně praktikovat své náboženství nebo světonázor při dodržování platného práva;
- že budeme otevřeni rozhovoru se všemi lidmi dobré vůle, sledovat společné záležitosti a svědčit o křesťanské víře.

* * *

Ježíš Kristus, Pán jediné církve, je naší největší nadějí na smíření a pokoj.

V jeho jménu chceme pokračovat na společné cestě v Evropě. Prosimе Boha, aby při nás stál se svým Svatým duchem.

»Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.« (Ř 15,13)

* * *

Jakožto předsedové Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí doporučujeme tento dokument 'Charta Oecumenica' jako základní text všem církvím a biskupským konferencím v Evropě k přijetí a k převedení do vlastního příslušného kontextu.

S tímto doporučením podepisujeme tuto Chartu v rámci evropského ekumenického setkání, o první neděli po společných Velikonocích, v roce 2001.

Štrasburk 22. dubna 2001

Metropolit Jéremie

Předseda

Konference evropských církví

Kardinál Miloslav Vlk

Předseda

Rady evropských biskupských konferencí

Návrh na usnesení

Synod doporučuje sborům ČCE, aby se zabývaly dokumentem „Charta oecumenica – směrnice pro růst spolupráce mezi církvemi v Evropě“, podepsaným ve Štrasburku předsedy Konference evropských církví a Rady evropských biskupských konferencí v dubnu 2001.

Zdůvodnění: Synodní rada předkládá synodu tento dokument na žádost PO ekumenického, který se po léta studiem tohoto dokumentu zabýval a přispěl i k jeho obsahu. Vzhledem k tomu, že SR považuje dokument za podnětný i pro práci sborů ČCE, uvítala by, kdyby byl doporučen sborům k prostudování."

Situace v ekumenii pokročila podle „scénáře“ Vatikánu natolik „dobře“, že už v roce 2004 můžeme číst tuto silně překvapující informaci:

„Aktuální zprávy Ignaciánské exercicie pro evangelickou Diakonii vedl husitský biskup Ve dnech 28-30. října vedl brněnský biskup Církve československé husitské Petr Šandera duchovní obnovu pro zaměstnance a dobrovolníky Diakonie Českobratrské církve evange-

lické. Exercicie se konaly v prostorách pensionu Sola Gracia v Bystřici pod Hostýnem. Jednalo se v pořadí již o čtvrté setkání diákonů a zájemců o diakonát.

Tentokrát byl program zaměřen čistě duchovně na rozdíl od minulých setkání, která měla charakter více studijní. »Rádi bychom, aby se typ diakonických dní střídalo. Máme dvě setkání ročně z nichž jedno by mělo být vzdělávací a druhé v podobném duchu jako zde v Bystřici«, řekl Petr Hejl jeden ze tří evangelických diákonů. Setkání v Bystřici bylo podle Hejla otevřeno všem zájemcům (tedy nejenom pro zájemce o diakonát).

Duchovní obnova pro malou skupinu evangelíků byla vedena v duchu ignaciánských exercicií. »Jezdil jsem na tento typ obnovy do Příbrami na Svatou horu a později do Českého Těšína, kde vedl cvičení pro nekatolíky jezuita Ludvík Ambruster, současný děkan Katolické teologické fakulty v Praze. Zajížděl sem tehdy ještě z Japonska, kde léta žil«, vysvětluje biskup Šandera. »Jsou mi bližší jiné tradice než jezuitská, ale ignaciánská cvičení mě oslovila určitou plností«, dodal Šandera." (<http://www.christnet.cz/default.asp>, 1.11.2004).

Nebo podobná zpráva: „Evangelíci usilují o zavedení jáhenské služby v církvi Čeští evangelíci usilují o zavedení jáhenské služby v církvi podobně, jak k tomu došlo v římskokatolické církvi (ŘKC) po Druhém vatikánském koncilu...“ (<http://www.christnet.cz>, 29.4.2004)

45.13 Jezuitské sekty – vražedný nástroj

Jezuitská ekumenie však není jenom proto, aby sjednotila všechny církve a nechala je v rámci ekumenie bujet dál. Jejich skutečný záměr s těmito církvemi, pokud se nakonec neskloní před papežstvím a pokud papeže neuznají jako *jediného vládce nad církvemi a nad světem*, je přímo hrůzostrašný – přesně podle jezuitské přísahy. V malém nám to ukazují čas od času tragické události různých, zdánlivě spolu nesouvisejících sekt.

Jak popisuje exjezuitský kněz **Rivera**, existuje ještě jeden důvod pro *infiltraci protestantů*. Popisuje ho takto:

„Když se dá do pohybu poslední inkvizice, římský chytře vymyšlený plán bude mít ten účel, zamezit kterékoliv skupině únik do bezpečného úkrytu. Řím a jeho spojenci uzavřeli průduchy za pomoci tajného jezuita, kterého jsme znal. Jmenoval se Jim Jones. Byl to jezuitský diakon, vázaný přísahou pro zvláštní účely. Jonestownský masakr byl dobře promyšlenou vojenskou náboženskou a politickou událostí se šikovně ukrytou pravdou. ...Jim Jones byl studentem duchovního otce – démonem posedlého kazatele, zabředlého v okultních vědách. Byl mocným čarodějníkem a dobře cvičeným jezuitou. Pracoval v ekumenickém a charismatickém hnutí. Kázal a šířil »evangelium lásky«. Většina jeho následovníků byli římsští katolíci a lidé z římskokatolického podsvětí. Dále to byli protestanti z různých denominací. V roce 1953 založili křesťanské společenství Boží církve. V roce 1962 se stal misionářem v Brazílii, napojený na křesťanské společenství Boží církve, kterou založil. ...Jako správný jezuita nařídil v roce 1973 svým následovníkům, aby jej oslovovali »otče« a modlili se k němu. Není nic zvláštního, když se bezvýznamný vůdce malé církve stane čelným představitelem politického a náboženského života, jako například... Rosalyn Carterová (reprezentující prezidenta USA), guvernér Jerry Brown (jezuita), vicestaro San Franciska, ale i senátoři, poslanci, generální prokurátoři. Brown byl dokonce delegován hned několika náboženskými vůdci najednou. ...Všichni tito lidé se podíleli na masakru proto, aby se jim dostalo pozdější celosvětové ochrany. Jim Jones plánoval a připravoval – pod vedením Říma – obětovat své stádo protestantských věřících, aby naplnil svou jezuitskou přísahu. Když bylo po všem, byl celý svět otřesen. Jeanie Mills, dále její manžel a jejich dcera napsali knihu »Six Years with God«, ve které výše uvedené sku-

tečnosti popsali (*The Thimes*, publ. So. Assoc. of D.D.A., str.26, July, 1980). 26. 2. 1980 byli za tuto knihu všichni zavražděni. Světový tisk a televize přinesly zprávu, že Jim Jones byl blázen, fundamentalista, který věřil Bibli. Všechny fundamentalistické církve se staly rázem podezřelými. ...Cílem toho je, aby veřejné mínění nutilo politiky schválit zákony zakazující shromažďování věřících. Jejich vydáním by mohlo začít kruté pronásledování protestantů, takže by nenalezli na zemi žádný bezpečný úkryt." (**A. Rivera: Double Cross, str. 30–32**).

Tento hrůzný masakr je také popsán v **Kronice lidstva** na straně **1049**. Sebevražedný skupinový masakr byl spáchán 18. listopadu 1978 ve Guayaně. Vyšetřování vedlo ke zjištění, že „ctihodný reverend“ (jak ho nazývají i deníky z té doby), Jim Jones, měl kontakty s CIA a že masakr byl výsledkem pokusu s hypnózou lidské mysli všech zúčastněných a s jejich manipulací. Napřed byla otrávena batolata vstříknutím prudkého jedu injekcí přímo do krku. Pak byly otráveny všechny přítomné děti, pak ženy tím, že vypily otrávený džus a nakonec muži. To nelze učinit bez silného vlivu na mysl lidí. Navíc se zjistilo, že kdo nebyl otráven kyanidem, byl zastřelen zvláštní jednotkou, která byla přítomna a na všechno dohlížela! Jones sám měl hlavu také prostřelenou. Jed cyankáli mu pro lidi krátce před tím dodal osobní přítel, několikanásobný vrah, Henry Lee Lucas, který byl současně ve službách Vatikánu a jezuitského řádu.

Všechny tyto tajné jezuitské sekty mají cíl zlikvidovat nekatolické občany tak, jak to nařizuje jezuitská přísaha. Všimněme si dalších podobných případů a zjistíme, že všechny mají stejný průběh a stejný konec. Tyto malé rádoby „křesťanské“ skupiny a sekty nikdy nejsou namířeny proti katolíkům samotným, neboť „Vatikán je vládou sám pro sebe. Je to politický stát, jehož členem se stává každý římský katolík při křtu. Jeho občanství je především římské, pak teprve té země, ve které se zrodil nebo v ní žije.“ (**A. Rivera: Double Cross, str. 30**).

Pokaždé je v takovýchto případech hromadná, skupinová vražda (většinou po omámení drogami nebo slabým jedem) nebo sebevražda (většinou předávkováním drog nebo podáním silných jedů) namířena proti protestantům a ostatním nekatolíkům.

V dubnu 1993 to byl případ tajného jezuita, Davida Koreshe, který založil sektu *Davidiánů* (*Davidovců*) složenou převážně z přísných protestantů – Adventistů sedmého dne. Masakr v texaské pevnosti u města Waco, která nakonec skončila v pondělí 20. dubna 1993 v plamenech, byl rovněž zinscenován za pomoci tajných vatikánských sil. Kdo nebyl zastřelen, uhořel. Jezuitská přísaha byla dokonale naplněna. *Církev adventistů sedmého dne* byla v médiích vláčena a pošpiněna. Jezuita Koresh splnil svůj úkol „skvěle“.

Na tuto přísně protestantskou církev ASD jsou jezuité vůbec velmi rozzlobeni. Patří k církvím, na které jsou maximálně zaměřeni. Jejich vrcholná organizace (*Generální konference*) a jejich nižší stupně (*Divize*) stejně tak jako jejich lokální organizace v jednotlivých státech (*Unie a Sdružení*) jsou jezuita a jejich agenty doslova zaplaveny. Ti tuto církev udržují v područí ekumenie a Vatikánu. Oficiálně sice církev tvrdí, že je jenom pozorovatelem světových ekumenických společenství a shromáždění, ale dnes není jediného státu, kde by tomu tak bylo. Všude je přímo neoficiálním členem bývalé *Křesťanské mírové konference*, v současné době je i neoficiálním členem *Křesťanské akademie* a *Ekumenické rady církví* nebo jejich podorganizací a odnoží.

A podobně jako v případě Davida Koreshe tomu bylo naposledy i v případě sekty *Nebeská brána* v roce 1997. I zde bylo využito důvěřivosti lidí, jejich pověřivosti a fantazie. O život však přišlo mnoho mladých lidí.

45.14 Ilumináti – infiltrace Nového světového řádu

Napřed se trochu blíže seznámme s řádem *iluminátů*, který je dnes propojen se všemi světovými systémy a který usiluje dokončit v novém tisíciletí *Nový světový pořádek*, jehož začátky se datují už v 19. století.

Ilumináti byli v Německu obživeni přesně 1. května roku 1776 doktorem práv *Adamem Weishauptem* (*6.10.1748 v Ingolstadtu), jezuitským knězem v *Ingolstadtu* a profesorem církevního práva na *ingolstadtské univerzitě* (1775), a to v rámci již existujících *zednářských lóží Německa*. Sám tento tajný a záhadný řád *iluminátů* existoval již od velmi ranných dob. Jeho první existenci můžeme dokonce pozorovat už v *Babylonii*. Postupem doby organizace navenek zanikala, ale znovu a znovu byla vždy někým obnovována.

V době *Ignáce z Loyoly* byla opět v úpadku a když se o ní *Ignác* při svém spojení s *okultními silami* dozvěděl a náznak její existence našel i ve starých spisech *Středního Východu*, rozhodl se tuto organizaci znovu založit, přesněji obnovit. Přispělo k tomu i to, že již předtím byl *Ignác* po určitý čas také členem sektářské skupiny „*Alumbrados*“ s hlavním sídlem v *Alcale*, kde poznal sílu sjednoceného myšlení, což byl základ k jeho pozdějším *Duchovním cvičením*. Později se této skupiny na nátlak *Vatikánu* musel zřící, nicméně v *alumbrados* zůstalo i tak mnoho jezuitů a františkánů a v utajení přežívali i přes nápor inkvizice, která celkem třemi edikty žádala římského pontifa o likvidaci této skupiny.

Ignácova vlastní zatajovaná *iluminátní organizace* nesla jezuitský charakter stejně jako jeho řád a za členy přijímala v 16. století hlavně jezuity. Tajnou hlavou byl sám ctižádostivý *Ignác z Loyoly*. Později oslabenou, ale nezaniklou skupinu *alumbrados* pak pevně propojil s tímto řádem a to celé později i se svým jezuitským řádem, neboť mu byla *alumbrados* svými *duchovními viděními* a různými *duchovními zjeveními* velmi blízká. Dnes je však *alumbrados* spojována s *ilumináty* a používá se v podstatě jako druhý ekvivalentní název pro *ilumináty*.

Ignác svou prozíravostí pochopil, že chce-li, aby jeho jezuité byli nejmocnější organizací světa, musí působit i jako řád *osvícenců*. V organizaci *iluminátů* proto zahnízdili nejvyšší a nejmocnější jezuité. Sama organizace zůstala pod tajnou přímou vládou *jezuitského generála*, který na ni postupně převedl všechny tehdejší majetek řádu. Když pak byli jezuité celosvětově zakázáni, jezuitští *ilumináti* důmyslně a obratně schválili poslední veřejné zbytky jezuitského majetku pod svůj plášť. Část také kryli *svobodní zednáři*, kteří nikdy nebyli protináboženští, dále *maltézští rytíři*, tehdejší světové banky a několik menších organizací jako majetek *iluminátů*. Nikdo však netušil, že jde o majetek nenáviděných jezuitů. V řadách *iluminátů* vždy totiž byli a stále jsou nejbohatší a nejvlivnější jezuité světa.

Když se veřejnost dozvěděla, že *Loyola* založil také osvícenecké hnutí, použili jezuité svého člena *Adama Weishaupta* jako „nového“ organizátora *iluminátů*, aby *Loyolovo* jméno ukryli. K tomu došlo 1. května 1776. Udělali to z toho důvodu, aby svět uvěřil, že osvícenci nemají nic společného s katolickým systémem. Sami jezuité dokonce o *Weishauptovi* rozšířili zprávu, že už dávno není členem řádu tovaryšstva. Byl to ovšem podvod a sám *Weishaupt* byl vázaný jezuitskou přísahou mlčenlivosti.

Struktura a organizace řádu vykazovala již od svého počátku principy jezuitského řádu. Prohlašoval, že jeho cílem bylo dosáhnout díky vzájemné soudržnosti svých členů nejvyššího možného stupně morálky a ctnosti a položit základy reformace světa spojením lidí dobré vůle, kteří by se postavili na odpor pokračujícímu morálnímu zlu. Kdo by v těchto slovech hledal světovládné ambice?

V 18. století získali němečtí *ilumináti* během 4 až 5 let moc nad *Německem*. *Weishauptovým* cílem bylo skrýt čarodějnictví pod *pláštěm filantropie* a zničit křesťanství pomocí

ateistického humanismu a nakonec nastolit jednu celosvětovou vládu pomocí celosvětové revoluce. **Gryffin** ve své knize **Čtvrtá říše bohatých** shrnuje *Weishauptův* plán na *světovou revoluci* do těchto sedmi bodů: 1. Zrušení všech řádných vlád, 2. zrušení soukromého vlastnictví, 3. zrušení všeho dědictví, 4. zrušení vlastenectví, 5. zrušení všech náboženství, 6. zrušení rodiny a 7. vytvoření jediné světové vlády.

Weishaupt byl ve skutečnosti také *okultista* a *spiritista*, o čemž věděla pouze malá hrstka lidí. Kontakt s podsvětím získal v jezuitském řádu. *Spiritistické čarodějnictví* používal k vymývání mozků proto, aby se jeho následovníci důsledně stavěli proti křesťanství. Pomocí svých *hypnotických sil* sestavoval armádu *mezinárodních teroristů a propagandistů*, kteří měli pro jeho hnutí získat ještě další přívržence. Měli mu pomáhat v boji ke svržení všech náboženství a všech vlád. Měl také školy, které byly určeny speciálně k vyučování *internacionalismu*.

„Výjimečnost“ *Weishaupta* byla v tom, že *okultismus* a *spiritismus* propojil s *ateismem, kabalistickým kouzelnictvím, racionalismem, novodobým mysticismem, demokracií, socialismem, anarchismem, fašismem, machiavelistickým amoralismem, alchymií a totalitářstvím*. Všechny tyto vlastnosti se totiž v tomto člověku kloubily dohromady a podle náladovosti používal při šíření vlivu buď to či ono. Byl to člověk plný vnitřních kontraverzí, vnitřního zmatku a nestálosti. Je ovšem zajímavé, že ve spojení se *spiritistickým podsvětím* všechny tyto protichůdné systémy vždy dostaly nový, doposud neznámý řád a *Weishaupt* je měl pak aplikovat po celém světě. Poslední označení „*nadšený filantrop*“ mimochodem pochází od *Thomase Jeffersona*. V ideách *Weishaupta* bylo poznat *kosmopolitismus, globalizace, jednotná celosvětová vláda a hospodářské ovládnutí celé sjednocené zeměkoule*, která by měla být již pod *jednotnou vládou*. Jeho *touha po moci* je dnes nepopíratelná. Organizaci řádu řídil podle jezuitského schematu *Multi Level Marketing*. Jak sám o tom řekl: „*Bezprostředně pod sebou mám dva, kterým vdechnu celého svého ducha, a tito dva mají pod sebou zase každý dva jiné a tak dál. Tímto způsobem mohu velmi jednoduše uvést do pohybu a rozpálit tisíce lidí. A tímto způsobem se musí udělovat příkazy a operovat v politice.*“

Aby *Weishaupt* mohl *ilumináty* rozšířit po celém světě a dát jim ještě větší moc, rozhodl se propojit organizaci s nábožensky neutrálními *svobodnými zednáři*. V *Mnichově* proto roku 1777 vstoupil do zednářské lóže s názvem: „*Theodor zum guten Rath*“ a tímto způsobem chtěl uplatnit revoluční myšlenky pro celý svět. *Weishaupt* tedy spojil *ilumináty* se *zednářstvím* již krátce po jejich obnovení (založení).

Od roku 1780 se na řízení tohoto řádu podílel básník baron *Adolph Freiherr von Knigge* (1752–1796), soudce *Zwack*, knihkupec *Nikolai*, profesor *Westenrieder*, kanovník *Hertel*, baron *von Bassus*, starosta *Dietrich*, advokát *Bode*, baron *von Bussche* a údajně také hrabě *von Saint Germain*, vévoda *Constanzo*, vévoda *Ferdinand von Braunschweig* a vévoda *Ernst von Gotha*. Později se členy stávali i *členové lóží svobodných zednářů*, příslušníci vysoké šlechty, členové panovnických rodin, slavní básníci a umělci (*J.W. von Goethe* nebo *W.A. Mozart*).

Všichni, kteří vstupovali k *iluminátům* museli skládat *slib věrnosti, poslušnosti, neotřesitelné věrnosti a poddanosti řádu*. Je to tedy stejné, jako v jezuitském řádu, který totéž skládá svému *černému a bílému papeži*. Vrchní hlava *iluminátů* je od jezuitsko-iluminátorského zplození komunistického hnutí nazývána *Rudým papežem*. (Dnes je *rudým papežem* hlava jezuitského řádu – *černý papež*). Podobně jako u *svobodných zednářů* rozumělo pravým cílům *iluminátů* pouze několik nejvyšších postavených mužů v čele organizace.

Svět přijímá *svobodné zednářství* jako velikou, dobročinnou společnost, která učí tomu nejvyššímu stupni morálky a ctnosti. Protože si *svobodné zednářství* vydobylo prestiž a uznání, naplánovali si *Weishaupt* s baronem *von Kniggem*, že se světa zmocní právě pomocí

tohoto bratrského řádu *svobodných zednářů*. Jejich plán spočíval v tom, že proniknou do všech úrovní řádu a to tak, aby mohli ovládat záležitosti celých národů a dojít tak k *jediné celosvětové vládě*.

Prvním krokem proto bylo, že se *Weishaupt* snažil ovládnout mezinárodní řád *svobodných zednářů*. Snažili se koupit vůdce *svobodných zednářů* pomocí myšlenky, že řád *iluminátů* je ještě vyšším a tajemnějším systémem než jakýkoliv vyšší stupeň *svobodného zednářství*. *Kult iluminátů* byl vystopován nejen až k *templářským rytířům*, ale i dál až k *řeckým a gnostickým zasvěcovacím kultům* a dokonce až k *Egyptu*.

Ve své vnitřní organizaci se řád *iluminátů* rozděloval do tří velkých tříd. 1. stupeň je *Školka*, 2. stupeň byl *Symbolické svobodné zednářství* a 3. stupeň *Mnohá tajemství*. Můžeme se také s jistotou dopustit jednoho jistého zobecnění, a sice, že *Weishauptův* záměr zachovat tajemství totiž funguje stále. Ani dva studenti *iluminologie* se nikdy úplně neshodnou v tom, co bylo (nebo je) „*vnitřním tajemstvím*“ nebo skutečným záměrem řádu. Když chce člověk skutečně proniknout do literatury na toto téma, pokaždé se před ním objeví nový nekonečný prostor plný nečekaných záhad, které s pomocí oficiálních příruček dějin je schopen sotva pochopit, natož vysvětlit druhým. A pokud si v tu chvíli člověk neuvědomí, kdo za řádem *iluminátů* dnes stojí, kdo jej řídí a kdo skrze tento řád ovlivňuje dnešní světový pořádek, pak je tu prostor pro děsivé spekulace podněcující maximálně autory sci-fi a nebo prostor pro nezáživnou paranoii. *Ilumináti* jsou však dnes stejně tak vlastní prodlouženou rukou jezuitů jako například *Katolická akce* nebo *mariánské řády*.

Ilumináti se měli podle *Weishaupta* stát tajnou společností uvnitř tajné společnosti *svobodných zednářů*, záhadou v záhadě, protože samotní zednáři byli a jsou dodnes tajnou společností. Se *svobodným zednářstvím* byli *ilumináti* (a jsou dodnes na památku svých počátků) spojeni dvojím členstvím a také podobným obsahem i rituálem. Aby zůstali skryti před větší částí populace, dali si tajná jména. *Weishaupt* si nechal říkat *Spartakus*, baron *von Knigge* byl *Philo*, *von Zwack* se nazýval *Cato*. Cestovali po celém světě a dávali i tajné názvy mnoha městům: *Ingolstadt*, kde *ilumináti* byli shromážděni nazvali *Eleusis*, *Rakousko* bylo *Egyptem*, *Mnichov* *Aténami*, *Vídeň* *Římem* a pod. Vymysleli si svůj vlastní kalendář. Takže *leden* byl *Dimeh*, *únor* *Bemeh*... atd.

Do *svobodných zednářů* pronikl *Weishaupt* se vši lstivostí a vychytralostí, která je vlastní jenom jezuitským kněžům. Nikdo ze *svobodných zednářů* jeho plánům nerozuměl. Jeho cíle a záměry byly důsledně utajované.

Ilumináti pronikli do všech vlád v *Německu*, *Belgii*, *Holandsku*, *Francii*, *Anglii*, *Dánsku*, *Švédsku*, *Polsku*, *Maďarsku* a *Itálii*.

Plán *Weishaupta* na ovládnutí světa byl roku 1785 odhalen *bavorskou vládou*. Císař *Josef II.* vydal 11. prosince 1785 „*Zednářský patent*“, který udělal z osmi vídeňských lóží dvě, podřídil je panovnické kontrole, omezil počet jejich členů, odtajnil seznamy členů pro státní kontrolu a dokonce nechal státem dosazovat do lóží nové mistry. *Ilumináti*, kteří byli propojeni se *zednářskými lóžemi* ve *Vídni*, byli sice touto vládou za spiknutí na svržení všech králů v *Evropě* a papeže potlačeni, nicméně k jejich úplné likvidaci nedošlo. Na tom se shodují všichni historici. Díky rychlému jednání *iluminátů* byly všechny jejich písemnosti a dokumenty včas stáhnuty, takže ke zveřejnění samotných *iluminátů* nedošlo. Jiné vlády však *ilumináty* neodhalily vůbec, ani neměly zájem se o *zednářské lóže*, kde se *ilumináti* pohybovali, zajímat a na varování bavorské vlády nedbaly.

Ve *Francii* byly *ilumináti* také zapleteni do *Francouzské revoluce*. V té době byl řád *iluminátů* už tajně prosáknut jezuiti, kteří skrze něj *revoluci* zákulisně ovlivňovali a vedli. Totéž

bylo i v případě *Americké revoluce* a tajného ovládnání vznikajícího *komunismu*. Není proto divu, že se od roku 1776 objevuje vždy v každém pokolení vlna senzačních „odhalení“ *iluminátů*.

Ilumináti pod bavorským názvem *Prokletí bavorští spiklenci* byli pak donuceni pokračovat pod jinými jmény než pod názvem *Ilumináti*. V *Německu* to byla *Liga spravedlivých*, jejímž členem se stal *Karel Marx*. Ten dostal za úkol přizpůsobit spisy *Adama Weishaupta*, které vznikly před 70 lety soudobým, aktuálním podmínkám.

V roce 1842 (12 let po *Weishauptově* smrti) začal *Marx* psát *Lize spravedlivých* revoluční propagandu a doufal, že podnítl ducha nepokojů. V roce 1844 ve spolupráci s *Bedřichem Engelsem* a pod dohledem *Ligy spravedlivých* začal psát neblaze proslulý *Manifest komunistické strany*, který se objevil začátkem roku 1848.

Ilumináti, vystupující v *Německu* jako socialistická tajná organizace pod názvem *Liga spravedlivých* se pak přejmenovali na *Ligu komunistů*. Tento název se ujal také v *Anglii*, kde pomáhal revoluční světovládné myšlenky podle *Ligy spravedlivých* alias *Ligy komunistů* sformovat *Bedřich Engels*. Dodnes komunisté oslavují 1. května jako den *Svátku práce*, jako „1. Máj“ a jako den vzniku svého *revolučního* hnutí. Důvěřivé komunisty by však asi „trefil šlak“, kdyby pochopili, že je to právě proto, že to byl den oživení německých *iluminátů*, které tohoto dne zorganizoval *Adam Weishaupt*. Ani není také samo sebou, že všichni komunisté používají jako svůj symbol *Pentagram*, to je pěticípou hvězdu, která je už od nepaměti používána *okultními* čaroději k *magickým* účelům. Její význam je zhruba ten, že má dojít k úplnému projojení *okultních sil* mezi všemi pěti obydlými světadíly a mezi nebem a zemí.

V roce 1890 se k tomuto světovému *revolučnímu* hnutí připojil *Vladimír Iljič Uljanov*, který si změnil jméno na *Lenin*. Stejně jako jezuitsko-*iluminátní* teroristická organizace ve *Francii* (kluby *jakobínů*) způsobily pád vlády *Ludvíka XVI.* a přispěly k *revoluci*, tak také jejich pozdější aristokratičtí bratři působící pod názvem *bolševici* svrhli pod vedením tajných jezuitů *cara* v *Rusku* a způsobili v roce 1917 *ruskou revoluci*. Tyto *komunistické revoluce* financovaly evropské a americké mezinárodní banky, které patřily převážně jezuitům nebo jejich *iluminátům*. *Lenin* pak dále rozvíjel myšlenky z *Marxova komunistického manifestu*, který čerpal ze spisů *Adama Weishaupta*, který se řídil příkazy z bankovního domu *Rothschildů*. **G. Allen** k tomu píše:

„*Karla Marxe* si najala tajemná skupina, která si říkala *Liga spravedlivých mužů* proto, aby napsal *Komunistický manifest* jako demagogickou oblbovačku, kterou by oslovil lůzu. Ve skutečnosti byl *Komunistický manifest* v oběhu již mnoho let předtím, než bylo *Marxovo* jméno uznáno jako jméno autora této revoluční příručky. Ve skutečnosti také *Karel Marx* pouze zmodernizoval a kodifikoval revoluční plány a zásady, které před sedmdesáti lety položil *Adam Weishaupt*, zakladatel řádu *iluminátů* v *Bavorsku*. Seriózní vědci také uznávají, že *Liga spravedlivých mužů* je prostě jen odnoží *iluminátů*, kteří museli přejít do ilegality poté, když jejich plány v roce 1786 *bavorské úřady* odhalily.“ (**Gary Allen: None Dare Call It Conspiracy; Concord press, 1971, str. 25**).

Do *Ameriky* se *ilumináti* vplížili se svobodnými zednáři již v 18. století. Ještě před přijetím ústavy a založením republiky bylo ve 13 koloniích vytvořeno 15 lóží řádu *iluminátů*. Roku 1785 byla v *New York City* založena *Kolumbijská lóže řádu iluminátů*. Mezi její členy patřil guvernér *DeWitt Clinton* a pozdější *Clinton Roosevelt* a *Charles Dana* a *Horace Greeley*. Následujícího roku byla založena lóže ve *Virginii*, se kterou byl ztotožňován *Thomas Jefferson*. Když byly *Weishauptovy* plány *bavorskou vládou* odhaleny, *Jefferson* ho mocně bránil jako „*nadšeného filantropa*“.

Ale mnoho amerických univerzit se proti *iluminátům* postavilo a před nimi samotnými stejně jako před jejich vlivem varovalo. První výbuch *antiiluminátní hysterie* v této zemi roznítily v roce 1790 fanatictí federalisté a soustředili se na obvinění, že *Thomas Jefferson* a demokratická strana jsou nastrčenými figurkami evropských *iluminátů*. I *George Washington* upozorňoval na to, že *ilumináti* propagují dá-belská tenata. (**D. Griffin: Fourth Reich of the Rich, Emissary publ., 1979**).

Poprvé byli odhaleni bavorskou vládou při pokusu o svržení všech evropských králů i papeže, po druhé vyšla pravda o nich najevo ve 40. letech 19. století – šířila ji antizednářská strana, která zjistila, že *ilumináti* stále ovládají zednáře a že *infiltrovali* americkou vládu na všech úrovních. V obou případech byli *ilumináti* popisováni jako radikální demokrati nebo extrémně pravicoví anarchisté v tradici ultralevicového křídla *Francouzské revoluce*. *Ilumináti* dodnes spolupracují s *černými mágy, nacisty, satanisty a astrology* přesně tak, jak to dělali a dělají jezuité.

45.15 Dnešní směr zájmu jezuitů – New Age

Plány a vládu *iluminátů* věrně zobrazovalo komunistické *Rusko, Albánie, Čína, Kuba, Latinská Amerika, Severní Korea a Východní Evropa*. Jejich *komunismus* byl a je i nyní ovládán světovými bankéři, ne samotnými *komunisty*. Komunistické státy stále nepřímou plní příkazy superbohatých mezinárodních bankéřů, kteří ovládají obchod tohoto světa.

Weishaupt všem svým následovníkům vštěpoval zásadu, že musí *infiltrovat* všechny vládní složky všech národů, chtějí-li dosáhnout cíle, kterým je ustanovení jediné světové vlády – „*Nového světového pořádku*“ (*řádu*). Poprvé to udělali, když pronikli do *zednářských lóží* a když se dostali na vrcholná křesla všech vlád. Pak začali vést národy směrem k *Novému světovému řádu*, což je latinsky *Novus Ordo Seclorum* a anglicky *New World Order*. Tohoto nového světového uskupení chtějí dosáhnout prostřednictvím hnutí „*New Age*“ (hnutí *Nového věku*) a trvalého celosvětového nastolení by měli dosáhnout prostřednictvím hlasování, až budou ve funkcích hlavních zákonodárců ve všech státech najednou. A to by se mělo stát ještě dříve, než dojde k ustanovení *luciferiánské vlády*.

Myšlenka na *luciferiánskou vládu* není nová. Pocházela také od *Weishaupt*. K této myšlence chtěl *Weishaupt* jako „*apoštol Lucifera*“ celý *světový řád* nasměrovat a dovést ho jako k vrcholnému cíli.

Weishaupt při svých *okultních a spiritistických setkáních* se satanem uznával tohoto bývalého *Lucifera* jako Boha, kterému se měl potom klanět celý svět. *Komunismus* měl být jenom přestupní stanicí, pouze mezistupněm ke zničení křesťanství a všech světových vlád. Pak měli být nové komunistické špičky novodobými *luciferiány*, kteří by ovládli světový obchod a měli by kontrolu nad celým světem. Něco z těchto plánů a vizí se již podařilo zrealizovat.

Dnešní *luciferiáni* už například kontrolují všechno světové bohatství a ovládají hlavní světové organizace bez ohledu na to, zda se jedná o katolické, *komunistické* či *protestantské* seskupení (např. *ekumenickou Světovou radu církví* se všemi jejími pobočkami a národními odnožemi, která byla založena 23. srpna 1948 v *Amsterodamu* s výhradním záměrem náboženské *ekumeničnosti* pro *Nový světový řád* superbohatých!).

I tito *luciferiáni* nejsou ovšem nikým jiným, než z větší části tajnými jezuiti, kteří ve skutečnosti ovládají svět – jeho banky a bohatství, ovšem pod změněným názvem různých organizací.

Podobně jako *ilumináti* v 18. století ve *Francouzské revoluci*, tak i dnešní *spiritistické* hnutí *New Age* se snaží zničit křesťanství pomocí *celosvětové sociální transformace*. Ke hnutí *New Age* patří učitelé, úředníci, vědci, umělci, zákonodárci, vládní činitelé, milionáři, významné osobnosti, lékaři, odborníci, právníci, psychologové a další, kteří se snaží připravit křesťanský svět na přijetí moderní verze *Nimrodovy jediné světovlády* – vlády *luciferiánů*, tedy několika tajných vysoce postavených špiček jezuitského řádu.

Obdobou *komunistické revoluce* je *Vodnářské spiknutí*. Je to vlastně obrat ve vědomí a svědomí jednotlivců, což bude mít za následek úplnou strukturální změnu celé společnosti po celém světě, vrcholící opět jedinou světovládou. *Vodnářské spiknutí* spolupracuje s hnutím *New Age* stejně tak jako s *ilumináty*, jezuiti a *Vatikánem*.

Hnutí *New Age* oficiálně usiluje o zachování evropské inteligence a římskokatolického systému, ale současně má ve svém tajném programu likvidaci mnoha desítek miliard lidí stejně jako likvidaci všech náboženských směrů, zvláště pak křesťanství a nastolení ateismu.

New Age tajně usiluje o oslabení vlivu *Vatikánu*, a to tím, že monopolní úlohu katolicismu odsouvá do pozadí a ***Bibli*** překládá tak, aby neurážela a nepohoršovala žádné jiné náboženské směry ani odlišné rasy lidí. Překlady pocházející z tohoto hnutí proto vypouštějí mnoho textů, mnoho slov i jmen a různé křesťanské termíny zevšeobecňují a zjednodušují. Cílem je ovlivnit všechny křesťanské náboženské směry tak, aby splynuly se sociálním křesťanstvím, s liberalismem, s buddhismem, hinduismem, islámem, ortodoxními směry a toto všechno pak s komunismem. Všechny směry mají splynout nakonec v *jeden jediný univerzální bezbožný systém*, který bude svým principem podobný papežství, ale jeho duch bude katolicismus daleko přesahovat. Jediným Bohem zde má být *světovládná moc*.

Jiným nástrojem hnutí *New Age* k ovlivnění člověka jsou filmy a knihy, ve kterých zvláště vyniká tematika science fiction a nebo likvidace skutečné křesťanské historie a přepisování dějin neexistujícími, zcela vymyšlenými příběhy a událostmi.

Cílem těchto knih a filmů je vyvolat v lidech buď *strach*, *hrůzu*, *odpor* a *nenávisť* k nebi a k hvězdnému kosmickému prostoru (např. filmy z konce 20. a začátku 21. století: ***Hvězdné války I – III***, ***Muži v černém I – II***, ***Vetřelec I – IV***, ***Vesmírná pěchota I – III***, ***Den nezávislosti***, ***Unesení***, ***Invaze***, ***Válka světů***, ***Mutant***, ***Mutant 2*** a další), aby obyčejní lidé nevěnovali nebi žádnou pozornost a vzhlíželi k němu s *nechutí*, *stresem* a *odporem* nebo naopak očekávali z nebe příchod jakýchkoliv forem života „soucítících“ s lidstvem na zemi a snažících se mu pomoci (***Blízká setkání třetího druhu***) a nebo, aby byl v lidech probuzen soucit s odporně vypadajícími mimozemskými civilizacemi (***E.T. mimozemšťan***).

Stejně tak je dalším úkolem *New Age* zlikvidovat poslední památky na skutečný průběh lidských dějin a uvrhnout lidstvo do naprostého opovrhování předchozí křesťanskou érou. To najdeme například v *hororových filmech o upírech*, v nichž jsou *počátky upírů* kladeny většinou do doby ukřižování Krista, kdy prvním upírem se údajně stal oběšený *Jidáš* či jeho potomci, dále ve filmech o vyhánění démonů z lidí (***Pojídač hříchů***, ***Konstantin*** a další) a v dalších podobně tematicky zaměřených filmech. Pokaždé v těchto filmech až příliš vyniká kladná úloha římskokatolické církve a jejich mnišských řádů jako jediné či nejspolehlivější nositelky a zastánkyně lidských práv a svobod a také vysvobození od napřirozených bytostí či událostí jako např. jezuitský film ***Stigmata*** z roku 2005.

Hnutí *New Age* má mnoho směrů a proniká skutečně vším. Je to prodloužená ruka *iluminátů* a jezuitů současně. Například velmi úzce souvisí s vědeckým bádáním po mimozemských civilizacích (*Ufologie*) nebo proniká do hračkářského průmyslu podle záměru ovlivňovat děti. Ale na druhé straně také souvisí s politikou a s nastolením takových vládnoucích systémů, aby si byly co nejvíce podobné a aby připravily půdu pro vládu jednoho jediného systému nad celým světem – *Nového světového řádu*. To je totiž skutečný cíl hnutí *New Age*. Tento cíl je ovšem ukryván pod nejvyššími ideály humanismu, tolerance a přátelství v mezinárodních vztazích.

Hnutí *New Age* ovládají jezuité a je řízeno z *Říma*. Má svoji tajnou centrální strukturu. Ovšem oficiální tvrzení je takové, že je to nadpolitické hnutí bez centrálního vedení. Ve skutečnosti můžeme pozorovat, kolik „*nadstranických*“ a „*nadnárodních*“ politiků myšlenky hnutí *New Age* propaguje. Různí humanisté, prezidenti, bojovníci za lidská práva, *disidenti*, církevní hodnostáři včetně papeže a další apelující na všechno, co lidstvo po celém světě sjednocuje – mír, sociální jistoty, ochrana rodiny, lidská práva, spravedlnost, zvyšování životní úrovně, ekologie, láska, pravda a ukončení lží a nenávistí. Myšlenky *New Age* můžeme najít jak u evropských politiků tak i například v *Indii (Dalajláma)* nebo *Vatikánu (matka Tereza, papež)*. Hnutí *New Age* nemá žádné hranice. Je to celosvětové hnutí podporované stovkami milionů upřímných, nicméně podvedených lidí.

Ani dnes, na začátku 21. století téměř nikdo neví, že program kontroly a následně plánované likvidace desítek miliard lidí naplňuje hnutí *New Age* důsledně už nyní; například v *Africe, Asii, Střední a Jižní Americe* a na různých ostrovech v obou oceánech apod.

Již dlouho prosakují zprávy, že existuje mnoho forem tzv. řízeného celosvětového nepřátelství vůči chudým obyvatelům této planety, něco jako mnoho forem celosvětového „spiknutí“ jakési šedé „*eminence*“, která je v pozadí za mnoha událostmi světového rozsahu. Na otázku, kdo je touto záhadnou, tajnou eminencí, hledá odpověď mnoho historiků, politologů, humanistů, vědců, sociologů, ekonomů a další. Tito autoři se ve svých často až spletitých, krkolomných úvahách a teoriích však překvapivě shodují v jedné věci: Vliv jednoznačně přichází ze sféry průmyslu a bankovnictví.

Všichni shodně konstatují, že užitek z válek mají předně banky a průmysl, které často podnikají na obou frontách válčících stran, hospodářské krize podle nich nikdy nepadají z čistého nebe. V pozadí souběžně s krizí probíhají bankovní přesuny nepředstavitelných částek peněz z místa na místo. Vzpomeňme například na burzovního spekulanta *George Sorozu* v 90. letech 20. století, který díky úspěšným akcím proti libře na burze způsobil pád anglické měny. Obrovské finanční krize jsou vždy důsledkem gigantických finančních spekulací a následně bankovních převodů.

Výroba drog a obchodování s nimi by nebyla dnes celosvětově možná, kdyby tato činnost neměla své ochránce na těch nejvlivnějších místech. Pisatelé o *New Age* a o celosvětovém spiknutí vůči chudým lidem se shodují v tom, že především v *USA* by dovoz drog a distribuce nebyla možná bez akční podpory policejních míst, agentur pro boj s drogovou závislostí a vlivných politiků.

Údajně i epidemie *AIDS*, jak píše například **W. von Rohr** ve své knize ***Tajní vládcové světa, Fontána, 2003, ISBN 80-7336-089-6, na straně 36 – 40***, byla vyvinuta v laboratořích k vyhlazení homosexuálů v průmyslových zemích a černochoů v *Africe*, aby její přírodní bohatství a veškeré suroviny získaly západní multimilionáři. Podle velmi rozšířeného názoru v *USA*, *virus HIV* naplánovaly, financovaly, vyvinuly a vypustily mezi nic netušící lidi hlavně tyto organizace společně: špiónážní organizace *CIA (Central Intelligence Agency)* a *NSA (National Security Agency)* a organizace *SOD (Army chemical Corps-Special Operations)*

Division) ve Fort Detricku ve státě Maryland (silně jezuitský stát!). Tato aféra byla dokonce i vyšetřována americkým senátem, který došel k poznání, že deseti milionová dotace amerického kongresu v roce 1969 na výrobu chráněné, státem utajované biologické látky sloužila (podle popisu vyšetřovací komise) pro vývoj úplně nového syntetického biologického prostředku, na který si lidé dosud ještě nestačili vyvinout přirozenou obranu, nového nakažlivého organismu, který se v určitých významných vlastnostech liší ode všech dosud známých organismů, které rozšiřují nemoci. Nový mikroorganismus narušuje imunologické a fyziologické procesy, na nichž jsme závislí, abychom nepodlehli infekčním chorobám. První testy nově vyvinutého přípravku na účinnost měly být podle všeobecného názoru údajně vyzkoušeny na nežádoucích skupinách obyvatelstva, na černoších, homosexuálech a na *Američanech*, jejichž předkové jsou z *Latinské Ameriky* nebo ze *Španělska*, totiž na *Hispancích*. Speciálně vyškolení pracovníci pod pláštěm výzkumného programu proti *hepatitidě B* z pověření *CDU (Center for Disease Control)* v *New Yorku, San Francisku* a ve čtyřech dalších amerických velkoměstech pak tuto nemoc rozšířili mezi tímto obyvatelstvem. Do *Afriky* byl *virus* údajně přivezen v rámci očkovacího programu proti neštovicím, který si vzala pod patronát *WHO (World Health Organization)*.

Veškeré vyšetřování komise nakonec vedlo do „vytracena“ a všechny předchozí názory a domněnky dnes nejdou jednoznačně prokázat. Faktem ale zůstává, že v průběhu 20. století bylo testováno na lidech v *USA* bez jejich vědomí a pod ochranou armády veliké množství různých látek, při nichž skončilo mnoho životů. Faktem je i to, že již dnes bohatství *Afriky* jakým je ropa, drahé a vzácné kovy, diamanty a ostatní drahokamy zvyšuje absurdní bohatství hrstky lidí patřících k elitě světových vlád a že toto přírodní bohatství je neustále zdrojem všech bratrovražedných bojů, opakovaných etnických čistek a občanských válek po celé *Africe*. A faktem také je, že nemoc *AIDS* je největším vrahem afrických černochoů, homosexuálů a drogově postižených či přímo již závislých lidí. Africký kontinent například vymře do patnácti až dvaceti let, nebudou-li včas podány účinné látky proti viru. (V *ČSSR* byly oficiálně první dva případy lidí nakažených *virem HIV* přiznány ve druhé polovině roku 1985 a do roku 1990 to bylo kolem třiceti případů. Většinou šlo o nakažení krví nebo krevními deriváty.)

I v *Evropské unii* se něco podobného odehrává a to v souvislosti s *nemocí BSE*. Blíže o tom například spis holandského vědce a spisovatele **Robina de Reutera: *BSE – nemoc šílených krav a likvidace zemědělství. Osud nebo záměrně vytvořené zlo?*, ISBN 80-903576-0-1, 2001**. Spis je uveden v „**PŘÍLOHÁCH**“ na konci posledního svazku jako **Příloha č. 16**.

V rámci tohoto likvidačního programu podporuje *New Age* s jezuitskou rafinovaností například i *genocidní spory* a pak následné *genocidní bratrovražedné války*. Vyvolává *povstání, revoluce* a *chaos* prostřednictvím svých nastrčených organizací – *chaosistů, revolučních organizací, teroristických organizací, vojska magnátů* apod. Ve všech případech jde totiž o akce projezuitských sil pracujících současně jako nejvyšší představitelé hnutí *New Age* a současně i v organizaci *iluminátů*.

Dnes jsou *ilumináti* převážně v *OSN* v *New Yorku*, což je jejich hlavní tajné sídlo. Jejich myšlenkou je učinit z *USA* policejní světový dozor nad všemi národy světa (*NATO, IFOR, SFOR, UNPROFOR* apod.) s nejvyšším vlivem. Tato organizace je také propojena se *svobodnými zednáři*. (**W.J. Sutton, R.A. Anderson, D.D.: *The Illuminati 666; New York, USA, 1995***).

O zákulisní politice *OSN* velmi podrobně vypráví kniha: ***Totalitní světovláda***, kterou ze slovenštiny (původně pocházející od poslance Národní rady *Slovenské republiky, Karola Ondriaše*, vyd. Ekokonzult, Bratislava) přeložil do češtiny a doplnil vlastními poznatky absolvent římskokatolické Teologické fakulty Univerzity v Českých Budějovicích, bývalý předseda

International Commission of Conscience – /Mezinárodní komise svědomí/ – mezinárodní organizace pro odhalování zločinů proti lidskosti a ochranu lidských práv, v dnešní době Komisař pro lidská práva, *Martin Herzán*. Kniha je v necenzurované podobě uvedena v „**PŘÍLOHÁCH**“ na konci posledního svazku jako **Příloha č. 15**.

Dr. **Alberto Rivera** toto propojení mezi všemi systémy světa prostřednictvím jezuitů také zjistil a to přímo osobně. Zjištění této pravdy bylo pro něho těžkým pokrmem. Vypráví:

„Když jsem se stal knězem, věřil jsem, že naleznu pravdu a pokoj v mém srdci tak, jak jsem slíbil své matce. Místo toho jsem se stal ubožákem. Čím víc jsem postupoval v jezuitském řádu, tím více zkaženosti jsem v této instituci pozoroval.

Byl jsem pozván k účasti na černé mši podávané nejvyššími jezuiti v Monastery v severní části Španělska. Když jsem poklekl k políbení prstenu tohoto hodnostáře, spatřil jsem symbol na tomto prstenu, jehož vlivem mi ztuhla krev. Byl to symbol zednářů. Věc, kterou jsem nenáviděl a o níž mi bylo řečeno, abych proti ní bojoval.

*Všechno se mi zhroutilo. Narazil jsem přímo na černého papeže – jezuitského generála, který hýbe Vatikánem v Římě a působí v zákulisí. On byl také zednářem a členem komunistické strany Španělska. Zatočila se mi hlava, když jsem objevil jezuitského generála, majícího těsné spojení s ilumináty v Londýně. Je to tvrdý pokrm. Několik týdnů jsem byl nemocen. V zákulisí se spojovalo a kloubilo úplně všechno, proti čemu jsem byl určen, abych bojoval.“ (**Alberto Rivera: Alberto, Part I., str. 24**).*

Novým směrem jezuitů není tedy jenom propojení se všemi současnými politickými systémy, ale jejich vedení k myšlenkám hnutí *New Age*. Skrze toto hnutí pak úplná likvidace těchto systémů nebo přeformování do nových. Konečným cílem je univerzální splynutí do jednoho balíku, který by byl vlastnictvím luciferiánů, neboli tajných jezuitských špiček.

Není možné, aby nám uniklo, že zákulisí celé této politické transakce vytváří spiritismus. *Ilumináti* kromě toho, že to byli a jsou *nacisté, komunisté, socialisté, teroristé a revolucionáři*, jsou hlavně *černí mágové, astrologové a satanisté*. Dodnes tajně uctívají temné *dábelské síly* a vědomě se klaní samotnému *dáblu*. Hudební skupiny jako **Black Sabbath, Kiss, Led Zeppelin, Deep Purple**, všechny soudobé skupiny hudebního proudu **Heavy Metal** a další, kteří vědomě vzývají na pódiu *satana* a své desky *satana* *zasvěcují* a *křtí je svou krví*, jsou malou předehrou k těmto spiritistickým vládcům a malou ukázkou v jejich uctívání *satana*.

Ilumináti se snaží vlivem *spiritistického pozadí* a prostřednictvím hnutí *New Age* spojit evropskou a americkou kulturu a propojit je se všemi *východními náboženskými směry*. Je to z toho důvodu, že tato *východní náboženství uctívají slunce, měsíc a hvězdy* pod různými jmény bohů a *spiritistické síly* jsou *nejúčinnější a nejsilnější* právě při uctívání těchto *východních bohů*. Proto *New Age* propaguje *spojení s východním náboženstvím* a všechno, co s tím souvisí, se snaží naroubovat na křesťanskou kulturu západního světa. Jsme proto svědky šířící se *esoterické hudby, východního způsobu meditace, propagování jógy, hathajógy, východního způsobu životosprávy, relaxace, východního způsobu myšlení* apod. Vstřícnou náruč, ač se to zdá naprosto neuvěřitelné, nachází hnutí *New Age* právě ve *Vatikánu*:

V »*Nostra Aetate*« z Druhého vatikánského koncilu bylo uvedeno: »*Různá náboženství se snaží reagovat na to, jak lidstvo hledá definitivní vysvětlení stvoření a význam lidského putování životem. Katolická církev přijímá pravdu a dobro, které se nachází v těchto náboženstvích, a vidí v tom odraz Pravdy Krista, kterého hlásá jako 'cestu, pravdu a život'. Chce udělat všechno možné, aby spolupracovala s jinými věřícími na zachování všeho, co je dobré v jejich náboženstvích a kulturách.*«

Všudypřítomné hnutí New Age, které vyšlo otevřeně najevo v roce 1975, také pomáhá spojit světová náboženství, a to zvláště tím, jak Západ přijímá hinduistické a buddhistické myšlení a zvyky. Římskokatolická církev dělá v tomto směru hodně tím, že urychluje svou strategii pro ekumenickou a náboženskou spolupráci. Například celé jedno vydání časopisu *The Catholic World* z května/června 1990 bylo věnováno buddhismu. Byly tam články jako např. 'Ctihodný Budha jako křesťanský svatý' a květnatý životopis 'Jeho svatosti Dalajláma'. O tibetském buddhistovi bylo napsáno, že »je často v kontaktu s katolickými vůdci, včetně 'svého starého přítele', Jana Pavla II., se kterým se setkal nejméně pětkrát, a Pavla VI., se kterým měl dvě setkání. Současný papež ho podporuje jako 'velkého duchovního vůdce'. Stejně jako Matka Tereza a Lech Walesa i Dalajláma je nositel Nobelovy ceny míru. Při uváděcím obřadu byl nazván: 'svatý, láskyplná sláva, mocný v řeči, výjimečného rozumu, absolutní moudrosti, držící učení, oceán'.« (*Chambers Encyclopedia: sv. 13, str. 621*).

Když to vše uvážíme, je pro nás poučením pamatovat, že na první konferenci Parlamentu světových náboženství v Chicagu v roce 1892 byla stanovena vize věhlasného východního mystika Swami Vivekananda o 'společnosti sestávající ze západní vědy, socialismu a indiánské duchovnosti'. Druhý Parlament světových náboženství se konal v roce 1992 ve Chrámu porozumění, v 'duchovní organizaci spojených národů' ve Washingtonu D.C. mohl oslavovat blížící se naplnění Vivekanandova proroctví.

V roce 1981 mluvil papež o tom, jaké zvláštní místo udílí Řím východním náboženstvím. Prohlásil: 'Musí se najít cesty, aby se stal dialog se všemi náboženstvími realitou všude, ale zejména v Asii, kolébce starodávných kultur a náboženství'. Přesně za devět let potom předpověděl, že nová injekce života pro Církev v dalších několika letech by měla přijít z Východu. Stejně tak jako návštěvníci kostelů při uctívání římskokatolických obřadů hledí i papež směrem na Východ. Při letu nad Moskvou (což bylo papežství dovoleno poprvé po více než 85 letech) prý papež na své cestě do Soulu prohlásil: 'Lux ex Oriente. V Evropě bude nový náboženský život z Východu'..'' (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?; Dorchester House Publications, GB, 1993, str. 94–95**).

Východní náboženské směry se v římskokatolickém prostředí cítí již „jako doma“. Ekumenismus je služkou a prodlouženou rukou hnutí New Age. Pravidelná setkání a společné meditace se staly již zcela běžnou záležitostí: „Mezináboženský dialog 2004 V odsvěceném kostele svaté Anny v Praze pořádala 1. prosince Nadace Forum 2000 spolu s Nadací Vize 2004 již osmý ročník diskusního setkání s meditací – Mezináboženský dialog 2004. Tentokrát se jeho účastníci zabývali především třemi hlavními tematickými okruhy: náboženství a politika, místo náboženství v sekulární společnosti a vztah islámu a Západu. Akci moderoval katolický kněz Tomáš Halík, ... setkání se mj. zúčastnili Mohamed Abbas, předseda Muslimské unie, rabín Samuel Abramson, vedoucí rabinátu Pražské židovské obce, Ernst Ludwig Ehrlich, tajemník Rady křesťanů a Židů ve Švýcarsku, Kakuhan Enami z japonského buddhistického kláštera, Józef Życiński, lublinský arcibiskup a bývalý člen Papežské rady pro kulturu a další. Akce skončila společnou meditací spojenou se čtením z buddhistických textů, Koránu, Tóry a Nového zákona a symbolickým zapálením svící představiteli jednotlivých náboženství.“ (**Katolický týdeník, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5**).

O tom, jak je východní náboženství silně působivé hovoří například článek **Sri Chinmoy – člověk míru / síla míru** v časopise **Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 6, 17–19**. Z reportáže je zřetelně vidět, jaké lidi si hnutí New Age vybírá k šíření svých myšlenek. Matka Tereza i Sri Chinmoy právě pocházejí z Východu.

Ve článku je ukázáno, jak má tento jogín se svou okultní metodou rozjímání otevřené dveře nejen u *Václava Havla* (stejně jako další *okultista a spiritista Dalajláma* a jemu podobní), nejen u *Michaila a Raisy Gorbačovových*, nejen u papeže *Jana Pavla II.*, u *Dalajlámy*, u organizátorů pražského běhu míru, ale i na půdě OSN nebo v *britském parlamentu!*

Jak při takových setkáních působí? „*Třikrát zpívá AUM. Pak je ticho. V hlubokém transu jogín nechává svůj pohled putovat hledištěm, a když se dívá jednomu za druhým do očí, vypadá to, že vzduch má zvuk, přestože je napjaté ticho. »Něco v tom určitě je«, píše reportér McMorrow z New York Daily News. Co vlastně Sri Chinmoy dělá, když tam stojí v tichu se sepjatýma rukama? »Snáším dolů nekonečný mír, světlo, blaženost (povšimněme si zde souvislosti s římskokatolickou mší, která snáší také dolů – Krista, to je světlo, pokoj a lásku – aby ho kněz znovu poranil a ukřižoval!) a každý, kdo je přítomen, přijímá tyto kvality podle vlastní schopnosti«, vysvětluje Sri Chinmoy. (Je to úplně stejné jako při katolické mši – i zde výsledek závisí na připravenosti duše, ovšem ve zpovědnici.) »Pln inspirace se vracím ke své práci a pak všechno, co skutečně potřebuji, ke mně přichází samo, takže mohu dosáhnout za jeden den s úsměvem to, co mi jinak trvá týdny nervózního snažení«, popisuje jeden pracovník OSN to, co získal z této chvíle.*

Sri Chinmoy byl také pozván, aby vedl tiché meditace a modlitby pro mír v Kongresu ve Washingtonu a v britském Parlamentu v Londýně. ...Leonard Bernstein po chvíli tiché meditace se Sri Chinmoyem a po poslechu jeho hudby řekl: »Jaká je síla v hudbě tohoto člověka! Můj hudební duch je hluboce dojat. Mohu jen doufat, že se jednoho dne možná zúčastním této vesmírné fontány klidu a hluboké energie, ve které on pobývá.«

Ano, *spiritistické okultní síly se dovedou maskovat klidem a nebývalou energií. Dovedou se maskovat za slova míru, uklidnění, dobra, lásky, vesmírné pohody, blažeností, za světlo sesílané shůry, za morální a duchovní hodnoty, tolerance, porozumění apod. Stále jsou to však tytéž síly, které spolupracují s každým nebiblickým náboženstvím (viz například zjevení Panny Marie nebo okultní spolupráce jezuitů s duchovním podsvětím a s vědou, jak je to popisováno níže).*

Okultní síly si používají i tohoto Sri Chinmoye. »K jeho obdivovatelům patří i matka Tereza z Kalkaty. Řekla o tomto jogínovi, že je to »dobrý člověk, který chce v druhém vzbudit dobro.«

I tato žena je agentkou *New Age*, stejně tak jako *Dalajláma*, papež *Jan Pavel II.*, *Javier Perez de Cuellar*, olympionik *Carl Lewis*, mnoho humanistů, hudebních skladatelů, zpěváků, textařů, ale i prezidentů a politiků. Všichni tito lidé jsou východním náboženstvím zasaženi. Aniž si to uvědomují, slouží nevědomky mnohem vyšším zájmům, než jejich vlastní politický obzor stačí vůbec pojmut. V pozadí za tímto vyšším zájmem, jak ještě několikrát uvidíme, je *Vatikán* a řád jezuitů.

45.16 Tajemství a zákulisí Evropské unie – svaté Říše evropské

Existuje opravdu jen málo lidí v našem 21. století, kteří znají pravý, skutečný původ *Evropské unie*. Dnes už téměř nikdo neví, že jde *původně o římskokatolický projekt* mající své počátky ve *svaté Říši římské*, která měla být první *Evropskou unií* založené na *sjednocení Evropy do jedné jediné říše duchovně, hospodářsky a vojensky podřízené papeži prostřednictvím spolehlivých, římskokatolických vladařů.*

A pokaždé, když se světové evropské mocnosti rozpadly na drobné státy i přes všechny snahy o dokonalé propojení papežským „tmelem“ autority a moci *Říma*, znovu a znovu vyvstávaly tendence Svaté stolice uskutečnit a tak naplnit vlastní sen o světové římskokatolické říši. Nejdříve v *Evropě*, potom s připojením evropské části bývalého *SSSR*, pak s připojením *Blízkého Východu* včetně *Izraele*, potom s připojením všech středo- a východoasijských států, potom s připojením afrického a australského kontinentu a *Kanady*, potom s připojením *Latinské Ameriky* a *Střední Ameriky* a nakonec s připojením *USA* a všech ostrovů.

Jaké štěstí, že se tento světovládný projekt papežství pokaždé pokazí již v samotné *Evropě*! Vzpomeňme na jakékoliv snahy o sjednocení *Evropy* například za *Karla Velikého* v 8. století, za *Otty I.* v 10. století, za *Napoleona* či za *Hitlera*. Pokaždé se zdá, že evropské státy budou poslušny a že papežský „tmel“ autority a moci *Říma* bude pevně držet jednotlivé střípky celoevropského kontinentu dohromady. Leč marně i přesto, že uměle spleená *Evropská unie* pokaždé kratší dobu vydržela a nebyt těch několika málo „náhodných“ zásahů zvenci, jistě by si *Vatikán* až do dnešní doby mnul ruce nad tím, jak pevně a mocně drží opratě všech vlád ve všech evropských a ostatních zemích neboli ve své římskokatolické *Evropské unii* a nakonec i v *Celosvětovém domě*.

Z historického hlediska zatím tedy zůstalo jen u papežského snu. Nicméně pokaždé, když se Svatá stolice probudí a začne realizovat svůj sen, stává se situace velmi nebezpečnou, ač si to zprvu nikdo neuvědomuje. Stačí si jen povšimnout, jak takový papežský projekt v dějinách vždy skončil. Nebylo pokaždé na jeho konci válečné či revoluční krveprolití, nové politické uspořádání a nové uskupení států v *Evropě*?

Neměly bychom být k otáče *Evropské unie* apatičtí, laxní a povrchní. Zvláště, když se tento hrůzostrašný projekt uskutečňuje přímo před našima očima. Ano, válka skončila, ekonomika evropských zemí se vzpamatovala, *Německo* zesílilo s požehnáním římské stolice do nebývalé „krásy“ a stalo se jednou z nejmocnějších evropských zemí. Ale to všechno nás nesmělo ukolébat do klidu. Právě tato situace byla nejvhodnější, aby se znovu mohl spustit ten prastarý projekt na světovládnou moc římského pontifa. Pochopitelně, že napřed v *Evropě*.

V prvním kroku musel *Vatikán* navázat spolupráci s *USA* a s jeho pomocí podporovat západní evropské státy, aby se po válce co nejrychleji vzpamatovaly. Současně musel svojí politikou neustále oslabovat země *Východního bloku* a ekonomicky tlačit *Moskvu* k co největším zbytečným výdajům, zvláště na poli mezinárodní bezpečnosti a soutěže ve zbrojení s *USA*.

K provedení svého plánu nyní *Vatikán* ovšem zvolil jiné zbraně. Zjistil, že „*křížovým tažením na Východ*“, to jest „*misíí*“ svých vojáků ve víře, kterou sám hrdě nazýval „*křížovou výpravou proti bolševikům*“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: *Vatikán a rudý prapor*, str. 91**) s „*dobře nabroušeným německým mečem*“ v ruce (***Mein Kampf*, kap. 14, část II. + kap. 4, část I.**) nic nezmůže. Národy se vzchopily k tvrdé odvetě a necelých sedm let trvání „*tisícileté Třetí říše*“ skončilo to-tálním nezdarem.

Myslíme si, že tato druhá světová válka s *Evropskou unií* nijak nesouvisí? Jistěže souvisí! Obě světové války byly totiž způsobeny snahou zrealizovat plán na *sjednocení Evropy*. A v případě druhé světové války dokonce nacisté otevřeně do světa hlásali myšlenku *Evropy sjednocené* do „*Třetí říše*“. I britský historik a politolog **John Laughland** v knize ***Znečištěný pramen*** jednoznačně a přesvědčivě dokumentuje, že idea o *Evropské unii* neboli o *sjednocené Evropě* současných „*stavitelů Evropského domu*“ se až nápadně shoduje s nacistickými myšlenkami o *jednotné Evropě* a o „*společném evropském osudu*“ ve „*Třetí říši*“. I v knize „***Mein Kampf***“ najdeme dostatek materiálu potvrzujícího, že idea dnešních katolických politiků o *Evropské unii* s římskokatolickou vládou v čele vykazuje velmi podobnou shodu s nacistickou

ideou „*Třetí říše*“ s vládou katolického německého národa – „*vládou jedné německé krve*“ po celé Evropě a následně po celém světě.

Nicméně sama historie nám dosvědčuje, jak obě války skončily. Proto Vatikán nyní zvolil taktiku studené války podloženou argumenty atomových zbraní a argumenty dokonalé špionážní techniky a taktiku ekonomické války podloženou argumenty západních měn oproti východním a argumenty vysávajícího zbrojení.

A proč to všechno *Jan XXIII.* a následující papežové zrealizovaly? Odpověď je zcela jednoduchá. Vatikánský drak papežství již během druhé světové války rozhodl a naplánoval, že ať dopadne válka jakkoli, bude ve svém projektu pokračovat, ať to stojí, co to stojí.

Ve 20. století proto o *Evropské unii* hovoří již papež *Pius XII.*, který pro další papežské následovníky, své kolegy, vydává jasný program do budoucího období. Jeho plán je tak dokonalý, že je doslova harmonogramem pamatujícím na všechny důležité body. Jeho naléhání na co nejrychlejší realizaci je ve světle toho, co jsme si předtím pověděli, více než pochopitelné:

„Nikdo nepochybuje o tom, že při vytváření Evropské unie mohou vyvstat veliké těžkosti. Někdo může namítat, že pro dosažení tohoto cíle a jeho akceptování všemi národy Evropy v psychologickém rozměru bude nevyhnutelné počkat, abychom se všichni odpoutali od událostí poslední války. Není možné však čekat. Pokud nám skutečně záleží na tom, aby tato unie splnila svůj účel a pokud toužíme, aby plodným způsobem pomohla věci svobody a evropského smíření, věci hospodářského míru a celosvětové politiky, je nejvyšší čas, aby se unie stala skutečností. Někteří si dokonce kladou otázku, zda již není pozdě.“ (Pius XII., projev na kongresu Evropské unie federalistů, Řím, 11. listopadu 1948; Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0).

Sám papež *Pius XII.* má eminentní zájem na uvedení *Evropské unie* do života! Pročpak asi?

Naléhání *Pia XII.* na integraci *Evropy* vedlo k tomu, že se urychleně „usmířilo“ Německo s Francií. Ta má vůči římské stolici totiž co odčinit! Je proto rozhodnuto, že bude Německu pomáhat a navíc má před světem nést obvinění z toho, že v letech 1870 až 1945 byly prý její vinou, totiž nepřátelstvím k Německu, rozpoutány tři světové války, které „zbládnily“ Německo a ostatní státy v Evropě. Toto křivé a nespravedlivé ideologické vysvětlení „ochuzení Německa a Evropy“ nevyšlo odnikud jinud než z vatikánských komnat. Řím potřebuje obětního beránka, aby mohl zdůvodnit potencionální možnost rozpoutání nové války v Evropě a udržet tak lidi v atmosféře nejistoty a strachu z případného nového konfliktu. Ke spolku Německo – Francie se posléze logicky přidává také Itálie, země papežské stolice.

Ještě pod dohledem *Pia XII.* se rozjela evropská integrace. Pod vedením jezuitů: německého kancléře *Konráda Adenauera*, francouzského ministra zahraničí *Roberta Schumanna* a italského politika *Alcida de Gasperiho* dospívá *Evropa* do celku *Evropského společenství* – „*ES*“ (o *Unii* v dnešní podobě se píše až v souvislosti s rokem 1992, kdy byla podepsána v *Maastrichtu* smlouva o *Evropské unii*).

Tito tři jezuitští politikové, přišli podle římskokatolického tisku, „s myšlenkou, že pouze úzká spolupráce mezi zeměmi Evropy, může Evropu od příštích válek zachránit. Tato myšlenka byla velmi podporovaná Američany. Zvláště *Robert Schumann* měl svou zkušenost. Jako rodák z *Alsaska-Lotrinska* byl za svého života německým i francouzským občanem podle toho, která země *Alsasko* zrovna okupovala. Věděl, že další válka mezi *Francií* a *Německem* by byla svobodné Evropě osudná. O tom, že *idea* tří velkých osobností evropské politiky – *Adenauera, de Gasperiho a Schumanna* – byla požehnáním pro Evropu, svědčí dnešní úspěch *Unie* i častá

setkání francouzských a německých představitelů. ...Adenauerova a Schumannova myšlenka byla tedy správná. I proto například katolická církev usiluje o svatořečení Roberta Schumanna a Alcida de Gasperiho. **(Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).**

A nejen tyto dva jezuitské politiky, ale v současné době i samotného jezuitského papeže Pia XII. Z jeho „jasnozřivého“ harmonogramu pro vybudování nové *svaté Říše evropské*, to je *Evropské unie*, čerpá Vatikán a evropští jezuitští politikové dodnes (rok 2005). To si přece zaslouhuje nebeskou síň slávy!

Kancléř Německé spolkové republiky a potom i Spolkové republiky Německo v letech 1982 až 1998, Helmut Kohl, o římském katolíkově R. Schumannovi prohlásil: „Křesťanská víra se stala duchovním rámcem Roberta Schumanna a zůstala jím po celou dobu jeho života. Pro Schumanna jako politika a věřícího se demokracie a křesťanství vzájemně prolínaly. Demokratický stát mohl podle něj fungovat pouze tehdy, pokud nepodceňoval křesťanské principy. Sjednocení Evropy chápal jako možnost integrace různých kultur k jednomu společnému křesťanskému základu. **(Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).**

Tuto zprávu musíme správně dekódovat! Výrazy kancléře Helmuta Kohla, silně praktikujícího římského katolíka, papežova přítele a věrného dítěte Vatikánu jsou záměrně zevšeobecněna, aby jeho slova byli ochotni přijmout i jinověrci. Skutečný význam jeho slov je následující: Křesťanská víra zde není ničím jiným než římskokatolickou ideologií. Demokracií se zde nemyslí pravá pluralitní, svobodná demokracie, ale pouze takový systém, který se aktivně podílí na katolizaci společnosti, aktivně pomáhá při zavedení a udržování římskokatolické moci a aktivně spolupracuje s Vatikánem na realizaci římskokatolického snu o duchovní a posléze i časné nadvládě papežství. Jedná se zde o římskokatolickou demokracii. Křesťanskými principy jsou zde římskokatolická dogmata a doktríny, křesťanstvím je zde římskokatolická víra a křesťanským základem je zde sama římskokatolická církev se svým papežstvím v Římě a učením katechismu. Po dosažení těchto pravých významů slov se nám odhaluje jasný římskokatolický Schumannův profil a jeho snaha o katolizaci Evropy. (O záměrné záměně výrazů tak, aby prvotní zprávu přijali i lidé nevěřící nebo věřící nekatolických vyznání, bude více řečeno v sedmém a zvláště v osmém svazku **TDJ**.)

O politikovi, „velkém křesťanovi, prorokovi nové doby a kandidátovi blahořečení... svatý dnešních dnů“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, **článek: Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů, listopad/prosinec, 2001**) a „otci Evropské unie“ neboli „Montánní unie“ (www.csi-cr.cz...) Robertu Schumanovi můžeme v roce 2003 číst další jasné svědectví:

„Brusel (Od našeho zpravodaje) – Kříže, rozně, lámací kola a meče patří na vyobrazeních křesťanských světců k běžné »výbavě«. Pokud se však svatým stane i »otec Evropy« Robert Schuman, vystačí s jedním papírem v ruce: se svou deklarací, která vytvořila základ pro nynější Evropskou unii. A stát se to může. Čtyřicet let od své smrti v září 1963 je tento Lucemburčan, Němec, Francouz, Alसान a Evropan na nejlepší cestě k blahořečení, což je poslední stupeň před svatořečením. Možná, že do vatikánských seznamů blahoslavených přibude jeho jméno záhy, snad už po skončení tohoto roku. V létě 1940 by asi nikdo neřekl, že oddaný katolík Schuman má vůbec šanci stát se svatým. Právě odhlasoval zákony, které pohřbívaly Francouzskou republiku a dávaly všechnu moc profašistickému režimu maršála Pétaina. Předtím působil několik týdnů jako ministr první Pétainovy vlády. Jen o dva roky dříve, v době mnichovské krize, vynaložil všechny síly na podporu dohody s Hitlerem. Jako právník dokazoval, že Francie nemá vůči Československu vlastně žádné vojenské závazky (i když je měla).

Toleroval fašistický režim

Katoličtí politici jako Schuman měli ve třicátých letech sklon tolerovat fašistické režimy a doufat v dohodu s nimi. Tehdy vystupoval fašismus jako »režim zítřka«, který odstraní slabiny demokracie a postaví pevnou hráz proti bolševismu. O to horší pak bylo poválečné vystřízlivění uprostřed válečných trosk a mezi hromadami mrtvol. U Schumana začalo toto »probouzení« už za války: dva roky okupace strávil v nacistickém vězení, po útěku z něj se pak léta skrýval. Pro své předválečné chování měl však Schuman pádný důvod: svůj původ. Narodil se v Lucembursku, vystudoval v Německu a do jeho armády byl povolán za 1. světové války. Po jejím skončení se stal politikem ve vítězné Francii. Jeho státní příslušnosti se měnily, ale jedno zůstávalo: vazba na zemi otců, na Alsasko. Tato oblast změnila jen během jeho života svou státní příslušnost hned třikrát. Zdejší lidé se pokaždé museli nějak přizpůsobit novému režimu. Usmíření či dohoda mezi Francií a Německem se jevila jako jediná cesta, jak zastavit tento kolotoč neustálých územních změn. Příležitost k tomu dostal Schuman po roce 1945, kdy působil jako ministr zahraničí a premiér Francie. Pět let po válce, kdy lid ještě tížily strašlivé vzpomínky na nedávnou minulost, navrhl první krok k překonání válečné minulosti Evropy – převedení kontroly nad zdroji uhlí a oceli pod mezinárodní správu. Bez těchto surovin totiž nikdo nemohl zahájit přípravu na válku.

Poslušná ruka Vatikánu?

*Už Schumanův politický partner, německý kancléř Konrád Adenauer, tvrdil, že »je to svatý člověk«. Političtí odpůrci to viděli jinak: každodenní účast na mši, na niž si Schuman potrpěl i jako čelný politik, byla pro ně důkazem, že tento muž je spíše poslušná ruka Vatikánu než »Francouz srdcem«, za nějž se rád označoval. Nebyl tak docela tím ani tím: byl to člověk se svou vírou a tu se snažil uplatnit i v politickém životě. Pravda, když mu při autohavárii zahynula matka, chtěl se stát knězem a odělit se od světa. Avšak přátelé jej od toho odradili s tím, že »světci dvacátého století nosí světský šat« a musí se podílet i na světských věcech. Právě to na něm často vyzvedával nynější papež Jan Pavel II., který jej považuje za příklad křesťana zapojeného v politickém životě. Ze tří křesťanskodemokratických tvůrců dnešní spojené Evropy postoupil Schuman ve Vatikánu zatím nejdál. O blahorečení se však uvažuje i u Konráda Adenauera a u poválečného italského premiéra Alcida de Gasperiho. »Technická« Evropská unie by tak mohla za pár let získat hned celou svatou či alespoň blahoslavenou trojici.» (**Mladá fronta DNES, 8.9.2003, článek: Otec Evropské unie je na nejlepší cestě k blahorečení, str. 10**).*

Schumannova představa o novém evropském domě bez hranic jednoznačně koresponduje se sociálním učením církve, což potvrzují i katolické zdroje: „*Při setkávání však budeme také narážet na hranice, ale Schumann vidí hranice pozitivně: »Politické hranice byly výsledkem historického a etnického vývoje, dlouhodobého úsilí po národní jednotě. Nikdo jistě nemá v úmyslu je odstranit. Dříve se měnily násilným dobytím nebo výnosnými sňatky. Dnes stačí, když je znehodnotíme. Naše evropské hranice by měly stále méně omezovat výměnu myšlenek, osob i zboží. Nad zastaralým nacionalismem má v budoucnosti stát pocit solidarity národů. Zásluhou nacionalismů bylo, že daly státům tradici a solidní vnitřní strukturu. Na těchto starých základech musí být vystavěn nový dům – nová Evropa. Nadstátní musí spočívat na národním základu.«* Tato slova obsahují myšlenky sociálního učení církve o solidaritě, subsidiaritě a svobodě při současném zdůraznění vzájemné odpovědnosti a závazku pomoci slabšímu.“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, **článek: Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů, prosinec, 2001**).

„Robert Schumann se nestal slavným proto, že měl velké myšlenky, ale proto, že svůj život žil podle křesťanských ideálů. Když **Hans August Lucker**, poslanec Evropského parlamentu a přítel Roberta Schumanna, byl v procesu blahorečení dotázán, zda by ho považoval za hodna

blahořečení, i kdyby nebyl velkým politikem a státníkem, odpověděl: »Tato otázka mě poněkud překvapuje, protože jsem nikdy nepomyslel na to, že bych měl Roberta Schumanna posuzovat jednou jako křesťana a po druhé jako politika. Robert Schumann je pro mne synonymem integrované osobnosti. Často jsem vedle něho klečel v kostele...při různých zasedáních organizoval vždy bohoslužby a chodil denně na mši. sv. Viděl jsem, jak se modlí, jak niterně prožívá eucharistii, jak přistupuje ke stolu Páně...« Robert Schumann žil pro své ideály, když dále vedl skromný způsob života, jezdil vlakem druhou třídou, i když toho už dávno neměl zapotřebí. Vyhledával Boží přítomnost, když aranžoval slavnostní zahájení bohoslužeb i tiché mše během zasedání.

V roce 1958 došlo k volbě prezidenta Evropského parlamentu. Když předsedající vyslovil Schumannovo jméno, zvedl se celý parlament a nepřetržitě tleskal plných pět minut. Tehdy se **Gaetano Martino**, pozdější italský ministr zahraničí, obrátil na předsedajícího: »Pane předsedo, volba je zbytečná, touto aklamací vyslovil Evropský parlament obdiv Robertu Schumannovi a jasně řekl, že je nejen naším prvním prezidentem, ale i 'otcem Evropy'!«

Romano Guardini o Robertu Schumannovi řekl: »Každý člověk na tomto světě má úlohu, kterou má plnit s nejlepším vědomím a svědomím. Ale jsou úkoly, které čekají na toho, kdo se plně podřídí Boží vůli a ze všech sil se snaží uskutečnit to, co je mu uloženo«. A takovým člověkem byl Robert Schumann, skutečný svatý dnešních dnů." (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, **článek: Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů**).

O římskokatolických základech Evropské unie a o jednoznačném vlivu římskokatolického sociálního hnutí na sjednocovací proces v Evropě píše i římskokatolická periodika v USA: „Před koncem dubna 1990 se dvanáct národů EHS (Evropského hospodářského společenství) pod vedením prezidenta Françoise Mitterranda z Francie a kancléře Helmuta Kohla vydalo na cestu směrem k politické unii. Jejich cílem je do roku 1993 sjednotit společnou zahraniční a bezpečnostní politiku. Kdyby se to podařilo dokončit, byly by národy EHS přivedeny k politické jednotě. Takové byly cíle prvních architektů EHS. Ale jen někteří věřili, že je to reálné. I když Velká Británie, Dánsko a Portugalsko projevíly výhrady a nezáměr o tento směr, nestačilo to na potlačení nadšení většiny národů. (Washington Post, 29. dubna 1990).

Vydavatel římskokatolických novin Sunday Telegraph, Peregrine Worsthorne, popisuje Jacquesa Delorse jako člověka »ze silně katolické francouzské rodiny, která příslušela k sociálnímu katolicismu, který je nepřátelský k individualistickému kapitalismu anglicky mluvících zemí.« (Sunday Telegraph, 6. ledna 1991). Podle Delorse, který oslovil plenární shromáždění francouzských katolických biskupů v Lurdách v říjnu 1989, následuje (dobíhá) socialismus hned za katolicismem.

Jacques Delors je produktem katolického sociálního hnutí stejně jako německý kancléř Helmut Kohl, dřívější italský prezident Andreotti, španělský premiér Felipe Gonzales a bývalý polský premiér Tadeusz Mazowiecki. Katolické sociální hnutí věří, že neexistuje žádný vznešenější úkol, než sjednocení našeho kontinentu. Holandský premiér Ruud Lubbers, oddaný katolík, který navštěvoval jezuitskou kolej, je tvůrcem Maastrichtské smlouvy o politické unii (Catholic Herald, 13. listopadu 1992). Lubbers úzce spolupracuje se svým kolegou, federalistou Jacquesem Delorem, který má také jezuitské vzdělání, na rozpracování Maastrichtské smlouvy, aniž by se dal odradit narůstající nedůvěrou evropských národů vůči této smlouvě. V Británii nás nejvíce sváděly články na jedné straně vyzývající k neúčasti a na druhé straně chválící zisk z podpůrných programů (ze subsidiaritu). Politické zřízení Británie bylo rozpolcené. Podpůrné programy jsou výhradně jezuitským plánem, a jsou zformovány proto, aby měly význam pro co nejvíce lidí. V Maastrichtské dohodě na podpůrné programy neexistuje

žádná definice. Budou pokaždé znamenat to, co si lidé budou přát, aby znamenaly, a to především u těch, kteří jsou u moci. (Pod pláštěm podpůrných programů budou tedy ti, kteří jsou u moci provádět cokoli, co se jim zlíbí a navíc legálně. Jak chytré! – pozn. autorů) Skutečnost, že nebyly podpůrné programy přímo zavrženy, odráží naneštěstí nerozhodnost a nedostatek státní schopnosti britské vlády.

Novinový sloupek Peterborougha v Daily Telegraphu ze 14. října 1989 ukazuje na to, že tehdejší kancléř John Major uprostřed strachu Británie, že jí budoucí monetární strategie (strategie jednotné měny) obejde, požadoval, že bude utvářet evropskou agendu. »Hodně si zahrával s podpůrnými programy (se subsidiaritou). Mýlně jsem se domníval, že toto neohrabané, ošklivé slovo je další součástí nově vytvořeného eurožargonu, ale jeden katolický přítel mi řekl, že ve skutečnosti se jedná už o zavedený vatikánský výraz, který poprvé použil Pius XI. v roce 1931 v encyklice: Quadragesimo Anno (společné dílo rakouských a německých jezuitů – pozn. autorů). Z původu tohoto slova subsidiarity může vzniknout podezření, že evropské společenství je prostě jen znovu obnovená svatá Říše římská.«

Peregrine Worsthorne dospěl ke stejnému závěru. V srpnu 1991 nadepsal jeden z hlavních článků Sunday Telegraphu titulkem: »TAK TEDY SVATÁ ŘÍŠE ŘÍMSKÁ?«. Worsthorne popsal Jana Pavla II. jako »toho nejpolitictějšího papeže moderních dob.« Právě v pohybu směrem k federalizaci evropského společného trhu spolu s nadcházejícím členstvím východoevropských zemí stejně jako ve zmatku Sovětského svazu může papež vidět tu největší příležitost na rozšíření katolické politické moci od pádu Napoleona neboli od protireformace. ...Jestliže evropský federalismus zvítězí, stane se evropské společenství skutečnou říší. Bude jí chybět císař, ale bude mít papeže! Je těžké si nemyslet, že by takto Wojtyła neuvažoval.«

Papežství se může podařit víc než jen oživení staré svaté Říše římské. Jak dokládá profesor Malachi Martin: »Papežství je nejlépe situováno k tomu, aby řídilo jakoukoliv světovou vládu, která se může objevit.« »Jestliže zítra nebo příští týden nějakým nenadálým zázrakem vznikne jedna celosvětová vláda, římskokatolická církev bude jednat samostatně... a jako první se stane plně zrealizovanou, aktivní a naprosto nezávislou geopolitickou mocností v současné světové aréně. I papež je definován jako celosvětový, první plně kvalifikovaný geopolitický vůdce.«

...Gibraltarská mince o hodnotě 20 liber, která připomíná minci, která je v oběhu v Británii, má na sobě obraz Panny Marie s dítětem a okolo této rytiny je nápis: »Naše paní Evropy«. Budoucí mince, které se pro sjednocenou Evropu plánují, budou ECU, které Sunday Telegraph popisuje jako »EKUmenickou minci«. Tři ze čtyř mincí vyražených v Belgii nesou rytinu historických hlav Evropy, která byla sjednocena jako svatá Říše římská, a to jmenovitě: Karel Veliký, Karel V. a habsburská císařovna z 18. století, Marie Terezie. Čtvrtá mince o hodnotě 25 ECU znázorňuje římského císaře Diocletiana, který se pokusil obnovit staré pohanské náboženství krutým pronásledováním křesťanů na začátku 4. století n.l.

Široce rozšířená publicita tlačí habsburský rod znovu do středu zájmu rakouských politických kruhů. Poslední korunní princ Otto, člen evropského parlamentu za pravé křídlo křesťanské sociální unie, který nyní žije v Bavorsku, je přesvědčen, že už svítá na den evropského »Reichu«. Mnoho konzervativních politiků a novin s velkým nákladem podporuje kampaň za zrušení tak zvaných habsburských zákonů, které brání oživení a znovuvytvoření Říše. Otto se svým synem Karlem pracuje moderními politickými způsoby na ideálech své rodiny – na nadnárodních ideálech. (Sunday Telegraph, 22. listopadu 1992)

Protestantská Aliance se ptá: »Proč nás nikdo neinformoval o tom, že hvězdy na evropské vlajce mají symbolizovat novou svatou Říši římskou s Marií, která symbolizuje 'Královnou Evropy'?« Evropská komise se vydává na pouť do Říma a další bruselští delegáti cestují do San-

tiaga de Compostela, aby označili jubileum Evropy. ...To jsou skutečnosti, o kterých by se lidem mělo říci. (The Reformer, leden únor, 1993)." (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?; Dorchester House Publications, str. 86–90**).

Římskokatoličtí historikové sami otevřeně ve svém pojetí dějin Evropské unie píší, že to byli právě katoličtí politikové, kteří usilovali o Evropskou unii na bázi svaté Říše římské. Například v přednášce PhDr. Malého čteme: „... po druhé světové válce, která znamenala ještě podstatně horší utrpení než ta první, znovu ožila jakožto důsledek válečné deziluze a snahy zabránit nové strašlivé lítici. Tehdy se jí chopili i politikové. 19. září 1946 Winston Churchill pronesl ve švýcarském Curichu projev, kde přímo vyzval ke vzniku Spojených států evropských. Byla provedena anketa mezi poslanci většiny evropských zemí a ta vyzněla jednoznačně ve prospěch těchto tzv. Spojených států evropských. K této ideji se přihlásili významní pováleční politikové katolické orientace jako Robert Schumann, francouzský premiér a ministr zahraničí, Konrad Adenauer, kancléř spolkové republiky Německo, tehdy tzv. západního Německa a italský premiér Alcide de Gasperi. Už zde se ovšem projevil rozdíl, protože jak Adenauer, tak de Gasperi i Robert Schumann měli na mysli Evropu postavenou na křesťanských základech. Zvláště Konrad Adenauer mnohokrát hovořil o tom, že myšlenku evropské jednoty je třeba postavit na principu bývalé Svaté říše Římské národa německého, jinak tato myšlenka nemá žádný smysl. ...Robert Schumann...byl hluboce věřícím katolíkem... jak Adenauer, tak de – Gaulle už si uvědomovali určité nebezpečí, které vyplývá z tohoto čistě ekonomického chápání procesu evropské integrace a aby tomu čelili, tak se rozhodli vytvořit separátní smlouvu mezi Francií a Spolkovou republikou Německo. Symbolem toho měla být tzv. osa Paříž – Bonn z r. 1962, což bylo zpečetěno mší v remešské katedrále, již se společně účastnili jak de – Gaulle, tak Adenauer. Adenauer zvláště na začátku 60. let byl velmi kritický k myšlence evropské integrace a připomínal, že pokud se nebude proces integrace vyvíjet na křesťanských základech, je odsouzen k nezdaru." (**Přednáška – R. Malý: Proč by měl křesťan hlasovat proti vstupu do EU, <http://www.natia.cz/archiv1/204.htm>, jaro, 2004**, celý text přednášky je v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 13**).

Biskup Malý jasně potvrzuje, že „otcové myšlenky sjednocené Evropy byli vzorní katolíci. Robert Schumann má být blahorečený, Konrad Adenauer nebyl pouze matřický člen církve, De Gasperi byl též katolík." (<http://www.ecav.sk/info/spravodajstvo/2002/tlac-2002-06-14-c.htm>).

O římskokatolických politicích (podle Vatikánu a jeho příznivců „křesťanských politikách“) se můžeme v souvislosti s Evropskou unií dočíst i v mnoha dalších materiálech, například v samotném **Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie**: „Myšlenka sjednocené Evropy vznikla po 2. světové válce s cílem zabránit dalším možným válečným konfliktům jako projev vůle evropských národů a významných křesťanských politiků." (**Ekumenická rada církví v České republice: Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“, <http://www.ekumenickarada.cz/>**).

Nebo v katolické **Kronice lidstva** zastřeně přiznávající, že papež: „už svou první návštěvou ve vlasti roku 1979 prolomil dlouholetou bariéru mezi Vatikánem a zemí sovětského bloku, což bylo předzvěstí nové politiky papežského státu vůči těmto zemím, založené na snaze o zabezpečení svobodného působení římsko-katolické církve v těchto zemích a v širších souvislostech na koncepci »křesťanské Evropy«." (**Bodo Harenberg: Kronika lidstva, Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992, str. 1009, čl.: Československo 21.–22.4.1990**).

O něco otevřenější jsou katolické noviny. Například **Katolický týdeník, č. 24, 14.6.1998** věnuje aktivitám českých a moravských římskokatolických biskupů v Bruselu dva články. Komisař pro vnější styky Evropské komise se zeměmi střední a východní Evropy, Hans van den Broek, zde jasně říká:

„Velmi vítáme, že čeští biskupové přišli do Evropské komise... Církev je třeba zapojit do přípravy ČR na vstup do unie, zevrubně ji informovat, co se na obou stranách děje, jaké postupy a nástroje se používají. Významní aktéři v občanské společnosti, k nimž církev nepochybně patří, mají nezastupitelnou úlohu – informují veřejnost o svých názorech, zdůrazňují normy a hodnoty, které nás v Evropské unii spojují a zároveň jako v každém členském státě připomínají úřadům zranitelné vrstvy společnosti. Právě církev by měla upozorňovat, kde dochází k nespravedlnosti či bezpráví, apelovat na prosazení sociálních aspektů politiky.“

V jiném článku: **„Naši biskupové v Bruselu“** v tomtéž vydání **Katolického týdeníku** se píše:

„Čeští biskupové přijeli... s jednoznačně kladným poselstvím – ano Evropské unii, ano členství ČR v ní, usilujeme však nejen o ekonomickou a politickou, ale i duchovní integraci. »Vedle ekonomického sjednocení vidíme potřebu duchovní jednoty mezi námi. Kladli jsme otázku, kdo to má dělat, neboť to není v popisu práce států. A dospívalo se k závěru, že by zde mělo docházet ke spolupráci církví a církve by měly tuto službu plnit... Katolická církev proto očekává od vstupu do EU vyšší míru tolerance, stability a nadvlády práva, ale také posílení vzájemnosti a pomoci.«“

Slova o „nadvládě práva“ a „posílení vzájemnosti a pomoci“ nepatří nikomu jinému, než samotnému kardinálu M. Vlkovi, který vedl delegaci asi devatenácti římskokatolických nejvyšších představitelů České biskupské konference. Článek současně nezapomíná připomenout, že katoličtí biskupové si upevnili představu o EU jako o „sice složitým, ale vyváženým a stabilním systémem založeným na právním základě, vyrůstajícím z křesťanských tradic a ponechávajícím církvím značný prostor k působení.“ (**Katolický týdeník, č. 24, 14. 6. 1998**).

Kontrola stavu Evropské unie římskokatolickou církví prostřednictvím jejích biskupů je již pravidelnou záležitostí. Například ve článku **„Církev má vést v Evropě dialog“** v **„Katolickém týdeníku“** čteme, že „Biskupové členských zemí Evropské unie se sešli v druhé polovině listopadu v Bruselu ke svému pravidelnému zasedání. Českou biskupskou konferenci zastupoval na Komisi biskupských konferencí zemí Evropské unie (COMECE) pražský pomocný biskup Václav Malý. ...biskupové ocenili, že se do článku 52 této ústavní smlouvy podařilo vtělit, že instituce Evropské unie povedou pravidelný, transparentní a otevřený dialog s církvemi a že byla uznána právní subjektivita církví jako takových. ...toto je nejpodstatnější, čeho církve mohly dosáhnout. ...Cílem COMECE je provázet sjednocovací proces Evropy a stále připomínat, že by měl být provázen hodnotami nejen všeobecnými (spravedlnost, právo, demokracie a solidarita), ale i dalšími, jako jsou například ochota k oběti, pokora, nezištnost, čest a podobně. Zároveň je cílem COMECE podílet se na přípravě podkladů k oficiálním dokumentům Evropské unie v otázkách sociálních, bioetických, otázkách týkajících se přistěhovalců atd. Jsou to cíle dalekosáhlé, ale myslím, že už se leccos podařilo uskutečnit.“ (**Katolický týdeník, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5**).

Římskokatoličtí „biskupové se s předsedou Evropské komise shodli i na tom, že je třeba hledat způsoby soustavné a neformální spolupráce evropských institucí s církví, kdy nesmí zůstat jen u proklamací a několika nahodilých setkání.“ (**Katolický týdeník, číslo 13, 22.–28. března 2005, ročník XVI., článek: Biskupové podporují přijetí evropské ústavy, str. 5**).

Římskokatolická církev hledá neustále další a další možnosti, jak co nejvíce obsadit ty instituce EU, které ještě nejsou pod dostatečnou kontrolou a dostatečným vlivem Říma. I když je projekt EU projektem Vatikánu, přesto se mezi instituce EU dostaly i takové, které si jdou zatím svoji vlastní, svobodnou cestou, což se například po dlouhém řečnickém a hlasovacím boji projevilo v odmítnutí zmínce o Bohu a o křesťanství v textu preambule evropské ústavy, a to díky některým „neposlušným“ poslancům evropského parlamentu a nebo ve vyloučení papežova osobního přítele a úzkého spolupracovníka s vatikánskou kurií, *Rocca Buttiglioneho*, z funkce eurokomisaře pro jeho výroky odsuzující homosexualitu a propagující systém praktikujícího katolíka. Ani zde nebylo nic jednoznačné a o toho vatikánského agenta se na půdě evropského parlamentu svedla rovněž těžká bitva. Na těchto příkladech můžeme vidět, že EU ještě není zcela pod přímým vlivem papežské stolice, nicméně doba zvratu ve prospěch římskokatolických sil je již velmi blízko.

K Evropské unii má vřelý vztah i současný papež: „Papež k evropské ústavě: Jan Pavel II. uvedl, že jeho pocity vůči EU jsou nyní ambivalentní. »Svatý stolec podporoval Evropskou unii ještě předtím, než byla vytvořena její právní struktura a sledoval její vznik s velkým zájmem,« řekl papež při svém rozhovoru s předsedou Evropské komise Romanem Prodim v předvečer podepsání Evropské ústavy. Ale dnes Jan Pavel II. cítí povinnost říci za křesťanské Evropany, že na vlastní dějiny nelze zapomenout – ať už bude křesťanství v evropských dokumentech připomenuto nebo ne. »Nemůžete odseknout kořeny, z nichž vyrůstáte,« řekl papež.“ **(Katolický týdeník, č. 46, 9.–15. listopadu 2004, ročník XV, str. 5).**

V březnu 2004 dostává papež Jan Pavel II. cenu Karla Velikého (jeden z válečných sjednocovatelů dřívější Evropské říše) jako logický důsledek vlastního snažení o spojení Evropy: „Cena Karla Velikého Janu Pavlu II. Jan Pavel II. převzal 25. března 2004 v Klementinském sále z rukou zástupců města Cáchy a Karlovy nadace jako mimořádné vyznamenání medaili Karla Velikého. Jak řekl primátor města Cáchy, Jürgen Linden, je toto vyznamenání oceněním toho, že Jan Pavel II. »vynikajícím způsobem svým životem ztělesňuje pro nás evropské hodnoty, zvláště úctu k lidské důstojnosti a svobodě, rovnosti a solidaritě a lidskému soucítění. Váš apel na přijetí zmínky o Bohu v evropské ústavě navazuje na židovsko-křesťanské tradice našeho původu a je zakořeněn v přesvědčení, že Evropa bez míru a smířící role církví ztrácí svou tvůrčí sílu. Pouhé profánní obsahy nemohou dát lidem žádnou orientaci.«

Řečník také ocenil úsilí papeže o mezináboženský dialog s židy a muslimy, který je předpokladem pro vnitřní mír v Evropě a v našich velmi rozmanitě složených městech.

Papež v poděkování hovořil o své vysněné podobě sjednocené Evropy: »Jaká je to Evropa, kterou si dnes člověk musí vysnit? Myslím na Evropu bez sobeckých nacionalismů, ve které se národy vnímají jako životná střediska kulturního bohatství. Myslím na Evropu, ve které nejsou velké výdobytky vědy, hospodářství a sociálního pokroku zaměřeny na pustý konzumismus, nýbrž na službu lidem, kteří mají nouzi, a na solidární pomoc jiným zemím, které rovněž sledují cíl sociální jistoty.«

»Evropa, která mi tane na mysli, je politická – nebo ještě lépe – duchovní jednotá, ve které křesťanští politikové všech zemí jednají s vědomím lidského bohatství, které přináší víra.« Podle vyjádření Jana Pavla II. se Svatý stolec od začátku angažoval v procesu sjednocení Evropy. Z dosavadních nositelů ceny Karla Velikého byl přítomen mezi jinými 88letý zakladatel Taizé bratr Roger.“ **(Světlo 16, týdeník Matice cyrilometodějské, ročník 2004).**

Těžko uvěřit tomu, že papež hovoří i za protestanty. V jeho slovech jednoznačně zaznívá římskokatolický duch vlastních zájmů v Evropě. Rouškou je zde zájem o chudé země bez sociálních jistot.

„Píše se duben 2003. Vatikán. ...Svatý otec Jan Pavel II. nás očekává na vozičku. ...»Vaše Svatosti, jak se díváte na Evropskou unii?« ptám se. »Je to dobrý projekt. Ze všeho nejvíce potřebujeme návrat ke křesťanským kořenům. To je důležitější než blahobyť. Je třeba stavět na tom, co trvá. Společně lze také vykonat více dobra. Nebojme se!« říká papež.” (**Katolický týdeník, č. 15, 5.–11. dubna 2005, ročník XVI, článek: Na který zážitek s papežem nejraději vzpomínáte? – Pavel Jajtner, velvyslanec Česka ve Vatikánu, str. 3**). V papežových slovech se jedná výhradně o katolické kořeny. Nikoliv o smíšené s jinověrci.

O tom před rokem hovořil i nejvyšší český římskokatolický představitel: „Občané české republiky v »Evropském domě« ...Kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský a primas český. »Katolická církev se od samého počátku vyslovovala pro vstup České republiky do Evropské unie v duchu myšlenek Jana Pavla II. On začal po pádu komunistického systému při všech vhodných příležitostech mluvit o nutnosti sjednocení Evropy. Nevychází však (jak to dělají politici) ze situace dnešní společnosti v ekonomii a v politice, z rozvoje vědy a techniky, ale má pro své myšlenky základní křesťanskou motivaci, a tou je závěť Ježíše Krista, jeho modlitba, »aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě...« (Jan 17). Tato Ježíšova prosba odpovídá nitru a identitě člověka, který je stvořen pro vzájemnou otevřenost, sdílení, a tím i společenství. A to nejen na rovině individuální, ale i na rovině národů. Dlouhá staletí zde byla katolická církev rozestá po všech národech světa, ale přitom jednotná a univerzální. Má i svou bolestnou zkušenost s roztržením jednoty. V minulosti Evropy univerzalismus církve jistě ovlivnil i vytváření jakéhosi širokého volného politického společenství. Současný postup na tyto tehdejší snahy navazuje. Na začátku novověku toto velké evropské společenství nahradily jednotlivé národní státy. Tento vývoj měl dobrý vliv na posílení národního vědomí a individuality jednotlivých národních celků. Dnes se však společnost vrací ke snaze po jednotě, odpovídající více „znamení časů“. Také církev pro svou vlastní minulou zkušenost tyto snahy vítá a podporuje. Co konkrétně přinese tato událost pro církev? Závazek v evropské ústavě k trvalému partnerskému dialogu s církvemi může být i pro naše poměry prospěšný. Legislativa EU neupravuje žádnou normou právní vztahy církví ke státu, protože konkrétní náboženské poměry v jednotlivých evropských zemích jsou velmi různorodé a takové zásahy by mohly být po civilně-právní stránce chápány jako nevhodné vstupování do vnitřních záležitostí církví. To, co očekáváme, je větší tlak na prohloubení a zdokonalení našeho práva i právní praxe v oblasti církevní i majetkové. To může být po dlouhé době totality, která dodnes zanechala i v našem právním systému značné negativní stopy, pro církve jen prospěšné. Vstup do EU bude pro křesťany velkou výzvou, aby se podle svých historických duchovních zkušeností a ve spolupráci s celoevropskými církevními institucemi podíleli na nové evangelizaci Evropy.«” (**Katolický týdeník, č. 18, 2004, článek: „Vstupujeme do Evropské unie“**).

Prohlášení kardinála Vlka k referendu o našem vstupu do EU: Pražský arcibiskup a český primas kardinál Miloslav Vlk vyzývá ve svém prohlášení občany k zodpovědné účasti v nadcházejícím referendu o přistoupení naší země k Evropské unii. Ve dnech 13.-14.6.2003 budou moci občané České republiky rozhodovat o tom, zda vstoupíme do Evropské unie. Jedná se o mimořádnou příležitost, která umožní každému, aby svým hlasem ovlivnil směřování naší země a život příštích generací. Nebylo by dobré, kdybychom se tohoto práva vzdávali a později litovali, že ostatní rozhodli bez nás a možná i proti našemu přesvědčení. Vyzývám proto každého, komu na osudu naší vlasti záleží, aby se všelidového hlasování o našem přistoupení k Evropské unii zúčastnil. Zvláště vybízím příslušníky církve, aby se všichni zúčastnili hlasování s kladným postojem, který vícekrát doporučil papež Jan Pavel II. (Česká biskupská konference, 11.6.2003).

V tomtéž roce 2003 vysílá **Rádio Vatikán** zprávu o propojení jezuitského řádu s Evropskou unií: „Budapešť. V maďarském Dobogókő, severně od Budapešti, skončil jezuitský kongres na

téma rozšiřování Evropské unie. Pětidenního setkání se zúčastnilo na 50 jezuitů, kteří se v různých evropských zemích angažují v práci s uprchlíky a nezaměstnanými, působí v akademických kruzích, v médiích a také v církevních strukturách Evropské unie a v dalších mezinárodních organizacích. Během setkání se snažili odpovědět na otázku jaké šance a jaká ohrožení čekají Evropu po připojení kandidátských zemí, ve kterých jsou často sociální problémy, ale také sekularizace, kritičtější než v zemích Západní Evropy, a jakou roli může ve stávající situaci sehrát církev a řeholní komunity. K hledání nových způsobů jak obohatit Evropskou unii o křesťanské hodnoty vyzval účastníky kongresu maďarský velvyslanec při Evropské unii, Georg von Habsburg. »Evropa potřebuje dnes křesťanství více, než by se mohlo zdát. Nenechte se tedy předběhnout jinými« – řekl v promluvě k jezuitům maďarský diplomat.” (**Rádio Vatikán, 29. srpna 2003**). Nejedná se zde pochopitelně o křesťanství nekatolické, nýbrž výhradně o takové učení, které jezuité sami podporují a šíří, tj. římskokatolické.

Jsou to také jezuité, kdo dnes vedou dialogy o evropské integraci a kdo ovlivňují společnost tak, aby vykonávala to, co si Řím přeje. To můžeme vidět i ve slovech jezuitského kněze T. Halíka, který k tomuto tématu říká: „Možná namísto tahanic o změně preambuly bychom měli nejdříve otevřít klidnou a kompetentní rozpravu o tom, že evropská integrace nemůže zůstat v politicko-ekonomické rovině. Měla by působit i v oblasti duchovní, kulturní a morální. Nedávno jsem měl na konferenci o úloze univerzit v evropské integraci na pařížské Sorboně příležitost zdůraznit potřebu kultivovat „společenské evropské vědomí a svědomí“. A že přitom nemůžeme ignorovat přínos křesťanství, to je, domnívám se, očividné.” (**T. Halík: Zvolenie Klausu považujem za tragédiu, slovenský časopis SME, 4.3.2003**).

Papežská rada pro jednotu křesťanů ve spolupráci se Světovou radou církví a Ekumenickou radou církví na Slovensku sestavila program Týdne modliteb za celoevropskou jednotu křesťanů, který se koná v termínu 18.–25.1.2005. Letošní texty kladou důraz na sjednocování církví v jejich službě světu s vědomím, že jediným základem církve je Ježíš Kristus. Kdo stojí v pozadí textů a komentářů programu Týdne modliteb za jednotu křesťanů? V brožuře se mimo jiné píše:

„Je pro nás radostí ohlásit zrození nové éry spolupráce mezi Papežskou radou pro jednotu křesťanů římskokatolické církve a Komisí pro víru a řád Světové rady církví a dalšího, byť malého kroku směrem ke křesťanské jednotě. Letos je to poprvé, co Papežská rada a Komise text pro Týden modliteb za jednotu křesťanů nejen společně připravily, ale také společně vydávají. ...Tradičním datem Týdne modliteb za jednotu křesťanů je 18.–25. leden. Tuto dobu navrhl v roce 1908 Paul Wattson tak, aby zahrnula dny mezi svátkem svatého Petra a svatého Pavla, a tak nesla symbolický význam. ...Text do současné podoby zpracovala mezinárodní přípravná skupina jmenovaná Papežskou radou pro jednotu křesťanů a Komisí pro víru a řád Světové rady církví. Tento tým vedený otcem Emilem Váňou se sešel v jezuitském exercičním domě v Piešťanech na Slovensku. Chtěli bychom také poděkovat středisku a všem jeho pracovníkům za jejich přijetí a modlitební podporu našeho díla.” (**Program Týdne modliteb za jednotu křesťanů „Pozvání ke společným modlitbám“, vydala: Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví, Praha, 2004, str. 7 a 15**).

V předvečer podpisu Evropské ústavy na římském Kapitolu **Rádio Vatikán** hlásí: „Křesťanský přínos Evropě nelze smazat. Vatikán Křesťanský přínos k utváření Evropy nelze popřít, ani když ho zamlčí oficiální dokumenty. Jan Pavel II. to připomněl při dnešní audienci předsedy Evropské komise, Romana Prodiho. Poté, co nominovaný předseda Evropské komise, José Barroso, stáhl svůj návrh složení nové exekutivy Evropské unie, zůstane na Prodim, aby předsedal zítřejšímu podpisu evropského ústavního dokumentu. Při slavnostní ceremonii na římském Kapitolu ztvdí konstituci reprezentanti 25 členských států. V promluvě k

Romano Prodimu a jeho doprovodu Jan Pavel II. zdůraznil, že Svatý stolec od počátku podporoval vznik Evropské unie. Aktivně sledoval jednotlivé etapy rozvoje a vždy se řídil povinností otevřeně formulovat oprávněná očekávání mnoha evropských křesťanů. »Proto Svatý Stolec všem připomínal, jak křesťanství v různosti svých projevů, přispělo k formování společného vědomí evropských národů a k utváření evropské civilizace. Ať už to bude nebo nebude uznáno v oficiálních dokumentech, je to nepopíratelná skutečnost, kterou žádný historik nebude moci opomenout,« zaznělo v papežském projevu. Svatý otec poděkoval Romano Prodimu, za dílo vykonané v době jeho mandátu v čele Evropské komise. Vyjádřil přání, aby obtíže spojené s novou Komisí byly vyřešeny v duchu vzájemného respektu a svornosti. Evropské unii popřál, aby vždy vyjadřovala to, co je nejlepší ve velkých tradicích členských zemí, usilovala o mír mezi národy a přinášela pomoc nejpotřebnějším zemím jiných kontinentů.» (Rádio Vatikán, 28. října 2004).

Lze si také povšimnout, jak Německo, krátce po podpisu Evropské ústavy dne 29.10.2004 na římském Kapitolu, oceňuje prostřednictvím svých římskokatolických politiků papežovu politiku v Evropě: „Vatikán. Na soukromé audienci přijal Svatý otec předsedu frakce Evropské lidové strany a Evropských demokratů, Hanse-Gerta Poetteringa. Německý politik předal Janu Pavlu II. medaili Roberta Schumana, kterou udělují křesťanští demokrati Evropského parlamentu. Prof. Poettering při té příležitosti poděkoval papežovi za přínos ke sjednocení Starého kontinentu a podporu polskému hnutí »Solidarita«. Během setkání se mluvilo také o problémech spojených s ústavním traktátem Evropské unie“ (Rádio Vatikán, 30. listopadu 2004).

A na jaře roku 2005 už má Evropská unie svého apoštolského nuncia: „Evropská unie má svého apoštolského nuncia. Stal se jím dosavadní apoštolský nuncius ve Venezuele, arcibiskup André Dupuy (65). Státní sekretář Svatého stolce Angelo Sodano při svém setkání s předsedou Evropského parlamentu Josepem Borrellem zdůraznil, že integrací Evropy získává funkce papežského velvyslance při EU stále více na důležitosti. André Dupuy pochází z francouzského Soustons. Ve Venezuele působil od roku 2000.“ (Katolický týdeník, č. 11, 8.–14. března 2005, ročník XVI., str. 5).

45.17 Důsledek infiltrace

Hlavním důsledkem jezuitské *infiltrace* organizací nebo celých systémů je to, že všechno, co je *infiltrováno* je časem nasměrováno na Vatikán. Jezuité jsou schopni prostoupit cokoli a naprosto suverénně se pohybovat v jakémkoliv prostředí. Nevadí jim vůbec nic. Jako jsou rozhodnými zastánci katolicismu, stejně tak mohou být při *infiltraci* rozhodnými stoupenci vědeckého ateismu, komunismu, socialismu, terorismu, neofašismu, svobodného zednářství, protestantství, židovství, hinduismu, islámu či hnutí New Age. Jejich adaptace v daném prostředí je nezměrná, jejich *morální teologie* jim dovolí cokoli a omluví jim všechno, jen aby byla „větší sláva Boží“.

Například o propojení Vatikánu se zednáři a komunisty se zmiňuje již exjezuitský kněz **Alighiero Tondi**, který píše tuto osobní zkušenost:

„Když mne v červnu 1951 povolal k sobě tehdejší místopředseda italské Katolické akce Luigi Gedda a vypravoval mi o plánu vysoké církevní hierarchie vytvořit novou politickou stranu, která by byla s to nahradit křesťanskodemokratickou stranu a která by se pod tajným vedením Katolické akce, tj. Vatikánu skládala z fašistů, liberálů a monarchistů, tázal jsem se, nač takový manévr. Gedda mi odpověděl, že »nahore« už teď De Gasperiho stranu nepoklá-

dají za nástroj schopný zajišťovat v naší zemi zájmy církve. Vysvětlil mi, že tajná dohoda křesťanskodemokratické strany s podnikateli a zednáři nejen škodila italské politice a státní správě, ale vážně ohrozila i autoritu náboženství a autoritu církve.

Na mou námitku, že nová strana, vstoupí-li do ní fašisté, liberálové a monarchisté se v ničem nebude lišit od staré, protože i v těchto skupinách jsou podnikatelé a zednáři, Gedda poznamenal, že »je třeba rozlišovat«.

»Ale«, zdůraznil jsem, »pak jde o totéž, jako spolčit se s komunisty. I ti, tak jako zednáři, jsou vyobcováni z církve.«

Gedda odpověděl, že mezi vyobcovanými a vyobcovanými »je zase třeba rozlišovat.«

Aby mne uklidnil, řekl, že křesťanskodemokratická strana je mizerná strana, potápějící se koráb a že tady se už prostě nedá nic dělat. »Ať už tak či onak,« poznamenal, »nijak se neznepokojujte, poněvadž až budeme u moci, ti, kteří nám dnes pomáhají, nám budou sloužit.« " (**Alighiero Tondi: Jezuité, str. 84**).

Tak jako se Vatikán zřekl svých lidových stran, aby se spojil s fašisty, tak nebude váhat zřici se křesťanskodemokratických stran, aby se spojil s neofašisty, skinheady, pseudoskauty, neoanarchisty, neokomunisty, neonacisty a s dalšími skupinami schopnými podvrátit stávající moc a pořádek v zemi. A když tyto skupiny splní to, co jim Vatikán prostřednictvím svých tlumočnicků nadiktuje a nařídí, pak bude mít dostatek prostředků, jak si tyto skupiny podrobit, aby mu sloužily. To je také jeden z dalších dílčích plánů jezuitů.

Proto jsou také všechny tyto dřívější spolky „náhle“ znovu obživovány. Proto také sílí hnutí skinheadů, vznikají nové a nové spolky neofašistů, neonacistů a anarchistů po celé Evropě, sílí neokomunistické podsvětí i tam, kde bychom to vůbec nečekali (Hollywood apod.), upevňují se spolky anarchistů a římskokatolická církev se stále více a více angažuje v současných skautských organizacích (dnes již plně tajných jezuitů!).

Odkud plynou finanční prostředky potřebné k růstu těchto neofašistických hnutí? Kdo je ideologicky živí a odkud čerpají materiály pro svou „věrouku“? Není to většinou z Německa, Rakouska, Belgie, Holandska, Itálie, Polska a Francie (navracené marnotratné dcery do náruče římskokatolické církve a jezuitů!)? I v Čechách můžeme jasně sledovat pronacistické ambice těchto skupin. Stačí se jen více zajímat o podsvětí ve velkých městech a o novodobé podzemní aktivity.

Úřady jsou si až příliš jisti ve svých názorech a pohledech na tyto neoskupiny a silně podceňují nebezpečí, které hrozí. Neoskupiny se zatím bezcílně pohybují z jednoho státu do druhého, z místa na místo nemajíce žádného pevného cíle. Velmi vážně hrozí, že to však bude jen do té doby, až provatikánské vlády plné tajných jezuitů, jež se dostanou k ještě větší moci (pokud jim to veřejnost a parlamenty dovolí), dají náhle svými zákony signál k zahájení útoku proti svobodě svědomí, spořádanosti země, klidu obyvatelstva a proti vžitým pořádkům.

Pak nastoupí v ulicích proti pokojnému obyvatelstvu stejná krvavá brutalita jako v době před druhou světovou válkou. K moci pod ochranou zákonů přijdou tyče, nože, hvězdice, sekery, skoby, háky, řetězy, přezky, praky, mačety, střelné zbraně, trhavinny a výbušniny. V zemích zavládne nepopsatelný revoluční chaos a každý si bude přát JAKÝKOLIV zásah, jen aby zase přišel klid a pořádek.

A katolický „pořádek, mír a demokracie“ přijde. Vyvstanou nové fašistické a nacistické diktatury – ideální vzor moderní vatikánské vlády. Vzpomeňme na předválečné události ve Španělsku, Německu a Itálii a jakou úlohu tam hrál Vatikán. I sám římskokatolický hrabě **Kalergi-Coudenhove** například doznává: „Katolicismus je fašistickou formou křesťanství.“

...*Katolická hierarchie spočívá plně a bezpečně na vůdcovském principu, majíc neomylného papeže jako doživotního velitele ve svém čele.*" (**Kalergi: Crusade for Pan-Europe, str. 173** a **L.H. Lehmann: The Vatican Policy in the Second World War, str. 7**).

Ovšem v těchto budoucích neostrukturách nebudou už ti původní nic nechápající a naivní skinheadi, neofašisté, polovojenští skauti a další, ale přímo tajní jezuité a jejich agenti. Tyto skupiny totiž mezitím spolehlivě prosáknou – *infiltrují* a pak je použijí výhradně pro své cíle.

Máme neoficiální signály, že se příprava na *vyvolání zmatku* děje už nyní, za našich dnů. Je to jeden z tajných plánů jezuitů, o kterém *Řím* ví a má jeho mlčenlivé schválení a tichou podporu.

To všechno se může stát již velmi blízkou realitou, pokud stávající *parlamenty* a vlády *včas nezasáhnou* a tvrdě neskončují nejen s těmito *neoskupinami*, ale dokud také nevytvoří jednotné zakazující zákony vůči těmto zárodkům provatikánských diktatur. A pochopitelně, dokud také jasně před veřejností neidentifikují pravého a jediného mecenáše všech těchto diktatorních rakovinných buněk.

Současní zákonodárci by měli mít stále na paměti: Kde si *Vatikán* a jeho monarchové, jeho prezidenti, jeho preláti a jeho řeholní agenti zvyknou, *cítit se jako páni a vůdci*, tam se pak chovají jako dravé šelmy, které již nikdy nemíní své území opustit. A pokud tak musí učinit, odehrává se to jen za nevýslovného utrpení a úsilí druhých a krvavou cestou. Většinou však pouze na krátkou dobu. I skutečné šelmy se časem vrací do svých teritorií a „hájemství“ pro svoji další kořist.

45.18 Jezuité a komunistická ideologie dnes – Nový světový řád

V komentáři k výsledkům voleb do *italského parlamentu*, jež se konaly 20. června 1976, časopis ***Civiltà cattolica*** napsal:

„*Italská komunistická strana je realitou, se kterou je nutno dnes více než kdy jindy počítat. Je nezbytné vzít na vědomí požadavek spravedlnosti, který tato strana hlásá i usilování široké veřejnosti, jež vyjadřuje. Proto nelze ignorovat návrhy, které předkládá, ale naopak je třeba je pečlivě zkoumat a posuzovat.*“ (***La civiltà cattolica, 1976, Quaderno 3 026, str. 84***)

V těchto volbách dostali *komunisté* 12 milionů hlasů.

Jak ***Lavreckij*** dokazuje, jezuitům není *marxismus – leninismus* zcela cizí a nebezpečný. Řád dovede *marxistické teorie* skloubit se svou vlastní *sociální doktrínou*. Tak mohou existovat obě vedle sebe, aniž by si překážely. Obě strany počítají s „pracujícími vrstvami obyvatel“.

V letech 1950 dokonce jezuité vydali knihu ***Socialistické papežství***, ve které se zdůrazňovalo, že úkolem papežství je podílet se na určité formě *socialismu*. Kniha vyvolala veliký skandál a její druhé vydání mělo proto ve své předmluvě návrh na „přijatelnější“ název: ***Komunistické papežství***, o kterém se vědělo, že nevyvolá tolik rozruchu jako název první.

V roce 1971 zveřejnilo 80 chilských duchovních prohlášení, ve kterém vyzvali křesťany k aktivní účasti při výstavbě *socialismu*. V dubnu 1972 se v *Santiagu* konalo meziamerické shromáždění hnutí *Křesťané pro socialismus*, kterého se zúčastnili kněží z mnoha zemí *Latinské Ameriky*. Kněží tvořili 65% delegátů.

V dubnu 1975 se konal ve *Quebecku* sjezd hnutí *Křesťané pro socialismus* jako všesvětový kongres hnutí pro *socialismus*. Zúčastnilo se 20 zemí, včetně *Jižní a Střední Ameriky, Afriky a Asie*. V červenci 1975 zasedal výbor tohoto hnutí ve *Fran-cii*.

Zajímavé je, že různé *prosocialistické křesťanské skupiny* jsou jezuity zamítány a řád s nimi oficiálně nesouhlasí, ale neoficiálně s nimi jezuité nejen spolupracují, ale dokonce je i řídí a používají pro své různé akce a cíle. Jezuité nebo jejich agenti jsou i ve vedení všech těchto *prokomunistických* hnutí, spolicích a organizacích.

Připomeňme si, co o životě *komunistického kubánského revolucionáře* prozrazuje internet:

„Fidel Castro se narodil 13. srpna 1926 (některé zdroje uvádějí 1927) na farmě v Mayarském magistrátu v provincii Oriente. Navštěvoval dobré katolické školy v Santiagu de Cuba a v Havaně, kde prošel spartánským režimem na jezuitské internátní škole Colegio de Belen. V roce 1945 se zapsal na Havanskou univerzitu, kterou ukončil v roce 1950 s hodností právníka. Oženil se s Mirtou Diaz-Balartovou v roce 1948, ale v roce 1954 se rozvedl. Jejich syn Fidel Castro Diaz-Balart, narozený v roce 1949, slouží jako šéf kubánské komise pro atomovou energii.“

*Castro, kubánský komunistický prezident, je jezuita pod zvláštní, tajnou přísahou (stejně tak, jako jeho protivník Bill Clinton, prezident USA), i když by na to rád zapomněl a vzal mnoho věcí ve svém životě zpět. Jezuitské školy mu však natrvalo vtiskly pečeť jezuitství a není možné ji jen tak ze svého života vymazat. Proto mohl klidně papeži Janu Pavlu II. při jeho návštěvě na Kubě koncem ledna 1998 sdělit, že může hovořit otevřeně, naprosto svobodně a bez zábran, co chce. A proto mohl také papež klidně Fidelovi při mši za účasti sta tisíců věřících žehnat jako katolicky věřícímu člověku (viz všechny deníky z předposledního lednového týdne 1998, u nás např. **Mladá fronta DNES** nebo **Lidové noviny, 23.1.1998**).*

Podívejme se, jaká byla reakce papeže, když *Fidel Castro* provedl svou *kubánskou revoluci* a nasměroval zemi ke *komunismu*:

*„Prvního ledna 1959 svrhly revoluční síly Kuby po dvouletých krvavých bojích tyranský režim chráněnce amerických monopolů Batisty. Moc na Kubě přešla do rukou pracujících. Katolická hierarchie se otevřeně postavila na stranu imperialistických sil. Biskupové odsuzovali činy vlády Fidela Castra a vyzývali věřící, aby se postavili na rozhodný odpor proti těmto změnám. Kubánští kontrarevolucionáři, kteří našli útulek v zahraničí, spolu se svými imperialistickými ochránci požadovali, aby Jan XIII. přerušil diplomatické styky s Kubou a aby vyobcoval Fidela Castra z církve. Papež odmítl, dát se cestou odsuzování kubánské revoluce bez ohledu na obrovský tlak, který na něj vyvíjela mezinárodní reakce a konzervativní kruhy v církvi samé. Ani v jednom ze svých projevů nebo výroků Jan XIII. neodsoudil revoluční Kubu, její státníky nebo její vnitřní či zahraniční politiku.“ (S.G. Lozinskij: **Dějiny papežství; Horizont, Praha, 1989, str. 300–301**).*

Zde tedy můžeme vidět, že myšlenka *Nového světového řádu (pořádku)* začala již kvasit a že si razila cestu i za samotnými vatikánskými zdmi. Je to právě *komunismus*, který se má stát přestupní stanicí k *Novému světovému pořádku*.

Podívejme se, jaký postoj zaujal *Vatikán* ke *komunismu* v dalším období. Je to náhoda, že *Řím* brzy na to **15.5.1961** vydává encykliku **Mater et Magistra**. Co je tam tak důležité, že musela vyjít brzy po *revoluci*?

„...Druhou důležitou zvláštností této encykliky Mater et Magistra bylo, že neobsahovala přímé výpady proti komunismu. Nadto encyklika dovolovala, i když s výhradami, aby katolíci »vstoupili do vztahů s osobami, jež mají jiné životní názory.« Takovými osobami se rozuměli komunisté.“

Myšlenky New Age můžeme vidět i v jezuitských dokumentech *Druhého vatikánského koncilu*. Je to ve skutečnosti tajný program jezuitů – *iluminátů*, který svým *komunistickým* kolegům na východě pomáhá vojensky oslabit Ameriku, aby mohl *komunismus* podle plánu tajných jezuitských špiček snáze proniknout i do *Spojených států amerických*. Jak však tento tajný program uvést oficiálně do života? Jednoduše – stane se *oficiálním stanoviskem Druhého vatikánského koncilu*:

10. dubna 1963 vyšla druhá encyklika Jana XIII. *Pacem in terris* (Mír na zemi)... Jan XXIII. v ní odsoudil závody ve zbrojení a vystoupil za všeobecné a úplné odzbrojení, za zákaz atomových zbraní a za politiku mírového soužití bez jakýchkoli omezení. ...Z dokumentů přijatých čtvrtým zasedáním je nejvýznamnější pastorální konstituce o Církvi v současném světě, v níž se vyjadřuje názor církve na nejostřejší problémy současnosti. Odsuzuje se v ní válka, závody ve zbrojení, použití atomové zbraně; jako jeden z hlavních úkolů lidstva se zdůrazňuje zabezpečení míru ve světě. Mimo to konstituce uznává náklonnost nejenom soukromého, ale i státního a společenského majetku a připouští, že se za spravedlivou kompenzaci může soukromý majetek předat do rukou státu. ...V církevních kruzích se začalo hovořit o »teologii revoluce«, »teologii osvobození« a dokonce i o »teologii partizánského boje«. V zemích Latinské Ameriky se začali objevovat kněží revolucionáři, kteří vyzývali k boji s reakcí a s imperialismem nejenom letáky, ale i zbraněmi." (**S. G. Lozinskij: Dějiny papežství; 300–305**).

Tyto kroky jezuitů a Vatikánu ovšem vyžadovaly, aby byla odsunuta inkvizice do ústraní. Co to znamená? Zrušit index zakázaných knih a přejmenovat inkvizici – stávající *Svaté Oficium* na nějakou nenápadnou kongregaci. Co proto čteme dál?

„Jedním z významných aktů, vyplývajících z rozhodnutí Druhého vatikánského koncilu, byla reorganizace kongregace Svatého oficia (inkvizice). V den, kdy byl koncil ukončen, 7. prosince 1965, byl uveřejněn papežský dekret, který měnil název svatého kanceláře na Kongregaci učení víry a 14. července 1966 byl zrušen Index zakázaných knih. ...“ (**S.G. Lozinskij: Dějiny papežství, str. 305**).

45.19 Další moderní proudy v katolické teologii – vstupní brána k New Age

Důsledkem sblížení *katolicismu* s *komunismem* nastalo odtajnění mnoha prací různých dříve zavrhaných katolických a jezuitských teologů. K nejvýznamnějším patří:

Jezuita George Tyrrell, S.J., (1861–1909), narozen v Irsku. Je představitel modernistických názorů na jezuitský řád. Prohlásil, že „*papežství je už překonané*“. (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 274**).

Jeho spisy byly Římem cenzurované. Byly označeny za kacířství. Nikdo mu nerozuměl. Byl nakonec z tovaryšstva generálem řádu vyloučen. Tyrrell vystupoval proti struktuře a funkčnosti hierarchické církve. Říkal, že „*církev produkuje jen jakousi vykonstruovanou jednotu, která nemá nic společného se skutečnou duchovní jednotou. Není ničím víc než produktem středověkého myšlení*.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 275**).

Dalším z nich byl jezuita Jacques Maritain, katolický jezuitský teolog roku 1930. Ten napsal jednu z nejvýznačnějších knih **Integrální humanismus**, ve které je římskokatolická církev definována jako bratrstvo, které má *revoluční touhy bojovných mas*.

„*Heslo francouzské revoluce: Svoboda, rovnost, bratrství byl výbuchem křesťanské myšlenky v politickém prostředí. Pro Maritaina je politickou levicí všechno, co je historicky nejvýznamnější. Ve skutečnosti Maritain přijal jakousi historickou teologii vybudovanou na mar-*

xistické filozofii: Náboženskou pravdu je třeba hledat výhradně v masách lidí. ... Arcibiskup Giovanni Battista Montini – budoucí papež Pavel VI. – napsal předmluvu k italskému vydání *Integrálního humanismu*. Montini zůstal nadšeným obdivovatelem Maritaina po celý svůj život, což byla skutečnost, která měla důsledky jdoucí až za *Tovaryšstvo Ježíšovo*." (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 305**).

A třetím z nich je jezuita *Pierre Teilhard de Chardin*, S.J. (1881–1955) narozený ve Francii. Mísil náboženskou teologii s evolucí a katolickou filozofií s biologií. Podporoval myšlenku, že země se otáčí kolem slunce apod. Měl modernistické, vědecké pohledy na víru a teologii. Prohlásil, že „evoluce znamená, že Bůh vdechl duši do opice. ... Vycházel z Darwinovy evoluce, kterou považoval za skutečnost a nikoliv za teorii." (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 287**).

Byl velikou osobností, mnoho jezuitů v něm vidělo nového *Ignáce*. *Teilhard* byl zároveň sociolog, antropolog, archeolog a paleontolog, psal o filosofii a evoluci. Za tyto názory bylo jeho dílo pochopitelně okamžitě *Římem* zakázáno a velmi přísně cenzurováno. (Viz také **J. Lavreckij: Vatikán, ... str.131**).

Také dominikánský otec *Congar* tvrdil, že „křesťanství nemůže pokřesťanit lidstvo – kolektiv lidí celého světa – aniž se stane politickým spolkem lidí. Podle něho každý krok v časném pokroku v sekulárním světě, každý národ, který se osvobodil z nadvlády pravicového křídla nebo kapitalistů, představuje krok v rozvoji Božího království. Církev se musí stát univerzální svátostí nového kosmického spasení, které je uváděno do světa člověka ne nadpřirozenou mocí, ale materialistickým bojem člověka za zlepšení jeho ekonomického a sociálního postavení." (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 305–306**).

Tuto filosofickou teorii obdivuje také exjezuita, profesor **Malachi Martin**.

Tím jsme se zhruba seznámili s jezuitou, kteří byli zasaženi myšlenkami *iluminátů* a kteří písemně zaznamenali nejen jejich ideologii, ale přidali také svou vlastní.

Oficiální řád stejně jako *Řím* tyto myšlenky musel zákonitě odsoudit jako kacířské, neboť nevedly nikam jinam, než k *evoluci, komunismu, socialismu* a k beztržní společnosti. Papež nepochopil, že nový jezuitský směr nastupuje k útoku a hodlá svou *novou ideologií* ovládnout následující staletí.

Teprve až ve druhé polovině 20. století uvolňuje papež středověkou upjatost a dovoluje své církvi „dialog“ s těmi, kteří již dávno přijali učení tajných jezuitů a *iluminátů*. Avšak pozdě. Toto nové bojiště už zcela ovládli jezuité.

Nový papež, který pak nastoupil, je neoblomný a hodlá dokonce znovu zavést středověký duch církve. Hněv tohoto tvrdohlavého, panovačného bigotního papeže, *Jana Pavla II.* (také „přesvědčeného komunisty“, jak píše kněz **Alberto Rivera**) proti šířiteli *prokomunistických myšlenek, generálu jezuitského řádu Arrupemu* byl nakonec tak veliký, že „... Papež (Karol Wojtyła, Jan Pavel II.) obvinil dokonce i jezuitský řád z teologických úchylek a jeho generál byl penzionován (bezprecedentní případ v dějinách řádu!). Zároveň Jan Pavel II. oficiálně uznal řád *Opus Dei* (Boží dílo), jehož činitelé spolupracovali s diktátorem Francem ve Španělsku, podporovali diktátora Salazara v Portugalsku a jsou v těsném spojení s Pinochetem v Chile. Roku 1984 podepsal Jan Pavel II. nový Kodex kanonického práva katolické církve, který kněžím zakazuje, aby se zabývali politickou činností." (**S.G. Lozinskij: Dějiny papežství; str. 305**).

Tento zákaz je však naprosto opomíjen a dnes v 21. století můžeme (tak jako ve středověku) tvrdit, že co katolický prelát, to vychytralý politik. Ryba smrdí od hlavy a je to jen

logický důsledek toho, že i sám papež *Wojtyla* se neštil dál spolupracovat přes *Opus Dei* s *neofašistickými* a podobnými *diktátorskými* systémy.

Vraťme se však k sesazení *černého generála řádu bílým papežem* – první sesazení v dějinách tovaryšstva. Papež *Jan Pavel II.* sesadil 5. října 1981 dva vysoko postavené jezuitu v řádu a na jejich místo si dosadil své lidi – *Paula Dezzaha* a *Giuseppe Paittaueho*. A stejně tak ostře odstranil *generála Arrupeho*. Svého osobně jmenovaného superiorgenerála, *Paula Dezzaua* pověřil, aby oznámil, že je milostivě povoleno, aby se v *Římě* sešla generální kongregace tovaryšstva a vybrali si ze svých řad *nového generála*. *Bílý papež* předpokládal, že se řád před ním zachvěje a že si vyberou silně loajálního vůdce ochotného poslouchat *Wojtylův diktát*. Jak hluboce se zmýlil!

V září 1983 začala 33. kongregace, aby zvolila svého dalšího *generála*. Do čela řádu byl vybrán silně „mazaný“, pro *Řím* kontroverzní politik:

„Když byl *Piet Hans Kolvenbach* zvolen za 28. jezuitského generála na Generální kongregaci č. 33 v září 1983, mnozí pozorovatelé ještě doufali, že pod jeho sportovním zevnějškem bude duch, který by mohl přinést zvrát v událostech – že svým tichým a téměř zpěvným tónem řeči by mohl vyslovit první slova skutečného záměru – skončit jezuitskou válku proti papežství. Všechny tyto naděje na zvrát padly se slovy, kterými *Kolvenbach* oslovil delegáty 33. kongregace, když byl zvolen. »Bude-me sloužit papeži a církvi«, řekl nový otec generál jako jasné potvrzení *arrupismu*,» jestliže to bude znamenat službu člověku. Sloužit člověku v jeho veliké záměstnanosti politickou nespravedlností a materiálním nedostatkem, zůstane také primárním cílem jezuitů.« Všechny naděje padly...” (**Malachi Martin: *The Jesuits*, str. 483–484**).

Hans Kolvenbach se ukázal jako pravý pokračovatel *Arrupeho* myšlenek směřujících k *Novému světovému řádu (pořádku)*. Jedním z cílů tohoto *světového řádu* je zlikvidovat v samotném závěru svého přerodu a vývoje všechny náboženské proudy a ponechat pouze *kultovní uctívání ďábla*. To vyžaduje tvrdou ruku a pevné vedení boje proti *Vatikánu*.

Papež *Jan Pavel II.* se proto stává ještě větším vězněm, než jeho předchůdci. Neudělá ani jeden krok, aby neměl v patách a kolem sebe jezuitu. Při každé bohoslužbě a kdekoliv, při každém odpočinku, při každém projevu v *Římě*, při každé státnické návštěvě kdekoliv a kdykoliv, ano, dokonce i v papamobilu – všude jsou kolem něho jezuitští vojáci. Je to „odměna“ řádu za *sesazení generála*. Zvolením *nového generála řádu* se urychlil proces přípravy na příchod *Nového světového pořádku*.

Papež nesmí učinit už nic svévolně, co by řád jezuitů v jeho plánech pozastavilo. Dovolil si příliš a již dlouho nyní si uvědomuje, že tehdy jeho život visel na vlásku. Tajní jezuité ho však potřebovali a včas tajnou likvidaci papeže zastavili. Politická situace k nové volbě papeže nebyla příhodná. Už brzy musel padnout ve *Východním bloku komunismus*. Osobní komunistické zkušenosti papeže byly pro *Wojtylu* výhodou, na kterou vsadil, když odstraňoval svou konkurenci – *černého papeže*. Ten také znal *komunismus* velmi dobře.

Ukázalo se pak, že papež *Jan Pavel II.* svou konkurenci (*Arrupeho*) sice odstranil, ale řád jezuitů hluboce podcenil. *Konkurence* padla pouze na čas. *Kolvenbach* byl velmi chytrým jezuitou. Věděl, že po své volbě nesmí veřejně s *komunisty* sympatizovat. Jeho aktivita však musela dál pokračovat v rámci *New Age* a *Nového světového pořádku*. Proto jako nový *generál* řádu byl *Kolvenbach* krátce po své volbě v *Indii*, která je plná náboženských úchylek a výstředností. Jezuitům se tam podařilo promíchat *katolicismus* s *hinduismem*, na což byli pyšní. *Kolvenbach* pak jmenoval jednoho ze svých asistentů, *Michaela Amaladosse*, který byl v In-

dii.

Tento asistent mimo jiné ukázal, že všechna náboženství jako *hinduismus* a *katolicismus* jsou „vírou, která vede ke stejnému cíli.“ Říká: „»Žádné náboženství si nemůže dělat nároky na prioritu a těžko lze dodržet požadavky úplnosti v zájmu církve.« I když Amaladoss vystupoval jako jezuita a katolík, nemyslí a nemluví ani jako katolík, ani jako křesťan.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 484**).

Lépe vzhledem k myšlence New Age by to napsat už asi nešlo.

45.20 Liberální teologie – vstupní brána ke komunismu a k Novému světovému řádu

Liberální teologie začala v roce 1973 publikací knihy peruánského jezuita, otce Gustava Gutierrezé: **Teologie Liberalismu**. Kniha vznikla v *Latinské Americe* a pro tuto zemi to byla reakce na odcizenou evropskou papežskou církev.

„Nicméně musíme říci, že *Latinská Amerika* poskytla živou laboratoř pro vyzkoušení různých teorií a formulací, které se pak všechny spojily pod názvem *Liberální teologie*.“ I přesto, že vznikla v *Latinské Americe*, „měla své největší propagátory v *Severní Americe*, a to zvláště jezuity.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 307**).

Liberální teologie se v podstatě ztotožňuje s revolučními představami lidových mas. Přijímá sovětskou taktiku a metodu manipulací davu v politice.

„Výzva liberální teologie byla pro jezuitu příkazem. Lákavé je na ní zaslíbení četných davů.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 308**).

Liberální teologie chce osvobodit katolické myšlení od zastaralých teologických názorů. Odvrací se od *scholastické teologie*, nevychází z učení papežů, ani ze starověké teologické tradice církve, ani z dekretů papežských bul a církevních koncilů. Vychází z předpokladu národa jako celého Božího lidu. Požaduje, aby se jezuité – *socialisté* jako boží lid zapojili do *sociální evoluce* a *revoluce*. Navazuje na *Marxovo učení o třídním boji*.

Liberální teologie hlásá, že „*Panna Marie* je matkou revolucionáře Ježíše – a ve skutečnosti tedy všech revolucionářů, kteří usilují o svržení všech kapitalistů. Boží království je *socialistický stát*, ze kterého byl odstraněn *kapitalistický útlak*. Kněžství je budto služba, kterou poskytuje jednotlivec (kněz), který buduje *socialismus* a nebo je to »Boží lid«, který si koná *bohoslužby* podle toho, jak se mu to líbí. Seznam takto upravených katolických pojmů může být dlouhý, jak chcete. *Liberální teologové* se zmocnili všech katolických pojmů o zbožnosti, víře, asketismu a teologii.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 312**).

„Chytře využitý nový »teologický« slovník nejen ospravedlňuje, ale také vybízí k použití jakýchkoliv prostředků – včetně ozbrojeného násilí, mučení, znásilňování lidských práv, podvodů a hlubokého odcizení protináboženským silám, které jsou výslovně *ateistické* jako byl *SSSR* a *Castrova Kuba*. Tímto způsobem bude dosaženo *marxistické »evoluce«* a jejího zaslíbení – *materiálního úspěchu*.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 312**).

„Tím, že se jezuité přidali k *liberální teologii*, ztratil Řím služby jediné organizace, která by vyřešila problém *katolické církve* v zemích třetího světa.“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 313**).

V 70. létech „někteří jezuité... byli v popředí boje za *sociální spravedlnost*, například v *Súdánu*...“ (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 409**).

„Sám Arrupe se sešel s jezuitou ze sovětských satelitních zemí a dozvěděl se od nich, že »naši členové se těší značné svobodě. «...můžeme kázat evangelium, vyučovat katolické učení a dokonce i objektivně kritizovat vládu umírněným tónem.« Všude jezuité bojovali proti politickému útlaku, chudobě, neznalosti a někteří při tom hodně riskovali i život. V červenci 1973 v Rhodésii zajali vražedné guerrilly Roberta Mugabeho, otce Clemence Freyera a další jezuitu. Po celé Latinské Americe, ale zejména v Nicaragui, El Salvadoru, Guatemale, Chile a Peru jezuité neúnavně pracovali na rozšíření nové teologie liberalismu. Vedli studenty středních i vysokých škol v rámci marxistických taktik a přidávali se ke skupinám guerrill jako bojovníci. To všechno se dělalo z uvážených sociopolitických důvodů. »My Filipínané už nemůžeme dál čekat na zázraky,« prohlásil jeden mladý jezuitský superior o tom, co se děje v jeho komunitě v oblasti Negros Occidental, kde se zapojil do misie při vyučování cukrovarnických dělníků, jak se mají sjednocovat. »Nyní musíme jednat, abychom národu přinesli sociální spravedlnost.«" (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 409–410**).

Na 10. výročním mezinárodním kongresu ve španělské Valencii, 31. července 1973, Arrupe jako generál řádu prohlásil „Musíme být lidmi pro ostatní, musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitství." (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 415**).

V 80. letech narůstá přesvědčení Jana Pavla II. o tom, že pro římskokatolickou církev je nezbytný autoritativní výklad dokumentů z Druhého vatikánského koncilu. Proto Jan Pavel II. a mnoho ostatních byli zasaženi odklonem jezuitů ve směru liberální teologie a ústupků od církevních dogmat. A tímto způsobem se do církve dostal modernismus. Našel si cestu přes hierarchii, řády a kongregace i přes laické členy.

„V roce 1984 kardinál Josef Ratzinger vydal oficiální pokyny pro všechny katolíky týkající se liberální teologie. Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávaní čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež. ...Kolvenbach okamžitě s Arrupovskou arogancí vydal veřejný komentář k Ratzingerovým pokynům – což vlastně znamenalo komentář na Jana Pavla. Byl zklamán »negativními aspekty« Ratzingerových pokynů." (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 485**).

Pak následuje výpis dokumentů, kterými se Kolvenbach a Ratzinger hádali. **Martin** se zmiňuje o knize z roku 1985: **Teologie a církev**, kterou napsali jezuité pod vedením jezuitu Segunda a vydali ji v Torontu, v Kanadě, jako jezuitské varování a odpověď Janu Pavlu II. „Účelem bylo dát papeži na vědomí, že pokud dá své pozhledání Ratzingerovým pokynům o teologii liberalismu, potom bude mít jako papež problémy, mnoho problémů."

„Jezuita Chuan Luis Segundo papeži vyhrožuje: »Papež, jak říká, nás kritizuje, kritizuje liberální teologii, ale jeho kritika je z nevědomosti a je nespravedlivá. Papež nerozumí ani liberální teologii, ani marxismu, ze kterého jsme obviňováni.«" V této knize obvinili papeže, že chce Vatikán dostat do stavu, který existoval před Druhým vatikánským koncilem. (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 487**).

45.21 Boj křižáků nekončí

Zdá se tedy, že jezuité *infiltrovali* již všechno, co se infiltrovat dá. Může být tedy tato zbraň jezuitů schována do pouzdra? V žádném případě. Ještě je nutné infiltrované náboženské východní směry spojit dohromady.

Proto se musí jezuité více než doposud věnovat *Východu*. Víc do něho proniknout, více ho tajnými jezuity prosáknout, více ovlivňovat jeho náboženská rozhodování. Ještě není propojeno *pravoslaví, islám, hinduismus, buddhismus* a další proudy *vzájemně mezi sebou*. A až bude toto dokončeno, pak nastane druhá fáze této novodobé, nenápadné, tiché a přitom mohutné *křížové války* – největší jakou kdy jezuité vedli. V jejich plánu je propojit všechny náboženské směry a všechny proudy a všechny církevní systémy tak, aby vznikl *jednotlivý konglomerát celosvětového náboženství*. První část této války je téměř vyhrána. Katolický a protestantský svět je těsně před úplným sjednocením. Totéž se musí podařit také u východních směrů a pak tyto dva bloky ještě spojit v jeden.

Tak monumentální plán nemůže být zcela utajen. Jeho stopy nalézáme i v oficiálním deníku. V roce 1994, jak říká provinciál (šéf) českých jezuitů Čupr, se uvažovalo o otevření jezuitského „*Centra pro východní studie na Velehradě, kam by měl být postupně, až budou vychováni čeští učitelé (pochopitelně jezuité) přemístěn z Říma jezuitský Orientální ústav*“ spolu s českými jezuitskými učiteli.

„Půjde prý o studijní a vědecké pracoviště, jehož cílem bude odstraňovat bariéry mezi západním a východním křesťanstvím. Je to signál zatím tichý, ale neměl by být přehlédnut: nejmladší jezuitská generace se zvolna chystá k postupu na východ.“ (Magazín Dnes, 11. srpna 1994, článek: „Tovaryštvo“).

Nenásilná křížová válka tedy pokračuje. A jsme přímými svědky jejího tažení. Avšak jen velmi málo lidí si uvědomuje, co to ve skutečnosti znamená.

Je užitečné si povšimnout, jak církev římskokatolická stále využívá sebemenší příležitosti k tomu, aby se prezentovala kdekoliv směrem na východ. Nevadí, že se jedná o obchodní nebo jiné záležitosti. Vždy si najde dostatek důvodů, jak se na východě v doprovodu svých jezuitů „připomenout“:

„Pražské Jezulátko přicestovalo na Filipíny. MANILA/PRAHA(ČTK) – Věrnou kopii Pražského Jezulátka přivezl na Filipíny ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz, který ji oficiálně předal při nedělní slavnostní mši v manilské katedrále do rukou tamního arcibiskupa kardinála Jaimeho Sina. (Pražské jezulátko předal jako dar filipínským katolíkům).

Jak ČTK sdělila, Česká biskupská konference, donace repliky Pražského Jezulátka je vrcholnou součástí »Českých dnů«, které se nyní konají ve filipínském hlavním městě. V Manile se koná zároveň i výstava »šatníku« Pražského Jezulátka spojená s výkladem o vzniku a rozšíření úcty k tomuto symbolu dětství Ježíše Krista. Voskovou sošku v 16. století darovala mariánskému klášteru bosých karmelitánů v Praze paní Polyxena z Lobkowicz.

V rámci výstavy se návštěvníci dozvědí zajímavé informace o poutních místech v České republice, o církevních stavebních památkách i o patronech Čech, Moravy a Slezska. Ve vybraných obchodních domech se bude konat prodejní výstava českého zboží, např. skla, porcelánu, bižuterie, českých granátů a hudebních nástrojů. Chybět nebude ani gastronomická přehlídka českých specialit a vystoupení tradiční české a moravské dechovky.

Pochopitelným doplněním »Českých dnů« bude prezentace českých vývozních komodit. Zúčastněné firmy povedou obchodní jednání s filipínskými partnery a bude jim zpětně prezentována nabídka vývozních komodit od filipínské vývozní komory.

V církevní části delegace jsou kromě biskupa Lobkowicze ještě karmelitánský kněz Marco Chiolerio – rektor malostranského kostela Panny Marie Vítězné, kde je originál Pražského Jezulátka od r. 1628 uchováván, a tiskový mluvčí České biskupské konference Daniel Herman.

Z necelých 70 milionů obyvatel Filipín tvoří katolíci téměř 85 procent. Misionáři, mezi nimiž byli i Češi, si v minulých staletích přinesli na souostroví i kopie sošky Pražského Jezulátka. Jednu ze sošek darovali místnímu panovníkovi, který krátce nato ukončil dlouhotrvající válku mezi vládci jednotlivých ostrovů a umožnil jejich sjednocení. Od té doby je Pražské Jezulátko na Filipínách silně uctíváno a jeho sošku lze nalézt snad v každé domácnosti. Ročně přijíždí do Prahy kolem 40 000 filipínských turistů, kteří hojně navštěvují kostel Panny Marie Vítězné, kde je původní soška Pražského Jezulátka uchovávána." (**Internetové České noviny, 19.1.1998; Svobodná Evropa, 18.1.1998. 19.00**).

Je užitečné sledovat, jaká tajemná moc je tomuto římskokatolickému symbolu přisuzována a jak se kult jeho uctívání rozšiřuje ve světě stále víc a více:

„Pražské Jezulátko má zachránit hokejisty. EDMONTON/PRAHA – Řeholnice z kanadského řádu drahocenné krve se snaží zabránit tomu, aby byl krachující hokejový klub Edmonton Oilers prodán do Spojených států. Balíkem dolarů příspěv nemohou, protože žádný nemají, a tak se modlí k Pražskému Jezulátku. Jsou totiž přesvědčeny, že právě Jezulátko zařídilo českým hokejistům olympijské zlato v japonském Naganu.

Podle kanadského tisku však moc času nemají. Neseženou-li Edmontonští do konce týdne 10 milionů dolarů, zmocní se jejich klubu americký boháč Les Alexander a přestěhuje ho nejspíš do Texasu. Nevyslyší-li Bůh prosby třinácti kanadských řeholnic, zůstane pravděpodobně jediným týmem NHL v provincii Alberta Calgary Flames. Tomu ovšem řeholnice fandit nehodlají.

K Pražskému Jezulátku se na celém světě obracejí miliony lidí a někteří uvádějí, že byli vyslyšeni. »Před třemi roky nám sem přinesli jedni rodiče berličky svého dítěte, které bylo po modlitbách náhle uzdraveno,« prozrazuje Vojtěch Kohut z řádu bosých karmelitánů, kteří se starají o originál voskové sošky Jezulátka v malostranském kostele Panny Marie Vítězné. »Dost často k nám chodí matky, které nemohly mít děti, prosily o ně a teď je mají,« ilustruje Vojtěch Kohut kult Jezulátka.

V letní sezoně putuje za Božím dítětem do malostranského chrámu až 3 000 poutníků denně. »Jsou z celého světa, hlavně z Itálie, Španělska, Filipín a Jižní Ameriky. S Pražským Jezulátkem je totiž spojen nejrozšířenější český kult ve světě,« tvrdí Kohut. V lednu vezl biskup František Lobkowicz věrnou kopii sošky na Filipíny, kde kult nabyl takových rozměrů, že ho někteří považují za součást národní identity.

Podle manilského kardinála Jaime Sina je tajemstvím obliby betlémského dítěte jeho jednoduchost a odevzdanost spolu s neuchopitelným Božím majestátem." (**Lidové noviny, 13. března 1998**).

45.22 Infiltrace Židů

V současné době můžeme pozorovat velmi překvapující skutečnost, a sice, že se Vatikán snaží proniknout do židovství skrze židovské tradiční ceremoniální svátky a přizpůsobit si je *pro sebe* a *podle sebe*. Cílem je dosáhnout toho, aby si veřejnost myslela, že židovské svátky velmi úzce s katolickými souvisí a že právě katolické svátky pochází přímo ze židovských.

Je pravda, že některé věroučné body mezi židovským a katolickým náboženstvím jsou si velmi podobné, například uctívání mrtvých, modlitby za zemřelé, modlitby za svaté, víra v nesmrtelnou duši, víra v posmrtný život, víra ve svaté, vyvyšování národní židovské tradice nad židovská **Písma (Svitky)**, upřednostňování Talmudu před **Svitky**, uctívání a vyvyšování rabínů,

uctívání dobrých skutků, systémy různých tradičních svátků, honosné chrámy a modlitebny a pod. To vše je velmi blízké Židům i katolíkům.

Všechny tyto jmenované body však s židovskými **Svitky** ani s celou **Bibli** nesouvisí, stejně tak jako se **Svitky** nesouvisí dnešní symbol *Izraele* – tzv. *Davidova šesticípá hvězda* složená ze dvou trojúhelníků. Předchází věroučné body včetně této hvězdy mají původ v *okultním učení*. Mají své kořeny již v době *Babylonu*.

Hvězda se do židovského náboženství dostala až po započetí 16. století našeho letopočtu a symbolizuje *dva rovnostranné trojúhelníky* dané přes sebe tak, aby jeho vrcholy vytvořily *šesticípou hvězdu*. Tyto rovnostranné trojúhelníky mají v sobě *tříkrát šedesát stupňů*, neboli je to zakódované *magické číslo 666*. Tento symbol *šesticípé hvězdy* pochází z tajného *kabalistického učení*, které se do židovské víry *infiltovalo* právě po 16. století n.l. Král *David* jako i další následující králové *Izraele* z doby hluboko před naším letopočtem nemají s touto *hvězdou* naprosto *nic společného*. Nenajdeme o ní žádné zmínky ani v **Bibli** samotné. Je to pozůstatek pozdější *infiltrace mystického okultního proudu* do židovství.

V této *infiltraci židovství* pokračovali jezuité, kteří na *okultní proudy* navázali. Jezuité neustále usilovali získat *Jeruzalém* pro svoje světové stanoviště, odkud by pak ovládali celý svět.

Tento svůj plán jezuité nikdy nevzdali. Mezi *černým a bílým papežem* vznikla kvůli *Jeruzalému* i rivalita, která sahá až do dnešní doby. Cílem papežství je získat *Jeruzalém* jako symbol křesťanství pro sebe. Pravým důvodem je však zmocnit se židovské kultury se vším všudy a pozměnit ji natolik, aby nebylo žádného rozdílu mezi katolicismem a *judaismem*.

V pozadí za tím vším je *nenáviděná sobota*, podle původního židovského **Desatera** *pravé čtvrté přikázání*, kterou katolicismus *svévolně* změnil na *neděli*. A tuto *neděli*, neboli katolickou sobotu *Židé* nikdy neuznali a neuznají, protože v hebrejském znění **Desatera** je napsané slovo **sabat**, které ve spojení s ostatními starozákonními texty *jasně* znamená *sobotu*. To, že se jedná o skutečnou *sobotu*, potvrzuje i pozdější **Nový Zákon**.

Dalším tajným důvodem zmocnění *Jeruzaléma* je zmocnit se jeho bohaté národní knihovny a zlikvidovat všechny písemné památky na *pravé, původní a čisté starozákonní židovské křesťanství*, které je od katolického náboženství velmi odlišné.

Proto můžeme v dnešní době pozorovat, jak se *Vatikán* snaží vetřít do přízně *Židů* a co nejvíce se k nim přiblížit. Právě k těm *Židům*, na které v minulosti činil pogromy a zákulisně proti nim štvál jeden národ za druhým. Násilím ovšem ničeho nedosáhl, a to ani ve druhé světové válce prostřednictvím *Německa* a americké *CIA* po válce (více o tom například kniha: **Tajná válka proti Židům** od autorů **Johna loftuse** a **Marka Aaronse, Goldstein, Trilabit, Praha, 1997**).

Proto dnes přechází *Řím* do diplomatického, úlisného tažení, které vždycky nakonec slavilo větší úspěch než násilí. Toto diplomatické tažení ovšem předpokládá, že se *Vatikán* za své dřívější pronásledování *Židů* omluví.

I to je ovšem v plánu. Jezuité stanovili, že se *Vatikán*, aby dosáhl diplomatického vítězství, omluví nejen *Židům*, ale hned rovnou celému světu a zvláště civilizované *Evropě*. Krok, který v dějinách katolicismu nemá obdoby. Není to však ještě ona omluva, kterou v *České republice* slyšeli lidé na *Letenské pláni*, když byl papež *Jan Pavel II.* na návštěvě v *Praze*. Tam se omluvil pouze jednou či dvěma větami v tom smyslu, že katolická církev se omlouvá všem, kterým v minulosti ublížila. To byla jen formální, alibistická omluva bez jakékoliv lítosti nad zničením více jak sta miliónů lidských životů, připočteme-li vraždění *indiánských* a *černošských* otroků jezuitskými *otrokáři*.

Největší množství těchto formálních, laciných omluv Vatikánu celému světu přinesl rok 2000 a částečně i rok 2001. Tisk o tom přinesl následující konkrétní svědectví:

„Světící biskup arcibiskupství pražského, Václav Malý, je přesvědčen, že papežova lítost nad Husovou smrtí je jedním z dalších zlomových okamžiků katolické církve i českých dějin. ... »Jan Pavel II. se už vyslovil k některým bolestným kapitolám historie. Projevil lítost v souvislosti s inkvizicí, chováním Vatikánu v éře holocaustu či naposledy ve vztahu k Janu Husovi. Chystá se omluvit za křížové výpravy. Co by ještě mohlo následovat? Jan Hus byl posledním tématem. Bylo by důležité ještě znovu zmínit násilnou rekatolizaci v jednotlivých zemích, tedy i u nás. Bylo by dobré, kdyby se tak stalo v kontextu Velkého jubilea 2000. I když je pravda, že papež se za to omluvil už při svých návštěvách České republiky. Také je třeba zmínit, že katoličtí misionáři v minulosti ne vždy postupovali s citlivostí k jiným kulturám.«” **(Mladá fronta DNES, 3.1.2000, článek: I katolická církev pomáhá hledat nové cesty, soudí biskup, str. 8).**

„Reformní Církev československá husitská prožívá v posledních týdnech významné okamžiky své existence. 8. ledna oslavila osmdesáté výročí svého vzniku a před Vánocemi se dočkala omluvy papeže Jana Pavla II. za upálení mistra Jana Husa. Tedy za smrt člověka, jehož jméno si před osmdesáti lety 140 katolických kněží vybralo do názvu své nové církve, distancující se od Vatikánu. Po téměř pěti letech Jan Hus už katolíky a protestanty tolik nerozděluje. I proto může patriarcha Církve československé husitské, Josef Špak, bez zaváhání prohlásit, že vztahy jeho církve s katolickou nebyly nikdy lepší. »Když se dnes díváte na televizi 1. ledna, tak nás vidíte všechny v jedné řadě. Už proti sobě nestojíme jako nepřátelé nebo konkurenti. Ten rybník, ve kterém máme lovit lidi, je tak obrovský a těch ryb je tolik, že není třeba, abychom přetahovali z jednoho houfu do druhého,« říká Špak. »Jak jste se cítil ve Vatikánu, když papež pronesl slova o své hluboké lítosti a vyzdvihl statečnost mistra Jana Husa?« »Velice dobře. Už jsem tam nejel jako nějaký služebník, ale naprosto pokojně se srdcem otevřeným přijmout všechno, co se tam nabízí ohledně smíření. Při všech jednáních panovala bratrská atmosféra. Ať už to bylo na Lateránské univerzitě nebo při prohlídce vatikánských pokladů. Ukázali nám i tajné vatikánské archivy, viděli jsme akta týkající se kostnického procesu, což každému není umožněno.« »Doufal jste v něco takového před deseti, dvaceti lety?« »Dalo se tušit, že změny nastanou, ale že to půjde tak rychle, to je skutečně zásluha osobnosti polského papeže, jeho autority. On vychází z díla, které před ním začal Jan XXIII. Také jsem se poklonil u jeho hrobu v katakombách chrámu sv. Petra.« ...»Jak chápali členové vaší církve nedávné události ve Vatikánu? Vy sám jste se vyjádřil v tom smyslu, že musí následovat i další gesta?« »Budou muset následovat další kroky, další jednání. Celý ten obrovský balík problémů se rozpadne na dílčí otázky. Tím se nezbytně dostaneme k nejbolavější otázce – platného vysluhování svátosti Večeře Páně. My se třeba s katolíky i s pravoslavnými sejdem při bohoslužbě slova. Při společném zvěstování, při modlitbách. Modlíme se společně Otčenáš, ale když máme přistoupit ke stolu, tak už to nejde.«” **(Mladá fronta DNES, 22.1.2000, článek: Katolíci už nejsou nepřátelé, říká patriarcha Špak, str. 6).**

„Řím, Praha – Na dnešek plánovala katolická církev zveřejnění dlouho očekávaného dokumentu, kterým vyjadřuje lítost nad některými temnými kapitolami minulosti. Rozsáhlý, 92stránkový materiál, nazvaný Paměť a usmíření, si klade za cíl vyrovnat se s chybami Vatikánu, jako byly zločiny inkvizice, necitelnost k obětem holocaustu či neomluvitelné násilnosti při obracení na víru. Je součástí šířeji pojímaného úsilí Jana Pavla II. dát Svatému roku pečeť usmíření i kajcnosti. Někteří francouzští a němečtí teologové však již odhalili podstatnou část omluvy s předstihem, minulý týden. »Katolická církev hledá cesty, jak na prahu nového milénia ulevit svému svědomí,« podotkla agentura Reuters. »Pokud možno tak, aby nepřiznávala ve velké míře vlastní vinu.« Ochota církve k omluvám má své limity. Odborníci neshledávají v novém materiálu velký posun proti podobným pokusům v nedávné minulosti,

jako byla například lítost nad chováním církve v éře holocaustu, zveřejněná v roce 1998. Nový dokument, vypracovaný v italštině, vyjadřuje lítost nad krutým údělem obětí holocaustu a přesvědčuje věřící, aby všechny podobné křivdy »uchovali v paměti«. Svou vlastní roli v událostech druhé světové války však Vatikán nezmiňuje, ačkoli k podobnému gestu vybízely četné židovské organizace. Přímá omluva se v této souvislosti v dokumentu neobjevila. »Pochopitelně jsme zmínili jen některé chyby,« uvedl pro agenturu AP Jean-Louis Brugues, jeden z církevních expertů, kteří radili při přípravě materiálu. Pokud by mělo být zmíněno vše, seznam by podle něho nikdy nebyl ukončen. »Dnešní křesťané nejsou odpovědní za chyby, které se staly v rozmezí šestnáctého a devatenáctého století,« zdůraznil Brugues. Teologové museli mít podle jeho slov na paměti, jak budou podobná slova vnímána v těch částech světa, kde je katolicismus v menšině. »V takových oblastech by mohla být omluva vnímána jako naše slabost,« dodal. Kritici zdůrazňují, že očekáváním nedostála především pasáž týkající se holocaustu. »Nepřátelství a nedůvěra nezanedbatelného počtu křesťanů ve vztahu k Židům je bolestnou historickou skutečností,« uvádí se zde. Mnozí zde postrádají jasně definovanou roli, kterou v temné době sehrál »válečný papež« Pius XII. V posledních letech se objevily četné důkazy, že se nepokusil svou morální autoritou zlepšit situaci pronásledovaných uprchlíků. Navíc v diskusi se Spojenci snižoval význam zpráv, které naznačovaly masový rozsah nacistických hrůz." (**Mladá fronta DNES, 7.3.2000, článek: Vatikán se chce omluvit za minulost, ale..., str. 12**).

„Vatikán, Praha – Ve včerejší prosbě světu o odpuštění papež pojmenoval hlavní pochybení, která tíží svědomí katolického světa. Jeho projev, nazvaný Vyznání viny, se dotknul nepřipustného násilí, ke kterému se uchýlovali katolíci při křížáckých taženích. Přiznal i zločiny inkvizice a netoleranci v řadách křesťanů. Jan Pavel II. vyjádřil zármutek z chování katolíků vůči Židům, necitlivý postoj k ženám i romské menšině. »V některých obdobích se katolíci chovali netolerantně,« citovala jej agentura AP. Bylo to poprvé v historii, kdy se projev hlavy katolické církve v takové míře obrátil k vlastním pochybením. Kritika přesto sledovala jen obecnou rovinu, nikoho nejmenovala. Papežova příkladu následovali při mších katoličtí představitelé v mnoha zemích světa. »Čeští katoličtí hodnostáři vyjádří při nedělních bohoslužbách lítost nad historickým proviněním katolíků,« plánoval plzeňský biskup František Radkovský, odpovědný v České biskupské konferenci za ekumenismus. Jan Pavel II. byl během mše podle všeho v dobré kondici, pohyboval se nicméně na malé pojízdné tribuně. »Slovní spojení 'násilí při službě pravdě' se objevovalo nejčastěji při papežově ohlédnutí do vzdálenější historie,« podotkla agentura Reuters. Papež připomněl období kolonizace i prvních misionářských výprav. »Katolíci nezřídka zavrhlí evangelium a popustili uzdu násilí,« uvedl. Při násilné evangelizaci byla podle jeho názoru často pošlapávána odlišná kultura i náboženské tradice. »Velmi to pošpinilo obraz církve,« připustil papež. »Tyto hříchy odporovaly lásce, míru a respektování kultur,« uvedl před shromážděním Stephen Fumio Hamao, předseda Kongregace pro pastorální péči o migrující. Kardinál Joseph Ratzinger vyzval desetitisíce prelátů a poutníků, aby se vyznali z chyb páchaných ve jménu pravdy. Připomněl hrubé násilí při křížáckých taženích i temné období inkvizice. Papež upozornil, že církve utrpěla exkomunikacemi během náboženských schizmat. Kardinál Edward Cassidy prosil za odpuštění hříchů vůči Židům. »Křesťané musí připustit nemalý počet hříchů spáchaných vůči židovskému národu,« prohlásil. Nacistický holocaust papež nezmiňoval. Několik významných rabínů vyjádřilo rozčarování nad nedostatečností těchto slov. Současně vyjádřili přesvědčení, že podrobněji se papež vysloví příští týden během své historické návštěvy Izraele a palestinských území. Kamenem sváru je osoba »válečného papeže« Pia XII., který prokazatelně umenšoval význam nacistických hrůz. »Nečekejme od symbolického obřadu okázalá gesta seabemrskáčství,« tišil však již v průběhu týdne kardinál Roger Etchegaray přepjatá očekávání. Jan Pavel II. musel

často čelit výhradám z řad církevních představitelů, že omluva zachází daleko. Přesto neopomněl připomenout i současnost. »Vyznáváme se z naší odpovědnosti za zlo, které je dnes pácháno,« řekl." (**Mladá fronta DNES, 13.3.2000, článek: Jan Pavel II. nabídl gesto smíření, str. 8**).

„Omluvu papeže Jana Pavla II. a jeho prosbu o odpuštění za hříchy katolické církve přijaly české církevní kruhy většinou s uspokojením. »Tento další z kroků k uzdravení historické paměti a smíření vítáme s porozuměním. Pro protestanty je to současně výzva, aby se i oni postavili jiným způsobem ke společným dějinám,« řekl biskup Slezské církve evangelické Vladislav Volný. Biskup starokatolické církve Dušan Hejbal řekl, že omluva je pozitivní věc, ale že doufá v celkovou změnu postoje Říma. »Věřím, že za slovy budou následovat i činy, tedy že se římskokatolická církev nebude chovat jako jediná pravá,« uvedl. Předseda České křesťanské akademie Tomáš Halík považuje papežovo gesto za jeden z nejvýznamnějších aktů v duchovních dějinách lidstva. Pro Čechy by podle něho mohlo být podnětem, aby se vyrovnali i s vlastními vinami z nedávné historie. »Kdo z našich politiků by měl odvahu zpřístupnit všechna fakta a naprosto pravdivě pojmenovat naše selhání, jako to udělal papež jménem církve?« zdůraznil. Zdrženlivější je Odilo Štampach, který nedávno opustil římskokatolickou církev a přidal se ke starokatolíkům. Podle jeho názoru mentalita, která vedla k inkvizici, křížáckým válkám, antijudaistickým výpádům a k pohrdání náboženskými tradicemi národů, stále trvá. Na rozdíl od zahraničí česká židovská komunita není vůči papežovi tak kritická za to, že se málo věnoval odpovědnosti církve v době holocaustu. Čeští Židé považují omluvu za počátek. »Papež stojí uprostřed dvojího ohně, nemalá část těch, které reprezentuje, jistě nesdílí jeho názor,« upozornil předseda Federace židovských obcí Jan Munk." (**Mladá fronta DNES, 14.3.2000, článek: Omluvu Jana Pavla II. zástupci církví přijali, str. 2**).

„Vatikán – Kající slova, která vyslovil Jan Pavel II. v souvislosti s mnohými historickými omyly katolické církve, se setkala ve světě vesměs s kladnou odezvou, avšak určité rozpaky zůstaly. Ozývají se již názory, že omluva zahrnuje příliš málo a přišla příliš pozdě. Současně s těmito hlasy zaznívá i kritika ze strany »tvrdeho jádra« uvnitř římskokatolické církve. Podle mnohých církevních činitelů bylo vyjádření lítosti nepředloženým činem, který snížil prestiž církve. »Historický význam tohoto materiálu spočívá v tom, že papež pootevřel dvířka polemice o současných i minulých pochybeních své církve,« napsal německý list Die Welt. Německá evangelická církev soudí, že papežovo prohlášení si zaslouží »uznání a úctu«, katoličtí biskupové se omezili na připomenutí, že je třeba více pokory. »Je to dobrý nápad,« uvedl Fred Robichaud, jeden z věřících, krátce po mši v americkém New Orleans. »Pravděpodobně měla přijít už před padesáti lety z úst papeže Pia XII.,« prohlásil. »Z ohlašované velké historické hodiny katolické církve mnoho nezbylo,« domnívají se Süddeutsche Zeitung. »Žádné jasné slovo o pronásledování Židů, nic přesnějšího o inkvizici ani o rozštěpení církve, i provinění křesťanů vůči jiným národům byla odbyta příliš rychle,« napsal deník. V této souvislosti se objevily četné dohady, že původní převratný papežův koncept byl na nátlak konzervativců z řad církevních hodnostářů změněn. »Nedílná papežova prosba o odpuštění za hříchy, kterých se v minulosti dopustila katolická církev, prošla na poslední chvíli revizí a byla zmírněna,« napsal italský deník Corriere della Sera. Přesto označuje papežův projev za historické gesto. Britský The Guardian soudí, že čin Jana Pavla II. byl velice odvážný. Poznámává však, že papež není jediný, kdo by měl žádat o odpuštění." (**Mladá fronta DNES, 14.3.2000, článek: Papežova lítost: dobrý nápad, ale příliš pozdě, str. 11**).

„...Do čtvrtka odpoledne se »napjatě« čekalo, zda papež při návštěvě v Jad Vašem vysloví omluvu za postoj církve při holocaustu. ...Papež se sešel s nejvyššími izraelskými rabíny a v Jad Vašem SAMOZŘEJMĚ vyslovil ZNOVU to, co řekl mnoha způsoby jinde a co bude říkat zase, protože je zapotřebí to říkat. Stejně tak se sešel s Jásirem Arafatem, s křesťany nejrůz-

nějsích vyznání i s muslimy...Média si nevšimla, že se loni na podzim oficiálně usmířila římská církev s luteránskou, a uzavřela tak několikasetletou reformační při. Média téměř nezaznamenala sérii papežem iniciovaných vědeckých symposií, na nichž se církevní historikové vypořádávali s temnými kapitolami katolických dějin jako inkvizicí či křížovými výpravami. Velkou omluvu za všechno zlo způsobené křesťany, kterou papež vyslovil na začátek letošního Velkého půstu, přivítalo větší krčení ramen a spekulace, kdo z konzervativních kardinálů na poslední chvíli zmanipuloval text. ..." (**Mladá fronta DNES, 24.3.2000, článek: To si myslíte, že je papež antisemita?, str. 9**).

„Jeruzalém (Od naší spolupracovnice) – Slzami nad osudem šesti milionů obětí holocaustu vyvrcholila v památníku Jad Vašem historická návštěva Jana Pavla II. ve Svaté zemi. »Na tomto místě vzpomínek mysl, srdce i duše mají potřebu mlčet. Mlčet, protože ani nejsilnější slova nemohou dostatečně odsoudit strašnou katastrofu holocaustu,« řekl včera Jan Pavel II. »Vzpomínáme hlavně proto, abychom zajistili, že zlo nikdy více nezvítězí tak, jak zvítězilo nad miliony nevinných obětí nacismu,« řekl papež. Potomci obětí holocaustu však očekávali více – omluvu za chování církve a tehdejšího papeže Pia, který nikdy neodsoudil antisemitskou politiku hitlerovské třetí říše ani později odhalené masové vyhlazování Židů. Podobně jako v nedávné omluvě Vatikánu hlava miliardy křesťanů na světě přiznala vinu jednotlivých křesťanů, ale nikoli pochybení církve jako celku. »Jako římský biskup a následník apoštola Pavla chci ujistit židovský národ, že katolická církev, motivovaná evangeliem pravdy a lásky, lituje nenávisť, pronásledování a antisemitismus křesťanů vůči Židům kdykoli a kdekoli v historii,« řekl Jan Pavel II. Mnozí Izraelci tedy jen marně očekávali, že Jan Pavel II. učiní prohlášení, v němž odsoudí morální slepotu a politikaření, které vedly mnohé katolické biskupy, kardinály a také papeže samého k zločinnému mlčení nad vyvražďováním Židů za války. »Očekával jsem, že papež jako Polák, křesťan a nositel Ježíšova kříže v Římě odsoudí chování těchto nemorálních kleriků,« píše David Weinberg v komentáři pro deník Jerusalem Post. Během své návštěvy v Jad Vašem Jan Pavel II. zapálil věčné světlo ve stanu Vzpomenutí nad kamenem, pod nímž je pohřben popel židovských obětí nacismu z šesti koncentračních táborů. Papež obdržel darem deset kreseb židovského malíře z Antverp, jenž zahynul během holocaustu, a setkal se s šesti Izraelci, kteří holocaust přežili. V rámci své poutě do Svaté země Jan Pavel II. včera absolvoval také historické setkání s izraelskými hlavními rabíny a oficiální přijetí izraelským prezidentem Chajimem Weizmanem. »Moje poslední návštěva v synagoze byla návštěva starobylé synagogy v Římě,« řekl Jan Pavel v neformálním rozhovoru s hlavním aškenázským rabínem Israelem Lauem a se sefardským rabínem Bakšim Doronem při vstupu do sídla hlavního rabinátu a přilehlé Velké synagogy v Jeruzalémě ještě před začátkem oficiálního setkání. Jejich osobní rozhovor pokračoval také po setkání. Papež se zeptal rabína Laua na jeho polské kořeny. »Moje rodina žila v Polsku téměř tisíc let,« řekl Lau. Během soukromé schůzky se tyto duchovní osobnosti zabývaly otázkami dialogu mezi židovstvím a křesťanstvím a také osudem iránských Židů, kterým v těchto dnech hrozí poprava. Poté předali rabíni Lau a Bakši Doron papeži Janu Pavlovi hebrejskou bibli vázanou v kůži s věnováním: »V úctě papežovi Janu Pavlu II., který nás poctil svou návštěvou, v upomínku na Jeruzalém, Svaté město, hlavní město státu Izraele.« Také papežova návštěva v oficiální rezidenci izraelského prezidenta stála v ostrém rozporu s posledním setkáním izraelského prezidenta Zalmana Šazara s předchůdcem Jana Pavla II. v Megidu v roce 1964. Dvacet let před ustavením diplomatických vztahů mezi Izraelem a Vatikánem se papež dokonce vyhnul oslovit prezidenta Šazara jeho oficiálním titulem a děkovný dopis adresoval: pan Šazar, Tel Aviv." (**Mladá fronta DNES, 24.3.2000, článek: Papež vyjádřil lítost nad utrpením Židů, str. 1**).

„Papež Jan Pavel II. se vrací ze Svaté země. Mnozí křesťané jsou nadšeni. »Když se sem dostanete, je to jako příchod do nebe,« prohlásil po jedné ze mší v Izraeli Londýňan Greh

Singh. Ti, kdo v křesťanské nebe nevěří, jsou spíše zklamáni. »Očekával jsem více,« řekl vrchní aškenázský rabín Meir Lau. Papežovu návštěvu tedy očekává stejný osud jako jeho velkou omluvu za hříchy katolické církve před dvěma týdny. Ve všech, kromě části katolíků, zbude pachutí prázdného gesta. Hluboce zbožným židům nestačilo, když Svatý otec vložil lístek s prosbou za odpuštění do škvíry ve Zdi nářků. Žádali ho, aby sňal z krku kříž. To však on, jako hluboce zbožný křesťan, nemohl učinit. Nedůvěra je příliš hluboká. Až příliš dlouho totiž křesťané připravovali židům peklo na zemi. Nikdo nevěří, že minulost zmizí jen díky slovům lítosti, byť o její upřímnosti nelze pochybovat. ...Papež nemohl očekávat, že bude pochopen, i když z úst židovských i palestinských politiků se mu dostalo slov uznání a úcty. Možná však jeho slova nebyla určena jen židovským, ale zejména katolickým uším. Poté, co se Jan Pavel II. omluvil před čtrnácti dny za viny katolíků, řekl jeden italský biskup: »Nevím, ve jménu koho se omlouval.« Vyjádřil tak mínění mnohých souvěrců a hierarchů, kteří se domnívají, že prosba o odpuštění oslabuje moc církve...» **(Mladá fronta DNES, 27.3.2000, článek: Papež u zdi nářků, str. 8).**

„Za co se papež neomluvil Omluvil se za mlčení svých předchůdců k holocaustu, za dýmající hranici mistra Jana, za krvavé půtky katolíků s protestanty, za mučírny inkvizice i za masakry křížových výprav. Za to všechno se už mnohokrát omluvil, a vy to od něho chcete slyšet pořád dokola? Hanba vám, nevděčníci! Tak pravil 24. března v Mladé frontě DNES Martin C. Putna, mladý katolický intelektuál. Co bylo, bylo. Smyje však pouhá omluva prolitou krev? »Dnešní křesťané nejsou odpovědní za chyby, které se staly v rozmezí šestnáctého a devatenáctého století,« zdůrazňuje Jean-Louis Brughues, jeden z církevních hodnostářů, kteří se podíleli na přípravě papežova »omluvného« dokumentu s názvem Paměť a usmíření. Jak prosté. Jenže podle této logiky nenesou ani dnešní mladí holohlavci a třešničkáři odpovědnost za »drobné přehmaty«, kterých se dopustili jejich otcové-zakladatelé. Kdyby se nám ti hoši za Hitlera a Stalina omluvili, přestali bychom se na ně dívat skrz prsty? Otázky tím ale nekončí. Kdo nese vinu za katastrofální přelidnění křesťanských zemí Třetího světa a za masové šíření nemoci AIDS, když papež tolik horlí proti používání prezervativů? Kdo se kdy omluví stovkám milionů obyvatel Afriky, Asie a Jižní Ameriky, které křesťanští misionáři připravili o jejich původní náboženství a vnutili jim »jedinou pravou« víru? Každý vnímavější cestovatel si dřív nebo později všimne paseky, kterou misionáři ve světě natropili. V roce 1542 se v indické (tehdy portugalské) Góe vylodili jezuité. Pod vedením fanatického Františka Xaverského tu pak ve jménu kříže vzplály hinduistické chrámy. Nechceš se stát křesťanem? Tu máš mečem do hlavy! A šup s tebou na hranici! Dnes užívají křesťanští misionáři v Indii jemnějších metod. Jsi chudý? Dej se pokřtít, pak budeš mít naši nemocnici a školu zadarmo! V Africe lákají křesťané muslimy do kostelů maskovaných za mešity. Na Filipínách působí křesťanská skupina New Tribes Mission. Když misionáři někde uprostřed džungle vysílí nový kmen, hned tam vlítnou, spálí domorodcům dřevěné sošky předků a bůžků a šupito presto z nich udělají »civilizované« křesťany. Batákové ze Sumatry, kdysi obávaní lidojedi, už dnes nenosí sukně z palmových listů. Oblečení v bělostných košilích a černých sakách každou neděli pějící v kostelíčku písně k chvále Páně. A to všechno jen proto, že pár misionářů nesnědli včas. V projevu s názvem Vyznání viny se Jan Pavel II. letos v březnu mimo jiné kál i za přehmaty při obracení na víru. Křesťané tím prý »pošlapávali odlišné kultury a jiné náboženské tradice«. V listopadu 1999 ovšem papež při příležitosti návštěvy Indie označil evangelizaci Asie za »absolutní prioritu« křesťanů v třetím tisíciletí. Myslí to ten pán vůbec vážně? Mezi zánikem domorodých náboženství pod botami křesťanských misionářů a mezi dnešním metastazováním hamburgerové popkultury není žádný rozdíl. Důsledný odpůrce globalizace by měl proto s transparentem v ruce povykovat před branami Vatikánu přinejmenším stejně hlasitě jako před McDonaldem či před Světovou bankou. Svatý Bonifác obrátil kdysi Germány ke křesťanství poté, co pokácel

jejich posvátný dub. Nebylo to ale stejné barbarství, jako kdyby nám dnes muslimové zapálili svatovítskou katedrálu? Křesťané s oblibou zdůrazňují, že teprve přijetí jejich víry zařadilo pohanské Čechy mezi »civilizované« a »kulturní« západní země. Cyril a Metoděj však bohužel zároveň vymazali naše kulturní kořeny – pohanskou tradici. Můžeme si proto jen domýšlet, o co všechno přišla Evropa poté, co se sem z Palestiny přes Řím rozšířil jeden z mnoha dobových orientálních kultů. Jaké podivuhodné slovanské panteony zmizely pod tlakem semitského monoteismu? Průměrný obyvatel sekulárních Čech si ovšem podobné otázky neklade. Křesťanský Bůh mu chybí stejně málo jako všechny ty dávnými kronikáři a obrozenci vymyšlené »staročeské« Morany, Perunové či Radegasti. Místo pohanské slavnosti slunovratu slaví Vánoce, v den předkřesťanského svátku probuzení přírody si užívá volného Veličonočního pondělí. Na rozdíl od sousedního Polska mu žádný politik s kolárkem nemluví do toho, zda si smí koupit pornografický časopis či použít prezervativ. Bůh zaplať." **(Mladá fronta DNES, 5.4.2000, článek: Za co se papež neomluvil, str. 8).**

„Již nyní papež jmenoval nejvíce kardinálů a prohlásil více svatých než jakýkoli jeho předchůdce. Omluvil se za inkvizici a holocaust, pokusil se o sblížení s muslimy i židy. Pravidelně hovořil ve prospěch chudých a potřebných celého světa. Letos ho ještě čeká jmenování dalších dvou desítek kardinálů, aby tak doplnil stovacetičlenný sbor. Počátkem září chystá blahoslavení dvou svých předchůdců. »Jan XXII., prorok všech změn, se kterými přišla církev v průběhu šedesátých let, nemůže být předmětem diskuse,« napsal týdeník Time. »Pius IX., antisemita z minulého století, však rozhodně ano.« Tolik jeho nadcházející úkoly. Co by měl udělat podle mínění kritiků? Jmenovat biskupy i svaté s větší rozvahou, zní široce sdílené přesvědčení. »Výtky proti Svatému otci můžeme shrnout zejména do jediné fráze: mlčení na téma Pius XII.,« citovala agentura Reuters častý názor. Britský historik John Cornwell se domnívá, že veškeré omluvy na téma holocaust vyznívají hluše, pokud katolická církev nezmění tento postoj. ...Spisovatel Tad Szulc sledoval v pozadí papežových cest především tři hlavní cíle: snahu o osobní duchovní zážitek, pobídku k usmíření mezi hlavními světovými náboženstvími, a konečně: nenápadné směřování k roli vyjednavče a mírotvorce. Byl to on, kdo jako první muž v čele katolické církve navštívil synagogu. Lámal ledy ve vztazích s Castrovým režimem. Není vyloučeno, že další překvapení si ještě schovává, říkají znalci o Janu Pavlovi II." **(Mladá fronta DNES, 22.4.2000, článek: Jan Pavel II. učinil krok. Kolik jich zbývá?, str. 12).**

„...Mea culpa – omluva českých křesťanů za dřívější hříchy – se ale očekávala. Po omluvě papeže Jana Pavla II. ji učinili i představitelé české církve. »Na přelomu tisíciletí je třeba udělat nové rozhodnutí, chceme-li mít naději, kterou sami dáváme,« říkal v předvečer pouti olomoucký arcibiskup Jan Graubner. »Papež nás vyzval k očištění paměti, k ohlédnutí za svou historií. Kde jinde než na Velehradě je k tomu vhodné místo?« ptal se kardinál Miloslav Vlk při hlavní mši tisíců věřících před bazilikou...“ **(Mladá fronta DNES, 7.7.2000, článek: Velehrad: nejdříve koncert, pak omluva, str. 12).**

„Hus a Vatikán. »Katolická církev nikdy nepřiznala mistrovo umučení. Oni se pouze omluvili, ale nikdy nepřiznají své zločiny. Zápas o Husa bude pokračovat dál.« Josef Haubelt, historik, člen sdružení Volná myšlenka, v proslovu během vzpomínkového setkání k výročí Husova upálení.“ **(Mladá fronta DNES, 10.7.2000, článek: Výroky a názory, str. 4).**

„Rok 2000 zní omluvami. Omluvil se papež za viny své církve. Omluvil se (naposledy o víkend) i český klérus. Za upálení Jana Husa, za viny v časech pobělohorské protireformace... V tichosti svatovítské katedrály omluva katolíků mířila k tisícovce naslouchajících uší. Svět za branou katedrály takřka neslyšel. Škoda příležitosti. Omluva patřila i těm vně svatostánku. Profesor Pekař napsal, že plánem Bílé hory bylo »proměnit ducha staré Čechie«.

Násilné donucení obyvatel k víře vítězů, ke katolictví – aby byl potlačen duch rebelie – pak označuje za nejzávažnější důsledek pro dějiny naše i střední Evropy." **(Mladá fronta DNES, 3.10.2000, článek: Omluva, již neslyšet, str. 9).**

„12.3.2000 Omluva Jan Pavel II. se jako první papež v historii omluvil za hříchy, jichž se v minulosti dopustili představitelé katolické církve. ...3.9.2000 Svatořečení Papež Jan Pavel II. prohlásil i přes mezinárodní protesty za svatého papeže Pia IX. Ten seděl na svatém stolci v letech 1846 –1878. Kritici mu vyčítají silný antisemitismus." **(Mladá fronta DNES, 28.12.2000, článek: Civilizace 2000, str. 25).**

„V Řecku podal Jan Pavel II. smířlivě ruku pravoslaví, v Sýrii vkročil do mešity jako vůbec první hlava katolické církve. Brzy jedenaosmdesátiletý papež možná nestál během svého pontifikátu před větší výzvou. Početné zástupy náboženských horlivců v ortodoxním Řecku již dlouhé týdny živilly napjatou a nepřátelsky laděnou atmosféru. V mírnější podobě ji odrážely nápisy: Papeži, jdi domů! Také o poznání méně nevraživí syrští křesťané zcela neodložili staletou animozitu. Vatikán kráčí v křížáckých stopách, říkali. Jan Pavel II. přesto uspěl více, než se čekalo. Ortodoxní mniši v Řecku nakonec skončili s protesty. Papež políbil nad plán symbolicky půdu země, kterou navštívil, a dočkal se dokonce i potlesku. Uměřeně přátelské bylo přijetí v Sýrii, a to i ze strany muslimů. Ani zde nepřehlédli olivovou ratolest v ruce znaveného poutníka. Čím to? Nejvíce bodů získal papež, putující ve stopách apoštola Pavla, bezpochyby neokázalou pokorou. Veřejné mínění se pomalu obrátilo při pohledu na nemocem sužovaného muže, který žádá odpuštění za chyby svých předchůdců. Nelze neocenit vitalitu a cílevědomost, s jakou stárnoucí papež bojuje o zlepšení vztahů s představiteli jiných monoteistických vyznání. Tím spíše, že lze tušit, v jak složité situaci Jan Pavel II. podobná gesta formuluje. Není tajemstvím, že ve Vatikánu zaznívá i názor, že omluvná slova znevýhodňují pozici katolíků. Tedy zjednodušeně: Nač se máme věčně někomu omlouvat, tolerovat v Římě největší evropskou mešitu a přitom trpně sledovat, v jaké nedůstojné pozici jsou katolíci například v Saúdské Arábii? Třidevadesátá papežova zahraniční cesta však ukazuje, že otevřený přístup přináší body. Jak cenné, ukáže ještě plánovaná návštěva převážně pravoslavné Ukrajiny. Již nyní se však současně ukazuje, že Jan Pavel II. drží v ruce omezené nástroje. Je patrné, že lepší atmosféru mezi vyznavači jednotlivých monoteistických vyznání nemůže naordinovat sebelépe míněná slavnostní ceremonie. Ilustruje to i omluva, kterou papež před časem vyslovil v souvislosti s oběťmi holocaustu a tehdejší rolí Vatikánu: židovští představitelé to ocenili, podezřívavost však zůstala. Možná nejvzácnějším vkladem podobných gest se proto ukázal jejich dopad na každodenní život v místech, jako jsou ulice Damašku či některé řecké ostrovy, kde žijí katolíci i ortodoxní křesťané v míru a klidu vedle sebe. Televizní záběry, které ukázaly toleranci a úctu, s jakou zde věřící slavili návštěvu vedle sebe, byly snad i pro něj nejvzácnějším zjištěním. Vysokou církevní hierarchii možná předbíhá tento vzájemný respekt o celá staletí." **(Mladá fronta DNES, 7.5.2001, článek: Poutník Jan Pavel II. překlenul mnohé staré rány, str. 8).**

„Jan Pavel II. si ve své vatikánské pracovně prohlíží obrazovku přenosného počítače. V minulých letech papež často cestoval do vzdálených zemí, aby biskupům osobně předal své poselství. Zdravotní stav ho však tento rok donutil zvolit jiné řešení, a tak jedenaosmdesátiletý představitel katolické církve se rozhodl zůstat ve Vatikánu. Proto včera vůbec poprvé využil k zaslání svého oficiálního dokumentu internet. Do Tichomoří zaslal omluvu za násilí, které napáchali misionáři na tamních obyvatelích." **(Mladá fronta DNES, 23.11.2001, článek: Papežovo poselství e-mailem, str. 1).**

„Vatikán – Bývalý polský prezident generál Wojciech Jaruzelski, který je na soukromé návštěvě v Římě, byl ve Vatikánu přijat papežem Janem Pavlem II. Informovala o tom včera

agentura AFP. Audience, o níž se Vatikán nezmínil, se konala v pondělí večer a trvala asi půl hodiny. »Vzhledem k tomu, že projíždím Římem, nemohl jsem učinit jinak než navštívit papeže, jak to dělám vždy, když jsem zde,« citovala generálovo prohlášení agentura. Schůzka se konala pouhé dva týdny před 20. výročí státního převratu v Polsku z 13. prosince 1981. Ani papež, ani Jaruzelski však tuto událost, kdy byl v Polsku vyhlášen výjimečný stav a kdy došlo k zatýkání hlavních představitelů opoziční odborové ústředny Solidarity, nepřipomněli. Jaruzelski však hrál v tehdejších událostech bezesporu stěžejní úlohu. »Nežádal jsem odpuštění za 13. prosinec, ale už pouhá skutečnost, že mě (papež) přijal, dokládá – alespoň podle mého mínění –, že papež do jisté míry oceňuje, co užitečného jsem vykonal,« prohlásil generál Jaruzelski. Oba představitelé se v minulosti setkali již několikrát, a to jak během papežovy cesty do rodného Polska, tak při různých příležitostech ve Vatikánu. V roce 1983, kdy vnitropolská krize kolem Solidarity vrcholila, papež veřejně vyjádřil polským odborářům i jejich předákovi Lechu Walesovi plnou podporu. Polská justice nyní Jaruzelského soudí za jeho podíl na zásahu zvláštních jednotek proti dělníkům, k němuž došlo v Gdaňsku v roce 1970. Jan Pavel II. dosud zašel ve vstřícných gestech a vyjádřeních mnohem dále než kterýkoli z jeho předchůdců. Omluvil se například Židům za pochybení církevního státu během temné éry holocaustu. Jiná omluvná slova o nepřijatelném chování misionářů adresoval téměř do celého světa. Při návštěvě Václava Havla v Římě a ve Vatikánu rovněž vyjádřil lítost nad smrtí Jana Husa." (**Mladá fronta DNES, 29.11.2001, článek: Jaruzelski: Svatý otec zřejmě ocenil mé činy, str. 8**).

„Lidé si zde připomněli výročí příchodu věrozvěstů Cyrila a Metoděje. »Tyto významné postavy historie dnes vzpomínáme i se vstupem naší země do Evropské unie. Také Cyril a Metoděj spojili učení víry západní a východní Evropy a dnes je považujeme za evropské spolupatrony,« uvedl hejnický páter Raban. Jak dále duchovní řekl, věřící vzpomínali v úterý i výročí upálení mistra Jana Husa. »Od roku 1999, kdy se papež omluvil jménem církve za upálení, nás Husova otázka spíše spojuje. O upálení jsme na mši nemluvili, ale myslím, že každý v duchu si na Husa vzpomněl. K výročí upálení v roce 2015 lze snad očekávat i jeho rehabilitaci,« řekl Raban." (**Mladá fronta DNES, 7.7.2004, článek: Lidé v Libereckém kraji si připomněli věrozvěsty, str. 5**).

Římskokatoličtí preláti si včetně papeže myslí, že lidé uvěří tomu, že oněch několik neosobních, nekonkrétních gest na usmíření učiní nyní „dějinný průlom“ v důvěře světa k Římu. Pravda, tento akt nemá v dějinách církve zatím žádné obdoby. Proč by však 1 400 let stará intrikářská instituce měla budit v dnešní době větší důvěru, než budí ostatní diktátoři, despoti, usurpátoři a tyrané? Charakter římskokatolické církve se omluvami v zásadě nemění a ani nezmění. Dokazují to i ten fakt, že na jedné straně se Vatikán omlouvá světu za „příkoří“, které mu Řím v minulosti prováděl, na druhé straně vyhlašuje za svaté právě ty, kteří toto příkoří prováděli, tajně ho iniciovali a podporovali a to i po všech těchto omluvných slovech.

Plánovaná univerzální omluva římskokatolické církve má mít podle jezuitů za následek úplné zapomenutí, tj. přesně umlčení všech zvěrstev, které katolicismus po celou dobu existence napáchal a již nikdy se podle přání Vatikánu nebudou smět nikým připomínat. V pozadí pochopitelně nebude (jako nebyla ani v Praze) skutečná lítost.

Cílem této pokrytecké omluvy bude jen jedna jediná věc, a sice získat širší pole působnosti pro své zákulisní diplomatické tažení proti Židům. Vatikán potřebuje, aby Židé přestali být vůči němu ostražití. Současně si přeje, aby také již nikdy nevzpomínali hroznou úlohu Německa za válečného tažení moderních křižáků Evropou v letech 1938 až 1945. Je proto potřeba Židy ukolébat ve falešné jistotě o lásce Vatikánu k Izraeli a jeho svátky postupně převést na katolické.

Tím však ve skutečnosti nastala druhá etapa křížového tažení proti Židům a na Jeruzalém. Toto město má být Vatikánu odměnou za jeho zákulisní jezuitskou válku a diplomacii vůči Izraeli. Když násilí nepomohlo, pomůže diplomacie, intriky a zákulisní politika obalená do pláště přátelství a ekumenického porozumění k Židům.

Ovšem tato plánovaná budoucí omluva za všechno katolické příkoří předpokládá už dnes odstranit nežádoucí pohled na katolickou inkvizici. To je první, co musí podle jezuitů Vatikán udělat. Není proto ani překvapením, když dnes čteme následující zprávy, a to přímo z katolických zdrojů:

„Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajícím procesí k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!«" (Katolický týdeník, č. 32, 9.8.1998, str. 3).

„Podle zprávy vatikánského časopisu Tertio millennio papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000." (Katolický týdeník, č. 33, 16.8.1998, str. 3).

Už roku 1993 jsme mohli zaznamenat přípravy:

„Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. Římskokatolický spisovatel, teolog a bývalý kněz ve své knize z roku 1988: Náměstkové Kristovi, Temná strana papežství, píše o moderní inkvizici. Je umístěna v Casa Santa, papežově domě Na rohu, který je znám jako palác inkvizice. V nedávných letech se musela pod nátlakem tisku svatá, katolická a apoštolská inkvizice více než jednou přejmenovávat podobně jako sovětská tajná policie. V roce 1908 se tato nejstarší z římských svatých kongregací stala Svatým Oficiem. Od roku 1967 se změnila na Kongregaci pro otázky víry. Současný tajemník a výkonný šéf dříve s titulem Velký inkvizitor, je bavorský kardinál Ratzinger, ale prezidentem inkvizice vždy byl a zůstává vládnoucí pontifex. Na jiném místě profesor de Rosa popisuje Ratzingera jako muže stojícího po papežově pravici.

Ratzinger zvedá telefon a volá například knězi do Los Angeles, aby budto ukončil své výzkumy o názorech biskupů na celibát nebo si okamžitě sbalil zavazadla a do hodiny svůj úřad opustil. Není proto překvapením, že teologové jsou přemísťováni ze svých vyučovacích míst, kněží sesazováni ze svého úřadu proto, že oponovali neomylnému učení. Není překvapením, když je biskup v disciplinárním řízení proto, že se chová jako Ježíš, že slouží zdeprimovaným lidem a odmítá exkomunikovat lidi, kteří mají ve svém srdci upřímnost a lásku. Právě tento kardinál Ratzinger na Anglikánsko-římskokatolické mezinárodní komisi (ARCIC) a na eku-

menickém pokroku hledal větší ústupky pro učení o spasení a úloze církve. (Observations: Kongregace pro otázky víry, leden 1989).

Při dobré pověsti, jaké se Vatikán v posledních letech tohoto milénia těší, je také důležité, jak působí kardinál na veřejnost. Podle časopisu *The Catholic Herald* se jedná o »strohého kardinála Josefa Ratzingera, nazývaného v Itálii Inkvizitor poslední doby.« Jako prefekt kongregace pro otázky víry dozírá na správnost věrouky a byl vytipován, aby se stal hvězdou nové italské televizní stanice. Článek říká, že Vatikán ostře popírá, že by tuto stanici financoval a uvádí se zde, že počáteční hotovost poskytli dva římské podnikatelé z *Opus Dei*. (*Catholic Herald*, 13. ledna 1989).” (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 182–183**).

Tato instituce *Opus Dei* je výhradně jezuitského založení od samého počátku své existence. Kryje akce jezuitů i akce jejich agentů, akce různých projezuitských organizací, tajně spolupracuje s mezinárodními silami a mezinárodním terorismem a pod. Vraťme se však k inkvizici. Jakou moc užívá projezuitský kardinál Ratzinger?

„Ratzinger stojí v čele Kongregace pro věroučné otázky (inkvizice) a oficiálně je přímo zodpovědný Janu Pavlovi za uchovávání čistoty katolického učení. Když mluví, chápe se to běžně jako kdyby mluvil papež.” (**Malachi Martin: The Jesuits, str. 485**).

Podívejme se, jaké jsou nejnovější zprávy z tohoto jezuitské prostředí prosáklého krví mučedníků všech věků, tedy i z tohoto 20. století:

„Vatikán zpřístupnil archiv inkvizice bez pompy. Řím, Praha – Stavidla dějin katolické církve se včera otevřela.

„Jsme tu, abychom pohovořili o zpřístupnění dosud pro vědeckou veřejnost nedostupné části archivu katolické církve,« suše pronesl před zhruba dvěma sty pozvanými vatikanology a historiky v sále starobylé římské akademie Lincei arcibiskup Tarcsio Bertone.

Vatikán tak bez jakékoliv okázalosti či velkých slov oficiálně oznámil, že zpřístupňuje archiv inkvizice.

Historici budou moci poprvé v dějinách nahlédnout do zhruba 4500 zachovalých svazků o délce asi 610 metrů, v nichž se nacházejí dokumenty o zhruba stovce procesů proti kacířům a archiv cenzury se soupisem zakázaných knih.

Přizvaní profesori a odborníci při včerejším studijním dni zdůraznili, že si bude po prostudování archivu možné vytvořit jasnou představu o fungování církevních soudů, které sice někdy posílaly lidi na smrt, ale na druhou stranu často postupovaly mnohem lidštěji než soudy světské. Jasněji se budou historici také orientovat při hodnocení postoje církve k Židům – neboť ti se na papeže mnohdy obraceli s prosbou o ochranu.

Při zahájení sympozia v sále chyběla nejvyšší vatikánská autorita náboženské a mravní nauky katolické církve: kardinál Joseph Ratzinger, který vede Kongregaci pro doktrínu víry, jež je následnickou institucí někdejšího Svatého oficia pro univerzální inkvizici. Ratzinger na setkání zavítal až v odpoledních hodinách, což pozorovatelé hodnotili jako další důkaz toho, jak neformální a nesenzační ráz chce katolická církev zpřístupnění archivu dát.

„Dokumentace 20. století je velmi rozsáhlá a bude zpřístupněna později,« uvedl monsignor Bertone a podotkl, že Kongregace už vybavila archiv počítači a vypracovala provizorní inventář nejstaršího materiálu. K písemnostem budou mít přístup všichni badatelé bez ohledu na národnost či náboženské anebo politické přesvědčení. Jedinou podmínkou bude doporučení církevní či vědecké instituce.

Archiv je jen torzem toho, čím kdysi byl. Vatikán nechal v letech 1815 až 1817 zničit část dokumentů z obav, že by se mohly dostat do rukou nepřátel katolické církve. Zničená dokumentace se týká většiny procesů. Další část byla podobně zlikvidována za revoluce v roce 1849. Teodor Marjanovič, Josef Kašpar (Mladá fronta DNES, 23. ledna 1998).

Myslí si snad autoři článku, že je možné uvěřit tomu, že inkvizice měla za celou dobu středověku jenom zhruba stovku procesů? Desítky a desítky MILIÓŇŮ lidí přišli o život právě díky inkvizici. A pochopitelně, že bez jakýchkoliv procesů. Jejich počet mnohokrát převyšuje číslo všech lidí povražděných během obou světových válek ve 20. století dohromady. A další MILIÓNY lidí povraždil Vatikán v genocidních válkách na různých místech naší planety v období po druhé světové válce až do dnešní doby.

Jak mohou tvrdit, že inkviziční soudy postupovaly mnohem mírněji než soudy světské? Vždyť středověké světské soudy pokaždé patřily inkvizici a byly inkvizicí řízeny. Je to zase jenom hrubá jezuitská lež.

Odpolední příchod *Ratzingera* do sálu sympozia jakoby říká, že Vatikán už vůbec nevěnuje inkvizici žádnou důležitost. Ale i to je jezuitská diplomacie a ve svém důsledku lež, která se snaží zastříť pravý opak. Inkvizice je stále činná a přijde doba, kdy (pokud si to státy nechají líbit a dovolí to jejich parlamenty) se znovu postaví do čela všech světských soudů a bude formulovat zákony pro ni nejvýše výhodné, povolující římskokatolické církvi soudní právo, a to pro celou veřejnost s jakýmkoliv trestem. Blíže o tom v pozdějších kapitolách.

Velmi zajímavou zprávu o vatikánském archivu čteme z léta roku 2001, tedy o několik let později:

Vědci se prou s Vatikánem, který nechce odkrýt archiv. *Washington – Společná skupina židovských a katolických historiků zastavila bádání o papeži Piu XII., který stál v čele katolické církve v době II. světové války, protože Vatikán jejím členům odmítl přístup do svých archivů. Skupina měla za úkol prozkoumat, zda se papež ve své době provinil mlčením o holocaustu, což se mu někdy vytýká. Šéf Světového židovského kongresu (WJC) Elon Steinberg řekl, že odmítnutí Vatikánu otevřít své archivy je »hlubokým morálním selháním«. Steinberg přitom zdůraznil, že své archivy pro bádání o období druhé světové války otevřely kromě Vatikánu už všechny evropské státy. »S hlubokou bolestí se musíme domnívat, že Vatikán hodlá udržovat hanebné mlčení okolo Pia XII.« pravil. Některé židovské skupiny tvrdí, že Pius XII. se vůbec neozval proti hromadnému vyvražďování Židů, přestože o tom měl mnoho informací. Vatikán ale proti této tezi namítá, že Pius XII. pro Židy pracoval a že díky jeho mlčení jich přežilo více, než kdyby holocaust nahlas kritizoval. Ve skupině historiků jsou zastoupeni tři židé a tři katolíci. Vznikla poté, co v roce 1999 vyšla kniha britského historika Johna Cornwella »Hitlerův papež«, která na spory okolo osoby Pia XII. upozornila. Loni tato skupina vydala předběžnou zprávu, ve které sdělila, že není s to dospět k definitivnímu závěru, dokud jí Vatikán nezaručí úplný přístup ke svým archivům z válečné doby. Její žádost byla odmítnuta v červnu. (Mladá fronta DNES, 25.7.2001, Ze světa, str. 8).*

Postoj Vatikánu je logický a dal se očekávat. Dokumentace 20. století totiž ještě není všechna přepsána a zfalšována. Je jí přeci jenom opravdu mnoho. Vzpomeňme na úlohu jezuitů za *Ruské revoluce*, ve světových válkách, při masakrech *Srbů* v roce 1941–1945 a 1991–1992 a pak až do ukončení konfliktu roku 1995, na podílu studené války, na podílu v *amerických* válkách, v *asijských* a *afrických* masakrech, v *revolucích* a pod.

K poznámce o likvidaci archivu v předešlém citátu nutno podotknout, že inkviziční archivy byly ve Vatikánu vždy tajné a že si je Vatikán ničil pokaždé sám, bez přispění revolucionářů, kteří by takový archiv naopak zabavili. Nelze proto uvěřit zmínce o tom, že byl Vatikán donu-

cen revolucí archiv zničit. Všechno to jsou pouze alibistické výmluvy a omlouvání skutečnosti a pravdy.

Svědčí o tom například zpráva, že po zrušení inkvizice v 18. století byly v Itálii veškeré inkviziční dokumenty okamžitě zničeny: „**GRAFFITI VĚZŇŮ. Bývalé vězení sicilské inkvizice v Palermu se stane muzeem. Kobky, v nichž byly v 17. a 18. století vězněny stovky údajných kacířů, čarodějnic a lidí s jinou vírou, hlavně muslimů a židů, se během dvou let otevrou veřejnosti. Restaurování objektu, který je majetkem palermské univerzity, přijde na deset milionů dolarů (asi 250 milionů korun). Vězeňská graffiti, která pokrývají zdi šestnácti cel ve dvoupatrovém paláci Steri, dochovala nejen vzkazy a modlitby, ale i portréty svatých. Po zrušení inkvizice koncem 18. století byly všechny její dokumenty zničeny. Architekt Domenico Policarpe, který se podílí na restaurování, proto říká, že tyto kresby vězňů jsou jediným důkazem, který zbyl. Papež Jan Pavel II. se v roce 2000 za náboženské pronásledování omluvil.**“ (**Mladá fronta DNES, 14.8.2004, článek: Muzeum z mučírny, str. 1**).

V předchozím citátu ze dne **25.7.2001** o archivu je pro nás ovšem velmi zajímavá zpráva, a sice ta, že bude *archiv* také sloužit ke správnému vysvětlení postoje církve k Židům. Zde můžeme vidět jasně zřetelnou stopu o dnešní snaze *Vatikánu infiltrovat judaismus* a překonvertovat jej na svůj systém. Je to jeden z kroků, kterými se chce Řím k Židům přiblížit.

Na jedné straně je *inkvizitor Ratzinger* ostřížem katolických doktrín a archivu inkvizice, na druhé straně se tváří jako ten, kdo chce s inkvizicí úplně skončit. Opět známá jezuitská taktika a praxe.

O *tajném vatikánském archivu* z druhé světové války čteme v roce 2002 další zprávy: „*Vatikán – Vatikán, veden snahou vyvrátit obvinění, že papež Pius XII. učinil příliš málo proti holocaustu, zpřístupní některé dokumenty z druhé světové války. Jak oznámila vatikánská místa, »během několika let budou otevřeny archivy z období před druhou světovou válkou, z války i z poválečné doby«.* Vatikánské prohlášení upřesňuje, že badatelům budou zpřístupněny vybrané archivy zachycující rovněž období do roku 1939, kdy budoucí papež Pius XII. sloužil na vatikánské diplomatické misi v Německu. Dokumenty obsahují informace o vztazích mezi papežským stolcem a Německem v letech 1922 až 1939. Tyto dokumenty budou přístupné pro vědecké bádání od roku 2003. V následujících třech letech bude otevřen přístup i k dokumentům z let 1939 až 1958, rovněž zaměřeným na vztahy Vatikán – Německo. Po otevření archivů týkajících se vztahů mezi Vatikánem a nacistickým Německem za druhé světové války volali již léta badatelé po celém světě – zejména různé židovské skupiny. Právě tyto kruhy obviňovaly Pia XII., že během války zůstal vůči nacistickým zvěrstvům nečinný a nesnažil se zabránit holocaustu. Vatikán proti těmto obviněním mnohokrát protestoval. S odvoláním na své badatele upozorňoval, že katolická církev proti holocaustu nevystupovala nahlas v obavě, aby nacisté nesáhli v okupovaných zemích k represáliím.“ (**Mladá fronta DNES, 16.02.2002, článek: Vatikán prý otevře předválečné archivy, str. 10**).

„*Vatikán – Vatikán včera oznámil, že od 1. ledna příštího roku zpřístupní archivní dokumenty, které se týkají činnosti kardinála Eugenia Pacelliho, někdejšího papežského nuncia v Německu. Ten sloužil jako vatikánský velvyslanec v letech 1922 až 1929 a později, v roce 1939, byl zvolen do papežského úřadu jako Pius XII.*“ (**Mladá fronta DNES, 30.10.2002, článek: Vatikán otevře archivy, str. 9**).

Zdá se tedy, že mistrné dílo klamů a podvodů je již z části dokončeno a vědecká veřejnost může tedy konečně nahlédnout. Kdo však bude těmi badateli a co budou vlastně studovat? Budou se vůbec zabývat originálností jednotlivých dokumentů nebo se spokojí jen s tím, co si budou moci přečíst a ofotit? Od otevření a zpřístupnění uplynul už více jak rok a stále není nic

slyšet. Že by historikům bádajícím v těchto archivech došla slova a nebo se báli vydat svědectví o pravosti a hodnověrnosti zkoumaných dokumentů?

O snaze *proniknout do systému židovských svátků a infiltrovat* je, ukazuje také například následující rozhovor. Všimněte si, jak je v otázkách tazatele mistrně židovskému rabínovi podsouvána katolická věrouka tak, jako kdyby měla s židovstvím už nějakou pevnou, předem danou souvislost:

„Rabín: Vatikán vyrazil do boje proti antisemitismu. O židovském svátku chanuka, postojí Vatikánu k antisemitismu a deseti přikázáních hovořil s LN hlavní izraelský rabín Israel Meir Lau.

LN: Tento rok připadl židovský svátek chanuka na stejné dny, kdy křesťané slaví Vánoce. Vidíte v obou svátcích nějaké společné znaky?

Abych řekl pravdu, nevím přesně, o čem vánoční svátky jsou a co pro křesťany znamenají. Co ale znám, je židovský svátek chanuka, který zvláště zdůrazňuje duchovní přežití židovského lidu jako celku. Každý, kdo zná příběh o tom, jak k tomu zázraku – chanuce – došlo, ví, že to byla zkouška židovského ducha, zda dokáže přežít. To nebyla válka o území anebo nezávislost, to dokonce nebyl ani boj o fyzické přežití. V té době jsme měli v Jeruzalémě svůj druhý chrám. A v době, kdy helénská kultura chtěla rozprostřít svá křídla po celém světě a Řekové dobývali izraelskou půdu, pokoušeli se s Židy naložit stejně jako s ostatními národy – donutit je zapomenout na vlastní tradice a národního ducha. A právě proti tomu Makabejci, hrdinové chanuky, bojovali. A proto si myslím, že se chanuka odlišuje od svátků jiných, a to židovských i ostatních.

LN: Jakou roli by měl hrát judaismus v dnešní době, kdy svět kráčí cestou kulturní globalizace?

Judaismus je prvním monoteistickým náboženstvím. Všechna ostatní hrdě nepopírají, ať už je to křesťanství či islám, že si z židovských zákoníků vzala principy víry – jednoho Všemohoucího – v duchovní podobě, ne tedy fyzicky. A deset přikázání jako »Nezabiješ« a všechna další bylo dáno nám, a to před 3310 lety. Takže zde přirozeně existují mezi monoteistickými náboženstvími úzká pojítka. Židovské je však nejstarší, a také proto papež ve svém projevu před týdnem mluvil o židovském lidu jako o svých starších bratrech. Před čtrnácti dny jsem byl v egyptské Káhiře na univerzitě al-Azhar a nejvyšší islámský duchovní vůdce dr. Tantaví, šajch al-Azharu, mi hrdě řekl, že mají blízko k judaismu. A kdo bojuje proti judaismu, bojuje proti islámu. Tak mi to řekl.

LN: Letos byla chanuka poprvé oficiálně slavena i ve Vatikánu. Jak toto gesto hodnotíte?

K tomuto gestu mohu říct jednu věc – zabraňuje šíření antisemitismu. A to je nejdůležitější. Protože nyní nemůžete Židy jen tak obviňovat z jakéhokoliv zločinu, pokud vám dá Vatikán ospravedlnění, když se sám účastní oslav našich svátků. Mír ještě nenastal, ale přinejmenším to zabraňuje projevům nenávisti." (**Lidové noviny, 30.12.1997**).

Článek ve všech aspektech potvrzuje předchozí informace. Není těžké zde pozorovat snahy nejen o sblížení Vatikánu s Židy pod pláštěm zabraňování antisemitismu (tolik oblíbeným tématem Židů), ale i o sblížení islámu s judaismem. Vzpomeňme si, že islám je věrnou kopií Vatikánu a co udělá Vatikán, dělá i islám. Proto jestliže se Vatikán letos poprvé vydal směrem k Židům, totéž okamžitě udělá i islám.

Další ukázky z konce minulého století dokreslují, jakým způsobem a při kterých výročích by mohl mít Vatikán u Židů úspěch:

„Židé nemají své vánoce, zato se pyšní chanukou. Nejen křesťané, ale i Židé si v nadcházejících dnech budou užívat sváteční atmosféru. Židovské náboženství sice nezná vánoce, letos však jejich svátek chanuka připadá na stejné období jako křesťanské oslavy narození Ježíše Krista.

Prosincová chanuka, což v hebrejštině znamená zasvěcení, se slaví vždy osm dní, počínaje 25. dnem měsíce Kislev. V letošním roce začínají tyto židovské svátky téměř přesně jako vánoce – 23. prosince. Židé si v těchto dnech připomínají své vítězství roku 165 před naším letopočtem pod vedením Judy Makabejského nad vojsky Antiocha IV. Epifana a dobytí Jeruzaléma. Až později začala být chanuka spojována s legendou o nálezu jediného džbánu rituálně čistého oleje, jehož obsah by vystačil jen na jeden den svícení. Přesto však světlo vydrželo osm dní a nocí do chvíle, kdy si kněz v chrámu vylisoval olej nový. Proto také Židé po celou sváteční dobu rozsvěcují pokaždé v oknech svých domovů osmiramenné svícny – každý večer jednu svíčku, až plápolají všechny na počest Judovy odvahy a na zázrak v chrámu.“ (MF Dnes, 23.12.1997).

„Adventní světlo má tisíciletou tradici. Když křesťané v předvánoční době zapalují svíčky na adventním věnci, pokračují tím v židovské tradici staré přes 2000 let, totiž ve slavení svátků světla zvaných chanuka. Toto slovo znamená »zasvěcení«. Začátek svátků spadá do 25. dne židovského měsíce Kislevu (tedy na konce listopadu a začátek prosince). V synagogách a obydlích se během svátků zapaluje každý večer nové světlo v sedmiramenných svícnech (menorách), které symbolizují šest dní stvoření a sedmý den odpočinku. Židovské svátky trvají osm dní a připomínají znovuzasvěcení jeruzalémského chrámu v době Makabejských, který byl předtím znesvěcen pohanskou bohoslužbou syrsko-helenistických vládců. Když byl chrám 165 dnů před začátkem křesťanského letopočtu znovu zasvěcen Hospodinu, nastal podle legendy zvláštní jev; v sedmiramenném svícnu hořel malý zbytek rituálně čistého oleje, který by normálně stačil pouze na jeden den, celých osm dní.“ (Lidové noviny, 12.12.1997).

Co k tomu dodat? Takových katolických naroubovanin bude směrem k židovským svátkům přibývat. Je to pochopitelné, neboť jezuité plní harmonogram svého generála již po staletí a ten zní: *Vzhůru do Jeruzaléma!*

45.23 Další činnost jezuitů

Osobním vyprávěním exjezuitského kněze Dr. **Rivery** se nyní podíváme na další tajné akce jezuitů od druhé světové války. Vyprávění zachycuje různá poválečná období a je vybíráno z **Riverových** děl **The Godfathers** a **Double Cross**:

„Když se válka chýlila ke svému konci, Sovětská armáda (posílená výzbrojí USA) zaútočila z Východu, zatímco spojenecká vojska vpadla do Německa ze Západu, kde ničili Hitlerovu armádu. Na tajnou Hitlerovu žádost, poslal generál Franco do Německa svou proslavenou modrou armádu, složenou většinou z Baskických vojáků. Celá divize projela vlakem pod Vatikánskou vlajkou přes spojenecké linie. Spojencům řekli, že je to misie na záchranu mnichů, řádových sester a kněží před zavražděním. Modrá armáda společně s německou bránila Berlín. Když Hitler viděl, že je ztracen, spáchal sebevraždu a nacistické vedení převzal římský katolík, admirál Dönitz. Nacisté namísto toho, aby modrou armádu navrátili podle svého slibu do Španělska, nechal admirál Dönitz do tohoto vlaku naložit německé zlato a poslal je do Švýcarska uložit na konto Vatikánu ve švýcarské bance.

Modrá armáda byla podvedena. Většina z těch, co přežili, skončila v ruských věznicích. Američanům bylo sděleno, že projíždějící vlak přes jejich linie je »vlak milosrdenství« od

papeže, vezoucí zdravotnické potřeby pro raněné. Když spojenci uzřeli papežskou vlajku, vlak propustili bez kontroly. Pouze malá část modré armády se vrátila do Španělska. tam byli buď zastřeleni nebo uvězněni, aby se nikdo nemohl dovědět pravdu o osudu německého zlata. Avšak zvláštní velitelé modré armády – spoluúčastníci zrady – se vrátili se slávou. Tito byli za své úkoly štědře odměněni.

8. května 1945 Německo kapitulovalo. Evropa se nalézala v ruinách. Nevěstka ze Zjevení 17. kapitoly se opět dostala do nesnází. Jedno její dítě, které papež Pius XII. podporoval, padlo (fašistická strana) a druhé nenáviděné, se stalo vítězem (komunistická strana).

Jezuité, vždy připraveni k odvetě, sestavili následující plán pro případ, že by druhou světovou válku prohráli.

1) Přimět lidi, aby uvěřili, že Vatikán neměl nic společného s válkou a přesvědčit svět, že holocaust nikdy neexistoval.

2) Poslat odbojné kněze, mnichy a řádové sestry do koncentračních táborů, aby mohli před světem prohlásit, že byli také pronásledováni.

3) Nařídili katolickým rodinám a kněžím, aby chránili Židy v jejich domech, aby Židé mohli o nich v budoucnu podat dobré svědectví ve svých knihách a filmech. (Poznámka: Mnozí z těchto Židů se již stali katolíky).

4) Na Druhém vatikánském koncilu ukázat světu novou tvář.

5) Vybrat komunistického papeže ze světa za »železnou oponou«, který by ovlivnil komunisty a přetáhl je do římskokatolické církve, aby se tím naplnilo proroctví Fatimy, v němž měl papež Pius XII. rovněž své prsty.

Tento plán začal Řím naplňovat v roce 1981."

V dalším vyprávění Dr. **Rivera** říká, že v případě, že USA podepíše konkordát s Vatikánem, stane se pak katolicismus jediným státně uznávaným náboženstvím ve Spojených státech a vyslovuje obavy Američanů, že to s nimi a s jejich dětmi může dopadnout jako se Židy tak, jak to ukazuje fotografie. Na přiložené fotografii je zachycen výjev hromadné vraždy Židů vysvlečených do naha v koncentračním táboře a jak jsou jejich mrtvoly odstraňovány buldozerem.

„Po skončení druhé světové války odmítl papež Pius XII. chránit druhé vatikánské »dítě« – komunismus, a proto byl odstraněn. Papež Jan XXIII. po nástupu k moci svolal Druhý vatikánský koncil, který téměř zničil protestantismus ve Spojených státech i v Evropě tím, že zavedl náboženství »lásky a polibků«... a zpracováním komunistů.

Papež Jan XXIII. navrátil na západní frontu svého oblíbence a chránil jej. Byl jím FIDEL CASTRO, bojovník za práva utlačovaného lidu, věrný katolík a osvědčený jezuita pod přísahou. Běda každému, kdo táhne s Fidelem... Papežové ho však podporovali stoprocentně... včetně milovaného komunistického papeže z Polska.

Římskokatolická konference armádních důstojníků založila po občanské válce organizaci Ku Klux Klan, která pod vedením jezuitů sílí den ode dne. Tato odnož zednářského hnutí vznikla ve státě Tennessee r. 1865 ze tří důvodů:

1) Členové Ku Klux Klanu se prohlašovali za protestanty a šířili nenávist vůči Židům, katolíkům a černochem, čímž zničili představy biblických křesťanů a jejich snahy získat tyto lidi láskou.

2) Ku Klux Klan bojoval s katolíky o vlastní ochranu.

3) Z řad protestantů získali podezřelé černochoy a vehnali je do náruče Vatikánu a nové armády černých jezuitů získaných po celé Americe... Ku Klux Klan je dalším mistrovským podvodem jezuitů. ...

Milióny katolíků a jiných lidí padlo v první a druhé světové válce. PROČ? Aby Vatikán získal větší moc. Hrají vysokou hru a milióny lidí v ní platí svými životy.

1. Fašisté byli oklamáni. Tato skupina, která vyrostla v USA, není ničím jiným než akcí římských katolíků, vedenou jezuitu.

2. Ubohá ortodoxní církev byla zničena křížáckými výpravami a papežskou zabi-jáckou organizací ustašovců. V dnešní době se klaní novému komunistickému papežovi a nalézají se ve svých táborech. Byli také podvedeni.

3. Oklamáni byli i členové původního Ku Klux Klanu. A to nejen tehdy, když si uvědomili, že vhánějí lidi do rukou jezuitů. Je to jedno z nejmladších »dětí« nevěstky.

4. I Izrael byl podveden. V současnosti se přátelí se svým dřívějším nepřítelem na život a na smrt – Vatikánem, který je v minulosti mnohokrát pronásledoval a hubil.

5. Svobodní zednáři byli také podvedeni. Dokonce ani nevěděli, že papež Pius XII. byl také skvělým zednářem. Ani by nikdy nevěřili tomu, že i oni jsou »dětmi« nevěstky a že je shora řídí černý papež.

6. Ubozí protestanti díky svým vůdcům jsou také papežovi oblíbenci a mnozí z nich jsou spolupracovníky Vatikánu.

7. Podvedeni byli i komunisté. Jsou jednoduše odnoží římskokatolické instituce, jako najatí vrahové Vatikánu. Hledají utopickou zemi, aby byli Kristem zničeni, jakmile na papežův příkaz zaútočí v budoucnu na Izrael.

8. A nejhůře na tom jsou sami katolíci. Byli podvedeni a oklamáni přijetím podvrženého Baálova náboženství (slunečního kultu), převlečeného do křesťanského oděvu. ...

„Kdokoliv se otevřeně postaví proti populárnímu náboženskému systému, bude odsouzen na smrt.

»A co tvůj život, Alberto? Pokoušeli se tě zabít?« zeptal se Riverův přítel. To víš, že ano. ...V Londýně mě uvrhli před přijíždějící metro a v Irsku vtrhla do mé ložnice Irská republikánská armáda. Vedou ji jezuité pod přísahou. V USA mi někdo dal do jídla během modlitebního shromáždění kus skla. Nejméně pětkrát na mě někdo vystřelil a před několika lety na mě Vatikán vymyslel nejsmrtelnější útok. Byl to falešný bratr. ...”

Ve svém vyprávění dr. **Rivera** obrací pozornost také na prezidenta USA a popisuje obřad jeho přísahy:

„Čtyřboký obelisk »hledí« na čtyři světové strany. Na jeho vrcholu je pyramida, která představuje kombinaci náboženství a celosvětové politické moci. Je možné jej vidět v Egyptě, ve Spojených státech (památník ve Washingtonu) a ve Vatikánu. Pro jezuitu, svobodné zednáře a ilumináty tajně představuje jednu celosvětovou vládu. Je to okultní obelisk. Představuje boha Slunce – Baála. Kromě toho též znázorňuje sexuální život. Je to symbol mužského pohlavního údu. Jako jezuita vázaný přísahou jsem se dozvěděl, že jde navíc o tajné světové znamení jezuitů pro úspěšné šíření ekumenického hnutí za účelem likvidace protestantismu a pro přípravu podpisu konkordátu mezi Spojenými státy a Vatikánem.

Prezident USA skládal prezidentskou přísahu před tímto obeliskem. Poprvé v dějinách Spojených států byl obřad přísahy přesunut na západ od Kapitolu. Prezident Reagan skládal slib tváří v tvář washingtonskému monumentu. Stalo se to 20. ledna 1981 (Newsweek, 26. led-

na 1981). Znal prezident Reagan význam tohoto symbolu? – Nevíme!“ (**The Godfathers, p. III., Double-Cross, p. II.**).

Kolik špíny jezuitského řádu zachycuje toto vyprávění! A stále ještě nejsme u konce s úplným výčtem činnosti jezuitů.

Ten ve skutečnosti nebude nikdy končit. Jezuité například založili v USA i řád *Columbových rytířů* koncem 19. století s *okultním* věroučným systémem. Je to vlastně jezuitský řád pod jiným jménem, působící hlavně na středních a vysokých školách. Mladí lidé i zde skládají důležité přísahy různého stupně utajení apod.

Tento řád slouží hlavně pro *infiltrování* nově vznikajících organizací na území *Spojených států amerických, Austrálie, Anglie, Německa a Francie*. Mladí muži jsou prostřednictvím tohoto řádu organizováni přímo americkými jezuiti.

A tak bychom mohli pokračovat dál. Byli to například opět jezuité, kteří se v USA dostali již do prvního vedení organizace *Svědků JHVH* nebo *Mormonů*. Obě „církve“ zakládali lidé, kteří s jezuitským řádem velmi úzce spolupracovali.

Ovšem bezesporu k nejzajímavějším činnostem jezuitů patří experimenty s *UFO* a založení oboru *Ufologie*, u jehož zrodu stáli zasvěcení tajní jezuité, kteří pak tento obor rozšířili jak v USA tak i v Evropě.

45.24 Nejtajnější experimenty jezuitů – UFO

Velmi mladý vědní obor ufologie má své kořeny ve vládě USA, která se začala zabývat různými neidentifikovatelnými létajícími předměty na nebi již v minulém století. Sledováním výskytů těchto úkazů byla později pověřena nejenom CIA, ale i FBI. Obě organizace dostaly oprávnění pátrat a vyšetřovat ve vojenském sektoru, kde se *UFO* zjevovalo nejčastěji. Jezuitské špičky byly tedy do problému *UFO* přímo vtaženy, aniž o to nějak samy usilovaly.

Paradoxem zůstává, že se jezuité nikdy do této záležitosti veřejně nebo oficiálně příliš nehrnuly. Dokonce by se mohlo zdát, že se problému s *UFO* jakoby vyhýbají. To můžeme pozorovat u oficiální, mnohem menší části řádu tovaryšstva, jejíž členská základna se každým rokem zmenšuje. Ovšem úplně jinak je tomu v případě tajných jezuitů, kteří o tom všem přísně mlčí a v případě provalení informací navenek se tváří, že s tím nemají nic společného.

Stručně si napřed projdeme vztah mezi vědou a jezuitským řádem. Tak jako vytvářeli jezuité ekonomický monopol a žárlivě střežili své ekonomické zkušenosti a poznatky a pod rouškou, že to je *dábelské učení* nedovolili nikomu, aby se tím zabíral, stejně tak tomu bylo i v případě vědy.

Oficiálně se jezuité od vědy přísně distancovali a odmítali ji jako *dábelské pokušení*. Neoficiální, tajní jezuité však usilovně laborovali a prováděli mnoho *experimentů* v oblasti *fyziky, chemie, biologie, medicíny, alchymie* a v dalších oborech středověku. Co v jednom světadílu zakazovali a pronásledovali, to na jiném světadíle podporovali a podrobně zkoumali. Své výsledky sdělovali *generálovi řádu* přes své nadřízené a ten je po ověření jinými jezuitskými skupinami „uváděl“ do praxe.

Co bylo cílem těchto *experimentů*? Pochopitelně, že to nebylo nic jiného, než zjistit onu lukrativní substanci na prodloužení tehdy velmi krátkého života (odtud také pochází i onen pověstný, ironizovaný a komediální *elixír života*) a přijít na tajemství výroby tehdejších,

vzácných a drahých hmot, například porcelánu, voňavek, jiného druhu hedvábí, koření, umělých kamenů, barevného skla apod. Mezi tyto látky patřilo pochopitelně i zlato.

Nic z toho se naštěstí řádu vyrobit nepodařilo, ovšem, co se podařilo, bylo to, že se rozvinul *mystický okultismus* do nebývalé síly. Tajní jezuitští professové totiž začali spojovat různé výrobní pokusy se spoluprací s *temnými duchovními silami*. Tyto *okultní magické síly* pak vedly své „laboranty“ samy a rozvíjely jejich chabé, lidské možnosti. V podstatě to byly právě tyto *spiritistické okultní síly*, které skrze svá *média*, to je jezuitky, prováděly své vlastní experimenty. Jako forma komunikace mezi těmito silami a jezuitky byla *vidění* a *slyšitelné projevy* naprosto stejného charakteru, jako tomu bylo u *Ignáce z Loyoly*.

Ale nebyly to experimenty ledajaké. Tajní jezuité jako médium duchovních sil byli například těmito silami nasměrováni na určité druhy nerostů vydávající radioaktivní záření. Jezuité pak například znali tajemství, že záření zesílí, jestliže kameny projdou určitým „očisťujícím“ procesem. S radioaktivním zářením v parách kysličníku fosforečného nebo v přítomnosti ještě dalších fosforeskujících či fluoreskujících látek se pak prováděly různé pokusy s *okultním, magickým zázemím*. Jiné pokusy se prováděly v parách rtuti, další pokusy se prováděly se samotným koncentrováním radioaktivních zářičů, další pokusy se prováděly v oblasti drog a jejich vlivu na *lidský mozek* a *myšlení* (např. *halucinogenní pokusy*), jiné pokusy se konaly ve spojení s *hypnózou člověka* a snahou ho hypnoticky cele a dlouhodobě *ovládnout*, jiné pokusy byly s přímými tělesnými kontakty mezi zasvěcenými jezuitky a *magickými, démonickými silami* apod.

Není pochyb o tom, že při těchto pokusech plných světelných efektů byla mysl a duše zasvěcených jezuitů uváděna do nejvyššího stupně extáze. Tito lidé se stávali *přímými médii temných duchovních sil* a současně i jejich přímou laboratorní „krysou“. V zajetí sil se pak například pohybovali jako ve stavu beztlíže nebo byli vynešeni do velmi vysokých výšek, různě se v povětří přemisťovali z místa na místo, jejich mysl byla uváděna do transu, ve kterém viděli věci, které nikdy předtím ani potom neviděli a které nemohli ani pořádně pojmenovat.

Není proto divu, když v různých knihách o *UFO* nacházíme zprávy, že jakési záhadné předměty byly viděny na nebi již v době středověku, ba i létající lidi (dokonce i celé skupiny lidí), dále létající zvířata, různé části lidských či zvířecích těl nebo jen lidské obleky apod.

Ovšem nacházíme také zprávy, které popisují úkazy již velmi podobné úkazům naší doby. A tyto úkazy, většinou jako stříbřitě lesklé ovály, kola, trojúhelníky, disky, doutníky a jiné geometrické útvary, které jsou buď bezbarvé, nebo barvy mraků nebo úplně odlišných barev či dokonce světélkující, blikající, troubící apod. začaly s postupem doby přibývat.

Zdá se, že s blížící se dobou moderního 20. století to má logiku, když bylo víc a více pozorování různých létajících předmětů. Technický pokrok apod. Ale skutečné opodstatnění má nárůst *UFO* v poslední době úplně někde jinde.

Když tajní jezuité zvládli kontakty s *okultními duchovními silami* natolik, že se mohla mezi nimi rozvinout spolupráce, nastala doba, kdy začali tyto duchovní síly využívat ke svému hlavnímu úkolu. (Přesněji řečeno *magické okultní síly* se nechaly zdánlivě ovládnout a vést těmito *jezuitskými mágy*, ovšem za určitých podmínek). *Mágové* se je naučili natolik ovládat a natolik s nimi spolupracovat, že se rozhodli je využít plně ve prospěch svého původního plánu s řeholí.

Pro svůj rozmach, růst a pro své bohatství využívali jezuité právě těchto *okultních sil*, a to stoupající měrou. Proto také jezuité velmi dobře vynikali v *dáberské vědě astrologii*, proto i dnes vynikají například v *parapsychologii, hypnóze, esoterismu, v magnetismu, mesmerismu,*

spiritismu, v bílé i černé magii a v dalších dábelkých oborech o vlivech na člověka, stejně tak jako například v hnutí New Age apod.

A protože s jídlem roste chuť, začali jezuité *experimentovat* ve stále větším a širším měřítku s tím cílem, aby prostřednictvím těchto sil *ovládli myšlení všech lidí celého světa najednou* a aby byli sami schopni *vyvolat* – kdykoliv si vzpomenou – skutečný *zázrak* na nebi a před zraky diváků třeba i snést oheň z nebe, jak to píše **Jan** v knize **Zjevení**.

Všechno začalo záležet hlavně na domluvě mezi *médiem* a mezi *silami*. Ne vždycky se ale *experiment* vydařil. Vyžaduje si to pokaždé stále většího a většího úsilí na ovládnutí těchto sil. Všechno bylo soustředěno k jednomu jedinému cíli, aby se jezuité stali nejvyššími vládci světa a aby měli podmaněny úplně všechny národy.

Zdá se to až utopistické, ale nezapomeňme, že fanatická touha po vládě a touha být všude a za všech okolností vždy prvními – tedy vlastnosti, které jsou jezuitům charakteristické – dohání tento řád k činnosti, o kterých se nám, běžným lidem jen těžko uvažuje, natož pak přijímá jako skutečnost.

Jezuitské špičky o svých záměrech a o spojení s *okultním podsvětím* nikdy nehovoří – přesněji nesmí hovořit, neboť jsou *vázáni nejpřísnějším a nejtajnějším slibem zasvěcení* a kdyby nebylo několika jezuitů, kteří z řádu utekli a změnili svou identitu, aby se ukryli a kteří o tom věděli, těžko by se svět něco takového vůbec kdy dověděl.

Proto, když byly *CIA* a *FBI* (organizace protkané jezuitou skrz naskrz) pověřeny k vyšetřování případů havárií *UFO* a kontaktů s *UFO*, větší část z jezuitů o tom vůbec nevěděla a pár vyvolených funkcionářů (tajných jezuitů) předstíralo, že o *UFO* nic neví a že tento problém sledují poprvé. Jejich, až nápadný distanc od celé problematiky *UFO* není neznalému pozorovateli podezřelý. Jezuité ve vedení těchto organizací musí stále předstírat, že je to ani příliš nezajímá.

Mezitím tím, co *USA* vyšetřovalo mnoho případů výskytů *UFO* na svém území, vytvořily se samostatné civilní skupiny pro jejich sledování nejen v *USA*, ale i v *Evropě* a v ostatních částech světa. Mezi jezuity bylo rozhodnuto, že tyto skupiny budou *infiltrovány* a pro lepší kontrolu spojeny do jedné jediné *nadnárodní organizace*. Jejich cílem v této organizaci je nyní nezastírat a nevyvracet to, co je již skutečností, a sice, že *UFO* opravdu existuje, ale musí na všechno ostatní neustále vrhat stíny *tajemství, záhady, neřešitelnosti, nevysvětlitelnosti*, mnoho neznámých veličin apod.

Jejich úkolem v těchto skupinách a ve *vrcholné organizaci* je všechno balit do mnoha *otazníků* a nedovolit, aby si lidé uvědomili jakoukoliv souvislost s *okultními duchovními silami* a tím více snad dokonce přímo s řádem jezuitů. Zde se ukazuje, jak dobré je mít oficiální řád jako masku k tajné činnosti. Kdo by si pomyslně, že tito středověcí, „zaostalí“ mniši mohou mít něco společného s něčím, co je záhadou pro veškerý moderní svět a co nedává spát tisícům vědců po celé zemi!

Tito vědci jsou však ponořeni do uměle nastrčených problémů a uměle vytvořených záhad a jdou podstrčenou cestou. Jen velmi málo z nich dnes už tuší, co se za problémem *UFO* asi skrývá.

Například **Dr. Pierre Guerin v FSR, sv. 25, č. 1** píše: „*Chování UFO se podobá spíše magii než fyzice, pokud víme ...moderní ufouni a démoni z minulosti jsou pravděpodobně totožní.*“

Nebo **John A. Keel** ve své knize **UFO – Operace Trojský kůň** píše: „*Zdá se, že projevy UFO jsou do značné míry pouze menšími odchylkami starodávných démonických projevů.*“

Jak své *experimenty* tito zasvěcení jezuité v současné době provádí, se lze již jen těžko domnívat. Zde bychom mohli vstoupit na pole spekulací a teorií. Pravdou ovšem zůstává fakt, že své pokusy ještě důmyslněji a hlouběji kloubí a propojují s *okultním, magickým podsvětím* a že se při tom využívá všech dostupných moderních prostředků.

Můžeme také s jistotou sdělit, že *satanské, ďábelské síly* se již natolik na jezuitských čarodějích vycvičily a natolik pronikly samy i jejich prostřednictvím do přírodních zákonů, že se vznikem zázraků *experimentují* rovněž odděleně, a to už v takových dimenzích, kam běžnému člověku není vůbec umožněno vstoupit.

Toto *duchovní podsvětí* je největší badatelskou a „vědeckou“ organizací světa. Je to ovšem organizace démonického *duchovního podsvětí* a tajní jezuitští *mágové* jsou si toho vědomi. Dělají všechno proto, aby s nimi neztratili žádné spojení a aby měli stále přehled o činnosti, které tyto síly vyvíjí.

Pravdou je, že tito zasvěcení jezuitští *okultní šlechtici* jsou přímo těmito silami *ovládáni* a že jsou plně v *jejich službách*. Již se nestávají *mrtvolou v ruce lidských vedoucích jezuitů*, ale *mrtvolou, kusem hadru, nemyslícím a výkonným robotem výhradně v ruce těchto temných sil*. Je to také nejžádanější vrchol a nejvyšší bod všech *východních druhů náboženství i islámu* a katolicismu jako nebiblických náboženství.

Pravdou také je, že všechny novodobé úkazy *UFO* se z největší části objevují právě v *Jižní a Střední Americe* a jak později uvidíme, není to žádná náhoda. I v tom je logika.

Nyní pokračujme v chronologii souvislostí. *Experimenty* byly vlivem různého mezinárodního dění přerušovány, ale speciálně vybraní tajní jezuité, pokaždé znovu zasvěcení nejprísnější přísahou do celé této problematiky vždy po zklidnění událostí pokračovali ve výzkumech dál. S postupem doby se již nespokojili s *okultní alchymíí*, ale pro svůj cíl ovládnout celý svět prostřednictvím zázraků, museli proniknout do všech vědeckých oborů a shromažďovat všechny jejich výsledky. A tak jako to dělali ve středověku, tak to pak také dělali i v následujících stoletích: shromážděné výsledky konzultovali s *okultními silami* a vzájemně kombinovali možnosti mezi materiálním a nehmotným (duchovním) světem.

Vlivem těchto moderních *experimentů* se rozvinulo mnoho různých „vědeckých“ oborů, jako například právě zmiňovaná *parapsychologie, živočišný magnetismus, hypnóza, telepatie, telekineze* apod. Původní propagátoři těchto novodobých oborů většinou také s jezuitským prostředím nějakým způsobem více či méně spolupracovali nebo dokonce z něho přímo pocházeli.

Není tajemstvím, že mnoho atomových vědců jsou jezuité, stejně tak mnoho dnešních i dřívějších *chemiků, fyziků, astronomů a meteorologů*. Ze všech těchto vědních oborů jsou výsledky tajně shromažďovány a posílány mimo *Evropu* k dalšímu zkoumání a k propojení s okultními silami. Centrum je ve *Spojených státech*, pokusné pracoviště k experimentům je *Střední a Jižní Amerika*.

Právě z toho důvodu jsou tyto kontinenty baštou a rájem jezuitů. Duchovní síly si spolupráci podmínily experimentováním v *Jižní a Střední Americe*. Odtud má být také duchovními silami organizována přes *OSN* i budoucí vláda luciferiánů, dále dnešní iluminátoři a přes *Řím* hnutí *New Age* a *svobodní zednáři*.

V současných výzkumech jde tajným jezuitům stále o stejný cíl, který učinil již své první vítězné tažení, a sice ovládnout myšlení lidí z celého světa najednou a podle potřeby vyvolat a ovládnout nebeské *zázraky*, které by světovou vládu podpořily. První cíl byl částečně a zatím provizorně splněn zavedením televizní a pak internetové sítě po celém světě.

Ovšem je to jen chabé napodobení toho, o co tito zasvěcení jezuité usilují. Smyslem je *ovládnout lidské mozky* bez jakékoliv svazující a většinou nespolehlivé techniky, kterou navíc může příjemce kdykoliv svobodně vypnout. Druhý úkol byl vítězně několikrát za sebou vyzkoušen *zjevením se Panny Marie*. I zde to jsou ovšem pouze dílčí výsledky. Hlavní vítězství jsou teprve v budoucnu. Ovšem jak ukazují časopisy a knihy o *UFO*, ta doba, kdy se cíl naplní, už přijde brzy.

Není také pochyb, jak nám sledování informací na tomto poli ukázalo, že fenomén *UFO* má vždy úzkou souvislost s tajnou *světovládou* toho či onoho tisíciletí. I v dnešní době tyto *temné duchovní, okultní a spiritistické síly* spolupracují se světovládcem na vytvoření *Nového světového řádu (pořádku)* prostřednictvím hnutí *New Age, iluminátů, luciferiánů a Vatikánu*. Zatím jde o *experimentální* spolupráci, ale pokud to lidstvo dovolí, přijde doba, kdy to bude pak přísný zákulisní diktát všem existujícím světovládcům na všechny lidi dohromady s cílem vytvořit *ateisticko-okultní světovládu*.

Rozebírání dalších souvislostí by bylo skutečně již nad rámec nejen této kapitoly či celého svazku, ale i celé této knihy. Každý, kdo půjde v tomto tématu do hloubky zjistí, že v současné době je přímá vazba *UFO* s *ilumináty*, kteří se také nazývají *Řád Stříbrné hvězdy (Argentum Astrum)* mající za symbol oko *Hora (zednářské oko na jednodolarové bankovce)*, dále s kultem *Siria* (jedno z jmen *démonické síly*) a s tajnými společnostmi zasvěcenců jak na *Blízkém Východě* (například od dřívějšího řádu šlechtických *templářů* – dnešním řádem některých tajných jezuitů – nebo od *okultních kabalistů*), tak i v *Egyptě, Řecku, Indii, Asii* a s *indiánskými národy* na západní polokouli.

Při probírání hlubších informací narazíte na jména jako *Kenneth Grant*, spolupracovník mága *Crowleye*, *Crowley* se zabývající se *halucinogenními* postupy na *ovládání lidské mysli*, *J.G. Bennet*, *Gurdjieff*, súfistický historik *Indries Shah*, *George Hunt Williams* – kontaktní osoba pro *létající talíře*, který běžně hovoří i s jejich bytostmi, okultní mág *Dr. John Dee* a další. Jako literární odkazy se zde nabízí tituly: ***Robert Anton Wilson; Cosmic Trigger (Kosmická spoušť)*** nebo ***Murray Hope; Praktická egyptská magie***.

Velmi cenným přínosem v této problematice je kniha od ***Daniela Hájka: UFO – Tajemství a souvislosti, JUPOS, Otrava, 1998, ISBN 80-85832-10-0. D. Hájek*** v této knize stručně, ale přehledně a velmi průkazně dokumentuje propojení mezi bytostmi z *UFO* a *okultismem* s přímou vazbou na *keltské náboženské tradice*, dále na *spiritismus* a na *New Age*. Kniha demaskuje mnoho záhad, které jsou okolo *UFO* vytvořeny, včetně samotných bytostí z *UFO*. Právě na základě jejich vlastních *vzkazů* a *poselství* planetě Zemi a na základě vlastních *sdělení lidstvu* autor jasně dokládá přímou souvislost mezi těmito bytostmi jako *duchovními silami* a mezi moderními *spiritistickými podvody* uvádějícími v úžas celé lidstvo moderního 20. a 21. století.

Moderní *experimenty* jezuitů dnes přesahují jakýkoliv rámec lidské představivosti. Každý *experiment* je spojen s *touhou po moci* a po *ovládnutí člověka*. Na výzkum všech doposud neznámých přírodních zákonů, zákonitostí, jevů a souvislostí mají dnes tajní jezuité mnoho možností. Jednak moderně vybavené laboratoře a jednak informace přímo od svých kolegů z řad atomových vědců a z různých oblastí fyziky, matematiky, chemie, biologie, biochemie, astronomie a dalších vědních oborů.

A jsou to právě *Spojené státy americké*, které první pochopily, jaký obrovský význam a zisk plyne z jezuitských *experimentů* s přírodními zákony ve spojení se *spiritismem*, to je s *duchovními mocnostmi a silami temna*.

Proto již v minulosti sám „prezident Truman ...povolal otce Patrika Yanceye, jezuitu z provincie New Orleans do Rady Národního vědeckého ústavu, kterou tvoří 16 pedagogů a 7 významných osobností vědeckého světa. Účelem tohoto ústavu je podnítit vytvoření národní politiky a vést základní bádání a vědeckou výchovu.“ (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str.39**; také **Romano, str. 33**).

Je to současně i zájem *iluminátů* a *finančních magnátů*, aby se například v oblasti atomového výzkumu investovalo nejvíce „*mozků a duchovních sil*“ jak do okultních praktik ve spojení s moderní vědou, tak také do vývoje nových, modernějších zbraní. Proto je dnes mnoho tajných jezuitských vědců nasazeno vedle již jmenovaných oborů i do oblasti kosmického a zbrojního výzkumu.

45.25 Některé konkrétní experimenty jezuitů

Na některé *experimenty* se podíváme například do nejčtenějšího a nejpřekládanějšího časopisu v Evropě o záhadách UFO, **Magazín 2000**, dále do časopisů **Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna**. Je zde mnoho informací, které s tím, co je výše popsáno, souvisí.

Tak například cíl *ovládnout lidské myšlení* na základě původního čistě vědeckého *experimentu* najdeme ve článku: **Projekt Montauk – jeden z nejtajnějších projektů dějin lidstva**: „Projekt Montauk ...si všímá hlavně toho, že část světově proslulých vědců byla během druhé světové války zatažena tzv. »Tajnou světovou vládou« do projektu pod názvem Projekt Duha (Rainbow-Project). ...Projektu Duha, který se později stal známým jako Filadelfský experiment ... se vedle Nikoly Tesly a Alberta Einsteina účastnil rovněž dr. John von Neumann (bývalý Němec dr. Hans von Neumann) ...V projektu Duha se experimentovalo s technikou, která měla znemožnit určování polohy lodí nepřátelskými radary. ...

Následuje popis pokusů, které byly úspěšně dokončeny v roce 1940 v *brooklynském přístavu*. V této době dostal tým vědců posilu v podobě T. Townsenda Browna, který byl odborníkem na *gravitaci a elektromagnetismus*. Pokusy se neustále dařily. Vedoucím týmu byl N. Tesla, který „*tušil, že armáda přejde k pokusům za přítomnosti posádky. Oznámil »šedým mužům« v pozadí, že nastanou potíže, jestli bude na lodi posádka. Na jeho názor se však nedbalo. Tesla proto v březnu 1942 odešel z vedení projektu. Vedení převzal von Neumann...*“

Zde je dobré si povšimnout, že autoři knihy, ze které článek vznikl, P. Nichols, P. Moonem a D. Cameronem, se netají tím, že v pozadí celého projektu byla *tajná světová vláda* a *šedí mužové*. Vystává otázka: Je těžké uhádnout záhadu, kdo vytvářel *tajnou světovou vládu* v době druhé světové války, kdy papež se svým jezuitským řádem a s věrným Německem prováděli *křížové tažení* celou Zemí? Je to náhoda, že právě matematik a německý šlechtic von Neumann jde do pokusů na živých lidech? Podíváme se, co se odehrávalo dál:

„Dne 20. července 1943 se konala další zkouška. ...Lod' zůstala 15 minut neviditelná, ale posádce se udělalo zle, všichni trpěli dezorientací a duševními poruchami. Zkouška, která byla později známá jako Filadelfský experiment, byla provedena 12. srpna 1943. Šest dní před tím se nad lodí objevila tři UFO. Zdálo se, že vše dobře probíhá. Pozorovatelé mohli rozpoznat obrysy neviditelné lodi na vodě, ale pak se to doslova stalo! Modře se zablesklo a lod' zmizela. Když se asi o čtyři hodiny později lod' zase objevila, divákům se naskytl pohled, na který nikdy nezapomenou. ...“

Pak je popisováno, co se všechno stalo a jaká to byla katastrofa pro celý projekt. Pro nás je zde velmi důležitá zpráva, a sice, že „...Von Neumann pak přiznal, že to má souvislost s jeho pokusem o vytvoření umělé reality, který se mu v té chvíli vymkl z kontroly. ...”

V říjnu 1943 následoval další neúspěšný pokus: „...Byla to absolutní katastrofa. ... Vojenské námořnictvo ze strachu projekt skončilo. V rozporu s »Tajnou vládou«, která měla nad celou akcí dohled. ...”

Uprostřed roku 1949 vznikl projekt Phoenix. Měl vysvětlit jevy, jež se udály během Filadelfského experimentu. Dr. John von Neumann a jeho výzkumný tým opět dostali příkaz, aby se věnovali novému úkolu. ...Tým měl zjistit, kde byla v roce 1943 učiněna chyba v souvislosti s lidským faktorem.

Na začátku 50. let bylo rozhodnuto spojit zbytek Filadelfského projektu s meteorologickou kontrolou v projektu Phoenix. Ústřední vedení se nalézala v laboratořích Brookhaven na Long Islandu a dr. John von Neumann se ujal řízení. Avšak, když začal s výzkumy, velmi rychle si uvědomil, že je nezbytné zabývat se metafyzikou, protože v rámci Filadelfského experimentu byla ovlivňována fyzická, biologická a rovněž elektromagnetická struktura člověka ...”

Autoři knihy se dále zabírají spojením duše a těla člověka – tedy tématem, které mají jezuité prakticky, experimentálně a velmi detailně prozkoumané, ovšem s pomocí *okultních dábelských sil*. Projekt musel otázku ducha, duše a těla člověka prozkoumat ještě hlouběji, aby mohl dojít ke svému cíli.

„Práce v rámci projektu Phoenix vyvrcholily v roce 1967, kdy předložil Kongresu závěrečnou zprávu. Členové kongresu byli nejdříve fascinováni výsledky, které dokazovaly, že je možné ovlivňovat lidské vědomí elektromagnetickými vlnami a že člověk dokáže konstruovat stroje, jejichž pomocí může manipulovat s lidským myšlením. ...Avšak předtím, než Kongres projekt zrušil si brookhavenská skupina kolem sebe vytvořila silné mocenské centrum. V něm nejvyšší zasloužilci tajných služeb a také »Tajné světovlády« mající k dispozici technologii neviditelnosti Stealth mohli s absolutní jistotou ovlivňovat lidského ducha. Když se o tom dozvědělo armádní vedení, bylo samozřejmě touto myšlenkou nadšeno. ...Peníze poskytla brookhavenská skupina a vojsko dalo k dispozici vybavení. ...Projekt byl pojmenován Phoenix II, ale zasloužilci ho označovali jako projekt Montauk. Jako finanční zdroje uvádějí vedle 10 miliard dolarů ve zlatě, které bylo v roce 1944 získáno vyhozením vlaku s nacistickým zlatem do povětří, také podpora rodiny Kruppů, která rovněž kontrolovala koncern ITT. Takto se dal náležitě do pohybu vlastní projekt Montauk v roce 1971. ...O všech vykonaných pokusech byla pečlivě shromažďována data. ...Útok na lidského ducha mohl začít.

Mezitím Preston Nichols (jeden z autorů knihy) pozdější technický vedoucí projektu Montauk, který pracoval na začátku 70. let jako elektroinženýr čistě vědecky s teplotami, přitom objevil vlnu podobnou rádiové vlně, která přenáší myšlenky. ...Trvalo další tři roky, než byl konečně dokončen vývoj a následně zkonstruován zesilovač myšlenek, který dovedl číst, zesilovat a vysílat myšlenky... dokonce s velmi vysokým stupněm přesnosti myšlenky reprodukovat. Médium v Montauk–Chair si potřebovalo jen představit nějaký materiální předmět a ten se pak objevil někde na základně. Například: Člověk zaměřuje své vědomí na nějaký předmět a ten se postupně materializuje!

S touto technikou se experimentovalo ještě rok, až byla překonána další překážka. Duncan se mohl prostřednictvím například kadeře či jiné indicie sledované osoby za pomoci zesílení vysílače Montauk dívat očima této osoby, slyšet jejíma ušima, čichat jejím nosem a myslet jejím způsobem myšlení! Později se mu podařilo dostupnou technikou vtisknout svého ducha do jiné osoby a manipulovat s jejími myšlenkami, přimět ji, aby učinila věci, jež by tato osoba

nikdy dobrovolně neučinila. ...Projekt Montauk spojuje podmínky moderní vědy s nejnepřehlednějšími esoterickými technikami..." (Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 2–5).

Není pochyb, že tento projekt řídí jezuité. Je to jeden z případů, kde *experimentují* skuteční vědci a jezuité jsou v pozadí projektu. Ovšem u jiných projektů jsou těmito vědci přímo i jezuité. Naštěstí přístroje v *projektu Montauk* mají jen malý dosah a rozsah omezený. Přesto však můžeme říci, že na poli ovlivňování lidského myšlení je učiněn už velký kus cesty, a dokonce úspěšně. A právě to je alarmující.

Podívejme se ovšem ještě na další souvislosti, které časopis přináší. Článek **UFO nad dělnickým rájem** popisuje, jak nad *Fidelovou Kubou* (víme, kdo *Fidel Castro* ve skutečnosti je) jsou od konce října 1994 pozorovány „stovky neznámých létajících objektů.“ Objekty byly pozorovány také na „svátek Všech svatých (1. listopadu).“, což je svátek starého tovaryšstva.

Zajímavá je také informace o *okultním jogínovi Sri Chinmoyovi* na téže 6. stránce. Na straně 10 si můžete přečíst inzerát na knihu od *J. Spencera*, který kromě jiného popisuje, jak lze odhalovat zločiny pomocí *okultních praktik*, ale věnuje se i dalším tématům, které souvisejí právě s duchem, duší a tělem člověka a jak to všechno může „moderní věda“ zvrátit do záhadných dimenzí. I zde všude můžeme v popisech jevů vnímat doteky jezuitských *experimentátorů*.

Velmi zajímavý je článek **Marcahuasi – Hora bohů** na straně 11–16 stále téhož čísla stejného časopisu. Zde je popisována historie a okultní jevy, které se váží k náhorní plošině *Marcahuasi* v *Andách*, 80 km severovýchodně od *Limy* v *Peru*. Článek ukazuje, že tomuto „posvátnému“ místu se hodně věnoval spisovatel, vědec, esoterik, prehistorik a jeden z otců *New Age (Nového věku)*, peruánský jezuita – **Daniel Ruzo** (1900–1991), který měl zvláštní zálibu v *okultní literatuře* a studiu *posvátných míst* na zemi.

Ve své knize **MARCAHUASI – Historie fantastického objevu** jezuita **Ruzo** popisuje, že tato plošina byla od nepaměti pokládána za *posvátné území* s řadou zajímavých soch lidských hlav, těl apod. Každá z hor obklopující plošinu je také *posvátná* – přesněji řečeno od bývalých domorodců *zasvěcená různým bohům*. V těchto horách i na plošině samotné se vyskytuje *obrovská síla*, která je schopna *zasáhnout* a *ovlivnit lidský organismus*.

Článek přináší vyprávění jednoho nemocného (jezuitský **Ruzoův** učeň), který byl prostřednictvím této *síly* uzdraven. Ovšem tuto *sílu* mu naordinoval jakýsi „náhodný“ chodec kolem, který používal *jogínskou* metodu – její prvky, aby *okultní sílu* do nemocného dostal. Uzdravení pak proběhlo podobnou cestou, jako například v *Lurdách* při *zjevení Panny Marie*.

Tento článek dále ukazuje, že právě na této plošině a na okolních horách dochází k častému výskytu *UFO*. Článek říká, že „*Pro obyvatele městečka San Pedro de Cas-te na úpatí Marcahuasi je něco takového jako zahlédnout UFO něčím zcela běžným. Na otázku, zda na UFO věří, reagovali tak, jako by to byla ta nejpodivnější otázka, jakou jen lze položit, asi jako kdyby se jich někdo ptal, jestli věří v existenci krav.*“

Pak následuje vyprávění očitých svědků, kterých je celá vesnice včetně dětí. Pe-kař z vesnice například „*sdělil, že stříbřitý disk s pestrobarevnými světly vídá nad Marcahuasi létat pravidelně. Domnívá se, že UFO mají pravidelný letový řád. Objevují se totiž vždycky koncem měsíce. ...*“

Článek také vypráví, jaký osud a pokatolictění potkalo i samotné obyvatele *San Pedra*, které je dnes výhradně katolického založení.

Na závěr přináší článek mnoho zajímavých informací o jezuitovi **Ruzoovi**. Ve své knize o této oblasti mimo jiné **Ruzo** napsal: „Záměrem této knihy je opětné spirituální (duchovní) sjednocení všech těch, kdož jsou přesvědčeni, ... že je nezbytné vy-pátrat posvátné háje, posvátné hory, podmořské jeskyně a systémy chodeb, kde bude moci toto lidstvo zužitkovávat telurické síly Země, aby opět nastolilo fyzikální a sociální rovnováhu. ...”

Vzpomeňme si na *temné duchovní síly* a na jezuitskou *liberální a sociální teologii!* Článek popisuje ještě další aspekty, které jasně ukazují na propojení jezuitů s *okultními silami*, u nichž jedním z *experimentálních projevů* jsou i zjevení *UFO*.

Budeme-li listovat dál tímto časopisem a jeho různými čísly zjistíme, že nejvyšší počet zjevených objektů *UFO* je nad *Jižní a Střední Amerikou* a nad *Mexikem*. Všechny tyto země spojuje ta skutečnost, že jsou to bašty římskokatolické církve a jezuitské řehole. Čtenář se doví, že mnoho zviditelnění objektů *UFO* vždy nějak souvisí s různými *katolickými* nebo *pohanskými okultními svátky* té či oné země. Zde platí téměř zákonitost.

Další skutečností je fakt, že různé záhadné projevy těchto *okultních sil* – zvláště *piktogramy* v trávě, obilí, jeteli, kukuřici, lnu a jiných vyšších rostlinách – se objevují také při různých *výročích okultních* či *římskokatolických svátcích*. Jak dokonce ukazuje článek **Konference o UFO v Düsseldorfu** program této konference také souvisel s náboženstvím. V programu mimo jiné zazněla přednáška „o *UFO a mariánských zjeveních*. ...se svými kouzly vystoupí *Copperfieldův přítel, mág z Las Vegas Bob Borgia, Aztékové z Mexika předvedou své posvátné tance...*” Kongresu se chtěl zúčastnit i jezuitský prezident *USA, Bill Clinton*. (**Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna; 8/1995, Ročník 2, Praha, str. 24**).

Dokreslující článek: **Záhadné obrazce v obilí se vrátily** na **stranách 27–30** tohoto časopisu celé propojení mezi *UFO* a *keltskými a katolickými náboženskými svátky* jenom potvrzuje. Článek popisuje, jak se skupina *ufologů* vydala do *Anglie* (kolébky *spiritismu*) hledat *piktogramy*. Tito lidé viděli například „*pět kruhů roze-stavěných do kříže*” (pěticípá hvězda a kříž se společně používaly při starodávných *okultních zasvěcovacích obřadech*), dále píší, jak lokalita, kde vznik obrazců sledovali, na ně „*zapůsobila svou magickou tajemností*.” V jiný den museli kolem desáté večerní hodiny vystoupit na „*posvátný kopec Woodborough Hill*”. Na druhý večer vystoupili na *Silbury Hill*, kde, jak píší, „*opět na nás dýchlo magično posvátného kraje*”. Na tomto kopci svým hovorem a svou vnitřní koncentrací „*přivolávali kruhy*”.

Jak článek dále ukazuje, kruhy se jim skutečně podařilo přivolat, a to hned dvakrát za sebou. Takže pak mohli zkonstatovat, že „*někdy se stává, že se kruhy povede přivolat i jednomu člověku. Musí být však silným médiem...*”

Velmi mne zajímalo srovnání psychotronického zkoumání obou médií. ...V mnoha případech se nezávisle na sobě shodovaly, jako kdyby byly obě ze stejného těsta. Kruhy podle nich nejsou jenom grafickým – geometrickým znázorněním jakéhosi poselství, ale fungují i tak, jako třeba kompaktní disky, na kterých jsou jakousi kombinací tajemných kosmických, zemských, přírodních energií a psychoenergie vycházející z nevědomí člověka zaznamenány velmi důležité vzkazy a upozornění.”

Zde můžeme zřetelně vidět skryté působení okultních temných sil. Článek dále vypráví o jasném několikerém zjevení *UFO* hned za sebou s působivými světelnými efekty. Místo, nad kterým se objekty zjevovaly po celou noc se v *Anglii* po dlouhá léta nazývá *Golden Ball* (neboli: *Zlatý Baál* – *posvátné místo k uctívání Baála, boha slunce*, často znázorňovaného zlatými podobiznami).

I denní tisk někdy přinese z této oblasti zajímavé informace, které potvrzují předchozí závěry. Například:

Experti jednali o UFO, ACAPULCO/RIO DE JANEIRO – Více než tři sta badatelů z desítky zemí se zúčastnilo druhého světového kongresu odborníků na neidentifikovatelné létající předměty (UFO), který před týdnem, 5. prosince 1997, skončil v mexickém Acapulcu. Před dvaceti lety se na stejném místě konal první kongres s touto tematikou.

V současnosti podle badatele Jaime Maussána panuje větší jistota o existenci tzv. pánů hvězd a ufologie se utěšeně rozvíjí. »Výzkum natolik pokročil, že se již jedná o přijatou vědu. Otevřela se možnost, že do dvaceti let se uskuteční kontakt s mimozemskými objekty,« řekl. Země Latinské Ameriky se možná stanou »ufologickou velmocí«, neboť světové ufologické fórum v brazilském Rio de Janeiru bylo zahájeno v den, kdy skončil kongres mexický. Jeho účastníci s napětím očekávali zejména zprávu o tajné misi brazilského vojenského letectva, které pátralo v amazonském pralese v roce 1977 po mimozemšťanech. Brazilského fóra se účastní více než čtyři desítky expertů na UFO z dvaceti zemí světa. Osmidenní jednání potrvá do 14. prosince 1997. (**Lidové noviny, 12.12.1997**).

Není divu, že se Latinská Amerika stane ufologickou velmocí, když je již velmocí jezuitskou a skutečným rájem římských katolíků (**TÝDEN, 19.1.1998, str. 86**). Je také rájem okultních sil z dábelského duchovního podsvětí, a to mnohem více, než například současná Anglie!

Snad nejzřetelněji je vidět propojení mezi bytostmi UFO a okultními a spiristickými dábelskými duchovními silami v knize **D. Hájka: UFO – Tajemství a souvislosti**. Kniha je cenná zvláště tím, že cituje různá skutečná poselství UFO bytostí a zároveň je rozebírá a srovnává s mnoha jevy moderního věku naší doby. Krok za krokem vede čtenáře k hlubokému pochopení souvislostí mezi UFO a velkým podvodem moderního spiritismu. Kniha přináší velmi cenné informace o temném duchovním světě a jeho moderních praktikách.

Kdo pochopí realitu zjevování UFO a chování bytostí z UFO, není rozhodně překvapen, že například v jednom poselství lidstvu se bytosti odkazují na „poselství z Fatimy“ (**str. 150**), v jiném poselství prohlašují, že „oni nyní společně s pannou Marií připravují stvoření nového Nebe a nové Země...“, a z jiného svědectví se dovídáme, že „v září 1980 se uskutečnil poslední přímý kontakt Giorgia a jeho přátel s Rafealem (bytostí z UFO). Jako dar na rozloučenou jim bylo dáno prožít zážitek, kdy do nich vstoupil sám Bůh a naplnil je nevýslovným štěstím. Zažili i přítomnost panny Marie a dostali příkaz, aby o těchto všech událostech a poselstvích napsali knihu.“

Vzpomeňme si na duchovní zážitky Ignáce z Loyoly s „Bohem“ a s různými zjeveními Panny Marie. Souvislosti jsou více než jasné. Jiná svědectví v této knize jasně ukazují, že UFO bytosti citují (často nesprávně) **Bibli**, dále, že zkreslují skutečnosti o biblickém Ježíši Kristu a že vyvyšují právě ty bytosti z UFO, které mají jména pohanských antických bohů. Nejvyšší autoritu shodnou s Kristovou měla ve vesmíru bytost jménem Astarta (neboli znovu Marie!!) nebo také Aštar (**str. 131**). Není překvapením ani to, že si tyto bytosti výrazně přejí nástup Nového věku – New Age. Kniha o tom přináší mnoho svědectví zvláště ve své druhé polovině od 5. kapitoly.

A tak bychom mohli pokračovat výběrem dalších titulů. Koho tato tematika zajímá, určitě najde mnoho podobných, ne-li ještě zřetelnějších důkazů o propojení mezi UFO a okultními duchovními světy a jezuitskou řeholí. Nyní se ještě podíváme do další oblasti, která je veřejnosti velice známá, a to na *mezinárodní terorismus*.

45.26 Mezinárodní terorismus – další forma jezuitských organizací

Jezuitský řád vytvořil řadu svých *teroristických organizací* nebo jejich vytvoření *inicioval*. Tak byli v období *Francouzské revoluce* vytvořeni například terorističtí *jakobíni* a dnes to jsou různá *revoluční komanda*, popravčí národní čety, různá hnutí a skupiny za osvobození země (*Taliban, Tamilští tygři, ETA, IRA*), dále různé *separatistické organizace* a hnutí, různí *extrémisté, nacionalisté, ultranacionalisté, fundamentalisté* apod.

Pochopitelně ne za všemi *teroristickými organizacemi* byli jezuité od počátku, ale s jistotou dnes můžeme říci, že všechny *teroristické organizace*, ať jsou kdekoliv, jsou už dnes plně *infiltrovány* a díky jezuitům dokonale *propojeny*, aby byly *centrálně koordinovány*.

Je to opět jedno z četných tajemství řádu, které tajní jezuité velmi bedlivě střeží. Přesto jsou naštěstí zaznamenány úniky informací a my se díky jim můžeme jen v němém úžasu dovídat i o takových skutečnostech, jako například, že všechny *arabské teroristické protiizraelské organizace* měly svého centrálního tajného koordinátora a přívržence, oficiálního šéfa *OOP (Organizace pro osvobození Palestiny)*, nositele Nobelovy ceny za mír (!) z roku 1994, *Jásira Arafata* (celým jménem: *Muhammad Jásir Abdar Raúf Arafat Kidvá Husajní* a krycím jménem z válečného období: *Abú Ammár – Otec stavitel*) (*4.8.1929). Tento autokratický terorista a válečník byl také přímo napojen na *Vatikán* a na *generála jezuitů*. Jeho tajné *teroristické hnutí Al Fatah* propojuje vzájemně všechny *arabské teroristické organizace* a je, jako všechny ostatní podobné organizace, prostoupeno tajnými jezuiti a jejich agenty skrz na skrz.

Navenek však tyto organizace jako *Hizbaláh, Hamas* a jeho odnož *Kásán*, ale i *Džihád* nebo afgánský *Talibán* apod. působí jako samostatné a spolu nesouvisející lokální fundamentalistické organizace mající každá svůj vlastní program a zaměření. Všechny *teroristické organizace Středního a Blízkého Východu* však slouží *Vatikánu* přímo nebo nepřímo k *likvidaci izraelského státu* a k *obnovení nebo zesílení islámu*. Jsou proto *Vatikánem* přes *OOP* a *Jásira Arafata* a přes klíčové země *Středního Východu (Egypt, Jordánsko apod.)* tajně podporovány. Je to systém přímé i nepřímé podpory jak finanční, zvláště přes *Německo, Francii, Španělsko, Portugalsko, Itálii, Švédsko* a *Belgii*, tak i materiální, co se týká zbraní, munice, vojenské techniky apod. K této podpoře ovšem patří také černý obchod s ropou, se zlatem a s drogami.

Přímé vazby *Jásira Arafata* s *Vatikánem* potvrdil oficiální necírkevní i církevní tisk v době jeho úmrtí 11. listopadu 2004 ve *Francii*. První zprávy o jeho smrti se šířily tiskem již 5.11.2004. Podle francouzských politiků to byl však omyl. Všechna hlavní média 12.11.2004 informovala, že *Jásir Arafat* byl například dvanáctkrát na *přímé oficiální návštěvě* ve *Vatikánu*, že byl *osobním papežovým přítelem* a velikým zastáncem *křesťanství* (tj. ve skutečnosti *římského katolicismu*) na *Blízkém Východě*:

„Jan Pavel II. se setkal s Arafatem při různých příležitostech celkem 12-krát. Poprvé ve Vatikánu roku 1982. ... 15. září 1982 se uskutečnilo první setkání tehdejšího šéfa Organizace pro osvobození Palestiny, Jásira Arafata, s Janem Pavlem II. Bylo plánováno na 5 minut, ale protáhlo se na 55 minut... Po setkání Svatý otec v jedné ze svých promluv zdůraznil právo každého národa na svou vlast, na vlastní území a vlastní identitu. Zdůraznil nutnost vzájemné úcty mezi sousedními národy. Vatikánští organizátoři Papežovy návštěvy ve Svaté zemi vzpomínají na dokonalou spolupráci se speciálními složkami Izraele i Palestinců. Vytvářela dokonce iluzi, že začíná nová, lepší etapa – naneštěstí místo toho propukla intifáda. Další detail, širšímu veřejnému mínění neznámý: Jan Pavel II. chtěl navštívit Svatou zemi a místa „Abraháмова putování.“ Saddám Hussain nedovolil, aby papež přijel do chaldejského Ur. Arafat tehdy napsal iráckému prezidentovi důrazný list, ve kterém mu vytýkal jeho jednání jako lidskou i politickou chybu. Zajistil, aby zvláštní vyslanec doručil list přímo do Saddá-

mových rukou – avšak bez výsledku...” (**Rádio Vatikán, <http://www.radiovaticana.cz/>, článek: Arafat vytýkal Sadámovi zákaz papežské návštěvy, 14.11.2004**).

„**Vatikán.** Jan Pavel II. kondoluje k smrti Jásira Arafata, k níž došlo dneska v noci v Paříži. V telegramu – podepsaném kardinálem státním sekretářem, Angelem Sodanem a adresovaném do rukou Ravhí Fattúha, předsedy palestinské zákonodárné rady, Jan Pavel II. vyjadřuje svou blízkost Arafatově rodině, palestinskému národu a jeho představitelům. „Svatý otec svěřuje jeho duši do rukou Všemohoucího a milosrdného Boha a modlí se ke Knížeti pokoje, aby hvězda harmonie brzy zazářila nad Svatou Zemí a aby oba národy, které v ní přebývají, žily ve vzájemném smíření jako dva nezávislé a suverénní státy.“ – čteme v papežské kondolenci k Arafatově smrti.” (**Rádio Vatikán, <http://www.radiovaticana.cz/>, článek: Kondolence k Arafatově smrti, 14.11.2004**).

Katolický týdeník z listopadu téhož roku: „Předseda Francouzské biskupské konference, arcibiskup Jean-Pierre Ricard vyzval osoby zodpovědné za Izrael a palestinské oblasti, aby měli politickou odvalu k mírovému řešení situace v oblasti. »Myslíme na budoucnost tohoto národa, jeho očekávání i strasti,« řekl. ...Na pohřbu, který se konal 13. listopadu v Káhiře, byla přítomna také delegace Svatého stolce, v čele s latinským jeruzalémským patriarchou Michaelem Sabbahem. Při této příležitosti zazněly zvony ve všech katolických kostelích ve Svaté zemi. Kondolenci k úmrtí Arafata zaslal také papež Jan Pavel II. V telegramu (podepsaném státním sekretářem Angelem Sodanem) adresovaném předsedovi palestinského parlamentu, prozatímnímu prezidentovi Ravhímu Fattúhovi, vyjadřuje papež Arafatově rodině i palestinskému národu a jeho představitelům svou blízkost. »Modlím se, aby hvězda harmonie brzy zazářila nad Svatou zemí a aby oba národy, které v ní přebývají, žily ve vzájemném smíření jako dva nezávislé a suverénní státy.« Agentura Kathpress v této souvislosti citovala ředitele tiskového střediska Svatého stolce, Joaquína Navarro Vallse. Ten Arafata označil za »vůdce s velkým charismatem, který svou zemí miloval a pokoušel se ji přivést k nezávislosti.«

VZTAHY S Vatikánem: První papežská audience Jásira Arafata se uskutečnila v září 1982. Konala se na protokolárně nejnižší úrovni, ve vedlejší místnosti vatikánské audienční haly. I tak proti ní zaznělo mnoho protestů, křesťané i někteří Izraelci ji označili za »mezinárodní ocenění teroristy«. Plánovaná audience se z pěti minut protáhla na pětapadesát. »Během svých dalších deseti návštěv Vatikánu už Arafat vstupoval hlavní branou,« uvádí ve své zprávě pro agenturu Kathpress její korespondent Johann Schidelko. »Pro Vatikán, kterému Svatá země, její oba národy i tamní křesťané obzvlášť leží na srdci, se stal Arafat klíčovou osobností. A Vatikán zase získal své sympatie u Palestinců,« uvádí Schidelko. Opakovaně zval Arafat Jana Pavla II. do Svaté země. Nejprve do pásma Gazy, pak do Betléma. »Očekáváme Vás, Vaše svatosti,« vybídl papeže při návštěvě Vatikánu v roce 1999. Tato návštěva se uskutečnila v březnu roku 2000. Už méně známá je podle viceředitele Vatikánského rozhlasu P. Andrzeje Koprowskeho skutečnost, že Jan Pavel II. chtěl navštívit Svatou zemi a místa Abrahamova putování, ale irácký diktátor Husajn mu nedovolil přijet do chaldejského města Uru. Arafat tehdy napsal Saddámu Husajnovi list, ve kterém mu důrazně vytkl jeho lidskou i politickou chybu – ale bez výsledků. »Aniž bychom chtěli přemalovat narůžovo politickou historii, za připomínku stojí, že Arafat byl prvním arabským politikem, který přiznával Izraelcům právo na vlastní stát a zároveň usiloval o uznání palestinského státu pro Palestince. Musíme doufat, že gesta toho druhu v nejbližší budoucnosti převládnu nad gravitačními silami vyvolanými únavou a zoufalstvím na obou stranách konfliktu,« řekl na závěr P. Koprowski.

O Arafatově vztahu ke křesťanům se vyjádřil také jeruzalémský latinský patriarcha, mons. Michael Sabbah:

»Jaký byl podle vás vztah Arafata ke katolíkům ve Svaté zemi?«

»Arafat dlouhou dobu platil za teroristu, ale po první audienci u Svatého otce na sebe upoutal světovou pozornost. Mj. říkal, že Palestina se svou bohatou křesťanskou kulturou nepatří pouze Palestincům či Izraelcům, ale celému světu. Staral se o křesťany a jejich kostely. Důkazem toho bylo třeba slavení Vánoc a dalších křesťanských svátků či dosazení křesťanů na vedoucí místa ve městech a obcích s velkým počtem křesťanů, jako je Betlém, Beit Sala, Beit Sahour. Jeho univerzální vize překonávala nacionalismus a doufejme, že bude pokračovat dále, i za nových vůdců – jak v Palestině, tak v Izraeli.«

»**Jaké máte na Arafata vzpomínky vy osobně?**«

»Vzpomínám, jak se modlil o Vánocích, přestože nebyl křesťan. Obdivoval andělský zpěv – 'Sláva na výsostech Bohu a pokoj lidem dobré vůle'. Na naše telefony odpovídal ihned. Stál při nás. Několikrát zasáhl při diskusích mezi křesťany a muslimy, hlavně v oblasti Betléma, a osobně dohlížel na usmíření obou stran.« (vat)" **(Katolický týdeník, č. 48, 23.–29. listopadu 2004, ročník XV., str. 5).**

Skrytá protiizraelská politika Jásira Arafata byla velmi dobře patrna při jeho oficiálních návštěvách v zemích Evropské unie, kde odsuzoval Izrael za všechna protiarabská opatření a za odvetné útoky proti palestinským organizacím. A Evropská unie mu v tom dávala plně za pravdu a finančně jeho politiku podporovala.

Dnes to římskokatolická Unie dělá již zcela veřejně. Jakmile je Izrael napaden teroristickým útokem ze strany Arabů, státy Evropské unie mlčí a jediný, kdo útok odsoudí je Amerika a její satelitní země. Jakmile však Izrael realizuje svoje ochranné opatření proti těmto útokům, například stavbu zdí či posílení ostrahy na hranicích nebo uzavření průchozích zón mezi svojí a arabskou částí v inkriminovaných městech a na citlivých územích, pak první kdo nesouhlasí jsou právě země Evropské unie včetně Vatikánu. Všechny tyto římskokatolické země žádají svobodu pro arabské obyvatelstvo – jejich volný pohyb přes hranice a zrušení kontrol a omezení na arabsko-izraelských hranicích a na Izraeli požadují maximálně jen „dovolené“ diplomatické řešení konfliktu.

Organizace pro osvobození Palestiny, vládnoucí garnitura Palestiny, teroristické protiizraelské organizace a další složky a organizace budoucího palestinského státu pohltily od devadesátých let minulého století dohromady již tolik peněz plynoucích zvláště ze štědré Evropské unie, že když „vůdce s velkým charismatem“ – Arafat – zemřel, jeho manželka Suha Arafatová (*1964, původně katolička, pak přešla k islámu), žijící s dcerou Zahwou (*červenec 1995) v Paříži dědila desetinu majetku OOP, který dnes činí přes třináct miliard amerických dolarů, tedy přes 1,3 miliardu dolarů uložených na osobních Arafatových kontech v zahraničí, kam je Arafat dal převážně v letech 1995 až 2000 **(Mladá fronta DNES, 9.11.2004, str. 11)**. V době, kdy Suha bydlela již trvale v Paříži (od r. 2000), dostávala každý měsíc od Arafata na osobní konto tolik dolarů, že to tehdy činilo v přepočtu tři miliony českých korun. Ovšem, jak zjistila francouzská policie, nebylo výjimkou, když jí na konto přišlo v tehdejším přepočtu 400 milionů korun ročně **(Mladá fronta DNES, 11.11.2004, str. 40)**.

Zahranční příspěvky držely Arafata na špici palestinské vlády a OOP. „...Arafat sám patřil mezi nejbohatší muže planety – na jeho osobních účtech se podle různých odhadů nachází 300 milionů až 1,3 miliardy dolarů. Jde vesměs o zahraniční příspěvky na boj za palestinskou nezávislost, avšak Arafat s nimi volně nakládal a využíval je k udržení vlivu.“ **(Mladá fronta DNES, 12.11.2004, str. 8)**.

Dnes již není tajemstvím, že palestinský vůdce inkasoval každý měsíc 10 milionů dolarů na své konto. A „...následující údaje poskytl bývalý ministr financí palestinské samosprávy Džavid Ghusajn. V letech 1979 až 1989 přicházelo na podporu OOP ze zahraničí okolo 200

miliónů dolarů ročně, z toho 80 miliónů ze Saúdské Arábie. Hlavním zdrojem příjmů byly povinné odvody palestinských uprchlíků v cizině ve výši pěti procent mzdy. Ghusajn podle svých slov předával v té době Arafatovi každý měsíc šek v hodnotě 10 miliónů dolarů. »Předseda odmítal cokoli vyúčtovat,« citovala Ghusajna agentura AP. Vůdce hnutí za nezávislost se prý obával »ohrožení národní bezpečnosti«.

...Na počátku 90. let se cosi změnilo. Arafat udělal osudovou chybu podpořil Irák za války v Perském zálivu – a proud peněz vyschl. Saddám se podle Ghusajna pokoušel svému ojedinelému fanouškovi ztrátu kompenzovat a vyplatil mu osobně asi 150 miliónů dolarů. To však sotva stačilo. V roce 1993 byly podepsány dohody v Oslu a peníze se začaly opět sypat – tentokrát hlavně z USA, Evropské unie a Japonska. Z finančního hlediska to byl druhý Arafatův zlatý věk. Ještě v roce 2000 si pořizoval tryaskový letoun Challenger za 23 miliónů.

...Sálím Fajád je bývalý pracovník Mezinárodního měnového fondu, jenž se později ujal funkce ministra financí na samosprávných územích. Před dvěma lety poslal na OOP auditory, kteří objevili v rozpočtu díru o velikosti 900 miliónů. Šlo o peníze, které dorazily do Palestiny ze Západu v letech 1994 až 2000. Krátce nato putovala z různých účtů na Kajmanských ostrovech, ve Švýcarsku a Lucembursku zhruba stejně vysoká částka na konto Palestinského investičního fondu, spravovaného Fajádem. Tato transakce prý značně rozzuřila jistou vlivnou osobu, která ovšem v Palestině odmítá žít – Suhu Arafatovou. Vůdce zaplatil. Ale kolik z toho, co mu zbylo, už nikdy nevrátí? A kolik toho dostala Suha? Arafatova manželka již řadu let inkasuje 100 až 200 tisíc dolarů měsíčně a v posledních třech letech bylo na její účty ve Francii převedeno několik miliónů." (**Mladá fronta DNES, 25.11.2004, str. 12**).

Vdovský důchod, který jí byl po smrti Arafata vyměřen, činí přes dvacet miliónů dolarů ročně.

Stovky miliónů darovaných dolarů investoval Arafat také do obchodování a do průmyslu po celém světě: „Organizace pro osvobození Palestiny (OOP): disponuje vlastním jměním v hodnotě minimálně 500 miliónů dolarů, které nepodléhá kontrole samosprávy. ...Palestinské obchodní sdružení (PCSC): investiční holding sdružující obchodníky včetně členů OOP. Má podíly v nejrůznějších firmách: Bioniche Life Sciences (Kanada), Avmax, Onyx, SliverHaze, Chalcedony (USA), Aruba (hotely v Karibiku), investuje do pěstování banánů a těžby diamantů v Africe. Disponuje jměním v hodnotě stovek miliónů dolarů. Palestinský investiční fond: spravuje majetek, který patří palestinské samosprávě. Vznikl v roce 2000, o dva roky později převzal od Arafata 900 miliónů. Řídí jej ministr financí Sálím Fajád. Vlastní monopolní podniky (např. na výrobu cementu) v Palestině a podíly ve firmách jiných arabských zemí v celkové hodnotě 400 miliónů dolarů." (**Mladá fronta DNES, 25.11.2004, str. 12**).

Jednou z nejsledovanějších teroristických organizací je také *Irská republikánská armáda IRA*, která je přímo řízena jezuitou stejně tak jako její katolické politické křídlo, *Sinn Fein* vedené prezidentem této politické organizace, jezuitou *Gerry Adamsem* a zastupované jezuitským mluvčím *Martinem McGuinnessem* a dalšími, kteří jsou běžně jmenováni v každodenních zprávách všech největších evropských deníků.

Sinn Fein je výhradně teroristickou politickou organizací severoirských katolíků a je tajným politickým křídlem některých odnoží *IRA*, i když to dnes *Sinn Fein* radikálně popírá a tváří se, že s katolickou *IRA* nemá už nic společného. Neoficiálně je ovšem *Sinn Fein* a všechny organizace, které tajně zastupuje plné jezuitů, kteří přes tuto organizaci ovlivňují např. všechna jednání o Severním Irsku v *Dublinu*.

O spojení organizace *IRA* s *Vatikánem* dnes již nikdo nepochybuje. *IRA* si od samého počátku klade za cíl vydobýt pro římské katolíky celé *Irsko* neboli učinit z *Irsku* výhradně římskokatolický, ale nejlépe přímo jezuitský stát. Jinými slovy se snaží různou cestou a různými prostředky zbavit *Severní Irsko* protestantského obyvatelstva. K tomu má pochopitelně i požehnání přímo od papeže:

„*Worsthorne* ze *Sunday Telegraphu* napsal v únoru 1991 v úvodním článku: »OHYZDNÁ TVÁŘ ISLÁMU«: »Celá léta nebyl ze strany islámu věrohodně odsouzen terorismus. Totéž se dá říci o postoji římskokatolické církve k terorismu v *Irsku*. ... « *The International Herald Tribune* odhaluje, že v roce 1988 ve *Strassburku* obvinil *Jan Paisley* papeže za to, že poslal krucifixy členům *IRA*, kteří drželi protestní hlavovku. (*International Herald Tribune*, 12. října 1988) ...

Zdá se, že římskokatoličtí kněží podporují teroristy. Například *Sunday Express* ze 17. května 1987 otiskl smuteční projev fr. *Briana McNeice* při zádušní mši za masového vraha *Patricka Kellyho* z *IRA*: »Byl to spravedlivý a věrný muž, který miloval svou rodinu, svou irskou kulturu, svou víru a svou zemi.« Mnoho lidí se diví a je šokováno senzačními odhaleními, že bývalý kněz používal vatikánskou banku, aby tam tajně schovával finanční kapitál *IRA*, a přesto tomu britský tisk věnoval malou pozornost. *Sunday Times* ze 4. prosince 1988 daly jenom malý prostor zprávě o tom, že britská inteligence odhalila síť *IRA*, kdo které patřil i *Ryan (Patrick)*. Tato síť infiltrovala a používala katolické banky po celém světě. Říká se, že teroristickými účty, ze kterých byly financovány obchody vedené *IRA*, proudily desítky milionů liber. ... Tři týdny před povstáním o velikonočním týdnu v roce 1916 přijal papež *Benedikt XV.* delegaci irských dobrovolníků v čele s *Georgem Noblem*, hrabětem *Plunkettem*. Diskutovali s papežem o podrobnostech tohoto povstání a vzpoura byla požehnaná »jeho apoštolským dobrořečením pro muže, kteří se vydali čelit smrti v zájmu osvobození *Irsku*.« (*The Irish Press*, 26. května 1933)

Zjišťování novin *The Irish Press* odhalují, že k požehnání irského povstání došlo shodou okolností v době, kdy do *Vatikánu* přijel britský zplnomocněný velvyslanec. Pozorovatelé v té době se domnívali, že by měl takovému pokrytectví dát najevo nesohlas. Ale ani slovo! Kupodivu, stejně jako tomu bylo později s *Ryanem* v roce 1988, jedině *Times* a ještě dvě další periodika se druhého dne o této události zmínila, avšak bez jakéhokoliv komentáře. Vyšlo to až v roce 1933, tedy 17 let po této události." (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 110 – 112**).

Ovšem představa realizace, jak dosáhnout nastolení římskokatolického státu *Irsko*, rozděluje organizaci *IRA* na mnoho vzájemně soupeřících křídel, frakcí, odnoží a podskupin, které si vzájemně různě konkurují.

Některé chtějí *Irsko* „očistit“ od protestantů klidnou, diplomatickou cestou, některé polovojenskými akcemi, některé teroristickými výpady proti civilistům a policii a některé přímo náboženskou válkou podobnou válce *ustašovců* v *Jugoslávii*. A tak, jak se tato jezuitská nenávist přelévala do té či oné organizace nebo spolku, vzniklo také mnoho dalších názvů, o nichž ovšem tisk a média spíše mlčí a nebo to všechno zahrnují pod název *IRA*.

To ovšem není přesné, i když je pravdou, že je nenávist proti irským protestantům, stejně tak jako proti protestantské *Anglii* (i když je nyní v náboženském područí *Ekumenie* a *Vatikánu*) a proti reformačním církevním proudům vůbec, všem těmto organizacím společná.

Organizace *IRA* však není sama, kdo proti severoirským *protestantům* bojuje. Vedle *IRA* existuje celá řada dalších samostatných organizací, které mají rovněž své představy o uspořádání *Irska* a které, stejně jako *IRA*, vlastní polovojenské náboženské nebo civilní oddíly nebo přímo samotné vojsko. I tyto organizace mezi sebou vzájemně soupeří.

V podstatě lze v tom chuchvalci a líhni teroristického marastu vyzorovat několik základních směrů. Jeden usiluje o zavedení jezuitského, římskokatolického státu bez jediného protestantského občana. Další směr usiluje o zavedení *marxisticko-leninského revolučního státu*, kde jedna skupina plánuje zavedení státního jezuitsko-revolučního náboženství směřujícího k *New Age* a k *Novému světovému řádu* a druhá skupina nechce naopak žádnou náboženskou ideologii a chce mít *Irsko* jako *ateistický revoluční stát* (i za touto myšlenkou stojí jezuité). A pak je tady další směr, který předpokládá dosažení jednoty mezi katolickým a *protestantským* obyvatelstvem a nastolení moderního demokratického státu.

Proti tomuto poslednímu směru je vyvíjen největší tlak ze strany všech vatikánských a jezuitských organizací. Můžeme téměř každý den pozorovat, že jakmile se nabízí sebemenší dosažení dohody mezi znesvářenými stranami v *Severním Irsku* nebo mezi *Irskem* a *Severním Irskem*, nastanou okamžitě pumové teroristické útoky, nepokoje, protestní a provokační akce a apod. jak ze strany katolíků tak zdánlivě i ze strany protestantů, ovšem ve skutečnosti opět katolíků, neboť to jsou římská agenta působící v řadách protestantů. Každá trpělivost má své meze a proto není divu, že se do boje pouští ovšem i skuteční protestanti, kteří jsou k akci mnohdy vyprovokováni. I oni mají své polovojenské oddíly.

Média však nemohou jít proti *Vatikánu*, a proto budou vždycky tvrdit, že jde o boj na prvním místě mezi *protestanty* a pak teprve katolíky. Vědomě zkreslené zprávy podávají obraz provokujících nebo rozzuřených *protestantů* proti nebohým katolíků, ale z největší části jsou to kamufláže zachycující pouze podvod proti veřejnému mínění.

Stejně tak je tomu dodnes v bývalé *Jugoslávii*, kde média záměrně zkreslují informace v neprospěch *Srbů*, jak o tom pojednáváme dále. V principu je *terorismus Vatikánu* na bývalém velikém území *Srbska* a v *Irsku* naprosto shodný až dodnes. Krvavé akce, vraždy, pumové atentáty, děšení nekatolického obyvatelstva, jeho útlak a pronásledování, lhaní veřejnosti, překrucování informací, zatajování faktů apod. vykazují stále stejného ducha nenávisti vůči každému, kdo odmítá jít ruku v ruce s *Římem* a jeho papežstvím.

Název *IRA* se volně používá ve vztahu k *Irské nacionální armádě osvobození*, *Oficiální irské republikánské armádě*, *Prozatímní irské republikánské armádě* a dalším irským republikánským nebo nacionalistickým odštěpeneckým skupinám. Historicky vzato tento název poprvé použil *James Connolly* proto, aby označil nacionalistické síly použité při *Dublinském velikonočním povstání* v roce 1916.

Po vytvoření *Irského svobodného státu* v roce 1922 nový *irský stát* organizaci *IRA* rozpustil a potom její členy označil za militantní nacionalisty bránící rozdělení *Irska*, kteří odmítají poslouchat vládu svobodného státu. *IRA* pak pokračovala dál, a to velikou bombovou kampaní ve *Velké Británii* v průběhu roku 1939 a počátkem roku 1940, kdy zaútočila na více než 50 cílů v *Londýně*, *Manchesteru*, *Glasgow* a *Birminghamu*.

Irská vláda organizaci *IRA* v roce 1939 znovu zakázala a na jejím potlačení spolupracovala i s *Brity*. Jak jsme u jezuitů již zvyklí, pochopitelně se zákaz minul účinkem, a tak během let 1955 až 1962 rozpoutává *IRA* velikou „hraniční kampaň“ namířenou proti Královské ulsterské policii. Zase byla potlačena, a to opět prostřednictvím oficiální anglo-irské spolupráce.

S očekáváním padesátého výročí *Velikonočního povstání* v roce 1967 militantní ulsterští *protestanti* (ve skutečnosti převlečení katolíci za protestanty) stále víc zneklidňovali katolíky

v *Severním Irsku*. Mělo dojít k vyprovokování severoirských katolíků. To přimělo nacionalistické politické organizátory k vytvoření *Asociace občanských práv Severního Irsku (NICRA)*, která organizovala pochody a protesty dokonce i v *protestantském* okolí. *IRA* zajišťovala vojenský doprovod těchto pochodů. Při tom došlo k napadnutí *protestantů* v jejich domovech. Pro manipulaci s veřejným míněním vypálili jezuité několik katolických firem, které k tomuto obětování byly předem určeny. Tím jakoby útok proti *protestantům* opodstatnili. Veřejnost mohla také sledovat, jak *IRA* neměla dostatek zbraní (ovšem i to byla podvodná inscenace) a že z toho důvodu nemohla odrazet všechny útoky *protestantů* (ve skutečnosti podplacených katolíků) proti těmto katolickým firmám.

45.27 Různé tváře organizace IRA

Podívejme se na některé odnože *IRA*. Neshody uvnitř *IRA* kvůli jejímu narůstajícímu marxistickému a politickému charakteru vedly k tomu, že v roce 1969 se odštěpila nacionalističtější *Provizorní irská republikánská armáda (PIRA)*, která si zachovala svůj hlavní cíl – *unifikaci (sjednocení) Irsku násilím*, a to i proti přání *protestantské* většiny na severu, a žádná občanská práva pro *protestanty* v odděleném *Severním Irsku*. Hlavním prostředkem k dosažení tohoto cíle má být ozbrojený boj a nikoliv politické vyjednávání.

Původní organizace, ze které se odštěpila *PIRA* se pak stala známou pod názvem *Oficiální irská republikánská armáda (OIRA)*. *OIRA* a *PIRA* spolu soupeřily a občas se střetávaly v přestřelkách proti sobě navzájem, pokud zrovna nebojovaly proti *britské* armádě nebo proti *protestantským*, polovojenským skupinám. V roce 1972 však *OIRA* oficiálně ohlásila ozbrojený boj a nakonec se označila za *Dělnickou stranu*, která se otevřeně zařadila mezi volební strany jak v *Severním Irsku*, tak v *Irské republice*.

Ve skutečnosti se členství v *OIRA* a *PIRA* velmi často překrývalo. *OIRA* se snažila zabránit tomu, aby její členové používali její zbraně při operacích *PIRA*, a proto v roce 1974 vyloučila své radikálnější nacionalistické členy. Tito radikálové, kteří věřili v ozbrojený boj, zase zformovali *Irskou nacionální armádu osvobození (INLA)*, skupinu přinejmenším stejně tak údernou jako *PIRA*, ale navíc také s extrémní *marxisticko-leninskou ideologií*, která dříve charakterizovala *OIRA*.

INLA je *Irská nacionalistická teroristická skupina*, která začala jako vojenské křídlo *Irské republikánské socialistické strany*. Je frakcí, která se odštěpila od oficiální *IRA* v roce 1974. *INLA* má za cíl použít ozbrojený boj k vypuzení britských vojsk ze *Severního Irsku*, k boji za *sjednocení severních* šesti hrabství se zbývající částí *Irsku* a přivodit pád současné *Irské republiky* ve prospěch *marxisticko-leninského revolučního státu*, který by se oddělil od *Evropského hospodářského společenství*. *INLA* je mnohem otevřeněji *marxisticko-leninská* a doktrinářská než prozatímní nebo oficiální křídla *IRA*. *INLA* spolupracuje s levicovými skupinami – *západoněmeckými revolučními buňkami* a *francouzskou Přímou akcí*.

Historická *IRA* si zachovala politickou frontu (své politické křídlo) známou jako *Sinn Fein* (což irsky znamená „*sami sebou*“). V roce 1969 došlo k oživení *IRA* a strana *Sinn Fein* se oficiálně distancovala od jakéhokoli spojení s *IRA*, což byla falešná taktika umožňující organizaci *IRA* vytvořit legální, oficiální politické křídlo a možnost uchýlit se k vyjednávání. Předpokládala, že by jí to mohlo přinést nějaký politický užitek.

Spolu se vznikem *PIRA* vznikla i *Provizorní Sinn Fein* vedle strany *Sinn Fein* spojené s *OIRA*. Jakmile *OIRA* odsoudila ozbrojený boj, nebylo již třeba předstírat oddělenou politickou frontu a proto se od roku 1972 jméno *Sinn Fein* vztahuje hlavně k politické frontě *PIRA*.

Sinn Fein je zásadním přívržencem násilí, teroru a politiky krve. Své skutečné záměry s irskými *protestanty* tají a kryje pod roušku mírových vyjednávání v *Dublinu* nebo v *Británii*. Neopomene však ani jednu příležitost, aby mohla učinit – byť i tajně – jakýkoliv teroristický útok na protestanty. Strana *Sinn Fein* je strana jezuitských predátorů neuznávajících ve skutečnosti žádnou mírovou cestu.

INLA měla také jako svou připojenou politickou frontu *Irskou republikánskou socialistickou stranu*. Když organizátoři této strany založili *INLA*, kterou chápali jako vojenské křídlo své strany, jež ale nebyla ochotná podřizovat se kontrole této strany, oddělili se od *INLA*, které tehdy působilo bez jakékoli politické skupiny.

Navzdory historické nesouvislosti mezi *IRA* před rokem 1969 a *PIRA*, se většina odkazů na *IRA* ve veřejné diskusi a v novinových zprávách proto týká hlavně *PIRA* a jejího politického křídla *Sinn Fein*.

45.28 Provizorní irská republikánská armáda PIRA

PIRA je *Provizorní irská republikánská armáda*, je hlavní irskou *nacionalistickou polovojenskou a teroristickou organizací*, která usiluje o opětovné sjednocení *šesti hrabství Severního Irsku* se zbývající částí Irsku a o vznik „*Irské socialistické a římskokatolické republiky*“ dohromady především cestou *revolučního ozbrojeného boje*, ne pomocí politických nebo diplomatických prostředků.

Protože policie *Severního Irsku* spolu s profesionálními britskými vojenskými silami v *Severním Irsku* převyšuje početně členstvo *PIRA*, uchyluje se *PIRA* hlavně k *terorismu* a má za cíl vyvolávání maximálního množství *pohrom*, přičemž si bere za cíl civilisty stejně jako vojáky.

PIRA vznikla v roce 1969 s tajnou pomocí *Vatikánu*. Pomoc se týkala peněz a zbraní a to přes *Irskou republiku* za vlády jménem *Fianna Fail* pod vedením premiéra *Jacka Lynche*. Pozdější irské vlády ovšem upustily od skryté podpory a učinily kroky k tomu, aby zabránily dopravě zbraní pro *PIRA* přes irské území. Nepravidelně dodávala zbraně a finanční výpomoc *Libye*. Z *Tripolisu* vezla loď *Claudia* 5 tun zbraní, které 28. března 1973 zadrželo irské námořnictvo. Po této dodávce následovalo ještě 150 tun *libyjských zbraní*, včetně *českých semtexových výbušnin* na palubě *Eskundu*, který zadržela francouzská celní policie 1. listopadu 1987.

PIRA pomáhaly také *Irán* a *Alžír*. Měla také kontakty se skupinou *Baskické vlasti a svobody* a s frontou za osvobození *Palestiny* a s revolučními buňkami v *Německu*. Většina zdrojů *PIRA* pochází od irské komunity, ale kvůli vyděračství a ochranářským platbám mezi *Iry* v šesti hrabstvích, bankovním loupežím jak v *Severním Irsku*, tak v *Republice*, jsou k finančním darům vybízeni potomci irských katolíků žijících v *USA* a jinde ve světě, a to často prostřednictvím organizací jako *NORAID (Organizace pomoci Severnímu Irsku)*. 29. září 1984 zadrželo irské námořnictvo sedm tun zbraní na trauleru *Marita Ann* při překládání z lodi, která je dopravila ze *Spojených států*.

29. prosince 1969, kdy vznikla *PIRA*, vytvořili disidenti existující *IRA* svou vlastní „provizorní“ armádní radu proti armádní radě jako vládnoucímu orgánu existující *IRA* a do tisku vydali prohlášení o svých postojích. V duchu „demonstrantů“ protestovali proti narůstající tendenci starší *IRA* k upuštění od ozbrojeného boje ve prospěch volebních a diplomatických opatření. Navíc byli přesvědčeni, že vedení starší *IRA* obětovalo irský nacionalismus

marxisticko-leninské ideologii, což nacházelo dost malou podporu u většiny katolického nacionalistického obyvatelstva. Ironií je, že samotná *PIRA* později v roce 1974 zažila něco podobného, když se z *IRA* odštěpila další skupina – *Irská nacionalistická armáda osvobození (INLA)* a v roce 1984–85, kdy se ukázalo, že samotná *PIRA* je spíše politickou než vojenskou organizací. Ve skutečnosti se *PIRA* řídila strategií „volební urny“ a využívala politických frontových organizací, jako je *Sinn Fein*, aby v důsledku svých volebních vítězství se mohla druhotně spolehnout na ozbrojený boj.

Terorismus *PIRA* sleduje několik záměrů: Snaží se zvýšit ekonomické a politické výdaje *Británii* na udržování vojsk v *Severním Irsku* na neúnosné částky. Snaží se provokovat britské a severoirské vojenské a policejní síly k porušování lidských a občanských práv na lidech podezřelých ze spolupráce s organizací *PIRA* nebo na obyčejných katolících v naději na to, že tyto násilnosti naopak podnítí britské bojovníky za občanské svobody a vyvolá mezinárodní odsouzení.

Má také za úkol násilně mobilizovat do boje severoirské katolíky, nad kterými *PIRA* uplatňuje svou jurisdikci. Ta vzápětí nařídí disciplinární tresty proti katolíkům, kteří nesouhlasí s politickým programem *PIRA* nebo kteří jsou podezřelí ze spolupráce se severoirskými nebo britskými úřady, a to pomocí „střílení do kolen“, poprav po zkráceném soudním řízení a výhrůžek proti rodinným příslušníkům.

V nedávné době *PIRA* vyvinula taktiku využívání informátorů pro sebevražedné bombové útoky proti severoirské policii a britským vojskům. Řidič sebevrah je obvykle ženatý muž, kterému je řečeno, že pokud nebude spolupracovat, bude jeho rodina vyvražděna. To byl případ i sebevraha, který při útoku na londonderské kontrolní policejní stanici 24. října 1990 zabil sebe a pět vojáků.

Prvotním cílem *PIRA* jsou britské vojenské oddíly, severoirské bezpečnostní síly, soudní úředníci, vězeňské hlídky a stráže a členové ulsterských protestantských politických stran a domobrany. Většina útoků je prováděna v *Severním Irsku* nebo se tyto útoky obracejí na britské cíle v *Irské republice* a mnoho útoků provádějí v *Anglii*. *PIRA* také útočí v *Evropě* na štáby britské armády v *Německu* a *Holandsku*. Používá různé ruční zbraně, automatické zbraně, granáty, lehké protitankové zbraně, minomety a různé domácí zhotovené bomby, včetně autových bomb.

Od roku 1969 do roku 1982 se podle doznání svých členů *PIRA* zapojila do 2 269 vražd, 7 521 bombových útoků, které zabily 608 lidí a nejméně 1 000 střílení do kolen. Koncem roku 1990 dosáhl celkový počet oficiálně přiznaných vražd organizace *PIRA* 2 781.

Několik z významných akcí *PIRA*: „*Krvavý pátek*“ 21. července 1972. *PIRA* uskutečnila v *Belfastu* 22 bombových výbuchů, zabila 11 a zranila asi 100 lidí. Během září 1973 výbuch v londýnské burze, Dolní sněmovně parlamentu, anglické bance, londýnském metru a několika obchodních centrech. 21. listopadu 1974 dva bombové výbuchy v pubech v *Birminghamu*, kde bylo zabito 21 lidí a zraněno asi 120. 21. července 1976 spáchala *PIRA* úkladnou vraždu *Christophera Ewart-Briggse*, britského velvyslance v *Irsku*, tím, že na jeho vůz svrhla pozemní minu. 27. srpna 1979 zavraždila *Louise*, hraběte *Mountbattena* bombou na jeho jachtě, při čemž byli zabiti ještě tři další lidé. 20. července 1982 nastavila *PIRA* radiem dvě řízené bomby v *Londýně*, první zasáhla zvláštní jednotku Královského jezdeckva projíždějící *Hyde Parkem* a zabila 4 vojáky. Druhá bomba zabila sedm členů vojenského královského oddílu v *Regent's Park*.

Také v průběhu roku 1991 uskutečnila *PIRA* značný počet bombových útoků po celé *Británii*. Například 7. února 1991 provedla minometný útok na rezidenci britského premiéra na

Downing Street 10, zatímco premiér *Major* hovořil se staršími členy svého kabinetu. Je to přesně ta adresa a přesně ta místnost, ve které přijímal koncem roku 1997 nový předseda vlády *Tony Blair* jezuitského předáka *Sinn Fein*, *Gerryho Adamse*, a mluvčího této politické organizace severoirských katolíků, jezuitu *Martina McGuinnessa*.

45.29 Jezuitské převleky

Ve všech těchto organizacích jsou tajné vatikánské síly. Čím více jsou však roztržštěné, tím více jsou nenápadné. Přesto však mají jeden jediný, společný cíl: Výhradně římskokatolický stát *Irsko* s jezuitskou vládou. Severoirské obyvatelstvo si je vědomo, jaké nebezpečí mu hrozí. Opustit však tak veliké území, jakým je *Severní Irsko* a podstoupit hromadný exodus z ostrova je však naprosto nemožné. Nezbyvá mu tedy, než bojovat. Je to skutečně boj na život a na smrt, boj kdo s koho. Proto i *protestanti* mají své vojenské skupiny a snaží se neustále hájit svá *protestantská* práva a *protestantské* tradice tohoto ostrova.

Vedle toho však existuje také mnoho falešných militantních skupin, které se sice tváří jako protestantské polovojenské oddíly, ale jejich složení je převážně tajně katolické. Tyto oddíly dokonale matou svými akcemi světové veřejné mínění. Jedná se například o skupinu *UFF – Ulsterští bojovníci za svobodu*. Je dokonale jezuita *infiltrována* a ve skutečnosti pracuje podle jejich diktátu i přesto, že jsou jejími členy i mnozí skuteční, přesvědčení protestanti.

UFF byla odštěpnou skupinou, která se oddělila z *Asociace obrany Ulsteru (UDA)*. Stejně jako její mateřská skupina byla i *UFF* původně antikatolickou domobranou, vytvořenou z ulsterských protestantů, ale se značnou náchylností k násilí a neurvalostem. Ačkoliv bylo v roce 1973 britskou vládou *UFF* zakázána, dále pokračovala v četných úkladných vraždách a bombových atentátech. Někteří pozorovatelé věří, že *UFF* není ve skutečnosti ničím jiným než komandem smrti, které z pozadí tajně řídí *Asociace obrany Ulsteru*. Původní, mateřská organizace i její odnož jsou plně v rukou jezuitů.

UFF vraždí nejen aktivisty *IRA* a ty, kteří s ní sympatizují, ale provádí také namátkové zabíjení katolíků, kteří se nezapojili do antiunionistických skupin, aby takto terrorizovali římsko-katolickou komunitu. (Je to ovšem krycí plášť na to, že celá organizace je dnes velikým podvodem na *protestanty*). V roce 1976 zavraždili protestanti – převlečení jezuité – bývalou aktivistku *Sinn Fein*, *Marii Drummovou* na jejím lůžku v *belfastské* nemocnici, kde se léčila na kataraktu (šedý zákal oční čočky). 14. března 1984 výstřelem poranili předsedu strany *Sinn Fein* *Gerryho Adamse*, když projížděl autem přes centrum *Belfastu*. Vzpomeňme si však na fingovanou vraždu papeže *Jana Pavla II*. Dne 7. listopadu 1986 explodovaly dvě bomby, které nastavilo *UFF* v nádobách na odpadky na hlavní třídě v *Dublinu*, ke zraněním nedošlo. Dvě další bomby byly nalezeny a zneškodněny. Tyto bomby byly použity na protest proti sjednané *Anglo-Irské dohodě*. Byla to však další maskovací akce, stejně tak, jako když 12. února 1989 vstoupili členové *UFF* do domu významného katolického právníka, *Pata Finucanea*, a zabili ho za přítomnosti jeho rodiny při večeři. Ačkoliv tvrdili, že to byl člen *IRA*, ukázalo se, že to byl jen další příklad z jejich cílené zastírací kampaně. Tato organizace potřebuje získat co největší důvěru protestantů, proto neváhá vybíjet i vysoce postavené katolíky, ať jsou jakékoli politické orientace.

Tak jako *Vatikán* rozehrál v našem století velmi vysokou hru a tak jako tajní jezuité rozehráli ještě vyšší hru, tak stejně tak je tomu i na irském ostrově. Lež a kamufláž následuje za lží a kamufláží a není téměř žádného novináře, který by byl schopen do toho důsledně proniknout a všechno pravdivě popsat. I to je součástí hry *Vatikánu*, že svět dostává informace z tohoto

ostrova zase jen prostřednictvím tajných jezuitů a jejich novinářů přesně tak, jako je tomu i na *Balkáně*.

45.30 Další organizace jezuitů

Africký národní kongres podobně jako Irská strana *Sinn Fein* může být světem primárně považován za politický celek, zatímco jeho ozbrojené křídlo, podobné jako *Irská republikánská armáda*, lze veřejně chápat jako *samostatnou vojenskou organizaci*. To je ovšem pohled jen po povrchu. Ve skutečnosti teroristické akce připisované ANC jsou analyzovány právě pod názvem, které dostalo jeho ozbrojené křídlo – *Umkhonto we Sizwe*. I zde je veřejnost silně klamána. ANC řídí *terorismus* na obyvatelích černého kontinentu stejně tak obratně a tajně, jako je tomu v *Irsku*. Legitimita, o kterou *Africký národní kongres* veřejně usiluje i ohavný *apartheid*, za který ve skutečnosti tajně bojuje a podporuje ho, je více než podivná. Jsou zde aspekty, které se přímo a logicky rozcházejí s otázkami uzákonění taktik přijatých ANC k dosažení jeho cílů a k boji s *apartheidem*.

A co španělsky mluvící svět? Je zde *ETA*, *baskická separatistická organizace „Země a svoboda“ ve Španělsku*. Je to organizace, která velmi úzce spolupracuje se *Sinn Fein* a s aktivními teroristickými organizacemi *Irška*. Pod pláštěm národního citu, národního osvobození chce organizace dosáhnout úplné nezávislosti na evropských státech a znovunastolení španělské politické a náboženské jezuitské velmoci. Za „mučedníky“ této teroristické organizace se ještě dnes, na počátku 21. století, pořádají mše a bohoslužby. Je to stejné, jako před několika lety v *Jugoslávii* za neoustašovské vojáky při etnické likvidaci *Srbů* a je to stejné jako v minulých stoletích, když jezuité činili teroristické útoky a atentáty na svobodomylné či protestantské panovníky a panovnice.

Vzpomeňme také na *Carlose* alias *Šakala* – vraždícího *revolucionáře*. Osmačtyřicetiletý *Venezuelec*, vlastním jménem *Ilyich Ramírez Sánchez*. Působil v tajných službách a likvidoval protiteroristické jednotky. *Carlos* šokoval svět už coby šestadvacetiletý, když řídil v prosinci 1975 dramatický únos jedenácti ministrů Organizací zemí vyvážejících ropu, *OPEC*, z *vídeňské* konference. Asistoval při řadě atentátů, pumových výbuchů, při řadě únosů politických osob. Pohyboval se po celém světě s neuvěřitelnou rychlostí. Jeho manželka *Magdalena Koppová* byla členka *německé teroristické Frakce Rudé armády*. Jeho otec byl zámožný venezuelský právník. Prošel výcvikem na *Kubě* a zapojil se do boje proti *Izraeli* jak v *Palestině*, tak i v *Sýrii* a *Lýbii*. (***Mladá fronta DNES, 12.12.1997***).

Plně ve službách jezuitů pracoval jak v *Hizbaláhu*, *Hamasu*, organizaci *ETA*, tak v různých tajných službách. Pohyboval se jak v rudých revolučních organizacích, tak i v islámských uskupeních za národní osvobození a spásu nebo v *indických teroristických kruzích*. Zde všude prováděl pro jezuitský řád rozsáhlou špionáž. Byl vrahem z povolání a vždy ve službách podsvětí.

Výčet nekončí. Těchto několik příkladů má pouze ukázat, jak „rozmanitá“ je činnost tajných jezuitů, když všechny tyto organizace sami nebo prostřednictvím svých agentů *infiltrovali*. Má čtenáře aspoň trochu navést na závažnost zákulisí *teroristických organizací*. Nesmíme zapomenout, že hlavním cílem jezuitů je stále dělat všechno „*ke slávě Boží*“ neboli k úplnému *dosažení své nadvlády nad celým světem*.

Proto neváhají *infiltrovat* jakýkoliv politický, náboženský, ekonomický či hospodářský útvar. Proniknou jako mikroby či mravenci i do sebetajnějších organizací, i kdyby to měla být třeba britská tajná služba nebo izraelská špionážní síť a pak zde provádějí jako vir v počíta-

čovém programu destrukční práci přesně podle pokynů svého řeholního „programátora“. Řád se silně modernizoval, ale *středověký duch poslušnosti a slepé, fanatické robotizace* nevymizel i přesto, že s tím začíná mít *generál řádu* v poslední době u svých podřízených dost problémů.

46.1 O co šlo?

I když tento soudní proces proběhl v *socialistickém NDR* pět let před *revolucí a pádem komunismu*, přesto se o něm veřejnost dozvěděla až po roce 1990. A je to tak důležitý proces, že není možné jej v chronologii tajných dějin jezuitů, a tím i *Vatikánu* vypustit. Paradoxem je, že tento proces byl dlouho zatajován jak římskokatolickou církví tak i *komunistickými režimy socialistických států*. Tento paradox má však v sobě logiku, když si uvědomíme provázanost mezi jezuitským řádem a *komunismem*.

Teprve *pádem komunistických režimů* se lidé z *Východního bloku* mohli dozvědět pravdu. Pravdu, která tehdy otřásla i soudní síní ve *Východním Německu*, a to prostřednictvím mnoha obhajovacích studií a spisů proti žalobě ze strany církve a soudu.

Tyto materiály pak byly sjednoceny do stručné zprávy pod názvem ***Uražená církev aneb Kdo narušuje všeobecný mír? (Zpráva z Bochumského procesu, vyvolaného obžalobou na základě § 166, roku 1985)*** od obhájce Karla Heinze Deschnera, který obhajoval zažalovaného studenta a který byl sám roku 1971 obžalován ze stejného paragrafu 166. Obhajoba jeho osoby a letáku, který tehdy napsal, se pak uskutečnila v *Norimberku* a skončila pro katolickou církev naprostým fiaskem.

Překlady *Descherovy zprávy* ve věci žaloby na studenta medicíny z roku 1985 obletěly ve velmi krátké době doslova všechny nekatolické církve v *evropských státech*. O co tehdy šlo a co se ve spisu píše?

„Tato brožura seznamuje čtenáře se soudním procesem, který se odehrál roku 1985 v Bochumi (bývalém NDR). Tehdy mladý student medicíny obvinil katolickou církev z toho, že je »zločineckou organizací«. Církev na něj obratem podala žalobu u soudu. Hrozilo mu, že bude odsouzen až ke třem letům vězení nebo k vysokému peněžnímu trestu.

U soudního jednání ovšem místní historik, zabývající se zvláště dějinami katolické církve, dokázal pravdivost tohoto obvinění, čímž přinutil soud, aby žalobu stáhl.

K.H. Deschner odhaluje pravou tvář této církve a umožňuje nahlédnout do zákulisí katolické mašinérie, jež se vyznačuje děsivou krutostí, se kterou provozovala svou rozpínavost po všechny věky přes středověk až dodnes. Ačkoli o sobě vyznává, že je jedinou pravou církví na světě, přece se v rámci svých tajných plánů na ovládnutí světa dopouštěla už mnohokrát genocidy, mj. během druhé světové války na pravoslavných Srbech, a to pomocí chorvatských katolíků.”

Po těchto úvodních slovech pokračuje spis sdělením, že „když země byla červená krví Kristovou“ psali „křesťané o křesťanech“ jako „Ignác, Ireneus, Efrém, Athanasius, Hillarius, Jan Zlatoústý, Jeroným, Augustin, papež Lev I.“ – tedy ne zrovna ti nejmenší a bezvýznamní – „a svatě psavsky označovali pohany a Židy a vůbec všechny, kteří věřili jinak než oni.“ „Tak pošlapali největší světci katolicismu jinnověrné křesťany do bláta. Sedm ze světců dokonce s titulem »církevní učitel« – s tím největším vyznamenáním pro katolíky. Z více než 270 papežů ho získali jen dva.“

46.2 Přečin studenta

Pak následuje porovnání přečinů římskokatolického systému s žalobou na onoho studenta. V brožuře obhájce Karl Heinz Deschner dále píše:

*„K těm nejmenším přečinům mnoha svatých v křesťanství patří i jiné slovní pro-
hřešky a používání »kanálových výrazů«. Patří k nim třeba: vykořisťování, zlodějiny,
nástrahy na Židy, vydírání, podvody, žhářství, korupce, vraždy a masové vraždy.*

*I Helvetius to věděl: »Když čteme o jejich legendách, o svatých, dočteme se o ti-
sících zločinců, kteří byli prohlášeni za svaté.«*

*A veřejný pořádek, který údajně obžalovaný porušil, neporušil po celá dvě tisíci-
letí nikdo tak hrozně – žádná náboženská společnost, žádná dynastie ani stát – jako
právě katolická církev. Ta věznila miliony a miliony nevinně zajatých, nevinně mu-
čených, nevinně usmrčených, jak nám to dosvědčují dějiny. Je groteskní, že deno-
minací, která se brání, je právě ta církev, která má na svědomí ty nejhnusnější zlo-
činy v dějinách, a ne ti, kteří jsou pronásledováni!*

*Je též groteskní, že pár zjištěných faktů, několik písmen, trocha tiskařské černě
může narušit veřejný klid. Jak vlastně? Je groteskní, že státní nadvládní obžaloval
studenta za výrazy jako »špiclování« a »trik«, zatímco mnozí nejslavnější básníci a
myslitelé nové doby prokleli katolicismus a křesťanství mnohem ostřeji.*

*A což teprve, přihlédneme-li k verdiktům Baylea nad Voltairem a Goethem až k
Nietschemu a Freudovi, ke kterým se mohou připojit nejen mnohé podobné, ale
také odpovídající svědectví Giordana Bruna, Leonardiho, d'Holbacha, Schopenhau-
era, Shelleye, Bakunina a jiných.*

*Nebo si připomeňme slova od mnoha vynikajících hlav našeho století, od Arno
Holze, Panizzy, Tucholského, Teodora Lessinga, Klagese, Overlanda, Jahnna, Benna
nebo Henry Millera.*

*Ten mi dokonce opakovaně psal, abych vůbec nevěřil na existenci katolického
Krista. Celé církevní kázání mu totiž prý připadají jen jako »výsměch a potupa« a
celé katolické křesťanství nic než dohromady »zrada a karikatura toho, co před-
stavoval Ježíš«.*

*Docela zničujícím způsobem to přece posuzují i významní křesťanští teologové
jako Bruno Bauer, David Friedrich, Strauss nebo Franz Camille Overbeck. Neboť ne
bez příčiny zjišťuje Hebbel: »Čím to jen může být, že všechno, co kdy bylo na zemi
důležité, si myslelo o křesťanství totéž co já?«*

*Nejvýznamnější katoličtí svatí nazývají křesťany jiných vyznání jako psy, svině,
vlky, bestie, dobytek apod. (srovnávání se zvířaty převládá v mezicírkevních spo-
rech už po staletí). Jezuita Leppich docela bez ostychu nadává v přítomnosti
Augustiana jinověrným, že jsou hmyz a srovnává je s »nesytkou sršňovou«, se »sa-
tanem« a každému, kdo byl od něho bičován, »i když měli tisíckrát Bibli v rukou«
mohl beztréstně slovy apoštola Pavla říci »budiž proklet«.*

*A tak zatímco se mohla všechna tato nactiutrhaní křesťanů (i jiných) konat ze
strany církve zcela bez rušení veřejného klidu a mohla se dokonce rozšiřovat ve stá-
le nových vydáních a nákladech, aniž by to justici vadilo, obviňuje státní nadvládnic-
tví v Bochumi v jednom protikřesťanském letáku výroky: »špatný vtip« a »fráze«
jako »obzvlášť hrubě zraňující vyjádření« a povolává obžalovaného studenta k sou-
du.*

*Ano, kdyby například tento student nazval Karola Wojtylu těmi superlativy, který-
mi římsktí katolíci nazývali a nazývají protestanty (kacíře), kdyby ho nazval například
»zvířetem«, »šel-*

mou«, »netvorem«, »krokodýlem«, »vlkem«, »hadem« a »pekelným drakem«, »pозemskou bestii«, kdyby charakterizoval tento pohnaný před státního nadvládního současného papeže Jana Pavla II. nadávkami použitými na protestantské kněze jako »masopustní masku«, »krále Krysu«, »loupežníka«, jako »arcimorového netvora« nebo »monstrum«, kdyby řekl terminologií katolíků, že Jeho svatost je »špitální, smrdutý pytel červů«, že je »posedlý ďáblem« nebo »biskup ďábla a sám ďábel, ba lejno, které vmetl do církve sám ďábel«,... a kdyby vyhrožoval tak, jako vyhrožovala inkvizice nevinným obětem, že jemu a všem papežencům vytrhne jazyk až u kořene a přibije ho na šibenici – kdyby tohle (a ještě mnoho jiného) vyslovil ten obžalovaný proti »vikáři Kristovu«, pak by to opravdu byla veliká pohana, ba snad dokonce rušení veřejného klidu.

Ale toto obviněný neučinil. Mír a pokoj je ohrožován dnes totiž docela jinak – a to zcela legálně – zbraněmi ABC apod. ...Ale připusťme, jak řekl první protestant o křesťanech jiné víry anebo jak o tom mluvili největší svatí katolicismu po celá staletí: takto se sotva posmívá křesťanství některý z jeho odpůrců...

A tím začnu komentovat to, co státní nadvládnictví klade za vinu obžalovanému: 1. »Špiclování« za zpověď, 2. »Trik« za tzv. pozdvihování a 3. »Špatný vtip« a »fráze« za bratrskou lásku.

46.3 Zpověď

1. Zpověď byla známa už u mnoha »primitivů« a afrických přírodních národů, dále u buddhistů anebo u helenistických mysteriálních bytostí. Ale rozhodně ne u prvotních křesťanů!

Až do r. 1215 to ale vůbec nebyla pro katolíky podmínka ke spasení. Teprve od tohoto roku začala být zpověď praktikována. Církev byla v raném středověku uspokojována hlavně penězi a nazývalo se to »komutace« nebo »redempce« (vykupování).

Poznenáhlu se ve spojení s pokáním objevovaly i odpustky za zemřelé, a to okolo poloviny 13. století. Velikou zásluhu na tom má známý a u papežů velice považovaný kanonista Heinrich von Sus (Hostiensis). Obchod s odpustky uznávaný dříve jako »hříšné oklamávání« se později staly velmi výnosným, lukrativním obchodem, a to nejen pro římskou kurii, biskupy, zpovědníky a kazatele odpustků, ale i pro zemská knížata, veksláky a agenty. »Když peníze ve skříňce cinkají, duše z pekla skákají«...

Jelikož však mohli být katolíci skoro do 12. století spaseni bez zpovědi (až teprve v posledních sedmi a půl stoletích ne), neboť zpověď, jako většina katolických ustanovení, nepochází od skutečného Krista a od jeho apoštolů a ani neexistovala v celém starověku, může se křesťan, kterému jde opravdu o původní křesťanskou víru, sotva cítit v nepravu, když hanobí zpověď – ovšem za předpokladu, že opravdu došlo k hanobení, jak to tvrdí pan státní nadvládní, i když to nemůže nijak dokázat.

Ušní zpovědi se od doby, kdy byla zavedena, využívalo, opatrně řečeno přinejmenším k doзору a k »usměrňování« věřících. A nutno podotknout, že nejen vysoce postavených. Že se tomu tak dělo, je historicky nepopíratelné. Tudíž i to slovo »špiclování« je věcně vlastně naprosto správné.

Mnohem ostřeji formuluje zpověď italský jezuita Alighiero Tondi: »Jako je dogmatický aparát vězením pro rozum, je zpověď vězením pro celého člověka.«

Když může taková kompetentní a vysoce učená hlava jako Tondi, mj. také dlouhodobě profesor na papežské univerzitě, nazvat zpověď »vězením«, proč by ji potom odpůrce církve

nemohl nazvat »špiclováním«, což je mnohem mírnější znění, i když mnohdy skutečně vede až k vězení...?

46.4 Chléb a víno

2. Přeměna chleba a vína, v katolické církvi nazývaná pozdvihování, vede (posuzováno nábožensko – historicky) přes docela obyčejnou večeři – v původním křesťanství s chlebem a vodou, chlebem a sýrem nebo chlebem a zeleninou – nakonec až ke kanibalské hostině.

Takovými slovy nadepisuje teolog Klaus Ahlheim (dnes profesor v Marburgu nad Lahnem) v roce 1971 docela samozřejmě jednu kapitulu »Svatá večeře a kanibalismus«, aniž by byl přítom soudně stíhán.

Svatá večeře, při které křesťan pociťuje »totální zřeknutí« (Ahlheim), vznikla přesným napodobením zvyků pohanství a stala se stěžejním bodem katolické mše – pozdvihování. Učení o »transsubstanciaci«, (jak zní hrozně to umělé slovo) a tudíž ona – přirozeně vždy jen potvrzovaná, ale nikdy neprokázaná – »přeměna celé substance chleba na substanci těla Kristova a celé substance vína na substanci krve Kristovy« (po konsekraci, tj. po pronesení slov »Toto je tělo mé...«) neznala ani apoštolská ani poapoštolská doba.

Proto také nepochází, podobně jako zpovědní praktiky, od Ježíše.

Spíše pochází z eucharistiky valentianských Markoziánů, gnostické sekty, tedy od kacířů. Proto byla také v tehdejší době katolickou církví, jejímž vedoucím teologem byl tehdy sv. Ireneus zavržena. Ireneus sám označil transsubstanciaci jako populární hrubý omyl a církevní komise s ním plně souhlasila. Ale asi o jedno tisíciletí později, v roce 1215 byla transsubstanciace opět zavedena a dogmatizována.

Křesťan, který to s původním křesťanstvím myslí doopravdy, se tudíž nemusí cítit označením pozdvihování jako »trik« nijak raněný.

A tak, jelikož touto proměnou (podle lexikonu teologie a církve) zůstávají jenom(!) akcidencie (barva, chuť, objem, váha atd.), avšak »substance« se změní, vyvstává tedy, střízlivě uvažujíc, otázka: Není toto tvrzení podobné tvrzení obchodníka s vínem, který by sice nabízel čistou vodu, ale zapřísáhl by se, že je to sice čistá voda, ale jakmile se bude pít, bude to čisté víno, dokonce velice zdravé, zaručující, když ne věčný, tedy alespoň velmi dlouhý život? Nevyslovil by se po takovém prohlášení obchodníka s vínem pan státní nadvládní, že jde o »trik«? Volil by snad jiná slova? Zajisté nikoli. Nezakročil by. Považoval by obchodníka za pomateného a pochopitelně také každého, kdo by takovou vodu kupoval jako víno. Řekl by: Kdo kupuje a pije čistou vodu jako víno, je si sám vinen. Zřejmě to tak chce. A tak je tomu i ve skutečnosti – když obchodník v tom pokračuje a zákazník mu věří... Nechť je zákazník tímto trikem oklamáván dál.

Mundus vult decipi – Svět chce být klamán – staré přísloví, které Luther cituje 24. ledna 1529 s dodatkem »verum proverbium«. O pár řádků dále píše: Mundus vult decipi. Já jim pomohu. V »Paradoxech« Sebastiana Frankse říká potom krátce v r. 1533 jeden mnich: »Mundus vult decipi – proto jsem tu.«

Lutherovo prohlášení je však první doklad o posudku známého přísloví: Mundus vult decipi, ergo decipatur – Svět chce být klamán, proto bude klamán – což začali oceňovat i katolíci. »Quandoquidem populus ... vult decipi, decipiatur« – Jelikož svět chce být klamán, má být klamán.

To přiznal v roce 1556 kardinál Carlo Carafa, pověřený vedením vatikánských obchodů, synovec pontifika Pavla IV. – papeže, který vlastnoručně mlátil kardinály holemi. Židy nutil nosit žluté klobouky (viz žluté židovské hvězdy za nacismu), nechal veřejně upálit 25 Židů, mezi nimi jednu ženu. Sám jistě proto viděl (při nejmenším) svoji paži »ponořenou až po loket v krvi«.

Slovo »hokuspokus«, poprvé prokázané v Londýně v r. 1624 a pak v r. 1634, bylo použito v titulu »Hokus Pokus junior, the anatomy of legerdemain« v jediné učebnici umění kapesních her vydané v Londýně. Po mnoha bádáních se zjistilo, že slovo není nic jiného než proměna konsekrační formulky »Hoc est corpus meum«. Já sám, pokud zde hovořím o triku, podvodu a transsubstanciaci, jsem tím více méně stejného názoru.

Také Goethe použil »Hokuspokus« pro jednu církevní ceremonii, a sice pro svěcení svíček, které viděl krátce v Sixtinské kapli. Tu, jak známo, vytvořil Sixtus IV., svatý otec, který nejen – a to není moc známé – udělal inkvizitorem krvavého Tarquema-da, ale vystavěl také veřejný dům, bral vysoké roční daně z jeho výnosů, sám obcoval s vlastní sestrou a svými dětmi – a v roce 1476 založil svátek Neuposkvrněného početí. Nebylo by vhodné tato data o papeži Sixtu IV. zveřejnit na Sixtinské kapli?

Důkaz o tom, že pozdvihování není »trik« musí podle mého mínění provést ten, kdo to tvrdí. Sotva kdy bude takový důkaz proveden. A pokud tento důkaz proveden bude, pak to nechá na sebe pořádně dlouho čekat. ...

Celá ta věc o transsubstanciaci nepřipadá podezřelá samozřejmě jenom tomu obviněnému mladému medikovi, který chtěl celý průběh (nebo spíše neprůběh) probádat v přítomnosti biochemika.

Jak ukazuje téměř nekonečná debata, ještě dlouho před a po 13. století byla transsubstanciací formulována jako dogma a zneužita proti albigenským. Ty potom začali i proti vůli vlivných knížat vraždit biskupové během tvrdošijných papežských štvanicích, a to po dobu více jak dvaceti let. Jenom v Beziers, kam se svými vražednými hordami vnikli biskupové z Bordeaux, Limoges, Basas, Cahors, Agen a Puy, bylo podle údajů samého papežského nuncia zamordováno téměř 20 000 lidí. Jen v kostele Máří Magdalény jich bylo zabito 7 000 – ženy, kojenci, starci i děti. A tomu všemu veleli kněží u oltáře s monstrancí v ruce. Již tehdy tulily matky své děti k sobě a zakrývali jim oči, než je vojáci vhodili do ohně – jako později v plynových komorách v Osvětimi.

46.5 Katolická láska k bližnímu

3. Kdo chce posuzovat označení křesťanské lásky k bližnímu jako »frázi« nebo »špatný vtíp«, může to právem učinit z pohledu celé historie křesťanství. Jen několik málo hesel k tomuto termínu už demonstrativně naznačuje celkový otřesný obraz, a to v řadě příkladů.

Bezpochyby nejstarší křesťanství často prokazovalo účinnou sociální pomoc, pročež právě ti nejchudší – otroci, dělníci, malí řemeslníci, zapuzení sedláci se stali křesťany. Ale už v pátém století existovali křesťané, kteří měli dva tisíce i více otroků. Římský biskup byl největším vlastníkem pozemků v Římské říši. Na těchto pozemcích bídne hynul obrovský křesťanský proletariát, který byl zotročován a byl stále znovu a znovu nucen k otrocké poslušnosti.

A zatímco papežové století za stoletím vládli v ruchu a hukotu svého luxusu, v hýření a v nákladných neřestech, žily nepřehledné řady katolíků století za stoletím v nouzi, byly dále otro-

ky svých duchovních despotů, ba dokonce, co nikde jinde nebylo, byly jako církevní majetek nezczitelné.

Ne náhodou dosáhlo otroctví v jižní Evropě na konci středověku ještě jednoho velkého rozmachu. A ne náhodou udržel papežský Řím mezi evropskými hlavními městy nejdéle otroctví, které Tomáš Akvinský výslovně ospravedlňoval a Egyd Římský je vychvaloval jako přímo »křesťanské zřízení«.

V katolickém středověku, když církev ovládala třetinu Evropy a nechávala ji opracovávat poddanými sedláky, byl časem kůň téměř třikrát dražší než zemědělský otrok. A v Latinské Americe se v raném věku počítalo až 800 Indiánů za jednoho koně!

A vůbec Latinská Amerika. To je zázračný příklad křesťanské lásky k bližnímu!

Jednou papež Alexandr VI., otec devíti dětí zplozených s několika metresami a milenec své jedné vlastní, ještě velmi mladé dcery, daroval bulou »Inter setera« ze dne 4. května 1493 nový kontinent Španělům a Portugalcům, ačkoli mu vůbec nepatřil! Oni dobyli zemi s bojovým pokřikem »Sant Jago«, s neustálým vzýváním nejsvětější panny Marie, četných svatých, s denním sloužením mše svaté, pod praporem kříže a pod obrazy Madony.

»Laskaví křesťané« – kolonisté – hodnotili přitom Indios (Indiány) – »mluvící zvěř« (ve skutečnosti národ s vysokou kulturou, kterou obdivoval v superlativech i sám Albrecht Dürer) – podle španělského dvorního kazatele Gregoria méně než zvířata. »Bůh ví, že s nimi nejednali krutěji než s dobyt看em!« řekl španělský dominikán a biskup Bartolomé de Las Casas, který pozoroval a popisoval téměř půl století jako očitý svědek na Haiti, na Kubě, v Nicaragui, v Guatemale, v Peru a Mexiku to, co v r. 1979 papež Jan Pavel II. v Latinské Americe rád vychvaloval jako »evangelizaci«. Necenili je víc, ba dokonce mnohem méně než bláto na cestě.

Když pochopili to, co papež Wojtyla nazýval »doba spasení«, »království Boží«, »první mezinárodní právo«, zjistili a odhalili, že »poslové míru« štváli domorodce se psy, které krmili zaživa roztrhanými indiánskými dětmi, uřezávali jim po stovkách ruce, nohy, nosy, rty a prsy, pekli je nad ohněm, uvazovali v řadách na šibenice, trhali je mezi koňmi nebo kanoemi, rozprašovali je před ústími kanónů. Podle biskupa Las Casas bylo během čtyřiceti let takto zmasakrováno dvanáct až patnáct miliónů Indiánů. A k tomu připočítejme 30 až 40 miliónů ubitých nebo umořených černochoů!

Takový je výsledek hlavního cíle podle dobyvatele Cortéza: »Rozšíření katolické víry«.

Pro takové a další »evangelizace« se vyslovil papež Jan Pavel II. v roce 1980, když tlumočil zásadu blahoslaveného jezuita Joscé de Ancieta, pionýra evangelizace, při které, jak řekl papež, platí »model pro celé generace misionářů«, neboli heslo: »Meč a železný prut jsou ti nejlepší kazatelé.«

V této Jižní Americe dobyté katolickými loupežnými vrahy a uctívači Marie, kde ještě v roce 1812 jezuita del Coronil zdůrazňoval vojákům, vyslaným proti povstaleckým Venezuelanům: »Vyhubte všecko, co je starší než 7 let,« vytvořila církev »první instanci, která se zasadila o spravedlnost a lidská práva.« (Wojtyla).

Byl to vlastně základ »pořádku«, velkých financí latifundistických a polofeudálních koloniálních metod s hroznými prostředky na udržení moci a k výchově otroků. Přestože byla kolonie téměř všemohoucí, nesmírně bohatá a přestože byly mnohé kláštery obrovskými velkostatkami, pěstovali jezuité a františkáni otroky skoro jako stáda dobytka. Katoličtí páni vydržovali zajaté indiány k financování »domů božích«, vydržovali si orchestry až o třiceti členech a časem využívali rukou otroků i k čůráním a ke kálení. Masa katolíků, generace za generací tak chátrala ve špíně a v bídě.

Dnes vládne v Latinské Americe, kde žije téměř polovina všech katolíků na světě, analfabetismus, chronická podvýživa, bída, vraždy, zabíjení a hnus. Vegetují tam lidé, o kterých řekl jednou Adenauerův příbuzný a první prezident světového svazu katolických podnikatelů, Peter Werhahn: » žijí na smetišti, kde jiní lidé vysypávají své odpadky«. Dnes se zdá, že tyto země připadnou komunismu – všechno díky křesťanské lásce k bližnímu po dobu půl tisíciletí!

»Jak je to možné,« táže se katolík Werhahn, »že na jednom kontinentu, který je tak bohatý přírodním bohatstvím, na kontinentu, kde po staletí žilo katolické obyvatelstvo, je taková míra nepravosti?« A našel »příčinu v katolicismu, jak se historicky v Jižní Americe rozvíjel.«

Krátce předtím, než byl katolický duchovní, Giuliano Francesco Giovanni Parizio Ferrari nalezen po mnoha vražedných pokusech na jeho osobu dne 3.7.1980 v jednom prázdném oddíle rychlíku z Ženevy do Paříže mrtvý, napsal pro mnou plánovanou knihu příspěvek o Latinské Americe. V něm Ferrari, který studoval v Oxfordu, v Římě, Innsbrucku a Tübingenu teologii, filozofii, neofilologii a národní hospodářství, který obchodně působil v Evropě a v Latinské Americe pro církve, který se znal asi s 50 kardinály, a to i s některými nejvýznamnějšími v kurii, který byl spřátelen s Fisserantem a Beou, jakož i se zavražděným arcibiskupem Romerem, píše následující:

»V Latinské Americe žijí biskupové v palácích, ovládají tisk, představují politiky, kteří vykořisťují národ, a využívají hodnoty majetku, které mají od církve k tomu, aby obdarovali svoje upřednostněné 'chudé' anebo k jiným velice pochybným politickým a církevním účelům. Za mojí přítomnosti v Latinské Americe trávili duchovní všech stupňů svůj čas tím, že pořádali peněžní sbírky. Z výtěžku sbírky si část ponechají. Když vyberou např. 10 000 dolarů, osm tisíc pro sebe a na účely, pro něž se sbírka uspořádala, nakonec zbudou dva tisíce. Co se v náboženských sborech v Latinské Americe vybere, převede se ve velikých sumách na Tiberský poloostrov do Itálie a do Vatikánu. Kdyby tam lidé měli alespoň nejmenší ponětí o bohatství biskupů a náboženských sborů, pak by nikdo, kdo má rozum, nedal v budoucnosti žádný příspěvek jakéhokoli druhu...«

Když se jednou Ferrariho společně s kuriálním kardinálem Tisserantem, zakladatelem »Společnosti Boží pro lidi« (La sociedad de Dios para la Humanidad, SDH), zeptal v letadle někde nad americkými kontinenty spolucestující: »Co vlastně děláte?«, odpověděl: »Pracuji v největším a nejspínavějším podniku světa«. Na otázku, co tím myslí, odpověděl za hromového smíchu posluchačů: »Katolickou církev.« Originální to však nebylo, protože ji už dříve Karl Kautsky prohlásil za »nejjobrovitější vykořisťovací stroj«.

V protestantské Anglii, která ještě v 18. století držela otroky, kde ještě za Schopenhauera »dvě třetiny národa neuměla číst«, zacházelo duchovenstvo a velkoagrárníci s křesťanskými sedláky hůř než s dobyt看kem. Ještě v pozdním 19. století museli dělat dvakrát tolik než vězni anglických káznic a byli živeni jen napolovic tak, jako ti vězni. V r. 1840 byl průměrný věk dělníků v Liverpoolu 15 let. V Manchesteru umírala víc než polovina dělnických dětí před pátým rokem věku. V Irsku zemřelo hladem v roce 1846 víc než milión křesťanů. Dva milióny se pro bídu vystěhovalo. Anglická vysoká církev byla enormně bohatá a zřekla by se, dle Marxe, »spíše 38 z jejich 39 článků víry, než jednoho ze svých 39 příjmů.«

Ruská pravoslavná církev vlastnila jednu třetinu Ruska až do roku 1917 – ale velká část Rusů křesťanů žila v celoživotní chudobě a nouzi, mnohem hůř než v nynějším ateistickém sovětském režimu, se kterým ruské pravoslaví kolaboruje.

46.6 Církevní majetek a láska k druhým

V Evropě je křesťanská církev ještě dnes největším vlastníkem pozemků v celém západním světě. Patří jim stále ještě mnoho miliónů hektarů půdy, v některých státech až 20% všech polností. Vatikánské a jiné duchovní kruhy jsou částečně ve vedení a v množství obrovských průmyslových koncernů, mají účast ve mnoha odvětvích průmyslu – od evropských automobilek a leteckých podniků až po zbrojní průmysl USA – zatímco současně milióny jejich věřících opět žijí hluboko pod životním minimem v holé bídě, dokonce i nejnižší klér nevyjímaje, a to ani v papežově zemi. Není vůbec náhoda, že právě v katolických zemích jak v Evropě tak v Americe, je komunismus nejsilnější.

Vypadá tedy křesťanská láska k bližnímu ve světle těchto, sice hrubě nastíněných, ale téměř nekonečně se zvětšujících a v detailech ještě hroznějších věcí, opravdu víc než špatný vtíp nebo fráze? Pro synoptického Ježíše má láska k bližním – jako všechno v křesťanství, co bylo známo již předtím – zvláštní význam. Mimokanonické slovo Ježíšovo zní téměř takto: »Viděl-li jsi svého bratra, tak jsi viděl svého Boha,« a dokonce může mezi židovskými vrstevníky Galilejského vzniknout dojem, že láska k bližnímu je pro něho důležitější než láska k Bohu.

Jak v křesťanství, tak mimo ně, ať je už příkázání o lásce k bližnímu známé či nikoliv, platí jeho jediná autentická a logicky přesvědčivá interpretace, a sice věta světce a církevního učitele Basilia: »Kdo miluje bližního jako samého sebe, nemá více, než má ten bližní!« Viděno to takto, a je to viděno velice přesně, neexistuje láska k bližnímu (jakoby) nikde, naprosto nikde na světě. Naopak vidíme stále méně lásky k bližnímu, čím více má křesťan majetku.

Samozřejmě není taková láska k bližnímu ani v křesťanských kláštrech, z nichž někdy takový klášter vykazuje roční výnos i několik miliónů švýcarských franků! Samozřejmě není tato láska ani v tzv. žebravých řádech, pokud vůbec existují, jako například u jezuitů. Ti i dnes skládají slib chudoby, ale už v začátcích dvacátého století kontrolovali třetinu všeho španělského kapitálu a v pozdějších letech téhož století vlastnili největší soukromou banku světa, Bank of America, s 51%!

Samozřejmě nemůže být tato láska k bližním už teprve ve Vatikáně, kde jeden nejvíce ctěný »zástupce Krista« naší doby, papež Pius XII., zemřel v roce 1958 se soukromým majetkem ve výši 80 (osmdesát) miliónů německých marek ve valutách a ve zlatě a jeho tři synovci, knížata (zásluhou Mussoliniho) Marco Antonio, Carlo a Giulio Pacelli si do svých kapes nacpali asi 120 miliónů německých marek.

Všichni tři jmenovaní byli vesměs vysocí hodnostáři »Svatého stolce«, dále prezidenti a členové správních rad významných bank a monopolních společností a měli účast na téměř všech velikých italských finančních skandálech poválečné doby, přičemž papežova země je obdařená požehnáním jako sotva která jiná. A přitom tito tři nepoti (lidé protěžovaní vysoce postavenými příbuznými) žili pod křídly svého strýce, rovného andělům – »pastora angelica« – člověka, který, jak blouznil Reinhold Schneider, byl podobný světelnému paprsku.

Před takovým zákulisím i podložím jedné církve a jednoho náboženství, tváří v tvář těmto skutečnostem, které se už po čtvrt století publikují v knihách, člancích, přednáškách, diskusích, rozhovorech jak v tuzemsku, tak i v zahraničí – ostatně docela bez protireakce církevních kruhů! – vyvstává u každého upřímně myslícího člověka otázka, kdo je zde skutečně vinen a zavržení hoděn. Ten, co je zde před soudnou stolicí, který o »lásce k bližnímu«, která je tímto způsobem provozována – a je tomu tak v celém světě (všechno ve všem »mutatis mutandis«) – mluví jako o FRÁZI a o ŠPATNÉM VTÍPU anebo jsou vinny ty legiony, které po tisíciletí na exponovaných místech křesťanskou lásku prohlašují a tak beze studu zklamali a klamou i nadále?

46.7 Pokrytectví systémů

Je zde ještě otázka, jestli vůbec jsou ta »závadná« slova »špiclování«, »trik«, »špatný vtip« nebo »fráze« zcela nezávisle na těch jmenovaných nálezech, jak tvrdí obžaloba, »zvláště hrubě zraňující« a vhodné jako »nadávky«?

Jako nadávky určité nejsou vedeny v žádném lexikonu, a to berou lidé denně do úst všechno možné, dokonce i naši politikové jak v parlamentu, tak i mimo něj. Ale velice bych se divil, kdyby se někdo cítil nějak zvláště dotčen nebo uražen nebo že by dokonce někdo někoho soudně stíhal, když by ho nařkl, že mluví »frázi« nebo že jeho ujištění je jako »špatný vtip« nebo že použil ve svém jednání »trik« nebo že jeho zájem o druhého je jako »špiclování«.

I nejzavilejší nepřátelé vůči sobě si takovýchto výrazů vůbec nevšímají a chápou je jako slabé a velmi jemné vyjádření čehosi negativního. Ani nejzarytější nepřátelé se kvůli takovýmto výrazům nesoudí. Není znám ani jeden případ takového udání, ani v případě byt' jen jednoho člověka – jedině, že by ho k tomu nutila jeho láska k bližnímu tak silně, že by si toto udání vykládali jako lásku ...

Avšak jejich někdejší projevy potrestání, jejich mučidla, hranice k upalování, ta »ultima ratio theologorum« už nejsou dnes možné (anebo ještě zatím nejsou možné), ale je zde §166.

Nikdo nezná ten rozdíl, ale nikdo, kdo se zabývá dějinami a církevními dějinami, nemůže neuznat, že ta mírnější forma pronásledování, která ještě pořád má své trvání a může dokonce narušit i život, nepochází od vyznavačů lásky, či spíš nenávisti k bližnímu. Dříve takoví »vyznavači lásky« postříkali své oběti na mučidlech, na žhavém roštu, ve španělské botě či na skřipci a podobně ještě svěcenou vodou, než ty nešťastníky před celým davem oveček, chtivých zvláštní podívané zaživa spálili a k tomu zpívali: »Tebe, Boha, chválíme...«. Dnes stojí inkvizice decentně v pozadí se zadostiučiněním a dokonce plna nostalgických myšlenek na ty ohnivě časy, zatímco stát musí zastupovat jejich zájmy.

A státní zastupitelství naproti tomu vypadá, že už ty několikrát připomínané a katolíky žalované výroky obžalovaného, nepociťuje nijak těžce. Užívá k tomu vlastně jen pět a půl stránky obžaloby. A ostatně musíme navíc přiznat, že nechává bez povšimnutí pronášet mnohem ostřejší výroky, třeba když ten obžalovaný mluví o »působení na ovládnutí rozumu« křesťanské církve, o jejich »zhoubném vlivu na lidskou inteligenci a na lidské štěstí«, a o jejím »monopolu na ohlupování«, o »náboženském bludu«, o jejich »někdejších rekordech v obětech mučení a zabíjení«. To všechno mohu otevřeně říci o vrchním státním nadvládním státního zastupitelství v Bochumi. To je pravda.

46.8 Církevní zločinnost

Hlavní důvod jeho zákroku, jak se zdá, je snad vyjádření obžalovaného, že církev je »největší zločinecká organizace všech dob«. »Toto tvrzení« stojící v obžalovacím spisu »je odvozeno v souvislosti ze všeobecně známých těžkých zločinů, které se v průběhu církevních dějin opravdu staly za účasti nebo přispění církevních míst. Avšak v souvislosti se zdůvodněním této žaloby je zjevné, že tato vzpomínaná označení pro církev se míjejí v jejich dnešní konstituci (uspořádání) účinkem. Stavení na stejnou úroveň křesťanských církví v dnešním uspořádání s největším organizačním seskupením lidí za účelem páchání zločinů, staví církevní hodnostáře do nepříznivého světla. Je to těžká výčitka proti všem členům církve.«

S přihlédnutím k minulosti zní zjevně i tvrzení státního zastupitelství o »největší zločinecké organizaci všech dob«, jako nikoliv neodůvodněné, a tudíž ani neoprávněné. To je ctí. Ctí je to nejen v mých očích, ale i v očích těch, kteří znají dějiny a jsou proto upřímně kritičtí, a je mi trochu líto, že nemohu žalobce v tomto pojetí ještě posílit mými, už dlouho připravovanými mnoha svazkovými »Kriminálními dějinami křesťanství«.

Státní zastupitelství však odmítá, že by »církve v jejich dnešní konstituci a působení« byly »největší zločineckou organizací všech dob«, ba dokonce považuje to za justiciabilní.

Avšak zde citovaný časový údaj »dnešní« zahrnuje jen přítomnou generaci. To znamená, že zničující výrok obžalovaného se vlastně dotýká 59/60 církevních dějin a jen 1/60 by z toho mohla být vyjmuta. To mluví za sebe a nepotřebuje to dalšího komentáře.

Ale i kdybychom slovo »dnešní« nezvýrazňovali, neohraničovali příliš těsně, když bychom přítomnost rozšířili na dvě generace, nebo velkoryse na celé 20. století, pak by ten zdrcující výrok platil ještě vždy pro 19/20 církevních dějin a nikoliv jen pro 1/20 – pokud omezení státního zastupitelství stojí za správností.

Ale stojí opravdu za správným?

Především, když budeme brát ohled bezprostředně jenom na dnešek, v pohledu na křesťanské okolí nás všech, jistě. Neznáme snad opravdu dobré křesťany? Neznáme snad různé řádové sestry, které se dnem i nocí starají o své nemocné? Neznáme vesnické i městské faráře, kteří žijí jen pro svou farnost? Já sám vděčím jednomu katolickému duchovnímu za mnoho nejkrásnějších vzpomínek mého života. On se za mne modlil až do své smrti, což mne ovšem velice dojívalo, ale nezměnilo to ani o čárku můj úsudek o jeho církvi. Každé náboženství žije z toho, že někteří jeho služebníci jsou schopnější než oni. A dobří křesťané jsou nejnebezpečnější, protože si je pleteme s křesťanstvím. (S KATOLICISMEM!!!!!!).

Žádné náboženství ani církve nemůže být hodnoceno podle výjimek ani podle průměru jejich přívrženců, podle pravidel, které mají jejich kněží, ale pouze podle průměru a podle pravidel (doktrín), které mají jejich vedoucí kněží. Neboť jenom oni, ti skutečně mocní, určují politiku, dějiny, a tím i osud lidí, a to směrodatně.

A oni, ti vůdcové křesťanství – obzvláště katolicismu – zvýraznili i naše století, a to právě rozhodným způsobem. Můžeme říci, že způsobem doslovně zhoubným, a to tak, že i to prohlášení obžalovaného, a to i ve světle dnešní doby, nepřipadá tak zcestné.

Naopak, když to pozorujeme z čistě kvantitativního hlediska, je křesťanská církev a zvláště římskokatolická zatížena zločiny více než v kterékoli jiné době dřívějších dějin, protože právě ve 20. století, abychom se vyslovili zdrženlivými, ale přesto zřetelnými slovy obžalovaného, »děje se za přispění a souhlasu církevních míst skutečně« těžké bezpráví.

46.9 Zločinnosti Vatikánu

Vatikán totiž vybavil všechny fašistické režimy dvacátých, třicátých i čtyřicátých let. A katolická hierarchie podporovala veškeré fašistické státy systematicky od jejich začátků. Tím se stala katolická církev rozhodným způsobem spoluvina na smrti asi 60 miliónů lidí. Nebyla jenom sponzorem Franca, Mussoliniho a také Hitlera. Ona byla přítelem dokonce toho exorbitantního (nesmírného, neobyčejného) zločince, tohoto předního bandity, který neměl v dějinách rovného. Byla dokonce reprezentována papežem, jeho prvním a nejlepším přítelem.

»Papež Pius XI.« – a to nevyzval nikdo jiný než kardinál Faulhaber z Mnichova v r. 1946 v jednom kázání – » uzavřel jako první suverén ze zahraničí slavnostní smlouvu s novou říšskou vládou v říšském konkordátu, veden přáním, aby se mezi Svatou stolicí a Německou říší posílily a upevnily přátelské vztahy.« Ano, »ve skutečnosti,« řekl tento kardinál, který je dnes uznávaným bojovníkem v odboji a po němž se dnes jmenují ulice a náměstí, »je papež Pius XI.,« nejlepší přítel, na počátku dokonce jediný přítel nové říše.

Milióny politiků, diplomatů a katolických biskupů v zahraničí stály z počátku vyčkávavě a nedůvěřivě vůči nové Říši. A nová říšská vláda dostala důvěru až po uzavření tohoto konkordátu.

Jelikož se však papež, který již desetiletí předtím stále masivněji podporoval fašismus, nyní rozhodl pro vůdce nacionálního socialismu, nezbylo episkopátu v Německu nic jiného než ho následovat. Přitom němečtí katoličtí biskupové, abychom jmenovali pouze je, nejenom v roce 1933 Hitlera podporovali, ale v jejich společném pastýřském listě z července spatřovali v jeho vládě »odlesk božské vlády a účast na věčné autoritě Boží.«

Ne, oni stáli i ve všech následujících letech jeho singulárního teroristického režimu za ním, dokonce s narůstající intenzitou, což dosvědčují stovky pastýřských listů a biskupských listovních příspěvků, i když zde schází důkazy. Ty jsou v obou mých svazcích »Století dějin spasení. Politika papežů v období světových válek.« (Kiepenheuer u. Witsch, 1982/83).

Chci však alespoň zdůraznit, že všichni němečtí (a rakouští) biskupové, samozřejmě i údajní odbojoví bojovníci od Galo po Faulhabera, ještě 26. června 1941 důrazně vyzývali německé katolíky, aby podporovali Hitlerovu válku, »válku, která má nikdy nepoznané rozměry«, jak sami psali, a to válku útočnou, kterou jejich církevní učení zakazuje, přičemž oni sami jedním dechem podněcovali »k věrnému plnění povinností, k udatné vytrvalosti, k obětavé práci a k boji« a beze studu Němce, milióny budoucích obětí bojů a bombardování zaklínali: »Kéž vás posiluje potěšující jistota, že tím plníte svatou vůli Boží...«!

Ó, vy pastýři, vy vrchní pastýři – »Paste mé ovečky«! »Ano, jistě!« napsal Žid Teodor Lessing, kterého Hitlerovi biřici zastřelili nad psacím stolem. »Ale dejte si otázku, proč a z jakých důvodů nechává dobrý pastýř svoje stádečko přemýšlet? Předně: protože je chce stříhat a za druhé, že je chce sežrat.«

Už 10. prosince 1941 vyznali všichni katoličtí vrchní pastýři Německa (a Rakouska), přirozeně i odbojoví pracovníci Galen a Faulhaber: »Stále znova a pořád dokola je v pastýřském listě vyzývali k věrnému plnění povinnosti, k udatné vytrvalosti, obětavé pracovitosti, k bojování ve službě naší vlasti, našeho lidu v nejtěžší válečné době. Se zadostiučiněním sledujeme tento boj...«

»Se zadostiučiněním« sledovali tedy všichni německo–rakouští biskupové Hitlerovu válku, jak sami ujišťují; vždy znova a co nejdůrazněji volali v této válce k boji, jak společně dosvědčují, k vedení války, která má nikdy nepoznané rozměry, jak znova vysvětlují. A nyní chtějí být už čtyřicet let »účastníky odboje«!

Čím byli ve skutečnosti?

Malý loupežný vrah, který zabil jediného člověka je zároveň zločincem a nikdo nebude váhat označit pomocníka tohoto zločince za dalšího loupeživého vraha a tedy za dalšího zločince. Jestliže tedy v malých věcech nazýváme člověka zločincem, co jsou potom lidé, kteří podporují vraždy několika miliónů? Nejsou snad tito lidé miliónnásobně vinní? Nejsou snad vinni o to tím víc, čím vlivnější úřady zastávají? Čím účinnější pomoc poskytují? Čím větší – samozřejmě nezasloužená – je jejich úcta u lidí, že je navádějí k zabíjení?

A což také papež Pius XII. neprohlásil v roce 1939, že Vůdce je legální hlavou Němců a každý, kdo se mu protiví, že hřeší? Neřekl snad o miliónech katolíků v německé armádě: »Přisahali, a proto musí být poslušní?« Nenechal dokonce přes dva nuncia zprostředkovat, že »nepřeje Vůdci nic snažněji než vítězství!«

Opakuji: Čistě kvantitativně je katolická církev dvacátého století více obtížena zločinem než kdykoli v dřívějších stoletích její historie. A že je nadto v několika posledních desetiletích poznamenána krvavou vinou, která si nezadá s nejhrošími masakry katolického středověku, ale ještě je předčí, to je zde dostatečně stvrzeno – přičemž se mi zdá být podstatné, že nejkřutější skandál křesťanství ve 20. století je dodnes nejneznámější historická skutečnost křesťanského světa.

Mluvím o katolických krvavých orgiích tzv. »Nezávislého státu Chorvatska« (Nezavisna država Hrvatska, NDH), za Ante Paveliče mezi rokem 1941 až 1943.

Tehdy tam padlo za oběť katolické křižácké výpravě proti srbské ortodoxní církvi 299 pravoslavných kostelů. Katolíci je vyloupili, zničili, z mnoha udělali obchodní domy, veřejné záchodky a stáje. Ze dvou miliónů ortodoxních Srbů tohoto státu bylo 240 000 násilím pokatolíčtěno – údajně »bez nejmenšího nátlaku civilních ani náboženských úřadů« (Osservatore Romano). Ve skutečnosti nebylo pouze čtvrt miliónů lidí násilím pokatolíčtěno, ale navíc bylo tři čtvrtě miliónu ortodoxních Srbů katolíky zavražděno: podle nejnižších, ale dosud ještě vzrůstajících údajů to bylo 600 000, podle dalších přibližně milión.

Přitom tito muži, ženy a děti umírali mnohdy hůř než dobytčata. Honili je po údolích a ulicích, po domech a lesích jako divou zvěř. »Hon byl dnes vydatný, 500,« podával hlášení ustašovský velitel Vojnič. Lidé byli stříleni masově, vybíjeli se celé vesnice, katolíctí ustašovci je zabíjeli sekerami, házeli do řek, do moře, do propastí. Nahnali Srby do kostelů a tam je pobili nebo spálili zaživa. Mučili je vším možným způsobem, nejraději při nočních orgiích, napíchávali je na kůly, čtvrtili je a někdy jejich maso vyvěsili v řeznických krámech. Ortodoxním vypichovali oči zaživa, uřezávali jim uši, nosy, zakopávali je zaživa do země, rdousili je, stínali hlavy, křižovali. V Kosinji nechali jednu matku chytat do mísy krev jejich čtyř synů.

Ortodoxní patriarcha Dr. Dožić a biskupové Dr. Velimirovič a Dr. Dordjević byli zatčeni a zmizeli až do roku 1945. Pět dalších ortodoxních biskupů bylo zavražděno. Osmdesátiletý metropolita ze Sarajeva, Petar Simonić, byl zardoušen, zatímco katolický arcibiskup města, Ivan Šarić, psal ódy na počest Pavelice, »ctitele vůdce«. Jednaosmdesátiletému biskupovi Platovi z Ganja Luky okovali nohy jako koni a nutili ho, aby tak chodil, až se zhroutil v mdlobách. Pak mu vypíchli oči, zatímco mu na prsou zapálili oheň, uřezali mu nos a uši a teprve pak mu dali smrtelnou ránu. V Záhřebu, hlavním městě Chorvatska, kde primas Stepinac a papežský legát Marcone měli své sídlo, mučili ortodoxního metropolitu Dositeje tak, že zešílel. Zapíchli nejméně 300 ortodoxních kněží, zčásti hrůzným způsobem, jako kněze Dušana Subotiče nebo kněze Branko Dobrosavljeviće, kterým vytrhali vlasy, vousy, stáhli jim kůži, oči vypíchli šavlí, a přitom jeho malého synka doslova rozsekali na kousky.

Katolický teror šokoval dokonce i fašisty. Celkem mělo být italskými vojáky zachráněno asi 600 000 lidí, z toho několik tisíc Židů, kteří byli rovněž zcela zbaveni práv a nakonec posláni do Osvětimi. Ale někdy zasáhla proti spojeneckým katolickým Chorvatům i německá vojska a tak zachránila ortodoxní Srby. Bojové slavnosti katolíků ve Velkém Chorvatsku byly tak hrozné, že dokonce vysoká německá místa protestovala, diplomaté, generálové, straničtí činitelé, dokonce i bezpečnostní služba SS. Nakonec i nacistický ministr zahraničí von Ribbentrop v Záhřebu vyslovil rozhořčení říšské vládě za »příšerné výtržnictví«. A dokonce Hitler prohlásil: »Já s tím režimem udělám jednou konec – ale teď ne!«

Neboť tento režim – znamení pravdy i bojové prostředky »Bible a bomby vedle sebe« – byl až do poslední hodiny režimem katolickým a byl těsně spjat s katolickou církví.

Jeho diktátor, pohlavník Ante Pavelič, byl už před nástupem své hrůzovlády odsouzen v nepřítomnosti k smrti za vraždu v Jugoslávii a ve Francii. A také byl hned, podle londýnského týdeníku »New Review« jednomyslně považován za »největšího zločince roku 1941«. Proto byl primasem Stepinacem nazván »oddaným katolíkem« a od papeže Pia XII. »praktikujícím katolíkem« a ještě v r. 1943 byl svatým otcem přijat ve Vatikánu. Pak s přáním všeho nejlepšího v další práci se s ním papež rozloučil a pak mu ještě požel na smrtelné posteli.

Stovky fotografií ukazují toho vládního a stranického šéfa, kterého podporovali Hitler i Mussolini, který, jak řekl biskup Stepinac mezi biskupy, kněžími, mnichy a mniškami, dal církvi »plnou akční svobodu«. Měl ve svém paláci vlastní kapli a vlastního zpovědníka, a snad, to je jen domněnka, se často zpovídal, jako se podle Voltaira zpovídala jistá zbožná francouzská knízkyně, »jakmile vykonala nějaký veliký zločin. A zpovídali se často – tak jako labužníci často berou léky – aby dostali ještě větší chuť k jídlu...«

Jeden kněz, který byl vychovatelem jeho dětí, mnoho kleriků, mezi nimi i arcibiskup ze Sarajeva, Ivan Šarić, náleželi do jeho strany k ustašovcům, kteří měli stále v ústech slova Bůh, náboženství, papež, církve. Kaplani ustašovců přísahali věrnost před dvěma svíčkami, křížem, dýkou a revolverem. Biskupové a kněží seděli v Soboru, ustašovském parlamentu. Duchovní sloužili jako důstojníci v Paveličově osobní stráž.

Katolický tisk v zemi oslavoval při každé příležitosti »nové a svobodné Chorvatsko jako křesťanský a katolický stát«, viděl »Chorvatsko Boží a Mariino« z mrtvých povstalec ze starých dob, viděl »Krista a ustašu, Krista a Chorvata... spolu v dějinách« maširovat, uctíval Bohem seslaného Paveliče a oslavoval Adolfa Hitlera jako »Božího křížáka«.

»Bůh, který řídí dějiny národů a ovládá srdce králů, nám dal Ante Paveliče a Vůdce... Buď Bohu sláva, naše vděčnost Adolfu Hitlerovi a nekonečná věrnost našemu pohlavníkovi, Ante Paveličovi.«

Jak povstalo »Chorvatsko Boží a Mariino«, jak se »misijně opracovávalo«, tak z toho bylo možné jasně vidět, jakého ducha ke svému zrodu používá.

Biskupský časopis požádal arcibiskupa Šarice, aby vyhlásil katolicismus »s pomocí kanónů, strojních pušek, pancířů a bomb«. A ministr školství Mile Budak, vyznával: »Všechny naše skutky se zakládají na věrnosti k náboženství a ke katolické církvi.« Řekl docela otevřeně: »Zabijeme jednu část Srbů, druhou vyženeme a zbytek, který musí přijmout katolické náboženství, bude přijat do Chorvatského národa.« To zcela odpovídalo receptu na pravoslaví, který měl sám Pavelič: »Třetina musí být pokatolíčena, třetina musí opustit zemi a třetina musí zemřít!«

Jenom poslední bod programu se katolickým křížáků podařilo beze zbytku splnit, ale k tomu jim část kléru aktivně pomohla.

Duchovní, zvláště jezuité a ještě více františkáni vodili ozbrojené vražedné bandy, organizovali masakry a řvali: »Pryč se Srby!« Přiznali, že často sahalo po samopalech. Prohlašovali, že přišla doba pro revolver a zbraň a že už není hřích zabít sedmileté dítě, když udělá něco proti ustašovským zákonům. »Všechny Srby vyhubit v co nejkratším čase,« to nazýval františkán Šimič, militární vikář ustašovců před italským generálem Divise Sassari 21.5.1941 jako »naš program«. Františkán Hermenegildo alias Častimír Herman inicioval spolu s ministrem spravedlnosti Mirko Pukem krvavou lázeň v kostele Glina v Bosně, která probíhala osm dní v jednolitých jatkách. »Uniformy zabíječů se musely vyměňovat, protože

byly promočené krví.« Později tam byly nalezeny napíchnuté děti na kůlech, které měly od bolesti pokřivené údy.

Františkáni byli také jako kati v koncentračních táborech, kteří v »Nezávislém státě Chorvatsko« v »Chorvatsku Božím a Mariině« stříleli Srby jen tak ze země. Koncentrační tábor Jasenovac, známý svým masovým stínáním hlav – zahynulo tam asi 200 000 Srbů a Židů – měl časem za velitele františkána Filipoviće–Majstroviće, zvaného »bratr ďábel«. Za čtyři měsíce tam bylo pod jeho vedením likvidováno na 40 000 lidí. Sám františkán, stipendista Srzica tam jedné noci, 29. srpna 1942, speciálním nožem uřezal hlavu 1 360 lidem. Arcibiskup Stepinac, který předložil v květnu 1943 Vatikánu memorandum, kde zdůrazňoval zásluhy ustašovců, jistě ne náhodou děkoval chorvatskému kléru, především pak františkánům.

Alojzie Stepinac sám, chorvatský primas, kolaboval stále se zločineckým režimem, a přece mu »bylo lehké poznat v tomto díle ruku Boží«. Vyžadoval od Episkopátu těsnou spolupráci s ustašovci. Úřadoval od ledna 1942 také jako vojenský vikář. Autorizoval vojenskou modlitební knížku »Chorvatský stát«, plnou žhavých modliteb za něho. Seděl také sám s deseti svými duchovními v ustašovském parlamentu. Nechal slavit den narození a jmeniny Paveliće, který ho nechal v roce 1944 dekorovat »zlatým křížem a hvězdou«, ve všech kostelích a k tomu zpívat Te Deum. Nadmíru ho vychvaloval ve Vatikánu jako vládního šéfa a katolíka a ospravedlňoval tam nejen chorvatský stát, ale také »metody uplatňované proti Židům«.

Samosebou se v Římě vědělo, kde Stepinac konferoval s Piem XII., se státním sekretářem Maglionim, s dalšími kardinály a preláty, s pozdějším papežem Montinim – všechno o »Chorvatsku Božím a Mariině«, o »království Kristově«. Ve Vatikánu byli vždy velmi dobře informováni o jeho velmi mnoha příhodách, které ho potkávaly, jako se stávají všude na světě. A že by tedy nevěděli, takříkajíc téměř v sousedství, nic o nuceném obracení 240 000 ortodoxních a o zavraždění tři čtvrtě miliónů srbských křesťanů?

Ale italské noviny se o tom šířily docela otevřeně, zrovna tak i anglický tisk a anglický rozhlas. Ode všech spojeneckých vlád přicházely protestní dopisy »Kristovu zástupci«. Dokonce i vůdci katolických Slovinců napsali v jednom memorandu z 1.3.1942:

»V nezávislém státě Chorvatsko byli všichni ortodoxní biskupové a kněží buď zabití, uvězněni nebo posláni do koncentračních táborů, jejich kostely byly zbořeny nebo zabaveny. Hlavním cílem Záhřebských politiků, jak přiznávají, je vyhubit srbské obyvatelstvo v Chorvatsku.«

Katolický arcibiskup v Bělehradu, Dr. Ujčić, který mimo jiné také dostal toto psaní, poslal »tuto zprávu o masakrech... z různých pramenů... dále do Vatikánu.« Novojorský arcibiskup Spellman, důvěrný přítel papeže, se kterým měl na jaře 1943 čtyřhodinovou audienci, vysvětloval tehdy opakovaně zástupci ustašovců ve Vatikáně a papežskému tajnému komorníkovi, knížeti Erwinu Lobkowiczovi: »Nedovedete si představit, kolik protestů přichází ze samotného Chorvatska ohledně represálií vlády ustašovců... Je to možné, že se dějí tak veliké zločiny?«

Také druhý muž kurie, kardinál, státní sekretář Maglione, měl několik »málo pěkných« zpráv z Velkého Chorvatska, stýkal se ale »velmi srdečně s jejich obchodním zástupcem, povzbuzoval ho ve jménu »Svaté stolice«, protože pro něho »je chorvatský totéž co katolický« – velice souhlasná identifikace, a to v roce 1942. Kardinál, státní sekretář našel v Eldorádu vrahů mnoho »chvályhodného«, vždyť »ctihodní biskupové chorvatští« dokazují, »jak silný je v nich cit pro zodpovědnost, která na nich v této přítomné, tak choulostivé(!) době spočívá.«

Skoro jediný, který se proti tomu z té kuriální prominence gangsterskému regimentu stavěl spíš nepřátelsky, byl (v té době dost v izolaci držený) kardinál Tisserant. Ustašovský obchodní zástupce, kníže Lobkowicz ho prohlašoval za »nepřítele«!, psal o Tisserantových »urážkách

za Chorvatsko«, že nemůže s ním udržovat žádné vztahy, a nezapomněl dokumentovat, že »svatý Otec« způsob »jak kardinál Tisserant vidí politický stav, nesdílí...«

Slavný »zástupce Kristův« ale měl přirozeně přímé kontakty na »chorvatský Boží stát«. Nejenom od primase Stepinace, který se opakovaně zjevoval ve Vatikánu. Také Krunoslav Draganović, spojka mezi Stepinacem a kurií, člen výboru pro obrácení a kaplan v táboře smrti Jasenovac, Paveličův pozdější společník při útěku do Latinské Ameriky! (Samo sebou, že přes Řím!)

Také benediktýn Giuseppe Ramiro Marcone, jmenovaný papežem Piem XII. v den Paveličových jmenin titulem papežského »visitatora« k zastupování kurie v Záhřebu, kde setrval až do zabrání Záhřebu Titovým vojskem. Samo sebou existoval i vlastní úřad pro Chorvatsko ve Vatikáně. A konečně měl státní sekretariát fotoalba z masakrů a z masových obrácení, údajně asi 8 000 fotografií, snad i tu, kterou udělali Italové jako dokument, kde je ukázán ustašovec, který má kolem krku dva řetězy z lidských jazyků a očí.

Jeho svatost sama udělovala ve své době Chorvatům jednu audienci za druhou, ustašovští ministři, generálové, diplomati. Papež se dotazoval prvního obchodního zástupce Chorvatska, pátera Cherubina Šegvice na všechno, jak tento sdělil, »co se v Chorvatsku děje«. Dal třetinu obchodnímu zástupci režimu, Lobkowiczowi své zvláštní požehnání. Snažil se »splnit všechny požadavky ustašovců«. Přijímal jejich reprezentanty s mimořádnou ctí a volal v prosinci 1942 při jedné audienci ustašovské mládeže, která na své uniformě nosila velké »U« s bombou, která v něm explodovala: »Ať žije Chorvatsko!« A mezitím umírali Srbové, asi 750 000, abychom to zopakovali, často po hrozném mučení – 10–15% obyvatel velkého Chorvatska.

Dost! Více o tom i se všemi důkazy v druhém svazku knihy »Století dějin spasení«. Již čtvrt století rozšiřuji tu historii děsu v knihách, článcích atd., v zemi i v zahraničí, aniž bych musel alespoň jednou něco »opravovat«. A k tomu můj jugoslávský překladatel Dr. Milan Petrović, učitel státního práva na univerzitě v Niši, při překladu uvedených dvou svazků do srbochorvatštiny nedávno podrobil příslušnou kapitolu »Katolické bojové slavnosti v Chorvatsku aneb království Boží« zkoušce na autentičnost a kromě ojedinělých, ne zcela přesně napsaných jmen a dvou až tří nepřesných označení povolání, našel všechny údaje korektní.

Ještě dokud katolíci zapichovali srbské ortodoxní věřící, vyslovil se profesor z papežské Georgiány, že ustašovci provádějí krutosti, jak je dějiny sotva znají. A dokonce i vůdci Muslimů, kteří byli v Chorvatsku trpěni, zpochybňovali v protestním psaní předloženém v Záhřebu ze dne 13. listopadu 1941, »zda to, co se tam děje, možno najít v dějinách některé země...«

Ve skutečnosti, co navždy poznamenalo onen stát, který při každé příležitosti, jak jejich primas, arcibiskup Stepinac, ujišťoval, »zůstane věren své nádherné katolické tradici«, nepřekoná žádná sebevětší ohavnost křesťanské minulosti. To, co se v Chorvatsku Božím a Mariině dělo ještě v polovině našeho století, překoná ohledně hrůz všechny známé klerikální velezločiny ze starých časů. Proto je křesťanská církev, (abychom to znovu zopakovali), zvláště římskokatolická zatížena zločiny z čistě kvantitativního hlediska ve 20. století více, než ve kterémkoli století předtím.

46.10 A další zločiny

Kdo tedy inkriminované tvrzení o »největší zločinecké organizaci všech dob« uznává platné jak v minulosti, ve středověku a v raném novověku, tak obzvláště to nemůže popírat ve dvacátém století. Přitom jsme se ještě vůbec nezmínili o sexuální morálce např. speciálně

opět u katolické církve, o jejím téměř tvrdošijném boji proti regulaci porodnosti a naproti tomu o těžko zvládnutelných porodech stále nových miliónů a miliónů katolíků, i když církev jistě ví, že stále další milióny těchto lidí umírají hladem.

Anebo snad budou hynout v příštích válečných polích, a to opět s pomocí církve? Jak vyznal jeden církevní otec v pátém. století, Theodoret: »Duchovní skutečnosti učí, že nám válka přináší větší užitek než mír.«

Také už Augustin považovaný ve své době za zbožného muže zvolal: »Co mají lidé proti válce? Snad to, že lidé, kteří musejí stejně jednou zemřít, přitom zahynou?«

A vůbec, klér to, co chrání v mateřském klíně, vydává pak na pospas ve válce, jako by shromažďoval v životech žen »kanonenfutter«... Papež Pius XII., dal opakovaně ještě v druhé polovině 20. století svolení pro nejhorší ze všech válek, válce ABC – proti »zločincům, kteří nemají svědomí«, přičemž na křesťanské straně vybízel ke statečnosti a odvaze, a přitom se vědělo, že to bude stát životy miliónů lidí (jezuíta Hirschmann), pro pouhé rozhodnutí »riskovat třeba vyhubení celého národa v manifestaci věrnosti k Bohu« (jezuíta Gundlach), pro pouhé nasazení, které sám papež, jak řekl jemu velice blízko postavený Gundlach, »nepovažoval za nemravné«, jen když je zde vyhlídka postavit se účinně protivníkovi«.

To ještě nestačí. Ani zánik celého světa by neznamenal nic. »Neboť,« jak řekl Gundlach, »za prvé máme bezpečnou jistotu, že svět nebude trvat věčně, a za druhé nejsme zodpovědni za konec světa. My pak jen můžeme říci, že náš Bůh, náš Pán...«

Ještě větší myslitelný zločin: BŮH S NÁMI jsme nosili za druhé světové války tak říkajíc nad pupkem...

46.11 Svědectví z Norimberku

Nakonec ve vší skromnosti ještě prosím, aby mi bylo dovoleno poukázat na to, že já sám jsem byl v roce 1971 v Norimberku obžalován, ostatně jako první, pokud si dobře vzpomínám, na základě § 166, který platí od 1.9.1969. Mou obhajobu vzalo na sebe tehdy více mezinárodně renomovaných učenců jako Fritz Fischer, univerzita Hamburg, Eduard Winter, Humboldtova univerzita v Berlíně, Friedrich Heer, univerzita Vídeň, Carl Schneider, Speyer a Prezident mezinárodního ochranného svazu německy mluvících spisovatelů z Žürychu, Hans Kühner-Wolfskehl. Mnoho podstatného, co tehdy bylo přitom předneseno, platí dodnes, kdy se tyto procesy, nemýlím-li se, od poslední změny vlády, velice narušily. A jen pro principiální význam mi budiž dovoleno, abych citoval některé věty z toho kterého stanoviska.

Rakouský katolík Friedrich Heer napsal svého času: »Křesťanské církve, které byly doslova němé vůči ohavnostem let 1933–1945, které v Americe neměly vůbec co říci k nasazení první atomové bomby, právě tyto křesťanské církve mají mimořádnou příležitost... se s tím hrozným skandálem, jako je genocida, vyvražďování národů, nukleární válka, hanobení lidí, vypořádat. Jsou to skandály, které – zároveň s jinými bdělými křesťany a nekřesťany – volají křesťanské církve k zodpovědnosti.

Ztělesněné pohoršení – pohoršení pro církev – se nemůže zprovdit ze světa soudním rozhodnutím. Křesťanské církve se žádají, a to znovu, aby se rozsadily v jejich středu s Deschnerem. Světské soudy je třeba upozornit, že se etablují jako nástupci někdejších církevních inkvizitorských tribunálů, jestli chtějí pohoršení tohoto druhu posuzovat podle formálního práva.

Jako krajan Rakušana Adolfa Hitlera si dovoluji upozornit německé soudy v přítomné době: Nepřísluší vám, abyste pokračovali v těch nebezpečných politicky chybných rozsudcích, které kdysi přispěly ve Výmarské republice významně k tomu, že byl narušen veřejný pokoj, demokracie a svoboda občanů. A nejen narušen, ale dokonce zrušen. S formálně juridickým odvoláním se na paragrafy dá se vždycky likvidovat i lidská záležitost.»

Švýcarský katolík Hans Kühner-Wolfskehl, před válkou vězeň v koncentračním táboře v Dachau, potom mimo jiné žijící a působící ve Vatikánu, prohlásil:

»Základní Deschnerovo téma při všech vyšetřováních, na nichž spolupracovala jména nejvyšších míst, mezi nimi i katolíků, je vztah církve k válce... Jelikož i já už léta pracuji na úseku církev – válka, provádím bádání a publikuji, musím potvrdit, že panu Dr. Deschnerovi nemůžeme prokázat žádná nesprávná fakta. Musím tudíž s jeho způsobem vidění souhlasit a zjišťuji, že radikální Deschnerova čestnost při vyhledávání pravdy podstatně zašla výše než dosavadní mlčení velikých církví k jejich odpovídající spoluzodpovědnosti...

Nemůžeme Deschnerovi jistě připisovat zápor, když jeho ostře formulované teze vyvolávají pouze tuhý odpor, tedy emoce, namísto otázek a věcné diskuse, přičemž řečník nezůstal dlužen žádnou odpověď k věci. Také afirmativními zjištěními není narušen veřejný pokoj. Nikde jsem ve Švýcarsku nečetl, že by nastaly v Norimberku nebo v okolí na základě přednášek Dr. Deschnera nějaké náboženské války a nepokoje, i když jsou mi dobře známé mentality, které k tomu vedou. Teprve tím by byl narušen veřejný pokoj.

Není mi známo, že by byl někdo pro tvrzení nějaké hanlivé skutečnosti na volném prostranství volán k soudu... Zde není na místě dosti známé volání po státním nadvládnictví, ale po stručném důkazu od naslouchajících křesťanů, kde a kdy Deschner řekl něco historicky nesprávného. Jelikož se to ale nikomu nepodařilo najít ani v jeho knihách, nebude to možné očekávat a dokázat ani v jeho přednáškách.»

A protestantský teolog Carl Schneider, známý nejen v odborných kruzích po Evropě i mimo Evropu, řekl: »Vůbec tento proces proti Deschnerovi se mi zdá, že náleží do řetězce asebeckých procesů, které byly většinou osudnější pro žalobce než pro obžalované...

Teprve když se tohoto procesu zmocní moderní publicistika, pak bude podle mého názoru narušen veřejný pokoj. My už totiž opravdu nežijeme v dobách inkvizice. Kdo nesouhlasí s panem Deschnerem, má přece všechny možnosti ho literárně přemoci. Jestli se žalobci Dr. Deschnera považují za křesťany, mělo by se jim rychle poukázat na 1.Kor.6,7. Zde apoštol Pavel naléhavě křesťanství od takových procesů odrazuje. Právě v zájmu a smyslu pravého křesťanství by se měl tento proces úplně zrušit.»

Inkriminovaná řeč, která byla pronesena v Norimberské »Meistersingerhalle« začala větami:

»Proč se ještě zabýváme mrtvolou? Tou obrovskou mršinou světové historické obrody? Zbytky monstra, která nesčetné lidi (bratry, bližní, podobizny Boha) pronásledovala, roztrhala a která sežrala s nejlepším svědomím a s nejzdravějším apetitem v průběhu půldruhého tisíciletí všechno, co jí přišlo před tlamu, co považovala za užitečné, všechno pro větší slávu jejího Molocha a ke stále většímu vykrmení sebe sama...«

Ta řeč »o nutnosti vystoupit z církve« obsahovala i tato slova:

»Připouští se, že ideály evangelia jsou příliš vysoké, takže nemůžeme křesťanství a církve proklínat jen proto, že tyto ideály realizují ne zcela, ne napůl nebo chcete-li realizují je ještě méně než napůl. Ale ono zasahuje, abychom to zopakovali do lidského povědomí. A dokonce ještě dále a ještě hlouběji, když se století za stoletím, tisíciletí za tisíciletím realizuje právě

opak – zkrátka, když se v celé své historii prokazuje jako souhrn a živé ztělesnění hříchů a jako absolutní vrchol světově historického zločinu! Zločinnosti, vedle níž dokonce i hypertrofický krvavý pes Hitler vypadá téměř jako čestný muž, protože on od počátku kázal násilí, a ne jako církev – mír!«

Proces proti mně byl v Norimberku zastaven »na základě právě tak lapidárního jako nic neříkajícího prohlášení spisovatele« – pro malichernost – pro leták, který byl příčinnou obžaloby a který byl vlastně méně ostrý než moje inkriminovaná řeč. Tu jsem pak ostatně po procesu vydal v nezměněném a nezkráceném znění bez námitek v příručce »Církev nespasení«. ...

Toho obžalovaného studenta neznám, nikdy jsem ho neviděl, ani jsem s ním nemluvil, ale v té jeho věci stojím při něm a prohlašuji na závěr:

Po intenzivním zabývání se dějinami křesťanství neznám v Antice, ve středověku ani v novověku a obzvláště ne ve dvacátém století žádnou organizaci na světě, která by tak dlouho, tak soustavně a tak ohavně byla zatížena zločinem, jako křesťanská církev, a to zvláště církev římskokatolická.

Toto prohlášení je rozvedeno v církevně kritických publikacích, které jsem napsal a vydal a bude ještě dále stvrzeno mými »Kriminálními dějinami křesťanství« (původně předpokládanými pěti svazky). Tyto dobře fundované materiály budou platit tak dlouho, dokud nebudou překonány někým, kdo přednese právě tak dobře fundované důkazy, které by interpretovaly opak, a sice, že existuje ještě nějaká jiná organizace na světě, která je právě tak dlouho a opakovaně a tak ohavně zatížena zločiny jako římskokatolická církev."

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SVAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Působení jezuitského řádu v období od antikomunistické revoluce až po události roku 2007

47. Přebírat v Československu, 49. Projekt Evropské unie – svaté Říše evropské, 49. Jezuitský teror v Jugoslávii 1991 – 1995, 50. Jezuitská propaganda, intriky a plány po pádu komunismu, 51. Jezuitské plány s českým státem.

2008

SWAZEK 7

JEZUITÉ PO PÁDU ŽELEZNÉ OPONY

Kapitola 47

Převrat v Československu

47.1 Disidenti a humanisté

Již v roce 1955 napsal exjezuíta **Alighiero Tondi** tuto bezesporu zajímavou zprávu: „Úlohou jezuitů a »uprchlíků« (disidentů), kteří jim mají pomáhat, je rovněž připojovat k organizacím pod kontrolou Vatikánu i ty, které se pohybují ve sféře anglosaského vlivu. Cíl Svaté stolice je jasný. Zítřa, až budou smeteni komunisté, převezmou politickou moc v Rusku a v jiných východoevropských zemích nynější »uprchlíci« (disidenti).

Mít je již ode dneška v hrsti zaručuje proto Vatikánu politickou vládu od Berlína až po asijské pobřeží Pacifiku. Z toho je patřno, že Vatikán hraje vysokou hru. Tím snáze pak pochopíme horečné úsilí, které na tomto poli neúnavně vyvíjí.“ (Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 29).

V roce 1955, kdy byla tato informace zveřejněna, tomu mohl sotva kdo porozumět tak dokonale jako právě v naší době, kdy se tato slova naplnila.

Jedno je rozhodně jisté. Vatikán měl už v období studené války jasný cíl: Podchytit východní *komunismus* a přimět ho ke spolupráci, ovšem podle diktátu a představ Vatikánu. Jak citát ukazuje, dostali jezuité pro tento cíl posilu: *Disidenty*. Není proto divu, že všechna *disidentská centra* po celé západní Evropě, dále v USA a v Austrálii byla více či méně v rukou jezuitů (viz také **kapitola 44.7** nebo **Katolický týdeník, č. 5, 3.2.1991, str. 5** o jezuitovi Marku Rapperovi, vedoucím služby Tovaryšstva Ježíšova pro uprchlíky nebo celou titulní stranu v **Katolickém týdeníku, č. 43, 25.10.1998**).

Byly to líhně nových prostředníků, semeniště nových provatikánských sil, vděčných za poskytnutý azyl, za podporu *disidentského hnutí* v socialistickém táboře, vděčných za podporu tisku *disidentské* literatury a za její šíření.

Jeden z českých *disidentů*, dnes oficiální jezuita, později vypráví, že v roce 1989 působili francouzští kněží na *Lyonské teologické jezuitské škole* jako mluvčí komunistických odborů. A to se jednalo o pařížskou smetánku, o „synky z lepších rodin“! *Disident*, který prošel rakouským noviciátem a pak studiem na jezuitských školách v *Rakousku, Římě a Paříži*, dále vypráví, že považoval vždy *komunisty* za své úhlavní nepřátele a najednou seděl za stolem s kněžími: „kteří s *komunisty* spolupracovali.“

Článek dále informuje, že jezuité působili jako redaktori a hlasatelé v *Rádiu Vatikán*. Byli a jsou stále novináři a úředníky. Dodnes pracují také mezi uprchlíky z celého světa, vyřizují povolení k pobytu, vybíhávají exulantům povolení na stavbu jejich modliteben a „kulturních“ stánků. Kancelář těchto jezuitů slouží i nevěřícím. Snaží se zkrátka „pomoci“ všem. V souladu s novými církevními povoleními slouží jezuité dokonce i mše *pod jednou a pod obojí* současně. Kromě „pomoci“ *disidentům* se jezuité před *pádem komunismu* aktivně zapojovali do šíření *disidentské* literatury. Zvláště „kolportérovali“ se spisy *V. Havla*. Dnes pracují v náboženských relacích *Českého rozhlasu*, vydávají jezuitský bulletin a starají se o novice studující na univerzitách v *Západní Evropě*. (**Magazín Dnes, 25. dubna 1996, článek: Já jezuita**).

Když si uvědomíme, že také *Pražské jaro 1968* a *Charta 77* bylo hnutí *disidentů* plně spolupracujících s římskokatolickým systémem z celé *Evropy, USA, Kanady i Austrálie*, když si uvědomíme, že u vzniku *Pražského jara 1968* i *Charty 77* hráli katolíci svoji roli a že byla pak obě hnutí stabilně s římskokatolickou církví spojena (viz např.: **Katolický týdeník (KT), č. 49, 7.12.1997, str. V; KT, č. 8, 23.2.1997; KT, č. 30, 27.7.1997; KT, č. 13, 29.3.1998; KT, 16.2.1992, str. 1**), pak musíme jednoznačně dojít k závěru, že jezuité velmi dobře věděli, na koho se mají orientovat.

Nepřekvapují nás pak proto ani slova *generála tovaryšstva* z 31. července 1973 ve španělské *Valencii* na 10. výročním mezinárodním kongresu, kde prohlásil, že: „*Musíme být lidmi pro ostatní. Musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.*« *Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.*“ (**Malachi Martin: Jezuité, str. 415**).

Jaké to je jádro a v čem je jezuitismus nový? Centrem nové myšlenky se stalo podchyťování *disidentských* organizací, hnutí, center a spolků, jejich infiltrace a nasměrování přesně podle plánu *generála řádu a papeže*.

Jaký je hnací motiv? *Pád komunismu* a dobytí *Východního bloku* pro *Vatikán*. *Řím* musí získat zpět své pozemky, budovy, lesy, své podniky a firmy, své řehole, kláštery, zámky, svá panství, která zabral v době inkvizice nebo v době pobělohorské či dostal darem od svých vazalů. Musí být pomstěn za všechna „příkoří“, která mu způsobil *komunismus*. Musí být finančně kompenzován za všechnu dřívější ztrátu.

Plán je jasný. Kdo ho v *Československu* zrealizuje? *Disidenti* a *humanisté*! Kdy bude spuštěn mechanismus likvidující *komunistický* režim? Určitě dříve, než přijde rok 2000. O této době zvratu se vedly několikeré plány. Dohoda mezi *černým a bílým papežem* nakonec zněla: „*Posledních deset let 20. století musí už patřit nám*“.

Také jezuitský kardinál *Tomášek* vyhlásil roku 1987 desetileté období pod názvem: „*Desetiletí duchovní obnovy k prohloubení občanských a náboženských dějin vlasti.*“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997; srv. Insegnamenti, XIII., 1, 1990, p. 963**).

Toto desetiletí „duchovní“ obnovy bylo jakousi předzvěstí skutečného, posledního desetiletí 20. století.

V tajné dohodě obou papežů rovněž zaznělo přání USA: „Rozbít sjednocené východokomunistické trhy soběstačné v rámci RVHP a rozbít Varšavskou smlouvu“. A přání Vatikánu nakonec plán zpečetilo korunou: „NATO – věrná armáda papežské stolice musí proniknout do Východního bloku a musí dojít ke sjednocení katolické Evropy. Musí být naplněna středověká idea jediné evropské země se stejnou měnou, stejnými katolickými zákony, stejnými právy pro katolíky, ale žádnými pro protestanty“. Disidenti musí být proto vychováni v rámci prokatolických ideí. Pokud je *disident protestantem*, musí být překonvertován v *ekumenickém* duchu. Jiná cesta neexistuje. Plány obou papežů jsou pro posledních deset let našeho století naprosto nesmlouvavé a jednoznačné.

O tom, že USA řeší záležitosti *disidentů* právě přes Vatikán, hovoří například tato zpráva:

„Americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová vyzvala během své návštěvy Vatikánu 24. března Svatý stolec, aby znovu intervenoval na Kubě za propuštění politických vězňů. Albrightová předložila seznam politických vězňů na Kubě, o jejichž vysvobození usilují USA nejvíce. Poukázala na osud další stovky disidentů, kteří již sice byli propuštěni po žádosti papeže vyslovené během jeho nedávné návštěvy Kuby, ale jsou nadále pod nátlakem. ...Upozornila také Vatikán na »poslední opatření USA v humanitárních záležitostech vůči Kubě, kterými chce Washington zmírnit dopad hospodářského embarga na kubánské obyvatelstvo.«” (**Katolický týdeník, č.14, 5.4.1998**).

Přípravy pro události posledních deseti let 20. století se konaly skrytě a ve všech oblastech života *Východního bloku*. Sotva si kdo v 70. letech například povšiml, že mnohé hospodářské, ekonomické, vojenské a politické smlouvy v celém *Východním bloku* končily v roce 1990. Pouze několik zasvěcených tušilo, že k obnovení smluv už nebudou vhodné podmínky. Většina však nic nechápala. Plán jezuitů byl utajen poměrně dobře. A Vatikán jako vždy mlčel, neboť on vždycky mlčí právě k těm otázkám veřejného života, u kterých současně v zákulisí vyvíjí vlastní obrovskou destruktivní aktivitu. Je to velmi účinná taktika. *Komunistům* se zdálo, že Vatikán rezignoval a že už v boji s *komunismem* zkolaboval. Ale bylo tomu jinak. Predátor pouze čekal na nejvhodnější okamžik ke svému skoku na kořist. Jak málo ještě známe Vatikán, a to i přesto, že je tu už tak dlouho!

47.2 Předehra jezuitů

Účelem této knihy není popsat přesný sled všech událostí. Kniha to nedělá ani při popisu světového dění a nebude to dělat ani nyní. Účelem této knihy je zaznamenat souvislosti mezi těmi událostmi a římskokatolickou církví, které vždy v každém století vedly ke změně různých systémů a různým způsobem zasahovaly do dějin jednotlivých zemí a nebo tuto historii přímo utvářely. I v této kapitole si proto budeme všimnout hlavně postojů některých politiků, zde konkrétně českých politiků, spojených s událostmi převratu.

Budeme sledovat hlavně politické souvislosti mezi převratem v *Československu* a církevním děním té doby. Nejvíce budeme citovat zprávy ČTK z oficiálních deníků. Kdo vlastní nejvydávanější deníky z let 1989 až 1991, bude si moci tyto zprávy ověřit. Tím se snažíme usnadnit přístup k informacím, které by jinak zapadly v prachu historického zmatku.

Ideologický náboj, který tehdy (stejně jako dnes, ovšem v jiném duchu) musela mít ČTK v každé informaci, vypouštíme; ignorujeme ho a neuznáváme. Snažíme se zaznamenat vždy to

podstatné. Proto zprávy obsahují jen důležitá fakta, která byla často konzultována i se západními deníky.

Když pročítáme zprávy ČTK od začátku roku 1989, zarazí nás v první řadě početná návštěvnost církevních představitelů *Vatikánu* u českých a slovenských politiků. Podíváme-li se do předchozích let, zjistíme, že právě v tomto roce 1989 se počet církevních *diplomatických návštěv prudce zvýšil*.

Z oficiálně přiznaných témat hovorů mezi českými politiky a církevními hodnostáři lze vypožorovat *tlak Vatikánu* na zavedení různých biskupských funkcí a na doplnění církevních prelátů na různá místa po celé republice, nejvíce v *Olomouci, Litoměřicích, Praze, v Bratislavě* a v některých dalších slovenských městech. Delegace *Vatikánu* byla téměř pokaždé vedena *apoštolským nunciem* se zvláštním posláním, arcibiskupem *Franceskem Colasuonem*, členem řádu tovaryšstva a praktikantem *Loyolových Duchovních cvičeníh*. Za českou stranu vedl přijímací delegaci většinou náměstek ministra vlády ČSSR, ředitel Sekretariátu pro věci církevní, komunista i stoupenec církve, *Vladimír Janků*. Rozhovory byly většinou několikadenní a často pokračovaly i na *Slovensku*. (**ČTK, 11. a 13.4.1989**).

Arcibiskup *Colasuonni* byl zkušeným a trpělivým diplomatem, jdoucí vytrvale za svým cílem. Nebyla to náhoda, že byl už dlouho před převratem *Vatikánem* zmocněn k diplomatickému vyjednávání s *Československem*. Měl totiž osobní zkušenosti s československými disidenty a osobně se podílel na různé podpoře a řízení jejich center v zahraničí. O *československou disidentskou otázku* se velmi aktivně zajímal, a to nejen v zahraničí, ale i v přítomnosti české delegace. Proto ČTK nezveřejnila z obsahu rozhovorů nikdy nic konkrétního. Kromě otázky *disidentů* a biskupských stolců v ČSSR byla projednávána i otázka českých a slovenských římskokatolických kněží, kteří se z různých příčin dostali do zájmu státní tajné bezpečnosti, policie a vyšetřovacích orgánů.

V socialistickém táboře působilo také Sdružení katolických duchovních, *Pacem in Terris*, v ČSR v čele s prelátem *Fr. Vyměťalem*. Na tuto organizaci, plnou komunistů, nadával snad každý římský katolík, ale sotva kdo věděl, že právě tato organizace byla tajně *Vatikánem* podporována, neboť to byla další prodloužená ruka jezuitů, i když navenek papež tuto organizaci odmítal a neuznával. Toto tajemství však znali preláti, kteří byli na vyšších funkcích této organizace.

Pro komunistický svět to byla scénérie dokonalé souhry mezi *komunismem* a *katolicismem*, ovšem pro tovaryšstvo to byla velmi důležitá oblast působení. Zde bylo ukryto mnoho jezuitů, kteří na příkaz *Vatikánu* a *generála* vydávali své spoluvěřící jako obětní kusy tehdejšímu režimu. Byla to vyšší politika a bylo nutné, aby vatikánská delegace měla vždycky v ruce své trumfy a svá esa, aby jimi mohla vládu kdykoliv tlačit a dosáhnout tak svého cíle.

Právě tato oficiální organizace duchovních, *Pacem in Terris*, neuznávaná u prostých katolíků, byla organizací velmi strategickou a důležitou. Největší prospěch z ní měl ovšem *Vatikán*. A jak píše i sám dřívější jezuitský kněz *Rivera*, *Vatikánu* se nikdy nejedná o lidské životy, ale pouze o jeho vlastní cíl. Proto s klidem posílal přes jezuitský řád své vyznavače do komunistických vězení, vodil je na komunistické výslechy, bil je komunistickými pendrekami a rozháněl i jejich pozdější demonstrace. Byl to ve skutečnosti opět veliký podvod, který katolický svět v komunistickém táboře a katolická veřejnost *Západního světa* shltly i s obalem.

Další předehra jezuitů se odehrávala v *ekumenickém táboře*:

„*Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec přijal ve středu předsedu Ekumenické rady církví v ČSSR, synodního seniora Českobratrské církve evangelické ThDr. Josefa Hromádku. ... Ten informoval předsedu vlády o činnosti Ekumenické rady církví a ubezpečil ho o podpoře čs.*

církví procesu přestavby. Předseda vlády zdůraznil, že vláda chce mít dobré vztahy se všemi církvemi a existující problémy řešit cestou otevřeného dialogu." (ČTK, 11.5.1989).

Sešli se pánové skutečně jen proto, aby se vzájemně informovali, že existují a že si dávají vzájemnou podporu? Jistěže ne. Pravým důvodem těchto schůzek byla stejná nebo podobná témata, které v dialogu vedly i vatikánské delegace.

Jezuité vedli *ekumenické* církve nejen k náboženské jednotě, ale i k legalizaci v komunistickém táboře. Tento krok byl nutný z toho důvodu, aby tajní prostředníci měli co nejširší pole působnosti a mohli se včas ukrýt, kdyby byli z nějakých důvodů náhle nuceni opustit katolickou základnu *Pacem in Terris*. *Ekumenická rada církví* byla další prodlouženou rukou jezuitů.

Ale byl zde ještě další důvod, proč se *ekumenie* schází s předsedou vlády. *Vatikánu* se přiblížil čas převratu a musel být přesně informován, jaké je postavení nejmocnějších mužů socialistického světa k *disidentům* a jaké stanovisko zaujímají k různým událostem, které z pohledu veřejnosti „náhle a nečekaně“ nastaly. V dubnu byl papež informován arcibiskupem *Colasuonnem* a v květnu *Hromádkou*.

Ani pan *Adamec* však nepatřil k naivním politikům, kteří by se nechali „opít rohlíkem“. Můžeme zavrhnout představu, že z těchto schůzek nabyt předseda vlády přinejmenším tušení, že se chystá v *Československu* vatikánský převrat a *podlomení komunistické moci*? Určitě ne. Jak později uvidíme, jednal v závěru pan *Adamec* vědomě natolik chytře, aby odvrátil hrozbu krvavého převratu a masakru, který dovede *Vatikán* vzbudit v každé zemi bez rozdílu na kulturnost obyvatel. Tohoto nebezpečí si byl předseda vlády určitě velmi dobře vědom. V minulosti pocítilo *Československo* již nejednou krvavý tlak *Vatikánu* a pokaždé šlo o záměry a cíle papežské stolice, včetně roku 1968.

Jak ukazují zprávy ČTK, začali mít vysocí funkcionáři o plánech *Vatikánu* více než pouhé tušení. Jejich podezření se ukázala nakonec jako pravdivá. Motivem jejich podezíravosti však nebyla „láska k českému lidu“, ale především strach o své vlastní „koryto“.

Předseda vlády *Adamec* však nebyl pod vlivem tohoto motivu. Vyjednával a pak v klidu a bez emocí odstoupil. Věděl, že tlak *Vatikánu* je už silnější než jejich moc. Bez výlevů vzteků a nenávisť (na rozdíl od svých politických kolegů) odešel, aby uvolnil cestu *disidentské mašinerii Vatikánu*. Svým přístupem k věci tehdejší premiér *Ladislav Adamec* způsobil, že *revoluce* proběhla bez kapky krve, tedy „*sametově*“. Veškeré ovace však naordinovaně sklidili *disidenti* v čele s *Václavem Havlem*, knězem *Václavem Malým*, knězem *Josefem Hromádkou*, kardinálem *Tomáškem*, knězem *T. Halíkem* a dalšími. Oprávněně? Tito lidé pouze „slízli smetanu“, kterou však vyrobil diplomatický a politický nadhled a klid tehdejšího předsedy vlády.

V červnu přináší ČTK tyto informace:

„Ve výzvě *Několik vět* se hovoří o respektování oprávněných požadavků věřících občanů.“ Celý článek hovoří o hrozbách *Vatikánu* prostřednictvím *Rádia Vatikán*, že nedojde-li k přijetí dokumentu ***Několik vět***, a že vypsání požadavky „*nebudou-li plněny, dojde ke krizi*.“ Dál je vysvětleno: „...*Je dostatečně známá výzva k pozvednutí nikoliv Kristova kříže, ale meče, krátce po... rozhovoru státního tajemníka kardinála Casaroliho s prezidentem ČSSR. ...O to právě jde... umožnit některým církevním kruhům, aby se opět staly značnou politickou silou. A stejně jako tomu bylo při politických bojích o majetek a platy kněží, při tak zvaných Nitranských slavnostech ap. v době před Mnichovem, se chtějí stát opět významným jazýčkem na politických vahách. Či dokonce takovým určujícím faktorem, jakým byly v dobách tzv. Slovenského státu. Nejde vůbec o věřící. Ti se mají stát pěšáky v jejich královské hře. Proto před*

více než rokem inspirovaly tyto kruhy vznik i tzv. Rezoluce moravských katolíků a některé další, v nichž byly i takové požadavky,... jako je návrat církevního jmění. Je třeba si připomenout, že ještě před počátkem předmnichovské republiky byla katolická církev v našich zemích největším pozemkovým vlastníkem a jedním z nejvýznamnějších majitelů průmyslových objektů, atd...." (**ČTK, 5.6.1989**).

Výzva **Několik vět** byla další předehrou *Vatikánu*. Jak článek informuje, byla to věc stvořená a ovlivňovaná více římskokatolickým systémem v zákulisí, než obyčejnými, prostými lidmi. Byl to další kamínek jezuitů vložený do mozaiky tehdejší revoluční nálady obyvatelstva. Ta byla totiž neustále živena a udržována v napětí. Jak ukazuje historie, má s tím černý generál již mnoho zkušeností. A obyvatelstvo Čech, Moravy a Slovenska nebylo těžké ladit revolučně kdykoliv se jim zachtělo. Tohoto fenoménu obyvatelstva žijícího v *socialistickém bloku* využil *Vatikán* dokonale pro svůj účel.

47.3 Hra nabírá obrátek

Než přijel arcibiskup *Colasuonni* na další oficiální návštěvu, odehrálo se v *Prešově* jednání mezi řeckokatolickými a pravoslavnými duchovními představiteli za účasti katolického prešovského arcibiskupa *Nikolaje* o společném užívání některých staveb. Představitelé církví řešili v *Bratislavě* „přetrvávající vzájemné problémy v otázce společného užívání bohoslužebných objektů.“ (**ČTK, 12.5.1989**).

V *Praze* se nejvyšší duchovní představitelé zajímali o plán *Generali* a o jeho realizaci. Tento plán zahrnoval rovněž církevní stavby:

Článek: „*Setkání s duchovními*“ informuje, že se primátor *Prahy* setkal s představiteli církví a náboženských společností v *Praze* v *Nové radnici*. „*Pražští duchovní získali informace o aktualizaci Generalu rozvoje hlavního města Prahy do roku 2005 i o přípravě dalších zásadních dokumentů, jež zakládají budoucnost města.*“ ... Primátor „*je seznámil s ekologickým programem... zejména pak s velkými stavbami... v té souvislosti vyslovil podporu opravám historických objektů včetně církevních. Podrobně byly rozebrány i problémy výchovy mladé generace a podíl všech na tomto programu.*“ (**ČTK, 17.5.1989**).

Jak jsme se také mohli dozvědět z *Rádia Vatikán*, ze *Svobodné Evropy* a od *ČTK*, došlo současně k propuštění *V. Havla* z vězení na vlastní žádost a na žádost jeho bratra a manželky. Žádosti bylo vyhověno s podmínkou na 18 měsíců (**ČTK, 18.5.1989**).

„*Ve dnech 19. a 20. května zasedalo v Praze církevní zastupitelstvo... církve čs. husitské. ...Zastupitelstvo se zabývalo podmínkami přípravy církevního sněmu, který se má konat v roce 1991.*“ (**ČTK, 22.5.1989**).

Všechny tyto informace sledoval *Vatikán* bedlivě a jako první je také vysílal do éteru. Jsou to zdánlivě malé střípky z obrovské plochy dalších informací. Když však uvážíme, že katoličtí duchovní nečiní nikdy nic sami od sebe a že jednají pouze podle instrukcí od svých nadřízených, je jejich zájem o budovy jak na *Slovensku*, tak i v *Čechách* přinejmenším podivný. I tyto informace o budovách a církevním sněmu hned letěly do *Vatikánu*.

Souběžně se zájmem duchovních o „hodnoty socialistické vlasti“ se naplno rozjela akce podepisování prohlášení **Několik vět**. A *Vatikán*, jsa dobře informován, mohl nyní poslat svou další delegaci:

„*V Praze se uskutečnila další jednání ČSSR – Vatikán, která vedl náměstek ministra, ředitel sekretariátu vlády ČSSR pro věci církevní Vladimír Janků a z vatikánské strany arcibiskup*

Francesco Colasuonno. ...Vedoucím vatikánské delegace na oslavách 90. narozenin kardinála Františka Tomáška byl arcibiskup Francesco Colasuonno, který tradičně vede vatikánskou delegaci na jednání s čs. vládní delegací. ...»Měli jsme (v Praze) celkem tři schůzky. Po dubnovém jednání byla čs. strana připravena co nejrychleji výsledky realizovat. Vznikly však... některé komplikace... dohodli jsme se, že bude nejlépe se sejít a osobně věci vyjasnit.« To se koncem června uskutečnilo."

Článek současně přináší jasný důkaz, že činnost kardinála Tomáška byla vysvětlována jako naprostá harmonie mezi politikou ČSSR a Tomáškovým působením: „Pan kardinál se rozhodně distancoval od těch, jímž jde nikoliv o víru, ale o její zneužívání k politickým cílům." (**ČTK, 6.6.1989**).

Ještě patnáct let po revoluci můžeme číst zprávu, že „se distancoval od Charty 77...a z Vatikánu dostával dlouho jednoznačné příkazy ustupovat režimu. ...Do jaké míry se Tomášek v šedesátých a sedmdesátých letech s komunisty zapletl? Jeho jméno je na seznamech StB. Lidé a historikové nepochybuji, že kardinál Tomášek nikoho neudával, ovšem dodnes se prou, jestli spolupráci se Státní bezpečností vůbec vědomě podepsal. Pravdu se možná už nikdy nedozvíme. Jeho podpis pod dopisem, který odsuzoval Chartu 77, je však pravý. ...Kardinálovo odmítnutí Charty zklamalo katolické disidenty. »Na vesnicích byla spousta věřících, kteří se v politice nevyznali. Na tyhle lidi měl kardinál velký vliv a tím, že to podepsal, si většina začala říkat: Aha, ta Charta asi opravdu bude nějaká divná,« říká Marie Rút Křížková, sama jedna z prvních signatářů. Za kardinálem se ještě v lednu 1977 vypravila osobně s vysvětlením, proč je Charta tak důležitá. Byla si jistá, že je Arcibiskupský palác odposlouchávaný a nebude možné mluvit nahlas, proto přišla s dopisem. Tomášek si její slova přečetl, usmál se a řekl jí: »Vy máte pravdu, ale my máme taktiku.«" (**Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36**).

Jak ČTK ve svých jarních a letních informacích roku 1989 ukazuje, Vatikán předkládá seznam svých biskupů a požaduje jejich jmenování a instalování do svých diecézí. ČSSR nesouhlasí s kandidáty Vatikánu a nabízí své vlastní. Tím vzniká rozpor a dochází ke zdržování celého jednání, které jde pomalu. „Normalizace vztahů s Vatikánem" by měla být podle Vatikánu ukončena konkordátem. Výzva **Několik vět** vytváří církevní nátlak na oficiální státní instituce. Celá věc se však řeší z pohledu církve složitě a velmi pomalu. Vatikán je nespokojen.

VI. Janků uvedl: „Kandidáty předkládá výlučně vatikánská strana na základě svých vlastních šetření. ... jednání brzdí a jejich výsledky někdy i maří zásahy těch zahraničních i domácích sil, jímž nejde o církev, ale o politické zájmy." Zahraniční tisk jednoznačně situaci komentuje jako nátlaky jedné strany a ústupky strany druhé. (**ČTK, 4.8.1989**)

Je tu dvojí hra jezuitů – hra oficiální, jejímž představitelem je kardinál Tomášek a oficiální zástupce státu Vladimír Janků, a hra neoficiální se zákulisní hrou Vatikánu. Otec Tomášek velmi dobře věděl, oč tu běží, musel však zachovat před státní správou „tvář nezaujatosti". Zpozadí však přiléval do ohně svůj olej:

„První místopředseda vlády ČSSR Matej Lúčan přijal v pondělí v Hrzánském paláci v Praze kardinála Františka Tomáška. ...byl oceněn pozitivní vývoj vztahů mezi státem a římskokatolickou církví i mezi vládou ČSSR a Vatikánem. ...M. Lúčan ocenil zájem pana kardinála o současné dění v naší společnosti a řešení otevřených otázek (pozn.: podepisování výzvy **Několik vět** je právě v největším proudu). Byla vyjádřena shoda,... že je potřebné, aby... všichni naši občané mohli v klidu a pokoji pracovat ve vzájemném porozumění pro dobro všech. M. Lúčan ocenil připravenost kardinála F. Tomáška napomáhat takovému vývoji. Přijetí se zúčastnil ministr kultury ČSR Milan Kymlička. ...Současně byl vyjádřen oboustranný zájem dále pokračovat v konstruktivních rozhovorech." (**ČTK, 8.8.1989**).

Byl tam kardinál *Tomášek* jenom proto, aby si popovídali o tom, „že je potřebné, aby v souladu s cíli přestavby a demokratizace se dál rozvíjela naše společná vlast ...“? Určitě ne. Co si skutečně povídali, naznačuje oficiální tisk jen velmi vzdáleně a nepřímě.

Celý červen až listopad 1989 jsou sbírány podpisy k výzvě **Několik vět**. Akce jede v srpnu naplno, jak nás neustále informovala *Svobodná Evropa*, *Rádio Vatikán* a další. Nezvyklé je i přijetí kardinála *Tomáška* na tak vysoké státní úrovni. Z historie se můžeme poučit, že se to děje pokaždé, když má církevní hodnostář odevzdat důležité sdělení od *Vatikánu*. Obsah sdělení, jak nám ukazuje další vývoj událostí, je jednoduchý: *Vatikánu* dochází trpělivost.

47.4 Přišel čas činů

Z pohledu *Vatikánu* se to všechno vleče příliš dlouho. Teprve koncem srpna je splněn první z požadavků *Vatikánu* – vysvěcení nových biskupů římskokatolické církve v *Olomouci* a *Litoměřicích*. Světily světicí biskup *Antonín Liška* a pražský arcibiskup *Fr. Tomášek*. Obřadům byla přítomna delegace čs. státní správy v čele s náměstkem pro věci církevní *Fr. Jelínkem* „a někteří významní zahraniční hosté v čele s apoštolským nunciem, arcibiskupem *Franceskem Colasuonem*. Instalace dvou nových nejvyšších církevních představitelů římskokatolické církve se zúčastnili i zástupci ostatních církví a náboženských společností u nás.“ (**ČTK, 28.8.1989**).

Vatikán však není spokojen s tempem plnění dohod.

7. září tisk ubezpečuje, že vztahy mezi církví a státem jsou nadále posilovány:

„Do úřadu sídelního arcibiskupa a metropolitů, primase Slovenské církevní provincie, byl v neděli (10. září 1989) uveden biskup trnavské arcidiecéze *Ján Sokol*... V čele delegace *Vatikánu* byl kardinál *Jozef Tomko*. Obřadu se zúčastnil také apoštolský nuncius arcibiskup *Francesco Colasuonni*...“ (**ČTK, 7.9.1989**).

Ve *Spišském Podhradí* vysvěcen nový biskup římskokatolické církve ThDr. *František Toundra*. „...Biskupskému vysvěcení byla přítomna oficiální delegace *Vatikánu* vedená kardinálem *Jozefem Tomko*... a přítomni byli také další zahraniční hosté římskokatolické církve.“ Nový biskup uvedl, že bude podporovat dobrou spolupráci mezi církví a státem (**ČTK, 11.9.1989**).

Kromě jezuity *Colasuonniho* se s jeho delegací podívali do republiky další oficiální a tajní jezuité. Podpora dobré spolupráce mezi církví a státem byla sice pro režim potřebná, ale ještě více v sobě obsahovala mnoho utajených myšlenek tak, jak to dovoluje jezuitská zásada o utajení myšlenek. K podivuhodným návštěvám rozhodně patřila návštěva prezidenta církevní nadace *Spojených států amerických*. Tento rabín a tajný prostředník *Vatikánu* s celou skupinou ekumenicky laděných duchovních přijel do republiky se zvláštním poselstvím:

„Přijetí prezidenta církevní nadace USA Členové předsednictva a tajemníci ÚV KSC Jan Fojtík a Jozef Lenárt přijali v úterý (19.9.1989) prezidenta církevní nadace USA *Appeal of Conscience*, rabína *Arthura Schneiera*. ...byla objasněna řada otázek týkajících se postavení a činnosti náboženských organizací ve prospěch mezinárodní spolupráce a upevnění míru. ...Skupinu americké církevní organizace přijal týž den i ministr zahraničních věcí ČSSR *Jaromír Johanes*.“ (**ČTK, 20.9.1989**).

Co se odehrálo ihned potom?

Volba dalších biskupů a uvedení do úřadů (**ČTK, 25.9.1989**), (**ČTK, 2.10.1989**). Noví biskupové složili slib věrnosti státu za účasti *Pacem in Terris* (**ČTK, 27.9.1989**). Slib je však pro *Vatikán* oficiálně nepřipustný, a tudíž neplatný.

Vatikán opět není spokojen!

Komunističtí předáci se však domnívali, že to stačí. Heslo o vlku a celé koze chtějí uplatnit při každé volbě biskupa. Trpělivost *Vatikánu* ovšem už došla své hranice. Kdo spouští lavinu končící *pádem komunismu*? Kdo nyní přichází na řadu? Není to opět věrné *Německo*, prodloužená ruka *Vatikánu*?

Co čteme o této době začátku října 1989 v novinách? NSR uvolňuje své diplomatické zastupitelské území *emigrantům* z *NDR*. Jejich počet je celkem více jak 10 000 lidí (**ČTK, 2.-5.10.1989**).

A co čteme dále? Koncem října a v listopadu opět sílí *emigrace občanů NDR* do NSR (viz tisk z období těchto měsíců).

Přišel čas činů. Jezuité potřebují být v republice nyní ve větším počtu než předtím, ukryti pod oficiální akcí. Příležitost se hned naskýtá: Koná se pravidelný dvouměsíční seminář církve čs. husitské a ostatních církví sdružených v *ekumenickém hnutí* (**ČTK, 12.10.1989**). A dále se dovídáme, že v *Liblicích* u *Mělníka* se koná za přítomnosti mnoha vědců a činovníků různých církví *Mezinárodní sympóziu křesťanství* (**ČTK, 26.10.1989**).

Obě akce pojímají mnoho „nestranných“ pozorovatelů. A věru, je co pozorovat:

28.10.1989 došlo v *Praze* k „pokusu o narušení veřejného pořádku a klidu“, „o nepovolené, a tedy nezákonné shromáždění“ asi 3 000 lidí. Přítomni byli i zahraniční „narušitelé“! „Je slyšet čeština, ale také polština, maďarština, němčina a další jazyky. Několik desítek západních novinářů čeká s napětím na senzaci. ...kdekoliv se objeví větší skupinka lidí, okamžitě tam spěchají s televizními kamerami.“ (**ČTK, 30.10.1989**).

O sledovanosti akce *Svobodnou Evropou* a *Rádiem Vatikán* není pochyb. Z éteru slyšíme jejich rychlé informace popisující detaily. Sotva začnou mezinárodní akce za podpory *USA*, *Německa* a *ekumenických* církví, schází se dav tisíců lidí, aby vyjádřili svou nespokojenost s režimem. Vystává otázka: Je to stále jen náhoda?

Zdá se, že nikoliv. *Vatikán* si začíná osobovat právo na bývalé *České království*. Pár dnů po demonstraci přináší *ČTK* informace, že 12.11.1989 došlo ke *svatořečení Anežky české Přemyslovny* v *Římě* za přítomnosti asi 8 až 10 000 lidí z *ČSSR*, kteří odjeli do *Říma* vlaky, letadly a autokary. Ale už 4.11.1989 se v klášteře sv. Anežky konala slavnostní shromáždění na počest *Anežky české* (**ČTK, 2.11.1989**). Shromáždění se konala i mezi *ekumenickými* církvemi pod vedením ThDr. *Josefa Hromádky* (**ČTK, 6.11.1989**).

České státní orgány uvolňují cesty *Vatikánu*. Aktu je přítomna i čs. delegace, a to u obou shromáždění jak doma, tak i v *Římě*. Prohlášení *Anežky* za *svatou* byli přítomni i „*krajané z amerického Texasu, pražský arcibiskup kardinál František Tomášek,...*“ a další biskupové a ordináři z *Čech, Moravy* a *Slovenska*. S *Anežkou* byl prohlášen za *svatého* i Polák *Adam Chmeliewskij* z *Krakova*.

Hned od pondělí se v *Římě* uskutečnilo další jednání mezi *ČSSR* a *Vatikánem* (**ČTK, 13.11.1989**). Jednání skončilo 16.11.1989 (**ČTK, pondělí, 20.11.1989**).

Tlak *Vatikánu* se stává náhle silnějším, než režim komunistů předpokládal. V „*rámci dobrých, přátelských vztahů mezi Vatikánem a československou vládou*“ musela čs. vláda cestu do *Vatikánu* uvolnit. A to bylo přesně to, čeho *Vatikán* chtěl docílit. Lidé měli pocítit, že *Řím* je silnější než *komunistický režim*. Euforie z této první prohry čs. vlády neznala mezí. Byl

to čin, kterým *Vatikán* podkopal samotné základy autority komunistů – marxisticko-leninský materialismus. Římskokatolická církev v Československu náhle pozvedla svou hlavu, neboť *Řím* již zvedal své drápy k útoku.

Západoněmecké velvyslanectví uvolňuje cestu *východním Němcům*. Aktivně pomáhá červený kříž a řád *Maltézských rytířů* na německé straně. (O *Maltézských rytířích* viz např. **příloha M.F. DNES, 30.4.1997, str. 12 – 14**).

A *Vatikán* se rozhodl udělat další krok, neboť si byl už jistý, že bude harmonogram obou papežů splněn. V *Praze* bylo zahájeno mezinárodní sympóziium mezi firmami a bankami *ČSSR* a *NSR* pod hlavičkou obchodní komory. Přítomno bylo 130 účastníků (**ČTK, 3.11.1989**).

Je to opět náhoda, že *československý bankovní svět* je *Vatikánem*, a to přes svého spojence *Německo*, sondován hned v první linii? Když si připomeneme události, které se okolo českých bank po pádu režimu odehrály a stále odehrávají, musíme dát opět zápornou odpověď: Ne, to není náhoda. To vykazuje plánovitý, organizovaný řád.

15.11.1989 večer začalo synodní shromáždění třetí největší církve v *ČSSR* – církve husitské. I když *ČTK* jako vždy nic neprozradila, přesto můžeme z její zprávy cosi vytušit. Tato silná *ekumenická* církev hodnotí svůj vztah ke státu a ke své staré prosocialistické ústavě. Program naznačuje, že ke změně mocenských pólů dojde již brzy:

„Na programu jednání je i zpráva synodní rady o stavu církve, formování jejího vztahu k našemu socialistickému státu, projednání návrhů na znění některých článků připravované ústavy a navazujícího zákona o postavení církví v naší společnosti.“ (**ČTK, 16.11.1989**).

47.5 Akce jezuitů vrcholí – pád „Mocnářství“

17.11.1989 hlásí *Svobodná Evropa* a *Hlas Ameriky*, že byl při demonstraci lidí za bit student *Martin Šmíd*, což byla, jak se později ukázalo, *kamufláž*. Od tohoto data se stupňují *demonstrace studentů* v počtu více jak 100 a pak 200 tisíc.

21.11.1989, po příletu kardinála *Fr. Tomáška* ze čtrnácti denní návštěvy *Vatikánu* ohledně svatořečení *Anežky české*, dává české arcibiskupství povel k útoku: *„Ostrý tón z arcibiskupství Další den (21.11.1989) přečetl kněz Václav Malý před plným Václavským náměstím kardinálovo prohlášení. »Není možné mít důvěru v takové vedení státu, které není ochotno mluvit pravdu,« vzkazoval demonstrantům Tomášek. Mluvil otevřeně o tom, že nad církví dohlíží Státní bezpečnost, a řekl, že nemůže mlčet ve chvíli, kdy se lidé sjednotili v mohutném protestu proti bezpráví, které trvalo čtyři desetiletí. Patří vůbec tahle slova tomu umírněnému arcibiskupovi? divili se lidé. Ostrým prohlášením byli překvapeni i komunisté. Nebylo to sice poprvé, co od kardinála slyšeli kritiku – v posledních letech a měsících přicházely z arcibiskupství stále častěji dopisy, ve kterých se Tomášek stavěl za politické vězně a demonstranty –, ale vždycky to byl člověk, který vážil každé slovo.“* (**Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sametový kardinál František Tomášek, str. 36**).

200 tisíc lidí! To je na *Václavské náměstí* a přilehlé ulice přeci jen už trochu moc. Jsou to největší *demonstrace* od roku 1968. Pořádkové síly násilně zasahují. (Viz tisk z tohoto období a vysílání *Svobodné Evropy*, *Rádia Vatikán*, *BBC*, *Hlasu Ameriky* a dalších západních stanic). Nutno podotknout, že v zástupu *demonstrantů* jsou také někteří církevní hodnostáři a faráři a dále nekonečné řady *katolické* a *protestantské* mládeže. Při těchto bouřích asistovala zvláště římskokatolická církev. Ne náhodou se pak dovídáme z novin následující zprávy:

„O poslání církvi: Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec v úterý přijal ThDr. Josefa Hromádku, synodního seniora českobratrské církve evangelické a předsedu Ekumenické rady církví v ČSSR. Během rozhovoru si vyměnili názory na současnou vnitropolitickou situaci v Československu a na poslání církvi v této době.“ **(ČTK, Středa, 22.11.1989).**

Další prodloužená ruka Vatikánu – českobratrská církev v čele s provatikánským agentem, ekumenikem Hromádkou, koná svou úlohu. ThDr. J. Hromádka seznamuje předsedu vlády s tím, že okolnosti jsou plně na straně „občanů“ – přesněji však prostých Čechů a Slováků ve vleku katolíků z římskokatolické mašinerie a ve vleku ekumeniků. Zájmy všech lidí byly smíchány se zájmy Vatikánu. Zájmy nevěřících se staly pláštěm pro zájmy Říma. Věřící byli promícháni s nevěřícími a všichni byli sjednoceni do kouzelného slova „občané“.

Z jiných zdrojů než z ČTK, a to z církevních stanic Západní Evropy také víme, že předsedovi vlády zde bylo navrženo ústy Ekumenie odstoupení vlády s poukazem na možnost krvavých akcí při demonstraci. Předseda vlády věděl, že Vatikán je toho schopen a diplomaticky přislíbil další kolo jednání a prošetření zásahů veřejné bezpečnosti a pořádkových sil zvláštních jednotek „baretů“ ministerstva vnitra.

22.11.1989 kardinál Tomášek rozehrává další partii s jedním z nejlivnějších členů KSČ, M. Štěpánem: „Přišla další událost listopadových dní: setkání a následná slovní přestřelka mezi kardinálem a Miroslavem Štěpánem, v té době jedním z nejlivnějších členů KSČ. Setkali se ve středu 22. listopadu s tím, že je potřeba organizačně doladit sobotní mši ve svatovítské katedrále, která měla uzavřít svatořečení Anežky České. »Oba jsme byli v těch dnech hodně ve stresu,« vzpomíná dnes Štěpán. »Jistě že tam nepadala objetí, já jsem to ani nečekal. Tomášek nemohl přece říci, že je šťastný, že se setkal se členem předsednictva ÚV KSČ. Ale pamatuji se, že jsme si připili suchým archivním moravským vínem.« Další den si Miroslav Štěpán v novinách pochvaloval, jak si s kardinálem notovali. Jenže odpověď, která přišla z Arcibiskupského paláce, byla tvrdá a potvrdila, že moc komunistů skutečně slábne. »Jako pastýř církve se snažím neodmítnout nikoho, kdo mne požádá o rozhovor, setkání s panem Štěpánem však nelze považovat za ten dialog, po němž jsem marně po léta volal.«“ **(Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sameťový kardinál František Tomášek, str. 36).**

Kromě toho přichází ve stejný čas na řadu i Vatikán se svými věrnými římskokatolickými prostředníky: „Předseda vlády ČSSR Ladislav Adamec se v úterý setkal s představiteli studentských, uměleckých a občanských kruhů pražské veřejnosti. ... Setkání se zúčastnili... také Jan Ruml za iniciativní sdružení Občanské fórum.“ **(ČTK, 22.11.1989).**

Občanské fórum se stalo hnízdem Vatikánu. Jeho zakladatelé byli mimo jiné „křesťany“ také Lobkowiczové **(Lidové noviny, 5.1.1998)**. Byla to první „všeli-dová“ organizace vyslaná k jednání s komunistickou vládou. Akce stínových jezuitů v pozadí začala vrcholit. Demonstrace přešly do stávků studentů, byly založeny stávkové výbory, přidali se herci, zpěváci a další lidé z kulturního života.

25.11.1989 se představitel Vatikánu v ČSSR znovu veřejně staví na stranu národa a demonstrantů: „Vlak už byl rozjetý. Všichni se připravovali na sobotu 25. listopadu. Ten den měly na mši do Prahy přijet statisíce katolíků z venkova. Počítalo se s tím, že pak všichni půjdou rovnou na Letenskou pláň. V sobotu dopoledne byla katedrála tak přeplněna, že se tam nedalo dýchat. Lidé stáli i na všech nádvořích Pražského hradu a náměstí před Arcibiskupským palácem se zaplnilo do poloviny. Mše skončila, kardinál se na chvíli odmlčel, a pak promluvil o událostech posledních dnů. Když řekl, že on, kardinál i celá církev jsou na straně národa, začali všichni tleskat, přestože to by se v kostele dělat nemělo. Leckdo si také mohl říct: už bylo na čase. Vztahy Vatikánu s komunisty byly – zvláště během normalizace – až příliš úzké.“ **(Mladá fronta DNES, 18.11.2004, článek: Sameťový kardinál František Tomášek, str. 36).**

26.11.1989, 11 hodin dopoledne, salónek *Obecního domu v Praze*: Setkání a jednání mezi předsedou vlády *Ladislavem Adamcem* a mezi zástupci *Občanského fóra* v čele s *disidentem Václavem Havlem*:

„*Občanské fórum zastupovali vedle Václava Havla, spisovatele a dramatika, prof. Zdeněk Jičínský, odborník na ústavní právo, Milan Hruška, horník, Václav Klaus, ekonom, Alexandr Vondra, mluvčí Charty 77, Petr Čepek, herec, Václav Malý, mluvčí Občanského fóra, Michael Kocáb a Michal Horáček, představitelé iniciativy Most, Martin Mejstřík, představitel pražského koordinačního studentského stávkového výboru.*“ **(ČTK, 27.11.1989)**.

Veřejnost si jistě všimla suverénního vystupování mluvčího, kněze *Václava Malého*, oproti nesmělým výstupům výše citovaných. Kromě jiných *disidentská* delegace požadovala propuštění *Jana Rumla*, šéfredaktora *Lidových novin*. Jako správný římský katolík a obdivovatel jezuitů (viz např. **Příloha Lidových novin, PÁTEK, 6.2.1998**) i on však musí přinést oběť utrpení. Je náhle uvězněn, aby mohl mít *Vatikán* v ruce další argument a důvod k tlaku na vládu.

28.11.1989 se odehrává další jednání. Vedle *V. Havla* sedí i církevní představitelé. Jednání se týká složení nové vlády a úpravy budoucího zákona a ústavy ČSSR. **(ČTK, 29.11.1989)**

Jezuité přecházejí do útoku.

29.11.1989 se setkal *Adamec* s představiteli církvi, „požádal o podporu úsilí na obnovení pořádku a klidu v zemi, vyzval církevní hodnostáře k předložení návrhů na doplnění vlády ČSSR. ...Přijetí se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český, kardinál *ThDr. František Tomášek*, světící biskup pražského arcibiskupství *ThDr. Antonín Liška*, kapitulní vikář římskokatolické církve – diecéze Hradec Králové *ThDr. Karel Jonáš*, synodní senior Českobratrské církve evangelické, předseda ekumenické rady církvi v ČSSR, *ThDr. Josef Hromádka*, děkan *Husovy československé bohoslovecké fakulty*, předseda regionálního sdružení křesťanské mírové konference, *prof. ThDr. Milan Salajka*... profesor teologie *ThDr. Luděk Brož*, předseda baptistů, *ThDr. Pavel Titěra*, předseda Rady Církve bratrské, *Jaroslav Kubový* a člen ústřední rady církve adventistů sedmého dne, *ThDr. Oldřich Sládek*... *Hovořili zejména o záměrech na nové složení federální vlády... Adamec požádal proto, aby i představitelé církvi... předložili vlastní návrhy na doplnění vlády ČSSR.*“ **(ČTK, 30.11.1989)**.

Znovu se musíme ptát: Je to náhoda, že komunistický předák nechává zaznít v *Československu* politický hlas *Říma* a jeho vojska? Jaká „*blahoslavená*“ chvíle pro *Vatikán*! Tehdy ještě nikomu nebylo divné složení katolické a prokatolické komise, která rozhodovala o dalším osudu československého státu.

Po dlouhé době konečně přináší ČTK konkrétnější informaci. Je konkrétní v tom, že seznamuje čtenáře se zastoupením církvi a lidí, kteří byli při jednání, a v tom, že právě tyto horlivé prostředníky *Říma* požádal předseda vlády o návrh na doplnění vlády.

A jaké jsou výsledky?

3.12.1989 je odvolána stará vláda a hned jmenována nová, kde místopředsedou vlády se stal stoupenec *Říma* *Josef Hromádka* **(ČTK, 4.12.1989)**. *Vatikán* položil *komunismus* na lopatky, ale (jak se později ukázalo k překvapení všech) nezabil ho. I s ním má totiž svůj plán.

4.12.1989 podala česká vláda *demisi* a kněz *Václav Malý*, jeden ze zakladatelů Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných (viz **Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998, Perspektivy, str. VII. a str. 12**) předčítá ve shromáždění na *Václavském náměstí* asi ke 300 000 lidí prohlášení o požadavcích *Občanského fóra*. *Občanské fórum* požaduje *svobodné volby* co nejdříve, nejpozději do června 1990.

Pád „mocnářství“ v Československu je ukončen. Není žádných obav, že „same-tová“ eufórie do června nevydrží. Římskokatolický systém má celou situaci konečně pod svojí kontrolou.

Teprve mnohem později si Český rozhlas dovolil v souvislosti s první návštěvou papeže Jana Pavla II. na Kubě, kam byl pozván Fidelem Castrem a jeho komunistickou vládou a komunistickým režimem, poznámku, že je to s podivním, že papež pozvání od komunistického režimu přijal „přestože se sám významnou měrou zasadil za jeho svržení.“ (**Radiožurnál, 21.1.1998, 12.00**).

Úloha Vatikánu při pádu komunismu ve Východním bloku byla natolik velká, že když papež Jan Pavel II. v roce 2005 zemřel, žádné evropské deníky neopoměly se aspoň krátce zmínit o jeho velikých zásluhách na pádu komunismu ve Východní Evropě a na ovlivnění následných politických událostí. Z českých periodik např.:

„S výzvou, aby papež opustil úřad, vystoupil v německé televizi profesor Hans Küng. Zároveň Svatého otce obvinil, že přivedl církve do krize. Diecézní biskup rottenbursko-stuttgartský, Gebhard Fürst na to zareagoval otevřeným dopisem, v němž Künga obviňuje, že zkreslil vývoj církve za pontifikátu současného papeže a že neuznává, co se za posledních 27 let změnilo k dobrému. Připomněl, že Jan Pavel II. »otřásl Východním blokem« a přispěl ke konci studené války.“ (**Katolický týdeník, č. 9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 5**).

„Svatý otec dokázal, že stejně jako on je i církve sklonku druhého tisíciletí živá a má autoritu na celém světě. Pomohl svět vysvobodit od totalitního komunismu.“ (**Katolický týdeník, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 1**).

„Na otázku, jaká papežova aktivita je pro ně osobně nejvýznamnější, odpovídají kněží různě: boj za dodržování lidských práv a snaha o mezináboženský dialog (Václav Malý), důraz na jednotu Evropy a zásluha o pád komunismu (Tomáš Halík) nebo evangelizace národů v Africe a Asii (Jozef Tomko).“ (**PÁTEK, příloha Lidových novin, 25.3.2005, str. 22**).

„...Pohřbu se zúčastní též bezpočet světových vůdců, neboť papež byl považován za jednu z klíčových postav světové scény a muže, který měl velký podíl na pádu komunistických režimů ve východní Evropě.“ (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, článek: Svět přišel o Jana Pavla II., str. A/1**).

„Přestože Ronald Reagan a Michail Gorbačov zcela jistě pomohli ve své době k bezpečnějšímu světu, který vyústil v pád berlínské zdi a následný kolaps komunismu, byl to právě Karol Wojtyła, kdo se obrovskou měrou přičinil o svobodu Východní Evropy. Katolická církev se však podílela výrazně i na demokratizaci autoritativních režimů například v Chile či na Filipínách.“ (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/1**).

„Ke vzpomínkám na Jana Pavla II. bude patřit i jeho obraz bojovníka za svobodu, který v dobách studené války pomáhal bořit komunistickou nadvládu ve Východní Evropě. Jeho postavení, ...a zejména pak jeho polský původ znamenaly pro západní mocnosti pomoc v boji proti Kremlu. V Moskvě si toho soudruzi byli dobře vědomi, ale na průběh volby papeže měla KGB přece jen krátké prsty. 16. října 1978 se duchovním a morálním vůdcem většiny obyvatel západního světa stal muž ze země za železnou oponou.“ (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/7**).

„Svět se včera rozloučil s Janem Pavlem II., s papežem symbolizujícím víru více než jedné miliardy katolíků i s mužem, který přispěl k pádu komunismu v Evropě.“ (**Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/1**).

47.6 První kroky jezuitů a Vatikánu

„ThDr. Josef Hromádka se sešel v pondělí k pracovní schůzce s ústředním ředitelem čs. televize... projednali možnost přístupu církví do vysílání televize a rámcově se dohodli... že bude vybráno vhodné místo k přenosu půlnoční mše o vánočních svátcích.“ (ČTK, 5.12.1989).

6.12.1989 místopředseda vlády ČSSR Josef Hromádka na základě jednání čs. delegace ve Vatikánu ve dnech 14. – 16. listopadu 1989 a na základě žádosti kardinála Františka Tomáška o urychlené obsazení biskupského stolce *královéhradecké* diecéze pověřil ve středu čs. zastupitelský úřad v Římě operativním jednáním s Vatikánem v této věci. Na polovinu ledna příštího roku je stanoven oboustranně přijatelný termín mezi Vatikánem a čs. vládou dalších jednání o obsazení uprázdněných diecézí. (ČTK, 7.12.1989)

10.12.1989 stávající prezident jmenoval slovenského Mariána Čalfu předsedou Vlády národního porozumění. V této vládě byla jména jako Ján Čarnogurský (římskokatolický aktivní stoupenec papeže – viz např.: *Katolický týdeník, č. 1–2, KT, 13.1.1991, str. 9; KT, č. 38, 21.9.1997*), Vladimír Dlouhý (absolvent jezuitské katolické univerzity v Lovani v Belgii – viz např. *ČTK, 11.12.1989; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str. 17–21*) a Josef Hromádka (předseda ekumenie a aktivní stoupenec Říma) a další katolíci – například za OF ministr kultury M. Uhde (*Lidové noviny, 27.1.1998; Katolický týdeník, č. 19, 11.5.1997*, ve kterém o církevní restituci prohlásil: „Mělo se restituovat vše, co restituovat šlo.“) apod.

Od poloviny prosince se v tisku objevují zprávy o jednání za zavřenými dveřmi. Vatikán nikoho k informacím nepouští. To je základní pravidlo pro úspěšnou manipulaci s prostými, obyčejnými lidmi. Díky svým prostředníkům ve vládě se velmi rychle dostal do tisku, rozhlasu a televize a obsadil rozhodující strategická místa.

Kromě toho si začal Vatikán ústy svých přísluhovačů na všech strategických místech zvat do Československa své chleboďárce.

14.12.1989 přijel Tomáš Baťa (ČTK, 15.12. 1989).

Dne 17.12.1989 jednal předseda slovenského parlamentu v rámci ČSFR a místopředseda vlády ČSFR J. Čarnogurský s rakouským ministrem vědy a výzkumu E. Busekem. Čarnogurský a Busek hovořili o křesťanskodemokratickém založení Rakouska i budoucího ČSSR. Busek stále zdůrazňuje, že je představitelem křesťanské demokracie a navrhuje období *Marshallova plánu*, do kterého by byly zapojeny země sousedící s Rakouskem (ČTK, 18.12.1989). Nezapomeňme, že Rakousko je dalším věrným nástrojem papežské stolice.

Na republiku je znovu dělán tlak Vatikánu ze všech stran a na všech místech. Cíl Vatikánu: Zapojit republiku do evropské struktury římskokatolických států a ustanovit *konkordát* mezi Vatikánem a Československem. To předpokládá, aby začali lidé myslet a jednat katolicky a aby zapomněli, že Češi byli z mnohem větší části *protestanti* než katolíci. Jak později ještě uvidíme, to tedy předpokládá nepřipomínat více *středověk, inkviziční procesy, likvidaci protestantismu* a další *černé stránky* české minulosti.

18.12.1989 se ČTK (již pod nepřímým vlivem římských katolíků) omlouvá Havlovi za článek „Kdo je Václav Havel“.

„V neděli dopoledne se za účasti stávkujících studentů, herců a zástupců OF sloužila v bazilice sv. Markéty v Praze Břevnově mše svatá na památku bolestných událostí 17.11.1989. Shromáždění nadšeně přivítalo pátera Václava Malého. Epištoly přednesli herci Josef Kemr a Radovan Lukavský. V průběhu pobožnosti vystoupil i zástupce stávkujících studentů Šimon Pánek. Rekl mimo jiné, že »17. listopad byl Boží prozřetelností«. V. Malý oznámil, že se od 1. ledna stává administrátorem v kostele sv. Gabriela na Smíchově. Na mši byl citován i dopis,

ve kterém pisatel žádá, aby V. Malý kandidoval do Federálního shromáždění. Na závěr pobožnosti zazpívali shromáždění občané státní hymnu." (**ČTK, 18.12.1989**).

18.12.1989 odlétá J. Hromádka do Říma za papežem. „Cílem jeho návštěvy je projednání návrhů na obsazení biskupských stolců v ČSSR a řešení dalších církevních otázek." (**ČTK, 19.12.1989**).

19.12.1989 Federální shromáždění schvaluje novou vládu (**ČTK, 20.12.1989**). Tedy vládu plnou přísluhovačů Říma a jeho jezuitů.

28.12.1989 stanul v čele parlamentu slovenský katolík Alexander Dubček a v čele vlády M. Čalfa (**ČTK, 29.12.1989**).

Kardinál Tomášek se vyjadřuje, že církev zatím neuvažuje o tom, že by mohla vznášet nároky na restituci církevního majetku (**ČTK, 30.12.1989**), ale již hned v Novém roce ČTK píše:

„Otázky nové koncepce a zásad církevní politiky byly ve čtvrtek na programu porady představitelů všech církví v Československu, která se konala v Praze z podnětu místopředsedy federální vlády Josefa Hromádky. Účastníci porady se zabývali přípravou nového zákona o církvích a náboženských společnostech a o postavení bohosloveckých fakult. Na závěr jednání byly projednávány, kromě jiného, i otázky způsobu a rozsahu restituce některých církevních majetků." (**ČTK, 12.1.1990**).

I po převratu tedy hraje kardinál Tomášek dvojí hru. Jak jinak, když to má ve své morálce. Přeplněn samou radostí z převratu a vděčností, že se toho dožil se neustále obrací k Panně Marii jako k „Ochránkyni zemí Českých a patronce listopadového převratu."

47.7 Další kroky po Novém roce 1990

Je uskutečněna první zahraniční návštěva prezidenta V. Havla. Kam jinam než do Berlína a do Mnichova – ke spokojenosti Vatikánu. Oficiálně je euforicky rozjásaným Čechům sděleno: Z důvodu rozvoje bilaterálních vztahů, vzájemné spolupráce a pomoci při demokratických reformních procesech.

Pochopitelně! Znovu je zneužíváno důvěry veřejnosti a její naivity. Opět je využito komunistického vymývání mozků, kdy veřejnost ochotně a bez přemýšlení přijímá všechno, co jí média a mluvčí politiků namluví. Prezident pak jedná s agentem Vatikánu číslo 1 pro Německo, kancléřem Helmutem Kohlem a s dalšími muži a stoupcem Říma (**ČTK, 2.–3.1.1990**).

Papežská stolice se nemůže zatím příliš viditelně angažovat do politiky v ČSSR. Je tedy nutné jednat přes jejího nejvěrnějšího prostředníka – Německo. A disidentský prezident, zvyklý ze Svobodné Evropy a BBC spolupracovat, kromě dalších, také s knězi z různých řeholí a s dalšími „křesťany", se ochotně ve svém politickém kurzu podvoluje a souhlasí. Má popularitu a lidé nic neví o skutečném zákulisí celého převratu. Vatikán plně vsadil na svého budoucího favorita. Jeho humanistické ideály a proslovy jsou přesně to, co nyní v ČSSR potřebuje. Každé jeho slovo jako prezidenta, každý jeho projev v parlamentu a proslov k národu, každé jeho interview působí na lidi jako kouzlo a vyvolává euforii. A tuto humanistickou sílu potřebuje nejmocnější organizace světa proměnit ve svou roušku. Přesně tak, jak to o humanismu přednášel generál jezuitů Arrupe ve Valencii. Nový prezident je miláčkem davu. Nepadne tedy ani stín podezření. Tuší však pan prezident, jakou bude hrát roli?

Spolupráce (vědomá či nevědomá?) prezidentské kanceláře s Římem započala velmi brzy. Její výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat a dnes už o tajné spolupráci prezidenta s papežem těžko kdo pochybuje.

Rádcí prezidenta se stali lidé z různých oborů, např.: *Ivan Medek* (viz např.: **Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 10, 8.3.1998; KT, č. 40, 4.10.1998**), muž Říma – Habsburg *Karel Jan Schwarzenberg*, dále *dr. Špaček* a další (**Radi-ožurnál, 21.1.1998, 12.00** a **denní tisk leden až březen 1998**).

Co lze očekávat od čestného hosta zednářské lóže a dnes již pravděpodobně přímého člena a možná i funkcionáře *svobodných zednářů*? Zvláště, když jeho otec *Václav Maria Havel*, byl přímým, aktivním členem *rotariánů* a *zednářské lóže „28. říjen“* (též *Bernard Bolzano*), což si pokládal za vysokou čest a celý život toužil po tom, aby i jeho děti byly členy *svobodných zednářů* (**Magazín DNES, 29/2004, str. 23**), na což i mnohokrát silně před dětmi apeloval, aby se stali členy zednářů. Tedy právě té organizace, která je neviditelnými pouty spjata s podsvětím *Vatikánu*. Ví o tom exprezident *Havel*? Uvědomuje si to? Těžko posoudit. Zvláště v prvních dnech porevoluční euforie. Ale pravdou je, že dnes už nikdo z těch, kdo bedlivě sleduje politickou českou scénu, nepochybuje o exprezidentových *provatikánských* krocích a tendencích. Pochvalu za jeho *procírkevní* kroky stejně tak jako za články o jeho až příliš kladném postoji k Římu (ač se sám „*za praktikujícího katolíka*“ oficiálně před veřejností neoznačuje – viz např. **Katolický týdeník, č. 17, 27.4.1997, str. 1 a 16**) můžeme najít zvláště v katolických novinách. Například:

„Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.“ (**Katolický týdeník, č. 15, 14.4.1991, str. 1** o blahopřání prezidenta *V. Havla* kardinálu *Vlkovi* ke jmenování arcibiskupem).

9.5.1991 při udělení ceny *Karla Velikého Václavu Havlovi* v *Cáchách*, předcházela „*na přání pana prezidenta slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské, mezi nimi i český král a německý císař Karel IV. ...Čestným hostem byl i pražský arcibiskup Miloslav Vlk. ...Po mši svaté pak následovala v budově staré cášské radnice vlastní slavnost předání ceny Karla Velikého panu prezidentovi. Zúčastnily se významné osoby politického života Evropy: královský pár ze Španělska a Lucemburska, spolkový kancléř Kohl a prezident BRD von Weizsäcker, francouzský prezident Mitterand, zástupce Severoatlantického společenství a další vážení hosté.*“ (**Katolický týdeník, č. 22, 2.6.1991, str. 1**).

„Prezident *V. Havel* se 2. února v *Hovorech* z *Lán* českého rozhlasu vyslovil pro to, aby církve byly financovány především z peněz pocházejících z odpisů z daní, ale současně aby dostávaly stálý příspěvek ze státního rozpočtu.“ (**Katolický týdeník, č. 7, 16.2.1997**).

„Mimochodem nikoli náhodou to byl v poslední době zejména americký prezident *Bill Clinton* a především papež *Jan Pavel II.*, kteří se vřele přimlouvali za *Havlovu* opětovnou kandidaturu, když s nimi prezident toto téma probíral.“ (**TÝDEN, č. 29, 14.7.1997, str. 32**).

„*Václav Havel* a *Dagmar Havlová* se 2. února 1998 poklonili v doprovodu kardinála *Vlka* ostatkům sv. *Václava* a sv. *Vojtěcha* ve svatovítské katedrále v kapli sv. *Václava*.“ (**Katolický týdeník, č. 7, 15.2.1998**).

„**Za Havlovo uzdravení se modlí dalajlama, papež i kardinál Vlk.** (ČTK) *INNSBRUCK* – Brzké uzdravení popřál včera prezidentu ČR *Václavu Havlovi* v zatím posledním telegramu zaslaném na innsbruckou univerzitní kliniku jeho německý protějšek *Roman Herzog*. *Havel* dostal podobná přání již od desítek politiků a občanů. *Dalajlama* prezidentovi napsal, že se modlí za jeho urychlené uzdravení, totéž mu sdělil i český katolický primas kardinál *Miloslav*

Vlk. Šťastný konec nemoci popřál Havlovi i papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac, izraelský prezident Ezer Weizman a další osobnosti. Přání brzkého uzdravení zaslal českému prezidentovi také generální tajemník NATO Javier Solana a ve středu též ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová, rakouský kancléř Viktor Klima a rakouský prezident Thomas Klestil." (**Lidové noviny, 17.4.1998**).

Bezesporu velmi zvláštní. Ač oficiálně nekatolík, koná V. Havel kroky žádané a oblíbené Římem; ač oficiálně není praktikující křesťan (viz také **Stanice Praha**, relace „**Hovory z Lán**“, **30.5.1998, 16.30**), přesto má poctu jako nejlepší a široce uznávaný římský katolík s důslednou podporou Říma!

Zdá se, že je zde politická záhada. Přesto však řešitelná. Mnohé lze pochopit z osobního rozhovoru mezi prezidentem a katolickým teologem T. Halíkem, tajným a dlouhodobým přítelem prezidenta už z dob *disidentství* a zároveň členem jeho týmu.

Při tomto rozhovoru prezident řekl: „...radoval bych se z Tomáše Halíka jako z prezidenta a vím nejméně o sedmi dalších lidech, kteří by mohli být podobně skvělými prezidenty...“ (**Stanice Praha**, relace „**Hovory z Lán**“, **30.5.1998, 16.30**).

Hned v pondělí 1. června 1998 přinesly všechny deníky zprávu o tom, že prezident V. Havel konečně rozproudil diskusi na téma nástupce „*disidentského* prezidenta“. Deníky v reakci na *Hovory z Lán* přinesly více kladného postoje k profesorovi Halíkovi než záporného. Všechny citovaly, že by prezident Havel rád viděl v budoucnu T. Halíka jako českého prezidenta. Avšak ani jeden se nezmínil o kladném postoji a vřelém vztahu katolického profesora teologie k jezuitům. Pouze **Lidové noviny 1.6.1998** oznámily, že je absolventem papežské *Lateránské univerzity* v Římě. Informace dostačující však pouze pro ty, kteří vědí, že tato univerzita je plně ovládána a řízena jezuitou a že na ní (kromě několika dalších) učí v každé době největší jezuitské špičky (viz např. **spisy A. Riveryho** nebo **A. Tondiho**).

Kdo však poslouchal v televizi rozhovor mezi profesory Bělohradským a Halíkem, nemohlo mu uniknout, že kněz Halík sám prohlásil, že je absolventem *Duchovních cvičení* pod vedením „*jednoho jezuitu*“ působícího v té době tajně v NDR (**ČT 2**, pořad od **22.00 hod. „Pro a proti“**, **9.6.1998**).

Rozřešení politické záhady okolo jména Václav Havel nabírá obrátek, když se podíváme do **Katolického týdeníku**, č. **26, 28.6.1998**, do přílohy **Perspektivy**, str. **VIII.**, kde je „starost“ katolíků o osud následovníka českého prezidenta vyjádřena článkem „**Kdo po Václavu Havlovi?**“

Určitě také není náhodné, že **Lidové noviny**, v příloze **PÁTEK**, str. **6–7** přináší týden předtím článek o „*budoucím prezidentovi(?)*“ T. Halíkovi, který však důsledně zakrývá jakékoliv sympatie a příslušnost pátera Halíka k jezuitům.

Vraťme se však k počátku nové vlády a k jejím prvním strategickým krokům roku 1990:

Hned od 1.1.1990 vstoupil v platnost nový zákon o bankách, bankovníctví a spořitelnách na základě tržního hospodářství a peněžního trhu. Hlavní, ústřední bankou se stává *Státní banka československá*.

Na svém prvním zasedání rozhodla vláda ČSSR dne 18.1.1990 „*obnovit diplomatické styky se Svatou stolicí na úrovni velvyslanectví*“ a dále rozhodla, že „*Urychleně bude vypracována koncepce přístupu ČSSR k evropské integraci.*“ (**ČTK, 19.1.1990**).

Větší rychlost ve všech výše uvedených krocích být už ani nemohla.

Další zprávu přináší ČTK o tři dny později: Papež *Jan Pavel II.* přislíbil návštěvu v *Praze, Velehradě a Bratislavě* ve druhé polovině dubna (**ČTK, 22.1.1990**). Návštěva je sice ještě daleko, ale papež už sonduje přístup české vlády a majetkového úřadu k následující žádosti:

„Nezávislá iniciativa České děti se obrátila na vládu ČSSR dopisem, ve kterém žádá o navrácení státního zámku Orlík svému majiteli, knížeti Karlovi Janovi ze Schwarzenberga.“ České děti nazývají tohoto habsburského knížete *„Jeho Jasnost kníže Karel Jan ze Schwarzenberga.“* (**ČTK, 23.1.1990**).

A další zájem církve o majetek na sebe nenechá dlouho čekat. 23.1.90 V *Ostravě KNV* rozhodlo o navrácení některého církevního majetku *salesiánům*. Předání kostela bude provedeno včetně úprav na státní útraty. Těchto objektů bylo víc. (**R.P., 24.1.1990**)

„Do pátku je hostem arcibiskupa olomouckého... papežský nuncius se zvláštním posláním arcibiskup Francesco Colasuonno. Účelem vatikánské návštěvy je především bližší poznání olomoucké arcidiecéze, která má 731 farností a patří k největším v Evropě.“ (**ČTK, pátek, 26.1.1990**).

Proč jde církvi o budovy v první řadě? Důvod je zcela jednoduchý. Tovaryšstvo Ježíšovo potřebuje získat budovy pro své noviciáty, stejně tak jako ostatní řády, ale jezuité a projezuitské řády nejvíce. Kromě toho potřebují obnovit své školy, semináře a přidružit se ke všem univerzitám a vysokým školám, zvláště humanitních oborů. Proto ten boj o církevní budovy v první řadě. Pak přichází na řadu boj o lesy, pole, zahrady, stavební pozemky apod. (viz např.: **TÝDEN č. 6, 5.2.196, str. 24**).

Hned začátkem ledna 1990 došlo také k jednání rady RVHP, na které byli přítomni předsedové vlád *Marian Čalfa, Václav Klaus, Vladimír Dlouhý* a další (viz tisk z té doby). Při tomto jednání *Vladimír Dlouhý* podle novinových a rozhlasových signálů inicioval podání návrhu na *zrušení RVHP*, i když před tím delegace prohlásila, že nic takového činit nebude. Okolnosti při jednání šly ovšem jiným směrem. Pod *zrušením RVHP* je jeho podpis (**příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str. 16** a dál).

24.1.1990 podalo *Československo* žádost o vstup do světové banky, aby se znovu mohlo stát členem Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj ve *Washingtonu*. Předpoklad schválení – do září 90 (**ČTK, 26.1.1990**). I zde si *Vatikán* prostřednictvím svých amerických jezuitů přichystal pevné síť.

Na *Slovensku* se v lednu formuje nadnárodní, nadnáboženská, nadpolitická a nadrezortní instituce – *Matice slovenská „integrující všechny zdravé síly slovenského národy doma i v zahraničí a upevňující jejich povědomí.“* (**ČTK, 31.1.1990**).

Vidíme v tom ozvěnu bývalého slovenského jezuitismu? Dnes má již zabarvení *New Age* přesně tak, jak to žádá trend tajných jezuitských špiček po celém světě.

Od soboty do neděle 21. až 22. dubna 1990 se uskutečnila návštěva papeže v *Praze, Olomouci a Bratislavě*. Účastní jsou kromě jiných i prezident *V. Havel*, kardinál *Tomášek*, arcibiskup *Agostino Casaroli* (tohoto italského jezuitu určeného pro *disidentskou* otázku ve *Východním bloku* vystřídal po jeho červnovém úmrtí v roce 1998 /jak nás informuje **Katolický týdeník, č. 47, 22.11.1998/** jezuita a kardinál *Joseph Ratzinger*, nejvyšší hlava *Kongregace pro nauku víry* – tedy *inkvizičního úřadu*), dále *Tomko Colasuonno* a ještě dalších 300 osob z celého dění v ČSSR, včetně obou vlád. V projevu k *Praze* papež mimo jiné řekl:

„Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima.“

Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě." (ČTK, 23.4.1990).

Kdo tedy již od středověku stojí za jednotou evropských států – za dnešní *Evropskou unií*? Slova papeže *Jana Pavla II.* dávají jasnou odpověď: *Papežství!* (Viz také **kapitola 45.16 v 6. svazku**).

Kolik je v těchto slovech přetvářky a nebezpečí pro český a slovenský národ. V té době to však ještě nikdo netuší. Není pochopeno, že se zde jedná výhradně o katolickou jednotu! Není chápáno, že se zde jedná výhradně o katolický svobodný rozvoj a o katolická práva národů. Teprve o osm let později můžeme vidět a chápat trochu víc. Můžeme už zřetelněji pozorovat, jaké pozadí jednotné *Evropy* ve skutečnosti je a kam jsme doopravdy pozváni. Je to bývalá římskokatolická velkoříše s jednotným vatikánským systémem moci. Moci evropských vysoce postavených jezuitů. A *České republice* se naskytla ta „cesta“ a možnost se do tohoto spolku křížáků dostat na základě papežova pozvání již při jeho první návštěvě v dubnu 1990.

Toto skryté, neoficiální pozvání bylo *československou* vládou přijato. Ale muselo se uskutečnit ještě něco, bez čeho není k papežskému uskupení států připuštěn ani jeden jediný stát, a to *zasvěcení Panně Marii* – právě tomuto *okultnímu symbolu Evropy*, kterou dnes, na začátku 21. století nazývají mimo jiné také *Matkou Evropy, Královnou nebe a země, Královnou církve, Královnou míru, Královnou apoštolů, Královnou Evropy, Matkou jednoty, Matkou jednoty křesťanů, Ženou eucharistie, Královnou moudrosti, Královnou rodin* apod.

Toto zasvěcení proběhlo na *Velehradě* 5. července 1993 (viz např. ***Katolické noviny*** a ostatní média z té doby), kde i kaplan je dnes jezuitou (***Katolický týdeník, č. 20, 17.5.1998***) (Od 1. března 2003 nastoupil na *Velehrad* jako kaplan další jezuitský kněz P. *Antonín Krejčířík* (1933), dosavadní farář v *Bruntálu* a P. *Petr Přádka* (1961) – dosavadní superior jezuitské komunity v *Praze* a rektor tamního kostela sv. Ignáce – byl jmenován k 1. dubnu 2003 novým farářem na *Velehradě* a zároveň superiorem tamní jezuitské komunity) a kde se každoročně konají *ignaciánská Duchovní cvičení (exercicie)* pod pedagogickým dozorem jezuitů. Např. v roce 2005 to bylo od 1. dubna do 25. června 2005 v poutním a exercičním domě *Stojanov* s jezuitskými knězi: P. J. *Čuprem* SJ, P. J. *Hladišem* SJ, P. S. *Peroutkou* SJ, a dalšími (P. M. *Filipem* OP., mons. J. *Šichem*, mons. J. *Mikuláškem*, P. F. *Petríkem* a P. V. *Slamečkou*) a od 2. června do 16. července 2005 bylo pokračováno v *Českém Těšíně*, v exercičním domě *Tovaryšstva Ježíšova* pod instruktáží jezuitů: P. J. *Čupra* SJ, P. M. *Gläsera* SJ, P. P. *Koudelky* SJ a P. R. *Kunerta* SJ.

A nic tehdy nepomohly protesty nevěřících lidí: Jak to, že si církve římskokatolická osobuje právo *zasvěcovat republiku Marii*, když s tím souhlasí jen katoličtí věřící, a ne ostatní „křesťané“? Jak to, že si tato církve osobuje právo mluvit a jednat jménem i nevěřících? Jak to, že si církve římskokatolická drze přivlastňuje právo na vlastnictví *České republiky* a jedná tak, jako kdyby jí patřila celá země včetně jejích obyvatel?

Tyto protesty ovšem nic nepomohly a nepomohou, protože to bylo podporováno vládou a prezidentem a protože si katolická církve dělá vlastnický nárok na *Čechy* a *Moravu* z důvodu restitucí. A co patří římskokatolické církvi jakékoliv země, je výsostným majetkem v první řadě *Vatikánu*, a pak teprve toho státu. Z tohoto drzého titulu si tedy církve dělá v *Čechách* co chce, majíc k tomu dokonce plnou podporu a souhlas provatikánské vlády, dále prokatolického prezidenta a úřadů, a to i nyní, v roce 1998.

Tato situace se pochopitelně nezmění do té doby, dokud budou u moci právě ti, kteří jsou veřejní přísluhovači *Říma*, i ti, kteří ho tajně podporují. *Zasvěcení okultnímu symbolu sa-*

tanské moci – Panně Marii je však velmi nebezpečná duchovní i politická věc. Může skončit krveprolitím v zemi.

Vzpomeňme si také, jak po *pádu komunismu* páter *Tomášek* pronášel děkovnou modlitbu, při které *děkoval právě Panně Marii* za „zázrak“ *pádu komunismu* a že to je „výhradně zásluha Panny Marie, že padl komunismus“ a že národ může být za to vděčen pouze „jí samotné“. Vzpomeňme si také, jaký vztah má jezuitský řád k *Panně Marii* a co všechno jsme si již o tomto symbolu řekli a bude nám jasné, proč právě *Tomášek* tuto děkovnou modlitbu pronášel.

47.8 Dva důležité zákony a majetkové nároky římskokatolické církve

Dalším rychlým krokem české vlády bylo vydání **Zákona** číslo **298 (298/1990 Sb)** o **úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého** ze dne 19. července 1990, kterým bylo římskokatolické církvi odevzdáno veliké množství klášterních komplexů z celého tehdejšího Československa. Jeden klášterní komplex může mít i více než deset samostatných budov. Ke každému klášteru se váže mnoho různých pozemků: stavební pozemky, různé parcely, zahrady, sady, lesy a polnosti. To všechno je součástí klášterního komplexu a to všechno také bylo tímto **Zákonem** církvi odevzdáno.

Co přesně církve dostala, řeší příloha číslo 1 a číslo 2 k tomuto **Zákonu 298**. Výpis majetku je tak rozsáhlý, že v příloze číslo 1 zabírá 10 stran formátu A4 popsaných drobným písmem. Celý **Zákon č. 298** leží na stranách 1070 až 1080 *Sbírky* z roku 1990.

V rozsáhlosti ovšem více tento zákon předčil „Doplněk“ číslo **338 (338/1991 Sb)**, **kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého** ze dne 18. července 1991. Jeho příloha číslo 3 zabírá plných 20 stran stejného formátu a cituje další množství církevních komplexů odevzdaných římskokatolické církvi.

Oba **Zákony** se dotýkají výhradně římskokatolické církve a neřeší majetkové záležitosti *nekatolických a protesitantských* církví.

Velká většina českých občanů si dodnes myslí, že římskokatolická církve (neboť stále křičí po majetku) ještě nic ze státního majetku nedostala a že všechny církevní památky jsou stále ještě v rukou státu. Média tuto domněnku v žádném případě nevyvracejí a mlčky k této falešné představě *Čechů* i *Slováků* přihlížejí. Je to součástí vysoké hry římskokatolických a jezuitských prostředníků, aby si veřejnost stále myslela, že stát je nepřející a anticírkevní instituce a že je tudíž spíše na straně proticírkevní veřejnosti než naopak.

Je až s podivem, s jakým přesvědčujícím tónem si jeden z nejvyšších církevních činníků, kardinál *Vlk*, který je nejvyšší hlavou české, a dokonce i celé evropské biskupské pospolitosti, neustále stěžuje na špatné poměry mezi církvi a státem. Jak nás informuje tisk, rozhlas, televize i katolická periodika, není opomenuta ani jedna příležitost, aby na otázku o vztahu mezi církvi a státem nezaznělo z jeho úst něco negativního, například:

„Při audienci biskupů České republiky dne 14. září pozdravil Jana Pavla II. předseda ČBK, kardinál Miloslav Vlk: »Svatý otče,... vždy nás oslovuje, ať již při osobních setkáních nebo při společných kontaktech, Váš zájem nejen o náboženskou situaci v naší zemi. Víme, že pečlivě sledujete i vývoj vztahů mezi církvi a naším státem. Musíme, bohužel, konstatovat, že přes dílčí kroky se za devět let po pádu totalitního režimu nepodařilo – na rozdíl od jiných postkomunistických zemí – uspokojivě pokročit na cestě vyřešení vzájemných vztahů, navzdory

Vaší výzvě k sestavení smíšené komise. Minulé vlády, bohužel, tuto nabídku nepřijaly. Doufáme, že se současné vládě v řešení těchto záležitostí podaří pokročit, «...» (Katolický týdeník, č. 39, 27.9.1998, str. 3, „Ad Limina Apostolorum“).

Je tudíž velmi užitečné podívat se na přesné znění obou prvních zákonů upravujících majetkový vztah mezi církví a státem, abychom viděli, jak hluboce se veřejnost mýlí a jak je stále ze strany církevních tvrzení oklamávána:

„Strana 1070 Sbírka zákonů č. 298/1990 Částka 47

298

Z Á K O N

ze dne 19. července 1990

*o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací
a arcibiskupství olomouckého*

K nápravě křivd způsobených řeholním řádům a kongregacím v padesátých letech, zejména protiprávním odnětím jejich nemovitého majetku se Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky usneslo na tomto zákoně:

§ 1

(1) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 1 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(2) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 2 tohoto zákona se prohlašuje ke dni účinnosti tohoto zákona za vlastnictví arcibiskupství olomouckého.

§ 2

Dnem účinnosti tohoto zákona zanikají nároky příslušných řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého vůči dosavadním vlastníkům a uživatelům majetku uvedeného v § 1 na náhradu škody a neoprávněného majetkového prospěchu, včetně nároků na úhradu nájemného, pokud vznikly v době od 1. ledna 1950 do dne účinnosti tohoto zákona.

§ 3

(1) Spory z uplatňování tohoto zákona rozhodují soudy.

(2) Orgány geodézie provedou zápisy změn vlastnických vztahů vyplývajících z tohoto zákona.

§ 4

Vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1, pokud slouží k poskytování služeb zdravotnických nebo sociálních anebo pro školství nebo kulturní či osvětovou činnost, se lze domáhat jen po předchozím souhlasu orgánu stanoveného zákony národních rad.

§ 5

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Havel v.r.

Dubček v.r.

Čalfa v.r.”

338

Z Á K O N

ze dne 18. července 1991,

kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

Čl. I

Zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého, se mění a doplňuje takto:

1. § 1 se doplňuje o odstavce 3 a 4, které zní:

»(3) Nemovitý majetek uvedený v příloze č. 3 tohoto zákona se prohlašuje ke dni 1. srpna 1991 za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací.

(4) Za vlastnictví jednotlivých řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého se ke dni účinnosti tohoto zákona prohlašuje též movitý majetek, který byl ke dni 10.4.1950 umístěn v nemovitostech uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, pokud existuje a je známo, kde se uvedený movitý majetek nachází.«

2. Dosavadní text § 4 se označuje jako odstavec 1 a doplňuje se novými odstavci 2, 3 a 4, které zní:

»(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně pro nemovitý majetek uvedený v § 1 odst. 3, pokud slouží pro potřeby archivnictví.

(3) O vyklizení nemovitého majetku uvedeného v § 1 uzavřou řeholní řády a kongregace s dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2, dohodu. Nedojde-li k této dohodě, vzniká řeholním řádům a kongregacím nárok na vyklizení nemovitostí uvedených v přílohách č. 1 a 2 zákona č. 298/1990 Sb. a v příloze č. 3 tohoto zákona, které slouží k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, po uplynutí deseti let ode dne účinnosti tohoto zákona. Uzavření dohody o užívání bytů a nebytových prostor se řídí ustanoveními občanského zákoníku, zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor a předpisy souvisejícími. Tento závazek přechází na všechny další vlastníky v uvedené době.

(4) Nedojde-li k dohodě o výši nájemného a podmínkách jeho placení mezi dosavadními uživateli nemovitostí, kteří je užívají k účelům uvedeným v odstavcích 1 a 2 tohoto zákona, a řeholními řády, kongregacemi a arcibiskupstvím olomouckým, rozhodne o výši nájemného příslušný orgán státní správy podle obecně platných cenových předpisů.«

Čl. II

V příloze č. 1 k zákonu č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého,

v části –Mužské kláštery ve Slovenské republice

Společnost svatého Františka Saleského

(salesiánů) – slovenská inspekcie

položka č. 44 Řeholní dům salesiánů Žilina

první řádek zní:

»pozemky č.k. 4437/4 stavební plocha«.

Čl. III

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. srpna 1991.

Havel v.r.

Dubček v.r.

Čalfa v.r."

19. července 1990 tedy římskokatolická církev dostala první část a 1. srpna 1991 pak druhou část majetku. O kolik církevních komplexů se jednalo a kolik řeholních řádů a kongregací se o ně rozdělilo se dozvíme, když si pročteme celkem třicet stran všech tří příloh. Jednotlivé údaje jsou shrnuty do následující tabulky, zvláště pro Českou republiku a zvláště pro Slovenskou republiku:

ROK	Počet klášterních komplexů odevzaných mužským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevzaných ženským řádům a kongregacím v ČR	Počet klášterních komplexů odevzaných mužským řádům a kongregacím v SR	Počet klášterních komplexů odevzaných ženským řádům a kongregacím v ČR
1990	35	22	11	4
1991	51	62	28	52

ROK	Počet druhů mužských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v ČR	Počet druhů mužských řádů a kongregací v SR	Počet druhů ženských řádů a kongregací v SR
1990	13	16	4	2
1991	17	22	17	21

Z tabulek jasně vyplývá, že mužské řády a kongregace v *Československu* dostaly celkem 125 obsáhlých církevních komplexů a ženské řády a kongregace v *Československu* dostaly celkem 140 rozsáhlých církevních komplexů. Tedy dohromady 265 klášterních komplexů, o které se už krátce po převratu podělilo nejméně 34 druhů mužských řeholí a nejméně 43 druhů ženských řeholí z celého *ČSR*. Nezapomeňme, že se nejedná vždy o jednu budovu, ale že jsou i takové případy, kdy klášterní komplex má přes deset budov. O pozemcích přináležejících těmto budovám ani nemluvě.

To potvrzuje i pražské arcibiskupství, když píše: „2. Aby řeholní řády mohly existovat, bylo jim v počátečním nadšení v letech 1990 – 91 vráceno zákonem č. 298/90 Sb. 35 mužských a 21 ženských klášterů a č. 338/91 Sb. 51 mužských 62 ženských klášterů, celkem tedy 169 a také budova bohoslovecké semináře v Olomouci. Zničeným klášterům však nebylo dáno i přes restituční euforii žádné zázemí, takže rekonstrukci dělaly s trochou podpory státu a s velkou

pomocí ze zahraničí." (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskopraha.cz/>**).

Varující je také počet různých druhů mužských a ženských řeholí, které se během jednoho roku prudce rozrostly. Nejvíce na *Slovensku*. Každý řeholní druh má však pod sebou mnoho řádových poboček v různých městech a provinciích (krajích nebo okresech).

Pokud tedy hovoříme o druhu řádu, pak musíme mít na paměti, že jmenujeme současně i pět nebo více řádů stejného jména sídlících každý v jiném kraji nebo městě. Proto počet druhů řádů neznamená úplný výčet všech řádů působících v *Čechách* a na *Slovensku*, ale je to vždy jen jejich jeden jediný konkrétní zástupce. Ovšem ani tento seznam jednotlivých druhů řádů není úplný. Příloha číslo 1 a 3 zachycuje pouze ty druhy řádů, které od státu něco dostaly. Druhy řádů, které v roce 1990 a 1991 nic nedostaly, zde jmenované nejsou.

V *Čechách* v roce 1990 a 1991 patří k mužským řeholím například: Řád sv. Benediktina, Řád bratří kazatelů (dominikánů), Řád Menších bratří (františkánů, minoritů, kapucínů), Řád křížovníků s červenou hvězdou, Kongregace Bratří Nejsvětější svátosti (petrinů), Řád premonstrátský, Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů), Salesiáni Dona Bosca, Tovaryšstvo Ježíšovo, Řád premonstrátů, Řád sv. Augustina, Řád cisterciácký.

K ženským řeholím patří v roce 1990 a 1991 například: Institut Blahoslavené Panny Marie (anglické panny), Kongregace milosrdných sester sv. Karla Boromejského, Řád cisterciáček, Řád Bosých Karmelitek, Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje, Kongregace Dcer Božské lásky, Kongregace Dcer Nejsvětější Spasitele, Česká kongregace sester dominikánek, Kongregace školských sester de Notre Dame, Kongregace chudých školských sester de Notre Dame, Kongregace sester Třetího řádu sv. Františka pod ochranou Rafaela, Kongregace sester Neposkvrněného početí Panny Marie Třetího řádu sv. Františka, Kongregace milosrdných sester Svatého Kříže. Kongregace sester služebnic Neposkvrněného Početí Panny Marie. Kongregace školských sester řádu sv. Františka, Kongregace Sester Premonstrátek, Kongregace Šedých sester Třetího řádu sv. Františka, Kongregace Milosrdných sester sv. Vincence de Paul, Řád sv. Voršily Římské unie, Kongregace sester Těšitelek Božského Srdce Ježíšova.

O řádu jezuitek se zmiňuje např. český časopis ***Jezuité, č. 3, 1998***.

Nárůst ženských řeholních řádů souvisí i s jejich službou, která je ve světě stejná jako u mužských řeholí. Je dobré mít stále na paměti, že ať má katolický řeholní řád (zvláště ženský) jakékoliv jméno, jsou to téměř pokaždé (jak nás historie sama poučuje) nastrčené řady jezuitů, kteří přímo nebo nepřímo založení ženských řádů iniciovali a iniciují dodnes. Řád může přitom nést i jméno světce, který žil ještě před vznikem Tovaryšstva Ježíšova. Je to pouze krycí manévr. A jako všeobecně existuje oficiální řád jezuitů se svou neoficiální, tajnou větví, stejně tak je tomu i u mnoha projezuitských nebo přímo jezuitských ženských řeholí. I ony jednájí dvojace. Jedna část jedná a působí oficiálně a druhá část jedná a působí stejně tak tajně a v ústraní, jako jejich mužští kolegové.

I ony se podílejí na tajné nebo oficiální činnosti ve všech oblastech. Najdeme je například jako novinářky, moderátorky, zpěvačky, spisovatelky, překladatelky, lékařky, zdravotní sestry, pracovnice v nakladatelstvích, charitách, klubech, sdruženích, televizi, na úřadech, profesorky, rektorky, učitelky apod. Všude, kde působí tajní nebo oficiální řeholníci, tam mají své řádové kolegyně – pomocnice, které spolupracující a vytváří tak sehraný tým. Tyto jeptišky proto také nikdy za svého života, pokud musí vystupovat na veřejnosti, nenosí žádné řeholní roucho.

Prací tajných jeptišek po celém světě je (kromě pomoci tajným řeholníkům v politickém tažení) zvláště obstarávat oběti Panně Marii a udržovat s ní neustálé okultní spojení. Tato část

jeptišek, která dennodenně udržuje kontakt s ďábelskými okultními silami nikdy z kláštera nevychází a jsou spojeni se světem prostřednictvím jezuitských otců.

Vraťme se však k zákonům a k majetkovým ambicím římskokatolické církve v České republice.

V roce 1993 se restituce „církvního“ majetku díky Klausově vládě silně zpomalila. Arcibiskupství o tom ve svém přehledu o jednáních se státem píše: „7. V březnu r. 1993 se předseda ČBK, M. Vlk, obrací na předsedu vlády V. Klause se zásadním dopisem. Odvolává se na započatá jednání církve s federální vládou v r. 1992, která »zůstala v počátečním stádiu«. Vyslovuje názor, že komplikovaný problém »nemůže být řešen jen ministerstvem kultury«. »Bylo by užitečné, kdybychom o tomto námětu zahájili předběžná jednání přímo s vládou ČR«. Navrhl: »v osobním jednání hledat způsob řešení« a připojil »Návrh římskokatolické církve na uspořádání ekonomických vztahů se státem«. Dne 12. 5. 1993 se předseda ČBK, M. Vlk, znovu obrací na premiéra a zdůrazňuje připravenost k jednání, uvádí zástupce církví a navrhuje etapy: 1. řešení restitucí církvvního majetku, 2. řešení přechodného období, 3. cílové řešení vztahu státu a církví. V. Klaus hned 14. 5. 1993 ujišťuje o své zásadní připravenosti k jednání, která jsme navrhli, bere na vědomí jmenované osoby. Navrhuje změnu postupu: na první místo staví přechodné období (po politických konzultacích), pak třetí etapu a nakonec první. Chce, aby mu ČBK sdělila, zda toto přijímá. ČBK k celé situaci vydává dne 25. 5. 1993 obsáhlé zásadní prohlášení, v němž se zabývá především rolí církve ve společnosti a odmítá přejímání názoru komunistického režimu na náboženství jako soukromou záležitost a srovnávání církve se spolky. Hlásí se ke své spoluzodpovědnosti za vývoj naší společnosti.

Dne 27. 5. 1993 předseda ČBK M. Vlk odpovídá na dopis V. Klause ze 14. 5. 1993, že etapy nechápeme přísně chronologicky, a že nejsme proti spojení první a druhé etapy. Nebude-li ekonomicky ohrožena existence církve, nelpíme na pořadí. Připomínáno, že církvi nejde o to, »aby byla bohatá, ani o politickou moc«. Zdůrazňujeme, že úlohou církve je služba. Nežádáme žádná »zvláštní práva«.

8. Po velehradském zasvěcení národa P. Marii Klaus zaútočil: »Katolická církev začíná hrát roli, která je naprosto neadekvátní jejímu postavení v této zemi. Několikahodinové televizní přenosy z Velehradu byly tou poslední kapkou v celé věci« (Český deník, 8. 7. 1993). Tiskové zprávy říkají, že Klaus mluví o »mocenské demonstraci církve«. Předseda ČBK M. Vlk i místopředseda vlády J. Lux odmítají takováto osočení. M. Vlk kritizuje vlekoucí se postup jednání o restitucích. Připomíná, že už v březnu byly předloženy podklady." (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibisk-praha.cz/>**).

Římskokatolická církev si začala přivlastňovat nároky na moc ve společnosti a přivlastňovat nadpráva vůči českému státu a mezi církvemi doslova exponenciální rychlostí. Jak sama církev vydává o sobě svědectví, trpělivost došla i premiéru Klausovi. Církev si tak rozhodla sama o sobě a o „svém“ majetku. Restituce církvvního majetku byly na dlouhou dobu zmrazeny.

V průběhu dalších let existovaly několikéré snahy některých lidí z parlamentu zákon 298/1990 a 338/1991 pro římskokatolickou církev doplnit a rozšířit o další státní majetky, což se ovšem nepodařilo prosadit.

Avšak ministr kultury, J. Talíř (KDU-ČSL), praktikující římský katolík (viz např.: **Katolický týdeník, č. 8, 23.2.1997; KT, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 36, 7.9.1997; KT, č. 6, 9.2.1997; KT, č. 4, 26.1.1997; KT, č. 22, 31.5.1998, Perspektivy**), dosáhl později toho, že spolu s další-

mi ministry a svými náměstky připravil v roce 1996 k restituci pro římskokatolickou církev veliké množství dalších budov a příslušejících pozemků. Celkem to činí nejméně 5 000 položek, které (tehdy římskokatolické) Ministerstvo kultury vytypovalo ve spolupráci s římskokatolickou církví.

Otázka restitucí státního majetku církvi veřejnost znovu silně rozladila. V té době také římskokatolická církev nárokovala Chrám svatého Víta i se všemi přilehlými budovami, ulicemi, prostory a zahradami. Katolická církev svůj nárok současně také konzultovala ve Vatikánu. Kardinál Vlk se rozhodl provést „gesto“ a tehdy nemocnému prezidentovi V. Havlovi oznámil, že „se katolická církev vzdává Svatovítské katedrály v Praze ve prospěch českého národa. Vlk tak ukončil několikaletý spor o vlastnictví chrámu mezi církví a prezidentskou kanceláří.“ Katedrála má tedy nadále zůstat jako majetek celého českého lidu a národa s možností „volného přístupu katolické církve“ do chrámu (**Mladá fronta DNES, 28.11.1996, str. 1 a 3**).

Tím však spor o Svatovítskou katedrálu neskončil. Jak ukazují záznamy z následujících let, některé instituce římskokatolické církve (a tím i celá církev) pod zárukou diplomackoprávního vedením kardinála Vlka znovu dostávají šanci celou stavbu získat:

„Již dvanáct let se táhnoucí spor mezi církví a státem o chrám svatého Víta bude pokračovat. Odvolací senát pražského městského soudu totiž 9. února v neveřejném jednání zrušil usnesení soudkyně Libuše Fritzové, která koncem loňského července soudní řízení o katedrálu i řadu dalších domů a pozemků na Pražském hradě zastavila.

PRAHA - Podle Fritzové tři ze čtyř žalobců v této dlouholeté kauze - Katolický metropolitní kostel u sv. Víta, který vede spor právě o katedrálu, její věž a pozemky, dále Katolický kostel Všech svatých a Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu - nejsou evidováni v rejstříku církevních právnických osob ministerstva kultury, nemají proto právní subjektivitu a nemohou tedy nadále vystupovat před soudem.

Její rozhodnutí ale před odvolacím senátem neobstálo. »Zdůvodnění, se kterým Obvodní soud pro Prahu 1 řízení u tří žalobců zastavil, jsme neshledali jako správné,« řekl včera Právu předseda senátu Vladimír Fučík. Případ se proto vrací zpátky obvodnímu soudu.

Spor o svatovítskou katedrálu a další objekty na Pražském hradě se vleče již od roku 1992 a neukončilo jej ani prohlášení kardinála Vlka, který v listopadu 1996 oznámil, že se katolická církev svatovítské katedrály vzdává ve prospěch českého národa.“ (<http://www.seznam.cz>, 17.2.2004, 08:28).

„Bitva o chrám nabírá obrátky PRAHA - Právníkový boj o svatého Víta se dostává do další fáze. Soud rozhodl, že stát mohou žalovat dvě organizace: Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě Pražském. Obvodní soud pro Prahu 1 určil, kdo je oprávněn žalovat stát ve sporu o katedrálu sv. Víta a přilehlé nemovitosti. Žalobci jsou podle soudu dva - Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě Pražském. "Pokud nebudou proti usnesení vzneseny žádné námitky, nařídím jednání," řekla včera soudkyně Libuše Fritzová.

Spor provázejí nejasnosti kolem právní subjektivity některých žalobců. Původně stát žalovaly Metropolitní kapitula u sv. Víta, Katolický kostel Všech svatých, Katolický metropolitní kostel u sv. Víta a Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu. Soudkyně nejprve ponechala v řízení jen první subjekt, který se soudí přímo o svatovítskou katedrálu s pozemkem a o věž u chrámu sv. Víta s pozemkem. Zbylé tři subjekty podle ní nejsou evidovány v rejstříku církevních právnických osob, a tudíž nemohou vystupovat před soudem.

Městský soud však její rozhodnutí zrušil - instituce podle něj sice nyní právní subjektivitu opravdu nemají, není ale jasné od jakého data, a zda tedy nemají právní nástupce. Církevní

právníckou osobou je podle soudu subjekt, který je evidován v rejstříku církevních právníckých osob. Podle zákona o registraci církví a náboženských společností z ledna 2002 byla zrušena evidence církevních subjektů, které vznikly jako účelová sdružení majetku, jako jsou například kostely, záduší, obročí (benefice).

Byla tedy zrušena evidence obou kostelů, Pražská proboštská benefice Metropolitního dómu je taktéž účelovým sdružením majetku. Obvodní soud musel znovu zkoumat, zda tyto instituce ztratily právní subjektivitu příkazem ministra kultury z prosince 2001, pak by neměly žádného právního nástupce, či již rozhodnutím kardinála Miloslava Vlka z května 2001. Tehdy kardinál některé subjekty sloučil podle kanonického práva, čímž vznikli jejich právní nástupci.

Podle Fritzové předložené doklady ukázaly, že správná je druhá varianta. Na straně žalobců by tedy podle ní nyní měly vystupovat dva subjekty. Kardinál sloučil Katolický kostel Všech svatých s Metropolitní kapitulou u sv. Víta, která nyní žádá katedrálu. Mohla by tak u soudu žádat i nemovitosti, které nyní požaduje Katolický kostel Všech svatých. Vlk dále sloučil a poté nechal zaniknout Katolický metropolitní kostel u sv. Víta a Pražskou proboštskou benefici Metropolitního dómu. Jejich majetek a pohledávky přešly podle rozhodnutí kardinála na Kolegiální kapitolu Všech svatých na Hradě Pražském.

Co brzdí vyřízení sporu o katedrálu Podle některých odborníků brzdí vyřízení sporu neexistence smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem, která má dořešit vztahy státu a církve. Loni smlouvu neschválila sněmovna, v únoru se k jejímu návrhu kriticky vyjádřil prezident Václav Klaus. Mimo jiné se mu nelíbí část o zřizování církevních právníckých osob. Někteří právníci namítají, že další zdržování podpisu smlouvy zkomplikuje nejen spor o katedrálu, ale i řadu dalších církevních restitučních sporů. Mělo by podle nich již být vyjasněno, kdo zřizuje a ruší církevní instituce, zda stát, či církev." **(Večerník Praha, 24.7.2004).**

„Už třináct let se táhnoucím sporem mezi státem a katolickou církví o katedrálu svatého Víta a další budovy a pozemky na Pražském hradě se bude muset z podnětu Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM) zabývat Nejvyšší soud.

PRAHA - »Po projednání s Kanceláří prezidenta republiky bylo rozhodnuto, že úřad využije možnosti podat dovolání k Nejvyššímu soudu,« sdělila Právu Izabela Fílová, vedoucí oddělení komunikace ÚZSVM.

Úřad totiž nesouhlasí se dvěma loňskými soudními verdikty pražského městského soudu a Obvodního soudu pro Prahu 1, které určily jako subjekty oprávněné žalovat stát Metropolitní kapitolu u sv. Víta a Kolegiální kapitolu Všech svatých na Hradě Pražském. Bude tak pokračovat dlouholetá tahanice o to, jaké subjekty vlastně mají právo na obou stranách sporu vystupovat.

V kauze přitom padl už v prosinci 1994 rozsudek, podle něhož je vlastníkem svatovítského chrámu a dalších budov a pozemků na Hradě katolická církev. V listopadu 1995 ale pražský městský soud tento verdikt obvodního soudu zrušil a věc vrátil k novému projednání. Od té doby až dosud se soud k opětovnému řešení podstaty sporu ještě nedostal." (<http://www.seznam.cz>, 3.1.2005, 17:04).

Lze potom římskokatolické církvi věřit? Ani v prohlášení jejího nejvyššího představitele kardinála Vlka o tom, že „se katolická církev vzdává Svatovítské katedrály v Praze ve prospěch českého národa“ nenajdeme nic věrohodného. Kardinál mluví slova, která pak svými činy popírá. Stále stejný duch středověku a novověku: Moc a majetek v první řadě pro církev!

„Gesto“ se Svatovítskou katedrálou má v této době téměř dvacetileté výročí. Ovšem po celou dobu můžeme vidět, jak určití „navigovaní novináři“ celou záležitost dnes usměrňují úplně jinam. (O tom viz **Radiožurnál, 23.4.1998, relace Radíofórum od 17.05** nebo o katolických novinářích z povolání viz např. **Katolický týdeník, č. 24, 14.6.1998, str. 8**). Svými články to neustále tlačí do procírkevní polohy a snaží se o to, aby Chrám sv. Víta opět skončil v rukou církve.

A skutečně tomu tak bylo. Jak čas sám ukázal, římskokatoličtí preláti pod vedením M. Vlka nenechali nic náhodě a v klidu a tak dlouho na této věci pracovali, až nakonec málem dosáhli svého. Projděme si stručně klíčové události v soudním sporu o vlastnictví Katedrály sv. Víta:

„30. prosince 1992 – Náboženská matice podala proti Kanceláři prezidenta republiky (KPR) určovací žalobu o vlastnictví katedrály svatého Víta a dalších nemovitostí v areálu Pražského hradu. K žalobě se přidaly další náboženské organizace.

19. prosince 1994 – Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že vlastníkem chrámu svatého Víta je Katolický metropolitní kostel u svatého Víta.

9. února 1995 – Prezidentská kancelář se spolu se Správou Pražského hradu odvolala proti rozhodnutí obvodního soudu.

30. října 1995 – Městský soud v Praze vrátil kvůli procesnímu pochybení případ obvodnímu soudu.

2. března 1998 – Skupina 44 poslanců se obrátila na Ústavní soud se žádostí o zrušení tří legislativních norem z 50. let, na jejichž základě byl chrám církvi odebrán.

22. dubna 1999 – ÚS žádosti nevyhověl a zákony nezrušil.

24. května 2001 – Metropolitní kapitula u svatého Víta stáhla žalobu na Správu Pražského hradu. Kapitula se od té doby soudí již pouze s KPR.

Srpen 2003 – Obvodní soud vyřadil ze sporu o katedrálu tři ze čtyř žalobců – Katolický kostel Všech svatých, Katolický metropolitní kostel u svatého Víta a Pražskou proboštskou benefici Metropolitního dómu. Podle soudu neměly právní subjektivitu. Církev se proti rozhodnutí odvolala.

9. února 2004 – Pražský městský soud zrušil rozhodnutí obvodního soudu o vyřazení tří žalobců a vrátil případ obvodnímu soudu k novému jednání.

23. červenec 2004 – Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že oprávnění žalovat stát ve sporu o katedrálu mají dva subjekty – Metropolitní kapitula u svatého Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě pražském. Toto rozhodnutí potvrdil počátkem listopadu i městský soud.

Prosinec 2004 – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, který ve sporu jedná za KPR, oznámil, že proti rozhodnutí soudů podá dovolání k Nejvyššímu soudu.

25. října 2005 – Obvodní soud pro Prahu 1 rozhodl, že katedrála patří církvi. Proti rozsudku se Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových odvolal k městskému soudu.

16. června 2006 – Pražský městský soud rozhodl, že katedrála s přílehlými nemovitostmi patří definitivně církvi.

4. srpna 2006 – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových po obdržení rozsudku oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu. Dovolání však nemá odkladný účinek.

5. září 2006 – Správa Pražského hradu předala katedrálu církvi.“

(http://www.novinky.cz/domaci/katedrala-sv--vita-je-uz-v-rukou-cirkve_94925_b5nja.html).

„27. září 2006 – Dovoláním k Nejvyššímu soudu (NS), které v úterý podal Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM), chce stát zvrátit verdikt pražského městského soudu, který v červnu definitivně přiřkl katedrálu svatého Víta církvi. Zároveň úřad podal žalobu pro zmatečnost původního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, který městský soud posléze potvrdil.

PRAHA - Novinkám to ve středu sdělila mluvčí úřadu Izabela Noveská. Stát oznámil, že podá dovolání k Nejvyššímu soudu už bezprostředně po vynesení červnového rozsudku. Tento krok však nemá odkladný účinek. Stát proto předal církvi svatovítskou katedrálu a další nemovitosti v areálu Pražského hradu v úterý 5. září.

Soudci při rozhodování sporu dospěli k závěru, že církev nikdy vlastníkem být nepřestala a že vlastnictví žádným právním aktem z doby totality na stát nepřešlo. O tom, že katedrála s přilehlými nemovitostmi patří definitivně církvi, rozhodl pražský městský soud v polovině června. Pravomocný verdikt ve sporu státu a církve o vzácné nemovitosti padl po více než 13 letech.

Spor o katedrálu sv. Víta v Praze trval 14 let. Pražský městský soud ji definitivně přiřkl církvi v polovině června. Potvrdil tak loňský verdikt obvodního soudu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/stat-zkousi-posledni-zpusob--jak-ziskat-katedralu-sv--vita_96864_uh40n.html).

„16. února 2007 – Nejvyšší soud 31. ledna zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 o navrácení katedrály svatého Víta církvi. Deníku Právo to v pátek potvrdil místopředseda Nejvyššího soudu Pavel Kučera. Soud přitom katedrálu definitivně přiřkl církvi v polovině června 2006. Stát s rozsudkem nesouhlasil a podal dovolání k Nejvyššímu soudu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/nejvyssi-soud-sebral-cirkvi-chram-sv--vita_109544_ip0eh.html).

„5. března 2007 – Snahou katolické církve údajně bude, aby součástí jednání o předání katedrály sv. Víta státu byly nově i otázky týkající se vnitřního vybavení kostela. Předměty nesmírné historické a kulturní hodnoty, jsou podle právníka Petra Zderčíka, který ve sporu zastupuje kapitulou, církevním majetkem.“

(http://www.novinky.cz/domaci/cirkev-si-chce-nechat-vybaveni-katedraly-sv--vita_110861_o2coi.html).

„6. března 2007 – Římskokatolická církev by měla bez otálení předat státu pražskou katedrálu sv. Víta. Z oficiálního stanoviska Nejvyššího soudu (NS) vyplývá, že jeho nedávným rozhodnutím se spor vrátil před okamžik, kdy Městský soud v Praze přiřkl chrám církvi.“

(http://www.novinky.cz/domaci/podle-soudu-ma-cirkev-predat-statu-chram-sv--vita-bez-otaleni_110886_t4k6c.html).

„13. března 2007 – Kardinál Miroslav Vlk v pondělí na svých internetových stránkách obvinil vysoké úředníky Hradu, že »rozdmýchávají otázky« kolem katedrály sv. Víta. Přitom prezident Václav Klaus minulý týden z USA vzkázal, že je dramatickou diskusí šokován.“

(http://www.novinky.cz/domaci/vlk-obvinil-hradni-uredniky-z-dramat-kolem-katedraly_111317_v9v84.html).

„16. dubna 2007 – Katolická církev předala v pondělí Svatovítský chrám zpět státu. Potvrdil to mluvčí Kanceláře prezidenta republiky Petr Hájek. Církev spravovala kostel půl roku. O vrácení katedrály státu totiž na konci letošního ledna rozhodl Nejvyšší soud.“

(http://www.novinky.cz/domaci/cirkev-predala-katedralu-sv--vita-statu_113286_k82on.html).

„16. dubna 2007 – Kardinál Miloslav Vlk zpochybnil pondělní ranní předání katedrály svatého Víta zpět státu. Na svých internetových stránkách vpozdvečer uvedl, že se sice dnes Hrad a církev sešly, aby společně zkontrolovaly a zapsaly odpočty elektřiny a vody, že však protokol ještě nebyl podepsán. »Takže nic předáno nebylo,« konstatoval.“

(http://www.novinky.cz/domaci/kardinal-vlk-zpochybnil-predani-katedraly-sv--vita_113332_doota.html).

„10. května 2007 – Jednání mezi zástupci Kanceláře prezidenta republiky a katolické církve o užívání Svatovítské katedrály na Pražském hradě opět skončilo bez jakékoliv dohody. Tématem schůzky bylo vnitřní zařízení chrámu, jeho užívání a provoz v kostele. Vnitřní zařízení totiž patří církvi, kdežto sama katedrála zatím státu.“

(http://www.novinky.cz/domaci/jednani-o-chramu-sv--vita-opet-skoncilo-bez-vysledku_114808_o1afv.html).

„18. května 2007 – Obvodní soud pro Prahu 1 připustil kardinála Miloslava Vlka jako vedlejšího účastníka ve sporu církve a státu o vlastnictví katedrály sv. Víta. Uvedla to soudkyně Libuše Fritzová. Vlk se chce účastnit soudu, protože podle kano-nického práva má předsedat bohoslužbám a nechce být odkázán na vůli třetí strany.

PRAHA - Vedlejší účastník má v řízení stejná práva a povinnosti jako účastník. Jedná však jen sám za sebe. Může tedy například podávat návrhy a činit další úkony, které zákon přiznává žalobci, respektive žalovanému - podle toho, na čí straně vystupuje.

Zástupkyně státu podala na začátku května proti Vlkově žádosti námitku, protože podle ní jde jen o zdržovací taktiku. Stát se nyní proti rozhodnutí soudu může odvolat.

Dlouholetý spor se státem vede Metropolitní kapitula u sv. Víta a Kolegiální kapitula Všech svatých na Hradě pražském. Na straně státu je Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových (ÚZSVM) a Kancelář prezidenta republiky.

Stát převzal katedrálu od církve zpět v dubnu, Nejvyšší soud počátkem roku zrušil rozsudky, podle nichž Svatovítský chrám patří církvi. Ta jej spravovala půl roku.“

(http://www.novinky.cz/domaci/soud-pripustil-kardinala-vlka-jako-ucastnika-sporu-o-katedralu_115287_2fgcp.html).

K restituovaným položkám patří i veřejné instituce jako například domovy důchodců, ústavy sociální péče, učňovská střediska, léčebny, nemocnice, dětské domovy, galerie, muzea, ambasády, školy, všechny univerzity, hrady, zámky, baziliky, divadla (např. v *Karlových Varech*) a další. Tedy objekty, které jsou určeny pro veškerou veřejnost České republiky. Položek je tolik, že mnozí majitelé těchto majetků ani netuší, že si na ten či onen objekt činí církev nárok.

Veřejnost může stále zřetelněji sledovat boj církve o státní majetek. Může vidět, jak například s restitucí souvisí i likvidace nemocnic, aby „pominul důvod“ držení nemocničního majetku (boj o budovy a o přilehlé pozemky) a bylo tak umožněno, aby se o něj církev přihlásila a dostala ho do svého vlastnictví.

Pochopitelně, že to není vlastnictví české katolické církve samotné, ale předně vlastnictví *Vatikánu* ve smyslu jeho přímého církevního majetku, ovšem spravovaného českou katolickou církví. Tuto skutečnost si stále málokdo uvědomuje!

Proto také kardinál *M. Vlk* žádá těsně před „*atentátem na Klausovu vládu*“ o pomoc *Vatikán*. Tomu předchází vyvrcholení rozbroje mezi *Vlkem* a *Klausem*: „16. Tradičně před *vánocemi* v r. 1996 zve kardinál *M. Vlk* premiéra *V. Klause* na kávu. Při ní zmíněn i stále se vlekoucí a nedořešený problém vztahu církví a státu i restitucí. *V. Klaus* slíbil, že se věci ujme osobně. A tak se stalo. Během začátku nového roku byl připraven nový dokument »Okruh problémů k diskusi o vztahu státu a církví« datovaný 9. 1. 1997. Měl být projednán na poradě premiéra dne 13. 1. 1997 a poté jít do zasedání vlády. Text připravila *Klausova* poradkyně pro církevní věci *dr. J. Řepová*. Čpěl z něj »socialismus«. Formulace jako »uspokojování náboženských potřeb«, nevměšovat se do veřejných záležitostí, kontrola nad církvemi; účast církví v některých oblastech společnosti nesmí vést »ke zvyšování religiozity«, atd.

Kardinál *Vlk* se okamžitě dne 12. 1. 1997 obrátil osobním dopisem na ministra *vnitru Rumla*, vyložil mu celou věc a žádal o intervenci. Jednání vlády se nekonalo. Na zahájení *svätovojtěšského milénia* dne 14. 1. 1997 v *Břevnově* o tom hovořil s *V. Klausem* i *dr. Řepovou*. Velmi tvrdě oba kritizoval.

17. Nyní se stalo zřetelné, že je nutná intervence *Svatého stolce*. Když *Sv. otec* mluvil v *dubnu* 1997 při své návštěvě v *Praze* na *nunciatuře* k *biskupům ČBK*, nabídl vládě vytvoření »smíšené *vatikánské komise*« k řešení vztahů *katolické církve* a *ČR* na *mezinárodní rovině*. *Státní sekretář kardinál Sodano* pak celou záležitost formuloval ve svém dopise ze dne 3. 4. 1997, adresovaném premiérovi *V. Klausovi*. Ten po několika měsících (po výzvě *nuncia*) chtěl návrh odmítnout (byl už koncept), ale *koaliční jednání* (resp. *J. Lux*) v *srpnu* 1997 přinutilo *V. Klause* (bylo to po »*balíčcích*«) ke *kladné odpovědi*, kterou ale svěřil proti *diplomatickým zvyklostem ministru zahraničí Zieleniecovi*. Ten však připravil nějakou *polovičatou odpověď* a poslal ji v *listopadu* 1997 zhruba v den, kdy už byl rozhodnut odstoupit, po *politickém řediteli ministerstva zahraničních věcí dr. Mravcovi* (nový *lapsus*) do *Vatikánu*. Tam ho přijal *Mons. Migliore*, kterému *dr. Mravec* předal dopis a vedl s ním rozhovor (existují o tom *oboustranné zápisy*). V podstatě *vatikánská strana* chce jednat předem, před *dojednáním vnitrostátním*, *ČR* to chce naopak. *Pádem Zieleniece padla i celá věc.*“ (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskpraha.cz/>**).

Po *zlikvidování Klausovy strany ODS* jejím rozbitím a oslabením nastoupila silně *prokatolická vláda Tošovského*, která naprosto *nerespektovala žádná ustanovení parlamentu* ve věci *církevních restitucí* a *potají* a pak *drze* i veřejně *rozdávala církvi státní majetek*, i když to *navenek popírala*: „18. Po *sestavení nové vlády premiéra Tošovského* na *setkání s ním na Arcibiskupství pražském kardinál Vlk* řekl, že *pro přechodnost neočekáváme, že tato vláda vyřeší problém*. Přesto v *novém jednání Tošovskému připomněl vhodnost odpovědi na dopis kardinála Sodana*. Sestavil ho *zřejmě ministr kultury Stropnický*, ale *polovičatě*, v *duchu oněch římských rozhovorů*. Měl *datum 6. 4. 1998*. *Tošovský* ho *poslal hned na vědomí kard. Vlkovi*, který k němu *obratem zaujal velmi kritický postoj svým dopisem ze dne 8. 4. 1998*. Zároveň také *kard. Vlk* *jedná s ministrem zahraničí Šedivým*, aby *intervenoval pro lepší odpověď*. Ale už se *nic nezměnilo*. *Svatý stolec* *nemohl být pochopitelně spokojen s takovou odpovědí*. *Svatý stolec znovu žádal premiéra o změnu postoje*. Přes *neobvyklost situace* *přišel nový dopis ze Státního sekretariátu premiéru Tošovskému*. Bylo však už *pozdě*.

...20. *Složitým koaličním jednáním* bylo *dohodnuto po prohraných volbách r. 1996* *exekutivní vydání církevního majetku při silné opozici parlamentu s většinovou ČSSD*. *Klausova*

vláda, zvláště ministr Kočárník, vydávání brzdila. Složitý proces přihlášení ze strany církví. Pak Kočárníkovy směrnice na základě komunistického zákona o státním majetku, které dovolovaly vydávat majetek »nepoužitelný a nepotřebný«. Nový souhlas vlády nutný před každým vydáním celý proces zbrzdil, i když Tošovského vláda leccos vydala." (<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/jednani.htm>, **Přehled o jednáních mezi státem a církvemi během let 1990 – 1998, také na: <http://www.arcibiskpraha.cz/>**).

V roce 1997 můžeme ještě zaznamenat například církevní odezvu na iniciativy Ministerstva kultury ohledně majetku a financování církví prostřednictvím sympatizantů:

„Model financování by měl počítat se sympatizanty.“ Církev žádají, aby směli sympatizanti „svobodně podpořit ty aktivity, které samy uznají jako potřebné a veřejně prospěšné.“ ...„Církev... se přiklání k modelu, který navrhuje Ministerstvo kultury a pokládá ho za dobrý výchozí bod k dalšímu jednání.“ (**Katolický týdeník, č. 8, 23.2.1997**).

Naproti tomu ministr I. Kočárník žádá odluku církve od státu. „Odluka v jeho pojetí neznamená »nic jiného, než že stát nebude zasahovat do záležitostí církví a nebude jim také finančně přispívat.«“ (**Katolický týdeník, č. 7, 16.2.1997**; viz také **TÝDEN, č. 50, 8.12.1997, str. 49**).

Odluku církve od státu si však katolická církev nepřeje: „Kardinál Vlk informoval Svatého otce o svém nedávném setkání s předsedou vlády Milošem Zemanem. Řekl, že se spolu dohodli na brzkém ustavení vládní komise, která se zabývá budoucím vztahem státu a církví, a to nikoli s cílem odluky, ale podle evropských modelů se zřetelem a důrazem na kooperaci.“ (**Katolický týdeník, č.39, 27.9.1998, str. 3**).

O český majetek (i hospodářský) se tedy vedl a vede skutečný diplomatický a politický boj, který byl ze strany předchozí nejednotné vlády vzhledem k veřejnosti jednoznačně veden s drzostí hrubého kalibru zabalenou do alibistického roucha. A veřejnost to vnímá velmi citlivě, i když přihlíží pouze bezmocně a se vztekem v srdci a nenávisí k římskokatolické církvi. Sama cítí, že se za vším skrývá určitý záměr a určitý cíl kohosi, avšak nechápe, že politická drzost, s jakou římskokatoličtí ministři Klausovy vlády a s jakou bývalá Tošovského vláda rozdává český hospodářský i veřejnoprávní majetek souvisí beze sporu s církví a nepochybně tím i s jeho jezuitským podsvětím.

I sama masmédiá zaregistrovala, že ministr kultury Talíř zformuloval v dřívějším období návrh restitučního zákona státního majetku církvi tak „šikovně“ (**Mladá fronta DNES, 27.2.1998, str. 2**), že na základě tohoto dokumentu pak 23. února 1998 Tošovského vláda i přes svůj inaugurační slib, že to neudělá, provedla restituci některých dalších církevních majetků, a to opět bez souhlasu parlamentu. Alibisticky bylo přitom vládou prohlášováno, že „pouze“ naplňuje dokumenty schválené vládou Václava Klause. (Viz **denní tisk z této doby**).

Průhledné jsou i iniciativy římskokatolických poslanců pod vedením poslance Tolnera a nebo postoj římskokatolického ministra Mlynáře, pozdějšího politického poradce Tošovského při sestavování předchozí vlády (**Mladá fronta DNES, 23.12.1997; Lidové noviny, 30.12.1997, str. 3**).

Prokatolické kroky tehdejšího ministra Mlynáře můžeme sledovat například v **Lidových novinách** nebo v některých katolických periodikách, např. v **Katolickém týdeníku, č. 22, 31.5.1998**.

Z únorových zpráv můžeme také číst o nejčerstvějších krocích Tošovského vlády v té době:

„Stát vydá církvi pět nemovitostí. Vláda rozhodla o bezúplatném převodu pěti nemovitostí, které jsou v majetku státu.“ (**Katolický týdeník, č. 13, 29.3.1998; Mladá fronta DNES, 27.2.1998, str. 2).**

„Místopředseda vlády Josef Lux a ministr Vladimír Mlynář odmítli tvrzení expremiéra Václava Klause, že vláda Josefa Tošovského provádí v tichosti církevní restituce, aniž by kohokoliv informovala.“ (**Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998).**

Jak tedy můžeme po celou dobu sledovat, české vlády více nebo méně církevní majetek řešily a vydávaly do rukou církve i přesto, že to nebyla vůle parlamentu. Právě toho článku, který má nejvíce zastupovat zájmy lidu. Pro církevní kruhy je proto důležité si uvědomit, že *Česká republika* není stoprocentně katolická ani prokatolická, ale že zde žije a bude stále žít *Husova krev*, která s praktikami katolické mašinerie nikdy nebude souhlasit. A je nutné vzít v úvahu, že parlament zastupuje i tuto skupinu lidí. Proto nikdy nebude vztah mezi církví a státem na takové otrocké úrovni jako například v *Polsku, Slovensku, Německu* nebo *Rakousku*.

Jak jsme byli v následujících letech **1998** až **2005** přímými svědky, nespokojenost římskokatolické církve s restitucemi církevního majetku (dnes pod názvem *Majetkové vyrovnání /nebo také narovnění/ mezi církví a státem*), dále se vztahem mezi ní a vládou (státem) nejen trvá, ale dokonce narůstá. Sílicí nespokojenost vyvěrá podle církevních představitelů z údajné neochoty vlády poskytnout církvi všechno, co požaduje i přesto, že má ve svých rukou již tak obrovské množství majetku, který dostala v dobách hned po revoluci a i přesto, že v průběhu let 1998 až 2005 byly vlády více nebo méně římskokatolické církvi silně nakloněny a že ani jedna z nich nebyla vůči této atikánské instituci zaujatá. Zvláště to byla silně prokatolická vláda *Tošovského* a prokatolická *Špidlova* vláda (ČSSD), obě pod aktivním patronátem silně prokatolického prezidenta *V. Havla* a pak další prokatolická vláda *Grossova*. Ministerstvo kultury ČR pod vedením ministra *Dostála* přispělo církvím například v roce 2002 částkou 840 197 000 Kč, z čehož na katolickou církev připadlo 585 416 000 korun (**Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o., str. 14).**

A přesto si římskokatolická církev neustále stěžuje na vládu, na stát, na ministerstva, na parlament, na obyčejné lidi, že mají malou víru v Boha (neboli nejsou dostatečně zkatolizovaní) a je neustále s něčím nespokojena.

Například na konci roku **2001** o situaci mezi římskokatolickou církví a vládou informuje ve svých zprávách rádio Praha: **„Církev by se financovaly samy, ale nejdřív musí přijít vyrovnání“** Kardinál Miloslav Vlk je přesvědčen, že dokud se stát s církvemi majetkově nevyrovná, musí je platit, i když by se většina církví chtěla financovat sama. Český katolický primas tak reagoval na názory vedoucích úředníků ministerstva kultury, že je málo peněz na kulturu kvůli církvím. V rozhovoru pro ČTK Vlk uvedl, že současné vztahy státu a církví považuje za napjaté. Zdůraznil, že do majetkového vyrovnání s církvemi, a týká se to především největší církve katolické, nemůže být zrušen zákon z roku 1949 ukládající ministerstvu kultury hradit platy duchovních. »Vícekrát jsme řekli, že nechceme být závislí na daňových poplatnících, že chceme sami sebe financovat, ale napřed musí být majetkové vyrovnání, abychom věděli, jak model vlastního financování udělat – a to se za deset let dosud nestalo,« řekl kardinál Vlk a dodal: »Že prý církev brání kultuře, aby se rozvinula? To je tak nepředstavitelně demagogické!« (**<http://design.radio.cz/cz/zpravy/15597>, 8.12.2001).**

A v roce **2004** pokračující krizi mezi římskokatolickou církví a státem popisují souhrnně dokonce i ekonomové: *„Nezdařené přesunutí odboru církví z ministerstva kultury na úřad vlády, odmítnutí parlamentu ratifikovat smlouvu s Vatikánem, novela občanského zákoníku*

obnovující povinné občanské sňatky a pokračující restituční spory ukazují, že vztah státu a některých církví není úplně idylický." (**Marek Loužek: Církvě potřebují konkurenci**, <http://www.cepin.cz/cepin/asp/clanek.asp?id=n8zxt6428PYj>, 11.3.2004).

Což potvrzuje i referát J. Pehe na konferenci „Josef Lux a česká politika 90. let“ (pořadatelé: Ústav politologie FF UK a Fond Josefa Luxe), 18. 11. 2004, v němž se také praví, že: „vztahy mezi církví a státem nejsou dobré ani patnáct let po pádu komunismu. To se pak promítá do postojů ke křesťanským demokratům.“ (<http://www.pehe.cz/Clanky/2004/11-18-ffuk.htm>).

I postoj V. Klause (nyní v úloze prezidenta ČSR) ke katolické církvi je po celou dobu války mezi římskokatolickou církví a státem o majetek a moc této církve neměnný: „Klaus zřetelně bodoval u smlouvy s Vatikánem. Aniž počkal na stanovisko parlamentu, shodil ze stolu už podepsanou smlouvu potvrzující vztahy mezi katolickou církví a českým státem. Namítl, že je výhodnější pro katolíky a že by ji nemohl podepsat. Vláda ji pak už parlamentu ani nepředložila.“ (**Mladá fronta DNES, 31.5.2004, str. 3**). Podobný postoj zastávají i někteří poslanci ČSSD a odmítají ustupovat tlaku nové Grossovy vlády: „Lidovci zase trvali na smlouvě s Vatikánem, k níž měli poslanci ČSSD výhrady. Nakonec si lidovci prosadili svou. Katolíci se dočkají smlouvy s českým státem, která má jasně popsát, kam až sahá moc světských úřadů. »V programovém prohlášení je napsáno, že vláda si je vědoma potřeby existence smlouvy s Vatikánem,« řekl Gross. Pro některé sociální demokraty bylo nepřijatelné, aby prohlášení předjímalo, že smlouva s katolickou církví bude schválena v podobě, v jaké byla zatím vyjednána. Například poslanci ČSSD Vladimíru Laštůvkovi vadí, že smlouva podle něj dává katolické církvi exkluzivní postavení vůči jiným, a chce ji otevřít k dalším jednáním.“ (**Mladá fronta DNES, 20.8.2004, str. 2**).

Na křik římskokatolické církve po moci a po majetku nebo po penězích jako kompenzaci za „její“ majetek, si dnes v České republice už téměř všichni lidé i politici zvykli a začíná se všeobecně brát spíše jako úsměvný, setrvalý stav tradičně patřící katolickým prelátům v Čechách od revoluce roku 1989. Snad právě proto se rozhodl nejvyšší představitel římskokatolické církve v České republice, kardinál Vlk, očerňovat český stát v zahraničí (v sousedních zemích) a při sebemenší příležitosti v roli těžkého mučedníka všem ochotně dokazovat, jak je Česká republika vůči ní nespravedlivá, jak jí ubližuje, okrádá a ochuzuje o to „málo“, co jí patří. Předpokládá, že tím dosáhne svého, když vyvolá tlak okolních národů v rámci Evropské unie na vládu ČSR, aby „navrátila“ „církvní majetek“ římskokatolické církvi nebo, aby ji za tento „majetek“ finančně odškodnila v rámci jakési kompenzace.

Například v tisku z května 2004 čteme: „Ze sobotního Práva jsme se dozvěděli, že kardinál Vlk přednášel 6. května na Katolické akademii v Mnichově o situaci státu a církve u nás. Zprávu o přednášce přinesla Tisková kancelář Biskupské konference Slovenska a převzaly ji internetové stránky českého občanského sdružení Res Catholica. Kardinál si v Mnichově stěžoval, že se česká vláda pokouší změnit církevní zákon z roku 1991, který církvi poskytl velkou svobodu a nezávislost na státu. Církev sice může zřizovat vlastní zařízení, ale ministerstvo kultury jí odmítá udělit potřebnou registraci. Není vyřešena restituce církevního majetku, protože k tomu chybí politická vůle. Nevyřešena zůstává i otázka vztahů mezi ČR a Vatikánem. Jednání byla uzavřena v červenci 2002, parlament dodnes odmítá smlouvu ratifikovat. Místo toho se stále lživě tvrdí, že taková smlouva poskytuje katolické církvi privilegia a diskriminuje menší církve. Ani výhrada, že vatikánské právo stojí nad státním právem, podle Vlka neobstojí. Na to reagoval rozhořčeně a ve shodě Hrad a ministr kultury. Klausův tiskový ředitel Hájek prohlásil, že pokud jsou Vlkovy výroky autentické, rozhodně prý »naší republice« neprospívají. Ministr Dostál hovořil dokonce o poškozování dobrého jména republiky v zahraničí. »Není

to bohužel poprvé, kdy český primas obviňuje český stát či jeho prezidenta bez jakýchkoli důkazů a mandátu od ostatních církví z nedemokratického přístupu k církevní problematice.« (Mladá Fronta DNES, 24.5.2004, str. 6).

Taková politika římskokatolické církve vůči českému státu je však naprosto nejen zbytečná, ale přímo i škodlivá a nebezpečná. Navíc již roku **1998** například **Britské listy** ukázali na to, že nároky římskokatolické církve na majetek nejsou podle českých zákonů ve skutečnosti vůbec oprávněné, neboť „církevní“ majetek nemá soukromý statut a církev žádá něco, na co neměla nárok už ani za Rakouska-Uherska. Věcně celý boj mezi římskokatolickou církví a všemi „neposlušnými“ vládami shrnuje:

„Před vládou ČSSD stojí jeden z nevyřešených polistopadových problémů: vztah církve a státu. Bohužel, diskuse o této trvalce je těžce poznamenána převládajícím zmatkem kolem restitucí »církevního« majetku. Věc je přitom celkem prostá: »církevní« majetek nemá soukromý statut. Už podle rakouských zákonů církev majetek nevlastnila, ale spravovala.

Vraťme se poněkud zpátky. Po vzniku první republiky se problémem vztahu státu a církve zabývala komise při Ministerstvu školství složená z profesorů právnické fakulty, zástupců všech církví a parlamentních politických stran. Prof. Henner, který komisi vedl, její práci uvedl obsáhlou historicko-politickou rešerší, v níž ukázal vývoj vztahu státu a církve. Rozlišil v něm tři varianty: (1) stát a církev jsou jedno tělo, (2) církev (nebo církve) mají veřejnoprávní statut, tj. plní určité funkce veřejné správy (to byl stav za Rakouska-Uherska), (3) církev a stát jsou odloučeny.

Původně úzké propojení světské a církevní moci v teokratickém státě se tedy v liberálních státech rozvolňovalo až do naprostého oddělení státu a církve. Z pojetí, že stát nemůže mít preference v oblasti víry, vychází i Listina základních práv a svobod. Článek 2 zní: »Stát je založen na demokratických hodnotách a nesmí se vázat ani na výlučnou ideologii, ani na náboženskou vyznání«. Listina tedy předpokládá odluku: v jiném uspořádání nelze tento článek Listiny naplnit. Snad vláda ČSSD přestane považovat Listinu za »plevel v ústavě« a začne se jí řídit.

Odluka nebyla nikde jednoduchá, církev se výsadního postavení zříkala velmi nerada. Majetek v tom hrál pochopitelně významnou roli. Prosazení státu jako suveréna vedlo k tomu, že se na církevní majetek, získaný v čase propojení státu a církve, začalo nahlížet jako na určitý typ veřejného majetku, který je státem církvím svěřen, aby mohly vykonávat svěřené úkoly státu (např. vedení matrik). Církev nemohla majetkem volně disponovat, dispoziční právo měl stát. Stejný vývoj proběhl i v Rakousku-Uhersku. Po přijetí zákona 50/1874 o úpravě vnějších poměrů katolické církve měl církevní majetek veřejnoprávní statut.

V první republice se odluku státu a církve nepodařilo uskutečnit, ačkoliv si ji prezident Masaryk výslovně přál. Komise doporučila odluku odložit. Podle ní si nově narozený stát nemohl dovolit ostrý konflikt s církví bez rizika ztráty Slovenska. Tehdy byl ještě v živé paměti konflikt, který se odehrával při odluce církve a státu na počátku století ve Francii. Francouzská odluka je názorným příkladem, o jak hluboký zásah se jednalo: veškerý nemovitý církevní majetek přešel na stát a na obce. Kultovní budovy (kostely, synagogy atd.) byly bezplatně předány církvím k užívání, o objekty prohlášené za památky se staral stát. Z budov, které přímo bohoslužbám nesloužily – fary, školy, atd. –, platila církev nájem. Z ostatního majetku vznikl fond, jehož výnosy se používaly na podporu financování sociální dobročinnosti církví.

U nás k odluce nedošlo, proto církvím zůstal veřejnoprávní statut. Ani komunistický režim totiž neudělal odluku církve od státu, naopak, církev ke státu ještě újeji připoutal. Jenže v případě, má-li církev veřejnoprávní statut, jsou zásahy státu do církve běžné, dokonce nutné. Plní-li církev některé funkce státu, musí mít stát nad církví kontrolu. Plnou autonomii získáva-

jí církve teprve tehdy, dojde-li k odluce. Pak stát nemá právo do církví zasahovat, a majetek, kterým církve po odluce disponují, má soukromoprávní statut.

Kardinál Vlk před časem prohlásil, že »ten, kdo tvrdí, že majetek, který je v současné době v rukou státu, je majetek s veřejným charakterem, nemluví pravdu, používá demagogické a populistické triky jakými nás minulý režim ohlupoval 40 let«. Kardinál si, bohužel, nenechal udělat kvalitní právní rozbor.

Ocitujme ze stanoviska kanceláře prezidenta Beneše ke sporu, jestli se prezidentské dekrety vztahují na církevní majetek (21. května 1946). »Z těchto teoretických úvah můžeme shrnouti jako výsledek, že tzv. církevní majetek v našem právním řádu není majetkem ve smyslu soukromoprávním, že jeho subjektem jsou sice jednotlivé instituce církevní, že však nejsou jeho soukromými vlastníky. Takzvaný církevní majetek je majetkem povahy veřejné, je jměním účelovým, a nemůže být svému účelu odňat bez souhlasu státu. ...Na druhé straně však... musíme konstatovat, že státní moci přísluší také rozhodnutí, jak v takovém případě s majetkem naložit.« (Jde o činnosti vyjmenované v dekrettech). Karel Kaplan, Katolická církev a pozemková reforma 1945–48, str. 103.

Obecný pokles právního vědomí během 40 let minulého režimu, kdy se rozdíl mezi »státním« a »veřejným« zcela setřel, vedl k tomu, že nebylo obtížné přesvědčit poslance, aby odhlasovali restituční zákon, který vydával majetek řádům a kongregacím do soukromého vlastnictví. Tím se udělal precedens, který nemá obdoby: řády a kongregace získaly do soukromého vlastnictví majetek, k němuž měly v Rakousku–Uhersku pouze užívací právo!

Pro církve, zejména katolickou, se tím otevřela lákavá šance: získat do soukromého vlastnictví i svůj majetek. Církve tak už delší dobu otevřeně prosazují model, v němž by měly veřejnoprávní statut, majetek v soukromoprávním vlastnictví, stát by přispíval na údržbu památek – a činnost církví by nemohl nijak ovlivňovat. Jinými slovy, chtějí víc, než kdy v historii měly. Obávám se, že si tím zejména katolická církev velmi škodí.

Myslím, že už je načase, aby se církevní majetek přestal používat jako primitivní metr »opravdové pravdivosti«, a konečně začala věcná diskuse, jak má úprava vztahu církví a státu vypadat. Moderní liberální společnost, která zakotvila svobodu svědomí, by měla vytvořit všem církvím pokud možno rovné podmínky. Restituce jsou však pro řešení vztahu státu a církve zvláště nevhodným řešením. Proč? Obnovily by historicky zděděnou majetkovou nerovnost mezi katolickou a jinými církvemi.

Myslím, že citovaný článek Listiny je slučitelný pouze s odlukou církve od státu. Veřejnoprávní statut církví totiž vede k nutnosti rozlišovat, které církve jsou z hlediska státu »košer«. Je pravda, že odluka může ohrozit fungování některých malých církví. Jaký však má smysl církev, o kterou stojí jenom stát, ale ne věřící?

Odluka církve od státu by se měla provést tak, aby provoz církve financovali věřící, péči o památky hradil stát podle zákona o ochraně památek, a humanitární činnost církví podléhala stejným pravidlům jako činnost jiných neziskových organizací. Důsledně by se mělo prosazovat kofinancování: stát by měl pouze přispívat, neměl by církve financovat sám.

*Spravedlnost je v moderní společnosti založena na rovnosti šancí, ne na obnovování minulých výsad. Heslo »co bylo ukradeno, musí se vrátit« je, vztaženo na církevní majetek, pouhou ukázkou neznalosti. Nevím, proč se taková hesla běžně tisknou. Budeme snad výroky typu »blondýnky mají černé vlasy« považovat za originální názor?" (<http://www.britskelisty.cz/9809/19980925g.html>, V. Žák: **Církevní majetek a černovlasé blondýnky, 25.9.1998**).*

V roce 2003 ředitelka odboru církví Ministerstva kultury České republiky, RNDr. Jana Řepová, napsala souhrnný článek, v němž celou problematiku vysvětluje z pohledu českých zá-

konů: „**Círky jako právnické osoby** Ačkoli církev funguje v Evropě odne- paměti, i ona se dnes musí řídit právními řády zemí, v nichž působí. Není tomu jinak ani u nás. Círky a náboženské společnosti v ČR působí jako právnické osoby na zá- kladě registrace. Z nadnárodní katolické církve podřízené Svatému stolci v naší republice působí (mezi celkem pětadvaceti registrovanými společnostmi) dvě kato- lické církve západního a východního obřadu. Je to registrovaná Církev římskokato- lická a registrovaná Řeckokatolická církev. Jak nadnárodní katolická církev, tak její součástí působící na území ČR se řídí ve svém životě kanonickým právem, přičemž při svém působení vně církve se, stejně jako jiné součásti katolické církve v dalších státech, řídí zákony státu, v němž působí. Po roce 1989 oběma církvím byla, stejně jako ostatním církvím a náboženským společnostem, přiznána široká náboženská svoboda, která je i z hlediska vyspělých demokracií nadstandardní. Stát od této doby nezasahuje do žádných vnitřních záležitostí církví a plně respektuje jejich po- stavení jako soukromoprávních subjektů, které jsou oprávněny jednat svým jmé- nem uvnitř i vně ČR a podle zákonů této země působit ve veřejné sféře.

Navíc stát respektuje nad rámec práv přiznaných jiným skupinám občanů jejich tradiční oblast působení v takových oblastech veřejné sféry, kterou si jinak stát vy- hrazuje pro sebe, jako je např. vyučování náboženství na státních školách, ale např. i působení ve vězeňství či v armádě. Lze tedy konstatovat, že v oblasti náboženské svobody byla provedena odluka státu od církví a náboženských společností. Finan- cování církví a náboženských společností upravuje zákon o hospodářském zabezpe- čení církví a náboženských společností. Výše platů duchovních ze státního rozpočtu se řídí nařízením vlády. Ve vztahu státu a církví je však potřebné ještě dokončit od- luku zejména v oblasti financování. Částečně je již tato odluka dořešena, a to úplně v oblastech péče o kulturní památky, školství a podpory charitativní, sociální a zdravotní péče. V těchto oblastech totiž mají církve a náboženské společnosti rovný přístup k podpoře z veřejných financí jako jiné fyzické nebo právnické osoby. Ne- dokončeno v této oblasti zůstalo pouze financování platů a pojistného duchovních a církevní administrativy a provozu ústředí církví, kde se hledá takový model finan- cování, který by církvím přinesl zhruba stejnou sumu finančních prostředků, jaká je v současné době vynakládána na tyto platy, pojistné a provoz přímo ze státního roz- počtu. V případě Církve římskokatolické je nalezení takového modelu financování podmiňováno z její strany majetkovým narovnáním, které bylo zahájeno zákony z roku 1990 a 1991.“ (**Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev sva- tá, s.r.o., str. 17**).

I přes jasná vyjádření právníků a ministerstva kultury vyvíjí římskokatolická církev, a to jak sama, tak i prostřednictvím své „kolegyně“ řeckokatolické církve a ostatních církví v rámci ekumenie, tlak na stát, aby s drzostí sobě vlastní získala majetek nebo jako náhradu za něj peníze v hotovosti, na které si činí nárok i v roce 2005:

„**Náhrada majetku** Ekumenická rada církví (ERC), Česká biskupská konferen- ce, Konference vyšších řeholních představených a Federace židovských obcí vytvoří komisi, která rozpracuje záměr církví řešit majetkové narovnání se státem a od- škodnění kompromisním způsobem. »Patrně půjde o částečnou finanční náhradu vy- plácenou státem. Z jednání nejvyšších představitelů církví a náboženských společností vyplynula vůle ke společnému postupu. Varianty a zásady řešení však musí projednat ve svých grémiích,« řekla tajemnice ERC... Předběžný návrh před- pokládá, že by se církve mohly vzdát jak nároku na dosud nevrácený majetek, ze- státněný komunisty, tak současného financování platů duchovních a provozu církví ze státního rozpočtu, které dosahuje téměř jedné miliardy korun ročně. Nedávno zveřejněný návrh církví by předpokládal vyplácení renty ve výši do jedné miliardy korun po dobu 50 let a zavedení tzv. asignace, která umožní občanům přímou pod- poru církví formou odpočitatelné položky z daní. »Počítá se s principem solidarity mezi církvemi,« řekl mluvčí katolických bis-

kupů Daniel Herman. To by znamenalo dohodu o přerozdělování náhrady. Rentu odmítá většina Sněmovny – nejen komunisté, ale i občanští a sociální demokraté. Ministr kultury Pavel Dostál navrhoval pro částečné majetkové vyrovnání výčtový zákon a zákon obecně restituční, oba návrhy však katoličtí biskupové odmítli. Výše zmíněné církevní subjekty, které chtějí vytvořit komisi, mají také zájem přispět k dobrým a stabilizovaným vztahům se státem i ke zlepšení obrazu církví a náboženských společností v očích veřejnosti a médií. Otázky kolem majetku jsou totiž v některých případech příčinou rezervovaného či negativního vztahu lidí k církvím." **(Katolický týdeník, číslo 7, 8. – 14. února 2005, ročník XVI., str. 7).**

„Představitelé církví tvrdí, že jim stát nedává na platy kněží peníze, na něž mají ze zákona právo. Římskokatolická církev dostala podle kardinála Miloslava Vlká o 28 milionů korun méně. Kardinál chce v krajním případě řešit situaci soudní cestou. Uvedla to televize Nova." **(www.seznam.cz, Právo, 12.3.2005, 20:34; Mladá fronta DNES, 12. března 2005, str. A/2).**

„Komise složená ze zástupců Ekumenické rady církví, České biskupské konference, Federace židovských obcí a Konference vyšších řeholních představených, ustanovená pro nové kolo restitučních jednání se státem, se bude scházet každý týden. Za svého předsedu si zvolila Karla Fojtíka z Církve bratrské, předkladatele nedávného alternativního návrhu majetkových vyrovnání mezi církvemi a státem a financování církví. Ekumenická komise se již setkala s poslanci Jaromírem Talířem (KDU–ČSL) a Svatoplukem Karáskem (US–DEU). V koaliční trojce pro oblast vztahů mezi státem a církvemi je s nimi ministr kultury Pavel Dostál (ČSSD). Nová vládní komise, která by vypracovala konečný legislativní návrh na řešení majetkového narovnání s církvemi, vznikne pod vedením vicepremiéra pro ekonomiku Martina Jahna – pokud ovšem vláda podpoří návrh ministra kultury na uzavření majetkových vztahů státu s církvemi." **(Katolický týdeník, č. 11, 8. – 14. března 2005, ročník XVI., str. 7).**

Bez jakéhokoliv nadržování těm či oněm stranám na české politické scéně můžeme konstatovat, že nejopatrnější kroky v rozdělování majetku církvi činila Klausova a pak Zemanova vláda. Ovšem, jak také dál uvidíme, Klausova ODS na to tenkrát těžce doplatila.

Kapitola 48

Projekt Evropské unie – svaté Říše evropské

48.1 Cílená ekumenizace Evropy

Jak jsme v **šestém svazku** této knihy „**Tajné dějiny jezuitů**“ v **kapitole 45.16** ukázaly, *Evropská unie* je celá založena na římskokatolickém *snu* o duchovním a hmotném spojení a propojení všech evropských států v *jeden kompaktní celek s jednou římskokatolickou (neboli křesťanskou) vládou*, jedním římskokatolickým (neboli křesťanským) parlamentem, *jedněmi zákony nadřazenými nad národními zákony členských států*, s *výhradní pravomocí a diktaturou vůči ostatním zemím* a také s *neomezenou vojenskou mocí*.

V současné době, na samém začátku 21. století, to však bude každý, kdo není schopen vidět dál, než pouhých pár let dopředu, kategoricky popírat, neboť se *Evropská unie* tváří silně *demokraticky, liberálně* a je naprosto *benevolentní* k názorům jednotlivých států a dokonce podporuje *pluralitu názorů, pohledů a diskusí* k *zákonům* budoucího kolosu. *Unie* se snaží, aby byla pokládána za nejvyšší *ochranitelku lidských práv a svobod* a za „*patronku*“ všech *evropských kultur* a jejich příslušných duchovních hodnot *bez rozdílu vyznání*.

Po pádu železné opony a zlikvidování *komunismu* ve *Východní Evropě* již není žádných zábran k tomu, aby se *protestantské* směry a římskokatolická církev mohly důkladně propojit v co nejtěsnější celek a aby *Evropské společenství* západních států mohlo konečně vstoupit i do *Východního bloku* a zahájit rozšiřovací fázi budoucí *nové Říše*.

Ovšem bez podpory římskokatolických kněží půjde celý projekt velmi pomalu nebo vůbec. Je potřeba zapojit všechny církve a všechna náboženství. Proto *ES* samo podporuje jakékoliv snahy o začlenění všech náboženských směrů do *ekumenického* společenství a jako budoucí *Evropská unie* dohlíží na „*rovnoprávnost*“ a „*spravedlnost*“ ve vzájemném soužití *katolíků, protestantů, židů, muslimů, náboženských východních směrů* a různých *náboženských menšin*. Za všemi církevními a náboženskými institucemi, organizacemi, spolky, sdruženími i sektami jsou totiž lidé (a není jich v Evropě málo!), kteří se nerozhodnou jinak, než jak jim přikáže nebo poradí jejich duchovní „*pastýř*“.

Pro nekatolické směry to je velmi lákavé a výhodné. Jakoby se nechtělo ani věřit tomu, že sama státní moc v celé *Evropě* bude dohlížet na *spravedlivé „zkrocení“* římskokatolické církve a na zlikvidování jejího monopolu v rámci celé *Evropy* a že zaručuje *spravedlivé* dělení a chování mezi všemi náboženskými směry. Kdo by tomu nakonec neuvěřil a nepodlehli tak lákavé nabídce?

Ekumenické církve si proto na samém prahu 21. století dělají veliké *optimistické* naděje na spoluúčast při rozhodování v *Evropské unii* vedle římskokatolické církve. Základní *dokument ekumenických* církví: **Charta oecumenica** se hrdě hlásí ke „*křesťanství*“ *Evropské unie* a předpokládá rovnoprávnou účast všech nekatolických církví při vytváření novodobého duchovního základu *Evropy*:

„Církve podporují sjednocení evropského kontinentu. Bez společných hodnot není možné dosáhnout trvalé jednoty. Jsme přesvědčeni, že duchovní dědictví křesťanství představuje inspirující sílu k obohacení Evropy. ...Jakožto církve a jako mezinárodní společenství musíme čelit nebezpečí, že se Evropa rozvine v integrovaný západ a dezintegrovaný východ. Je třeba mít na zřeteli také rozdíl mezi severem a jihem.“
(Charta Oecumenica, Směrnice pro růst

spolupráce mezi církvemi v Evropě: část III., Naše společná zodpovědnost v Evropě, Štrasburk, 22.4.2001).

Ekumenická rada církví ve svém oficiálním prohlášení, které bylo ekumenickými církvemi jednomyslně přijato na konferenci „Křesťané a Evropská unie“, optimisticky konstatuje, že „Křesťanské církve v Evropě se na procesu integrace aktivně spolupodílejí. Univerzální charakter hodnot evangelia je pro církve v ČR, sdružené v Ekumenické radě církví a České biskupské konferenci, důvodem, proč ani ony nemohou a nechtějí zůstat mimo tento proces. I přes to, že jsou nám známy problémy současné Evropy, prohlašujeme, že jsme si vědomi své povinnosti usilovat o sjednocení Evropy na základě úcty k lidskému životu a k celému stvoření. Podporujeme proces sjednocování na principech vzájemné důvěry a spolupráce, solidarity, subsidiarity, demokracie a plurality, trvalé udržitelnosti života, naděje a smíření. ... Své křesťanské vyznání chceme dosvědčovat službou lásky, mravně odpovědným životem a vzájemnou tolerancí. Víťáme možnost zapojit se do budování Evropy sjednocené na křesťanských hodnotách, a obracíme se proto nejen na všechny křesťany, ale i na další spoluobčany v naší zemi, aby nepromeškali tuto jedinečnou příležitost naplnit touhu mnoha generací...“ (Ekumenická rada církví v České republice: Prohlášení křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“).

Čsl. církev husitská nadějně chápe Evropskou unii jako bratrskou jednotu všech zainteresovaných církví: „...Nastane opravdové sjednocení Evropy?... Pouze člověk, který směřuje k jednotě a k harmonii ducha a těla, může navenek prožívat užitečné sjednocení státních útvarů. Jedině svět, který uslyší Krista, může plně prožít dar jednoty vskutku bratrské, duchovní a všelidské pospolitosti. ...A hle, po 500 letech se Evropa vydává na cestu sjednocení. ...Pět století muselo uplynout, abychom se mohli znovu přihlásit k touze žít v Evropě sjednocené ...duchem Kristovým.“ (ThDr. Jan Schwarz, z novoročního kázání patriarchy Církve československé husitské v katedrále sv. Víta, 1.1.2003 v Praze; Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž). Současně tato církev „vyjadřuje touhu, aby evropská integrace neprobíhala jen na bázi ekonomické a politické, nýbrž aby byla postavena na pilíři univerzálních hodnot tvořících společné kulturní a duchovní dědictví Evropy. Církev československá husitská si je vědoma odpovědnosti, jejíž díl na sobě společně s ostatními církvemi za vývoj v České republice a potažmo v celé Evropě nese. Proto chceme podle svých možností aktivně přispívat k tomu, aby »křesťanská víra a láska k bližnímu vyzařovaly naději pro morálku a etiku, pro vzdělání a kulturu, politiku a hospodářství v Evropě a na celém světě.« (Charta Oecumenica II., 7). Církev československá husitská tak ve smyslu svého základního poslání vyjadřuje odhodlání hájit základní lidská práva, stavět se proti násilí a napomáhat smíření, zasazovat se o sociální spravedlnost, o udržitelnost životního prostředí, za svobodu a duchovní i etický rozměr ve všech sférách lidského jednání.“ (Prohlášení Církve československé husitské, ke vstupu České republiky 1.5.2004 do Evropské unie, <http://www.ekumenickarada.cz/>).

Československá církev evangelická optimisticky věří v trvalou evropskou různorodost náboženství a kultur: „Jak zůstat svoji, jak v dnešní době zachovat své evropanství?... naším úkolem je dát Evropě ducha... Perspektivou budoucího světa ani budoucí Evropy není vytvořit jeden odvar ze všeho myšlení, které se namane. Cílem není ani vytvořit v jakémsi novém tavicím kotli nový všeobjímající »evropský národ«. Evropa bude evropská, když zůstane pestrá. A když se současně ve své pestrosti dokáže sjednotit. V tom smyslu je naším úkolem »vrátit Evropě ducha«, tj. uvědomit si, z čeho rosteme, přihlásit se k tomu a rozvíjet to. Budoucnost není v potlačení rozdílů, ale v soužití různých rovnoprávných a sebevědomých jazyků a kultur. ...Česká zkušenost z minulosti ukazuje, že největších úspěchů na poli kultury se dosáhlo právě v době spolužití a stýkání jazyků a kultur – např. v době Rudolfa II., kdy v Praze žili a působili rovnoprávně katolíci, evangelíci i Židé, mluvilo se česky i německy (a mnoha dalšími

jazyky) – tomuto období se dnes říká magická Praha." (MUDr. Zdeněk Susa, emeritní synodní kurátor Českobratrské církve evangelické, Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

Římskokatolický politik, Ján Fígel, hlavní vyjednávač Slovenské republiky pro vstup do Evropské unie, absolvent jezuitské univerzity Georgetown ve Washingtonu z roku 1994, absolvent kurzu evropské integrace na univerzitě v Antverpách, poslanec NR SR za Křesťansko–demokratické hnutí a současně i předseda tohoto hnutí v rozhovoru pro časopis **Bratrská rodina** dnes evangelíky chlácholí krásnými slovy: „NR SR podporuje zmínku o Bohu jako zdroji základních hodnot, duchovní hodnoty a náboženského dědictví společné Evropy i zachování výluční pravomoci členských krajín unie v kulturně–etických záležitostech. ...Zmínka o Bohu může dát pravý rozměr i vzhledem na dominantní křesťanský charakter evropské kultury, ale i na židovské tradice, ze kterých vychází a které se stejně tak rozvíjejí. ...Musíme překonat nacionalismus, zvláště na Balkáně, povýšit na vyšší úroveň všeobecnou solidaritu, to co hlásal Robert Schumann, duchovní zakladatel unie. Když toto Evropa nepřijme, tak z toho nevyjde. ...Římská říše vznikla násilím, EU nevzniká násilím. To je poprvé, kdy v Evropě dochází k nenásilnému sjednocování, ne pod vládou hegemonu, ať už se to nazývá Sovětský svaz nebo Napoleon. ...Článek 37 hovoří, že EU respektuje statut církví a náboženských společností a komunit v jednotlivých členských státech. EU bude udržovat pravidelný dialog s církvemi a organizacemi, uznávajíc jejich identitu a jejich osobitý přínos." (Časopis církve bratrské, květen 2003, článek: „Ján Fígel“).

Pomocný biskup, Václav Malý, přednesl v referátu o postavení katolické církve v České republice na zasedání biskupů v Anglii, v němž zdůraznil mimo jiné dialog, pochopení východu, vzájemný respekt a pluralitu Evropy: „Musíme se učit dialogu. Hovořit se společností, a tím překlenuvat vzájemnou nedůvěru, která dnes existuje. Jsem přesvědčen, že církev v souvislosti se vstupem do EU může napomoci lepšímu uvědomění národní identity, pomoci západním Evropanům pochopit Východ. Do Evropské unie vstoupí později také Rumunsko, Bulharsko, v budoucnu možná i Bělorusko, Moldávie a Ukrajina. Všechno to jsou země ovlivněné pravoslavnou tradicí, která má vliv na tamější mentalitu. Pokud chceme hovořit skutečně o Evropě pluralitní, ale navzájem se respektující, je třeba tuto mentalitu pochopit. Kdo jiný než katolická církev by měl naplňovat papežovo vyjádření, že »Evropa má dýchat dvěma plícemi.«" (Katolický týdeník, č. 20, 2004, článek: „Václav Malý na zasedání biskupů v Anglii“).

I sám kardinál M. Vlk, arcibiskup pražský, věrně prezentující hlas Vatikánu v Čechách i v Evropě, potvrzuje jasné signály ukazující zatím na smířlivý, tolerantní a benevolentní tón Říma vůči liberální, svobodné Evropě: „Nejprve jsem navštívil město Cáchy, kam jsem byl jako čestný člen Evropské nadace pro cášskou katedrálu pozván na její výroční zasedání. Cášský dóm je jakýmsi duchovním symbolem Evropy; jeho dějiny sahají až do 8. století, kdy jej založil Karel Veliký, známý svou snahou sjednotit Evropu. ...Navštívil jsem také Münster, kde jsem na tamní katolické teologické fakultě v rámci tamního každoročního studijního cyklu přednášek, pořádaného s mezinárodní účastí, přednášel na téma přínosu církve pro sjednocení Evropy. Dotkl jsem se zvláště hledání a budování bratrství mezi národy. Připomněl jsem ideály francouzské revoluce: rovnost, volnost, bratrství, i to, že na rozdíl od snahy po rovnosti a svobodě zůstal právě ideálu bratrství další vývoj mnoho dlužen. A to je úkol pro dnešek: ve vzájemných vztazích usilovat o bratrství, protože právě na něm musí Evropa stát. ...Úkolem církve je napomáhat naší společnosti k vytváření klimatu vzájemného bratrství, které by jí prostoupilo na všech rovinách, i na té politické. Tím, že jako církev podáváme na tomto poli společnosti ruku, přispíváme i k budování bratrství v Evropě. ...V jezuitském kostele v Paříži jsem 17. listopadu slavil bohoslužbu s českými, slovenskými i francouzskými věřícími. Hovořil jsem mj. o tom, jakou roli církev sehrála v závěru komunismu a v prvních chvílích po pádu

komunistického režimu na veřejné rovině, navzdory tomu, že z ní byla během komunismu vyloučena. Také zde jsem mluvil o tom, že je církev ochotna se společností spolupracovat. Nejde jen o to 17. listopad oslavovat a vracet se do minulosti. Důležité je vidět, co jsme ze statečného a odhodlaného nadšení – především studentů, kteří se nasadili i s určitým nebezpečím – po 15 letech pro společné dobro udělali.” (Katolický týdeník, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, Ročník XV., str. 5, článek: „Evropa potřebuje vzájemné bratrství”).

Evangelické církve ve Španělsku a v Řecku se po vstupu do EU dokonce těší náboženské svobodě: „Zástupce španělské církve Francisco Portillo–Ortega potvrdil, že jejich zemi členství v EU nepochybně pomohlo po stránce hospodářské. Pro naši sesterskou církev mělo členství v EU velký význam také pro zrovnoprávnění církve. V katolické většině teprve začátkem devadesátých let evangelické církve získaly „toleranční patent“ a řádné členství v EU přineslo rovnoprávnost církví. Podobná je zkušenost církve v Řecku. Dříve než se Řecko stalo členem EU, členové evangelikálních církví zakoušeli tvrdou perzekuci. V identifikačním průkazu bývala vyznačena církevní příslušnost. Ten, kdo nebyl pravoslavný, byl tak okamžitě vystaven ponižování a perzekuci ze strany úřadů. Často mu např. mnohá zaměstnání zůstávala nedostupná. Je smutné, že tam, kde jsou katoličtí a pravoslavní křesťané ve většině, nedovedou narovnat ekumenické vztahy s ostatními, a často dokonce posilují perzekuci ostatních křesťanů. EU nepochybně působí k náboženské svobodě a zrovnoprávnění církví. ...Zkušenosti našich bratří z EU naznačovaly, že není lepší možnost, než být součástí této evropské struktury a snažit se ovlivnit dění směrem k lepšímu.” (Časopis církve bratrské, květen 2003, článek: „Evropská unie v pohledu sesterských církví”). Pohled na současné zkušenosti evangelíků v Evropské unii budí „oprávněný“ optimismus. Otázkou zůstává, na jak dlouho.

Veliké evropské mezidenominační, ekumenické setkání optimisticky manifestuje, že pravá jednota v Evropě bude jen prostřednictvím lásky Kristovy: „Ve stuttgartské sportovní H.M. Schleyer Halle se sešlo 8. května 2004 na 10 000 osob (z toho přibližně 7000 Němců a 3000 cizinců) ze 150 křesťanských hnutí, komunit a skupin, aby manifestovali svůj úmysl být v Evropě s Bohem. V okamžiku, kdy se do Evropské unie začlenilo dalších deset států, se tak započala nová cesta společenství, spolupráce a duchovní jednoty kontinentu. Pomocí satelitu bylo spojeno s děním ve sportovní hale asi 150 evropských i mimoevropských měst. Setkání se zúčastnilo na 40 kardinálů, biskupů a představených evangelické, katolické, pravoslavné a anglikánské církve i zástupci mezinárodních ekumenických organizací. Za jednu z nosných myšlenek lze označit větu: »Díky nástroji, který nám předal Kristus, totiž lásce, lze vytvořit opravdovou Evropu ducha a všeobecného bratrství. Ježíš je naší hlavou a my jsme jeho společenství, toto je naděje pro Evropu. Pozdravný dopis zaslal konferenci německý prezident Johannes Rau: „Považuji za dobré a správné, že vaše křesťanské komunity společně usilují přinést duchovní příspěvek k jednotě Evropy.” Bertie Ahern, premiér Irska a prezident Evropské rady, účastníkům vzkázal: „Vaše setkání naplno vystihuje pohled na Evropu jako na místo rozmanitosti, jednoty a míru. Tento pohled je i srdcem pohledu Evropské unie. Mimořádně si cením vašeho poslání v Evropě. ...Významným účastníkem konference byl bezesporu Romano Prodi, předseda Evropské komise: »Evropa je velkým politickým projektem. Udrží se ale jen tehdy, když bude mít silného ducha, jen když bude mít duši. Když chceme být evropskými občany, nemusíme dávat víru do závorek, naopak. Křesťané mohou být kvasem a semenem nových dějin za současného dialogu s Židy, muslimy a osobami jiného přesvědčení.« O názor na význam stuttgartské konference jsme požádali také kardinála Miloslava Vlka, který se osobně setkání zúčastnil: »Každý organismus, jenž má být živý, potřebuje duši. Podobně je tomu i s EU. Duší Evropy je křesťanské poselství. Nikdo nemůže vystačit sám se sebou, to by se ocitl ve vězení. I národy potřebují otevřenost jeden k druhému. To přináší křesťanství.

Právě křesťané disponují dynamikou, ale také pomocí Boží...« (Katolický týdeník, č. 21, 2004, článek: „Společně pro Evropu“).

Biskup Slezské církve evangelické a.v. a předseda Ekumenické rady církví v ČR, Vladislav Volný, k tomuto tématu evropské jednoty prohlásil: „Církev musí, a to důvěrněji než dosud, v rámci procesu evropské integrace přispívat k utváření Evropy. tváří tvář velkým tradicím pravoslavného, římskokatolického a protestantského dědictví. Budou do značné míry rozhodovat a ovlivňovat vztah k ostatním nekřesťanským náboženstvím. Právo spolurozhodovat však bude církvím jistě přiznáno jen tehdy, pokud budou jejich hlasy ekumenické, tedy společné. Křesťanské církve stojí před dilematem, jak vytvářet klima hodnotného soužití, vzájemné úcty a tolerance k nekřesťanským náboženstvím, nedávat příčinu k napětím, střetům, konfrontacím, ba ozbrojeným konfliktům a přitom zachovat si svou identitu, věrnost evangeliu a ryzost své víry. Církev nemohou být své spoluodpovědnosti za architekturu společnosti, za její politické instituce, ekonomické uspořádání, normy... v žádném případě zproštěny a ani se nemohou od této odpovědnosti samy osvobodit.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž, Úvod).

48.2 „Křesťanská“ Evropa v pohledu Říma

Ekumenické církve optimisticky podporují politiku Vatikánu, který jim podsouvá představu, že je to předně v jejich zájmu sjednotit „duchovní dědictví Evropy“ do „trvalé jednoty“. Chápu, v co vlastně do budoucna věří? Rozumí tomu, že se jedná ve skutečnosti o trvalou, stabilní duchovní a později i časnou, pozemskou nadvládu papežství v Evropě? Uvědomují si, že podle římskokatolického plánu to znamená likvidaci co největšího počtu rozdíků mezi jinověrci a římskými katolíky, ale že to nebude Řím, kdo se bude muset přizpůsobit? Přichází totiž čas znovu uvést do praxe universalistickou koncepci Říma, tj. papežskou politiku dvou mečů – meče duchovního (římskokatolická církev) nadřazeného meči časnému (světskému vládci) – prosazovanou po celá staletí římskokatolickou církví hlásající od počátku sjednocení všech lidí, ras a národů do jednoho státního útvaru s nejvyšším panovníkem papežem. Přichází čas, kdy je potřeba znovu uvést do praxe postuláty z papežské buly **Unam sanctam!**

Ekumenické církve si dělají veliké, optimistické iluze o tom, že budou v Evropské unii navždy rozhodovat ruku v ruce s římskokatolickou církví jako bratři a sestry v Kristu. Ať se nenechají v žádném případě dlouho oklamávat. Podíváme-li se pozorně do výroků římskokatolických hodnostářů o vztahu mezi Evropskou unií a náboženstvím, jasně uvidíme, že celou dobu zastřeně hovoří jen o jednom náboženském útvaru a jen o jednom druhu demokracie vyhovující Evropské unii jako výdobytku evropské integrace a jen o jedné jediné jednotě. I podle bývalého německého ministra H. Kohla bude vše směřovat „k jednomu společnému křesťanskému základu.“ Projekt Evropské unie pochází z Vatikánu, nastartování provedl jezuitský řád, který je dodnes hlavním kontrolním a realizačním orgánem celé akce. Myslí si snad ekumenické církve, že Řím dovolí, aby jeho projekt převzaly nekatolické církve a rovnoprávně se spolupodílely na jeho vytváření?

Myslí si snad ekumenické církve, že Řím bude navěky k náboženské pluralitě shovívavý a tolerantní? Že bude neustále vedle sebe trpět jinověrce? Což zapoměly, že podle papežských doktrín „by se víra neměla sdílet s heretiky ani s osobami podezřelými z hereze“ (Lenfant, sv. I., str. 516) a že Pius XII. v promluvě uveřejněné v **L' Osservatore Romano z 19.9.1946** jasně říká, že se katolická dogmata nikdy nesmějí změnit a že víra musí být vždy jednotná a stálá?

Nezapomeňme, že dogmata jsou pro Řím *neměnnou pravdou a nezměnitelnou věroukou*, které se musí všichni „křesťané“ *podřídít*, chtějí-li dojít ke spasení.

Laciná *mystifikace* a *přetvářka* římskokatolického systému bude vůči *ekumenickým* církvím trvat jen dočasně. Zde jde o mnohem víc! Nejedná se totiž jen o nějaké zrušení evropských hranic nebo o možnost svobodného cestování nebo o stabilní ekonomiku celého budoucího evropského bloku nebo o společný valčík všech náboženských útvarů na evropské církevní a politické scéně. Svůj projekt, svůj původní záměr si Řím nenechá nikým ukrást, znesvětit, narušit či dokonce zničit nějakou změnou politiky *Evropské unie* díky liberálním a svobodymilovným politikům, kteří buď nic nechápou nebo si myslí, že Řím je příliš slabý na to, aby převzal nade všemi v *Evropské unii* kontrolu, moc a vládu!

Proto již dnes můžeme vidět rozdíly mezi optimismem *ekumenických* církví, když hovoří o *Evropské unii* a mezi velmi vážným tónem až *varovnými signály* římskokatolické církve.

Podívejme se, jak mluví o *Evropské unii* římskokatoličtí preláti v oficiálním římskokatolickém tisku:

„Sjednocená Evropa musí mít základ, na kterém se její jednotná budova může budovat. A základem této budovy musí být bezpečná Evropa hodnot, na nichž vyrostla, a to především křesťanských. Tak Evropa žila zhruba patnáct set let. A v průběhu její historie, kdykoliv síla této duchovní dimenze zeslabovala, byly vždy velké snahy znovu její duchovní základ posílit. V našich dějinách máme velkou tradici i velké osobnosti – svatého Vojtěcha, který s Ottou III., císařem německým, vedl ve své době rozhovory o jednotě Evropy. Oba ji chtěli postavit především na duchovních křesťanských základech. ...Zvláště pár posledních desetiletí evropského sjednocovacího procesu ukazuje, že Evropu nelze sjednotit bez duchovního základu.“ (Kardinál M. Vlk pro BBC, 24.12.2002, **Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž, Úvod**).

Neslyšíme tato slova jako ozvěnu německých politiků z druhé poloviny 20. století? *Jednotná budova* svaté Říše evropské nesmí mít a ani nemůže mít podle Říma jiný *základ*, než *křesťanský*, tj. *římskokatolický*. Musí být postavena na římském katolicismu. Zde není prostor pro nekatolické církve! Teprve pak, až dojde k naplnění předchozích slov a k upevnění jediného, pravého „*duchovního základu*“ Evropy, dá *Vatikán* národům pokoj a přestane podněcovat jednotlivé národnostní problémy a nepokoje v *Evropě* i po celém světě. Teprve pak bude *Evropa* bezpečná, bez ozbrojených konfliktů, válek, střetů, konfrontací a napětí. Bude totiž už plně římskokatolická! Napřed však musí dosáhnout svého cíle a v rámci *ekumenických* církví se musí sama upevnit ve všech evropských národech tvořící *Evropskou unii*!

„Uvědomme si, kolikrát v dějinách jsme promeškali svoji šanci. I my stojíme dnes na rozhraní nového věku. A znovu je nám kladena otázka, zda promeškáme svoji šanci. My se budeme muset ptát sami sebe, zda v rámci křesťanské civilizace patříme do společenství těch, kteří vytvořili evropské dějiny a evropskou kulturu.“ (Z **homilie biskupa Dominika Duky při děkovné mši v kostele sv. Bartoloměje v Heřmanově Městci, 30.11.2003, Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**).

Zde můžeme vidět apelování římskokatolického biskupa na sounáležitost k ostatním římským katolíkům z ostatních evropských národů neboli k tzv. *křesťanské civilizaci*. Podle Říma je *křesťanská civilizace* výhradně římskokatolickou civilizací a jediné ona podle papežství vytvořila pravé *evropské dějiny a evropskou kulturu*. Zde není prostor pro jiné církve!

„Jestliže chceme, aby byla nová jednota Evropy stabilní, musíme ji budovat na stejných duchovních hodnotách, které ji kdysi formovaly, při zohlednění bohatství a různorodosti kultur a tradic jednotlivých národů. Tento nejhlubší základ jednoty přineslo Evropě křesťanství a po staletí jej posilovalo svým evangeliem...“ (Jan Pavel II., např. v dokumentu: **Prohlášení**

křesťanských církví v ČR ke vstupu naší země do Unie, 17. února 2003, konference „Křesťané a Evropská unie“).

Nová svatá Říše evropská neměla podle Vatikánu nikdy v minulosti jiné pravé duchovní hodnoty, než římskokatolické. Jedině ony vždy podle něj formovaly Evropu a její stabilitu posilovanou římskokatolickým evangeliem neboli katechismem. To je podle papežství onen nejhlubší základ evropského křesťanství. Podle papežských dogmat a jezuitských doktrín to nikdy nebylo a také nikdy nebude protestantství, pravoslaví, řecké katolictví, židovství či dokonce islám a jiná východní náboženství, kdo formoval onen nejhlubší základ a jednotu Evropy. Pohanské kulturní dědictví a pohanské tradice evropských států římskokatolické víře a učení nikdy nevadilo, nevadí ani dnes a nebude vadit ani v budoucnu. Řím vždy vedle sebe spíše snesl veškeré projevy pohanství než protestantskou či židovskou víru. Slova o různorodosti kultur a tradic se vůbec ve skutečnosti netýkají nekatolického, zvláště protestantského náboženství, nýbrž původních pohanských tradic a jejich odkazů do současnosti (lidové tradice jednotlivých států).

Varovná slova papeže *Jana Pavla II.* jenom dokazují, že *Vatikán* nebude dlouho shovívát a trpět současnou svévolností a neposlušností *Evropské unie* ve vytváření zákonů a ve svém benevolentním chování k jednotlivým málokatolickým státům. Projekt papežství není radno žádnému státu ohrozit svojí vlastní představou o moci:

„Církev varuje před redukováním vize sjednocené Evropy výlučně na její ekonomické a politické aspekty a před nekritickým vztahem ke konzumnímu způsobu života. Jestliže chceme, aby byla nová jednota Evropy stabilní, musíme ji budovat na stejných duchovních hodnotách, které ji kdysi formovaly, při zohlednění bohatství a různorodosti kultur a tradic jednotlivých národů. Má přece jít o velké evropské duchovní společenství. Zároveň na tomto místě znovu apeluji na starý kontinent: »Evropo, otevři své brány Kristu!«“ (**Jan Pavel II: projev v polském Sejmu, Varšava, 11. června 1999; Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**). Kristu římskokatolickému. Formující duchovní hodnoty jsou podle papežské ideologie výhradně hodnoty římskokatolické víry. Jedině ony podle papežského pojetí dějin formovaly duchovní hodnoty všech evropských států, nejvíce pak těch římskokatolických.

„Unie je něco víc než prostředek umožňující snadnější hospodářské aktivity.“ (**Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž**).

„Sjednocená Evropa vyžaduje, abychom byli bdělí, abychom se nenechali zaslepit duchem konzumismu, abychom byli vynalézaví a našli cestu k převážně ateistické společnosti a abychom měli chuť jít novými vlastními cestami a držet se při tom našich starých hodnot. Můžeme a musíme se všemi silami snažit o to, aby nás v každodenním životě sblížovalo přátelství a vzájemná sympatie. Naše šance spočívají v osobní i společenské svatosti. Jen tak můžeme splnit očekávání, které Evropa právem od nás, křesťanů, vyžaduje.“ (<http://www.csi-cr.cz/czech/zprav/2001/2001112.html>, **článek: Robert Schumann a budování společné Evropy – co se očekává od nás, křesťanů**).

Páter *Robert Falkenauer*, plzeňský biskupský vikář a vysokoškolský pedagog varovně naznačuje, že „strach z dalších ideologií a snad i neschopnost hlubší syntézy vyústily v dnešní upřednostňovaný pluralismus a prakticky vžitý konzumismus. Tento stav je projevem jakési bezradnosti na křižovatce. Spory o »Boha v ústavě« EU, o náboženské symboly ve školách atd. svědčí o zápase, který dosud není rozhodnut. Věřím, že Bůh nakonec zaujme v srdcích a myslích Evropanů místo, které mu patří. Usilujme a prosme, aby se tak stalo – bez katastrof. Mnohem těžší je odhadnout duchovní budoucnost Evropy; hodně záleží na tom, jak vidíme její dosavadní vývoj. Řekl bych, že Evropa se v osvícenství pokusila prosadit absolutní autonomii člověka a odmítla křesťanské Zjevení jako základ řádu lidských věcí. Toto místo zaujal národ

či společenská třída. Pád komunismu a sjednocování Evropy lze chápat jako odmítnutí těchto omylů po katastrofách 20. století. (Katolický týdeník, č. 18, 2004, článek: „**Vstupujeme do Evropské unie**“, **Občané české republiky v „Evropském domě**“).

Podle vatikánské věrouky se jedná pochopitelně o Boha římskokatolického, nikoli protestantského či židovského. Odmítnutí omylů má podle biskupského vikáře zákonitě vést k novému přijetí křesťanského (neboli římskokatolického) zjevení (neboli katechismus) jako základ společenského řádu pro všechny lidi.

Ve své přednášce o duchovní jednotě Evropy prohlásil jezuitský kardinál T. Špidlík dne 24.2.2004 v Praze na Univerzitě Karlově: „Plná lidská svoboda nemá v našem světě místo ...jde o základní problém celé Evropy: stálé balancování mezi dvěma extrémami: víc svobody, nebo víc pořádku, ale nikdy se nenajde správný střed, a i kdyby se našel, je omezením dvou základních lidských požadavků: plné svobody a dokonalého pořádku.“ (Kardinál Tomáš Špidlík, SJ: **Duchovní jednotu Evropy, Universum, čís. 2, 2004, ročník 14, str. 37–42**).

Podobně o „riziku“ touhy po rostoucí svobodě a o návratu k osvědčeným hodnotám hovoří také velvyslanec ČR ve Vatikánu: „Občané České republiky v »Evropském domě«. ...Pavel Jajtner, velvyslanec České republiky ve Vatikánu: Vycházím z toho, že v Evropě je stále ještě normální respektovat Desatero a Kristovo Horské kázání. Evropa se mnohem méně než my Češi brání racionálnímu a tím i státnickému přístupu k víře a církvím: neztratila dosud povědomí, že každé náboženství, které nabádá člověka k životu v pravdě a solidaritě, je hodno úcty. ...Česká společnost navíc potřebuje zrcadlo, ve kterém se ukáží křivé tváře falešných proroků. Na místě je ovšem i kritický pohled: politika hodnot se ztrácí. Je vytlačována politikou zájmů. Netlumené úsilí po pohodlí, konzumu, po stále větší míře svobody, po uspokojování rostoucích očekávání je směřováním ke katastrofě. Nejdůležitějším požadavkem na jednotlivce a společnost v této rozšířené Evropě bude úsilí o pravdu, spravedlnost, lásku a svobodu. V něm bude spočívat nezbytná reforma evropské společnosti. Nikoli experiment s nejistým výsledkem, ale návrat k osvědčeným hodnotám. Pro nás křesťany to znamená kromě života v pravdě zejména aktivní účast na politickém dění s cílem prospívat veřejnému blahu.“ (Katolický týdeník, č. 18, 2004, článek: „**Vstupujeme do Evropské unie**“).

Podle tradic Vatikánu se jedná o římskokatolické Desatero a římskokatolické pojetí Kristova Horského kázání. Politika hodnot se týká duchovních hodnot, tj. římskokatolických. Nepřijetí těchto hodnot povede ke katastrofě. Pravda, spravedlnost, láska a svoboda musí mít pochopitelně římskokatolický rozměr, nikoli protestantský nebo jiný nekatolický. Právě na tom bude stát pravá, skutečná reforma evropské společnosti, tj. návrat k „osvědčeným“ římskokatolickým hodnotám. Jiné hodnoty pro Vatikán neexistují. Pak teprve bude moci nastoupit veřejné blaho podepřené papežstvím.

Velikým mezicírkevním problémem je uctívání Panny Marie a dogmatické učení o jejím neposkvrněném početí (od roku 1870 je to jediné římskokatolické dogma – neměnná pravda – vyhlášené roku 1950). Jezuitští teologové to však vyřešili velmi „elegantně“. Aby byla Panna Marie uctívána i protestantským a ostatním nekatolickým světem, vyhlásili ji nejen za Matku Evropy (viz dřívější citace), ale také za Matku jednoty mezi všemi pokřtěnými:

„Letos uplyne 150 let od prohlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie. ...Celý proces se završil právě 8. prosince 1854, kdy Pius IX. prohlásil tuto nauku za zjevenou pravdu, tedy za dogma. ...Nemůžeme zastírat, že dogmatizace, jejíž 150. výročí si letos připomínáme, představuje určitý problém v ekumenickém dialogu. Je však třeba podotknout, že mezi pravdami víry existuje určitá škála odstupňování podle jejich důležitosti. Pravdy víry jsou jako údy těla. Poranění mozku nebo srdce pochopitelně nemůžeme srovnat s tím, když si poraníme prst. Dogma o neposkvrněném početí se proto nemůže svou důležitostí srovnávat s

velkými věroučnými prohlášeními doby církevních otců. Tato pravda patří ke katolické víře. Musíme ji tudíž interpretovat tak, aby nepřišla nazmar jiná pravda vyšší, totiž příkaz, abychom byli jedno (srov. Jan 17,21). To platí nejen pro katolíky, nýbrž i pro ostatní křesťany, neboť za uskutečňování stále hlubší vzájemné jednoty máme odpovědnost všichni. Bylo by skutečnou tragédií a hlubokým neporozuměním tajemství víry, kdyby se naše úcta k Panně Marii stávala mezikonfesním příkopem, který nás vzájemně odděluje. Zřejmě i proto nás církev dnes učí uctívat Matku Páně jako matku jednoty mezi všemi pokřtěnými. **(Katolický týdeník, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, Ročník XV., str. 3, článek: „Úcta k Marii nemá rozdělovat“).**

Netrvalo to dlouho a Vatikán se ve sporu o postavení své církve v Evropě ozval mnohem jasněji, konkrétněji a důrazněji. V létě roku 2007 vydal dokument, který má všem jasně dokázat, že římskokatolická církev je jediná pravá, Boží církev a má tudíž nárok na monopolní postavení mezi všemi ostatními „církevními společenstvími.“ První zprávu vydala slovenská **SME**:

„Vatikán: Katolícka cirkev je jediným zástupcom Krista

VATIKÁN 6. júla (SITA/AFP) - Vatikán chce potvrdit svoje právo byť »jediným legitímnym zástupcom Ježiša Krista na zemi«, informoval v piatok denník Il Giornale. Agentúra I-Media, ktorá sa špecializuje na informácie o Vatikáne, oznámila, že Vatikán vydá v utorok dokument, ktorý pripravila Kongregácia doktríny viery, a ktorý má preukázať, že jedine Rímskokatolícka cirkev je tou pravou cirkvou Ježiša Krista.

Podobný dokument vydal Vatikán pred siedmimi rokmi v čase pápeža Jána Pavla II. a jeho vydanie rozhnevalo ostatné kresťanské cirkvi. Cieľom dokumentu je vystúpiť proti »relativizovaniu rímskokatolíckej cirkvi«, ktoré Benedikt XVI., nástupca Jána Pavla II., odsúdil.

Očakávaný vatikánsky dokument potvrdí tvrdenie Druhého vatikánskeho koncilu z roku 1962-1965, ktorý vyhlásil, že »Kristov jediný chrám žije v Rímskokatolíckej cirkvi«, uviedol denník Il Giornale." (<http://www.sme.sk/c/3383390/vatikan-katolicka-cirkev-je-jedinym-zastupcom-krista.html>, 6.7.2007, 17:10:00).

10. července 2007 tento dokument skutečně Vatikán vydal:

„ODPOVĚDI NA OTÁZKY, TÝKAJÍCÍ SE NĚKTERÝCH ASPEKTŮ NAUKY O CÍRKVI

Dokument Kongregace pro nauku víry

Předběžný překlad Vatikánského rozhlasu

ÚVOD

Druhý vatikánský koncil v dogmatické konstituci *Lumen gentium* a v dekretech o ekumenismu *Unitatis redintegratio* a o východních Církvích *Orientali Ecclesiarum* přispěl rozhodující měrou k hlubšímu porozumění katolické eklesiologie. Papežové také přispěli k prohloubení tohoto tématu praktickými směrnicemi: Pavel VI. encyklikou *Ecclesiam suam* (1965) a Jan Pavel II. encyklikou *Ut unum sint* (1995).

Následné úsilí teologů, směřující k lepšímu vysvětlení různých těchto eklesiologických aspektů dalo podnět k velkému rozkvětu literatury o této věci. Tématika se tedy vyjevila jako velice plodná, ale někdy měla zapotřebí určitého upřesnění a záchytných bodů jako deklarace *Mysterium Ecclesiae* (1973), dopis biskupům katolické Církve *Communione notio* (1992) a deklarace *Dominus Jesus* (2000). Všechny je publikovala Kongregace pro nauku víry.

Šíře argumentu a novost mnoha témat nadále vyvolávají teologickou reflexi, která nabízí stále nové příspěvky, ne vždycky imunní před mylnými interpretacemi, které vzbuzují podiv a pochybnosti, z nichž na některé byla upozorněna Kongregace pro nauku víry. Ta předpokládá globální katolickou nauku o Církvi a má v úmyslu na ně odpovědět upřesněním autentického významu některých eklesiologických výroků učitelského úřadu, kterým v diskusi hrozí, že budou pochopeny špatně.

ODPOVĚDI NA OTÁZKY

První otázka: Změnil Druhý vatikánský koncil předcházející nauku o Církvi?

Odpověď: Druhý vatikánský koncil neměl v úmyslu tuto nauku změnit a ani ji změnil, nýbrž ji pouze rozvinul, prohloubil a zešířil.

Právě to vyjádřil s krajní zřejmostí Jan XXIII. na začátku Koncilu[1]. Pavel VI. to potvrdil[2] a takto to vyjádřil během promulgace konstituce *Lumen gentium*: "Zdá se, že nelze učinit lepší komentář, než říci, že tato promulgace na tradiční nauce opravdu nic nemění. To co chtěl Kristus, chceme my také. To čím byl, zůstává. To co po staletí Církev učila, učíme my také. Jen to, co bylo jednoduše prožito, je nyní vyjádřeno; to co bylo nejisté, je zřejmé; to co bylo rozjímáno, diskutováno a bylo částečně kontroverzní, dostává nyní klidnou formulaci" [3]. Tento úmysl chtěli biskupové opakovaně projevovat a uskutečňovat[4].

Druhá otázka: Jak má být chápáno tvrzení, podle kterého Kristova Církev subsistuje v katolické Církvi?

Odpověď: Kristus "ustanovil na zemi" jedinou Církev a založil ji jako "viditelné a duchovní společenství"[5], které již od svého počátku a v průběhu dějin vždy existuje a bude existovat, a v níž jedině zůstaly a zůstanou všechny ty prvky, které sám Kristus ustanovil[6]. "To je jediná Kristova církev, kterou vyznáváme ve Vyznání víry jako jednu, svatou, katolickou a apoštolskou... Tato církev, ustanovená a uspořádaná na zemi jako společnost, subsistuje (uskutečňuje se) v katolické církvi a je řízena Petrovým nástupcem a biskupy ve společenství s ním" [7].

V dogmatické konstituci *Lumen gentium*[8] je subsistence ona trvalá historická kontinuita a stálost všech Kristem ustanovených prvků v katolické církvi, v níž konkrétně spočívá Kristova Církev na této zemi.

Podle katolického učení, tedy lze tvrdit, že Církev Kristova je přítomna a působí v Církvích a církevních společenstvích, které ještě nejsou v plném společenství s katolickou Církví, vzhledem k prvkům posvěcení a pravdy, které jsou v nich přítomny[9], ale slovo "subsistuje" může být připisováno výlučně samotné katolické Církvi, poněvadž se vztahuje právě na poznámku o jednotě vyznávané ve Vyznání víry (Věřím .. církev jednu); a tato "jedna" Církev subsistuje v katolické Církvi[10].

Třetí otázka: Proč je použit výraz "subsistuje" a nikoli jednoduše slovesný tvar "je"?

Odpověď: Užití tohoto výrazu, který indikuje plnou totožnost Církve Kristovy a katolické Církve, nemění nauku o Církvi; nicméně nalézá svůj pravý důvod ve skutečnosti, že vyjadřuje jasněji, jak je mimo její organismus "mnoho prvků posvěcení a pravdy", "které jako dary vlastní Kristově Církvi vybízejí ke katolické jednotě"[11].

"Proto tyto odloučené církve a společnosti i přes nedostatky, které na nich podle našeho přesvědčení lpí, rozhodně nejsou bez významu a váhy v tajemství spásy, jejichž účinnost se odvozuje z plnosti milosti a pravdy, která byla svěřena katolické církvi" [12].

Čtvrtá otázka: Proč Druhý vatikánský koncil připisuje jméno "církve" východním církvím odloučeným od plného společenství s katolickou Církví?

Odpověď: Koncil chtěl přijmout tradiční užití tohoto názvu, "jelikož tyto církve, i když odloučené, mají pravé svátosti a především vlivem apoštolské posloupnosti, mají kněžství a eucharistii, které je s námi dosud těsně pojí" [13], zasluhují titul "místní či partikulární církve" [14], a jsou nazývány sesterskými církvemi katolických partikulárních Církví[15].

"Slavením eucharistie Páně se tak v těchto jednotlivých církvích buduje a roste Boží církev" [16]. Poněvadž však společenství s katolickou církví, jejíž viditelnou Hlavou je římský biskup a Petrův nástupce, není nějakým vnějším doplňkem partikulární církve, ale jeden z jejích vnitřních konstitutivních principů, vyznačuje se situace těchto partikulárních církví, jak se nazývají ona ctihodná křesťanská společenství, přesto určitým nedostatkem[17].

Z druhé strany, pak vlastní univerzalita Církve, řízená Petrovým nástupcem a biskupy, jež jsou s ním ve společenství, kvůli rozdělení křesťanů naráží v dějinách na překážku svého plného uskutečnění[18].

Pátá otázka: Proč texty Koncilu a následujícího učitelského úřadu nepřipisují titul "církvev" křesťanským společenstvím, která vznikla během reformace v 16.století?

Odpověď: Protože podle katolické nauky, tato společenství nemají apoštolskou posloupnost ve svátosti svěcení, a proto postrádají bytostně konstitutivní prvek bytí Církve. Zmíněná církevní společenství, která zvláště v důsledku absence služebního kněžství nezachovala pravou a celistvou podstatu eucharistického Tajemství[19], nemohou podle katolické nauky být nazvány "církvemi" ve vlastním smyslu slova[20].

Papež Benedikt XVI. během audience níže podepsaného kard. Prefekta Kongregace pro nauku víry, schválil a potvrdil tyto odpovědi, přijaté na řádném zasedání této Kongregace, a nařídil je zveřejnit.

Řím, sídlo Kongregace pro nauku víry, 29.června 2007, na slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla.

William kard. Levada, prefekt

Biskup Angelo Amato, sekretář

Přeložil Milan Glaser

[1] Jan XXIII., Promluva z 11.října 1962: "...Koncil... chce předávat ryzí a celistvou katolickou nauku, bez oslabování či zkreslování... za současné situace je však naší povinností, aby křesťanské učení ve své úplnosti bylo všemi přijímáno s obnoveným, jasným a klidným přijetím... Je nezbytné, aby křesťanský, katolický a apoštolský duch v celém světě učinil krok kupředu, aby tatáž nauka byla rozsáhleji a hlouběji poznána... Je třeba, aby tato jistá a neměnná nauka, které náleží věrná poslušnost, byla rozvinuta a vyložena způsobem, jaký vyžaduje naše doba. Jiná je podstata depositum fidei, nebo pravdy, které jsou obsaženy v naší úctyhodné nauce, a jiný je způsob, jakým jsou hlášány. Nicméně vždy ve stejném významu a smyslu": AAS 54 (1962) 791;792.

[2] Srov. Pavel VI., Promluva z 29.září 1963: AAS 55 (1963) 847-852.

[3] Pavel VI., Promluva z 21.listopadu 1964: AAS 56 (1964) 1009-1010 (ital.překlad v L'Osservatore Romano 22.listopad 1964, 3).

[4] Koncil chtěl vyjádřit identitu Církve Kristovy s katolickou Církví. Nachází se to v diskusích o dekretu Unitatis redintegratio. Schéma dekretu bylo navrženo v Aule 23.9.1964 v Re-

latio (Act Syn III/II 296-344). V návrzích, které zaslali biskupové se objevují čtyři texty týkající se první odpovědi.

A) (In Nr.1 Prooemium Schema Decreti: Act Syn III/II 296,3-6)

"Pag. 5, lin 3-6: Videtur etiam Ecclesiam catholicam inter Ilias Communiones comprehendi, quod falsum esset.

R(espondetur): Hic tantum factum, prout ab omnibus conspicitur, describendum est. Postea clare affirmatur solam Ecclesiam catholicam esse veram Ecclesiam Christi" (Act Syn III/VII 12).

B) (In Caput I in genere: Act Syn III/II 297-301)

"4 - Expressius dicatur unam solam esse veram Ecclesiam Christi; hanc esse Catholicam Apostolicam Romanam; omnes debere inquirere, ut eam cognoscant et ingrediantur ad salutem obtinendam...

R(espondetur): In toto textu sufficienter effertur, quod postulatur. Ex altera parte non est tacendum etiam in aliis communitatibus Christiani inveniri veritates revelatas et elementa ecclesialia" (Act Syn III/VII 15). Srov. také ibidem bod. 5.

C) (In Caput I in genere: Act Syn III/II 296s)

"5 - Clarius dicendum esset veram ecclesiam esse solam Ecclesiam catholicam romanam...

R(espondetur): Textus supponit doctrinam in constitutione De ecclesia expositam, ut pag. 5, lin. 24-25 affirmatur" (Act Syn III/VII 15).

Komise, která měla posuzovat pozměňovací návrhy k dekretu Unitatis reintegratio vyjádřila zřejmost totožnosti Kristovy Církve s katolickou Církví a její jednotu, a spatřuje založení této nauky v dogmatické konstituci Lumen gentium.

D) (In Nr. 2 Schema Decreti: Act Syn III/II 297s)

"Pag. 6, lin 1-24: Clarius exprimatur unitas Ecclesiae. Non sufficit inculcare, ut in textu fit, unitatem ecclesiae.

R(espondetur): a) Ex toto textu clare apparet identificatio Ecclesiae Christi cum Ecclesia catholica, quamvis, ut oportet, efferantur elementa ecclesialia aliarum communitatum".

"Pag. 7, llin.5: Ecclesia a succesoribus Apostolorum cum Petri sukcesore capite gubernata (cf. Novum textum ad pag. 6, lin.33-34) explicite dicitur "unicus Dei grex" et lin. 13 "una et unica Dei Ecclesia"" (Act Syn II/VII).

Obě citovaná vyjádření jsou z Unitatis reintegratio 2,5 a 3,1.

[5] Srov. Lumen gentium, 8,1.

[6] Srov. Unitatis reintegratio, 3,2; 3,4; 3,5; 4,6.

[7] Lumen gentium, 8,2.

[8] Srov. Kongregace pro nauku víry, *Mysterium Ecclesiae*, 1,1; *Dekl. Dominus Jesus*, 16,3; *Notifikace o knize O.Leonarda Boffa, OFM "Církev:charisma a moc"*.

[9] Srov. Jan Pavel II., encyklika *Ut unum sint*, 11,3.

[10] Srov. Lumen gentium, 8,2.

[11] Lumen gentium, 8,2.

[12] *Unitatis redintegratio*, 3,4.

[13] *Unitatis redintegratio*, 15,3; srov. Kongr.pro nauku víry, *Communio notio*, 17,2.

[14] *Unitatis redintegratio*, 14,1.

[15] Srov. *Unitatis redintegratio*, 14,1; Jan Pavel II. *Ut unum sint*, 56.

[16] *Unitatis redintegratio*, 15,1.

[17] Srov. Kongr. pro nauku víry, *Communio notio*, 17,3.

[18] Srov. *Ibid.*

[19] *Unitatis redintegratio* 22,3.

[20] Srov. Kongregace pro nauku víry, *Dominus Jesus*, 17,2."

(<http://res.claritatis.cz/?id=2506>).

Pobouření a pohoršení *protestantského tábora* a *Ekumenické rady církví*, které bezprostředně následovalo, jen ve skutečnosti – jako logický důsledek – odhalilo *hrubou naivitu* vůči *zdánlivému a rychle pomíjivému smířlivému* tónu římskokatolických prelátů a papežů k *protestantství* a k jejich novodobému „*přátelství*“ vůči *reformaci*. Výše citované dokumenty jen z různých úhlů pohledů římskokatolické věrouky potvrzují *neměnnost papežství*, ať se nalézá v jakémkoli prostředí a ať prochází jakýmikoli okolnostmi a událostmi.

48.3 **Demokratická tvář Unie**

Evropská unie se v dnešní době s tichým souhlasem *Vatikánu* tváří *demokraticky*, úzkostlivě dbá na to, aby nebyla uražena žádná menšina neboli jde cestou *antidiskriminační politiky*, otevřeně hlásá *celoevropskou loajálnost, benevolentnost, tolerantnost, vzájemný respekt, pluralitu, liberálnost, solidaritu*, respektuje *národní cítění a národní práva* a preferuje i *volnost a svobodu* ve tvorbě *národních zákonů* ve všech zapojených zemích. Stále ještě hrdě hlásá do světa:

„Unie respektuje národní identity členských států Evropské unie, jejichž politické systémy se zakládají na demokratických principech.“ (Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0).

„Unie je světonázorově a nábožensky neutrálním společenstvím a nemá kompetence k regulaci otázek náboženského vyznání. Jak je ale vidět, Unie zcela zásadně respektuje svobodu vyznání a náboženství a prosazuje hodnoty vlastní všem křesťanům: svobodu a důstojnost člověka, úctu k identitě jednotlivých národů a samozřejmě k dodržování pravidel demokratického řádu. A náboženské svobody do těchto svobod rozhodně patří.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

„...Evropská unie podporovala demokratické revoluce a jejich prohloubení a završení demokratizačního procesu vždy vehementně pomáhala. Unie je v případě demokracie nesmlouvavá – do Unie totiž může vstoupit pouze demokraticky spravovaný stát.“ (Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0). Nenechme se mýlit. Jedná se zde o římskokatolickou verzi demokracie! Demokraticky spravovaný stát znamená v řeči katolíků: *Katolicky spravovaný stát!*

Nedostatečně reflektujeme směřování a vývoj evropského procesu sjednocování, v němž církev právě svým univerzálním a dějinným rozměrem může být přínosem. Evropská unie bývá nemalou částí věřících a kněží vnímána jako příčina prohloubení sekularizace, která v Evropě začala už v devatenáctém století. Jistěže v EU kvasí a vyvstávají na povrch různé jevy, s nimiž nemůžeme souhlasit, ale ona sama nemá příčinnou souvislost se sekularizací. Sekularizaci možno nahlédnout i z jiného hlediska než jasně odsuzujícího. Umožnila totiž dát větší váhu osobní odpovědnosti a rozhodování podle svědomí. V jí ovlivněném prostředí vznikla novodobá demokracie, jejíž podstata přece není s církevními postoji v rozporu. Ostatně správně pojatá a žitá demokracie je v souladu s principy sociálního učení církve: solidaritou, subsidiaritou a participací. (Katolický týdeník, příloha Perspektivy, č. 49, 2004, článek: Církev u nás – po 15 letech). Demokracií zde není míněna pravá vláda lidu, která vždy byla, je a bude v rozporu s římskokatolickou církví, nýbrž vláda Říma a jeho katolíků!

Na otázku **Katolického týdeníku** ohledně zasedání biskupů v Anglii: „Odrazí se tato jednání nějakým způsobem v životě každého jednotlivce, křesťana tady u nás?“ odpovídá biskup Malý: „Přímou souvislost bych nezdůrazňoval. Je to velice dlouhý proces. Ale i čelní představitelé si uvědomují, že EU nemůže stát jen na základě ekonomickém nebo politickém. Že je třeba vymezit určité principy. Pokoušejí se proto vytvořit evropskou ústavní smlouvu postavenou na úctě k jednotlivci, jeho ochraně, solidaritě i úctě k právu. To jsou podle mého názoru civilně vyjádřené hodnoty, které souvisejí s evangeliem. Postavit Evropu na tomto základu je dobré východisko.“ (Katolický týdeník, č. 20, 2004, článek: Václav Malý na zasedání biskupů v Anglii). Můžeme se ptát: Východisko k čemu, za jakým účelem a pro koho? Odpověď: Tam, kde rozbitá Evropa končí, začíná papežství.

„Modely vztahu církve a státu mohou být tedy různé v rámci Evropské unie: od zásadního oddělení církve od státu ve Francii, přes odluku církve od státní správy v Německu, Rakousku, Lotrinsku a francouzském Alsasku, až po sjednocení církve a státní správy ve Velké Británii, Dánsku, Švédsku nebo Řecku. Avšak také v církevních otázkách má Unie své mantinely. Evropský parlament se 28. února 1996 vyslovil proti existenci a aktivitám náboženských sekt na území Evropské unie, neboť podle názoru evropských poslanců porušují lidská práva. Evropští poslanci se domnívají, že by sekty měly být pod přísnou kontrolou. ...Unie je tedy tolerantním společenstvím. Respektuje kulturní, jazykové a náboženské rozdíly. Na druhé straně je také ochráncem výdobytků evropské integrace.“ (Brány Evropské unie otevřeny, tamtéž).

Nenechme se však oklamávat! Pokaždé se zde mluví o římskokatolické církvi. Pravým výdobytkem evropské integrace je *stabilní římskokatolická Říše evropská!* Náboženské rozdíly zatím v současné době nepřekáží. Naopak slouží jezuitským plánům s Evropou.

Ale až bude papežství v rámci ekumenie a Evropské unie upevněno, pak mírumilovnost Evropské unie rázem skončí, maska demokracie spadne a na povrch vyplave skutečný charakter Říma. Již dnes si papežství pro tento okamžik vytváří podmínky a připravuje si pevnou půdu pro svoji budoucí vládu a moc. Evropská unie bude ve spolupráci s vojenskou organizací NATO a s dalšími vojenskými složkami podle plánu jezuitů mocným nástrojem k potlačení a k likvidaci jakékoli formy nesouhlasu a odporu vůči Římu jako už několikrát v minulosti. Už dnes proto můžeme v evropské ústavě vidět první náznaky budoucí represní politiky vůči jednotlivým členským státům.

Podívejme se na současnou základní kostru a filosofii Evropské unie a porovnejme ji s moderními běžně fungujícími demokraciemi ve vysoce vyspělých zemích mající svoji svrchovanost, tj. způsobilost rozhodovat o vlastních záležitostech samostatně, nezávisle na jiné vnější moci:

Mnoho ze snah o „nadmárodní uspořádání Evropy nemůžeme pochopit bez porozumění pojetí německé státnosti a tomu odpovídajícímu pojetí národa, nezakládající se na příslušnost k samostatnému, svrchovanému státu, nýbrž na příslušnosti k německému národu, resp. k »německé krvi«. Jinými slovy: Němcem není ten, kdo se narodil na území Německa, nýbrž ten, kdo se narodil německým rodičům. Jde o pojetí národa, kdy je příslušnost k národu daná jazykem a »krví«, popřípadě kulturními faktory. Toto pojetí je v protikladu k politickému pojetí národa jako společenství občanů určitého svrchovaného státu (bez ohledu na jejich jazyk, jejich předky – »krev« a další faktory). Za skutečného Němce se tak považuje nejen dítě německých rodičů narozených v Berlíně, ale i dítě německých rodičů narozené v Liberici, či v Praze. Tak mnohokrát v historii docházelo k situacím, že Němci za své území považovali oblasti, které sice patřily k územím jiných států, avšak byly osídleny většinou Německého obyvatelstva. Typickým příkladem je situace Sudet před vypuknutím 2. světové války. Němci, kteří v historii dlouhá období neměli územně jednotný stát, se však cítili předurčení k tomu, aby své teorie vládnutí poskytli i ostatním, slabším národům, a to mnohdy násilnou cestou. Bez pochopení tohoto pojetí státnosti nelze pochopit ani konstrukci Evropské unie, **popírající oprávněnost svrchovaného, suverénního státu** (dnes nazývaného jako tzv. »národní«). Toto pojetí vychází z předpokladu, že konfliktům mezi státy se zabrání tím, když se odstraní jejich svrchovanost (způsobilost rozhodovat o svých záležitostech samostatně, nezávisle na jiné vnější moci) a tato svrchovanost se přenese na nějaké nadstátní orgány. Podobný odpor k svrchovanému samostatnému státu jako instituci se projevuje v myšlenkách komunistického hnutí. O sjednocení Evropy a **potlačení role suverénních států** tak ve 20. století usilovali nejen nacisté ale i komunisté. Obě světové války byly způsobeny právě snahou o sjednocení Evropy, v případě 2. světové války nacisty výslovně deklarovanou (jako Evropa sjednocená do Třetí říše). Principiální shodu nacistických myšlenek o jednotné Evropě a »společném evropském osudu« s myšlenkami zakladatelů soudobého projektu sjednocení Evropy přesvědčivě dokumentuje významný britský politolog a historik John Laughland ve své knize Znečištěný pramen.

Ačkoliv je projekt Evropské unie veden snahou zabránit konfliktům a válkám mezi státy, celá historie našeho kontinentu dokazuje, že tyto snahy se naopak staly příčinou řady válek, především obou válek světových. Z historického hlediska tak můžeme vidět, že snaha o sjednocení Evropy do jednoho útvaru, který měl nahradit samostatné a suverénní státy, vždy směřoval k totalitě a k diktatuře. Svobodné a demokratické uspořádání zde naopak existovalo pouze v samostatných, svrchovaných státech, vymezených svými hranicemi, které neaspirovaly na vládnutí v rámci celé Evropy.

2. Ústavní základy, filozofie vládnutí EU

Vládnutí v demokratickém státě, který klade důraz na svobodu svých občanů, vychází z poznání, že **člověk je nadán určitými právy, která nejsou dána státem** a právě proto, že tato práva nepocházejí od státu, stát do nich nemůže zasahovat, ale musí je před svévolnými zásahy chránit (viz např. pojetí v deklaraci nezávislosti USA a v Dodatcích Ústavy USA). Ústavy demokratických států to mnohdy vyjadřují slovy, že tato **lidská práva jsou nezadatelná** (stát je nedává), **nezrušitelná** (nelze je zrušit žádným aktem státní moci), **nezcizitelná** (ani člověk sám se jich nemůže vzdát) a **nepromlčitelná** (člověk je neztrácí ani tehdy, když je ze svého rozhodnutí nevykonává). Naproti tomu **v totalitním systému** má stát právo na celého člověka a **člověk má ta práva, která mu stát dá**. Proto je v demokratickém, svobodném systému věnována velká pozornost ústavně zakotveným **pojistkám**, omezujícím moc státu a jeho zásahy do sféry lidských práv a zabraňujícím zneužití moci. Všechny mocenské orgány jsou podrobeny jasně stanovené kontrole. Je zde určená působnost, pravomoc a způsob kontroly,

jasně vymezená odpovědnost i její hranice. Proto je v základech takového státu **ústavně zaručená dělba moci** na moc zákonodárnou (parlament), výkonnou (vláda) a soudní (nezávislé soudy). Tyto moci jsou na sobě nezávislé, demokraticky kontrolované a systémem řady pojistek vzájemně vyvažované do rovnováhy. Naproti tomu vládnutí v totalitních státech vychází z jednoty moci, kde neexistuje dělba na moc výkonnou a zákonodárnou. Výkonná moc má pak obvykle současně významné pravomoci zákonodárné, popřípadě soudní.

Nyní se podívejme na strukturu uplatňování moci v EU, kde jsou nejméně dvě velmi alarmující skutečnosti.

Za první: celá filozofie vládnutí v EU **nevychází ze zaručených práv**, do kterých vláda nemůže zasahovat. Nejsou jasně vymezeny nepřekročitelné hranice pro uplatňování moci a mocenských zásahů vůči občanům. Názorným příkladem je Charta základních práv EU, což je zatím právně nezávazný dokument, který se má stát jakousi "ústavou" EU. Tato charta je odrazem pojetí, kde **základní práva dává stát a proto jsou generálně omezitelná**.

Její **článek 52, odst. 1** výslovně říká, že kterékoli základní právo občanů (například svoboda slova) může být omezeno, je-li to »nezbytné« a v souladu s »obecným zájmem uznaným EU«. Takto státní moc může omezit kterékoli právo občana, aniž by byly specifikovány důvody a meze takových omezení!

Za druhé: vládnutí v EU není založeno na dělbě moci, ale na jednotě moci. I když existuje Evropský parlament (EP), jeho pravomoci nejsou zákonodárné (nanejvýš se v některých případech může spolupodílet na zákonodárství při spolurozhodovací proceduře). Ačkoli **EP** má název parlament, jeho faktická oprávnění zdaleka neodpovídají oprávněním, typickým pro parlamenty demokratických států. Evropský parlament dokonce **nemá ani zákonodárnou iniciativu**, nemůže zrušit žádný právní předpis a u většiny z nich nemůže ani zabránit jejich přijetí (s výjimkou předpisů, přijímaných spolurozhodovací procedurou, kde EP může zabránit jejich přijetí). **Zákonodárnou moc má Rada EU**, která je tvořena ze zástupců výkonné moci (což je typický prvek autoritativních a totalitních režimů) a není odpovědná voličům ani žádnému volenému orgánu. Dále má **zákonodárnou moc Evropská komise**, která je výkonným orgánem EU (jakousi »vládou EU«). V demokratickém světě **neexistuje** stát, kde by se jeho zákonodárné orgány nevytvářely volbami, jejich členové by nebyli voleni v pravidelně se opakujících volbách. V EU se přesně toto děje a navíc se členové nevolených zákonodárných orgánů EU scházejí, jednají a přijímají rozhodnutí v uzavřenosti. Přitom, jak bude řečeno dále, právní předpisy sekundárního práva EU (nařízení, směrnice a rozhodnutí), přijímané těmito nevolenými orgány bez demokratické kontroly, mají v případě rozporu přednost před zákony, přijímanými demokraticky zvolenými parlamenty členských států. Takové **sloučení zákonodárné a výkonné moci** přímo vylučuje pojistky proti zneužití moci a spolu s absencí demokratické kontroly je nesmírně nebezpečné. Vždy v historii vedl systém vládnutí, založený na podobných principech, k diktatuře a potlačování svobody občanů. Sami představitelé EU jsou si těchto věcí dobře vědomi a byli za ně konzervativními politickými kruhy, zejména z Velké Británie, mnohokrát kritizováni. Jsou proto nuceni je uznat a vlastními slovy je označují jako »demokratický deficit rozhodovacích procedur EU.«

Připomeňme, že v čisté podobě byl tento systém, založený na jednotě moci zákonodárné, výkonné a soudní, realizován nacisty v Německu a komunisty v SSSR a státech sovětského bloku.

Rovněž soudnictví v pojetí EU se odlišuje od klasického pojetí soudnictví v demokratických státech. Tato odlišnost se v praxi projevuje například v tom, že řada judikátů ESD zásadně

ovlivnila právo EU směrem k integraci mnohdy i přesto, že pro taková rozhodnutí nebyl podklad v právních předpisech EU. Takto ESD »dotváří právo« a svojí judikaturou mnohdy omezuje svrchovanost členských států. Příkladem takového rozhodnutí se zcela zásadním významem je judikát, který stanoví **nadřazenost práva EU nad vnitrostátními zákony, a to dokonce i ústavními**. Přitom toto rozhodnutí nemělo v době svého přijetí oporu v žádném výslovném ustanovení mezinárodních smluv mezi státy ES. Jinými slovy k takto závažnému rozhodnutí se nemohly vyjádřit ani parlamenty, ani obyvatelé států, kterých se týká a ESD k němu dospěl bez výslovného zmocnění smlouvy o založení ES, ale pouze svojí vlastní interpretací.

Ze zásady aplikační přednosti práva EU před právem jednotlivých členských států plyne, že:

– členské státy tím ztratily svrchovanost při tvorbě zákonů (včetně ústavních). Jejich **parlamenty, ačkoli mají demokratickou legitimitu**, nemohou zabránit přijetí sekundárních právních předpisů EU, které jsou v rozporu se zájmy jejich vlastního státu a jeho občanů. Rovněž nemohou samy přijímat předpisy v zájmu svých občanů, pokud by byly v rozporu s předpisy EU. Naopak jsou povinny přijímat zákony, které transponují směrnice EU. V takových případech **jsou pouze** jakousi převodní pákou pro realizaci předpisů EU, tedy předpisů, přijatých orgány bez demokratické legitimacy. Nařízení EU jsou pak přímo aplikovatelná a parlamenty členských států nesmějí přijmout žádný zákon, který by s nimi byl v jakémkoli směru v rozporu. Navíc i kdyby takový předpis přijaly, byl by neaplikovatelný.

– soudy v členských státech EU jsou povinny aplikovat právo EU, v případě rozporu s vnitrostátním právem jsou povinny případy vždy řešit podle práva EU.

V této souvislosti je vhodné upozornit i na skutečnost, že pravomocná rozhodnutí orgánů EU (například sankce, uložené Komisí atd.) jsou přímo vymahatelná na území členských států. Orgány členských států jsou povinny taková rozhodnutí vymáhat a nemohou jakkoli ovlivnit jejich obsah.

3. Ústavní důsledky pro členské státy

Z uvedených skutečností vyplývají zásadní ústavní důsledky pro členské státy. Nejzávažnějším je ztráta svrchovanosti (suverenity) členských států, která se odráží ve ztrátě jednotlivých atributů svrchovanosti. Z nich mezi nejvýznamnější patří oblast zákonodárství, soudnictví, měny, fiskální politiky, zahraniční politiky (včetně možnosti vystoupit z EU v případě, že by si to občané přáli) a také obranné politiky. V této souvislosti sice představitelé EU ujišťují, že svrchovanost členských států zůstává zachována, avšak podíváme-li se na obsah a význam pojmu suverenity a na vymezení působnosti mezi EU a členskými státy, zjistíme, že to **není pravda**.

O ztrátě suverenity v oblasti zákonodárství (u sekundárního práva EU) bylo pojednáno v souvislosti s principem povinnosti států transponovat směrnice EU do svého vnitrostátního práva, s principem přímé aplikovatelnosti nařízení EU a s principem aplikační přednosti práva EU.

V oblasti měny dochází ke ztrátě suverenity přijetím jednotné měny **EURO**. Např. smlouva o přistoupení ČR k EU obsahuje **povinnost** ČR se k EURU připojit, takže v budoucnosti již čeští občané nebudou moci přijetí EURA zabránit, a to ani v referendu. Kdyby se totiž v případném referendu vyslovili pro zachování české koruny, bylo by to porušení dohody s EU a

EU by mohla proti ČR uplatnit sankce. Zavedení EURA má však také nesmírně závažné ústavní důsledky: jedna měna **nutně povede k jedné vládě** a kromě toho přináší prakticky úplnou nemožnost vystoupení státu z EU. Právě tato skutečnost, nazývaná »završením nezvratnosti evropské integrace«, byla deklarováným cílem zavedení jednotné měny. Nemožnost vystoupit z EU rovněž vyplývá z nezrušitelnosti Evropské integrace, jak je chápána konstantně například v judikatuře Evropského soudního dvora. Tato nemožnost vystoupit je nesmírně alarmující. Zvláštní nebezpečí v této souvislosti plyne z článku 7 Smlouvy z Nice, který umožňuje orgánům EU zavést sankce proti členskému státu a pozastavit jeho členská práva. Nikde však není jasně vymezeno, za jakých podmínek tato situace může nastat. Tyto sankce mohou hospodářsky velmi poškodit daný stát, který je přitom nejen povinen plnit dále své povinnosti vůči EU a současně má pozastavena svá členská práva, ale dokonce ani v takové situaci nemůže z EU vystoupit. Přitom možnost svobodně vstupovat a vystupovat z mezinárodních organizací je jedním ze základních atributů svrchovanosti státu. Je projevem jeho nezávislosti v zahraniční politice. Naopak platné znění smlouvy o založení EU obsahuje závazek ke společné obranné a zahraniční politice a prakticky to vede ke ztrátě možnosti samostatně a nezávisle rozhodovat o vlastní politice státu v těchto záležitostech.

Názorným příkladem takové společné zahraniční politiky EU, ke které jsou zavázány státy EU, je **přátelský postoj k Severní Koreji a Kubě**, posledním dvěma stalinistickým režimům na světě a kritika sankcí USA na tyto státy ze strany EU. Dále jde například o **zcela jednostranně proarabskou politiku**, nepřátelskou vůči Izraeli a opět kritika politiky USA, která je vůči Izraeli přátelštější. Jiným příkladem je postoj EU v Komisi OSN pro lidská práva, který přispěl k tomu, že do této komise byl zvolen místo zástupce USA zástupce **Súdánu** – státu, který provádí systematickou genocidu křesťanů. Dále je to například radikální celosvětové prosazování potratů v mezinárodních organizacích. To je jen několik z mnoha příkladů z praxe, jak se projevuje »důraz« EU na »lidská práva«.

Zde je dobré uvědomit si zásadní rozdíl mezi členstvím v EU, kterým stát ztrácí svoji suverenitu a členstvím v NATO. Členské státy NATO si svoji svrchovanost ponechávají, čehož důsledkem je například fakt, že žádná akce NATO se nemůže uskutečnit proti vůli kteréhokoli členského státu (všechny členské státy mají právo veta). Jinými slovy: EU může přijmout opatření proti vůli některého členského státu a takový stát mu nemůže zabránit (jde o nadstátní organizaci), zatímco například NATO (a další mezinárodní organizace mezistátního charakteru) mohou přijímat opatření o členském státu jen tehdy, pokud ten s tím souhlasí. Tedy: NATO nemůže žádnému členskému státu v případě jeho nesouhlasu žádné opatření vnutit, naopak v EU je to možné.

4. Lidská práva v právu EU

Pozornost křesťanů by si měla zasloužit rovněž skutečnost, jaká práva EU prosazuje. Pojetí lidských práv totiž může zásadním způsobem ovlivnit postavení křesťanů a celých církví ve státě a míru jejich svobod při uplatňování biblických principů.

Podívejme se jen na některé příklady pojetí lidských práv v EU, přinášející značné nebezpečí pro církve:

Čl. 21, odst. 1 Charty základních práv EU obsahuje zákaz diskriminace na základě »sexuální orientace«. To přináší značné nebezpečí, že církve nebude moci například odepřít členství lidem, aktivně praktikujícím a dokonce propagujícím homosexualitu a jiné sexuální praktiky, které jsou z biblického pohledu zvrácenosti. Navíc existují velmi silné snahy (např. v rezolucích Evropského parlamentu) dokonce sankcionovat osoby, které taková jednání kritizují-

jí. Takový postih by však byl zřejmým zásahem nejen do svobody slova, ale také do svobody vyznání a názorně ukazuje, že deklarovaná práva na svobodu myšlení a náboženského vyznání (čl. 10, odst. 1 Charty) se mohou stát pouhou deklarací bez reálného obsahu.

Čl. 52, odst. 1 Charty umožňuje omezit zákonem kterékoli z práv, je-li takové omezení »nezbytné« a je »v obecném zájmu uznaném Unií«. Takovéto generální zmocnění k omezení kteréhokoli práva představuje nesmírné nebezpečí, že práva zůstanou pouhou deklarací, kterých se nebude možno dovolat. To velmi připomíná situaci v totalitních státech, kdy formálně existuje řada práv, v praxi se jich však občan nemůže dovolat. Taková situace nastala mnohokrát. Například stalinská ústava SSSR z roku 1936, přijatá v době největšího teroru, obsahovala velké množství práv. V praxi se jich však nebylo možno dovolat, protože byla omezena zákony podle zájmů SSSR.

Ještě nebezpečnější jsou snahy Evropského parlamentu nejen postavit homosexuální vztahy na roveň heterosexuálním, ale dokonce zakázat jakýkoli nesouhlas s homosexuálním chováním. Takovýto nesouhlas se nazývá »homofobií« a je stavěn na roveň rasismu a intoleranci. Například rezoluce EP o lidských právech v EU z roku 2001 v bodě 79 vyzývá Evropskou komisi k tomu, aby rozšířila směrnice proti rasismu a intoleranci směrem k zahrnutí homofobie spjaté se sexuální orientací. Důsledkem toho by byl zákaz nesouhlasu s homosexuálním chováním a sankce proti těm, kteří by nesouhlas vyslovili. Rezoluce EP k respektování lidských práv v EU z roku 2000 výslovně žádá uzákonění všech práv, jako mají manželé, i párům stejného pohlaví (bod 56), tedy včetně adopce dětí těmito páry. V bodě 57 pak vyzývá k uzákonění registrovaného partnerství osob stejného pohlaví ve všech členských státech EU.

Jiným příkladem, jak orgány EU hrubě zasahují do autonomie církví a projevují nepřátelství vůči tradičnímu křesťanskému pojetí rodiny, je zpráva EP o ženách a fundamentalismu z roku 2000. V této zprávě (bod 4) EP »odsuzuje náboženské organizace a jejich vůdce, kteří podporují vyloučení žen z vedoucích pozic v náboženské hierarchii«. V bodě 9 vyzývá Evropskou komisi k přijetí programů pro sekularizaci rodiny. V bodě 10 doporučuje politiku, která omezí vlivy »fundamentalistů«. Přitom za fundamentalisty jsou považovány křesťanské církve a hnutí, která se drží doslovného znění Bible a proto například neschvalují lesbické vztahy mezi ženami nebo potraty. V bodě 31 tato zpráva vyžaduje dokonce od všech věřících všech vyznání, aby například respektovali »osobní životní styl a osobní vztahy žen«. Co to znamená, vysvětluje bod 33, který výslovně vyjadřuje podporu ženám v lesbických vztazích, kteří »trpí fundamentalismem«. Tento bod dokonce výslovně vyzývá vůdce církví, aby změnil pohled na tyto ženy. Takto se zde otevřeně nejen prezentují protikřesťanská stanoviska ohledně rodiny a sexuálních vztahů, ale dokonce zde mocenský orgán vyzývá věřící a církevní představitele k tomu, aby změnil své postoje a pohledy podle vůle tohoto orgánu. Takovéto zcela zřejmé zasahování do svobody víry a svědomí je však u orgánů EU velmi obvyklé. Bod 23 této zprávy požaduje, aby Evropská komise trvala na dodržování těchto práv ve všech jednáních o vstupu nebo přidružení států.

Církev tím např. ztratí možnost kázat homosexualitu nebo potrat jako hřích a budou tlačeny k tomu, aby nejen »práva« homosexuálů respektovaly, ale i uzavírání jejich svazků zprostředkovávaly. Budou rovněž omezovány ve své autonomii například tím, že budou nuceny do nejvyšších funkcí ustanovovat ženy bez ohledu na svá věroučná stanoviska. Vedoucí představitelé církví jsou pak vyzýváni ke změně pohledů na věci, týkající se věroučných otázek. Tito představitelé se na takové otázky mají dívat stejně jako Evropský parlament!

Je velmi pravděpodobné, že církve svým vyznáním budou odporovat nově pojatým »lidským právům« prosazovaným v EU. Pokud se nepřizpůsobí, budou zřejmě považovány za sekty, omezující osobní svobodu. Je zřejmé, že mnohé církve, které považují Bibli za jediné měřítko své věrouky, tak budou nuceny buď svoji věrouku opravit v souladu s nově nabytými »právy menšin« nebo ztratí státní registraci. Křesťané, kteří nejenže dnes nejsou schopni rizika EU rozpoznat, ale někdy dokonce integraci svých zemí do EU aktivně podporují, se tak mohou ocitnout v této nezáviděníhodné situaci.

Podobných dokumentů, požadujících například podporu potratů (včetně finanční podpory pro potraty) (nazývaných »reprodukčními právy žen«) a dalších »práv« existuje celá řada. Uvedené rezoluce a zprávy Evropského parlamentu jsou citovány jen pro příklad, protože orgány EU vydávají mnoho dokumentů, prosazujících stejné protikřesťanské pojetí lidských práv a i faktické zásahy do církevní autonomie a svobody víry a slova.

Skutečnost, jak velký význam těmto »lidským právům« EU připisuje, dokumentuje například nesmírná aktivita, s jakou orgány EU celosvětově prosazují práva žen na potraty. Když například prezident USA Bush zastavil státem financovanou podporu pro mezinárodní organizace, celosvětově propagující a provádějící potraty, vzбудilo to ostré odsouzení ze strany orgánů EU. Naproti tomu se orgány EU nikdy nevyslovují se stejným důrazem tak kriticky ani vůči zjevnému a násilnému potlačování svobody náboženského vyznání například v muslimských státech.

5. Společná obrana

Uvědomíme-li si výše zmíněnou protiizraelskou a protiamerickou orientaci EU, jak ji můžeme vyčíst zatím pouze z oficiálních prohlášeníh orgánů EU, je zřejmé, na čí straně by vojenská síla vytvářených jednotek EU mohla v budoucnu vystoupit a proti komu by mohla být uplatněna. Této vojenské síly by navíc vůbec nemuselo být použito pouze k obranným, případně vnějším účelům. Nijak blíže nespecifikované sankce vůči zemím, které opět nijak nespecifikovaně poškodí zájmy EU (článek 7 Smlouvy z Nice) mohou mít v tomto smyslu specifickou podobu. Čechům stačí vzpomenout na dobu Varšavské smlouvy, kdy Sovětský svaz využil armád »spřátelených zemí«, které měly tábor socialistických zemí bránit vůči imperialistickému agresorovi, k potlačení pražského jara v roce 1968. Kromě Sovětských vojsk byly k invazi použity i jednotky ostatních členských zemí, ale jenom k tomu, aby Sovětský svaz zamezil světovému nařčení z mezinárodní intervence. NATO zde má velmi účinnou pojistku. Kterákoliv členská země má totiž právo veta, kterým může vojenskou akci zablokovat. Pokud by Varšavská smlouva byla vybavena pojistkou v podobě práva veta kterékoliv z účastnických zemí, stačilo by, aby vláda České republiky prohlásila pražské jaro za vnitřní záležitost své země a intervenci vojsk vetovala. Avšak ozbrojené síly EU tuto jedinou možnou účinnou pojistku nemají. Ba co víc. Zcela hypoteticky by mohlo dojít k situaci, kdy silná země EU takto vyprovokuje intervenci do neposlušné slabší země EU, avšak svým vetem zabrání NATO vystoupit na obranu dané země." (**Dr. Vladimír Bíba: Rizika vstupu ČR do Evropské unie, článek k příležitosti blížícího se referenda o vstupu ČR do EU, únor 2003, www.euroskeptik.cz**).

Kromě vojenských jednotek NATO budou Evropské unii k dispozici mezinárodní „bojové skupiny EU“ jednotek rychlého nasazení, které se již dnes formují do své budoucí síly, jak o tom informuje například časopis **TÝDEN**:

„**ČEŠI POD NĚMECKOU VLAJKOU / Našim pěšákům budou v rámci EU velet Němci / Už je jasné, kdo povede české vojáky začleněné do bojových skupin EU. S německým velením má jisté problémy nejsilnější opoziční strana. Podle jejího místopředsedy Petra Nečase by se**

Češi měli orientovat spíše na Brity. / Tisíc Němců, více než tři sta Čechů a dvě stě Rakušanů bude od roku 2007 společně operovat v jedné z takzvaných **bojových skupin EU** (anglicky battle groups, německy Kampftruppen). Skupin vznikne po celé Unii třináct a jejich jednotky budou tvořit evropské síly rychlé reakce.

Projekt odsouhlasili minulé pondělí evropští ministři obrany. Kdo ale jednotku s českou účastí povede? Zprávy z Evropy znějí jednoznačně: budou to Němci. »Německo je z uvedených zemí největší a bojové skupině poskytne nejvíce vojáků. Je tedy logické, že ji povede,« řekl TÝDNU mluvčí ministerstva obrany Andrej Čírtek.

Vznik jednotky zřejmě parlamentem projde. Opoziční ODS sice odmítá společnou evropskou bezpečnostní politiku, současný krok ale podle stínového ministra obrany Petra Nečase vyplývá z dřívějších závazků Česka. »Vadí mi jediná věc: doposud se Česká republika orientovala pouze na USA a Británii. Teď se najednou chce obrátit jinam,« řekl Nečas. Spojení s Německem podle něj nemusí být výhodné, protože ve srovnání s Brity je bundeswehr technologicky zaostalejší, stále není plně profesionální a prochází podobnými reformami jako česká armáda.

Jinak se politici nebojí odmítavých nálad, které by mohlo zapojení českých vojáků pod německé velení vyvolat na veřejnosti. »Proč bychom padesát let po válce měli vůbec o něčem takovém mluvit? Německo je po desetiletí vzorovou demokracií,« bránil projekt šéf zahraničního výboru Vladimír Laštůvka (ČSSD). »Svět se nově formuje. Z Evropy by se neměla stát nová velmoc. Na vývoj ale musí reagovat, nebo zůstane bez významu a na okraji.«

Bojové skupiny by se měly navzájem doplňovat se silami rychlé reakce NATO. Jednotky mají být schopné zasáhnout do patnácti dnů ve vzdálenosti do šesti tisíc kilometrů. Jejich zásah bude ovšem možný pouze pod mandátem OSN. Ministr obrany Karel Kühnl v Bruselu uvedl, že Češi vyčlení pro bojovou skupinu pěšáky včetně dopravních prostředků a zbraní. Zabezpečovat je budou příslušníci speciálních útvarů, například chemici, zdravotníci, vojenští specialisté nebo meteorologové. S poskytnutím pěchoty počítají také Rakušané.

Němci budou zapojeni do čtyř bojových skupin EU. V jedné budou pod vedením Poláků spolupracovat ještě se Slovenskem, Litvou a Lotyšskem. V další se jejich kolegy stanou vojáci Francie, Belgie, Lucemburska a Španělska. Poslední formaci utvoří s Finskem a Nizozemskem. Britové se v projektu angažují méně. Zapojí se jen do jediné skupiny spolu se Španěly, Italy a Francouzi." (TÝDEN, 49/2004, 29. listopadu 2004, str. 12).

Tento vojensky nebezpečný stav velmi dobře vystihuje kniha **Evropská unie – cesta do otroctví** od předsedy Matice Čech, Moravy a Slezska, **Ing. Pavla Poláčka, CSc**, která přehledně a stručně dokumentuje zákulisní politiku Evropské unie od počátku poválečného sjednocování Evropy až do současné doby 21. století:

„*Militarizace Evropské unie aneb Javier Solana přechází z NATO do EU* Tzv. sjednocená Evropa má představovat mohutnou sílu pro účely dalšího útlaku a dobývání super zisků z již utlačovaných a super-vykořisťovaných národů Asie, Afriky a Latinské Ameriky! V seznamu »spolupráce« jsou i mnohé zámořské země a zámořská území, čítající celkem 26 zemí. Má vytvořit prostor pro všemožné pokusy, jak zaútočit na národní osvobození a socialismus a zničit je na rozsáhlých kontinentech Asie, Afriky a Latinské Ameriky.

Plánované Síly rychlého nasazení EU (SRNEU) o 60 000 mužů, vybavené 400 letouny a 100 lodmi, schopné být mobilizovány do 60 dnů a operovat bez vystřídání po dobu až jednoho roku, mající nezávislou kapacitu vrhnout síly na nevelkou vzdálenost od vlastních hranic, nebudou o nic menší, než jsou sjednocené evropské vojenské síly, bez ohledu na to, zda jsou či nejsou nazvány správně. Tyto síly, posvěcené na schůzi ministrů obrany a zahraničí EU 20.

listopadu 2000 v Bruselu a poté schválené summitem v Nice, mají být vybaveny takovými zbraněmi a zařízením, které překoná veškeré slabiny, jež odhalila agresivní válka NATO proti jugoslávskému lidu na jaře a v létě 1999, a v níž se jasně ukázala US imperialistická vojenská dominance a pro evropskou buržoazii naopak zas až příliš bolestně evropská impotence. Síly EU mají být vybaveny dopravními letadly, nákladními letadly, řízenými přesnými zbraněmi, inteligentní elektronikou, kontrolními a komunikačními schopnostmi. Jde o bezprecedentní odchod od vojenské strategie zemí EU, který znamená průlom do NATO. Toto je realita a nezáleží na tom, jak často a jak naléhavě předáci EU tvrdí, že aliance NATO zůstává základním kamenem obrany Evropy.

Prezident Chirac na zahájení summitu v Nice prohlásil: »Jestliže Evropa ze svých vlastních důvodů shledá, že si přeje zasáhnout tam, kde USA nebudou zapojeny, pak musí mít prostředky, aby to udělala. Ideou není oslabit, ale posílit NATO. Musí to být koordinováno s NATEM, ale musí to být rovněž nezávislé.« Tento citát pouze potvrzuje, kdo je dnes představitelem Francie. Summit v Nice mimo jiné schválil zřízení vojenského výboru, vojenského štábu s asi 100 lidmi a politického a bezpečnostního výboru. EU s charakteristickým pokrytectvím tvrdí, že její SRNEU jsou zamýšleny »pouze pro humanitární, krizové, mírové a mírumilovné akce«. Nebyla barbarská válka NATO proti Jugoslávskému lidu vedena pod přesně stejným heslem?

Projekt »evropské obrany« má spočívat v začlenění západoevropské unie (ZEU) do EU. Do čela ZEU – budoucí vojenské paže byl zvolen bývalý šéf NATO, souzený Berlínským tribunálem v letech 1999 – 2000 za hrubé porušení mezinárodního práva a humanitárního práva, Javier Solana.

ZEU je vojensko–politickým seskupením deseti států s cílem podporovat postupnou integraci Evropy. K praktickému vytvoření vojenské aliance nedošlo, protože původní funkce ZEU převzalo NATO. K oživení dochází až po roce 1987 v souvislosti s jednáním o evropské bezpečnosti a zejména v roce 1991 v Maastrichtu, kde se 9 států dohodlo na vojenské spolupráci v rámci ZEU, provázané přebudováním potřebných orgánů a ustanovením speciálních vojenských jednotek, jejichž jádrem bude francouzsko–německý sbor. Dnes je členy ZEU 10 států Unie (bez Dánska, Finska, Irska, Rakouska a Švédska).

První vojenská akce pod hlavičkou EU byla odsouhlasena v Bruselu 27. ledna 2003. Ministři zahraničí 15 členských států EU se shodli na zásadách přípravy vojenské operace pod hlavičkou EU v Makedonii. Toto rozhodnutí vytváří právní základnu pro definitivní jednání s NATEM o převzetí operace Spojenecká harmonie. První prý vojenská akce v dějinách evropské integrace bude zatěžkávací zkouškou pro vojensko–bezpečnostní orgány EU. Tato nová aktivita je samozřejmě »konána« v zájmu záchrany demokracie v Makedonii, kam USA přesunuly tisíce příslušníků kosovské osvobozené zločinecké armády. Přitom tato armáda má v americkém sektoru Kosovu nejen volný pohyb, ale zde se konají manévry s velmi těžkou vojenskou technikou. Toto pokrytecké jednání připomíná činnost německých jednotek za druhé světové války. Z EU se postupně stává vojenská organizace. Do této organizace má ČR vstupovat? To by bylo velkou chybou pro budoucnost českého národa." **(Pavel Poláček: Evropská unie – cesta do otroctví, str. 12 – 14).**

Jak je tedy vidět, Evropská unie bude mít dostatek mocenských sil k tomu, aby přinutila „neposlušný“ stát k dokonalé poslušnosti a k bezmezné věrnosti celému projektu. Pouze ten stát, který se bude držet mimo má reálnou šanci si zachovat svobodu, vlastní identitu, svrchovanost a nezávislost déle než ostatní státy. Projekt Evropská unie ovšem počítá i s takovými státy, ale dokud nebude mít Řím potřebnou podporu všech silných států, nemůže dělat nic jiného, než jen trpělivě vyčkávat na svůj čas. Nikdo ať si však nemyslí, že to bude věčně a že

státy, které budou mimo, mají navždy vyhráno. I na ně dojde a budou ekonomicky, politicky a vojensky nakonec tvrdě donuceny se do projektu *Vatikánu* zapojit.

48.4 Cílená propaganda Unie v Čechách

Není pochyb o tom, že vysocí čeští politici znali a znají mnohé ze zákulisí připravované *ústavy* a skutečných plánů *Evropské unie*. Rozhodli se však mlčet! Nikdo z nich, kromě současného prezidenta ČR, *Václava Klause*, který tehdy vytrvale předkládal veřejnosti své námitky k chystané *euroústavě* a k utajovaným problémům *Evropské unie*, nepodal veřejnosti ani v malém přesný, pravdivý obraz o zákulisních úmyslech a plánech *Bruselu*. Nikdo z politiků, kromě tohoto nejvyššího státního představitele *České republiky* a tedy i nejvyšší politické autority a zároveň ekonoma respektového celým odborným světem, se ani neodvážil prezentovat nahlas argumenty odhalující skutečný charakter *Evropské unie*. Šéf vládnoucí strany ČSSD a prokatolický diktátor v rámci své vlády a strany, *Vladimír Špidla*, vydal svému kabinetu a politikům z ČSSD příkazy a instrukce, co mají a nemají k národu mluvit.

Také česká média v době před *referendem* o vstupu *České Republiky* do *Unie* jen velmi nerada zveřejňovala a v podstatě dodnes nerada zveřejňují prezidentovy články a rozhovory, postřehy, rozборы, hodnocení a názory na *Evropskou unii* a na vše, co s ní souvisí. Avšak díky neúnavné, vytrvalé intervenci za pravdu odhalující pokrytectví *Evropské unie* a za pravdivé informování české veřejnosti o její skutečné ambiciózní ekonomické a politické tváři v prezidentových projevech, člancích a studiích (např. viz www.klaus.cz) si může člověk vždy učinit mnohem objektivnější názor a mnohem přesnější obraz o pravé podobě a stavu *Unie*, než z prokatolicky zaměřených médií, která nedovolila téměř žádný protinázor a už vůbec ne žádnou protireklamu.

V oficiálních médiích byla *Unie* v letech 1992 až 2004 představována *výhradně kladně*. Největší podíl na tom měla silně prokatolická *Špidlova* vláda. Nesměl se zveřejnit žádný zápor, ukázat žádný kaz, nesměla se odhalit jakákoli nesourodost nebo vada. Mlčení tehdejších politických špiček dodávalo celé věci lesk a jistotu, že je s *Evropskou unií* naprosto všechno v pořádku. O záporech jakoby nikdo nic nevěděl. Těžko se mohl člověk veřejně dozvědět informace, jaké jsou uvedeny například v předchozím článku ***Rizika vstupu ČR do Evropské unie*** nebo v knize ***Evropská unie – cesta do otroctví***.

V době červnového *referenda* o vstupu *Česka* do *Unie* roku 2003 byl tlak médií na obyvatelstvo *České republiky* nejsilnější. Mediální kampaň vrcholila do jakéhosi až hysterického šílenství v neustále se opakujících reklamách a reklamních šotech do úplného „zblbnutí“ posluchačů, diváků či čtenářů. Stokrát opakovaná lež se stává pravdou, řekl kdysi *J. Goebbels*, ministr propagandy a osvěty válečného *Německa* a jak je vidět, když je o *svatou Říši evropskou*, neváhají prokatolicky a katolicky orientovaná média použít stejných triků propagandy jako za německého *nacismu*. Inu, své ke svému, vrána k vráně sedá, kde je chciplotina a mršina, tam se shromáždí i mrchožrouti. V době *referenda* o *EU* jsme mohli opět zakoušet ony „slastné“ okamžiky *vymývání mozků* ještě stupidnějšími a lživějšími informacemi, než tomu bylo za dob komunismu.

Nebyla připuštěna žádná veřejná protireklama, žádný hlas nesměl veřejně zaznít euroskepticky. Finanční příspěvek řadě subjektům, které měly kritický pohled na *Evropskou unii* okamžitě urychleně Ministerstvo zahraničních věcí zamítlo. Vše muselo být „komunisticky“ sjednoceno do optimistických, radostných, veselých až hektických nálad jako aktuální jednotné nálady celého národa. Až podezřele *jednotně* politici *Unii* vyvyšovali, chválili ji a

hovořili o ní jen v samých superlativech, přesně podle hektické mediální kampaně, která svojí ideologizací silně předstihla podobné kampaně komunistických pohlavárů v dobách nadvlády Svazu sovětských socialistických republik.

Tento stav v České republice také věrně dokumentuje výše zmíněná kniha **Evropská unie – cesta do otroctví** v kapitole „**Mediální teror před referendem ve službách Špidlovy vlády**“ na **straně 81 – 83**.

Kromě toho kniha přináší informace o tom, že „*Matice Čech, Moravy a Slezska podává dne 30.5.2003 podnět k prošetření platnosti referenda k obvodnímu státnímu zástupci pro Prahu 4*“ (**tamtéž, str. 83**). Žaloba je v knize uvedena jako **Příloha číslo 11**, v níž se praví:

„...V souvislosti s mediální přesvědčovací kampaní před referendem o vstupu do Evropské unie konstatujeme:

1. V České republice jsme svědky mediálního teroru ve prospěch EU.
2. Proklamovaná informační kampaň je ve skutečnosti výlučně přesvědčovací kampaní.
3. Došlo ke zneužití částky 200 milionů Kč s cílem idealizovat EU a přesvědčovat o výhodnosti vstupu do EU bez objektivních a neutrálních informací.
4. Došlo k diskriminaci některých organizací, které nesouhlasí se vstupem ČR do EU
5. Žádáme o prověření použití finanční částky (ad 3).
6. Považujeme za nutné prověřit soukromé aktivity vyjádřené v reklamách o EU, především prověřit, odkud přicházejí finanční zdroje na tuto činnost.
7. Dáváme podnět k prověření, zda jednostranné a zkreslující informace předkládané občanům nemají charakter vlastizrady (paragraf 91, trestné činy proti základem republiky).
8. Vystupování a jednání některých cizinců a představitelů EU jako např. p. Ramiro Cibrian jsou hrubým vměšováním do vnitřních záležitostí naší země.“ (**Tamtéž, str. 101**).

48.5 Evropská ústava zatajována

V následné době reklamní tlak, propaganda a napětí cenzury mírně povolilo. Rok a půl po referendu zaznamenává veřejnost uvolněnější atmosféru i v oficiálním tisku. Každý proto může sledovat stále vyhraněnější postoj prezidenta Václava Klause vůči Evropské unii a vůči vládě nového premiéra Grosse, která je ještě katoličtější, než Špidlovův kabinet. Prezidentův postoj je např. patrný i z konkrétního, aktuálního politického dění zaznamenaného v listopadu 2004. Události z této doby nám však odhalují mnohem hlubší skutečnosti, než se na první pohled může zdát.

V první ukázce můžeme například vidět, že Česká republika se ani v nejmenším nepokusila seznámit lidi se zněním ústavy Evropské unie (například formou tisku v novinách, časopisech, v samostatné knize nebo formou vzdělávacích pořadů v televizi či rádiu) a že její schválení vládou proběhlo v podstatě utajenou cestou, jakoby se jednalo o naprosto bezvýznamný akt, o kterém česká veřejnost a dokonce i prezident nemusí ani vědět:

„Gross rozzlobil prezidenta... Druhá věc, která Klausovi vadí je způsob, jakým se vláda postavila k evropské ústavě. Tu schválila ve středu těsně před jejím dnešním podpisem v Římě. »Vnímám velice rozpačitě, že takovou zásadní věc, jakou je podpis smlouvy o evropské ústavě... vláda... schválila, aniž by se to stalo jakoukoli vážnější diskusí v naší zemi. Je to jakoby neudálost, kterou se vláda snažila zbagatelizovat, a to je špatné« uvedl Klaus.“ Prezident

euroústavu odmítl podepsat. Doslova prohlásil: „Je to prezidentská smlouva a já jsem vědomě nahlas řekl, že to podepisovat nepojedu.“ Avšak ministerstvo zahraničí pod vedením Cyrila Svobody podalo návrh náhradníků, ovšem v takovém termínu, ve kterém prezident už nestačil náhradníky projednat a splnit tak požadovaný termín. Euroústavu proto nakonec podepsal premiér vlády S. Gross a ministr zahraničí C. Svoboda jako samozvaní prezidentovi zástupci. **(Mladá fronta DNES, 29.10.2004, str. 1 a 5 a také na adrese: <http://www.novinky.cz/04/27/93.html>).**

Druhá událost kromě jiného signalizuje, že se evropské státy obávají zveřejnit text euroústavy a podstoupit jej k národní diskuzi v každém státu. Pročpak asi?

„Klaus odmítl euroústavu, která podle něj potlačí národní státy EU BERLÍN 20. listopadu (zpravodajka ČTK) – Nebývale rozhodně dnes český prezident Václav Klaus odmítl návrh evropské ústavy. Při návštěvě Berlína varoval, že dokument vytváří právně, ústavně i politicky nový »Evropský stát«, který sníží váhu členských zemí a podrobí je »nadřazené entitě, jež nás povede k opuštění našich národních demokracií, suverenity a politické nezávislosti«.

»Nejsem kritický. Jsem stoprocentně proti. To bychom si měli vyjasnit,« řekl Klaus na dotaz, zda euroústavu, kterou čeká ratifikace v zemích EU, podporuje nebo ne. Na konferenci Evropské fórum Berlín, kterou každý rok pořádá Nadace Herberta Quandta a britský list Financial Times, český prezident řekl, že ratifikace snad umožní detailně pohlédnout na text ústavy a vážně o něm diskutovat. Jeho slova vyvolala živou diskusi s řadou nesouhlasných příspěvků. Dietrich von Kyaw, dlouholetý německý diplomat a člen dozorcí rady belgické společnosti Agfa-Gevaert varoval, i s poukazem na Velkou Británii, že kdo říká ne ústavě EU, bude muset řešit důsledky odmítnutí.

»Jde o to, jak dát EU akceschopnost, abychom na otázky, na něž národní státy v současnosti nemají odpověď, našli uspokojivá řešení,« komentoval Klausův projev. Von Kyaw mluvil o »posedlosti superstátem« a podotkl, že v době globalizace může některé problémy vyřešit jen Brusel.

Německý poslanec za CDU Friedbert Pflüger nepochybuje, že rozšiřování EU komplikuje hlubší integraci, ale právě tato oblast je podle něj věcí politické vůle a apeloval na Klausovu ochotu ke kompromisu. Český prezident na to řekl, že ústavu EU nepovažuje za kompromis, ale za výhru europeistů a porážku Evropy.

Česko si podle Klause uvědomuje výhody členství v EU, nezná k němu alternativu a bere jej vážně. »Jsme si vědomi výhod evropské integrace a klady přítomnosti na volném evropském trhu považujeme za důležitější než potenciální finanční příspěvky evropských institucí,« řekl Klaus, jehož rezervovaný postoj vůči EU je znám.

Protestoval i proti »uměle urychlované unifikaci kontinentu«, přesvědčoval ale, že jeho program není negativní. »Jsem pro co nejlepší možné přátelství a spolupráci zemí v Evropě. Nejsem ale příznivcem eliminace zemí a států a jejich nahrazení politicky neodpovědnými evropskými strukturami,« řekl Klaus. Tvrdí, že je pro přirozený a logický integrační proces založený na odstranění zbytečných překážek volnému pohybu osob, zboží, služeb, peněz a kapitálu v rámci volné soutěže pravidel, politik a legislativ.

Evropské fórum se v Berlíně koná od roku 1995; mezi českými účastníky na něm v minulosti vystoupil například Pavel Telička jako náměstek ministra zahraničí či Pavel Mertlík ve funkci místopředsedy vlády. Fórum se zaměřuje hlavně na ekonomická témata a bývá označováno za menší obdobu světového ekonomického fóra v Davosu." **(20.11.2004. 14:05, ČTK).**

Zdá se, že svého někdejšího předsedu, V. Klause, se po určitém váhání konečně rozhodla veřejně podpořit Občanská demokratická strana i přes slib svých europoslanců lidoveckým

kolegům, že jejich protievropská nálada nebude moc ostrá a viditelná. Dochází však ke zvratu. Již to není jen „ustrašené“ šeptání za zavřenými dveřmi a opatrnické kladné komentování prezidentových odvážných výroků na adresu *Evropské unie*, nýbrž pořádný výkřik celé ODS včetně jejího europoslance, *Jana Zahradila*:

„**ODMÍTNĚTE EVROPSKOU ÚSTAVU,**« vyzývá ODS Zahradil: *Ústava je dobrá jen pro velké země, ne pro Česko Praha – ODS, která má velkou šanci převzít v zemi moc, vyzve občany před referendem o evropské ústavě, aby ji odmítli.*

Pokud Češi uposlechnou, nemůže tento dokument, na kterém zástupci všech členských zemí pracovali dva roky, začít platit. To by vedlo ke značnému napětí a možná i rozštěpení unie, do které Česko teprve nedávno vstoupilo. Hlavní propagátoři ústavy, Francie a Německo, se totiž dali slyšet, že nenechají »pár zemí« celý projekt zhatit.

»Přijetí ústavy je pro nás ve všech ohledech nevýhodné, protože zhoršuje naše postavení. Proto je třeba ji odmítnout,« argumentuje stínový ministr ODS, *Jan Zahradil*, ve svém včerejším zveřejněném dokumentu: »*Modrá šance pro českou diplomacii*«. Podle něho ústava hlavně posiluje váhu velkých zemí na úkor menších, tedy i Česka. ...*Podle informací z Černínského paláce se vláda více než ODS obává dalších kroků prezidenta Václava Klause, který také ústavu ostře odmítá a těší se důvěře obyvatel. ...*ODS odmítá, že by nepřijetí ústavy byla katastrofa pro EU. »*Naopak to umožní lépe se vyrovnat s rozšířením unie,*« prohlásil Zahradil. ODS se přitom zavázala svým lidoveckým partnerům v Evropském parlamentu, že nebude prezentovat své názory proti ústavě příliš ostře.“ (**Mladá fronta DNES, Praha, 11. prosince 2004, str. 1**).

Je zajímavé, že v době, kdy veřejnost o evropské ústavě ještě téměř nic neví, tedy začátkem roku 2005, již prokatoličtí a katoličtí komentátoři sdělovacích prostředků podsouvají názor, jak je *euroústava* naprosto důležitá a nanejvýš výhodná. Např. prokatolickou linii podporující *I. Hoffman* z Radiožurnálu zastává římskokatolickou církví propagovaný naivní názor, že argumentem pro *euroústavu* je „*souhlasit s jejími odpůrci v tom, že skutečně omezuje suverenitu národních států, a dodat, že právě o to jde. Oslabením tradičních funkcí národních států například klesá riziko válek. Pro dvaadvacet menších států (včetně našeho) je důležité, že se ve prospěch celku části své suverenity vzdávají tři velcí hráči, kteří by mohli mít největší pokušení prosazovat vlastní zájmy na úkor ostatních. Co je ale nejpodstatnější – evropská ústava omezí suverenitu národních států ve prospěch suverenity občanů. Nové evropské občanství nám dá právo obracet se přímo k orgánům Evropské unie, na evropského ombudsmana či podávat petice k Evropskému parlamentu. Zaručuje občanovi řádnou správu, účinnou ochranu, spravedlivý proces, slušné a spravedlivé pracovní podmínky a podobně. ...Žít pod řádem, nikoliv pod lidmi je něco, co neuškodí zkusit.*“ (**Mladá fronta PLUS, 06/2005, Debata o evropské ústavě, str. 17**).

Stejně nebo podobné naivní argumenty používá sama římskokatolická církev v domnění, že lidé uvěří takovým pohádkám o spravedlivé vládě kohosi někdesi mimo naši zemi, která se bude těch „*málo katolických*“ Čechů spravedlivě zastávat. Naprostým nesmyslem o hrozbě války zdůvodňuje římská církev zrod *Evropské unie*, a nyní stejným nesmyslem odůvodňuje a obhajuje nutnost *evropské ústavy*. Navíc každý „*řád*“ se skládá z lidí. Žít tedy „*pod řádem*“ znamená žít pod nadřizenými lidmi. Mimochodem, nezazněly stejné či silně podobné argumenty už kdysi někde v jednom germánském národě?

V zahraničí sledujeme rozčarování nad českým *euroskepticismem*: „**Fabrice Martin Plichta**, pražský dopisovatel francouzského deníku *Le Monde*. *Vstup České republiky do EU představuje završení patnáctiletého úsilí o demokracii, svobodu a tržní prostředí, které otevírá novou kapitolu dějinné etapy české státnosti. Porovnávám často přistoupení ČR a dalších post-*

komunistických zemí do EU se vstupem Španělska a Portugalska do tehdejšího Evropského společenství před více než patnácti lety. Znal jsem Španělské království za Franka, sledoval jsem tamní boj o demokracii a modernizační úsilí Španělů, aby se mohli dostat do EU. Jejich cesta byla o několik roků kratší (tržní ekonomika tam už existovala). Vstoupili do EU s obrovským nadšením, očekáváním a chutí přispět ke stavbě nelehkého díla. Právě toto postrádám v letošním rozšíření EU ze strany obyvatel a vedoucích činitelů nových členských států, Česko nevyjímaje. Víím, že Unie nenastavuje právě svou nejhezčí tvář (je rozhádaná, ztratila nádech a nemá vizionářské lídry), ale doufal jsem, že země Jiřího z Poděbrad a Václava Havla přinese nový vítr. Naopak z Hradčan i z Řípu fouká spíš euroskeptický až eurofobistický severák." (**Katolický týdeník, č. 18, 2004, článek: „Vstupujeme do Evropské unie“**).

Je to logické, když si uvědomíme, jak nám Evropská unie a její propagátoři neustále podsouvají chiméry o budoucím ráji pro chudé a k tomu se neštití používat zcela evidentních lží a polopravd. I někteří prokatolicky orientovaní historikové se například zaráží nad nesmyslným spojením krále Jiřího z Poděbrad s Evropskou unií. Historik Čornej o tomto králi říká, že „se mu, chudákovi, přičítá, že je jakýmsi vizionářem Evropské unie.“ A dál pokračuje: „To je samozřejmě nesmysl, protože mu šlo o postavení českého státu a o udržení kompaktát mezi husity a zbytkem katolické Evropy, ne o nějakou unii.“ (**Týden, Rozhovory, článek: Dějiny se přepisují pořád, str. 43 – 46**).

Evropská unie svoji ústavu na veřejnosti v Evropě příliš nevystavuje a v Čechách se zjara 2005 rozhodovalo o tom, zda bude o ústavě referendum nebo zda ústavu schválí rovnou parlament bez názoru a vyjádření prostých lidí. V té době se o ní mluvilo stále velmi opatrně. Nikdo ji v podstatě neznal. Euroskepticismus měl a má stále v Čechách své opodstatnění.

I prezident V. Klaus v regionálních denících **Bohemia** zdůvodňuje **7. března 2005** ve zkráceném článku „**Klausovo desatero o euroústavě**“, svůj skeptický postoj k Evropské unii, když vysvětluje, jak se bude EU ve skutečnosti v celé Evropě a k České republice chovat:

„1. Evropská unie se stane státem a bude mít všechny základní rysy státu. Bude mít svou ústavu, své občany, své území, svou vnější hranici, svou měnu, svého prezidenta.

2. Dnešní členské státy budou v tomto nově vzniklém státě federativního typu pouhými regiony nebo provinciemi.

3. Ústava státu Evropská unie bude nadřazena ústavám členských států.

4. Sám termín »ústavní smlouva« je nepřesný a pouze dočasný. Smlouvou mezi suverénními státy bude tento dokument jen do doby, než bude v členských státech jako smlouva ratifikován.

5. Opouští se v dnešní, staré EU dosud dominantní koncept »sdílení suverenity«. Státy v nové EU ztratí své dosud výlučné právo tvořit si své vlastní zákony.

6. Občané jednotlivých členských států se stanou občany státu Evropská unie, s právy a povinnostmi přímo vůči institucím tohoto evropského státu.

7. Členské státy budou moci vykonávat jen ty pravomoci, které jim ústava EU ponechá.

8. EU, nikoli členské státy, budou uzavírat mezinárodní smlouvy s jinými státy.

9. Ústavní smlouvou se v hlasovacích procedurách snižuje váha menších členských států, tedy i České republiky (oproti dnešnímu stavu vycházejícímu ze smlouvy z Nice).

10. I ty oblasti rozhodování, v nichž členským státům i do budoucna zůstane právo veta, mohou být v libovolné chvíli převedeny pod většinové hlasování (stačí, aby s tím souhlasili

prezidenti nebo premiéři zemí EU)." (*Deníky Bohemia, ročník XIV., pondělí 7. března 2005, str. 2*).

48.6 Příhraniční euroregiony

Vraťme se ještě zpátky do doby před revolucí roku 1989 a krátce po ní. Politika *Evropského společenství* byla již natolik průhledná, že několik vyspělých, demokratických států (například *Anglie* a *Švýcarsko*) se drželo stranou a zachovávalo si velmi opatrnický přístup, když *Německo* ústy ministra *H. Kohla* začalo hlásat, že „*usiluje o překonání hranice na Odře a Nise. I když např. Kohl zdánlivě uznal nedotknutelnost hranic na Odře a Nise, ve skutečnosti cestou euroregionů chce Odru a Nisu postupně překonat. Svým spoluobčanům, kteří museli opustit Slezsko, Pomořansko a kteří tvrdě požadují navrácení západních území Polska německému státu vysvětlil, že regionální politika »v evropském smyslu« bude k tomuto návratu tou nejvhodnější cestou. Podobně chce Německo postupovat na Balkán a do dalších zemí směrem na Východ.*“ (**Pavel Poláček: Evropská unie – cesta do otroctví, str. 41**).

Jak Ing. *Poláček*, CSc dále uvádí, *Spolková republika Německo* ve spojení s *NATO* stále pevně doufá ve vytvoření euroregionů a ironií osudu je, že to jsou právě francouzští spoluzakladatelé, kdo na tuto německou politiku začal veřejně upozorňovat s tím, že hrozí „*nebezpečí vytváření euroregionů jako cesty pohlcování Evropy Spolkovou republikou. Francouzský historik a politolog, Pierre Hillard, ve své knize »Menšiny a regionalismy ve federální Evropě regionů« odhaluje pravé pozadí zájmu sjednoceného Německa o tzv. euroregiony, v nichž Berlín vidí cestu, jak rozšířit politický a hospodářský vliv daleko za své hranice. K tomu využívá tzv. evropský ústav pod názvem Pracovní sdružení příhraničních euroregionů.*“

Francouzi také *poukazovali na to, že „Cílem Schrödera je změnit státní hranice na administrativní v rámci ustanovování euroregionů a tak ve skutečnosti je z mapy vymazat se všemi důsledky z toho vyplývajícími. K tomuto záměru mu mají napomoci především německé menšiny obývající sousední státy. Přítomnost euroregionů, majících až několik tisíc kilometrů čtverečních a situovaných po obou státních hranicích dvou států, má za následek postupné odstátnění státních hranic.*

Hillard zdůrazňuje, že zavedením administrativní hranice dojde ke sblížení dvou etnických komunit, kdy nesmí být vytvářeny problémy mezi vztahy všech typů uvnitř jedné a téže etnické skupiny. Tyto záměry prezentované německou stranou jistě nepostrádají na »upřímnosti«.

»*Jak můžeme konstatovat, znalosti nám umožňují tvrdit, že se Evropa dočká v 21. století rozvrácení hranic, které budou ohlašovat smrt národních států,*« dodává francouzský profesor *Hillard*.“ (**Pavel Poláček: tamtéž, str. 40 – 41**).

Pokračovatelem *Ko hlova* odkazu se stal „*německý ministr zahraničí, Joschka Fischer,*“ který se „*vyslovil pro vytvoření Evropského federálního státu, který by měl »jednu ústavu, jednu vládu a jeden parlament«.* Řekl to dne 12. května 2000 při své přednášce na *Humboldtově univerzitě, kde nastínil svou vlastní vizi budoucnosti Evropy. »Taková federace by umožnila pokračovat v rozšiřování EU, aby tak unie jednoho dne mohla zahrnout 30 členských států a přitom si zachovala rozhodovací schopnost, kterou by pak už neměly nynější instituce EU,*« prohlásil *Fischer*.

I když vyvolal touto výzvou v Evropské unii rozporné reakce, německý tisk přijal událost spíše pozitivně. Berliner Zeitung napsal, že »Fischer byl považován za pokračovatele Koh-

lova evropského dědictví, aniž by ho obohatil vlastní myšlenkou. Nyní šel za Kohlovi vizi, je pro federaci, která se jen v drobných detailech liší od federálního státu USA.« *Die Welt* shrnul, že se »Fischerovi podařil mistrovský kousek.«" (**Pavel Poláček: tamtéž, str. 4–5**).

Anglie tuto politiku Německa a Francie od samého počátku velmi dobře sledovala, zachovávala si odstup a za vlády Margaret Thatcherové se stavěla proti Evropské unii už zcela otevřeně. Proti tomuto katolickému a jezuitskému projektu stál dokonce celý britský *Commonwealth*, to je Anglie, Wales, Skotsko, Severní Irsko (tedy celé *United Kingdom*) a všechny anglické kolonie, celkem 54 bývalých britských držav, dnes suverénních států, které jsou „rozprostřeny po všech mořích a po všech kontinentech“.

Margaret Thatcherová měla těžké rozpory s Jacquesem Delorse, předsedou evropské komise a architektem rostoucího evropského superstátu. Je to logické, neboť Anglie v podstatě dost silně nabourávala optimismus Vatikánu a římskokatolických evropských politiků. „Koncem osmdesátých let se navíc stal akutním vztah Británie a Evropské unie. Thatcherová jakoukoli formu integrace odmítala, protože byla přesvědčena, že by to znamenalo ohrožení hospodářského úspěchu, jehož její vláda dosáhla. »...většina problémů, jež svět za mého života zažil, vzešla z kontinentální Evropy a jejich řešení odjinud...« napsala například ve své knize *Umění vládnout*. »Sjednocená Evropa je klasickým utopickým projektem, pomníkem marnivosti intelektuálů, programem, jehož nevyhnutelným údělem je krach...«" (**Mladá fronta DNES, 11. února 2005, Galerie evropské elity, str. B/6**).

Díky Anglii se celý projekt začal nepříjemně protahovat. Teprve za vlády Johna Majora a pak hlavně za vlády vatikánského sympatizanta Tonnyho Blaira se celá záležitost s Evropskou unií dala v Anglii do pohybu tak, jak si Řím přál.

Díky tomuto zdržení byl však dán čas evropským státům, aby se mohly alespoň trochu vzpamatovat a aby si mohly aspoň částečně uvědomit, co se za snahami Německa a Francie a Vatikánu skrývá. Časová prodleva se projevila tím, že některé státy v referendu o členství v EU silně váhaly a některé státy musely referendum opakovat. Časový harmonogram Vatikánu je tím však v této době už narušen. Vatikán však už nechce déle čekat. Chce už nyní jen a jen konat činy. Proto tlačí Evropskou unii k dalšímu a dalšímu rozšiřování směrem na Východ.

48.7 Evropská unie a muslimské Turecko

Spěch Evropské unie v pozadí s Vatikánem vidíme na prahu 21. století například v případě Turecka a Ukrajiny. Turecko podle římskokatolické církve jednoznačně vykazuje „nedemokratické tendence“, a přesto je Unie tlačena k zahájení dialogu s touto zemí, který má vyvrcholit přijetím Turecka do spolku.

Zatímco Unie v Evropě hrála divadlo, že státy bývalého Východního bloku v podstatě ani nepotřebuje, ale přitom jim intenzivně podsouvala a vnucovala dogmata, jak je nutné a výhodné být členy Evropské unie a že je to ve skutečnosti jejich osobní iniciativa a zájem být členy EU a kladla jim nesmyslné podmínky pro přijetí, hlavně římskokatolické demokratické principy vlády, v případě Turecka zvolila úplně jinou taktiku.

Tentokrát má o Turecko zájem hlavně Vatikán, protože má v této zemi velmi malé náboženské zastoupení a toto menšinové římskokatolické obyvatelstvo je navíc ve vleku muslimů. To se však musí změnit a musí proběhnout (zatím po etapách) katolizace země. Turecko je navíc členem vojenské aliance NATO a Unie potřebuje, aby v případě vojenských sil v rám-

ci rychlého nasazení v Evropě a hlavně na Východě v muslimských zemích, asistovaly i turecké vojenské síly. Turecko je klíčem do Asie. Kdo má Turecko, má Asii.

Navíc v případě hlasování o budoucím použití vojenských složek hrozí, že bude Turecko jednání blokovat a mařit. To se pochopitelně dá odstranit tím, že bude převažovat katolické obyvatelstvo a že v zemi bude přinejmenším prokatolická vláda. Jediným problémem je to, že Turecko nemá pro ambice Evropské unie vzorové pochopení. Jeho obyvatelstvo si žije vcelku spokojeně i bez Unie. Proto nemůže Unie klást Turecku tytéž požadavky a podmínky, jaké kladla evropským státům a musí chtít nechtít pracovat a jednat s tím, co je k dispozici. Jediný důraz bude ze strany Říma kladen na tzv. *demokratizaci společnosti*, která bude splněna, jakmile přesáhne počet římských katolíků nad počtem muslimů v zemi a jakmile bude ustanovena prokatolická, nejlépe však římskokatolická vláda.

Informace v médiích hovoří vcelku shodně. Například biskup Malý na otázku: „Hovoříme-li o nedemokratických tendencích, nemohu se nezeptat na Turecko. Jsou evropští biskupové jednotní v názoru na jeho případný vstup do EU?“, odpovídá: „Této otázce bylo během zasedání věnováno hodně prostoru. Jednoznačný názor sice nepanoval, ale v závěru biskupové vydali k této otázce prohlášení. Stojí v něm, že pokud mají být otevřeny rozhovory o budoucím členství Turecka v Evropské unii, je třeba klást podmínku, aby tato země v otázce lidských práv splňovala normy, které jsou platné v Evropské unii. Víme totiž, že v Turecku jsou pronásledováni křesťané i další menšiny a že jeho systém zdaleka neodpovídá standardu EU v otázce lidských práv. Zároveň je ale třeba si uvědomit, že EU zatím pouze rozhodla, že rozhovory o budoucím členství Turecka otevře – což ještě neznamená, že bude automaticky přijato.“

Na další otázku: „Může naše církev nějakým způsobem napomoci zlepšení lidských práv v Turecku?“, biskup odpovídá: „Křesťané tam jsou pod velikým tlakem, jsou ve své činnosti omezováni, ale církev by měla neustále poukazovat na zásadu, že demokratický systém je postaven na úctě k jednotlivci, na respektu vůči jeho důstojnosti, jeho přesvědčení a víře i na prostoru, který je otevřen pro zodpovědné občanství jednotlivce ve společnosti. Je velikým úkolem církve ukázat vedle zájmů strategických, politických i ekonomických také důležitost lidských práv. Církev má zároveň zkušenosti s mezináboženským dialogem, takže může přispět k tomu, aby byl v Turecku správně pojat a vnímán. Protože tam – jak známo – tvoří většinu muslimové sunnitského směru. Zde církev může sehrát důležitou roli.“ **(Katolický týdeník, číslo 50, 7. – 13. prosince 2004, ročník XV., článek: Církev má vést v Evropě dialog, str. 5).**

„Turecko má před sebou zkušební dobu deseti let. Uvidíme, jak upřímně se přizná ke genocidě Arménů (1915). Ještě jedno kritérium bychom měli bděle sledovat: jak se bude v Turecku dařit jeho křesťanské menšině. Pro srovnání nám může posloužit situace turecké menšiny třeba ve Spolkové republice.“ **(Katolický týdeník, číslo 2, 4.–10. ledna 2005, Perspektivy, str. 2).**

49.1 Překrucování a utajování informací

Překrucování zpráv z *Bosny, Hercegoviny, Černé Hory* a dalších zemí bývalé *Jugoslávie* od roku 1990 jsou dennodenním chlebem různých novinářů majících co dočinení se záměry *Vatikánu*. Nejedná se však o nic nového, neboť tento „fenomén“ římskokatolického a pak později i jezuitského umění nalézáme už také v historii.

Tak byla *zfalšována* například posloupnost „papežů“ v období od apoštola *Petra*, který byl ukřižován samotným *Římem*, až do zestátnění křesťanství císařem *Konstantinem*. Ten byl ve skutečnosti prvním celocírkevním papežem *východní a západní církve dohromady*.

Zfalšovány byly mnohé církevní dokumenty o „zázracích“ podporujících *neděli* jako sedmý, biblický den týdne k odpočinku a k pobožnostem.

A *zfalšovány* byly i dokumenty ustanovující (údajně na základě **Bible** a výroků prvních otců) papeže za světovládcce a za božího Spasitele, který má podle těchto *falsifikátů* právo řídit a ovlivňovat svědomí všech lidí na celém světě a zasahovat do jejich svobodné vůle a v případě jejich protestu je zároveň nutit, trestat, mučit a zabíjet.

Vzpomeňme i na *překrucování dějin* z počátku našeho století. O prolhanosti jezuitských zpráv se lehce přesvědčíme, když otevřeme například časopis ***Civilta Cattolica*** z doby *Španělské revoluce* a porovnáme zprávy se skutečností. Jezuitské časopisy v době povstání ve *Španělsku* celou záležitost předkládali naprosto opačně. Vůbec nepíší o tom, že ilegální *protestanté*, prostí římsští katolíci, socialisté a ilegální komunisté pomáhající nejchudší skupině baskických *Španělů*, kteří se nacházeli v zoufalých životních podmínkách, jsouce pobouřeni mučením dětí v klášterech, se postavili proti vatikánské moci. Tito všichni *Španělé* byli nazýváni v jezuitském časopise ***Civilta Cattolica***, například řádovým novinářem otcem *C. Eguíuem* jako „*barbaři*“, „*divoši*“, „*vrahové*“ a „*žháří*“. Naproti tomu byli za vzor vlastenecké oddanosti dávání ti katolíci, kteří pod vedením kněží a za pomoci jeptišek stříleli například v *Oviedu* z věže katedrály. O něco dál jsou v tomtéž článku revoluční povstalci a vůdcové nazýváni jako „*vyvrhelové bez milosrdenství, víry a vlastenectví*.“, nebo je tam popřeno, že by vyhladovělí *Španělé* byli poháněni zoufalstvím, ale čistě „*revoluční nákazou demagogů a levicových intelektuálů*“, nebo že španělská zbídačená mládež podle tohoto časopisu již dávno „*mýtus revoluce*“ živila svými „*choutkami*“, pěstujíc si tak „*kult svého druhu*“. ***Eguíuemův*** článek nakonec navrhuje pro viníky „*neúprosné hromadné tresty*.“ (***Alighiero Tondi: Jezuité, str. 86; Civilta Cattolica, 2. února 1934, str. 323 – 329***).

Nemůžeme se proto vůbec divit, když se veřejnost ze sdělovacích prostředků dovídá, že *Srbové* začali válku, a to opět tím, že napadli *Chorvatsko*, dále že *Srbové* začali chorvatské obyvatele strašlivě mučit a že se opět projevil jejich *nacionalismus* a *šovinismus*, protože chtějí *Chorvatsko* pro sebe.

Je smutné, že i *Česká republika*, jak jsme se už mnohokrát přesvědčili, se na těchto falešných informacích o *Srbsku* podílí a předává je po internetu v angličtině dál do světa.

Stále musíme mít na paměti, že ve všech těchto médiích a zpravodajských centrálách působí mezi nic netušícími pracovníky tajní jezuité nebo vatikánští agenti, kteří informace o *Srb-*

sku blokují tak dlouho, co to jen jde. A pokud to nejde už dále zdržovat, pak se obratně postarají o to, aby je veřejnost dostala překroucené přesně tak, jak to potřebuje *Vatikán*.

O strašlivé balkánské tragédii z let 1941 až 1945 *Evropa* a *USA* dlouho téměř nic nevěděly. „Křesťanský“ svět uznával jen utrpení způsobené *nacistickým Německem*. O *ustašovských* nestvůrách a jejich příšerném řádění se mlčelo.

A stejně tak je tomu i v době od roku 1990. Svět se opět dovídá jen kusé, neucelené informace a jen velmi těžko chápe, co se ve skutečnosti stalo.

Oč je však válečné utrpení statisíců *Srbů*, desetitisíců *Židů*, desetitisíců *protestantů* a tisíců *Rómů* na *Balkáně* ve 40. letech menší než u jiných válečných obětí v *Evropě* či na tichomořských ostrovech? Jsou snad děti *Srbů* něco méně než děti středoevropanů? Jsou snad oběti z německých táborů více hodny vzpomínek než oběti z táborů *ustašovských*? V žádném případě! A přesto se o tragédii *Srbů* stále málo hovoří. Proč? Je to z toho důvodu, že jezuitské řádění tajných *ustašovců* pokračovalo i v 90. letech a formou politických represí a útlaků pokračuje i nyní a neskončí dříve, dokud bude existovat *srbská* ortodoxní víra, dokud budou mít *Srbové* svůj stát, kde budou silným národem a dokud bude *Chorvatům* hrozit, že *Srbové* v některých z příštích voleb náhle zvítězí. Tajné *ustašovské* hnutí proti *Srbsku* stále existuje a celá věc je mezi politiky více než choulostivá.

49.2 Neustašovci – sílící hnutí

Ustašovské hnutí neustále žije a roste a má své pařáty i v *Bundeswehru*, kde, jak přiznal i **Český rozhlas 1 Radiožurnál** v pořadu **Včera, dnes a zítra** o poměrech v německé armádě (**poledne, 19.2.1998**), si *němečtí neonacisté* prohlížejí videokazety se záznamem mučení *Srbů* od *ustašovců* během války v letech 1991 až 1995. Německé vyšetřování nakonec skončilo tichým prohlášením, že v případě *neonacistických* tendencí v *Bundeswehru* nejde vůbec o žádnou vážnou hrozbu, ale pouze o „výstřednosti několika málo jedinců“.

Zamlčování pokud možno všech faktů o *Srbech* jen dokazuje, jak vážná a živá věc to ve skutečnosti je. Můžeme shodně s mnoha nezávislymi pozorovateli prohlásit, že celá situace na *Balkáně* je natolik citlivá, že návštěva *srbských* rodin a neformální několikahodinový rozhovor se *Srby* i tak populární osoby, jakou byla exprincezna *Diana* krátce před její tragickou „náhodnou“ smrtí 1997, pouze přidalo na hněvu *Vatikánu* a *anglické královny Alžběty* proti této „*princezně lidských srdcí*“.

Těžko lze uvěřit tvrzení jezuitského tisku, že v případě *Srbů* nikdy nešlo o rasové a nábožensky motivovanou válku a o genocidu. V 5. svazku jsme si však ukázali, že dokud nevstoupila katolická nenávisť k chorvatskému obyvatelstvu, existovala mezi *Srby* a římskokatolickými *Chorvaty* vzájemná, klidná pospolitost.

Srbové nežili výhradně jenom v *Srbsku*, stejně tak jako ani *Chorvaté* nežili pouze v budoucím *Chorvatsku*. Svobodně se pohybovali z jednoho místa do druhého a usazovali se jednou tam a později zase jinde, a to již hluboko v minulosti. Tím se stalo, že se mnoho *Srbů* pod nátlakem *Turků* v 15. století přestěhovalo směrem na sever a asi milión se jich usadil v *Chorvatsku*, takže v pozdějším *Nezávislém státu Chorvatsko* tvořili celou jednu třetinu obyvatelstva *Srbové*.

Od roku 1918 vlivem *habsburského* katolicismu učili *chorvatští* politikové jako například *Pavelič* a *Machek* záměrně *Srby* nenávidět. Nejlepší taktikou, kterou si *Chorvaté* jako menšinová skupina vyzkoušeli, bylo nikdy se vládě nebo konkrétnímu ministerstvu nebo straně ne-

protivit, ale místo toho se protivili lidu. 23 let před *ustašovskými* masakry *chorvatští* vůdci pronásledovali chorvatské rolníky a dělníky kvůli tomu, že všechny jejich problémy měli na svědomí *srbští* „utlačovatelé“, jak začali *srbskou* většinu nazývat. Právě tak se učili i *Němci*, že za všechny jejich problémy mohou *Židé*, což byla jenom dogmatická informační mašinerie, alibisticky ospravedlňující pogromy před celým světem.

Jaká byla *Rakousko-Uherská* statistika o obyvatelstvu *Bosny* v roce 1914? Ortodoxních bylo 930 000, muslimů bylo 620 000 a katolíků bylo 420 000. Celkem 1 970 000.

930 000 ortodoxních věřících *Bosny* byli *Srbové*. 620 000 muslimů byli také *Srbové*, kteří přijali mohamedánskou víru v 15. století, v době, kdy tuto provincii ovládali *Turci*. 420 000 katolíků byli *chorvatští* římské katolíci. Když sečteme dohromady ortodoxní *Srby* a muslimské *Srby*, vidíme, že v *Bosně* bylo v roce 1914 na 1 550 000 *Srbů*, to znamená tři čtvrtiny obyvatelstva. *Chorvatské* vyhlazování *Srbů* v *Bosně* bylo proto přestoupením rasové a národnostní etiky! A to jak v době druhé světové války, tak i v letech 1991 až 1992, ale i v dalších letech až do ukončení války v r. 1995.

Problémem historie (ať se nám to líbí nebo ne) je to, že má tendenci se stále opakovat. Dnešní *Nezávislý stát Chorvatsko* je kopií *nacistického* loutkového státu z doby před padesáti lety. Tato země má stejný název, stejnou vlajku, stejný národní znak, národní hymnu, měnu a uniformy (černé košile). A stejně tak jako za války i ukřutnosti vůči *srbskému* obyvatelstvu sponzoroval stát v chorvatských oblastech.

Encyclopedia Britannica, vydání z roku 1943, sv. 23, str. 923 (*Jugoslávie a válka*) popisuje vlajku Chorvatských *ustašovců* takto: „*Nová vlajka Chorvatska se skládá ze tří širokých pruhů – červeného, bílého a modrého a na nich leží znak z červených a bílých čtverců*“. Když se tedy dnes podíváme na mezinárodní vlajky, snadno mezi nimi rozeznáme *ustašovskou* vlajku z doby nacismu. Je naprosto stejná.

Proč tedy *Srbové*, kteří přežili příšernou genocidu a nyní brání své domy, své vlastnictví, svá práva na existenci na zemi, kde měli a mají většinu obyvatelstva po nejméně pět století, jsou opakovaně „demokratickým“ tiskem označováni jako agresori?! Tuto otázku by si měl položit každý, komu není demokracie lhostejná.

Není to proto, že *nacisté* po desetitisících našli svůj bezpečný přístav za pomoci amerických institucí – v *Americě*? Byli označováni jako „*bojovníci za svobodu*“ a získali ty nejvyšší funkce v institucích jako např. *CIA*. Velmi podrobně o tom vypráví kniha z poslední doby: ***Nesvatá trojice*** od ***Marka Aaronse*** a ***Johna Loftuse, St. Martin's Press, 370 stran, ISBN 0-312-07111-6***. Podává detailní a dobře zdokumentovaný popis spojení mezi *Chorvatským* duchovenstvem a *nacisty* po celém světě. Ukazuje, jak římskokatolické duchovenstvo sehrálo klíčovou roli v neblaze proslulých ***Ratlines*** – cestách, kterými byli *nacisté* podloudně vyváženi z *Evropy*. Netřeba ani říkat, že ***VŠICHNI chorvatští fašisté, VŠICHNI DŮLEŽITÍ USTAŠOVCI*** unikli spravedlnosti díky „*demokratické*“ *Americě*. A tito *ustašovci* se svými potomky jsou velmi aktivní v dnešních událostech se *Srbskem*. Někteří tyto události řídí přímo osobně na místě dění a někteří přes oceán z *USA*.

A stejně tak zajímavou knihou od těchto autorů ***Marka Aaronse*** a ***Johna Loftuse*** je kniha s přímým názvem ***Retlines***, která, jak jsme se již zmínili, přesně dokumentuje únik *ustašovců* do *USA* v 50. letech za pomoci jezuitského řádu a římskokatolických duchovních a podrobně líčí, jak *CIA* celou operaci odhalila, ale jak ji hned od počátku pak kryla a financovala.

Tady je odpověď na otázku, kde se dnes vzali *ustašovci* pokračující v jezuitské přísaze z let 1941 až 1945. Kdo jim dává v zákulisí podporu a kdo je zpozadí tlačí k moci. Je to opět *Vatikán* přes svého mocného spojence *USA* a *Německo*. Když vznikly v *Evropě* po rozpadu soci-

alistického bloku samostatné státy, bylo v *Jugoslávii* v roce 1990 okamžitě znovu-obnoveno *Chorvatsko* z období *NDH*. A jako první, kdo si pospíšil s uznáním tohoto nového státu, byl právě *Vatikán* a *Německo*.

49.3 Papež, nacisté a CIA

Barry Lituchy: PAPEŽ, NACISTÉ A CIA – NĚKOLIK POZNÁMEK K ÚLOZE VATIKÁNU NA LIKVIDACI JUGOSLÁVIE, vydáno 30. září 1995 v říjnovém vydání časopisu *The College Voice* z roku 1995 na *College of Staten Island of City University* v *New Yorku*.

„Ve světle nedávné návštěvy papeže Jana Pavla II. v New Yorku a nevšedních mediálních oslav tohoto tak zvaného »Velikána míru«, jsem byl vyzván, abych přispěl svým stručným pojednáním o skutečné politické historii Vatikánu ve dvacátém století.

Netřeba říkat, že skutečná role Vatikánu v historii dvacátého století je těžko progresivní nebo dokonce »mírová«. Níže uvádím několik citátů ze článku, který jsem napsal v srpnu 1994 o historických kořenech rozpadu Jugoslávie, které se dotýkají zvláště Vatikánu. Můj článek podává přehled o významných literárních dílech, zabývajících se touto otázkou se zaostřením na Spojené státy, Německo a Vatikán.

Jednou z nejdůležitějších knih zde zmíněných je *BLOWBACK* Christophera Simpsona. Plným názvem: *BLOWBACK. America's Recruitment of Nazi's and its Effects on the Cold War* (New York, Collier Books, 1988). Existuje samozřejmě velmi rozsáhlá historická literatura pojednávající o úloze Vatikánu při podpoře fašismu jak před, tak i po druhé světové válce. Studenti, kteří mají o toto téma zájem, by si mohli, kromě ostatních, prostudovat tyto publikace: Mark Aarons a John Loftus: *Nesvatá trojice* (1991), Milan Bulajic: *Úloha Vatikánu při rozpadu státu Jugoslávie* (1994), Raul Hilberg: *Ničení evropských Židů* (1985) nebo Stella Alexander: *Trojité mýty – život arcibiskupa Aloise Stepinace* (1987).

Pokud jde o současného papeže, je na něm zajímavé i to, že podporuje bývalého nacistu Kurta Waldheima, současného fašistického prezidenta Chorvatska, Franjo Tudjmana a také likvidaci Jugoslávie.

Blowback je jednou z nejvýznačnějších historických studií Studené války a... rozvoje Západní strategie Spojených států, jejich taktiky a institucí v rámci úsilí o svržení Sovětského svazu a dalších komunisty vedených vlád ve Východní Evropě v poválečné epoše. Odhaluje dříve nepoznané podrobnosti o původu CIA a tajných operací a institucí Spojených států, zejména o ochraně vlády U.S.A., o zaměstnání nacistické inteligence a starostlivosti o dřívější nacistickou inteligenci a ostatní evropské fašisty po druhé světové válce. V případě Jugoslávie sehrály tyto síly klíčovou úlohu při rozpadu země a při zakládání postkomunistických režimů...

Simpson podává vyčerpávající zprávu o tom, jak vznikly úřady americké inteligence a v čem měly svůj počátek tajné operace v Evropě. Jak se vyvíjela americká strategie potlačování, destabilizace a svržení komunismu v poválečné Evropě od posledních dnů druhé světové války až dodnes se značnou pomocí dvou evropských institucí: služby nacistické inteligence a římskokatolické církve. Obě tyto organizace hledaly po porážce fašismu v Evropě nové politické spojence... Tato kniha potvrzuje názor, že státy Východní Evropy, zejména Sovětský svaz a Jugoslávie, nepadly prostě jen v důsledku svých vlastních vnitřních problémů. Proti nim byly po celá desetiletí namířeny skryté vojenské operace sponzorované z USA, které měly za úkol přivést jejich zkázu...

Politika Spojených států vůči Jugoslávii po druhé světové válce vyplývala z celkové širší, obecnější strategie nebo programu na svržení celosvětového komunismu. Jinými slovy, zatímco historický záznam jasně ukazuje, že zahraniční politika USA přistupovala k Jugoslávii v rámci širšího kontextu Studené války s unikátní taktikou podpory, její konečné cíle se shodovaly s cíly USA všude jinde ve Východní Evropě: Pomocí kontrarevoluce obnovit kapitalismus.

Druhým významným mezníkem je fakt, že strategie USA vůči Jugoslávii si vynutila, aby se inteligence shromažďovala tajně a aby tajně probíhaly i vojenské operace. Zpočátku to spočívalo ve vyhledání, výchově a rozmístění mezinárodní sítě antikomunistických agentů pro tajné operace. Potom byly v USA vytvořeny různé organizace, které tvořili zdomácnělí emigranti. To vše podporovala a financovala CIA. Tyto emigrantské organizace (často připojené tím či oním způsobem ke Shromáždění vazalských evropských národů – ACEN) se věnovaly vytvoření protirevolučních emigračních armád a pomoci tomu, aby USA dosáhly svých politických cílů destabilizací, narušením a vojenským svržením všech komunistických států ve Východní Evropě... Mezi těmito agenty a emigranty, které do Evropy vyslala vláda USA, byla převážná většina buďto bývalých nacistů, bývalých členů jiných fašistických stran nebo prostě bývalých nacistických kolaborantů. Tato okolnost je vlastně hlavním záměrem knihy a je podrobně rozebrána.

...V bezprostředních dozvucích války vybudovala chorvatská fašistická strana (ustašovci) svou vlastní tajnou síť, která je měla organizovat a chránit a zajišťovat únik před mezinárodními tribunály pro válečné zločiny. Tyto únikové sítě dostaly název »Ratlines«... Tyto ustašovské »ratlines« byly založeny v Římě a byly vybudovány za nepostradatelné asistence a ochrany Vatikánu. Kniha tedy odhaluje, jak významnou roli sehrála katolická církev v poválečných strategiích a taktikách USA v Evropě... Tyto ratlines byly rychle objeveny a brzy poté získaly ochranu a byly zapojeny do CIC (Counter Intelligence Corp armády USA, což byl předchůdce CIA).

...Asi od roku 1948 vláda USA značně rozšířila pole působnosti svých tajných operací tím, že využívala bývalých fašistů z Evropy a vydávala ročně milióny dolarů na fašistické chorvatské a fašistické albánské organizace, publikace a agenty jak v Evropě, tak v USA. Je nezbytné poukázat na to, že politika těchto jugoslávských skupin a jednotlivců, kterou sponzorovaly USA byla a až do dnešní doby je ostře nacionalistická, antikomunistická, antijugoslávská. Příkladem toho je rozpad Jugoslávie.

Konečně... vidíme také plnou a nevyhnutelnou zodpovědnost vlády USA a CIA za přežívání, uchovávání a obnovování chorvatského (ustašovského) fašismu, který dnes díky padesátileté podpoře od vlády USA, znovu vládne v Záhřebu. Za pomoci římskokatolické církve vláda USA a její nezkušené agentury inteligentů zachránily a uchovaly předválečný nacismus a evropský fašismus až do současnosti a vybojovaly mu významnou úlohu po celou dobu Studené války. Při kontrarevolucích pak umožnily znovudobytí státní moci. Uchovávání předválečného chorvatského fašismu a dalších extrémně pravicových křídel nacionalistického hnutí na Balkáně (zejména albánského fašismu, který je tu také rozebírán) nese přímou zodpovědnost za rozpad Jugoslávie a za současnou občanskou válku v Bosně.

...Američané se spoléhali na inteligenci bývalých zkušenějších nacistických úředníků jako např. Reinharda Gehlena a dalších, které povolávali k tomu, aby organizovali své evropské špionážní sítě. Nacistická inteligence měla prostě to nejlepší zázemí k tomu, aby mohla proniknout do komunistického bloku po druhé světové válce a koordinovat tam tajné akce... až do (asi začátku 60. let), většinu práce americké inteligence prováděla ve Východní Evropě »Gehlinova Organizace« neboli síť bývalých nacistických a evropských fašistických agentů,

který si k tomuto úkolu povolal a řídil bývalý nacistický generál a vůdce nacistické inteligence Reinhard Gehlin. Gehlina si pro tento úkol najal generál CIC a vůdce Americké armádní inteligence v Evropě Edwin Sibert na příkaz prezidenta Harryho S. Trumana.

...Vláda USA vkládala svou důvěru v nacistický fašismus, který měl završit tajnou akci v boji proti komunismu, a to nebylo nic zvláštního. Stejný postup uplatňovala vláda USA i při sestavování týmů provádějících chemické a biologické výzkumné a vývojové programy, výzkum odstřelovacích zbraní a raket i výzkum vesmíru. Při tom všem spolupracovala i s nacistickými vědci...

Nejdůležitějšími ratlines v Evropě po kolapsu hitlerovského režimu byla spojení ze sověty ovládaného území, jako například spojení mezi Vídní a Římem – Řím byl mnoho let opravdovým centrem poválečného nacismu a fašismu. Zde mohli nalézt ochranu a bezpečný domov, novou totožnost a doklady nebo také umístění do nových zemí jako například do Jižní Ameriky fašisté a fašističtí kolaboranti z celé Evropy.

Ale proč v Římě? Cožpak nebránila Itálie fašisty už během války? I když je pravda, že fašistická vláda v Itálii byla svržena, její nejmocnější a nejdůležitější spojenec, římskokatolická církev, unikál jakémukoli potrestání nebo výtce. Ochrana nacistů a dalších fašistů pod křídly katolické církve (což byla oficiální politika církve od Vatikánu až dolů) pokračovala, aniž by jí v tom nějak bránily západní mocnosti. Není překvapením, že se Vatikán nezřekl mnoha antisemitických a profašistických vyhlášení, která vydala církev v letech 1930 až 1940. Jak Simpson ve své knize detailně popisuje, v rámci církve existuje zvláště jedna organizace s těsnými vztahy z vnitřních kruhů Vatikánu, která nese zvláštní zodpovědnost za rozvoj a udržování ratlines pro fašisty po válce. Tato organizace se nazývala Intermarium.

Intermarium byla církevní organizace v Evropě, která pojímala a rozvíjela úzké vztahy s fašistickými a nacionalistickými stranami a hnutími v Evropě od počátku 30. let, přes celou druhou světovou válku i po ní. Simpson uvádí: »Pro většinu katolické církve byla druhá světová válka předehrou k hlubšímu a důležitějšímu boji proti ateistickému komunismu, který tu řádil po celá desetiletí,« (strana 177). Intermarium si vybudovalo silné vazby na všechny fašistické vlády a strany v Evropě před válkou a někteří z jejich předních členů se stali úředníky v některých fašistických státech. Mezi vůdce Intermaria patřili vůdcové chorvatských ustašovců i klerikální fašisté ze Slovinska, Slovenska, Maďarska, Ukrajiny, Litvy atd. Přízeň, kterou papežství projevovalo vůči chorvatskému fašismu, nebyla žádným tajemstvím. Papež přijal i samotného vůdce ustašovců Ante Paveliče. Právě prostřednictvím vatikánských kanálů mohlo Intermarium rozmísťovat fašisty v latinské Americe. »V těch latinsko-amerických zemích, kde byla církev řídicím nebo vládnoucím faktorem... vyvinul Vatikán takový nátlak, že zahraniční mise těchto zemí zaujaly téměř až příznivý postoj ke vstupu bývalých nacistů a fašistů do svých zemi...,« (str. 180). V roce 1946 Intermarium intervenovalo u papeže Pia XII., aby zachránil celou ukrajinskou divizi SS Waffen (asi 11 000 mužů) a jejich rodiny. Je třeba připomenout, že tato divize se účastnila těch nejhnusnějších zločinů v dějinách – masové likvidace Židů, Rusů a komunistů na Ukrajině a v Polsku. Pro porovnání německé a západoevropské divize SS byly pouze »dobrymi vojáky,« ačkoli v Norinberku byli prohlášeni za »zločince v uniformách« (viz John Keegan: SS Waffen – asfaltoví vojáci, London: Purnellova Historie druhé světové války, 1970, str. 130–155).

V Chorvatsku a všude jinde registrovali tito klerofašisté Židy pro přípravu na deportaci do plynových komor. V Lotyšsku a Litvě předvíдали klerikální fašističtí kněží hromadné popravy tisíců Židů a komunistů. Chorvatský ustašovský vůdce Pavelič, který sám byl katolickým knězem, prohlásil Chorvatsko za »čistě katolický stát,« a dohlížel na vyhubení 700 000 Srbů, 70 000 Židů a 25 000 Rómů. Politikou Paveliče vůči Srbům bylo »třetinu vyhnat, třetinu kon-

vertovat a třetinu vyhladit«. Tato strategie se neprováděla jen v Chorvatsku, ale i na území, které dnes známe jako Bosnu, protože v té době bylo toto území začleněno do fašistického státu Chorvatsko. Kolaborace muslimů s ustašovským režimem měla klíčový význam pro uskutečnění těchto záměrů v Bosně.

Z chorvatského fašistického státu se rekrutovaly dvě bosensko-muslimské divize SS: 13. divize SS »Handjar« a 23. divize SS »Kama«. Třetí jugoslávsko-muslimská divize SS »Skanderberg« se rekrutovala většinou z albánského a černoorského muslimského obyvatelstva za italské okupace. Nejvýznamnější z těchto divizí SS na Balkáně však byla bosensko-muslimská divize Handjar... Její politický výcvik zajišťoval Velký Muftí z Jeruzaléma (organizátor pogromů proti Židům v Palestině), který hlásal ideologii islámského fundamentalismu a antisemitického a antisrbského rasismu, který je dnes opět živen v elitních jednotkách současné bosensko-muslimské armády... Divize Handjar byla definitivně poražena partyzány většinou srbského nebo jugoslávského židovského původu, se kterými byly vyslána bojovat. John Keegan ve své studii SS z roku 1970 vysvětluje, že »se omezila na masakrování a drancování bezbranných křesťanů,« (str. 105). Jinými slovy vidíme, že jejím hlavním válečným cílem byla masová likvidace srbského obyvatelstva Bosny. V důsledku toho se po válce srbské obyvatelstvo Bosny stalo menšinou, ačkoliv před rokem 1941 tam bylo většinou.

Jedním z nejvýznamnějších poválečných vůdců intermaria byl ustašovský vůdce jménem Monsignor Krunoslav Draganovič (jezuita pod přísahou). Během války pracoval otec Draganovič jako »evakuační úředník«, který byl osobně zodpovědný za to, že desetitisíce Srbů, Židů a Rómů a dalších poslal na smrt. V roce 1944 utekl do vatikánského azylu. Po válce páter Draganovič řídil některé z nejhanebnějších ratlines všech dob. Nejen že zorganizoval útěk Ante Paveliče a dalších předních ustašovců, ale znám je především díky tomu, že organizoval ochranu a přesídlení mnoha vůdců nacistické SS včetně Klause Barbieho, »řezníka z Lyonu«. Ke konci 50. let využil Draganovič svých styků s Vatikánem a CIA k tomu, aby se stal mezinárodním velvyslancem emigrační chorvatské komunity. Draganovičovi ustašovští kamarádi prostě jen tak nezmizeli ze scény a nezačali v bezpečné zemi poctivě pracovat. Začali ihned zakládat ustašovské buňky v chorvatských komunitách po celém světě. V roce 1989 a 1990 přímo financovali a podporovali vzestup Tudjmana k moci (viz: Pro Chorvatsko se udržuje pronacistické dědictví, New York Times, 31. října 1993 a Pizzový magnát v Kanadě nastolil chorvatského krále, New York Times, 16. ledna 1994). Kniha Blowback na stranách 176 až 184 dokumentuje, že vláda USA po dobu celé poválečné éry pečlivě sledovala chorvatské politické skupiny pravého křídla a napomáhala jim.

Úspěch politiky USA v Řecku... (atd.) popoháněný americkou vládou vedl k rozsáhlé finanční a logistické podpoře, která napomáhala vytvářet stále nové »programy pomoci pro uprchlíky« pravicového křídla. Nejvýznamnější z takto vzniklých organizací bylo »Shromáždění zajateckých evropských národů« (ACEN), které založilo CIA. Stalo se zastřešující organizací a odrazovým můstkem pro bezpočet fašistů a organizace pravicových uprchlíků, které se zapojují do dalších organizací počínaje rádiem Svobodná Evropa a časopisem Readers´ Digest až po Americký výbor pro osvobození národů Ruska, Bulharskou národní frontu, Slovenský světový kongres a Chorvatsko-americký výbor pro lidská práva. Nepochybně by se dalo vystopovat, že celá historie antititovských a antijugoslávských organizací v této zemi po roce 1945 sahá až k těmto institucím...

Nejedná se o činnost malého rozsahu. Zaměstnanec CIA, James Burnham odhadl, že v roce 1953 vynakládala ročně více než jednu miliardu dolarů na osvobozeneckou činnost uprchlíků (str. 127). V roce 1959 Kongres USA založil »Týden zajateckých národů« a následující rok se

v New Yorku díky mohutné finanční podpoře CIA konalo mnoho Dnů zajateckých národů (str. 270–271).

»Uprchlíká osvobozenecká hnutí« měla obrovskou finanční podporu za vlády Reagana a Bushe, což přímo ovlivnilo průběh dějin tím, že to přispělo k podkopání režimu v Sovětském svazu a ostatních východoevropských zemích... V 90. letech nesou tyto instituce zodpovědnost za zničení Jugoslávie jako státu, za likvidaci Srbů jako národa v Chorvatsku a Bosně a za vznik nové nacistické aliance na Balkáně v čele s USA a Německem prostřednictvím jejich nových fašistických satelitních států Chorvatska a Bosny."

Přístup „demokratických“ prezidentů USA není vůbec překvapující. Například o postoji George Bushe k Římu se můžeme dozvědět i z českých katolických novin, které informují, že George Bush vyjádřil osobní uznání kardinálu Fr. Tomáškovi: „...v těch nejtemnějších dobách komunistické nadvlády jste po dlouhou dobu vedl katolickou církev v Československu. Vaše osoba byla svítící maják naděje... Velmi rád vzpomínám na naše setkání v listopadu... Zároveň mi dovoluji, abych Vám poděkoval za Vaše přátelská slova podpory a za Váš zájem, který jste mi projevil během mého pobytu v nemocnici.«" (**Katolický týdeník, č. 25, 23.7.1991, str. 1**).

49.4 Pavelič – dnes chorvatským bohem

Jak píše **Slavko Goldstein** v díle: **Pokojný vyvraždění (Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997)**, zaznělo v prosinci 1996 od oltáře kostela Zraněného Ježíše v samotném centru *Záhřebu* na *Jelacicově náměstí 1* z úst kněze *Vjekoslava Lasice* kázání o tom, že „*jedinou Paveličovou chybou bylo, že dovolil, aby zmizel tehdejší Chorvatský stát.*“

Není tedy „chybou“, že *Pavelič* vložil hospodářství svého státu do služeb *fašistické* válečné mašinerie, ani to, že popravoval všechny, jak si to ve svém programu naplánoval. Jeho činnost mnohem lépe vystihuje slovo ZLOČIN než věrnost svému programu. A ne jenom nějaký zločin! Ale zločiny toho nejhoršího druhu: válečné zločiny, genocidní zločiny a zločiny proti lidskosti. Takto by je charakterizoval kterýkoli oprávněný soudní dvůr od *Norimberku* v roce 1946 až po *Haag* v roce 1997.

Podle otce *Lasice* však není nic z *Paveličových* zločinů chybou. Nazývá tohoto zločince „*velkým*“ člověkem, „*zosobněním Chorvatské národní myšlenky*“, která byla skutečně „*svatým jménem vůdce ustašovského hnutí.*“ (**Novi List, 30. prosince 1996**).

Lasic porušil pravidla, která uvádějí, že kázání při vzpomínkové mši se má skládat z biblických úryvků a jejich výkladů. Místo toho přednesl politický projev oslavující zločince.

Co můžeme v *Chorvatsku* dnes sledovat? I přes některé velmi jemné a opatrné distancování se od rehabilitace *ustašovské* ideologie ze strany některých malých parlamentních stran nebo dokonce i některých katolických biskupů, je stále více těch stran a stále větší množství těch členů vládnoucí strany, kteří si výslovně nebo alespoň nepřímo ve svých vystoupeních zahrávají s rehabilitací *NDH* a s rehabilitací *ustašovského* hnutí.

Zároveň sílí hlas *neoustašovců*. Ten naprosto přehlušuje těch několik málo kritických volání. Po sedmi letech, po poněkud nesmělém zpochybnění *ustašovských* zločinů, spěje *Chorvatsko* kousek po kousku k vychvalování zločince a oslavě zločinu, a to znovu od kostelního oltáře v centru *Záhřebu* a *Chorvatské republiky*. Kázání otce *Lasice*, které mělo oficiální podporu několika stran z extrémní pravice, si získalo mnohem více publicity než

obojí odsouzení této události jeho předchůdci, které bylo otištěno na straně **15** v **Glasi Koncila 12. ledna 1997**.

Kromě toho všeho většina *chorvatské* veřejnosti během uplynulých sedmi let mlčela. Jaký význam má toto nové „chorvatské mlčení“, na kterém se podílejí, každý svým vlastním způsobem, všechny vedoucí opoziční strany a všechny státní, kulturní a umělecké chorvatské instituce? Jaký význam má mlčení převážné většiny *chorvatské* veřejnosti vůči chválám hanebných zločinů a největšího zločince v chorvatských dějinách? Jaký význam má sotva znatelná protiodezva chorvatské katolické církve na *Lasicovo* kázání?

Ustašovci vůbec nejsou pouhým historickým tématem. Ohlušující hlas *ne-oustašovců* učinil z tohoto tématu součást dnešní *chorvatské* politické scény a změnil ho ve výzvu *chorvatské* identity. Lhostejnost k uctívání zločinu nebo dokonce propagaci zločinu však znamená v krajním případě totéž jako přijetí tohoto zločinu. Pokud se to stane součástí *chorvatské* identity, bude to pro osud *Srbů* opět osudné.

Chorvatsko není stále schopné odsoudit minulé zločiny na *srbských* krajanech a není schopné je odsoudit ani dnes a nebude schopné je odsoudit ani v budoucnosti. Není schopné odsoudit novodobý zločin v *Ahmici*, v krajinském *Kninu* po operaci *Bouře* a v *Lice*. Postrádá věrohodnost, která by umožnila odsoudit zločiny v *Ovcaru* a *Srebrenici*. O *Srebrenické tragédii* a počátku konfliktu viz také **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 33** a **37**.

Obrazy Führera *chorvatských fašistů (ustašovců)*, Dr. Ante Paveliče – chorvatského *Attila Huna*, zdobí mnoho míst v dnešním *Chorvatsku*. Najdeme je v některých *chorvatských* hospodách, nočních salónech, klubech, kinech apod. Je po něm pojmenováno mnoho náměstí, mnoho ulic, mnoho nábřeží a mnoho poutních míst. Dokonce existují pamětní desky nebo pomníčky s jeho jménem. A některé chorvatské hotely a hospody mají název „U“ jako „*USTAŠA*“.

Je to však to samé, jako kdybychom v *Německu* objevili památná nebo hojně navštěvovaná místa nesoucí *Hitlerovo* jméno nebo jméno některého z jeho spolupracovníků.

Paveličův triumfální návrat – tak zní článek v deníku **Novi List**:

„Ante Pavelič (vůdce *ustašovců* – *chorvatských fašistů* během 2. světové války) se do *Chorvatska* vrátí předními dveřmi – poznamenává *rijecký deník* »*Novi List*« – v komentáři o rozhodnutí prezidenta *Tudjmana* pohřbit mrtvého *ustašovce* spolu s jeho oběťmi v *Jasenovačském vyhlazovacím táboře*. Tytéž noviny připomínají, že *Tudjman* určil převoz do *Jasenovače* do »památníkového parku všech *chorvatských* obětí války« za národní prioritu. O tomto nápadu *chorvatského* prezidenta zatím *chorvatský parlament* nediskutoval, ačkoliv už o něm proběhla debata v Kongresu *USA*.

Zatímco *američtí kongresmani* jsou zděšeni při pomyslení na převoz do *Jasenovačského tábora*, určití členové *chorvatského parlamentu* potvrzují, že »v *Chorvatsku* nikdy nebylo *fašistické hnutí* ani *zastánci fašismu*, ale pouze bojovníci za *Chorvatský stát*.« Tentýž deník podotýká, že zároveň se *Pavelič* do *Chorvatska* vrací předními dveřmi – jsou vydávány jeho knihy, a to ne jako kritická vydání (což by se dalo pochopit), ale spíše jako »základní literární díla, která by se měla využívat k výchově mládeže«! (**Borba**, 4. dubna 1996)

Nemysleme si však, že *Pavelič* je bohem jenom v *Chorvatsku* a v *chorvatském* tisku. I náš katolický tisk neváhá přinést svým katolickým věřícím celostránkové vyprávění *záhřebského arcibiskupa*, kardinála *Franjo Kuhariče*, jako bohatou životní duchovní zkušenost. Jeho postoj k *tragédii Srbů* a k *chorvatským ustašovcům* plně potvrzuje pravdu o hrubém zkreslování událostí na *Balkáně* samotnou římskokatolickou církví. *Kuharič* nazýval *Stepinace* „*nejsta-*

tečnejším evropským biskupem té tragické doby." (10.8.2005, http://www.sweb.cz/katolicka-kultura/blahoslaveny_alois_stepinac/blahoslaveny_alois_stepinac.html).

Česká katolická veřejnost se proto mohla z *Kuharičova* vyprávění s tichým souhlasem české římskokatolické církve například dozvědět následující informace:

„Avšak po skončení druhé světové války jsme zažili opravdu těžké pronásledování církve. Stovky kněží prošli věznicemi, mnozí byli bez soudu zavražděni. Záhřebský arcibiskup Alojzije Stepinac, obhájce lidských práv, svobod a církve po dobu války, byl po jejím skončení odsouzen k 16 letům vězení." (**Katolický týdeník, č. 40, 6.10.1991**).

Míni snad kardinál *Kuharič* „těžkým pronásledováním“ nechvalně proslulý útěk jezuitských a františkánských *ustašovců* do států USA, Jižní Ameriky a Austrálie přes Rakousko prostřednictvím *Vatikánu*? Míni snad pan kardinál operace *Ratlines*?

O jakém obhájci lidských práv a svobod je zde řeč? Myslí snad *Kuharič* toho důvěrného přítele a podporovatele krvežiznivého *Ante Paveliče*? Myslí snad toho člena *ustašovského* parlamentu schvalujícího a příkazujícího genocidu *Srbů*? Má na mysli toho, který osobně řídil kata *Srbů*, *Židů* a *Rómů*, jezuitského pátera *Artukoviče*? Myslí snad toho, jehož náměstci z jeho příkazu vydávali rozkazy k pokatoličtění nebo k popravám všech nekatolických etnik a osobně také na to dohlíželi?

A o jakém vězení *Kuharič* hovoří? Myslí snad ono kardinálské vyznamenání za *Stepinacovy* „apoštolské zásluhy“ nebo že musel *Stepinac* zůstat ve své rodné vesnici, ovšem bez omezení pohybu (viz **5. svazek, 38.13 a 14 – 15 kapitola**)?

Kuharičovo prohlášení: „Nyní se těšíme z výdobytků demokracie. ...“ bude mít v sobě sotva pravdivý náboj. Spíše bude mít příchut *fašismu ustašovců* a jejich nových pokračovatelů – *neoustašovců*. Zvláště když si uvědomíme, v jaké době to prohlašuje!

Květnový **Katolický týdeník** roku **1998** poznamenává, že „se 8.5.1898 narodil Alojzije Stepinac, významný chorvatský kardinál.“ (**Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998**).

Jediný „význam“ tohoto novodobého inkvizitora v procesech likvidace nekatolíků na *Balkáně* spočívá ve věrnosti plnění papežových a jezuitských požadavků na „vyčištění“ katolické církve a víry od „*srbských kacírů*“. Jaká další odměna čeká kromě kardinálského klobouku tohoto zákulisního katana desetitisíců nevinných dětí, žen a starců?

Katolický týdeník, č. 23, 7.6.1998 s radostí oznamuje, že „papež Jan Pavel II. navštíví počátkem října již podruhé Chorvatsko. Tentokrát, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Alojze Stepinace. Slavnost blahořečení se bude konat 3. října na poutním místě Marija Bistrica.“

Zabránil svět této do nebes volající nespravedlnosti? Zabránil svět tomuto strašlivému výsměchu všem mírotvorcům snažících se o spravedlivé urovnání dějin a usilujících o pravdivé odhalení původců bezpráví, zla a zločinů? Co čteme po onom 3. říjnu 1998?

„Papež Jan Pavel II. navštívil počátkem října již podruhé Chorvatsko, aby prohlásil za blahoslaveného kardinála Aloise Stepinace. Slavnost blahořečení se konala 3. října na poutním místě Marija Bistrica.“ (**Katolický týdeník, č. 41, 11.10.1998, str. 3**; podobně také **Katolický týdeník, č. 42, 18.10.1998, str. 2**).

Mladá fronta DNES, 5.10.1998 v krátké poznámce o *blahořečení Stepinace* přidává k jeho osobnosti alespoň jedno hodnotící slovo, a sice: „kontroverzní“. *Stepinacův* životopis se však „taktně“ neobjeví toho dne v žádném tisku. Je však taková „taktnost“, ne-li přímo tolerance na místě?

Kdo po takovém činu blahořečení může ještě prohlašovat, že papež *Jan Pavel II.* je poslem lásky, míru a spravedlnosti?

49.5 Franjo Tudjman – nový Pavelič

První genocida proti *Srbům* se konala v letech 1941 až 1945. Druhá se konala v letech 1991 až 1992 a třetí genocidní pokus proti *Srbům* se koná až do dnešní doby a je veden jednak na území mezinárodně uznané *Chorvatské republiky* pod vedením *Franjo Tudjmana* a jednak na mezinárodní úrovni v *Haagu*.

Současný chorvatský stát navazuje na státní zřízení *Nezávislého státu Chorvatsko*, jak jednoznačně uvedl *Franjo Tudjman* na prvním kongresu Chorvatského demokratického společenství. *Nezávislý stát Chorvatsko* nebyl pouze kolaborantským výtvozem a *fašistickým* zločinem, ale také výrazem historických tužeb *chorvatského* lidu po jeho vlastním nezávislém státu a uznání mezinárodních faktů. *Nezávislý stát Chorvatsko* tudíž nepředstavuje pouhý rozmar mocností *Osy*, ale byl přímým důsledkem určitých historických okolností.

Doktor *Franjo Tudjman*, zakladatel strany *HDZ* (Chorvatského demokratického hnutí, Hrvatska Demokratska Zajednica) byl současně zakladatel a prezident nového *Nezávislého státu Chorvatska*. Tento obdivovatel a zastánce jezuitského řádu je dodnes nazýván jako *Otec národa*. Byl to *Titův* partizánský velitel, později tvrdě nepřátelský chorvatský nacionalista (odsouzený a vězněný *Titovou* komunistickou vládou). Získal doktorát z historie. Je autorem knihy ***Pustiny – historická pravda***, ve které v rámci revizionistické historie tvrdí, že se za druhé světové války v *NDH* nekonal ani *holokaust Židů* ani *genocida Srbů*. Připouští, že se možná něco podobného stalo, ale že *Židé* a *Srbové* si za to údajně mohou sami. Byl však „*rád, že jeho manželka není židovského ani srbského původu...*“

Tehdejší prezident *Chorvatska* ve své knize ***Pustiny – historická pravda*** tvrdí, že *NA HOLOKAUSTU NESOU VINU ŽIDÉ*. To napsal v roce 1989, předtím, než se stal „*svobodně zvoleným prezidentem demokratického Chorvatska*“, což je termín, který západní media, a zvláště *Německo*, ráda opakuje. Celá kniha jednoznačně ukazuje, jakého je *Tudjman* protižidovského jezuitského ducha a obráží nenávist katolicismu k *Židům*.

Není také tajemstvím, že *Franjo Tudjman*, když si byl jist svou mocí v nově obnoveném státě *Chorvatsko* roku 1990, podnikl okamžité opatření, aby zahladil všechny stopy a vzpomínky na koncentrační tábor v *Jasenovači*. V roce 1991 dal vybagrovat všechny budovy v *Jasenovači*, které byly až do té doby uchovávány jako památník, obsahující mnohé artefakty a záznamy, aby zde mohla vzniknout ptačí rezervace pro vzácné druhy ptáků. Nikdo nepochybuje, že to je pouze směšná zástěrka skutečného úmyslu. *Jasenovač* byl třetím „nejproduktivnějším“ koncentračním táborem *Třetí říše*. Ale díky tomu, že procesy týkající se válečných zločinů se zaměřovaly téměř výhradně jen na *Německo*, mnoho *ustašovských* vrahů z *Jasenovače* uniklo soudu i trestu a jsou dodnes na svobodě.

„Záhřeb bude žádat o vydání Sakiče, ten je neznámo kde. Záhřeb (ČTK) *Chorvatská republika* se podle náměstka ministra zahraničí *Ivo Sanadera* chystá oficiálně požádat argentinskou vládu o vydání *Dinka Sakiče*, který byl za druhé světové války velitelem *ustašovského koncentračního tábora Jasenovac*. Není však jasné, kde se nyní *Sakič* zdržuje. »Chorvatsko oficiálně požádá o *Sakičovu* extradici v co nejkratší době, jakmile pro to budou naplněny všechny formální podmínky,« uvedl *Sanader*.

»Izraelská vláda plně podporuje gesto chorvatské vlády požádat o Sakičovo vydání, aby mohl být souzen v Chorvatsku«. Tento krok Záhřebu přivítal generální ředitel izraelského ministerstva zahraničí Ejtanem ben Curem.

Sakič, kterému je již 76 let, řídil koncentrační tábor v chorvatském Jasenovaci od prosince 1942 do října 1944. V té době vládl v zemi prohitlerovský ustašovský režim Ante Paveliće. Podle hrubých odhadů přišlo v táboře, který dostal přezdívku »balkánská Osvětim«, o život až 600 000 Srbů, Židů a Cikánů. Řada chorvatských Židů byla z tohoto tábora deportována do německých koncentráků.

Přestože argentinský prezident Carlos Menem nařídil Sakičovo zatčení již 9. dubna, k zadržení dosud nedošlo vinou sporu o kompetence mezi třemi argentinskými soudci. Válečný zločinec mezitím poté, co televize zveřejnila místo jeho bydliště, zmizel i s celou rodinou a zdržuje se na neznámém místě.

Sakič přijel s rodinou do Argentiny v roce 1947 s vízy, jež dostali v Ženevě zásluhou františkánských kněží z jednoho záhřebského kláštera, kteří je obstarali u tehdejší první dámy jihoamerického státu, Evy Perónové.

Současné Chorvatsko, které získalo nezávislost na Bělehradu v roce 1991, když se rozpadla jugoslávská federace, je často v západní Evropě kritizováno za svůj mnohdy dvojznačný přístup k ustašovské minulosti." (**Mladá fronta DNES, 16.4.1998**).

„Jeho svatost“ papež Pius XII. velmi dobře věděla o Jasenovačském táboru smrti. Papežův zástupce, Dr. Giuseppe Masucci, spolu s jeho sekretářem v Záhřebu, arcibiskupem Dr. Alojzijem Stepinacem, Dr. Stěpanem Lackovičem a největším ustašovským genocidním zločincem Eugenem–Dido Kvaternikem byl členem nacistické „mezinárodní komise“, která 6. února 1942 navštívila ustašovský tábor Jasenovač. Římskokatolický kněz Miroslav Filipovič–Majstorovič byl spoluvelitelem Jasenovačského tábora a zároveň i nemilostným ustašovským popravčím. Během druhé světové války působil v Jasenovači i farář, kterého cituje Dr. Tudjman: „ctihodný“ Juraj Parsič, který měl hodnost ustašovského kapitána.

7. června 1979 navštívil papež Jan Pavel II. spolu se svými kardinály a biskupy nacistický tábor smrti v Osvětimi. Když však měl tentýž papež navštívit 10. září 1994 odštěpenou katolickou republiku Chorvatsko (po rozpadu jugoslávského státu ji jako první a také jediné mocnosti uznaly Vatikán a Německo), pozvali ho srbští představitelé na návštěvu Jasenovače a vyzvali ho, aby „odsoudil vraždy v Jasenovači a na ostatních popravištích během druhé světové války“. Pozvání přijato nebylo. Přesto však „Jeho svatost“ po boku s kardinálem Sordanem, vatikánským státním sekretářem, kardinálem Kuharičem ze Záhřebu a dalšími kardinály a biskupy poklekla před hrobem arcibiskupa a kardinála Stepinace, který byl odsouzen jako válečný zločinec! Ve svém proslovu také spojoval obdiv ke Stepinacovi s uznáním a s mučednictvím za věc pravé víry v Chorvatsku.

Zprávy o chorvatské genocidě proti Srbům za druhé světové války, na kterých spolupracovali místní muslimští vůdcové i mnozí katoličtí kněží, byly fakticky ověřeny mezinárodními pozorovateli a uznány Vatikánem. Když Dr. Franjo Tudjman vyhlásil v roce 1990 nový Chorvatský stát, byl to nový „ustašovský“ stát se všemi starými symboly (včetně červeno–bílého ustašovského šachovnicového erbu), který vznikl za přítomnosti papežského zástupce a muslimského vedení.

Tudjman na prvním sjezdu HDZ (Chorvatské demokratické unie) 26. února 1990 řekl v přítomnosti více než stovky ustašovských válečných zločinců, kteří po druhé světové válce unikli soudním dvorům a uprchli do mezinárodního azylu:

„Nezávislý stát Chorvatsko (tj. stát ze druhé světové války) nebyl pouhým kolaborantským výtvozem, ale byl také výrazem dějinných tužeb chorvatského národa po vlastním nezávislém státě a uznání mezinárodními institucemi – v tomto případě vládou hitlerovského Německa.“

Užívání *ustašovských* symbolů a hesel má na dnešní Srby stejný vliv, jako kdyby například německý kancléř *Helmut Kohl* k vyhlášení znovusjednoceného Německa použil hákový kříž a *nacistickou* červenou, bílou a černou barvu. A přesto západní svět, neznalý balkánských dějin, nevěnuje této vysoce významné regionální státní symbolice žádnou pozornost.

Bavorští katolíci, zatímco se bouří a rozčilují nad narůstáním *neonacismu* v *Německu*, posílají vydatnou finanční pomoc novým chorvatským *ustašovcům*, kteří otevřeně vyhláší svou identitu s *ustašovskou* administrativou z let 1941–45 a svou horlivou podporu *Hitlerovi*.

22. prosince 1990 přednesl *Tudjman* projev k chorvatskému *Saboru* (parlamentu) při příležitosti vyhlášení *Chorvatské republiky*. V *Ústavě*, kterou navrhl a která byla přijata, ztratili *Srbové* v rámci *Chorvatska* svůj status národa a byli odsunuti na status národnostní menšiny! Znovu začala oficiální válka proti *Srbům*. V létě 1991 získalo *Chorvatsko* nezávislost na *Jugoslávii* a vytvořilo svou vlastní armádu.

Ještě předtím, než se *Chorvatsko* osamostatnilo, poradil chorvatský ministr vnitra *Martin Spegelj* svým kolegům:

„*Jsmo ve válce s Armádou (tj. proti Armádě – tedy jugoslávské armádě JNA). Kdyby se něco stalo, zabijte je všechny ručními granáty na ulicích nebo v jejich domovech, střílejte jim pistolí do břicha, ženy, děti... S (chorvatsko-srbským městem) Kninem si poradíme tím, že je vyvraždíme.*“

Prvními válečnými kroky *Chorvatska* bylo okamžité obsazení *srbských* vysílacích stanic, aby nepronikla ani jedna jediná informace ven. Sám *Vatikán* vyslal do moře k budoucímu *chorvatskému* pobřeží loď s rušičkami proti *srbským* vysílačkám, které nemohly být zatím paralyzovány.

Po této bleskurychlé akci začal teror, který byl naprosto totožný se zvěrstvy roku 1941 až 1945. *Ustašovci* znovu vypalovali *srbské* vesnice, podřezávali *srbské* obyvatelstvo, mučili *srbské* ženy a jejich děti těmi nejhroznějšími způsoby přesně tak, jak to stanovuje jezuitská přísaha. Po celých stovkách umírali *srbsští* ortodoxní věřící a *srbsští* muslimové i *srbochorvaté* bez rozdílu věku, pohlaví a postavení. A běda každému *Chorvatu*, který se, byť jen náznakem, zastal bezbranného obyvatelstva nebo se pokusil pravdivě informovat o tom, co se děje. Potkal ho osud „zrádce“ katolické víry a chorvatské národní hrdosti.

Znovu docházelo k případům, že *chorvatské* ženy raději zabili své *srbochorvatské* nebo *srbské* muže a podřezali své děti, než aby nesplnily příkaz svého zpovědníka a faráře. Katolický fanatismus se opět projevil ve své pravé podobě.

Stačí, když si čtenář projde zvěrstva, jaká jsou popisována v 5. svazku, aby pochopil, co se dělo na území vyhlášeném *chorvatskou Tudjmanovou* vládou jako území se *srbskou* menšinou. Po započetí války 1991 bylo pácháno na *srbském* obyvatelstvu přesně totéž.

Když pak přišly první uklízející jednotky chorvatského velení do těch území, kde *chorvatští* vojáci – *ustašovci* „hrdinně“ bojovali za katolickou víru a za „svou národní identitu“, byly svědky tisíců případů nepohřbených obětí. Pro rychlost akce se *ustašovci* nezdržovali s hromadnými hroby, pokud to přímo neudělali se živým obyvatelstvem té či oné vesnice najednou, kdy je nahnali do přírodní prohlubně a zasypali je pomocí granátů. Výraz v obličejích obětí, které nechávali *ustašovci* na povrchu země vyjadřoval vždy tu největší hrůzu. Jejich těla nesla děsivé známky toho nejkrutějšího mučení. Mnoho obětí bylo vysvlečeno z kůže, mnoho jich

nemělo své pohlaví nebo končetiny, mnoho obětí bylo doslova vykuchaných a jejich vnitřnosti byly rozvěšeny po okolí. Mnoho obětí nemělo svou tvář, jen jakési zbytky z hlavy, mnoho žen bylo skalpováno a před svou smrtí sadisticky znásilněno nebo rozřezáno noži. Těhotné ženy ležely rozpárané a jejich plod, ještě spojen pupiční šňůrou, rozdupán na kaši, malé děti uvařeny v kotlích nebo opečeny na ohni jako selata, či naházeny do studní, napíchnuty na kůly plotů nebo na kříže apod. Nebudeme všechna ta brutální zvěrstva a bestiální příšernosti dál popisovat, i když je to jen část z toho, co tito *neoustašovští* netvoři prováděli. O tom, že byli dokonale vycvičení v praktikách, které prováděli jejich spoluobhájci katolické víry za druhé světové války, není pochyb.

Do nebe volající hrůza je také ta skutečnost, že jako za *NDH* ve druhé světové válce se *ustašovci* neštíteli všechno fotit a své fotografie pak ukazovat svým římskokatolickým přátelům, to tak činili i nyní. Nejen že opět existuje fotografický materiál o jejich novodobých zvěrstvech, ale dokonce jsou natočeny i celé videokazety, které dnes kolují po *USA* a v německém *Bundeswehru*.

Aby se však veřejnost nedozvěděla o *Srbech* pravdu, *chorvatští ustašovci* rozdmýchávali mezi *chorvatskými* muslimy nenávisť proti *srbskému* obyvatelstvu. Tímto způsobem byli muslimští *Srbové*, *Chorvaté*, *srbochorvaté* a různá nábožensky smíšená etnika postupně zatažena do celého válečného konfliktu. *Ustašovci* se neštíteli použít i násilí proti chorvatskému obyvatelstvu s tím, že údajně jde o útočné akce „*Srbů*“ proti ubohým a bezbranným chorvatským civilistům.

Jezuitští novináři a celé filmové štáby *Vatikánu* pak vysílaly reportáže o tom, jak je chorvatské obyvatelstvo napadáno *Srby*. Při odkrývání hromadných hrobů dávali tito zpravodajové zaručeně pravdivé informace o tom, že v těchto hromadných hrobech leží umučené chorvatské obyvatelstvo té či oné vesnice.

Jedná se však právě o *Srby* nebo o některá smíšená etnika zlikvidovaná *ustašovci*.

Mezi *ustašovci* a *Srby* není žádného viditelného rozdílu. Proto i mnoho natočených dokumentů o postupu *srbských* útočníků zachycuje ve skutečnosti postup *chorvatských ustašovců* vydávajících se za *Srby*. Tím vším se původní válečný cíl, totiž definitivní likvidace *srbského* obyvatelstva ve vyhlášeném *Nezávislém státu Chorvatsko*, úplně vytratil.

A pochopitelně, že tomu neustále napomáhali novináři a zpravodajové, které do Chorvatska ochotně posílal *Vatikán*. Z převážné většiny to byli jezuitští agenti, kteří také dnes slouží v Haagu jako „svědci“ toho, že ten či onen *Srb* je vinen mučením chorvatského obyvatelstva nebo přímo jeho zabitím. Ve většině případů jde však opět o nastrčený podvod.

Vatikán dnes vede svou válku proti *Srbům* u mezinárodního tribunálu a veřejné mínění celého světa je tak dokonale manipulováno. Jezuité vsadili na kartu, že nikdo není schopen rozpoznat, zda se jedná o *Srba* nebo o *Chorvata* a jaká je ve skutečnosti pravda pohřbená do hromadných hrobů už před více jak pěti lety. Vždyť i odkrývání těchto hrobů bylo neustále odkládáno a zdržováno tak dlouho, co to jen šlo, aby oběti nemohly být identifikovány. A celý svět je pak díky *ustašovským* dezinformacím zhrozen, jaká zvěrstva „*Srbové*“ napáchali.

Je to ovšem zase jeden z mnoha podvodných triků tajných jezuitů. Tito lidé ve své válce proti *Srbům* dnes pokračují jak v Haagu tak i skrze své nastrčené *srbské* politiky a političky v Bosně a v dalších územích (*Východní Slavonie, Kosovo* a další), a proto se také všechno tak dlouho na *Balkáně* vleče.

O dnešní Kosovské krizi pronikla důležitá informace o tom, že albánští teroristé jsou podporováni Německem a Itálií. Tyto státy tajnými kanály posílají do Albánie zbraně, munici, fa-

lešné doklady a vše ostatní, co albánští teroristé proti *Srbům* potřebují (**Radi-ožurnál, 22.7.1998, 8.00**).

Je také zajímavé, že ti chorvatští generálové, kteří se války účastnili jako první a nebo kteří šli ve druhé, odklízecí linii, nejsou již dnes na vojenských místech. Krátce po skončení válečné akce v letech 1993 až 1995 byli totiž okamžitě a tajně zbaveni vojenských funkcí a jako protiváha jim byla dána možnost podnikat. Pro zahájení podnikatelské činnosti jim byl poskytnut dostatečně tučný dolarový kapitál a honorář za prokázané služby státu.

Chorvatská vláda měla a má dodnes k těmto lidem jedinou podmínku, a sice: Mlčet o událostech z roku 1991 až 1992 stejně jako o událostech v dalších letech a nikdy se nedostat před soudní tribunál do Haagu. Dnes působí tito generálové hlavně v USA, Jižní Americe a v Německu a díky jezuitům jsou z nich úspěšní a velmi aktivní podnikatelé. Toto všechno má na svědomí novodobý šéf *ustašovců* – *fašista Franjo Tudjman*. V očích soudního dvora v *Haagu* je však „čistým“ politikem.

49.6 Chorvatský sen

Tím, že *Německo* za veliké podpory a pomoci *Vatikánu* předčasně uznalo nezávislost *Chorvatska* bez konzultace s ostatními státy *Evropského společenství*, je nám také ukázáno na skutečnost, že podstatná část chorvatské armády byla vytvořena již dávno předem a plně vybavená uniformami a zbraněmi dodávanými z *Německa*. Nepředvídatelnost situace zbavila všechny ostatní státy bývalé *Jugoslávie* možnosti vyjednávat o rozdělení a určit přesně hranice na základě skutečných historických, zeměpisných a pokud je to nutné, i etnických linií. *Chorvatské* milice (je jich několik) napadly *Jugoslávskou* armádu, která byla dosud v *chorvatských* kasárnách, s tím, že jim nebude umožněno spořádaně se stáhnout z *Chorvatska*.

Bylo to úplně jinak, než jak to proběhlo v bývalém *jugoslávském* státě *Makedonii*, kde bylo dosaženo několik dohod o spořádaném a o pokojném stažení *Jugoslávské armády* zpět za hranice nové *Jugoslávie*.

Ale v *Chorvatsku* si nové vedení přálo a) vyvolat konflikt proti *Bělehradu*, a tudíž proti *Srbům*, b) začít proces roztahování *srbských* a *bosensko-hercegovinských* hranic zpět na pozice z druhé světové války a c) zmocnit se vojenského arzenálu JNA. *Chorvaté* se zmocnili nejméně dvou brigád hlavních bojových tanků a dvou brigád obrněných transportérů, a to pomocí této strategie jednostranně vyhlášené války vůči okleštěné *Jugoslávii* a *srbským národům* (to znamená *Srbům* v *Srbsku* a mimo ně).

Dnes má *Velká lež*, která viní *Srby* z genocidy v současné balkánské válce, stejný vliv, jako při pohledu zpět do roku 1939 požadavek sankcí proti světové židovské populaci, protože „*němečtí Židé započali proti německému lidu genocidní kampaň*“. Historie ukáže, že klamání veřejnosti a navádění proti *Srbům* nebylo pouze ne-spravedlivé, ale napomohlo také celé genocidě, které by se mohlo jinak předejít, ale která vyvstala proti *srbskému národu* v tomto století již potřetí. Bylo to také hlavní příčinou konfliktu, který tu zuří dodnes.

Chorvati, *Srbové* a bosenští muslimové jsou etnicky nerozlišitelní. Všichni pocházejí ze stejného slovanského kmene. To zvyrazňuje ironii jednoho národa – *Chorvatů* (kterým občas v *Chorvatsku* a v *Bosně* a *Hercegovině* napomáhají muslimové). Ten usiluje o to, aby jeho dvojče, *Srbové*, bylo sprovedeno ze světa.

Nejnápadnějším rozdílem, na který dnes ukazuje většina pozorovatelů, je fakt, že *Chorvaté* se definují pomocí příslušnosti k římskokatolické církvi a *Srbové* zase k *srbské* ortodoxní

církvi. To je však příliš jednoduché. Tyto dva národy povstaly na odlišných, třebaže sousedících územích. *Srbsko* bylo tradičně nezávislé a *Chorvatsko* bylo mnoho staletí součástí *Rakousko-uherské říše*. *Chorvaté* také téměř celou tuto dobu živilí sen o velkém *Chorvatsku*, rozšiřujícím se na území, které spravovali *Srbové* a také ti, kdo se po tureckých vpádech neobrátily na islám. Tím se vytvářela chorvatská mentalita, která je velmi rozšířená a zazlívá *Srbům* jejich samotnou existenci.

Je příznačné a také opakovaně dějinami prokázané, že *Srbové* s podobnými nacionalistickými a teritoriálními ambicemi nevyrůstali. V tomto století to byli vždy *Srbové*, kdo byl ochoten vzdát se země i svého věhlasu (nemluvě o moci) pro dobro velké *Jugoslávie*.

Ale *Chorvaté* už za *Království* a potom v poválečné republice (po druhé světové válce) o sobě mluvili na prvním místě jako vždy o *Chorvatech* a teprve potom *Jugoslávcih*. *Srbská* kultura (během *jugoslávské éry*) považovala za nevhodné vychloubat se na prvním místě svým *srbstvím* a odsouvat příslušnost k *Jugoslávii* na druhé místo. *Srbové* neusilovali v rámci *Jugoslávie* o zeměpisnou a kulturní nadřazenost. Většina *Srbů* uvnitř *Republiky srbské* a uvnitř nové *Jugoslávie* (*Srbska* a *Černé hory*) se nesnaží hájit a pojmout etnicky *srbské* oblasti *Bosny* a *Hercegoviny* do *Srbska* nebo *Jugoslávie*, i když se téměř všeobecně zdráhají otočit se ke svým etnickým bratrům za hranicemi zády.

A přesto nemůže *JNA* (*Jugoslávská armáda*) vstoupit do *Bosny* a *Hercegoviny* nebo do *Chorvatska*, aby tam chránila *Srby* před útoky, které začali postupně *Chorvaté*, potom bosenští muslimové a bosenští *Chorvaté*. Dnes *Chorvatsko* přiznává, že má své vojenské oddíly (40 000 z nich) v *Bosně* a *Hercegovině* spolu s bosensko-hercegovinsko chorvatskými milicemi.

Všechny tři tak zvané etnické skupiny (muslimové, *Srbové* a *Chorvati*) se dostaly do něčeho, co je nyní, a to poprvé, nezávislým státem, uměle vytvořeným rakousko-uherskými kartografy a *Josipem Broz Titem*, pozdějším chorvatským vůdcem *Jugoslávie*. A záchráněni od krutostí, které ožily ve dvou světových válkách a v letech 1991–1992, teď žijí a sdílejí se o zem s křehkou vyrovnaností.

Chorvatští vůdci a chorvatští vojenští diktátoři, kteří se se svými gardami potloukali po celém *Chorvatsku* a *Bosně* a *Hercegovině*, mají dnes plnou moc Západu a především západních medií.

Tento příběh je ještě obsažnější a komplexnější. Tragédie genocidy, která pokračuje proti *Srbům*, je větší a mnohem surovější, než máme možnost zde ukázat. Překrucování viny za státní záležitosti je více než tragédií. Má strategický význam téměř globálního rozsahu.

Mikrostát *Chorvatsko* zatáhl většinu světa do něčeho, co by se mohlo stát obrovským protahovaným konfliktem tím, že ze Spojených národů učiní organizaci, která si není vědoma svých strategických cílů. Významné jsou i geopolitické aspekty. Jednalo se jednak o zdrženlivost *Německa* k uznání, že noví chorvatští vůdcové a politické útvary jsou návratem k éře, za kterou se muselo samo *Německo* půl století usmiřovat. Jednalo také proto, že se nechtělo vzdát „otevřené cesty ke *Středomořímu*“, která mohla vést právě přes *Chorvatsko*. A za druhé o stejný cíl usiluje také *Rusko*. To vidí a chápe podporování *Srbska* jako své eventuelní prodloužené ruky, která mu zajišťuje dlouhodobý geopolitický přínos.

Jugoslávští vůdcové jsou však ohledně *Ruska* velmi zdrženliví a nechtějí se dovolávat ruské podpory ze strachu, že by se dostali do nechtěného područí *Moskvy*. Tomu museli vzdorovat už po celou dobu existence *Jugoslávie* pod *Titovým* chorvatským vedením jako západní podoba komunistického státu.

Zřejmě nejironičtější představou, kterou *Franjo Tudjman* rozšiřuje, je tvrzení, že nová *Republika Chorvatsko* je „součástí Západu, součástí Evropy“. *Tudjmanův* „demokratický“ národ se stává státem jediné strany, na rozdíl od trendů ve *Východní i Západní Evropě*. Stal se neonacistickým, *ustašovským* státem vracejícím se zpět k minulému dělení (než k novému sjednocování) *Evropy*. Navíc tvrdě vzdoruje tendencím vykročit směrem k tržnímu hospodářství. Méně než 10% hrubého národního produktu je získáno ze soukromého podnikání. Jedná se převážně o nacionalisticko-socialistický stát, který zaslepeně poukazuje, že nová *Jugoslávie* je jen zbytkem jakéhosi komunistického státu. Ve skutečnosti se v dnešní *Jugoslávii* projevuje značná hybná síla směrem k široce založenému smíšenému hospodářství v pluralistické společnosti neboli opak tendencí v *Chorvatsku, Bosně a Hercegovině*.

Ale největším podvodem, kterého se mezinárodní media dopouštějí, je skutečnost, že chorvatské úřady vyčistily všechna chorvatská media od jakýchkoli opozičních (a už vůbec ne *srbských*) náznaků a zároveň byla západní media vedena k přesvědčení, že *srbská* media jednotně ovládá *srbský* prezident *Slobodan Milošević*. A přesto se v *Srbsku* většina televize i tisku nebojí postavit se zcela svobodně do opozice nebo alespoň s kritiky současného vedení.

Chorvatský vůdce *Franjo Tudjman* vyhlásil okamžitě po odchodu 250 000 *Srbů* z *Republiky Srbská Krajina*, že tento vyprázdněný prostor mají osidlovat *Chorvaté*. Pozval *Chorvaty* z celého světa. Veřejně je vyzval, aby přišli do *Srbské Krajiny* a zabrali si domovy a pozemky uprchlých *krajinských Srbů*. Poté, co násilná, vojenská okupace *Srbské Krajiny* změnila její demografickou strukturu, požadují někteří z chorvatských vůdců, jako například nechvalně známý chorvatský nacionalista a šovinista v chorvatském parlamentu (Saboru) *Vladimír Seks*, sčítání lidu. Na základě výsledků tohoto sčítání, které byly ovšem známy už předem, navrhuje *Seks* zrušení ústavního zákona *Chorvatské republiky* o právech národnostních společenství a menšin. Tento zákon formálně uděloval *Srbům* zvláštní status v oblastech, kde měli většinu.

„*Etnicky čisté Chorvatsko*“ – neuskutečněný sen *Hitlera* i *Paveliče* – se stává realitou 50 let po jejich ostudném pádu, to je v našich 90 letech. Ušlechtilá myšlenka pro *Řím*? Budiž, ale *Srbové*, kteří měli značný podíl na vítězství antinacistické koalice, jsou nyní vyháněni z domovů svých předků, okrádáni a ponižováni a znovu trpí ze strany nové a poněkud podivné genocidní aliance.

Chorvatský prezident *Franjo Tudjman* se nyní pod tlakem ze zahraničí a pod tlakem výpovědí očitých svědků „napravil“ a říká, že *Chorvatsko* „přijme ty jedince (neříká *Srby*), kteří neudělali nic zlého a přejí si přijít do *Chorvatska* jako jeho občané“. Proto se tedy do oblastí, kde *Srbové* žili více než 400 let, mohou vrátit pouze jedinci z více než 500 000 uprchlíků (od začátku války v roce 1991, během posledního exodu v roce 1995 do *Srbských* zemí přibylo asi 250 000 *Srbů*). *Srbská Krajina* je tedy teď země bez lidí.

V tomto ohledu je příznačný výrok člena Helsinského výboru pro lidská práva, *Williamu Haydena*, který řekl, že návrat uprchlých *Srbů* do *Krajiny* je systematicky znemožňován. *Chorvaté* tvrdí, že nevypalovali soukromý majetek a neplundrovali ho, zatímco *Hayden* to prohlásil za lež a obvinil chorvatskou armádu ze systematického plundrování a vypalování *srbských* domovů. V tomto směru pouze potvrdil předchozí zjištění představitelů Spojených národů.

O etnickou čistku *Srbů*, což je konstantní linie chorvatských politiků, se mohou brzy pokusit také ve východním *Slovinsku*. Takový pokus by měl těžké, pokud ne přímo osudné důsledky nejen pro *srbský* a chorvatský národ, ale také pro ostatní národy na *Balkáně* a v *Evropě*. Stále se tu ovšem volá po návratu k *inkvizici*! To je výstraha pro lid těch zemí, kde mají katolíci převahu ve státní zprávě.

Zpráva z 28. února 1998 hovoří o tom, že když opustily jednotky *OBSE Východní Slavonii* a odevzdaly ji v lednu *Chorvatsku* pod její správu, se ve velmi krátké době zmenšil počet *Srbů* ze 120 000 na 70 000. Číslo však není u konce, neboť exodus *Srbů* ze svých domovů ve *Východní Slavonii* pokračuje. Utečenci hovoří o perzekuování *srbských* obyvatel, kteří tvořili původní osazenstvo *Východní Slavonie*, dále o pronásledování, mučení, zatýkání a věznění ze strany *Chorvatů*. Hromadný útěk je vyvolán silnou hrozbou etnické čistky *Srbů* ve *Východní Slavonii* (**Radiožurnál, 28.2.1998, 18.00**).

Rozhlasové zprávy z března 1998 hovoří o pronásledování *Srbů* také v jihosrbské provincii *Kosovu*, a to ze strany *Albánců*. Zákulisím je stejně jako v *Bosně* náboženská nenávisť *srbské* ortodoxní víry. Civilní *srbské* obyvatelstvo si opět prožívá hrůzy z dřívějších let. *Albánci* napadají *srbskou* policii a civilní domy *Srbů*. Tajní *srbsští nacionalisté* (podporovaní jezuity), kteří živí celý konflikt v *Kosovu* jsou ve skutečnosti provatikánské síly schované za zdejší etnikum ochotné spolupracovat na vyhlazení *Srbů*. Většinou přichází přímo z *Albánie* a rozpoutávají provokační akce na obou stranách.

Cílem je co nejvíce rozdrobit poslední zbytky *srbské* národnosti do menších územních celků a pak *Srby* za pomoci jezuitských *ustašovců* a *Albánců* vyhladit. Tak to jezuité dělali vždycky, když nemohli zvládnout vyhlazení celého národa najednou. Část po částech ukrajovat z národa a přeměňovat ho na katolickou víru – to je jejich taktika úspěšná v každé době. Všechno se pak schová pod rouškou vnitřních etnických rozbrojů, nespokojeností a teroristických činů. Jak jsme si již ukázali, jezuité se při tom neštítí podnikat teroristické výpady i proti vlastním lidem, a pak z toho obviňovat právě *Srby*.

49.7 Některé akce ustašovských teroristů za vlády komunistů

Vraťme se o několik desetiletí zpět. Už tehdy je jasně cítit chorvatský protisrbský *nacionalismus ustašovců*. *Chorvatští ustašovští* teroristé se zaměřují ve svých akcích na ty *Jugoslávce*, kteří *Srbům* pomáhají.

To se také týká například různých chorvatských organizací spolupracujících se *srbskými* organizacemi nebo přímo samotných *srbských* organizací.

K nejvýznamnějším teroristickým útokům, za které jsou *ustašovci* zodpovědní v období posledních dvaceti let (do roku 1984):

1962: Útok na jugoslávský konzulát v *Bad Goldbergu* v *Západním Německu*. Byl zabit *Momcilo Popovič*.

1963: *Ustašovští* teroristé zabili jugoslávskou občanku *Andjelku Vuletinovou*.

1965: *Ustašovský* atentátník poranil v *Mnichově* jugoslávského konzula *Andrija Klariče*.

1966: Byl zabit jugoslávský konzul ve *Stuttgartu*, *Sava Milovanovič*. Ve *Frankfurtu* byl zabit *Jugoslávec Stipe Medvedovič*.

1968: *Ustašovci* zapálili bombu v kině „20. října“ v *Bělehradě*. Jeden člověk byl zabit, 85 raněno.

1969: Vůdce mise jugoslávského armádního sboru do *Západního Berlína*, *Anton Kolendič* a jeden člen této mise byli zraněni *ustašovským* vrahem.

1970: Ve *Frankfurtu* byl zabit *Jugoslávec, Niko Mijaljevič*.

1971: Teroristický útok na jugoslávský konzulát v *Göteborgu*. Byli zadrženi tři jugoslávští rukojmí. Jugoslávský velvyslanec ve *Stockholmu*, *Vladimír Rolovič*, zemřel na následky postřelení *ustašovským* vrahem. Jeden z pracovníků velvyslanectví byl vážně zraněn.

1972: Do *Jugoslávie* vstoupila skupina 19 ozbrojených teroristů. Ve srážkách s těmito teroristy zemřelo 13 jugoslávců a 19 jich bylo zraněno. V expresním vlaku z *Dortmundu* do *Atén* explodovala bomba. Jeden člověk byl zabit, osm zraněno. Tři *ustašovští* teroristi se pokusili zabít místního soudce z *Revensburgu*, který měl na starosti proces s pěti teroristy. V *Solingu* byl zabit *Jugoslávec*, *Bozo Marinač*. Letadlo švédské letecké společnosti S.A.S. bylo uneseno na domácí lince. Únosci požadovali větší obnos peněz a dále žádali, aby byl propuštěn vrah velvyslance *Roloviče*. Jejich požadavkům bylo vyhověno. V letadle jugoslávských aerolinií (JAT) letícím z *Kodaně* do *Záhřebu* explodovala bomba. Zemřelo 26 lidí.

1975: *Ustašovský* atentátník vážně zranil jugoslávského vícekonzula v *Lionu* ve *Francii*, *Mladena Djokoviče*. V kanceláři jugoslávských aerolinií ve *Stuttgartu* a zároveň i v dalších úřadech jugoslávských společností v *Západní Evropě* explodovala bomba.

1976: Čtyři *ustašovští* teroristé unesli letadlo americké TWA. Jeden americký policista byl zabit a dva zraněni. Před garáží jugoslávského generálního konzulátu ve *Stuttgartu* explodovala bomba. Byl zabit jugoslávský konzul ve *Frankfurtu*, *Edvin Zdovč*. Před jugoslávským velvyslanectvím ve *Washingtonu, D.C.* explodovala bomba. Dva lidé byli zraněni. Další bomba explodovala na jugoslávském generálním konzulátu v *Melbourne* v *Austrálii*. Bylo přitom zraněno 16 australských obyvatel. V *Düsseldorfu* došlo k pokusu o atentát na jugoslávského vícekonzula, *Vladimíra Topiče*.

1977: *Radomir Medič* jako vyslanec Spojených národů v *New Yorku* byl vážně zraněn během pokusu o atentát.

1978: Došlo k usmrcení dvou jugoslávských přistěhovalců – *Ante Cikoje* v *New York City* a *Krizana Brkice* v *Los Angeles*. Další dva jugoslávští přistěhovalci byli vážně zraněni, když byli napadeni v *New York City*. V *Constanci* byl zabit *Jugoslávec*, *Radimir Gazija*.

1979: Ve *Frankfurtu* byl zabit *Jugoslávec*, *Salih Mesinovič*.

1981: Před jugoslávským kulturním a informačním centrem ve *Stuttgartu* explodovala bomba. *Ustašovská* skupina Chorvatského národního odporu byla v *New Yorku* odsouzena za vraždu, vydírání a vystupování proti jugoslávským přistěhovalcům. V *Edenu* v *Austrálii* byla uvězněna skupina *ustašovských* teroristů. Chystali se právě k cestě do *Jugoslávie*, kde chtěli provádět teroristické útoky. Ve *Švýcarsku* a v západním *Německu* bylo uvězněno 18 *ustašovských* teroristů. Byli zadrženi s velkým množstvím výbušnin a zbraní.

1983: Soudní dvůr v *New Yorku* odsoudil sedm členů Chorvatského národního odporu na 20 až 40 let za různé teroristické útoky.

49.8 Agrese ve stylu „Blitz-Krieg“ (bleskové války)

Radoje Arsenic: Agrese ve stylu "Blitz-Krieg" jako metoda "etnické čistky" Srbů, Policie vyhání zbývající Srby, Záhřeb, 8. srpna 1995:

Novinář ze „*Slobodné Dalmacije*“, A. Gugo, ve své dnešní zprávě o situaci v „osvobozeném *Kninu*“ kromě jiného ukazuje na obrovský strach, který prožívají zbývající obyvatelé *Kninu* z návratu *ustašovců*. Uvádí, že se ho „*ustrašeně ptali, jestli po této armádě přijdou*“

ustašovci". On sám se ptá: „Bude někdy konec tomuto šílenství? Přesvědčování těchto lidí o tom, že žádní ustašovci neexistují trvalo dlouhou dobu.“

Mezi fotografiemi u tohoto textu je i jedna ukazující skupiny vojáků z *Chorvatské armády*, kteří drží rozvinutou černou vlajku s šachovnicovým motivem (jakou kdysi používali *ustašovci*) s nápisem z velkých písmen: „*Regiment IX HOS, Rafael kníže Boban*“. Průvodní text pod obrázkem připomíná: „*Vlála také nad Kninem.*“

Je to vlajka známé jednotky černých košil, která nesla jméno *ustašovského* zločince *Bobana* a která byla ve *Splitu* spolu s *ustašovskými* symboly vztyčována každoročně 10. dubna (na výročí vzniku kolaborantského „*Nezávislého státu Chorvatska*“). Stejně jako jiné oddíly HOS (které přímo navazují na *ustašovskou* „tradici“), jsou součástí řádné *Chorvatské armády*.

Chorvatské vojenské úřady minulou noc vyhlásily, že vojenská operace pod názvem *Bouře* byla oficiálně ukončena a že trvala 85 hodin. Další „čistky“ měla konat chorvatská policie, která si kromě toho, že musela vyjednávat se zbývající skupinou, která se vzbouřila, předvolala veškeré *srbské* obyvatelstvo, které zůstalo na okupovaných územích. Podle zpráv zůstalo ve *Kninu* ještě asi 800 osob. Jmenovaný vojenský velitel *Kninu* se včera objevil v chorvatské televizi a řekl *Srbům*, že „*by udělali lépe, kdyby se šli na policii udat sami, než aby je policisté museli vyhledávat.*“

Veškeré obyvatelstvo *srbské* národnosti, které zůstalo (včetně těch, kteří se vzdali) bude předáno policejnímu vyšetřování. Jsou okamžitě tříděni podle toho, zda je chorvatské úřady označí za cizí státní příslušníky (ti pak získají status válečného zajatce) nebo za chorvatské občany, se kterými se zachází jako s teroristy (vzbouřenci), z nichž část bude propuštěna podle nařízení zákona o osvobození, zatímco druhá část bude zadržena, aby byla pro výstrahu souzena jako váleční zločinci.

Čím budou muset projít, zda budou biti jako například *Srbové* ze západní *Slavonie* internovaní ve *Varazdinu* (kde k bití dochází ve velké míře) a kolik jich cestou z vězení domů „zmizí“ (jak se to stává rovněž v *západní Slavonii*), to se teprve uvidí.

O tyto věci se bude v *Chorvatsku* zajímat jen velmi málo lidí, což je zřejmé z reakcí zábřežských nacionalistických kruhů střední třídy, jaké můžete dnes zaslechnout na ulicích nebo nad šálkem cappuccina v kavárnách. Naneštěstí člověka vždy překvapí, co dovedou vyslovit kultivovaná ústa postarších pánů (přinejmenším soudě podle jejich vzezření), když začnou mluvit o jiném národě a lidem, které neznají, jako například: „*Ať jdou do pr..., všichni tihle Valaši by se měli z Chorvatska vyhodit,*“ a taky „*Už nikdy v Chorvatsku nebude nic srbského*“ (to jsou autentické citáty, zaznamenané spolu s mnoha dalšími ohavnostmi, které pouze dovedou vyprovokovat reakce přesahující rámec civilizovaného chování).

Toto „*vykořenění srbství*“ v pravém slova smyslu zahrnuje rozvášněné ničení a odklizování všech *srbských* znaků, a to dokonce i silničních ukazatelů s názvy měst psanými azbukou, které se tímto způsobem psaly po celá desetiletí a generace. Existují mnozí lidé, kteří se snaží získat takovouto trofej nebo alespoň její fotografii. Tak tomu bylo v případě vandalského zacházení s cedulí *Vojnice*, na fotografii se skupinou chorvatských vojáků v *Karlovači*. Znamená to snad, že tato „civilizovaná vojenská akce“ se snaží vymýtit i abecedu?

Na dnešní tiskové konferenci se viceprezident vlády, *Ivica Kostovič* snažil zmenšit rozsah tragédie a odchodu *srbského* národa z *Krajiny*. Tato, očividně největší tragédie *srbského* národa v *Chorvatsku* od dob velkých migrací *Srbů* před *Turky* v čele s *Carnojevičem* (v tomto směru *Pavelič* zaostává) v *Chorvatsku* znepokojuje máloko ho, což nám pouze dokazuje, že cíle v současnosti vládnoucího chorvatského nacionalismu se naplňují. Proto se již pokoušejí tvrdit, že *Krajina* byla obydlena mnohem menším počtem *Srbů*, než tomu ve skutečnosti bylo

před touto válkou. Tímto *Kostovič* tvrdí, že na tomto území bylo jenom 120 000 *Srbů* a z nich 30 000 bylo ve zbrani, což znamená, že do exilu odešlo jenom asi 90 000 civilistů.

Kdyby tomu tak bylo, znamenalo by to, že za současného zábřežského vedení by do exilu odešlo přinejmenším asi 400 000 *Srbů*, přičemž víme, že jich tam je sotva 100 000. Pravdou je, že podstatná část *Srbů* z těch částí *Chorvatska*, které jsou pod kontrolou Zábřehu, přešla do Krajiny a z toho vyplývá, že počet *Srbů*, kteří tuto oblast opustili, je mnohem vyšší.

Proradnost těchto údajů, které dal do oběhu viceprezident chorvatské vlády, je patrná také v jeho konstatování, že jedním z cílů operace *Bouře* bylo zastavit novou vlnu uprchlíků z oblasti *Bihač*, kde se jednalo, podle něho, o 230 000 lidí (tento počet mnohokrát nadsadil, protože obyvatelstvo této oblasti není tak početné), a také navrátit do svých domovů v *Chorvatsku* asi 101 000 chorvatských uprchlíků.

To vedlo k závěru, že v *Krajině* žije stejný počet *Srbů* jako *Chorvatů*, což je vyložená lež. Souběžně nám to ukazuje na trend a záměr pochorvatštit tuto oblast, ve které žili *Srbové* po celá staletí jako většinový autochtonní (původní) národ, který uznávaly všechny dřívější vlády s výjimkou *Paveliče* a současného *Tudjmana*.

49.9 Jezuitská inscenace

Dnes ukončují *Srbové* a *Jugoslávci* padesátileté období mlčení, které si vyžádal a vynutil *Tito*, o protisrbské genocidě ve druhé světové válce. Projekt, jehož cílem je zaznamenat „*Genocidu proti Srbům, 1991/92*“, začala slečna *Bojana Isakovičová*.

Projekt, který se v současné době soustřeďuje na hromadné zveřejňování dokumentů, fotografií a artefaktů, se stal tragickým osudným okamžikem pro odhalené chorvatské a bosenské *Srby*, kteří přinášejí fotografie nebo zprávy o chybějících rodinných příslušnících do Muzea aplikovaného umění v *Bělehradě* s nadějí, že získají nějaké zprávy o svých příbuzných. Na základě informací dodaných do centra už bylo prostřednictvím namáhavého soudního vyšetřování identifikováno mnoho spálených mrtvol.

Při více než jedné příležitosti se stalo, že *Srbové* žijící mimo *Balkán*, v *Německu*, viděli v televizi údajné *Chorvaty* (nebo muslimy), které brutálně zabíjeli *Srbové*. Ale oni rozpoznali, že v televizi jsou příslušníci jejich vlastních rodin, tedy *Srbové*, nesprávně označováni za *Chorvaty* nebo muslimy. K tomuto jevu dochází příliš často, než aby šlo o pouhou náhodu.

Podobně vzniklo i mnoho příběhů o tom, že bosenští *Srbové* znásilnili muslimské ženy v *Bosně* a *Hercegovině*, avšak jasně se prokázalo, že to byly pečlivě zaranžované scény, které sehrály jiné ženy, které bylo za muslimky jenom převlečené. Znásilňování (na všech stranách) je jedním z vedlejších produktů každého konfliktu, ale průhledné zinscenování těchto činů ze strany *Chorvatů*, je velmi význačné a varující.

Spojené národy již prohlásily, že po řádném prošetření vědí, že bosenští muslimové nebo *Chorvaté* zinscenovali několik velkých incidentů tak, aby z nich mohli obvinít *Srby*. Mezi ně patří i proslulé, televizí přenášené vraždění muslimů stojících v *Sarajevu* ve frontě na chleba. Muslimské vojenské síly na to nejprve upozornily televizní kameramany a potom samy střílely do svých vlastních lidí. Z tohoto útoku byly obviněny *srbské* síly (což už je nyní vyvráceno) a navzdory zjištěním Spojených národů nikdy tato obvinění západní zpravodajská media nevyvrátila.

K dalšímu podobnému incidentu došlo (jak ověřily Spojené národy), když muslimští odstřelovači stříleli do smutečního zástupu na muslimském pohřbu v *Sarajevu*, a to zvláště kvůli

televizním kameramanům, kteří zde byli záměrně rozmístěni. Spojené národy také oznámily, že sestřelení dodávkového letadla Italských vzdušných sil G-222 poblíž Sarajeva bylo dílem Chorvatů, nikoli Srbů, kteří z něj byli původně obviněni. Západní media neuvedla na pravou míru ani tento příběh.

„K nejdojemnějším papežovým zážitkům v roce 1997 patřila »dlouho vytoužená« dubnová cesta do Sarajeva – »symbolického města rozporů a nadějí tohoto století« ” **(Katolický týdeník, č. 3, 18.1.1998).**

Jak opravdu dojemné! Dragoljub Jivojinovič, autor mnoha knih o nedávné politické historii balkánských zemí, poukázal nedávno na to, že u příležitosti 2 000 let od narození Krista vyhlásil Vatikán udělení rozhřešení za hříchy minulosti. Záměrem církve, jak papež řekl, je „činit hluboké pokání za slabosti mnohých synů, kteří zneuctili církve.“ To je pěkné přání, ale Vatikán ho musí prokázat v praxi. Mnich Dr. Srecko Perič z Livna řekl v červenci 1941 ve svém kázání: „Moji chorvatští bratři! Jděte a vybijte všechny Srby! Jako první ze všech moji sestru, která se vdala za Srba. Potom přijďte ke mně a já na sebe vezmu všechny vaše hříchy...“

Dnes se v nové genocidě chorvatské ženy dožadují smrti svých manželů. Jak tedy poznáváme, podstata i způsob vedení konfliktu vypadá shodně s konfliktem ve druhé světové válce. A tento konflikt živí znovu Vatikán.

Kdo tyto konflikty financuje? I český tisk přiznává:

„Od skončení studené války se peníze za drogy staly jediným zdrojem pro vedení řady etnických a náboženských konfliktů ve světě. »Séfové gerilových armád se proměnili v drogové barony,« řekl jeden pracovník Interpolu.” **(Mladá fronta DNES, 3.7.1998, str. 11, článek: „Heroin je na západě znovu ...“).**

49.10 Mostar – prozrazení chorvatské „mírumilovnosti“

Na příkladu rozděleného Mostaru můžeme vidět pravý charakter chorvatských nacionalistů a neoustašovců:

„CHORVATÉ POŽADUJÍCÍ ETNICKOU ČISTOTU SE V MOSTARU VZBOUŘILI. Téměř 2 000 Chorvatů tvrdé linie se ve středu v Mostaru vzbouřilo poté, co představitel Evropské unie určil, že město by mělo být rozděleno na sedm zón: tři s chorvatskou většinou, tři s muslimskou většinou a jedna smíšená.

Chorvati obklopili úřady EU ve městě, rozbíjeli okna a hodinu drželi v zavřeném autě administrátora EU Hanse Koschnicka, kopali do jeho vozu a skákali mu po střechě. »Pokoušeli se ho vyrvat z auta,« řekl mluvčí německého ministerstva zahraničí, Martin Erdmann. »Vykríkovali heslo Za dom spremni – Jsme připraveni pro vlast – pozdrav fašistů, kteří řídili chorvatskou nacistickou vládu za druhé světové války,« podle AP.

Mluvčí EU také uvedl, že vzbouřenci provolávali, aby byl Koschnick zabit, zatímco poblíž stála místní policie a jen přihlížela. Chorvatští představitelé v Mostaru nyní odmítají jakékoli další vyjednávání s EU. Italská ministryně zahraničí, Susanna Agnelli, zastupující EU v Zábřehu řekla, že by chtěla rozebrat tuto situaci s chorvatským prezidentem Franjo Tudjmanem. »Chtěli bychom dojít k dohodě, která by byla přijatelná pro obě strany,« oznámila pro Reuters. Tudjman uvedl, že s plánem nesouhlasí. Koschnick prohlásil, že odstoupí, dokud nebude město znovu sjednoceno. »Němec nemůže uznat rozdělení města,« řekl pro interview v německém rozhlase. Rozzuření Chorvati si činí nárok na smíšenou centrální část, která zahrnuje

letiště, nádraží a tři elektrárny, kde jsou vlastně upřednostněni muslimové, protože v ní má žít muslimská většina.

Po námitkách Bosenských Chorvatů si EU naplánovala, že z Chorvatska vyšle 100 policejních úředníků, aby působili na obou stranách rozděleného města. Generální tajemník NATO, Javier Solana a vrchní generál George Joulwan uspořádali v pondělí ve městě mítingy. Nebyly hlášeny žádné zprávy. V úterý se německému ministru zahraničí Klausovi Kinkelovi nepodařilo přimět Tudjmana k podpoře plánu na znovusjednocení.

CHORVATSKÝ NACIONALISMUS TVRDÉ LINIE OHROŽUJE FEDERACI. Problémy v Mostaru jsou pouze jedním znamením, že Bosensko-chorvatská federace »se rozběhla proti zdi problémů, které jsou tak obrovské, že v zahraničních diplomatech, kteří mají k tomuto plánu nejbližší, narůstají pochybnosti, zda bude fungovat, i když přitom ve svých veřejných vystoupeních zůstávají optimističtí,« uvedly v úterý N.Y.-Times.

Zatímco místní bosensko-muslimské úřady a řádní občané federaci neodmítají, jak píše korespondent Mike O'Connor, mnoho Bosenských Chorvatů říká, že se chtějí usadit jedině ve svém vlastním etnicky čistém státě.

»Nemůžeme přijmout Daytonskou dohodu,« sdělil O'Connorovi reverend Ante Marič, vychloubající se tím, že Chorvaté jsou nejstarším etnicky čistým národem v Evropě.

»V domovech dvou katolických kněží je hrdě vystavena fotografie Ante Paveliče, vůdce válečného, pronacistického chorvatského státu,« hlásí O'Connor. »Vysvětlují, že lidé, kteří se domnívají, že na genocidě nese vinu ustašovský režim, naletěli anti-chorvatské propagandě.« Ustašovci, kteří byli příliš brutální i na německé poměry, zavraždili stovky tisíc Srbů, Židů a muslimů i umírněných chorvatských oponentů. Farmář Jure Iličič, O'Connorovi řekl: »Mám šest synů a pokud nám bude řečeno, abychom se dělili o naši vládu s muslimy, všichni se ke mně přidají ve válce, která pak nastane.«

Chorvaté původně podporovali bosenskou nezávislost a bojovali proti srbským nacionalistům ve snaze obsadit republiku. Avšak krátce po prvním mezinárodním »mírovém plánu«, který navrhoval rozdělení Bosny do etnických zón – diplomati vysvětlovali, že je nutné, aby se »realita odrážela na půdě« – zahájili chorvatští nacionalisté svou vlastní válku za to, aby se zmocnili částí Bosny, kde by měli svůj vlastní stát. Tato válka skončila oficiálně v roce 1994, kdy Spojené státy přinutily obě strany vytvořit Chorvatsko-Bosenskou federaci a vojenskou alianci.

Přesto na rozdíl od Srbska nikdy netrpělo Chorvatsko mezinárodními sankcemi za zbrojení a financování nacionalistických extrémistů, snažících se rozdělit Bosnu do etnicky čistých parastátů. »Musíme zajistit, aby federace fungovala, nebo dojde v Bosně ke katastrofě,« řekl v úterý Holbrooke."

49.11 Memorandum o genocidě Srbů

Toto je úryvek velmi důležitého dokumentu, který si nemůžeme dovolit vynechat. Jasně ukazuje nové záměry neoustašovců v letech 1991 až 1995.

„MEMORANDUM O ETNICKÉ ČISTICE A GENOCIDĚ PROTI SRBSKÉMU LIDU CHORVATSKA A KRAJINY

Úvod

Poté, co Srbové žili po celé staletí v Krajině, západní Slavonii, Baranji a západním Sremu, hrozí jim dnes zánik a vyhlazení všech stop o jejich existenci v těchto zemích. Za pomoci brutální vojenské a policejní síly nutí chorvatská vláda Srby k opuštění domovů a krajů, kde žili jejich předkové, a místa, která se jim podařilo střežit a uchovat navzdory všem předchozím pohromám.

Dnes po opakovaných útočných taženích chorvatské armády jsou území, na kterých žili Srbové ve většině nebo kde tvořili alespoň polovinu obyvatelstva, úplně etnicky vyčištěna. Z povrchu země jsou úplně vyhlazeny všechny stopy po staleté přítomnosti Srbů na tomto území, po jejich dědictví, kultuře a náboženství.

Z rozhodnutí chorvatské vlády je zabavován soukromý majetek Srbů v Krajině a vůbec po celém Chorvatsku proto, aby se zabránilo návratu srbských uprchlíků a aby bylo možno vytvořit etnicky čisté Chorvatsko.

Po celé desetiletí byl na Srby vyvíjen záměrně plánovaný psychologický a fyzický nátlak, kterým se připravovala opakovaná genocida, připomínající genocidu z období Nezávislého státu Chorvatsko (NDH – 1941–1945), kdy bylo jenom v Jasenovačském táboře zlikvidováno 700 000 Srbů, Židů a Rumunů.

Od vypuknutí války v roce 1991 bylo z Chorvatska (mimo území RSK) násilně vystěhováno více než 400 000 Srbů. Útok Chorvatské armády na Republiku Srbskou Krajinu (RSK) na počátku srpna 1995 vyústil v bezprecedentní exodus asi 250 000 příslušníků srbského národa. Celkový počet Srbů vyhnaných z Krajiny a Chorvatska dosáhl čísla asi 650 000. Tím se podíl Srbů na celkové populaci Chorvatska zmenšil z 12,5% (podle chorvatských údajů) z doby před násilným rozdělením Chorvatska na současná 2–3%.

Souběžně s vyhlazováním Srbů se konala i strašlivá a násilná tažení proti značnému množství ostatních národnostních menšin z Chorvatska. Z asi 20% příslušníků těchto menšin žijících v Chorvatsku jich tam dnes zůstalo jen 3–4%. Chorvatsko bylo etnicky vyčištěno.

I. OZBROJENÉ AGRESE

Série agresí proti srbskému obyvatelstvu od roku 1991 provázelo tažení hrůzy, násilného vyhánění, masových vražd a válečných zločinů (oblast Medak, pole Pakrac, Maslenica, náhorní plošina Miljevac), které vyvrcholilo invazemi na západní sektor UNPA 1. května 1995 a severní a jižní sektor 4. srpna 1995.

a) Agrese na západní Slavonii

Při agresi Chorvatské armády na západní sektor UNPA (Západní Slavonii) 1. května 1995 bylo podle dosud zveřejněných údajů zabito více než 3 300 srbských civilistů a více než 1 000 vojáků RSK. Přitom bylo z této oblasti vyhnáno asi 20 000 Srbů. Tato ozbrojená operace Chorvatska byla uspořádána za účelem zničení civilního srbského obyvatelstva a dokončení etnické čistky Západní Slavonie, která začala v roce 1991.

Okupací celého území západního sektoru UNPA porušily velmi očividně ozbrojené síly Chorvatské republiky ve spojení se zvláštními policejními jednotkami a paravojenskými skupinami Dohodu o skončení nepřátelství z 29. března 1995 i platnou rezoluci Bezpečnostní rady OSN, vyzývající k zachování této Dohody. Tím také ignorovali Plán Vance, podle kterého byla tato oblast vyhlášena za chráněnou zónu.

Při této agresi na RSK spáchala Chorvatská armáda zločiny genocidy a etnické čistky, jak dosvědčují početná vyjádření očitých svědků a zprávy představitelů OSN, mise EU, ICRC, tisku i zpráva »Helsinki Watch« z července 1995.

Prostřednictvím výroků svých předních představitelů (prezidenta F. Tudjmana, vicepremiéra I. Kostovice, ministrů M. Granice, G. Susaka, J. Radice i A. Rebice a I Tolji) se Chorvatsko snažilo omezit a vyvrátit tvrzení nezávislých mezinárodních organizací, zahraničních pozorovatelů a médií o těch nejhrubších válečných zločinech, porušování lidských, občanských, vlastnických a dalších práv Srbů. ..."

Dalším důležitým dokumentem je:

„PORUŠOVÁNÍ LIDSKÝCH A OBČANSKÝCH PRÁV SRBŮ V CHORVATSKU

(Při příležitosti vydání Jugoslávského vládního Memoranda)

Jugoslávská vláda uvědomila předem klíčové mezinárodní instituce a jednotlivce a potom předložila své memorandum týkající se porušování lidských a občanských práv Srbů v Chorvatsku i jugoslávské veřejnosti. Vydáním tohoto dokumentu zahájila jugoslávská vláda rozsáhlou diplomatickou a politickou kampaň za účelem seznámit mezinárodní i domácí veřejnost se skutečnostmi o nezáviděníhodném postavení a útisku srbského lidu v Chorvatsku.

Jedná se zajisté o důležitý dokument, vycházející z pozoruhodného množství pramenů, a podle doprovodného poselství o silně výstražný dokument. Kromě jiného se v něm také uvádí, že Srbové žijící v Chorvatsku jsou pronásledováni, je jim zabavován majetek, jejich domovy a firemní budovy jsou vyhazovány do povětří, jsou ničeny jejich kostely a kulturní památky, jsou nuceni ke změně svého náboženství a jsou jim upírána jejich základní politická, občanská, ekonomická, sociální a kulturní práva. ... všechny tyto nároky na postavení srbského lidu v Chorvatsku jsou podloženy dokumenty, které poukazují na věrohodnost všech uvedených skutečností.

Exodus Srbů z Chorvatska

Masové pronásledování občanů srbského původu začalo v roce 1990, kdy byli Srbové v souvislosti s vyhlášením chorvatské nezávislosti zbaveni statutu konstitučního národa a jejich postavení bylo změněno na národnostní menšinu. Vzhledem k tragickým zkušenostem ze druhé světové války, kdy byla v tehdejší »Nezávislém státě Chorvatska« spáchána genocida proti srbskému národu, začali Srbové ve velkém množství opouštět Chorvatsko tentokrát již v roce 1990. Od té doby se exodus Srbů nezastavil. Odhaduje se, že Chorvatsko dosud opustilo asi 300 000 až 350 000 Srbů. Základní údaje o exodu Srbů přijímají i mezinárodní organizace, i když hovoří o poněkud menších číslech. Podle údajů z r. 1994 např. o 250 000 srbských uprchlíků.

K nejhrubšímu porušování lidských práv Srbů v Chorvatsku, které bylo jednou z hlavních příčin exodu, došlo během občanské války v roce 1991 a 1992. Týká se to válečných zločinů, genocidy, etnických čistek a týrání obyvatelstva srbského původu. K tomu je předložen dostatečný důkaz v Memorandu jugoslávské vlády. Během války v letech 1991 a 1992 a později bylo pro zajaté Srby – civilisty i vojáky – v Chorvatsku 95 táborů, ve kterých byli mučeni a zabíjeni.

Avšak vedle těchto hrubých zločinů páchaných proti občanům srbského původu, o kterých informovaly také organizace Helsinky Watch a Amnesty International, bylo páháno ještě další násilí, včetně nezákonného věznění a propouštění z práce, vloupání do domů, odmítání

žádostí o udělení občanství, konverze srbských dětí na katolickou víru, znásilňování a zabíjení bez jakéhokoli důvodu nebo příčiny. Obzvláště zážející je to, že chorvatští členové pronásledovaných srbských rodin byli pronásledováni také. To všechno je řádně doloženo v Memorandu a je zde i materiál sebraný a vydaný mezinárodními organizacemi.

Etnické čistky, týrání a zabíjení Srbů

Etnické čistky se prováděly různými způsoby: zastrásováním, vražděním, internací v táborech a zvláštních vězeních, týráním, demolicí domů, vystěhováváním z obydlí, loupežemi a propouštěním z práce. V Memorandu se uvádí, že k nejhrubším formám etnických čistek docházelo v Západní Slavonii, kde byly systematicky srovnávány se zemí srbské vesnice. Etnická čistka proběhla kompletně ve 183 vesnicích a v 10 městech a částečně v 87 vesnicích. Většina Srbů, asi 130 000 z nich, bylo vyhnáno z velkých chorvatských měst, jako je: Karlovac, Zadar, Sisak, Gospic, Šibenik, Vinkovci, Slavonski Brod a Daruvar. Srbské obyvatelstvo Chorvatska bylo vězněno a týráno ve velkém, a dokonce i chorvatské úřady přiznali, že proti Srbům bylo vyneseno více než 30 000 odsouzení pro zločin. Pokud jde o vraždění civilistů, jsou obětmi většinou starší muži a ženy, tzn. bezmocní lidé a ti, kteří nejsou schopni včas utéci. Ani v jediném případě z mnoha případů vražd nedokončily chorvatské úřady vyšetřování, neodsoudily pachatele a neinformovaly adekvátně veřejnost. Například ve vesnicích Marino Selo a Pakracka Poljana bylo zabito asi 2 500 Srbů »komandem smrti« Tomislava Mercepa, který je nyní úředníkem chorvatského ministerstva pro vnitřní záležitosti. Zvláštní jednotky Chorvatské armády a ministerstva pro vnitřní záležitosti zavraždily 490 civilních Srbů z Gospice v krasových jeskyních na hoře Velebit.

Memorandum obsahuje také podrobnosti o dalších případech masových poprav Srbů, kde nebyly zločinecké postupy ani zahájeny ani dokončeny.

Etnická čistka vládních činitelů

Dalo by se říci, že činitelé chorvatské vlády jsou nyní etnicky čisti, protože všichni Srbové z ní byli propuštěni. Proto nedávno poslal Chorvatský výbor helsinských lidských práv ze Zábřehu protest kvůli tomu, že státní soudní dvůr byl zvolen v rozporu s ústavou a nezákonně a proto, že je monoetnický. V konstatování Chorvatského helsinského výboru se také tvrdí, že etnicky čistá je i Oblastní komora Chorvatského parlamentu, tedy řekněme monoetnická, a že princip poměrného zastoupení etnických komunit a menšin není zachováván dokonce ani v chorvatské vládě, stejně jako v celé řadě institucí výkonných, soudních a zastupitelských.

Srbové jsou v Chorvatsku diskriminováni také při výkonu vlastnických práv a práva na poměrné zastoupení v radikálně vedené transformaci hlavního města. Dokonce ani srbská ortodoxní církev a srbská kulturní společnost Prosveta nezískala právní doklady na svůj vlastní majetek, který byl v minulosti znárodněn z rozhodnutí tehdejších úřadů.

Propouštění z práce a násilné vypuzování z obydlí

Srbové jsou ve velkém počtu propouštěni z vládních úřadů, soudních a finančních institucí, masmédií a výkonných funkcí v ekonomickém sektoru. Vysvětlení pro toto propouštění Srbů

znějí téměř neuvěřitelně a patří mezi např. vysvětlení, že »byli privilegovaní a patřili k dřívější komunistické nomenklatuře« nebo, že jsou »nekompetentní« a nebo jsou »obětmi ekonomické krize v Chorvatsku«.

Avšak mnoho propuštěných Srbů tvrdí, že jejich funkce byly zrušeny jenom do-
mněle tak, že před jejich propuštěním byly zrušeny jejich funkce, aby pak byly
znovu obnoveny a dány bez výjimky Chorvatům.

Jako velmi účinný prostředek etnických čistek se prokázalo protiprávní a násilné
obsazování obydlí, ze kterých byli Srbové vyháněni. Po neúspěšných pokusech
navrátit se do svých domovů se Srbové ve většině případů rozhodli raději pro
opuštění svého místa bydliště a Chorvatska.

Zvláštní zpravodaj o stavu lidských práv v bývalé Jugoslávii, Tadeusz
Mazowiecky, upoutal pozornost chorvatských představitelů na tu skutečnost, že »v
Chorvatsku je evidováno 5 000 případů násilného vyhnání z domovů a že chorvat-
ská vláda je vázána mezinárodními úmluvami, že podnikne účinná opatření proti to-
muto nezákonnému a násilnému vystěhovávání, které představuje hrubé porušení
lidských práv«. Ve zprávě o stavu lidských práv, předložené v březnu 1994, podává
také státní department varování a konstatuje, že hlavním problémem je vyhánění z
obydlí, »které nepřestalo, navzdory slibům, které učinili někteří chorvatští vládní
představitelé«.

V nejobtížnější situaci jsou nájemníci bytů, které vlastnila bývala Jugoslávská li-
dová armáda. Chorvatská vláda naplánovala, že 17 000 z těchto bytů »uvolní«. Nej-
vyšší počet vyhánění z vojenských bytů byl zaregistrován ve Splitu, kde se ocitlo
bez domova asi 1 500 rodin, a v Záhřebu. Doposud bylo v Chorvatsku vyhnáno z
vojenských bytů asi 6 000 rodin, většinou srbských.

Ničení domovů a demolice kostelů

Odhaduje se, že bylo vypáleno nebo úplně bombou zničeno tisíce domů, bytů a
obchodních prostor, které vlastnili nebo obývali Srbové v Chorvatsku (většinou v
Zadaru, Záhřebu, Karlovari a Osijeku). Mnoho domů a bytů bylo ještě před výbu-
chem vyrabováno. Za tyto přečiny nebyl nikdo odsouzen ani potrestán a velmi málo
pachatelů bylo identifikováno.

Dokonce americký velvyslanec v Záhřebu, Peter Galbright, veřejně protestoval
proti výbuchům ve velkém rozsahu, vypalování a rabování domů a majetků, které
vlastnili Srbové. Na konferenci, která se konala na Zábřežské univerzitě, přednesl
tuto otázku: »Dá se skutečnost, že bylo v oblastech pod chorvatskou kontrolou vy-
hozeno do vzduchu asi 10 000 domů patřících Srbům, nazvat výstřelkem nebo ved-
lejším důsledkem války?« Vandalismus, na který chorvatské úřady nezareagovaly
včas, adekvátně a účinně, dosáhl svého vrcholu při demolici srbských kostelů.

V pěti eparchiích (biskupstvích) na území Chorvatska bylo úplně zlikvidováno 139
kostelů a poničeno 155 kostelů. Byly zničeny nebo poškozeny neocenitelné památky
pocházející z 13. až 16. století. Byl zlikvidován klášter a mnoho dalších, což bylo
také osudem srbské ortodoxní církevní knihovny v Pakraci, která byla založena v
roce 1690. Vážně byla poničena rezidence zábřežského metropolity (arcibiskupa) a
muzea srbské ortodoxní církve v Záhřebu, kde byly umístěny exponáty z 13. až 16.
století. Přitom bylo zničeno mnoho cenných ikon a církevních knih i dalších umě-
leckých děl, chráněných v těchto budovách.

Na základě přesné zprávy, kterou připravila Srbská ortodoxní církev, je v Memorandu i řada dalších odkazů o ničení kostelů srbské ortodoxní církve v Chorvatsku. Všechny kostely srbské ortodoxní církve byly vyhozeny do povětří v Slavonskim Brodě a jeho okolí, kam také spadá kostel v Karlovari a v Osijeku. Mnoho kněží srbské ortodoxie opustilo Chorvatsko poté, co byli vězněni a mučeni.

Konverze srbských dětí na katolickou víru

Určitě tedy dochází k nové náboženské a kulturní genocidě. Je dobře známo, že připojení k srbské ortodoxní církvi představovalo v minulosti významnou bariéru při asimilaci Srbů, zvláště v boji proti Turkům i později. Po rozdělení a válce v letech 1991/92, vyžadovaly chorvatské úřady tím nejpodlejší způsobem, aby se ortodoxní věřící zřekli své víry a přestoupili na římskokatolickou víru. Hlavním terčem těchto snah byly předškolní a školní děti srbského původu. Kvůli své ortodoxní víře nenavštěvovaly srbské děti zpočátku hodiny náboženství, které vyučovali římskokatoličtí kněží. Začaly být proto ponižovány a týrány a označovány jako nekřesťané. Kvůli tomu, aby děti přestaly být týrány, souhlasily rodiče nakonec s tím, aby jejich děti navštěvovaly hodiny římskokatolického náboženství.

Otázku konverze srbských dětí nadnesl v chorvatském Saboru (parlamentu) poslanec Dragan Hinič (Srb), který řekl, že na římskokatolickou víru bylo obráceno 11 000 až 14 000 srbských školáků. Na tato odhalení reagoval výpadem Drago Krpina, chorvatský poslanec.

Avšak na rozdíl od chorvatských úřadů, které na tuto záležitost vůbec nereagovaly, pokusil se známý římskokatolický kněz a publicista, Civko Kustič, vinu za konverzi srbských dětí na katolicismus přenést ze své církve na nový chorvatský stát. Připomenul vývoj v minulosti a řekl, že Nezávislý stát Chorvatska (NDH) chtěl »pochorvatštit Srby v Chorvatsku«. Kustič zdůraznil význam náboženství při uchování národní identity a řekl, že »tato konverze byla politickou vůlí a z toho důvodu měli Srbové zapomenout, že jsou ortodoxní«. Pokračoval tím, že připomenul, že »NDH vyvinula tak velký nátlak, že mnoho Srbů muselo přestoupit na katolicismus. Tak je tomu i dnes, ačkoli tlak, který je vyvíjen dnes, nemá stejnou podobu jako v letech 1941 až 1944, protože dnes má spíše psychologickou povahu« – vysvětloval tento katolický kněz.

Srbská ortodoxní církev odhaduje, že za nepřítomnosti ortodoxních kněží, navštěvuje 90% dětí srbského původu v Chorvatsku římskokatolické náboženství.

Kulturní genocida

Tato skutečnost je především patrná v tom, že se přestal používat srbský jazyk a cyrilské písmo a že Srbové byli zbaveni práva vydávat své noviny a vysílat rozhlasové a televizní programy v srbštině. Z vysílání chorvatského státního rozhlasu a televize je také vidět, že velké změny zaznamenal i chorvatský jazyk a řeč. Především slova, která byla stejná v obou jazycích, jsou nahrazována čistě chorvatskými nebo nově vymyšlenými výrazy, což je opět připomínkou tragických dob NDH, kdy byly v chorvatském jazyku násilně učiněny velké změny jen proto, aby se co možná nejvíce odlišil od srbštiny.

Srbové, kteří stále ještě zůstávají v Chorvatsku, jsou nyní nuceni poslouchat v rozhlase a v televizi »novou řeč« a v novinách číst »nový jazyk«, kterému dokonce jen stěží rozumějí mnozí Chorvaté. Nebo mu nerozumějí dokonce vůbec.

Znesvěcení památníků obětí fašismu

Díky tolerantnímu přístupu chorvatských úřadů k vandalismu dochází v Chorvatsku ve velkém měřítku k znesvěcování a demolicím památníků obětí fašismu a ustašovské genocidy. Je smutné, že se odehrává v době, kdy celý demokratický a pokrokový svět upoutává svou pozornost k tragédii, kterou způsobila druhá světová válka, a oslavuje 50. výročí vítězství nad fašismem.

Nejedná se však o pachatele, které by nešlo chytit a potrestat, protože v mnoha případech je k těmto činům navádějí samotné úřady, a dokonce jim v tom pomáhají. Odhaduje se, že v bylo Chorvatsku poškozeno nebo zničeno více než 2 000 památníků souvisejících s antifašistickým odbojem. Jedná se o památníky určené Srbům nebo chorvatským antifašistům.

To se týká také obrovského komplexu jednoho z největších fašistických koncentračních táborů za druhé světové války – Jasenovače, kde zahynulo podle nejnovějších odhalení 750 000 až 900 000 Srbů, Židů, Romů a dalších, včetně chorvatských antifašistů. Ještě smutnější je to, že z muzea tohoto památníkového komplexu zmizely exponáty, který byly důkazem strašlivých zločinů, které páchali ustašovci na srbském lidu.

Kromě toho byly ve velké míře přejmenovány ulice, náměstí, instituce a různá místa. Tragickým mementem na těchto násilnických činech, které se páchají pod záštitou chorvatských úřadů, je skutečnost, že ulice, náměstí a instituce dostávají svá jména podle lidí, kteří se stali symbolem, podle ideologických původců těch nejhorších ustašovsko-fašistických zločinů za druhé světové války. Nejenom Srby, ale i chorvatské antifašisty velmi rozzlobilo opětné zavedení měnové jednotky, kterou byla KUNA v Paveličově loutkovém, kolaboračním státě, ve kterém byla spáchány ty nejhroznější genocidy v nedávné historii.

Reakce na Memorandum jugoslávské vlády

Chorvatské úřady a někteří politici reagují na Memorandum dost nervózně, celé je zavrhnou, i když nevyvracejí uvedené skutečnosti. Oznámili také svůj plán připravit antimemorandum, ve kterém budou konkretizovat zločiny druhé strany.

Chorvatské ministerstvo zahraničních věcí také vydalo oficiální nótu protestující proti publikaci Memoranda. Na první pohled je však zarážející ta skutečnost, že tím, že nevyvracejí popsané skutečnosti, snaží se chorvatské vedení omlouvat kruté a zločinné jednání své armády a policii i některých občanů. Na obvinění přicházející z různých stran, že totiž Chorvatsko pokračuje v politice NDH, chorvatský prezident Tudjman odpověděl, že Nezávislý stát Chorvatska »nebyl zločinem, ale výrazem touhy chorvatského lidu po vlastním státě«.

Nedochází jen ke snahám ospravedlnit události, ke kterým došlo v letech 1941 a 1991, ale zbavit viny za zločiny, hrůzy a násilí i chorvatský národ jako celek, neboť to je údajně jen výraz jejich politické vůle. To ovšem vůbec není pravda a chorvatští antifašisté to nikdy nepřijmou. V tomto kontextu lze vykládat i nedávný výrok Milana Vukoviče, předsedy nejvyššího soudu Chorvatska: »Chorvaté bojují obrannou válku, a proto nespáchali žádné válečné zločiny.«

Podobně se vyjádřil i mluvčí Saboru (parlamentu), Nedeljko Mihanovič, který tento výklad podporuje. Ve všech projevech chorvatského vedení i v dalších publikacích, které pojednávají

o druhé světové válce a občanské válce v Chorvatsku v letech 1991–1992, je patrná snaha nejen omlouvat spáchané zločiny, ale také chránit zločince. Ve světle současné státní politiky, která tvrdí, že Chorvaté nemohou být z uvedených důvodů válečnými zločinci, musí být zločinci vždy někdo jiný.

Tím má být mezinárodní veřejnost přesvědčena o nepodloženosti vůbec nadnášet tuto otázku o jejich zodpovědnosti před Mezinárodním tribunálem v Hagu. I Richard Goldston, prokurátor Mezinárodního tribunálu v Hagu, který vyšetřuje zločiny, které páchali Bosenští Chorvaté proti muslimům ve střední Bosně od září 1992 až do června 1993 potvrzuje, že na chorvatských vysoce postavených místech, jsou zločinci »nedotknutelní«.

I když tedy bylo proti Srbům v Chorvatsku spácháno mnoho zločinů, ke kterým existují dostupné důkazy, je těžké uvěřit, že ti, kteří je skutečně spáchali, vydávali k nim rozkazy a také tyto zločiny inspirovali. Budou chráněni a zůstanou nepotrestáni.

Je těžké uvěřit, že je možné to vše ututlat a že se může opakovat to, co se odehrálo v roce 1991, kdy se předseda Nejvyššího soudu Chorvatska, Vjekoslav Vidovič, zmocnil dokumentů o zločinech spáchaných proti Srbům v Sisaku a následně o nich uvědomil úřady. Státní představitelé reagovali tím, že Vjekoslava Vidoviče propustili. Proto byla celá záležitost z rozhodnutí chorvatských představitelů umlčena, což je v souladu s tezí o tom, že ospravedlňování válečných zločinů a zastírání důkazů je státní politikou Chorvatska, že Chorvaté nemohou být zločinci, protože zločinci jsou vždy nějaký jiný národ." (**Dragan Colovič, komentátor rádia Bělehrad**).

49.12 Archivy mají snahu promluvit, ale ...

„Uloupené zlato: Obávaná zpráva; Studie ministerstva zahraničních věcí USA shrnující osud zlata zkonfiskovaného nacisty za druhé světové války má být zveřejněna koncem listopadu. Její publikaci se velmi silně brání Vatikán a Švédsko, jejichž role v transferu ukradeného zlata nepatří ke světlým stránkám historie.

Podle jednoho z autorů studie jsou důkazy, že se švédská oficiální místa a Vatikán aktivně podílely na přesunu zlata, nepopíratelné. Nacističtí pohlaváři použili tohoto zlata k vybudování kanálů pro útěk do Španělska a Jižní Ameriky. Zpráva vznikla zpracováním milionů stran odtajněných dokumentů z amerických státních archivů, pod dohledem podtajemníka Stuarta Eizenstata, jenž je zvláštním zmocněncem pro sledování majetkových restitucí ve střední Evropě. Nejzávažnějším obviněním, je muž Vatikán čelí, je rozsáhlá pomoc, kterou poskytoval ustašovskému Chorvatsku." (**TÝDEN, 24. listopadu 1997, č. 48**).

Podaří se této zpracované zprávě dostat na veřejnost? Těžko. Vliv a moc Vatikánu a jeho jezuitů je na této zemi téměř neomezená. Všechny konkrétní údaje budou opět zastřeny, vynechány nebo zamlženy pochybnostmi.

I když čas od času na veřejnost problesknou takovéto zprávy, přesto jsou to malé kapky z nekonečného oceánu utajených dějin jezuitského řádu a Vatikánu, o kterých veřejnost nemá ani tušení, natož potom nějaké podezření.

Tak, jako jsme rozebírali předchozí politiku Chorvatska k Srbům, stejně tak můžeme rozebírat i tzv. mezinárodní „pomoc srbskému etniku“ ze strany NATO a různých mezinárodních sil IFOR a SFOR v rámci UNPROFOR nebo můžeme rozebírat Daytonskou dohodu a Daytonský mír a zjistíme, že ve všem mají opět prsty jezuitské složky Říma a že všechno je děláno hlavně ve prospěch Chorvatska.

Všechny mezinárodní aktivity, které se týkají *Chorvatska*, jsou z pozadí ovlivňovány a řízeny *Vatikánem* tak, aby byla sice zachována před světem tvář spravedlnosti – to znamená například potrestání všech „zúčastněných“ složek bývalé *Jugoslávie*, tedy i „*Chorvatů*“ a „chorvatských“ muslimů – ale přitom, aby bylo *Chorvatsko* stále v největší výhodě. Není těžké vypožorovat, že i zdánlivě nezaujaté mezinárodní síly a pozorovatelé jsou velmi opatrní ve svém vyjadřování směrem na stranu *Chorvatů* a na adresu *Franjo Tudjmana* a jeho vlády, ale že snadno vynáší soudy na adresu *Srbů*, bosenských *Srbů*, muslimských *Srbů*, bosenských muslimů apod. Jak smutné (nicméně zcela logické), že i „humanista“ *V. Havel* se na adresu *Srbů* se *srbskou* národností za války 1991 – 1995 nevyjadřoval příliš lichotivě a vůbec ne spravedlivě.

A pochopitelně i papež *Jan Pavel II.*, jak jinak než dvojsmyslně vyjadřuje své uspokojení:

„Vyjadřuji hluboké uspokojení nad charitativní činností, kterou vykonávají diecéze Čech a Moravy prostřednictvím příslušných organizací, hlavně »Charity«. ...Obzvláště se to týká pomoci... chvályhodnému dílu ve prospěch obyvatelstva Bosny a Hercegoviny...“ (Projev papeže Jana Pavla II. po příletu do České republiky, Praha, 25.4.1997).

Nejedná se zde však o původní *srbské* obyvatelstvo, ale o chorvatské obyvatelstvo, které *Vatikán*, když obsadili přímořské pobřeží a lukrativní turistická území, uznává jako „jediné“ a „právoplatné“ v bývalé *srbské* domovině. S vyhnáním *Srbů* z jejich domovů je papežská stolice naprosto spokojena.

„...je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomna v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a to nejen u katolických vojáků.“ (Projev papeže Jana Pavla II. v České republice, Apoštolská nunciatura, Setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).

Tato slova jasně dokazují, že v případě *Bosny* je papež na straně katolíků – zde konkrétně vojáků – a tudíž sotva bude na straně původních ortodoxních *srbských* obyvatel. Citát také jasně prozrazuje, za jakým účelem české vojenské oddíly do *Bosny* jezdí a koho podporují. A nakonec je v těchto slovech i katolický program pro další období života *České republiky*, který bude realizován (pokud to lidé dovolí) za účasti provatikánských katolickopolitických stran jakou je *Unie svobody* a *KDU-ČSL*.

Dá se se vši určitostí více než předpokládat, že časem to bude program zavést povinné náboženství do státních škol, zavést katolicismus do armády, proniknout všemi nemocnicemi (rouška jezuitů!) a celým vězeňským systémem pod rouchem péče o vězně. (O tom všem bude ještě pojednáno).

Informační válka jezuitů stále trvá a jsou do ní zapojeni všichni důležití politici celé *Evropy* i *USA*. Snahou *Vatikánu* zůstává nikdy nepustit na veřejnost takové informace, které by jasně a zřetelně prokazovaly souvislost mezi římskokatolickou církví a politickými a masovými zvěrstvy, které se každou chvílí odehrávají na celé naší planetě.

Tajné archivy jsou proto skutečně v pravém slova smyslu tajné a ony odtajněné archivy jsou buď již neškodnými dokumenty nebo důkladně provedenými falsifikáty původních dokumentů. Tím se pravda stává zdánlivě naprosto nedostupnou a nezjistitelnou.

Avšak v každé době existuje mnoho svědků různých událostí a mnoho *neoficiálních a ze strany státu a církve odmítaných a neuznávaných* historiků, spisovatelů, novinářů a dokumentaristů, kteří sami na vlastní pěst nebo pomocí jiných svědků vypátrají mnoho důležitých pravdivých údajů, dat a informací.

Je také logické, že přímí svědkové málokdy vystoupí sami proti davu a postaví se proti tendenčním nepravým informacím. Tito lidé spíše zůstávají v úkrytu a pravdu, kterou objevili pak maximálně sdělí anonymně. V případě jezuitského řádu však ví, co dělají, když se ukrývají, neboť je tu stejné nebezpečí jako u každé jiné nadnárodní mafie. I tu ovšem vesměs pokaždé řídí dobře utajení a „maskování“ jezuité.

49.13 Další devastace srbského národa v letech 1999 až 2007

Zdálo by se, že se snad aspoň konec moderního 20. století zastane utlačovaného *srbského národa* a že skončí ta nesmyslná hysterie proti *srbskému lidu*. Opak byl však pravdou. A tak, zatímco jsme byli v letech 1995 až 2000 na jedné straně svědky rostoucích celosvětových „mírových“ a „humanistických“ snah a iniciativ *Vatikánu* v čele s *Janem Pavlem II.* a nekonečné řady *evropských státníků*, na straně druhé jsme byli také svědky nových útoků a razií proti *srbskému národu*, pronásledování *Evropskou unií*, dalších etnických protisrbských konfliktů, leteckých útoků na *Jugoslávii* a bombardování srbských měst tentokrát ze strany USA, dalšího oklešťování a likvidace srbského státu osamostatňujícími se okolními národy za silné podpory *Vatikánu* a *USA* a jejich *satelitních států*, nespravedlivých soudních procesů v *Haagu* a v neposlední řadě v prvních sedmi letech 21. století také úplné izolace *Jugoslávie* od *Jaderského moře* a tím i od *Středozemního moře*.

Svět je naprosto apatický nejen k utrpení *Srbů* a k etnickým čistkám, které jsou na ně pořádány, ale také k postupné realizaci snu albánských extrémistů o *Velké Albánii*. A to je už alarmující! *Kosovo* se už změnilo na oblast, kde 90 procent obyvatel tvoří *Albánci* a odkud od roku 1999 uteklo více jak 650 000 obyvatel: *Srbů*, *Chorvatů*, *Černohorců*, *Rómů* a *Turků*.

„*Koncem roku 2001 publikovali analytici izraelské rozvědky Mossad zprávu, ze které vyšlo na světlo, jaké mezinárodní síly stojí za realizací koncepcí »Velké Albánie«, která se má prý stát novým geopolitickým útvarem - velkým silným jedno-národnostním islámským státem na jihu Evropy. Měla by prý sjednotit teritoria dnešní Albánie, Kosova a značné části Makedonie, jižní a jihovýchodní část Srbska, východ Černé Hory a sever Řecka. To vše by vypadalo jako hloupý sen a ignorance, kdyby nebylo událostí v Kosovu a potom také vpádu Albánců do Makedonie. Důstojníci NATO otevřeně přiznali, že v Kosovu pracují tábory pro přípravu vojáků, kde jsou cvičeni nejen Albánci, ale i emigranti z Afghánistánu a Alžíru; tábor je v oblasti vesnice Ropotovo nedaleko města Kosovska Kamenica. Podle názorů izraelských analytiků jsou vojenské události vedoucí k uskutečnění ideje Velké Albánie vyprovokovány Usamou bin Ladinem. Bezprostřední velení nad albánskými oddíly v Makedonii vykonává prý balkánský štáb Al Kájdy vedený egyptanem Aimanem az Zavachiri, jedním z lídrů organizace »Islámský džihád«.* (Credo.ru)“ (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

Není tajemstvím, že sen o *Velké (Hodžovské) Albánii*, který po celá desetiletí od své veřejné premiéry v 70. letech dřímал, se znovu ve vší své síle, agresivitě, brutálně a fanatičnosti probudil právě tehdy, když došlo k invazi vojsk *USA* do *Kosova* a k bombardování *Jugoslávie*, obé roku 1999 na jaře. Ne dřív, v jiných letech! Od této chvíle propuká proti *Srbům* nové genocidní, etnické tažení a čistky a do neuvěřitelných rozměrů sílí albanizace *Balkánu*.

Není bez zajímavosti, že čím více se časově vzdalujeme od událostí v *Jugoslávii* na konci 20. a začátkem 21. století, tím více mizí informací, které byly později v *České republice* vyhodnoceny a vycenzurovány jako *tendenčně srbské* nebo jako *nezávislé na stanovisku vlády a Evropské unie* a tudíž nebezpečné „*rostoucí a upevňující se demokracii v ČR*“. Některé elektronické archivy našich deníků a ČTK šly dokonce tak daleko, že z inkriminovaného období *balkánského konfliktu*, zvláště z doby bombardování *Jugoslávie* americkou armádou a spojeneckými vojsky od března do července v roce 1999 omezily zprávy téměř na minimum a z června 1999 je vypustily úplně. Z té doby nabízí z *Balkánu* převážně jen sportovní zpravodajství a nudné komentáře a nedráždivé názory čtenářů. Naštěstí však máme k dispozici nejen dobové poznámky a zápisky, ale i mnoho internetových materiálů včas stáhnutých ze sítě a kompletní ročníky některých deníků a tak zde můžeme stručně předložit pravdivý výčet větších událostí, které se v souvislosti se *srbským* národem za posledních dvanáct let od roku 1995 staly.

1998, 15. června – 84 letounů ze 13 zemí *NATO* provedlo výstražné letecké manévry nad územím *Albánie* a *Makedonie* v blízkosti *jugoslávských* hranice na výstrahu *jugoslávské* vládě před možným zásahem v případě pokračování násilného postupu proti albánské menšině v *Kosovu*.

1998, 13. října – Rada *NATO* schválila se čtyřdenním odkladem aktivační rozkaz pro síly Aliance určené k operaci v *jugoslávském Kosovu* k zastavení údajné *srbské* ofenzívy proti *kosovským Albáncům*. *Jugoslávie* ve stejný den vydala souhlas s mezinárodní pozemní a vzdušnou kontrolou plnění rezolucí *OSN* ke *Kosovu*.

1998, 14. října – V *Bělehradě* byla podepsána dohoda umožňující neozbrojeným letounům *NATO* přístup do vzdušného prostoru nad *Kosovem*.

1998, 16. října – Severoatlantická Aliance prodloužila o deset dní ultimátum *jugoslávskému* prezidentovi *Slobodanu Miloševićovi*.

1998, 27. října – Rada *NATO* prodloužila tzv. *aktivační rozkaz* pro zásah v *JSR* na neomezenou dobu.

1998, 30. října – *NATO* zahájilo nad *Kosovem* přelety neozbrojených letadel, tzv. operaci *Orlí oko*.

1998, 10. prosince – Otevřením velitelského střediska v makedonském pohraničním městě *Kumanovo* byla oficiálně aktivována vyprošťovací jednotka *NATO* s cílem pomáhat mezinárodní ověřovací misi *OBSE* působící v *Kosovu*. V lednu 1999 tvořilo jednotku 1 800 vojáků členských zemí *NATO* pod *francouzským* velením.

1999, 30. ledna – Severoatlantická rada dala mandát generálnímu tajemníkovi *NATO* Španělu *Javieru Solanovi*, aby nařídil letecké údery proti *JSR* v závislosti na vývoji politického procesu urovnání údajného *kosovského* konfliktu, který zahájila „*kontaktní skupina*“.

1999, leden až únor – *Evropská unie* zavádí tvrdé hospodářské, ekonomické a společenské sankce proti *Jugoslávii* a podněcuje k celosvětové spolupráci na izolaci *Srbska*. Mimo jiných se přidala se i katolická *Kanada*. Sankce pak trvaly až do roku 2001, kdy bylo mnoho sankcí některými evropskými státy zrušeno nebo změkčeno. První diskuse o zrušení sankcí však začaly probíhat již v roce 2000, proto mnohá média dnes mylně informují, že sankce byly *Evropskou unií* zrušeny už v roce 2000.

1999, 26. února – Prezident *ČR*, *Václav Havel*, podepsal listiny o přístupu *ČR* k severoatlantické smlouvě *NATO*.

1999, 10. března – Senát souhlasil s leteckým i pozemním tranzitem vojsk NATO a dalších států přes území ČR, Poslanecká sněmovna jej schválila 24. března. Urychlený vstup ČR do aliance NATO tak umožnil transfer letadel spojeneckých vojsk a NATO přes naše území. Za 7 dnů již přes nás letěla vojenská letadla západních vojsk na *Jugoslávii*, aby tam provádět *kobercové nálety* na srbské civilní cíle. Česká vláda také rozhodla o uvolnění a případném poskytnutí českých letišť alianci NATO.

1999, 12 března – Česká republika se oficiálně stala členem NATO.

1999, 17. a 18. března – 58 000 kosovských *Albánců* napadlo Srby, kteří se v *Kosovu* ještě zdržovali. Jednotky KFOR tvořené vojáky NATO a odpovědné za bezpečnost v jihosrbské provincii pak čelily kritice za to, že váhavě a nečinně přihlížely pogromům. Na podzim roku 2004 prosákla informace, že německá rozvědka BND věděla týdný dopředu, že kosovští *Albánci* připravují útoky na Srby v *Kosovu*. Jak uvedla televize ZDF ve čtvrtéčím pořadu Heute-Journal, tři týdny před výbuchem násilí s devatenácti mrtvými a tisícem raněných v březnu 1999 odposlechla BND islamisty připravující útoky. „Muž, jenž podle ZDF udržoval kontakty s al-Kajdá, v rozhovoru upozorňoval, že »za dva až tři týdny« vypukne v prostoru Uroševace v jižním *Kosovu* »výbušná nálada«. O několik dní později pak placenému informátorovi BND sdělil, že »v Prizrenu už je všechno připraveno na žhavou party«. Aktivisté si jen stěžovali, že mají určité problémy získat dost autobusů, které by na místo svezly militantní kosovské *Albánci*. Islamista vystupuje pod jménem Samedin Xhesairi a je na výplatní listině BND.“ (<http://www.novinky.cz/04/42/34.html>, 21.11.2004).

1999, 21. března – Generální tajemník NATO, Javier Solana, konzultoval možnosti vojenských akcí proti JSR s premiéry členských zemí *Aliance* a s *Organizací spojených národů*. Pohotovost pro letadla NATO, připravená k úderům proti Srbům byla zvýšena ze 48 na „několik hodin“.

1999, 22. března – Rada NATO rozšířila pravomoci generálnímu tajemníkovi *Aliance*, Javieru Solanovi, pro zahájení vzdušných úderů proti JSR.

1999, 23. března – Javier Solana vydal rozkaz k bombardování *Jugoslávie*. Právo-moc k zahájení akce přešla na vrchního velitele sil NATO v *Evropě* generála, Wesleyho Clarka.

1999, 24. března – Prezident Havel vyzval *jugoslávského* prezidenta Slobodana Miloševiče, aby bezpodmínečně a co nejdříve splnil požadavky mírového společenství v čele s NATO v souvislosti s konfliktem v *Kosovu*. Česká vláda v prohlášení uvedla, že dávala při řešení kosovské krize vždy přednost diplomatickému řešení. V dokumentu vláda dále uvedla, že o použití vojenských vzdušných sil NATO bylo rozhodnuto před přijetím ČR za jejího člena a vláda jej vnímá jako pokus o zabránění eskalace kosovské krize a *humanitární katastrofy*.

1999, 24. března, večer – Vzdušné síly devatenácti členských zemí paktu NATO zaútočily na srbské cíle. Tím došlo k přepadení suverénního evropského státu ze strany západních mocností v čele s USA, pod záminkou *humanitárních důvodů*. Začala operace *Allied Force*. Intenzivní *kobercové nálety* po celé zemi od jedné hranice ke druhé likvidovali dnem i nocí čistě civilní cíle (školy, továrny, průmyslové objekty, mosty, infrastrukturu, zemědělské objekty a pole a různé občanské strategické a společenské cíle). K leteckým útokům byly použity: *Lockheed F-16*, *F-117A Stelth* (*Noční jestřáb* – *Nighthawk*) a *F-18*. Vzdušný prostor nad Srbskem vyčistili *Holandané* a *Američané*. Na F16kách vystříleli z nebe MiGy-29. Hlavní bombardování však prováděli *Američané*, protože zaostalá vojska evropských členů NATO by tento úkol technicky i psy-

chicky zvládala mnohem hůře. Náletů se zúčastnilo i německé letectvo na Tornádech, *Francouzi, Italové* a další evropské národy. Byla to spolupráce evropských států s USA.

Z munic k bombardování se mimo jiné používaly zakázané tříštivé kazetové pumy firmy *Honeywell* (cluster bombs). „*Jejich účinek spočívá v tom, že jedna velká bomba se před dopadem na zem rozdělí na stovky malých bomb, které jsou opatřeny senzory a explodují často v důsledku nepatrného pohybu (v průběhu i několika let). Nevybuchlá submunice se tak vlastně mění v pozemní miny. Tyto bomby byly použity při náletech na Laos a Kambodžu v 70. letech minulého století a v obou těchto zemích dodneška dochází k obětem na životech nebo k případům zmrzačení. Rovněž tak byly použity při bombardování Jugoslávie v roce 1999 - zde došlo například jen během 12 měsíců ke 200 případům zabití nebo zmrzačení submunicí kazetových pum.*“ (<http://nesehnuti.cz/cz/tiskov-ky2003.html>). Dále se používaly pumy naplněné neobohaceným uranem, různými jedy ve velkých koncentracích a v různých skupenstvích (plyny, kapaliny i prášky) na hospodářská zvířata a rostliny a pro zamoření půdy a spodních vod, pumy naplněné zápalnými látkami (moderní verzi napalmu) na zásobárny organických paliv a další náplně.

„*Během války v Jugoslávii a po ní v roce 1999, se tři lodě Královského námořnictva účastnily operace NATO pro čištění oblastí Jaderského moře používaných ke shazování přebytečných pum a výbušnin vracejícími se letadly NATO, během letecké operace a bombardování Jugoslávie. HMS BULLDOG (příbřežní výzkumná loď) sloužila jako řídicí centrum a zatímco další loď ATHERSTONE a SANDOWN se přímo účastnily operace. Operace ALLIED HARVEST prozkoumala všechny deklarované oblasti schozů a vyčistila je. Loď HMS SANDOWN byla nejzáslužnější, jako jediná minolovka NATO byla schopná operací čištění na hlubokých vodách.*“ (http://jsyrovat.d2.cz/models/004_HMSBulldog/czHMSBulldog.html).

Letecké útoky trvaly v plné intenzitě 78 dní, ale neoficiálně rozsávaly bombardéry smrt v Jugoslávii ještě dalších 10 dnů. Následkem náletů zahynulo celkem téměř 3 000 lidí, převážně civilisté, přes 6 000 civilistů bylo těžce zraněno, bylo bombardováno na 200 měst, zničeno tisíce a tisíce domů, zlikvidováno obrovské množství polí, z převážné většiny byly pumami vyhozeny do povětří nebo vypáleny státní zásoby ropy, olejů, nafty a benzínu a především petrochemický průmysl, infrastruktura byla silně paralyzována.

„*Při agresi bylo použito nejmodernější letectvo, které vrhlo bomby z velkých výšek, a pohyblivé rakety, které byly vypouštěny ze vzdálenosti více než několik tisíc kilometrů. Celkově bylo nasazeno kolem 1 200 letounů, včetně 850 bojových letounů, provedeno 26 289 bojových letů, vypuštěno kolem 10 000 samonaváděcích střel a svrženo kolem 2 900 bomb a raket. Během 2 300 útoků na 995 cílů bylo shozeno 21 700 tun nejsilnějších výbušnin – včetně 152 tun kontejnerů s 35 450 kazetovými bombami, které jsou mezinárodními konvencemi zakázány. Největší počet letů se uskutečnil v okolí Prištiny (374), Prizrenu (232), Bělehradu (212), Uroševace (205), Džakovici (190), Kraljeva a Ušice (145 každé město), Nového Sadu (114) atd.*“

Útok na elektroenergetický systém (hydroelektrické a termoelektrické stanice, elektrárny, elektrickou rozvodnou síť, – grafitovými, kazetovými a vysoce ničivými termovizuálními bombami přerušil dodávku energie a vody, což ztížilo životní podmínky lidí v celé zemi. Velmi vážně byly poškozeny nemocnice, v nichž se životní podmínky a dokonce životy pacientů, žen v laboratořích, nově narozených dětí a pacientů pokro-

čilejšího věku dostaly do značného ohrožení. Pácháním takovéto zkrázy projevoval agresor brutalitu a bezohlednost k potřebám nejzranitelnějších částí populace, která vyžadovala denní lékařskou péči a ošetřování.

Tři miliony dětí byly přímo ohroženy nevybíravým plošným bombardováním měst a venkovských osídlených oblastí, přičemž stovky z nich byly zabity nebo zraněny. Kolem 250 000 dětí – uprchlíků z bývalých jugoslávských republik Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, které našly bezpečí ve Svazové republice Jugoslávie, byly znovu vystaveny hrůzám války.

Při tomto bombardování vesnic a měst, trvajícím 11 týdnů, nastala v jihosrbské provincii Kosovo a Metohie již během několika dnů humanitární katastrofa tak obrovského rozměru jako nikdy předtím v balkánském regionu. Téměř 800 000 civilistů – převážně žen, dětí, postarších a nemocných jednotlivců – bylo přinuceno uprchnout z Kosova a Metohie, přičemž dalších 200 000 našlo útočiště v Sumadii, Vojvodině a dalších regionech Srbska.

Pokračující bezohledné bombardování civilních cílů v Jugoslávii ukázalo skutečnou povahu agresorů, kteří útočili dokonce i na uprchlíky a humanitární konvoje. Obzvláště tragický byl osud albánských uprchlíků, bombardovaných NATO na jejich cestě zpět domů (silnice Djakovica-Prizren, 14. dubna 1999), stejně jako srbských vyhanců z Chorvatska a Bosny-Hercegoviny, kteří našli útočiště v uprchlickém táboře situovaném v Djakovici (21. dubna 1999). Řecký humanitární konvoj byl přepaden v těsné blízkosti města Uroševac (5. května 1999), stejně jako rumunský konvoj poblíž vesnice Mijatovac (8. května 1999). Přesuny vozidel, viditelně označených, přepravujících humanitární pomoc, byly předem oznámeny. Všechny tyto útoky jsou jen částečnou ilustrací zločinů spáchaných NATO proti civilnímu obyvatelstvu ve Svazové republice Jugoslávie.

Vinou totální destrukce průmyslových objektů v celé zemi přišlo o práci více než 600 000 lidí. V důsledku zůstalo téměř 2,5 milionu obyvatel bez prostředků k udržení minimální životní úrovně.

Celková materiální škoda je enormní. Předběžný odhad ukazuje, že barbarské letecké útoky NATO proti průmyslovým, obchodním a civilním objektům a infrastruktuře po celém území Jugoslávie způsobily škody ve výši 100 miliard dolarů.

... Při útocích NATO byly zničeny nebo poškozeny tisíce nemocnic, center péče o zdraví, škol a bytových jednotek. Například v Leskovaci, městu na jihu Srbska, bylo zničeno nebo poškozeno více než 3 000 veřejných budov, zatímco v severosrbské provincii Vojvodina stihl stejný osud nejméně 3 650 veřejných institucí a bytových jednotek.

... Agrese znamenala rázný konec vzdělávacího procesu pro téměř milionu žáků a studentů. Bylo poškozeno nebo zničeno více než 480 škol, fakult a zařízení pro studenty a děti (25 fakult, 15 kolejí, 100 středních a 320 základních škol, 20 vysokých škol), stejně jako více než 50 předškolních zařízení.

Bombardování nebyly ušetřeny ani veřejné instituce a objekty, které symbolizují státní a národní identitu, čímž agresor zřejmě sledoval zastrašení a urážku důstojnosti jugoslávského obyvatelstva. K cílům útoků patřila rezidence Prezidenta SRJ, budovy Federálního ministerstva zahraničních věcí, ministerstva obrany, vnitra, budova Vlády Republiky srbské, a dalších 13 objektů včetně poštovních úřadů, ale i uprchlických táborů, hotelů a dalších.

... NATO zničilo nebo poškodilo více než 365 klášterů, kostelů a dalších náboženských svatyň, stejně jako další kulturní a historické památky výjimečné kulturní a civilizační hodnoty, některé pod ochranou UNESCO. Porušilo tím veškeré mezinárodní konvence o ochraně kulturního a historického dědictví a umění. Během intenzivního nevybíravého bombardování nebyly ušetřeny ani hřbitovy.

Zcela zničeno bylo 23 středověkých klášterů, 22 středověkých kostelů, 4 pravoslavné hřbitovy a 15 kulturně-historických pamětihodností a muzeí.

Bylo zničeno více než deseti soukromých radiových a televizních stanic a přes 50 televizních vysílačů a přenášecích stanic...

Produkční centrum Radia a Televize Srbska v Bělehradě bylo bombardováno ve vysílacím čase (23.4.1999), čímž bylo brutálně zabito 16 zaměstnanců a dalších 19 utrpělo těžká zranění. Budova RTS v Novém Sadu byla bombardována několikrát a byla zcela srovnána se zemí.

Dvakrát během šesti dnů byla bombardována studia a vysílače nacházející se v obchodním centru "Usce", kde sídlily TV stanice: BK TV, Pink, Kosava a SOS kanál, stejně jako několik dalších radiostanic. Budova byla úplně zdemolována.

Silniční a železniční síť Svazové republiky Jugoslávie, zvláště silniční a železniční mosty utrpěly rozsáhlá zničení a poškození, která si nutně vyžadají značné investice na jejich rekonstrukce nebo opravy. Pod záminkou "neutralizace vojenské síly Svazové republiky Jugoslávie", zahájili agresori NATO systematickou destrukci jugoslávských silničních a železničních dopravních spojnic: mostů, hlavních a vedlejších silnic, letišť, železničních tratí, železničních a autobusových nádraží.

Velký počet civilistů přišlo o život při útoku NATO na osobní vlaky (např. 55 cestujících v Grdelicka gorge 12. dubna) a autobusy (např. 65 cestujících na silničním mostě blízko Luzani 1. května 1999). Všechny zničené objekty byly součástí nákladných kapitálových investic, na kterých se podílely zdroje a úsilí několika generací jugoslávského lidu. Všechny objekty byly strategickou součástí evropské dopravní infrastruktury a některé z nich měly historický a kulturní význam (např. "Most nářků" v Novém Sadu, na kterém popravili fašisté za druhé světové války několik tisíc Židů).

Destrukci mostů na řece Dunaji, včetně těch, které tvořily strategický evropský koridor E-75, zablokovali agresori veškerou říční plavbu na této dopravní tepně největšího významu pro evropskou ekonomiku a nejkratší spojení mezi Severním a Středozezemním mořem (Rýnsko-Mainsko-Dunajská cesta).

...Drastickým příkladem je zničení jugoslávského petrochemického průmyslu, což má vážné následky na životní prostředí. Systematicky byla napadána průmyslová centra v Prištině, Novém Sadu, Bělehradě, Niži, Pančevu, Kragujevac, Kruševaci atd.

Destrukce petrochemických zařízení a skladišť v Pančevu, Novém Sadu, Somboru, Bariči a všude jinde má za následek rozsáhlou kontaminaci půdy a ovzduší, stejně jako značný nepříznivý dopad na zdraví obyvatel Jugoslávie. Také ostatní země regionu byly ohroženy po delší či kratší dobu a bylo pouhým štěstím, že nebyla vyvolána ekologická katastrofa, která by mohla mít dalekosáhlý dopad na celý evropský kontinent."

(<http://jsempro.nazory.cz/srbsko/skody.htm>).

„Srbské Pančevo je zamořeným městem Pančevo - Ještě týdnů poté, co letouny NATO bombardovaly klíčové průmyslové závody v srbském Pančevu a poškodily přitom tamní životní prostředí, je tráva ve městě vybledlá do světle šeda a malá Ana těžko

dýchá, když si hraje v parku. Průmyslové Pančevo osm kilometrů severovýchodně od Bělehradu bylo městem nejhůře postiženým nálety a lékaři a odborníci na životní prostředí říkají, že následné účinky bombardování budou pociťovány ještě dlouhá léta. Vzduch, půda i voda byly znečištěny obrovským množstvím chemikálií a jedovatých dýmů v celém okolí sedmdesátitisícového města. Stalo se to v dubnu, kdy rakety NATO zasáhly tři velké průmyslové závody v Pančevu - rafinerii ropy, továrnu na dusíkatá hnojiva a chemickou továrnu. Uvolnily se přitom stovky tun toxických látek, které zamořily celou oblast. Ještě týdný po bombardování je při návštěvě továrny na hnojiva cítit ostrý zápach a dráždění v krku. Nedaleko brány lepkavá nažloutlá kapalina páchne a zvolna tuhne. »Bojím se jen pomyslet, co dýcháme, jaká svinstva se nám dostala do těla,« říká Tamara Radjenovičová, dvaatřicetiletá učitelka. Její pětiletá dcerka Ana, která si hraje v parku, mezitím každých pár minut přichází odpočinout si. Lapá po vzduchu. »Unavuje se tak snadno, má kruhy pod očima... Není to dítě jako bývalo,« říká o dceři paní Radjenovičová s ustaraným pohledem. Místní lékaři soudí, že symptom byl způsoben chemikáliemi a že oni s tím nemohou nic dělat. Nejméně 25 000 tun paliva, většinou z bombardované rafinerie, shořelo v atmosféře a pokrylo celou oblast vrstvou dehtu. Přes 1400 tun jedovatého vinylchloridu shořelo a jedovaté dýmy se rozptýlily, když bomby zasáhly nádrž v závodě Petrohemija. Látka, normálně používaná pro výrobu plastů, je karcinogenní, při spálení se navíc dvě procenta mění v nebezpečný fosgen. Sto tun rtuti, téměř stejné množství hydroxidu sodného a tuny jiných chemikálií včetně kyseliny dusičné shořely nebo unikly do Dunaje. Tyto látky vesměs způsobují dýchací problémy, nevolnosti, průjmý, závratě, vyrážky a puchýře při vdechnutí. V jedné z nejhorších nocí ukazovaly měřicí přístroje v Pančevu koncentraci vinylchloridu 0,43 mg na krychlový metr, tedy 8600krát víc, než je doporučené maximální množství. Lékaři v Pančevu říkají, že mají asi stovku případů akutních otrav, většinou mezi pracovníky noční směny, hasiči a pracovníky bezpečnosti, kteří byli na místě při nočních náletech. Tři z nich zemřeli. Milan Borna, vedoucí odboru ochrany životního prostředí, řekl, že se plný rozsah škod ukáže až v nadcházejících letech. »Obáváme se, že nejhoršími důsledky budou degenerativní změny u budoucích generací.« (Mladá fronta DNES, 29.7.1999, str. 7).

Letecká agrese NATO měla za úkol dosáhnout v zemi zmatku, utrpení, bídu, chudobu a mezinárodní odsouzení a totální, celosvětovou izolaci Srbů, odtržení Kosova od Srbska a nakonec svržení tehdejších vládních politických špiček v Srbsku.

O válce NATO a USA a jejich evropských spojenců proti Jugoslávii roku 1999 přináší informace formou fotografií a fotokopii různých dokumentů dvě knihy v angličtině vydané jugoslávským Ministerstvem zahraničních věcí v Bělehradu roku 1999: **NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, 24. March – 24 April 1999, I., ISBN 86-7549-124-7, Bělehrad, květen 1999** (417 stran) a **NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, 25 April – 10 June 1999, ISBN 86-7549-134-4, Bělehrad, červenec 1999** (552 stran). V knihách je přesně den po dni mapován postup náletů, bombardování, střílení a detaily zasažených cílů. Knihy jsou otřesným svědectvím brutality „mírotvůrců“ a hrůzným záznamem o „humánních“ akcích ve jménu balkánského míru, neboť jasně dokumentují, že hlavním cílem útoků byli civilisté, jejich domy, vesnice, města, školy, nemocnice, průmysl, zemědělství, vlaky, autobusy, nádraží, mosty, silnice a další důležité body.

O tom, že v případě bombardování Jugoslávie v roce 1999 šlo o přímé porušení Charty OSN a celé řady dokumentů mezinárodního práva lze vzhledem k množství vyjádření relevantních právníků, lze jen těžko pochybovat. Více k této nevyprovokované

brutální agresi *Severoatlantické aliance* proti Svazové republice *Jugoslávie* viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 28**. Na otázku, odkud na tuto akci a na následné další konflikty proti *Srbům* plynuly peníze, najdeme odpověď v **Příloze č. 30** na konci posledního svazku. A jaký je postoj *Vatikánu* k bombardování *Jugoslávie* v roce 1999? Najdeme ho v **Příloze číslo 34 (PŘÍLOHY** na konci posledního svazku), kde je krátké shrnutí.

Téměř souběžně se zahájením náletů *NATO* na *Srbsko* byla zahájena záchranná (humanitární) akce *NATO* jednotek *AFOR* pod názvem *Allied Harbour* na pomoc uprchlíkům z *Kosova*, které se zúčastnila i česká polní nemocnice v *Albánii*.

1999, 14. dubna – *NATO* zahájilo humanitární akci jednotek *AFOR* na pomoc uprchlíkům z *Kosova*.

1999, 6. června – *Spojené státy* a *Velká Británie* dokončily plány na rozsáhlou pozemní invazi do *jihosrbské* oblasti *Kosovo*. Invaze pod kódovým označením *B-Minus* měla začít v prvním zářijovém týdnu, pokud by se srbské síly odmítly z *Kosova* stáhnout. Zapojit se do ní mělo 170 000 vojáků. „Nás (*Britů*) mělo být přes 50 000. Způsobilo by nám to velké problémy, ale byli jsme schopni to udělat,“ sdělil listu **The Observer** náčelník štábu britských ozbrojených sil generál *Charles Guthrie*. *USA* podle něj měly dodat až 40 000 vojáků a velké kontingenty se očekávaly také od spojenců z *NATO* – *Francie*, *Německo* a *Španělska*. „V prvním týdnu června nebyla pro většinu států zcela nejlepší chvíle k vyslání pozemních jednotek, jsem si však jist, že kdyby to bylo nutné, bylo by toto rozhodnutí přijato a mnohé země by svým dílem přispěly. Ale až k tomu jsme se nedostali,“ uvedl *Guthrieho* zástupce maršál *John Day*. (**Mladá fronta DNES, ČTK, 19.7.1999**).

1999, 9. června – Rada *NATO* na úrovni velvyslanců schválila aktualizovaný operační plán pro rozmístění mezinárodních mírových sil pro *Kosovo* (*KFOR*) v *Makedonii*. Vojenské delegace *NATO* a *Jugoslávské svazové republiky* podepsaly v *Makedonii* dohodu o stahování srbských jednotek (*jugoslávské armády* a *policie*) z *Kosova* a o vyslání mezinárodních mírových sil vedených aliancí do této provincie.

1999, 10. června – Po 78 dnech bombardování *Aliance* pozastavila letecké útoky proti *Jugoslávii*.

1999, 20. června – *Javier Solana* ukončil leteckou kampaň proti *Jugoslávské svazové republice*.

1999, červen – vojenské jednotky *KFOR* vstoupily do srbské provincie *Kosovo*. Za pouhé dva roky účasti těchto netečných, ignorujících jednotek *KFOR* (zvláště německých vojáků) v letech 1999 až 2001 tak muselo utéct ze své kosovské vlasti přes 360 000 *Srbů*, bylo zlikvidováno více než 120 pravoslavných chrámů a kostelů a zbořeno nesčetné množství srbských domů.

1999, 5. srpna – Prozápadně orientovaná vláda *Černé Hory* v tento den přijala plán, který radikálně mění její vztahy se *Srbskem* a zřejmě fakticky povede k definitivnímu rozpadu *Jugoslávie*. Jak oznámil premiér *Filip Vujanovič*, patnáctistránkový dokument navrhuje, aby *Černá Hora*, která se cítí v rámci federace ovládaná *Srbskem*, měla mimo jiné vlastní ministerstvo obrany, ministerstvo zahraničních věcí a vlastní konvertibilní měnu. *Černá Hora* zároveň navrhla zrušení nynější federace a vytvoření volné konfederace pod novým názvem. Pokud *Srbsko* odmítne návrh ústavních změn, *Černá Hora* uspořádá referendum o nezávislosti.

1999, 28. října – Vychází článek v *London Review of Books*, ve kterém je odhaleno šokující a alarmující ospravedlňování prezidenta ČR, V. Havla bombardování Jugoslávie (se kterým nesouhlasila většina našeho obyvatelstva) vojsky NATO: „Takže si uvědomujeme tragikomickou nedůstojnost jeho (Havlovu – pozn. autorů) eseje uveřejněného v *New York Review of Books* pod názvem *Kosovo a konec národního státu*. Havel se v něm pokouší říci, že bombardováním Jugoslávie povýšilo NATO lidská práva nad práva státu, že útok aliance NATO na Federativní republiku Jugoslávii bez přímého mandátu OSN nebyl nezodpovědným aktem agrese nebo neúctou k mezinárodnímu právu. Naopak, podle Havla byl inspirován úctou k právu stojícímu výš než právo, jež ochraňuje státní svrchovanost. Spojenci jednali z úcty k lidským právům, jak to diktuje jak svědomí, tak mezinárodní smlouvy.

Havel se dále dovolává tohoto »vyššího práva«, když tvrdí, že »lidská práva, lidské svobody ... a lidská důstojnost mají své nejhlubší kořeny někde mimo vnímatelný svět ... zatímco stát je výtvar lidský, lidské bytosti jsou výtvar Boží.« Jako by říkal, že armádám NATO bylo dovoleno porušit mezinárodní právo, jelikož jednaly jako přímé nástroje Božího »vyššího práva« – jasný případ náboženského fundamentalismu. Havlovo tvrzení je dobrý příklad toho, čemu Ulrich Beck v článku v *Süddeutsche Zeitung* říká »militaristický humanismus« či dokonce »militaristický pacifismus«. Problém tohoto přístupu není v tom, že je inherentně protikladný, že je jakýmsi orwellovským »mír je válka«. Zásahu NATO nečelíme nejlépe ani pacifisticko-liberálním argumentem, že »více bomb a vraždění nikdy nepřináší mír« (není ani třeba říkat, že to není pravda). Nestačí také poukazovat na to, jak by učinil marxista, že cíle bombardování nebyly voleny na základě morálních ohledů, nýbrž byly určovány geopolitickými a ekonomickými zájmy. Hlavní problém Havlova argumentu je v tom, že zásah je představován, jako by byl podniknut kvůli obětem nenávisti a násilí – tj. zdůvodněn odpolitizovaným odvoláním se na univerzální lidská práva.

Základním paradoxem bombardování Srbska aliancí NATO není to, o čem znovu a znovu mluvili západní odpůrci války, totiž že pokusem zastavit etnickou čistku v Kosovu spustilo NATO čistku ve větším rozsahu a vyvolalo právě tu humanitární katastrofu, které chtělo zabránit. Hlubší paradox se týká ideologie výběru obětí: když NATO zasáhlo na ochranu kosovských obětí, zajistilo současně, že zůstanou oběťmi, obyvateli zpuštěné země s pasivní populací – nebyli povzbuzováni, aby se stali aktivní politicko-vojenskou silou, schopnou bránit sama sebe. Tady se setkáváme se základním paradoxem výběru obětí: onen Jiný, jenž má být ochráněn, je dobrý potud, pokud zůstává obětí (právě proto jsme bombardováni obrazy bezmocných kosovských matek, dětí a starých lidí, kteří vypravují příběhy svého utrpení). V okamžiku, kdy se už Jiný nechová jako oběť, nýbrž chce sám vracet rány, mění se náhle jakoby kouzlem v teroristu, fundamentalistu, Jiného, který obchoduje drogami. Tato ideologie globálního výběru obětí, identifikace lidského subjektu jako „něčeho, čemu může být ublíženo“, se dokonale hodí dnešnímu globálnímu kapitalismu, ačkoliv většinou zůstává pro veřejnost neviditelná.

Havel chválil bombardování Jugoslávie aliancí NATO jako první případ vojenského zásahu v zemi s plnou suverenitou, podniknutého nikoli z nějakého konkrétního ekonomicko-strategického zájmu, nýbrž proto, že tato země porušovala základní lidská práva etnické skupiny. Abychom pochopili lživost jeho tvrzení, srovnajme toto nové moralizování s velkými emancipačními hnutími inspirovanými Gándhím a Martinem Lutherem Kingem. Tato hnutí byla zaměřena nikoli proti zvláštní skupině lidí, nýbrž proti konkrétní (rasistické, kolonialistické) institucionalizované praxi. Představovala

kladný, všezahrnující postoj, jemuž bylo cizí vylučování „nepřítele“ (bělochů, anglických kolonizátorů). Tento postoj se dovolával nepřítelova smyslu pro morálku a žádal jej, aby učinil něco, co by mu vrátilo jeho vlastní morální důstojnost. Převládající formou dnešního »politicky korektního« moralizování je naopak nietzscheovský resentment a závist: je to falešné gesto zneuznávání politiky, zaujímání »morálního«, odpolitizovaného stanoviska za účelem silnější politické argumentace. Je to zvrácená verze Havlovy »moci bezmocných«: bezmocnost může být manipulována jako úskok k získání větší moci, přesně tak jako se dnes ten, kdo chce dát svému hlasu větší sílu, musí legitimovat jako nějaká (potenciální nebo skutečná) oběť moci. Konečným důvodem tohoto moralizujícího odpolitizování je odstoupení od marxistického historicko politického projektu. Zklamaní levičáci, kteří jsou přesvědčeni, že radikální změna existujícího liberálně-demokratického kapitalistického systému už není možná, ale kteří nejsou s to zřít se své zanícené oddanosti ke globální změně, v této situaci investují svou přebytkovou politickou energii do abstraktního a nadmíru strnulého moralizujícího postoje. V tom je tedy Havlova tragédie: jeho autentický kritický postoj se stal moralizujícím idiomem, který si cynicky přivlastnili sluhové kapitalismu. Jeho hrdinské setrvávání na nemožném (vzdorovat zdánlivě nepřemožitelnému komunistickému režimu) skončilo službou těm, kdo »realisticky« argumentují, že jakákoli skutečná změna dnešního světa je nemožná. Tento zvrát ale není zradou jeho původního etického stanoviska, je jeho vnitřní součástí. Konečné poučení z Havlovy tragédie je tedy kruté, ale nevyhnutné: přímý etický základ politiky se dříve či později převrací ve svou vlastní komickou karikaturu tím, že přejímá právě ten cynismus, proti němuž se původně stavěl." (**Slavoj Žižek: Pokusy uniknout logice kapitalismu, London Review of Books, roč. 21, č. 21, 28.10.1999, www.listy.cz/archiv.php?cislo=056&clanek=060515,6/2005**).

1999, 4. listopadu – „USA povolí Srbsku dovoz ropy výměnou za volby New York - Spojené státy včera oznámily částečnou změnu strategie, aby napomohly změně režimu v Jugoslávii, a tím odchodu jugoslávského prezidenta Slobodana Miloševiče. Americká ministryně zahraničí Madeleine Albrightová včera po setkání se srbskými opozičními předáky, kteří usilují o Miloševičovo sesazení, prohlásila, že USA povolí Srbsku dovoz ropy před nastávající zimou a umožní vzájemné letecké spojení, pokud tato země uspořádá svobodné volby. Až dosud Washington podmiňoval zrušení sankcí proti Bělehradu jedině sesazením Miloševiče. Nová strategie může dát srbské opozici novou injekci, zároveň by se však mohla minout účinkem, pokud by Miloševič ve volbách vyhrál. Ministryně zahraničí Albrightová nyní upozornila, že Spojené státy nabídkou prý nezměnily dosavadní postoj, podle něhož lze sankce proti Srbsku ukončit až po Miloševičově odchodu. Podle Albrightové je totiž prakticky nemožné, aby Miloševič ve svobodných volbách zvítězil. »Stěží, stěží bych tomu věřila,« řekla ministryně k takové možnosti na tiskové konferenci ve Washingtonu. Během válek po rozpadu bývalé Jugoslávie byl Miloševič často jednacím partnerem pro západní státy a v Daytonu v roce 1995 se stal dokonce klíčovou osobností při podpisu mírové dohody o Bosně. Po zahájení vojenských akcí proti albánskému obyvatelstvu v Kosovu a následné operaci NATO se pro ně stal nepřijatelnou osobou. Srbská opozice však byla až dosud nejednotná a nebyla schopna Miloševiče od moci odstranit. Zdroje z amerických vládních kruhů podle tisku naznačily, že Spojené státy jednájí s evropskými spojenci o uvolnění protisrbských ekonomických sankcí krátce po uskutečnění svobodných voleb. Činitel, který si nepřál být jmenován, řekl, že nabídka má pobídnout opozici, aby se kolem požadavku svobodných voleb sjednotila a vyvíjela na Miloševiče nátlak v tomto

směru. Řádné parlamentní volby se mají v Srbsku konat v roce 2001. Albrightová, obklopená osmi předáky srbské opozice, na tiskové konferenci dále řekla, že nová strategie má napomoci »jejich boji za právo lidu na volbu vlastních vedoucích představitelů«. Dodala, že Spojené státy zvažují, že přispějí rovněž do programu humanitární pomoci Srbsku, pokud se tamní volby budou konat pod mezinárodním dohledem. Evropská unie chce poskytnout humanitární pomoc, a to zejména paliva, městům, které spravuje srbská opozice. Proto první evropská pomoc ve výši pěti milionů dolarů má směřovat na jih země. Srbsko trpí nedostatkem ropy a topných olejů po ztrátě většiny rafinerských a zásobovacích kapacit, které zničily nálety NATO během dvouměsíční operace kvůli Kosovu. Loni, před touto operací, poskytly Spojené státy Srbsku humanitární pomoc za 25 milionů dolarů." (**Mladá Fronta DNES, 4.11.1997, str. 10**).

2000, 6. ledna – „Prezident a dva ministři české vlády jsou spolu s představiteli dalších zemí žalováni v Haagu kvůli útokům na Jugoslávii. Haagský tribunál pro válečné zločiny v bývalé Jugoslávii prověřuje žalobu sboru kanadských právníků na osmašedesát představitelů zemí NATO. Právníci jsou toho názoru, že se tito představitelé Západu, stejně jako Slobodan Milošević, dopustili během války o Kosovo válečných zločinů. Mezi obviněnými jsou i prezident České republiky Václav Havel, ministr zahraničních věcí Jan Kavan a ministr obrany Vladimír Vetchý. Skupina, která je u soudu zastoupena právníkem z torontské York University Michaelem Mandelem, podala žalobu na hlavy států, ministry zahraničí a ministry obrany všech zemí NATO. Spolu s nimi právníci žalují také nejvyšší představitele vedení aliance. Žaloba tvrdí, že šéfové NATO odpovídají za humanitární zločiny, tj. zejména za to, že při válečných akcích zahynuli i civilisté, jak se to stalo například při útoku na civilní vlak u Grdelice. Soud nyní žalobu zkoumá. Podle hlavní žalobkyně Del Ponteové zatím oficiální vyšetřování nezačalo. Kromě tohoto soudu, který může přijímat žaloby pouze na konkrétní osoby, se válkou v Jugoslávii zabývá i další haagský soud. Mezinárodní soudní dvůr projednává žalobu Jugoslávie na deset členských zemí NATO. Jugoslávská žaloba viní z genocidy srbského národa ty státy, které přímo poskytly letadla k náletům." (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

2000, 22. března – NATO potvrdilo, že v Kosovu použilo při loňském bombardování municí z ochuzeného uranu. Generální tajemník Aliance George Roberston uvedl v dopise generálnímu tajemníkovi OSN Kofimu Annanovi, že letadla NATO použila při asi 100 akcích kolem 31 000 kusů této kontroverzní munice. Podle některých kritiků zanechává zvýšenou radioaktivitu, ale podle NATO je neškodná.

2000, 20. června – Na tiskové konferenci 24. října 2000 v Praze oznámil předseda Českého národního hnutí za mír a lidská práva *Roman Raczynki* podání o skutečnostech nasvědčujících tomu, že premiér Zeman a ministr zahraničí Kavan se vyslovením souhlasu s bombardováním Jugoslávie za ČR dopustili trestného činu zneužití pravomoci veřejného činitele. Krátce předtím skupina mezinárodních právníků v čele s prof. *Michaelem Mandelem* podala podnět Mezinárodnímu trestnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii v Haagu ke stíhání představitelů NATO, představitelů jeho členských států a také velitelů akce proti Jugoslávii. Tato žaloba stejně jako všechny další podněty ke stíhání představitelů NATO a jejich satelitních spojenců za bombardování Srbů byly vždy soudním dvorem zamítny.

2000, 11. října – Česká vláda zrušila v plném rozsahu sankce proti Jugoslávii, které na ni spolu s EU uvalila jako odvetu proti ploitice režimu prezidenta *Slobodana Miloševiče* v Kosovu. Neoficiálně však trvaly dál až do přibližné poloviny roku 2001.

2003 – Diplomatický nátlak několika států *Evropské unie*, závislost *Srbska* a *Černé Hory* na finančních prostředcích ze Západu i situace v samotné *Černé Hoře*, kde zastánci nezávislosti početně převyšovali zastánce svazku se *Srbskem* jen o několik procent, vedly v tomto roce ke vzniku nového soustátí *Srbsko a Černá Hora*. Z hlediska *Černé Hory* šlo v podstatě o formální uznání existujícího stavu a práva na referendum o nezávislosti, které se může konat do tří let od ustavení nového státního svazku. Obě republiky mají vysoký stupeň suverenity. Neexistuje ani jednotný ekonomický prostor (v *Srbsku* platí dinár, v *Černé Hoře* euro, každá republika má vlastní centrální banku, odlišnou celní politiku, na srbsko-černohorské hranici fungují hraniční přechody). Společná zůstává armáda, nad níž mají obě republiky stejnou míru kontroly. Společná má být i zahraniční politika a síť diplomatických zastoupení, v praxi však každá republika prosazuje především vlastní zájmy. Nezpochybnitelný zůstává shodný zájem *Srbska* i *Černé Hory* o vstup do euroatlantických integračních seskupení, stimulování ekonomického růstu a snaha přilákat zahraniční investory. V těchto oblastech zatím "Solanie", jak zní populární přezdívka soustátí odvozená od jména jeho zakladatele, příliš úspěchů nezaznamenala. Z hlediska zastánců černohorské nezávislosti je nynější uspořádání vnímáno jako dočasný ústupek mezinárodnímu tlaku, *Černá Hora* přesto dosáhla zatím největšího stupně suverenity od roku 1918. (http://www.nkp.cz/seminar/srbsko_cer.htm).

2003, 15. prosince – V Haagu začal vypovídat *Wesley Clark*, bývalý vrchní velitel sil *NATO* v *Evropě*, který vedl v roce 1999 bombardování *Jugoslávie*. Celý soudní proces byl směřován výhradně proti bývalému jugoslávskému prezidentovi *Slobodanu Miloševićovi*, proto také i výpovědi *W. Clarka* před haagským tribunálem byly při soudním procesu zaměřeny zásadně proti vězněnému srbskému exprezidentovi.

2004, v noci ze 17. na 18. března – V kosovském *Prizreni* byl tamnějšími *Albánci* vypálen srbský bohoslovecký, pravoslavný seminář sv. Cyrila a Metoděje, včetně ubytoven pro pedagogický sbor a koleje pro studenty. V ohni nalezlo smrt i několik *Srbů*. Zároveň bylo vypáleno mnoho srbských domů a současně byla vypálena a následně i zbořena také srbská pravoslavná katedrála sv. Jiří. To vše se odehrálo za netečné spoluúčasti a s tichým souhlasem německé *KFOR* (velitelem 3 800 německých vojáků je Němec *Holger Kammerhof*) a občanské mise *OSN* v *Kosovu*, *UNMIK* (velitelem je rovněž Němec *Stephan Feller*), aniž by jakkoli zasáhly.

Srbská pravoslavná církev marně vyslala protestní nótu proti brutálním razím *albánských* extrémistů a marně trvala na rezignaci velitelů a na kompletním odchodu německého kontingentu z *Kosova*. *Srbští* uprchlíci byli také na německé základně *KFOR* násilně a pod hrozbami konvertováni na římskokatolickou víru a byli nuceni, aby přijímali římskokatolickým způsobem. (O roli *Německa* při rozkladu *Jugoslávie* a genocidy *Srbů* viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 38**).

„Mírová“ mise německých jednotek *KFOR* také nezabránila zlikvidování pravoslavného kláštera sv. Archanděla Michaela (sv. Archandělů) nedaleko *Prizreně* plně obsazeného srbskými mnichy a knězi (jeromonaši). V tomto městě a jeho okolí bylo vypáleno a do základů zbořeno celkem devět chrámů a kostelů.

V té době bylo během třech dnů za účasti německé *KFOR* ještě zlikvidováno kosovskými *Albánci* dalších 22 chrámů na různých místech *Kosova* (*Kosovo Pole, Džakovice, Bílé Pole, Vučitra, Srbec, Priština, Obilič, Peč, Uroševac, Gžilana, Lipljaň, Mitrovica, Srbice, Bresje, Vitina, Kosovska Kamnica, Orahovac, Vučitrn, Stimlje,...* a další). Mnoho z chrámů (13. až 16. století) bylo pod ochranou *UNESCO*. Každé řádění

albánských extrémistů bylo doprovázeno etnickými čistkami srbského obyvatelstva a rabováním a likvidací stovky celých srbských vesnic a stovek a stovek domů ve městech a smíšených vesnicích.

Bělehrad vydal 18. března 2004 následující prohlášení: „Bělehrad. 18. března na mimořádném zasedání posvátného synodu biskupů Srbské pravoslavné církve pod předsednictvím Jeho Svatosti patriarchy srbského Pavla bylo přijato následující prohlášení ohledně posledních tragických událostí v Kosovu a Metochii.

Nepokoje, které včera začaly a pokračovaly celou noc všude v Kosovu a Metochii, jsou pokračováním celá desetiletí trvajících organizovaného albánského teroru vůči pravoslavnému srbskému národu, vůči jeho světovému kulturnímu dědictví a též vůči dalšímu nealbánskému obyvatelstvu na tomto území. Terorismus a násilí, které se zvláštním způsobem projevíly v r. 1981 zapálením budovy Pečského patriarchátu, pokračovaly bez přerušení až do r. 1999, kdy bombardováním NATO vyhnáním několika stovek tisíců Srbů a dalšího nealbánského obyvatelstva nabyly ještě na síle a intenzitě. Plodem tohoto neslýchaného násilí bylo několik tisíc zajatých a zabitých mužů i žen, spálené srbské vesnice a města, zabrané či ohrožené majetky lidí a Církve, více než 115 zničených a vypálených monastýrů a chrámů. A to vše se dělo v době, kdy oblast byla pod bezprostředním protektorátem mezinárodního společenství. Vrcholem všeho se jistě stal poslední - očividně dříve naplánovaný - pogrom na zůstatek srbského obyvatelstva a jeho věkovité svatyně. Více než 15 těch nejvýznamnějších svatyň a kulturních památek ze 14. - 19. století, počínaje monastýrem sv. Archandělů a chrámu Bohorodice Levišské v Prizrenu až po chrám sv. Mikuláše (19. stol.) v Bílem Poli, bylo vypáleno a zničeno během jediného dne. Desítky lidí byly zabitы, zapalují se a ničí zbývající srbské vesnice po celém Kosovu a Metochii. Minometný útok byl podniknut na monastýr Dečani, v ohrožení je Pečský patriarchát a monastýr Gračanica. Každému jen trochu rozumnému člověku je jasné, že je tu řeč o vyhlazení a všestranné etnické čistce a zničení všech kulturních a duchovních stop po přítomnosti křesťanského srbského národa na teritoriu Kosova a Metochie.

Při tom představitelé mezinárodního společenství, KFOR a UNMIK svými činy nebo spíše nečinností - počínaje od r. 1999 - úmyslně či neúmyslně napomáhají konečnému vyhnání srbského národa a zničení jeho kultury a obecně křesťanských kosovských svatyň. Náš stát je i přes rezoluci Rady bezpečnosti No. 1244 zbaven možnosti chránit svůj národ a část svého území, a ti, kdo ve jménu ochrany lidských práv a svobod vzali na sebe protektorát a odpovědnost, napomáhají svojí pasivitou stupňování nevídaného teroru v srdci Evropy.

V souvislosti s tím se synod biskupů obrací ke státním představitelům a vládám srbského státu a Černé Hory s výzvou, aby učinili vše pro ochranu srbského národa před vyhlazováním a definitivním vyhnáním z Kosova a Metochie.

Obracíme se křikem bolesti k evropskému společenství, Rusku, USA, OSN, aby bez prodlení zastavily tento pogrom a teror, kvůli Bohu a lidské důstojnosti.

Obracíme se i k Albáncům v Kosovu a Metochii a k jejich lídrům, aby ukončili toto šílenství, kvůli sobě i své budoucnosti. Připomínáme lidskou zkušenost, podle níž násilí a nepravdělnost nikdy nepřinesly nic dobrého. Nakonec vyzýváme náš lid, aby zesílil půst a modlitbu za záchranu a vysvobození, za mír mezi námi a v celém světě. (Credo.ru).“ (<http://www.orthodoxia.cz/jugoslav.htm>).

2004, březen až duben – jednotky SFOR v Bosně v rámci „hledání“ Radovana Karadžiče násilně přepadávají, mučí a terorizují srbské pravoslavné kněze včetně jejich rodin a srbských věřících.

2004, 3. května – V českém tisku exprezident *Havel* popírá svůj vlastní výrok: „*humanitární bombardování*“, kterého použil v souvislosti s bombardováním *Jugoslávie* letadly NATO v roce 1999, čehož jsme byli všichni svědci. (O tomto slovním spojení viz také **Příloha č. 32** v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku).

2006, 11. března – „*Bývalý jugoslávský prezident Slobodan Milošević zemřel. Byl nalezen mrtvý ve své cele ve věznici v nizozemském Haagu. Mezinárodní tribunál pro bývalou Jugoslávii ho tam soudil kvůli obvinění z válečných zločinů spáchaných v devadesátých letech. Miloševiče našli v cele v deset hodin dopoledne. Podle předběžných informací byl už několik hodin mrtvý. ...Bývalému jugoslávskému prezidentovi bylo 64 let. Ve vězení, kde byl od roku 2001, prodělal v minulosti srdeční příhodu a trpěl vysokým krevním tlakem. To byly také důvody k častému odkládání soudu, před kterým se zodpovídal z válečných zločinů, ze zločinů proti lidskosti a z genocidy. Měl se jich dopustit nebo se na nich podílet v době válek po rozpadu Jugoslávie. Obvinění se konkrétně vztahovala na válečné operace Srbska proti Chorvatsku a v Bosně v letech 1991 až 1995 a v letech 1998 až 1999 v jihosrbské provincii Kosovu. Miloševič se Mezinárodnímu tribunálu pro bývalou Jugoslávii vydal dobrovolně v roce 2001. Všechna obvinění odmítal. Jako bývalý právník se hájil sám.*“
(http://zpravy.idnes.cz/zahranicni.asp?r=zahranicni&c=A060311_132256_zahranicni_jba). Miloševičova celá vlastní objahoba viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 29**.

2006, 21. května – Od nedělního rána mají obyvatelé *Černé Hory* možnost vyslovit se v referendu pro nezávislost země na *Srbsku*. Podle posledního volebního průzkumu institutu Ifimes ale hrozí, že hlasování skončí patem, a *Černá Hora* tak zůstane rozštěpena na příznivce unionistů a separatistů. Aby v *Evropě* vznikl další stát, je potřeba, aby se pro vyslovilo 55 procent lidí. Separatisté jsou vedeni *Milo Djukanovičem*, unionisté *Predragem Bulatovičem*.

2006, 3. června – *Černá Hora* vyhlásila nezávislost na *Srbsku*. Rozhodl o tom černohorský parlament, který přijal výsledky květnového referenda. V něm se pro nezávislost vyslovili občané přímořské republiky. Oficiální oslavy nezávislosti jsou plánovány na 13. června. Oddělení *Srbska* a *Černé Hory* mělo své odpůrce. Ti před dnešní parlamentní schůzí opustili sál. Příznivci samostatnosti nosili na klopách červené růžice. O samostatnosti *Černé Hory* rozhodli občané v referendu 21. května. Z 650 tisíc *ČernoHORCŮ* hlasovalo pro nezávislost 55,5 procent. Výsledek byl přitom jen těsný. Pro odtržení od *Srbska* bylo potřeba alespoň 55 procent. *Černá Hora* je poslední ze zemí bývalé *Jugoslávie*, která opouští *Bělehrad*. Spojení mezi oběma zeměmi trvalo téměř devadesát.

2006, 5. června – *Srbský* parlament vyhlásil nezávislost. *Srbský* parlament na zvláštním zasedání vyhlásil nezávislost *Srbska*, i když jen nejtěsnější většinou hlasů. *Srbsko* se tak stalo posledním státem z bývalé šestičlenné *jugoslávské federace*, který se osamostatnil. Svrchovanost s tím, že se *Srbsko* stává nástupnickým státem společenství *Srbsko a Černá Hora*, odhlasovalo jen 126 poslanců z celkových 250. Opozice totiž zasedání bojkotovala. *Srbsko* a *Černou Horu* nyní čeká řada dalších kroků souvisejících s rozdělením. Musí si vyjasnit jednotlivé kompetence, které dosud sdílely společně.

2006, 10. září – Samostatná *Černá Hora* poprvé volila parlament. O 81 křesel v zákonodárném sboru usilovalo 747 kandidátů. První odhady výsledků jen potvrdily, co se všeobecně čekalo: drtivě vyhrála strana premiéra *Djukanoviče*. Oficiální výsledky budou v pondělí.

2007, 10. dubna – „Srbsko chce diplomaticky bojovat proti nezásloti Kosova. Bělehrad. Prezident Srbska Boris Tadić v úterý zopakoval, že jeho země nikdy nepřijme nezávislost provincie Kosovo. Dále prohlásil, že chce pomocí diplomatické ofenzivy přesvědčit světové mocnosti, aby Kosovu neudělily samostatnost. Tadić upozornil, že Srbsko je ochotno přijmout kompromis, ale není připraveno vzdát se části svého území a identity. Prezident zároveň vyzval k revizi celého procesu rozhodování o Kosovu. Kosovo od roku 1999 spravuje mezinárodní společenství a o jeho budoucnosti bude rozhodovat Rada bezpečnosti OSN.“ (http://ihned.cz/c4-10073040-20863730-000000_d-srbsko-chce-diplomaticky-bojovat-proti-nezavislosti-kosova, **10.4.2007**). Ovšem to jsou pouze oficiální sdělení pro veřejnost. Ve skutečnosti je tajně vynakládáno veliké úsilí na to, aby byla Jugoslávie co nejmenším státem s naprosto paralyzovaným hospodářstvím a největší chudobou, nejlépe, aby byla vymazána z mapy úplně. Blíže o tom např. článek: **Válka proti Jugoslávii neskončila** v **PŘÍLOHÁCH** na konci posledního svazku, **Příloha č. 31**.

2007, 12. června – *Haagský tribunál* pro bývalou Jugoslávii poslal na 35 let do vězení (jedna z nejvyšších sazeb v *Haagu*) dřívějšího prezidenta chorvatských Srbů, kninského rodáka, *Milana Martiče*. Ten zastával v rámci *Republiky srbská Krajina* vysoké funkce - byl ministrem obrany, vnitra a od roku 1994 prezidentem. Počátkem května 1995 nařídil bombardování *Záhřebu*, při němž zemřelo devět lidí a poškozen byl domov důchodců a dětská nemocnice. *Martič* pak v místním rádiu prohlásil, že použité tříštivé pumy byly pomstou chorvatskému prezidentu *Tudjmanovi*. V srpnu téhož roku 1995 ukončili chorvatští vojáci existenci *Republiky srbská Krajina*. Podnikli rozsáhlou ofenzívu známou jako »*operace Bouře*«, která byla o mnoho krutější a brutálnější než počínání *Martičových jednotek*. Z *Krajiny* tehdy uprchlo přes 250 tisíc Srbů.

Přesto byl ze zločinů proti lidskosti obviněn jen *Martič* a nikoli hlavně *Tudjman* a jeho generálové. Vrchní žalobkyně *ICTY*, *Carle Del Ponteová* (mezi Srby nazývaná „*Vrchní inkvizitorka*“) dokonce obvinila *Martiče* z osnování plánů na údajné *Velké Srbsko*, které by zabíralo třetinu *Chorvatska* a část *Bosny* a které by bylo „*etnický čistě*“. Ironií osudu je také to, že když *NATO* po několika letech použilo při bombardování mnohem horších bomb a zasáhlo například trh a nemocnici v *Niši*, kde zahynulo 15 lidí a celkem, díky *kobercovým náletům* na civilní cíle, zahynulo téměř 3 000 lidí, byl to podle vrchní žalobkyně *ICTY Carle Del Ponteové*, jen „*omyl*“, neboť civilní cíle nebyly zaměřeny záměrně.

V jak velkém rozporu s jejím závěrem je však osobní svědectví kapitána *španělského* leteckého důstojníka *NATO*, pilota válečného letounu F18, kapitána *Adolfa Luise Martina de la Jos!* „*Žádný komentátor neměl tušení, co se vlastně stalo v Jugoslávii. Že tato zem byla masakrovaná, bombardovaná novými zbraněmi, otravnými plyny, které zeslabují organismus, povrchovými bombami které se shazují padákem, bombami s ochuzeným uranem, černým napalmem, že na zasetá pole dopadaly sterilizační přípravky a jedy. Ani my stále dobře neznáme takové zbraně a jejich účinky. Američané vykonali v Jugoslávii jeden z největších zločinů proti lidskosti. V budoucnu se bude mnoho a velice špatně hovořit o tom, co se stalo. ...Nikdy nezapomenu, že bylo spácháno jedno z největších zvěrstev v dějinách.*“ (**Artículo 20, 14.6.2000**, celý článek viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku, **Příloha č. 18**; o *Ihaní* o situaci na *Balkáně* a *dezinformační válce* viz také **Příloha č.: 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 35, 36, 37**).

Kapitola 50

Jezuitská propaganda, taktika a plány po pádu komunismu

50.1 Přeměna papeže Jana Pavla II.

Se stárnutím papeže *Jana Pavla II.* nabýval řád tovaryšstva znovu na původní síle jako za časů *Pia XII.* Tvrdohlavost *Karola Wojtyly*, se kterou zasahoval do struktury jezuitského řádu (např. roku 1981 *Jan Pavel II.* vnutil tovaryšstvu svého osobního zplnomocněnce, *Paola Dezzu*, aby generálnímu vikáři churavějícího generála řádu zabránil ujmout se plně všech svých práv) a se kterou pak dokonce sesadil několik jezuitských funkcionářů včetně generála řádu *Arrupeho*, což v dějinách tovaryšstva doposud nemělo žádné obdoby, již pominula. Papež si byl stále více vědom toho, že bez jezuitů by se diplomacie *Vatikánu* a jeho politická celosvětová angažovanost přinejmenším silně zbrzdila, ovšem ve skutečnosti by v mnoha směrech přímo zkrachovala, čímž by celkově zanikla nebo přinejmenším ustrnula a nabyla podobu pouhé frašky. Je pravda, že se za tento svůj tvrdohlavý čin stal trvalým vězňem jezuitského řádu, kdy mu byli členové řádu neustále v patách při všech jeho cestách, jednáních, rekreaci pod. Ale sám papež se na celou situaci na konci 20. století díval už z jiného zorného úhlu.

Po zvolení *H.P. Kolvenbacha* za dalšího generála jezuitské řehole papež pochopil, že neudělal v případě *Arrupeho* příliš mistrný tah a že tím navíc ohrozil i svou vlastní pontifikální existenci. Pocítil to zvláště v té době, kdy *Kolvenbach* potvrdil dosavadní *Arrupeho* kurz a kdy začal jít přesně týmiž kroky, kterými by kráčel *Arrupe* sám, kdyby býval zůstal u moci. Diplomát *Karol Wojtyla* ve své snaze zkrotit mocenské ambice řádu rezignoval a ze své funkce papeže *Jana Pavla II.* stále více odevzdaněji přijímal osud z rukou Tovaryšstva Ježíšova.

I **Luxmoore** a **Babiuchová** potvrzují, že „*Kolvenbach* byl pouze jedním z mnoha kdysi poslušných církevních předáků, kteří se, když papež vstoupil do kmetského věku, začali stále hlasitěji ozývat. Papež ustoupil těmto tlakům, záhy po vydání **Ter-tio millenio adveniente** přestal na církev naléhat, aby činila pokání, a začal se věnovat rozsáhlým přípravám na příchod milénia.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 451**).

Také to můžeme vyzpozorovat i z některých papežových dopisů *Kolvenbachovi* z období 34. generální kongregace, která se konala v Římě od 5. ledna do 22. března 1995 (za ČR se jí tehdy zúčastnil provinciál *Josef Čupr*, pokračovatel provinciála tovaryšstva z počátku 90. let, pátera *Jana Pavlíka* (**Katolický týdeník, č. 7, 15.2.1998**), za Slovenskou republiku jezuité *Emil Krapka* a *Emil Váni*):

„Město Vatikán

Státní sekretariát

8. dubna 1995

Velevážený otec Peter–Hans Kolvenbach, S.J.

Představený generál Tovaryšstva Ježíšova

Řím

Velevážený otče generále,

svatého Otce velmi potěšila zpráva, kterou jste mu poslal jménem svých spoluřeholníků na konci 34. Generální kongregace Tovaryšstva Ježíšova.

Jeho svatost skrze mne vyjadřuje své uznalé ocenění práce, kterou jste vykonali. Nabádá vás k tomu, abyste vytrvali v Ignácovu ideálu služby pro Církev a s důvěrou vás prosí, abyste pokračovali v mnoha evangelizačních iniciativách, kterým se tovaryšstvo vždy věnovalo. Připomíná vám, že k těm nejdůležitějším z nich patří hlásání evangelia těm, kteří dosud neznají Krista. Doporučuje zvláště šíření Ignácovy spirituality prostřednictvím kázání Duchovních cvičení, která už mnohým duším přinesla tolik mnoho dobrého.

Svatý Otec přeje vše nejlepší všem členům tovaryšstva a prosí mnoho svatých a mučedníků Tovaryšstva Ježíšova, aby nad vámi bděli. Udílí Vám a vaším spoluřeholníkům své apoštolské požehnání.

Využívám této příležitosti, abych i já osobně vám vyřídil mnoho pozdravů.

S pozdravem váš, v našem Pánu,

Giovanni Battista Re."

„Odpověď svatého Otce na body týkající se pontifikálního zákona

Město Vatikán

Státní sekretariát

10. června 1995

Ctihodný otec Peter–Hans Kolvenbach, S.J.

Vrchní generál Tovaryšstva Ježíšova

Řím

Ctihodný otče generále,

Ve svém dopise z 6. května jste svatému Otci předložil ke schválení úpravy, o kterých rozhodla 34. generální kongregace, u některých bodů, které se dotýkají pontifikálního zákona v Ústavě tovaryšstva. Chci vás informovat, že Jeho svatost 8. června 1995 schválila následující navržené úpravy:

1. Prostý slib nevyhledávat čestná postavení se omezuje na episkopát a na funkce generálního vikáře a episkopálního vikáře.

2. Nejvyššímu generálovi je udělena schopnost zrušit jakýkoli dům tovaryšstva, který považuje za vhodné zrušit, po vyslechnutí jeho rady.

3. Bývalým koadjutorům je uděleno právo podílet se aktivním, ale ne pasivním, hlasem na generálních kongregacích (včetně těch, na kterých je volen vrchní generál), a to

prostřednictvím přiměřené reprezentace, která nemá celkově přesáhnout 10% členů generální kongregace, počítaje přitom jako duchovní, tak laické ko-adjutory.

Svatý Otec si přeje zdůraznit, že takovéto změny by neměly být nikdy vykládány jako oslabování struktury stupňů a jejich potřeby; to by pak odpovídalo tomu, co chtěl sv. Ignác pro své tovaryšstvo, které je založeno na dvou základních člancích: kněžství a slibu poslušnosti vyznávajícího vůči Nejvyššímu pontifovi.

Jeho svatost je potěšena dobrou prací, kterou odvedla 34. GC v poklidném ovzduší lásky, bratrské spolupráce a oddané úcty k direktivám Apoštolského stolce. S přáním nebeského požehnání udílí s radostí vám a všem členům tovaryšstva Apoštolské požehnání.

Využívám tuto příležitost, abych vás ujistil o mém přání všeho nejlepšího a úctě k vám.

*Váš v Pánu,
Giovanni Battista."*

„Odpověď svatého Otce na přijetí kongregačních dekretů

Ctihodnému otci Peteru–Hans Kolvenbachovi, S.J.

Vrchnímu generálovi Tovaryšstva Ježíšova

Poslal jste mi uváženě oficiální znění jak dekretů 34. generální kongregace, tak »Doplňující normy« k Ústavě Tovaryšstva Ježíšova, které jsou také výplodem nedávné generální kongregace.

Upřímně vám děkuji za tento opětovný výraz oddannosti a církevní jednoty. Zároveň vás ujišťuji, že jsem v duchu spojen s vámi a s celým Tovaryštvem Ježíšovým v této význačné chvíli v životě Institutu. Jsem si jist, že generální kongregace, která je nyní u konce, dá každému jezuitovi významnou příležitost reflexe a prohloubení ducha vstříc úkolům dneška a umožní vám s novou energií provádět vaše vysoce vážené apoštolské dílo v Církvi a ve světě.

Při audienci pro delegáty 5. ledna jsem připomněl, že vaše generální kongregace jistě chápe zvláštní důležitost tohoto současného historického okamžiku, protože je věnována tomu, aby rozpoznala, jaký může být specifický přínos vaší Instituce, ke kterému je povolána a kterým má na přelomu třetího křesťanského milénia přispět k nové evangelizaci. Zároveň se věnuje vnitřní organizaci a legislativě Tovaryšstva Ježíšova, aby mohla Církvi prokazovat stále věrnější a účinnější službu. (L' Osservatore Romano, 6. ledna 1995, str. 5).

Dále jsem chtěl připomenout některé body o pravomoci, již dobře zakořeněné ve vašem duchu, vám, kteří toužíte obdržet od Petrova Následníka jeho pověření a direktivy, »aby bylo možno lépe sloužit Bohu našemu Pánu a Apoštolskému stolci. (Ústava [612].«

Nyní, když byly vydány dokumenty, které přinesla 34. generální kongregace, předkládám Všemohoucímu Pánu, Dárci všech dobrých darů, radostnou modlitbu díkůčinění za

obrovské dílo, které se uskutečnilo, a za velkorysou reakci generální kongregace na očekávání, která na ni byla vložena. Opravdu, Svatá Marie, která podpírala a osvětcovala vašeho zakladatele a kterou jsem s důvěrou vzýval na počátku vašeho důležitého zasedání, vás mateřsky vedla a pomáhala vám udržovat Boha před vašimi očima, přede vším ostatním a potom podstatu Tovaryšstva Ježíšova (*Formula Instituti* [1]).

Moji drazí bratři, buďte vždycky věrní ryzímu charismatu Ignáce! To, co bylo rozhodnuto na této 34. generální kongregaci tovaryšstva musí být realizováno věrně vůči duchu a původnímu záměru zakladatele. Činnost kongregace proto nesmí být žádným způsobem vykládána jako oslabování struktury stupňů a jejich potřebnosti, protože to by bylo v rozporu s tím, co si pro tovaryšstvo přál sv. Ignác, kněžský řád, který má svůj základní a charakteristický prvek ve čtvrtém slibu poslušnosti vůči Nejvyššímu pontifovi.

Proto je mou nadějí, že všichni členové Tovaryšstva Ježíšova mohou ve zbožném duchu uvítat dokumenty vydané Generální kongregací 34. a že je mohou realizovat s věrnou velkorysostí, usilující být stále autentičtějšími syny sv. Ignáce, prožívajícími svou původní inspiraci a charisma až do plnosti a bez váhání v těchto závěrečných letech století.

S těmito přáními a s vzýváním ochrany Požehnané Panny a sv. Ignáce pro celé Tovaryšstvo Ježíšovo vám a vašim spolubratrům udílím srdečné zvláštní Apoštolské požehnání.

Z Vatikánu

27. září 1995, při 455. výročí schválení Tovaryšstva Ježíšova

Jan Pavel II."

Jak si o něco dál ukážeme, stal se tedy Jan Pavel II. nakonec věrným mluvčím jezuitské diplomacie a věrným nástrojem v rukou černého papeže. Polská slovanská vzdorovitost se vytratila. Jezuitským špičkám se podařilo bílého papeže přeci jen ohnout a nakonec zlomit tak, jak si to u něj přáli už od počátku.

Každý papežův projev, každé jeho vystoupení, všechno co napíše nebo oficiálně řekne, je pouze věrné tlumočení vysoce postavených jezuitů včetně černého generála. Nejen jako kněz Karol Wojtyła ale i jako papež Jan Pavel II. zcela propojil svůj osobní život, svůj životní osud papeže a své veškeré pontifikální úkoly s jezuitským řádem. Není žádným tajemstvím, že jezuitský kardinál Tomáš Špidlík (profesor na papežské Gregoriánské univerzitě) byl jmenován kardinálem krátce před 30. zářím 2003 právě papežem Janem Pavlem II. Byl jedním ze tří Slovanů, kteří dávali papeži *Duchovní cvičení – Exercicie* (**Mladá fronta DNES, 1.10.2003, GEN 2003 – 169. díl, str. B/6**) stejně jako předtím dával duchovní cvičení biskup Karol Wojtyła, jak píše i **Mladá fronta DNES, 1.2.2005, Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6**: „Dne 16. října 1978, krátce po předčasné smrti Jana Pavla I. zvolili kardinálové Karola Wojtylu papežem. Běžní věřící v Itálii ho zřejmě neznali, ale kardinálové ano. Svou důvěru mu ostatně věnoval už Pavel VI., když ho v roce 1976 pověřil vedením duchovních cvičení pro papeže a jeho spolupracovníky.“

Papež byl až do své smrti plně v moci jezuitského řádu. Nenazýval je „svými bratry“ jenom jako prázdnou zdvořilostní frázi, ale plně se ztotožňoval s jejich ideály, filosofií a spiritualitou. Učení Ignáce z Loyoly se mu stalo nejdražším, k čemu došel a co sám nakonec přijal.

Neustále obnovoval *Duchovní cvičení*, jak můžeme číst např. v **Katolickém týdeníku, č.9, 22. – 28. února 2005, ročník XVI., str. 1** v promluvě Jana Pavla II, kde papež o sobě říká: „*Duchovní cvičení, jichž jsem se zúčastnil spolu s mnoha spolupracovníky římské kurie, skončily včera slavnou eucharistickou obětí, po níž následovala adorace Nejsvětější svátosti. ...Prosme o pomoc Marii, Matku církve, obvyklou modlitbou anděl Páně.*”

Můžeme to dále vidět například i na jeho vřelém vztahu k *Panně Marii*, která je nejvíce uctívána právě jezuitským řádem. Například v roce 1981 zorganizoval na svatodušní svátky k 1550. výročí *Efezského koncilu* slavnostní bohoslužbu, které se zúčastnili kardinálové, arcibiskupové a biskupové z celého světa v bazilice Santa Marie Maggiore v Římě. Bylo to vyznání římskokatolické církve *zvláštnímu postavení Marie*. Zde byla *Nejsvětější Panna Marie* oslavována, vyvyšována, chválena a ctěna jako *Matka Boží – Theotokos*. *Panna Marie* je dennodenním papežovým *ústředním mottem* ve všem, co dělá a co říká. Neexistuje kázání, promluva či vzkazy, aby tam nebyla aspoň jedna zmínka o *Marii jako Matce církve, největší modle jezuitských patres*.

A jsou to proto také jezuité, kdo oceňoval papeže *Jana Pavla II.* za jeho celoživotní pontifikální práci: „*Institut sv. Tomáše Mora v hlavním městě Paraguaye udělil papeži Janu Pavlu II. Cenu sv. Tomáše Mora. Důvodem je svědectví oddanosti Bohu a lidem po dobu celého jeho pontifikátu. Druhým laureátem této ceny se stal Mel Gibson – jednak za přínos křesťanské kultury prostřednictvím filmu Umučení Krista a jednak za zásluhy při ochraně života nenarozených dětí. Tento australský režisér a herec totiž vystoupil v Kalifornii proti experimentům s lidskými embryi.*” (**Katolický týdeník, číslo 50, 7.–13. prosince 2004, ročník XV., str. 5**).

Když tedy sledujeme činnost a politiku *Vatikánu* po pádu *komunismu* ve všech zemích bývalého *socialistického bloku*, současně sledujeme jezuitskou politiku a diplomacii. Když sledujeme pohyb, ideologii a stanovisko dnešního *Vatikánu*, současně sledujeme jezuitské zákulisí papežské stolice. Když budeme popisovat cíle dnešního *Vatikánu*, budeme tím současně popisovat i plány a cíle jezuitského řádu. Tak jako za válečných a poválečných časů je i dnes mezi *Vatikánem* a římským centrem jezuitů stále silnější pouto a rovnítko.

Na počátku 21. století můžeme proto jasně vidět, že *Jan Pavel II.* naprosto cílevědomě udržoval v církvi klasický konzervativní protireformační směr z 16. století a že odmítal (kromě jiných filosofii) také moderní liberalismus stejně jako liberální teologii, obojí výplody jezuitských moderních teologů, nicméně *Wojtylou* díky stáří již nepřijímaných. A tak závěr jeho života ho nalézá do jisté míry v kritickém světle.

Jan Pavel II. „*doktrinářsky odmítl moderní liberalismus stejně jako nadutý materialismus. Administrativně sabotoval výsledky Druhý vatikánského koncilu, který se v 60. letech pokusil katolickou církev modernizovat. Dnes se jeho představení blíží ke konci. Ačkoli jeho apetit po světových turné, který by mu mohla závidět leckterá rocková hvězda, je stále stejně nenasytný, 83leté tělo už to vzdává. A jmenování jedenácti nových kardinálů s okamžitým účinkem je znamením, že se Jan Pavel II. připravuje na poslední jednání. Jde v drtivé většině o papežovy muže, kteří prošli kariérami strukturami za poslední čtvrtstoletí. A právě kolegium kardinálů bude volit jeho nástupce. Jan Pavel II. touží po tom, aby ještě dlouho po jeho smrti zůstala katolická církev v jeho područí. Wojtyla věří tomu, že 21. století bude skvělým stoletím pro křesťanství. Pro svou vizi a útěchu se odvrátil od západní Evropy a zaměřil se na dění v Africe a Latinské Americe... Jako sociální myslitel rozvíjel katolické učení, formované od 19. století, o tom, že kapitalismus musí být regulován církví i státem. ...Proti anglo-americkému kapitalismu Jan Pavel vždy bojoval filosofii církve o obecném blahu, právech pracujících organizovaných v odborech a politických stranách. ...Jeho slova jsou vždy mocným připomenutím-*

tím toho, že v katolicismu je zakořeněna sama představa mezinárodního pořádku. ...Jeho vlastní systém centralistické moci způsobuje problémy, protože místní biskupové poté, co byli zbaveni autonomie, prostě problémy přehrávali nahoru. Tato katastrofa ilustruje Wojtylovu vazbu na protireformační katolicismus 16. století s centralistickým řízením shora, které považuje za ideální. Výsledkem je to, že jeho církev je stejně zkosnatělá jako Kreml, který on sám pomáhal zprovodit ze světa. A jeho milovaný Třetí svět? Bylo to Wojtylovo vlastní rozhodnutí vyrazit do boje proti kacífství liberální teologie. Liberální teologové přerodili latinskoamerický katolicismus a byli následně papežem osobně rozdraceni. A to, co následovalo, zejména v Brazílii, byla katolická tragedie. Chudina opustila kostely a dala se k masovým evangelickým sektám slibujícím pečené holuby. Nezasvěceným připadá legrační, že papež prohlásil za svaté více lidí než jeho předchůdci za poslední čtyři století. Již méně zábavné je ale to, že jmenoval 201 kardinála a všichni jsou to zarytí konzervativci. Zajistí tato hrubá manipulace ultrakonzervativního nástupce? Odborníci na Vatikán tvrdí, že to zkoušejí všichni papežové, ale kyvadlo se stejně nachyluje od konzervatismu k liberalismu a obráceně. Je-li tomu skutečně tak, pak můžeme doufat, že liberální papež by mohl mnohé napravit. Jan Pavel II. ...bojoval proti trestu smrti, silně kritizoval nepokrytou chtivost kapitalismu, ale zároveň sabotoval populární liberální teologii latinskoamerických bosých kněží, a naopak se postavil za hříšné Opus Dei (Dílo Boží). Byl proti válce v Iráku, ale už mu nevadí, že miliony jeho přívrženců umírají na pohlavní choroby nebo rodí děti, které nemohou uživit. Tak jako každý, kdo chce změnit svět, i Karol Wojtyla je plný protikladů." (**Mladá fronta PLUS, prosinec 2003, článek: Církev svatá, s.r.o. – papež superstar, str. 19**).

„Zatímco směrem ven je papež otevřený a uznávají to i jeho odpůrci, směrem dovnitř církve je mnohem přísnější. Za jeho vlády se vedení církve tvrdě postavilo proti antikoncepci, interrupcím i umělému oplodnění. Papež kritizoval teologii osvobození v Latinské Americe, která se inspirovala i terminologií z marxismu. Nikdy nepřipustil snahy o zavedení kněžství žen. A ani úsilí o to, aby celibát kněží byl jen dobrovolný, není úspěšné. Církev je tak v mnoha směrech dokonce méně svobodná, než tomu bývalo za minulých papežů. O Janu Pavlovi se říká, že je pružný v metodách a pevný v zásadách..." (**Mladá fronta DNES, 1.2.2005, Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6**).

„...S nepochopením a odmítáním se naopak papež setkával v otázkách, kde šel i proti jakémukoli většinovému názoru. Ať už to bylo odmítání interrupcí, rozvodů, role žen v církvi, používání antikoncepčních prostředků či legalizace vztahu homosexuálů. Ve všech těchto případech byl Jan Pavel II. pevný jako skála a nebyl ochoten ke kompromisům." (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. 1**).

„Přes veškerou svou vstřícnost zklamal miliony svých příznivců nekompromisním konzervatismem v otázce sexuality. Ve své poslední knize Paměť a identita popsal homosexuální sňatky jako »novou ideologii zla«. Zásadně odmítl vysvěcování žen. Ostře odmítavý postoj k antikoncepci a potratům mu znepřátelil nemalou část mladé populace. Velký odpůrce světských diktatur byl také několikrát obviněn z toho, že v církvi vládne metodami diktátora. Kněží, kteří se s ním dostali do křížku, naznačovali, že je »více oddán sebedisciplíně než sebezpytování«. »Byla by chyba aplikovat americké demokratické procedury na víru a pravdu. O pravdě nemůžete hlasovat,« odpověděl jednou svým kritikům papež." (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/2**).

Tento papež, silně konzervativní směrem k církvi a do církve a liberální ke světu, jehož pontifikát byl třetím nejdelším v dosavadní historii papežů (16.10.1978 – 2.4.2005), jehož počet zahraničních cest (104) a rekordní počet *blahoslavených* (*beatifikovaných*) a *svatořečených* *světců* vysoce převýšily počty všech cest provedených všemi předchozími papeži do-

hromady a stejně tak i počty všech *blahořečených* a *kanonizovaných* světců prohlášených od prvního papeže až po *Jana Pavla I.* (vládl církvi pouze 34 dny v roce 1978), zemřel podle oficiálních zpráv v Římě v sobotu 2. dubna 2005 ve 21:37.

Podle sobotních zpráv to však bylo se vši pravděpodobností již v pátek 1. dubna. Sobotní oficiální zprávy uváděly, že „papež včera (tj. v pátek 1.4.2005) *stanul na prahu smrti. Zdraví mu vypovědělo službu, večer mu už lékaři nedávali žádnou naději. Vatikánský mluvčí Joaquín Navarro-Valls oznámil, že papežovi selhávaly plíce a ledviny. Kolísal mu krevní tlak a špatně mu pracovalo srdce. Dýchal jen velmi mělce. Dostal také poslední pomazání. ...Papež utrpěl selhání srdce a následný septický šok (otrava krve toxiny) již od rána bezprostředně ohrožoval jeho život. Před osmou večer státní televize oznámila, že byla uzavřena bronzová vrata Svatopetrského chrámu. Tento symbol v Římě signalizuje papežovu smrt. Ve čtvrt na devět zdejší média hlásila, že podle elektrokardiogramu srdce Jana Pavla II. přestalo bít. Vatikán ovšem v zápětí tvrdil, že papež stále žije. ...»Šance, že starší člověk v tomto stavu bude po septickém šoku naživu ještě za 24 či 48 hodin, je velmi malá,« upřesnil italský kardiolog Gianni Angelini. Septický šok vzniká poté, co se infekce z močového měchýře dostane do krve a zaplaví tělo toxickými látkami.“ **(Mladá fronta DNES, sobota 2.4. – neděle 3.4.2005, str. A/1 a A/8).***

O papežově rozsáhlé infekci v močovém měchýři se oficiálně psalo již ve středu 30. března 2005 a 31. března přinesl tisk zprávu o horečce způsobené zánětem močových cest a o aplikaci antibiotik. Ranní zprávy z 2. dubna přiznávají na 1. dubna zástavu srdce a indikaci otravy krve v celém krevním oběhu **(Tamtéž, str. A/8)**. O úmrtí papeže *Jana Pavla II.* přinesly informaci rozhlasové stanice až v neděli ráno a stejně tak i televize. Tisk dokonce až 4. dubna v pondělí. Jako příčinu smrti uvádí selhání krevního oběhu a srdce **(Tamtéž, 4.4.2005, str. A/2)**.

Avšak podle neoficiálních informací zemřel papež již v pátek, 1. dubna 2005:

„Podle britského deníku *The Daily Telegraph* papež *Jan Pavel II.* nezemřel v sobotu, jak bylo oficiálně ohlášeno, ale už v pátek. List se odvolává na informace z okolí italského premiéra *Silvia Berlusconiho*. ŘÍM - V pozadí posunutí papežova skonu je podle britského listu mocenské spiknutí ve Vatikánu, které má zajistit post příštího papeže konzervativní klice v katolické církvi. Zdržení zprávy mělo dopřát konzervativcům náskok při organizaci masového přílivu poutníků a také při mobilizaci konzervativních kruhů, které nemají zájem na změně kursu *Karola Wojtyly*. »V získaném čase se podařilo konzervativcům zburcovat především polskou veřejnost a také různé konzervativní i charismatické proudy, od hnutí *Opus Dei* až po *Nový katechumenát*. Účast na pohřbu do jisté míry není spontánní, nýbrž jde o výsledek zákulisního tahání za nitky,« řekl britskému listu nejmenovaný univerzitní profesor. Konzervativcům jde údajně hlavně o to, aby se podařilo uspořádat největší shromáždění v dějinách katolicismu, což by mohlo příznivě ovlivnit volbu budoucí hlavy církve. Ve zjitřené atmosféře by pak stoupenci tvrdé linie snáze prosadili právě svého kandidáta. Jakkoli přehnané se mohou tyto úvahy zdát, britský deník upozorňuje, že se neobjevily na stránkách bulvárních deníků, nýbrž rozebírají se mezi prominentními a dobře informovanými »vatikanology«. Ačkoli úvahy o budoucím papeži jsou velmi spekulativní, chilský kardinál *Jorge Medina* v pondělí poodhalil svůj ideál, když prohlásil, že »každý papež musí být z podstaty věci konzervativec«. Podle *Telegraphu* není sám – i mnozí další kardinálové volají po *Janu Pavlovi II.* v novém vydání.“ **(<http://www.novinky.cz/05/35/42.html>, 6.4.2005, 08:20).**

Papeži se klaněl celý svět. Všechna světová média o něm přinášela na předních stránkách a v hlavních zpravodajstvích vůbec nejdelší zprávy, jaké se nedostaly ještě nikomu předtím, a to po celý smuteční týden. Od soboty do soboty byl celosvětový tisk, rozhlas a televize doslova

přecpány zprávami o papeži, kardinálech, *Vatikánu*, biskupech a o smutku „všech křesťanů“ neboli hlavně římských katolíků. K jeho tělesným ostatkům, aby se jim mohl poklonit, se dostal každý, kdo vystál třídní frontu. Na pohřbu pak bylo na dvě stě nejvyšších státníků a politiků z celého světa, na dva a půl tisíce významných osobností VIP a na čtyři miliony katolíků. Nejen *Vatikán*, ale i *Řím* podle zpráv **ČTK** „praskal ve švech.“ „Smuteční obřad se stal patrně jedním z největších v dějinách – do *Říma* dorazily čtyři miliony poutníků a další stovky milionů lidí pohřeb sledovaly v televizním přenosu.“ (**Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/1**). Smuteční obřad loučení trval celé tři hodiny. Během něho se neustále provolávalo „Svatý otče, děkujeme!“ a „Santo subito – Svatým ihned!“ Obřad provázela potlesk, zpěv, křik a vlající prapory, zvláště polské.

Mši za mrtvého celebroidl vrchní inkvizitor a kardinál *Joseph Ratzinger* (o pár dnů později byl zvolen za nástupce *Jana Pavla II.* jako papež *Benedikt XVI.*) spolu se 165 dalšími kardinály. Trvala dvě a půl hodiny. V době pohřbu byla papežovi vzdávána božská čest a úcta jako samotnému Kristu. Před ním se klekalo, všichni se mu klaněli až k zemi, všichni se k němu modlili, modlili se i za jeho duši, vzývali ho a oslavovali ho jako „*Jana Pavla Svatého*“ nebo „*Jana Pavla Velikého*“ nebo „*Jana Pavla Vítězného*“. „V jedné chvíli obstoupili papežovu rakev představitelé všech křesťanských církví a společně se modlili. ...»Svatý, ať je ihned svatý!« volali lidé, když mše dospěla k okamžiku, kdy se zpívá litanie obsahující jména svatých. Jen v průběhu *Ratzingerova* kázání začali přítomní desetkrát tleskat. Potlesk zněl nejdéle po skončení mše za mrtvého, když dvanáct mužů v černém zvedlo papežovu rakev a vešlo s ní do chrámu. Rakev byla ozdobena jen křížem a písmenem M (*Marie*), protože jak předtím připomněl *Ratzinger*: »Svatý otec našel nejčistší vyjádření Boží milosti v matce Boží...«. Dvě hodiny po skončení obřadů byl papež pohřben v hrobce po *Janu XXIII.*“ (**Mladá fronta DNES, 9.4.2005, str. A/2**).

Papežovým ostatkům se přišlo do *Vatikánu* poklonit kolem milionu lidí. Průvod trval celý den až dlouho do večera a stále mu nebyl konec. Po celou dobu, co byly papežovy ostatky ve *Vatikánu* vystavené, přišlo kolem třech milionů uctíváčů. Davové šílenství a hysterie okolo papežových ostatků převládala až do pátečního pohřbu 8.4.2005.

V zákulisí *Vatikánu* však stroj papežství řídili dál věrní „úředníci“, jak příhodně nazývají média jezuitskou mašinerii, která řídí chod celého *Vatikánu* bez ohledu na to, jestli papež je a nebo není.

„*VATIKÁN ...Chod v zákulisí Vatikánu se nezastavil. Velkého překvapení se dočkal v sobotu zpravodaj amerického magazínu National Catholic Reporter - ačkoli celý katolický svět se zatajeným dechem sledoval papežův smrtelný zápas, v římské kuirii běžel byrokratický provoz stejně jako v každý jiný všední den. Připravovaly se dokumenty k jmenování biskupů, zasedaly komise nad liturgickými otázkami a poradci studovali referáty o morálních aspektech geopolitických změn. »Myslím, že přesně takhle by si to Svatý otec přál,« uvedl nejmenovaný činitel, který na sobotu pozval k předjednanému setkání jednoho z novinářů, píšících o otázce ženských klášterů. »Žurnalista se sice podívoval, jak s ním mohu v takový den diskutovat o zcela podružné otázce, my ale jednoduše děláme svoji práci,« dodal úředník. »Je to den jako každý jiný - až na to, že není,« popsal atmosféru jiný zaměstnanec vatikánského »ministerstva zahraničí«, kde se zpracovávaly podklady pro vyslání šesti nových nunciů. Stejná atmosféra panovala také v Kongregaci pro bohoslužebný řád a svátosti. »Lidé si občas pustili televizní zprávy nebo četli internet, jinak ale zůstávali v kancelářích,« uvedl jeden z úředníků. Papežův skon ale pracovní tempo úředníků přece jen v jednom ohledu změnil, ovšem směrem k vyšší výkonnosti. Umírající totiž jmenoval v pátek nebývale vysoký počet nových biskupů a*

arcibiskupů – rovných 17. »Svatý otec chtěl odejít s čistým stolem, nám ale přibýlo naráz tolik papírování, že nevíme, kam dřív skočit,« dodal nejmenovaný úředník.»

(<http://www.novinky.cz/05/34/03.html>, 4.4.2005, 9:37).

Volba nového papeže počátkem dubna 2005 nepřinesla žádné překvapení. Dalším papežem se stal šéf inkvizičního úřadu, německý kardinál *Joseph Ratzinger*, který si vybral jméno *Benedikt XVI.* Ve funkci mluvčího *Vatikánu* má nyní *Frederica Lombardiho*, jezuitské kněze 4. stupně.

50.2 Mediální propaganda katolicismu

Po pádu *komunismu* můžeme sledovat dvojí propagandu: *Otevřenou* a *skrytou*.

Otevřená mediální propaganda se týká všech knih, časopisů a novinových článků, dále všech pořadů v rozhlasu, v televizi či v kinech a na internetu (o něm viz např. ***Katolický týdeník*, č. 21, 24.5.1998; KT, č. 22, 31.5.1998; KT, č. 43, 25.10.1998, str. 3**).

Zde všude je katolicismus postaven na úroveň *pravého* křesťanského náboženství, je mu přisuzována *monopolní náboženská úloha v celé Evropě* a je neustále veřejnosti předkládán jako *nejstarší* křesťanské náboženství existující už od dob narození Ježíše Krista nebo dokonce už od starozákonních dob. Tato *otevřená propaganda* katolicismu je uzpůsobena pro všechny věkové vrstvy obyvatel postkomunistických zemí. Setkáme se s ní například jak v pořadech a knihách pro dospělé či pro mládež tak také i pro tu nejmladší věkovou kategorii, a to hlavně pro ni!

Přečtěme si například ***Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991; KT, č. 30, 27.7.1997; KT, č. 31, 3.8.1997; KT, č. 34, 24.8.1997; KT, č. 36, 7.9.1997** a další čísla. Ze stránek těchto novin můžeme jasně vypožorovat naplnění příkazu papeže *Jana Pavla II.* českému velvyslanci PhDr. *Fr. X. Halasovi*, který byl zmocněn k nástupu do funkce od prosince 1990. Papež „...vzdvihl význam *náboženských svobod*“ a dále řekl, že tyto náboženské svobody „*musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům.*“ (***Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991, str. 5; KT, č. 1–2, 13.1.1991, str. 11**).

Dále můžeme z těchto článků vidět, jak potom římský katolicismus postupně proniká do všech veřejnoprávních médií, do internetu a dokonce i do různých komisí pro oceňování a kritiku filmů (viz např.: ***Katolický týdeník*, č. 30, 27.7.1997** nebo ***KT, č. 17, 26.4.1998, str. 8, článek: Ekumenické poroty hledají hodnoty*** nebo o řeckém katolictví viz např.: ***Lidové noviny, Pátek, 9.1.1998***).

Bezesporu na tom mělo zásluhu také setkání našich biskupů v německém *Pasově* 6. až 11. ledna 1991, které se uskutečnilo z iniciativy kardinála *Vlka* a které proběhlo v uzavřeném jednání:

„V březnu 1990 jsme ve *Fatimě* mluvili například o tom, že je nutné, aby lidé zaměstnaní ve sdělovacích prostředcích byli přesvědčení a praktikující křesťané.“ (***Katolický týdeník*, č. 7, 17.2.1991, str. 5**).

O deset let později je například ve sněmovním kroužku v *Babicích, Uherském Hradišti*, slyšet následující zhodnocení mediální politiky římskokatolické církve:

„6.1.5 Za spíše důvěryhodná média považujeme Český rozhlas – zvláště stanici *Svobodná Evropa*, Českou televizi, *Rádio Proglas*, *TWR*. Vážným ohrožením zdravého vývoje společnosti je televize *NOVA* a většina soukromých rozhlasových a televizních stanic, které ohlupují posluchače selektovanými zprávami a reklamou. S obavami sledujeme snižování

úrovně také ve veřejnoprávních médiích. ...Z křesťanských tiskovin velmi kladně hodnotíme *Katolický týdeník*,...

...6.1.6 Považujeme za nutné, aby se laici více vyslovovali k pořadům v rozhlase a televizi. Nebude-li reakce, neovlivníme určitě nic. Velmi moudrá je nedávná výzva brněnského biskupa Mons. Cikrleho, aby v této oblasti byli lidé více aktivní.

6.2.3, 6.2.4 Církev by se neměla vyhýbat médiím. Je třeba, aby laici ve větší míře, kriticky i pochvalou, reagovali na programy v médiích, a tak jej ovlivňovali. Je nutné připravovat „vlastní“ lidi pro práci s médii a v médiích a spolupracovat při výchově novinářů. To je oblast, kde církev má co důležitého říct. Nepoučení novináři dělají často ve zprávách z náboženské oblasti velké chyby (měli bychom rozlišovat mezi chybných a falešným obrazem církve v médiích). Podstatnější na působení církve mezi žurnalisty je vedení k profesionálnímu, pravdivému a kultivovanému podávání zpráv a komentářů ve všech oblastech. Je třeba otevřeně říct, že někteří novináři jsou skutečně arogantní, nepřipravují se na svou práci kvalitně a jsou naprosto sebejistí. Jsou média, které by měl člověk žijící s Kristem brát s nejvyšší opatrností: NOVA, Blesk apod.

Nedávno někteří z nás náhodou viděli část pořadu *Kotel*, ve kterém hovořil nějaký řeholník mj. o homosexualitě. Jeho vystoupení nebylo příliš zdařilé. K účasti na televizním pořadu je třeba být i vyškolen, pokud to není člověku dáno samo. P. Vojtěch Protivínský na druhou stranu vystupoval nedávno v televizi velmi sympaticky. Všimli jsme si, že v médiích už tolik nevystupuje P. Tomáš Halík. Domníváme se, že je to škoda.

...3) Je vhodné, aby k zamezení nevhodných pořadů existovala cenzura? Toto slovo není oblíbené, ale jeho obsah nemusí být jen špatný. Cenzura v přesně stanovené a dobře kontrolované míře by byla vhodná, aby se v televizi objevovalo méně násilí a erotiky." (**Zápis z jednání sněmovního kroužku, ČBK, 7.12.2001, <http://www.sweb.cz/Snemovni.Krouzek.Babice-UH/08055031.doc>**).

Vedoucím redakce celostátního náboženského vysílání *Českého rozhlasu* také není nikdo jiný než silně prokatolický „katolicko – evangelický“ farář *Miloš Rejchrt*, duchovní česko – bratrské církve (viz např.: ***Katolický týdeník*, č. 35, 31.8.1997; *KT*, č. 13, 29.3.1998; *KT*, č. 21, 24.5.1998, str. 1 a 4**). Ten byl také vybrán i za člena správní rady česko – německého Fondu budoucnosti. Do tohoto fondu byl vybrán bývalým ministrem zahraničí praktikujícím římským katolíkem *Jaroslavem Šedivým*. (***Katolický týdeník*, č. 13, 29.3.1998; *Lidové noviny*, 27.1.1998**).

Se snahou pokatoličtit všechny vrstvy obyvatel si nezádá ani dřívější *marxisticko – leninská propaganda* šířená ze strany *komunistických úřadů* a *Sovětského Svazu*. Katolický nátlak v médiích je intenzivní a silný. Ovšem lidé jej nevnímají tak citlivě jako *marxismus-leninismus*, a to z toho důvodu, že je v nich dřívější pokatolizovaná *Evropa* ještě zakódovaná, což se u pouhého čtyřicetiletého období *komunismu* říci nedá. Jinými slovy lidé jsou na katolickou církev zvyklí více než na *komunistickou stranu*.

To ovšem nijak neopravňuje římskokatolický systém k tomu, aby toho zneužíval ve svůj ideologický prospěch a aby si dělal mediální reklamu na to, že je oblíbeným a uznávaným náboženstvím celé *Evropy* a že má proto právo deformovat nekatolické náboženské přesvědčení a svobodná rozhodnutí u všech lidí a nejvíce již u té nejmladší generace lidstva.

Kromě této *otevřené mediální propagandy katolicismu* se však mnohem více setkáváme se *skrytou mediální propagandou*. Názorně si ji ukážeme na několika příkladech.

O neustálém přepisování dějin římskokatolickým systémem skrze své různé nástroje jsme si již povídali několikrát. Podívejme se tedy například do knihy ***Kronika lidstva*** od sestavovatele *Bodo Harenberga* a jeho kolektivu (***Ed. Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992***). Na každé

stránce zde nacházíme různou, nenápadnou propagandu římskokatolické církve hájící své historické „pravdy“, stejně jako v podobné knize, **Kronika křesťanství, Praha, 1998**. Obě knihy pochází od německých historiků. Kronika křesťanství je katolickými redaktory doplněná katolickými nebo prokatolickými českými historickými tématy, jak to přiznává **Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, Perspektivy, str. VII.**

V **Kronice lidstva** například u hesla *Jugoslávie 27.6.1991* na str. 1111 je článek: *V Jugoslávii vypukla občanská válka* doprovázený fotografií chorvatského vojáka (na helmě má chorvatský, ustašovský erb) s prsty vztyčenými do písmene „V“ jako „victory“ – vítězství. Tato fotografie má ve čtenáři nabudit dojem, že Chorvaté těžce bojovali o svou nezávislost a že nakonec zaslouženě zvítězili, což uvedený obrázek skutečně přesvědčivě dokumentuje. Text článku hovoří o tom, že „22. června, dva dny po vyhlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska, obsadila armáda Socialistické federativní republiky Jugoslávie (SFRJ) letiště a přístupy k hranicím v obou zemích. Tento krok schválilo předsednictvo SFRJ bez účasti představitelů Chorvatska, Slovinska a Makedonie. V Jugoslávii začala občanská válka. Federální armáda, ve které měli převahu Srbové, se snažila vojenskou převahou přinutit Slovinsko a Chorvatsko k návratu do federace.

Příčinou občanské války byla prohlášení parlamentů Chorvatska a Slovinska z 25. června, kterými obě země oznámily, že vystupují z jugoslávského státního svazku a v budoucnu se chtějí stát samostatnými evropskými státy. Je třeba zdůraznit, že s vyhlášením samostatnosti nastal mimo jiné problém se státní hranicí, která byla dosud hranicí SFRJ s Itálií, Rakouskem a Maďarskem, ale po osamostatnění Chorvatska a Slovinska se stala státní hranicí těchto zemí. Jugoslávský parlament v Bělehradě odsoudil vystoupení Chorvatska a Slovinska z federace a označil ho za »trestuhodný čin«. Situace se vyostřila a 28. června federální armáda obklíčila hlavní město Slovinska Lublaň. Začalo její obléhání a současně převzaly jugoslávské jednotky kontrolu nad hraničními přechody v obou zemích.

Jako zprostředkovatel vystoupilo v konfliktu Evropské společenství, jehož představitelé 8. července jednali na ostrově Brioni s představiteli Jugoslávie. Byla přijata rezoluce o mírovém řešení jugoslávské krize.

Jednající strany se dohodly na zastavení palby (federální armáda tuto část rezoluce soustavně porušovala), na pozdržení platnosti vyhlášené samostatnosti Chorvatska a Slovinska o tři měsíce a o návratu federální armády do kasáren. Předsednictvo SFRJ přijalo toto řešení 12. července a 21. července se začaly vojenské jednotky stahovat z území Slovinska. Boje se však už 22. července přenesly do Chorvatska. Ve třech chorvatských oblastech, které obývají Srbové (Slavonie, Banja a Krajina), začala federální armáda bojovat na straně Srbů bojujících proti chorvatské policii. V ozbrojených srážkách, kterými začal boj o Velké Srbsko, došlo k prvním obětem na životech. 22. srpna začaly boje v okolí Vukovaru ve východní Slavonii, kterými začala otevřená válka federální armády proti Chorvatsku.”

Skutečnost byla ovšem taková, že Srbové byli chorvatským vojskem napadeni jako první, tedy nikoliv Chorvaté, ale Srbové a protože začali být tito srbští obyvatelé vyháněni ze svých domovů a začalo genocidní vyvražďování a masakry Srbů úplně totožné s válečnými za NDH, snažilo se jim na pomoc přispěchat federální vojsko. To však brzy ztratilo svou sílu tím, že se Chorvatům podařilo jednotlivé národnosti v tomto vojsku proti sobě rozeštvát, čímž bylo úplně paralyzováno. Nakonec se z něho vytvořilo mnoho frakčních samostatných oddílů bojujících každý sám za sebe a dokonce i proti sobě.

Celý článek je sestaven tak, že Chorvatsko je právě tou zemí, která se stala nevinnou válečnou obětí a že hlavním viníkem je srbská armáda v rámci armády SFRJ. Článek také záměrně zamlčuje fakta o tom, kdo byl prostředníkem v rámci Evropského společenství. Zá-

měrně je zde úloha *Německa* a *Vatikánu* při řešení *chorvatsko – srbského konfliktu* zcela vypuštěna.

A takových podobně zkreslených informací najdeme v této knize na každé stránce.

Ukrytá propaganda Vatikánu a tím i jezuitského řádu se kromě kladného hodnocení římskokatolického systému vyznačuje hlavně povrchností informací, kdy sdělené údaje nemají téměř žádnou informační hodnotu a nepřináší nic hlubšího. Dále se vyznačuje dvoj- i vícevýznamovostí, neuspořádaností, přelétavostí z tématu na téma, vynecháváním, vypouštěním, přeskokováním událostí, ve kterých měla římskokatolická církev prohrávající postavení a dále různým nenápadným překrucováním. Tím vším je pak z celkového pohledu celá popisovaná událost zkreslena, smysl změněn a kladné zhodnocení je vždy na straně římskokatolické církve. Ta je pak vždy pojímána výhradně pozitivně.

Podobně jako ***Kronika lidstva*** jednoznačně prokatolicky vyznívá i popis historie v knize: ***Dějiny Evropy od 12 evropských historiků pod vedením Frédérica Delouchea*** (za ČR Jiří Gruša), vydalo **Argo 1995**.

Zde se například dovíme, že *Lutherova „náboženská revoluce“* což bylo ve skutečnosti vysvobození zoufalých německých katolíků z útlaku papežských dogmat (zpověď, kupování odpustků, únavné poutě, placení mší, kupování ostatků svatých, sebetýrání apod.) bylo pro *Evropu* krizí (**str. 232, kapitola: Náboženská revoluce**). Nebo se dovíme, že jezuitský řád, který „ve světě doznal nezadržitelný rozkvět“ konal v *Japonsku* „nejzdařilejší apoštolskou činnost“ a v *Polsku* dosáhl „skvělého úspěchu“ (**Str. 238 – Protireformace a katolická reformace**).

Ovšem tak jako v ***Kronice lidstva*** i zde jsou drobné střípky pravdy, jako například:

„Podle pověsti založil *Polsko* praotec *Lech*. Je to snad znamení osudu anebo náhoda, že předseda *Solidarity* se jmenuje *Lech? Wałęsa*, elektromontér z *gdaňských loděnic V.I. Lenina*, se ve 37 letech stal symbolem dělnického *Polska*. Na obleku nosí obrázek černé *Panny Marie Czestochowské*. »Nikdy bych bez víry nevydržel ani nedokázal všechno to, co jsme udělali.« " To je velmi důležitá informace. Tento obrázek *Marie* je totiž skrytým znamením *polských jezuitů!*

Nebo jiná informace: „...V *Československu* se *protestní hnutí* omezilo na intelektuální elitu, reprezentovanou zejména signatáři *Charty 77*. V *Polsku* vzhledem k *hospodářské krizi* získali *bouřící se intelektuálové* na svou stranu většinu *dělníků i zemědělců* a zároveň se opírali o *silné národní cítění* a *katolickou církev*. *Krakovský arcibiskup Karol Wojtyła* byl 19. října 1978 zvolen papežem *Janem Pavlem II.* a tato skutečnost i jeho návštěva ve *Varšavě* (v červnu 1979) posílily vliv *polské církve*. S touto podporou se *Polsko* cítilo silné a opět došlo k *bouřím* v únoru 1980. *Hnutí* se zrodilo v *Gdaňsku*, kde *Lech Wałęsa* založil *svobodné odbory Solidarity (Solidarność)*, které odmítaly *společenskou a hospodářskou situaci, nedostatek svobod a útlak církve*. V roce 1981 měla *Solidarita* na 10 milionů členů. *Polské vedení* chtělo zabránit šířícímu se *nebezpečí*, zatkl *odborové předáky* a celou organizaci zakázalo; *církev* zůstávala nadále *útočištěm a symbolem odporu*. »Vítězství« *komunistické strany*, vedené generálem *Jaruzelským*, který vyhlásil *výjimečný stav* v listopadu 1981, bylo pouze *dočasné*.” (**str. 376 – Zpochybnění Jalty (1985–1990)**
obrázek 1: Solidarity)

Avšak i takové články se střípky pravdy jsou skrytou prokatolickou propagandou, když si uvědomíme, jakou je *Solidarita* ve skutečnosti organizací. Není tajemstvím, že když se jezuitská *Solidarita* s více jak deseti miliónovou základnou poprvé dostala k moci, chtěla provést (majíc podporu papeže *Wojtyly*) stejný plán jako provedli na *Balkáně ustašovci*: Ustanovit *Polsko* výhradně *katolickou zemí*, část *nekatolických církví* násilím převést na *katolicismus*, nepoddajnou část těchto církví *vystěhovat* ze země a přísně *protestantskou církev Adventistů*

sedmého dne úplně fyzicky zlikvidovat, to je vyvraždit. Proti tomuto plánu katolické *Solidarity* ovšem včas zasáhl *W. Jaruzelski* 13. listopadu 1981 (viz také **Práce, 6.11.1997**).

Není také mezi polskými protestantskými církvemi tajemstvím, že když si papež *Jan Pavel II.* přečetl literaturu církve, kterou chtěla *Solidarita* totálně vyvraždit, prohlásil: „*Ohně znovu vzplanou.*“

Zatím zůstalo jen u plánů. Ovšem dnešní vývoj v *Polsku*, které v roce 1997 podepsalo s *Vatikánem* ostudný konkordát (celý text viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 11**), který vzal *Polsku* právo „mluvit do toho, koho katolická církev zvolí“ (**Katolický týdeník, č. 10, 8.3.1998**) pomalu směřuje opět ke stejnému cíli. Prudký rozmach jezuitského řádu v *Polsku* a katolizace státního školství jsou zde již běžnou záležitostí. Je to také výsledek a „úspěch“ oficiálního jezuitského poradce současného polského prezidenta. Nad postavením tohoto jezuitu v roli poradce prezidenta se při jeho zvolení „divily“ i veřejné sdělovací prostředky.

V propagandě, o které píšeme je katolicismus vždy pojímán kladně. S drzostí sobě vlastní přitom propaganda vůbec nerespektuje skutečné, pravdivé dějiny té či oné země, o které pojednává. Podíváme-li se například, jak němečtí jezuitští historici a vatikánští prostředníci v knize **Kronika lidstva** popisují například události roku 1990 v *Československu*, jak se až úzkostlivě vyhýbají církevním vlivům, které při tom ve skutečnosti sehrály hlavní a rozhodující úlohu, jak je všechno čtenáři předloženo jako záležitost spontánní a davová, podíváme-li se například na heslo *Jezuité* a přečteme-li si, co o nich provatikánská **Kronika lidstva** píše nebo podíváme-li se na další hesla a témata a porovnáme-li je se skutečností, pak nelze tuto knihu studovat jinak než s nechutí i přesto, že jsou sem tam přeci jen malé střípky pravdy roztroušeny.

Stejnou propagandu nacházíme v knihách vychvalující projezuitský habsburský rod a různé satelitní rody související s tímto „velerodem“. Byl totiž největším oblíbencem *Říma* právě pro jeho postoj k jezuitskému řádu a z velké části i pro jeho přímé členství v něm. Mnoho těchto knih je vydáno i v češtině.

Propaganda Vatikánu a jeho vojska prostřednictvím svých nastrčených nástrojů současně likviduje jakékoliv jiné náboženské cítění obyvatel. Toto cítění pokořuje a uráží tím, že katolicismus je onou *propagandou* postaven do *monopolní „křesťanské“ úlohy a idee*.

V současné době se záměrně nedělají žádné rozdíly mezi katolicismem a ostatními náboženstvími. Nehovoří se jinak, než jen o jedné „Církvi“ a tou se vždy myslí církev římskokatolická a nehovoří se o ničem jiném, než o „křesťanství“ a tím se znovu myslí hlavně římský katolicismus. A tuto dogmatickou ideologii přejaly i všechny protestantské církve. Pokud oficiálně hovoří o Církvi, pak zastávají stanovisko římskokatolického systému a jmenují římskokatolickou církev jako rozhodujícího činitele v církevním dění. A totéž činí i světoví politici. A pochopitelně to můžeme v hojné míře pozorovat i v *Čechách*, kde se politikové tajně i otevřeně sklání před *Vatikánem* a dělají mu různé ústupky nebo mu vychází i přímo vstříc.

Monopolizace katolicismu nejen trvá, ale stále více sílí. A pokud si to budou lidé nechávat líbit, může přijít chvíle, kdy bude zbytek svobodně uvažujících ještě neziologizovaných občanů vystaveno krvavým represím stejně tak, jako tomu bylo nedávno na *Balkáně*.

Nespoléhejme na to, že nenávisť římskokatolického systému a jeho nesnášenlivost k jinověrcům už pominula. Dnes je pouze skrývaná a pokud to parlament té či oné země dovolí, pak nastane při převaze katolíků násilné pokatoličtování zbylých obyvatel bez ohledu na

jejich kulturní historickou tradici a postavení v *Evropě*. Jak jsme poznali, *Řím* umí vyprovokovat krvavé povstání a pronásledování v jakémkoliv národě a ve kterékoliv době.

Skrytá propaganda římskokatolického systému se promítá i do novin a časopisů. Mnoho novinářů, rozhlasových a televizních pracovníků jsou římskokatoličtí prostředníci, většinou z jezuitského, františkánského, dominikánského či jiného řádu (viz např. **Katolický týdeník, č. 27, 5.7.1998, str. 11**). Jejich jediným úkolem je *neustálá a nenápadná prokatolická mediální propaganda*. V televizi jsou vybírány filmy s prokatolickou tematikou nebo zápletkou, v rozhlasu slyšíme různé prokatolické diskusní pořady, hry, soutěže apod. A v novinách jsou různé rubriky vyvyšující katolické řády, poutní místa, světce, kláštery, katolickou evropskou „kulturu“ apod.

Ovšem největší skrytou i otevřenou propagandu věnují jezuité dětským knížkám a dětským rozhlasovým a televizním relacím. I v *České republice* můžeme pozorovat, že například největší procento provatikánsky zaměřených knih se týká právě dětské náboženské literatury. Typickým projezuitským znakem v nich je věrouka o *Marii*, o *svatých*, o *Josefovi* apod. podle katolických dogmat (pochopitelně uzpůsobených pro děti). Katolická dogmata můžeme například jasně vysledovat také v knize **Jak k nám přišla Bible**.

V různých prokatolických dětských knížkách je hlavním tématem vychvalování a vyvyšování Ježíšovy matky *Marie*, jak ji například chválí všechny národy, dále vyvyšování apoštola *Petra* (podle zfalšovaných dokumentů údajně prvního papeže církve), který je v těchto knížkách dokonce i hrdinou vymyšlených příběhů, dále je zde představováno katolické „křesťanství“ jako *monopolní* a *správné*, jsou zde vyvyšovány katolické *obrazy*, *chrámy*, *kláštery*, *řeholní řády*, *katoličtí svatí*, *mniši* apod.

Kromě toho se mnoha takovými dětskými knížkami prolínají *ekumenická* témata o bratrství a lásce mezi různě věřícími a o spojení dějin s církevními „velikány“ (pochopitelně, že katolickými).

O tom například hovoří kardinál *M. Vlk*, když vypráví o své cestě do *Německa* a pak do *Francie*: **„Na vaši návštěvu Německa navazovala návštěva Francie – jaký byl její účel? Setkal jsem se s významnými osobnostmi (např. Jacques Delors, Michel Camdesuss) i s některými čelnými představiteli církevního života (mj. kardinál Philippe Barbarin, lyonský arcibiskupem). Cílem mé návštěvy bylo představení první části třídílného animovaného filmu pro děti »Čas zakládání« o třech velkých monoteistických náboženstvích (judaismus, křesťanství a islám), kterého se zúčastnila odborná mediální, pedagogická i církevní veřejnost. Tento film byl v duchu tradice Trnkových filmů vytvořen Institutem komunikace, resp. jeho součástí Imago (jehož jediným společníkem je subjekt založený Arcibiskupstvím pražským), ve spolupráci s francouzskou televizní společností CFRT. Je to příspěvek církve k vytváření vzájemných blízkých vztahů mezi dětmi odlišných náboženství a kultur. Film je zatím dabován francouzsky a anglicky, ale pracuje se i na jeho české verzi.“** (**Katolický týdeník, č. 49, 30.11.–6.12. 2004, Ročník XV., str. 5, článek: „Evropa potřebuje vzájemné batrství“**).

Kromě přizpůsobování dějin výkladu římskokatolické církve pro nejmenší diváky, posluchače a čtenáře můžeme také hovořit o podsouvané katolické ideologii o nutnosti dětí respektovat a mít úctě faráře, kazatele a církevní rádce a o bezmezném důvěře k těmto duchovním jako k dětským „kamarádům“ rozumějícím dětskému světu.

Je to však příprava pro budoucí roli, kdy tyto děti pak budou mít v dospělém věku stále své duchovní „kamarády“ – zpovědníky. Znovuzavedení povinné zpovědi u všech lidí je tak důležitý plán a úkol, že římskokatolický systém dokonce neváhá v *Evropě* investovat do různých

dětských *skautských oddílů*, různých *dětských letních církevních táborů*, do *dětských turistických atrakcí* většinou souvisejících s *katolickými poutními místy a kláštery*, dále do různých *sportovních a hudebních akcí pod organizacemi katolické mládeže* nebo přímo pod *Katolickou akcí* a také do *armádních kaplanů*.

Všechny tyto organizace kladou na kamarádství a na opírání se o člověka veliký důraz. Děti, mládež i vojsko je přitom postupně vedeno k tomu, aby se naučili co nejvíce svým „kamarádům“ důvěřovat a svěřovat jim co nejvíce informací osobního charakteru. Postupně jsou vedeny k tomu, aby se svým dospělým „kamarádům“ svěřovali úplně se vším a aby se naučili spoléhat jenom na ně. To je základ *budoucí zповědi*.

O proniknutí *Říma* do *skautingu* není třeba vůbec pochybovat.

Tak například ***Katolický týdeník, č. 29, 20.7.1997, str. 4***, přináší obrázek římskokatolického monsignora, který stojí za provizorní „polní“ kazatelnu s křížem na ní uprostřed skupinky skautů. Malou zmínku o zapojení skautů do církevní propagandy najdeme i v ***Mladé frontě DNES, 23.12.1997***.

Jinou zprávu najdeme například v ***Katolickém týdeníku č. 19, 10.5.1998*** o „*Pouti skautů v Rajhradu u Brna konané v poslední dubnovou neděli*,” které „*se zúčastnil i brněnský biskup Vojtěch Cikrle*.”

Nebo si přečteme zajímavý článek v ***Katolickém týdeníku č. 22, 31.5.1998, str. 5*** „*Skautská duchovní obnova: Do Svatého Jana pod Skalkou se sjelo několik desítek dospívajících a dospělých skautů a skautek, aby v krásném prostředí přírody Českého krasu a zdejšího bývalého kláštera – dnešní Vyšší pedagogické školy – načerpali dostatek duchovní síly pro svou vychovatelskou práci. Osoba Ducha svatého a jeho působení v našem životě bylo hlavním tématem programu, který připravilo Misijní centrum z Prahy. Páter Vladimír Zálavský – Šagi vážil cestu až z Blanska, aby ve svých přednáškách vybízel k věrnosti a vytrvalosti na cestě k Bohu. Nechyběla ani diskuse o křesťanských prvcích v programu skautského oddílu a beseda s Páterem Jiřím Reinsbergrem – Amundsenem, který je duchovním otcem českých skautů.*”

Katolický týdeník, č. 23, 7. 6. 1998 nám ukazuje na titulní straně pravé zákulisí oddílu Junák a sice, že jako skautský, mládežnický oddíl má také svou „*ústřední duchovní radu*” zasedající v Praze, kde za katolickou církev vystupuje biskup F.V. Lobkowicz nebo páter Gereon OPraem. Jak ze článku vyplývá, udržovala katolická církev tajně kontakt se skauty i v době komunismu. ***Katolický týdeník, č. 34, 23.8.1998*** přináší reportáž o skautech z pohledu mezinárodního významu a ***Katolický týdeník, č. 39, 27.9.1998, str. 5*** hovoří o mši k 60. výročí úmrtí zakladatele československého skautingu v *chrámu sv. Petra a Pavla*.

Když tedy pochopíme propojení *Vatikánu* se skauty, pak nás nemůže překvapit zpráva, že se v *bazilice sv. Petra a Pavla* na *Vyšehradě* uskutečnilo „*udělování skautských liliových křížů, které obdrželo přes dvacet skautů a skautek...*” (***Katolický týdeník, č. 41, 11.10.1998, str. 5***).

Nebo, že „*v den svátku sv. Martina pořádal 31. skautský oddíl... v Praze a vyšehradská kapitula svatomartinské setkání a lampinový průvod dětí od rotundy sv. Martina kolem hradeb až do parku u vyšehradské baziliky. Poutní mši při této příležitosti sloužil pražský pomocný biskup Karel Herbst.*” (***Katolický týdeník, č. 47, 16.–22. listopadu 2004, ročník XV., str. 6***).

Římskokatolická propaganda má skutečně mnoho tváří. Stačí, podíváme-li se do školních čítanek pro 4. třídu základních státních škol. Zde jsou jednoduché životopisy „svatých“, dále různé pohanské zvyky spojené se jmény těchto „svatých“. Uvedené lidové pranostiky, různá lidová rčení a pořekadla vždy nějak souvisejí s římskokatolickým svátkem nebo tradicí. Dodnes si lidové tradice nejvíce pochvalují jezuité, jako například v následujícím „buditelském“ a „národnostně procítěném“ článku:

„Nábožensko – národní zvyky. V českém národě se zachovalo dodnes mnoho nábožensko – národních zvyků. Svůj vznik mají většinou v době baroka. Tehdy kněží, národní buditelé v lásce k národu a k církvi vytvářeli ve svých farnostech různé zvyky a v nich vždy spojovali prvek národní s náboženským. Zvláště v tom vynikali jezuité. ...Přicházejí předně s působivou liturgií, lidovými pobožnostmi a s mariánskou úctou. Za vesnicemi a městy budují poutní kostely, kapličky, křížové cesty a boží muka. Tato doba národního obrození dala našemu národu i překrásné národní kroje, písně a tance, jimiž se jistě i dnes chlubíme ve světě. ...Při těchto nábožensko – národních zvycích a poutích se člověk důvěrněji setkával s Bohem, Pannou Marií a s církví. Bylo by proto velmi nezodpovědné tyto staleté zvyklosti ve farnostech rušit či je odbývat slovy: »Vždyť je to jenom folklór, formalita, není tam nic duchovního.«” (Katolický týdeník, č. 15, 12.4.1998).

50.3 Jezuitské mládežnické kluby

Po celé „křesťanské“ to je ve skutečnosti podle dnešního trendu „římskokatolické“ Evropě slouží tyto kluby k aktivnímu odpočinku mládeže, k navazování různých známostí s protestanty a s nekatolíky, k duchovnímu vyžití a k různým akcím mladých lidí. Nazývají se různě: mládežnické, křesťanské, diskusní, společenské, studijní, charitativní aj. kluby (fóra) mladých, dále katolické domy při různých řádech a dnes dokonce už i při církevních charitách, dále různá centra (i jako křesťanská, výchovná, pomocná, rodinná, diskusní, kontaktní apod.) pro mládež, děti, rodiče a také různá kontaktní místa buď jakoby samotná nebo s označením ještě nějakého mnišského řádu nabízející pomoc např. rodičům při výchově dětí, lidem učícím se počítačům a internetu, lidem vyplňujícím dotazníky pro úřady, lidem, kteří musí napsat pro někoho svůj životopis a tak podobně.

Tyto kluby, fóra, centra, kontaktní místa atp. jsou zaměřena hlavně na mládež středních a vysokých škol. Vzpomeňme si, jak jezuité vždy usilovali o monopolní výchovu mládeže v každé zemi. A dnes to dělají prostřednictvím moderních katolických klubů zvláště na vysokých školách všech typů. V nich se snaží studenty podchytit a učinit z nich své spolupracovníky, prostředníky a nebo přímo členy římskokatolické církve případně svého řádu.

Činnost těchto klubů je sledována, podporována a navrhována řeholníky z různých řádů. Tato zájmová činnost klubů je tak široká, aby byla co nejvíce lákavá, přitažlivá a zajímavá pro co největší sféru studentů. Tyto kluby mají kromě dalšího i různé kempingy, provádí skauting, tremping, vodáctví, pořádají „křesťanské“ stanové tábory, ekumenická shromáždění, misijní přednášky pod širým nebem, country koncerty, turistiku, výlety, zájezdy, poutě, tématicky zaměřené putovní pochody apod.

Je to veliký psychologický tah na mládež, který dnes vedou převážně jezuité buď přímo sami nebo prostřednictvím svých, většinou tajných, agentů.

Například: „P. Manuel Casanova, SJ, nejvyšší představitel projektu »Evangelizace 2000« pro Evropu, zavítal počátkem června na Slovensko. Navštívil Bratislavu, Turčianské Teplice, Trnavu, Brestovany, Zlaté Moravce a Topoľčany. Je to jeho již třetí návštěva, při které se se-

známil s různými formami evangelizační a pastorační práce u nás." (**Katolický týdeník 2.8.1992, str. 4**).

Nebo viz článek: „Největší diecéze světa.“ Apoštolským administrátorem Sibiře je biskup Josef Werth, narozen 1952, SJ – tedy jezuita (**Katolický týdeník 22.12.1991, str. 9**).

Nebo článek „Slovensko má kardinála“ z doby ještě před rozdělením Československa, který říká, že 29.5.1991 byl jmenován slovenským kardinálem Ján Chryzostom Korec, jezuita, absolvent noviciátu (od 12.9.1939), později student jezuitské teologie (**Katolický týdeník, č. 26, 30.6.1991, str. 1**).

Kluby, centra, kontaktní místa jsou ve skutečnosti moderními řeholními domy. Nejsou uzavřeny nikomu. Mohou je dokonce navštěvovat i nevěřící lidé – materialisté, ateisté, nihilisté a další, pokud svými názory nebudou proti klubu přímo bojovat a vystupovat. A právě v tom je „kouzlo“ těchto novodobých, moderních řeholních domů. Zde se odehrávají první kontakty nic netušící mládeže s různými řeholníky. Většinou tam panuje „dobrá atmosféra“, „super nálada“, porozumění s druhým či „jednota v názorech“.

Různé řehole jsou však s jezuitským řádem různě propletené. Na základě mnoha papežských bul a příkazů musí být tyto řehole jezuitům neustále ke všemu nápomocni, kde si to jen jezuité přejí. Tyto papežovy příkazy nikdy zrušeny nebyly (i když jezuité celosvětově oficiálně jednou ano) a pochopitelně nikdy nebudou.

Pro tak vysoké privilegium, kterému se jezuité těší dodnes, jsou od ostatních řádů v skrytu nenáviděni. Nicméně jim to není nic platné a musí, chtě nechtě, podle rozkazů Vatikánu s tovaryši spolupracovat.

To je důležité si uvědomit proto, že v těchto mládežnických klubech často ani jezuité přímo a otevřeně nevystupují (maximálně jen jako přizvaní hosté k různým besedám), a přesto jsou to právě oni, kdo mají v zákulisí celý klub pod svým patronátem.

Zde se však sází na mladickou naivitu, přátelskost a důvěřivost mládeže, že právě ten klub, který studenti navštěvují, jezuitům nepatří. Jsou to atributy, které u mládeže nejvíce zneužívá a využívá jezuitský řád a které pak v rukou jezuitů dovedou udělat v konečném důsledku hrozné peklo statisícům lidí (viz např. *Leon Degrell v Belgii*). Zvyšující se počet těchto jezuitských spolků a klubů nebo různých mládežnických organizací, hnutí, nadací a aktivit v rámci katolické církve po celém světě je nejenom více než zarážející, ale je přímo varující.

I v Čechách jsou stejné nebo podobné kluby, z nichž velmi známý a hojně navštěvovaný je pražský klub *Betanie* se svými různými pobočkami. Podívejme se, co o tomto klubu píše samotný katolický tisk:

„Studentský klub Betanie. *Doposud byl jediným centrem studentského katolického života v Praze kostel Nejsv. Salvátora (pozn.: kostel patří jezuitům a jeho hlavním knězem je jezuitský kněz a teolog, prof. T. Halík), a chyběl zde prostor pro další aktivity. Nápad zbudovat studentský klub se zrodil hned po revoluci, ale do loňského roku se nepodařilo najít vhodný prostor. Proto, když mladý kněz Pavel Zach z farnosti u sv. Ludmily na Vinohradech přišel s nabídkou volných prostor na své faře, studenti nezaváhali a v říjnu 95 svůj klub otevřeli.*

Vybudovali si místo, kde se může scházet jejich společenství, kde si mohou odpočinout mezi přednáškami, studovat, sejít se s přáteli, domlouvat se na dalších akcích. Klub je otevřen každý den a nejen pro katolické studenty.

V Betanii byly také bez problémů realizovány další plány pražských vysokoškolačků. Diapozitivy z nehostinných Himalájí, barevné Austrálie, poslechový pořad Scholy Gregorians

Pragensis, diskuse s křesťanským politikem a filosofem D. Kroupou, tak to je namátkou výběr ze čtvrtěčních večerních pořadů.

Ve středu se studenti setkávají již ráno na mši svaté, po které mají společnou snídani. A na večerním společenství jsou častými hosty řeholníci.

Studenti z Betanie nemyslí jen na sebe a věci duchovní. Tradicí se staly společné návštěvy na LDN ve Vinohradské nemocnici. Tyto „misie“ se odehrávají vždy na sv. Mikuláše, Tři krále a letošní novinkou byla i návštěva masopustní. O své tělo studenti pečují při nedělních fotbalech a výpravách na hory.

Zdá se, že Betanie se stala tolik potřebným zázemím pro studentské aktivity v Praze, místem, kde se i ostatní mladí lidé mohou setkat s živou vírou ve formě, která je jim blízká." (Katolický týdeník 11/1996, str. 4).

„Při besedě s redaktory časopisu AD ve čtvrtek 14. března v pražském studentském klubu Betanie se hlavní zájem soustředil na otázky související s novinářskou etikou." (Katolický týdeník 12/96, str. 3).

„DNES ODPOVÍDÁ... Pavla Hajná z vysokoškolského katolického hnutí

Čím je VKH pro studenty užitečné?

Jde o občanské sdružení založené před šesti lety, jehož cílem je nabízet studentům alternativní využití volného času na základě křesťanských hodnot a podporu jejich odborného vzdělávání. Sesterská hnutí existují v Brně, Olomouci a dalších univerzitních městech.

Hnutí zastřešuje naše studentské aktivity a umožňuje kontakt s dalšími státními i nestátními organizacemi u nás i v zahraničí. Jádrem činnosti je pak vytváření prostoru pro setkávání, vznik společenství, shromažďování informací užitečných pro všechny studenty, např. databáze studentské odborné pomoci určené především mimopražským studentům prvních ročníků.

Tedy nejen pro katolické studenty?

VKH má v názvu »katolické« proto, že jeho program zajišťují především katoličtí studenti a jejich duchovní, a to pro posluchače všech pražských fakult. Centrem aktivit VKH v Praze je studentský kostel Nejsvětějšího Salvátora u Karlova mostu a klub Betanie v Jugoslávské ulici. Tato společenství však nejsou uzavřená. Programy jednotlivých akcí se pravidelně rozesílají po fakultách a menzách a členem VKH se může stát student bez ohledu na vyznání, souhlasí-li se stanovami a činností hnutí.

Spolupracují vzájemně VKH z různých univerzitních měst?

Samozřejmě. Nejbližší naší společnou celorepublikovou akcí je pouť VŠ studentů na Velehrad 1.–5. května. Už potřetí před začátkem zkouškového období poputují studenti pěšky z různých míst 30 až 60 km (Pražáci ze Sv. Kopečku). O víkendu je na Velehradě čeká kromě jiného panelová diskuse na téma Evangelizace a modlitba. Počítá se s účastí teoložky M. Ryškové, duchovních V. Kodeta, P. Koláře, P. Ambroze, F. Lízny, J. Dolisty, lékařů M. Kašparů a P. Příhody aj. Nedělní mši svatou bude sloužit kardinál Miloslav Vlk." (Katolický týdeník 17/96, str. 1).

„I Praha má svůj studentský křesťanský klub. Jmenuje se Betanie a najdete ho v Jugoslávské ulici č. 27, mezi I.P. Pavlova a náměstím Míru. Čeká tam na vás příjemné prostředí, ve kterém si můžete jen tak odpočinout, něco si přečíst, uvařit si čaj nebo něco na zub, s někým si dát sraz. K dispozici je knihovna, CD přehrávač, deníky, časopisy, kuchyň a pro ty meditativně založené i několik molitanů, na kterých se dá nejen medítovat. Seženete zde i informace o studentech v Praze, programu studentského kostela sv. Salvátora a i sám klub má pravidelný večerní program.“ (**Anno Domini 1/96, str. 5**).

V těchto klubech je formováno „křesťanské“ vědomí a poznávání mládeže přesně tak, jak to římskokatolický systém požaduje. Je zde utvářen světový názor lidí, kteří se pak jednou mohou postavit do rozhodujících postavení v politice, kultuře, umění, školství, ekonomice a hospodářství země.

Církev je velice trpělivá a jde za svým cílem třeba i celá staletí. Ale nikdy se cíle nevzdá. *Nepracuje pouze pro dnešek nebo pouze pro zítřek, ale hlavně pro budoucnost.* A pokud tomu lidé nevěnují pozornost a římskokatolickému systému všechno dovolí, pak se tato staletí zkracují jen na desetiletí nebo jenom na pouhé roky.

Stejně jako tyto kluby působí i *Česká křesťanská akademie* pod vedení prezidenta, profesora PhDr. Doc. ThDr. jezuitského pátera *Tomáše Halíka*. Čestnou radu *Akademie* tvořili v roce 1997 římskokatoličtí duchovní vystupující hodně na veřejnosti, jako například: rektor emeritus University Karlovy Prof. Dr. *Radim Palouš*, Dr.h.c.; prezident Katolické university Eichstätt Prof. Dr. *Nikolaus Lobkowicz*, Dr.h.c.; teolog mons. ThDr. *Oto Mádr*, Dr.h.c., filosof Doc. PhDr. *Jan Sokol*, skladatel prof. *Petr Eben*, astronom Dr. *Jiří Grygar* (také praktikující římský katolík (viz např.: **Katolický týdeník, č. 13, 31.3.1991, str. 7**)) aj. Akademickou radu tvoří volení zástupci odborných sekcí ČKA, předsedou je doc. Ing. *Jiří Vackář*, výkonným ředitelem Mgr. *Stanislav Novotný*.

Poučné je podívat se aspoň na některé názvy společných akcí ČKA v zimním semestru: 8.10.1997 přednáška v rámci Česko – německé akademie 1997 – Dr. *Frank Boldt*: *Od pražského velvyslanectví SRN v roce 1989 k německé jednotě*; 21.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK – Prof. Dr. *Eberhard Jüngel* (Univerzita Tübingen): *O křesťanském svědomí – co to je?*; 29.10.1997 tlumočená přednáška ve spolupráci s Evangelickou fak. UK biskup Luterské evangelické církve v Hannoveru – Prof. Dr. *Eduard Lohse*, Dr.h.c. (Univerzita Göttingen): *Pravda velikonočního poselství*; 8.11.1997 seminář ve spolupráci s Křesťansko–demokratickou společností a Nadací *Konráda Adenauera*: *Křesťané v občanské společnosti*. Přednášky jsou pořádány a organizovány ve spolupráci s českou provincií Tovaryšstva Ježíšova a Národní knihovnou ke 440. výročí příchodu jezuitů do Čech.

Z oficiálního zdroje (<http://www.etf.cuni.cz/~cka>) si přečtíme některé informace o této organizaci:

„Co je Česká křesťanská akademie? Krátce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filosofických kroužků z doby předchozí. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty také rozhodly o tom, že prvním prezidentem takto vzniklé Křesťanské akademie Praha se stal známý katolický teolog, filozof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. *Josef Zvěřina*. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen doc. PhDr. ThDr. *Tomáš Halík*, jeden z nejvýznamnějších žáků J. Zvěřiny. Jeho volba byla opět potvrzena v roce 1993, kdy bylo také sdružení přejmenováno na Českou křesťanskou akademii.

Česká křesťanská akademie chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. Je to nezávislé sdružení občanů, které je otevřeno nejenom křesťanům všech církví, ale i lidem, kteří cítí odpovědnost za uplatňování křesťanských kulturních a morálních hodnot ve společnosti. Je nestátní, neziskové a nadstranické. Žije z členských příspěvků a darů. Ve všech oblastech své činnosti spolupracuje ČKA s řadou zahraničních partnerů.

Nejvyšším řídicím orgánem ČKA je akademický výbor, jenž sestává z představitelů odborných sekcí a místních skupin. Již samotné vyjmenování sekcí dobře ilustruje šíři záběru akademie. V ČKA působí: teologická, historická, právní, politologicko-ekonomická, přírodovědná a technická, ekologická, uměnovědná, literární, psycho-terapeutická, pedagogická, mediální.

Česká křesťanská akademie uspořádala za osm let své existence již stovky přednášek na nejrůznější témata. V poslední době se snaží, aby tyto přednášky dávaly dohromady dlouhodobější cykly. Dále pořádá semináře, konference, kolokvia, uměnovědné zájezdy. Některé z těchto akcí se již stávají novou tradicí. Např. Mariánsko-lázeňské rozhovory, kterými chce akademie přispívat ke zlepšení vztahů mezi českým a německým národem, se v letošním roce konaly už po osmé a v Praze proběhly páté Dny Josefa Zvěřiny, jež mají být příležitostí k zamyšlení se nad naší odpovědností za stav církve a společnosti. ČKA také v roce 1995 zahájila práce na rozsáhlém sociologicko-historickém výzkumném projektu Církev ve svobodné společnosti.

Zvláštní kapitolu v činnosti ČKA tvoří vydávání knih. Od roku 1990 totiž vydala v několika edičních řadách přes 40 knižních titulů domácích a zahraničních autorů. ČKA dále vydává časopis *Universum* (revue přírodovědecké a technické sekce) a *Revue církevního práva*.

ČKA také provozuje veřejnou knihovnu a v roce 1996 přijala od Arcibiskupství pražského odpovědnost za správu Pokoncilní knihovny, která zachycuje vývoj teologie a filosofie v uplynulých 35 letech. ČKA zprostředkovává křesťanským studentům stipendia na zahraničních universitách a stála u zrodu nedávno vzniklé vyšší odborné školy publicistiky, jež by měla připravovat budoucí pracovníky sdělovacích prostředků s důrazem na široké kulturní vzdělání a novinářskou etiku."

„Cíle a činnost ČKA:

§ 1: Česká křesťanská akademie přispívá k rozvoji vědy, umění a vzdělání v České republice. Sdružuje občany, kteří chtějí tomuto rozvoji napomáhat a kteří se hlásí k odpovědnosti za uplatňování křesťanských hodnot ve společnosti, i organizace, hlásící se ke stejným cílům. Zve ke členství i ke spolupráci příslušníky různých křesťanských vyznání i občany bez vyznání. Česká křesťanská akademie spolupracuje s jinými sobě blízkými organizacemi v České republice a s organizacemi, které podobným způsobem působí v zahraničí.

§ 2 : Křesťanská akademie (dále jen: ČKA) používá zejména těchto forem činnosti: 1. Pořádá přednášky a panelové diskuse pro veřejnost, odborné semináře a kolokvia pro vybrané zájemce, mezinárodní i národní konference a sympózia. 2. Plní úkoly při vytváření i realizaci výzkumných a badatelských programů. 3. Vydává knihy a časopisy. 4. Vytváří vlastní knihovny pro veřejnost. 5. Zprostředkovává stipendia pro české studenty v zahraničí a pro zahraniční studenty u nás. 6. Podporuje literární a uměleckou činnost. 7. Zakládá, řídí a podporuje školská a osvětová zařízení. 8. Spolupracuje se sdělovacími prostředky a poskytuje publicistům informace a vzdělání v oblasti náboženské a duchovní kultury."

V lednu roku 2005 proběhla volba prezidenta ČKA na další období. „Na valné hromadě České křesťanské akademie (ČKA) byl 22. ledna zvolen prezidentem na další šestileté funkční

období prof. Tomáš Halík. Tuto funkci zastává už od roku 1990. Ve funkcích viceprezidentů byli potvrzeni prof. Jan Bednář a dr. Jan Stříbrný. Občanské sdružení Česká křesťanská akademie, které bylo založeno bezprostředně po listopadu 1989, dnes působí již v 63 městech České republiky. Má více než 1 700 individuálních členů a řadu členů kolektivních. ČKA pořádá po celé republice přednášky pro veřejnost, odborné konference, semináře a kolokvia, vydává dva časopisy (Universum a Časopis pro církevní právo), podílí se na řadě výzkumných úkolů a odborných projektů (i mezinárodního charakteru). Přínos ČKA v oblasti česko-německého smíření byl v minulosti oceněn prezidenty obou zemí." (**Katolický týdeník, číslo 6, 1.-7. února 2005, ročník XVI., str. 7**).

Jeho další zvolení je zcela logické. Již v roce 2003 nám slovenský časopis **SME**, kde pater Halík dělal interview, prozradil, že činností této šedé církevní eminence je hlavně sondovat společnost a ovlivňovat ji směrem ke katolizaci: „Vždy jsem odmítal angažovat se v politice v tom užším smyslu – stranickém, profesionálním, v managementu moci. Několikrát jsem odmítl kandidovat do senátu, například. To skutečně není moje parketa. Existuje i politika v širším slova smyslu, účast na veřejném prostoru, občanském životě, veřejné diskusi, v níž se kultivuje veřejné mínění – tam nejde o moc, ale o intelektuální a morální vliv na duchovní život společnosti. A to je moje pravá parketa. Odtud se nedám vytlačit do sakristie ani do skleníku nějaké auly. Ano, jsem asi typickým příkladem toho, čemu se na západ od našich hranic říká ‚Public Intellectual‘. A moje působení na univerzitě, v univerzitním kostele, médiích a v nejrůznějších domácích i zahraničních diskusních klubech a fórech, to jsou pouze různé odstíny této úlohy.“ (**T. Halík:Zvolenie Klausu považujem za tragédiu, SME, 4.3.2003**).

A v záhlaví kromě osobních dat zveřejňuje časopis u Halíkova jména i to, že je aktivistou různých občanských iniciativ a hnutí: *Impuls 99, Děkujeme odejděte, Česká televize – věc veřejná*, které podvrtnou činností usilovaly a usilují rozbít nebo rozleptat svobodně a demokraticky zvolené politické strany a svobodná média a uchopit v zemi moc a nasměrovat ji do středu římskokatolických struktur.

Cíle římskokatolické církve a jeho vojska pod rouchem *ekumenických* církevních spolků jsou tedy jasné: Co nejvíce zasahovat do veřejného politického, kulturního, ekonomického a vědeckého dění v *Čechách* a všechny tyto roviny propojovat s „*křesťanskou*“ neboli římskokatolickou *Evropou* jako náboženským monopolem. Tomu se pochopitelně nevyhnou ani česká masmédiá (viz např. **Lidové noviny, 24.11.1997**).

Cílem jezuitů v každém státu je trvale ovlivňovat a nakonec ovládnout pro svou propagandu (kromě jiného) i všechna veřejnoprávní média. Nemáme tedy důvodu pochybovat o tom, že se o totéž dennodenně nepokoušejí i v *České republice*.

50.4 Důsledky propagandy katolicismu

Na děti a mládež je ve všech zemích vyvíjen ten největší prokatolický nátlak. Tento tlak cítí a vnímá mládež pochopitelně mnohem více, než dospělí a brání se mu svým způsobem. Cítí znásilňování a spoutávání osobní svobody svědomí. Nedefinovaně a podvědomě cítí, že jejich indikátor svobody je v ohrožení.

Ale mládež chce na celém světě zůstat svobodná, nespoutaná a volná za každou cenu. Proto chce hájit svou svobodnou vůli a svobodu svého vnitřního projevu jakýmkoliv prostředky.

Proto pro svou obranu neváhá sáhnout po čemkoliv, co ji vysvobodí z církevního a prokatolického vlivu, který se neustále zintenzivňuje jak v celé Evropě tak i v USA.

Nikdy nepřestane platit pravidlo, že tlak vždy budí protitlak a nenávist. Máme velmi vážný důvod se domnívat, že kdyby děti a mladí lidé na sobě podvědomě necítili církevní nátlak žádné skryté ani otevřené církevní *propagandy*, kdyby necítili žádné znásilňování *osobní svobodné vůle* ze strany církevních míst, pak by nebylo tolik mladých lidí závislých na „osvobozujících“ drogách.

Kdo je vinen, že mladí lidé touží po svobodě bez nátlaků, bez *propagandy*, bez falešných církevních „kamarádů“ a „přítelíčků“ a bez omezování ze strany duchovních a různých církevních „psychologů“ neboli moderních zpovědníků? Kdo je vinen toho, že tuto svobodu, která respektuje člověka jako nejvyšší svobodnou bytost na této zemi, pak hledají mladí lidé v nereálném světě počítačových her a virtuálních světů nebo v „uvolňujícím“ a „osvobozujícím“ drogovém opojení ducha, duše i těla? Domníváme se, že určitě ne jejich přirozené mládí nebo dětství.

Nikdy také nepřestane platit pravidlo, že násilí plodí zase jen násilí. Je-li tedy *propaganda* – znásilňující svobodné náboženské cítění – oficiálně povolena a má-li dokonce i podporu veřejnosti a státu, nedivme se pak, že je mládež nervózní, traumatizována, v depresích a v bezvýchodné situaci. Nedivme se, že je pak v podvědomé agresivní obraně vůči všemu veřejnému a státnímu, že je vulgární, zlá, sadistická a s teroristickými sklony. Je to odezva na okolí a na uspořádání systému, odezva na pořadí hodnot a na požadavky společnosti.

Tyto agresivní vlastnosti pochopitelně nezavinila JENOM církevní *propaganda*, ale kromě jiných vlivů k tomu pomáhá a to mnohem větším dílem, než bychom si mohli vůbec představit. Měli jsme možnost několikrát zaregistrovat ten jev, že právě tam, kde je katolicismus v ofenzívě a navíc se státní podporou, utíká mládež ke všemu, co ji (podle jejich mladých naivních představ) může osvobodit a zachránit před znásilněním vnitřní osobnosti, svobodné vůle, svobodného svědomí a rozhodování. Při studiu této problematiky registrujeme, že čím více je země do katolického „křesťanství“ ponořena, tím více se potýká s drogovou závislostí své mládeže stejně tak jako s její agresivitou a s výskytem násilí a pornografie v kinech a ve všech sdělovacích prostředcích.

Není to nic jiného než jen přirozená, nedefinovatelná, podvědomá obrana každého mladého člověka, který touží po svobodě. Je to v podstatě nedefinovatelný, podvědomý protest proti církevnímu sputávání ducha, duše i těla.

Důsledkem toho také vznikají různá „svobodná“ hnutí. Ta mají mnoho svých odštěpků a podskupin. Nutno konstatovat, že těchto hnutí dovedou jezuité důkladně využít. Rozhodující je, jakým směrem se hnutí ubírají. Jaký je jejich program, jejich životní styl, jaká je jejich představa, jaké jsou jejich plány, ambice apod.

Jezuité mají taková hnutí poměrně dobře zmapovaná a velmi pozorně sledují jejich vývoj.

Proto jsou zvláště nebezpečná ta hnutí, která se zajímají o fašismus v jakékoliv podobě a o jejich představitele. Zájem sám o sobě už cosi signalizuje, ale ještě nehrozí společnosti přímé nebezpečí. Tento jejich zájem se stane pohromou a tragédií tehdy, až se hnutí konvertují k nacismu a fašismu nebo k jiné formě diktatury dostanou do rukou jezuitských ideologů.

Těžko si dnes kdo uvědomuje, jakému vážnému nebezpečí se vystavuje například hnutí Skinheads a v jakém hrozném nebezpečí se díky němu ocitá celá společnost, která toto hnutí buď podporuje nebo je vůči němu lhostejná a nedostatečně vyzbrojená svými zákony.

Takový stav je i v České republice. Hnutí *Skinheads* v Čechách a na Moravě ani v podstatě nechápe s čím si zahrává, když vyzývá k *neofašismu*. Nechápu to ani jeho prostí členové a nechápe to ani celá veřejnost. (O *neofašismu* viz např.: **příloha Mladé fronty DNES, 3.7.1997, str. 8–9**).

Je to v podstatě stejná situace, jako kdyby si někteří z velké skupiny plavců plavajících v moři rozřezávali žíly, bavili se krvavými výjevy a přitom by nikdo z celé skupiny plavců nevnímal, jak se přibližují žraloci, kteří byli přilákáni krví těch několika jedinců, a to i z velké dálky a že se zanedlouho stanou všichni jejich snadnou kořistí.

O tom, že hnutí *Skinheads* je propojeno s mezinárodním *neonacismem* a *neofašismem* ve všech svých podobách, není vůbec pochyb.

O pohledu *skinheadů* na holokaust Židů (který identifikujeme jako pohled typicky projezuitský), dále na *fašismus* v Německu a Itálii, o vítání křížáckých válek a válek ve Vietnamu, o přijímání *neonacismu* směřujícího z USA i do Čech přes internet a přes různé distributory *skinheadů* a o dalších faktech této skupiny hovoří například článek: „**V Čechách vycházejí desítky skinheadských časopisů**“ (**Lidové noviny, 1.12.1997, str. I. a III**).

Nebo: „**Holé Lebky se sešly v Jeseníku, aby vzpomněly narození Hitlera.**“ To je titulky článku, který rovněž potvrzuje předchozí fakta (**Lidové noviny, 20.4.1998**). Nebo si přečteme článek v příloze **Pátek, Lidové noviny, 9.1.1998, str. 8–10**.

Zajímavá byla také reakce bývalého ministra Luxe (KDU–ČSL), kterou bylo možné sledovat, když měl parlament na svém zasedání odsoudit *nacistické* tendence mezi *skinheady*. „...Na to okamžitě vystartoval Josef Lux a žádal totéž o komunismu. A na to se ozvali komunisté... a tím se v parlamentu rozpoutala bouřlivá diskuse.“ Otázka *nacismu* tak zůstala úplně stranou (**Radiožurnál, 13.11.1997, 12.00**).

Ano, přesně takto vypadá politický jezuitismus! U katolických nebo prokatolických témat je rozpoutána mezi diskutujícími právě taková svárlost, aby ona choulostivá a ožehavá témata šla okamžitě stranou. Bohatě se k tomu využívá dřívějšího komunistického zřízení, přičemž se zneužívá právě toho, že mnoho lidí jej nenávidí. Můžeme pozorovat, jak se slovem *komunismus* velice rád při svých projevech operuje kardinál Vlk (viz např.: **příloha M.F. DNES, 18.4.1996**), dr. Halík, exministr J. Lux, biskup Radkovský a další z katolického a politického nebe.

Proč římskokatolický exministr nenechal parlament, aby v klidu odsoudil ono dítě *Vatikánu* – *nacismus*? Nebráníme se názoru, že to může souviset s exministrovou římskokatolickou vírou a pohledem na dějiny dvou posledních válek. Odsoudil sám Lux někdy (stejně jako i jeho další katoličtí kolegové) propojení *skinheadů* s *neonacismem*?

Podle nás to do jisté míry vysvětluje i liknavý přístup mnohých prokatolických nebo katolických politiků ke hnutí *skinheadů*. Není totiž pochyb o tom, že tam, kde je *fašismus* a *nacismus*, je v pozadí také *katolicismus*.

Důkazů leží v této knize více než dost.

50.5 Katolické svátky

Nejsilnější *římskokatolická propaganda* (otevřená i skrytá) je vždy v období *po-hanských* nebo *polopohanských svátků*, které římskokatolický systém uznává jako své vlastní. Je to období *vánoc*, *velikonoc* a *svatodušních svátků*.

Nejen v období samotných vánoc, ale už od začátku prosince stačí otevřít jakékoliv deníky a časopisy a nenajdeme v nich nic jiného, než jen *propagandu* předadventní doby, *propagandu* vánoc jako „pravého křesťanského“ svátku a různou propagandu církevních představitelů, životopisy svatých a katolických „mučedníků“, dále nesčíslné ukázky betlémů, pořady o kostelích a jejich návštěvních dnech pro veřejnost, o poutních místech, kláštorech apod.

S takovými podobnými články jsme se již setkali – viz například v **kapitole 45.23** a tam **Lidové noviny 12.12.1997, Mladá fronta DNES 23.12.1997** a **Lidové noviny 30.12.1997** nebo následující článek:

„Po železničních kolejích celé republiky putovaly včera plamínky, které od věčně hořícího světla u jeslíček v izraelském Betlémě zapálili rakouští skauti. Čeští skauti s ním letos putovali po zemi například rychlíkem... na hlavní nádraží v Olomouci dorazilo betlémské světlo včera ráno a odtud je skauti rozváželi dál do kraje.“ (**Mladá fronta DNES, 23.12.1997**).

Poznáváme v tom moderní pověrečnost skautů a snahu zapojit je co nejvíce do církevních záležitostí? Rozhlas v tuto dobu hlásil, že světlo z *Betléma* si může každý přijít zapálit do kostela sv. *Ignáce z Loyoly* v Praze, tedy přímo k jezuitům!

O televizní a rozhlasové propagandě římskokatolických svátků vyžadujících velkou dávku pověrečnosti ani mluvit nemusíme. Stačí si například 24. až 26. prosince otevřít *Český rozhlas* (v roce 2007 už rovnou od počátku prosince až do ledna!). Na stanicích jakou je *Vltava* nebo *Praha* již od rána místo očekávaných moderátorů slyšíme samotné římskokatolické nebo *ekumenické* kněze, kteří sami moderují své celodenní pořady s drzostí sobě vlastní, jako kdyby to byli profesionální moderátoři, které si posluchači přejí slyšet. Jejich drzé lži o vánočním křesťanství jsou přinejmenším pobuřující, jejich *okupace rozhlasových stanic* je naprosto urážející.

Všechny tyto vánoční a ještě i další římskokatolické svátky jsou ve skutečnosti plně *pohanských* pověr, tradic a slavností v křesťanském *rouchu* a nemají s učením **Bible svaté** nic společného. Kdo zná **Bibli**, ví, že tyto svátky jsou v přímém rozporu mezi **Biblí** jako jednou institucí a mezi učením protestantských církví a církve katolické jako druhou institucí. Tyto církve věří v ustanovení lidská, a ne v ustanovení Boží. A jedním takovým lidským ustanovením je právě zachovávání vánočních, velikonočních a svatodušních svátků.

Všechny tyto svátky mají převážně svůj původ v pohanství a částečně v židovství. To, co je převzato ze židovství, mělo své opodstatnění ve **Starém zákoně**, v době starozákonní, a splnilo se a cele beze zbytku se naplnilo i v Ježíši Kristu a apoštolské církvi. To, co je převzato z pohanství, nemělo nikdy žádné opodstatnění a nemá ani posud.

Povězme si něco o původu těchto svátků:

Nejprve **VÁNOCE**, svátky, kdy se připomíná narození Ježíše Krista.

Tyto svátky jsou skutečně výhradně převzaty z pohanství a nemají se židovstvím i křesťanstvím nic společného. To, že křesťané jim dali křesťanský nátěr tím, že oslavují narození Ježíše Krista, je jako když starou, zkaženou, zapáchající potravu přelejeme trochou mléka. Tím tu zkaženou, zapáchající potravu nezměníme v potravu poživatelnou, ale naopak takto připravená je nebezpečnější než předtím, neboť, kdo by hleděl jen na to mléko a požil by s ním zkaženou potravu, může onemocnět, ba i zemřít. A tak je to i se vším, co je převzato z *pohanství* a má jen *křesťanský nátěr*.

Co jest křesťanského na *vánočním* stromku, i když *vánoční* stromek sám o sobě není hříchem. Je to pro děti hračka jako každá jiná. Ale proč to dávat dohromady s narozením Ježíše Krista? A co jest křesťanského na rozkrajování jablka, abychom se dozvěděli, zda příští rok

budeme zdraví či nemocní neb zemřeme? A co jest křesťanského v házení pantoflem, abychom se dozvěděli, zda zůstaneme příští rok doma, a nebo se dostaneme z domu pryč? A co je křesťanského v hádání svého dalšího života prostřednictvím slitého olova?

Poznáváte v tom dábelské pozadí? Vždyť **Písmo svaté** tyto věci přísně zakazuje. Ve Starém zákoně každý člověk, který by se tímto čarováním a hádáním obíral, měl být ukamenován. Toto jsou všechno zvyky a obyčeje pohanů, které jsou nedůstojné pro věřícího člověka v Ježíše Krista. V tu dobu je zimní slunovrat a přestávají být nejdelší noci a nejkratší dny. Pohané těmito svátky oslavovali návrat boha slunce a klaněli se mu. Proto jsou tyto svátky výhradně zasvěcené bohu slunci, to jest modle učiněné z Božího stvoření! Je to tak jako se zkaženou potravou přelitou dobrým mlékem.

Přečtěme si **Bibli** od začátku až do konce a nikde se nedočteme datum narození Pána Ježíše. To jest nám skryto. Pán Ježíš se rozhodně nenarodil 24. prosince, neboť v tu dobu jsou v Palestině dlouhotrvající deště, kdy ovce jsou uzavřeny a volně se nepasou. Tyto deště trvají nepřetržitě několik týdnů. V době, kdy se Ježíš narodil, byli pastýři s ovce v volné přírodě, to znamená, že Kristus se mohl narodit v říjnu nebo začátkem listopadu, ale nikdy ne koncem prosince.

Tyto svátky byly přeměněny na křesťanské teprve začátkem 4. století našeho letopočtu, aby bylo umožněno pohanům, kteří se houfně přidali ke křesťanské církvi, jejich svěcení. Jak ještě uvidíme, mají *vánoce* své ryzí *okultní pozadí*. O pohanském (většinou keltském či starogermánském) původu *vánočních rituálů* – zvyků a tradic – viz například **Vánoční příloha pro časopis TÝDEN, č. 49/2004 a INSTINKT, č. 49/2004, prosinec, 2004** nebo kniha od autorky **Valburgy Vavřínové: Malá encyklopedie vánoc, Libri, Praha, 2002, ISBN 80-7277-132-9**, kde se například na **straně 112 – 113** dočteme, že „*vánoční stromeček to však neměl se získáváním lidských srdcí snadné. Po celý středověk se nedochovala žádná zmínka ani vyobrazení svědčící o rozšíření kultu vánočního stromku. Jen ve staré francouzské písni ze 13. století zpívali trubadúři několik slov o stromu s hořícími svícemi. Katolická církev považovala zdobení stromů za pohanský zvyk a krutě ho pronásledovala. Až na samém konci 16. století se smířila s vánočním stromečkem. Věčně zelené větve stromku měly napříště symbolizovat věčný život přislíbený Kristem věřícím a připomínat jim rajský strom Adama a Evy, kteří slaví svůj svátek o Štědrém dnu.*“

Budeme-li sledovat, jak došlo ke spojení vánočních svátků s *Betlémem* a s *jesličkami*, pak dojdeme k poznání, že původní zobrazování města *Betléma* a *jeslíček* nemělo s *vánocemi* nic společného. Historie vyřezávaných maket o narození dítěte Ježíše, tedy *betlémů* je starší než novodobá historie *vánoc* a lidové *jesličky* a *betlémy* jsou dokonce mnohem starší než dnešní slavnostní vánoční strom. *Kult jeslíček* je již zaznamenán údajně u *Origena* (cca 185-254), který prý navštívil místo narození Krista a popisuje jeskyni, v níž byly jesle. Nám se tato informace nepodařila zatím potvrdit, nicméně tradici vystavování *betlémů* a *jeslíček* v jeskyních a pak v kostelích a později i v domácnostech lze vystopovat až do roku 1223, kdy chtěl *František z Assisi* přiblížit lidem, kterým nebylo dopřáno navštívit *Betlém*, *betlémskou* událost a postavil dřevěné jesle v jeskyni na hoře *Alvernia*, nedaleko obce *Greccio* v dnešní *Itálii*. Současně zde *František z Assisi* sloužil lidem mši a vyprávěl jim o narození Krista a navíc to všechno spojoval s *pohanským vánočním časem*. *Kult jeslíček* pak stále zřetelněji provázal *Vánoce* a stával se stále více součástí jejich symboliky.

K nám tento zvyk přinesli až patres jezuitského řádu, největší to obdivovatelé a šířitelé *betlémských postaviček* a *betlémských historek* ve spojení s *vánočním časem*, zvláště v době *pobělohorské* a v 17 – 18. století. Snad nejstarší *jesličky* v Čechách byly postaveny již v roce 1560 v jezuitském kostele sv. Klimenta v *Praze*. Jezuitský nápad se rychle šířil do dalších

měst, kde byly stavěny v kostelích a v církevních budovách – v *Olomouci* roku 1569, v *Litomyšli* roku 1580, ve *Svitavách* přibližně roku 1612 po příchodu misie dvou členů jezuitského řádu, v *Kladsku* roku 1628 a v *Jičíně* roku 1630.

Prvním svitavským, prameny doloženým autorem vlastních *betlémů* byl místní rodák, barokní sochař *Jiří Antonín Heinz*, autor sochy sv. *Jana Sarkandra* na Brněnské ulici ve *Svitavách*. Jeden z jeho barokních *betlémů* se dnes nachází v majetku vídeňského muzea lidového umění.

O rozšiřování vánočních pověr ve spojení s *betlémem* píše také **Karl Johns** z **Klosterburgu** ve spisu: „**Jezuité, betlém a Hans von Aachen v Praze**“ jak o tom informuje **M. Zábranský** ve zpravodaji „**Betlémy a betlémáři**“ č. 34 na internetových stránkách Českého sdružení přátel *betlémů*: www.sdruzeniбетlema-ru.cz/casopis/0034/02.html:

„*Stejnomený příspěvek autora Karl Johnse z Klosterburgu se objevil v posledním čísle ročníku 1998 časopisu »Umění« (XLVI/1998, str. 189-197). Odborný kunsthistorický článek je dosti obsáhlý a zabývá se zobrazováním narození Krista v umění 16. století a vlivem jezuitů na střední Evropu. Protože v něm jednu z důležitých rolí hraje první betlém vystavovaný v Praze, pokusil jsem se z něj vybrat to nejzajímavější pro betlemáře.*

Před 16. stoletím se na obrazech Narození Krista objevovali pastýři většinou jen jako vedlejší postavy, mimo hlavní scénu okolo jeslí. Jen velmi zřídka byli zobrazováni jako jedni z hlavních účastníků posvátného aktu zrození. Nejčastějším motivem v umění starší doby byla svatá Rodina a Klanění tří králů.

*Jedním z prvních zobrazení Klanění pastýřů byla malá malba na olovu či cínu vytvořená malířem Hansem von Aachenem roku 1580 pro Kapli narození v mateřském chrámu jezuitského řádu *Il Gesù* v Římě, která se brzy stala předmětem intenzivního náboženského uctívání. Dnes je známá hlavně ze Sadelerovy rytiny a vedle toho existuje celá řada dalších kopií. Na dvoře císaře Rudolfa II. začala řada malířů vytvářet různé varianty uvedeného tématu a další pracovali na jejich kopiích. Toto téma se objevilo náhle v různých oblastech Evropy navzájem izolovaných a muselo být výsledkem určitých náboženských a politických událostí. Autor předpokládá, že hlavní roli přitom hrál řád Tovaryšstva Ježíšova - jezuité. V duchu svého působení na šlechtu a vzdělanou třídu byly v jezuitských školách hrány latinsky náboženské tragedie i komedie přísně cenzurované provinciálem řádu. Vynechány v nich byly všechny vztahy k ženám i ženské hávy. Ve vánočních hrách byly také pastýřské scény a i zde se stávali pastýři pozitivními symboly oproti dřívějším dobám, kdy jako všichni venkované byli jen terčem satiry a veselí.*

Z nepříliš četných dokumentů vyplývá, že první betlém byl do Prahy přivezen jedním z jezuitských otců a instalován v kostele sv. Klimenta v roce 1562. V betlémech šlo vlastně o rozšíření a scénické zpracování již dříve známých vánočních devocionálií, jako byly jesličky, sošky Ježíška (sem patří i Pražské Jezulátko) a další. Zatímco obrazy byly určeny převážně pro vyšší vrstvy, měly betlémy působit ve vánočním čase na vrstvy nižší.

Ohlas na první betlém byl u našeho, silně reformační ovlivněného obyvatelstva malý ve srovnání s některými oblastmi Rakouska (Štýrsko, Tyrolsko), kde byl nadšeně přivítán a začal se rychle šířit. Zato pastýřské téma ve scénách Narození bylo nadšeně přijato pražskými malíři, jak to i odpovídalo humanistickému cítění renesančních umělců.

Poznámky:

1) Autor cituje z »*Historie České provincie Tovaryšstva Ježíšova, část první od léta Kristova 1555 do roku 1592*«, díl 1., str. 169, jak ji sepsal Johannes Schmidl: *Léta Páně 1562 generálnímu představenému P. Jakubu Laynezovi, představenému provincie P. Petru Kani-*

sovi, N. 149. Věc kostela: Hrob a jesličky Kristovy, odeberme se do kostela sv. Klimenta, odkud jsem před chvílí odešli. Je tam zřízen nádherný hrob Kristův, připomínaný už v minulých letech; k jeho výzdobě poslal arcivévoda syn mnoho nejvzácnějších ozdob z královského podkladu svého otce. Tam se dostavilo nesmírně veliké množství lidí, takže chrám nebyl schopen je pojmout. Poslední večere Páně a Zahrada Getsemanská byla tam představována živými osobami. Jesličky pak o Vánocích se nesmírně líbily jak novostí nápadu (něco takového předtím Čechové neviděli), tak vystižením věcí a osob, co nejpodobnější skutečnosti. (Z latiny přeložil P. Pavel Kuneš).

2) Dr. Vaclík ve své knize »Chrámové betlémy« (1990) na str. 15 posouvá toto datum ještě o dva roky dopředu na rok 1560. Jako důvod udává časově chybně řazené spisy ve vídeňské Národní knihovně."

Hans von Aachen (*1551/1552 – †4.3.1615, Praha) pracoval pro jezuitský řád celý život. Kromě náboženských obrazů pro jezuitský kostel *Il Gesu* v Římě (vysvěcen 25.11.1584) se podílel například také na výzdobě jezuitského kostela sv. *Michala* v Mnichově a jeho obrazy s mariánskou a trpitelskou tematikou visely na čestných místech v mnoha jezuitských kolejích.

VELIKONOCE jsou svátky zpola židovské a zpola pohanské. Všichni víme, že na židovskou *Velikou noc*, která byla slavena na památku vyjití z *Egypta*, byl Ježíš Kristus ukřižován a pochován. Tato židovská *Veliká noc* se neslavila vždy v pátek, ale slavila se 14. dne měsíce Nisan k večeru, a proto každý rok přišla na jiný den.

Je pravdou, že v roce 26 našeho letopočtu přišel tento 14. Nisan na pátek, kdy se v chrámě obětoval beránek a v tu dobu byl Ježíš Kristus ukřižován, v sobotu odpočíval v hrobě a první den po sobotě na úsvitě vstal z mrtvých. Tím se stal 15. Nisan, který byl židovskou sobotou současně sobotou Hospodinovou.

Největším svátkem pro *Židy*, kromě soboty Hospodinovy, která byla každý sedmý den v týdnu, byl 15. Nisan, památka na vyjití z *Egypta*. Ze 14. na 15. Nisan v noci jedli izraelští v *Egyptě* beránka v plné pohotovosti k vyjití a 15. Nisana v ranních hodinách opustili *Egypt*. Na památku tohoto předivného vysvobození z *Egypta* národ židovský slavil po rodech svých *Velikou noc*, neboli Fáze, jítí Hospodinovo. Beránek, který měl být sněden, i ten, který měl být v chrámě obětován, byl symbolem na Božího Beránka, na ukřižovaného Ježíše Krista, a proto již nemá žádnou cenu tyto svátky slavit, neboť našly své vyplnění v Ježíši Kristu.

A co má společného smrt Pána Ježíše s pomlázkou, s poléváním vodou, s malovanými vejci, se žlutými kuřátky a housátky? Nic; vůbec nic. Tyto *velikonoční svátky* byly slaveny pohanskými národy jako svátky jara, svátky jarního slunovratu, svátky, kdy se celá příroda probouzí k životu. Pohané měli svoji bohyni jara, zvanou *Oaster*, o které věřili, že se narodila z vejce a přinášeli jí v oběť malovaná vejce. A protože oslavovali bohyni plodnosti, proto také jejich svátky byly plny zajíčků, kuřátek, housátek a podobně. Rovněž svěcení kočiček, vrbových květů, je převzato z pohanství.

SVÁTKY SVATODUŠNÍ, neboli *svátky žňové*, byly ve starém *Izraeli* symbolem na vylití Ducha svatého o letnicích na apoštoly (letnice). Jejich doba nadešla vždy po uplynutí 49 dnů (sedm krát sedm týdnů) od pravých židovských velikonoc. Naplnění došly v novozákonní době na učednících Ježíše Krista, na které byl vylit Duch svatý, aby mohli roznést evangelium do všech nežidovských zemí a národů (***Bible, Skutky apoštolů, 2. kapitola***).

Tyto Svatodušní svátky nejsou tzv. *Dušíčkami*, neboli *Svátkem všech zesnulých*. Tento ryze pohanský, spiritistický svátek slaví římskokatolická církev vždy 2. listopadu. Během tohoto svátku se živí modlí za mrtvé nebo přímo k mrtvým. Je to v podstatě spiritistické vzývání mrtvých formou modlitby a zdobí se jejich hroby. V předvečer tohoto svátku, od 31. října po západu slunce do 1. listopadu (poslední noc keltského roku!), slaví Spojené státy Svátek všech duchů – Halloween.

Podívejme se také, co hovoří o těchto svátcích a zvláště o vánočních spisy bývalého římskokatolického a jezuitského kněze Dr. **Rivery**:

„Z archeologických pramenů Schliemanna a Schmida se dovídáme, že Babylonané měli ve zvyku klanět se před vycházejícím sluncem, aby tím způsobem vzdali hold Beélovi (Bálovi, Baálovi). Aby i za mračného počasí, kdy slunce není vidět, mohli plnit své modloslužebné zvyky – zhotovili si babylonští kněží umělé slunce. Udělali sluneční kotouč i s paprsky z ryzího zlata a bohatě jej vyzdobili drahokamy. V době, kdy slunce vycházelo na svou obvyklou dráhu, bylo toto umělé slunce bálovým knězem vyzdvihováno, čímž měl být napodoben východ slunce. Věřící při tomto obřadu padali na svá kolena a klaněli se. Tím se také toto umělé slunce pohanské mytologie zabydlelo v církvi.

Monstrance římské církve je dodnes zlatý sluneční kotouč se zlatými paprsky, bohatě posázený drahými kameny. Uprostřed v kotouči je malá komůrka, ve které je uložena hostie nebo relikvie. Katolická církev učí, že Kristus v hostii obývá komůrku v monstranci.

Ježíš Kristus však tento podvod předvídal, a proto upozornil své učedníky, aby podvodu nevěřili (Mt 24,26). On nechce mít s Bálem nic společného (2.Kor.6,14–18) a považuje ono místo, jež kdysi náleželo pohanskému bohu slunci za ohavnost. Vzdávání holdu monstranci se rovná vzdávání holdu satanovi.

Pohané věřili, že jejich bůh slunce se každým rokem znovu rodí. Noc z 24. na 25. prosince pokládali za dobu narození boha slunce. Pozorovali totiž, že slunce po této noci stoupá denně výš a výše na obzoru a vykládali si to jako vzrůst nově narozeného slunečního dítěte.

Královna Babylonu – »SEMIRAMIS« – nařídila světu, aby oslavoval narození jejího syna »TAMUZE«. Ten byl, jak již víme, »bohem slunce« – »BAÁLEM«, tedy představitelem satana. Dnem Baálova narození určila 25. prosinec. Od svých astrologů se dozvěděla, že v tento den je slunce nejvíce vzdáleno od Země (zimní slunovrat). Lidem řekli, že 21. prosince Slunce – »Baál« – umírá. A v noci z 24. na 25. prosince se opět vrací k životu a 25. prosince se znovu narodí. Lidé to sami nakonec začali říkat a začali slavit Baálovo narození. V tuto noc pohané v zelených hájích stále dokola zpívali kultovní píseň: Bůh se rodí, Bůh se rodí.

Během staletí obětoval 25. prosince celý svět své oběti slunci pod různými jmény jako Tamuzovi, Horusovi, Osirisovi, Solovi atd. Byla to doba orgií, obětování dětí Baálovi, pití a veselí. Semiramis jako Královna nebes dále nařídila, aby lidé zavěšovali na zelené stromy malé kuličky představující boha Slunce. Dějiny také potvrzují, že lidé v této době zimního slunovratu pekli obrazy Semiramis s dítětem mužského pohlaví v náručí a slunečním kotoučem kolem hlavy, stejně tak i různé koláče či sladkosti, které spolu s ovocem a pochodněmi zavěšovali na zelené stromy v hájích. Touto modloslužbou na počest Královny nebes – Semiramis – se poskvřňovali i Bohu nevěrní Izraelité. (Jr.44,16–19).

24. prosince roku 394 n.l. se konala první křesťanská půlnoční vánoční mše. Náboženský systém změnil den narození Baála na den narození Krista. Pohanům se to líbilo. 24. prosinec se tak stal největším katolickým svátkem. Je to svátek světél, písni, vánočních stromů, dárků,

ale také i rouhání. Můžeme pozorovat dýchánky, děti očekávající sv. Mikuláše, který jim přinese dárky.

Odedávna byla proto tato noc a po ní následující noci pokládány a označeny jako »svaté noci« – VÁNOCE. (Slovo vánoce pochází z německého Weinachten.) Křesťané, kteří opět upadli do pohanství, přidali těmto nocím svatozář tím, že je spojili s narozením Ježíše.

Je však historicky dokázáno, že Ježíš se narodil daleko před prosincem. Kdo však v této době zimního slunovratu přesto tyto ryze pohanské svátky oslavuje a spojuje s narozením Krista – nechť si uvědomí, že tím rozhodně neuctívá Ježíše Krista a ani mu tím neslouží., nýbrž uctívá toho, k jehož počtě byla tato oslava Semiramis vymyšlena, totiž k počtě boha Slunce – Baála neboli Belzebuba (Baál–Sebuba, Beélsebuba... atp.).

Byl to papež Řehoř Veliký, který tento pohanský svátek 25. prosince přijal do svého mešního kánonu, a tím jej zcírkevnil. Sloučení tohoto pohanského solárního mýtu s Ježíšovým jménem není nic jiného než ohavné rouhání se Bohu a jeho Synu Ježíši Kristu.

Archeolog Schmid ve své knize Tajemství Mezopotámie dokazuje, že po smrti zakladatele a původce celého slunečního kultu – Nimroda, se jeho žena nikdy nevdala, avšak několik let po jeho smrti se jí narodil syn, a to právě 25. prosince. Tuto událost vysvětlovala tím, že duch Nimrodův jako duch boha Slunce způsobil početí jejího syna Tamuze.

Tamuz byl považován za syna Slunce. První písmeno jeho jména T bylo později považováno za symbol uctívání Slunce. Uctívači Slunce obětovali své oběti bohu slunce na dřevěném kříži – počátečním písmenu T jména Tamuz.

Franz Cumont píše o lidech, kteří uctívali boha Mitru: »Světili neděli a slavili zrod slunce 25. prosince.« (**Franz Cumont, Ph.S.: The Mysteries of Mithra, 1910, str. 190**).

»25. prosinec – dříve než se stal křesťanským svátkem – oslavovali již staří Římané jako 'narozeniny nepřemožitelného Slunce'.« (**I.T.Waldaphel: Mytologie, Bratislava, 1976, str. 15, 19, 27**).

Vědec a známý spisovatel Issac Asimov, píše: »Mitraisté slavili narození Mitry v době zimního slunovratu 25. prosince, takže populární římské Saturnalie vyvrcholily v mitraistickém Dni Slunce... Někdy po roce 300 n.l. učinilo křesťanstvo závěrečný krok, když absorbovalo Saturnalie... 25. prosinec byl ustanoven jako den Ježíšova narození a z velkého pohanského svátku se stal svátek křesťanský. Neexistuje absolutně žádný biblický podklad pro tvrzení, že 25. prosinec je den Narození Páně.«

»Pohanský svátek narození boha Mitry změnili představitelé církve cílevědomě ve svátek narození Krista.« (**A.B. Ranovič: O prvotním křesťanství; 1963, str. 185**).

»Němci používají slova Weinachten, Francouzi – Noël (tj. Natalis), Jihoslované – Božic (tj. mladý bůh, syn boží) apod. Tento svátek zavedla církev ve IV. století a přizpůsobila jej k pohanské slavnosti zimního slunovratu, kdy se podle domnění lidu »rodí slunce« ('Dies natalis Solis invicti' církev přeměnila na 'festum nativitatis Christi'). V tuto dobu slavívali Římané svoje Saturnalie a bez pochyby i jiné národy pokládali dobu zimního slunovratu za dobu posvátnou a tajemnou.« (**Ottův naučný slovník, 1900 – Praha, heslo Vánoce**).

»Církev vzala pohanské vánoce a udělala z nich svátky, které my v tomto období slavíme.« (**Catholic World, sv. 58, č. 348, březen 1894, str. 809**).

»Vánoce nepatří k nejstarším svátkům církve... Nejprve byly slaveny v Egyptě.« (**Katolická encyklopedie, 1908, sv. III. str. 74**).

»Tak prohlásil i Dr.Eck při rozmluvě s Lutherem v Lipsku r. 1519, aby povýšil moc církve katolické a jemu aby ukázal, že jeho reformace není cele založena na Písmu svatém: 'Jestliže církev měla moc změnit sobotu, jež má svůj původ v Písmě, a přikázala světiti neděli, proč by neměla ustanovit jiné svátky jako vánoce a další? Chceš-li se opírat jenom o Písmo, musíš také jako Židé světiti sobotu, která byla ustanovena na počátku světa a od těch dob zachovávána.'« **(R. Němec: Na rozcestí, str. 172, O moci církevní).**

»Zdá se však, že protestanté, kteří přijímají Písma, nechtějí rozumět, že zachováváním neděle, svěcením vánoc a slavením velikonočních svátků přijímají autoritu hlavy církve – papeže. Papež Řehoř I. (560–604) byl prvním, kdo převzal solární 25. prosinec do svého mešního kánonu a takovým způsobem ho církevně uschoпил stát se 'křesťanským vánočním svátkem'. **(Our Sunday Visitor, 5. února 1950).**

»Faustus, pohan ze 4. století říká papeži Augustinovi o křesťanech: 'Vy slavíte vznešené svátky pohanů, jenže máte od nich své shromáždění oddělené.'« **(John William Draper: History of the Intellectual Development of Europe, sv. 1, str. 310).**

»Když přišel Kristus jako skutečné příslibené símě, aby rozdrtil hadovi hlavu (Gen.3,15), byl zde Tamuz se svým nárokem k tomuto příslibu. Protože datum Kristova narození není známo, aby Boží děti neprovozovaly v tomto dni modloslužbu, vnesl satan do křesťanské církve Tamuzův den – 25. prosinec jako den narození Krista. Biskupové církve to přijali se všemi vánočními dárky, šprýmováním, hodováním a pijanstvím. Dávání dárků byl pohanský zvyk. Vánoční strom a vánoční poleno v krbu jsou pozůstatky germánského uctívání přírody (Jer.10,15). Žádná církev nemůže podporovat vánoce a jejich ducha, aniž by nesměřovala ke ztroskotání. Je to stále jen součást uctívání slunce a je nutné, aby se toho zbývající Boží lid vzdal.« **(A.N. Dugger, editor, P.O. Box 568, Jeruzalém, Izrael). (A. Rivera: The Godfathers, p. III., str. od 39; The Force, p. IV., od str. 18)**

„Nikdo nikdy neřekl, že zná přesné datum Ježíšova narození. Doopravdy to nemůžeme vědět. ...Za termín oslavy Ježíšova narození byl symbolicky vybrán den zimního slunovratu, svátek slunce, které začíná vítězit nad zimou. ...V dobách pohanských, kdy bylo uctíváno slunce, slavili lidé slunovrat. Křesťanství na ten den určilo oslavu narození Ježíše Krista,..." **(Magazín Blesk, č. 51, 22.12.1995, slova katolického biskupa ThDr. J. Koukla, str. 16–17).**

Při těchto svátcích provádí jezuité své propagační tažení a dokonale je využívají pro svůj účel. Kromě podsouvání katolicismu můžeme o vánocích a velikonocích sledovat i rádobu mírové kroky Vatikánu.

V období těchto *okultních svátků* (Velikonoce jsou Římem vyhlašovány stále v souladu s astrologickým pravidlem o konstalaci nebeských těles vždy po 21. březnu) hovoří papež vždy „pln bolestí a zármutku“ o tragédii druhé světové války a o novodobých válečných utrpeních na celém světě a „vyzývá k míru, lásce, pokoji a přátelství.“

Jeho každoroční, tradiční projevy na Svatopetrském náměstí jsou také „vzpomínkou k obětem nacismu a holocaustu“. Při nich „pln dojetí a pohnutí srdce vzpomíná všech obětí válečných hrůz a všeho utrpení za druhé světové války“, za které pak nechává sloužit mše.

Dokonalejší divadelní maska se před světem snad už asi zahrát nedá.

Lze uvěřit tomu, že jsou slouženy mše za milióny židovských, srbských, ruských, anglických a francouzských obětí „novodobé křesťanské Evropy“, které vznikly při zavádění „nového středověku“, jenž realizoval Hitler, když pořádal své „křížové tažení Evropou“ a

„trestnou výpravu“ na srbské a ruské pravoslaví a na anglický protestantismus nebo na vzpurnou dceru *Vatikánu* – na *Francii*?

Za koho jsou slouženy mše tak „dojemně pohnutým“ *Vatikánem*? Za nekatolické oběti moderních křížáckých výprav a moderního inkvizičního tažení *Evropou* to rozhodně není. Není to snad za římskokatolické hrdiny a za bratry jezuity, kteří „pomáhaly“ světu najít jeho „ztracenou katolickou identitu“? To *Vatikán* nikdy oficiálně nepřizná. Nikdy nezjeví světu, koho tím má ve skutečnost na mysli, když hovoří o obětech válečných hrůz. Jeho slova budou vždycky dvojsmyslná a mnohovýznamová.

Kromě těchto svátků, existuje ještě jedna oblast, ve které římský katolicismus mistrně využívá svoji propagaci. Tou je vyhlásování různých osob za svaté.

Středověký duch církve se v zásadě nemění. Proto se můžeme i v dnešní době dozvědět, a to přímo z katolických periodik, že *Vatikán* hodlá prohlásit za blahoslavené a pak za svaté mimo jiné i tři jezuity, kteří se hlavním způsobem podíleli na vzniku *fašismu* a pak na *fašistickém* průběhu dějin:

„*Spoluzakladatel katolické Italské lidové strany (PDI), předchůdkyně dnešní Křesťanskodemokratické strany (DC), Luigi Sturzo, se stane prvním italským politikem, kterého Vatikán prohlásí za blahoslaveného. Očekává se, že po Sturzovi dá Vatikán zelenou i beatifikaci dvou dalších osobností italského politického života tohoto století: Alcida De Gasperiho (1881–1954), generálního tajemníka PPI, spoluzakladatele DC v roce 1943 a po druhé světové válce předsedy vlády...*“ (**Katolický týdeník, č. 36, 7.9.1997**) a „*duchovního otce křesťanské demokracie.*“ (**Katolický týdeník, č. 21, 25.5.1997**).

Jaký je profil prvního světce? Jezuita hrabě *Sturzo* upevnil *fašismus* v *Itálii* včasným zásahem – zformováním katolické strany. Ta umožnila *Mussolinimu* přístup k moci. Osobně podporoval *Mussoliniho fašismus* a osobně intervenoval ve prospěch prvních *profašistických* voleb. *Mussoliniho* podporoval také přímo sám osobně.

Jaký je profil druhého světce? Italský římskokatolický, jezuitský politik a státník, zakladatel katolické Křesťansko – demokratické strany, spolupodílel se na realizaci *vatikánského* projektu evropské integrace, v letech 1944 až 1946 a 1951 až 1953 ministr zahraničních věcí *Itálie*, 1945 až 1953 předseda italské vlády.

Jaké je to třetí jméno? Kdo se za ním skrývá? Je zde aspoň trochu odčiněna křivda, kterou *beatifikace* předchozích dvou jezuitů způsobuje? Běda! Třetí jméno ukazuje, jak se papežství drze vysmívá celému světu. Odhaluje, jak jím ve skutečnosti pohrdá. Třetím svatým nemá být totiž nikdo jiný, než sám papež *Pius XII.*!

„*Eugenio Pacelli – Pius XII. Veliký papež tohoto století, jehož beatifikační proces již probíhá, pocházel z Říma (narozen 1876, 9. října)... byl v roce 1939 zvolen papežem. Bylo to pro církve obtížné období. Pius XII. ovšem vyvíjel mnohé tajné iniciativy ve prospěch pronásledovaných. ...Vždy se projevovala jeho hluboká zbožnost. ...zemřel v roce 1958.*“ (**Katolický týdeník, č. 40, 5.10.1997**).

Jaký je stručný profil třetího budoucího svatého? Jak se projevovala „*jeho hluboká zbožnost*“? A o jaké tajné „*iniciativy ve prospěch pronásledovaných*“ se jedná?

Jezuita v utajení, *E. Pacelli*, byl předně podporovatel a zastávce všech forem *fašistických* režimů. Podporoval *Mussoliniho fašismus* v *Itálii*, *Francův* ve *Španělsku*, *Tisův* na *Slovensku*, *Degrellův* v *Belgii*, *Paveličův* v *Chorvatsku*, dále ve *Francii*, v *Portugalsku*, v *Rakousku*, v *Albánii*, v *Rumunsku*, v *Maďarsku* a na *Ukrajině*.

Ale nejvíce podporoval *Hitlera* a jeho *nacismus*. Říkalo se mu „*Papež SS*“. Při svém zvolení se modlil za vítězství německých *nacistů* na celém světě. Spolu s *Hitlem* se plně ztotožnil s plánem tehdejšího *jezuitského generála, Halke von Ledóchowského*, na vytvoření katolické *Třetí říše* a intenzivně ho podporoval. Proto podporoval vzestup *Hitlerovy* moci, proto zlikvidoval *Výmarskou republiku*, proto připravil politické pole pro *konkordát* mezi *Německem* a *Vatikánem*. Od počátku byl zastáncem německého nacionalismu. Jeho politickou a finanční podporou se *Hitler* uchopil moci. Byl to on sám, kdo rozkázal obsadit *Rusko* a provést *Křížové tažení Sovětským svazem*.

Zdálo by se, že když je *Pius XII.* „*hluboce zbožný*“, že se bude distancovat od *Pia X.*, který vyprovokoval první světovou válku jako „*trestné křížové tažení*“ proti *Srbům* a *Francii*. Místo toho ho nazývá „*ušlechtilým mužem*“ a kanonizuje ho! Zdálo by se, že když je „*hluboce zbožný*“, že bude zlořečit *Francovým fašistickým* rezníkům, povstalcům a mučitelům. Místo toho je kanonizuje jako novodobé svaté! (Viz **kap. 34.17**). Ve své „*hluboké zbožnosti*“ také požehnal *Tisově* „*těžké práci*“ s deportací slovenských *Židů* do tábora smrti (viz **kap. 36.5**)!

Beze sporu je to právě ona „*hluboká zbožnost*“, která ho pokaždé vedla k přijímání *Paveličových* brutálních, *řeznických* vrahů nebo *Stepinacových* krvežíznivých náměstků na „*svatém*“ území *Vatikánu* tak jako *Francových* masakristů. Jak „*přehluboká*“ musela být jeho katolická „*zbožnost*“ a „*křesťanské*“ citění, když pak *ustašovcům* uděloval kardinálské a arcibiskupské odměny za jejich dílo! A beze sporu to byl také výraz jeho „*hluboké zbožnosti*“, když nazývá „*prorokem moderní doby*“ *Ricarda Lombardiho*, jednoho z nejbohatších jezuitů a jednoho z nejaktivnějších politiků *Itálie*, kterému patřilo i centrum v *Rocca di Papa* nedaleko *Říma* (**Katolický deník č. 45, 9.11.1997**). Bezesporu není náhodou, že za svatořečením *Pia XII.* stojí také jezuitský řád v podobě současného vlivného jezuita *Petera Gumpela* organizujícího celý proces svatořečení či *Pierra Bleta*, historika a profesora *Gregoriánské univerzity* zpracovávající postoj *Vatikánu* v době druhé světové války.

O „*chudobě*“ poválečných jezuitů shromážděných okolo *Lombardiho* viz také např.: **A. Tondi: Jezuité, str. 282–286**.

Jaké tajné iniciativy musel *Pius XII.* asi vyvinout, když jeho milovaní synové *ustašovci* a španělští a němečtí *fašisté* začali být „*pronásledováni*“ soudním válečným tribunálem? Nebyly to snad právě ony iniciativy konané ve spolupráci s *CIA* a *jihooamerickými* vládami, které končily „*uklizením*“ „*těžce pronásledovaných*“ do přívětivějšího prostředí v *USA, Jižní Americe, Kanadě, Nového Zélandu, Filipín* a *Austrálii*, než je poválečná zdevastovaná *Evropa*? Nebo máme za „*tajnými iniciativami*“ ve prospěch *pronásledovaných*“ chápat alibistické ukrytí těch několika tisíc *Židů* v *Římě* a *Vatikánu*, z nichž byla více jak polovina za tichého, mlčenlivého souhlasu *Pia XII.* poslána stejně na smrt? Je snad „*tajnou iniciativou*“ ono známé mlčení k masakru 700 000 polských *Židů* a v konečném důsledku k likvidaci více jak šesti miliónů *Židů* celkem? Je touto „*tajnou iniciativou*“ mlčení k deportacím židovských dětí do plynu? (O tom viz například kniha: **Peter de Rosa: Temné papežství, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1996, str.207-213**).

Patřilo do oné „*tajné iniciativy*“ vybudování neofašistické mezinárodní sítě po druhé světové válce, dlouholetá ochrana a utajování válečných zločinců a tiché povýšení vraha statisíců lidí, *Stepinace*, na kardinála za „*apoštolské dílo*“ v *Jugoslávii*?

I katoličtí novináři **Luxmoor** a **Babiuchová**, kromě jiného i dopisovatelé do oficiálních římskokatolických periodik, musí v případě válečných politických intrik a v případě mlčení *Pia XII.* k masakrům etnik, které papežství odedávna nenávidělo (*Židé, Srbové, Rusové, Romové* a další) při psaní své knihy: „**Vatikán a rudý prapor**“ na základě nevyvratitelných historických důkazů, přiznat že „*Pius XII. věděl o plánech na podepsání sovětsko-německé doho-*

dy, která by umožňovala roztržení Polska, nejméně tři měsíce před 23. srpnem 1939, kdy byl uzavřen pakt Molotov–Ribbentrop. Jeho státní tajemní, kardinál Luigi Maglione, se až do 1. září 1939, kdy německé armádní sbory překročily polskou hranici, snažil rozptýlit napětí diplomatickou cestou. Ale papežův rozhlasový projev, vysílaný večer téhož dne, v němž zazněl onen slavný apel – »Zachováním míru nelze prohrát nic, válkou lze zničit všechno« – jasně ukázal, jak bezzubá je tradiční diplomacie v době nového světové řádu vystavěného na síle a moci. To bylo zřejmě důvodem, proč se Pius XII. později nikdy nepokusil vystoupit s rozsáhlejší mírovou iniciativou. ...Mnozí papeži zazlívali, že se zarputile snaží setrávat na půdě vysoké diplomacie a zachovávat nestrannost.“ (**J. Luxmoore, J. Babiuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 86**).

Omluvný tón na adresu Pia XII. od těchto současných katolických historiků však brzy končí, když zaznamenávají mlčení tohoto papeže k dalším Hitlerovým aktivitám ve válečné Evropě: „Hitler vystoupil v Říšském sněmu s projevem, ve kterém označil překročení hranic za pokus »předejít útoku ze strany Polska.« Prohlásil, že papež dává vinu za vznik konfliktu Polákům, kteří odmítli vydat Gdaňsk a učinit vstřícné gesto vůči své německé menšině. Teprve o Vánocích se papež vyjádřil, že šlo o »předem připravenou agresi proti malému, pracovitému a mírumilovnému národu, kde zámkou byla neexistující hrozba.« V té době ale mohl říci totéž i o Československu, které Hitler rozdělil už v březnu, nebo o Finsku obsazeném Sovětským svazem v listopadu. Stížnosti na to, že není schopen zareagovat, neměly utichnout – obětí německé invaze se postupně staly Dánsko, Norsko, Nizozemí, Belgie, Lucembursko, Jugoslávie a Řecko. Při rozhovoru s velvyslancem Itálie ve Vatikánu, Dinem Alfierim, v květnu 1940 papež údajně připustil, že se k polským událostem vyjádřil »příliš zdrženlivě«. »Soudíme-li z dějinného hlediska, zdá se, že katolicismus zcela selhal,« napsal jistý ilegální polský katolický list. »V osobě papeže jsme nenalezli apoštola ani otce.«

Ještě více mělo být řečeno na adresu Pia XII. pro jeho údajnou neschopnost odsoudit německé vyvražďování Židů. ...Před svou smrtí (13. 2. 1939) Pius XI. připravil encykliku »*Humani generis unitas*«, v níž odsoudil rasismus a prohlásil, že se církev distancuje od »nespravedlivé a neomluvitelné kampaně vedené proti Židům pod pláštíkem křesťanství.« Nový papež užil některé úryvky z ní v »*Summi pontifikatus*«, ale text jako celek zůstal nepublikován. ...Jisté zdroje (**Passelecq, Georges – Suchecky, Bernard: L'Encyclique cachée de Pie XI, Paříž, Éditions La Découverte, 1995, Ecumenical News International, 6. 10. 1995, str. 7–9**) uvádějí, že Pius XI. zemřel den před chystaným setkáním italských biskupů, kde prý měla být zrušena platnost konkordátu mezi Vatikánem a Mussoliniho vládou z roku 1929. Tvrdilo se dokonce, že papež byl otráven německými agenty, aby bylo zabráněno uveřejnění encykliky.

...Z dokladů lze usuzovat, že někteří východoevropští církevní představitelé sdíleli názor Pia XII., že by nebylo moudré, aby církev otevřeně protestovala. Krakovský kardinál Sapieha údajně roztrhal soubor dokumentů o holokaustu, který mu byl v srpnu 1942 propašován od kardinála Maglioneho s varováním, že pokud budou objeveny, nacistický místodržitel Hans Frank »nás dá všechny zabít«. »Jaký by mělo smysl říkat, co ví celý svět?« komentoval prý své jednání Sapieha. ...Před válkou žilo v Polsku 4,5 milionů Židů nehledě na množství dalších, kteří sem byli deportováni z jiných zemí. Dnes polských Židů nepřesahuje 100 000.

...Nezpochybnitelné důkazy o existenci vyhlazovacího tábora v Osvětimi však do Vatikánu pronikly až v polovině roku 1944. ...Podstatné ale není, zda Pius XII. něco podnikl, ... ale zda udělal všechno, co bylo v jeho moci. Tutéž otázku je možné si klást v souvislosti s kteroukoliv vůdčí postavou druhé světové války, avšak v případě papeže na odpovědi obzvlášť záleží, protože je v sázce jeho morální autorita. ...Tvrdit, že veřejné odsouzení nacistických zločinů by u německých vojáků vyvolalo krizi loajality a svědomí, znamená nepochopení vztahu mezi svě-

dectvím a diplomacií. Žádný soudný pozorovatel nemohl očekávat, že papež může někoho zachránit jen tím, že něco prohlásí. Ale i pouhá slova mohla přinést útěchu odsouzeným k smrti v tiché anonymitě, těm, kteří umírali nepovšimnutí a neoplakáváni blízkými."

...Přesto bylo i nadále papeži vyčítáno, že nedokázal odsoudit nacistické zločiny. ... Na počátku 70. let Carlo Falconi doplnil, že Pius XII. vědomě ignoroval osud nejen Židů, ale i Poláků, Srbů, Rusů a Romů. Falconi označil papeže za »byrokrata a právního formalistu« a jeho pojetí církve za »příliš světské.« I když odhlédneme od podobných komentářů, je jisté, že papežův postoj zaplatil Vatikán vskutku draze.

Pius XII. strávil 13 let jako papežský nuncius v Mnichově a Berlíně a nechtěl připustit, že Německo je pro civilizovaný svět ztraceno. ...Role Vatikánu byla nejasná už v roce 1939. Nešlo koneckonců jen o jeden z mnoha států, který má své světské zájmy, třebaže jeho občané jsou rozptýleni po celém světě? Nebo byl něčím mnohem významnějším – nervovým centrem světově rozšířené společenské síly, jehož moc vyplývá z jeho pozice nejvyšší světové morální autority? Vatikán se pokoušel být obojím – a v obojím případě selhal. V roce 1945 jej už mnozí vnímali jen jako nelibost budící skvrnu na válkou zbrzděném horizontu,... (**J. Luxmoore, J. Ba-biuchová: Vatikán a rudý prapor, str. 87–92**).

„Žádný výnos, který by katolíkům zakazoval spolupracovat s fašisty a nacisty... nebyl vydán.“ (**Tamtéž, str. 106**).

„V březnu 1988 uveřejnila vatikánská papežská komise pro náboženské kontakty s judaismem dokument nazvaný »Úvaha o holocaustu«, v němž se otevřeně hovořilo o sporném působení papeže Pia XII. To byl první krok k tomu, aby církev projevila lítost nad skutečností, že nedokázala adekvátně reagovat na vyvražďování Židů. Brzy po vydání dokumentu uveřejnily kající prohlášení i biskupské konference v jednotlivých evropských státech.“ (**Tamtéž, str. 451**).

Spojenci znali, kudy vedou koleje ke koncentračním táborem a ani jednou je nebombardovali, a to ani tehdy, když ovládli vzdušný prostor nad Německem. Vlaky smrti jezdily nerušeně dál. Politika Pia XII. měla velice dlouhé prsty a byla silná i v zákulisí nejen v Evropě, ale i v USA. Není žádným tajemstvím, že právě ty firmy v USA, jejichž ředitelé a šéfové se těšili silnému přátelství s kurií ve Vatikánu a osobně také s Piem XII., udržovaly druhou světovou válku v chodu. Zvláště General Motors, IBM a Ford podporovaly Německo stroji, zařízeními a různou technikou, která sloužila výhradně pro výrobu válečné techniky na německé frontě. Pro nacisty vyráběly i formou nucených prací během celé druhé světové války. Hlavy amerických firem udržovaly s Hitlerem osobní kontakty. Podíl amerických firem na vzestup Hitlera a na vyzbrojení Německa je dnes, na začátku 21. století již jednoznačně mnohokrát prokázán. Například v roce 2004 uvedlo několik zdrojů najednou zprávu: „Pod titulem »Hitlerovi američtí obchodní přátelé« uvedla bavorská televize v pondělí večer dokumentární pořad o spolupráci koncernů z USA s nacisty. BERLÍN – Když se už v letech 1937–38 naplno rozjížděla nacistická válečná mašinerie, dostali přední američtí manažeři Velkokříž německého řádu orlice, nejvyšší vyznamenání vyhrazené pro cizince – mezi nimi i Henry Ford nebo manažer koncernu General Motors, James Mooney. Reportér listu The New York Times, který Hitlera v roce 1922 v Mnichově navštívil, napsal, že měl na zdi velký portrét Henryho Forda. Německé dceřiné společnosti amerických koncernů – Opel, Ford nebo Dehomag – se ochotně zapojovaly do Hitlerových příprav na válku. Bez nákladních aut a pásových vozidel, která vyráběly Opel a Ford, by německá armáda prakticky nebyla s to obsadit například Rakousko, Československo nebo Polsko a tak rychle rozdrtit Francii v bleskové válce.“ (**www.Seznam.cz, www.Novinky.cz, Novinky, DPA, ČTK, Právo, 16.10.2004**).

Hitler, jako politik, byl díky skryté avšak silné podpoře *Vatikánu* natolik finančně zabezpečen, že mu z počátku nabízely spolupráci všechny významné podniky a banky po celém světě a to i včetně takových neutrálních zemí, jakou bylo *Švýcarsko*. Tato země má také největší podíl na délce trvání válečného utrpení v Evropě. Kdyby *Švýcarsko* přestalo *hitlerovský* válečný kolos v *Německu* dotovat, zkolaboval by *nacistický režim* do třech měsíců. (**Česká televize, Prima: Tajemství války /5/, 10.8.2007, 8:15 hod**). Za vším byly v první řadě peníze. Není tajemstvím, že v úplném počátku mu nabízelo spolupráci i mnoho židovských magnátů a velkovýrobců. Nebýt však politiky *Pia XII.*, nikdy by se neuskutečnila *Hitlerova* vize, o které sám říkal, že je úplně stejná, jako papežova.

Už pouhý stručný profil i tohoto budoucího svatého je po pravdě dlouhým výčtem hrůzostrašné nedávné minulosti *Evropy*. Avšak ve skutečnosti není přehled činů budoucího svatého *Pia XII.* zdaleka vyčerpán. S jeho osobou může být spojováno sotva co kladného a pozitivního stejně tak, jako nemohou být klady spojovány s *fašismem*, *nacismem* nebo *Stalinským komunismem*.

Jezuité si dnes uvědomují, že jejich papež *Pius XII.* není v očích veřejnosti ani v očích historiků ceněn příliš kladně, proto vyvíjí různé aktivity za očistění papežova jména a snaží se ho laické i odborné veřejnosti ukázat ve světle, o jehož pravdivosti lze však přinejmenším pochybovat.

Například dílo: **„Akta a dokumenty Svatého stolce ve vztahu ke druhé světové válce (Actes et Documents du Saint-Siege relatifs à la Seconde Guerre Mondiale)“** francouzského jezuitského kněze *Pierrea Bleta*, profesora církevní historie na *Gregoriánské jezuitské univerzitě*, který je proslavený obranou papeže *Pia XII.* proti obvinění z antisemitismu a dalších tří jezuitských historiků. Všichni čtyři jezuitští kněží pracovali společně pod vedením *P. Bleta*. Dílo tvoří celkem dvanáct samostatných svazků, na nichž pracovali z pověření papeže *Pavla VI.* od roku 1965 do roku 1982. Z toho všeho pak *Pierre Blet* ještě vytvořil pro veřejnost jeden jediný svazek pod názvem: **„Pius XII. a druhá světová válka ve světle vatikánských archivů (Papst Pius XII. und der Zweite Weltkrieg. Aus den Akten des Vatikans, Schönigh, 2000, 314 stran)“** (*Malice cyrilometodějská, 2001*). (<http://www.malicecm.cz/dejiny.html>; <http://www.narmyslenka.cz/kult/kult022.html>)

„*Bletovou výhodou bylo, že měl přístup do jinak tajných vatikánských archivů, které jsou pro badatele otevřeny pouze do období nástupu Pia XI. (1922). Kromě toho mohl využít svědectví přímých spolupracovníků Pia XII. Bletova práce pojednává ve dvanácti kapitolách o vývoji vatikánské politiky od nástupu Pia XII. na papežský stolec v únoru 1939 až do května 1945. Na základě původních pramenů (zejména diplomatické korespondence) objasňuje postoje Svatého stolce k církevní problematice v evropských zemích okupovaných nacisty a v Německu samém. ...Blet se ve své knize nepouští do popisování širších souvislostí vatikánské politiky za druhé světové války, což je trochu škoda. V tomto kontextu by si jistě zasloužilo krátce připomenout náklonnost značné části rakouských a francouzských katolických kruhů antijudaistickým tendencím. Blet nezmiňuje ani roli, jakou sehrál německý biskup Alois Hudal, působící v Římě, ve snahách o sblížení mezi katolickou církví a nacionálním socialismem. Tento muž, který navíc po válce podporoval útoky nacistických válečných zločinců do Jižní Ameriky, má v takto koncipované práci rozhodně své místo.“* (**Lidové noviny, 24.11.2001, článek: Papež, který mlčel?, str. 15**).

Po přečtení knihy jsme došli k závěru, že autor částečně čerpá také z podvržených archivních materiálů, které ihned po druhé světové válce a po smrti *Pia XII.* ještě neexistovaly, ale které byly „náhle“ k dispozici teprve od 60. let 20. století. Směli však nahlédnout pouze

vyvolení, zvláště pak historikové jezuitského řádu. Nekatolickým historikům nebyl archiv zpřístupněn v celém svém „piovském rozsahu“, a to v podstatě trvá až do dnes (rok 2005).

Na přesvědčení veřejnosti o kladném charakteru a jednoznačně kladné úloze tohoto papeže za druhé světové války a po ní záleží *Vatikánu* a jeho vojsku opravdu hodně. Má zájem na vytvoření jeho „svatého“ obrazu a pro jeho očištění dokonce neváhají vypouštět zprávy přes italská média o tom, že papeže *Pia XII.* chtěl v roce 1944 dokonce unést *Hitler*, protože byl údajně popuzen vstřícností katolíků vůči Židům: „*Hitler plánoval v roce 1944 únos papeže Pia XII. Hlava katolické církve měla být převezena do Německa. Uvedl to v neděli italský deník La Repubblica. ŘÍM – Hitler údajně rok před koncem druhé světové války nařídil generálovi Friedrichovi Ottovi Wolffovi, aby unesl tehdejší hlavu katolické církve. Ten však rozkaz odmítl provést a navíc papeže varoval. Informaci obsahoval materiál sepsaný Wolffem v roce 1972. Dokument byl následně vložen do složky, kterou Vatikán sestavoval v rámci svatořečení Pia XII. Hitler údajně únos plánoval kvůli tomu, že byl popuzen vstřícností katolíků vůči Židům. Právě tato církev totiž v Evropě během 2. světové války ukryla tisíce Hebrejců. Papež měl být internován na hradě v Bádensku-Württembersku. Pius XII. zastával pontifikát od roku 1939 do roku 1958. Při vánočním kázání odmítl vraždění z důvodu rasy nebo náboženství. Jeho kritici mu však vyčítají, že nikdy otevřeně proti Hitlerovi nevystoupil, a to i přesto že věděl o chodu vyhlazovacích táborů.*“ (**Seznam.cz, Novinky.cz, Novinky, DPA, Právo, 16.1. 2005**).

Této informaci nevěříme a máme k tomu tyto důvody:

Na adrese: <http://home.wxs.nl/~j.n.houterman/bio/german/HeerW.htm> zjistíme, že se *Wolff Friedrich* narodil 4.1.1893, generálmajor od září 1944 do května 1945. V roce 1972 mu bylo 79 let. I kdyby měl natolik svěží paměť, že si mohl troufnout napsat tak vážné obvinění na svého bývalého šéfa, jakým je únos vrchní hlavy státu *Vatikán* a vrchní hlavy římskokatolické církve, proč to udělal až v roce 1972. Proč to nebylo dříve? A jak je možné, že se právě tento dokument dostal do složky pro svatořečení *Pia XII.* a ne do jiné a jak to, že se o tomto dokumentu mlčelo dalších několik desítek let, než se to veřejnost dozvěděla přes *La Republicu* v roce 2005? Není to podezřelé?

Připusťme, že to obvinění *Hitlera* je pravdivé a že *Wolff* skutečně dostal rozkaz k únosu. Pokud jej však odmítl vykonat, jak říká zpráva, pak by těžko zůstal v nejvyšších funkcích německé armády až do května 1945.

Jak jsme také dostatečně zdokladovali, jsou to právě katolíci, kteří od samého počátku *Židy* nenávidí a šíří o nich polopravdy až hrubé výmysly a odmítají jejich původní, starozákonní, předkřesťanské náboženství, zvláště pak pravou podobu **Desatera**, to je pravé znění všech *deseti Božích přikázání*. V době války byly katolické kruhy, zvláště v *Německu* a *Rakousku* zaměřeny proti *Židům* na nejvyšší míru. Lze tudíž těžko hovořit o „*vstřícnosti katolíků vůči Židům*“ a o tom, že římskokatolická církev ukryvala *Židy* před jejich vyvražďováním a před deportací do koncentračních táborů. Jistěže i zde byly různé drobné výjimky mnoha jednotlivců – katolíků, ale to s církví jako s celkovou institucí nemělo a nemá co dočinění.

Také ještě dnes, na počátku 21. století, můžeme pročit o *Hitlerovi* mnoho životopisné a dokumentární literatury a ani v jedné se nikdo z autorů nezmiňuje o tom, že by *führer* na konci své éry uvažoval o únosu papeže *Pia XII.* a k tomu údajně do *Německa*, kde by tímto činem proti sobě popudil mnohamilionové zástupy římských katolíků. Navíc byl vázán oboustranně podepsaným a schváleným *konkordátem* a v roce 1944 měl s *Vatikánem* nadstandardně vřelé diplomatické vztahy, což může potvrdit *E.F. von Weizsäcker*, tehdejší diplomat a tajemník při ministerstvu zahraničí a velvyslanec ve *Vatikánu*. Proč by měl být tedy papež unášen k *Hitlerovi*?

„Sám Adolf Hitler byl římský katolík. Hitler byl vychováván v tradiční katolické rodině. V dětství i během dospívání navštěvoval malý Adolf pravidelně mši, sloužil během mše jako ministrant, doufal, že se stane knězem a navštěvoval školu v benediktinském klášteře v Lambachu v Rakousku. Právě v tomto klášteře našel Hitler poprvé hinduistickou svastiku, kterou později přijal za symbol svého nacionálně-socialistického hnutí. Jako dospělý zůstal Adolf Hitler uznávaným členem Římské církve-Státu. Nikdy ho představitelé Církve-Státu neexkomunikovali. Když chtěli němečtí důstojníci v roce 1944 uskutečnit atentát na Hitlera, ale jejich plán se nezdařil, uspořádala Římská církev-Stát v Německu *Te Deum* jako poděkování Bohu za to, že se Führerovi podařilo uniknout.“ (**John W. Robbins: Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political...**, str. 167).

Navíc je dodnes o Hitlerovi známo, že náboženské otázky, pokud je chtěl vůbec řešit, chtěl to udělat až po skončení válečných tažení, protože v té době měl zcela jiné starosti. Kromě toho Bádensko-Württembersko vzniklo až v roce 1952, takže v roce 1944 ještě zcela neexistovalo.

Tyto všechny body nás vedou k tomu, že zpráva je jedním z dalších podvrhů z dílny falsifikátorů, kteří se snaží vnutit veřejnosti dogma, že co bylo bílé, bude nyní černé a co bylo černé bude od nynějška bílé. Současně jde o další reklamní propagandu ve prospěch římskokatolické církve a jejímu „dojímavému“ vztahu k Židům.

Jezuité v **Katolickém týdeníku číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI.**, na **straně 5** uvedli tuto zprávu již v pozměněné formě. Jednak vypustili všechny konkrétní a časové údaje a přidali více propagandistických slov ve snaze změnit skutečnou, historickou pravdu o lásce Pia XII. k Německu, o jeho lhostejnosti až nepřátelství k Židům a o Hitlerově respektu k římskokatolické církvi a o jeho pevné provázanosti s touto institucí: „**Hitler plánoval únos papeže Pia XII.** Italský katolický deník *Avvenire* nedávno uveřejnil zprávu, že nacistický diktátor Adolf Hitler plánoval únos papeže Pia XII. Hlavy katolické církve se chtěl zbavit, protože papež prý byl přespříliš přátelský vůči Židům a Hitler se obával, že by byl překážkou jeho plánů na ovládnutí světa. Hitlerovým cílem bylo skoncovat s křesťanstvím a nahradit ho novým nacistickým náboženstvím. Únosem pověřil generála Karla Friedricha Otto Wolfa, který však Hitlerův plán prozradil klerikům. Jak uvedl deník *Avvenire*, Vatikán vzal toto varování vážně a připravil se na ně – mimo jiné ukryl mnohé důležité dokumenty. Zprávy o Hitlerově plánovaném únosu Pia XII. jsou tak v rozporu s tvrzeními některých historiků, kteří Pia XII. označují za proněmecky orientovaného a obviňují ho, že během svého pontifikátu mlčel k pronásledování a vyvražďování Židů nacisty.“ (**Res Claritas**).

Kromě mnoha jiných důsledků vyplývajících z těchto novodobých podvrhů se tedy stále potvrzuje pravda, že diktatura a její představitelé je přesně to, co dodnes papežský Stolec uznává jako jediný, ideální „křesťanský“ politický systém s ideální vládou, který je nejvhodnější k zavedení ve všech katolických nebo zkatolizovaných zemích. Byl to právě Pius XII., který k nacistické diktatuře a ke koncentračním vyhlazovacím táborům (*Továrnám na smrt*) veřejně mlčel a obdivoval „germánskou demokracii“ tak barvitě vylíčenou v **Main Kampf** jezuitským otcem *Stämpflem*.

A kdože to usiluje o vyhlášení za blahoslavené? Datum jasně ukazuje, že se nedjedalo o nikoho jiného, než o světovou „mírovou SUPERHVĚZDU“, o „*POSLA MÍRU*“ a „*HLAS MÍRU*“ a „*ANDĚLA MÍRU*“ (tak je totiž na Západě i na Východě dodnes nazýván): o papeže JANA PAVLA II. a jeho kurii. Právě ten, který nejvíce tehdy volal „*pln dojetí a pohnutí*“ po míru, si troufal zároveň světu oznámit jména tří jezuitských politiků – budoucích katolických „svatých“.

Stále však budou lidé, kteří budou ukazovat na to, že řád jezuitů nemůže být přeci zase až tak negativní a záporný. Nechtě si tedy prosím tyto lidi povšimnout, že „děti“ jezuitského řádu – revoluční *ateismus*, *komunismus*, *fašismus* a *nacismus* nenesou ve společnosti žádné klady. V konečném důsledku tyto diktatury pokaždé uduší lidskou svobodu, štěstí, spokojenost a pokaždé zničí mír a klid národů.

Nechtě si prosím také povšimnout, že ani v dnešní době moderního „osvícenství“ a „poučení“ z chyb minulých systémů se nechová papežství jinak. Co je kladného na tom, že *beatifikací* nejméně dvou *profašistických* jezuitů ve skutečnosti uznává hodnoty jedné z těch nejzvrůdnějších diktatur moci? Co je pozitivního na tom, že jejich *beatifikací* ukazuje papežství ve skutečnosti, kam se chce zase vrátit a po čem touží?

Není to snad právě jeden z těch do nebe volajících skandálů „Svatého“ stolce v současné době?

Nebráníme se také názoru, že se jedná o manipulaci s národními city. Papežství pro nadcházející období potřebuje Itálii stejně tak hodně jako *Německo*. Potřebuje „dát injekci“ jejich věrnosti papežskému stolci, neboť tyto státy mají hrát velikou roli při budoucí katolizaci *Evropy*. To odpovídá tomu, co jsme při studiu tajných plánů jezuitů pro současnost sami poznali.

I v *Čechách* můžeme pozorovat manipulaci a spekulaci římskokatolického systému s národními city. I *Čechy* chce mít *Vatikán* pod svoji mocí. Vždyť se jedná o pravý střed *Evropy* a o křižovatku mnoha kultur dohromady. Kdo má *Čechy* pod svojí mocí, vlastní již z poloviny také okolní země. A národní city jsou dnes další oblastí, kde *Vatikán* dokáže díky své historické praxi velmi dobře psychologicky působit.

Vzpomeňme například na blahořečení svaté *Anežky české* a co to udělalo s *národem*.

V případě františkánské řeholnice, rodačky od *Brna*, *Marie Restituty Kafkové* nám ***Katolický týdeník, č. 26 ze dne 28.6.1998*** hned na první stránce neopomíná prozradit, že „světice“ měla „*smysl pro humor*“ a připomíná, že „*bylo možné ji zastihnout nedaleko špitálu v útulné hospůdce, kam si zašla na své oblíbené pivo.*“ Humor a pivo, dvě věci, který český národ miluje. Proč to tedy *Čechům* nevyvyšit jako „svaté“ cnosti. Avšak v jakém protikladu je hned sousední článek o vrcholné plnosti křesťanské svatosti, která se nedá *ničím obejít!*

Římskokatolická církev však chystá v *manipulaci s českými národními city* mnohem větší sousto. Chce vyhlásit za svatého *Jana Husa*.

Už dřív k českým římskokatolickým světcům přibyli: *Anežka*, *Zdislava z Lenberka* a *Jan Sarkander*. Ale vyhlášením *Jana Husa* za svatého by byl zasažen a spoután samotný *reformační, protestantský* základ naší země. Přímo by bylo spoutáno nejen české *husitství* – ona chloubka českých *protestantů*, ale zasáhlo by to i *polské, německé, francouzské, švýcarské, holandské* a *anglické protestantské* směry.

Upálení Mistra *Jana Husa* je plně zneužito pro utváření *falešného ekumenického cítění* a spojení všech církví v čele s římskokatolickou.

„*Každoroční připomínce upálení českého reformátora Jana Husa věnují křesťané reformačních tradic pozornost na všech místech, kde se scházejí. Některá bohoslužebná shromáždění k letošnímu 583. výročí se konala dokonce již o den dříve, v neděli. V přímém televizním přenosu se ale pražští nekatoličtí křesťané v čele s Církví československou husitskou a s hosty z dalších církví včetně katolické setkali 6. července odpoledne při ekumenické bohoslužbě v Betlémské kapli, kde kněz a univerzitní rektor Jan Hus na počátku 15. století kázal. Husův odkaz připomínají rovněž tradiční oslavy v jeho rodišti – Husinci na Prachaticku. Po do-*

polední ekumenické bohoslužbě následovala v tamějším Památníku mistra Jana Husa v jeho rodném domě panelová diskuse na téma »Násilí a náboženství«, během níž zazněla také výzva severoirským katolíkům a evangelíkům k zastavení násilí a hledání dialogu. Jejich zástupci budou na příští rok pozváni evangelickou a katolickou mládeží do Husince, aby se na místě přesvědčili, že je to možné. Děje se tak v návaznosti na nedávný list kardinála Miloslava Vlka severoirským katolíkům a evangelíkům, v němž je mj. zmíněn příklad »Komise pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem«, která vznikla v roce 1993 na základě podnětu papeže Jana Pavla II. z doby jeho první návštěvy v ČR v roce 1990. Jsou v ní zastoupeny všechny naše teologické fakulty a na společné práci se podílejí specialisté různých konfesí. Komise pracuje při České biskupské konferenci a jejím předsedou je kardinál Vlk. Funkci sekretáře zodpovědného za řízení vědecké práce vykonává P. František J. Holeček OM." (**Katolický týdeník, č. 29, 19.7.1998, str. 4**).

„Radost z průběhu letošních husovských oslav vyjádřil předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Edward Idris Cassidy. V dopise z 24. července adresovaném Komisi pro studium problematiky spojené s Husovou osobností, životem a dílem při ČBK vyjadřuje kardinál potěšení nad účastí delegátů ČBK při bohoslužbách u příležitosti státního svátku 6. července v den výročí upálení Mistra Jana Husa. V pražské Betlémské kapli zastupoval katolickou církev pražský pomocný biskup Václav Malý a v Husinci sekretář husovské komise P. František Holeček OM. Ve svém dopise ujišťuje kardinál Cassidy členy komise podporou Papežské rady pro jednotu křesťanů v jejich práci i svou modlitbou za požehnání pro jejich další činnost ke vzájemnému pochopení a sblížování křesťanů různých tradic." (**Katolický týdeník, č. 33, 16.8.1998, str.3**).

„S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ... Jan Pavel II. se zajímal o život církve v českých zemích a o současný stav vztahů mezi církví a státem. Kardinál Vlk mu tlumočil pozdravy prezidenta Václava Havla a podrobně ho informoval o své nedávné schůzce s předsedou vlády Milošem Zemanem. Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výpravy na naše území v 15. století." (**Regionální deníky, ČTK, 14.9.1998**).

Chce snad římskokatolická církev uznat, že *Husovo mučednictví* a *Husova krev* je hrdostí a chloubou římskokatolického systému? Chce snad přiznat, že *Husův postoj* a *Husovy věroučné body*, které zastával, jsou ryzími, původními články římskokatolických doktrín a věrouky? Chtějí snad dnešní římskokatoličtí biskupové prohlásit, že jsou pyšní na *Husovo učení* a že jsou ochotni je veřejně přijmout a včlenit je do svého katechismu?

Zná dnes česká veřejnost, co *Jan Hus* hlásal a za jaké učení byl *Římem* upálen? Autentické svědectví papežského preláta *Pogia* z té doby nás nenechává v nejistotě a v neznalosti:

„Po nějaké chvíli zatroubil skvostně oděný trubač ve dveřích chrámové lodi a ihned hrdě vstoupil císař s mnoha pány, oblečený v drahocenné šaty; všichni pak, i císař *Zikmund*, se usadili na svá místa. Nato povstal kronikář a četl *Husovi* obžalobu sestávající ze 74 článků, z nichž hlavní důraz byl kladen na šest následujících:

1. obžalovaný nevěří v proměnu hostie,
2. opovrhuje vírou v papežovu neomylnost a opovrhuje vzýváním svatých,
3. popírá mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a zpověď u něho,
4. zavrhuje nepodmíněné poslušství k světským představeným,
5. zavrhuje zákaz kněžského manželství,

6. nazývá odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému.

Pro tyto a jiné bezbožné příčiny a řeči jest Jan Hus obžalován z kacířství a povolán před císaře a církevní otce, aby zásady svého učení odpřísáhl." (Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Líčí očitý svědek POGIUS, Tisk Brno, 1993, str. 42 – 43).

Těžko si lze představit, že římská neomylnost uzná, že měl Jan Hus ohledně hlavních bodů obžaloby pravdu a že se tedy římský katolicismus spletl a plete dodnes. Ve skutečnosti je blahoslavení Jana Husa zase jen dalším krokem z přichystaných triků Vatikánu, jak ukonejšit protestantský český národ, vetřít se do jeho přízně a provést si svou vlastní politiku. Jestliže však Hus konečně našel po tolika stoletích milost u papeže, proč se to nestalo v případě Jeronýma Pražského, Husova učedníka, který byl upálen ze stejných důvodů jako Mistr Jan Hus? Že by Vatikán tohoto věrného a statečného mučedníka neznal?

Velikou drzostí bylo také vysvěcení valašského jezuitského kněze Jana Sarkandera, atentátníka na českého krále Matyáše, věrného nástroje jezuitů a slepého nástroje projezuitského kardinála z Ditrichštejna. Právě tohoto kněze Sarkandera, který zároveň násilně bojoval proti moravským a slezským protestantům, má dnes Morava jako svého patrona. Jaká to „čest“! Přitom jde o římského katolíka stejně jako u ostatních „svatých“ Moravy. Vůbec tedy nezapadá do životopisů skutečně velikých mužů Moravy a Slezska, protestantských to národů a jeho kult uctívání je pouze umělým implantátem provedený Římem stejně jako u Jana Nepomuckého.

Za „věrnou službu“ církvi (to je atentátníka na svobodně uvažujícího nekatolického krále Matyáše) byl Sarkander v roce 1995 při papežově návštěvě Moravy kanonizován za svatého „mučedníka pravé víry“, a to na základě překrouceného a dovymyšleného příběhu o zpovědním tajemství. Jaká ironie a obrazný výsměch ze strany Vatikánu celému českému a moravskému národu. Sarkander je dnes Římem a jeho biskupy nazýván jako „chlouba staletých dějin vaší církve, kteří se přiřadili k velkému množství vyvolených duší, vyrůstajících během staletí v české, moravské a slezské zemi“ a jako ten, kdo ukazuje cestu vyznávané a krví dosvědčované víry... **(Katolický týdeník, č. 39, 27.9.1998, str. 3).**

A s drzostí sobě vlastní Vatikán také vůbec nereagoval na protesty evangelické a husitské církve vůči blahoslavení Sarkandera. Podpora od tehdejšího prezidenta Havla, prokatolického vládního křídla a od mnohých členů parlamentu k tomuto okultnímu vysvěcení umlčí jakékoli hlasy nekatolických církví. Pro Řím je podpora státu vždy tím nejdůležitějším.

Papežská stolice tím však také současně názorně ukazuje, že co chce v Čechách provést, provede, a to bez jakéhokoliv ohledu na prosté lidi, pokud má podporu u nejmocnějších v zemi a lidi jsou slabí. Poučí se z toho někdy národ?

50.6 Dnešní katechismus – „zlatý“ vrchol jezuitské propagandy

Výsledkem Druhého vatikánského koncilu je dnešní katechismus, upravující vztah římskokatolické církve k současnému světu, ve kterém převládá materialismus, ateismus a celá plejáda nekatolických církví. Při sestavě tohoto nového vydání katechismu bylo přihlédnuto k faktu, že světem hýbou i různá mírová hnutí. Nový katechismus se proto důsledně vyhýbá všem tématům, která mohou „mírové, eku-
menické soužití mezi církvemi“ a „mírovou službu světu“ nějakým způsobem zastřít.

To vše souvisí s plány jezuitů, kteří nyní potřebují, aby současný katechismus byl jednou jedinou velikou ódou na láskyplnost, milost, laskavost, přátelskost, soucítění a pokornou slu-

žebnost římskokatolické církve a ódou na její snahu pomáhat světu a církvím řešit jejich „vnitřní problémy“.

Nový *katechismus* proto důsledně zakrývá a vypouští taková slova jako *kacíř, jinověrectví, inkvizice, církevní tělesné tresty, právo církve na trest smrti, neomezená papežova moc nad světem* atd. Skutečná církevní doktrína papežské stolice se v tomto *katechismu* schovává za mravokárná a humanistická slova, jako například u hesla *genocida a zabití (str. 564 – 566), politická pravomoc (str. 548 – 549)* nebo u hesla *války, mír, lítost, láska, pokora* atd. (***Katechismus katolické církve, Zvon, Praha, 1995, 1. vydání***).

Nový *katechismus* je však vrchol skutečného pokrytectví a přetvářky celého římskokatolického systému. Je to pouze oficiální tvář toho, čím *Rím* ve skutečnosti je. Podíváme-li se totiž do skutečných římskokatolických církevních kodexů (např. ***Codex iuris canonici, CIC***, který zavazuje katolíky latinského obřadu, to je římské katolíky, zatímco členové ostatních katolických východních církví jsou vázáni *Kodem* s názvem: ***Codex canonum ecclesiarum orientalium /CCEO/*** z roku 1991. Ten je po jurisdikční stránce téměř totožný z *CIC*, avšak zachovává některé právní zvyklosti východních církví a klade větší důraz na jejich partikulární (místní) právo, tedy na vlastní právo té které konkrétní církve, eparchie, kláštera, atd. U římských katolíků jsou to kromě toho diecéze, územní prelatury a opatství, apoštolské vikariáty a prefektury a trvalé apoštolské administratury atd.) nebo do různých papežských bull, postulátů, encyklik a seznámíme-li se s římskokatolickou teologií a s dogmaty a doktrínami, tj. s věroučným učením sepsaným od tak zvaných církevních učitelů, kterými byli a jsou dodnes hlavně jezuité, zjistíme, že všechny „morální“ kodexy římskokatolické církve jsou platné až do dnešní doby, protože nikdy nebyly odvolány. A sotva lze počítat s tím, že někdy budou. O jejich obsahu jsme psali podrobněji ve **4. svazku**, v **19. a 20. kapitole**.

I přesto, že římskokatolický papežský systém dnes nehovoří o takovém tématu jako církevní tresty (včetně trestu smrti) nebo o moci církve nad státem, i přesto, že o takovýchto tématech nikde v *katechismu* otevřeně nepíše, zůstávají tato témata dál v platnosti.

Realizace těchto témat jsme se dotkli již v **5. svazku, 32. kapitole**, kde chtělo papežství potrestat neposlušnou *Francii* a ortodoxní *Srby* a také v **následujících kapitolách**, kde papežství obě světové války a *fašistické* režimy plně podporovalo a schvalovalo. V **kapitole 40.2** jsou navíc zachyceny zásady papežství o inkvizici a pronásledování *kacířů* v moderní, současné době.

Podívejme se tedy ještě do několika dalších katolických věrouk a zjistíme, že slova z tajného procesu (viz **kapitola 46**) o pokrytectví a mírové přetvářce římskokatolické církve nejsou vůbec nadnesená nebo urážející.

50.7 Soudní a trestající moc církve, trest smrti (*Ius Gladii – právo meče*)

Podle „pravověrného“ učení je římskokatolická církev „*opravdová společnost právní, veřejná, duchovní a nadpřirozená, nezbytná k životu věčnému. Je jí z vůle svého zakladatele, Krista, to jest z vůle boží.*“ Kromě toho „*církev se naprosto liší od občanské společnosti, stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší, je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci*“ (**A. Tondi: Jezuité, str. 51–52**).

Ke všem těmto slovům existují přesné církevní definice římskokatolických a jezuitských učitelů a určitě je velmi dobré se alespoň s některými blíže seznámit:

„Společnost“ je zde „sdružení lidí, aby bylo dosaženo společného cíle používáním společných prostředků.“ (**Taparelli: Saggio Teoretico di diritto naturale, Roma, 1855, str. 293 a dál; Meyer: Institutiones iuris naturalis, Friburgi, 1906, str. 347; Liberatore, Del diritto pubblico ecclesiastico, Prato, 1887, kap.I., str. 8; Tarquini: Iuris publici ecclesiastici institutiones, Romae, 1898, str. 6; Ventura: De iure publico ecclesiastico commentaria, Romae, 1826, kniha I., kap.I., sv.1).**

„Společnost právní“ je taková společnost, kde pouto, které váže členy je „právní“. Jenom taková právní společnost je „společnost opravdová.“ V tomto smyslu má potom církev „právo poroučet a vydávat zákony směřující k dosažení společenského cíle, jimiž se členové musí řídit.“ (**H. Denzinger: Enchiridion Symbolorum, Freiburg, 1937, čl. 150–158; Kánonické právo, Kánony, ...).**

Kromě předchozích titulů cituje **A. Tondi** v knize **Jezuité** také názvy a autory velikého množství papežských bul a dokumentů, které toto všechno potvrzují (**str. 52**).

„Stojí nad ní mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší“. To znamená, že „Božský a nadpřirozený původ církve se týká i její organizace, cílů, které sleduje a prostředků, kterých používá k jejich dosažení.“

„Je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci.“

K pochopení nechť poslouží slova papeže Lva XIII.: „Chtít však, aby církev ve výkonu svých povinností byla podřízena moci občanské, je zajisté velká nespravedlnost, velká zmatenost. Tímto činem je zmaten řád, neboť ty věci, které jsou přirozené, jsou kladeny nad ty, které jsou nad přírodou.“ (**Lev XIII.: Encyklika Immortale Dei, 1. listopadu 1885; Kanonické právo, Kánony**).

K těmto předchozím formulacím vypisuje **Tondi** názvy dalších encyklik, dopisů, studií, komentářů a pod. zdrojů (**str. 53–55**).

Nyní, když máme rozšifrovanou první definici, podívejme se na další tvrzení římskokatolické církve, a sice, že podle „církevní moci správní přísluší církvi právo zákonodárné, soudní a donucovací.“ A dále, že „církev má právo udílet i tresty světské, na příklad pokuty, vězení i trest smrti.“ (**str. 55**).

Což je opravdu neuvěřitelné, ale, jak jsme si již ukázali v **5. svazku**, stále si římskokatolická církev toto právo ponechává, neruší ho a nemění, neboť ona sama se rovněž nikdy nezměnila a ani nezmění.

Právo zákonodárné, soudní a donucovací se týká inkvizičního práva *Kongregace víry a učení*, to je například cenzura, zákazy, identifikace kacířství, uvalení do klatby, potrestáním pokutou, tělesné tresty (tam, kde to zákony země dovolují i veřejně, např. *Filipíny*) apod. Profesor **Tondi (str. 55 – 56)** toto vše dokládá různými citáty z papežských dokumentů, Kanonického práva a Kánonů, dokumentů z *koncilů*, papežských bul ad. O trestu smrti, mučení a pokutách je psáno také u jezuitu **Felice Cappello: Chiesa a Stato, str. 232**.

Podle těchto dokumentů „patří do klatby a je vyhlášen za kacíře každý, kdo například řekne, že:

Není povinen zachovávat všechna přikázání církve svaté (Tridentský koncil, 3. března 1547, Kánon 8 o křtu),

římský velekněz... nemá plnou a svrchovanou soudní moc nad veškerou církví... po celém světě (Vatikánský koncil, IV. zasedání, 18. července 1870, Kanonické právo, Kánony),

manželské pře nepřisluší církevním soudům (**Pius VII., Pastýřský list, 8. října 1803, Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864, výrok 74, Kanonické právo–kniha 5, kánony 1552–2414 o procesech, zločinech a trestech**),

žádným jiným trestem nemají být (věřící) donucováni ke křesťanskému životu, než že se jim zabrání přijímat hostii a jiné svátosti, dokud se nenapraví." (**Předchozí zdroje**).

Tyto body dnes vyjadřují světově rozšířený názor na římskokatolickou církev. Je dobré si proto uvědomit, kolik je ve skutečnosti na světě „kacířů“, kterým hrozí církevní římskokatolický trest!

Někteří církevní učitelé se snažili církevní tresty odstranit, ale ihned vzešlo mnoho jezuitských bul, kterými papežové takové učení označovali za kacířství!

Právo *trestu smrti* neboli *právo meče „Ius Gladii“* je současně i právo zmrzačit. Ovšem předně je to právo usmrtit někoho pro ryze církevní přestupek, například pro rouhání, kacířství apod. Exjezuitský kněz **A. Tondi** tuto otázku rozebírá velmi důkladně. Jenom několik úryvků, že i dnešní teologové se tohoto práva nemíní vzdát:

„Jelikož církev je dokonalou společností, musí mít všechny prostředky vhodné k dosažení svého cíle. ...Avšak mezi prostředky nezbytnými pro dokonalou společnost je ius gladii.“

Nebo další citát: *„Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.“*

I věhlasný teolog *Cappello* ač nerad, ale přesto ve své době připouští, že *„církev má právo vykonávat ius gladii.“*

Katoličtí a jezuitští teologové se za tyto výroky svých kolegů ani trochu nestydí, pouze se nemohou sjednotit na názoru, zda církev má vykonávat trest smrti přímo svým katem nebo nepřímo prostřednictvím státní moci (státu), které viníka předá, aby byla poprava vykonána státem a aby si církev uchovala „čisté ruce“.

Je také velmi malá skupinka teologů, kteří se za právo meče dnes nestaví a nechtějí o tom veřejně hovořit, protože se do jisté míry za toto právo své církve stydí. Jezuita *Cappello* však jasně říká, že *„tak činí bez nejmenšího důvodu.“ (F. Cappello: Chiesa e Stato, str. 249).*

„Ať tak či onak“, píše A. Tondi, „je to otázka zbytečná, poněvadž církev vykonávala po celá staletí »ius gladii« bezprostředně a přímo právě v papežském státě Vatikánu, trestajíc jím duchovní provinění. V tomto případě nelze vůbec hovořit o předání viníka světskému rameni, poněvadž papežové byli světskou hlavou tohoto státu.“ (Alighiero Tondi: Jezuité, str. 58–59 ke všemu předchozímu).

Z těchto všech zdrojů jednoznačně vyplývá, že katolická církev nikdy nic, co se týká trestu smrti kacířům nezrušila (a ani to nikdy neudělá z důvodu své neomylnosti vyhlášené 13. července 1870). Pouze to dnes hlasitě nezdůrazňuje, ve svých moderních katechismech o tom nepíše a jen v tichosti, mlčky přihlíží. To ovšem neznamená, že když o tomto tématu církev mlčí, že už neplatí. Vyčkává na svoji vhodnou příležitost dostat své vlastní zákony do státních zákonů.

„Je namístě dodat, že mnozí jezuité, s nimiž jsem v letech svého řeholního života často hovořil o této otázce, přiznávali církvi nepopiratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.« Což nás po výkladu katolického učení neudiví.“ (**A. Tondi: Jezuité, str.58–60**).

Můžeme také pozorovat, že římskokatoličtí politici v debatě o trestu smrti za morální přečiny jednomyslně vždy s trestem smrti souhlasí a dokonce trest smrti označují i za „morálně ospravedlnitelný.“ (Viz **Lidové noviny, 3.2.1998, str. 3**).

Jedná se sice o těžké protiprávní delikty, ale hrozí, že pokud uchopí římskokatolická církev zákonodárnou moc, pak „těžkým protiprávným deliktem“ bude i vzdorování římskokatolickému náboženství. Pak může nastat následná likvidace nekatolíků podle nově zlegalizovaného trestu smrti. Podle jezuitských zásad to bude všechno ovšem morálně ospravedlnitelné.

50.8 Ozbrojená moc Vatikánu a moc církve nad státem – Visa Publica

Současně vyvstává otázka, zda církvi přísluší nebo nepřísluší „*Visa Publica*“, to jest právo mít ozbrojenou moc. Jedni říkají ano a zároveň přímo a druzí říkají také ano, ale zastávají nepřímou ozbrojenou moc, to je státní vojsko. „*Jedno i druhé řešení*,“ říká Cappello, „*je možné*.“ (**Felice Cappello: Summa juris publici ecclesiastici, Romae, 1923, str. 247**).

„*Nicméně všichni teologové připouštějí, že církev má právo mít ozbrojenou moc a užívat jí nepřímo, a toto právo spočívá v tom, že o ni požádá stát, při čemž o ni požádá (všimněte si!) »autoritativně« (to znamená církev má právo o ni požádat a stát ji musí bez námitek poskytnout.)...* Komentář je zbytečný. Nicméně poznamenáváme, že rozdíl mezi právem nepřímým a bezprostředním (přímým) neubírá nic z ostudné příchuti, kterou celá věc má. Žádat vojsko od jiných a žádat je autoritativně nebo mít a používat vlastní vojsko, v tom není velký rozdíl. Ostatně církev měla ještě před 20. zářím 1870 vždy své vlastní vojsko a užívala ho v dějinách více než dost. Nuže? ...Církev má právo jakkoliv užívat ozbrojené moci.“ (**A. Tondi: Jezuité, str. 60**).

Římskokatoličtí teologové se vesměs shodují na tom, že je správné učení o *nepřímé moci* církve. To znamená, že „*církev má plnou soudní pravomoc jen tehdy, když se činy světských vlád, i když se týkají pozemských věcí, vztahují na otázky duchovní nebo etické. Rozhodnutí o oprávněnosti zásahu nepřísluší státu, nýbrž jedině a neodvolatelně církvi. V těchto případech se vláda musí podříditi a musí uposlechnout rozhodnutí církevní vrchnosti, t. j. papeže, Vatikánu.* ...Peněžní otázka pak byla původcem, první pohnutkou proslulých bul **Rem non novam** (3. září 1302) a **Unam sanctam** (18. listopadu 1302), v nichž papež potvrzuje učení o nepřímé moci církve nad státem a podle mnohých katolických teologů (Hergenröther, Palmieri, Billot aj.) i moci přímé. »Jeden i druhý meč«, prohlašuje Bonifác, »je v moci církve, t.j. meč duchovní a meč materiální. První hájí zájmy církve, druhým vládne církev sama. První je v rukou kněze, druhý v rukou králů a vojáků, je ho však používáno podle uvážení kněze. Je nutné, aby jeden meč byl pod druhým a aby světská moc byla podřízena moci duchovní.« Tohoto papežského dokumentu, který se týká nepřímé moci Svaté stolice nad národy, se dovolávají katolíci, aby ospravedlnili právo papeže mít ve svých službách ozbrojené síly států, když to pokládá za vhodné podle svého neodvolatelného uvážení.

...Celkový obraz je velmi sugestivní. To vysvětluje neustálé vměšování církve, Vatikánu do hospodářských a politických otázek, do záležitostí správy národů, vysvětluje to vytvoření kle-

rikálních stran, vliv a přímé, bezprostřední zasahování kněží (a dokonce i jeptišek) do voleb a do veřejných záležitostí státu.

Je těžko říci, jak se to všechno srovnává s evangeliem, s napodobováním Kristových ctností, jehož království, jak sám prohlásil, není z tohoto světa! ... Úsilí teologů a duchovenstva, zvyklého na záludnosti všeho druhu, nevedou k ničemu. Naopak každá výmluva, každá vychytralost právě pro tu absolutní jasnost, která Kristovu osobu a jeho učení obklopuje, zvětšuje kontrast a zesiluje nepříznivý dojem." (**A. Tondi: Jezuité, str. 62–64**).

50.9 Stará církevní dogmata potvrzena

Jak tedy vidno, římskokatolická věrouka není zas až tak mírová, jak v novém *katechismu* vypadá. Je to veliký klam nastrčený všem důvěřivým a upřímným lidem, kteří v římskokatolickém systému spatřují jen samé dobro, mírnost, krotkost, dobrotu, laskavost, pokoru, krásu a pravou lásku.

Ovšem i v současném *katechismu* můžeme najít určité stopy potvrzující předchozí slova exjezuitského kněze **A. Tondiho** a výše jmenovaných církevních učitelů. Následující citáty je však třeba sledovat s velikou dávkou soustředění, neboť mnohé z nich jsou dvoj- i vícevýznamové, zvláště pak, co se týká jezuitských plánů do budoucna.

Nový *katechismus* předně potvrzuje jezuitské dogma o neomylnosti papeže a církve (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *neomylnost církve, charisma neomylnosti, papež – neomylnost*), dále jezuitské dogma o neposkvrněném početí Panny Marie (viz jeho heslo: *Maria – neposkvrněné početí*), dále plně potvrzuje *platnost Mariánského kultu*, to je *uctívání Panny Marie* (viz hesla v jeho Předmětovém rejstříku: *mariánský kult, láska k Marii, úcta k Marii*), dále jezuitské vyzdvihování a *uctívání tradic* a *všechny okultní pohanské praktiky*, o nichž jsme psali přímo nebo jen okrajově v předchozích svazcích (viz příslušná hesla).

Všechna dogmata jsou „vnitřní záležitostí“ církve pouze zdánlivě. Ve skutečnosti se velmi úzce dotýkají všech oblastí společenského života a zasahují do všech rovin lidské činnosti, a to nejen samotné církve. Papež může například „neomylně“ požádat o *vojenský zásah* proti „*kacířům*“ neboli „*neposlušným*“ *národům*. *Uctívání Panny Marie* neboli dřívější královny *Semiramis* a po její smrti přímo zjevované *duchovní mocnosti v lidské podobě ženy* může vést (jako se to stávalo v minulosti) k násilné katolizaci kterékoliv země. Jezuitské vyzdvihování a *uctívání tradic* může vést například k atentátům na politiky (čehož jsme svědky u teroristických organizací). Jezuitský výklad **Desatera** může přivést zemi do totálního úpadku, destabilizace a krveprolití. A *uctívání pohanských okultních zvyků a tradic* může zničit jakoukoliv svobodu, štěstí a opravdovou vnitřní radost lidí, jejich *svobodnou vůli a svobodu svědomí*.

O vlivu všech těchto církevních dogmat na státní politiku, občanskou svobodu, ekonomiku země, školství, kulturu a hospodářství může být napsána ne jedna, ale hned několik knih najednou a každá z nich vždy přinese nový pohled na celou věc, kterou dnes občanská veřejnost naprosto nevnímá nebo nepokládá za tak důležitou oblast vědění, aby se jí musela zabývat.

V novém *katechismu* jsme znovu svědky záměrného zaměňování pojmů se světskými pojmy. To vede k domněnce, že *katechismus* pojednává o světských záležitostech a praktikách a že jsou tyto světské termíny v duchu „*křesťanské lásky*“ *katechismem* pouze komentovány podle „*křesťanské morálky*“. Dvoj- i vícevýznamové termíny však v sobě ukrývají tu skutečnost (jak nám to historie již několikrát ukázala), že se církev připravuje a chystá k převzetí

vlády nad celým světem (tedy i nad *českou zemí*) neboť veřejnost, vlády a parlamenty vůči římskému katolicismu jsou více než povolné, jsou přímo oajální a otevřené.

V tomto novém *katechismu* leží mnoho důkazů o míchání pojmů dohromady tak, aby tomu rozuměli jen ti „povolání“. Bude však stačit, když si ukážeme jen na několik alarmujících příkladů.

V první řadě si musíme uvědomit, že celý nový *katechismus* je koncipován tak, aby byl nadčasově alibistický, neboli to znamená, aby se dalo dokázat přesně to, co katolická církev potřebuje v každé době dokázat. Když bude dnes katolický systém obviněn z toho, že v *katechismu* podporuje například trest smrti, bude dokazovat, že napsaná věrouka se týká pouze státu a státní politické moci. A když přijde v budoucnu doba, kdy vlády zemí uvolní zákony natolik, že papežské stolici bude dovoleno legálně (zákonně) trest smrti provést, změní katolicismus svůj dřívější výklad opět „v souladu s *katechismem*“ tak, že bude jasně zastávat trest smrti a dokazovat, že toto učení hlásá již od svého vzniku a podle dřívějších pravidel *katechismu* z předchozí doby.

Na straně 554 – 555 (*pravidla č. 2264 – 2266*) ve výkladu přikázání *Nezabiješ* čteme:

„(2264) *Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti. Je tedy oprávněné prosazovat respektování svého práva na život. Kdo brání svůj život, není vinen vraždou, i když je donucen zasadit útočnickovi smrtelnou ránu. (»...není nutné pro spásu duše, aby se někdo zřekl oprávněné obrany, aby se vyhnul zabití druhých: protože člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých.« (Sv. Tomáš Akvinský, Summa theologiae, II-II, 64, 7) .*

(2265) *Oprávněná obrana může být nejen právo, nýbrž i závažná povinnost toho, kdo je odpovědný za život druhých, za obecné blaho rodiny nebo občanského společenství.*

(2266) *Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn. Z tohoto důvodu tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty přiměřené závažnosti zločinu, aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají nositelé veřejné moci právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství svěřeného jejich odpovědnosti.“*

Nezasvěcený člověk po přečtení nekonstatuje nic jiného, než že zde katolická církev komentuje zabití útočníka při sebeobraně, dále trest smrti za společenský přečin a právo ukládat trest smrti veřejnou mocí. To je ze strany církevních orgánů také první způsob výkladu.

Katechismus však rozhodně nebyl napsán pro nevěřící lidi, ani pro jinověrce (nekatolíky), ani pro jiná náboženství, ani pro nevěřící politiky a ateistické státní moci nebo pro nevěřící společnost jako kodex mravních zásad této společnosti. *Katechismus* je napsán výhradně pro římské katolíky jako základní pravidla římskokatolické věrouky. Proto vyvstává otázka, jaké jsou další výkladové možnosti.

Klíčový termín pro pochopení druhého způsobu výkladu leží v pravidle 2266 ve slovech: *...tradiční učení církve uznalo, že je odůvodněné právo a povinnost právoplatné veřejné moci ukládat tresty..., aniž by vylučovala, v případech krajní závažnosti, trest smrti. Z podobných důvodů mají nositelé veřejné moci právo použít zbraní k odvrácení útočníka od občanského společenství svěřeného jejich odpovědnosti.*

Dále musíme vzít v úvahu, že *katechismus* si jasně klade nárok být vykládán, čten a posuzován „jako souvislý výklad celé katolické víry... jako jeden celek“ (**str. 19**) neboť předkládá

„uspořádaný a souhrnný výklad podstatných a základních složek katolického učení, jak o víře, tak o morálce, a to ve světle Druhého vatikánského koncilu a celkové tradice církve.“ (**str. 17**).

Jaký je tedy výklad podtržených termínů?

„Právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositeli veřejné moci“ rozumí katechismus sice v prvním významu stát a státní úřady ovšem s tím, že církev „(2244)... vybízí nositele politické moci, aby se ve svých úsudcích a rozhodnutích řídili zjevenou pravdou o Bohu a o člověku.“ (neboli aby se řídili církevními římskokatolickými požadavky). „(2244) Každá instituce je ovlivněna, alespoň implicitně, pojetím člověka a jeho určení... Většina společností vychází při zřizování svých institucí z určité nadřazenosti člověka nad věcmi. Pouze božsky zjevené náboženství jasně uznalo původ a cíl člověka v Bohu...“ (**str. 551**) (jedná se výhradně o náboženství římskokatolické).

Nikde v katechismu nenajdeme, že „právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositeli veřejné moci“ jsou JENOM stát a JENOM jeho úřady. Za to však na mnoha místech katechismu najdeme, že právoplatnou veřejnou mocí a jejím nositelem může být církev sama. To je však zaměřeno do nejasných, výcevyznamových vět, které se dají vyložit tak i tak.

„(2245) Církev, která na základě svého poslání a své kompetence se nijak neztožňuje s politickým společenstvím, je zároveň znamením a ochranou transcendentního charakteru lidské osoby. Církev zároveň ctí a podporuje i politickou svobodu a odpovědnost občanů.“ (**str. 551**). (Neboli se sama staví do role státu s možností převzít politickou moc a odpovědnost nad občany a za ně).

„(2246) K poslání církve patří posuzovat z hlediska mravního i ty věci, které patří do oblasti politiky, vyžadují-li to základní práva lidské osoby nebo spása duší. Přitom bude používat všech prostředků, ale jen takových, které jsou v souladu s evangeliem a dobrem všech lidí v různých dobách a situacích.“ (**str. 551–552**).

První věta má v sobě velmi široké termíny, pod které se vejde úplně všechno. „Základní práva lidské osoby“ a „spása duší“ ve spojení s politikou jsou zřetelné alibistické pláště k tomu, aby se církev politikou mohla zabývat. Ve skutečnosti jde o jednu z jezuitských chytristických výroků, jak obejít papežův zákaz, aby se církev politikou nezaobírala. „Všechny prostředky“ se týkají církevních trestů včetně trestu smrti, neboť církev věří, že všechny tresty, tedy i trest smrti pochází z evangelií.

Na **str. 474 – 483** a **548 – 550** můžeme najít mnoho podobných termínů, jejichž prověření v rámci celého katechismu vede k poznání, že pravou autoritou je jen ta, která je „ustanovena od Boha“, tedy předně církev, která se o „obecné blaho“ umí starat lépe než kdokoliv jiný tedy i státní orgány.

A pátráme-li po definici církve (**str. 217 – 226**), pak zjišťujeme *monopolní postavení* římskokatolické církve v celém systému „křesťanského“ náboženství: „(834)... Je totiž nutné, aby se každá církev, to je věřící na každém místě, řídili podle římské církve kvůli jejímu vznešenějšímu původu.“

U slova *autorita* není třeba podle katechismu pochybovat, kdo je *pravou autoritou na Zemi*, zvláště když si povšimneme, z jakých církevních zdrojů jsou jednotlivá věroučná pravidla k tomuto tématu o autoritě čerpána.

I když dosti složitým způsobem, ale přece jen lze tedy i z nového katechismu dokázat, že „právoplatnou veřejnou mocí“ a „nositelem veřejné moci“ starající se o „všeobecné blaho“ může být církev, a to pouze římskokatolická církev, nesplní-li státní moc svou úlohu (což je

po ustanovení *konkordátu* většinou katolizace země a potlačení nekatolíků) nebo naopak, když se církev sama stane státním orgánem (ideální cíl *konkordátu*). A jako taková bude mít církev podle *katechismu* pokaždé právo ustanovovat si takové zákony, které se ve jménu „*všeobecného blaha*“ budou týkat i trestu smrti.

Projděme si ještě krátce předchozí body 2264 – 2266. U rozboru souvisejících termínů jsme se snažili zároveň poukázat na tu zásadu, že (stručně shrnuto) *Řím* může vykládat *katechismus* jednou podle „fyzického“ neboli doslovného významu a podruhé to samé místo v textu podle „duchovního“ neboli obrazného významu se spoustou svých vlastních, nevyslovených doplňků a dovětek (viz jezuitská zásada o Zatajení myšlenek v **kap. 20.8**). Vhodnou záměnou pak může výklad „kličkovat“ a „manévrovat“ tak, jak to *Římu* vyhovuje. Jak tedy může podle této zásady vypadat výklad bodů 2264 – 2266?

První věta bodu 2264 „*Láska k sobě je hlavní zásadou mravnosti*“ je výhradně jezuitskou zásadou, která nemá s Biblií opět nic společného. Láska k sobě je biblickými pisateli naopak kritizována a odsuzována. Další věty pod bodem 2264 – 2266 můžeme z jejich formulace chápat i tak, že brání-li římský katolík svůj „duchovní“ život neboli život věřícího člověka a tím i v konečném důsledku fyzický život, není vinen vraždou nikoho, kdo jej chce od římskokatolického vyznání víry odvést. Bude-li tedy například osloven nekatolíkem a bude-li mu předloženo jiné učení než římskokatolické a dojde-li k vraždě tohoto nekatolíka při „obraně římskokatolického života a víry“, nemá se to podle tohoto bodu posuzovat jako vražda, ale pouze jako obrana svého vlastního duchovního života.

Neslyšíme zde jasnou ozvěnu jezuitského výkladu **Desatera** u přikázání „*Nezabíješ*“? Oprávněnou obranou může být obrana římskokatolické víry, která je „*vlastním životem*“ každého římského katolíka. Dodatek, že „*člověk je povinen se víc starat o svůj život než o život druhých*“ je pokračováním jezuitského sobeckého učení o lásce k sobě a opět nemá nic společného s výroky Ježíše Krista a jeho apoštolů v evangeliích a epištolách. Schválení nenajdeme ani v ostatních částech **Bible**.

Druhý bod 2265 lze pochopit i tak, že kněz, který je odpovědný za život druhých u stáde svých svěřenců nebo je odpovědný za obecné blaho římskokatolické rodiny nebo je podle *katechismu* odpovědný za občanské římskokatolické společenství, nejen může, ale dokonce musí oprávněně bránit věřící svého stáda, protože je to jeho závažná povinnost. A podle předchozí zásady v bodu 2264, dopustí-li se přitom vraždy, není to vražda.

Tento bod 2265 také může říkat, že římskokatolický občan může, ba přímo musí zabíjet ve válce, jelikož je to jeho závažná povinnost. A pak mu to není počítáno jako vražda, protože „*oprávněně*“ brání život druhých spoluvěřících nebo římskokatolické rodiny a nebo římskokatolické občany státu.

Třetí bod 2266 je perlou sám o sobě. „*Zachovat obecné blaho společnosti vyžaduje, aby byl útočník zneškodněn.*“ O jaké obecné blaho se zde jedná? Určitě ne o blaho nevěřících lidí nebo blaho protestantů nebo jiných nekatolíků. Podle výkladu *katechismu* je „*obecné blaho společnosti*“ v drtivé většině římskokatolické blaho římskokatolické společnosti. Zachovat její blaho tedy dovoluje „útočníka“ (nekatolíka, protestanta, nevěřícího) zneškodnit. A zneškodnit znamená podle dalších vět tohoto bodu 2266 postupovat podle trestů až k trestu smrti.

„*Právoplatná veřejná moc*“, je podle *katechismu* ponejvíce římskokatolická církev a ta má podle tohoto bodu nejen právo, ale dokonce i povinnost trest smrti vyhlásit a uzákonit. „*Nositel veřejné moci*“, je podle *katechismu* opět nejčastěji římskokatolická církev, které je „svěřena“ odpovědnost „*občanského společenství*“ (římskokatolických shromáždění). Ta tedy má

také právo použít zbraně proti útočníkovi. Útočník je široký pojem a lze ho chápat zase mnoha způsoby... A tak bychom mohli postupovat dál a dál každou definicí.

Stará církevní dogmata, včetně *Práva meče* jsou tedy potvrzena i současným *katechismem*, i když zakrytým, nepřímým způsobem. Proto je *katechismus* kompletem těžkopochopitelných, nesrozumitelných a výcevyznamových vět, aby vyhovoval římskokatolické církvi za každého režimu, kdy je katolická církev potlačována a nebo, kdy je naopak sama státní mocí.

Tento nový *katechismus* je proto schopen věroučně římskou církev podporovat jak v současné době tam, kde je církev druhotnou mocí, tak i v době budoucí, ve které se chce církev stát mocí prvotní a jedinou. Z každé kapitoly lze proto už nyní vidět, jak je římskokatolická věrouka v *katechismu* připravena splnit i tento budoucí záměr papežské stolice.

50.10 Tajné celosvětové plány jezuitů

Se starou římskokatolickou doktrínou souvisí i budoucí uspořádání světa. I nový *katechismus* mnoho naznačuje, když sledujeme jeho věroučné body (podle našeho názoru opět dvojsmyslné) ohledně zbrojení a války. Například:

„(2309) Přísně se musí zvážit striktní podmínky, které ospravedlňují oprávněnou obranu vojenskou mocí. Takové rozhodnutí je pro svou závažnost podrobena přísným podmínkám mravní oprávněnosti. Je třeba: aby škoda způsobená národu nebo společenství národů útočníkem byla trvalá, těžká a jistá; aby se všechny jiné prostředky, jak tomu zabránit, ukázaly neproveditelné nebo neúčinné; aby byly odůvodněné vyhlídky na úspěch; aby použití zbraní nevyvolalo mnohem těžší zla a zmatky než zlo, které je třeba odstranit. Při hodnocení této podmínky je třeba pečlivě zvážit sílu moderních ničivých prostředků. Toto jsou tradiční prvky vypočítávané v nauce o tzv. »spravedlivé válce«. Hodnocení takových podmínek mravní oprávněnosti přísluší prozíravému úsudku těch, kteří mají odpovědnost za obecné blaho.“ (str. 564–565).

Pochopitelně se i tento bod (v kontextu slovních termínů z celého *katechismu*) týká hlavně katolické církve jako budoucí veřejné moci a jako té, která má nejmožnější odpovědnost za veřejné blaho neboli ve skutečnosti za zničení všech „rušivých“, to je katolicky chápáno výhradně protikatolických prvků, jaké byly v historii například *protestantské* církve, které odmítly stát se součástí římskokatolického systému.

A když se podíváme na heslo *mír*, pak jednoznačně shledáváme, že *katechismus* definuje mír jako všeobecné (neboli katolické) blaho všech obyvatel a že text okatě vybízí k vytvoření funkce celosvětového Zprostředkovatele míru a naznačuje, že by tuto funkci vykonávala opět nejlépe římskokatolická církev.

Když to porovnáme se současností, zjišťujeme, že už tehdejší papež *Jan Pavel II.* byl nazýván *Mužem všehomíra*, *Poslem míru* a *Mírotvorcem* podporující světový mír. Pochopitelně, že to je jenom roucho a pozlátka pro veřejnost. Katolické církvi nikdy nejde o mír jiný než katolický a o blaho veřejnosti jiné než katolické. Budeme-li sledovat tyto pojmy v kontextu *katechismu*, zjistíme totéž, ale složitým způsobem přes takové pojmy jako například právo na štěstí, právo na svobodu, na blaho, na lásku apod. I v těchto termínech je již dopředu připravená dvoj- i vícevýznamovost, různé kličkování, těžkopádné obraty, nepochopitelná slovní spojení atd.

To všechno je podle našeho názoru příprava na postavení papežské stolice v budoucím válečném dění. Domníváme se, že bude opět zákulisně vyvoláno *Vatikánem* za účelem další *moderní křížácké války*. Jak nám to historie již několikrát ukázala, sehraje *Vatikán* ve válce znovu pravděpodobně hlavní negativní úlohu na jedné straně a na straně druhé v ní sehraje úlohu mírotvorce. V budoucím konfliktu národů bude opět předstírat snahu o zachování celosvětového míru a pořádku na jedné straně a na straně druhé bude konflikt zákulisně podporovat.

I nedávno zesnulý papež *Jan Pavel II.* na jedné straně podporoval *fašistické* a *neoustašovské* režimy a neoficiální politiku *USA*, která pracuje prostřednictvím *CIA* na podporování *válek, revolucí, rozvratů, genocid, pádů režimů* apod., na straně druhé jezdí papež po světě a hovoří o *míru, lásce, bratrství národů* a angažuje se do *mírotvorných snah*.

V *Čechách* můžeme tyto snahy v hojně míře pozorovat také. Například, jak se vysocí církevní hodnostáři římskokatolické církve, která zavinila první a druhou světovou válku, snažili zaangažovat do *Fondu obětí nacismu* a do *Fondu budoucnosti* ve spolupráci s německými římskokatolickými duchovními (viz např. **Lidové noviny, 16.1.1998, str. 4** nebo **Radiožurnál, 14.00, 16.1.1998** o domluvě Kardinála *Vlka s H. Kohlem* o výběru lidí do grémia českoněmeckého *Fondu budoucnosti* a o odškodnění obětí *nacismu*. „*Oba představitelé se již celkem dohodli na své představě*“).

Tyto aktivity římskokatolické církve jsou však jen mírovým producírováním se před světem, aby se smyla skutečnost, že u obou válek asistovala jako přímý původce. Milióny lidí hnala proti sobě a nyní si přisvojuje úlohu mírového vyjednavče pro těch několik zbylých obětí její moderní jezuitské, to je *fašistické* a *gestapácké inkvizice*.

Tajní členové jezuitského řádu už dříve naplánovali, že katolická církev musí ze sebe setřít pověst největšího tyрана všech dob a největšího vražedníka všech století. Předepsali scénář, že její tvář musí být nyní na veřejnosti mírumilovná, laskavá, pokorná, přátelská, soucitná, shovívavá, příjemná a zábavná. Z celkového image církve musí vymizet přísnost, tvrdost, diktátorství a mlčení k násilí. Musí zmizet jeho okaté, téměř veřejné podporování a iniciování lokálních náboženských i mezinárodních a celosvětových konfliktů.

Proto dnešní katolická církev více než kdy jindy tají všechny informace, které by jí mohli před současným světem obnažit a ukázat jí světu v její pravé nahotě. Je to příprava na uchopení všemi státy uznávané, oficiální funkce *Mezinárodního zprostředkovatele míru*, která má být odevzdána podle plánů *Říma* právě do rukou papeže.

I jezuitský řád působí nyní více než kdy jindy tak, aby jeho činnost byla několikrát násobně utajena, i když jsou okamžiky, kdy uniknou z jeho středu důležité a velmi závažné informace. Aby plánovanou funkci *Mírotvorce* dostal *Vatikán* oficiálně, koná jezuitský řád mnoho tajných příprav. Ty souvisí i s místními náboženskými a etnickými spory na mnoha místech naší planety. Speciálně vyškolení agenti například vyprovokují spor nebo válku a pak prostřednictvím médií celou věc usměrňují tak, aby do centra dění byl přizván papež *Jan Pavel II.* jako tehdejší mírový zprostředkovatel (někdy se i sám nabídnul), čímž je světu ukázána opodstatněnost papeže a jeho dvora, který pak „*mírovými snahami*“, „*mírovými silami*“ a „*mírovou intervencí*“ hasí válečný konflikt neustálými výzvami k oboustrannému dialogu.

Pozornému pozorovateli přitom neunikne ta skutečnost, že do konfliktu je církev zapojena ještě i jiným způsobem, a to v podpoře legálního nákupu „promírových“ zbraní nutných na obranu. Těžko lze uvěřit tvrzení (zvláště když si uvědomíme obdivuhodnou vychytralost papežské stolice), že zůstává jen u legálního obchodu se zbraněmi. Největší ilegální obchodní obrat se zbraněmi mají katolické teroristické organizace, jakou je například *IRA*. A v nedávné

aféře s tajnými chemickými zbraněmi Iráku figurovalo Německo (věrné to dítě Vatikánu!), i když zpráva puštěná do světa tuto pravdu zpochybňuje:

„Německá policie spolupracuje s Federálním úřadem pro vyšetřování (FBI) v případě dvou zadržených Američanů, kteří údajně vlastnili materiál na výrobu biologických zbraní. Cílem této spolupráce je najít laboratoř, v níž mohli tito muži podle amerických činitelů připravovat výrobu biologických zbraní. ...FBI ve čtvrtek v Las Vegas zatkla bývalého mormonského biskupa Williama Leavitta a vědce Larryho Waynea Harrise, který udržuje kontakty s rasistickými skupinami poté, co byla v jejich autě nalezena látka považovaná za bakterii sněti slezinné. Podle FBI má Leavit laboratoř v Logandale v Nevadě a další ve Frankfurtu. ...“ (Lidové noviny, 23.2.1998).

Jak zpráva naznačuje, stopy souvisí i s Německem.

Dozvěděli jsme se, že se zároveň v tomto legálním i ilegálním obchodování se zbraněmi a vojenskou technikou konají tajné přípravy k uchopení celosvětové politické moci.

Uchopení moci bude provedeno pod záštitou mírotvorného nadnárodního zprostředkovatele, kterým se musí podle plánů jezuitských špiček stát výhradně Vatikán. K této informaci připojujeme i poznámku vydavatele **Parisových** knih, J.T.C.

„Poznámka vydavatele Parisových knih: Edmond Paris byl v určité nevýhodě, protože nevěděl o tom, že římskokatolická církev již podniká různá opatření... a že je už připravena na všechny okolnosti.

Jezuité vyhodnocovali třetí světovou válku a rozhodli, že v ní prohraje USA a Vatikán vždy vyjde jako vítěz. Od té doby církev nadšeně podporuje Moskvu a vyžádala si i komunistického papeže z Polska. Tajně připravuje konkordát s Ruskem a po celém světě propaguje marxistické evangelium. Jezuité v současné době stojí za hnutím za odzbrojení, aby tak porobili USA.

*Moskva poslouží Vatikánu jako nástroj k dobytí národů, kde bude katolicismus jediným dovoleným celosvětovým náboženstvím a Rusko pak přinutí k útoku na Izrael.“ (J.T. Chick v knize **The Secret History of the Jesuits by Edmond Paris**).*

Alberto Rivera tento pohled do budoucna doplňuje o následující informace:

„Zjevení Fatimy je působivý politický trik, který zinscenoval Vatikán. V těchto zjeveních je obsaženo proroctví, ve kterém Panna Marie říká svým následovníkům, že pokud se budou modlit za mír na zemi, obrátí se Rusko na římskokatolickou víru. Vatikán cítil, že Spojené státy jakoby ztrácely na své světské moci, proto se snažil orientovat na marxismus. Vatikán se dnes snaží obnovit staré smlouvy s Moskvou. Vyrukoval s novým pojetím marxismu, který bude světu přijatelnější. Proto byl také 16. října 1978 zvolen papež z komunistického bloku. Dostal jméno Jan Pavel II, od kterého se očekává, že by mohl změnit světové smýšlení. Pozorujme tuto velkou hru ve sdělovacích prostředcích za účelem propagace Fatimy. Pozorujte také, jakým způsobem římskokatolíci v této zemi následují papeže. Podporují odzbrojení a kontrolu zbrojení, aby mohli převzít vládu.

Vatikán stojí smrtelně vážně na liturgii, zákonu a dogmatech. Katolíci dnes obdrželi jen dočasné povolení k vyjádření svých vlastních úsudků, aby získali důvěru uprostřed ekumenického a charismatického hnutí. Kdo by však oponoval, nebo změnil základy jejich učení, bude navždy zatracen.“ (The Force, patr IV.).

50.11 Budoucí uspořádání světa podle tajných jezuitů

Z dalších zdrojů přinášíme tyto zvláštní, zajímavé informace:

„Nejbohatší a nejmocnější jezuité světa naplánovali, že římskokatolický systém i přes krátkodobý celosvětový úspěch časem padne a zanikne. Proto se už brzy po druhé světové válce urychleně přeorientovali a seskupili do nového mocenského uspořádání. Využili přitom výsledky práce svých dřívějších kolegů, při které vyvstali ilumináti a dokonale infiltrovali hnutí New Age, všechny ateistické a komunistické strany, dále protestantismus a všechna východní náboženství.

A touto infiltrací se také jezuitský řád rozdělil. Vznikly zde dvě hlavní větve tajných supermocných jezuitů, dvě kliky, které jsou dnes dokonce svou představou o uspořádání budoucího světa proti sobě a bojují jedna proti druhé.

Tato roztržštěnost mezi špičkami jezuitů se plně projevuje i v celém oficiálním řádu, jak nám dokazuje i 33. a 34. kongregace řádu tovaryšstva, kde i sám generál Arrupe a pak Kolvenbach vybízí k opětné jednotě jako za časů Ignáce Loyoly: »Podle Ignáce je nejzávažnější překážkou jednoty, která je tolik nezbytná v Kristu našem Pánu pro správné fungování tovaryšstva, příliš velký počet nedostatečně umrtvených jezuitů.« (Z projevu Kolvenbacha na 34. kongregaci).

Paradoxem je, že obě kliky tajných jezuitů sledují stejný cíl – světovou nadvládu jezuitů (Loyolův sen!). Ale rozchází se v cestě, jakou se má světovláda dosáhnout. Jedni to chtějí učinit změnou pozemského uspořádání a druzí to chtějí učinit okultní silou přes zázraky s UFO a přes ovládnutí myšlení lidí. Ti také odmítají spolupracovat ve prospěch těch předchozích. Přesné hranice mezi nimi je však téměř nemožné vystopovat, neboť část okultních jezuitů se přeci jenom částečně na určitých projektech světovlády té první skupiny podílí.

Skupina, která chce dosáhnout světovládu změnou politických systémů se dělí ještě dále na kliku tajných jezuitů převážně z USA a na skupinu převážně z Evropy. Každá má svou vlastní představu a tím se také liší i jejich tajné celosvětové plány. Proto se může každému, kdo se s tím setká, zdát, že tajní jezuité ve skutečnosti nevědí sami, co chtějí, protože si protirečí. Ale to je veliký omyl. Každá skupina ví dopředu přesně, co chce a ze svého pohledu na budoucí uspořádání světa nesleví ani o trochu. Je zde proto mezi nimi mnoho bojů, mnoho odvetných akcí, mnoho válek, teroristických pomst, útoků apod.

Plány těch skupin, které usilují o světovládu změnou pozemských politických systémů můžeme rozdělit na plány pro blízkou budoucnost a na plány pro vzdálenou budoucnost.

V blízké budoucnosti chce jedna část proevropského jádra tajných jezuitů nadále posilovat pozice bílého papeže a armádních sil NATO v Evropě. Plánují, že prostřednictvím bílého papeže získají funkci Zprostředkovatele světového míru. Dále plánují, že postupně zavedou ve všech západo- a východoevropských zemích takové politické systémy, které dovolí uchopit římskokatolické stolici veškerou zákonodárnou moc a dovolí změnit zákony těchto zemí natolik, že se Řím stane nejsilnějším vládcem Evropy. Plánují, že v zavedení totální katolizace budou Římu věrné všechny evropské státy a oddané i složky sil NATO. Cílem je nastolit tisícileté evropské a pak celosvětové království římského katolicismu (podle katolické představy o Novém světovém řádu) bez bližší koncepce do vzdálené budoucnosti.

Druhá část proevropského jádra tajných jezuitů však plánuje, že NATO přestane v rámci Evropy fungovat jako papežova vojenská mašinerie, neboť bude tajnou vládou z USA odvo-

láno a v Evropě zrušeno. Proto tato část tajných jezuitů nesouhlasí se současným posilováním pozic NATO, neboť to odporuje i budoucím plánům černého papeže. Ten pokračuje v prosovětské linii předchozího jezuitského generála Aruppeho v souladu se skutečnými požadavky Nového světového řádu a sleduje tím uchopení vlastní náboženské moci v celé Evropě a svrhnutí bílého papeže. Proto je záměrem těchto proevropských tajných jezuitů usměrňovat dnes politiku tak, aby došlo k oslabení evropských pozic NATO a k posílení ruského bloku. Potřebují, aby se Rusko stalo největší zbrojní a ekonomickou mocností v Evropě, která by poslouchala hlavně evropské jezuitské špičky a prováděla takové vojenské zásahy v Evropě, do kterých se silám NATO nechce nebo nemůže, protože k tomu nemají schválení z USA. Tato druhá část tajných proevropských jezuitů usiluje o to, mít vlastní ozbrojenou armádu přímo Evropě pod velením ekonomicky silného neamerického státu, kterým ovšem Německo z důvodu veřejnosti a dvou světových válek být už nemůže. Proto plánují křížové tažení Evropou za pomoci vojsk z revolučních států Ruska a Francie.

Jezuitům se podařilo ruské pravoslaví už infiltrovat natolik důkladně, že tuto odnož okultního náboženství mají již pod svojí kontrolou. Proto je také potají připravován konkordát Ruska s Vatikánem a po dosazení nového ruského prezidenta Vatikánem (jeden z uvažovaných kandidátů je také M. Gorbačov i přesto, že má málo volebních preferencí) pak Rusko provede opětné sjednocení do celistvého bloku. Ten bude mít jediný úkol, a to dobýt ruku v ruce s Islámem pro Vatikán a tím i pro jezuity Jeruzalém (Loyolův sen!). Sjednocení Ruska do nových socialistických států bude financovat Vatikán, stejně jako moderní vyzbrojení tohoto nového sovětského bloku.

Do této revoluční armády se mají však podle plánů zapojit postupně i armády všech ostatních provatikánských států, včetně České republiky. Pokud se vybavení vojskem podaří jezuitům zrealizovat dřív, než dojde k odvolání sil NATO, plánují, že se do evropských sil NATO nová armáda krátkodobě zapojí.

Pak podle plánů druhé skupiny proevropských tajných jezuitů povede Rusko zformované už do nového politického a ekonomického bloku válku s těmi státy, které budou odporovat jezuitské politice a katolizaci. Bude to nové křížové tažení Evropou, Balkánem a také Středním a Blízkým Východem. NATO, i když je to dítě Vatikánu, totiž jako celek Vatikánu výsostně nepatří a ani v nejbližší době patřit nebude, neboť NATO spravuje a financuje USA. Proto NATO nemůže splnit vizi Říma (a tím i jezuitů) o další křížové válce Evropou, ale tuto „mírovou“ vidinu ochotně provede nový sovětský blok ve spolupráci s vojsky z evropských »křesťanských« národů. Bílému papeži bude zatím dovoleno se všech těchto plánů účastnit, aby měl dojem, že to je on, kdo toto vojsko ovlivňuje a řídí.

Ovšem po splnění úlohy tohoto mezinárodního vojska spustí jezuité určité politické zábrany, které posud držely nový Ruský blok v moci a zkrátka, aby nedostal chuť na svou vlastní samovládu. Plánují, že tak jako na počátku tohoto století, tak i v blízké budoucnosti tento nový Sovětský stát ochotně slíbí všechno, jen aby dosáhl svého cíle, to je opětné mocenské rozšíření po Evropě. A nyní k tomu znovu dostane náhle příležitost, kterou náležitě využije. Tajní proevropští jezuité plánují, že tento obrovský rudý kolos nejprve nasměrují na Řím a Vatikán, čímž dojde ke zničení papežské moci bílého papeže. Také plánují, že tohoto giganta podpoří k mocenskému vniknutí do samotných Spojených států amerických, kde budou chtít jeho prostřednictvím zlikvidovat světovládné ambice vlády tajných amerických jezuitů.

Plánují tedy, že tento nový rudý monolit bude ve vzdálenější budoucnosti provádět svoji vlastní politiku, Vatikán navždy odstaví stranou a zmocní se všech evropských států a za pomoci tajných jezuitů a také za pomoci oficiální části jezuitského řádu ovládnou území USA,

kde rovněž budou jeho prostřednictvím vykonávat svoji vlastní prosovětskou mocenskou politiku.

Ve vzdálené budoucnosti se pak tento rudý světovládce stane nástrojem tajných jezuitů k likvidaci všech náboženských směrů a k vyvraždění všech jeho stoupenců a jeho ateistická politika se podle jejich plánů stane celosvětovým trendem tak, jak to hlásá skutečný Nový světový řád.

Mnohem ucelenější jsou ve svých plánech američtí tajní jezuité. Jakmile se nejbohatší vrstva jezuitů dostala v podobě svobodných zednářů a iluminátů na nejsilnější vládnoucí pozice a vyšvihla se v podobě finančních mocnářů na všechna řídicí a nejdůležitější místa ovlivňující komunistické režimy, dále na všechna hlavní místa protestantů a New Age, přijala plán o záhubě evropského římského pohanského systému v podobě římskokatolické církve a začala intenzivně pracovat na realizaci myšlenek New Age a Nového světového řádu.

Tito američtí tajní jezuité totiž velmi bedlivě sledují veškeré plány a kroky ohledně budoucí evropské katolizace v čele s bílým papežem a do jisté míry se jí také chtějí účastnit. Ale jejich hlavní zájem, jak to jezuitskému charakteru odpovídá, je ovládnout nejen území USA, ale i celé Evropy a Východu. Předpokládají, že to však narazí na odpor evropské kliky tajných i oficiálních jezuitů, a proto je v jejich plánu odstranění římské papežské stolice jako symbolu stálé ochrany evropské jezuitské »křesťanské« kultury.

I přesto, že oficiální američtí jezuité a část tajných proevropských jezuitů žijících v USA nesouhlasí s likvidací římskokatolické církve a stále ji usilují podporovat, počítají američtí jezuitští mocnáři a jezuitští finanční magnáti ve svém tajném plánu už plně s verzí války, ve které církev a její území – Vatikán i s Římem bude úplně zničen.

Přelévání tajných informací z prostředí jedné kliky tajných jezuitů do druhé se děje neustále, a proto američtí jezuitští experti velmi dobře znají části plánů evropské kliky. Ví, že hodlají podpořit a ekonomicky posílit Rusko, aby provedlo nejen katolickou čistku jako odměnu jezuitům za financování nového zformování, ale aby nakonec proniklo přímo až na území USA a zničilo tam jejich plány.

Americká klika tento plán Evropanů vyhodnotila a rozhodla se podpořit tu část, ve které Rusko nakonec zlikviduje moc bílého papeže, ale plánuje to uspořádat tak, aby Rusové potom působili už jen v rámci Evropy. Naplánovali posílit vesmírný prostor signalizačními, špionážními a obrannými systémy a urychleně vyvinout úplně nový typ zbraní hromadného ničení, který by sílu atomových zbraní zmnohonásobil a předčil. V jejich tajném plánu je dovoleno Rusku vstoupit na území USA krátce před zánikem evropské papežské stolice, aby evropská klika věřila, že se jejich plán naplní přesně tak, jak oni chtějí. Kromě psychologického efektu to bude mít i význam ekonomický, aby bylo při tomto evropském projektu vydáno mnoho financí a tím bude moc evropské kliky omezena.

Americká klika plánuje, že po odčerpání financí přinutí nového ruského obra, aby území USA urychleně opustil a že nezabrání tomu, aby pak vztáhl ruku na Vatikán. Plánuje totiž podpořit nové seskupení ruských ateistickokomunistických států v tom směru, aby se evropské klíce jezuitů Rusové znovu vymkli z rukou, jako tomu bylo s mladým Sovětským svazem a aby toto seskupení začalo hrát politiku vlastní rudé moci v jejímž rámci zlikviduje papežskou stolicí. Oproti evropské klíce však předpokládají, že přitom ateistická mocnost v doprovodu svých evropských satelitů zničí nejen Řím a Vatikán, ale protože se to neobejde bez revolučních zmatků a nakonec i bomb, dojde přitom k úplnému zničení celé Itálie.

Američtí jezuité plánují, že tento válečný konflikt rozruší ateistického obra natolik, že vtrhne i do budoucí největší pokladnice všech evropských bank a na svého dalšího odvěkého nepřítele, to je na Izrael a že tam bude chtít (tak jako v Itálii) vydrancovat všechno, co se vydrancovat dá. Tento vojenský a politický konflikt ze strany Sovětských ateistických států skončí úplným zpusťšením, vyplundrováním a zdevastováním Izraele. Současně existuje předpoklad, že ve své zuřivosti ateistický obr začne vysílat své atomové rakety také směrem na USA, aby se zbavil svého třetího a nejsilnějšího nepřítele – Spojených států amerických.

V plánu těchto amerických jezuitů je proto také atomový zásah proti celému území nového Sovětského svazu, a to z vesmírných prostor, pokud vztáhne ruku na Izrael a začne vystřelovat své rakety na USA. Plánují, že se tím však rozpoutá hotové peklo třetí světové války.

Tito američtí mocnáři a finanční magnáti z řad tajných jezuitů skutečně naplánovali třetí světovou válku, a to s použitím atomových bomb. Plánují politický a vojenský svár mezi Evropou a USA. Proto už naplánovali takovou obranu, aby se válka strhla pouze nad územím Evropy a nepřenesla se na území USA. Při této vysoké mocenské hře bude římskokatolická církev obětována. Tím se zrealizuje dávný sen těchto jezuitských špiček – zbavit se bílého papeže, který moc jezuitského řádu dodnes omezuje, neboť to není přímo černý papež, ale maximálně vždy jen jeho nástroj, kdo oficiálně vládne. Hlavní válečný konflikt – třetí světová válka však vypukne tím, že nové seskupení Ruských států podle jejich plánů vztáhne svou vojenskou ruku na Izrael, se kterým mají USA své záměry.

Američtí ilumináti a nejbohatší magnáti rozhodli, že se musí před budoucím běsněním třetí světové války zachránit a svoji světovládu přenést do Nového Věku a tam si udržet dál své mocné postavení, ovšem již bez omezující moci římskokatolické církve. Jako území své nové vlády proto naplánovali Spojené státy Americké, u kterých předpokládají, že se jim podaří zamezit rozšíření války na americký kontinent a že válka proběhne jen nad Evropou. Naplánovali, že Evropa včetně Ruska, které bude potrestáno Amerikou za vtrhnutí Rusů do Itálie a do Izraele a za zpusťšení a vyplenění těchto zemí krátce před válkou, bude třetí světovou válkou úplně zničena, protože podle plánu proběhne za použití atomových bomb.

Postavení USA při tomto konfliktu bylo oproti dřívějším plánům přehodnoceno a označeno jako vítězné. Evropští tajní jezuité si stále myslí, že Rusko nad USA v podobné válce, kterou také jako krajní variantu připouští, zvítězí. Jejich náhled do budoucna však již nyní, na konci 20. století neodpovídá realitě současných poměrů. Naproti tomu u plánů tajných jezuitských špiček – iluminátů a finančních mocnářů a magnátů v USA je už nyní vidět, že jsou propracovány mnohem detailněji a realističtěji a že se skutečně tak plní, neboť nemají žádných překážek u žádné vlády.

Tyto tajné síly se také dohodly, že v Novém Věku po třetí světové válce, tedy ve vzdálenější budoucnosti, dají krátce prostor ještě všem nekatolickým církvím, jejichž pontifikálním předákem se stane přímo černý papež, aby nedošlo k původnímu rozdělení papežské funkce. Tento protestantský předák neboli protestantský papež (dnes funkce černého papeže) plánuje přinutit všechny protestantské směry k vytvoření přesné kopie celého římskokatolického systému ovšem již s moderními náboženskými náhledy podle New Age a Nového světového pořádku. Bude však usilovat o úplné zachování ducha katolicismu.

I když tajní proevropští jezuité stále ještě fanaticky podporují Vatikán, nejbohatší jezuité světa již naplánovali průběh nového, třetího tisíciletí bez římskokatolické církve. Po poradě s temnými duchovními silami tito mocnáři Nového světového pořádku naplánovali, že protestantské a komunistické směry zůstanou i v Novém Věku, přičemž dali slib, že časem zůstane výhradně jedna jediná, a to ateistická vláda a že všichni protestanté a další náboženské směry

budou nakonec vyhlazeny, jakmile bude ateistický systém natolik upevněn, že bude schopen převzít vládu nad všemi státy světa.

V tomto plánu těchto budoucích mocnářů Země neexistuje přeměnění náboženství na ateismus. Nikdo, kdo věří něčemu jinému než materialismu a hmotě nebude smět zůstat před Novým světovým řádem na živu. Po likvidaci všech forem náboženství a hlavně křesťanství pak nastane pravý Nový Věk a bude zaveden Nový světový řád bez jakékoliv formy náboženství. Vládnout pak mají výhradně luciferiáni, neboli nejtajnější a nejužší skupina iluminátů, poslouchající výhradně ďábelské, satanské duchy a majícího satana jako svého jediného krále a pána.

Ovšem také se předpokládá, že současně v té době, to je již v hodně vzdálené budoucnosti, vypukne boj mezi rasami, ve kterém bude snahou úplně vyhladit všechny neevropské a neamerické rasy, to je například Židy, černochoy, Číňany, Japonce a zbylé rasy asijských národů, dále všechny ostrovany apod. a jejich území pak osídlit výhradně bílou rasou. Tím se mocnáři podle plánů New Age zbaví mnoha miliard lidí.

Plán ovšem počítá i s tvrdým odbojem čínské a japonské rasy i s jejich eventuelním spojením se dohromady se všemi asijskými národy za účelem ovládnutí západní polokoule. V té době se má proto podle plánů očekávat další světová válka, a to mezi USA a Čínou s Japonskem za použití úplně nových, moderních vojenských zbraní a prostředků.

I sama římskokatolická církev plánuje Nový světový řád, ovšem po svém způsobu, a to jako úplnou katolizaci celé planety, což znamená nejen uchopení zákonodárné moci v každé zemi, ale i likvidaci všech nekatolických a protestantských církví, které se nebudou chtít s římskokatolickým systémem sloučit dohromady a budou proto postaveny mimo zákon. Ovšem ilumináti a představitelé New Age už dnes ví, že vláda stolice bílého papeže nad světem bude krátká, i když přinese veliké krveprolití dalších nevinných protestantů. Nejmocnější pozemské síly si uvědomují, že mnohem rychlejší uchopení moci na celé planetě bude místo zavedení katolického náboženství (o které je usilováno již plných šestnáct století) naopak jeho válečná likvidace a násilné zavedení ateismu. Tito nejbohatší mocnáři světa rozhodli, že katolizace, i když se podaří, bude proto jen dočasná a bude sloužit hlavně k upevnění komunistickoateistické moci a k odstranění zásadových protestantských církví.

Řád jezuitů již dávno nemá strach a obavu, že zůstane bez své »milované« matky církve o samotě. Již dávno dospěl nejen do naprosté samostatnosti na církvi, ale dokonce i do definitivní převahy nad Vatikánem. Sám papež je ve skutečnosti nejen loutkou v rukou jezuitského řádu, ale dokonce naprostým vězněm při všech svých krocích, řečech, proslovech, kázáních, návštěvách, bohoslužbách, poutích, ceremoniích, oslavách svátků a odpočinků i v soukromém životě.

I když někteří evropští tajní jezuité znají plány nejmocnějších jezuitů Země, přesto se však nevzdávají myšlenky, že se původní plán na katolizaci celého světa přeci jen podaří a je pravdou, že pro nejbližší období má Vatikán podporu jezuitů stále ještě plně zaručenou, neboť plány druhé skupiny tajných jezuitů nebudou naplněny okamžitě úderem roku 2000."

Toto je stručný výčet informací, čím se zákulisí Říma zabývá. Takové jsou plány jezuitů počítající i s variantou třetí světové války. Ať jde o plány reálné či nereálné, pravdou zůstává, že římskokatolický náboženský systém budoucí světové uspořádání plánuje a že přitom zva-

Žuje mnoho alternativ a variant. Není to nic divného, když si uvědomíme, že podobné plány s budoucí třetí světovou válkou měla vypracované i *Varšavská smlouva* jako celek a zvláště potom ještě i *Moskva* sama a mají je také *USA*, *NATO*, *Čína*, *Japonsko* a další státy. O útočném charakteru *Varšavské smlouvy*, která byla jen jako „zástěrka pro útočné plány sovětských komunistů“, o jejich plánovaných bleskových útocích na tehdejší *Západní Evropu* a o vypracovaných tajných invazních plánech na dobytí *Berlína*, *Norimberku* a kanálu *La Manche* můžeme číst například v ***Mladé frontě DNES*** z **13. května 2005** ve **článku: *Jak měli čeští vojáci dobýt Evropu*** na **str. A/1 a A/4**.

Zda se všechny plány jezuitů splní či nikoli, záleží výhradně na oficiálních vládách celého světa, které dnes katolicismus a jezuitský řád nejen tolerují, ale přímo re-spektují. Jak jsme se dozvěděli, je ještě příhodná doba všechna tato budoucí plánovaná zvěrstva a politickou špínu překazit. To ovšem vyžaduje nekompromisní, rozhodné, odvážné a radikální politiky již v současné době. Tedy lidi, jakých není ve světě zrovna mnoho.

Úkol je o to složitější, že už obyčejní jezuité pod přísahou mohou v zájmu „svatého“ cíle podle své mravní zásady zapřít cokoli, tedy i to, že jsou jezuité a členy řádu tovaryšstva. Co lze tedy asi očekávat od vysoce postavených tajných jezuitů, kteří jsou vázáni nejtajnější přísahou zvláštního pověření, přísahou nejprísnějšího mlčení, přísahou nejvyššího stupně utajení a přísahou nejtajnějšího poslání a jsou tudíž *přímými médii duchovních spiritistických sil*?

Kapitola 51

Jezuitské plány s českým státem

51.1 Zásahy Vatikánu lidé vnímají

I přes náboženskou apatii je dnes na konci 20. století ještě mnoho lidí, kteří sami vnímají katolického ducha, jak se stále víc a víc vkrádá do českého státu nejen prostřednictvím církve a politiky, ale i ekonomie, vědy, kultury, školství a skrze další odvětví. Mnoho lidí se ptá, kam povede *zasvěcení českého státu Panně Marii*, kam nás dovedou děkované modlitby kardinála *Tomáška* věnované *Marii* a kam povede *Te Deum* za každé zvolení *V. Havla* prezidentem.

Mnoho lidí vnímá a hodnotí tahy českých politiků, politických stran a samotného prezidenta jako provatikánské. Mnoho lidí vidí, jak se římskokatolická církev stále silněji a netrpělivěji hlásí ke státnímu majetku. Mnoho lidí vidí, jak církev zabírá nemocniční a školskou půdu, jak stále více ovlivňuje přes své římskokatolické politiky parlament, senát a samotnou vládu a jak zpětnou vazbou stále silněji ovlivňuje hospodářství, bankovníctví a celkovou ekonomiku celého státu.

Mnoho lidí už dnes také vidí spojitosti mezi katolickými nebo prokatolickými politiky a likvidací školství a zdravotnictví – zvláště nemocnic, dále likvidací dopravy, likvidací bank pomocí tunelování stejně tak jako spojitosti s vytunelováním některých podniků českého hospodářství. Mnoho lidí vidí také spojitost s úplnou devastací českého zemědělství a lesnického průmyslu.

Přesto je však celkově stále málo lidí, kteří chápou tyto provatikánské intriky v českém státu jako přímou souvislost s politikou *Říma*.

Dnes vládne o církevním postoji a o náboženském přesvědčení politiků dokonalá informační blokáda. Veřejnoprávní média málokdy sdělí něco konkrétního ze života římskokatolických představitelů vzhledem k majetku státu nebo vzhledem k jejich provázanosti s politikou. Díky tomu vnímají lidé provatikánskou politiku v *Čechách* a na *Moravě* velmi mlhavě, nejasně a nekonkrétně.

Pochopitelně, že to je hlavní záměr a cíl *Vatikánu* i přesto, že veřejnost má podle zákona právo na informovanost a tedy i na všechny informace z církevní oblasti.

Hlavní tisk v zemi ovšem není zcela bez vlivu tajných jezuitů. To (mimo jiné) právě prozrazují důsledně zamlčované informace o římskokatolické církvi, o jejím politickém postoji k zemi, o církevní příslušnosti našich politiků a pod.

Zdá se nám, že politické reportáže z domova i ze zahraničí mají vzhledem k církevním vazbám slabou informativní hodnotu. Domníváme se, že zde chybí jasně ukázané příčiny a důsledky politických činů a jasně popsané vzájemné souvislosti a propletenosti nejen s církví a *Vatikánem*, ale i s dalšími politickými stranami, konkrétními osobami apod. Čtenář se například nedoví důvody politických kroků, ani jak ta či ona majetková nebo politická epizoda či aféra skončila a kdo všechno a jakou v tom hraje roli, jakého je politického a zvláště náboženského přesvědčení apod. Všechno je mlhavé a nekonkrétní. Informace jsou jen jakési okleštěné výkřiky s co nejmenším množstvím konkrétních údajů.

Zajímavé také je, že žádné české deníky nemají pro pravdivé informace o římskokatolické církevní politice a krocích *Říma* v ČR vyhrazeny ani jednu jedinou stranu, i když se jiným tématům (a mnohdy bezpředmětným) věnují až dost. Přesto však lze i z toho mála, co český tisk prozrazuje, použít k citacím a vyvodit z toho i určité, opatrné závěry.

Pro ty, kdo však mají možnost, je lepší, přečtou-li si z důvodu celistvějšího pohledu více českých deníků a periodik (odstraní se tím i jednostranné pohledy novinářů) a projdou-li si informace na internetu, informace v církevních periodikách, poslechnou si *Rádio Vatikán*, rozhlas *Svobodnou Evropu*, stanici *Praha 6*, stanici *Vltavu*, podívají se na zprávy v televizi a projdou si také západní katolická a jezuitská periodika a západní politické deníky.

Teprve pak můžeme učinit jasnější závěry. Je pravdou, že všechna tato média jsou přímo či nepřímo v rukou jezuitů. Ale pokud si toto uvědomíme, pak informace, které získáme z tohoto mediálního prostředí mohou mít velkou cenu. Teprve potom, při velmi opatrných a střídmych závěrech je možné rozpoznat, jaká jména na čí straně jsou, jakou kdo úlohu v *Čechách* hraje, kdo a co kryje, kdo to celou dobu z pozadí podporuje a jakým způsobem.

Kniha ***Tajné dějiny jezuitů*** se ze všech sil snažila na jezuitskou politiku *Říma* ukázat v co nejširší možné souvislosti právě proto, aby si každý při čtení uvědomil, že všechno, co se nyní v *Čechách* děje má své kořeny hluboko v římskokatolické církvi a má své přímé souvislosti s dnešní politikou *Vatikánu*.

Mnoho lidí je ve veliké nejistotě, když se hovoří o budoucnosti bez fungujícího státního školství, fungujících státních nemocnic, existující řádné dopravy, bez zabezpečení před krádeží vkladů do bank a bez řádného zabezpečení levnými domácími potravinami. Mnoho lidí si souvislosti mlhavě uvědomuje, ale, jak jsme již poznamenali, jen velmi málo lidí jasně a ostře vidí souvislosti mezi tímto vším a budoucí připravovanou katolizací českého státu.

51.2 Příprava na katolizaci

Dějiny nám jednoznačně potvrzují, že papežství se *nikdy nezměnilo* a ani *nezmění*. V době, kdy bylo pozemským světovládcem, bojovalo proti *protestantům*, aby získalo postupně ztrácené pozice v duchovní nadvládě. Během tohoto boje však své *pozemské světovládné postavení ztratilo*, i když *duchovní monopol* se jí daří dnes opět obnovovat.

Nyní dokončuje svůj duchovní boj proti *protestantismu* prostřednictvím *ekumenie* a jakmile ovládne náboženské nekatolické směry a východní náboženství, začne znovu dobývat své ztracené pozice pozemského světovládcem.

Situace je tedy obrácená než ve středověku a v raném novověku, ale v principu jde o to totéž.

Chceme-li se seznámit s katolizací v dnešní době, musíme, aspoň stručně projít princip římskokatolické politiky od hluboké minulosti. Teprve pak můžeme pochopit, že katolizace probíhala i v minulosti a probíhá i v současnosti, ale s tím rozdílem, že v minulosti to byl hlavně boj o pozemskou světovládu, při kterém došlo ke ztrátě duchovní světovlády vlivem *reformace*, zatímco v současnosti to je boj opačný, tedy napřed boj o *duchovní světovládu*, který bude vrcholit tím stavem, ve kterém se katolicismus nacházel v době svého rozkvětu, tedy *pozemskou světovládu*, jako konečnou etapou současné katolizace. Tento přehled je nutný k tomu, abychom porozuměli dnešním diplomatickým tahům *Vatikánu* nejen ve světě, ale i v *České republice*.

V největším a nejvýznamnějším chrámu v Římě – v *Lateránském chrámu* – je nápis *MATER ECCLESIA*. To znamená *Matka církev* nebo-li volně řečeno *Matka všech církví*. Tento název si dal římskokatolický systém na znamení boje s protestantskými směry. Tímto označením tehdy vyhlásil Řím válku *reformaci*.

Na *Tridentském koncilu* v roce 1545 měl papež *Pavel III.* vyřešit dilema mezi *protestantismem* a papežstvím. Přítomni byli i *protestanté*, kteří žádali úpravu katolického učení. Ale na tomto *koncilu* nedošlo ke změně ani v jednom z bodů katolického učení.

Díky jezuitům ve skutečnosti *Tridentský koncil* potvrdil, zdůraznil a ještě více upevnil staré učení původních katolických doktrín. Samy dějiny nás poučují, že *Matka všech církví* se nehodlala ani v nejmenším změnit. Aby mohlo nastat požadované odstranění rozdílů mezi *protestantismem* a papežstvím, muselo by se *protestantství* změnit samo – zdánlivě utopická myšlenka, přesto se však papežství podařilo tuto myšlenku zrealizovat.

Tridentský koncil znovu definoval a jasně potvrdil učení o *transsubstanciaci*, neboli o převtělování při svatě mši, potvrdil učení o *ospravedlnění* z víry a ze *skutků*, také učení o *mši*, neboli o znovuobětování Ježíše Krista, dále o *sedmi svátostech*, které by měly být prostředky pro získání milosti, dále učení o *celibátu*, o *nesmrtelnosti duše*, o *očistci* a o *odpustcích*, o *samospasitelnosti*, o *uctívání ostatků svatých* apod.

Tím vším se papežská *duchovní, monopolní moc* upevnila a ještě více vzrostla. Jezuité také pomohli papeži znovu upevnit jeho *pozemskou moc v Evropě*. Po *Tridentském koncilu* se očekávalo, že všichni věřící lidé slíbí papeži svou poslušnost. Ale protože katolické doktríny nejsou podle protestantů biblickým učením a nemají biblické opodstatnění, došlo k úplnému rozdělení mezi *protestantskou reformací* a *katolicismem*.

Zdalo by se, že žádat po *reformaci*, aby uznala katolické církvi *duchovní monopol*, je naprosto šílená myšlenka. Přesto se však *Římu* podařilo zlomit původní odpor *protestantů* vůči papežství a dnes všechny *reformační* proudy s *katolicismem* plně spolupracují. Jak toho *Řím* dosáhl?

Jednou ze svých nejúčinnějších zbraní, totiž *změnou původního biblického textu*. *Řím* zavedl tak zvaný *kritický přístup* k hebrejskému a řeckému textu **Bible**. Učení o *vyšší textové kritice* je původně jezuitské učení z roku 1678 od katolického jezuitského teologa dr. *Alexandra Gathese* a o něco později od francouzského jezuita *Richarda Simona*. Jejich útok na onen základ *protestantismu* – na **Bibli** – zrealizoval *Řím* zvláště prostřednictvím **Simona**.

„Jedním z prvních vědců, kteří se začali zabývat uměním kritického výzkumu, byl *Richard Simon*. *Katolická encyklopedie* o něm hrdě hovoří pod titulem »Otec biblické kritiky« (*Katolická encyklopedie*, sv. IV., str. 492–493). V letech 1689 až 1695 neustále napadal *Boží Slovo* tím, že publikoval řadu komentářů o *novozákonním textu*. Netřeba uvádět, že byl nakloněn textu, který používali jezuitští překladatelé *Rheims–Douayovy Bible*, poanglikánštěné verze *Jeronymovy latinské Vulgáty*. Zdiskreditování *Bibli*, které vycházejí z *Textu Receptu* otevřelo stavidla *pochybností o samotném základu protestantismu*. Mnoho kritiků pak vystupovalo s teoriemi a názory, které doslova roztrhaly různé části *Bible* – zvláště ty části, které pojednávají o *nadpřirozenu*.“ (**H.H. Meyers: Battle of the Bibles; NMP, Australia, 1993, str. 89–90**).

Vyšší kritika uvedla v pochybnost všechno, o čem se v **Bibli** dá pochybovat. Byly napadeny a úplně zpochybněny první tři kapitoly **Bible** o stvoření a pádu do hříchu, zpochybněny byly všechny výroky Ježíše Krista, zpochybněn byl popis jeho pozemského života a byly zpochybněny i jiné historické události, o kterých se v **Bibli** píše. Korunou všeho bylo učení, které

všechna biblická proroctví začalo vykládat jako *dávno naplněnou minulost (preterismus)* a nebo naopak jako nějakou *neurčitou hodně vzdálenou budoucnost (futurismus)*.

Učení textové kritiky však bylo pro *protestanty* nepřijatelné a snadno odhalitelné. Bylo proto potřeba vymyslet ještě jiný trik, aby *reformace* textovou kritiku uznala. Jezuité se sešli ve městě *Douay* a rozhodly se (jak již prozrazuje citát), že přeloží do angličtiny *Jeronýmovu* latinskou **Bibli**, kterou pak podstrčí *anglikánské církvi* jako správný text **Bible**.

Prvním útokem na *Viclefovu* a *Tyndalovu* anglikánskou **Bibli** se uskutečnil útok na samotnou *anglikánskou církev*. Latinský *Jeronýmův* text byl jezuita přeložen podle plánu do angličtiny. Rozhodující byla při překladu latinská předloha. Na hebrejský text **Starého Zákona** a řecký text **Starého (Septuagintu)** a **Nového Zákona (Textus Receptus)** nebyl brán ohled. Mnozí historici a textoví kritici jezuitského překladu pochybují, zda vůbec byly původní biblické knihy při překladu používány, neboť anglický překlad jezuitů vykazuje mnohé nedostatky, hrubé textové nepřesnosti a průkazné chyby.

Tento překlad však v *anglikánské církvi* způsobil, že se začaly porovnávat anglikánské překlady s jezuitskou *Rheims–Douayovou Biblií*. Tím byl jezuita nepřímo podstrčen princip vyšší kritiky do *anglikánské církve*, kde se tím také současně otevřely brány k pochybnosti.

A pak, aniž to duchovní a členové *anglikánské církve* zpozorovali, nastalo mezi nimi na základě rozdílnosti překladů rozštěpení. Při studiu **Bible** začali pak sami používat princip kritického přístupu k textům **Písma** jako základní studijní způsob k jeho pochopení. Duch *protestantismu* tím však utrpěl strašlivou porážku a úplné oslabení. Místo původní *anglikánské víry* nastoupila pochybnost, zatemňování jasných výroků **Bible** a přijímání předem připraveného filozoficko–teologického lidského učení římskokatolické církve.

Kromě tohoto vysokého efektu dosáhli jezuité dalšího vítězství tím, že se učení o vyšší textové kritice začalo prostřednictvím *anglikánské církve* dostávat postupně do ostatních *reformačních proudů*. A *protestantismus textovou kritiku* nakonec beze zbytku a bez výhrad přijal. O pár set let později učinili jezuité další útok na *světový protestantismus*. Opět si k tomu vybrali *anglikánskou církev* a opět to provedli prostřednictvím změny původního biblického textu. Nutno konstatovat, že *protireformační* tažení bylo opět úspěšné. O tom je napsáno v **kapitolách 25.2–4, IV. svazku**.

Všechny *protestantské směry* současně s *textovou kritikou* převzaly filozoficko–teologický pohanský *chaos*, jaký má katolicismus v celém svém náboženském systému. Samy jej pak ještě více rozšířily v rámci *Ekumenie*.

Katolická církev se však ke zmrzačenému učení *protestantských* směrů vůbec nehlásí. Tvrdí, že ona se nezměnila, ale změnu, že provedli *protestanté*, a to dokonce sami, bez jejího přispění. Ovšem iniciaci ke změně učinila na počátku právě římskokatolická církev. Dnes všichni *protestantští* teologové zastávají učení buď *preterismu* nebo *futurismu* a opěvují vyšší *textovou kritiku Písem* jako základní pravidlo studia **Bible**. *Protireformní* tažení jezuitů bylo tedy provedeno dokonale.

Když se *Římu* podařilo podmanit si *protestantství* a dostat ho přesně tam, kde ho papežství chtělo mít, zahájil tažení za nové uchopení *světovládné moci*.

V roce 1864 papež *Pius IX.* prohlásil svobodu za šílenost, přiznává církvi stále ještě donucovací právo, podle něhož byli *kacíři* jindy popravováni a označuje rovnoprávnost křesťanských vyznání za blud, zasluhující *zatracení*.

V roce 1869 papež Pius IX. svolal *První vatikánský koncil* a na něm vyhlásil dogma o *svrchované moci* římského pontifa. Dogma bylo za podpory jezuitů přijato a papež byl *koncilem* vyhlášen jako „*svrchovaný vládce celého světa*“.

Tím v podstatě církev navázala na dogma z přelomu 12. a 13. století, kdy papež *Inocenc III.* vyhlásil dogma, že „*Římský papež nezaujímá jen místo člověka, nýbrž pravého Boha na této zemi. ...Papež jest korunován trojitou korunou, co král nebe a země a pekla. ...Všecka jména, které Písmo svaté připisuje Kristu, skrze něž jest On učiněn hlavou církve, ta samá jména jsou použita pro papeže. ...»Ty jsi pastýř, ty jsi lékař, ty jsi ředitel, ty jsi vinař; konečně, ty jsi Bůh na zemi.«*“

Také navázala na dogma z přelomu 13. a 14. století. Tehdy papež *Bonifác VIII.* vydal bulu **UNAM SANCTAM**, ve které říká: „*Římský papež je soudcem všech lidí, ale on nemůže být souzen nikým.*“ O kousek dál je napsáno: „*Každý, kdo chce získat spasení, musí se podřídit římskému papeži.*“ A dál v textu papež říká: „*Pokud je řeč o Kristu, musí to být potvrzeno ještě mnou. ...Já mám autoritu Krále králů, jsem nade všemi, takže Bůh sám a já, Zástupce Boží, tvoříme jednotu. A já jsem schopen učinit všechno, co může dělat Bůh,*“ a pak papež dodává: „*»a proto jsem Bůh.«*“

Tento papežský výrok, ve kterém v podstatě říká: „*Já jsem totéž co Bůh*“ nebyl nikdy žádným papežem odvolán. Nebyl také nikdy zrušen ani zpochybněn žádný z předchozích výroků. *Bula Unam Sanctam* jako i další, které pojednávají o tomto tématu, jsou plně platné a závazné dodnes!

To ostatně také potvrzuje další krok papežské stolice, a to z roku 1870, kdy byla 13. července vyhlášena *papežská neomylnost* a papež byl prohlášen za *neomylného*. To například potvrzuje také **katechismus kardinála Gibbonse (vydaný v Olo-mouci roku 1876)**, ve kterém církvi římskokatolické a papeži rovněž připisuje *Božskou moc a autoritu závaznou pro celý svět*.

Výroky z druhé poloviny 19. století zahájil papež svou válku proti celému světu. Je to přesně tak, jako když v době reformace zahájil papež válku proti *protestantům* tím, že vyhlásil římskokatolickou církev za *Matku všech církví*. Tam vyhlásil *duchovní monopol*, nyní vyhláší *monopol světovládné moci* nejen nade všemi církvemi, ale současně i nade všemi mocnostmi a národy světa.

V roce **1914** napsal katolický časopis **Western Watchman (Západní strážce)**, že: „*protestantismus... pomalinku umírá svým porušením a vnitřním rozkladem. Už dlouho nebude na tomto světě trvat.*“ Tento výrok prozrazuje, že papežská stolice už pokládá boj proti *protestantismu* za skončený. Katolizace *protestantů* proběhla díky jezuitů naprosto úspěšně. Podařilo se, že **Bibli** – základ reformace a pravidlo víry *protestantů*, odsunul sám *protestantismus* na vedlejší místo a že jí dnes nikdo z *protestantů* nevěří. Původní duch *protestantské víry* byl úspěšně zlikvidován pochybnostmi k biblickému textu.

Rok 1914 pak názorně ukázal, jak si papež představuje své světovládné postavení. A za 20 let svoji představu opět zopakoval.

I přes dvojí porážku věrného katolického rodu *Habsburků* a *Německa* pokračovalo papežství dál na upevňování své moci. Papež *Jan XXIII.* vyhlásil *Druhý vatikánský koncil* (probíhal v *Římě* v letech 1962 – 1965). Přišla doba, kdy se historie *protestantů* uzavřela definitivně. Příprava ke katolizaci celého světa vyvrcholila.

Na tomto *koncilu* bylo prohlášeno, že jsou *protestanté „odloučení bratři“*. Dále bylo vyhlášeno, že lidé budou spaseni, ať už jsou příslušníky jakéhokoliv náboženství – ovšem za jedné jediné podmínky: Když budou přijímat papeže jako *vládce* a když uznají, že papež je *jedinou hlavou všeho náboženství* a jako *jediný, svrchovaný a hlavní duchovní vládce celého světa*.

A byli to opět jezuité, nyní pod vedením katolického jezuitského teologa dr. *Karla Rahnera*, kteří se postarali o to, aby se závěry *Druhého vatikánského koncilu* staly všeobecně známými všem náboženským směrům celého světa a aby byly myšlenky *koncilu* vysvětleny populární, všeobecně líbivou formou. *Karl Rahner* se stal „významným koncilním teologem“ (***Katolický týdeník, č. 42, 18.10.1998, str. 4***).

V učení *Druhého vatikánského koncilu* bylo zvýšeno papežství a úcta k *Marii*. Jezuitský teolog, univerzitní profesor *Gregoriánské univerzity, Karl Rahner*, pak učil stovky a stovky kněží a teologů a spolu s dalšími jezuitskými teology nakonec tisíce duchovních, jak propagovat myšlenky *koncilu*. Ti pak idee *koncilu* vyučovali dál.

Jeho žákem byl také i dnešní vrchní inkvizitor *J. Ratzinger*. O něm jsme mohli například číst tyto informace: „*Kardinál Joseph Ratzinger, prefekt Kongregace pro nauku víry, obdržel 21. května z rukou maďarského primase kardinála Laszló Paskaie Cenu sv. Štěpána. Vyznamenání mu bylo uděleno za jeho zásluhy o rozvoj pokoncilní teologie.*“ (***Katolický týdeník, č.23, 7.6.1998***).

Při postupu katolicismu po *Druhém vatikánském koncilu* se také dbalo na to, aby se nekatolické církve a náboženské denominace o dogmatech *koncilu* nejen dozvěděly, ale aby jimi byly přímo prostoupeny. *Infiltrace* těchto všech církví a náboženství a nakonec všech rovin společnosti a lidské činnosti zesílila na maximum.

Rahnerovi žáci pronikali do všech náboženských směrů a dokončovali dílo rozkladu *protestantismu* započaté ve středověku. Například *Rahnerův* žák, katolický teolog ***Paul F. Nettel*** napsal knihu: ***Ne jiné jméno?***, která pojednává o kritickém shrnutí křesťanských přístupů vůči světovým náboženstvím. Myšlenky této knihy se staly *novou teologií* starých katolických zásad. Tento teolog založil katolickou teologickou školu zdánlivě s úplně *novou teologií* upravující přístup k jiným náboženstvím. Ve své knize učí, že spasení se může uskutečnit i skrze jméno Buddha nebo Krišna, protože tato náboženství ve skutečnosti respektují papeže jako svrchovanou duchovní hlavu všech náboženství a uznávají současně i *Mariánský kult*.

Katolizace východních náboženství se rovněž stala jednou ze samostatných myšlenek *Druhého vatikánského koncilu*. Dílo katolizace východu pokročilo natolik, že dnes můžeme číst v katolických periodikách nové a nové články o vzájemném porozumění mezi katolicismem a islámem.

Vzpomeňme například na „*setkání představitelů světových náboženství v Assisi, kde kromě křesťanů,*“ hlavně římských katolíků v čele s papežem *Janem Pavlem II.*, „*byli i muslimové, hinduisté, šintoisté, a dokonce i zástupci přírodních náboženství – a společně se modlili za mír. Mnozí katoličtí konzervativci jsou z této akce dodnes zděšeni.*“ (***Mladá fronta DNES, 1.2.2005, Galerie evropské elity – 13. díl, str. B/6***).

Můžeme číst zprávy o tom, jak si například japonští mniši budhistické školy *TEN-DAI* dobře porozuměli s římskokatolickými hodnostáři a jak s nimi konali společné bohoslužby. Například měli „*účast na bohoslužbě v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově a na dalších místech spjatých s duchovními dějinami naší země.*“ (***Katolický týdeník, č. 14, 5.4.1998, str. 5***). Pochopitelně se jedná o římskokatolické dějiny české země. Podobně se dočítáme o mezicírkevním dialogu mezi indickým duchovním učitelem a zakladatelem systému

Jóga v denním životě a katolickými kněžími, mezi nimiž byl i páter Halík (**Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, str. 4**).

Jinou zajímavou zprávou je například zmínka o propojení *Duchovních cvičení* v dnešní době s indickým východním duchem. Jezuité svá *Duchovní cvičení* upravují a přizpůsobují moderní době pro moderní meditaci, jako například americký jezuita indického původu *Anthony de Mello* „žijící dlouhá léta v Indii. ...Ani tentokrát nezapře autor svou duchovní inspiraci východní spiritualitou.“ Ve svém novém díle o aplikování *Duchovních cvičení* klade důraz na to, jak všechno vnímat a jak to uvnitř mysli zpracovávat. (**Katolický týdeník, č. 20, 18.5.1997**; také viz **Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, Perspektivy, str. II**). Je to až mučednický dojímavý, že právě tento jezuitský teolog (*1931 – †1987) byl dlouhou dobu *Vatikánem* pronásledován jako jeden z křiklavých projevů antagonismu mezi Svatým stolcem a jezuitskými teology, kteří kontroverzně uvažovali o překlenutí propastí mezi západní a východní spiritualitou, o mezináboženském dialogu a o Ježíši jako nikoli o jediné cestě k Bohu a kdy římská cenzura okamžitě zasáhla.

K tomuto jménu se ještě pojí jména dalších jezuitských teologů a filosofů, například: *Hugo Lassall, Roger Haight, John Hick, Tissa Balasuryia, Raimundo Panikkar* nebo *Jacques Dupuis*, docent na *Gregoriánské univerzitě*. Dnes mají tito novodobí architekti katolicko-muslimsko-hinduistického náboženství zelenou a je jim poskytován stále větší mediální prostor. *Dupuis* například razí myšlenku, kterou doslova formuloval na mezináboženském kongresu v portugalské *Fatimě* v pastoračním středisku *Pavla VI.*, kde se 10. – 12. října 2003 sešli katolíci, nekatolíci, muslimové a buddhisté, takto:

„»Náboženství budoucnosti bude souběh všech náboženství v univerzálním Kristu, který každého uspokojí... I jiné náboženské tradice, které existují ve světě, jsou součástí Božího plánu pro lidstvo. Duch svatý je přítomný a působí v textech buddhismu, hinduismu, křesťanů i nekřesťanů. Univerzalita Božího panování to dovoluje. Jsou to zkrátka rozličné cesty pokroku na společném tajemství vykoupení.«“ (**A. Martesacker, Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 35/2004; SVĚTLO, týdeník Matice cyrilometodějské, číslo 38, ročník 2004, <http://svetlo.farnost.com/svetlo.php?rocnik=2004&tyden=38>**).

Jakou budoucnost svému Stvořiteli tito jezuitští stavitelé celosvětově nového náboženského směru přichystali? „Vzhledem k tomu, že jedna z hlavních hvězd mezináboženského setkání, P. Jacques Dupuis, v souvislosti s dogmatem »mimo Církev není spásy« prohlásil: »Není nutné připomínat ten hrozný text Florentského koncilu z roku 1442,« můžeme usuzovat, že se »budoucnost Boha« bude ubírat eumenickými cestami bez zátěže katolických dogmat.“ (**Revue Katolík, 7/8, http://www.natia.cz/vyber/vyber_cz.asp?page=2&subpage=1&sublevel=42**).

Jiná bezesporu zajímavá informace je například o tom, že *Dalajláma*, tibetský duchovní vůdce *Tenzing Gjamccho* zapaluje svícen ve Svatovítské pražské katedrále při zahájení římskokatolické pobožnosti (**Katolický týdeník, č. 38, 21.9.1997**).

Zpráva o mši solidarity s *Irákem* konané v *Bagdádu* dne 23. 11. 1997 v kostele sv. Panny Marie nás zastihuje začátkem prosince 1997. Mše byla konána na znamení solidarity s iráckým lidem trpícím díky embargu uvalenému na *Irák* roku 1990. (**Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997**).

Nebo zajímavá je i zpráva o tom jak „iránský prezident *Mohammed Chatámí* zaslal 26.12.1997 papeži *Janu Pavlu II.* vánoční poselství, ve kterém zdůrazňuje, že islám a křesťanství jsou společným základem pro světový mír... Připomenul také, že *Korán* označuje Ježíše za »Boží Slovo« a »Božího ducha.«“ (**Katolický týdeník, č. 1, 4.1.1997**).

„Jan Pavel II. přijal iráckého premiéra Ajáda Alávího. Při rozhovoru s nejvyšším iráckým představitelem uvedl: »Jsem rád, že vás mohu přivítat ve Vatikánu a ujistit vás, že jsem stále blízko iráckému národu... Chtěl bych povzbudit úsilí Iráčanů o obnovení demokratických institucí, které se budou zasazovat o obranu práv každého člověka v jejich zemi.«" (**Katolický týdeník, č. 47, 16.–22. listopadu 2004, ročník XV., str. 5**).

Zajímavý je také článek o soužití *albánských muslimů* s katolicismem v zemi, o kladném vztahu muslimů ke katolickým mším, o tom, jak muslimové katolické mše dokonce ochraňují a jak nechávají své děti konvertovat ke katolictví, čemuž dokonce i pomáhají. (**Katolický týdeník, č. 3, 18.1.1998, str.3**).

Ve zvláštní příloze **Katolického týdeníku 20.–22.5.1995** je obrázek papeže Jana Pavla II. podávající ruku Alimu Agcovi s tímto textem: „26. prosince 1983 Jan Pavel II. opakuje své odpuštění Alimu Agcovi, který na něho 13. května 1981 vystřelil.“

Nejen v Iráku, Iránu nebo Albánii, ale i v muslimském Libanonu oslavil papež 10. 5. 1997 úspěch: „Papeže vítali v Bejrútu křesťané i muslimové.“ Proč měl papež (kromě jiných důvodů) úspěch? „Libanonci tvrdí, že Kristus učinil svůj první zázrak v libanonské vesnici KANÁ, a nikoli ve stejnojmenné lokalitě v Izraeli, biblické Káni Galilejské.“ A Řím s tím mlčky souhlasí. Pochopitelně se konala i mše. Té se zúčastnili i vysoce postavení muslimští libanonští politici. „Křesťanské školy v Libanonu se těší velmi dobré pověsti. Svě děti posílá do nich i mnoho muslimských rodičů...“ (**Katolický týdeník, č. 20, 18.5.1997**).

O pronikání katolických kněží do Číny hovoří například **Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998** nebo **Mladá Fronta Dnes, 2.1.1998, str. 10**.

Dalším ze závěrů, které vyplynuly z *Druhého vatikánského koncilu*, byly dokumenty o *ekumenismu*.

Cílem *Ekumenie* je spojit všechny tak zvané křesťanské směry v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechny jeho rozkazy jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Katolická církev však není členem *ekumenického hnutí*, ale přesto do něj zasahuje, ovlivňuje ho, usměrňuje a řídí. Celé hnutí vede k sobě.

Jedno z prohlášení *Druhého vatikánského koncilu*: **Spiritus Domini** říká, že „*Duch Páně je v současné době při práci v ekumenickém hnutí současnosti*“ a zároveň zdůrazňuje, že toto *ekumenické hnutí* má dosáhnout jednoty všech křesťanů, která má být mezi „křesťany“ znovu vybudována. Všichni lidé mají vyznávat jednoho Ježíše (Spasitele a Pána), jednu víru a jedno eucharistické mystérium, neboli jednu Večeři Páně, to je katolickou mši.

V principu se papežství *nezměnilo*. Pouze na sebe obléklo nový plášť. Znovu a znovu usiluje o veškerou moc nade všemi, ale dnes je to zahaleno do roucha líbivosti, populárnosti, přátelskosti, falešné pokory a lásky jednoho k druhému. Katolická církev chce napřed ovládnout svět prostřednictvím *ekumenického hnutí* a teprve potom se chce ujmout světovlády sama.

Dokument *Druhého vatikánského koncilu*, **str. 515** říká, že „*Všichni křesťané by měli být ekumenického smýšlení*.“ Kromě toho také katolická církev dnes učí, že: „*Ekumenismus by měl být adekvátním způsobem uveden do všech institucí, které vzdělává lidi*.“

To znamená, že všechny instituce, které vzdělávají kazatele a pastory a všechny univerzity a vysoké školy by měly podporovat *ekumenické hnutí*. V posledním vydání katolického *katechismu* je řečeno, že všechno rozdělení mezi církvemi má být odstraněno a že katolická církev musí také odstranit rozdělení, které je mezi ní a ostatními, dále že církev je ustanovena, aby organizovala současný svět a že jedinou církví je ve skutečnosti pouze církev katolická,

kteřá je vedena „Petrovým nástupcem“ papeřem a biskupy. Výnos *Druhého vatikánského koncilu* také jednoznačně řiká, že: „*jedině a pouze skrze katolickou cířev mohou lidé dojít pomoci ve spasení. Jedině tak mohou lidé získat plnost prostředků ke spasení.*“

Druhý vatikánský koncil v podstatě jasně stanovil, že není potřeba, aby se lidé stávali katolíky, ale aby uznali papeže za nejvyšší hlavu, za nejsvrchovanější moc a za svého duchovního pastýře tak, jak ho uznávají katolíci. Dnešní papeř, *Jan Pavel II.*, jasně prohlásil, že „*pro dosažení jednoty musí všechny cířve přijmout papeřskou autoritu.*“ Katolický kněz *Cornel* řiká: „*Konečným cílem ekumenismu, jak ho katolíci chápou, je jednota víry, bohoslužby a uznání nejvyšší autority římského biskupa.*“

V roce 1975 vznikl první *ekumenickokatolický katechismus* jako ovoce *Druhého vatikánského koncilu*.

Prostřednictvím *Ekumenie* ovládla římskokatolická cířev *anglikánskou cířev* (opět jako první), kteřá v roce 1982 prostřednictvím nejvyššího *anglikánského* duchovního, arcibiskupa *Roberta Runcieho* podepsala s papeřem *Janem Pavlem II.* společné *ekumenické* prohlášení o návratu *anglikánské cířve* do „náruče“ *Matky všech cířví*. Nejvyšší hlavy obou cířví si přitom vzájemně vyměnili své cířevní prsteny jako důkaz opravdového „usmíření“ a „zasnoubení“ obou cířví.

Následkem těchto „zásnub“ byla změněna ústava *Velké Británie*. V nové verzi již není královna ochránkyní výhradně *anglikánské cířve*, ale i cířve katolické. A britská vláda musela papeři vyjádřit svou lítost nad tím, že po celou dobu existence *anglického a britského království* byli chráněni jen *anglikánští protestanté*. Jde o první návrat „ztracené ovce“ „domů“ do *Říma*.

Pak následovaly další *reformační* proudy. *Lutheránská cířev* se prostřednictvím svých nejvyšších duchovních dokonce papeři *Janu Pavlu II.* omluvila za to, že provedla *reformaci* a že ji celou dobu zastávala. Dnes jsou bohoslužby této cířve, tak jako u ostatních *reformačních* proudů, konány za společné účasti *lutheránských* a římskokatolických kněží. Pozadu nezůstala ani *Kalvínská cířev*, ani různé ostatní *protestantské* směry z celé *Evropy* a dokonce ani *ortodoxní* ruská a balkánská cířev. I ony prostřednictvím svých metropolitů podávají své ruce papeřství. Nejvíce se o tom přesvědčíme například v ***Katolickém týdeníku*** vždy v době vánočních a velikonočních katolických svátků. A totéž, co se děje v *Evropě*, se děje i v *USA*, *Kanadě*, *Austrálii* a *Africe*. I *Afrika* je téměř výhradně katolická a kdo na tomto černém kontinentu katolicismu odporuje, je okamžitě zlikvidován.

Překvapující bylo zjištění, že přísně *reformační* cířve, které dlouho odolávaly *Římu* a jeho cířevní *ekumenické* politice, se dnes samy a naprosto dobrovolně *Vatikánu* doslova podbízejí a samy usilují o to, aby byly přijaty za členy nebo aspoň za pozorovatele nebo za hostující členy *Ekumenické rady cířví*. Jedním z motivů je to, aby nebyly tyto *reformační* cířve klasifikovány ostatními cířvemi a státem jako sekta. Pro tento cíl jsou *reformační* cířve od římskokatolické cířve prostřednictvím jejích biskupů žádány, aby změnilly své věroučné body do podoby věrouky ostatních *ekumenických* cířví a aby své dosavadní výklady a učení odvolaly, prohlásily za neplatné a navždy je ze svých článků víry vyškrtly (***Adventistischer Apologistischer Arbeitskreis, Meckeschein: Tajné dokumenty zveřejněny, WAB, Crailsheim, SRN, květen 1997***).

Dnes, přečteme-li si katolický tisk, je *ekumenická* spolupráce mezi katolíky a *protestanty* na dennodenním pořádku. „*Ekumenismus patří k prioritám spolupráce*“, zdůraznila Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání

v Helsinkách ve dnech 1. až 4. října 1998, tedy rok po druhém Ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci. Rada také „požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu“ (**Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, str. 3**).

Co například konstatují katolíci spolupracující s mladými protestanty?

„Především můžeme společně pracovat. Máme v Břeclavi skautský oddíl, který vedou společně katolíci a adventisté. Jsme zcela přirozeně sjednoceni kolem společného díla. Můžeme se společně modlit. Tím se dostáváme od ekumeny společné práce k ekumeně společné modlitby. Za těmito dvěma kráčí ekumena teologického dialogu. Teologicky nás spojuje kérygma.“ (**Katolický týdeník, příloha Perspektivy č. 9, září 1996**).

„V hlavním městě Rakouska včera začalo 20. setkání mládeže, kterou každoročně svolává do některého evropského města ekumenické společenství bratra Rogera Schutze z jihofrancouzské vsi Taizé. Organizátoři oznámili, že do rakouské metropole přijelo 80 000 mladých všech křesťanských vyznání z celé Evropy, mezi nimi 25 000 Poláků. Letošní setkání má motto »netušená radost«. Mladí, kteří jsou hosty 300 katolických, evangelických a pravoslavných obcí ve Vídni a jejím okolí, se po pět dnů budou společně modlit, meditovat a diskutovat. Ke shromážděným každý večer promluví představený ekumenického společenství v Taizé, dvaosmdesátiletý bratr Roger Schutz. Řádové společenství z Taizé, založené bratrem Rogerem před více než půl stoletím, chce pomáhat při překonávání roztržitého křesťanství a pracovat ve prospěch míru a lidstva. Nyní je tvoří asi 100 bratrů z dvaceti zemí. Ve Vídni se ekumenické setkání konalo již před pěti lety; Praha je hostila v roce 1991.“ (**Lidové noviny, 30.12.1997**).

Jaký je nedávný hlas papeže Jana Pavla II. k jinověrcům? „Téměř na prahu příštího tisíciletí vyzval Jan Pavel II. apoštolským listem TERTIO MILLENNIO ADVENIENTE všechny křesťany ke společné cestě, jejímž konečným cílem by bylo vzájemné smíření... krokem zásadního významu na této pouti se stalo loňské 2. ekumenické shromáždění evropských křesťanů ve Štýrském Hradci“ (**Katolický týdeník, č. 7, 15.2.1998**). „Tam oznámilo 700 delegátů různých evropských církví své přání přispět společným přínosem k duchovní dimenzi Evropy a po staletích odloučení dospět k církevní jednotě.“ Tento důležitý ekumenický sjezd se uskutečnil 23. června 1997. Kromě tohoto shromáždění se „Jan Pavel II. se také setkal s pravoslavnými a anglikánskými hodnostáři.“ (**Katolický týdeník, č. 3, 18.1.1998; KT, č. 27, 6.7.1997; KT, č. 30, 27.7.1997**).

Římskokatolický biskup Fr. Radkovský jako předseda Komise pro ekumenismus při České biskupské konferenci napsal: „Direktář k provádění ekumenických principů a norem, vydaný Papežskou radou pro podporu jednoty křesťanů, je vynikající dokument, který předkládá zásady a směrnice správného ekumenismu,..." (**Katolický týdeník, č. 35, 31.8.1997**).

Z celého článku je kromě jiných informací jednoznačně patrné, že papežství vede, organizuje a řídí ekumenismus ze zákulisí prostřednictvím svých provatikánských, nekatolických církví.

Proto také **Katolický týdeník, č. 47, 22.11.1998, str. 5** informuje, že 12. listopadu 1998 byli v nové budově Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze – Krči oceněni největší zasloužilci o ekumenický rozvoj. „Pamětní medaili za zásluhy o ekumenismus“ dostali na prvním místě apoštolský nuncius Giovanni Coppa a kardinál Miloslav Vlk, tedy vysocí římskokatoličtí funkcionáři.

„Začátek mezináboženského dialogu. Zástupci velkých světových náboženství – křesťanství, židovství, islámu a hindu–vaišnaismu – působící v České republice, se v polovině dubna poprvé sešli na půdě České křesťanské akademie a hovořili o možnostech vzájemné spoluprá-

ce. Přítomní ustanovili pracovní skupinu pro mezináboženský dialog." (**Katolický týdeník, č. 17, 26.4.1998**).

Podobné informace leží i ve článku o konferenci *Fórum 2000* ve dnech 11. – 15.10.1998 v Praze, na které se konalo multireligiózní shromáždění ve svatovítské katedrále, kde se sešli zástupci pěti hlavních světových věrouk. Toto shromáždění moderoval páter *Halík* (**Katolický týdeník, č. 43, 25.10.1998, str. 4**).

Katolická církev nezměnila ze svých doktrín ani písmenko. Pouze jim dala jiný plášť, aby byly doktríny líbivější, přitažlivější a přijatelnější pro protestanty. Příprava na celosvětovou katolizaci trvala římskokatolické církvi téměř 16 století. Vyvrcholení těchto příprav se uskutečnilo právě v našem 20. století. Prostřednictvím *ekumenického hnutí* chce papežství v první fázi dokončit *sjednocení* a provést *ovládnutí* celého náboženského světa (*protestantismus* už ovládl). Ve druhé fázi plánuje vystoupit ze zákulisí *ekumenismu* a převzít přímou *pozemskou a duchovní světovládu*.

Papež však přitom nezapomíná, že za realizaci všech svých ambicí může děkovat svému vojsku – jezuitskému řádu. Byl to právě současný papež *Jan Pavel II.*, který na základě uznání zásluh jezuitů v současném návratu protestantů do římskokatolické církve tento řád ocenil a znovu vyvýšil. Jakou dostali jezuité odměnu?

Papež jim svěřil výsostné vyučovací právo k vyučování všech římskokatolických teologů, dále k výchově nových římskokatolických kněží a biskupů a k vybudování původního množství katolického kněžstva a celého kněžského řádu, zvláště ve *Východní Evropě*.

Toto vyučovací právo bylo dáno jezuitům jako výhradní, monopolní a privilegovaný úkol. Kromě toho dostal jezuitský řád od papeže *Jana Pavla II.* potvrzená stará privilegia, ke kterým však přibyla další, jako například vybudovat celou síť východoevropských univerzit, teologických seminářů a katolických škol a vzájemně je propojit s nejdůležitějšími světovými katolickými a jezuitskými univerzitami. Jezuitům byla znovu svěřena výhradní práva k obsazování hlavních míst v klíčových biskupských a kněžských funkcích a na různých katolických úřadech.

Všech těchto úkolů se jezuité zhostili velmi rychle. Ve skutečnosti mnozí jezuité pouze vystoupili z ilegality a zůstali dál na svých místech.

Dnes není možné uvažovat o tom, že by na nějaké hlavní církevní funkci nebyli jezuité. Na každém vysokém církevním nebo *ekumenickém* místě sedí jezuité. V každé hlavní církevní nebo *ekumenické* funkci jsou dnes jezuité nebo jejich přímí agenti. Jejich tituly jsou od biskupů až po kardinály, monsignory, primase, nuncia, zvláštní zmocněnce, sekretáře papeže, mluvčí biskupských nebo *ekumenických* konferencí apod. V souladu s pověřením *Jana Pavla II.* jsou dnes jezuité znovu i na všech nejvyšších místech ve všech evropských katolických či *ekumenických* univerzitách, školách a gymnáziích stejně tak jako i na všech hlavních funkcích, které s církevním školstvím souvisí. Obsadili také všechny důležité a strategické posty v redakcích katolických periodik, knižních katolických vydavatelstvích a dalších podobných místech.

Ve východních evropských státech to však tito jezuité z opatrnosti před lidmi raději tají. Proto si ani nepíší za svým jménem písmena „*SJ*“ (*Societas Jesu*) nebo před svým jménem „*RP*“ (*Reverend Páter – ctihodný otec*) (kromě pár výjimek, kdy se jedná o nová, neznámá jména). Vysoce postavení jezuité zůstávají dál v anonymitě, neboť velmi dobře vědí, jak lidé z

východního bloku – zvláště v *České republice* a *Maďarsku* – nemají jezuitu příliš v lásce nebo je přímo nenávidí.

Nemysleme si však, že nejsou dnes všechna vysoká a hlavní místa v římskokatolické církvi obsazena jezuitou jenom proto, že se církevní hodnostáři oficiálně jezuitu nenazývají a že za svým jménem nemají titul *SJ*. Toto utajení jezuitské příslušnosti skončí, jakmile nabyde katolicismus v těchto státech na síle (pokud mu to lidé dovolí) a bude převažovat a bude nejen ve většinovém zastoupení na veřejnosti, ale i ve vládě. Pak už se s jejich oficiální přítomností totiž sotva co bude moci dělat.

Přesto katolická periodika někdy výjimečně sdělí, že na vysoké funkci je jezuita. V ***Katolickém týdeníku 9.2.1992, str. 5*** se například můžeme dočíst, že předsedou Rady evropských biskupských konferencí je v roce 1992 jezuitský kardinál, *Carlo Maria Martini*, arcibiskup milánský, **SJ**.

Dnes na konci 20. století je ještě všechno zdánlivě při starém a v klidu a zdá se nám, že se nic neděje a že se už nic mimořádného stát ani nemůže. Je to však klid před bouří. *Český stát*, stejně jako ostatní východní státy, je totiž zahrnut do velikého plánu totální katolizace *Evropy*, která podle plánů a předpokladů bude někde celkem rychlá a poklidná, ale někde bude násilná a bouřlivá, neboť se předpokládá odpor prostých občanů, i když se s podporou vlády a parlamentu počítá. Pro *Českou republiku* existuje veliká reálná hrozba. *Řím* velmi dobře ví, že o úspěchu katolizace celé *Evropy* do veliké míry rozhoduje, zda bude český stát *protestantský* nebo římskokatolický nebo nábožensky smíšený.

Jezuitské špičky na základě historického postoje *Čechů* vůči katolicismu plánují, že v *Čechách* a na *Moravě* bude katolizace probíhat za většího odporu místních obyvatel. Proto ze zákulisí přes své nástroje a ty zase přes své nastrčené politiky a politické strany podporují úplné ochromení *České republiky*.

Vzpomeňme si na období *Francouzské revoluce*. Tam prvním tahem jezuitů byla úplná devastace *Francie* jak po stránce finanční tak i hospodářské. Vzpomeňme si na hospodářskou devastaci *protestantského Německa* nebo nekatolického *Balkánu*. A podobná devastace hospodářství probíhá od revoluce i u nás. Jak nás historie učí a jak to nastiňují jezuitské plány, je nutné, aby se lidé při zavádění definitivní, totální katolizace nemohli o nic opřít. Cílem je proto způsobit stav stejně takový, ne-li ještě horší, než jaký je například na *Ukrajně* nebo v *Rusku*, které jsou také před katolizací. Tento postřeh a názor na takovou souvislost s katolizací je dnes možné nezávisle na sobě slyšet od mnoha pozorovatelů, kteří se vlivem *Říma* na současnou politiku *českého státu* a plány papežské stolice zabývají.

Pro případ konfliktu mezi občany a římskokatolickým systémem je u každého státu naplánován válečný stav a velmi ztížené podmínky. To je například nedokonalá lékařská civilní pomoc (ale rychlá církevní lékařská pomoc), dále omezení svobody cestování u všech, u kterých nebude dovolena svoboda pohybu, dále ztížené zásobování (pro nedostatečnou dopravu), poštovní cenzura, hlídání dětí všech svobodně uvažujících lidí ze strany školských úřadů (úřady mají být v té době už plně pod kontrolou římskokatolické církve), dále celková bída, hlad a chudoba mezi prostými lidmi, žádné možnosti odvolání se k soudům apod. Státy musí být pro takové okolnosti naprosto ochromeny – paralyzovány po všech stránkách.

Tento stav, který jsme mohli v malém dokonce vidět nedávno u *srbských* obyvatel, je reálnou věcí a pokud to obyvatelé každého státu dovolí a podcení a budou to svou apatií k církevnímu dění navíc papežské stolici usnadňovat, hrozí, že se dočkáme naplnění katolizace už v první desítce let příštího tisíciletí. Tomu má podle plánu jezuitů pochopitelně předcházet

plnohodnotný, státem ničím nepodmiňovaný *konkordát* s *Vatikánem*. A tato situace českému státu skutečně hrozí.

Jen si například povšimněme, co se děje se státním školstvím. Platy učitelů a morálka žáků rapidně klesá. Sotva kdo však tuší, jak likvidace státního školství přesně katolíkům nahrává. Lze očekávat, že bude stále více církevních škol, které nabídnou učitelům lépe placené místo a lepší vyučovací podmínky. Žákům nabídnou vyučování v prostředí s „lepší morálkou“ třídy a s určitým „lepším“, církevním vyučovacím programem (ve skutečnosti jezuitským režimem). **Desatero** zde bude plně zneužito jako pláštík „vysoké morálky“ církevních zásad ve třídách. Bude argumentováno, že „morálka“ ve třídách je mnohem vyšší, než ve státních školách. Takto to totiž činili jezuité ve školství i v historii všude tam, kde došlo ke střetu mezi státním a církevním školstvím.

Podle různých informací můžeme říci, že hlavně z výše uvedeného důvodu probíhá devastace, chaotizace, dezorientace a paralyzování státních českých škol a jeho personálu ze strany předchozích ministrů. Rodiče dají rádi osm tisíc korun nebo i víc za „morální“ církevní výchovu svých dětí. Řeknou, že raději oželí dovolenou, ale že svým dětem dají církevní vychování, než aby byly v prostředí gaunerů ve státních školách.

Uvědomují si však tito rodiče, že jejich děti pak budou stále víc a víc vystavování vlivu jezuitů (oficiálních nebo tajných), kteří je pak budou vyučovat a že oni je skrytou demagogií povedou k jezuitskému řádu a k následování římskokatolické církve? Uvědomují si tito rodiče, že budou své ratolesti dennodenně vystavovat skrytému pohanskocírkevnímu násilí na jejich vlastní svobodnou vůli?

O jezuitském pedagogickém sboru, který byl dřív běžnou záležitostí církevních škol, vypráví například starý jezuitský kněz, dosud pracující v duchovní správě: „*Byl jsem tehdy profesorem náboženství na biskupském gymnáziu v Brně a zároveň spirituálem malého semináře. Profesorský sbor se skládal většinou z řádových členů Tovaryšstva Ježíšova. Ředitelem byl rovněž jezuitský kněz, dr. ...*“ (**Katolický týdeník, č. 8, 22.2.1998**).

Státní školství má podle jezuitských plánů a s podporou římskokatolických ministrů upadat stále víc, aby církevní školy mohly růst. Sotva to bude náhoda, že od převratu spravují naše školství „křesťanští“ ministři, například *Piřha, Pilip, Gruša* a další. Každý z nich svým nemalým, veřejnosti ukrytým dílem přispěl prostřednictvím různých větších či menších reforem školství k uškrcení státního školství a k rozvoji školství církevního. Nepozorujeme snad totéž také v oblasti nemocnic? Jako se likvidují nemocnice a české státní zdravotnictví, právě tak se likviduje i školství. Sotva kdo uvěří, že to není záměrně, ale „opravdu jen náhodou“.

Například o ministru školství z června 1992 až 1994, prof. dr. knězi *Petrovi Piřhovi* čteme: „*vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.*“ (**Katolický týdeník, č. 13, 29.3.1998**). V únoru roku 2005 přednáší prof. *Petr Piřha* řeholnicím a řeholníkům na téma: „*Svědectví řeholního života v dnešním světě*“ při oslavě Dne zasvěceného života (svátku všech řeholníků a řeholnic zasvěcených římskokatolické církvi) v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. (**Katolický týdeník, číslo 7, 8.–14. února 2005, ročník XVI., str. 6**). Po přednášce pak následovala slavnostní bohoslužba se mší. Sotva by byla tato přednáška svěřena jinému než praktikujícímu katolíkovi.

O římskokatolickém ministrovi *Jiřím Grušovi* máme zmínku například v **Lidových novinách, 24.11.1997** nebo v příloze **Lidových novin, PÁTEK, 29.5.1998** nebo různé zmínky o něm v **Katolickém týdeníku** z roku **2000** až **2001**.

A o katolickém ministrovi *Ivanu Pilipovi* čteme různé zprávy například v **Katolickém týdeníku č. 49, 7.12.1997; TÝDEN č. 37, 8.9.1997, str. 88, TÝDEN č. 50, 8.12.1997, str. 49** a

ve státním tisku z doby, kdy byl nedávno v kubánském vězení a kdy se ho římskokatolická církev snažila kontaktovat a vysvobodit prostřednictvím kardinála *Vlka* a prokatolicky zaměřeného předsedy Senátu v té době, *Pitharta*.

V roli ministra školství byl pak projezuitsky zaměřený římskokatolický universitní filosof, prof. *Jan Sokol*. O jeho aktivním katolickém postoji k otázce „církev a společnost“ viz například ***Katolický týdeník, č. 22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy***. Takový postoj bude sotva hlásat ten, kdo není praktikujícím katolíkem. Jeho římskokatolická a projezuitská orientace vynikla zvláště v době, kdy kandidoval z pověření katolického křídla ČSSD na prezidenta České republiky v začátku roku 2003 (viz **8. svazek** této knihy).

Podle plánů *Vatikánu* je důležité, aby byli rodiče sami ekonomicky přinuceni dát své děti do církevních škol. Proto bude stále více běžné, že budou muset děti dojíždět denně do státních škol i desítky kilometrů. Pak bude rodičům církevní škola v blízkosti bydliště pochopitelně přijatelnější než státní. Jak jednoduché, prosté a účinné.

Stejně tak účinná je i katolizace těch gymnázií, která jsou v okrese jediná. Katolíkům se nikdy nejedná o katolizaci středních odborných škol. Katolicismus nyní technicky nepotřebuje. On dnes potřebuje hlavně právníky, doktory, učitele, tlumočníky, překladatele, magistry, humanisty, sociology, filozofy apod obory. A právě pro tyto profese je gymnázium vstupní branou. A je-li gymnázium, které je jediné v celém širokém okolí, prohlášeno za církevní, mají jezuité vyhráno. Rodičům nezbyvá nic jiného (nechtějí-li, aby jejich děti jezdily do sousedního okresu), než přihlásit dítě na církevní gymnázium. Katolizace proběhla, aniž kdokoliv co násilného upozoroval.

Tyto metody byly již ve mnoha státech nesčetněkrát ověřeny. Síť katolických škol a univerzit se bude v celém bývalém východním bloku rozrůstat stále víc a víc, neboť: „evropské katolické univerzity nabízejí pomoc při obnovování sítě katolických vysokých škol v zemích východní Evropy.“ (***Katolický týdeník, č. 23, 9.6.1991, str. 5***).

Ale i ve státním školském sektoru se předpokládá stále větší důraz na církevní vliv. Jen si povšimněme například dětských školních čítanek a použité literatury, ze které je do čítanek čerpáno: Například katolické ročenky, životopisy „svatých“, výroky papežů a nebo katolické spisy o životě papežů (viz ***Čítanka pro 4. ročník ZŠ, nakl. Fortuna*** – tuto čítanku dokonce musí už používat částečně i třetí ročníky ZŠ).

Kromě toho také existuje mnoho dětských ***Biblí***, patřičně římskokatolickou církví upravených. Zanedlouho také budou vydány nakladatelstvím *Paulínka* i dva dětské katolické *katechismy*. Jeden pro děti ve věku od 6 do 8 let pod názvem ***Já jsem s vámi*** a druhý pro děti ve věku od 8 do 10 let pod názvem ***Pojďte za mnou***. Oba jsou určeny také pro „školní katechezi“. (***Katolický týdeník, č. 9, 1.3.1998***).

Velmi poučné je seznámit se s jezuitským názorem na školství (***Katolický týdeník, č. 36, 7.9.1998, str. 12***) a nebo si přečíst další články na tato či podobná témata ukazující pronikání římskokatolické církve do školství různou cestou (viz například ***Katolický týdeník, č. 28, 12.7.1998, str. 4; KT, č. 32, 9.8.1998, str. 4; KT, č. 36, 6.9.1998, str. 12; KT, č. 37, 13.9.1998, str. 4; KT, č. 38, 20.9.1998, str. 3; KT, č. 39, 27.9.1998, str. 3; ...*** nebo ***KT, č. 46, 15.11.1998, str. 1 a 12***).

Nezapomeňme ani na uvítací projev papeže *Jana Pavla II.* k českým a moravským biskupům, ve kterém řekl:

„Jako nevyhnutelná služba rodinám se jeví též snaha o budování, rozvoj a ochranu katolických škol. Zkušenost široce potvrzuje, že tyto, mimo jiné, vzácně přispívají k samotné kultuře národa. Proto vás vyzývám, abyste jim byli nápomocni a zároveň podporovali i vyu-

čování náboženství na státních školách, jelikož to odpovídá základnímu právu dospívajících a jejich rodičů." (**Katolický týdeník, č.39, 27.9.1998, str.3**).

Jinými slovy to znamená, že římskokatolická církev v Čechách a na Moravě bude intenzivněji tlačit českou vládu k tomu, aby ustanovila vyučování katolického náboženství na státních školách jako povinné, protože, jak církev podsouvá veřejnosti, jde o „základní práva dospívajících“. Vůbec však přitom nedbá na ten fakt, že základním právem každé svobodné bytosti je možnost si vybrat a nikoliv si to nechat vnutit či nadiktovat.

Když si nyní uvědomíme, jak hluboce je už katolicismus v Čechách zakořeněn díky provatikánským politickým silám působícím veřejně od roku 1989, když si uvědomíme, jak například církev vstupuje do státních škol, nemocnic nebo do armády prostřednictvím své propagandy, když si uvědomíme, jak již nyní nenápadně, ale zato intenzivně probíhá katolická „normalizace“ a duchovní „obnova“ českého státu, když si uvědomíme, jak se všechno, co se může zrušit, devastuje a ruší a jen církev se rozrůstá a rozšiřuje, když si uvědomíme jak tento nenasytný, gigantický *Moloch* pohlcuje státní majetky a rve po dalších a když si uvědomíme, jaká politická síla už to ve skutečnosti je, pak z toho jde skutečně strach a hrůza a nemůžeme nic jiného než konstatovat, že všechno vezme rychlý, prudký a nenadálý spád událostí. To je pro republiku skutečná hrozba!

Dalším plánem, který hrozí, je učinit Českou republiku úplně závislou na jezuitském Německu a provázat s ní českou ekonomiku natolik, aby byl český průmysl nesamostatný. Právě ten průmysl, kterého se Německo a Rakousko za první republiky i po válce bálo, musí nyní ztratit soběstačnost a konkurenceschopnost. Český stát má být německou průmyslovou kolonií a pouhými „montážovnými“, neboli oblastí, která nebude vyrábět, jen kompletovat v námezdní práci německé výrobky. To nejsou naše slova. Taková je představa přímo některých německých a rakouských výrobců, se kterými jsme měli možnost osobně hovořit.

Hlavním smyslem však není závislost na Německu jako takovém, ale přímo na Vatikánu, který si Německo používá jako svou prodlouženou ruku. Budeme-li dávat dobrý pozor, zjistíme, kam se čas od času jezdí čeští politici ohledně svých politických, hospodářských, vojenských, ekonomických a finančních kroků radit a svěřovat a kam jezdí církevní hodnostáři a duchovní.

Viz například: **Katolický týdeník, č. 4, 25.1.1998, str. 3**, článek: **Kardinál Vlk s kancléřem Kohlem** nebo **KT, č. 5, 2.2.1997** nebo **KT, č. 15. 14.4.1991, str. 8**, kde kardinál Vlk říká: „velkým vzorem pro mne dále je pan biskup Eder z Pasova (pasovská a ČB diecéze se za uplynulý rok staly v tom nejhlubším a nejpravdivějším slova smyslu sesterskými diecézemi).

A dále například viz **Radiožurnál, 27.2.1998, 7.00**, který ohlásil, že delegáti Unie svobody – Mareš, Šanc, Pilip a Lobkowicz odjeli do Německa na konzultace s Evropskou lidovou stranou, aby její politické principy přenesli a zabudovali do strategie Unie svobody.

Nebo si všimněme, kam se světští a církevní čeští politici jezdí krátkodobě i dlouhodobě rekreovat v době církevních katolických svátků nebo svých „pracovních“ dovolených.

Není to však závislost na německém státu, ale počáteční skrytá závislost na katolické církvi. Jak jsme si již ukázali, Německo a Vatikán byly například prvními státy, které v roce 1991 uznaly katolické Chorvatsko samostatným státem se všemi atributy ustašovského státu z doby NDH. Pod záštitou „křesťanského“ Německa bude probíhat také katolizace v evropských

východních zemích, tedy i u nás, až k tomu budou změněny zákony a vytvořeny nové, které dnes ještě chybí.

Není proto náhodné, že můžeme každého roku sledovat i vřelou náklonnost českých římskokatolických církevních činitelů k Německu, např.: „*Pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, olomoucký arcibiskup Jan Graubner a plzeňský biskup František Radkovský stráví čtyři dny své zimní dovolené se svými německými kolegy u našich západních sousedů. Drážďany, Brémy a Vechta jsou od včerejšího odpoledne destinacemi, ve kterých římskokatoličtí hodnostáři prožijí pár dní naplněných odpočinkem i duchovním programem. Zpět do vlasti se biskupové vracejí 30.12., aby tak silvestrovské a novoroční bohoslužby mohli už opět slavit ve svých diecézích.*“ (<http://tisk.cirkev.cz/art/clanek.asp?id=6335>, 27.12.2004).

Už dnes můžeme pozorovat, jak mnozí politici jednají v souladu s politikou *Vatikánu* a jak mnoho politiků dělá ve státu takové zásahy, aby co nejvíce napomohli naplnění tajných plánů a cílů *Říma*.

Snadno můžeme sledovat, jak má mnoho politiků ve svém politickém chování znaky jezuitství. Oni nemusí být ještě přímými nebo tajnými jezuiti, ale jejich chování jezuitismus v každém případě vykazuje. Spoléhají na to, že lidé nic nevědí a nechápou.

K jezuitství v politice patří například naprostá drzost v prosazování svých vlastních politických cílů, drzost v prosazování sama sebe, ignorování připomínek, ignorování pravé morálky a spravedlnosti, ignorování a pohrdání parlamentem, dále pohrdání prostými občany, „vymývání mozků“ prostým lidem, arogance, uhýbání v odpovědích, zákulisní politikaření, lhání, zapírání pravdy, schovávání se za druhé, zákeřnictví, politické podrazy a puče, štvání jednoho proti druhému, podvody, neomylnost, odmítání pravdy apod. To jsou vlastnosti, které jsme mohli a můžeme stále u mnohých českých politiků předchozích vlád a politiků současných stran pozorovat téměř den co den.

Svazující závislost lidí v *České republice* na úřadech (sociální dávky, dětské přídatky, finanční pomoci a další příspěvky) není podle naší domněnky vůbec nahodilá. Svázání lidí úřady a pomocí různých štouravých formulářů při sčítání hlasů pak nepovede v době katolizace k ničemu jinému, než k ovládnutí svobody lidí přes zkatoлизованé úřady. Tím budou svobodně uvažující lidé lépe ovladatelní a manipulovatelní.

Na přípravě budoucí katolizace *Čech a Moravy* se dnes podílí také všechny provatikánské stanice, *Svobodnou Evropou* a *Rádiem Vatikán* počínaje a konče českou stanicí *Vltava, Praha a Praha 6*. Stačí jejich relace častěji poslouchat a člověk pochopí, že v souladu s prokatolickou propagandou je na těchto stanicích římskokatolická církev vyvyšována a monopolizována jako jediné křesťanství. Ovšem i na jiných stanicích rádia můžeme najít římskokatolické, ortodoxní nebo *protestantské* prostředníky jezuitů. O římskokatolickém tažení médií včetně internetu se můžeme dočíst například v periodiku: ***Katolický týdeník*, č. 5, 3.2.1991; *KT*, č. 30, 27.7.1997; *KT*, č. 31, 3.8.1997; *KT*, č. 34, 24.8.1997; *KT*, č. 36, 7.9.1997; *KT*, č. 21, 24.5.1998, str. 1 a 4; *KT*, č. 24, 14.6.1998, str. 8**. Televize se tomu pochopitelně také nemůže vyhnout. Katolické vysílání plánuje vstoupit i do celé veřejnoprávní sítě (***Katolický týdeník*, č. 21, 24.5.1998, str. 4**).

Kdekoliv se pracuje s veřejným míněním, kdekoliv se veřejné mínění jakkoliv ovlivňuje, všude probíhá infiltrace vojskem *Vatikánu*.

V *Polsku* je nejpopulárnější katolická rozhlasová stanice *Rádio Maryja*. Vede ji katolický otec *Tadeusz Rydzyka* (podle internetových zdrojů jezuita). Denně ji poslouchá 5 milionů Poláků. K tomuto číslu poslechovosti se dostalo rádio za pouhých šest let vysílání.

„*Duchovní otec projektu, Rydzyk dokázal posluchačstvo dovést téměř k fanatismu. Bezpečnostní orgány vytrhlo z letargie až Rydzykovo prohlášení, že by se politikům podporujícím potraty měly vyholit lebky. Takto se za druhé světové války označovaly ženy podezřelé z prostituce s nacistickými okupanty. ...Radio Maryja reprezentuje trend polského katolicismu, který je nepřátelský vůči liberální demokracii a duchu tolerance. Rydzykovo kontroverzní rádio, jako jediné z katolických, pokrývá vysíláním celé Polsko. Další stovku stanic lze zachytit v regionech. Spolu se stovkou lokálních magazínů, televizí (Telewizija niepokalanow) a zpravodajskou agenturou KAI (Katolická informační agentura) si polští katolíci opravdu mají z čeho vybírat.*“ (**TÝDEN, 22.12.1997**).

V únoru v roce 2003 obdržel tento jezuitský páter *Tadeusz Rydzik*, který v *Polsku* provozuje *Rádio Marya*, licenci k provozování televize *Trwam* (tj. *Jsem*). (http://www.contras.wz.cz/archiv_zpravy/archiv_02_2003.htm, **23.2.2003**).

Na *Slovensku* je to *Rádio Lumen* (v roce 1993 ještě *Rádio Mária*), v *Čechách* *Rádio Proglas* a ekumenické církve pod vedením římskokatolické církve plánují zavedení české církevní televize *Noe*, která je již nyní (2007) v digitální satelitní podobě. (**Katolický týdeník, číslo 8, 15.–21. února, ročník XVI., str. 1, 2 a 12; Katolický týdeník, číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI., str. 6**).

Mnoho redaktorů a moderátorů v celém světě ve státních nebo soukromých médiích vědomě s agenty *Vatikánu* na propagandě spolupracuje a ti, kteří něco tuší většinou mlčí a nedávají to na sobě a na své práci poznat. Ovšem je mezi nimi také mnoho skutečně čestných a upřímných lidí, kteří nic z toho, co se kolem nich děje, nechápou. Mnozí z nich pak slouží záměrům římskokatolického systému nevědomky. Něco jiného je to v přímých církevních médiích. Tam ateismus nemá místa a z větší části jsou zde lidé buď přímo či nepřímo svázáni hlavně s jezuitským řádem.

A v neposlední řadě je přípravou na budoucí katolizaci i zkreslování údajů průzkumů veřejného mínění tak, aby právě ti politici, kteří působí v souladu s *Vatikánem* byli v zemi oblíbení, měli v procentech co největší podporu obyvatelstva a tedy, co největší procento příznivců.

Snad denně se s tím setkáváme v novinách, rádiu, televizi i na internetu, například u římskokatolických stran *Unie svobody*, *KDU-ČSL* nebo dříve u *ODA*. Římskokatolickým politikům je dáván v katolických novinách prostor, aby mohli svým čtenářům vysvětlit svůj postoj v politice a postoj k římskému katolicismu a k jeho věroučným bodům. Tak jsou katolíci informováni, koho v následujících volbách volit (např.: **Katolický týdeník, č. 43, 26.10.1997, str. III; KT, č. 15, 12.4.1998, str. 5; KT 31.5.1992, str. 4–5; KT, č. 19, 11.5.1997; KT, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 37, 14.9.1997; KT, č. 36, 7.9.1997; KT, č. 2, 11.1.1998; KT, č. 15, 12.4.1998; KT, č. 11, 1996, str. 4**).

Stačí si jen otevřít západní katolické noviny nebo projít český tisk a budeme žasnout, kdo všechno je do římskokatolických sítí dnes zapojen a jaké teorie zastávají.

51.3 Papežova první vlna katolizace

Chtěli bychom poukázat i na takovou skupinu lidí, kteří tvrdí, že je nemožné uvěřit mocenským ambicím římskokatolické církve v *Čechách*. Popírají výše uvedená fakta a odmítají tvrzení, že by římskokatolická církev zasahovala do politiky.

Právě těmto lidem tedy věnujeme v dalších podkapitolách následující důkazy a citáty z různých zdrojů o tom, že římskokatolická církev a česká politika je dnes nedílnou součástí a že se toto spojení mezi katolickou církví a politikou v *Čechách* a na *Moravě* stalo naprosto běžnou záležitostí.

Měli by si v první řadě prostudovat proslov papeže *Jana Pavla II.*, ve kterém používá papež mnoho politických termínů a jasně určuje, jakým směrem se má politika v *Čechách* ubírat, aby byla římskokatolická církev naprosto spokojena.

V roce 1987 vyhlašuje kardinál *Tomášek* „*Desetiletí duchovní obnovy*« jako přípravu na svatovojtěšské milénium. ...»doufal i přes beznaděj«... a byl odměněný: Ještě před pádem berlínské zdi se dočkal svatořečení Anežky české a posílení demokratických principů a nakonec po dlouhých letech pronásledování i navrácení svobody církvi.“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997**).

Nuže, jaké jsou to demokratické principy a jak byly posíleny? Jak vypadá svoboda římskokatolické církve a čím se biskup *Vojtěch* tolik *Římu* zalíbil?

„On byl, jak jsem už vzpomněl »prvním Čechem na biskupské stolici v Praze, prvním Čechem skutečně evropského významu. ...Sv. *Vojtěch* společně s patrony Evropy sv. *Benediktinem*, *Cyrilem* a *Metodějem* patří k zakladatelům křesťanské kultury v Evropě, obzvláště ve střední Evropě.« (srv. *Insegnamenti*, XIII,1,1990, p. 962 násl.).“ (**Projev papeže Jana Pavla II. při příletu do České republiky, Praha, Ruzyně, 25.4.1997**).

„Jeho bohatá osobnost, jeho silná a laskavá postava člověka vnímavého pro hodnoty křesťanské civilizace, biskupa otevřeného velkým evropským rozměrům, který měl charisma spojovat v jediné horlivé tužbě apoštolátu různé evropské národy, je pro nás vzorem.“ (**Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997**).

Podle kardinála *Vlka* „nesmírně oslovující *Vojtěchův* program v dnešní době spočívá ...v obnovení Evropy prostřednictvím křesťanských hodnot.“ (**Katolický týdeník, č.49, 7.12.1997**).

(O *Vojtěchově* prý údajně katolickém symbolu – kříži – viz např. **Pátek, Lidové noviny, 12.12.1997**).

„Evropa roku 2000 potřebuje velkodušných, nadšených a čistých mladých lidí, kteří dokáží vzít zodpovědně do rukou svoji budoucnost. Milovaní bratři biskupové, chci vyjádřit zvláště ocenění za starostlivost, s jakou sledujete lidský a duchovní růst mládeže. Už v dobách útlaku existovala hustá síť činnosti, vedených odvážnými knězi na výchovu mladých chlapců a děvčat. Tak se rozvíjela kapilární činnost k dobru mládeže v pohostinných domech, kde se konala Duchovní cvičení a nebo pravidelná duchovní setkání. Tato plodná pracovitost přinesla bohaté ovoce duchovní zralosti. A proto, nechtě se v tomto směru povzbuzují všechny iniciativy dobrovolné činnosti, které mohou mít výchovnou hodnotu pro mládež. ...“

„Pravá kultura je humanismus ...člověk rozhoduje o svém osudu volbou kultury ... Péče o kulturu musí být trvalou starostí vaší pastorační činnosti. ...Stejně tak důležité je navázání a udržení skutečné spolupráce s mužskými a ženskými řeholními společenstvími, jak aktivního tak kontemplativního života, zvláště s těmi, kteří přijali svatost svěcení a nyní řídí s velkorysostí a nasazením farské komunity. Oni jsou doplňující složkou vašeho kléru. ...Také vydávání

knih a časopisů si zaslouží, aby bylo podporované a zhodnocené vaším prozíravým pastoračním nadšením stejně tak, jako všechny ostatní možnosti apoštolátu."

„Jsou mi známé současné otevřené problémy ve vztazích, většinou srdečných a upřímných, mezi církví a příslušnými státními představiteli. Dovolím si připomenout některé z nejnaléhavějších argumentů, na které by se měla soustředit vaše pozornost... Ještě není ujasněno opatření, které by upravovalo vztahy mezi státem a katolickou církví a je určitě nutné a užitečné pro obě strany dosáhnout už – téměř po 8 letech od pádu režimu – očekávané definice vzájemných práv a povinností. Je snahou Svaté stolice po dohodě s vaší biskupskou konferencí najít řešení. Co se týká katolické církve, ta tady nežadá, jako v konečném důsledku všude jinde, žádné výsady, nežadá, aby se jí sloužilo... Žádá, aby mohla svobodně a důstojně vykonávat své poslání, které spočívá v evangelizaci a zdůrazňování lidské důstojnosti a tedy v hlásání evangelia, v náboženské výchově, v utváření dětí a mládeže, v univerzitní pastoraci, v charitativní a pomocné činnosti. V této souvislosti se pokládá otázka restitučního majetku... Církev má právo žít soběstačně a když žádá o tyto majetky, tak to dělá kvůli tomu, aby s nimi mohla odpovídat na nesvazující požadavky svého poslání. Církev... je ochotná vést dialog o způsobech restituce zkonfiskovaného majetku. Aby se dosáhlo tohoto cíle, je potřeba stanovit přesnou a prozíravou linii činnosti, jak ze strany státu, tak i církve. Bude potom potřebné, aby tyto problémy kompletně a objektivně projednala smíšená komise, ve které by zasedali kvalifikovaní zástupci státu a církve. Na základě zkušenosti získaných z podobných případů v jiných zemích, by tato komise, pod vedením apoštolského nuncia a složená z přiměřeného počtu biskupů a laických odborníků, mohla zkoumat danou problematiku společně se zodpovídající vládní komisí za účelem, aby se co nejrychleji dosáhlo uspokojivého řešení do této doby odkládaných otázek.

A nakonec je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomná v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch a nejen u katolických vojáků.

A když jsem připomenul tyto úlohy, pak bych také chtěl objasnit, že Svatá Stolica poznává přímo vaše tužby a potřeby a je vždy k vaší dispozici, aby Vám poskytla diskrétní a konkrétní spolupráci při řešení těchto problémů."

„Páni kardinálové, ctihodní bratři! ...Církev... roste a... vystupuje jako spolehlivý partner v naléhavých chvílích duchovní, kulturní, společenské a politické obnovy současné doby. ...Budte tedy strážci, kteří ohlašují stádu, že se blíží lepší časy."
(Projev Jana Pavla II: Apoštolská nunciatura, setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).

Co k tomu dodat? Lépe by to snad už vyjádřit nešlo. Každá věta, každý termín jen potvrzuje všechno, co jsme již psali předtím. Sám Vatikán si přeje zapojení České republiky do evropských struktur, tedy do Evropské unie a do aliance NATO. A můžeme také v souladu s tím pozorovat, jak mnoho provatikánských nebo přímo katolických politiků z ODA, ze samozvané Unie svobody a z KDU – ČSL, dále jak i někteří z Tošovského vlády a jak i sám prezident tlačí veřejnost všemi způsoby do názoru, že si to koneckonců veřejnost sama přeje a že je to v jejím zájmu.

Podle našeho názoru je to však už přímé manipulování veřejným míněním. Všichni jsme dennodenně svědky, jak je veřejnosti prokatolický názor na EU a NATO politiky, redaktory a

moderátory mistrně podsouván, a to ve stále větší intenzitě. Tohoto jsme byly svědky i v roce 1991, ale v menším měřítku. Všimněme si například postoje českého, dnes populárního moderátora českého rozhlasu, *Ivana Hoffmana*, jednoho ze šesti vyzyvatelů ke vzniku křesťanskodemokratického hnutí na Slovensku: „*Domnívám se, že nejen naše dva národy, ale celá Evropa se může spojit právě na základě křesťanského duchovního odkazu.*“ (**Katolický týdeník, č. 4, 27.1.1991, str. 4**).

Nebo si vzpomeňme na slova bývalého federálního politika, předsedy slovenské vlády v rámci federace, dr. *Fr. Mikloška*, který „*očekával, že církev bude ve společnosti prorockým hlasem.*“ a který „*se ztotožňuje s varovným hlasem Jana Pavla II.*“: „*Bud' bude Evropa křesťanská, nebo nebude vůbec.*“ (**Katolický týdeník, č. 1–2, 13.1.1991, str. 9**).

Pokud si otevřeme dnešní (1997) katolický nebo světský tisk, podpora Vatikánu myšlenka a cíli o *Evropské unii* vynikne ještě ostřeji:

„*Kardinál (Vlk) zdůraznil potřebu »znovuobjevit duchovní základ Evropy« a dát procesu sjednocování kontinentu pevnou základnu tradičních morálních hodnot. Ke splnění tohoto požadavku by podle jeho slov mohla rozhodujícím způsobem přispět »inspirující síla křesťanské víry« ...Kancléř Kohl vysoce ocenil přínos kardinála Vlka k demokratickým změnám v ČR a také jeho úsilí o dodání duchovního rozměru evropskému sjednocovacímu procesu. ...Kancléř Kohl strávil s kardinálem Vlkem podstatně více času než s kterýmkoli jiným představitelem ČR za několik posledních let. Kromě tématu, jakým způsobem se při sjednocování Evropy může angažovat církev, se hovořilo o současné politické situaci v naší republice, o česko – německých vztazích a s nimi související realizaci společné deklarace, a také o česko – německém Fondu budoucnosti a případných návrzích na členy jeho správní rady.*“ (**Katolický týdeník, č. 4, 25.1.1998** nebo podobně také **Katolický týdeník, č. 5, 2.2.1997**).

Na síti internetu se můžeme dočíst, že pětaosmdesátiletý „*...někdejší následník rakousko-uherského trůnu, nejstarší syn posledního rakouského císaře Karla I. a nynější poslanec Evropského parlamentu a předseda Panevropské unie Otto von Habsburg... je... přesvědčeným stoupencem společných evropských institucí, jako je Evropská unie (EU). V rozhovorech pro tisk často zdůrazňuje její funkci jako bezpečnostního a politického útvaru. Její úloha ekonomická je podle něj až na druhém místě. ...Setkal se s prezidentem Václavem Havlem a začal se zasazovat o přijetí bývalých satelitů někdejšího sovětského impéria do evropských struktur. ...Otto Habsburský vystudoval státní a sociální vědy na katolické univerzitě v Lovani. ...V polovině třicátých let Habsburg vstoupil do Panevropské unie usilující již tehdy o integraci Evropy na křesťanských a demokratických základech. ...V roce 1973 se stal předsedou Panevropské unie a v roce 1979 byl poprvé zvolen do Evropského parlamentu. Svými prohlášeními a politickými aktivitami se zasazuje o co nejbližší připojení středoevropských zemí k evropským institucím.*“ (**ČTK, Praha, 19. listopadu 1997**).

Celé jméno předsedy Panevropské unie je: *Franz Joseph Otto Robert Maria Anton Xavier Felix Renatus Ludwig Geaten Pius Ignatius von Habsburg* (**Pátek, Lidové noviny, 24.4.1998**). V jeho jménu jsou průkazně čtyři latinská jména z jezuitského prostředí, která jsou navíc papežstvím prohlášena za svatá: *Maria, Xavier, Pius a Ignatius*.

A papež se modlí slovy: „*Nejsvětější Panna Maria, milovaná a uctívaná jak na Východě tak i na Západě, kéž vyprosí dnešním křesťanům, aby svorně pracovali na nové evangelizaci a aby se všechny evropské národy setkali v jednom společném domě, kam by každý vnesl svůj přínos... (Z promluvy Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 15.2.1998).*“ (**Katolický týdeník, č. 8, 22.2.1998**).

Proč si toto zapojení východních postkomunistických států do *Evropy* přeje *Vatikán*? Již jsme si jasně ukázali na tu skutečnost, že jak *NATO*, tak i *Evropská unie* a další organizace, které s tím souvisejí, jsou ve skutečnosti dětmi římské papežské stolice z dřívějších let a že právě za pomoci těchto struktur bude probíhat i další fáze katolizace v *Evropě*. Z pohledu *Vatikánu* je proto nutné, aby tyto papežské organizace pohltily a dostaly pod svou moc celou *Evropu* a učinily z ní *Evropu „křesťanskou“* (ve skutečnosti římskokatolickou).

Už v roce 1991 „na předvánoční audienci pro Františka Halase, prvního vyslance ČSFR po znovunavázání diplomatických styků mezi Apoštolským stolcem a Československem, žádal Jan Pavel II. volnou ruku pro církev při její činnosti výchovné a charitativní. Ve své řeči k našemu velvyslanci vyjádřil Jan Pavel II. přání, aby státní orgány co nejdříve vyřídily otázku navrácení církevního majetku. Dále vyzdvihl význam náboženských svobod... to musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům. ...»Církev nežádá svobodné vykonávání své činnosti jako privilegium, nýbrž chce ve společnosti pouze zaujmout místo, které jí na základě dědictví minulosti patří.« ...Připomenul, že naše republika má uprostřed *Evropy* zvlášť důležité místo.“ (***Katolický týdeník, č.5, 3.2.1991, str.5***).

Jak se to stalo, že papež českému státu osobně nebo prostřednictvím biskupů diktuje, co musí český stát udělat a co ne? Jak došlo k tomu, že se katolicismus v *Čechách* dnes uhnízdil tak silně, že můžeme katolizaci spíše očekávat než ji vyloučit? Jak se to stalo, že se náhle římskokatolická církev stala nejsilnější politickou silou v zemi? Docela jednoduše: Převratem ukrytým do roucha afér financování jednotlivých politických stran.

Ale popořádku! Pro následující generace musíme nyní zaznamenat události chronologicky tak, jak šly za sebou, i když my všichni je ještě máme v živé paměti. Opět si budeme všimnout hlavně postoje a propojení římskokatolického systému s politikou.

51.4 Pokračování převratu

Co se vlastně stalo? Stručně řečeno: Určití lidé přes své prostředníky pouze provedli akci, která nakonec vedla k politickému odstranění premiéra *Václava Klause*. Napřed straně *ODS* podstrčili prostřednictvím svých lidí multimilionový sponzorský dar od neexistujících osob. Pak tuto načasovanou bombu nechali za pomoci svých kolegů důkladně v médiích rozmáznout a vyvolat veřejné odsouzení nejsilnější strany. Tomu pak napomohlo údajné konto ve *Švýcarsku* (***Lidové noviny, 1.12.1997***).

Souběžně s tím nastalo vážné rozdělení uvnitř strany *ODS* prostřednictvím ministra zahraničí *J. Zieleniece* (*ODS*) (viz ***Mladá fronta DNES, 28.11.1997***), zároveň startovala finanční nervozita a napětí na finančním trhu a v médiích se řešila tzv. „*blbá nálada*“ na veřejnosti (viz český tisk, např.: ***Mladá fronta DNES*** a ***Lidové noviny, od 25.11.1997***).

K tomu se neopomněl ihned přidat římskokatolický ministr zemědělství *J. Lux* a zároveň předseda *KDU-ČSL*, který žádal odstoupení premiéra *Klause* (např.: ***Mladá fronta DNES, 28.11.1997***; ***TÝDEN č. 50, 8.12.1997*** nebo ***TÝDEN č. 3, 12.1.1998***).

Když se určitým kruhům podařilo to, co potřebovali a dostali levicové, „*křesťanské*“ a ostatní politické strany do varu, vyčkali už jen na vhodný okamžik.

Tím byl služební odjezd premiéra *Václava Klause* do *Sarajeva* v *Jugoslávii*. A pak prostřednictvím svých nástrojů vyvolali v pátek, 28.11.1997 (tedy v době, kdy *Václav Klaus* nebyl v *Čechách* přítomen) ve vládě a v *ODS* chaos. V nepřítomnosti premiéra požádali ústy

ministra financí (*I. Pilipa*) a exministra vnitra (*J. Rumla*) nepřítomného českého premiéra o odstupu z vlády a z funkce šéfa *ODS*.

Nekatolická část *ODS* jasně hovoří o „*stranickém puči svých kolegů*“ a o „*převratu*“ v *ODS* (***Lidové noviny*, 1.12.1997**). Nikdo nepochybuje o spolupráci *Pilipa* a *Rumla* s vedením *KDU-ČSL* při plánování a provedení svého převratu (***tamtéž***). Předseda strany *KDU-ČSL* se k převratu urychleně přidává a v okamžiku, kdy byla učiněna výzva k odstoupení *V. Klause* z vedení *ODS*, vyslovuje oběma pučistům svoji podporu (***tamtéž***).

Vládní ministři z římskokatolické strany *KDU-ČSL* (*T. Kvapil*, *J. Talíř*, *M. Výborný*) podávají jako první svou demisi, a to ještě v pátek, 28.11.1997 před půlnocí, tedy stále v době nepřítomnosti premiéra vlády.

Všichni tři ministři jsou velmi dobří, aktivní (praktikující) katolíci (viz např.: ***Katolický týdeník*, č. 15, 12.4.1998, str. 5; *KT*, č. 36, 7.9.1997; *KT*, č. 4, 26.1.1997; *KT*, č. 49, 7.12.1997; *KT*, č. 8, 23.2.1997; *KT*, č. 22, 31.5.1998; *Lidové noviny* 24.11.1997**). *M. Výborný* ještě jako právník dokonce zpochybnil v roce 1991 převod majetku na stát, aby byla církvi umožněna rychlejší *restituce* co největšího počtu majetku. (***Radiožurnál*, 23.4.1998, od 17.00, *Radioforum***).

Tímto odstoupením uvádí *KDU-ČSL* řetěz demisí (druzí byli hned ministři *ODA*, kteří rezignovali v sobotu), který končí úplným odstoupením celého *Klausova* kabinetu a okamžitým přijetím demise vlády prezidentem.

Ten je na rozdíl od ustaraných tváří politiků ze situace evidentně spokojen. Sám také demisi celé vlády požadoval a jak tisk přináší informaci, „*odstranění Klause si určitě přál i prezident Václav Havel a Klausův kolega Zieleniec.*“ (viz ***Lidové noviny*, 1.12.1997**). Ten také celý prosinec 1997 živil v médiích s podporou *Lobkowicze*, *Pilipa* a *Rumla* aféru s finančním kontem *ODS* v zahraničí (viz ***Mladá fronta DNES*, 12.12.1997, str. 1 a 5; *Lidové noviny*, 15.12.1997, str. 2 až 6** a další denní tisk).

Premiér svou demisi označil jako „*mediální atentát*“ na jeho stranu během dvou posledních měsíců (***Lidové noviny*, 5.1.1998, str. 1**) a ve svém prohlášení také jako „*vynucený tah, který však nebylo možné neodolat. Žádná jiná varianta neexistovala.*“ A dále říká: „*Nemyslím si, že na demisi vlády naše země vydělává, zvláště dochází-li k ní v okamžicích, které jsou pro naši budoucnost tak důležité. Doufám, že si to všichni uvědomují. Cílený a vědomý pokus z nejrůznějších stran o mé odstoupení z funkce, kterou zastávám, trvá již řadu let a v posledních obdobích – s narůstající nejednotností ve vedení *ODS* – nabyl na síle. ...Na závěr bych chtěl říci, že nemám žádný přesný plán pro nadcházející politická jednání o vyřešení dnešní politické krize ani o struktuře a charakteru budoucí vlády. Tyto plány jistě mají ti, kteří k dramatickému vyhocení situace nejvíce přispěli.*“ (***Lidové noviny*, 1.12.1997**).

Ano, lépe pád vlády již zinscenovat nešel a když si uvědomíme, jakému podsouvanému napětí byla neustále veřejnost vystavována díky veřejnoprávním médiím, pak vidíme, že pád byl skutečně cílený. Jak později uvidíme, jde opět o vysokou hru *Vatikánu*, která znovu používá prosté lidi jako své pěšáky a jako živé štíty, za které se schovává. Pozadí je proto nejasné, veškeré mediální informace končí před kouřovou clonou římského katolicismu.

Cílem této hry je politicky odstranit nejsledovanějšího muže v *Čechách*, zlikvidovat jeho pravicovou stranu a nechat vzniknout stranu jinou, novou, ve které by měl *Řím* svou prodlouženou ruku. Současně je v plánu odstranit jinou provatikánskou stranu, *ODA*, která podle názorů zainteresovaných lidí nese svůj podíl na vytunelování mnoha miliard korun ze země a tím na zlikvidování mnoha bank. Tato strana splnila svůj určitý úkol a musí být proto nyní odstraněna – nejlépe rozpuštěním tak, jak to *Vatikán* provedl v minulosti s jinými stranami, na-

příklad v *Itálii* nebo *Německu*. K likvidaci dochází i z toho důvodu, aby členové z ODA co nejdříve přešly do nové provatikánské strany, která má vzniknout rozštěpením ODS, aby posílili její volební preference a aby ji podpořili v celostátních volbách.

Dnes je ODA pod vedením římského „křesťana“ Daniela Kroupy (viz např.: **Katolický týdeník, č. 11, 1996, str.4; Příloha Mladé fronty DNES, 14.10.1993, str. 20**).

Povšimněme si, kdo se proti *Klausovi* postavil (viz např.: **Lidové noviny, 4.12.1997**), kdo osobně žádal jeho demisi ve vládě a v ODS a které strany nejvíce volaly po jeho odchodu z vlády i z politického života. Podívejme se například do **Mladé fronty DNES, 2.12.1997**, kde je uveden jmenný seznam těch největších oponentů. K nim patří také *M. Lobkowicz*, kterého jmenovala stanice **Radiožurnál 1, 1.12.1997**. Někteří z těchto jmen, jak jsme zjistili, představují aktivní (praktikující) katolíky.

Projděme si všechny tyto události v aktuálních číslech nejčtenějšího tisku **Mladá fronta DNES** nebo v **Lidových novinách (prosinec 1997, leden 1998)** a zjistíme zároveň, že to jsou právě ti lidé, kteří pak založili novou stranu s názvem *Unie svobody*. Nepochybně sem patří hlavně katoličtí „křesťané“ (viz např.: **Lidové noviny, 24.11.1997, Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 34, 24.8.1997**) ministři *I. Pilip, J. Ruml* a *M. Lobkowicz*, kteří v řadách ODS vyvolali zmatek a pak puč.

I. Pilip současně živil v prosinci 1997 aféru s finančním kontem ODS v zahraničí – viz např. **Mladá fronta DNES, 12.12.1997, str. 1 a 5** s ideologickou podporou a tažením poslance *M. Lobkowicze* a *Rumla* – viz např. **Lidové noviny, 15.12.1997, str. 2 až 6** a další denní tisk. O spoluzakladateli strany římskokatolicky věřícím tehdejším ministru obrany *M. Lobkowiczovi* viz například: **Pátek, příloha L.N., 22.5.1998, str. 4–5; Caritas, č. 1, 1998; Lidové noviny, 29.5.1998, str. 4**.

Do jejich „křesťanské“ strany *Unie svobody (Pátek, Lidové noviny, 6.2.1998)*, jejíž předsedou se stal *J. Ruml*, se pak přidali postupně další, např. tehdejší ministr vnitra (dříve sociálních věcí) *J. Vodička*, místopředseda senátu *VI. Zeman* (o jeho postoji ke katolictví viz např.: **Lidové noviny, 24.11.1997**), místopředseda Poslanecké sněmovny *J. Honajzer*, dále *M. Uhde, J. Stráský*, ministr práce a sociálních věcí *S. Volák*, a další, zván byl i katolický ministr *VI. Mlynář (Lidové noviny, 12.1.1998, LN 19.1.1998; LN 23.1.1998; LN 23.2.1998; TÝDEN č. 5, 29.1.1998, str. 20–22; Katolický týdeník, č. 22, 31.5.1998). Ten pak také o něco později do *Unie svobody* vstoupil a o několik let později se dokonce stal předsedou této strany.*

Proč *Řím* odstranil skrze politiku premiéra *Václava Klause*?

„*Vlk: Premiér je brzdou. Požadavek odstoupení Václava Klause z funkce premiéra podpořil v sobotu také primas české katolické církve kardinál Miloslav Vlk. Vyjádřil přesvědčení, že Klausův způsob vlády brzdí další politický vývoj země. »Aniž bych chtěl přehlížet Klausovy zásluhy o rozvoj společnosti v různých směrech, vystupuje v jeho způsobu vlády do popředí řada stínů, které dnes brzdí potřebnou dynamiku dalšího vývoje a vyžadují větší průzračnost,« uvedl Vlk v prohlášení. Zkušenost katolické církve s Klausovou vládou není podle Vlka pozitivní v řadě věcí.» (Lidové noviny, 1.12.1997).*

„*Kardinál Vlk označil Klause za brzdu vývoje společnosti. Katolická církev má výhrady k působení Václava Klause v čele kabinetu a vítá požadavek na jeho odstoupení z vlády. ... Nejvyšší církevní představitel poznamenal, že při svých posledních setkáních s řadou čelných evropských představitelů zjišťoval postupnou ztrátu Klausova kreditu. ... Církev vytýká premiérovi ... absenci smyslu pro duchovní hodnoty. »Ty naše společnost po čtyřiceti letech komu-*

nismu nutně potřebuje.« uzavřel kardinál Vlk. Podle ČTK jsou podobná prohlášení církevních představitelů na adresu politiků spíše vzácností." (**Mladá fronta Dnes, 1.12.1997**).

Premiérové jiných zemí jdou totiž ruku v ruce s Římem, proto nejsou ze strany Vatikánu kritizováni, zatímco premiér Klaus v České republice se jako jeden z mála postavil proti římskokatolické církvi a proti jejím požadavkům, které mají nakonec podle plánu jezuitů skončit vytvořením konkordátu s Vatikánem a všeobecnou katolizací Čech.

Ješitnost, arogance, nadřazovačnost a pýcha, která je Klausovi vytýkána má své opodstatnění, jedná-li tak vysoký státník proti takovému systému, jakým je římskokatolická církev. Všimněte si, že tyto vlastnosti také nejvíc premiéru Klausovi vytýkalo Německo! A kolik jedovatostí a ostrých slov je na adresu Klause také v každém prohlášení kardinála Vlka! Na to nelze nereagovat bez podobného tónu, jakým tento projezuitský kardinál sám jedná. Jeho pyšnost, arogance, nadutost a monopolní vystupování za všechny církve a denominace a pletení se do politiky země je urážející i pro prostého občana, natož pro nejvyššího politika země. Ani katolický dr. teologie Tomáš Halík, obhajující jezuitské zásady jako mravní a moudré (**Příloha Mladé fronty DNES, 26.9.1996, str. 6**), neopomněl připomenout, že Václava Klause „si vždy vážil jako státníka, jako člověka i jako ideového odpůrce...“, i když následující poděkování „za všechno, co udělal dobrého pro český stát...“ vyznívá spíše jen formálně než upřímně. (**Mladá fronta Dnes, 1.12.1997**).

„Hlavním příčinou pádu je však jeho přehlížení morálních a duchovních hodnot, nemateriálního rozměru společenských změn.“ (**Mladá fronta DNES, 2.12.1997**).

Když uvážíme, že tato slova napsal „renomovaný“ německý deník *Süddeutsche Zeitung*, pak pod pojmem „duchovních hodnot“ musíme chápat duchovní hodnoty katolické a pod pojmem „nemateriálního rozměru společenských změn“ je nutné vnímat katolické společenské změny neboli postupnou katolizaci země.

Je tedy divné, že právě tyto hodnoty a změny Klaus přehlížel? Naopak. Je to naprosto logické, neboť tajemství těchto „europrocesů“ podle našeho názoru velmi dobře pochopil.

51.5 Nová vláda 1998

Nechme na samotném svědomí všech zúčastněných špiček porevolučního politického nebe v České republice včetně té nejvyšší „apolitické“, jestli s jezuitou a Vatikánem spolupracovali vědomě nebo jestli se nechali a nechávají dodnes ve svých politických stranách jen ovládat, nebo jestli jsou pouhými loutkami v rukou Říma a neví o tom, nebo jestli jsou skutečně čistí a nevinní a nebo jestli jsou přímo samotnými jezuitou pod tajnou přísahou. Sama doba to všem, kdo chápou souvislosti zjeví a zvýrazní.

Kdo je však na vedoucích politických místech, jedno zda bankovních, obchodních nebo politických, vždy se dříve nebo později do jezuitských a vatikánských sítí vědomě či nevědomě zaplete a nebo se s nimi „jenom“ setká.

V každém případě to končí tím, že pak musí volit, zda chce ve funkci zůstat a nebo odejít. Těžko lze uvěřit tvrzení, že muž, který už dlouhá léta stojí v čele centrální národní banky, která ovlivňuje a má v moci hodnotu české koruny, bude jen obyčejným, neutrálním bankovníkem. Idealistickým a naivním pohledům jsme se odnaučovali věřit již za dob komunismu, natož teprve v současné době.

Způsob, jakým byla narychlo sestavena lednová vláda 1998 nejen mnoho naznačuje, ale hovoří přímo samo za sebe a jednoznačně. Zrekapitulujme si:

Kdo neustále vybízel k demisi V. Klause a jeho celou vládu? Kdo provedl stranický puč nebo-li zmanipuloval stranu ODS ke svržení premiéra? Kdo neustále žádal jeho demisi a byli tvrdě proti němu?

Nebyli to hlavně římskokatoličtí nebo prokatoličtí členové dřívější Křesťanskodemokratické strany, která se pak spojila s ODS?

Kdo vybíral římskokatolického zprostředkovatele ministra zemědělství, J. Luxe k vytvoření nové vlády? Nebyl to prezident V. Havel, jehož kroky stále zřetelněji vykazují prokatolickou, provatikánskou a proněmeckou politiku? (Viz např.: **Lidové noviny, 30.1.1998, str. 2** o aktivních kontaktech prezidenta na sudetoněmeckou Křesťanskosociální unii). Deník **Mladá fronta DNES z 5.12.1997, str. 1–2** také jasně naznačuje, že už 4. prosince Havel věděl, že „vzve určitou osobnost“, která bude pověřena sestavením nové vlády. Druhý den se veřejnost dovídá, o koho se jedná. Kdo nechápou zákulisní církevní souvislosti, byli volbou Luxe zaskočení. (O Luxově praktikujícím katolictví viz např.: **Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997; KT 31.5.1992, str. 4–5 přílohy; KT, č. 40, 4.10.1998, str. 5**).

Kdo potom 17. prosince 1997 vybral osobu z místa guvernéra České národní banky neboli centrální banky státu (místa, o které mají jezuité vždy zájem) za premiéra vlády? Nebyl to právě ministr J. Lux, který tak rád o sobě tvrdí, že už dávno není „kostelní“ typ, přičemž roku 1994 jel za papežem do Vatikánu a pak téhož roku jel znovu do Vatikánu za účelem jmenování arcibiskupa M. Vlkem kardinálem? A víme, co to znamená být přijat papežem? Do této ceremonie patří mimo jiné i zpověď u papeže nebo u jeho zvláštního zmocněnce pro politické činitele (důsledně vždy jezuité), dále políbení papežského prstenu na důkaz uznání papeže za svého osobního pána a pastýře a kromě dalšího i uznání papeže jako nejsvrchovanějšího duchovního i pozemského vládce a ředitele všech věřících bez ohledu na příslušnost k církvi – tedy uznání všestranného monopolu Říma.

Kdo pozorně sledoval denní tisk od 5. prosince do konce roku '97, pak také mohl u ministra Luxe jasně sledovat protiklausovské kroky v tom směru, že tento katolický politik sám svévolně, automaticky vylučoval jakoukoliv možnost spolupráce s ODS. A když se do jejího čela znovu dostal expremiér V. Klaus, odmítal s touto stranou a s Klausem jednat ještě víc. Jeho tažení proti Klausovi bylo možno sledovat i v televizi nebo rádiu:

„Lux by na místě premiéra radši viděl Pilipa.“ (Radiožurnál, 16.12.1997).

„...šéf lidovců Josef Lux včera nečekaně prohlásil, že on už s Klausovou stranou ve vládě nepočítá ...Později v České televizi připustil, že by v nové vládě rád viděl některé bývalé ministry této strany, kteří stojí v opozici proti Klausovi. Zejména by uvítal účast ministra financí Ivana Pilipa.“ (Mladá fronta DNES, 17.12.1997). Nejedná se o totální odstavení a zablokování demokraticky zvolené vládnoucí strany? O ukradení demokracie a její znásilnění do římskokatolické podoby?

Koho potom Lux pověřil, aby vybíral a sestavoval novou vládu? Který nový premiér se několikrát při sestavování nové vlády „radil“ s nejvyšším zástupcem římskokatolické církve Vlkem a jehož jméno je bezesporu na vatikánském seznamu spolehlivých osob?

„Premiér Tošovský předložil své návrhy na sestavení vlády kardinálovi Vlkovi, aby ho s těmito návrhy seznámil.“ Reportérovi říká: „»Chtěl jsem, aby má nová vláda měla co nejširší podporu.«“ Kardinál Vlk na to odpověděl: „»Chápu tuto vládu jako dočasnou. Na tuto vládu čeká jen přechodné období, nebudeme proti ní a na ni vyvíjet žádný tlak a nároky ze strany církve. Má moji plnou podporu.«“ (Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00).

„Kardinál Vlk vyjádřil podporu novému premiérovi. Nový premiér J. Tošovský se v podvečer vánočních svátků sešel s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. V setkání,

...které se konalo v budově pražského arcibiskupství a proběhlo ve velmi přátelské atmosféře pan premiér seznámil kardinála Vlka s obtížností úkolu sestavit novou vládu. ...Pan premiér uvedl, že ho k setkání s hlavním představitelem katolické církve v naší zemi vede snaha o dosažení co největšího konsenzu a důvěry při hledání řešení současné situace. Uvedl, že se chce setkat i s představiteli Ekumenické rady církví. Na závěr setkání vyjádřil pražský arcibiskup premiéru Tošovskému svou osobní podporu při jeho současném nelehkém poslání." (**Katolický týdeník, č. 2, 11.1.1998**).

Bylo také zajímavé sledovat, jak vybral nový premiér do vlády i přes protesty Václava Klause a nesouhlas strany ODS některé poslance z ODS: M. Lobkowicze, I. Pilipa a I. Šance (denní tisk z **30.12.1997**) a později k nim přibylí poslanci: Stanislav Volák a Jan Černý (viz např.: **Mladá fronta DNES, 2.1. a 5.1.1998**).

Ptejme se však dál: Kdo byl nejvíce spokojen s novou vládou? Nebyl to právě prokatolický prezident Havel, který tlačil parlament k tomu, aby dal nové prokatolické vládě svou důvěru (viz např.: **Lidové noviny, 23.1.1998**)?

„Klausův dávný rival Václav Havel dal vcelku otevřeně na vědomí, že Tošovského vláda je »jeho vládou« a že do sestavování nějaké jiné se mu vůbec nechce." (**Lidové noviny, 26.1.1998**).

Kdo asi pomáhal při volbách prezidenta, že byť i s rozdílem jednoho hlasu, ale přesto, prezident zvítězil? (Chybějící republikánský hlas Sládka byl totiž další „shodou okolností“ právě těsně předtím uvězněn, aby nemohl být v parlamentu). Kdo asi pomáhal při volbách nové vlády, že sice jen tak tak a až druhého dne, ale přesto zvítězila? Může to být jenom náhoda, že už v březnu roku 1994 navštívil prezident Vatikán a pak měl s papežem Janem Pavlem II. během dalších let ještě několik „osobních, soukromých“ rozhovorů?

Kdo potom nejvíce křičel, aby nová vláda z ledna 1998 nepodléhala dočasnému mandátu a měla přímo statut legálně zvolené vlády s dlouhou dobou trvání? Nejsou to hlavně lidé přinejmenším s římskokatolickým vyznáním nebo s prokatolickým nebo provatikánským zaměřením? Nepocházejí někteří z nich z bývalé Křesťanskodemokratické strany, která se sloučila s ODS, aby (pokud ODS odmítne respektovat Řím a jeho nároky) pak později (podle našich informací) vytvořila římskokatolickou stranu *Unii svobody*?

Porovnejme, jakou politiku hráli a hrají Lobkowiczové v dějinách Evropy a zeptejme se: Je to náhoda, že se tento jezuitský a římskokatolický rod dostává opět k moci? Podívejme se, jakou úlohu hráli Schwarzenbergové v katolizaci země Království českého a zeptejme se: Je to náhoda, že byl dědičný odchovanec jezuitů K. Schwarzenberg poradcem prezidenta a že si ho tento disident a humanista sám vybral?

Je to náhoda, že byl hned v první vládě roku 1990 předseda Ekumenické rady církví v ČSSR J. Hromádka a římskokatoličtí čeští a slovenští politici? Je to náhoda, že spolu tehdy vyjednávali s Adamcem a rokovali o nové vládě i římskokatoličtí kněží, biskupové a bezesporu i někteří tajní jezuité nebo jejich přímí agenti? Je to náhoda, že vždy po zvolení V. Havla za prezidenta zní „Te Deum“? Je to náhoda, že se český prezident zpovídá papežovi, a to jak ve Vatikánu při jeho návštěvě tak i v Čechách? Je to náhoda, že jezuitský kardinál Tomášek popíral jakékoliv kroky katolické církve ohledně majetkových ambicí, i když ve skutečnosti už probíhaly? Je to náhoda, že o politickém dilematu mezi premiérem V. Klausem a katolickým otcem Halíkem, který dnes vede Českou křesťanskou akademii, denní tisk vůbec nic nepsal a nepíše?

51.6 Je všechno jen náhoda ?

Ale ptejme se ještě dál: Je to náhoda, že se bývalá KDS tak dlouho vnucovala právě ODS, až se s ní sloučila a to zvláště podle scénáře prokatolických pánů *M. Lobkowicze* a *I. Pilipa*? Je to náhoda, že pozdější ministr školství *Ivan Pilip*, jeden z předsedů KDS, se jakýmsi způsobem dostal v ODS na místopředsedu, vytvořil „silné křesťanské křídlo“ (**Příloha Mladé fronty DNES – TÝDEN č. 50, 8.12.1997, str. 49**), pak později vyvolal se svým římskokatolickým kolegou *J. Rumlem* puč a důrazně žádali *Klausův* odchod?

Je to náhoda, že *J. Ruml* systematicky rozbíjel stranu svými výzvami a prohlášeními (viz např.: **Mladá fronta DNES, 5.1.1998**) tak dlouho, dokud nevznikla strana *Unie svobody* – de facto pokračovatelka dřívější KDS, ale s drzým označením „pravicová strana“ a která chce být obdobou německé strany CDU? (Viz např.: **Lidové noviny** od **9.1.1998; L.N. 2.3.1998**).

Je to náhoda, že *Jan Ruml* obdivuje jezuitské teology, filozofy a filozofii *Platóna*, ze které čerpají také jezuité? Je to náhoda, že uznává a ctí jejich učení a že se hlásí k liberální teologii, kterou založili a zavedli opět jezuité (**Pátek Lidových novin, 6.2.1998**)? O aktivním „praktikujícím“ katolictví *J. Rumla* viz například také: **Lidové noviny, 24.11.1997; Katolický týdeník, č. 49, 7.12.1997; KT, č. 34, 24.8.1997**. Je to tedy náhoda, že tento člověk působil dlouho jako ministr vnitra?

Je to náhoda, že tuto funkci pak dostal další praktikující římský katolík *C. Svoboda* (KDU–ČSL), působící od roku 1990 dokonce jako poradce místopředsedy federální vlády pro lidská práva, restituce a vztahy mezi státem a církvemi, od července roku 1996 jako náměstek ministra zahraničních věcí pro otázky spojené se vstupem ČR do EU (předtím náměstek ministra spravedlnosti) a který je nyní šéfem delegace, jež povede vyjednávání s představiteli *Evropské unie* o podmínkách přijetí ČR do evropské integrace (viz např.: **Mladá fronta DNES, 23.12.1997**)?

Je to náhoda, že od samého počátku nikdo nepociťoval otázku církevních restitucí a financování církví tak intenzivně jako právě KDU–ČSL a prokatolická ODA?

Je to náhoda, že jako první systematicky rozbíjel jednotu ODS ministr zahraničí *J. Zieleniec*, který se shodoval vždy s ministrem *Luxem*, ale nikdy ne s premiérem *Klausem*? Je to náhoda, že chtěl *Josef Zieleniec* pro sebe získat celou stranu ODS i vládu a pak ruku v ruce s *Luxem* dělat politiku v zemi? Je to náhoda, že když se mu to nepodařilo, dokončil rozbití jednoty v ODS a svou demisí uvedl do chodu síly, které svrhly *Klause*? Je to náhoda, že po něm tuto myšlenku převzali ministři *Pilip* s *Rumlem* a *Vodičkou*? Je to náhoda, že *Zieleniec* svůj postoj k náboženství zamlčoval? Je to náhoda, že největší rozpor mezi *Zieleniecem* a *Klausem* vznikl kvůli katolickému a projezuitskému *Německu* (viz např. přílohy **TÝDEN z prosince 1997 a ledna až února 1998**)?

Je to náhoda, že *J. Zieleniec* měl za svého poradce *M. Lobkowicze*, římského katolíka, pozdějšího ministra obrany, který byl i současně ředitelem *Zielencovy* kanceláře v letech 1993 – 1996 a jehož poradenská činnost ministrovi *Zielenieci* pokračovala i potom? (**Lidové noviny, 5.1.1998**)

Je to náhoda, že vlivem římskokatolických ministrů ve vládě rozhodla vláda nerespektovat a ignorovat usnesení Poslanecké sněmovny o nevydávání žádného dalšího majetku církvím a rozhodla další část majetku (lesy, budovy a další nemovitosti) církvi vydat?

UVĚDOMUJE SI VŮBEC KDO, ŽE TO BYL NAPROSTO PROTIZÁKONNÝ A TUDÍŽ NEPLATNÝ AKT?

Je to náhoda, že právě ten, který se tvářil jako nejvěrnější *Klausův* spojenec: ministr financí *I. Kočárník*, a pak také římskokatolický ministr kultury *J. Talíř* a římskokatolický ministr bez

portfeje *P. Bratinka* (viz např.: **Lidové noviny, 24.11.1997; Katolický týdeník, č.6, 9.2.1997; KT 31.5.1992, str. 4–5 přílohy; KT, č.22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy; příloha Mladé fronty DNES, 14.10.1993, str. 20**) právě toto vydání církvím připravili a provedli? Nehledě na to, že šlo hlavně o majetek samotné římskokatolické církve! Ostatních nekatolických a protestantských církví se to téměř nedotklo. Je to náhoda, že s tímto projektem souhlasila také sama církev?

Je to náhoda, že právě *Kočárník* velmi intenzivně s *Luxem* spolupracoval a pokud byl novináři přistižen, si na nic nepamatoval a odmítal podat jakékoliv zřetelné informace? Je to náhoda, že *Lux* i *Kočárník* měli stejného poradce a vyjednavče v otázce privatizace některých průmyslových gigantů?

Je to náhoda, že ministr školství *I. Pilip* je „pobouřen“, když regionální rada ODS označila za největší škůdce vedle *Zieleniece* a *Luxe* také novináře a také kardinála *Vlka*? Je to náhoda, že právě ministr školství *Pilip* se chová v politice naprosto drze, svévolně, frajersky, arogantně, výsměšně, povýšeně a ignorantně k hlasu lidu, který ho již dávno jako ministra nechtěl a nechce? Je to náhoda, že o trestu smrti hovoří jako o *morálně ospravedlnitelné* záležitosti? Je to náhoda, že jeho politika je v ODS nesmazatelně spojena se zradou, nadřazeností, drzostí a podlostí, s jakou se na veřejnosti vyznačují jenom jezuité? Je to náhoda, že právě s projezuitou *J. Rumlem* založili silně provatikánskou stranu *Unii svobody* plnou římskokatolických prostředníků (agentů) z ostatních stran, zvláště z ODA, jejíž drzé, sebejisté a samozvané politické kroky udivují nebo iritují prosté občany českého národa?

Je to náhoda, že ODS měla spojovat disidentské síly bez ohledu na jakoukoliv náboženskou příslušnost? Je to náhoda, že duchovní otec a zakladatel ODS působící v *Itálii* si pochvaluje katolického otce *Halíka* a českou římskokatolickou církev (**TÝDEN č. 50, 8.12.1997, str. 58**)? Je to náhoda, že tento zakladatel působící v italské *Goricii* se spojil se *Zieleniecem*?

Je to náhoda, že *Zieleniec* od nového roku 1998 pracuje ve správní radě Euroatlantické nadace, která si klade za cíl propagaci vstupu do *NATO* a *EU*? (**Lidové noviny, 16.1.1998, str. 2**)

Je to náhoda, že katolický teologický profesor *Halík*, který v tisku či na konferencích hlásá myšlenky jezuitů a cituje jejich „mravouku“, jako například od jednoho z předních jezuitů *Druhého vatikánského koncilu Karla Rahnera* (**Katolický týdeník, č. 22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy**) hovoří také do ekonomiky státu (viz např. **EKONOM, 1.–7. ledna 1998**)?

Je to také náhoda, že v době, kdy prezident *V. Havel* je téměř na konci svých zdravotních sil, zaznívá – a to přímo z úst prezidenta – signál a skutečně míněné přání, aby tento uctíváč jezuitů byl prezidentovým nástupcem? (**Stanice Praha, pořad „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30**).

Nezdá se čtenáři, že těch náhod je opravdu už moc?

Novodobá historie skutečně nemá na vybranou. Buďto popře výše uvedená fakta a souvislosti – a pak lže veřejnosti – a nebo je potvrdí – ale pak pravdivě odhalí postupující katolizaci *České republiky* za vřelé a iniciativní pomoci politiků a prezidenta. Jakým směrem se pravděpodobně rozhodl výklad historiků jít, ukazuje například dvoudílná kniha jakéhosi studenta sociologie (která právě vyšla) o tom, že převrat '89 a pak následující politika je pouze dílem náhody bez jakéhokoliv vlivu vyšších kruhů. To je obrovský klam, který chce *Vatikán* prosadit do každé hlavy bývalého *Východního bloku*. I samotný římskokatolický tisk přiznává, že „...*Evropská unie podporovala demokratické revoluce a jejich prohloubení a završení demokratizačního procesu vždy vehementně pomáhala*. Unie je v případě demokracie nesmlouvavá

do Unie totiž může vstoupit pouze demokraticky spravovaný stát." (**Brány Evropské unie otevřeny, informační brožura pro věřící, Ministerstvo zahraničních věcí ČR, 1. vydání, Praha, 2003, ISBN 80-86345-27-0**). Nenechme se mýlit. Zde se jedná o římskokatolickou verzi demokracie! Do událostí 17. listopadu '89 jednoznačně *Vatikán* cíleně, systematicky a organizovaně zasahoval podle svých plánů a plně k tomu využíval i sousední státy *Evropské unie*.

Události 17. listopadu v Praze nebyly bezesporu jen jakýmsi živelným klubkem „nahodilých“ nitek, které se právě „náhodou“ všechny střetly a spojily v Praze na podzim roku 1989. I neznámější český zpěvák *Karel Gott*, který má sotva čas se zabývat hlubokou politikou, dnes již velmi dobře (díky svému zájmu o historii a o souvislosti utvářející chod světových dějin, díky známostem s nepřeborným množstvím vysoce postavených lidí, díky stykům s nejvlivnějšími vrstvami společnosti celého světa a díky velikému světovému rozhledu získanému při svých koncertních turné a cestování) ví, co se v tu dobu odehrávalo a kdo za ty nitky tahal: „Svět, vysokou politiku pak zvláště, přece ze zákulisí tajně řídí »ilumináti,« skupinka těch nejbohatších a nejvlivnějších lidí, jako papež, dalajláma, finanční oligarchové, rabíni, zednáři atp. Byli i za 17. listopadem 1989 v Praze. Bližší informace jsou dostupné v knize: »Jak to vidí Karel Gott« z roku 1992." (**Magazín DNES, 8.7.2004, č. 27, str. 13**). „»Jsem přesvědčený, že zvláště v posledních stoletích nejde o žádné omyly, naopak – politika se odvíjí podle přesných scénářů, nic se neděje náhodou, ani to nejhorší jako války,« prohlásil v roce 2001 Zlatý slavík v tisku. Běh světa podle něj řídí vysoké nadstátní kruhy, tzv. Ilumináti neboli osvícení. Stranou pak nestojí ani svaté řády a lóže, mysticko – okultní organizace nevyjímaje: »Jde o osoby, které tím pádem určují, kdo bude dělat politiku, a to ostatní už je jenom velké divadlo.«" (**Rytmus života, č. 24, 13.6.2005, str. 5**).

Jestliže tedy člověk, který díky své profesi pracuje v úplně v jiné oblasti, než je politika, pochopil zákulisí převratu 1989, oč více a hlouběji by to měli vědět studenti historie, filosofie a sociologie, kteří se tím zabývají, studují to a píšou o tom nekonečné stohy různých elaborátů, pojednání a studií? Kde a v čem je chyba? Ano, veřejnost se velmi ráda nechává konejšit a odkazovat na „odborníky“ a „profesionály“ historiky (hlavně ty prokatolické a projezuitské), kteří se tomu rádi smějí a s obdivuhodnou „profesionální“ suverénností všechny nitky souvislostí negují, pokud to není v linii římskokatolického pojetí dějin.

I sama matematika však uznává obor o počtu pravděpodobnosti a zde říká, že je těch „náhod“ během pár let existence tzv. „české demokracie“ najednou tolik, že i teorie pravděpodobnosti přiznává, že se jedná o záměrný plán se záměrným cílem. Přečtěme si nejčtenější české deníky a jejich přílohy od r. 1989 až do roku 1998 a poznáme, že je v naší knize vyjmenován jen velmi malý zlomek z těch všech „náhod“ a souvislostí, které politiku ČR a pak také svržení *Václava Klause* a rozbití jeho vlády provázely od samého začátku.

Účelem této knihy pochopitelně není vyjmenovat všechny „náhody“ v českém politickém životě, ale na těchto několika málo příkladech čtenáře upozornit a nasměrovat ho, jak se má ve světové a české politice orientovat, aby mohl proniknout až k samé podstatě všeho, co se v *Čechách* a na *Moravě* děje a bude ještě dít.

Všimněme si, jak stále ve větší míře vznikají různá studia, pojednání a dokonce i celé knihy o tom, že události z roku 1989 a 1990 byly jen nahodilé, živelné, neorganizované a že nešlo o žádný plánovaný „komplot z něčí strany“. Většinou tato studia vychází z dílny mladých studentů sociologie, filosofie, historie, práva a pod. Jejich díla jsou literární kritikou vychvalována jako úžasné knihy o moderní historii, mají širokou mediální propagandu, kladné hodnocení historiků, kladný ohlas církví apod. ... Prostě samé superlativy a samé „nej“.

U takových knih bychom však měli být velmi opatrní. V žádném případě si nemůžeme být nikdy jisti, kdo tito novodobí historici ve skutečnosti jsou a zda za nimi nestojí někdo v zákulisí. Jejich snaha dokázat, že všechno vzniklo náhodou a že nejde o žádný předem naplánovaný scénář a „politický komplot“ je sjednocujícím prvkem mezi všemi těmito studenty. Bezesporu je však taková snaha, která je společná pro všechny, bezesporu více než podezřelá.

Připustíme teorii, že to všechno byla skutečně pouze náhoda. Ptáme se však, co potom uděláme se všemi řetězy „náhod“, které doprovázely postkomunistickou politiku od listopadu '89 a doprovázejí ji až doposud? Máme se tvářit, že neexistují? Máme před nimi zavírat oči a nechat se dennodenně opíjet rohlíkem církevněpolitických dogmat? Máme si nechat podsouvat názory jiných a vzdát se vlastních postřehů a vlastních závěrů? Máme tedy zahodit svou svobodnou vůli a své svobodné rozhodování a slepě věřit jakýmsi studentům sociologie a náhle se vnořivším zahraničním pozorovatelům specializujícím se na otázku České republiky? Pak se můžeme rovnou vrátit do středověku.

Kdo má na literatuře novodobého „faktu“, která předkládá veřejnosti hypotézy o neexistujících náhodách v politice největší zájem? Kdo ji bude nejvíce propagovat a chválit? Pouze ten, koho bude tato literatura krýt a od koho bude odvádět pozornost veřejnosti. Odpověď proto není těžká...

51.7 Dobře ví, oč běží

Premiér *Václav Klaus* si souvislosti s *Vatikánem* podle našich informací a názorů bez pochyby více či méně uvědomoval. Proto byly jeho kroky ohledně NATO a integrace do evropského společenství a západních struktur velmi opatrné a pozvolné. Deník **MF Dnes (2.12.1997)** se vyjádřil, že to vše podporoval jen „polovičatě“. Věděl proč.

V jiném čísle **Mladé fronty DNES** čteme jasná slova: „...přinejmenším několik jeho (Klausových) výroků se dá vyložit jediným způsobem: všechno je komplot nacystany proti mně.“ A dále čteme několik výroků: „Tak například ještě před svou cestou do Sarajeva zdůraznil, že současné dění na politické scéně není pouhou náhodou. »Kdo může mít na této destabilizaci zájem?« zeptal se tehdy Klaus. Otázku nechal nezodpovězenou... Další narážka... Dodal (V. Klaus), že zrovna v těchto okamžicích, kdy jde republika o přizvání do severoatlantických struktur a přijetí do Evropské unie, může na demisi vlády republika pouze prodělat. »Doufám, že si to všechno uvědomují,« podotkl, aniž blíže určil, koho má na mysli. ...premiérova choť Livia, ... naznačila, že na komplotu se podílejí média. ...»Pro mě v tom bylo trochu moc 'náhodných' věcí dohromady. ...Dnes večer jsem měla anonymní telefonát. Někdo mi sdělil, že skandál s vilou byl na objednávku. Ten člověk mi neprozradil svoje jméno, ale řekl mi, kdo si to objednal. Žasla jsem. To jméno jde příliš vysoko,« uvedla premiérova žena. ...Klaus... jedním dechem dodal, že se mu do rukou dostal plán na vypouštění informací, které měly podstatným způsobem ovlivnit aktuální vývoj v zemi. Také uvedl, že si v poslední době povšiml, jak někdo některé věci »mozaikovitě skládal jednu za druhou, aby ovlivňoval situaci.«" (**Mladá fronta Dnes, 8.12.1997**).

Lépe se to již asi vyjádřit nedá.

V jak ostrém kontrastu s těmito slovy pak zní odpovědi vatikánských agentů prostřednictvím jejich dalších nástrojů: „...to nedává dobré vysvědčení o tom, že by pochopil, co se tu vlastně stalo.“ (**Mladá fronta DNES, 8.12.1997**).

Ale premiér velmi dobře pochopil. Právě proto nemohl vystoupit a ukázat otevřeně na stínové pozadí celé politické hry, neboť by se Česká republika okamžitě dostala do nebezpečného postavení. Musel mlčet a za posměchu, nadávek a opovržení (a to dokonce i od prezidenta – jehož přístup a postoj je ovšem z pohledu Říma logický) musel odejít bez jediné obhajoby a bez jediné obžalování skutečných původců této vysoké hry.

„Václav Klaus nebyl servilní vůči Evropské unii, Němcům a katolické církvi. Snažil se zabránit privilegování katolíků na úkor nás ostatních občanů, kladl úspěšný odpor církevnímu tlaku na restituce a na výjimečné postavení ve státě. Nevkusné vystoupení kardinála Vlka, v němž si líboval nad koncem nepřátelské vlády, dokazuje, jak velký byl tento tlak. Platí základní poučka: církev podpoří jakoukoli vládu, pokud jí garantuje privilegované postavení ve státě, jak nás poučuje církevní podpora fašismu, frankismu, diktatur v Latinské Americe nebo v demokratickém kontextu, utilitaristický pakt s křesťanskou demokracií v Itálii.“ (TÝDEN č. 50, 8. prosince 1997).

Opět velmi výstižný článek. Klausův postoj k Římu jde vyzozorovat i z dalších informací:

„Havel byl pro kaplany, Klaus proti. Spor o přítomnost duchovních v armádě se nevyhnul ani politickým špičkám. Zatímco prezident republiky Václav Havel se nikdy netajil svými sympatiemi k této službě, Václav Klaus byl jako předseda vlády proti. »Jsem velmi pro, aby voják měl šanci se zúčastnit podle svého světového přesvědčení například v nedalekém kostele nedělní mše, ale že má být kaplan u něho, musím přiznat, tento názor nesdílím,« prohlásil Klaus. Podle Havla však úloha církvi jako nositele morálního poselství prostupuje celou společnost, a chtějí-li svému poslání dostát, nemohou vynechat ani armádu. »Doufám však, že lidská zodpovědnost s pomocí Boží způsobí, aby ve světě ubylo těch, kteří podléhají pokušení ohrožovat svobodu druhých se zbraní v ruce. Ve válkách totiž musí duchovní plnit povinnosti nepoměrně smutnější,« vzkázal Havel účastníkům konference vedoucích vojenských kaplanů zemí Evropy a Severní Ameriky, která se konala loni v Praze.

Psychologickým handicapem nových kaplanů je to, že jsou některými vojáky vnímáni jako nástupci obávaných politruků. »Není to ale vůbec srovnatelné. Politruk měl totiž politickou moc, mohl poroučet veliteli, ale kněz nemá žádnou výkonnou moc,« soudí brněnský biskup Vojtěch Církle, který má vojenské duchovní na starosti.“ (Příloha Lidových novin »Pátek«, 6. března 1998, článek: Vojenský kaplan není politruk).

V tomto posledním článku ze 6. března 1998 kromě potvrzení o Klausově přístupu můžeme vnímat, jak je zde církev „humanizována“ jako „nositelka morálního poselství“. To je termín silně urážející každého slušného člověka. S typickou drzostí je zde alibistické dovolávání se Boží pomoci a je zde popíráno, že kaplani nemají žádnou moc. Jak směšné tvrzení!

Celá tato kniha ukazuje na zavedení zpovědi jako na nejmocnější zbraň jezuitů a jako na největší zlo mezi národy a církví. A o tom, že zvláště vojenští kaplani jsou ve světě (a budou tedy dříve či později i v Čechách) jezuité nebo jejich agenti, není třeba ani v nejmenším pochybovat. Je to jejich domácí pole působnosti kdekoliv.

Tito vojenští kaplani „musí být schopni poskytnout útěchu stejně tak křesťanům jako například muslimům, Židům či hinduistům. Kaplani musejí být připraveni na to, že se ocitnou ve válce kdekoliv na Zemi.“ (Tamtéž)

Úloha jako stvořená právě pro řád jezuitů. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že to byli právě oni, kteří tuto úlohu v armádě zavedli už v dobách středověku a udržovali ji v každém režimu, pokud to bylo jenom trochu možné. I v současné době máme stejné zkušenosti:

„Smlouvu o vytvoření funkce kaplana v české armádě podepíše ministr obrany Michal Lobkowicz s představiteli církvi zastoupenými Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou

radou církví s největší pravděpodobností 3. června. »Tři kaplany již máme a smlouva potvrdí jejich statut,« řekl Lobkowicz při včerejší prověrce 7. mechanizované brigády v Kroměříži, kde se připravuje 558 vojáků pro službu v jednotkách SFOR v Bosně. Ministr uvedl, že každý rok mají přijít do armády dva noví kaplani. »Předpokládáme vznik duchovní služby zdola, přímo v jednotkách. V budoucnosti počítáme rovněž se zavedením funkce hlavního armádního kaplana,« nastínil." (*Lidové noviny*, 29.5.1998, str. 4).

Ovoce Lobkowiczů je stále zřetelnější (viz také *Katolický týdeník*, č. 24, 14.6.1998, str. 5).

51.8 Širší kontext druhého převratu

Důvodem, proč byl Klaus donucen k demisi, bylo urychlit proces integrace do evropských struktur a posílení pozic NATO, jehož rozšiřování podporuje i sám papež Jan Pavel II.

Mohli jsme pozorovat, jak nová Tošovského prozatímní vláda intenzivně spěchá s ratifikací vstupu České republiky do NATO a jak má naspěch, dokud je ještě u moci. Určitě není náhodou, že expremiér Tošovský již nechtěl kandidovat do příští vlády a politiky vůbec. Nechce riskovat, že za jeho pokračující vlády budou náhle někým odhaleny všechny jeho provatikánské kroky i kroky jeho vlády a že by mohly dojít spravedlivého potrestání.

Ano, římskokatoličtí politici jeho vlády intenzivně tlačili obrovskou silou na všechny, kdo zdržovali vstup do NATO, aby to mohla pokud možno ještě tato prozatímní provatikánská vláda rychle odsouhlasit a schválit. Spěch byl na místě, neboť již v roce 1999 dochází k bombardování srbské části Jugoslávie leteckými silami NATO a k těmto leteckým útokům na srbské civilní obyvatelstvo NATO potřebovalo, aby jeho letadla mohla přelétávat přes naše území. To ovšem vyžadovalo, aby Česká republika byla členem aliance nebo, aby alespoň existoval závazný příslib vlády ČR o vstupu do NATO.

Tentýž tlak prožíval i muž, který se katolicismu stavěl proti, a to ne zády, ale tváří v tvář a necouvl – premiér Klaus. Činil sice dříve s Římem občas drobné kompromisy a ústupky oddalující rozbití ODS, ale ty nemohly Vatikán uspokojit a nasycit.

Kritika Václava Klause neustále veřejnosti předkládala, že ekonomické problémy a dluhy země, do kterých se Česká republika dostala, jsou jen díky Klausovi a jeho nepřiznané krizi. Vina byla dávana také Klausově vládě. Manipulace davů byla silná. A tak náhle všichni zapomněli na pravidlo, že celá česká ekonomika, i když je představovaná jedním jediným mužem, nestojí na jedinci, ani nestojí na vládě.

Kdo ve skutečnosti ovládá bankovní a průmyslový svět? Jezuité! Můžeme si být jisti tím, že u nás je to jiné a že u nás nemají tajní jezuité přístup do hlavních bank a do průmyslu? Omyl! Nejen, že tam mají přístup, ale oni tyto oblasti i u nás přímo či nepřímo ovládají.

A běda premiérovi, který odmítne spolupracovat s Vatikánem. Jeho země začne postupně a stále rychleji zažívat velké ekonomické propady, velké výkyvy domácí měny, velké politické problémy, mediální nespokojenost, politické napětí a nervozitu. Na jeho osobu je učiněn trvalý silný tlak, proti němu jsou vyvolány nenávist, nespokojenost, urážky, pohrdání, posměch a pranýřování v nejčtenějších denících. Náhle jsou vytunelovávány jedna banka za druhou, náhle ztrácí republika mezinárodní kredit, náhle nastane mezinárodní trapas díky pádům velikého množství cestovních kanceláří, náhle je vyvolána stávková vlna železničářů, náhle, náhle, náhle ...

Samé „náhle“ a samé „náhodou“!

Od první vlády národního porozumění až do té předchozí se vystřídalo mnoho lidí, kteří přišli a zase odešli. Mnoho z nich udělalo určitým dílem svoji práci tak, jak si to *Vatikán* přál. Pak zase museli rychle odejít, to znamená většinou podat demisi a zmizet z politické scény. A deníky ochotně o těchto agentech *Vatikánu* mlčí. Jejich práce však přináší „plody“. Republika je postupně připravována ke katolizaci.

Díky mnohým věrným synům římské církve *Vatikán* i *jezuitský generál* stále v každou dobu vědí, co se děje v každé vládě a jaké jsou slabiny všech ustanovených kabinetů, jaké jsou slabiny v parlamentech, v klubech a v senátech. A to se týká i *České republiky*. Stačí si jen připomenout mnoho událostí v *Čechách* a dát je dohromady do chronologických souvislostí.

Není náhodou, že vládne-li zemi provatikánská vláda a má-li *Vatikán* naději, že s takovou zemí uzavře zotročující *konkordát* vrcholící celkovou katolizací, prožívá tato země celkem ekonomickou a politickou stabilitu. Potvrzuje to sama historie. Svérázný a tvrdohlavý jezuitský odchovanec *Hitler* měl okamžitě silné ekonomické zázemí, pevnou měnu a rozhodující vliv na ekonomiku západních států. Jezuita v utajení *Franco* měl pevnou vládu a ekonomiku i přes odpor světa, jezuité *Pinochet* a *Salazar* také, jezuita *Fidel Castro* se u moci drží dodnes a jeho země má vatikánskou podporu a podporu všech římskokatolických zemí, jezuita *Bill Clinton* má stabilní vládu a prosperující ekonomiku, nástroj *Říma* a jeho jezuitského vojska *H. Kohl* (viz např.: ***Katolický týdeník, č. 5, 2.2.1997*** nebo ***KT, č. 4, 25.1.1998***) byl nejdéle působícím spolkovým kancléřem a německá ekonomika je jedna z nejsilnějších ekonomik, ekonomika a vláda jezuitské *Solidarity* v *Polsku* v čele s *Lechem Walesou* také spějí ke stabilitě, vláda jezuitského profašistického nástroje *Tudjmana* v *Chorvatsku* rovněž přispívá ke stabilitě a prosperitě země a ekonomiky různých diktátorů v *Africe, Korei, Střední a Jižní Americe* nebo v *Jugoslávii* patřily k dlouhodobým jistotám vatikánských bank.

Lákavá nabídka i pro *Českou republiku*. Ovšem jen zdánlivě. Kdo si neuvědomuje pozadí těchto „výhodných“ nabídek a spojení s *Vatikánem* a vidí jen pozlacenou tenkou slupku, uvrhne svoji zem pod nejstrašlivější otroctví, i když má toto otroctví moderní tvář 20. století a i když ono samotné slovo *otroctví* už dnes v *Evropě* ani neexistuje. *Vatikán* dovede přinutit každou zemi, aby se mu pokořila, pokud si to vláda, úřady a veřejnost nechají líbit. Všechno pak končí nesmlouvavou tvrdostí *Říma* jak ke společnosti tak i k jednotlivcům.

A aby si to občané nechali líbit, je nutné je důkladně psychologicky zpracovat! Skrze média proto prostředníci *Vatikánu* a jezuitů pouští hrůzu ze sociálních nejistot, hrůzu z nestability, hrůzu z bídy, z budoucího krachu apod.

A jsou schopné to také i splnit. V historických knihách falšují všechno, co se zfalšovat dá, aby římskokatolická instituce vypadala co nejlépe a vždy jako spasiatelka z každé bídy a zoufalství. Lidem předkládají falešné průzkumy veřejného mínění, přičemž vystavují na odiv prokatolické politiky jako právě ty nejoblíbenější.

Vzpomeňme například na *Vladimíra Dlouhého*. Toho nikdo téměř neznal a náhle byl nejoblíbenějším mužem v zemi. Měl dokonce jedno z klíčových ministerstev – obchod a průmysl. Je ovšem také něčím víc než římským katolíkem. Je praktikujícím katolíkem. Máme všichni ještě v čerstvé paměti, jak líbal papežův prsten ve *Vatikánu* i při jeho návštěvě v *Čechách* a jak před ním klekal a klaněl se mu spolu s ministry *Luxem, Kalvodou* a dalšími politiky. I včetně tehdejšího prezidenta *Havla*, jenž volal: „*odpusť nám, hříšníkům*“ a jenž neváhal přistoupit i na osobní zpověď, kterou pak později média nazývají raději jako „*osobní rozhovor*“ nebo „*osobní setkání*“ exprezidenta s papežem.

Římskokatolická církev a její satelité opíjí lidi rohlíkem – promyšlenou demagogií, pouhým zdáním pozlátka, sliby, směšnými a bezduchými pohanskými ceremonii a kul-

tovními tradicemi v křesťanském plášti (svěcení lokomotiv, nemocnic, pozemků, zvonů (např. viz **Lidové noviny, 22.5.1997, str.7**), středisek mládeže nebo soch (viz např. **Katolický týdeník 42, 18.10.1998, str. 5**), dále koní, budov, pekařských výrobků na výstavě pečiva (**Zemské noviny, 28.5.1998**), žehnutí cihlám k poutím (viz např. **Katolický týdeník, č. 27, 5.7.1998, str. 12**), křtění léčivých pramenů v lázeňských městech (viz např. **Mladá fronta Dnes, 4.5.1998, Katolický týdeník, č. 27, 5.7.1998**) apod. Všeobecně k pojmu žehnat a světít: **Katolický týdeník, číslo 5, 25.–31. ledna 2005, ročník XVI., strana 1–3**).

Jsou to ubohé divadelní taškařice, ze kterých ovšem dýchá středověký mysticismus a duch středověké inkvizice (viz např. obrázek v **Lidových novinách, 24.11.1997** nebo **Blesk, 24.11.1997**). Stačí se podívat na velikonoční oslavy takzvaného „Svatého týdne“ ve Španělsku, kde „jako v dobách inkvizice putují úzkými uličkami města zástupy kajícíků (oděných do černých jezuitských kuten s černou špičatou kápí na hlavě jako u Ku-Klux-Klanu) se svícemi v rukou. Někteří z nich jsou bosí. Dav zdraví Krista znamením kříže, pláče nad jeho utrpením.“ Takových kajícíků je ve městě „přes tisíc... v černých kápích.“ (**Magazín Mladé fronty DNES, 7.5.1998, str. 35–37**).

Římskokatolická církev je schopna se kdykoliv znovu vrátit do své původní mystické středověké podoby, jak to dokazuje i zmínka z roku 1996:

„Činí-li si katolická církev nárok na plnost zjevení, bude schopna přijmout ještě mnoho nového – všechno, co je dobré. Mystično a hloubka východní tradice, hluboce lidská »světiskost« tradice evropské reformace, vášnivost a důslednost biblického fundamentalismu – to vše může katolík integrovat do své niterné víry, aniž by se jakkoli provinil proti zjevené pravdě.“ (**Katolický týdeník, příloha Perspektivy č. 9, září 1996**).

Stále se můžeme v katolických periodikách setkat se články oslavující, vyvyšující a chválící *středověký mysticismus* a s kladným hodnocením učitelů *mysticismu* (viz např. článek v **Katolickém týdeníku č. 32, 9.8.1998, str. 6** nebo **KT, č. 43, 25.10.1998, str. 6**).

Nelze proto římskokatolickou ideologii vycházející cele z pohanství brát na lehkou váhu. Do „své vníterné víry“ však může církev integrovat i politiku, což také beze studu vůči „zjevené pravdě“ činí.

Stačí se jen podívat, kdo měl z *Klausova* uměle vyvolaného pádu největší radost. V zahraničí to byli právě různí profesori a „vědci“ římskokatolických institucí jak v Německu, tak i v Belgii, Římě, USA a v dalších státech (viz např.: **Mladá fronta DNES, 2.1.1998, str. 1**). V Čechách to byly strany KDU-ČSL a ODA, plné katolických a prokatolických sil *Říma*.

Právem proto také zaznívá otázka: Je to náhoda, že při sestavě nové vlády učinil prezident spolu s bývalým guvernérem centrální banky *Tošovským* proti expremiérovi *V. Klausovi* mnoho neočekávaných kroků (přesněji podrazů) a že ho záměrně (kromě několika málo alibistických sdělení) při sestavě nové vlády drželi v informační izolaci a blokadě a to již od samého počátku koaličních jednání o nové vládě (viz např.: **Mladá fronta DNES, 5.12.1997, str. 1 a 2**)?

Václava Klause politicky odstavili tím, že mu vůbec neoznamovali ani pozdější výsledky jednání o sestavě nové vlády. *Tošovský* dokonce odmítl *Klause* i veřejně, když prohlásil: „Nebudu staré mocenské praktiky přenášet do nové budoucí vlády.“ (**Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00**).

„Grémium (ODS) mělo eminentní snahu s premiérem *Tošovským* jednat a byl to právě premiér *Tošovský*, který tato jednání téměř odmítal a mezitím si jednal s konkrétními lidmi z ODS bez souhlasu vedení a za zády vedení.“ (**Mladá fronta DNES, 5.1.1998, str. 1**)

„Vláda si jako celek důvěru nezaslouží. Vznikla zákulisním jednáním vybraných a vyvolených.“ (**Mladá fronta DNES, 29.1.1998**).

Kdo je v pozadí všech kroků při sestavě nové vlády? Podle našich závěrů Řím. O premiérovi *Tošovském* viz také například **TÝDEN, 16.3.1998, od str. 20**.

A jako se chovali *Havel, Lux* a *Tošovský* ke *Klausovi*, tak se chovali i katolíci z ODS – ministři *Pilip* a *Ruml, Lobkowiczové* a další. Jejich chování prokazatelně vykazoval jezuitismus. Byla to vidina nové moci, která jim dodávala nezměrné politické drzosti, když tito politici po svržení premiéra rozbíjeli ODS tak dlouho, dokud nezaložili *Unii svobody*? Částečně ano, ale nepochybujeme, že to bylo především na přání *Vatikánu*. Proto také průzkumy veřejného mínění této straně, která existovala sotva několik hodin od založení, přisoudily okamžitě už deset procent oblíbenosti! A pak krátce na to tytéž průzkumy svou vidinu a své politické přání vyšvihly dokonce na dvacet procent, aby byl národ, zmanipulován co nejvíce.

Byla to také náhoda, když se *Unie svobody* bez jediného opravňujícího mandátu voličů okamžitě postavila na úroveň všech ostatních řádně zvolených politických stran? Byla to náhoda, že se dokonce samozvaně účastnila jednání na Hradě o podpoře nové vlády a s naprostou suverénností se drze účastnila i následujících vládních jednání i přesto, že neměla ještě ani jeden jediný hlas od voličů v řádných regulérních volbách?

Nevidíme v tom opět další, jednoznačný, tentokrát tichý puč ze strany jejich zakladatelů, tolik vlastní jezuitské praxi? Je to také náhoda, že tito zakladatelé se považují za „moralisty“ a „přímé, rovné“ lidi, ale „jejich morálka“ odhaluje až příliš jasné znaky právě té „jezuitské morálky“ a jezuitismu vůbec?

Je to také náhoda, že tehdejší prezident *Havel* odstupujícímu premiérovi *V. Klausovi* ani slovem nepoděkoval za mnoholeté premiérování a že ministra *Luxe*, předsedu *KDU-ČSL* během projevu vyzdvihoval a vyvyšoval za „splněný úkol“, jak nejvíce mohl? Určitě ne.

Nad tímto způsobem jednání se pozastavila pouze stanice **Frekvence 1**, a to hned ten den, kdy prezident *Havel* jmenoval vládu bývalého komunisty *Tošovského*. Ostatní média k tomu trapně mlčela. Pochopitelně. Ani to není náhoda.

51.9 Katolizace přede dveřmi – spěme dál

Jak jsme mohli z mnoha předložených důkazů vypořádat, přichází na konci 20. století ze všech stran do České republiky pozvolná, nenápadná a skrývaná katolizace. Probíhá intenzivně a proniká všemi rovinami státu. Na této katolizaci se podílí jak nejvyšší politické a vládní špičky, tak i církevní římskokatolické instituce a jejich nejvyšší preláti. Všechno se odehrává pod různými pláštiky, rouchy a maskami. Politické špičky, včetně té nejvyšší – tehdejšího „apolitického“ prezidenta *Havla* – připravuje římskému katolicismu a jeho jezuitům co nejlepší podmínky k nenásilnému (pokud možno) uchopení budoucí moci.

Všimněme si zároveň, jak se v masmédiích stále častěji dostává do popředí osoba katolického profesora *T. Halíka*, který stále více mluví do všech oblastí života státu i veřejnosti jako ten „nejpovolanější“, a to zvláště ve spojení s prezidentem *Havlem* (viz např. **Katolický týdeník, č. 27, 5.7.1998, str. 5**). Ani to není podle nás náhoda.

Červnové volby '98 byly plánovány navenek i v zákulisí již s přímými silami Říma prostřednictvím prokatolických stran včetně *Unie svobody*. Spoléhalo se na to, že lidé nic nechápou, že je to nezajímá a že je zde tudíž nekonečné pole působnosti pro politickou drzost, ignoraci, aroganci a pohrdání prostými občany země.

Spoléhalo se na českou otupělost. A dodnes se spoléhá na ochotu Čechů nechat si „mazat med okolo úst“, nechat si „vymývat mozky donekonečna, aniž by se při tom veřejně ozvali“ a nechat „na sobě štípat dříví“.

Neméně důležitý byl i vývoj po volbách při sestavování nové vlády. Kroky a drzé podmínky Unie svobody urážely každého slušného člověka. Také **Katolický týdeník, č. 27, 5.7.1998** přinesl zprávu o uspokojení kardinála *Vlka* nad výsledky voleb.

Dnes je zdánlivě všechno pro mnohé lidi při starém a v klidu. Všude je rozšířeno různověrectví, ateismus nebo polokřesťanství. Lidé jsou k církvi apatičtí a mají své existenční starosti. Mnozí nevěří, že by se kdy církev katolická mohla opovážit jednat v *Čechách* podobně, jako v roce 1991–1995 v *Srbsku* nebo jako za první a druhé světové války v celé *Evropě*. Jejich největším argumentem je to, že je již jiná doba, moderní s podporou míru ode všech států a národů ze všech stran. Na mocenské ambice *Vatikánu*, nyní už plného „míru a vzájemného porozumění a lásky ke všem“, se dívají jako na středověký přežitek.

Neřekl však papež *Jan Pavel II.* ve svém projevu 21–22. dubna 1990, že vítá návrat středověké snahy o sjednocenou říši a že vítá úsilí o *sjednocení Evropy*?

„Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělení, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.“

Zdůrazňujeme, že stále mluvíme o té církvi, která „doporučuje všem“ „Duchovní cvičení“ *Ignáce z Loyoly* v rámci „*Ignaciánského roku*“ neboli „*roku sv. Ignáce z Loyoly*“, který byl vyhlášen 27. září 1990 „ke 450. výročí založení *Tovaryšstva Ježíšova*“ a ukončen 31.7.1991 na počest „500. výročí narození *Ignáce z Loyoly*.“

Upozorňujeme, že stále máme na mysli právě tu církev, ve které „*sv. Otec umožnil věřícím pro jubilejní rok získat plnomocné odpustky*“ v různých českých a moravských kostelích (**Katolický týdeník, č. 1–2, 13.1.1991, str. 3**) a ve které celosvětově „*v probíhajícím Roku eucharistie bude možné získat plnomocné odpustky. Podmínky k jejich získání jsou tyto: svátost pokání, svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce. Plnomocné odpustky mohou získat věřící, kteří se zúčastní pobožnosti ke cti Nejsvětější svátosti, a také duchovenstvo a řeholníci, kteří se modlí nešpory a kompletář před Kristem přítomným ve svatostánku. Možnost získat plnomocné odpustky je rozšířena také na nemocné osoby, které nemohou navštívit kostel nebo kapli. U nich je podmínkou duchovní touha uctít Nejsvětější svátost, modlitba Otčenáš, Vyznání víry a vzývání eucharistického Ježíše. Ti, kdo nemohou splnit ani tyto podmínky, obdrží plnomocné odpustky, když obětují Bohu své utrpení a starosti. Plnomocné odpustky přinášejí odpuštění časných trestů za hříchy vyznané ve svátosti pokání. To znamená odpuštění toho, co zbývá očistit po vyznání hříchů a co v životě mohou napravovat akty milosrdné lásky, po smrti pak očištec.*“ (**Katolický týdeník, č. 4, 18–24. ledna 2005, ročník XVI., str. 5**).

A zdůrazňujeme, že se stále jedná o tu samou církev, která dnes stejně jako v 16. století chválí a doporučuje *Duchovní cvičení* v originálním podání od „*svatého*“ *Ignáce Loyoly*. (**Katolický týdeník, č. 42, 18.10.1998, str. 6**).

Jsou to právě historická fakta a různé současné informace, které nás opravňují vystihnout cíle *Vatikánu* pro nejbližší období. Podívejme se proto, co v nejbližší době hrozí konkrétně *České republice* a co tajné jezuitské vojsko *Vatikánu* chce v *Čechách* s nejvyšší pravděpodobností provést:

Prvořadým záměrem v *Čechách* je dostat k moci římskokatolické nebo prokatolické politické strany (*US, KDU-ČSL, ODA, DEU* a případně *další nově vzniklé strany s klerikálním nebo provatikánským zázemím*) jako jednu stranu, tedy odstavit dříve demokraticky zvolené strany *ODS* nebo *ČSSD* na vedlejší kolej a všechny menší římskokatolické nebo prokatolické strany sjednotit do jednoho útvaru. Po dosažení nové vlády s dlouhým mandátem pak ovlivňovat zákonodárství, které nevyhovuje *Vatikánu* a formovat zákony podle jeho zájmů. To znamená připravit je svou dvojsmyslností pro budoucí katolizaci podle vzoru současného *katechismu*.

Jezuité plánují, že katolizace bude napřed urychlena bez násilí. Počítají s typicky *českou servilností* jednotlivých vlád. Nepůjde-li to po dobrém, je pochopitelně připravena i varianta pro násilnou katolizaci země, ale až jako poslední varianta. Nenásilná katolizace *Čech* se již nenápadně a postupně odehrávala i za přítomnosti demokraticky zvolené vlády *ODS*. Byla však velmi bržděna vládou *Václava Klause*, který snahy římskokatolické církve (z pohledu *Vatikánu*) „mařil“. Je to pochopitelné, když si uvědomíme, že premiér *Klaus* byl v mládí ovlivňován českobratrskou církví hutskou a že mu tedy praktiky církevní politiky *Vatikánu* nejsou jako evangelíkovi neznámé. (***Mladá fronta DNES, 1.12.1997***)

Z výše uvedeného důvodu plánů proto hodlají jezuité obsadit prostřednictvím svých politiků a prostředníků strategická místa ministerstev – obrany, vnitra, školství, průmyslu a obchodu, financí a zahraničí – a dále obsadit co nejvíce míst v parlamentu a v senátu a provést důležité změny v zákonodárství. Není těžké domyslet, co by se asi dělo dál, jakmile by získali vládní převahu díky svým agentům – „spolehlivým“ dosazeným politikům. Jakmile by dostali příkaz z *Vatikánu*, rozpoutali by v zemi zrychlenou a eventuálně pak i násilnou vojenskou katolizaci země za podpory vlastní armády a zahraničního vojska v rámci *NATO* a „mírových“ sil *SFOR, IFOR* a dalších mezinárodních provatikánských vojenských „bezpečnostních“ složek přesně tak, jak to předvedli v *Jugoslávii* v roce 1991 až 1995.

Celou akci by přitom mohli například skrývat pod úplně jinou operaci (jak to mají ve zvyku), i kdyby to mělo být třeba jen kamuflované vojenské cvičení za podpory a doprovodu falešných reportáží od jezuitských a provatikánských redaktorů, moderátorů, režisérů a kameramanů.

Zkontrolujme, kdo se na ministerské posty v předchozí vládě dostali a kdo si na ně po volbách '98 budou „brousit zuby“ v provatikánských stranách.

Zkontrolujme, jaké kdo má skutečné záměry, jakého je náboženského přesvědčení (pokud to vůbec prozradí) a jakou minulost má jeho rod a bude nám naprosto jasné, že okupace ze strany římskokatolických sil (případně katolický teror) v *České republice* je již velmi blízko. Určitě není náhodou, že post ministra obrany a vojsk dostali právě *Lobkowiczové*. Podobnou úlohu v diplomatických službách *Vatikánu* hráli v minulosti už několikrát, jak to vystopovala i tato kniha.

Tam, kde je katolicismus v menšině, chová se jako beránek, ale tam, kde je v převaze, jedná jako vlk a hyena. Ne nadarmo je proto *Vatikán* vykreslován ***Biblí svatou*** jako vlk v rouše beránčím a nebo jako šelma či drak. Toto přirovnání není výmyslem novodobé *reformace* za posledních tři sta let. Bylo známo nejen v době *J.A. Komenského, Luthera* či *Mistra Jana Husa* nebo *Viklefa*, ale i v době *prvních křesťanů*.

V současné době nabývá katolicismus v *Čechách* síly a spěje k převaze. Neuvědomí-li si to *Česká republika* včas, může očekávat, že veškerý majetek státu se stane postupně majetkem církve, to je ve skutečnosti výsostným majetkem *Vatikánu* a že armáda, policie, *BIS* a ostatní složky státní zprávy pak provedou takové rozkazy, jaké dostanou od svých nadřízených, to je

od dosazených tajných prostředníků *Vatikánu*. Zároveň je naprosto jedno, zda se to *Vatikánu* podaří již brzy nebo až za mnoho desítek let. *Řím* jde za svým cílem jako buldok – pomalu, trpělivě, ale vytrvale.

Ne náhodou jsme popsali mnoho stran této knihy jezuitskou historií. V ní se může každý přesvědčit, jak jezuitský řád ve skutečnosti jedná, jak působí a jak na to každá země doplatila. Můžeme to vidět na afrických národech, na národech *Jižní a Střední Ameriky*, na *Balkáně* i na *Středním Východě*. Zde všude má *Vatikán* své prsty, své tajné jezuitské agenty – svou tajnou armádu, jejímž prostřednictvím usiluje o splnění svých záměrů. Zde všude podněcuje rozbroje, revoluce, povstání a krveprolití, aby pak mohla zasáhnout vojska provatikánských států.

Proto i v *České republice* mohou tajní jezuité ve spojení s vládou vyprovokovat jakoukoliv válku, jakékoliv krveprolití, do něhož pak pod rouškou „pomoci“ zasáhnou jednotky státní armády a policie, dále jednotky *NATO* a dalších mezinárodních bezpečnostních ozbrojených sil *Vatikánu* (tj. dnes *Evropské unie*). Svými zbraněmi a technikou přivezou katolický mír a demokracii a katolizaci celé země neboli monopolní postavení římskokatolické církve v zemi, povinné katolické náboženství, povinnou účast v kostelích a při mších, uvedení jezuitů do škol, povinné uzavření všech obchodů a výroby v neděli a o římskokatolických svátcích a likvidaci veškeré protestantské krve.

Ukázali jsme si, že to všechno jsou ve skutečnosti plány černého papeže jako nejvyšší světové moci, který řídí a ovlivňuje prostřednictvím svých iluminátů, tajných jezuitů, svobodných zednářů, hnutí *New Age*, hnutí *Nového světového pořádku* a dalších menších hnutí a organizací (např. teroristických, ekologických, chaotistických apod.) všechny státy – jejich náboženství, politiku, armádu, dále finančnictví, hospodářství, školství, kulturu apod.

Také jsme jasně ukázali na to, jak papež ví o všem velmi dobře a jak ve skutečnosti všechno kryje svými mírovými proslovami a slovy o lásce, porozumění, přátelství, *ekumenické* spolupráci všech církví a o zapojení všech organizací do celosvětového hnutí za mír, které ve skutečnosti vedou ponejvíce znovu jezuité.

Je mnoho států, jejichž politické špičky si to také uvědomují a vědomě s *Vatikánem* tajně spolupracují. Katolické násilí a různé teroristické akce *Vatikánu* potom kryjí věhlasem svého jména. A je mnoho států, kde je vláda včetně prezidenta loutková, *Vatikánem* a jezuitů nepřímo dosazená a kde jen prezident a několik málo ministrů si uvědomují, o jakou hru se jedná a tajně s *Vatikánem* spolupracují.

V obou případech popularita, věhlas a osobnost těchto „vysoce morálních a humanárních a mírotvorných“ politiků jsou vždy pláštěm ke krytí skutečných cílů *Vatikánu*.

Jediná obrana, jak tomu v *České republice* ještě včas zamezit, je znemožnit katolicismu přístup k vládní moci. Začít intenzivně veřejně a velmi důkladně sledovat řád jezuitů a ostatní řády nejen u nás, ale v celém světě a omezit jejich vstup do politiky na co největší míru. Důkladně a do hloubky prověřit příslušnost politiků k tomuto jezuitskému řádu i k ostatním a provázanost s *Vatikánem* a zamezit těmto politikům, novinářům, moderátorům, reportérům, redaktorům a jakýmkoliv veřejně činným pracovníkům a funkcionářům přístup k jakékoliv moci, byť i jen na úrovni městského úřadu.

Knihy se snažila ukázat, že praktikující katolík je na prvním místě služebníkem církve a nástrojem *Říma* a pak teprve politikem, hudebníkem, spisovatelem, historikem apod.

V zemi může existovat jedině skutečný mír a klid, je-li katolicismus pod neustálou přísnou kontrolou a je-li v menšině a jsou-li jeho děti – *fašismus*, *nacismus*, *komunismus* a další formy

diktatury zakázány. Nic nemůže přitom změnit názor, že to „není demokratické“. Podívejme se do dějin lidstva a do historie národů, kde všude tyto systémy řvaly po demokracii a jestli jí pak skutečně, když ji dostaly, respektovaly. Ve všech případech poznáme, že ji vždy zneužily a využily výhradně ve svůj prospěch a pro své ustavení k moci.

Jezuita *F. Ribadenera* o vzájemném vztahu náboženství a politiky řekl: „*Ve společnosti, kde většina obyvatelstva je katolická, je světská politika celkem zbytečná.*“ (***La civiltà cattolica, 1957, Quadermo 2 563, str. 83***).

Tento pohled jezuitů se vůbec nezměnil. **Kerry Thornley** píše: „*Pokud je organizované náboženství opiem davů, pak neorganizované náboženství je marihuanou radikálních fanatiků.*“ a **H.G. Wells** ve své knize ***Crux Ansata*** dodává: „*Římský katolicismus představuje světu mnoho tváří, ale všude systematicky bojuje proti svobodě.*“ (***Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, Dorchester House Publications, 1993, str. 127***).

Běda národům, které toto pravidlo nepochopily a nechaly se „mírovými řečmi o lásce, pokoji a přátelství“ ukolébat do falešné jistoty. Pak dostaly „mírové dary“ v podobě rozvrátů, revolucí, etnických a náboženských čistek, bombardování, pronásledování a likvidace nekatolíků.

Jakékoliv vymoženosti moderní doby přitom rozhodně nikdy nebudou zárukou, že *Vatikán* své celosvětové křížové tažení nakonec neuskuteční. Ten se nikdy nevzdal a nevzdá plánu o celosvětovém podmanění národů pod svou berlu – pod katolické křesťanství jako jediné správné a spasitelné.

51.10 Divadelní představení pokračuje

Kardinál *Vlk* ve vánočním projevu řekl: „*Měli bychom si dávat srdce, měli bychom si dávat úsměv, měli bychom dávat těm druhým pocítit, že je máme rádi.*“ (***Radi-ožurnál, 24.12.1997, 18.00***). Nutno podotknout, že kardinál *Vlk* má od podzimu 1998 za osobního sekretáře jezuitu, rektora kostela sv. Ignáce v Praze (***Katolický týdeník, č. 44, 1.11.1998***).

Ano, celá česká politická scéna je nyní cirkusová manéž a divadelní představení podle scénáře *Říma. Klaus* i jeho strana, kteří scénáři překáželi, byli politicky odstraněni. Pilát *Havel* vydal *Čechy Římanům* a umyl si ruce. Co bude nyní následovat?

Nekonečné ohlupování lidí, nekonečné lhaní a předstírání o dobru církve, ba přímo o její nutnosti být ve školství, v armádě, v ekonomice, zdravotnictví, kultuře, politice – prostě všude. Bude lidem stále zřetelněji podsouváno, že je to k jejich dobru a že „křesťanská“ římskokatolická církev je tu pro jejich blaho.

Jak to skončí? Pokud si to nechá demokratická vláda i veřejnost líbit, budou všechny státotvorné složky *Římem* nakonec uchváceny. Od vlády přes parlament až po senát a pak až po úředníky městských zastupitelstev.

Podle učení *Tomáše Akvinského*, kterého jezuité prosazují jako svého učitele, je nejlepší stát právě takový, ve kterém vládnou monarchové s pomocí velmožů. Všimněme si, jak se do *České republiky* snaží dostat co nejvíce římskokatolických šlechtických rodů uplatňujících nároky na restituci (viz např. ***Lidové noviny z ledna až března 1998***; nebo ***TÝDEN č. 7, 12.2.1996, str. 10*** nebo ***TÝDEN č. 3, 12.1.1998, str. 30–36*** nebo ***Mladá fronta DNES, letní přílohy: Společnost Dnes, letní měsíce, 2004, strany B/4–8***).

To pochopitelně není „náhoda“. Snem *Vatikánu* je v plné míře obnovit monarchii v moderním plášti. Jak varující je například fotografie švédské princezny *Victorie* v ***Lidových novinách, příloze Pátek, 24.4.1998, str. 5***, na které má princezna na svých šatech veliký, jasně zřetelný katolický kříž křížáckého vojska (značící ve skutečnosti malou sluneční katolickou monstrenci) s písmeny „**IHS**“ uprostřed znaku! Na význam těchto písmen existují tři jezuitské výklady: IN HOC SIGNO VINCENS případně IN HOC SIGNO VICTOR ERIS nebo-li: V TOMTO ZNAMENÍ BUDEŠ VÍTĚZIT, což jsou údajně slova řečená při vidění byzantského krále *Konstantina* k němu osobně. Nebo mají význam: IESUS HOMINUM SALVATOR, což znamená v latině: JEŽÍŠ, SPASITEL LIDÍ.

Proto stále více sílí snaha *Vatikánu* vrátit katolické a zvláště projezuitské šlechtické rody dosazené do *Čech* a na *Moravu* po bělohorské bitvě zpátky do české politiky a uvést je na vysoké ekonomické a hospodářské posty a na vysoká politická místa. Jedná se právě o ty rody, které se v době před *Bílou horou* a v době pobělohorské aktivně podílely na katolizaci českých a moravských zemí a které aktivně spolupracovaly právě s jezuiti.

Kdo například sestavil nově vznikající samozvané politické strany *Unie svobody* ekonomický program? *Jiří Lobkowicz* z mělnické větve (viz např. ***Magazín MF DNES, 30.9.1993; PÁTEK, příloha LN, str. 4–5; Lidové noviny 19.1.1993, str. 3***), který ještě předtím v tisku prohlásil, že hodlá vstoupit do politiky a aktivně se jí účastnit. O *M. Lobkowiczovi* jako ministru obranu (vítězi nad *Bendovým* křídlem v *KDS* a *Zieleniecovu* oblíbenci) se není třeba rozepisovat. Stal se „nejmladším ministrem obrany v civilizovaném světě.“ (***Lidové noviny, 7.5.1998, str. 3***). Jeho výběr na ministerský post stejně tak jako jeho několikaletá angažovanost na vstupu *České republiky* do *NATO* ještě před zvolením za ministra pod vedením tehdejšího ministra *Zieleniece* (***PÁTEK, příloha LN, str. 4–5***) není podle našich závěrů vůbec náhodná.

Všimněme si také, jak monarchisté, kteří odmítají jak socialismus, tak i západní liberalismus, stále více usilují o obnovu konstituční monarchie jako nejlepší formy státního zřízení v *České republice*. Mají v plánu vybídnout některé z prokatolických rodů, například *Habsburky* nebo *Lobkowicze*, aby někdo z nich dosedl na obnovený královský trůn a převzal korunu moci jako *Král zemí českých a moravských*. Obnovou monarchie se monarchisté zabývají velmi vážně a 23.5.1998 tomu věnovali dokonce celodenní sněm. (***Radiožurnál, 24.5.1998, 9.00***).

Není to další krok ke středověku? Není to návrat k tomu, co jej již dávno překonané? Kdo tím bude finančně nejvíce zatížen na daních? Bezesporu prostí občané *České republiky*. Kdo si nejvíce tyto kroky přeje? Bezesporu ten, kdo je v pozadí všeho úsilí o *monopolní* upevnění římskokatolické monarchie v *Evropě*, tedy současné papežství. K čemu zavedení české monarchie povede? *Vatikán* a jeho jezuitské vojsko tak získají další oficiální politickou a mocenskou páku, kterou budou stát po všech rovinách usměrňovat ke své vytoužené totální katolizaci.

Poučíme se už konečně někdy z dějin? Kam vstoupila noha *Habsburků* nebo *Lobkowiczů* (ovšem nikoliv její protestantské, nekatolické větve), tam zaplály hranice, přišlo utrpení a bída, nastoupilo kulturní temno, křížácký katolicismus a jezuité se vši mašinérií své moci. Chceme si to zopakovat? Pokud ano, nuže vzhůru k monarchii projezuitských rodů a k odevzdání českého a moravského národa *Vatikánu* a jeho papežství prostřednictvím této monarchie.

„*Ve Vranově budoují duchovní centrum. PRAHA/VRANOV U BRNA – Paulánský konvent ve Vranově u Brna, který byl obnoven v roce 1992 po 208 letech, zahájil dostavbu objektu. Podle České biskupské konference tam chce vybudovat duchovní centrum brněnské katolické diecéze. Hodlá ve svém programu nabízet kromě klasických duchovních cvičení i ekumenické ak-*

tivity. Významným klenotem areálu je hrobka lichtenštejnských knížat, v níž bylo až do roku 1938 pohřbíváno postupně 14 příslušníků tohoto rodu i vladařů lichtenštejnského státu." (**Lidové noviny, 7.5.1998, str. 7**).

Stačí také zalistovat pár čísla **Katolického týdeníku** (viz např. č. 23, 7.6.1998) a podívat se, jaké církevní funkce dnes požívají Lobkowiczové jako kněží a biskupové. Například biskup F.V. Lobkowicz je velitel „Rytířského řádu křížovníků s červenou hvězdou jako apoštolský delegát“ a zároveň je mimo jiných funkcí také „ústředním duchovním rádcem Junáka za církev katolickou.“ Obě funkce žárlivě strážené jezuity.

Kromě všeho ostatního, co jsme psali již předtím, budou zavedeny také nové učebnice dějepisu. V každé době jsou nástrojem ideologie. Současně bude zavedena cenzura jakékoliv literatury odhalující záměry papežské stolice. To je další nadílka z celého koše „dárků“ od těch, kteří „chtějí dávat těm druhým pocítit, že je mají rád.“:

„Stejně naléhavý je i zákon o kontrole tisku a rovněž i zvýšená bdělost, která musí z knižního trhu neúprosně odstranit knihy, jež podřívají základy společnosti, t.j. všechnu bolševickou a levicovou literaturu. (Článek) připojuje slova, která mají být programem. Ukazují myšlení Vatikánu a způsob, jakým chce používat svých politických stran a chovat se k ostatním. Nepochybujeme, že tato a jiná podobná opatření by byla bez váhání schválena katolíky ve vládě, kdyby vládli sami.“ (**Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, str. 49; Civiltà Cattolica, únor 1935, sešit 2031**).

Alighierův komentář ke článku o jezuitské cenzuře knih a tisku v době španělského *Francova fašismu* před druhou světovou válkou napovídá mnoho i nám. Je to totiž jedna ze zásad katolicismu, i když dnes oficiálně neplatná v nekatolických státech, avšak podle plánů znovu v budoucnu obnovená.

Zavedení církevní cenzury knih nemusí být zprvu okamžité a veřejné. Z dějin se můžeme poučit, že tam, kde katolicismus nezvítězí silou, chová se ve druhé fázi boje úlisně a nenápadně jako had. Působí hlavně v zákulisí a diplomaticky. A tak to také historie odkrývá i ohledně likvidace nekatolické náboženské literatury. Buď byla likvidována násilím a ohněm, nebo byla likvidována potají bez veřejnosti.

I v dnešní době má římskokatolická církev zájem o likvidaci určitého druhu literatury a pokud jí to bude dovoleno, zmizí v první řadě všechna dřívější komunistická díla podrobně odhalující politiku *Vatikánu*, a to pod rouškou likvidace bolševistické a antikulturní (neboli antikatolické) literatury.

Součástí cenzury je také povolení k používání teologických knih. *Vatikán* uděluje *IMPRIMATUR*, což nikdy nebylo zrušeno. Víme, co znamená proces udělení tohoto povolení? Stručně řečeno – každá, nově sepsaná teologie, církevní studie, věrouka a další podléhá římskokatolické cenzuře ve *Vatikánu*. Jde o důkladné prověření Kongregací pro otázky víry a náboženství, Kongregací propagandy a dalšími instituty. Po prověření je předán papežovi doporučující nebo zamítavý spis od mnoha kardinálů a od římskokatolických a většinou jezuitských profesorů a „vědců“. A pak tento dokument papež buď podepíše nebo zamítne podle jejich doporučení.

Záležitost je pochopitelně mnohem složitější, ale pro nás je podstatné, že dodnes má „svatá“ inkvizice napilno co dělat. Pravý římský katolík nemá například nikdy vzít k četbě jiný překlad **Bible**, než s uděleným *IMPRIMATUR* od biskupů a papeže samotného. A totéž se týká každé věroučné katolické knihy, kde je nějaký teologický rozbor.

Je-li tedy římský katolík důsledně poslušen svých nadřízených, nikdy se nemůže dozvědět protinázor, nikdy nemůže prohlédnout za vysokou zeď, kterou ho římskokatolický systém obehnal kolem dokola a de facto uvěznil. Nikdy nemůže pochopit spojení mezi katolicismem a politikou nebo ekonomikou, školstvím, armádou či kulturou v jiném světle, než jak mu to předkládá sám katolický systém.

Všechny otázky života a praxe dnešní katolické církve velmi úzce souvisí s politikou OSN (např. viz **Katolický týdeník, č. 26, 28.6.1998, str. 3**), Evropské unie, NATO, OBSE a dalších integrujících složek Evropy i celého světa. A stále přitom jde jen o klamání obyčejných, prostých lidí, o různé informační blokády, o veliké podvody a klamy.

Tak jako dřívější církevní systém udržoval lidstvo v co největší neznalosti **Bible**, aby mohl jejím prostřednictvím lidmi manipulovat, stejně tak se to děje i v dnešní době, kdy politický systém, jemuž papež vládne, pokračuje v tendencích starého systému a zamezuje vyplavání pravdy na povrch.

Je to největší divadlo, jaké si kdo dovede představit, jehož publikum se nic konkrétního nikdy nedozví a jehož jeviště je plné všeho zamlžujícího, falešného a rozplyzlého, jenom ne jasných, pravdivých faktů. Můžeme dennodenně listovat různými českými deníky nebo surfovat internetem a sami budeme svědkem tohoto divadelního umění ze strany církve, států i politiků.

Co čteme v novinách? Například:

„Praha se má stát evropským městem kultury pro rok 2000“ (Lidové noviny, 6.2.1998 a 6.3.1998) O jakou kulturu se jedná? Hlavně o „křesťanskou“ neboli katolickou. Církev a její propaganda se dnes schovává hlavně za „kulturu“.

„Unie svobody a lidovci stále více směřují ke kooperaci.“ (Lidové noviny, 4.3.1998). Kdo si v zákulisí přeje spojení těchto dvou římskokatolických stran? Těžko to bude ODA mizející ze scény české politiky a těžko to bude dobrovolný zájem obou římskokatolických předsedů. Ti se svou povahou příliš nepřitahovaly. Ale příkazy „vyššího zájmu“ se musí plnit za všech okolností. K oficiální či neoficiální koalici tedy dojde.

„Zieleniec uvažuje o sjednocení pravice. ...Josef Zieleniec se v televizní sedmičce objevil po čtyřměsíčním mlčení. Jeho... promluva přinesla dvě poselství: Za prvé – Unie svobody (US) by se na svém ustavujícím shromáždění v Nymburce měla zbavit některých lidí z ODS a za druhé – příští nová a silná středopravicová strana, která bude protiváhou ČSSD, by měla vzniknout fúzí lidovců a Rumlových unionistů. ...Zieleniec... nepřímo přispěl ke vzniku Unie svobody. ...předseda US Jan Ruml... řekl, že v perspektivě čtyř let by tu měla vzniknout silná pravicová strana, která bude obsahovat jak proudy křesťanskodemokratické, tak liberální.“ (Lidové noviny, 3.3.1998, str. 10).

Křesťanskodemokratický proud a křesťanský liberalismus – to jsou dvě prodloužené a spolehlivé ruce tajných jezuitů (viz např. **kap. 44.6; 45.8 a 45.17–20**).

„Zieleniec s Halíkem si notovali. ...Obě osobnosti se nad naprostou většinou témat shodly.“ (Lidové noviny, 16.2.1998). Jenom úplný politický analfabet by v tom neviděl nic důležitého.

„Jelcin u papeže. Prezidenta Borise Jelcina včera přijal papež Jan Pavel II. Rozhovor ve vatikánské knihovně trval padesát minut a zúčastnili se jej dva tlumočníci, ač papež hovoří perfektně rusky. »Doufám, že společně vykročíme do třetího tisíciletí,« řekl papež Jelcinovi.“ (Mladá fronta Dnes, 11.2.1998).

Zdvořilostní fráze jsou vynikajícím divadelním žargonem světových politiků. Tuší veřejnost, co ve skutečnosti papežova slova obsahují? Sotva, ale Jelcin, zastupující ruské pravoslavné státní úřady určitě ano. Už v roce 1991 bylo katolickým knězem, P. Paulem Marxem, předsedou *Human Life International* z USA, řečeno: „Do Sovětského svazu pronikneme velmi rychle.“ (**Katolický týdeník, č. 48, 1.12.1991, str. 5**).

„Papež apeloval na hlavy států světa. V tradičním poselství k Mezinárodnímu dni míru, který z iniciativy papeže Pavla VI. připadá od roku 1968 vždy na první den v roce, apeloval Jan Pavel II. na věřící: »Nelze již déle tolerovat svět, v němž bok po boku žijí lidé bezmezně bohatí a ubožáci.« ...Ve svém projevu se Svatý otec obracel hlavně na hlavy států, jimž zdůraznil, že spravedlnost jde ruku v ruce s mírem, a vyžaduje proto řád a pravdivost. »Když je porušena spravedlnost, je dán v sázku i mír,« varoval papež. Za mimořádně závažné formy nespravedlnosti označil násilí vůči ženám a dětem. V závěru svého poselství poukázal Jan Pavel II. na blížící se jubilejní rok 2000 s odkazem na biblickou tradici, která odedávna chápe jubilejní roky jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti, jež vede k míru.“ (**Mladá fronta Dnes, 2. ledna 1998, str. 9**).

Jestlipak si toto všechno papež připomněl, když v letech 1991 až 1995 likvidovali jeho „milí“ a „blahoslavení“ chorvatští ustašovci srbské vesnice. O jaké biblické tradici jubilejního roku zde hovoří? V **Bibli** nikde „jubilejní roky“ jako privilegovaný čas k úsilí o dosažení spravedlnosti neexistují a jejich oslavy **Bible** nezná.

Katolicismus se snaží v dnešní době prostoupit i židovskými dějinami a židovskou kulturou. Tímto násilným a křečovitým aktem na adresu *Izraele* vyniká divadelnictví vatikánských špiček ještě ostřeji.

„VATIKÁN, 16. března 1998 (ČTK) – Katolická církev nenese vinu na holocaustu – Vatikán dnes v nejrozsáhlejším 11 stránkovém dokumentu o holocaustu po více jak 12 letech pátrání ve svých análech prohlásil, že se katolická církev nepodílela na nevýslovné tragédii holocaustu, kterou způsobila ideologie »národního socialismu«, jejíž antisemitismus vychází z jiných kořenů než křesťanských. V dokumentu nazvaném »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, Vatikán zároveň zdůrazňuje, že křesťané neposkytovali pronásledovaným veškerou pomoc a podporu, kterou od nich bylo možno po právu očekávat. Katolická církev hluboce lituje chyb a provinění mnohých křesťanů za holocaustu a žádá o odpuštění za chyby svých členů. Zároveň připouští, že protizidovské nálady pěstované křesťanskou Evropou po staletí usnadnily Hitlerovy zločiny. »Holocaust byl dílem moderního pohanského režimu. Jeho antisemitismus má kořeny mimo křesťanství. Při dosahování svých cílů se tento režim nerozpakoval postavit proti církvi a pronásledovat i věřící,« zdůrazňuje se v dokumentu, jemuž předcházela dopis Jana Pavla II. předsedovi Papežské rady pro jednotu křesťanů, kardinálu Edwardu Cassidymu. Papež v dopise žádá křesťany, aby zkoumali odpovědnost, kterou nesou za zlo v naší době. Reflexe na holocaust očisťuje papeže Pia XII. z obvinění a uvádí jej dokonce jako kladný příklad. Dokument zdůrazňuje, že proti antisemitismu jako programu likvidace jedné rasy proti vůli prozřetelnosti se vždy církev stavěla na odpor.“

„VATIKÁN (ČTK) – Vatikán dnes v nejrozsáhlejším dokumentu o holocaustu vyzval římské katolíky k pokání za chyby minulosti, nicméně papeže Pia XII. očistil z obvinění, že zavíral oči před nacistickým vyhlazováním židů. Jedenáctistránkový dokument, nazvaný »Vzpomínáme, reflexe na Shoah (holocaust)«, ostře odsuzuje »nevýslovnou tragédii... vyvraždění miliónů židů« a hovoří o »morálním imperativu« křesťanů zajistit, aby k něčemu takovému už nikdy nemohlo dojít.“

„JERUZALÉM (ČTK) – Bývalý izraelský vyslanec ve Vatikánu Jicchak Minervi dnes vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu." (**Internetové české noviny, 16.3.1998, zpráva ČTK**).

Kdybychom neznali „morální profil“ jezuitského papeže Pia XII., kdybychom neznali tajnou historii jezuitů a zákulisí papežského stolce během druhé světové války, kdybychom neznali tajné plány jezuitů na chystanou omluvu „Svatého“ města před celým světem (viz také např.: **příloha Mladé fronty: TÝDEN, č. 50, 8.12.1997, str. 58**), kdybychom neznali jezuitské intriky od doby založení jezuitského řádu až po dnešek, kdybychom nic neznali a jen si přečetli „morální“ kodex jezuitů a jejich „morální“ teologické výklady k zákonu **Desatera**, pak i přes všechen nedostatek informací musíme jasně v těchto prohlášeních Vatikánu vidět hluboké divadelní „umění“, kterým se snaží uspokojit svět.

Podatří se mu alibisticky vymazat svůj největší podíl a svoji největší vinu na veškerém zlu, které na této Zemi napáchal, aniž by při tom projevil pravou, skutečnou lítost a učinil opravdovou rehabilitaci všech těch stovek miliónů umučených? To záleží jen lidstvu samotnému, zda si toto drzé lhaní do očí nechá líbit.

I **Alberto Rivera** se ptá: „Omluvila se matka všech ohavností světu, nebo Židům za všechna svá zvěrstva? Samozřejmě že ne, a ani to nikdy doopravdy neudělá, neboť Židy stále nenávidí. Vatikán nikdy neuznal Izrael jako stát. Je to cena za to, že Izrael neposkytl Vatikánu Jeruzalém." (**The Godfathers, part III. str. 26**).

Tato pravda platí i přesto, že Židé sami učinili oproti Vatikánu již řadu ústupků a že dokonce zlegalizovali statut o působení katolické církve a jejích institucí na svém izraelském území:

„Izraelská vláda schválila smlouvu uzavřenou mezi židovským státem a Vatikánem, která legalizuje statut katolické církve a jejích institucí ve Svaté zemi. Zmíněná smlouva je praktickým výsledkem vzájemného uznání obou států, k němuž došlo v prosinci 1993. Dohoda by měla umožnit Vatikánu legalizovat činnost různých církevních institucí a řádů operujících na území Izraele a rozšířit jejich autonomii." (**Katolický týdeník, č. 38, 21.9.1997**).

Nenechme se však mýlit. Území je uznáno ze strany Vatikánu jako „Svatá zem“ vhodná pro rozšíření katolických institucí. Nejde o ohraničené území samostatného státu Izrael z politického pohledu. Takto Vatikán izraelský stát neuznává, protože by tím přišel o vidinu vlastnictví Jeruzaléma a přenesení svého trůnu právě do tohoto města. Vatikán stále tvrdí, že „Petrův nástupce se jednoho dne vrátí do Jeruzaléma." (**Katolický týdeník, č. 9, září 1996**).

V roce 1998 jsou Židé stále ještě na Vatikán rozzlobeni:

„Usmíření s Židy vyhlásil za jeden ze svých hlavních úkolů i papež Jan Pavel II. Očekává se například, že v roce 1999 bude sloužit vánoční mši v Jeruzalémě. ... Bývalý izraelský velvyslanec ve Vatikánu Jischak Minervi však vyjádřil »hluboké rozčarování« nad prohlášením Vatikánu o »chybách a selháních« římských katolíků za holocaustu. »Veškerá odpovědnost je přesunuta na náboženskou obec. Je to hozeno na 'některé křesťany', zatímco církve a její instituce zůstávají nedotčeny,« řekl Minervi v rozhovoru pro izraelský rozhlas. S rozpaky je dokument přijímán i v Německu. Tamější sdělovací prostředky se shodují v názoru, že obsah dokumentu zůstal za očekáváním." (**Katolický týdeník, č. 13, 29.3.1998 a č. 47, 22.11.1998**).

„Zklamání Židů vyjadřuje izraelský **Maarviv**: »Dokument se vyznačuje tím, co postrádá: přiznání, že katolická církev po staletí podněcovala antisemitismus, jednoznačné prohlášení, že nese vinu za tragédii Židů, prosbu za odpuštění.« Podobně izraelský Jedijot Achronot: »Ta kanonizace Pia XII. je políčkem všem Židům.«" (**L'Unita, Le Figaro a další; mírně odlišně také Katolický týdeník, 26.4.1998, str. II. Perspektivy**).

Shrnutí usmiřujících aktivit římskokatolické církve s Židy přináší v závěru roku 1998 **Katolický týdeník, č. 47, 22.11.1998**. Divadelní umění *Vatikánu* je zde nazváno jako „*letošní nedorozumění*“, jako „*porodní bolesti rodícího se usmíření zítřka*“.

Taková je pravá tvář *Vatikánu*. Na všech rozhodujících místech v *Evropě* a téměř na všech vedoucích místech z celého světa už dnes drží *Řím* svůj prapor, aniž by cokoli musel změnit ze svého středověkého pohledu na jednotlivé národy. Jenom slepá naivita a naprostý nedostatek diplomatického postřehu je schopen v tom nevidět jasné záměry a cíle jezuitů pro budoucí dobu.

51.11 Plánovaná omluva Vatikánu – vrchol divadelního představení

O plánované omluvě celému světu a zvláště *Evropě* a *Židům*, kterou chce římskokatolický systém učinit roku 2000, jsme se zmínili již v **kapitolách 45.21 a 50.10**.

Jezuitské špičky určily, že akt omluvy musí vykonat římská církev jako první. Předpokládají, že to pak přinese ten výsledek, že podobnou omluvu udělají protestantské směry včetně židovského národa směrem k *Římu*. Je naplánováno, že se „*matka církev*“ napřed omluví svým „*dcerám*“ a že se pak „*neposlušné dcery*“ omluví v lítostivé euforii zase své „*matce*“.

Anglikánská a luteránská církev, jako „*neposlušné dcery Říma*“, se již v minulosti za reformační tažení omluvily. Římskokatolický systém však žádá omluvu celého *protestantského* světa. Proto chce jako první vykročit směrem ke vzájemnému usmíření se všemi evropskými náboženskými směry a s *Židy*.

Je však možné, aby se dvě rozdílné ideologie vzájemně usmířily? Kdo koho bude po usmíření poslouchat? Kdo bude muset ze svých článků víry ustoupit? Učiní to římskokatolický systém? V žádném případě! Dokazují nám to celé dějiny katolicismu, a zvláště jezuitského řádu. Ústup se mlčky předpokládá od protestantů a *Židů*! O jaký ústup se jedná? „*Pouze*“ o ústup ze svých článků víry a ze svého pojetí křesťanského ideálu. To je druhá strana mince, která však není a nebude vidět. Splnění této podmínky z druhé strany mince očekává *Řím* od protestantů jaksi automaticky.

První stranou mince je převažující lákavá nabídka k *ekumenickému* usmíření a k *ekumenické* spolupráci s církví, která si osobuje monopolní právo ve všech oblastech, do kterých zasahuje. Na této první straně mince je nabízena euforická sebelítost *Římu* a pláč vatikánských špiček – největší vyvrcholení divadelního představení. Kdo je divák? Celý svět. Musí to být ta nejužasnější událost roku 2000!

První pokusy mohl svět zaregistrovat při první návštěvě papeže v *Československu* krátce po antikomunistické revoluci. Jedna či dvě věty omluvy byly prvním signálem, že plán na omluvu církve je dokončen a že se začíná naplňovat. *Vatikán* sondoval reakci veřejnosti. Ovšem těch pár laciných a naprosto formálních slov o jakési omluvě může český národ sotva uspokojit.

Krátce potom vydala římskokatolická periodika zprávy o chystané komisi, která bude mít za úkol projít „*sporné dějiny církve*“ a v rámci *ekumenické* spolupráce je znovu vyhodnotit. Byly to však jen opatrné zmínky šířené více v církevních kruzích než na veřejnosti.

„*Rehabilitace staré inkvizice je pro Vatikán něčím jako jeden ze článků víry, protože inkvizice žije a dobře se jí daří v rámci demokratických svobod, i když jsou zde určitá omezení. ... (Catholic Herald, 13. ledna 1989).*“ (**Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, str. 182–183**).

Průlomem byla druhá polovina devadesátých let. Papežovy výroky při jeho následujících návštěvách v České republice jenom potvrzovaly, že komise pro přehodnocení středověké činnosti církve je v plné práci. Přitom také stále více sílí hlasy o papežské kanonizaci *Mistra Jana Husa*.

Rok 1998 nás již nenechává na pochybách.

„Mezinárodní vědecké sympozium pro přípravu dalšího očišťování sporných momentů v dějinách církve bude svoláno do Říma. Má prověřit činnost Nejvyššího kapitolského tribunálu, tedy římské inkvizice. Výsledky zkoumání historiků a teologů, vybraných »super partes« čili bez ohledu na náboženské vyznání, výhradně na základě odborné kompetentnosti, budou předloženy Svatému stolci. Na jejich základě chce papež Jan Pavel II. v rámci Velkého jubilea roku 2000 pronést jménem dnešních křesťanů prosbu o odpuštění za oběti křesťanů minulosti. Má se tak stát 8. března 2000 po kajícím procesí k bazilice sv. Sabiny na Aventinu.

Podle slov prefekta Kongregace pro nauku víry, kardinála Josepha Ratzingera má očista kontroverzních míst v dějinách církve vysoký mravní význam i pro současnost: »Je třeba, abychom si byli vždy vědomi pokušení církve jako instituce změnit se ve stát, který pronásleduje své nepřátele. Církev musí být vždy tolerantní. Prosme tedy Pána za odpuštění za tyto skutečnosti! Ať nám dá pochopit, že církev nesmí dělat mučedníky, ale musí být vždy církví mučedníků, abychom znovu neupadli do těchto omylů!« " (Katolický týdeník, č. 32, 9.8.1998, str. 3).

„Podle zprávy vatikánského časopisu Tertio millenio papež Jan Pavel II. uvažuje o přiznání viny, případně o prosbě o odpuštění za chyby a opomenutí církevních představitelů minulosti. Papež učiní toto symbolické gesto pravděpodobně v průběhu oslav Jubilejního roku 2000." (Katolický týdeník, č. 33, 16.8.1998, str. 3).

„S papežem Janem Pavlem II. se v sobotu setkali biskupové ČR, kteří v Římě zahájili oficiální návštěvu »ad limina apostolorum.« ...Biskupové v sobotu dopoledne rovněž navštívili Papežskou radu pro jednotu křesťanů. Hovořili o připravované omluvě katolické církve za zlo spáchané při křížáckých válkách. Představitelé České biskupské konference vyjádřili přitom přání, aby do omluvy byly i výslovně zahrnuty protihusitské křížácké výpravy na naše území v 15. století." (Regionální deníky, ČTK, 14.9.1998).

„Jedním z velkých témat Svatého otce je smíření a uzdravení ran, kterých se v minulosti dopustili křesťané. Jen u nás vznikly z papežského podnětu už dvě komise zkoumající problematiku historické události: »husovská« a nedávno také »lautnerovská« pro přezkoumání tzv. šumperských čarodějnických procesů... Jedním z dávných křesťanských traumat je také vztah k Židům. Letošek, který je 50. výročí vzniku Státu Izrael, může být příležitostí k zamyšlení nad tímto tématem. A právě na jaře letošního roku vydal Vatikán dokument týkající se v zásadním smyslu židovsko-křesťanské problematiky." (Katolický týdeník, č. 41, 11.10.1998).

Koncem měsíce října 1998 však papež Jan Pavel II. začíná upravovat pojetí o inkvizici a o prosbě za odpuštění:

„Poslední říjnový den promluvil papež Jan Pavel II. na závěr sympozia o inkvizici, které probíhalo ve Vatikánu a jehož se zúčastnilo na padesát odborníků z celého světa. Papež vyzval církev, aby se nedala ovlivnit »zprostředkovaným« zobrazováním minulosti, které je často naplněno emocemi a neumožňuje objektivní diagnózu. Za chyby minulosti nemůže přiznávat vinu pouze církev, zdůraznil, ale celá občanská společnost se musí dát vést »duchem odpuštění a usmíření«. Připomněl též svůj apoštolský list Tertio millennio adveniente, v němž žádá církev, aby se k této bolestivé kapitole vrátila s duší otevřenou k pokání." (Katolický týdeník, č.45, 8.11.1998).

Kdo tedy může „objektivně“ stanovit diagnózu, když to veřejnost nesmí učinit, protože je plná emocí? Nevidíme zde opět snahu *Říma* nadiktovat si podmínky ke zveřejnění a odsouzení římskokatolických zločinů tak, aby mohl *Vatikán* do procesu zasahovat zcela libovolně a monopolně? Za jakou občanskou společnost se chce církev stále schovávat? Nevidíme v tom první náznaky toho, že nakonec bude hlavní vina na těch druhých, a nikoliv na církvi samotné?

Při takovémto postupu lze předvídat, že to bude nakonec papežství samo, kdo po celou dobu starověku, středověku a novověku bojovalo za „lidská práva“ a za odstranění a ukončení pronásledování „křesťanských“ (neboli katolických) mučedníků. Takový přístup „církevního hodnocení“ může nakonec skončit tvrzením *Vatikánu*, že to byly vždy reformační protestantské církve, které prováděly inkviziční procesy a které vyvraždily stovky miliónů nevinných lidských životů!

Zdá se, že v přání papeže dochází ke změně a že papež se náhle rozhoduje jinak, než jak to vatikánské informační zdroje doposud prezentovaly. Zatím jasně hovořily o chybě a přehodnocování církve samotné, ale nyní jsou slyšet jakoby nové myšlenky.

Kdo však sleduje informační síť jezuitského řádu ví, že je to právě řád tovaryšstva a řád jejich v taktice nejvěrnějších pomocníků dominikánů, kdo tyto myšlenky začaly publikovat jako první a kdo tím varuje před euforickým jednostranným chápáním prosby za odpuštění. Papež *Jan Pavel II.* na sympoziu o inkvizici ve skutečnosti svým prohlášením už jen legalizuje jeden z dalších jezuitských tahů v tomto procesu.

Už v srpnu 1998 můžeme například číst tuto zprávu: „*Vatikánský teolog Georges Cottier vyjádřil přesvědčení, že není možné odsuzovat celou inkvizici. »Je nutné přihlédnout k historickým souvislostem, ve kterých žily jednotlivé osoby, a teprve poté dospět k tomu, že některé činy se neměly uskutečnit,« řekl tento švýcarský dominikán, který inicioval sympozium k římské, španělské a středověké inkvizici, které se uskuteční ve Vatikánu na přelomu října a listopadu. Sympozium ukáže papežovi, zda je důvod k sebekritice kvůli chybám, kterých se dopustili církevní představitelé v minulosti. »Nejde o obviňování minulosti, ale o vyjádření solidarity s církví ve všech dobách a všech generací. Bude třeba žádat o odpuštění za hříchy spáchané křesťany, které vrhly stín na šíření křesťanské víry,« uvedl Cottier v rozhovoru pro vatikánský rozhlas. Toto gesto pokání ale podle něho nemá vyznít proti samotné podstatě církve, jako by dějiny církve byly jen dlouhou historií omylů a zločinů.» (Katolický týdeník, č. 34, 23.8.1998).*

Říjnové sympozium tedy jen potvrdilo kurz, kterým *Vatikán* začal směřovat na základě varujících připomínek svých věrných řádů. Avšak vlivem silících hlasů ze strany české veřejnosti o římskokatolických zločinech proti lidskosti musel **Katolický týdeník** reagovat:

„*Sympozium o inkvizici, o jehož konání jsme již informovali, si kladlo za cíl především poskytnout papeži podklady pro závažné rozhodnutí o případné omluvě, která by se vztahovala k dvoutisícímu výročí Kristova narození. Během setkání se mnoho odborníků vyslovilo i k širším otázkám svědomí a viny. »V naší společnosti vládne velká zapomnětlivost, co se týká kolektivních zločinů naší společné minulosti,« řekl švýcarský teolog Georges Cottier. »Víme o nich, ale nechceme vzpomínat,« dodal. Varoval současně před tím, že by se rozpitvávání poměrně vzdálené historie mohlo stát podkladem pro alibismus ve vztahu ke zločinům nedávné doby.*

Papež *Jan Pavel II.* promluvil k účastníkům na závěr sympozia. »Církev nemůže žádat o odpuštění, aniž by se předtím důkladně informovala o situaci v té době,« řekl papež. »Nemůže se však také opírat o zpodobení minulosti zprostředkované veřejností, protože je často příliš emotivní, což brání objektivní diagnóze. Kdyby si to církev neuvědomovala, zpronevěřila by

se základní povinnosti – respektování pravdy.« »Požadavek odpuštění, o němž se v této době hodně hovoří,« zdůraznil papež, »se týká především života církve.« »Na prahu třetího tisíciletí však lze oprávněně očekávat, že se politici a národy, především ty, které jsou zataženy do dramatických konfliktů, nechají vést duchem odpuštění a usmíření,« dodal.

Na přání papeže se má rok 2000 stát pro církve i společnost rokem usmíření, odpuštění a také vyrovnání s hříchy minulosti. V loňském roce se konalo v Římě podobné setkání, které bylo věnováno antisemitismu v dějinách katolické církve." **(Katolický týdeník, č. 46, 15.11.1998).**

Kromě dosažení omluvy od celého protestantského světa se bude papežství snažit dosáhnout úplného zapomenutí a vymazání celé své temné historie. „Vyrovnání s hříchy minulosti“ znamená pro tento systém ony hříchy (zvláště ty papežské) již nikdy více nevzpomínat. Římský katolicismus bude požadovat, aby se již nikdy více nepřipomínala inkvizice, zásahy katolicismu do politiky, zosnování všech velikých evropských i celosvětových konfliktů. Bude požadovat úplné vymazání těchto zločinů proti lidskosti ze všech učebnic, současné literatury, kronik, ale i ze vzpomínek všech žijících lidí. Mnoho válečných konfliktů, které rozpoutal Řím bude dáváno na vrub protestantismu (Třicetiletá válka v Evropě) nebo na vrub údajné židovské celosvětové mafii (druhá světová válka) apod.

Vatikán se bude snažit prosadit ve všech evropských státech a po celém světě zákon, který bude zakazovat jakékoliv připomínání římskokatolické historie ve spojení se zločiny, které po staletí církve provozovala a provozuje dodnes. Zákon bude v sobě obsahovat paragrafy o tom, že tyto vzpomínky na historii církevního zločinu budou nezákonným činem proti „křesťanské“ neboli česky řečeno „římskokatolické“ církvi a že vedou k nezákonnému pomlouvání, špinění a zostuzování katolické církve.

Právem stamiliónů lidských životů, které byly zamordovány tím nejbrutálnějším způsobem, se však ptáme: Lze zločiny proti lidskosti vůbec kdy vymazat a odpustit?

U dětí římskokatolického systému – u fašismu a komunismu – ani na chvíli s odpovědí neváháme. Zločiny proti lidskosti vykonané v těchto režimech jsou nepromlčitelné! U těchto dvou systémů – vynálezů jezuitského řádu – nekompromisně požadujeme potrestání viníků.

Ale ten systém, který tyto zločiny vymyslel, zavedl, podporoval a živil, ten budeme omlouvat? Ten necháme dál v poklidu žít a provádět jeho další novodobé plány? Tomuto gigantickému Baálovi a Molochovi se budeme naopak klanět, uctívat ho a považovat ho za svatého, čistého a nevinného?

Budeme považovat za správné, abychom se hlavnímu původci nepromlčitelných zločinů proti lidskosti za všechna fakta z dávné i novodobé historie ještě dokonce omluvili? Stane se tím katolická církev konečně „svatá“ i v očích veřejnosti? V žádném případě – zvláště ne té současné!

Avšak hrozí, že u té příští generace již nebude téměř žádná vědomost o tom, kdo a co je to ve skutečnosti římskokatolický systém se svým jezuitským vojskem.

To je pravý cíl současného divadelního představení. Je narežirováno velmi mistrně a hráno před celým světem obratně a naprosto dokonale. Herci v této divadelní tragikomedii počítají s tím, že obelžou jak politiky tak i veřejnost a to na celém světě.

Dovolí-li zákonodárci jakékoliv země naformulovat v „Zákoně o vztahu mezi církví a státem“ jednotlivé dílčí paragrafy tak, aby byl podle nich každý, kdo jen slovem nebo písmem vzpomene na skutečnou zločinnost římskokatolického systému, uvězněn a zlikvidován, pak nemůžeme očekávat nic jiného než jen pobělohorskou katolizaci v moderním plášti. Stručně

svědectví, jaké to tenkrát bylo, přináší **2. svazek**. Dodnes tuto hrůzostrašnou etapu českých dějin nazývají katolíci „*blahoslavenou náboženskou reformou*“ hodné vši úcty a nejvyšší pozornosti a hodnotí ji vysoce kladně.

Jak bude římskokatolická církev přistupovat k citlivým, kontroverzním místům v soudobých dějinách, ukazují následující citáty:

„Zatím poslední židovsko–katolickou kontroverzi vyvolala informace o tom, že papež hodlá v Jubilejním roce 2000 blahorečit své tři nedávné předchůdce, mezi nimiž je také Pius XII. Tohoto papeže, jehož pontifikát se kryje s obdobím II. světové války, považují někteří historici za spornou postavu této dějinné etapy. Vytýkají mu, že v době holokaustu mlčel k vyvražďování Židů. Druzí však zase argumentují tím, že volil cestu tiché, avšak o to aktivnější pomoci a mluví dokonce o statisících Židů, které politika Svatého stolce zachránila. Z těchto důvodů požádal současný izraelský velvyslanec u Vatikánu Aharon Lopez o odložení beatifikace o 50 let, do doby, než budou zpracovány a zpřístupněny veškeré historické dokumenty týkající se dané problematiky a než budou mít historikové dostatečně potřebný odstup.“ (**Katolický týdeník, č. 47, 22.11.1998**).

Těžko můžeme vyvrátit názor, že čím delší odstup od jakéhokoliv činu, tím větší pravděpodobnost zapomenutí faktů a detailů o tomto činu a tím také zároveň delší doba ke zfalšování historických údajů.

K čemu potřebují historikové „*dostatečně potřebný odstup*“? Aby žilo co nejméně lidí, kteří si budou pamatovat fakta? Aby se dalo zkreslit co nejvíce důležitých údajů? Aby se co nejvíce zapomnělo? Proč vyhodnocovat tragické události a zločiny proti lid-skosti až po 50 letech?

Nevidíme v tom opět jednu z dalších taktik *Říma*? Nezapomeňme, že i izraelský velvyslanec u *Vatikánu* je člověk, který může být příznivě nakloněn římskokatolické církvi a který může být dokonce i jejím nástrojem v konfliktu mezi *Římem* a Izraelem. Kolik takových nástrojů, prostředníků neboli agentů *Řím* asi vlastní po celém světě? Je to těžké si to vůbec představit. Víme jen jedno: Nespočetně mnoho!

Kontroverzní místa mezi *Římem* a *Židy* nejde řešit beze změn v původních textech židovských **Písem**. Stále budou snahy *Vatikánu* zasahovat do židovského písemnictví a poznenáhlu, postupně, pomalu a nenápadně měnit smysl a význam hebrejských textů podle svého vlastního výkladu židovských dějin i dějin římskokatolické instituce tak, aby nakonec tato obří církev byla přímou pokračovatelkou židovských dějin. To si jistě vyžaduje mnoho času, ale rozeběhnutou realizaci vidíme už dnes, na samém prahu 21. století: „*Židovský národ a jeho svatá Písma v křesťanské Bibli (Karmelitánské nakl. 2004) – Papežská biblická komise vydala důležitý dokument, který se zabývá vztahem křesťanské Bible a židovským národem a jeho posvátnými knihami. Kniha přináší tento obsáhlý dokument (s předmluvou kardinála Ratzingera), který vede ke vzájemné úctě a novému porozumění a má přispět k dialogu mezi křesťany a Židy.*“ (**Katolický týdeník, číslo 3, 11–17. ledna 2005, str. 8**).

„Svatá“ inkvizice pod vedením tehdejšího vrchního inkvizora, *Josepha Ratzingera*, má skutečně napilno. A to stále vidíme jen velmi malou špičku skutečného ledovce. Ironií osudu je pravda, že se *Židé*, historicky vzato, i v současné době bez *Říma* a bez jeho politikaření a zákulisních taktik zcela obejdou. *Židé* papežství ke svému náboženskému životu vůbec nepotřebují a také ho ani nikdy nepotřebovali. Zatímco *Řím*, chce-li se dosadit na místo jakéhosi pokračovatele židovského starozákonního náboženství a upevnit tak svoje světové postavení, musí *Židy* přesvědčit o své domnělé monopolní pravdě, musí je omezit svými ambicemi, snížit svými náboženskými úkony a spoutat svými dogmaty a tradicemi. Musí taktizovat, poli-

tikařit a pracovat hlavně v zákulisí. Jaká škoda, že jen málo lidí chápe, co to ve skutečnosti vůbec znamená.

Tajné dějiny

jezuitů

Jiří NOVOTNÝ
František POLÁK

SWAZEK 8

TAKTIKY JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Různé taktiky jezuitského řádu a tím i papežství ve 20. a 21. století

52. Jezuitství, jeho skutečné ideologické prameny a některé důsledky, 53. Aktuální jezuitské taktiky v dnešní době, 54. Závěr Edmonda Parise, 55. Závěr autorů k prvnímu českému vydání z roku 1998, 56. Závěr autorů ke druhému českému vydání z roku 2007, Bibliografie, Přílohy.

2008

SVAZEK 8

TAKTIKY JEZUITSKÉHO ŘÁDU

Kapitola 52

Jezuitství, jeho skutečné ideologické prameny a některé důsledky

52.1 Seznámení se základními pojmy

„Abychom mohli více porozumět současným základním taktikám jezuitů a tím i taktikám celého novodobého papežství na sklonku 20. a začátkem 21. století, musíme si důkladně osvojit několik důležitých, nezáživných pojmů a aspoň v rychlosti a ve stručnosti si projít historické podklady a výchozí ideologické prameny, z nichž jezuitský řád při svých taktikách neustále vychází a čerpá a na nichž dodnes stojí jeho cíle a strategie. K pojmům, o kterých bude řeč, patří: *Hlavní cíl, strategie, taktiky, tomismus a novotomismus*.

HLAVNÍ CÍL jezuitského řádu je již dávno vytýčen a jak jsme poznali z předchozích svazků, je *cílem* tovaryšstva dostat všechny národy Země pod vliv a moc *Vatikánu* a nastolit celosvětový římskokatolický (přesněji katolickojeziuitský) monopol neboli zavést trvalou celosvětovou nábožensko – politickou římskokatolickou nadvládu jednoho jediného, a to vlastního náboženského systému.

K dosažení tohoto *cíle* je dána *STRATEGIE*, která je rovněž jasně určena: Zrealizovat *cíl* se dá pouze cestou zamezení rozšiřující se náboženské a politické svobody a likvidací všech svobodných, nezávislých, demokratických a pluralitních systémů. To je *strategický plán*. A aby bylo dosaženo *hlavního cíle*, volí tato *strategie* vlastní formu boje neboli *taktiku*.

TAKTIKA jezuitů neboli *forma (způsob, metoda, postup) boje* je podřízena *strategii* a je tudíž také předem dána. Každá *taktika* má pak svůj *promyšlený postup* neboli svůj vlastní *taktický plán*. Jak jsme z předchozích svazků poznali, dá se jezuitská *strategie* a *cíl* naplnit pouze jediným způsobem, a to svázat svobodnou vůli každého člověka, učinit z něho poslušného a zaslepeného robota a natrvalo ho připoutat k římskokatolické církvi. Neboli *taktikou* jezuitů k dosažení *strategie* a *hlavního cíle* své existence je *boj proti svobodné vůli lidstva a proti jeho nezávislosti* na římskokatolické církvi. *Postup taktiky* je různý a záleží vždy na okolnostech. Podle toho pak existuje *taktika* například útočná, obranná, vyčkávací, maskovací, zamlžovací, zákušný, zadržovací, pronikající, infiltrující, zatlačující soupeře do obrany – defenzivní, zdržovací a další.

Ve světle těchto základních pojmů a jejich upřesnění není pak těžké porozumět například i následujícímu popisu činnosti jezuitského řádu při jeho *pobělohorských „misiích“*: „*Již dříve zmíněný pragmatismus jezuitů lze kupříkladu dobře pozorovat na koncepčním přístupu při obrácení nekatolického obyvatelstva. Po příchodu do nekatolické země se Tovaryšstvo zaměřovalo vždy na několik cílů: snažilo se získat podporu bohatých a vlivných »špiček« společnosti (tito lidé pak byli zárukou zákušního politického vlivu jezuitů a současně řád podporovali z materiálního hlediska), rovněž však působilo i na nejširší vrstvy obyvatelstva (úsilí co nejdříve po příchodu kázat v národním jazyce, pořádání velkolepých slavností a divadelních představení, misijní činnost) a v neposlední řadě připravovalo pro katolické náboženství výhodnou půdu i do budoucna. Proto byly jednou z řádových domén výchova a školství. Jezuitská gymnázia a akademie bývaly proslulé jako vyhlášená učiliště. Pro rekatolizační práci Tovaryšstva je typické, že své školy neuzavíralo ani dětem jinověrců.*“ (**J. Mikulecký: Pobělohorská rekatolizace..., str. 7).**

Jasně zde vidíme *cíl, strategii* i *taktiku*. *Cílem* jezuitů bylo tajně i veřejně ovládnout společnost, jejich *strategií* zde bylo získávání podpory bohatých a vlivných špiček této společnosti a získání si obliby u prostého obyvatelstva a to následujícími *taktikami*: kázat v národním jazyce, pořádat velkolepé slavnosti a divadelní představení, misijně šířit římskokatolickou propagandu, ideologicky zpracovávat mládež už od školních let, obsadit co nejvíce středních škol a učilišť svými odchovanci a na každém kroku zabraňovat šíření protestantismu a nekontrolovaného čtení **Bible svaté**.

52.2 Tomismus a novotomismus

Výše uvedené *cíle, strategie* a *taktiky* mají v jezuitské filosofii a teologii své ideologické „opodstatnění“, jakési zdůvodnění své existence, své prameny a kořeny. Celá jezuitská věda totiž vychází z *Aristotelova mysticismu* šikovně naroubovaného na učení **Starého a Nového Zákona** *Tomášem Akvinským*. Původní zdroj jezuitství tak nacházíme ve filosofii pojmenované po něm, tedy v *tomismu* a v pozdějším *novotomismu (neotomismu)*. *Cíle, strategie* a *taktiky* nejsou proto originálním nápadem *Ignáce z Loyoly*. On jen filosofii a teologii *Tomáše Akvinského* uvedl v praktický život prostřednictvím svého nově vzniklého řádu. *Tomismus* se stal ideologickou osnovou, náplní a dennodenním programem Tovaryšstva Ježíšova a právě to v tom bylo originální, neboť u konkurenčních řádů, zvláště u dominikánů, byla teologie a filosofie *Akvinského* brána jen jako určitý filosofický a teologický směr vhodný pouze k hlubokým diskusím, učeným debatám o jakémsi pouhém názoru a k disputacím za zdmi *Říma*. Zatímco u jezuitského řádu, hned v jeho počátku, se stal *tomismus* ideologickým programem a jakýmsi „zdůvodněním“ a vysvětlujícím „opodstatněním“ existence jezuitského řádu i jeho cílené, téměř pěti setleté naprogramované činnosti.

Tomismus italského dominikána *Tomáše Akvinského* je teologicko – filosofické učení (učení *Aristotela* je *Akvinským* propojeno s křesťanstvím, určil přesnou metodu teologického a filosofického studia, čímž přesně vymezil hranice těchto oborů a upravil *aristotelovskou filosofii*, kterou použil pro vysvětlení křesťanských dogmat), které staví na *Božím přirozeném právu* a na *výhradní Boží vůli*. Výsledkem tohoto učení je tzv. *poddanská smlouva*, kterou uzavřel Bůh s lidmi, jež určuje hierarchii lidí ve společnosti a zdůvodňuje přirozenou nerovnost v reálném světě (páni versus poddaní, bohatí versus chudí apod.). Nejvýše je *božské právo*, které je nadřazené *pozitivnímu právu* a *světským zákonům* a státním zákonodárným sborům – *parlamentům* a *vládám*. Učení Akvinského v konečném důsledku *nadřazuje moc duchovní nad světskou a učí, že světská moc má být podřízena církvi.*

Díla Akvinského, např.: ***Scriptum super libros Sententiarum*** a ***De ente et essentia*** (obojí 1253 – 1256), ***Summa Theologiae (Suma teologická)***, 1266 – 1273), ***Summa contra gentiles (Suma proti pohanům)***, 1259 – 1264), ***Compendium theologiae*** (1265 – 1267), ***O zdůvodnění víry proti Saracénům, Řekům a Arménům, Contra errores Graecorum (Proti řeckým bludům), Sententia in librum Ethicorum (Komentář k Etice Nikomachově)***, 1269 – 1271), ***Quaestio disputata de malo (Pojednání o otázce zla)***, 1269 – 1272), ***De divinis nominibus (O božských jménech)***, různé komentáře k Aristotelovým spisům, 1269 – 1273 /celkem 12 obsáhlých prací, např. ***O vyjadřování*** nebo ***Sententia super De anima*** či ***Sententia super libros De caelo et mundo***, různé filosofické spisy, různé teologické univerzitní polemiky – ***Quaestiones disputatae de veritate (Otázky disputační o pravdě)***, a z dalších děl např. ještě ***Quaestiones disputatae de potentia (Disputační otázky o moci [Boží])***, 1265 – 1268), ***Disputační otázky o politické vládě, 24 tezí, Quaestiones Quodlibetales (Otázky libovolné)***, ***Quaestio disputata de anima (Disputační otázky o duši)***, 1265 – 1268), ***Quaestio disputata de spiritualibus creaturis (Disputační otázka o duchovních stvořeních)***, 1265 – 1268), ***De unitate intellectus, contra Averroistas, De aeternitate mundi, contra murmurantes*** a další.

Tomismus byl po smrti *Tomáše Akvinského*, patrona vysokých škol, zakázán, rozšiřuje se teprve od 14. a začátku 15. století včetně jeho spisů. Oficiálně je uznán papežem *Lvem XIII.* (* 2.3.1810 – † 20.7.1903, papežem zvolen 20. února 1878, obnovitel *tomismu*, diplomat, politik, státník, sociolog a hlasatel tzv. *unionismu*, což je snaha o spojení východní církve se západní; v současné době jsou snahy o jeho blahořečení) až 4. srpna roku 1879 v encyklice ***Aeterni Patris (Věčného Otce)*** jako *novotomismus*. Tehdy byla filosofie *Tomáše Akvinského* povýšena na oficiální filozofii římskokatolické církve. *Tomismus* a *novotomismus* je proto základem celé katolické teologie a oficiální filosofii celého římskokatolického systému. Vedle *tomistické filosofie* existuje i *tomistická teologie*, jejíž přesné hranice stanovil *Tomáš Akvinský*.

Tomismus neboli filosofie a teologie *Tomáše Akvinského* a později *novotomismus* sehrál a dodnes sehrává nejvýznamnější roli ve filosoficko – teologické epoše *scholastiky* a *novoscholastiky*. *Scholastická filosofie* ve středověku připravovala půdu pro pozdější teologii platnou v západním římskokatolickém systému. Z filosofů získal v oblasti *tomismu* dominantní postavení *Aristoteles* a to hlavně v době rozkvětu *scholastiky*. Počátky ovšem patří *Platonovi* a *Augustinovi*. Z toho plyne také vysvětlení, že po schizmatu mezi západní a východní církví roku 1054 se pravosláví striktně drželo *platonsko – augustinské filosofie* a nikoli *Aristotela*, jehož filosofie jasně zvítězila v katolicismu. Pro úplnost aspoň krátce doplníme, že vedle pozdějšího *neotomismu* jsou v *novoscholastické filosofii* ještě další filosofické varianty, jakými jsou například *neoaugustinismus*, *neoscotismus*, *neosuarezianismus* nebo *neobonaventirismus*.

Učení zmíněných filosofů propojuje *scholastika* jak se ***Starým*** a ***Novým Zákonem*** tak hlavně s *hagiografiemi*, což jsou římskokatolické životopisy ponejvíce římskokatolických světců a mučedníků sepsané podle základní osnovy: narození – život a skutky – smrt – přene-

sení ostatků – zázraky. Není tedy ani podivné, že jako prameny *hagiografií* slouží od 13. století tzv. *papežské kanonizační buly*. Tyto texty spolu s *Aristotelem* a některými fragmenty řecké filosofie bývají nejčastěji interpretovány a dávány do souborů, kterým se říká *Summy*. Tato díla byla ve středověku hlavně v učebnicové podobě, neboť sloužila jako základní zdroj poznávání i umělecké tvorby. K teologickým a filosofickým poznatkům byly ještě přiřazovány obory jako: *logika, estetika, etika* a *politika* a to všechno vytvářelo souhrn středověkého vědění. Ten pak sloužil jako učební materiál na univerzitách, kde se *scholastika* přednášela a to nejvíce v období od 9. do 16. století.

Pro úplnost se podívejme, jak tuto epochu dělí historici a podrobněji se seznámíme s průběhem celého vývoje až po naši dobu:

A) Období *první scholastiky*, které se ještě dále dělí na dalších tři časová podobdoby: 1) Období *rané scholastiky* (9. až 12. století) ovlivněné *Augustinem* a *novoplatonismem*. 2) období *vrcholné scholastické syntézy*, které chronologicky spadá do 13. století. Ve skutečnosti to byla „zlatá“ éra tohoto filosoficko – teologického myšlení. Hlavně k tomu přispěly nové překlady *Aristotela*, dále založení univerzit a „plodná“ činnost katolických řádů, které vedle své činnosti meditativní a „charitativní“ obsazovaly i vysokoškolské posty. Nejznámější učenci tohoto období jsou františkán *Bonaventura* (vlastním jménem *Jan Fidanza*, *1221 – †1274), mystik, teolog a filosof *Albert Veliký* (učitel *Tomáše Akvinského*, *cca 1193 – †1274) a jeho žák, „kníže scholastiky“ dominikán *Tomáš Akvinský* (*1224 /1225/ – † 7.3.1274). Neméně vzdělaný jako *Akvinský* byl i františkán *Jan Duns Scotus* (*cca 1266 – † 8.11.1308). Významným teologem a filosofem celého středověku byl i františkán *Roger Bacon* (*cca 1214 – †1294), který připojil ještě významné vědomosti z přírodních věd. A za 3) je to *úpadkové období* jehož počátek můžeme zařadit do poloviny 14. století. Hlavní postavou tohoto období byl františkán *Vilém Occam* (*1290 – †1346).

B) Období *druhé scholastiky* zahrnuje dobu od 16. do 19. století, kdy po určitém útlumu dochází k *obnově scholastiky*, a to hlavně ze strany prvních jezuitů, kteří jsou v mnohém případě vzděláni u dominikánů. Proto dostává tento druh *scholastiky* i svůj osobitý charakter, který spočívá hlavně v příklonu k *nominalismu*, což bylo patrné hlavně pro pražskou Karlo – Ferdinandovu univerzitu v době českého baroka a zároveň, opět díky jezuitskému řádu, dochází k posílení *papežského centralismu* (viz *Tridentský koncil*, v pořadí již devatenáctý) a vzniká tzv. *protireformační, kontrovertistická teologie*. Roku 1551 je také založeno tzv. *Collegium romanum*, vedené jezuitou (*Lainezem*, 1558 – 1565 a *Aquavivou*, 1581 – 1615) a na něm působí od roku 1577 i jezuitský kněz a teolog, *Roberto Bellarmino*, jenž se stal roku 1599 kardinálem. Jeho dílo ***Disputationes de controversiis christianae fidei adversus hujus temporis haereticos*** (1586 – 1588) je klasickým výrazem této teologie.

Mohutný vliv *druhé scholastiky* byl pak patrný hlavně v *Itálii, Španělsku* a *Portugalsku*. V našich zemích dosáhla *druhá scholastika* nejvyššího stupně v první polovině 18. století. V tomto období dominují v *barokních Čechách* a to především v *Praze* vedle sebe dva filosofické směry. Jedná se o *tomismus* a *scotismus*. Elementární rozdíl spočívá v tom, že se *tomismus* podle vzoru *Akvinského* věnoval více komentářům k *Aristotelovi*, kdežto *scotismus* podle vzoru *Jana Dunse Scota* věnoval více pozornosti dílu *Platonovu*. Filosofické komentáře a později hlavně kritiku vytvářeli především jezuité.

Hlavními reprezentanty této *druhé scholastiky* filosoficko – teologické obnovy byli především jezuitští teologové a filosofové, díky nimž nabyla *druhá scholastika* zcela nového směru a neuvěřitelně obřích rozměrů, co se týká vlivu na všechno dění v *Evropě*. Stala se ideologickou páteří celé tehdejší společnosti. Z jezuitských filosofů a teologů jmenujme aspoň tyto: Španěl *Francisco Suarez* (* 5.1.1548 – † 25.9.1617, neuznával práva monarchů a králů),

Španěl *Vasquez*, dále *Molina*, Portugalec *Pedro da Fonseca* (*1528 – †1599), Španěl *Roderigo de Arriaga* (* 17.1.1592 – † 7.4.1667, vyškolen od jezuitského teologa a filosofa *Hurtada de Mendosi* (†1651), který byl profesorem na jezuitské koleji ve *Valladolidu*) a Španěl *Domingo de Soto* (*cca 1494 – †1560, církevní diplomat a politik). Pod ústředním heslem jezuitů: „*AD MAIOREM DEI GLORIAM*“ – „*K VĚTŠÍ SLÁVĚ BOŽÍ*“ tvořili tovaryši nové filosoficko – teologické podhoubí, jež pak vyústilo do nových tvarů, například do jezuitské morální teologie.

C) Období *třetí scholastiky* je doba od 19. století dál do současnosti a hlavním filosofickým směrem v moderní filosofii je zde *novotomismus* (*racionalistický tomismus*), který vychází z učení *Tomáše Akvinského* a jeho pokračovatelů a kromě jiného se snaží najít vztah mezi náboženstvím a nejmodernějšími poznatky, objevy vědy a textovou kritikou Písma, zkráceně vztah mezi vírou a rozumem. Podle *novotomismu* už nejde jen o slepou středověkou víru. A tak *novotomisté* např. klouboví biblické stvoření světa v šesti dnech s evolučními teoriemi a nebo zpochybňují všechno, co se v *Bibli* zpochybnit dá, zvláště v textech o stvoření života na Zemi v šesti skutečných dnech.

Pro osvojení nové vědecké metodologie archeologického průzkumu, historické kritiky, literární a strukturální analýzy textů, hermeneutiky a srovnávací náboženské vědy a pro následnou aplikaci toho všeho na studium biblických textů, ale i textů církevní tradice je založena roku 1873 *Jeruzalémská škola* dominikánem *Marie – Josephem Lagrangem* a roku 1905 v Římě *Papežský biblický institut* papežem *Piém X.* Institut je od počátku pod vedením jezuitů stejně jako další založené instituce, např. *Papežský orientální institut* pro propojování katolicismu s orientálním, nekato-lickým náboženstvím počínaje pravoslaviím (*Centro Aletti* s jezuitským knězem *T. Špidlíkem* v čele) přes židovství až po všechna asijská náboženství nebo *Gregoriánská univerzita*, *vatikánský rozhlas* či *vatikánská observatoř*.

Pro římskokatolické filosofy je *novotomismus* alfou i omegou a aby zvládli výklad *katechismu*, označují *tomistické učení* za souhrn tvrzení a tezí. *Novotomismus* začíná v římskokatolické teologii 19. století za papeže *Pia IX.* konstitucí **O katolické víře** (1870). Všecka filozoficko – teologická díla a zkoumání se mají měřit s učením, které zastával *Tomáš Akvinský*. Svůj vrchol má *novotomismus* za papeže *Lva XIII.* který ve své encyklice **Aeterni Patris** z roku 1879 striktně doporučuje studium díla svatého *Tomáše Akvinského*. Impuls byl tehdy tak mocný, že záhy nato založili jezuité v Římě *Akademii sv. Tomáše Akvinského* a poměrně brzy začala vycházet kritická vydání jeho spisů a studií. Na tuto reakci byly ohlasy i ze strany českých filosofů. V roce 1884 vydává v češtině učebnici *tomismu* v novém podání **Václav Hlavatý „Rozbor filosofie sv. Tomáše Akvinského“** a téměř současně vydává **Josef Pospíšil** dílo „**Filosofie podle zásad sv. Tomáše Akvinského**“.

Po vzoru římské akademie pak vzrostla díky jezuitům celá řada ústavů po celé *Evropě*, kde hlavním znakem ve výuce byla *novotomistická filosofie*. Nejznámější jezuitská *střediska novotomismu* jsou např. *Angelicum* v Římě, *Pařížský katolický institut*, *Katolická univerzita v Miláně*, *Katolická univerzita ve Freiburgu (Švýcarsko)*, v *Madridu* aj. U nás je to například *Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy v Praze*, kde byl hlavním představitelem *novotomismu* dogmatik, kněz a teolog, prof. ThDr. *Václav Wolf*, jehož koncepce často vycházela ze *španělského tomismu druhé scholastiky*.

Nástupce *Lva XIII.* papež *Pius X.* (* 2.6.1835 – † 20.8.1914, papežem zvolen 4.8.1903, silný odpůrce všeho moderního, svatořečen *Piém XII.* roku 1954) v motu proprio „**Angelici Doctoris**“ opět doporučuje důsledné studium *Tomáše Akvinského*. Znovu si dává předložit čtyři a dvacet tezí, ve kterých je *tomistická nauka* a po důkladném prozkoumání opět konstatuje jejich nesmírný přínos pro studium filosofie a teologie. Italský papež *Pius XI.* (vlastním jmé-

nem *Ambrogio Damiano Achille Ratti* * 31.5.1857 – † 10.2.1939, papežem zvolen 1922, posílil postavení *Vatikánu* uzavřením osmnácti konkordátů včetně *Lateránské smlouvy* roku 1929 s *Benitem Mussolinim* zabezpečující suverenitu Svatého stolce a církevního státu) pak ku příležitosti 600. výročí svatořečení *Akvinského* roku 1922 vydává encykliku „**Studiorum ducem**“, která rovněž obrací svojí pozornost k *tomismu*.

Nová forma *tomismu* (*novotomismus*) plně otevírá cestu novým orientacím. Vede diskuse s jinými moderními filosofickými směry, i když jim často podlehne nebo s nimi *asimiluje*. Nikdy však neztrácí svůj základ, který *Akvinský* dokázal „mistrně“ skloubit.

Dnešní znalci *novotomistické filosofie* uznávají čtyři nejdůležitější směry této filosofie:

Konservativní (tradiční) tomismus, který je dnes ve skutečnosti na ústupu a jeho výzkumy náleží spíše historikům filosofie. Tento druh *tomismu* vychází ze syntézy učení samotného *Akvinského* a jeho stoupenců, jako byli kardinál *Kajetán* a *Jan* od sv. *Tomáše*. Někteří novotomisté tvrdí, že na jeho ústupu se hlavně podílí esencializující inkluze, která plyne od hlavního kritika *tomismu Dunse Scota*, později pak od *Francisca Suarez*e a *Christiana Wolffa*.

Tomismus představovaný univerzitou v Lovani, tzv. *lovaňský tomismus* pěstovaný na jezuitské univerzitě v *Lovani*. Hlavní úlohu zde sehrál zakladatel *lovaňské novotomistické školy*, belgický projezuitský kardinál, *Désiré Mercier* (*1851 – †1926). Tento *novotomistický směr* se vyznačoval značnou otevřeností k moderní filosofii a k teorii speciálních věd. Snad na základě této otevřenosti se někteří představitelé *lovaňského tomismu* dostali z jeho základních tezí a mnohdy sjeli až na pozice *fenomenologie* a *existencialismu*. V *lovaňském tomismu* se klade poměrně značný důraz na rozvoj teorie poznání a mimo jiné i na logiku a *medievalistiku*.

Existenciální tomismus. Do této skupiny patří dva hlavní filosofové moderní doby a to jezuitský teolog a filosof *Jacques Maritain* (*1882 – †1973) a projezuitský filosof *Étienne Gilson* (* 13.6.1884 – † 19.9.1978).

Transcendentalizující tomismus je varianta *novotomismu*, která vznikla navázáním na filosofii *Immanuela Kanta* a *Martina Heideggera*. Tento druh *novotomistické filosofie* má hlavně stoupence na jezuitských univerzitách v západní části *Německa*. Hlavními představiteli jsou německý jezuitský teolog *Emerich Coreth* (†1919), německý jezuitský kněz a teolog *Druhého vatikánského koncilu Karl Rahner* (* 5.3.1904 – † 30. 3.1984, profesor dogmatiky a dějin dogmatu na univerzitě v *Münsteru* a *Innsbrucku*, i přes své silné tomistické tendence se nechal značně ovlivnit *Heideggerem*) a jezuitský teolog a filosof *Johannes Baptist Lotz* (*1903 – †1922, žák německého projezuitského filosofa a příslušníka NSDAP *Martina Heideggera* /* 26.9.1889 – † 26.5.1976/, profesor na *Gregoriánské univerzitě* v *Římě*).

Jak tedy poznáváme, je *tomismus* a *novotomismus* velmi úzce a neoddělitelně spjat s jezuitským řádem a s jeho filosofií. To je důležité si uvědomit, zvláště když budeme později probírat politické myšlení *Tomáše Akvinského*!

52.3 Základy jezuitství v tomismu

O původu a základu jezuitské „*nauky*“ neboli „*vědy*“ neboli „*jezuitství*“ jako filosofického směru a o jeho přímém propojení s mysticismem v učení a filosofii *Aristotela* a *Platona* a s filosofií a teologií *Akvinského* a o důsledcích, které s tím přímo či nepřímo souvisejí, není třeba pochybovat. Potvrzuje to i mnoho našich starších historiků, jako například **prof. Machovec**, který jasně píše, že „*jezuitství jako jisté globálně – filozofické pojetí světa představuje vlastně*

jakýsi mezní důsledek tendence, která není doložena ani ve Starém, ani v Novém zákoně, ale ani v prvních téměř třech stoletích křesťanské epochy, zato tím výrazněji od IV. století, kdy se začali mocně prosazovat odchovanci řeckého racionalismu, pozdní žáci Platónovi a Aristotelovi, usilující dát křesťanství stejně pevné základní these, jako jsou třeba Pythagorova věta, Aristotelovy logické zákony či fyzikální pravidla o kladce, páce a kole na hřídeli. Vynalezli »dogmata«, tj. katechismově přesné definice a poučky o Bohu, stvoření, Kristu, spasení atd., ale i o »nadpřirozenosti«, »trojjednosti«, »spolupodstatnosti« (o nichž v bibli i raném křesťanství nic není). Ty pojmy zněly už tehdy v řečtině prostým lidem značně záhadně, ale když podle nich začaly být vytvářeny napodobeniny v latině, znělo to pro celý západ jako pouhé »abraka dabraka«. Podobně i pak v novodobých národních jazycích. K »spolupodstatnosti« se nikdo nemohl modlit, nikoho nešlo takto citově ani mravně povznášet. Postupem času byly právě podobné abstraktní novotvary prohlašovány za vůbec to nejdůležitější pro správnou víru. Z pojmu »víry« tak byl vytlačován Abrahamův neklid, mojžíšovské hledačství, izaiášovská vidina budoucnosti, Ježíšovo »žití královstvím božím« – zůstaly formulky, slovní hříčky, kupení abstrakt více či méně nejasných. První tisíciletí vládla tato gausí-vědecká »teologie« (jako druh jakési povinné gnóze) téměř jen ve východním křesťanství, zatím co latinský západ zůstal blíže ranému křesťanství, zde převládl duch jednak Augustinova citu, žití v dialogu »ty – já« s Bohem a problematika spíše mravní, jednak benediktinské soustředění do vlastního nitra. Teprve v druhém tisíciletí se snaha o centrální roli přesných a »vždy správných« pouček začala šířit i na západě, a to hlavně dominikány s jejich scholastikou, jejíž »přesnost« byla jim ovšem i podkladem pro inkvizici. Nicméně v dynamických dějinách západu formulovitost nikdy úplně neztvrdla. Bránili se jí františkáni, ale již i dřív kaceřovaní valdenští, beghardi, pak ony jakési první feministky v rouše středověkých mystiček. Jejich nám dochované spisy byly začasť posmrtně církevními cenzory zfixlovány, ale i tak vycítíme z nejednoho místa snahu dostat křesťanství z impotentních mužských formulek k obnovenému životu v Kristu. Odkaz Ježíšův hájilo a za základ křesťanství prohlásilo ne formulky, ale »napodobení Krista« již od VI. století křesťanství iroskotské, jež přešlo do forem karolinských, clunijských i cisterciáckých, ale i k světcům nového typu (jako byli třeba sv. Václav či Thomas Beckett), hledajícím ne nové formule, ale novou hloubku a opravdovost.

Když se tedy jezuité začali snažit o systematické zničení reformace XIV. – XVI. století – od reformace české přes německou až ke švýcarské, nizozemské a anglické – aspoň ti nejinteligentnější mezi nimi si uvědomili, že v zemích koruny české nestačí začít bojem proti Husovi, v Německu proti Lutherovi a pod. (to byly jen dílčí záležitosti jednotlivých území) nýbrž, že musí přehodnotit celou tu dlouhou historii, jež se více či méně stavěla vždy proti nadvládě fetišizovaných formulek. Čteme-li pozorně spisy jezuitských teoretiků XVI. – XVII. století, zjistíme, že brzy rozpoznali, že jejich centrálním protivníkem je sv. Augustin, a to hlavně svým důrazem na absolutní převahu boží milosti, dále svou relativizací pouček tvrzením, tisíckrát rozvedeným, že v posledu dělí dobré a zlé jen a jen prožitek lásky, a vůbec nesrovnatelnou ukázkou toho, že křesťanství není především záležitost argumentace, ale záležitostí srdce, hloubky, dialogického zápasu s Bohem, prostě záležitost hledačství. Ti představitelé snahy udělat z odkazu Ježíšova racionálně dokazatelný systém (od Athanasia přes Řehoře z Nisy až po Tomáše Akvinského) podle jezuitských teoretiků (Suarez, Molina, Sanchez, Vasquez a desítky jiných, zprvu hlavně jen Španělé, později také Němci – jinde působili jen jejich žáčkové a epigoni, ale nikdy se např. u nás nějaký velký teoretik jezuitismu nenarodil) chybovali prý ne v jádru, ale tím, že do všech důsledků nešli, že se před démony citu, lásky, osobitosti zastavili na půli cesty. Tito klasičtí jezuité XVI. – XVII. století považují dogma církve za tak dokonalá, »hotová« a »daná«, že o nich vůbec nepřemýšlejí, tak jako se nepřemýšlí o Pythagorově větě, jakmile jsme ji jednou poznali. Jezuitský teolog nepřemýšlí o Bohu, církvi, Kristu atd. (neboť

to vše je »dáno«), ale jen a jen o cestách, jak lidi k nim (resp. k tradičně středověkému katolickému pojetí) přivést. Teologie se jim změnila v nauku o manipulaci lidí, o prostředcích, jak lidi k neměnné pravdě dovést či dotlačit (pastorací, kazatelnou, sugescí, teatrálními prostředky a zejména zpovědníci jako způsobem neustálé kontroly a vedení lidí). »Žítí s pravdou« se tak nenápadně mění v nauku o taktice, jak lidi k nadčasovým, naddějinným formulcím navést. Jezuita žádá ovšem víru v Boha a Krista, ale sám osobně nežije s nimi a jimi, ale věnuje veškerou pozornost a úsilí těmto »praktikám«. Není divu, že skutečně hluboce křesťanským duším (jako byl v XVII. století především Blaise Pascal) se jezuité jeví vlastně už spíše jako ateisté či rouhači. Ovšem – bývají stateční, sečtělí, obětaví. Ale nežijí vírou, nežijí Kristem. Naši evangeličtí předkové by řekli, že jezuité »nežijí u víře«.

Jest tedy jezuitská nauka vlastně výlučně cosi pastoračně – psychologického, případně politologického, rozhodně připomíná spíše Machiavelliho, resp. současné zkušenosti kriminologické a detektivní než díla jiných teologů. Jestliže – jak několika ukázkami naznačíme – dospěli k závěrům téměř neuvěřitelným, lze to vysvětlit, že u nich – aniž to věděli – vlastně podkladem všeho byl ne »živý Bůh« biblické tradice, ale »bůh« jako hotová pojmová abstrakce, se kterou se křesťansky žít nedá. Do »boha« (bůžka, fetiše) lze ovšem svévolí lidské pseudoracionality vložit absolutně cokoliv. Tak např. jezuitští teoretici pojímali »boha« spíše jako jakýsi super-computer vesmíru, shrnující veškeré informace, ale sledující ve vesmíru zase jen a jen myšlení lidských jedinců. Jen proto mohou jezuité učit, že když je člověk zadobře s církevními dogmaty a někoho zabil, může klidně pod přísahou u soudu prohlásit, že ho nezabil, když k tomu neslyšně dodá třeba »před jeho narozením«, tak rozumějí biblické myšlenky, že Bůh vidí do našich srdcí, to je tzv. »myšlenková výhrada« (reservatio mentalis). Nebo: když je jezuita někým známým přistižen v nevěstinci, smí ho zabít, neboť je pravděpodobné, že odhalení jezuity by poškodilo i Řád i Církev daleko víc než pouhá vražda (»probabilismus«). Nebo: v obtížných mravních kolizích by měl rozhodnout jen papež – ale je-li momentálně nedostižitelný, může si člověk dát souhlas sám (»epikia«), jeví-li se očividným, že by papež zajisté dal přednost zájmu církve, kdyby mohl být informován. Je evidentní, že takto si lze schválit a dovolit cokoliv. Ostatně mluvit pravdu je prý povinné jen nižší vyššímu, voják důstojníkovi, laik knězi – nikoliv obráceně. Přirozeně živí konkrétní jezuité nebyli nikdy pouhými naplňovateli těchto schémat a v mnohých se ozývaly pochybnosti. Ale proti tomu znali mistři řádu účinnou metodu: učili své členy tomu, aby pochyby ve vlastních srdcích odstraňovali stupňováním boje proti »nevěře« či »kacířství« jiných, a to až ke krajnímu fanatismu. Všechny prostředky – od bartolomějské noci až po jinak skvěle vedená gymnazia získali pro katolicismus rychle tolik hlav jako dosud nikdo – na druhé straně v žádné katolické instituci nikdy nebylo a není tolik odpadlíků jako u jezuitů. Metody, jichž použili u nás, v době násilné rekatolizace byly ve skutečnosti mnohem tvrdší, nežli se soudí podle beletristických prací.

Takto jezuité zrelativizovali, usnadnili a zlehčili cokoliv (»laxismus«) od citátů bible, výroků Ježíšových až po dekrety papežů: především ovšem jakýkoliv hřích, zatím co dlouhá staletí před nimi si teologové lámali hlavu i srdce hloubkou naší hříšnosti, našeho sklonu ke zlu a k novému a novému propadání neřestem, toho jezuité lidi zbavili, učíce je, že jediné, co zbylo jistého – autorita současného papeže, projevovaná akcemi Tovaryšstva – pomocí jimi ovládané zpovědnice zbaví hříšníky výčitek a skrupulí. Jezuité sice osobně žili většinou bezúhonně (opojovali se spíš mocí nad lidmi než sexem), ale ne náhodou se v zemích, kde měli nejsilnější vliv, prosadila u většiny lidí praxe, vyjádřená úslovím »jen s ní skoč do postele – a pak zpověď v kostele«. Jen když je člověk zadobře s církevními dogmaty – ve všem ostatním je možno být lehkomyšlný, neboť Tovaryšstvo je velkorysé a pro vše lidské má pochopení. Ne náhodou geniální Pascal aplikoval na jezuitu slova Jana Křtitele o Ježíši: »Ejhle otcové, kteří snímají hříchy světa!« Ti to uměli! Jako v Indii podsouvali »modlám« tzv. »svaté obrázky« (nebo sobě

pod roucho), aby modlitba ubohých pohanů tak nepřimo nabyla nějaké ceny, tak – protože si svým »objevným« a »vzvednutým« Nepomukem přece jen tak úplně jisti nebyli (neboť o jeho životě a názorech se nezachovalo naprosto nic), dali jeho běžné soše do rukou krucifix (jaký ostatně ve 14. století ani znám nebyl), aby – kdyby snad »nebyl svatý« Nepomuk sám – modlitby k té soše obrácené nepřišly nazmar." (**J. Fiala: Hrozné doby protireformace, str. 56 – 60**).

52.4 Politické myšlení Tomáše Akvinského

Chceme-li se dozvědět něco víc z oněch „perel“ Tomáše Akvinského, ze kterých jasně poznáme, že máme co dočinění s ideologií jednoho monopolního systému, jedné organizace a jednoho neomezeného, diktátorského vládce, pak budeme při prohledávání dostupnosti literatury u nás silně zklamáni. Římskokatolická církev se dobře postarala o to, aby se tyto velmi zajímavé myšlenky jejího „svatého“ nedostaly jen tak lehce do „nepovolaných“ rukou. Na to, jak je učení Akvinského církví a papeži celosvětově vyzdihováno a protěžováno, není pro obyčejného člověka u nás totiž vůbec jednoduché se k politickým materiálům Akvinského dostat, a tak nezbyvá, než čerpat převážně ze zahraničních zdrojů:

„»Mezi učiteli scholastiky,« prohlásil Lev XIII., »vyčnívá jako nejvyšší a všem nadřazený Tomáš Akvinský...« (Leo XIII.: *On the Restoration of Christian Philosophy, Aeterna Patris*, 4.7.1879). »Na poli etiky a politiky,« poukazoval Tierney, »bylo tomistické učení neobyčejně úspěšné od samého počátku a jeho zásadní doktríny, které pocházely z velké části od Aristotela, byly zahrnuty do nejvíce používaných zákoníků a příruček morální teologie ve čtrnáctém století.« (Tierney: *The Crisis of Church and State, 1050 – 1300*, str. 165). Bylo to právě Tomášovo učení, které Lev XIII. všude naléhavě požadoval po všech katolicích, aby je vštěpovali mládeži a brali ho za základ římskokatolické apologetiky, filozofie, výchovy a jednání: »...vyzýváme vás, ctihodní bratři, abyste se vši vážností obnovili zlatou moudrost svatého Tomáše a rozšířili ji do dále i do šíře na obranu a krásu katolické víry... Nechtě se pečlivě vybraní učitelé snaží zasadit učení Tomáše Akvinského do mysli studentů...«

Lev XIII. nebyl ani prvním ani jediným papežem, který se pochvalně zmiňoval o Tomášově autoritě. Jacques Maritain v příloze své knihy *Svatý Tomáš Akvinský* podává »Papežská svědectví« o Tomášovi, seznam, který zahrnuje desítky odkazů, překlenujících osm století. V roce 1914 Pius X. opět zdůraznil příkaz Lva XIII.:

»Pokud jde o studia, je Naší vůlí a výslovně tímto nařizujeme, aby byla scholastická filozofie považována za základ náboženských studií... Na mysli máme zvláště filozofii, která nám byla zprostředkována svatým Tomášem Akvinským...Obnovujeme a potvrzujeme je (všechna ustanovení Našeho předchůdce) a nařizujeme, aby je přísně zachovávali všichni, kterých se týkají. Ať se biskupové v budoucnosti snaží a naléhají na jejich dodržování... Tatáž nařízení platí také pro podřízené náboženských řádů... Filozofické zásady, které položil svatý Tomáš Akvinský, se mají zachovávat zbožně a nedotknutelně... Hlavní teze ve filozofii svatého Tomáše se nesmí řadit mezi kategorii názorů, o nichž by se mohlo tím či oním způsobem debatovat, ale musí být považovány za základy, na kterých je založena celá věda přírodních i božských věcí... Zkušenost tolika století již ukázala a každým míjejícím dnem stále jasněji dokazuje pravdu výroku, který učinil Náš předchůdce Jan XXII.: »(Tomáš Akvinský) osvětlil církev více než všichni ostatní doktoři dohromady; člověk může z jeho knih načerpat v jednom roce více užitku než během celého života stráveného v úvahách o filozofii těch ostatních...« (Pius X.):

Doctoris Angelici, 29.6.1914 v 'Maritain: Svatý Tomáš Akvinský, New York, Meridian Books, 1958, str. 215 – 221').«

Papežská nařízení neunikla pozornosti. Tomismus vzkvétal ve dvacátém století, kdy publikovalo svá díla několik největších Tomášových studentů. Před téměř šedesáti lety, v roce 1941 poukázal Gordon Clark, že »kdyby měl někdo za úkol prozkoumat seznam knih, článků a časopisů vydaných římskokatolickými spisovateli, užasl by nad bohatostí jejich tvořivosti. Předmět zájmu, pokud se neomezujeme na teologii jako takovou, se pohybuje od filozofie, antropologie, biologie, vzdělávání, historie až po politickou vědu. Význačná však není pouze kvantita knih. Síla celé této produkce spočívá ve skutečnosti, že římskokatolický přístup se do všech těchto problémů pouští systematicky. Ať už autor píše o psychologii nebo o politice, názory vykládané nebo obhajované jsou důsledky tomistického systému... V učených společnostech naší země je římskokatolickým mluvčím nasloucháno s úctou, zatímco ortodoxní protestanti jsou buďto pozváni jen zřídkakdy nebo ještě pravděpodobněji neexistují. (Gordon H. Clark: »A Protestant Worldview« v 'Against the World: The Trinity Review 1978 – 1988', John Robbins, The Trinity Foundation, 1996, str. 7).«

Co napsal Tomáš o politice? »Nejlepší režim společnosti,« podle Tomáše, »je vláda jednoho člověka, to nám bude zřejmé, když si vzpomeneme, že cílem, kvůli kterému existuje vláda, je zachování míru. Mír a jednota zájmů je cílem vládců. Ale jednota více odpovídá působení jednoho než mnoha.« (Tomáš Akvinský: Politické názory svatého Tomáše Akvinského, Dino Bigongiari, vydavatel, New York, Hafner Publishing Company, 1953, xxvii). Tímto argumentem i závěrem se Tomáš opírá o Aristotela, ne o Bibli, protože způsob vládnutí, který Bůh vytvořil pro starověké Hebrejce, byla konstituční republika, nikoli monarchie. Hříšní Izraelité později požadovali a dostali monarchii, aby měli krále jako všechny pohanské národy okolo nich. Jedním z nejvýznamnějších výroků o vládě ze starých dob, je varování před monarchií, které Bůh Židům předal prostřednictvím proroka Samuela. (Viz 1.Sam. 8). V tomto sledu – v pohybu od decentralizované republiky k centralizované monarchii – napodobila Římská církev – Stát starodávné Izraelity.

Římská církev – Stát je samozřejmě založena na vládě jediného muže, římského biskupa. Je to absolutní monarchie, ve které si monarcha drží svůj titul po celý život. Navíc jednota, o které se Tomáš zmiňuje jako o požadavku na dobrou vládu, je motivací pro vládu jednoho muže v Římské církvi – Státu. Papež, absolutní vládce Římské církve – Státu, představuje jednotu Římské církve – Státu na zemi.

Zatímco církev a stát jsou sjednoceny, existují podle Tomáše dvě odlišné pravomoci, duchovní a světská, které vlastní sjednocená vláda:

»Aby mohly být duchovní záležitosti oddělovány od světských, byla správa tohoto (duchovního) království svěřena ne pozemským králům, ale kněžům, zejména pak nejvyššímu z nich, nástupci svatého Petra, náměstkovi Krista, římskému papeži, kterému musejí být poddáni všichni králové stejně jako našemu Pánu Ježíši. Neboť lidé, kterým náleží péče o přechodný cíl, by měli být poddáni tomu, komu patří péče o konečný cíl a měli by být usměřováni jeho vládou.« (Tomáš Akvinský: O instituci království, v 'The Political Ideas of St. Thomas Aquinas,' str. 100).

Papež a jedině papež stojí na místě Krista na zemi a jemu jsou poddáni všichni lidé, včetně vládců: »V papeži se světská moc pojí s duchovní. On třímá špičku obou mocí, duchovní i světské, z vůle toho, kdo je knězem a králem na věky, krále králů a Dominus Dominantium.« (Tomáš Akvinský: Politické názory svatého Tomáše Akvinského, xxxiv). Žádný časný vládce není náměstkem Krista. Navíc všichni světší vládcové jsou vazaly papeže. »V dobách starého Říma,« vysvětluje Tomáš, »se monarchové protivili Kristu. Ale nyní králové rozumějí a díky

tomu, co se naučili, slouží v bázni našemu Pánu Ježíši Kristu, a proto jsou dnes králové vazaly církve.« (Tomáš Akvinský: *Quaestiones Quodlibetales*, 11.19).

Použijeme-li starou analogii, Tomáš tvrdil, že »Světská moc je poddána duchovní moci stejně, jako je tělo poddáno duši, a proto se nejedná o násilné uchvácení autority, jestliže se duchovní prelát vměšuje do světských záležitostí týkajících se těch záležitostí, ve kterých je mu světská moc poddána, nebo týkajících se těch záležitostí, o které má z pověření světské moci pečovat.« (Tomáš Akvinský: *Politické názory svatého Tomáše Akvinského*, xxxiv).

Proto jsou moci papeže poddáni nejenom všichni lidé, včetně všech vládců, ale papež může, kdykoli to pokládá za vhodné, zasahovat do světských záležitostí přímo a může použít moc, která je vždy nepřímo jeho. Tomáš uvedl výslovné pokyny o tom, jak menší mocnosti jsou poddány jurisdikci papeže a jak obyčejní lidé jsou zavázáni poslouchat spíše papeže než své bezprostřední nadřízené, aby nedošlo ke konfliktu: »Někdy se podřízená moc vymkne jako celek moci nadřízené. V takovém případě celá moc podřízeného je uvržena na moc nadřízeného, takže poslušnost přísluší ve všech dobách a bez výjimek tomu vyššímu. Takovou byla nadřazenost císařské moci nad prokonzulem (citováno ze sv. Augustina), taková je moc papeže nad všemi duchovními mocnostmi v církvi, protože on zřídil církevní hierarchie a disponuje jimi a jeho moc je určitým způsobem základem církve, jak se to jeví u Matouše v 16. kap. Z tohoto důvodu se od nás požaduje, abychom ve všech věcech poslouchali spíše jeho než biskupa nebo arcibiskupa. Jemu je mnich povinován svou poslušností spíše nad svému opatovi. Dvě moci však mohou být takové, že obě vzejdou ze třetí a nejvyšší autority a jejich vzájemné postavení potom závisí na vůli této úplně nejvyšší moci. Když dojde na tento případ, jedna ze dvou podřízených autorit řídí tu druhou pouze v těch záležitostech, ve kterých jí byla nejvyšší autoritou uznána svrchovanost. Takové podstaty je autorita vykonávaná vládci, biskupy, arcibiskupy a podobně nad jejich poddanými, neboť všichni z nich ji přijali od papeže a s ní přijali i podmínky a omezující limity jejího užívání.« (Tomáš Akvinský: *Politické názory svatého Tomáše Akvinského*, str. xxxv).

Papež může vykonávat světskou moc nejenom přímo a nepřímo, může navíc exkomunikovat vládcu a tím zrušit všechny závazky, které k němu mají jeho poddaní, aby ho podporovali a poslouchali, a může tedy libovolně svrhovat vlády. Tomáš napsal:

»... jestliže někdo spáchá hřích nevíry, může být zbaven svého práva vládnout rozsudkem soudu stejně jako za jiná pochybení... Proto, jakmile je někdo exkomunikován pro odpadnutí od víry, jeho poddaní jsou ipso facto zproštěni jeho vlády a přísahey lennímu pánovi, kterou mu byli vázáni.« (Tomáš Akvinský: *Summa Theologiae*, ii – ii, Otázka 12 v 'Basic Writings of Thomas Aquinas, Anton C. Pegis – vydavatel, New York, Random House, 1945').

Tridentský koncil v 16. století prohlásil, že papež má »veškerou moc na zemi... Patří mu veškerá světská moc, panství, jurisdikce a vláda na celé zemi je jeho božským právem. Všichni vládci na zemi jsou jeho poddanými a musí se mu podřizovat.« *Názory Unam Sanctam* nejsou ani výstřední, zveličené, ani pouze středověké, jsou to názory Tomáše a celé církve – Státu.

Dlouho předtím, než německý filozof G.W.F. Hegel z 19. století popsal stát jako Boha chodícího po zemi, papežové si dělali nárok na to, že jsou Bohem na zemi – náměstkem Krista – základní doktrína teologie Římské církve – Státu. Když čerpal z této po staletí staré tradice, popsal Lev XIII. v 19. století sám sebe ve svém encyklickém dopise o opětovném sjednocení křesťanstva takto: »My, kteří na této zemi zastáváme místo Boha Všemohoucího.« Totalitářské systémy dvacátého století vděčí mnohem více, než bylo přiznáno, politickému myšlení a životu Římské církve – Státu.

Učení o »hojnosti papežské moci« bylo a je neměnným učením Římské církve – Státu. Její poslední Katechismus vyjadřuje totalitářský požadavek, vynechávající určité podrobnosti, které by mohlo být nevýhodné zmiňovat v době demokracie: »... Římský papež, z důvodu svého úřadu Kristova náměstka a jako pastýř celé Církve, má plnou, svrchovanou a univerzální moc nad celou církví, moc, kterou může vždy bez překážek uplatňovat.« (Katechismus katolické církve, Liguori, Missouri: Liguori Publications, 1994, str. 882).

Církevní právo Římské církve – Státu uvádí, že: »Biskup Římské církve, v němž spočívá úřad zvláštním způsobem předaný Pánem Petrovi, prvnímu z apoštolů, a tento úřad má být přenášen na jeho následovníky, je hlavou kolegia biskupů, náměstkem Krista a pastýřem univerzální církve na zemi. Proto na základě svého úřadu se těší svrchované, plné, bezprostřední a univerzální právoplatné moci v církvi, kterou může vždy přímo uplatňovat.« (Kánon 331).

Kanonisté z roku 1983 ochotně vysvětlují:

»Svrchovaná moc (suprema) znamená, že v církvi neexistuje žádná moc nad tuto moc. Není poddána žádné jiné moci na této zemi...Vatikán ji aplikuje přímo na vztah mezi církví a občanskými vládami, z nichž některé si tou dobou dělaly nárok na to, že je třeba předem jejich souhlas, aby mohly papežské dekrety platit pro obyvatelstvo, které je jim poddáno...Plná moc (plena) ukazuje, že svrchovaná moc se nerozděluje, jako by měl papež mít jen kousek svrchované moci. Svrchovaná moc je nedělitelná, neboť je to moc Kristova... Církevní moc je duchovní realitou, neomezovanou státními hranicemi ani státní jurisdikcí... Univerzální moc (universalis) není omezená hranicemi římské diecéze, jejích provincií, ba ani latinské církve. Rozšiřuje se na plné společenství katolické církve ve všech jejích obřadních kostelech...« (James Coriden, Thomas J. Green a Donald E. Heintschel, vydavatelé: *The Code of Canon Law, A Text and Commentary*. Mahwah, New Jersey, Paulist Press, 1985).

Korunovační obřad papežů zahrnuje příkaz: »Vezmi si tiaru ozdobenou trojitou korunou a věz, že jsi Otcem panovníků a králů a že jsi Vládcem tohoto světa.« (John W. Robbins: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church, USA, Trinity, 1999, ISBN 0-940931-52-4, str. 127 – 132*).

52.5 Ultramontanismus, univerzalizmus

Nyní můžeme jasněji chápat, že monopolní, centralistické, nadřazovačné chování římskokatolické církve není důsledkem učení **Bible svaté**, ale, že plyne z filosofických a teologických výplodů *Akvinského* a dalších následovníků jeho názorů a učení. Dnes je *tomismus* a *novotomismus* respektován na všech úrovních církve. Ani papež *Jan Pavel II.* se netajil s tím, že je duší i myslí *tomistou* a *novotomistou*, stejně jako jeho pokračovatel *Benedikt XVI.* Jinými slovy, církve se politických názorů *tomismu* a *neotomismu* nejen nevzdala a nevzdá, ale naopak by ráda viděla, aby tato filosofie rostla a sílila.

Důsledkem politického *tomismu* a *novotomismu* je *ultramontanismus*, neboli hájení centralistických zájmů římskokatolické církve a papeže i proti státním a národním zájmům. Jinými slovy jsou zájmy papeže a církve upřednostňovány před národními a státními zájmy. V užším slova smyslu znamená *ultramontanismus* souhlas s nadřazeností papežské autority nad místními autoritami a vládami jak světskými, tak duchovními. Papežské centralistické snahy jsou hájeny na prvním místě, jsou upřednostňovány před národními a státními zájmy a římská církev je vnímána jako monarchie v čele s papežem neboli jako jedna z forem absolutistických vlád s diktátorským režimem. Jedná také v podstatě o *kult papeže a papežství* (viz

také rok 1854 – dogma o *Neposkvrněném početí Panny Marie*, rok 1864 **Syllabus** – seznam a odsouzení 80 dobových omylů, *První vatikánský koncil*, *papežská neomylnost*).

Ultramontanismus je dnes *Vatikánem* a jeho vojskem presentován jako zdravý, aktivní směr v *katolicismu* a dokonce je mezi *ultramontanismem* a *katolicismem* rovnítko. Všichni ti, kteří bojují proti *ultramontanismu*, bojují ve skutečnosti podle papeže a jezuitů proti *katolictví*. *Ultramontanismus* je neodlučitelná filosofie a učení *katolicismu* stejně jako *tomismus*.

Je poučné si povšimnout, jak zajímavě definuje *ultramontanismus* katolická encyklopedie: „*Ultramontanista je za první ten, kdo upřednostňuje myšlenky (své) církve nad (vlastní) náboženství, za druhé ten, kdo zaměňuje papeže s církví, za třetí ten, kdo věří, že království Boží je z tohoto světa a zaměňuje »moc Petrova klíče, které dostal od Pána Ježíše« i s dočasnou mocí jurisdikční, za čtvrté ten, kdo věří, že náboženské přesvědčení může být zneužito či zlomeno fyzickou silou, za páté ti, kdo jsou horliví v ničení národních církví.*“ (**Katolická encyklopedie Realencycl. fur prot. Theol. u. Kirch., vydání r. 1908**).

Dalším důsledkem politického *tomismu* je *univerzalismus* ve smyslu práva dobytých na vládu nad porobenými domorodci i nad jejich životem a smrtí. Většinou se to praktikovalo podle hesla: Bud' budete poddaní či otroci avšak jako „křesťané“ (římská katolíci) a nebo si zvolíte smrt. Zájmy dobývající církve zde hrají vždy určující, dominantní, nadřazenou úlohu. *Univerzalismus* umožňuje vidět místní domorodce jako potencionální „křesťany“ a jen z hlediska toho, že se jimi stanou, mají nárok na jakési morální „ohledy“ ze strany dobytých. *Univerzalismus*, to je nekompromisní nadvláda římského papeže.

A podobným důsledkem *tomismu* je *centralismus*, který v *katolicismu* nabyt v naší době obrovských rozměrů. Svědectví o tom podává například rakouský katolický laik a dlouholetý ředitel náboženského vysílání v rakouské televizi, **Peter Pawlowski**:

„*Vzpomínám si, jak jsem na počátku svých studií filozofie a literatury v roce 1955 šel se smrtelnou vážností k panu faráři žádat o dispens k četbě knih, které byly součástí studijního programu, zároveň ale také na indexu. Byli na něm Balzac, d'Annunzio i Kant se svou Kritikou čistého rozumu! Pro katolíky příliš silným kafem byly podle indexu i spisy Johna Lockeho, Pascalovy Myšlenky s Voltairovými poznámkami. »Církev svatá jakožto Bohem vyvolená neomylná učitelka a vůdkyně věřících...«, čteme v úvodu spisu Index Librorum Prohibitorum (vydaného roku 1948!), který jsem jednou objevil a koupil v antikvariátu. Ten zbavuje s odzbrojující otevřeností laiky svéprávnosti, jako by ani nebyli věřícími, kteří tvoří církev!*“

Prostorem církevního působení tehdy byla celá společnost. Do dnešních dnů se z něj mnohé přežilo a jen uvnitř církve ještě existuje proti všem zlým vnějším vlivům pečlivě chráněný prostor. I tam ale došlo k přerozdělení úloh, a to tak, že laici přestali být partnery kléru, jakými kdysi bývali vládcové a šlechta. Dnešní laici už jen plní rozkazy církevní vrchnosti. Vypjatý klerikalismus zachvátil všechny oblasti katolické církve. Jeho korunou a psanou ústavou je dogma o papežské neomylnosti z roku 1870. To dnes stojí mimo teologickou debatu, jeho společensko-psychologický dopad je ale obrovský. I když jeho konkrétní užití zůstává něčím zcela výjimečným, nelze zavírat oči před skutečností, že nevyhnutelně staví papežství vysoko nad ostatní dialogické hemžení a propůjčuje všem jeho prohlášením - jistě zcela mimovolně - dosud nebývalou váhu. Ani kurie přitom nepřišla úplně zkrátka, a tak od té doby bují římský centralismus, jaký v církevních dějinách nemá obdoby.

Stačí jen připomenout některá jeho nedávná vítězství: »V roce 1854 odsoudil Syllabus Pia IX. svobodu tisku a projevu; proti politické demokracii vystoupil ještě Lev XIII. v roce 1901 a že kodex kanonického práva z roku 1917 prakticky ignoruje existenci laiků, je všeobecně známo. Až do roku 1919 nebyl žádný biskup na území dnešního Rakouska jmenován z Říma, pro-

tože metropolitní kapituly volily své metropolity, kteří si pak volili své pomocné biskupy, a některé biskupy měl dokonce právo jmenovat i císař. Římu bylo vyhazeno právo tyto biskupy potvrzovat. Dnes se musí v Římě žádat nejen o jmenování všech biskupů, ale bez římského schválení dnes už nelze jmenovat ani profesora teologie!«

Na této dlouhodobé tendenci mnoho nezměnil ani Druhý vatikánský sněm. V roce 1965, tedy těsně před vyhlášením jeho dekretů, prohlásil ve svém slavnostním projevu na Katholikentagu v Salzburgu koncilní teolog Karl Rahner: »Ještě dnes, bohužel ještě i dnes hájí významný římský centralismus se svou byrokracií církev proti domnělým mocnostem zla, které na ni útočí zvenčí, volá po stranicky pojeté jednotě, semknutosti řad a s trochou překotné jednoznačnosti argumentuje článkem víry o papežském primátu jako zárukou jednoty, pravdy a také důvodem, proč vše musí být rozhodnuto ústřední církevní administrativou.« Že jeho starost nebyla planá, doložila tato církevní administrativa obratem ruky: Bez zaváhání na něj, pro jistotu, uvalila zákaz publikace." (<http://www.elabs.com/van/VAN-Post-Catholic.htm>).

52.6 Římskokatolická církev a vznikající demokracie

Přímým důsledkem jezuitství a jeho ideologických pramenů je mimo jiné také vztah římskokatolické církve k demokracii, liberalismu, svobodné vůli a pluralitě. Jak jsme ukázali již v předchozích svazcích, nenávisť římské církve vůči vznikajícím pluralitním demokratickým systémům byla v minulosti vždy obrovská. Na tom se shodují jak církevní historici tak i dnešní komentátoři náboženského života, z nichž někteří jsou dokonce i z řad římských katolíků:

„...Křesťanství má rovněž chronické tendence k totalitnímu pojmání politiky, a Evropa se přesto dokázala demokratizovat. Ještě v 19. století katolická církev demokracii ostře odmítala a dodnes vychází z atavistického pojetí jediného světonároku...“ (George Weigel: **Dvojí kulturní válka v Evropě, 23.1.2007, <http://www.obcinst.cz/clanek.asp?id=1047>**).

Nenávisť papežství ke svobodnému myšlení člověka je naprosto patrna ze slov Pia VII. v encyklice **Diu satis** z 18. května 1800: „Pokud nebude potlačena ta velká svoboda myšlení, mluvení, psaní a čtení, ukáže se, že strategie armády moudrých králů a generálů nás od zla, které na nás tak dlouho doléhalo, osvobodily jen nakrátko. Dokud nebude všechno i se zárodky odstraněno a zničeno, bude se šířit, překračovat hranice, až nakonec zesílí tak, že zasáhne celý svět. Pak už nebudou stačit posádky, stráže, městské zbrojnice, ba ani císařská vojska, aby je zničily nebo vykořenily.“ (**Pius VI.: Diu satis, 15.5.1800, odst. 14, 16 a 25**).

„Politická demokracie se musela již od svých poněkud „syrových“ počátků v období Francouzské revoluce vyrovnávat s řadou protivníků a problémů. Mezi jejími nepřáteli najdeme jak vrstvy, které proti ní stály přirozeně, ale také síly, jež byly do opozice dotlačeny shodou okolností a u nichž existovala perspektiva smíření a vnitřního sblížení s demokracií. Ani dnes, více než dvě století od prvních praktických pokusů o realizaci demokratického politického uspořádání, není úplně jasné, do jaké skupiny patří církev, zejména církev římskokatolická. Drtivá většina jejich představitelů se dlouho stavěla proti demokracii a proti politickým kruhům, které o demokracii usilovaly a jejichž vzestup byl s demokracií spjat. Dlouho se jim zdálo, že režim založený na (alespoň určité) míře individuálního rozhodování, na vyjednávání mezi různými politickými směry a především na autoritě odvozené nikoliv z Boží vůle, ale z pouhých voleb, je s principy, jimiž se řídí jejich církev, v nesmiřitelném rozporu. S postupem desetiletí, kdy se demokratická forma vlády prosazovala ve stále větším počtu zemí, včetně

zemí katolických, se ale museli římsští katolíci naučit demokracii akceptovat, pohybovat se v demokratickém prostředí a nakonec i využívat její možnosti.

Kniha německého historika a politologa Hanse Maiera »Revoluce a církve« se věnuje právě tomuto procesu postupujícímu od vzájemného odcizení a nepřátelství přes stav jakéhosi ozbrojeného příměří ke smíření. Konkrétním projevem tohoto vývoje je vznik a formování křesťanskodemokratických stran. Jejich počátky spadají do doby rozšiřování politicky aktivních vrstev obyvatelstva a tříštění původně jednotných klasicky liberálních politických stran. Nástup stran křesťanskodemokratických Maier neztotožňuje s »běžným« politickým katolicismem. Odlišuje totiž pojmy politický katolicismus, který má výrazně defenzivní charakter, a katolickou politiku, která se průběžně adaptovala na nové podmínky a usilovala o obhajobu zájmů katolické církve a katolíků (např. o církevní vliv na školství)...» (Jan Dobeš: Demokracie a církve, od nepřátelství ke spolupráci, Souvislosti 2/2001, <http://www.souvislosti.cz/201/dobes.html>).

„Oficiální propaganda ukazující na nebezpečí komunismu, který »rdousí« pravověrné katolíky, byla prováděna s osobním zainteresováním budoucího papeže Pia XII. V tomto ohledu je dobré si uvědomit, že papežská politika byla vypjatě antikomunistická a přála spíš než demokracii autoritativním režimům (sama katolická církev nijak přehnaně demokratickou není ani nyní a to se situace po Janu XXIII, Pavlu VI. a Janu Pavlovi II. velice zlepšila). Všechny klasické bašty katolické církve se do počátku 2. sv. války staly různými typy diktatur (výjimkou bylo Irsko) - Portugalsko, Španělsko, Itálie, Polsko... Chorvatská církev podpořila ustašovský režim. Zednářsko-komunisticko-sionistické hnutí bylo mýtem, který se mezi nevzdělanými lidmi držel velice dlouho (pro příklad není třeba chodit daleko - v Polsku je dodnes silné protižidovské podvědomí, čímž je vinna zejména církev). Španělské povstání bylo velice přivítáno kvůli nesmiřitelně antiklerikalistickým manýrům republikánů a nekontrolovatelnému řádění anarchisty podněcované lůzy. V prvních fázích občanské války byli kněží žijící na republikánském území vystaveni obrovskému nebezpečí (kromě Baskicka) (V prvních měsících mělo o život přijít 12 biskupů, 4 184 duchovních, 2 365 mnichů a 283 jeptišek /Kulturní atlas Španělska a Portugalska/). Ale je pravda, že tento postoj byl reakcí na chování církve nejen v posledních sto letech. Až na výjimky (a byly - ovšem tyto »nepohodlní« kněží obvykle skončili jako nechtění misionáři někde hodně hluboko v Již. Americe) se duchovenstvo nepostavilo za pracující, ale naopak podporovalo onen »feudalismus« velkostatkářů. Není se proto co divit, že papežská vlajka zavlála jako první nad Francovým sídlem v Salamance. Mezi katolíky se rozšiřovaly sbírky pod hesly »Pro Boha a Španělsko.« (Adam Zbiejczuk, M. Nejedlá: Španělská občanská válka, <http://odpor.wz.cz/CLANKY/HISTORIE/scw.htm#p17>).

„...katolická církev považovala demokracii za hříšnou myšlenku až téměř do konce 19. století a dodnes ji fakticky popírá svou vnitřní hierarchií...» (Britské listy, 13.7.2004).

„...zavedením liberální demokracie se ve všech těchto zemích moc církve zmenšila...» (P. Fiala: Náboženství a evropská politika, Universum, 3/2006, <http://www.portal.cz/scripts/detail.php?id=20438>).

„Smlouva o Ústavě pro Evropu se ve své preambuli inspirovala mimo jiné náboženským odkazem. Ale takováto inspirace přece nemůže existovat, když Evropská unie v sobě slučuje nonkonfesní státy. Ostatně nedovedu si představit, jak by se mohlo slučovat uspořádání např. katolické církve se zastupitelskou demokracií.» (A. Pejchal: Evropská ústava je socialistický kompilát, 2.3.2005, <http://www.euportal.cz/ShowArticle.aspx?artId=150>).

„K úskalím české publicistiky patří, že řada závažných témat postrádá autory, kteří by kriticky dokázali psát o věcech, o kterých právě média šíří pouze konformní a svrchovaně ideologický balast. Domácí ohlasy na umírání a skon papeže Jana Pavla II. tuto »bídu české publicistiky« vyjevují víc než zřetelně: za celých patnáct svobodných let nemáme publicistu – a především kvalitní médium, jež by si takového autora přálo, našlo, popř. si jej samo »vychovalo« –, který by se, ať z liberálních nebo osvíceně levicových pozic, soustavně kriticky zabýval Vatikánem, tedy katolickou církví jako institucí.

Chtělo by se říci, že je to s podivem: jsme přece země s velmi dlouhou a neobyčejně plodnou tradicí kritiky katolické církve – zdůrazňuji: jako instituce. Právě u tohoto tématu se jasně vyjevuje, že Listopad 1989 přinesl svá tabu, svá otáčení znamének: nejenže se politici zleva doprava při nejrůznějších oficiálních příležitostech účastní katolických mší, ale média pěstují idealizovaný obraz církví a dokonce i řadu velmi křiklavých prohřešků a selhání pojednávají – když už vůbec – nápadně benevolentně: špičky katolické církve se nehorázně soudí o Svatovítskou katedrálu, kněží nejenže předčítají pastýřské listy s vyhraněným politickým obsahem, ale tu a tam neváhají přímo v kostele dělat dealery nejrůznějším firmám (smlouvy se prý v »divokých« devadesátých letech podepisovaly přímo v sakristiích...), pedofilní kněze biskupové v tichosti přesouvají z fary na faru (a kritik dosud nejmarkantnějšího případu kněžské pederastie, student teologie Jan Novák, byl se zastupným odůvodněním vyloučen ze studia a svým katolickým okolím všemožně ostrakizován), někteří kněží se podílejí na obchodu se starožitnostmi (rozuměj ze »svých« kostelů) nebo svévolným stavebním zásahem poškozují kulturní a památkovou hodnotu svěřených svatostánků...

Ohlas médií na tyto případy bývá nanejvýš zdrženlivý, v redakcích zřejmě panuje všeobecně akceptované přesvědčení, že církve jsou tu jen pro »dobré zprávy«.

Je to ostatně pochopitelné: zdá se, že o většině současných médií do písmene platí jejich marxistická charakteristika jako výrazné ideologické opory kapitalistického systému; církve tuto funkci plní také, její nekriticky kladný mediální obraz (vyzdvihování charitativní činnosti a pomíjení bytostně protidemokratické vnitřní struktury, jakož i vyhraněné ideologické povahy této instituce) pak lze chápat jako jednu z podob vytváření alibi stávajícího režimu." (**Britské listy, 7.4.2005, P. Veselý: Blýská se konečně na lepší časy? <http://www.blisty.cz/2005/4/7/art22779.html>**).

„Křesťanství ani jiné monoteistické náboženství rovněž nikdy nemůže být »oporou demokracie«. S nástupem křesťanství demokracie mizí a objevují se až poté, co byl ideologický a mocenský vliv křesťanství zlomen. Pokud přetrvávaly v tomto období nějaké formálně demokratické prvky a instituce (např. městské rady, zemské sněmy apod.) byl jejich vliv silně omezen a zaměřen na »nezávadné« oblasti (kde se nemohly dostat do konfliktu s ideologickými a mocenskými zájmy církve), asi jako »demokracie« Národní fronty v době nedávno minulé. Je to naprosto logické: demokracie je založena na svobodném myšlení a svobodném a nezávislém hlasování jednotlivých občanů / zastupitelů. V momentě, kdy v populaci převažuje masa poslušných věřících, která volí podle toho, co jim nařídí biskup nebo papež, je s demokracií konec.“ (**J. Šimůnek: Z jakých potřeb pramení víra, http://archiv.neviditelnypes.zpravy.cz/clanky/5724_11_0_0.html**).

„... – »To vyplývá z vaší osobní zkušenosti?« – »Víte, žil jsem několik let ve Španělsku a mí rodiče měli mezi stoupenci Opus dei několik přátel. Jinak, abych byl upřímný, žádné osobní kontakty s nimi nemám. Ale když říkám Opus dei, tak mám na mysli představitele pravicového křídla v katolické církvi obecně. Ve francouzštině existuje výraz 'cathou-fashou', což znamená katolický fašista, a oni jimi opravdu jsou. Jsou to protidemokratičtí elitáři, což opravdu nemá

nic společného s duchem Ježíše Krista.«” (Yann Martel, druhý rozhovor, <http://www.knihomolky.estranky.cz/clanky/rozhovory/rozhovor-s-mar-telem---druhy>).

„...Pokud se někdo domníval, že katolicismus sehraje v těchto zemích podobně významnou politicko-sociální roli jako při obnově Německa a Evropy po pádu nacismu, byl během několika let zklamán. Generace velkých katolických politiků jako Robert Schumann, Adenauer či De Gasperi se neobjevila. Myšlenka, že by katolická sociální nauka mohla být významnou inspirací procesu politicko-ekonomické a sociální transformace v postkomunistických zemích zůstala spíše zbožným přáním. ...Církev ve středovýchodní Evropě vyšly před několika lety ze situace konfliktu. Někteří křesťané možná podvědomě očekávali, že se církev po pádu komunismu vrátí do situace »identity«, tradiční společnosti. Tento typ společnosti je však pryč, nebo radikálně odchází do minulosti. Církev žije a budou žít v pluralitní společnosti.

Někteří katolíci jsou z této nové situace natolik zmateni, že začínají proti svému okolí uplatňovat tutéž taktiku »kruhové obrany«, kterou se naučili v době konfrontace s komunistickou totalitou. Někdy vede k pokračování strategie odporu a obrany pouhá setrvačnost, únava, intelektuální ochablost, neschopnost rozumět »znaméním času«, přežívání předkoncilní nedůvěry církve k demokracii, neschopnost »žít bez nepřítele«. Tím se ovšem tito křesťané příliš neliší od mnoha jiných skupin ve společnosti, které jsou také zatíženy »psychologií propuštěného vězně« a trpí ve svobodné společnosti jakousi »agorafobii« – úzkostí z volného prostoru, doslova: úzkostí z trhu...

...Třetí variantou je možnost, že církev pochopí faktickou polaritu podob dnešního katolicismu nikoliv jako krizi, nýbrž jako velkou šanci pro věrohodnou reprezentaci křesťanství v dnešní mnohotvárné pluralitní společnosti. Tento scénář předpokládá, že v církvi vzniknou mechanismy, schopné unést a zpracovat tu velkou vnitřní různost, tenze a někdy i konflikty. Úlohou církevní autority by v tomto případě bylo udržovat přátelskou komunikaci a dialog, vytvářet prostor pro jednotlivé aktivity a nepoužívat byrokraticko-centralistických metod řízení, s mocí zacházet »asketicky«. Církev budoucnosti by pak měla podobu »smířené různosti«.

Osobně se domnívám, že tento scénář je poněkud utopický, že příliš promítá do církve moderní politickou zkušenost, model demokracie. V dnešní církvi probíhá vášnivá debata mezi zastánci "demokratizace církve" a těmi, kteří zdůrazňují její hierarchickou strukturu. Zdá se mi, že obě stanoviska jsou poněkud jednostranná: sociologicky viděno, církev je zvláštní kombinací hierarchické, demokratické a charismatické struktury." (Tomáš Halík: **Katolická církev v České republice po roce 1989, články a eseje, Přednáška na ČAV, uveřejněno ve sborníku Společnost v přerodu. Češi ve 20.století. , Masarykův ústav ČSAV, Praha 2000, s. 144 – 158).**

Postoj římské církve ke vznikajícím demokratickým směrům, které se utvářely v devatenáctém století, byl jasně koncipován papežskými encyklikami a jejich doplňky. Papež Pius VII. vydává 15.5.1800 svou hanebnou, svobodu myšlení, mluvení a psaní odsuzující encykliku **Dius satis** (plné znění v angličtině viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 42**). Papež Pius IX. (Giovanni Maria hrabě Mastai Ferretti, nejdelší pontifikát v dějinách, 1846 – 1878) vydává roku 1864 encykliku **Quanta cura** (plné znění viz níže) s doplňkem **Souhrn omylů (Syllabus errorum)**, dvě různá vydání viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 41**), kde uvádí osmdesát bludů moderní doby 19. století. Papež v **encyklice** a **Syllabu** odsuzuje všechny základy, na kterých dnešní moderní, politické, demokratické systémy stojí:

„Encyklika »Quanta cura« papeže Pia IX. z 8.12.1864

Velebným Bratřím, patriarchům, primasům arcibiskupům,
všem majícím milost a jednotu stolice Apoštolské.

Papež Pius IX.

Velební Bratři.

Pozdravení a apoštolské požehnání.

S jakou péčí a pastýřskou bedlivostí papežové Římští, naši předchůdcové, konajíce povinnost a úřad, odevzdané jim od Krista Pána v osobě sv. Petra, knížete apoštolů, nikdy neustali pásti beránky a ovce, horlivě krmiti slovem víry veškeré stádo Páně a napájeti spasitelným učením, a vzdalovati jedovatých pastvin, toť je všeobecně známo.

Vám ale, Velební Bratři, zvláště povědomo. A zajisté těmž předchůdcům Našim, jakožto ochráncům a obráncům vznešeného katolického náboženství, pravdy a spravedlnosti, starostlivým velice o spásu duší, nic tak v mysli neleželo, jako aby velemoudřími listy svými a zákony odkryli a zavrhlí veškeré kacířství a bludy, které odporující naší Božské víře, učení katolické Církve, mravopoctnosti a věčné spáse lidského pokolení, způsobily za často těžké bouře, křesťanskou i občanskou společnost zpusťily politováníhodným způsobem.

Z tohoto důvodu stavěli se titíž předchůdcové s apoštolskou statečností na odpor nešlechtným úkladům bezbožných lidí, kteří, podobni vlnám rozbouřeného moře, vypěňovali své pomatenosti a slibovali svobodu, a sami jsouce otroky svého porušení, usilovali vyvrátiti základy katolického náboženství i občanské společnosti křivými doměnkami a svými záhubnými spisy, vyhladiti do kořene ctnost a spravedlnost, porušiti srdce a mysl všech, odvrátiti od pravé kázně a mravů neopatrné, zvláště však nezkušenou mládež, ji bídne kaziti, uchvátiti osidlem bludu a na konci vyrvati z lůna katolické Církve.

Již však My, jelikož Vám, Velební Bratři, předobře známo, jakmile jsme tajným úradkem Prozřetelnosti Božské - ovšem beze všech Našich zásluh - byli povýšeni na tento Petrův stolec a spatřili, k převeliké bolesti Našeho srdce, tak děsnou bouři, rozpoutanou tolikerými zlými doměnkami, jak se valí na křesťanský lid z tolikerých bludů, tu jsme, dle povinnosti Svého apoštolského úřadu, jdouce podle jasných stop Svých předchůdců, pozdvihli Svého hlasu a zavrhlí jsme nejčelnější bludy přesmtného našeho věku mnohými na světlo vydanými okružními listy a allokucemi v konzistoři činěnými i jinými Apoštolskými psaními, povzbuzující Vaši výtečnou biskupskou bedlivost, napomínající opět a opět veškery Nám nejmilejší syny katolické Církve, aby se nade vše štítily nákazy tohoto ohavného moru a jeho se varovali.

Především však Svoji první encyklikou, dne 9. 12. 1854 a druhou 9. 6. 1862, ztratili jsme příšerné bludy doměnek, jež panují právě za tohoto času k převeliké škodě duší, ani i na újmu občanské společnosti, a navýsost odporují netoliko katolické Církvi, jejímu spasitelnému učení a ctihodným právům, ale i odvěkému přirozenému zákonu, vštípenému od Boha do srdce každého člověka a zdravému rozumu, a z nichž ostatní bludy, téměř všechny, mají svůj původ. Ačkoliv jsme však naprosto neopomenuli takové úhlavní bludy často jmenovati a zamítnouti, přece toho vyžaduje prospěch katolické Církve, spása duší, svěřená nám od Boha i samo dobro společnosti lidské, abychom poznovu povzbudili Vaši pastýřskou starostlivost k zapuzení jiných křivých doměnek, jež se řinou z těchto bludů jako ze svých zdrojů.

Domněnky tyto křivé a převrácené tím více jsou zavržení hodny, neboť směřují především k tomu, aby překáženo bylo, ba aby byla odklizená ona spasitelná moc, kterou má vykonávat katolická církev, a to svobodně, dle ustanovení a rozkazu svého Božského původce, až do konce světa, netoliko nad jednotlivými lidmi, ale i nad pokoleními a národy a jejich knížaty, a aby vniveč byla uvedena ona vespolečná sdílenost rad a svornosti mezi mocí kněžskou a vladařskou, jež byly vždy ku blahu i ku prospěchu církvi i občanstvu. (1)

Však o tom, Velební Bratři, máte dobrou vědomost, že se nalézá za tohoto času nemálo takových, kdož přizpůsobují občanské společnosti svou bezbožnou a absurdní zásadu tak zvaného naturalismu, opovažují se učiti: "že by nejpečlivější ohled na obecné dobro a vůbec občanský pokrok vyžadoval, aby byla lidská společnost ustanovena a spravována beze všeho zřetele k náboženství, tak jako by ho ani nebylo, nebo alespoň jako by nebylo rozdílu mezi náboženstvím pravým a falešným."

Podobně se neostýchají tvrditi proti učení písem svatých a svatých otců: "že by obecné dobro bylo nejlépe zajištěno tam, kde se vladařské moci nepřiznává povinnost trestati rušitele katolického náboženství tresty stanovenými zákonem, leč pokud toho žádá veřejný pokoj." Vycházejíce z této bludné ideje o společenské vládě, neobávají se hověti jiné bludné doměnce, nanejvýš zhoubné katolické církvi a spásě duší, kterou nazval bláznovstvím Náš předchůdce, blahé paměti Řehoř XVI. (2), totiž: "že volnost svědomí a svoboda náboženství je přirozeným právem každého člověka, což by mělo býti také zákonem vyhlášeno a určeno v každé dobře zřízené společnosti, občané že pak mají právo ke svrchované svobodě zřejmě a veřejně vyjadřovati všeliké své myšlenky ústy, tiskem nebo jiným způsobem, v čemž by neměli býti omezováni ani církevní a občanskou mocí." Když však toto drze zastávají, zajisté v mysli neuvažují, že hlásají svobodu k záhubě (3), a že "jestliže by bylo volno lidem míti ustavičně spor o přesvědčení, nikdy se nebude nedostávat těch, kteří se odvažují odpírati pravdě a důvěřovati žvástavosti moudrosti lidské, zatímco víra a moudrost křesťanská uznává, poučena jsouc slovy Pána našeho Ježíše Krista, že se má varovati této marnivosti, nanejvýš škodlivé." (4)

Poněvadž tam, kde bylo odstraněno náboženství z občanské společnosti a zapuzeno zjevení a vážnost Božího učení, ztrácí se a zatemňuje také přesný pojem o spravedlnosti a lidském právu a na místo pravé spravedlnosti nastupuje hmotné násilí, a je proto nepochopitelné, že se někteří opovažují provolávat, nic nedbajíce a opovrhujíce nejjistějšími pravidly zdravého rozumu, "že vůle národa ustavuje svrchovaný zákon, neomezený ani právem Božím, ani lidským, veřejným míněním, jak to zvou, nebo jinak vyjevený, a že dokonalé události nabývají právní platnosti dle politického řádu právě tím, že jsou dokonány."

Kdo však opravdu nevidí a patrně nenahlíží, že lidská společnost, zbavená vazeb náboženství a pravé spravedlnosti nemůže míti jiného předsevzetí a účelu, než aby nabývala a hromadila vezdejších statků, aniž by ve svém jednání šetřila jiného zákona, leč pravidla nezkroutného bažení po rozkoších a výhodách, jimž otročí? Z toho důvodu takoví lidé pronásledují společnosti řeholní, velice zasloužilé o církev, občanstvo a literární osvětu, s krutou nenávistí a žvástají, že nemají práva ku trvání, přizvukují takto myšlenkám kacírů. Neboť jak velemoudře učil Náš předchůdce, blahé paměti Pius VI.: "rušiti řády řeholní znamená křivditi právu k veřejnému vyznávání evangelických rad, křivditi způsobu života v církvi, schválenému pro jeho shodu s učením apoštolským, a urážeti slavné zakladatele, ctěné od nás na oltáři, kteří samým Bohem nadšeni, společenstva tato ustanovili." (5)

Nadto bezbožně rozhlašují, "že sluší zbaviti občanstvo i Církev oprávnění veřejně rozdávatí almužny z důvodů křesťanské lásky", a zákon ten že by měl býti zrušen, "jímž v určité dny, kvůli poctě Boží, jest zakázána služebná práce", původně předstírajíce, že by zmíněné oprávnění a zákon vadily zásadám nejlepšího národního hospodářství.

Avšak, nepřestávajíce na pouhém odstranění náboženství ze života veřejného, rádi by vyklidili náboženství i z domácností a rodin. Neboť učí nanejvýš zhoubnému komunismu a socialismu, a rozhlašujíce ten blud tvrdí: "že společnost domácí a každá rodina má základ své existence a důvod jedině v právu občanském a z toho důvodu prý plynou a závisí všechna práva rodičů k dětem jenom z práva a na právu občanském, zvláště právo starati se o vyučování a vychování."

Takovými bezbožnými doměnkami a pletichami usilují tito lstiví lidé o to, aby spasi-
telné učení katolické Církve a její působení se zcela vyloučilo z vyučování a vychování mládeže, aby útlé a poddajné duše mládeže byly naočkovány a pokaženy bídně všemožnými záhubnými bludy a neřestmi.

Vždyť pak všichni, kdo se pokoušeli o zmatky v Církvě a ve státě, o zvrácení dobrého řádu ve společnosti, o vyhlazení Božského i lidského práva, soustředili vždy veškeré zlovolné rady, snahy i práci na to, aby, jak shora řečeno, zaskočili a narušili obzvláště neopatrnou mládež, na jejímž narušení zakládali všechnu svou naději. Proto také nepřestávají nikdy týrati přehrozným způsobem obojí duchovenstvo, jež, jak pravdivě historické pomníky dokazují, bylo k hojnému užitku křesťanstvu, státu i osvětě, a říkají, "že je nezbytné, aby duchovenstvo, ježto prý je pravému a užitečnému pokroku vědy a civilisace nepřátelské, bylo odstraněno od péče a úřadu vyučování a vychovávání mládeže."

Jiní zase, obnovujíce křivé a tolikrát již odsouzené výmysly novotářů, odvažují se s nevšední nestydatostí podrobovati libovůli občanské vlády svrchovanou autoritu Církve a její sv. Stolice, udělenou jí od Krista Pána, a popíráti všechna práva této Církve a sv. Stolice, pokud tíhnou k zevnímu řádu.

Neboť se neostýchají tvrditi: "že zákony Církve nezavazují ve svědomí, leč by je vláda občanská byla prohlásila, že výnosy a ustanovení Římských papežů, hledící k náboženství a Církvě, potřebují stvrzení a schválení, nebo alespoň občanské moci, že apoštolské konstituce, jimiž se odsuzují tajné společnosti (6), ať už se v nich vyžaduje přísaha šetřiti tajemství či nikoliv, jejich stoupenci a příznivci vyloučením z Církve se trestají, nemají prý platnosti v těch krajinách, kde se takové spolky trpí od světské správy, že klatby, uvalené obecným sněmem Tridentským a římskými papeži na ty, kdo práva a majetek Církve napadli a urvavše drží, mají základ pouze v tom, že řád duchovní a občanský i politický se zmátl k dosažení věcí pouze světských, že Církev nesmí stanoviti nic, čím by se vázalo svědomí věřících směrem k užívání časných věcí, že Církvě nepřísluší právo zkrocovati rušitele jejích zákonů časnými tresty, že se shoduje se zásadami svaté theologie a veřejného práva, aby se majetnické právo ku statkům církevních, řeholních a jiných zbožných ústavů přiklo a přisoudilo občanské vládě."

Oni dále beze studu vyznávají zevně a veřejně zásadu kacířů, z níž tolik převrácených domněnek a bludů povstalo. Žvástají, že církevní moc není po právu Božském rozdílná a nezávislá na moci občanské, a že není možno, aby se to rozlišení a nezávislost zachovala, aniž by Církev nenapadala a neuchvátala podstatných práv moci světské.

Také nám nelze zamlčeti opovážlivost oněch lidí, kteří, nesnášejíce zdravé učení, tvrdí: "že se smí odepřít souhlas a poslušnostv oněm nálezům a výnosům Apoštolské Stolice, jejichž předmět se nese podle výkladu k obecnému dobru Círky, k jejím právům a k její kázni, a to bez hříchu a bez ztráty katolického vyznání, pokud se ony nedotýkají dogmat o víře a mravech." Avšak nebude nikoho, kdo by jasně a zřejmě neviděl a nepoznával, jak velmi se toto protiví katolickému článku víry o plné moci, propůjčené římskému papeži Božským právem samým Kristem Pánem, aby pásl, řídil a spravoval celou Církev. Při tak náramné převrácenosti porušených domněnek, My jsouce dobře pamětlivi Svého Apoštolského úřadu, a velmi starostlivi o nejsvětější Naše náboženství a zdravé učení a o spásu duší Nám svěřených, jakož i o blaho světské společnosti vůbec, uznali jsme za potřebné pozdvihnouti opět Svého Apoštolského hlasu.

Pročež všechny a jednotlivé falešné domněnky a učení v tomto listu zvláště zmíněné moci Svou Apoštolskou odmítáme, zavrhuje a odsuzuje, příkazující, aby je všechny dítky katolické Círky najisto pokládaly za odmítnuté, zavržené a odsouzené.

Mimo to, Velební Bratři, je Vám předobře známo, jak za těchto časů nenávistníci pravdy veškeré a spravedlnosti a úhlavní nepřátelé Našeho náboženství podvádějí národy knihami, spisky a novinami, obsahujícími mor a roztroušenými po celém světě, zlomyslně lžou a rozsévají tak i jiné bezbožné nauky. Nebudíž pro Vás též tajemstvím, že v tomto našem čase se nacházejí také takoví, kteří pohnuti a podněceni ďábelským duchem zabředli tak hluboko v bezbožnost, že se neděsí ani zapírání Panovníka, Pána našeho Ježíše Krista, a vzpurného bojování s nešlechtnou nestoudností proti Jeho Božství.

V tomto však Vás musím, Velební Bratři, po zásluze opravdu pochválit, že jste proti takové bezbožnosti neopomenuli co nejhorlivěji pozvednout svůj biskupský hlas. Proto tímto Svým listem poznovu láskyplně oslavujeme Vás, kteří jste povoláni mít účast v Naší péči a jste Nám v Našich velikých trpkostech útěchou, radostí i potěšením pro svou výtečnou nábožnost a zbožnost, jakou vynikáte, a pro obdivuhodnou onu lásku, věrnost a poslušnost, s jakou jste oddáni Nám a této Apoštolské Stolici, a usilujete statečně a pilně vykonávat přetěžký svůj biskupský úřad. Odtud očekáváme od této Vaší výtečné horlivosti, že vezmete meč Ducha, který jest slovo Boží, a posílnění v milosti Pána Našeho Ježíše Krista budete se den ze dne víc a více a dvojnásobnou snahou starati, aby věřící, svěřeni Vaší správě, zdržovali se jedovatých bylin, které nepěstuje Ježíš Kristus, protože nejsou vštípení Otcova. (7)

A neustávejte těmže věřícím připomínat, že veškeré pravé blaho prýští se lidem z našeho vznešeného náboženství a jeho učení a ze života podle něho a že blahoslavený je lid, jehož Bůh je Hospodin. (8)

Učte, že království mají trvání na základě katolické víry (9), že nic není tak zhoubného, zkázonosného a všem nebezpečím vystaveného jako ta domněnka, že to samo již stačí, míti svobodnou vůli, s níž jsme se zrodili, takže by nic jiného nebylo, zač bychom Boha prosili, t.j. zapomenouce na svůj původ, odřekli se Jeho moci k docílení své svobody. (10)

Ale neopomeňte učit, že je dána moc královská netoliko ke správě světa, ale zvláště k ochraně Círky (11), a že není ničeho, co by bylo panujícím knížatům k většímu prospěchu a k větší slávě, jako když - jak psal velemoudrý a velestatečný Náš předchůdce sv. Felix císaři Zenonovi - dopřejí Církvě, aby užívala svých zákonů a nedovolují, aby někdo kladl překážky jejich svobodě ...

Neboť jest jisto, že to bude jejich věci užitečné, když se jedná o záležitosti Boží, budou-li podřizovati svou panovnickou vůli kněžstvu Kristovu podle vůle Boží, o to se vynasnaží a nebudou se nad ně vynášet. (12)

Ačkoliv je nám toho vždycky zapotřebí, Velební Bratři, přece jest zvláště nezbytno v tak velkých těžkostech Církve a občanské společnosti, v tak hrozném spiknutí protivníků proti katolické věci a této Apoštolské stolici, v tak hrozném směsi bludů, přistoupiti s nadějí k trůnu milosti, abychom našli milosrdenství a došli milosti k příhodné pomoci. Z tohoto důvodu jsme se rozhodli vyzvati zbožnost všech věřících, aby s Námi a s Vámi zároveň ustavičně prosili a žádali nejvroucnějšími a nejpokornějšími modlitbami nejmilostivějšího Otce světla a milosrdenství a v plnosti víry se vždy utíkali k našemu Pánu Ježíši Kristu, jenž nás vykoupil Svou krví, a pokorně a stále se doprošovali Jeho nejsladšího srdce - této oběti nejvroucnější lásky k nám -, aby ráčil přitáhnouti všechno k Sobě vazbou Své lásky, aby všichni lidé hodně chodili podle Jeho srdce, roznění Jeho nejsvětější láskou, Bohu ve všem se líbili a vydávali ovoce každým dobrým skutkem.

Protože beze vší pochyby jsou Bohu příjemnější prosby věřících, jestliže k Němu přistupují s duší čistou od každé poskvrny, ustanovili jsme otevřítí s Apoštolskou štědrostí nebeské poklady Církve, svěřené Naší správě, pro Kristovy věřící, aby totiž tito, k pravé pobožnosti více roznění a skrze svátost pokání ode skvrn hříchu obmyti tím důvěrněji své prosby k Bohu vylévali a Jeho milosrdenství a milosti docházeli.

Tímto tedy listem udělujeme ze své Apoštolské moci všem i jednotlivým věřícím oběho pohlaví po celém katolickém světě plnomocných odpustků na způsob Milostivého léta, ve lhůtě jednoho měsíce až do sklonku budoucího léta 1865, a to nikoliv déle, kterýžto měsíc určíte zejména Vy, Velební Bratři, a jiní řádní církevní představení, a těchto odpustků udělujeme týmž způsobem, jakým jsme je povolili Svým Apoštolským listem, t. zv. "Breve", daným dne 20. 11. 1846 na začátku nejvyššího Svého papežování a poslaným veškerému Vašemu řádu biskupskému a počínajícím těmito slovy: "Arcano Divinae Providentiae consilio" a udělujeme jich se všelikým plnomocenstvím, od Nás v tomtéž listu propůjčeným.

Chceme však, aby bylo zachováno všechno, co jsme v dotyčném listu předepsali, a vyjmutu bylo, co jsme za vyjmuté prohlásili. A toho udělujeme, aniž by co na odpor znějícího mělo vaditi, byť i zvláštní zmínky a odvolání zasluhovalo. Aby však byla odstraněna každá pochybnost a nesnáze, rozkázali jsme poslati Vám výtisk onoho listu. Prosme tedy, Velební Bratři, z hloubi srdce a ze vší své mysli za milosrdenství Boží, neboť On sám doložil slovy: "Milosrdenství své však od nich nerozptýlím."

Prosme a obdržíme, a jestliže by se doba pro přijetí prodloužila pro těžké naše urážky, tlučme, neboť tlukoucím bude otevřeno, ač budeme-li na dveře tlouci modlitbami, svými vzdechy a s pláčem, v čemž ustávati nesmíme, a bude-li naše modlitba jednomyslná ... Jedenkaždý ať se modlí netoliko za sebe, ale i za všechny bratry, jak nás učil se modlit náš Pán. (13)

Aby pak tím spíše Bůh vyslyšel Naše, Vaše a všech věřících prosby a přání, vyvolme s veškerou důvěrou orodovnici k Němu, Neposkvrněnou a Nejsvětější Rodičku Boží, Pannu Marii, která potřela všecka kacířství po celém světě a jest nás všech Matka nejlaskavější, "přesladká" ... a milosrdenství plná ... všem uprositelná, všem milostí nakloněná, jež potřeby

všech slitovnou láskou objímá" (14), a jakožto královna, stojící v pozlaceném oděvu po pravici Svého Syna, našeho Pána Ježíše Krista, ozdobena rozličností, může na Něm vyprositi.

Pilně též žádejme za přímluvy nejblahoslavenějšího Petra, knížete apoštolů, a jeho spoluapoštola Pavla i všech svatých nebešťanů, kteří se již stali přáteli Božími, dostali se do království nebeského a palmu drží, a bez obav o svou nesmrtelnost mají starost o naši spásu. Na konec Vám ze srdce přejeme hojnost všech nebeských darů a udělujeme přelaskavě z hloubi srdce Vám samým, Velební Bratři, též veškerému duchovenstvu i světským věřícím, Vaší péči svěřeným jako záruku obzvláštní Naší lásky k Vám Apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra, dne 8. 12. 1864, od slavného vyhlášení Neposkvrněného Početí Rodičky Boží Panny Marie za článek víry roku desátého. Pontifikátu Našeho roku devatenáctého.

Pius P. P. IX.

Poznámky

(1) Řehoř XVI. encyklika "Mirari" 15. 8. 1832

(2) tamtéž

(3) sv. Augustin, epist. 105. al 166

(4) sv. Lev, epist. 164 al. 133. §2 edit. Ball.

(5) epist. cardin. de la Rochefoucault, 10. 3. 1791

(6) Clement XII. "In eminenti"

Benedict XIV. "Providas Romanorum"

Pius VII. "Ecclesiae"

Lev XII. "Quo graviora"

(7) sv. Ignat. ad Philadelph. 3

(8) Žalm 143

(9) sv. Celestin, epist. 22. ad Synod. Ephes.

(10) sv. Innocenc 1. epist. 29 ad epp. conc. Carthag.

(11) sv. Lev, epist. 156. al. 125

(12) Pius VII. Ep. encykl. "Diu satis", 15. 5. 1800

(13) sv. Cyprian, epist. 11.

(14) sv. Bernard, Serm. de duodecim praerogativis B. M. V. ex verbis Apocal.

Podle dodatku v knize **Syllabus Jeho Svatosti Pia IX.**, Jan Brázda, Praha, 1891."

Závěr encykliky o „nejlaskavější“ a „přesladké Panně Marii“ a o počítání času „od slavného vyhlášení Neposkvrněného Početí Rodičky Boží Panny Marie za článek víry“ jasně ukazuje na skutečné autory tohoto okružního papežského dokumentu – na jezuitské rádce a pomocníky.

Zajímavé svědectví o nenávisti papežství vůči jakékoli svobodě, zvláště svobodě svědomí a myšlení a vůči demokracii přináší kniha **John W. Robbinse, Ecclesiastical Megalomania:**

„...Římská církev–Stát vymyslela velkou část teorie, na níž byly založeny světské totalitní režimy dvacátého století, zároveň pro ně vždy představovala model. Praktiky i strategie, které spojujeme se světským totalitářstvím – řízení myšlenek, vynucená oddanost jediné Straně, domácí vyzvědačství, udávání přátel, rodinných příslušníků a známých, půlnoční zatýkání, utajené věznice, tajná policie, neveřejné soudní procesy, konfiskace majetku, cenzura, zásada vůdcovství, neomylný vůdce, neomylná strana, agresivní války, vyhlazovací války, antisemitis-

mus, metoda propagační lži, propaganda – to všechno jsou zároveň pojmy, které charakterizují teorii a praxi Římské církve–Státu po celá staletí.

»Když Pius IX. učinil hluboký komentář...: ‚Já jsem tradice,‘ shrnul tichou revoluci, kterou účinně završilo vyhlášení papežské neomylnosti. Napříště byla zásada ‚Vůdce‘ v římskokatolické církvi dogmaticky přijímána se všemi důsledky. Pravda a tradice se staly vůlí papežského vůdce, kterého neřídí mrtvá ruka minulosti, ale živé potřeby přítomnosti. (Ridley: Papežství a fašismus, str. 121).«

Římská církev–Stát tedy nevymýšlela všechny tyto taktiky. Mnohé z nich přijala od pohanských vlád, ale během uplynulého tisíciletí praktikovala tyto taktiky nanejvýš mimořádným způsobem. Nacistický režim trval dvanáct let. Komunisté vládli Rusku sedmdesát let. Římská církev–Stát uplatňuje nadvládu nad vládami a národy už více než tisíc let. Ve své knize z roku 1943, »Křížové tažení za PanEvropu,« vysvětluje Count Coundenhove–Kalergi fašistickou podstatu římskokatolického systému:

»Ze strany (římského) katolicismu neexistuje žádný důvod k tomu, aby zaujal zásadně antifašistický postoj. (Římský) Katolicismus je fašistickou podobou křesťanství, jehož demokratické křídlo představuje kalvinismus. (Římsko) Katolická hierarchie spočívá plně a pevně na zásadě vůdcovství v čele s neomylným papežem, který má svrchovanou moc na doživotí... Tato konstituční – nikoli morální – analogie mezi fašismem a (římským) katolicismem představuje klíč ke skutečnosti, že v Evropě, stejně jako v Americe, se (římsko)katolické národy řídí fašistickým učením mnohem ochotněji než protestantské národy, které jsou hlavními oporami demokracie. Dokonce i v Německu nepochází fašistické hnutí z protestantského severu, ale z (římsko)katolického jihu, ne z Berlína, ale z Mnichova. Podobně jako Hitler i většina ostatních nacistických vůdců má (římsko)katolický, a nikoli protestantský původ. Je zřejmé, že (římsko)katolická církev bude upřednostňovat demokratický systém ve státech, kde tvoří menšinu, protože tam je závislá na toleranci. Zdá se, že u (římsko)katolického státu dává přednost systému umírněného fašismu... (Count Doundenhove–Kalergi: Crusade for Pan Europe, New York, Putnams, 1943, str. 173).«

...Po staletí Římská církev–Stát vyjadřovala svůj odpor ke svobodě – svobodě myšlení, svobodě projevu, svobodě vyučování a vzdělávání, svobodě tisku a svobodě náboženství. Lev XIII., první papež, který psal obšírně o sociálním učení Římské církve–Státu na konci devatenáctého století, se věnoval ve svých různých encyklikách všem těmto otázkám. Pohovořme si nejprve o svobodě náboženství:

Římská církev–Stát vždy tvrdila, že by nemělo dojít k žádnému oddělení institucí církve a státu. Lev XIII. napsal:

»V otázce oddělení církve a státu píše tentýž papež (Řehoř XVI.): ‚Ve šťastnější výsledky, ať pro náboženskou nebo pro občanskou vládu, nemůžeme ani doufat podle přání těch, kteří chtějí, aby se církev oddělila od státu a aby se rozpadla dohoda mezi světskou a církevní autoritou. Je jasné, že tito lidé, kteří touží po opovážlivé svobodě, žijí v hrůze ze smlouvy, která s sebou vždy nesla dobro a výhody stejně pro náboženské jako pro občanské zájmy.‘ (Lev XIII.: Immortale Dei, 1885, str. 23).«

Svoboda náboženství, napsal Lev XIII., je falešná svoboda: »...svoboda tak falešné podstaty (svoboda bohoslužby) je velice zhoubná pro opravdovou svobodu jak vládců, tak i jejich poddaných. Náboženství je ze své podstaty podivuhodně nápomocné státu.« (Lev XIII.: Libertas Praestantissimum, 1888, str. 44). Nejenže je taková svoboda falešná a zhoubná, je dokonce zakázána spravedlností a rozumem: »Zaprvé,« napsal neomylný Lev, »...prověřme tu svobodu v jednotlivostech, svobodu, která tolik odporuje náboženské ctnosti, konkrétně svobodě

bohoslužby, jak se nazývá... Spravedlnost proto zakazuje a sám rozum zakazuje, aby Stát byl bezbožný neboli, aby přijal takový postup jednání, který by končil v bezbožnosti – jmenovitě, aby se zacházelo stejně s různými náboženstvími (jak je nazývají) a aby jim byla bez rozdílu udílena stejná práva a privilegia.« (Lev XIII.: *Libertas Praestantissimum*, 1888, str. 42–43).

Aby se ujistil, že snad nebyl správně pochopen, napadl Lev XIII. také svobodu svědomí: »Doširoka se obhajuje další svoboda, jmenovitě svoboda svědomí. Jestliže je tím míněno, že každý člověk může, jak si sám vybere, uctívat Boha, nebo ne, pak je to už dostatečně vyvráceno již uvedenými argumenty.« (Lev XIII.: *Libertas Praestantissimum*, 1888, str. 48). Popření svobody náboženství a svobody svědomí je politikou Římské církve–Státu vždy, když má příležitost uvádět své zásady do života. Jak už jsme viděli, jedním z kořenů pro takové popření je jednota. Když byla Římská církev–Stát kritizována za pronásledování křesťanů ve Španělsku, kteří chtěli uctívat Boha tak, jak to požaduje Bible, španělská biskupská konference odpověděla vysvětlením, že náboženská jednota je základem sociálního pořádku. Metropolitní konference biskupů uvádí:

»Je nanejvýš udivující zjistit, že mimo Španělsko existují katolíci, kteří napadají katolickou jednotu... Papež Lev XIII. neposvětil toleranci, kromě případů, kdy si to vyžadují okolnosti, aby zabránil větším zlům. Dále uvedl, že čím větší je udělená tolerance, tím méně dokonalá je společnost. Přestaňme my, španělská katolíci, s kritizováním našich bratrů, kteří hledají ochranu pod praporem svobody, protože tvoří v některých zemích menšinu, ale zároveň přestaňme ze zásady s udílením stejných práv lži jako pravdě. A ať katolíci všech zemí, jestliže si přejí zůstat věrnými papežskému učení, přestanou obviňovat katolíky ze Španělska – ze země, která má tu přednost, že si uchovala svou jednotu víry – z toho, že mají neústupného nebo reakcionářského ducha, protože brání tuto katolickou jednotu. Není možné mít víru v katolickou církev, aniž bychom považovali katolickou jednotu za ideál pro každý stát a národ.« (Citace z: Jacques Delpech: *The Oppression of Protestants in Spain*, Boston, Beacon Press, 1955, str. 33).

Stejně jako Římská církev–Stát popírá svobodu náboženství, tak popírá i svobodu tisku.“ (John W. Robbins: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church, USA, Trinity, 1999, ISBN 0-940931-52-4, str. 174 – 178*).

52.7 Římskokatolická církev a dnešní demokracie

Vatikánu demokracie a pluralismus vadí ve skutečnosti i dnes. Jeho odmítavý postoj v minulosti vycházel z tomistických politických názorů a z ultramontanismu a ze stejného bláta názorů vychází i v současné době. Nic na svém postoji oproti minulým staletím nezměnil. Navenek se dnes sice tváří, že vítá parlamentní demokracii a pluralismus moderní společnosti a že je pro cestu dialogů mezi jím a nekatolickými církvemi a mezi všemi politickými modely demokracie a že respektuje svobodné rozhodování států, jakou si jdou svou vlastní politickou cestou a předstírá, že v politice zůstává naprosto stranou a že se do politických rozhodování vlád, parlamentů a senátů nemíchá a nezasahuje tam. Avšak opak je pravdou.

Stále jsou racionalismus, dále pluralitní, liberální, svobodné politické systémy a různé modely demokracie nazývány Vatikánem jedem, nákazou, morem a bludem tak, jak to kdysi definoval papež Pius IX. ve své encyklice **Quanta cura** a v jejím doplňku **Syllabus errorum**, který byl neustále doplňovaný a naposledy vydaný ještě roku 1948 (!!) a jak to nechal ještě předtím napsat papež Řehoř VI. v encyklice **Mirari vos** roku 1832, kde odsoudil italské sjednocovací hnutí, dále demokracii, liberalismus a socialismus a jak to také pak slovy po-

blouznění, bludařství, odpadlictví definoval roku 1907 papež Pius X. (Giuseppe Sarto, 1903 – 1914) v encyklice **Pascendi Dominici gregis** (viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 17**) odsuzující moderní trendy společnosti a pak i prakticky dokázal, když „inspiroval a podporoval skutečnou honičku na modernisty. Již ve své první enyklice *E Supremi Apostolatus Cathedra psal* (viz Paul Johnson: *Dějiny křesťanství*): »S největší péčí budeme naše duchovenstvo ochraňovat, aby neupadlo do osidel moderního vědeckého myšlení – vědy, jež nedýše pravdami Kristovými, nýbrž svými Istivými a prohnanými argumenty znesvěcuje ducha lidu bludy racionalismu a semiracionalismu.« Jednou z obětí honby na modernisty se stal např. irský jezuita George Tyrrell, který volal po »právu každé doby přizpůsobovat historicko-filosofický výraz křesťanství současným jistotám« a navrhoval »ukončit tím tento absolutně zbytečný konflikt mezi vědou a vírou, který je pouhým teologickým strašákem«. Tyrrell byl v r. 1906 vyhozen od jezuitů a po jeho smrti v r. 1909 mu byl odepřen pohřeb na katolickém hřbitově. Jak říká Paul Johnson, jeho tragický případ byl jen jedním z mnoha. Pius X. byl nepochybně hluboce zbožný muž, ale znám se, že mám velmi nepříjemný pocit z toho, že Pius XII. jej beatifikoval v r. 1951 a kanonizoval v r. 1954.“ (**J. Hořejší: Věda a křesťanská víra – zdánlivý rozpor?, Text přednášky na semináři v Brně 8. 11. 2000, publikováno ve sborníku *Evropa mezi vědou a vírou: hledání nové konfigurace*, vydal: M. Klapetek, Brno 2001, ISBN 80-214-1865-6, <http://www-ucjf.troja.mff.cuni.cz/~horejsi/essays/brno.html>).**

Situace však není dnes úplně jiná, jak by to chtěl **J. Hořejší** ve svém pokračování v článku vidět. Kdo je dnes pro **Českou republiku** ustanoven jako strážce výše uvedených papežských odkazů a určen pro boj s *liberalismem, politickou pluralitou, svobodou a demokracií* v Čechách?

„V roce 1993 restrukturalizoval papež výbor evropských biskupských konferencí, omezil jeho autonomii a podřídil ho Římu. Arcibiskup Vlk byl zvolen novým předsedou tohoto výboru, jako vhodný muž pro boj proti výstřelkům svobody, demokracie a konzumerismu. Miroslav Vlk vidí toto svoje jmenování jako výraz nové jednoty Evropy. ...Po vítězství demokracie však byla pluralita názorů z katolické církve v Čechách vypovězena,...“ (**Britské listy, <http://www.britskelisty.cz/1996/1106brit.htm>**).

Je proto také pochopitelné, že papež *Benedikt XVI.* nepřijal 18.5.2007 rezignaci a demisi kardinála *M. Vlka*, kterou dle církevního předpisu musel podat při dovršení svého věku 75 let (17.5.2007) a naopak potvrdil jeho funkční mandát na další období právě za „vynikající“ práci pro *Vatikán*. „*»Myslím si, že mnozí čekali, že odejdu. A poněvadž mne považovali za překážku v některých jednáních, tak v tomto smyslu je to určitě pro mne satisfakce, že já tady zůstávám a že bude nutné se smířit s tím, že v těch jednáních, pokud moje kompetence stačí, se budu angažovat dál,«* řekl Vlk stanici *Radiožurnál*. Vlk ve čtvrtek, u příležitosti oslav svých pětasedmdesátin, oznámil, že pokud by musel v úřadu zůstat, chce se věnovat obnově farností, přípravě synody a výstavbě kostelů na sídlištích. Dluh vidí v neuzavřených jednáních se státem - není smlouva s *Vatikánem*, není dořešeno vyrovnání majetkových křivd minulosti, není model budoucího financování církvi. Kardinál také protestuje proti rozhodnutí soudu, který vrátil katedrálu sv. Víta státu.“ (**Článek: Papež nepřijal rezignaci kardinála Vlka, http://www.novinky.cz/domaci/papez-neprijal-rezignaci-kardinala-vlka_115337_crdga.html**).

„Římskokatolická církev, některé další křesťanské církve a potenciálně i KDU-ČSL jsou vážnou hrozbou pro demokracii, základní lidská práva a pro každého z nás. ...Římskokatolická církev je a vždy byla nepřítelem svobodného myšlení a demokracie“

[<http://www.atheistalliance.org/directory/world.htm>]. Již v roce 1791 Pius VI. odsoudil princip, podle kterého by se člověku nemělo zabraňovat vyznávat svobodně náboženství, podle kterého by se člověk měl nechat svobodně myslet, přemýšlet a mluvit tak, jak každý považuje za správné: »...Jak praví sv. Augustin, lidská společnost není než obecný souhlas poslušnosti králům, jejichž autorita není odvozena od společenské dohody, nýbrž od Boha.« Všichni papežové až do poloviny dvacátého století neúnavně prohlašovali, že demokracie je v rozporu s poselstvím evangelií. Pozoruhodnou osobou v této řadě je Pius IX., který v encyklice »Quanta cura« v roce 1864 odsoudil racionalismus, svobodu tisku, zákonem zakotvenou svobodu náboženského vyznání, svobodu svědomí a stát, který netrestá napadání katolické víry. V doplňku »Syllabus Errorum« k této encyklice pak odsoudil to, že by papež mohl a měl přijmout pokrok, liberalismus a moderní kulturu. Zde tento papež rozvíjel zejména názory svého předchůdce Řehoře XVI., který v encyklice »Mirari vos« označoval liberalismus jako »ohavnou nauku« a svobodu svědomí jako »omyl, absurditu, ba šílenost«. Ignoroval pokrok do té míry, že odmítl, aby v papežském státě byly zavedeny železnice a plynové osvětlení a další technické vymoženosti, a takto tento stát ekonomicky zruinoval. Pius X. se tázal: »Bude-li pravomoc záležet na lidech, co zbude z autority?« A odpověděl si: »Nebude pak žádný zákon v pravém smyslu tohoto slova a nebude žádná poslušnost.« V roce 1929 Pius XI. znovu připomněl nesmiřitelnost církve s principem svobody svědomí: »V katolickém státě nemůže přicházet svoboda svědomí v úvahu.« V první polovině dvacátého století pohlíželi papežové na demokracii jako na zdegenerovaný a zásadně zlý politický systém, který nemůže hájit nějakou morálku a nemůže mít ani právní základ. Na fašistický systém ovšem papežská kurie pohlížela úplně jinak, neodsoudila jej ani na začátku druhé světové války, ani když nacisté prováděli genocidu, římskokatolická církev naopak »posvěcovala« fašismus a uzavírala smlouvy jako byly lateránský pakt s Itálií (1929) a konkordáty s Německem (1933), Portugalskem (1940) a Španělskem (1953). O tom, jak Vatikán spolupracoval s fašisty v Itálii a s Mussolinim, kterého Pius XI. opěvoval jako »politika bez liberálních předsudků, kterého seslala sama Prozřetelnost« za to, že omezil náboženskou svobodu protestantských denominací, zakázal rozvody, dohled nad zákony týkajícími se manželství svěřil do rukou církve a zavedl povinné vyučování náboženství ve školách viz v [<http://free.ngo.pl/humanizm/fliseng.htm>].

Zatímco se demokracie rozšiřovala a sílila v různých částech Evropy, římskokatolická církev se tomuto vývoji stále více vzdalovala. Demokracie, která je založena na pluralitě hodnot, na rozdíl od monarchie či fašismu totiž nikdy nemůže církvi zaručit privilegované právní či politické postavení, jaké jí zaručil např. fašistický diktátor A. O. de Salazar v roce 1950, když ji ústavně prohlásil za »národní náboženství« nebo jako to udělal generál Franco ve Španělsku, když církvi svěřil plnou kontrolu nad vzděláváním, tiskem a výrobou filmů.

Situace je stále stejná i v současnosti. Římskokatolická církev není schopna přijmout evropskou humanistickou tradici a demokratické principy. Díky svým postojům ohledně plánování rodiny nesměli vyslanci Vatikánu vystoupit na konferenci OSN v roce 1988. V roce 1994 na demografické konferenci OSN v Káhiře se vyslanci Vatikánu spojili s islámskými fundamentalisty, aby bojkotovali závěrečné prohlášení podporované OSN a Evropskou unií. O rok později na konferenci OSN »Conference on Women« v Pekingu se situace opakovala: S podporou islámských států se vyslanci Vatikánu postavili proti Západu, který Jan Pavel II. definoval v encyklice »Evangelium Vitae« jako »kulturu smrti«. Tato církev se tak v boji proti úhlavnímu nepříteli, kterým je po pádu komunismu demokratický stát, spojila i se svým dřívějším nepřitelem, tj. s islámem. Římskokatolická církev se odcizila evropské kultuře a její morální postoje jsou zcela vzdáleny postojům Evropského parlamentu ve Štrasburku a Rady Evropy v Bruselu. Selhaly i snahy o ekumenické sblížení s ostatními křesťanskými církvemi, vyhlášené Druhým vatikánským koncilem (viz nedávný dokument Dominus Iesus)

[<http://free.ngo.pl/humanizm/fliseng.htm>]. ...Je pozoruhodné, že církev nedávno prohlásila za svatého Pia IX., onoho velikého bojovníka proti demokracii." (http://archiv.neviditelnypes.zpravy.cz/veda/clanky/17427_39_0_0.html, 27.11.2001).

Je až zábavné sledovat, jak náhle dokáže dnešní Řím odhodit svou masku demokracie, když má nastat například veřejná nebo parlamentní diskuse o platnosti zákona o umělém oplodnění a jak se snaží pomocí různých taktik zasahovat do referenda o zmíněném zákonu a ovlivňovat jeho průběh ku příkladu tím, že vyzývá své věřící a sympatizanty, aby k referendu nechodili. Stejný symptom *pravé tváře Vatikánu* můžeme sledovat i při agitaci římskokatolické církve proti kondomům, kterou rozpoutala například v *afrických* státech nebo když přijde na pořad dne otázka zákona o všeobecném, celostátním referendu.

Také Jan Pavel II. odmítal demokracii a trval na jedné jediné pravdě: „Velký odpůrce světských diktatur byl také několikrát obviněn z toho, že v církvi vládne metodami diktátora. Kněží, kteří se s ním dostali do křížku, naznačovali, že je »více oddán sebedisciplíně než sebezpytování«. »Byla by chyba aplikovat americké demokratické procedury na víru a pravdu. O pravdě nemůžete hlasovat,« odpověděl jednou svým kritikům papež." (**Mladá fronta DNES, 4.4.2005, příloha: Velký papež, str. E/2**).

Různé zdánlivě demokratické tak zvané »křesťanské« strany a také strany založené šlechtici a jinými provatikánskými či přímo projezuitskými agenty (a většinou propojené s ekologickými ideami a organizacemi) jsou všechny prodlouženou rukou římskokatolické církve a jsou jasným důkazem toho, jak papežství dnes stejně jako dřív nerespektuje *svobodu a demokracii*. Hlavním úkolem těchto stran je ve skutečnosti totiž nabourávat jednotu mezi velkými *svobodně a demokraticky zvolenými* stranami a s pomocí svých spojenců je zároveň zevnitř rozleptávat, paralyzovat a způsobovat jejich nestabilitu, nejlépe až do úplného rozkladu a rozbití vnitřní jednoty každé velké strany a to až do její konečné, totální vnitřní destrukce.

U nás tuto úlohu perfektně plní od roku 1989 všechny tzv. »křesťanské« a ekologické strany (např. KDS, ODA, DU, US, SZ,...), nejvíce však KDU-ČSL. Ve vedení takovýchto stran vždy byli, jsou a budou lidé, kteří s tichým, vědomým či nevědomým souhlasem členské základny řídili, řídí a pokaždé budou řídit politiku svých stran tak, aby tyto strany nakonec splnily své prvotní poslání ve prospěch protidemokratické a nepluralitní římskokatolické církve a jejích řádů.

Římskokatolická církev ještě nikdy neměla k prosazování svých protidemokratických cílů u nás tak ideální podmínky jako právě dnes. Bezesporu je to způsobeno neznalostí taktik a praktik této církve, které již mnoho staletí neustále zdokonaluje, vyvíjí a používá i dnes a dále je to způsobeno také naprostým nezájmem až totální averzí obyvatel naší země k tomuto tématu.

Kapitola 53

Aktuální jezuitské taktiky v dnešní době

53.1 Předmluva

Jen velmi těžko si lze představit, že bychom nyní vypsali všechny způsoby a metody boje neboli taktiky, které jezuitský řád a tím i celá římskokatolická církev ve styku se společnostmi pro své neměnné cíle používá. Celá tato kniha je v podstatě neustálou ukázkou různých forem taktik jezuitů vůči společnosti a chronologicky ukazuje, jak se jednotlivé taktické postupy měnily a jak se postupně, krok za krokem neustále vyvíjely a zdokonalovaly až do soudobých podob a to vždy se základním cílem: vytvořit podmínky pro nastolení nedemokratické vlády chránící a prosazující zájmy *Vatikánu*.

Navíc se taktiky spolu neustále doplňují, vzájemně se prolínají, střídavě obměňují a pak se zase podle vývoje událostí od sebe rozcházejí. Jedna taktika obměňuje a střídá druhou a málokdy jsou použity taktiky jako samotné formy boje. Tím vzniká mnoho různých variant jedné a téže taktiky a mnoho podob skupin taktik podle okolností, v nichž se používané taktiky nachází.

Sotvakdo proto vypíše kompletní seznam všech taktik a jejich variant, které kdy byly jezuitským řádem použity. I jen pouhé stručné shrnutí těch opravdu nejdůležitějších neboli nejvíce používaných taktik v dnešní době, zabere mnoho stránek a čtenáře pak staví před otázku, zda se má obrnit trpělivostí a věnovat jim čas nebo je rovnou přeskočit. Necháváme pochopitelně na jeho volbě, přesto však prosíme: nepodceňujte toto téma a je-li to jen trochu možné, věnujte mu svůj čas.

53.2 Taktika infiltrace

O *infiltrační taktice* jsme v této knize přinesli již mnoho zpráv a ukázali na mnoho jejích konkrétních podob, a přesto se zdá, že lidé stále nechápou, co *infiltrace* v jezuitském pojetí ve skutečnosti přesně znamená. *Jezuitská infiltrace* není jen pouhé, samovolné pronikání jezuitů do nějaké oblasti či společnosti, která s jezuity vůbec nepočítá, ale jde hlavně o *tajné, cílené pronikání jezuitských a různých římskokatolických agentů za účelem paralyzovat a zneškodnit stávající trendy a směry zájmů pronikajícího subjektu a postupně v něm všechno a všechny nasměrovat na jedno centrální řízení (centralizace) a dostat tak celou věc pod přímou kontrolu a vliv Vatikánu*.

Pronikajícím subjektem (protivníkem neboli nepřítelem) může být jak jedinec nebo malá skupinka tak i jakékoli velké organizace či přímo státní, národní nebo nadnárodní subjekty, tedy i jakékoli politické strany.

Při *infiltrování* pronikají jezuitští agenti do řad vytipovaného nepřítele, paralyzují ho tím, že v jeho vnitřní struktuře způsobí oslabení nebo různě velké destrukce, následně dosadí (implantují) na původní místo vnitřní struktury svou vlastní strukturu s římskokatolickou ideologií a pak celý subjekt nasměrují pod centrální kontrolu *Vatikánem* prověřených osob. V případě odhalení nebo jakéhokoliv neúspěchu a nezdařené *infiltrovaného* subjektu co nejrychleji zničí a totálně zlikvidují do vyhlazení svých stop. *Infiltrace* je metoda, při které mohou nej-

menší politické subjekty svrhnout demokraticky ustanovenou vládu a převzít ne-standardním způsobem moc do svých rukou.

Infiltrace je jedna z nejpoužívanějších a nejdůležitějších taktik jezuitského řádu a tím i *Vatikánu*. V současné době jsme např. svědky toho, jak ve světě díky této metodě proniká římskokatolická církev do jednotlivých zemí za účelem katolizace podle plánu obnovy *svaté Říše římské*. S tím současně souvisí také získávání vůdčí pozice v mezinárodních strukturách pod hlavou *Vatikánu*. *Průnik* do cizích zemí je uskutečňován bez ohledu na režim a politické zřízení všemi prostředky a způsoby. Nejvíce římskokatolické církvi vyhovuje ta vláda, která zavádí autoritativní a totalitní režimy a agresivní politiku.

Pronikání se uskutečňuje také rozbíjením demokratických systémů a obsazováním důležitých strategických pozic vlastními klerikálními a proklerikálními stranami.

Infiltrace se děje také rozleptáváním společenských struktur šířením a prosazováním římskokatolické ideologie a propagandy na úkor ideologií a propagand druhých. Tímto způsobem získává římskokatolická církev v mezinárodních organizacích pozice a vliv k prosazování svých svých cílů v oblasti zájmů a plánů *Vatikánu*. *Pronikání* je uskutečňováno hlavně matením veřejnosti (např. zamlžování historie, změnou významů slov, např. „katolický“ místo „římskokatolický“, „křesťanský“ místo „římskokatolický“, „křesťanství“ místo „římský katolicismus“ apod.), dále prostřednictvím římskokatolické propagandy a jiných metod a strategií.

Příklady *infiltrační činnosti* jezuitů (a tím i *Vatikánu*) a jejich agentů v současném světě i u nás doma je více než dost, stačí mít jen otevřené „oči“ a „uši“. Jen stručně několik příkladů:

- *Infiltrace* neřímskokatolických církví prostřednictvím *Římem* zrozené a nastrčené *Ekumenie* a následné rozleptávání vnitřních církevních, nekatolických struktur.
- *Infiltrace* pravoslavné církve v *Rusku*, na *Ukrajíně* a v *Řecku* a její rozklad. V *Řecku* byla například vytvořena církevní unie se všemi východními církvemi, která požaduje, aby byl za její hlavu uznán římský papež. Na *Ukrajíně* jezuité oficiálně od 23.4.2003, kdy tam bylo tovaryšstvo zapsáno do registru náboženských společností.
- *Infiltrace* nekatolických struktur a systémů v *Británii*, v *Americě*, ve *Francii* a v dalších zemích pod rouškou evangelizačních (tj. ve skutečnosti „katolizačních“) programů římskokatolické církve za účelem převedení na římskokatolické struktury poslušné *Vatikánu*.
- *Infiltrace* jednotlivých vlád různých zemí a politických špiček s cílem nenápadně, v zákulisí upevňovat moc a nadřazenost pepeže nad světskou mocí a dosáhnout tak jednou podřízenosti lidí a celých národů. Postupně jsou infiltrovány všechny důležité a strategické pozice tak, aby byla moc soustředěna do rukou jednotlivců nebo do jednoho řídicího centra. Výběr členů pro infiltraci vlád a politiků bývá velmi cílený, aby následné prosazování cílů fungovalo hladce a bez překážek. Členové řídicích center jsou také vybíráni podle potřebných kritérií a musí být ochotni vždy sloužit římskokatolické ideologii. Zákulisní infiltrací je např. prosazována politika *Říma* a papeže v *ekumenickém* společenství nebo v organizacích *OSN*, *EU*, *NATO* a dalších.
- *Infiltrace* společenských, kulturních, nekatolických a politických oblastí prostřednictvím „spontánně“ vzniklých prokatolických organizací, hnutí a různých zákulisních institucí vyvíjejících na politické strany různé formy nátlaku, např. „*Impuls 99*“ (iniciováný a založený kádry římskokatolické církve *M. Vlkem*, *T. Halíkem*, *D. Hermannem* a dalšími), výzva „*Děkujeme, odejděte*“, výběrová společenství – tzv. „*Elity národa*“, dále „*Hudební společnost Zdeny Podhajské*“ (v čele s *C. Svobodou*, *M. Výborným*, *V. Holáněm*, *D. Kroupou*, *I. Medkem*, *P. Ebenem*, *I. Hurníkem*, *P. Tigridem*. Patronem je

Vatikánem řízená stanice „*Svobodná Evropa*“). Tyto organizace a hnutí jsou po svém zrodu v zákulisí, stranou očí veřejnosti napojovány na klerikální politické strany a samy slouží jako mosty mezi agenty *Vatikánu* a mezi nic netušícími špičkami na vedoucích místech (např. v politice, kultuře, ekonomii apod.).

- *Infiltrace* demokraticky zvolených stran jinou politickou stranou s klerikální orientací. U nás např. strana *ODS* infiltrována stranou *KDS* pod vedením praktikujícího římského katolíka *Ivana Pilipa* a následné rozbití demokraticky zvolené strany *ODS* v puči roku 1997 (tzv. *Sarajevský atentát* na tehdejšího předsedu strany *ODS*, *V. Klause*).
- *Infiltrace* klíčových ideologických pozic po volbách koncem devadesátých let 20. století, kde ve vládě *Václava Klause* v koalici s *KDU-ČSL* a *ODA* zapustila římskokatolická církev hluboko své kořeny do všech důležitých a vlivných struktur společnosti. Získala svůj vliv v klíčových rezortech veřejného života, ovládla pevně a spolehlivě masmédiá a propojila je s *Vatikánem*. Získala rozhodující vliv v politicko – ideologické sféře.
- *Infiltrace* masmédií a hromadných sdělovacích prostředků. Např. v *Radě pro rozhlasové a televizní vysílání* zasedal díky schválení poslanecké sněmovny od května 2003 do 31.12.2006 (kromě jiných římských katolíků) i jezuita *Petr Kolář* (navržen *KDU-ČSL*, schválen 99 hlasy z *ČSSD*, *KDU-ČSL* a *US-DEU*), který předtím působil v redakci náboženského vysílání *Českého rozhlasu*. Radou byl zvolen do funkce místopředsedy.
- *Infiltrace* školství a *infiltrace* výchovy a vzdělávání mládeže prováděná převzetím dohledu nad školstvím se záměrem vychovat mládež v římskokatolickém duchu a s konečným cílem zajistit spolehlivé mladé kádry stojící pevně za zájmy římskokatolické církve. U nás to můžeme sledovat například při obsazování učitelských míst na vysokých školách zejména humanitního směru a při obsazování vysokých postů a agenty *Vatikánu* či přímo jezuity nebo při obsazování vedoucích míst různých mládežnických, vzdělávacích a kulturních institucí a organizací. Obsazuje se vždy spolehlivými kádry, které stojí pevně za politikou římskokatolické církve. *Infiltrační taktika* školství se řídí papežovým prohlášením o úplném a výhradním právu římskokatolické církve na dohled nad školstvím, výukou a vzdělávání. Stát nemá údajně žádné právo v tom církve omezovat a nesmí jí do toho ani zasahovat. Konkrétní příklady: Ministerstvo školství je ponejvíce v rukou *KDU-ČSL* s ministry silně praktikujícími katolicismus. *UK* obsazena aktivními a vlivnými římskými katolíky, např. rektor *UK R. Palouš*, *T. Halík* přednášející na *FFUK* a další římské katolíci. V únoru 2003 jmenován papežem do čela děkanátu Katolické fakulty Univerzity Karlovy jezuitský kněz a profesor *Ludwig Ambruster*. Mládežnické organizace a kluby (*YMCA*, *Junák*, *KAM*, *OM*, *Royal Rangers* a další) i kulturní vzdělávací instituce jsou přímo či nepřímo vedeny vybranými římskými katolíky ideologicky zaměřenými na tendenční převýchovu v duchu politiky a cílů římskokatolické církve. Přebudován princip Masarykovské linie a tendenční výklad dějin na vojenských školách. Křesťanská (tj. ve skutečnosti římskokatolická) akademie v čele s *T. Halíkem* ovlivňuje výuku na státních školách.
- *Infiltrace* veřejného mínění jezuitsko–katolickou propagandou a prostřednictvím různých prokatolických a zdánlivě nezávislých agentur.
- *Infiltrace* lidí použitelných pro řízení na klíčových pozicích. Jde o získávání prověřené nekatolické „*Elity národa*“, která, ač sama není římskokatolického vyznání, spolehlivě slouží zájmům římskokatolické církve. Výběr osob je prováděn podle těch-

to kritérií: Naprostá oddanost, absolutní spolehlivost a poslušnost, hluboká vnitřní loajalita, poddajnost a ovladatelnost a navíc to musí být osoby, u nichž nehrozí, že by mohli později „přerůst přes hlavu“. Pod ideologickou kontrolou římskokatolické církve je nutno získat mozkovou kapacitu národa, jeho vzdělání a výkonnost. Proto existuje tvorba tzv. výběrových společenství „*Elity národa*“ i z řad nekatolíků a jejich začleňování do veřejného života a do řídicích rezortů, které mají být pod ideologickým vlivem římskokatolické církve. Činnost pracovníků je kontrolovatelná a pod dohledem. Za výhody lze u některých získat loajalitu, ústupky, časem i splynutí v ideologických požadavcích. Kdo se nepodřídí zájmům římskokatolické církve, je nepřítel. Můžeme to vidět například v *Ekumenické radě církví (ERC)*, kde vedení odpovídá výběru kádrů z hlediska zájmu a politiky římskokatolické církve. V nekatolických církvích je prostřednictvím vybraných osob prosazována tolerance a tzv. *ekumenický přístup*, který v podstatě znamená přijetí prořímskokatolické orientace. Podvratná ideologická činnost se nejednou provádí pod rouškou ekumeny. Do *elitních skupin národa* sloužících ideologii římskokatolické církve patří například někteří historikové, redaktori, komentátoři, nekatolíčtí církevní činitelé. Účastní se propagandistické činnosti v masmédiích, na deformaci historie, pomáhají katolizaci v *ERC*. „*Elitu národa*“ spatřujeme i v hnutích: *Impuls 99, Děkujeme, odejděte, Hudební společnost Z. Podhajské, Česká televize věc veřejná, Iniciativa smíření* a další.

53.3 Taktika maskování, klamání a dezorientace

Taktika klamání a dezorientace je další účinná zbraň, která je používána při rozleptávání demokracie a při jejím postupném paralyzování. Cílem je ovlivnit společnost do té míry, aby byla připravena neklást zásadní odpor při likvidaci demokraticky zvolených vlád a politických stran. Jde o to, získat co největší přízeň různých vrstev národa a současně vytvořit co nejpříznivější budoucí kádrový základ z obyvatel, o který by bylo pak možné se v případě krize bez rizika opřít.

Dříve na to jezuitům stačil převlek, různá libě vypadající lákadla v podobě divadelních vystoupení či honosných procesí a poutí případně zastrašení inkvizičním tribunálem. Pokaždé to souviselo s tupou odevzdaností, naivitou a slepou uvědomělostí duší svedených z cesty svobodné vůle. To Vatikánu v dnešní osvobozené společnosti však rozhodně nestačí. Jeho aktivita musí být maskována mnohem rafinovaněji, než jen pouhým převlekem, proto se zahaluje napohled demokratickými skupinami a zřízeními, lákadla musí mít přinejmenším příchutí národního cítění obyvatel a místo hrozby inkvizičním úřadem a soudy plných pekelných muk a utrpení musela nastoupit hrozba z návratu komunistické strany do čela země.

Příkladů máme opět více než dost. Stručně například:

- *Maskování* katolizace ostrovních oblastí v různých částech Země a zemí tzv. *Třetího světa* bojem za lidská práva a demokracii (tzv. „*demokratizační procesy*“) a prostřednictvím tzv. církevních humanitárních organizací a různých nadnárodních prokatolicky orientovaných organizací (např. *Freedom House*).
- *Maskovaná* likvidace vztahů a spolupráce mezi demokraticky zvolenými stranami *ODS* a *ČSSD* prostřednictvím strany *KDU-ČSL* a prostřednictvím postupné likvidace opoziční smlouvy mezi těmito stranami na konci devadesátých let 20. století bojem za práva voličů.

- *Maskované* rozbití nejlivnější strany ODS a nastolení politické *dezorientace* pod falešnou záminkou záchran *demokracie* v ČR koncem 20. století. Tím mohla být urychleně zvolena prokatolickými politiky v čele s vatikánským agentem a tehdejší prezidentem V. Havlem poloúřednická, autoritativní a klerikální vláda Josefa Tošovského chránící zájmy římskokatolické církve, čímž mohlo dojít roku 1998 k urychlenému provedení protiprávních převodů státního majetku na římskokatolickou církev.
- *Klamání* veřejnosti prostřednictvím záměn pravých významů slov a pojmů za jiné významy většinou s římskokatolickou ideologií a maskování pravých, skutečných významů slov a pojmů aniž by to budilo pozornost a také *klamání* veřejnosti neoprávněným přivlastňováním si pravých významů slov a pojmů a záměrné pokládání jich do jiných kontextů za účelem podpory římskokatolické propagandy. Například „**křesťanský**“ znamená dnes hlavně „**římskokatolický**“, **křesťanství**“ značí především „**římský katolicismus**“, „**misiónář**“ – pokud jde o obsazování a zabírání jednotlivých cizích území římskokatolickou církví v historii – znamenají „**jezuitští rekatolizátoři**“, „**demokratizační procesy**“ znamenají předně „**katolizační procesy**“ s cílem dostat do země římskokatolickou církev, upevnit její majetkové a politické postavení a dostat ji pozice státního (nejlépe jediného) náboženství v zemi, „**katolizace**“ je římským papežem maskována slovem „**evangelizace**“ nebo „**služba bližním**“. Slovem „**církev**“ míní Vatikán výhradně „**římskokatolickou**“ a nikoli i jiné církve nekatolické či protestantské. „**Genocida Srbů**“ byla systematicky nazývána jako „**humanitární válka**“ a „**bombardování srbské Jugoslávie**“ jako „**humanitární bombardování**“. „**Ekumenické hnutí**“ vůbec neznamená duchovně rovnoprávné sdružení nekatolických církví, nýbrž je to organizace, která je prodlouženou rukou *Vatikánu* a je snahou, aby se plně stala „**převodovou pákou**“ a „**prodlouženou rukou**“ vatikánské politiky, to je, aby sdružené nekatolické církve v ekumeně u nás hájily zájmy *Vatikánu* a byly použity jako zástupci římskokatolické církve dokonce tam, kde se to jejím představitelům z diplomaticko-taktických důvodů nehodí. Maskování pravého významu slova jinými pojmy je silnou zbraní k dosahování vlastních cílů v naprosté skrytosti, tichosti a v zákulisí cílevědomé činnosti *Vatikánu*. Tím se aktivizuje široká podpora oklamáných, kteří tak nevědomky ochotně plní vytčené cíle římskokatolické církve, ač jsou tyto cíle nepřátelské a likvidační vůči nim samotným.
- *Klamání* veřejnosti tím, že se římskokatolická církev v médiích záměrně spojuje a ztotožňuje s názvy, které patří jiným církvím a jiným náboženským směrům.
- *Dezorientace* veřejnosti způsobovaná zamlžováním skutečné historie a ničením dějinné paměti národa tím, že se zamlžují a cíleně překrucují historické skutečnosti ve prospěch římskokatolické církve. Stačí se jen podívat do školních dějepisů a projít si choulostivá témata jako například „*Jan Hus*“, „*husitství*“, „*Bílá Hora*“, „*poprava šlechticů na Staroměstském náměstí*“, „*rekatolizace*“, „*jezuité*“, „*Bartolomějská noc*“ a další a hned bude každému jasné, že už samotná mládež je systematicky *oklamávána*. A podíváme-li se do různých soudobých encyklopedií a historických pojednáních, pak uvidíme různě veliké zásahy římskokatolických a prokatolických historiků do popisu našich dějin. Historie národa je zdeformována k obrazu římskokatolického pojetí dějin a spravedlnosti.
- *Dezorientace* veřejnosti prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků, které přinášejí naprosto nepodstatné, nic neříkající zprávy jako hlavní události dne, zatímco skutečně důležité události jsou zatajovány a nebo jsou zveřejněny jako nepodstatné, nedůležité zprávy, jež jsou veřejnosti předkládány v ponižující rovině, jako kdyby si

ani nezasluhovaly, aby se jimi veřejnost zabývala (např. zamlčované nebo jen krátce a stručně sdělované informace o událostech okolo *Chrámu sv. Víta* apod.). Vyvyšování nedůležitých zpráv na úroveň hlavních zpráv dne a potlačování toho, co veřejnost skutečně zajímá, vede k postupné otupělosti a rezignaci veřejnosti až k úplné apatii či dokonce averzi vůči dění v zemi.

- *Dezorientace* veřejnosti a úmyslně vyvolaný *zmatek* s cílem zakrýt vlastní plány a cíle (například rozvratnou činnost, přípravy na puče apod.). Vyvolaný zmatek tak zakrývá vlastní rozvratnou činnost římskokatolické církve.
- *Dezorientace* veřejnosti způsobená vypouštěním úplně falešných, silně zpochybňujících a záměrně zavádějích a zdeformovaných informací, aby se veřejnost dostala do informačního chaosu a nevěděla, čemu věřit a čemu ne. Římskokatolická církev pak sama „ve vhodný okamžik“ nabízí vlastní pojetí a výklad jako ten jediný správný. Samotný zmatek a následný nezájem veřejnosti o překroucenou a záměrně zmrzačenou pravdu tak perfektně napomůže plánům *Říma*. U nás to můžeme například sledovat ve spojitosti s deformací národních dějin, například se záměrným ničením skutečného, pravdivého životního obrazu *Mistra Jana Husa* prostřednictvím tzv. *Husovské komise*, záměrným zamlčováním a nebo zlehčováním *pobělohorských hrůz* prostřednictvím *Rekatolizační komise*, záměrným překrucováním informací o *krutých rekatolizátorech* (*Sarkander, Koniáš...*), dále ve spojitosti se *lživými výklady o svatých* či s *propagandou římskokatolických tradic a svátků*.
- *Klamání* národního cítění veřejnosti podsouváním okleštěných, polopravdivých, často přímo falešných a nepravdivých či přímo nikdy neexistujících a zcela vymyšlených údajů o národních patriarších a světcích v ryze římskokatolickém duchu a trendu (u nás např. *sv. Václav, sv. Jan Nepomucký, bl. Antonín Koniáš, sv. Jan Sarkander* a další „*svatí*“) za účelem probudit v národu náklonnost a lásku k nepravdivému římskokatolickému pojetí dějin údajných skutečných národních „*velikánů*“. Jde o *manipulaci s národním cítěním veřejnosti* s cílem vymazat nekatolické či přímo protikatolické dějiny země a všechny přesvědčit, že římskokatolická církev tu byla již od prvních staletí našeho letopočtu jako počáteční prvotní církevní organizace a že katolizační procesy v naší zemi jsou ve skutečnosti pouze procesy rekatolizační, neboli navracující do počátečního lůna matky Církve, to je do počátečního, prvotního náboženského stavu.
- *Klamání* veřejnosti cílenou rok od roku se stupňující římskokatolickou propagandou v době tzv. církevních svátků a slavností, zvláště v období *Vánoc, Velikonoc, Letnic* a *Dušiček* s cílem podsunout v té době národu co nejvíce římskokatolického ideologie, jako kdyby to bylo učení ***Bible svaté***.
- *Dezorientace* veřejnosti prostřednictvím různých tiskových agentur, kdy jsou veřejnosti předkládány naprosto nedůležité zprávy zakrývající skutečné dění v zemi, které by s nejvyšší pravděpodobností pobouřilo celou veřejnost, např. krádež národní památky *Svatovítské katedrály* v Praze římskokatolickou církví apod.
- *Dezorientace* veřejnosti vyvolávaná prostřednictvím cílených kampaní od různých agentur pro výzkum veřejného mínění, kdy je veřejnosti podsouváno přesně to mínění, které potřebuje římskokatolická církev a její agenti v zájmu plánů *Vatikánu* s naší zemí. Největší intenzitu podsouvaných lží a jedovatín zažívá národ v době těsně před volbami do parlamentu a senátu nebo při nějaké veliké rozhodující události, která se týká velkého počtu obyvatelstva, případně celostátního referenda (u nás např. ame-

rická základna u *Míšova* v brdských lesích s vysoce výkonným vojenským radarem USA).

53.4 Svatí, Bible svatá a vyhlašování svatých

Pro ty, kteří znají **Bibli svatou** a zabývají se jejím učením, je *taktika klamání a dezorientace* naprosto průhledná a snadno odhalitelná i v dnešní době. Ty tam jsou doby, kdy každá „babička“ na české vesnici znala **svatá Písma** mnohem důkladněji a podrobněji než samotný papež a kdy nebylo možné *oklamat* české obyvatelstvo a jen tak lehce ho „opít rohlíkem“ vatikánských bludů a výmyslů. Původně jsme tuto kapitolu ani nechtěli napsat, neboť jsme předpokládali, že i přes hodně pokročilou dobu je ještě stále mnoho rozumných a věrných duší, které svoji víru opírají o **Bibli** a jen **Bibli** jako o jediné měřítko svých duchovních zkušeností a poznání a nepripouští žádné *kompromisy* směrem k *Římu* ani žádné jiné „alternativní“ výklady **Písma**.

Předpokládali jsme, že v otázce římskokatolických purifikačních a beatifikačních procesů (*blahoslavení* neboli *blahořečení* a pak *svatořečení*) mají věřící na základě **Bible** jasno. Po několika veřejných diskusích na toto téma odvysílaných v masmédiích si to už nemyslíme. A tak (jako malou vložku ve výčtu jezuitských taktik) si nemůžeme odpustit se na chvíli pozastavit a věnovat tomuto tématu pár řádků.

Dne **13. května 2005** proběhla v radiu na stanici **Radiožurnál** přibližně **od 18:20 do 19:00 hodin** volná diskuse **Radioforum** na téma: Koho byste volili či vybrali za svatého v rámci největší osobnosti *Čech, Moravy a Slezska*? Pořad byl moderován praktikujícím římským katolíkem a teologem, *Doc. Mgr. Martinem C. Putnou, Dr.* V debatě kromě jiného jednoznačně zaznělo, že svatým nemůže být nikdo jiný než ten, kdo je výhradně římskokatolického vyznání a provedl přitom za svého života nějaký zázrak.

Podtext celé rozhlasové relace je však mnohem závažnější. Důležitou taktikou římskokatolické církve v současné době je totiž také mediálně vnucovat veřejnosti názor, že *Česká republika* nutně potřebuje více světců, a nenápadně jí přitom podsouvat, že do jejich výběru se může zapojit kdokoliv, tedy i nevěřící nebo nekatolicky věřící člověk, čímž se tato skupina obyvatel nepozorovaně zapojuje do římskokatolických veřejných aktivit, a tím i do samotné katolizace země.

Zarážející je ale skutečnost, že se v názorech diskutujících posluchačů nevyskytla ani jediná myšlenka o tom, že vyhlašování a uctívání světců jakoukoliv církví a jakýmkoliv člověkem, ať si říká, jak chce, a staví se do čela jakékoliv církve, organizace, instituce, skupiny lidstva či se nazve samotným bohem na této planetě, je přímo v protikladu s **Bibli svatou**, to je **Starým a Novým Zákonem**, a že je to před pravým, živým Bohem nejen naprosto nesmyslný, prázdný, zcela zbytečný akt, ale dokonce přímo rouhavý čin, neboť se tím snižuje důstojnost a svatost samotného Boha a je Mu upíráno právo na výhradní uctívání tak, jak to vyhlásil ve svém **Desateru** hned v prvním a druhém přikázání.

První přikázání přesně zní: „*Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby. Nebudeš mít jiných bohů přede mnou.*“ Druhé přikázání, (které římskokatolická církev ve svém katechismu kvůli svým sochám a obrazům světců vypustila) navazuje a přesně zní takto: „*Neučiniš sobě rytiny (tj. sochy a obrazy), ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž jsou na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách pod zemí. Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Neboť já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž*

nenávidí mne, a činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují a ostříhají (tj. respektují) přikázání mých." (**Bible Kralická, Exodus /2. kniha Mojžíšova/, 20. kapitola, 1–6. verš, text z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991, 34M–053, str. 74).**

O tom, že v **Desateru** ve **druhém přikázání** se jedná o sochy a obrazy lidí, není pochyb. V **5. knize Mojžíšově** nabádá Mojžíš izraelský národ k respektování Božího zákona a dává zvláště k tomuto prvnímu a druhému přikázání naprosto jasný výklad: „**1** Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já učím vás činiti, abyste živi byli, a vejduce, dědičně vládli zemi, kterouž Hospodin Bůh otců vašich vám dává. **2** Nepřidáte nic k slovu, kteréž já přikazuji vám, aniž co ujmete od něho, abyste tak přikázání Hospodina Boha svého, kteréž já přikazuji vám, zachovali. **3** Oči vaše viděly, co učinil Hospodin pro Belfegor, jak všechny lidi, kteříž odešli po Belfegor, vyhladil Hospodin Bůh tvůj z prostředku tvého. **4** Vy pak, přídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste do dnešního dne všickni. **5** Viztež, učil jsem vás ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí. **6** Ostříhejtež tedy a čňte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všechna ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest. **7** Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve všem volání našem k němu? **8** A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všechnen zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám? **9** A však hled' se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všechny dny života tvého; a v známost je uvedeš synům i vnukům svým. **10** A nezapomínej, že jsi onoho dne stál před Hospodinem Bohem svým na Orébě, když mi byl řekl Hospodin: Shromažď mi lid, ať jim předložím slova má, z nichž by se učili mne báti po všechny dny, dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své učili. **11** Tedy přistoupili jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hořela ohněm až do samého nebe, a byly na ní tmy, oblak a mrákota.) **12** I mluvil k vám Hospodin z prostředku ohně. Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste neviděli kromě hlasu, **13** Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto přikázal vám ostříhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou deskách kamenných. **14** Mně také přikázal Hospodin toho času, abych učil vás ustanovením a soudům, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí. **15** Protož pilně pečujte o duše své, (nebo neviděli jste žádného obrazu toho dne, když k vám mluvil Hospodin na Orébě z prostředku ohně), **16** Abyste neporušili cesty své, a nečinili sobě rytiny aneb podobenství nějakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy, **17** Podobenství nějakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka křídla majícího, kterýž létá v povětří, **18** Podobenství jakéhokoli zeměplazu na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ryby, kteráž jest u vodě pod zemí. **19** Ani pozdvihuj očí svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc, i hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klaněl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty věci oddal (tj. odevzdal, daroval, předal) Hospodin Bůh tvůj všechněm lidem pode vším nebem, **20** Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste byli jeho lid dědičný, jako jste dne tohoto. **21** Ale na mne rozhněval se Hospodin příčinou vaší, a přísáhl, že nepřejdu Jordánu, ani nevejdu do země té výborné, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví. **22** Nebo já umru v zemi této, a nepřejdu Jordánu, vy pak přejdete, a dědičně obdržíte zemi tu výbornou. **23** Hledtež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž učinil s vámi, a nečinili sobě rytiny, aneb obrazu jakéhokoli věci, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj. **24** Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň šírající, Bůh silný, horlivý. **25** Když zplodíš syny a vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a uděláte rytinu ku podobenství jakéhokoli věci, aneb učiníte něco zlého před očima Hospodina Boha svého, popouzejíte ho: **26** Osvědčuji proti vám dnes před nebem i zemi, že hrozně a rychle vyhlazení budete z země, do kteréž půjdete přes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydliti budete v ní, ale do konce vyhlazení budete. **27** A rozptýlí vás

Hospodin mezi národy, a maličký počet vás zůstane mezi pohany, do kterýchž zavede vás Hospodin, 28 A sloužiti tam budete bohům, dílu rukou lidských, dřevu a kameni, ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani čijí (tj. cítí, vnímají). 29 Jestliže pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy nalezneš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého a z celé duše své. 30 Kdyžť úzko bude, a přijdou na tě všechny ty věci, naposledy však, jestliže bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys hlasu jeho, 31 (Poněvadž Hospodin Bůh tvůj jest Bůh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani tě nezkazí, ani zapomene se na smlouvu otců tvých, kterouž s přísahou utvrdil jim. 32 Nebo ptej se nyní na dni staré, kteříž byli před tebou, od toho dne, v kterémž stvořil Bůh člověka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy věc podobná této tak veliké, aneb slýcháno-li kdy co takového? 33 Zdali kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně, jako jsi ty slyšel a živ zůstal? 34 Aneb zdali se kdy který Bůh pokusil, aby přijda, vzal sobě národ některý z jiného národu s zkušováním, znameními a s zázraky, skrze boje a ruku silnou, v rameni vztaženém a v hrůzi veliké, jako učinil všechno toto pro vás Hospodin Bůh váš v Egyptě před očima vašimi? 35 Toběť jest to ukázáno, abys věděl, že Hospodin jest Bůh, a že není jiného kromě něho. 36 Dalť s nebe slyšeti hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázal tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně. 37 Proto že miloval otce tvé, vyvolil sámě jejich po nich, a vyvedl tě před sebou mocí svou velikou z Egypta, 38 Aby vyžena národy veliké a silnější, než jsi ty, před tváří tvou, uvedl tebe a dal tobě zemi jejich v dědictví, jakož dnes vidíš. 39 Věziž tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného. 40 Protož ostříhej po všechny dny ustanovení a přikázání jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, aby dobře bylo tobě i synům tvým po tobě, a abys prodlil dnů v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.” (Bible Kralická, Deuteronomium /5. kniha Mojžíšova/, 4. kapitola, 1–40. verš, text z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991, 34M–053, str. 176–177).

Ve **3. knize Mojžíšově** říká Bůh o uctíváních modlách a obrazech Mojžíšovi: „Nedělejte sobě modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu nevyzdvihnete sobě, ani kamene malovaného v zemi vaší nestavějte, abyste se jemu klaněli; nebo já jsem Hospodin Bůh váš.” (Bible Kralická, Leviticus (3. kniha Mojžíšova), 26. kapitola, 1. verš, text z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991, 34M–053, str. 125–126).

Král David v **Žalmu 115.** jasně k uctívaným sochám píše: **1** Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou. **2** Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich? **3** Ješto Bůh náš jest na nebi, čině všechno, což se mu líbí. **4** Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských. **5** Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí. **6** Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí. **7** Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým. **8** Nechať jsou jim podobni, kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají. **9** Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest. **10** Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. **11** Kteříž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest. **12** Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu. **13** Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým. **14** Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše. **15** Požehnaní vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi. **16** Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům lidským. **17** Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení, **18** Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto času až na věky. Halelujah.” (Bible Kralická, Žalm, 115. kapitola, 1–18. verš, text z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991, 34M–053, str. 561–562).

A v **Žalmu 97.** se o uctívání model a rytin praví: „Zastydte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte modlami; sklánějte se před ním všickni bohové. To uslyše Sion, rozve-

selí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů tvých, Hospodine." (**Bible Kralická, Žalm, 97. kapitola, 7–8. verš, text z roku 1613, Česká biblická společnost, 1991, 34M–053, str. 552**).

Jak sama **Bible svatá** dosvědčuje, *uctívání, vyvyšování a klanění se jakýmkoli sochám, obrazům, sloupům a všem různým podobenstvím Boha* živý Bůh nejen neschvaluje, ale přímo doslova nenávidí. Touto modloslužbou je lidmi okrádán o svoji výhradní vykupitelskou a výhradní spásnou moc, o svoji čest, slávu, vyvýšenost, sílu a spravedlnost, a proto Jeho varování lidstvu proti modloslužbě patří v **Písmu svatém** k těm nejzávažnějším a nenaléhavějším s těmi nejtvrďšími, nejhroznějšími a nejkatastrofálnějsími následky v případě neuposlechnutí Božích výzev při porušení Božích rad, svědectví a přikázání. Koho to více zajímá, nechť si otevře **Bibli svatou** například ještě na těchto místech:

Jeremiáš 43,12.13,

1. Mojžíšova 31,19–36,

2. Mojžíšova 34,10–17,

3. Mojžíšova 18,26 + 19,4 + 22,1–5,

4. Mojžíšova 25,1–11.18 + 31,14 + 33,51–53,

5. Mojžíšova 7,1–6 + 12,3–4 + 16,20–22 + 22,9–29 + 27,15,

Soudců 2,11,

1. Samuelova 5,1–12 + 15,23,

1. Královská 15,11–14 + 21,26,

2. Královská 10,26–30,

1. Paralipomenon 16,23–36,

2. Paralipomenon 24,7–25 + 28,1–2 + 31,1 + 34,3–7,

Žalm 78,58 + 96,5 + 106,21–43 + 135,15,

Izaiáš 2,5–22 + 10,10–11 + 21,9 + 31,7 + 40,18–31 + 42,8–18 + 44,8–

28 + 45,20 + 48,5 + 65,3–7,

Jeremiáš 8,19 + 10,14 + 50,1–46 + 51,17 + 51,47.52,

Ezechiel 8,1–18+9,1–11 + 21,21 + 30,13,

Ozeáš 4,17 + 8,3–4 + 14,8,

Micheáš 1,7 + 5,13,

Nahum 1,14,

Abakuk 2,17–20,

Zachariáš 13,2,

Skutky apoštolů 7,38–45 + 14,13 + 19,24,

Epištola k Římanům 1,16–32,

1. epištola ke Korintským 5,9–11 + 6,9–11 + 10,1–22 + 12,2,

2. epištola ke Korintským 6,14–18+17,1,

Epištola ke Galatským 5,19–20,

Epištola k Efezským 5,5,

1. epištola Petrova 4,3–5,

1. epištola Janova 5,21,

Zjevení 9,20.21 + 21,8 + 22,14–16.

Všechna tato místa **Písma svatého** jasně dokazují, že *modlářství* neboli *modloslužebnictví* neboli *sloužení modlám* se týká všeho, co zastiňuje pravého, živého Boha a jeho výhradního spasení lidstva bez jakékoliv účasti lidí, všeho, co snižuje na úroveň lidí Jeho skutečnou stvořitelenskou moc a panování v celém vesmíru. *Modlami* může být cokoli. *Modlami* mohou být ženy, *modlou* může být majetek, *modlou* mohou být peníze či jiné bohatství, *modlou* se může stát moc, funkce, společenské postavení, lidská sláva, věhlas, obdiv a úcta veřejnosti – popularita. *Modlami* se mohou stát i nebeská tělesa i celý hvězdný prostor, *modlami* jsou v **Bibli**

svaté také nazývány uctívané a vyvyšované sochy, sošky, sloupy, různé obrazy, obrázky, medailonky i jakékoli uctívané a vyvyšované ztvárněné lidské obličejy, ale také i obrazy nebo jiná podobenství samotného Boha.

Bůh také v **Bibli kralické** jasně říká: „*Budte svatí, neboť já svatý jsem*“ (**3. kniha Mojžíšova 11,44.45 + 19,2 + 20,7; 1. epištola Petra 1,15.16**), to však neznamená pokyn k žádnému člověku nebo skupině lidí či přímo k církvi, aby si přivlastnili právo rozhodovat, kdo je svatým a kdo nikoli a vyhlašovat svaté k následnému uctívání a vyvyšování. Tento Boží příkaz se týká neustálého osobního, celoživotního, trvalého posvěcování sebe sama prostřednictvím Božího Slova v **Bibli**, prostřednictvím spojení s Bohem skrze modlitbu a skrze poslušství Božích rad, usměrnění, svědectví, přikázání a varování v **Bibli** a skrze dennodenní prožívání poznané zjevené pravdy ve svém osobním životě. Zde v těchto slovech není žádný příkaz k tomu, abychom se prohlašovali za svatého nebo se nechali prohlásit za svatého nebo naopak někoho svatým vyhlašovali.

Právo určit a vyhlásit Svatého má výhradně sám Bůh a pouze On sám rozhoduje, kdo bude na konci svého života ponechán v knize života neboli se stane Svatým, a tím po svém vzkříšení již věčně živým, a kdo bude z knihy života vyškrtnut a jeho jméno bude přepsáno do knihy mrtvých.

Bible svatá dovoluje lidstvu nahlédnout do této záležitosti a zjevuje několik jmen lidí, kteří jsou skutečně Svatými neboli byli Bohem vzati do nebe buď ještě za svého života, anebo až po smrti a následujícím vzkříšení a nyní žijí v těsné blízkosti Spasitele Ježíše Krista a sledují celý plán vykoupení a jeho naplňování i v současné době. Je to Enoch, který nepoznal vlastní smrt (**Epištola Židům 11,5**), dále Eliáš, který také neokusil svou smrt (**2. kniha Královská 2,1–18**), dále Mojžíš, který musel projít svou smrtí (**5. kniha Mojžíšova 34,5–7; Epištola Judova 9; Matoušovo evangelium 17,1–9; Markovo evangelium 9,1–10; Lukášovo evangelium 9,28–36**) a pak několik mrtvých Božích služebníků a proroků, kteří byli obživeni při ukřižování a následném vzkříšení Ježíše Krista a kteří se ukázali obyvatelům v Jeruzalémě (**Matoušovo evangelium, 27,50–53**). Jejich jména však **Bible** nesděljuje.

Ani v jednom případě Bůh nedovolil, aby se kdokoli z lidí těmto skutečným, pravým Světcům klaněl, je vyvyšoval a jakýmkoli způsobem je uctíval. Ježíš Kristus naopak **zakázal o celé věci popisované všemi evangelisty hovořit**, a to až do svého vlastního vzkříšení a také **nedovolil svým učedníkům, ani Petrovi, aby těmto Svatým ani jemu samotnému postavili „stánek“ neboli dnes bychom řekli kostel či kapli neb kapličku**. Ježíš velmi dobře věděl, že by se stavba a místo, kde se objevili vzkříšení Svatí, staly záhy kultovním místem, kde by nebyl uctíván a vyvyšován pravý, živý Bůh, ale že by se zde uhnízilo modloslužebnictví a pověrečnost s pověřivostí, tak jako v každém dnešním kostele zasvěceném některému z lidských svatých. Ani v následujících letech po vzkříšení a nanebevstoupení Ježíše Krista nenajdeme v **Bibli** sebemenší důkaz o tom, že by Bůh vydal příkaz k uctívání vzkříšených Svatých – Enocha, Eliáše, Mojžíše nebo oněch anonymních Božích proroků a služebníků, nebo dokonce k vystavění kostelů, chrámů či kaplí na jejich počest a slávu.

Lidmi vyhlašovaní světci mají za úkol hlavně orodovat před Bohem, Ježíšem Kristem a před Pannou Marií a ochraňovat lidi a jejich majetek, jejich vymoženosti. Člověk tak mezi sebe a svého jediného osobního Spasitele Ježíše Krista staví další a další prostředníky. Jak ovšem **Bible Kralická** jasně říká, Bůh kromě svého jediného Syna Ježíše Krista nepotřebuje a také nemá žádného jiného prostředníka, a již vůbec ne z řad lidí. „*Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka*. A protože vysvobození jemu způsobilo rámež jeho (tj. sám Ježíš Kristus), a spravedlnost jeho **sama** jej zpode-

přela (tj. spravedlivý samotný Ježíšův život až do své smrti a vzkříšení bez cizí lidské pomoci).“ (**Izaiáš 59,16**).

„Jedenť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš, kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všechny, na osvědčení časem svým.“ (1. epištola k Timoteovi 2,5–6). Tento verš jasně říká, že mezi Bohem a člověkem je JEN JEDEN JEDINÝ Prostředník a tím je sám Ježíš Kristus. Nikdo jiný, a tedy ani žádní světci vyhlášené římskokatolickou církví.

„Takt’ lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš.“ (Epištola k Židům 7,22). Prostředníkem mezi Bohem a člověkem v jeho záchraně (spasení) je podle Božího plánu učiněn výhradně Ježíš.

„Nyní pak tento náš nejvyšší kněz (tj. Ježíš Kristus) tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.“ (Epištola k Židům 8,6). Nejsou to žádní katoličtí světci, nejsou to žádní andělé ani jiné stvořené bytosti, ale pouze Ježíš Kristus, kdo je ustanoven do funkce prostředníka při záchraně člověka.

„Čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe obětoval nepoškrvněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému? A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni.“ (Epištola k Židům 9,14–15).

„A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe mluvící nežli Abelova.“ (Epištola k Židům 12,24).

„Jedenť jest vydavatel Zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného?“ (Epištola Jakubova 4,12).

„...A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do smrti, a to do smrti kříže. Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad každé jméno, aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí, A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha Otce.“ (Epištola k Filipenským 2,8–11).

„Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očisťuje nás od všelikého hříchu.“ (1. epištola Janova 1,7).

„Synáčkové moji, totoť vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo zhřešil, přimlucvi máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.“ (1. epištola Janova 2,1).

„Oznamte a přiveďte i jiné, a nechať spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasi-tele žádného kromě mne.“ (Izaiáš 45,21).

„Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně, nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.“ (Epištola k Římanům 8,34).

„Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství. A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně. Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl, Kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav. Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nej-

vyšší kněží, ale slovo přísežné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky." (**Epištola k Židům 7,24–28**).

Uctívá-li člověk nějakého světce a žádá-li jej o přímluvu u Boha, je tím nejen projevena nedůvěra Bohu a Jeho Synu Ježíši Kristu, ale Bůh je zároveň postaven do role bezcitného krutovládce, kterého je potřeba neustále obměkčovat a neustále udobřovat dary, obětmi a svými vlastními skutky a zásluhami. Navíc se tím žíví místo skutečné, pravé, životodárné víry jenom prázdna, smrtící pověrečnost a po- věřčivost.

A v neposledním důsledku je uctíváním svatých živena představa, že duše člověka je nesmrtelná a že je schopna žít samostatně a dokonce v nebi vedle nesmrtelného Boha a plnit stejnou úlohu, jako když je ve spojení s duchem člověka a s jeho tělem zde na Zemi. **Bible Kralická** však jasně skrze písemné projevy Božích proroků a služebníků říká, že je to výhradně sám Bůh a nikdo jiný, kterýž **sám má nesmr- telnost**, a přebývá v světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná. Amen. (**1. epištola k Timoteovi 6,16**). Uctí- váním svatých je udržován lidský, mylný názor v posmrtný život zemřelých, což je vstupní brána ke *spiritismu* a k černé a bílé magii.

Označí-li se člověk nebo skupina lidí či církev za schopného rozhodovat, kdo je svatý a kdo ne, pak se činí nejen stejně tak spravedlivým, jako je sám Bůh, ale navíc se přímo nad Boha povyšuje, a to tím, že v podstatě rozhoduje, kdo může a kdo nemůže z lidí orodovat za spasení lidstva a kdo bude a nebude stát před Bohem jako obměkčující přímluvce. Navíc tím, že si usurpuje toto právo i vůči ostatním li- dem, povyšuje se i nad ně a staví se do role spravedlivějšího a bezhříšného. Ovšem **Bible** jasně říká, že žádný člověk není spravedlivý a že každý člověk bez rozdílu hře- ší:

„Není zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a ne- hřešil.“ (Kazatel 7,20).

„Nebo jméno Hospodinovo slaviti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu, skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo **všecky cesty jeho jsou spravedlivé**. Bůh silný, pravdomluvný, a **není nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest.**“ (**5. kniha Mojžíšova 32,3–4**).

„Nejlstivější jest srdce nade všechno, a nejpřevrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podlé cesty jeho, podlé ovoce skutků jeho.“ (**Jeremiáš 17,9–10**).

„Což tedy? My převyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem, jakož psáno jest: Že **není spravedlivé- ho ani jednoho**. Není rozumného, není, kdo by hledal Boha. Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učiněni jsou; **není, kdo by činil dobré, není ani jednoho**. Hrob otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lítých hadů pod rty jejich. Kte- rýchžto ústa plná jsou zlořečení a hořkosti. Nohy jejich rychlé k vylévání krve. Se- tření a bída na cestách jejich. A cesty pokoje nepoznali. Není bázně Boží před očima jejich.“ (**Epištola k Římanům 3,9–18**).

Žádnému člověku proto není možné, aby se stavěl do role Boha a určoval mezi lidmi, kdo je svatým a kdo ne. Veškerá vyhlásování svatých například římskokato- lickou církví, jež sama navíc nerespektuje **Desatero** popsané v **Bibli svaté** a uctívá obrazy, sochy, sloupy a kříže, a veškerá zasvěcování chrámů, kostelů, kaplí, kapliček a dalších církevních budov, stejně tak jako soch a obrazů těmto určeným světcům jsou před Bohem naprosto prázdňým, bezduchým činem, který pro svoji rouhavost a modloslužebnictví Boha pouze uráží.

53.5 Taktika manipulace a propagandy

Základním nástrojem *taktiky manipulace a propagandy* jsou všechny druhy sdělovacích prostředků – masmédiu. Infiltrované sdělovací prostředky jsou centrálně neustále směřované na římskokatolickou ideologii a jejich prostřednictvím je pak manipulováno s veřejným míněním ve prospěch římskokatolické církve. Cílem je co nejvíce veřejné mínění ovlivnit a dosáhnout souhlasu u co největšího počtu lidí s římskokatolickými plány a činnostmi. Jedná se o taktiku podle jezuitské zásady: „*Vítězem je ten, kdo má v rukou tisk, propagandu a ideologii ve školách.*“ Jinými slovy: Moc má v rukou ten, kdo ideologicky vládne ve sdělovacích prostředcích, vytváří potřebné veřejné mínění a tak manipuluje s lidmi. *Propaganda* se neřídí zákony objektivit. Její síla tkví ve fanatismu. Vemlouvá se do duše lidu. *Propaganda* nemá pouze dohlížet na masmédiu, ale také ovlivňovat veřejné mínění a udávat tón veřejnosti. Tisk se musí stát bezpodmínečně hlasatelem zájmů a nároků římskokatolické církve, musí být této církvi bez výjimky podřízen a stát pevně na jejích ideologických pozicích. Šíří se agitační literatura, filmy a další. Při této *taktice* jde nejvíce o to vyhrát boj o moc v tisku. Je to zápas mezi římskokatolickou církví a státem a vítězství je na té straně, která má účinnější a působivější propagandu. Jedná se o manipulaci národa prostřednictvím ideologického ovládnutí masmédií.

V současné době můžeme jasně sledovat, jak je římskokatolická propaganda nástrojem likvidace pravdy, překrucování dějinných souvislostí a překrucování skutečností v dnešní politice, kultuře a veřejném životě. Mohli jsme vidět, jak se propagandy a nenávistných kampaní úspěšně využívalo proti ČSSD, ODS a opoziční smlouvě a sledujeme, jak římskokatolická církev školí mladé kádry do veřejných sdělovacích prostředků.

53.6 Taktika rozeštvávání národa

Další úspěšnou taktikou v dnešní době je *taktika rozeštvávání národa* s cílem ovlivnit veřejné mínění do takové míry, aby byl celý národ poštván proti demokraticky zvolené vládě. Veřejnost je rozeštvávána vzájemnou souhrou a vzájemnou spoluprací infiltrovaných politických špiček, agentur a masmédiu. Národ je cíleně dezorientován, maten a obelháván. Skandál stíhá skandál, veřejně se „pere špinavé prádlo“, na světlo vyplavávají aféry i aférky, podvody a klamy, lež stíhá lež a nikdo pořádně neví, co je pravda. Pak přichází na řadu snaha rozpoutat prostřednictvím nenávistných mediálních kampaní davové šílenství a náladu veřejného linčování.

Tato taktika byla například použita v roce 1997 při inscenaci puče v ODS. Spočívala ve vyvolání silné mediální kampaně o vykonstruovaných sponzorských aférách v ODS. Cílem bylo vyvolat odpor vůči V. Klausovi a jeho ODS a vytvořit tzv. ztotalizovanou jednotu národa proti korupci v ODS. Pak byla pohotově připravena a nabídnuta alternativa v podobě polouřednické vlády J. Tošovského, která měla veškerou rozvrácenost v zemi zachránit. Cíle bylo dosaženo. Demokratická vláda a koalice V. Klause se rozpadla, k moci se dostala zcela proklerikální nedemokratická vláda J. Tošovského sestavená podle potřeby sloužit římskokatolické církvi.

53.7 Taktika vykonstruovaného převratu pod rouchem demokracie

Cílem *taktiky vykonstruovaného převratu* neboli *vykonstruovaného puče pod rouchem demokracie* je odstranit a zlikvidovat demokracii samu a nastolit římskokatolickou vládu a

režim. Jde o vyvolávání situací, které vedou ke *zvrátům* za podpory zorganizovaných, tzv. *elitních skupin obyvatel*, které jsou ideologicky zmanipulovány. Podmínkou taktiky je vytvoření vlastní zpravodajské a potlačovatelské instituce a jejích nástrojů. Taktika probíhá pod záminkou preventivního úderu proti něčemu, co se jakoby chystá a čemu je potřeba v rámci „*demokracie*“ a „*demokratizačních procesů*“ předejít nebo, co je nutno odhalit. Údajně dostatečným důkazem nebývá zpravidla víc než velikost a hřmotnost vlastní akce. Věrohodnost těchto tzv. kardinálních důkazů nebyla však nikdy prokázána.

Taktika byla použita například v roce 1997 k rozbití koalice ODS s KDU–ČSL a ODA, namířena k likvidaci V. Klause a ODS a demokratického vývoje v naší zemi s cílem nastolit pouze proklerikální vládu sloužící zcela politice římskokatolické církve.

Také byla použita při pokusu o převrat v České televizi (tzv. „*krize v ČT*“) koncem roku 2000 a začátkem roku 2001 a při okupaci ČT a televize Nova za „*asistence*“ a podpory silně praktikujícího římského katolíka Jana Rumla (tehdy senátor) a Ivana Pilipa a dalších (např. Halík, Smoljak, Svěrák, Pehe, Kohák, Komers) s cílem obsadit televizní studia a vysílání římskokatolickými kádry. Živě vysílané mše v televizních prostorách provozované jezuitským knězem Halíkem, blokáda provozů televizních studií, „*noční hlídky*“ v čele s Rumlem a další rebelské, pučistické výstřednosti římských katolíků máme ještě plně v paměti.

53.8 Taktika střídavých obměn

Neustále se měnící situace vyžadují *taktiku střídavých obměn*, při níž se pružně střídají různé *taktiky*, které se právě v dané chvíli aktuálně používají. Málokdy se stane, že by se požívala jen jedna *taktika*. Většinou jedna *taktika* doprovází druhou, vzájemně se prolínají a střídavě doplňují tak, aby bylo v příhodné době a za jakýchkoliv okolností dosaženo cíle ke spokojenosti římskokatolické církve.

Z větší části jsou všechny taktiky používány zákulisně a za všech okolností, bez ohledu na cokoliv, čas a vynaložené prostředky nerozhodují. Konečným cílem je podlomení a následná likvidace protivníka neboli těch, kteří se nepoddávají římskokatolické ideologii.

Pokud dojde k vyzrazení strategie a plánů římskokatolických kruhů, dojde okamžitě k převtělení do jiného roucha a ke změně taktik. Je téměř pravidlem, že po určité době, jakmile ochabne pozornost veřejnosti nebo je jsou její oči a uši upoutány k jinému cíli (často záměrně podstrčenému), dochází k návratu k původním taktikám a k dokončení započaté činnosti pro dosažení původního cíle. Typickým příkladem *taktiky střídavých obměn* je boj římskokatolické církve se státem o svatovítskou Katedrálu.

53.9 Taktika rozklonování se

Cílem *taktiky rozklonování se* je způsobit zdání velikého množství organizací, hnutí a stran se stejnou politickou linií, ideologií, plány a činností. Tato taktika přivádí veřejnost i politiky k domněnì, že římskokatolické cíle, myšlenky nebo činnost jsou podporovány obrovským množstvím na sobě nezávislých, různě se nazývajících subjektů, které se spolu ani neznají a ani vzájemně nespolupracují. Záměrně se vytvoří více subjektů se stejnou politickou linií pod více názvy. Tím vznikne převaha nad protivníkem, kterého je možno přehlasovat a zlikvidovat.

Mezi takovými subjekty je však mnoho skrytých pojittek, které nejsou často na první pohled viditelné. Především je to skrývaná, utajovaná římskokatolická linie a ideologie, dalším pojítkem jsou stejné cíle a plány v souladu s římskokatolickou církví a dalším pojítkem je skutečnost, že za vznikem takového subjektu nebo za jeho založením stojí častokrát jeden a tentýž římskokatolický kádr nebo jedna a tažá Vatikánem řízená organizace. Požadavky takovýchto subjektů jsou většinou až nápadně stejné, avšak celkově to vypadá, jako kdyby tyto požadavky vznášelo veškeré spektrum společenského, kulturního, hospodářského a politického života země. Stejně „hlasy“ se střídavě ozývají z té či oné organizace, hnutí, spolku, od jednotlivců či od celé skupiny lidí.

Stále platí jezuitské heslo: „*Církev nepracuje pro dnešek, ani pro zítřek, ale pro budoucnost.*“ V ČR jsme mohli *taktiku rozklonování se* vidět v případě čtyřkoalice a různých impulsů, výzev, hnutí, spolků, rozmanitých lig a dalších různých uměle vytvořených iniciativ (*Impuls 99, Děkujeme, odejděte, Iniciativa smíření, ČT věc veřejná...*).

Taktika rozklonování se byla u nás použita také například při volbě prezidenta roku 2003, konkrétně při výběru „vhodných“ kandidátů. Především stranou *KDU-ČSL* a její satelitní *Unii svobody* bylo navrhováno velké množství lidí z řad *elitářů* a římskokatolických kruhů s cílem zaplavit svými kandidáty kandidátní listinu a množstvím tak převážit malý počet kandidátů ze stran *ODS* a *ČSSD*. Tím byl dán základ k tomu, aby se prezidentem stal člověk poslušný římskokatolické církve.

53.10 Volba prezidenta České republiky roku 2003

Volba prezidenta České republiky byla v podstatě souhrou několika jezuitských taktik dohromady a jen málokdo si tehdy uvědomoval, jak byla naše země jen malý krůček od rozpoutání intenzivních katolizačních procesů za případné podpory budoucí, silně katolické vlády a pod patronací případného Vatikánu poslušného nástroje v roli prezidenta. Bezesporu by také došlo k velikému posílení pozic a moci římskokatolické *KDU-ČSL* a jejích satelitních stran.

Na post prezidenta bylo v médiích od jara 2002 až do voleb roku 2003 podsouváno veřejnosti mnoho jmen „nejvhodnějších“ kandidátů, z nichž mnozí patří do výše zmiňované „*Elity národa*“ a nebo přímo patří do římskokatolických kruhů (jména jsou řazena abecedně, nikoli chronologicky za sebou): *Dagmar Burešová, Dagmar Lastovecká, Erazim Kohák, Helena Illnerová, Ivan Wilhelm, Jan Sokol, Jaroslav Bureš, Jaroslav Šedivý, Jaroslava Moserová, Jiří Gruša, Jiřina Šiklová, Josef Jařab, Josef Tošovský, Karel Gott, Lubomír Voleník, M. Kříženecký, Marek Eben, Martin Potůček, Milan Uhde, Miloš Zeman, Otakar Motejl, Pavel Klener, Pavel Rychetský, Petr Pithart, Richard Falbr, Stanislav Gross, Tomáš Halík, Václav Fischer, Václav Klaus a Zdeněk Svěrák.*

Čím více se blížil termín prvních voleb, tím intenzivněji v médiích prosazovala římskokatolická církev a politická římskokatolická klika v čele s *Cyrilem Svobodou* a také za intenzivní podpory prezidenta *V. Havla* jméno, které bylo veřejnosti naprosto neznámé – *Jan Sokol*. Toto jméno bylo vždy uváděno na prvním místě v doprovodu se jmény jako: *Tomáš Halík* či *Petr Pithart*, *Josef Jařab* nebo *Otakar Motejl*. Proti těmto jménům stavěla *ODS* od počátku profesora *Václava Klause*. Bylo zajímavé sledovat, jak byl *Jan Sokol*, konzervativní, římskokatolický a projezuitský profesor filosofie, systematicky prosazován římskokatolickými kruhy už hned od začátku mediální diskuse o kandidátech v únoru 2002 a jak byl potom stále intenzivněji v médiích podsouván jako údajně jeden z nejlepších a nejvhodnějších kandidátů.

Zajímavé je však na tom to, že vůbec nebyl v této době nikým z politiků oficiálně osloven a požádán o přihlášení se za kandidáta.

První volby 15.1.2003 však dopadly naprostým krachem a pro klerikální politiky to znamenalo rychlé vystřízlivění. Mnoho prokatolických či přímo římskokatolických nebo „elitních“ kandidátů to totiž vzdalo ještě než volby vůbec začaly a parlament sám pak naštěstí v první volbě dokončil „dílo zkázy“, když z kandidátů *Pithart – Bureš – Kříženecký – Klaus* nakonec v tajném hlasování nevybral ani jednoho. A podobně dopadly i druhé volby 24. ledna 2003, kde stáli „proti sobě“ *Klaus – Zeman – Moserová* a parlament opět nikoho nevybral. A zbylí potencionální kandidáti svou kandidaturu opět stáhli ještě před tímto kolem hlasování. Nejlépe si vedl prof. V. *Klaus*, který se stal jasným kandidátem pro třetí kolo voleb.

Parlamentní a senátní přípravy na třetí volby se však již nesly v duchu nervozity a uměle živené mediální hysterie – co se stane, když prezidentem bude zvolen expředseda nejsilnější opoziční strany ODS, V. *Klaus* a nebo, co když nebude zvolen nikdo a země bude bez prezidenta? Nastal čas zoufalého hledání protikandidáta vůči profesorovi *Klausovi*, který z obou voleb vyšel vždy jako vítěz s největším počtem hlasů, i když na zvolení za prezidenta jich ještě mnoho chybělo. Padala další možná jména jako: *Illnerová, Wilhelm* či *Klener* a recesně i *Karel Gott*. Do třetí volby byl pak nakonec navržen klerikálními a proklerikálními stranami a částečně i stranou ČSSD bývalý ministr školství v *Tošovského* katolické vládě z roku 1998, *Jan Sokol*, který před tímto třetím kolem hlasování kandidaturu na prezidenta přijal na základě oficiální žádosti politických špiček z ČSSD (*Špidla, Škromach*) s velikou propagandistickou podporou klerikálních politiků v čele s *C. Svobodou*.

Jakmile *Sokol* oznámil, že nabídku přijímá a že bude na prezidenta kandidovat, rozpoutala se v médiích až fanatická propaganda na podporu tohoto prošlechtického, bigotního, římskokatolického a hlavně projezuitského profesora ve snaze co nejvíce veřejnost a především všechny politiky ideologicky zmanipulovat a přesvědčit, že tento kandidát je ten nejvhodnější budoucí prezident v celé naší zemi a že ODS volí na prezidentskou funkci toho nejnemožnějšího člověka. Ve všech denících jsme pak četli stejné myšlenky a stejné argumenty, proč právě *Sokol* je ten nejlepší, četli jsme na něj stejnou chválu a stejné vyvyšování jeho vysokoškolských a akademických zásluh a titulů, klerikální politici ho najednou znali tak dokonale a „dlouho“, že mnoho z nich si s ním hned tykalo jako se svým dlouholetým přítelem, agentury jako na povel „náhle“ zjišťovaly, že právě on je tím na veřejnosti a mezi politiky nejoblíbenějším a nejváženějším kandidátem na prezidenta v zemi, klerikální a proklerikální novináři a redaktori psali a mluvili jako o závod, jak právě tento milý a vzdělaný člověk spasitelsky zachrání celou naši politickou scénu a všechna média ho v tu chvíli také nazývala stejně – „*Andělem míru*“.

Ale všechny deníky také stejné věci i zamlčovaly a jen nerady je pak musely později přiznávat, jako například *Sokolovu silnou náklonnost k sudetským Němcům* a nebo jeho *skutečný vztah k našim dějinám*:

„*Připomeňme známý fakt, že Jan Sokol podepsal (spoluorganizoval?) výzvu Smírání 95, v níž se požaduje, aby česká vláda jednala se zástupci sudetských Němců. Nyní připustil, že jako prezident už vládu k těmto jednáním nutit nebude. Ale jak potom chce na Hradě vůbec koncepčně existovat, když »názory měnit nehodlá«? Bude vládě tolerovat, že s Posseltem nejedná, a sám se s ním bude scházet? ...Vzpomínám v této souvislosti, co v kuloárech na téma požadavků petice Usmíření 95 tehdy řekl ministr zahraničí Josef Zieleniec: »Sdělo mi jasně několik vysoce postavených evropských diplomatů, abychom neblbli, neboť touto naivní politikou destabilizujeme řadu evropských zemí, Německo samo nevyjímaje.« Já vcelku nemám nic proti představě, že si Posselt u nás postaví pekárnu a pořídí domek s prodejnou trpaslíků*

nebo si koupí statek, sedne za traktor a začne hospodařit. Co k tomu však přidá Sokolův dobrácký politický sentiment, provázaný dokonalou právní naivitou?

V Evropě není místo pro snílky.

Evropská politika, to je mlýnice, v níž není místo pro snílky. Naposledy to předvedl zkušený Chirac. Jan Sokol politiku dělat nechce a ani neumí: chce konat dobro. K tomu jsou v normálním státě zařízeny nadace a církve, nikoli prezident, který má dělat politiku. Sokolovo možná konzistentní, ale s politikou neslučitelné filozofování má ovšem širší konsekvence. Jeho životní pouť svědčí o tom, že vnímá české dějiny a naše zakotvení v Evropě jinak než zakladatelé tohoto státu v roce 1918, a také jinak než Václav Havel. Stručně řečeno: Nikoli Havlíček, Masaryk a Peroutka, nýbrž Pekař a Hácha. Nikoli rok 1918, ale 1526. Nikoli Paříž a Londýn, nýbrž Berlín a Vídeň. Legitimní pohled. Platí však bezesbytku to, co říkal Masaryk: totiž že »státy se udržují těmi idejemi, na kterých se zrodily«. Jan Sokol není strážce těchto idejí, proto ani nemůže být reprezentantem masarykovského pojetí českého státu a vhodným prezidentem pro tuto zemi. Toto Jan Sokol velmi dobře ví. Pak je však otázka, proč vlastně na Pražském hradě chce být." (**Mladá fronta DNES, 27.2.2003, str. 7, článek ekonoma Karla Kříže: Proč ho nevolit...**).

„Sokol je vzdálen standardnímu politickému světu, jak jej reprezentují nejen občanští a sociální demokraté, ale i hlavní proud v lidové straně. Tento kandidát na prezidenta je pouze autentickým reprezentantem křesťansko-sociálního proudu v KDU-ČSL, vedeného poslancem Jiřím Karasem. Jde o zaryté katolíky, kteří stojí v permanentní svaté válce s »neduchovní« českou společností, již se snaží kárat, napravovat a přivádět do lůna »církve pravé«. Tito lidé proto působí jako předsunutá vojenská jednotka v týlu nepřítele. Projevuje se to odmítáním interrupcí, registrovaného partnerství, antikoncepce a snahou o rozšíření výuky náboženství na nižších stupních základních škol. Posledním velkým projektem je návrh smlouvy s Vatikánem, ustavující prominentní postavení jejich církve ve společnosti. Na všechny tyto otázky se ho snažili v klubu ČSSD ptát. Jan Sokol však odpovídal vyhýbavě a po odchodu prohlásil, že šlo o »pseudoproblémy«. Nicméně to, v jakých intencích prezident reprezentuje státní moc a jaká spojení přitom bude uzavírat, je podstatou výkonu prezidentské funkce.

...Z velké části i díky Václavu Havlovi byla dosud česká zahraniční politika atlanticky orientovaná a opírala se o strategické spojení s USA. Sokol je celou svou životní orientací a kontakty představitelem převážně německé koncepce sjednocující se Evropy, orientované na katolické kruhy v Rakousku a Bavorsku. To je snad nejvýznamnější rozpor s většinovými názory české společnosti. Jestli si premiér Špidla myslí, že systematickým tlakem tohoto 66letého muže politicky převychová, jde o další z jeho tragických iluzí. Bude-li zvolen Jan Sokol, stane se tak jedině díky jeho nepopíratelné přednosti - není Václav Klaus." (**Mladá fronta DNES, 27.2.2003, str. 7, článek B. Pečinky: Byl by nereprezentativní prezident**).

Ovšem jsou také skutečnosti, které byly ve všech denících zamlčovány po celou dobu voleb a jsou utajovány dodnes, jako například jeho velmi těsné a dlouhodobé, vřelé vztahy a kontakty s jezuitskými kněžími jak u nás tak v zahraničí a jeho veliká záliba v jezuitské literatuře a ideologii.

Jak se blížil den třetích voleb, 28.2.2003, získával Jan Sokol (také díky silné mediální propagandě a neustálého doporučování z římskokatolických kruhů) stále větší a větší podporu všech poslaneckých a senátorských klubů kromě ODS. Ochotno bylo pro něj hlasovat 138 poslanců parlamentu a senátu, včetně většiny ČSSD a části KSČM. Ke zvolení prezidentem mu chyběly již jen tři hlasy do minimálních 141 hlasů! Dva dny před volbami čteme v tisku, že se „komunisté zatím stále rozhodují, koho podpoří. Proto je včera navštívil i Sokol. »Nepodbízela se nám, zůstal svůj,« řekl o schůzce předseda strany Miroslav Grebeníček. Zároveň však v na-

rážce na Sokolovy výroky řekl: »Václav Klaus na rozdíl od pana Sokola nepochybuje o demokratickém charakteru KSČM. V tom má jasno.«" (Mladá fronta DNES, 26.2.2003, str. 1).

Situace začala být velmi kritická. Naštěstí včas, skutečně na poslední chvíli, dva nebo tři dny před třetím kolem hlasování, se do rukou komunistů dostaly materiály s informacemi odhalujícími projezuitské smýšlení prof. Sokola, jeho úzké, přátelské spojení s jezuitským řádem doma a v zahraničí, dále jeho veliké sympatie ke katolickým šlechtickým rodům v Evropě a jeho pevné, bigotní vztahy s římskokatolickou církví na bázi podřízenosti a poslušnosti vůči ní jako silně praktikujícího, pokorného katolíka. Písemnosti varovaly, že při zvolení tohoto člověka za kandidáta na prezidenta dojde k podvodu na vládu, senát a na celou českou veřejnost v tom smyslu, že si římskokatolická církev velmi dobře uvědomovala, že by si český národ nikdy nepřál mít za prezidenta římskokatolického kněze a tak na jeho místo už od samého počátku voleb propagandisticky podsouvala pod rouškou akademického vzdělání a akademických titulů tohoto svého agenta, který je pro strategii a konečné cíle římskokatolické církve extrémně vyhovujícím kandidátem. Málem to vatikánským kruhům v Praze vyšlo a byl zvolen Sokol. Avšak informace a materiály dokládající skutečnou pravdu se mezi komunisty rozšířily rychlostí blesku a doslova na poslední chvíli přispěly k zastavení budoucí otevřené katolizace země. Tyto písemnosti byly bezesporu poslední kapkou na „vahách pro a proti“ a KSČM v průběhu posledního dne před volbami skončila s nerozhodností a váhavostí. Její poslanci a senátoři pak dali druhého dne své rozhodující hlasy V. Klausovi, který tak získal 142 hlasů (velká většina komunistických poslanců a senátorů, 17 hlasů z ČSSD /i přes přísné diktátorské nařízení jejího šéfa V. Špidly zvolit Sokola a ne Klause/ a nejméně 1 hlas z KDU-ČSL /Kalousek/), zatímco Jan Sokol získal pouze 124 hlasů.

To, co nakonec přesvědčilo poslance a senátory z KSČM však žádná média nesdě- lila a těžko kdy již asi sdělí. V novinách jsme pak mohli číst o průběhu třetích voleb jen tyto následující oficiální informace:

„Komunisté se rozhodli. A předurčili tak výsledek

Rozhodující hlasy

Praha - Na Pražský hrad pomohli Václavu Klausovi zejména komunisté. O volbě se rozhodlo hned v prvním hlasování, kdy poslanci a senátoři KSČM téměř jednotně pomohli Klausovi do dalších kol. Komunisté věří, že s Klausem na Hradě posílí své pozice. Jasný pokyn, jak se chovat ve třetí prezidentské volbě, dal svým věrným předseda KSČM Miroslav Grebeníček hned ráno. Přistoupil k mikrofonu a Klause podpořil. »Český stát ve svém čele nepotřebuje slabou osobnost, ale vyrovnanou,« zdůraznil a ve zřejmé narážce na Jana Sokola dodal, že se prezidenta tentokrát podaří zvolit, »pokud nezacementujeme Hrad příznivcem landsmanshaftu, šlechty a klerikálů.«

Jak to vysvětlíme našim?

Vlivný člen KSČM potvrdil, že komunisté během včerejška řešili už jen to, jak skutečnost, že pomohou Klausovi do prezidentského křesla, vysvětlí své členské základem a voličům. Komunisté pak jednotně hlasovali pro Klause a stejnou taktiku použili i v druhém kole volby. Teprve poté mělo dojít na lámání chleba. »Předpokládám, že náš klub po druhém kole navštíví oba kandidáti,« stupňoval cenu komunistických hlasů Grebeníček. Pro komunisty se volba prezidenta stala příležitostí, jak posílit své pozice a vliv. Zjevný rozklad sociální demokracie je pro ně výzvou: »Nepotrvá to dlouho a staneme se nejsilnější levicovou stranou,« naznačil další poslanec KSČM. Spekuluje se však o mnohem konkrétnější odměně pro komunisty za to, jak hlasovali. Tři minuty v klubu Zájem o návštěvu komunistů před třetím kolem volby nakonec projevil jen Klaus. Nejprve hovořil pouze s Grebeníčkem. »Potkali jsme se na chodbě,«

připustil Klaus rozhovor s komunistickým předsedou. Také Grebeníček odmítl rozhovor šířeji komentovat. »Bylo to mezi čtyřma očima,« řekl. Ve čtyři hodiny odpoledne, po vyhlášení výsledků druhého kola volby, kdy zůstali ve hře oba prezidentští kandidáti, požádali komunisté o přestávku na poradu svého klubu. »Teprve teď se rozhodneme, zda umožníme zvolení Klause prezidentem, nebo jestli volbu zablokujeme tak, aby mohla přijít na řadu další,« naznačil místopředseda KSČM Jiří Dolejš. Komunisté se radili půl hodiny. Jediným hostem na jednání klubu byl - na tři minuty - právě Václav Klaus. »Přišel se nám připomenout, sám požádal o to, aby k nám mohl přijít. Řekl, že dodrží to, co během všech prezidentských voleb proklamoval. Ty tři minuty u nás pro něj měly význam. Myslím, že prezidenta se ve třetím kole zvolit podaří,« řekl poté Grebeníček. Část komunistů vystoupila v klubu s varováním, že pomáhat do křesla Klausovi není pro stranu strategické. Marně: většina klubu volila Klause i potřetí." (**Mladá Fronta DNES, 1.3.2003, str. 2**).

Reakce římskokatolických kruhů, jezuitů a projezuitských agentů byla jednoznačně silně záporná a před veřejností ani neskrývala hluboké zklamání, ale také ani pevné odhodlání se nevzdávat a vyčkávat na další vhodnou příležitost dostat do čela státu svého poslušného, prokatolického nebo ještě lépe přímo římskokatolického, Vatikánu oddaného člověka.

Nemůžeme necitovat slova, která pronesl po skončení volby hlavy státu odpůrce nového prezidenta, jezuitský kněz a „moralista“ T. Halík: „»Je mi nesmírně líto, že - především z vůle komunistů - jsme přišli o možnost mít v čele státu opravdu skvělého, moudrého, čestného muže - Jana Sokola. Václav Klaus je pro mne ztělesněním téměř pravého opaku názorů, hodnot a vlastností, které bych od nástupce Václava Havla očekával, je pro většinu společnosti symbolem 'Doby Kožené a Železné', která už jednou musí skončit. Nemohu se zbavit obav z velmi negativních dopadů této volby jak na domácí politickou scénu a mezinárodní vztahy, tak na morální klima české společnosti - a budu velmi rád, pokud se mé obavy nesplní. Avšak nepropadněme pesimismu: byli jsme před Klausem, budeme i po něm.«" (<http://www.granosalis.cz/>, **březen 2003**) a pro slovenský deník SME jasně řekl: „Zvolení Klauze považují za tragédii". (**SME, 4.3.2003, internet**).

53.11 Nejblíží cíl Vatikánu – smlouva a konkordát

Rozčarování projezuitských a římskokatolických kruhů z neúspěchu při volbách mělo své opodstatnění. Už rok před volbami prezidenta byl 25. července 2002 podepsán zástupcem Vatikánu arcibiskupem Erwinem Josefem Enderem a tehdejším ministrem zahraničních věcí České republiky Cyrilem Svobodou návrh konečného znění **Smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem. Smlouva** musela projít ještě souhlasným řízením parlamentu ČR a ratifikačním řízením nejvyšších ústavních činitelů včetně prezidenta.

Nově zvolený prezident se s tímto návrhem **Smlouvy** seznámil 14. ledna 2004 a své vyjádření poslal 5. února 2004 písemně ministru zahraničí, premiérovi vlády a dalším vysokým činitelům a také kardinálu Miloslavu Vlkovi. V dopise se postavil proti této smlouvě, přičemž své závěry jasně bod po bodu odůvodnil rozbořením celé **Smlouvy**. Dopis se okamžitě stal mezi politiky „hitem“ a „událostí číslo jedna“. Dopis nebo jeho části ihned pronikly od některého z adresátů do médií a také na veřejnost. Prezidentovi, když se o tom dozvěděl, záleželo na tom, aby nevznikly nějaké nepodložené dohady či mylné interpretace, a proto se nakonec rozhodl zveřejnit celé znění dopisu. Vůči tomuto dopisu zatím nikdo z římskokatolických kruhů otevřeně neoponoval, což jen dokazuje pádnost a pravdivost prezidentových argumentů. Dopis doslova bleskově obletěl celou republiku a četl jej každý, komu na naší vlasti ještě záleží.

Než však seznámíme čtenáře s dopisem, musíme napřed uvést kompletní text **Smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem**, který mezi tím vyšel na mnoha místech internetu:

**„Smlouva
mezi Českou republikou a Svatým stolicem
o úpravě vzájemných vztahů**

Česká republika a Svatý stolec

vycházejíce ze staleté tradice společných dějin českého státu a katolické církve,

přesvědčeny o prospěšnosti a nutnosti upravit vzájemné vztahy způsobem odrážejícím vývoj vztahů mezi státem a katolickou církví a také v souvislosti se zásadními změnami, k nimž dochází v Evropě,

vědomy si role katolické církve v českém státě, jakož i v evropských i světových dějinách při vytváření a ochraně duchovních, kulturních a lidských hodnot a rovněž potenciálu, kterým katolická církev disponuje v procesu usmíření ve světě,

uznávající skutečnost, že Česká republika je demokratickým právním státem chránícím přirozená a nezadatelná práva a základní svobody člověka,

vedeny zásadami mezinárodního práva a zvláště těmi, které se týkají dodržování lidských práv a základních svobod,

odvolávající se, Česká republika na svůj ústavní pořádek a právní řád a Svatý stolec na dokumenty Druhého vatikánského koncilu a na normy kanonického práva,

vyjadřující svou společnou vůli zabezpečit spolehlivou a harmonickou spolupráci mezi stranami

se dohodly takto:

Článek 1

Česká republika a Svatý stolec (dále jen »smluvní strany«) uznávají vzájemně svou mezinárodně právní subjektivitu, navzájem se považují za nezávislé a samostatné subjekty podle mezinárodního práva, a zavazují se tuto subjektivitu plně respektovat.

Článek 2

Smluvní strany potvrzují diplomatické zastoupení České republiky u Svatého stolce na úrovni velvyslanectví a diplomatické zastoupení Svatého stolce v České republice na úrovni apoštolské nunciatury.

Článek 3

(1) Církev římskokatolická a Církev řeckokatolická (dále jen katolická církev) jsou v České republice právními osobami v souladu s vnitřními předpisy katolické církve a právním řádem České republiky.

(2) Svatý stolec zabezpečí shodu hranic římskokatolických diecézí a apoštolských administratur, stejně jako řeckokatolických eparchií a exarchátů existujících v České republice se státními hranicemi České republiky.

Článek 4

Smluvní strany se shodují, že v České republice je respektována a zaručena náboženská svoboda v souladu s ústavním pořádkem České republiky a mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána.

Článek 5

(1) Svatý stolec bere na vědomí, že Česká republika je v souladu se svým ústavním pořádkem nekofesním státem a není tedy vázána na žádné náboženské vyznání.

(2) Česká republika bere na vědomí, že se katolická církev ve své činnosti řídí vlastními zásadami, zvláště pak učením Druhého vatikánského koncilu o ekumenismu a náboženském dialogu.

Článek 6

Česká republika svým právním řádem zaručuje katolické církvi právo, aby svobodně vykonávala své apoštolské poslání, spravovala své záležitosti, zejména ustanovovala, měnila nebo rušila své orgány a své vnitřní struktury, volila, jmenovala a odvolávala své duchovní a další osoby přímo zapojené do pastorační činnosti, a to v souladu se svými potřebami a podle svých předpisů, nezávisle na státních orgánech.

Článek 7

Smluvní strany respektují, že nikdo nemůže být nucen vykonávat vojenskou službu, pokud by to bylo v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním.

Článek 8

Smluvní strany uznávají, že hromadné sdělovací prostředky hrají důležitou roli při ochraně svobody myšlení a svědomí, jakož i svobody náboženského přesvědčení, a jsou připraveny je v naplňování této role i nadále podporovat.

Článek 9

Katolická církev vykonává obřady, při nichž je uzavíráno manželství. Takto uzavřený sňatek, splňující podmínky pro uzavření manželství stanovené právním řádem České republiky, má stejnou platnost a stejné právní důsledky jako občanský sňatek.

Článek 10

(1) Katolická církev si zřizuje v souladu se svými vlastními předpisy právnické osoby pro organizaci a vyznávání katolické víry a pro své působení zejména v oblastech školství, zdravotnictví, sociální a charitativní péče. Takto zřízené právnické osoby církve se stávají právnickými osobami ve smyslu právního řádu České republiky po splnění podmínek tímto právním řádem stanovených.

(2) Česká republika zaručuje katolické církvi právo vyučovat a vychovávat své duchovní, řeholní a laické pracovníky ve vlastních školách a výchovných zařízeních.

Článek 11

(1) Katolická církev má právo v duchu svého apoštolského poslání a vlastních předpisů zřizovat a provozovat vlastní školy, předškolní a školská zařízení, je se stávají součástí výchovně vzdělávací soustavy České republiky splněním podmínek stanovených právním řádem České republiky. Vysoké školy zřízené katolickou církvi jsou oprávněny působit v České republice po splnění podmínek stanovených právním řádem České republiky. Následující odstavce tohoto

článek upravují pouze postavení škol, a to včetně škol vysokých, předškolních a školských zařízení, které jsou, či se stanou součástí výchovně vzdělávací soustavy České republiky.

(2) *Církevní školy, předškolní a školská zařízení (dále jen školy) poskytují rovnocenné vzdělání a školské služby jako školy, předškolní a školská zařízení ostatních zřizovatelů, které jsou součástí výchovně vzdělávací soustavy České republiky. Jejich postavení a financování je upraveno právním řádem České republiky. Vysoké školy uvedené v odst. 1 poskytují vysokoškolské vzdělání rovnocenné vysokoškolskému vzdělání poskytovanému veřejnými a státními vysokými školami.*

(3) *Doklady o vzdělání dosaženém ve školách a na vysokých školách uvedených v odst. 1 považují smluvní strany za rovnocenné dokladům vydaným obdobnými školami a vysokými školami, které jsou součástí výchovně vzdělávací soustavy České republiky. Česká republika uznává doklady o vysokoškolském vzdělání a akademické tituly a hodnosti přiznané v teologii a náboženských vědách zahraničními teologickými fakultami státními i církevními, jež jsou katolickou církví uznávány, za podmínek stanovených právním řádem České republiky.*

(4) *Činnost katolických teologických fakult je upravena v souladu s právním řádem České republiky vnitřními předpisy fakulty, které schvaluje akademický senát vysoké školy po předchozím schválení příslušnou církevní autoritou. Církevní akademičtí pracovníci vyučující na veřejných vysokých školách katolické náboženství musí mít souhlas příslušné církevní autority. Odejmutí tohoto souhlasu znamená ztrátu pověření příslušného církevního akademického pracovníka k vyučování katolického náboženství.*

(5) *Česká republika umožní výuku katolického náboženství ve školách, předškolních a školských zařízeních a účast dětí a mládeže na aktivitách v oblasti využití volného času organizovaných katolickou církví s ohledem na svobodu svědomí, přesvědčení a zodpovědnost a zájem rodičů a jiných zákonných zástupců dětí. Tyto činnosti jsou prováděny za podmínek stanovených právním řádem České republiky a podle programů stanovených příslušnou autoritou katolické církve.*

(6) *Katolická církev zajišťuje výuku katolického náboženství ve školách, předškolních a školských zařízeních, které jsou součástí výchovně vzdělávací soustavy České republiky, prostřednictvím učitelů, kteří na základě své odborné a pedagogické způsobilosti budou pověřeni výukou katolického náboženství dokumentem (missio canonica) vydaným místním ordinářem. Zrušení tohoto pověření má za důsledek ztrátu pověření příslušného učitele vyučovat katolické náboženství. V pracovněprávních vztazích budou pro učitele katolického náboženství platit stejné podmínky stanovené právním řádem České republiky jako pro ostatní učitele.*

(7) *Obsah a metodika vyučování katolického náboženství podle odstavce 6 musí být v souladu s učením a zásadami katolické církve; směrnice, programy a učebnice pro toto vyučování vyžadují schválení příslušnou církevní autoritou.*

Článek 12

(1) *Smluvní strany budou pokračovat ve spolupráci při ochraně a udržování kulturního dědictví České republiky, jež je nedílnou součástí evropského kulturního bohatství.*

(2) *V každé diecézi bude příslušná komise ustavená diecézním biskupem spolupracovat s příslušnými místními orgány s cílem ochrany kulturních památek zejména celostátního významu, jakož i dokumentů archivních či historicky a umělecky cenných, nacházejících se v kultovních a církevních objektech katolické církve.*

(3) *Katolická církev, vědoma si svého kulturního dědictví, se zavazuje, že umožní všem, kdo mají zájem se s ním seznámit, aby k němu měli přístup, a aby se mohlo stát předmětem jejich studia.*

(4) *Česká republika bude z peněžních prostředků státu nadále podporovat katolickou církev v péči o její kulturní památky a národní kulturní památky, sbírky muzejní povahy a jednotlivé sbírkové předměty, stejně jako archiválie, a to na úrovni rovnocenné s podporou jiných vlastníků věcí, jež jsou součástí národního kulturního pokladu.*

Článek 13

(1) *Katolická církev poskytuje podle svých možností humanitární pomoc v České republice a v zahraničí a je připravena při ní spolupracovat s vládními a nevládními organizacemi České republiky.*

(2) *Charitativní organizace katolické církve v České republice se řídí vlastními stanovami v souladu s právním řádem České republiky a mají právo na financování jimi poskytovaných sociálních služeb ze státního rozpočtu za stejných podmínek jako jiná zařízení téhož, nebo obdobného typu.*

(3) *Katolická církev má právo vykonávat v zařízeních poskytujících sociální služby duchovenskou a pastorační službu pro osoby v nich umístěné, jež o to požádají.*

(4) *Další podmínky pro výkon a zajištění duchovenské a pastorační služby v zařízeních poskytujících sociální služby mohou být stanoveny dohodou mezi příslušným církevním představitelem a příslušným zařízením sociální péče.*

Článek 14

(1) *Katolická církev má právo zřizovat a provozovat zdravotnická zařízení za podmínek stanovených právním řádem České republiky.*

(2) *Katolická církev má právo vykonávat ve zdravotnických zařízeních duchovenskou a pastorační službu pro osoby v nich umístěné, jež o to požádají.*

(3) *Další podmínky pro výkon a zajištění duchovenské a pastorační služby ve zdravotnických zařízeních mohou být stanoveny dohodou mezi příslušným církevním představitelem a příslušným zdravotnickým zařízením.*

Článek 15

(1) *Za podmínek stanovených právním řádem České republiky katolická církev:*

a) *má právo vykonávat duchovenskou a pastorační službu ve věznicích, vazebních věznicích, popř. dalších zařízeních obdobného charakteru;*

b) *má právo působit i při poskytování probačních, mediačních a obdobných služeb souvisejících s trestním řízením a výkonem trestu či opatřeních na to navazujících;*

c) *může být pověřena správou a provozováním objektů, ve kterých je zřízena věznice.*

(2) *Bližší podmínky pro výkon a zajištění služeb uvedených v odst. 1 stanoví dohoda mezi katolickou církví a příslušným správním úřadem.*

(3)

Článek 16

(1) *Katolická církev má právo zajišťovat duchovenskou službu pro příslušníky ozbrojených sil, kteří o to požádají, za podmínek stanovených právním řádem České republiky.*

(2) *Další podmínky pro výkon ustanovení uvedených v odst. 1 mohou být upřesněny smlouvami mezi katolickou církví a příslušnými správními úřady. Tato ustanovení nebrání smluvním stranám v uzavření samostatné dohody o výkonu duchovenské služby pro příslušníky ozbrojených sil.*

Článek 17

(1) *Česká republika bude usilovat způsobem co možná nejrychlejším a pro obě strany přijatelným o dořešení otázek týkajících se majetku katolické církve.*

(2) *V České republice je ekonomické zabezpečení katolické církve zaručeno právním řádem České republiky. V případě vypracování nového modelu financování bude zajištěno, aby proces jeho zavádění nebyl v přechodném období příčinou ekonomických problémů v katolické církvi. Nový model by nahradil model stávající.*

(3) *Příslušné orgány České republiky a zástupci katolické církve podle článku 18 této Smlouvy budou vzájemně spolupracovat v záležitostech uvedených v odst. 1 a 2.*

Článek 18

(1) *V otázkách týkajících se celé katolické církve v České republice, zejména pak v záležitostech vyžadujících nová či doplňující řešení, jedná s ministerstvy a jinými správními úřady České republiky Česká biskupská konference. Tímto ustanovením není dotčeno právo smluvních stran jednat v těchto otázkách.*

(2) *Uvedené otázky mohou být upraveny též jak novými smlouvami mezi smluvními stranami, tak dohodami mezi příslušnými správními úřady a Českou biskupskou konferencí, jednající se souhlasem Svatého stolce.*

Článek 19

Případné sporné otázky týkající se výkladu nebo provádění této smlouvy budou řešeny smluvními stranami diplomatickou cestou.

Článek 20

Tato smlouva může být měněna a doplňována na základě vzájemné dohody smluvních stran. Změny a doplňky musí být provedeny písemnou formou.

Článek 21

(1) *Tato smlouva podléhá ratifikaci ze strany České republiky v souladu s jejím právním řádem a ratifikaci ze strany Svatého stolce podle jeho procedurálních předpisů.*

(2) *Tato smlouva vstoupí v platnost prvního dne měsíce následujícího po dni výměny ratifikačních listin.*

(3) *Tato smlouva se sjednává na dobu neurčitou. Každá ze smluvních stran však může smlouvu písemně vypovědět, v tom případě skončí platnost smlouvy 6 měsíců ode dne doručení oznámení o výpovědi druhé smluvní straně.*

Dáno v Praze dne 25. července 2002 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a italském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Za Českou republiku
Cyril Svoboda

Za Svatý stolec
+ Erwin Josef Ender

Pozn. zpracovatele:

- Text smlouvy byl převzat z webu České biskupské konference (<http://www.-cirkev.cz>);
- Se smlouvou musí vyslovit souhlas Parlament ČR a ratifikovat ji k tomu oprávněný činitel. Součástí českého právního řádu se Smlouva stane zveřejněním ve Sbírce mezinárodních smluv.
- Info z webu ČBK: Smlouvu mezi Českou republikou a Svatým stolcem o úpravě vzájemných vztahů podepsali dnes ve 14.00 hodin místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda a zástupce Svatého stolce, apoštolský nuncius v ČR arcibiskup Erwin Josef Ender."

A nyní následuje již zmíněný **dopis** prezidenta České republiky, prof. Václava Klause odeslaný 5.2.2004 Cyrilu Svobodovi a veřejnosti sdělený 13.2.2004:

„Vážený pane místopředsedo,

děkuji za Váš dopis ze dne 14. ledna 2004 ohledně Smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolcem, který jsem si spolu se svými spolupracovníky velmi pozorně prostudoval.

Nepopírám, že ze strany Ministerstva zahraničí byla při přípravě této smlouvy vykonána spousta práce a jsem si též velmi dobře vědom toho, že každá smlouva mezi dvěma stranami je střetem dvou zájmů a že proto na sto procent nemůže vyhovovat ani jednomu z nich. Ve Vašem dopise zmiňujete potřebu »jisté empatie k argumentům druhé strany«, což je jistě správné, ale to nemůže být argumentem proti tomu, že je třeba hledat pro tu smluvní stranu, kterou zastupujeme, co nejlepší výsledek. Říkáte také, že text smlouvy v dnešní podobě »představuje pro Českou republiku optimální výsledek«. Nedomnívám se, že je tomu tak. Oproti dnešnímu stavu smlouva nabízí posun pouze ve směru výhodném pro stranu druhou.

Jsem přesvědčen, že by smlouva v této podobě v žádném případě neměla být uzavřena. Ve smluvním právu je logické, že důvod k uzavření smlouvy je jen tehdy, kdy si obě strany navzájem něco poskytují. V textu této smlouvy je však pouze výčet toho, co Česká republika jako suverénní stát poskytuje Svaté stolici, zatímco Česká republika od Svaté stolice nic nežádá, ani nedostává. Není tudíž důvod smlouvu uzavírat, je-li to většinou navíc smlouva spíše rekapitulační, neboť většinu věcí Česká republika jako samozřejmost zaručuje podle současného právního stavu svým platným právem.

Dovolte mi, abych uvedl několik konkrétních argumentů:

- nemyslím, že je správné uvádět v Preambuli, že vycházíme »ze staleté tradice společných dějin českého státu a katolické církve«, protože to neodůvodněně symetrizuje český stát a Svatý stolec. Společné dějiny jsme neměli, dalo by se snad říci, že v dějinách současně existovaly i český stát i katolická církev. Hledání umělé kauzality či podmíněnosti je výraznou extenzí rozumného vidění této věci;

- vzájemné vztahy mezi českým státem a katolickou církví je možná výhodné upravit smluvně, jak se říká v druhém odstavci Preambule, ale musím trvat na tom, že to nemá žádnou souvislost se změnami, ke kterým dochází v dnešní době v Evropě;

- ustanovení článku 1 je zbytečné. Česká republika nepotřebuje prohlášení Svatého stolce o uznání její suverenity a stejně tak opačně – ČR udržuje se Svatým stolicem diplomatické styky a proto ho touto smlouvou nemusí uznávat jako subjekt mezinárodního práva;

- podle diplomatického práva je možné úroveň diplomatického zastoupení kdykoliv změnit a proto je ustanovení článku 2, ve kterém se zavazujeme k jisté úrovni zastoupení, nesprávné;

- v článku 3 se zavádí nejasná formulace, že je katolická církev právníkou osobou »v souladu s vnitřními předpisy katolické církve a právním řádem České republiky«. Tato věta může mít smysl jen v případě, že jsou tyto předpisy identické. Nejsou-li, smlouva musí říci, který má přednost. Toto ustanovení je v této podobě zbytečné;

- za zcela mylný považuji článek 4, který vyslovuje analytický soud o realitě České republiky (který by eventuálně mohl snad jediné patřit do Preambule). Je absurdní zařadit do smlouvy větu, že se »smluvní strany shodují«, že je v České republice respektována náboženská svoboda, protože to implikuje, že má Svatý stolec jakési výsadní právo posuzovat míru náboženské svobody v naší svrchované zemi;

- stejně nepřijatelný je článek 5. Česká republika sice může brát »na vědomí, že se katolická církev ve své činnosti řídí vlastními zásadami«, ale je naprosto nepochopitelné, proč má tuto samozřejmost závazným způsobem sdělovat v této mezinárodní smlouvě. Stejně tak není zapotřebí, aby Svatá stolice smluvně brala na vědomí ústavu České republiky. Kdybychom na toto přistoupili, pak bychom asi potřebovali prohlášení každého suverénního státu ve světě, že naše ústava platí. Dodatek, že bereme na vědomí, že se katolická církev zvláště řídí »učením Druhého vatikánského koncilu o ekumenismu a náboženském dialogu«, je zcela nepatřičný, protože učení Druhého vatikánského koncilu je aktuální ideologií (kterou může někdo sdílet a jiný ne), ale nemá nic společného s ústavním pořádkem či legislativou;

- v článku 7 nelze deklarovat, že smluvní strany mají respektovat, že »nikdo nemůže být nucen vykonávat vojenskou službu«. Toto snad může - i v této smlouvě - prohlásit Česká republika, ale určitě ne druhá strana, která - pokud se nemýlím - nemá žádné občany, které by mohla nutit k výkonu vojenské služby. Navíc je snad evidentní, že s rušením povinné vojenské služby v České republice je celá tato formulace zbytečná;

- v článku 8 »uznávají« smluvní strany, že hromadné sdělovací prostředky hrají důležitou roli a že je budou podporovat. Za prvé, hromadné sdělovací prostředky hrají důležitou roli v lidské společnosti bez ohledu na to, jestli to tyto dvě smluvní strany uznají nebo ne, za druhé, nedovedu si představit, jak bude český stát nebo Svatý stolec podporovat hromadné sdělovací prostředky a za třetí, i kdyby to Česká republika chtěla dělat, není důvod, aby se k tomu zavazovala ve smlouvě s cizím státem;

- v článku 10 se říká, že si »katolická církev zřizuje v souladu se svými vlastními předpisy právnícké osoby« a že se »takto zřízené právnícké osoby církve stávají právníckými osobami ve smyslu právního řádu České republiky po splnění podmínek tímto právním řádem stanovených«. Z dikce tohoto článku plyne, že je tento proces automatický a že není třeba žádné uznání orgány České republiky. To považuji za nepřijatelné. Stejný automatismus je v prvním odstavci článku 11;

- v článcích 11, 14, 15 a 16 se opakovaně říká, že »katolická církev má právo...«. To je formulace jakoby z jiného textu než je dvoustranná smlouva. Jediné možné znění je »Česká republika zaručuje katolické církvi možnost...«;

- články 6, 7, 8, 9, 10, 11 jsou zbytečné. To, co se tam uvádí, plyne z právního řádu České republiky, není důvod to stvrzovat touto smlouvou. Odstavec (4) článku 11 není možný. Musel by se změnit zákon o vysokých školách. Smlouva používá pojem »příslušná církevní autorita«, který v našem právním řádu není. Stejně sporný je odstavec (7), který vyžaduje, aby Česká republika posuzovala a odpovídala za to – že je »obsah a metodika vyučování katolického náboženství...v souladu s učením a zásadami katolické církve«;

- v článku 15 a 16 se opakovaně mluví o »právu katolické církve«, což nedává smysl. Mělo by to smysl jen tehdy, kdyby církev tvrdila, že je toto její právo nějak omezováno, což Česká republika nemůže touto smlouvou implicitně připouštět;

- v prvním odstavci článku 17 se dává zcela zbytečně jednostranný příslib, že »Česká republika bude usilovat způsobem co možná nejrychlejším a pro obě strany přijatelným o dořešení otázek týkajících se majetku katolické církve«, i když je zřejmé, že jde o vysoké politikum české současnosti a že je tento příslib díky tomu neúnosně »slibující«. Česká republika se nemůže zavazovat jiné zemi, jak bude řešit své vnitřní poměry.

Vážený pane místopředsedo, seznámil jsem se i s některými dalšími smlouvami, které Svatý stolec uzavřel s jinými zeměmi. Formulace, které mi v textu této smlouvy vadí, jsem v nich nenašel (např. ve smlouvě se Slovinskem se nemluví »o společných dějinách slovinského státu a katolické církve«, ale »o staleté historické vzájemné spojitosti slovinského lidu a katolické církve«, není tam ani slovo o vojenské službě, není tam nic o církevních koncilech, nemluví se obecně o hromadných sdělovacích prostředcích, ale říká se, že »církev má právo, aby zakládala vlastní sdělovací prostředky«, atd.). To také považuji za velmi důležité.

Vážený pane místopředsedo, ze všech těchto důvodů si myslím, že je v České republice nemožné a neprůchodné smlouvu v této podobě přijmout a předesílám, že bych ji v této podobě nebyl ochoten podepsat. Protože mi však osobně velmi záleží na pozitivním dořešení vztahů mezi Českou republikou a Svatým stolicem, prosím o sdělení, zda je možné, aby Vaše ministerstvo začalo vést nové jednání. Jsem připraven i na osobní konzultace a pomoc v tomto směru. Pokud by tomu tak nebylo, zvažoval bych možnost převést pravomoc k vyjednávání na jinou instituci.

Se srdečným pozdravem,
Václav Klaus

Vážený pan
JUDr. Cyril Svoboda
Místopředseda vlády a ministr zahraničních věcí ČR"

(<http://www.klaus.cz/klaus2/asp/clanek.asp?id=GfY1TbQGkQcS>).

V případě výše uvedené smlouvy bychom si předně měli všimnout skutečnosti, že se nejedná o smlouvu mezi Českou republikou a Vatikánem, nýbrž o smlouvu mezi ČR a Katolickou církví jako takovou. Jak píše matematik a fyzik Dr. **Přemysl V. Jedlička**, »jediné, co se totiž týká ve smlouvě Vatikánu, je zmínka o diplomatických zastoupeních. Zbytek smlouvy (viz

např. <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/sml-cr-v.htm>) hovoří o tom, co má stát udělat pro Katolickou církev, což je principiálně nepřipustné."

A dál tento důležitý postřeh rozvádí: „Představme si totiž, že by ČR sepsala smlouvu s Rakouskem, týkající se řetězce Julius Mainl a jeho postavení v Čechách. Je pochopitelné, že se Rakousko snaží, aby každá rakouská firma měla co nejlepší postavení v zahraničí. Kdyby ale ČR podepsala smlouvu s Rakouskem o Mainlovi, musela by podepsat podobnou smlouvu s Francií o Carrefouru, s Belgií o Delvitě, s Německem o Bille apod. A co české obchody? Kdo sepíše mezinárodní smlouvu s ČR o postavení českých obchodů?

Katolická církev je sice v ČR největší z registrovaných církví, to ale neznamená, že má právo na speciální zacházení. Uznávám, že je rozumné, aby byly katolické charitativní organizace postaveny na roveň těm ateistickým, co ale ty protestantské, ty mohou být diskriminovány? Uznávám, že je rozumné, aby katechismus na školách učil lidi pověření Katolickou církví, v čem je ale jiné pravoslaví nebo židovství?

Vše, co navrhovaná mezinárodní smlouva říká o vztahu katolické církve a státu by mělo být řešeno českými zákony týkajícími se v Čechách registrovaných církví. Není sebemenší důvod, aby byl Katolické církvi dopřán luxus, že je její status zakotven v mezinárodní smlouvě, která je nadřazena jakémukoliv zákonu ČR.

Nemám nic proti tomu, aby Česká Republika sepisovala smlouvy s Vatikánem; musí to být však smlouvy, ze kterých obě strany něco získají a které se týkají opravdu států, nikoliv konkrétních institucí. A to navrhovaná smlouva opravdu nesplňuje a je správné, že ji prezident smetl ze stolu. A ještě jedna věc. Smlouvu, o které dnes byla řeč sepisovali na české straně katolíci, což je tak trochu konflikt zájmů. Pro příště, aby nemohl být nikdo podezřelý ze zaujatosti, by měli smlouvu sepisovat lidé, kteří nemají vztah k druhé straně, tzn. za ČR nekatolíci a za Vatikán lidé nečeského původu." (<http://artax.karlin.mff.cuni.cz/~vincenzo/layout.cgi?postrehy/22-2-04.html>).

Mnohé myšlenky z **dopisu** prezidenta Václava Klause korespondují také se článkem Dr. **Vladimíra Bíby** v srpnovém vydání **Newsletter** z roku **2007**, který nese název: „**Smlouva s Vatikánem je zbytečná**“. Článek v mnoha úhlech pohledu potvrzuje zbytečnost smlouvy i její skrytou útočnost na demokracii České republiky. (viz **PŘÍLOHY** na konci posledního svazku jako **Příloha č. 40**, <http://cepin.cz/docs/newsletter/2007-08.pdf?PHPSESSID=81606d0c094934716161342a0a7a3f5a>).

Nyní stojíme před dalšími volbami prezidenta ČR a jedno je jisté. Opozice vůči stávajícímu prezidentu *Klausovi* velmi zesílila. Zdánlivě největším argumentem projezuitských a prokatolických kruhů a politiků je to, že ještě není dokončena vzájemná smlouva s *Vatikánem* a že jsme údajně posledním státem v *Evropě*, který ještě nemá s *Vatikánem* uzavřený *konkordát*, což je prý „*nesmírná ostuda*“ a „*mezinárodní faux pas*“. To je ovšem veliký podvod a hrubá lež! Z důvodu tohoto nestoudného oklamávání naší veřejnosti jsme proto vložili na konec posledního svazku (viz **PŘÍLOHY**) mimo jiné také **Přílohu číslo 39**, v níž souhrnně ukazujeme, který stát v *Evropě* má s *Vatikánem* *konkordát* a který jen *smlouvu* případně **VŮBEC NIC!!!** A nenechme se mýlit – Vatikán smlouvu už považuje za uzavřenou a schválenou a tudíž ze svého pohledu za platnou a to, že ji náš prezident nepodepsal, považuje papežská diplomacie za náš vnitřní organizační nepořádek. Papež a jeho kurie má ohledně této smlouvy již naprosto jasno a považuje ji za plně funkční.

Už od jara roku 2007 se v médiích hovoří o dvou protikandidátech vůči *V. Klausovi*: o bývalém disidentu *Jiřím Dienstbierovi* a římskokatolickém šlechtici a odchovanci jezuitů, zakladateli prokatolicky orientované *Strany zelených*, *Karlu Schwarzenbergovi*, současném mi-

nistru zahraničí (plným jménem: *Karl Johannes Nepomuk Josef Norbert Friedrich Antonius Wratislaw Mena von Schwarzenberg*).

Dá se očekávat, že proti současnému prezidentovi (stejně jako i proti dalším budoucím „nepohodným“ prezidentům), pokud před papeženci necouvne, budou opět navržena jména několika „vyhovujících“ kandidátů najednou (a nejlépe až na poslední chvíli) tak, jak to žádají jezuitské taktiky. Z mnoha stran budou podsouváni lidé ochotní spolupracovat na splnění cílů římskokatolické církve, lidé poslušní vatikánských příkazů a aktivně přímo či nepřímo spolupracující s jezuitským řádem. Je přeci nutné dokončit rozebrání všech zbývajících lesů, polí, pozemků a majetků s tím souvisejících neboli územně zlikvidovat *Českou republiku* (ekonomicky se to již zcela povedlo!) a udusit tak další z posledních dvou zbývajících jistot (totiž území a národnost) svobodné nezávislosti českého, moravského a slezského národa na církvi a na okolních římskokatolických státech a tím i na *Vatikánu* samotném. Až dojde k úplnému rozkradení *České republiky* a k úplnému pozemkovému připoutání k okolním římskokatolickým státům zvláště prostřednictvím šlechty a *Česká republika* tak v podstatě územně zanikne (ekonomicky se to již stalo), dojde k její definitivní likvidaci cestou postupné a cílené devastace národního jazyka až k jeho totálnímu potlačení a na konec dojde k co největšímu vymazání pravého, nepokřiveného a nezmrzačeného národního povědomí obyvatelstva.

Dnes to zní naprosto nevěrohodně, nicméně sama historie nás o tomto neměnném plánu papežského *Říma* poučuje a již z dávna nás před ním varuje. Národ *Čechů, Moravanů* a *Slezanů* byl vždy, stále je a bude pokaždé trnem v oku římskokatolické církvi a jejímu vatikánskému vedení. Záleží pouze na lidech v parlamentu, v senátu a ve vládě, do jak velké míry likvidaci národa připustíme či dokonce uspíšíme nebo naopak oddálíme a tak zpomalíme. Řím se však svých ambicí na ovládnutí českého státu a jeho obyvatelstva a také své pomsty za nedokončenou pobělohorskou katolizaci *Čech, Moravy* a *Slezska* nikdy nevzdal a také ani nikdy nevzdá. Nemá to totiž „v popisu práce“.

V této knize jsme si stručně shrnuli hlavní projevy mnohotvárné činnosti Tovaryšstva Ježíšova, a to v průběhu všech čtyř století. Ukázali jsme si také, že bojovný a dokonce vojenský charakter této známé ultramontánní organizace je dostatečným vysvětlením titulu, který je jí často připisován: *Tajná armáda papežství*.

Tento řád kněžského vojska se oddal především činnosti ke slávě Boží – ve skutečnosti však ke slávě svatého stolce, na což je pyšný. Zároveň se snaží v tisku, který cenzurují, skrývat všechno, jak jen je to možné, a činnost na svém oblíbeném poli mezinárodní politiky vykládat jako „apoštolské“ záměry.

Chytré maskování, předstírání nevinnosti, žertovné poznámky o tom, že jim duševně nemocní nepřátelé připisují „temné plány“, což podle nich nemá žádné opodstatnění – to všechno je třeba na vahách vyvážit jednomyslným nepřátelstvím veřejného mínění vůči nim, a to vždy a všude tam, kde se objeví a začnou působit a reakcí státníků a politiků na jejich intriky, které ve všech zemích vyústily v jejich vypovězení, a to dokonce i v těch nejkatoličtějších.

Nevyvratitelným argumentem je 56 rozkazů k vyhoštění, budeme-li citovat jen ty nejdůležitější! Už to samo o sobě by mělo stačit k důkazu o zlé podstatě tohoto jezuitského náboženského řádu.

Cožpak to není pro občanské společnosti nebezpečné, když je to nejpůsobivější nástroj papežství k prosazování jeho zákonů ve vládách jednotlivých zemí? A jsou to takové zákony, které již ze své podstaty neberou žádné ohledy na nejrůznější národní zájmy. Svatý stolec, v podstatě oportunistický, hájí tyto zájmy, pokud jsou v souladu s jeho vlastními zájmy. Tak tomu bylo, jak jsme viděli, i v roce 1914 a 1939. Potom jezuité vydatně podpoří, avšak konečný výsledek není pro žádnou zemi nikdy přínosem. To jsme poznali i v roce 1918 a 1945.

Vatikán je hrozný ke svým nepřátelům nebo k těm, kdo se mu protíví a odhalují o něm pravdu. Tato obojživelná kleropolitická organizace je však ještě strašnější vůči svým přátelům a přívržencům. Kdo si bude dávat dobrý pozor, může být včas předem varován jejími lstivými, pokoutnými výpady. Koho však sevře do svých náručí, ten dopadne strašně.

T. Jung o tomto tématu napsal v roce 1874 následující řádky, které nijak nezestárlý: „*Moc Francie je nepřímou úměrnou poslušnosti vůči římské kurii.*“ (**T. Jung: *La France et Rome; Charpentier, Paříž 1874, str. 369***).

A ještě svědek z pozdější doby: M. Joseph Hours při studiu působení francouzské poměrně „neposlušnosti“ (zde by bylo spíše vhodnější slovo „poslušnost“): „*Není o tom pochyb. Po celém světadílu (a možná, že dnes už po celé zeměkouli), všude, kde má katolicismus pokušení plést se do politiky, je zároveň v pokušení stavět se proti Francii.*“ (***L'Annee politique et économique; 19, quai Bourbon, Paříž, 4e, leden–březen 1953, str. 2***).

To je skutečně přiléhavá poznámka, i když výraz „pokušení“ je poněkud slabý.

Není dobře vystavovat se tomuto nepřátelství, jako musel dojít k následujícímu závěru plukovník Beck, dřívější ministr zahraničních věcí toho nejkatoličtějšího Polska.

„Vatikán je jedním z těch, kteří jsou v první řadě zodpovědní za tragédii mé země. Příliš pozdě jsem si uvědomil, že jsme naši zahraniční politiku vedli tak, aby přesně sloužila výhradním zájmům katolické církve.“ **(Prohlášení ze dne 6. února 1940).**

Navíc osud katolických Habsburgů nebyl příliš povzbudivý. Pokud jde o Německo, které je srdci papežů tak drahé, a to zvláště Piovi XII., nemohlo být nakonec spokojeno ani s nákladnými výsadami, které mu Jejich svatosti štědře udílely.

Ve skutečnosti nechápeme, zda ze všeho toho bláznivého dychtění po ovládnutí světa měla římskokatolická církev nějaký zisk. Byly to plány, které udržovaly při životě především jezuité. Těšila se církev v průběhu čtyř století, ve kterých tito záškodníci šířili v Evropě nesváry a nenávisť, vyvražďování a zkázu, od třicetileté války až po Hitlerovo tažení, zisku nebo utrpěla ztrátu?

Odpověď je jednoduchá. Nejjasnějším a nejvýstižnějším výsledkem je neustálé slábnutí oficiálního „*dědictví svatého Petra*“ – je to smutný, ale spravedlivý konec tolika zločinů!

Dosáhli jezuité lepších výsledků v samotném Vatikánu? To je velmi nejasné. Jeden katolický spisovatel napsal:

„Jejich cílem vždy bylo centralizovat církevní moc, kterou mají. Neomylnost papeže dráždí biskupy i vlády. Nicméně na Tridentuském koncilu o ni žádali a na Vatikánském koncilu (1870) ji dostali. ...Proslulost tovaryšstva udivuje uvnitř církve stejně tak jeho odpůrce jako jeho příznivce. Uctíváme tovaryšstvo nebo se ho přinejmenším alespoň bojíme, domníváme se totiž, že může udělat cokoli, a podle toho se i chováme.“ **(Andre Mater: Les Jesuites, Reider, Paříž, 1932, str. 118).**

Další katolický spisovatel ostře vyjádřil, jaké následky bude mít koncentrace moci do rukou pontifa:

„Tovaryšstvo Ježíšovo podezíralo život jako zdroj kacířství a proti němu postavilo svou autoritu. Zdálo se, že Tridentuský koncil je poslední závěť katolicismu, že je to poslední skutečný koncil. Po něm už bude pouze Vatikánský koncil, který požehná abdikaci koncilů. Všichni dobře víme, co papežové získali na konci koncilů. Došlo k obrovskému zjednodušení a také zbídačení! Římské křesťanství na sebe bere charakter absolutní monarchie, která je nyní i na věky založena na papežské neomylnosti. Je to krásný obraz, platí se však za něj životem. Všechno pochází z Říma a Řím je ponechán k tomu, aby spoléhal zase jenom na Řím.“ **(Henri Petit: L'Honneur de Dieu; Grasset, Paříž, 1958, str. 8).**

Dále tento spisovatel shrnuje, na čem má tovaryšstvo zásluhu: *„Pozdrželo možná smrt církve, ale udělalo to pomocí jakési smlouvy se smrtí.“* **(Henri Petit: L'Honneur de Dieu; str. 88).**

V církvi se pod loyolovskou nadvládou šíří skleróza, ne-li přímo nekróza (odumírání). Bdělí strážci dogmatu, kteří svůj starobylý charakter a své přežitky zdůrazňují neobvyklým uctíváním Panny Marie, jezuité, mistři Gregoriánské pontifikální univerzity, kterou založil Ignác z Loyoly, kontrolují vyučování na seminářích, dohlížejí na misijní činnost, vládou ve Svatém oficiu (inkvizici), oživují činnost katolíků, cenzurují a řídí náboženský tisk ve všech zemích, s největší pečlivostí a láskou opatrují slavná poutní místa: Lourdes, Lisieux, Fatimu a další. Jsou zkrátka všude a za důležité můžeme pokládat to, že papeži při mši musí vždy asistovat nějaký jezuita. Jeho zpovědníkem je také vždy jezuita.

Když tovaryšstvo usiluje o dokonalou koncentraci veškeré moci do rukou svrchovaného pontifa, pracuje ve skutečnosti pro sebe a papež, který má z jejich práce navenek zisk, může pouze opakovat známé úsloví: *„Jsem jejich šéf, proto jdu za nimi.“*

Takže je stále těžší a beznadějnější odlišit činnost svatého stolce a tovaryšstva. Tento řád, který je skutečnou páteří katolické církve, směřuje k tomu, aby měl nad ní úplnou nadvládu. Nyní už nejsou biskupové dlouhou dobu ničím víc než pouhými „úředníky“, kteří poddajně vykonávají všechny rozkazy přicházející z Říma nebo spíše od jezuitů.

Bez pochyby se Loyolovi učedníci snaží maskovat před očima věrných katolíků stále větší krutost stále totalitnějšího systému. Katolický tisk pod jejich přímým vedením vytváří ve čtenářích dojem, že předkládá různé názory, že je jakoby nezávislý a otevřený „novým“ myšlenkám; otcové, kteří dovedou být všem lidem vším (viz např. celá 1. strana **Katolického týdeníku č. 42, 18.10.1998**), ochotně předvádějí žonglérské triky, které předčí už jenom hvězdopravci. V pozadí této malicherné zábavy bdí věčný jezuita, o němž výše zmíněný autor napsal: „Je mu vrozená nesmiřitelnost. Díky své zručnosti umí míchat karty, vyniká pouze v tvrdošijnosti.“ (**Andre Mater: Les Jesuites, str. 192**).

Výjimečné příklady této tvrdošijnosti a zákeřné zaujatosti nacházíme v trpělivé práci členů tovaryšstva, kteří se snaží lépe či hůře přizpůsobit „moderního“ a vědeckého ducha, na kterého si dávají dobrý pozor, aby vyhovoval obecně všem požadavkům „učení“ a zvláště pak poněkud modlářským formám pobožnosti – uctívání Marie a činění zázraků – těmto dvěma věcmi dělají i nadále tu nejhorlivější propagaci.

„*Tradiční Fatimský den se konal 13. ledna. ...Tradici Fatimských dnů zahájil právě kardinál Joachim Meisner (kolínský arcibiskup) 13. května 1994 a to... v pražské bazilice sv. Jakuba Staršího na počest zjevení Panny Marie v portugalské FATIMÉ 13. května 1917. ...Požehnal sochu Panny Marie Fatimské, kterou přivezl jako dar zdejšímu chrámu. Od té doby se zde Fatimské dny konají každý 13. den v měsíci a tato tradice se rozšířila i do mnoha dalších kostelů.*“ (**Katolický týdeník, č. 4, 25.1.1998**).

Bylo by přehnané říkat, že jejich úsilí je korunováno úspěchem. Budeme-li míchat vodu a oheň, získáme především páru. Ale i nestálost těchto obláčků je poněkud atraktivní pro vychytralou mysl, ačkoli byla varovaná, že příliš mnoho puntičkářství odvádí od upřímné zbožnosti. „*Odstup, satane!*“

Co se toho týče, přijdou nám vhod němečtí metafyzici. V nich najdeme všechno, co potřebujeme, a dokonce i opak toho. Neexistuje žádná dětinská pověra, která by si po puntičkářském rozboru nezískala určité zdání závažnosti, ba dokonce i hloubky. Je docela zábavné pozorovat tuto hru v různých časopisech a bulletiních různých kulturních skupin.

Tam tazatel najde materiál, který potřebuje, a to zvláště ten, kdo má poněkud nenormální zálibu a raduje se ze čtení mezi řádkami.

Tito lidé plní hořkosti však nežijí jenom v oblasti spekulací. Jezuitští otcové dbají na to, aby dali svému apoštolátu mezi „intelektuály“ pevný pozemský základ. K darům Ducha, které štědře udílejí svým učedníkům, jsou přidávány četné výhody. Kromě jiného je to i starodávná tradice. V době Karla Velikého dostali Sasové obrácení na víru bílou košili. Ti, kteří dnes těží svůj prospěch z nově nalezené nebo znovu objevené víry, se těší jiným přednostem, zvláště v akademickém a vědeckém světě. Ne příliš chytrý student bez obtíží skládá všechny zkoušky. Profesor získává profesorské křeslo podle vlastního výběru, lékař, který je „věřícím“, dostává kromě bohaté klientely i přednost jako žadatel o vstup do nějaké důležité společnosti atd. .. Přirozeným postupem tito vyvolení nováčci získají další, a protože ve množství je síla, bude jejich spojené úsilí neúčinnější v té oblasti, které říkáme vládnoucí kruhy.

To můžeme vidět ve Španělsku, ale i jinde.

V deníku *Le Monde* ze 7. května 1956 věnoval M. Henri Fesquet důležitý článek španělskému „*Opus Dei*“ (Dílu Božímu). Když definoval činnost pobožnostkářské a okultní or-

ganizace, napsal: „Její členové... mají za cíl pomáhat intelektuálům dosáhnout úzkostlivého stavu dokonalosti tím, že vykonávají svoje zaměstnání a posvěcují profesní práci.“

M. Fesquet si je dobře vědom, že nejde o nic nového, protože o kousek dál uvádí: „Jsou obviňováni – a to nelze popřít – že chtějí zaujmout klíčová postavení v zemi, chtějí být jádrem univerzity, administrativy, vlády. Snaží se zabránit tomu, aby se na tato místa dostávali nevěřící nebo liberálové, ty pak chtějí i vylučovat.“

Je jasně vidět, že do Francie „Opus“ vstoupil „tajně“ v listopadu 1954. „Přinesli“ ho dva kněží a pět laiků, lékaři a studenti medicíny. Asi to tak bude, ale nevíme, proč bylo toto papežské posílení třeba, když už ve Francii dávno probíhá, a to hlavně v lékařském a akademickém světě, jak to odhalily určité skandály při zkouškách a soutěžích.

V každém případě francouzská odnož této akce, tak zvaného *Božího díla*, se už nejeví jako „tajná“, soudě podle toho, co píše Francois Mauriac:

„...dostalo se mi podivuhodné důvěry, ve skutečnosti natolik podivné, že kdyby nebyl dole podepsán jeden katolický spisovatel, který patří mezi mé přátele a kterému věřím, myslel bych si, že se jedná o pouhý vtip. Nabídl svůj článek jednomu časopisu, který jej s povděkem přijal, ale neproplatil. Přešly měsíce a můj přítel znervózněl, vyptával se, co se s článkem stalo a nakonec dostal odpověď od ředitele časopisu: »Jak pravděpodobně víte, Opus Dei kontroluje vše, co během posledních několika měsíců vydáváme. A Opus Dei absolutně zakázal vytisknout tento text.« Přítel se mě potom ptal: »Co je to Opus Dei?« I já se tedy upřímně a bezelstně ptám...” (**Le Bloc-notes de M. Francois Mauriac v Expressu ze dne 29. října 1959**).

Na tuto otázku – na kterou naráží M. Francois Mauriac a která není tak „bezelstná“, jak říká – se může význačný akademik zeptat těch, které velmi dobře zná: spisovatelů, vydavatelů, knihkupců, vědců, přednášejících, lidí kolem kina a divadla – pokud nedá přednost tomu, aby se informoval přímo ve vydavatelských střediscích.

Pokud jde o opozici k *Opus Dei*, která vznikla mezi jezuitu, nemůžeme v tom vidět nic jiného než skupinovou rivalitu. Tovaryšstvo – jak jsme řekli i dokázali – se rychle „modernizuje“ i „začleňuje“, podle okolností tak, aby bylo každou nohou v jednom táboře. *Le Monde* otiskl článek M. Jean Creacha, který nás ironicky zve k obdivu „Auto-da-fe španělských jezuitů“, naštěstí se omezuje jen na díla francouzské literatury. Tente, jezuitský cenzor, jak se zdá, asi nebyl „modernistou“, podle toho, co říká M. Jean Creach:

„Kdyby měl otec Garmendia moc kardinála Taveryho, jehož pohled připodobňuje Greco k blesku v nazelenalé masce nad kardinálským purpurem, seznámilo by se Španělsko s naší literaturou jedině od zcenzurovaných nebo dokonce státních spisovatelů.“

Potom autor cituje několik zábavných příkladů očístné horlivosti reverenda otce a končí tímto trefným zamyšlením:

„Jsou mozky vytvořené našimi jezuitu natolik slabé, že se nedovedou postavit ani tomu nejmenšímu nebezpečí, že by mohly zvítězit samy nad sebou? šeptal zlomyslný jazyk. Řekni mi, milý příteli, jestliže toho nejsou schopni, jakou hodnotu může mít učení, které jim udílí takovou slabost?“ (**Le Monde; 31. srpna 1950**).

Tomuto humornému kritikovi můžeme odpovědět, že daná slabost mozků utvářených jezuitu je ve skutečnosti hlavní hodnotou jejich učení – ale také jeho nebezpečím.

To je skutečnost, ke které se musíme stále vracet. Zvláštním řízením – kromě některých úctyhodných, dokonce i známých výjimek – jsou zapřisáhlými nepřáteli svobody myšlení. Jsou to vymývači mozku s vymytými mozky!

To je jejich síla, ale zároveň i slabost a zranitelnost. M. Andre Mater nesmírně dobře charakterizuje totalitarismus jejich řádu: „*Pomocí disciplíny, která v duchu sjednocuje jezuitu s jeho všemi ostatními společníky, jedná a myslí každý z nich s intenzitou třiceti tisíc dalších jezuitů. To je jezuitský fanatismus.*“ (**Andre Mater: Les Jesuites, str. 193**).

Dnes je ještě strašlivější než kdy předtím. Tento jezuitský fanatismus, absolutní vládce římskokatolické církve, ji hluboce zapletl do světové politiky, ve které má zalíbení bojechtivý a vojenský duch, kterým se tovaryšstvo vyznačuje. Pod jeho péčí podnikla papežská organizace a svastika smrtící útok na nenáviděný liberalismus a pokusila se zavést „*nový středověk*“, jak Hitler slíbil Evropě. (**Frederic Hofet, opak. cit., str. 172**).

Navzdory šílenému plánu von Ledóchowského, navzdory Himmlerovi, „*našemu Ignáci z Loyoly*“, navzdory koncentračním táborem pomalé smrti, navzdory zkaženému myšlení *Katolické akce* a bezuzdné propagandě jezuitů ve Spojených státech, se plán „*prozřetelného muže*“ a „*svatopetrské dědictví*“ nevydařil. Místo aby se rozšířilo na Východ, bylo tím zmenšeno.

Zůstává tu nepopiratelná skutečnost: Nacionálně socialistická vláda, „*ta nejkatoličtější, jakou kdy Německo mělo*“ (**Frederic Hoffet's: L'Equivoque catholique et le nouveau clericalisme, str. 172**). Byla také v největším rozsahu otrocky krutá – a to bereme v úvahu i srovnání s barbarskými dobami.

Pro mnoho věřících je to skutečně nepříjemné tvrzení, ale vyplatí se o něm přemýšlet. V řádových „*vesničkách*“, kde byl výcvik přesným obrazem jezuitistické metody, pán – alespoň zdánlivý – Třetí říše vytvářel tuto „*elitu SS*“, před kterou se podle jeho přání „*otřásal*“ svět – ale také zvracel odporem.

Stejně příčiny vyvolávají stejné důsledky. „*Existují disciplíny, které jsou příliš těžké, než aby je lidská duše mohla snést, které úplně odstraní svědomí... Je to zločin odcizení se sobě samému maskovaný hrdinstvím... Žádný příkaz nemůže být dobrý, jestliže na prvním místě ničí duši. Když se člověk plně zapojí do společnosti, ostatní bytosti ztrácejí na důležitosti.*“ (**Henri Petit: L'Honneur de Dieu; str. 25, 72, 73**).

Nacističtí vůdcové ve skutečnosti neuvažovali o „*jiných bytostech*“; totéž můžeme říci o jezuitech!

„*Udělal si modlu z poslušnosti.*“ (**Henri Petit: L'Honneur de Dieu; str. 25, 72, 73**).

A na tuto naprostou poslušnost se odvolávali odsouzení v Norimberku, aby jí omluvili své strašlivé zločiny.

Nakonec si od téhož autora, který tak dobře rozebral jezuitský fanatismus, vypůjčíme konečné odsouzení:

„*Odsuzujeme tovaryšstvo za jeho dovednost, za jeho politiku a podvod. Přisuzujeme mu všechny rafinované kalkulace, všechny skryté pohnutky, všechny lstivé údery. Odsuzujeme je i za inteligenci jeho členů. A přesto není jediné země, kde by tovaryšstvo nezažilo velké zklamání, kde by se neprojevalo nějakým skandálním způsobem a nepřivolalo na sebe spravedlivý hněv.*“ (**Henri Petit: L'Honneur de Dieu; str. 25, 72, 73**).

Ptáme se však: Kdyby jejich machiavelismus (politika prováděná bez ohledu na morální principy, užívající jakýchkoli prostředků, nazvaná podle ital. politika 15. a 16. století N. Machiavelliho) měl hloubku, která se mu obecně připisuje, vrhali by se tito vážní a hloubaví lidé do bezedných hlubin katastrof, které lze předvídat lidskou moudrostí a které museli předpokládat? Ptáme se proto, protože řád už takové katastrofy zažil ve všech civilizovaných zemích.

Vysvětlení je prosté. Tovaryšstvo řídí mocný genius. Je to genius natolik mocný, že je občas žene i proti překážkám, jako by je mohli rozbít, „**Ke slávě Boží**“. „Jezuité byli... iniciátoři a organizátoři masové katolické organizace – »Katolická akce«. Aktivně se zúčastňovali a zúčastňují činnosti katolických stran. Jezuité byli nadšenými obdivovateli fašismu a nacismu. Jezuita Tacchi-Venturi byl pro 20 let Mussoliniho zpovědníkem, jezuita Stempfler byl spoluautorem Hitlerovy knihy »Mein Kampf«. Jezuité spolupracovali s fašistou Paveličem v Jugoslávii a Tisem v Československu; stáli za zády metropolitů Šeptyckého v Západní Ukrajině, hrají významnou úlohu v nejbližším okolí Franca ve Španělsku a Salazara v Portugalsku.“ (**L.N. Velikovič: Vatikán, náboženství, finance a politika, str.144**).

Tímto géniem není generál, nebo jeho rádce, arcibiskupové, ani hlavy všech domácností. Ti už jen poslouchají neviditelnou, ďábelskou mocnost, která hýbe svým řádem – řádem svých nástrojů – jezuitů.

„To je ten živý génius tohoto obrovského těla. Je to nevyhnutelná síla vycházející z tohoto seskupení zavrženého svědomí a spoutané inteligence. Je to výbušná síla a tyranský zuřivý fanatismus řádu, který vyplývá z jeho samotné podstaty. Když se nahromadí mraky a blesk má sílu, bouře musí propuknout.“ (**Henri Petit: L' Honneur de Dieu, str. 152–153**).

Od roku 1939 do roku 1945 usmrtila bouře 57 milionů duší, zpustošila a zničila Evropu.

Musíme být na stráži. Stejná mračna mohou ukrývat další a ještě horší katastrofu. Znovu může začít blýskat a svět může být uvržen do „bezedné propasti, kterou lze lidskou moudrostí předzvědět,“ ale ze které, když se do ní nechá uvrhnout, by ho žádná mocnost nemohla zachránit.

Navzdory tomu, co mohou říkat mluvčí Vatikánu, to není „antiklerikalismus“, co nás přivedlo k pečlivému studiu politiky Vatikánu a jezuitů, a k odsouzení jejich pohnutek a prostředků, ale byla to nutnost uvědomit veřejnost o tajnostkářské činnosti fanatiků, kteří neustoupí před ničím – minulost to častokrát potvrdila – aby dosáhli svých cílů.

Viděli jsme, jak se během 18. století evropské monarchie sjednotily, když chtěly zneškodnit tento zlý řád. Nyní může v klidu osnovat své intriky a zdá se, že demokratické vlády se o to vůbec nezajímají.

Nebezpečí, jakému je svět vystaven díky tovaryšstvu, je dnes daleko větší než v době „rodinného spolku,“ a dokonce ještě větší než v době, kdy propukly dvě světové války.

Nikdo se nemůže opíjet klamnými iluzemi, pokud jde o otázku, jaké smrtelné následky by měl další konflikt.

Kapitola 55

Závěr autorů k prvnímu českému vydání z roku 1998

55.1 Slovo na závěr

Kniha nikdy nevyčerpá téma, které se týká jezuitů, neboť jejich činnost nikdy neustane. I přes svou rozsáhlost má kniha za úkol čtenáře pouze navigovat na okruh souvislostí a pomoci mu zorientovat se v té obrovské změti mezinárodního dění. Je mnoho témat, které jsme z prostorových důvodů nemohli rozvinout, např. otázka *interupcí* ve vztahu k politice Vatikánu, používání *Duchovních cvičení – exercicií* v psychiatrickém léčení a při léčbě vůbec (viz např.: **Katolický týdeník, č. 4, 25.1.1998, str. III**), zavedení Svatopetrského haléře v Čechách na den 22.2.1998 (viz např.: **Katolický týdeník, č. 8, 22.2.1998**) nebo o mystériu Mše, o pokání, o zpovědi (viz např.: **A. Tondi: Jezuité, str. 286 – 317**) či o morálce duchovních popisované v knihách jezuitských kněží J. Aertnyse a C.A. Damena **Morální teologie, Řím 1944 a Turin 1944 (A. Tondi: Jezuité, str. 290, 297)** a v knihách dalších autorů, které nejen, že nejsou zrušeny, ale jsou naopak dalšími a dalšími jezuitskými teology a „moralisty“ doplňovány a vydávány i v dnešní době; a podobně.

Už tak je tato kniha informacemi doslova nabytá. Další přísun informací, co se Vatikánu a jezuitů týká, by už hraničil se čtenářovou možností, to vše přijmout a strávit.

Proto jsou u některých témat napsány pouze základní údaje jako prvotní informace. Ale pokud po nich čtenář bude pátrat dál, pokud se od nich odrazí a bude do hloubky hledat v solidních zdrojích – nejlépe historicko-faktografických – pak jistě dosáhne uspokojivých výsledků. To však už necháváme na čtenářově samostudiu.

Lze očekávat, že bude mnoho lidí, kteří budou veřejně po této knize šlapat se slovy: „Tato kniha každého, kdo je jen trochu zapojen do politiky a je římským katolíkem, hned označuje jako jezuitu.“ Toto extrémní obvinění však můžeme s čistým svědomím odmítnout. V žádném případě totiž není pravdivé.

Jednak je to silně překroucený pravý smysl a význam této knihy. Ten leží v té realitě, že i česká politika je ze strany Říma ohrožena a že v budoucnu hrozí katolizace celé světové a tedy i české veřejnosti (pokud bude lhostejná k rozpínání katolicismu a apatická k ambicím na světovládu římskokatolické církve), a to jakoukoliv formou a se všemi následky.

Kniha tedy na základě historických údajů a na základě současných událostí jasně a nezamlženě varuje před budoucí hrozbou, která při splnění určitých podmínek může zasáhnout celou lidskou společnost.

Dále se kniha snaží ukázat na ten fakt, že mnoho českých politiků, aniž by si to uvědomovalo, se chová v politice přesně tak, jak to jezuitský řád ve svých „morálních“ zásadách předepisuje. A právě o tomto jezuitství v chování politiků přináší kniha některé konkrétní svědectví a ukázky. Zda tito politici mají či nemají s řádem nejmocnější světové mafie – s řádem jezuitů – společné pouto, již necháváme na nich samotných.

Ovšem kniha nezakrývá ty politiky, kteří na ovlivnění politické scény spolupracují s církví vědomě nebo jejichž politické kroky signalizují, že si z nich římský katolicismus učinil své prostředníky. Kniha však respektuje, že i to je věcí jejich svědomí a politické morálky. V žádném případě si však nečiní nárok na neomylnost a autoritativnost.

Zároveň se kniha snaží také ukázat, že je zde mnoho politiků s katolickým vyznáním, kteří snad možná ani nechápou, jaký politický dosah pro ně samotné a pro celou společnost má pravidlo Říma, že každý římský katolík správně nečiní nic, co by mu nebylo ze shora nařízeno. Lidé si dnes vůbec neuvědomují, že katolík musí napřed splnit příkaz Říma nebo kněze a teprve potom, že se může věnovat svým pozemským povinnostem.

Vzpomeňme si také na různá papežská nařízení ke svým „věrným synům a dcerám“ a k římskokatolickým řeholníkům a řeholnicím. Tato nařízení nikdy nebyla zrušena. Jasně ukládají, aby každý římský katolík (katolička) a každý řeholník (řeholnice) napomáhal jezuitskému řádu co nejvíce a podporoval ho ze všech svých sil a možností.

Není proto nemožné, aby politik a zvláště je-li římský katolík, byl z vlivu jezuitství zcela vymaněn a úplně od něho oproštěn. To prostě nejde a Vatikán také neučiní žádných jiných rozhodnutí, kterými by svá pravidla měnil a nebo dokonce zrušil.

Každý římskokatolický nebo protestantský politik je žel více či méně do tenat a sítí Vatikánu a jezuitského řádu zapleten a ať už vědomě či nevědomě mu slouží. Pochopitelně, že totéž, ovšem v jiné rovině se týká všech ostatních politiků, kteří jsou materialisté, ateisté a nebo nemají žádné vyhraněné náboženské přesvědčení a vyznání, ale nejsou svým založením ani materialisté ani ateisté.

V neposlední řadě kniha předkládá k zamyšlení i téma o tom, že jezuitství, prokatolictví nebo katolictví v chování českých i světových politiků je právě před vstupem Evropské unie a NATO do zemí Východní Evropy rozhodně podezřelé a určitě alarmující. Jistě to není zcela náhodou, že silící signály o spojení české politiky s Vatikánem zaznívají právě v době, kdy Vatikán jeví o bývalý Východní blok, a tedy i o český stát, mimořádný zájem a kdy se také souběžně s tím rozrůstají nespočetné řeholní řády (většinou prodloužené ruce silně aktivních jezuitských řádů pod jiným názvem).

Tato kniha odhaluje tu skutečnost, že světová politika jako celek je plně ve službách Říma a jezuitských sil a dále, že Vatikán směřuje i v České republice pouze k jednomu hlavnímu cíli: Dosáhnout nyní toho, co se římskokatolické církvi v Čechách a na Moravě nepodařilo za stovky let.

Kniha však rozhodně nemá v úmyslu nikoho napadat, nikoho osočovat. Chce pouze jasně a na příkladech z politického současného života ukázat na provatikánské politické tahy a intriky, které se v dnešní politice naší země rýsují, a to bez ohledu na to, kdo je dělá. Není rozhodující jméno, ale rozhodující je náboženské přesvědčení, funkce a politické skutky každého politika. Toto vše se promítá do jeho celé politické činnosti, kterou pak veřejnost vnímá a hodnotí.

Knize bude také určitě vyčítán ostrý tón v jejích závěrech a konstatováních. Připouštíme, že se to tak může jevit. Ovšem je to ostří jen zdánlivé. V dnešní době je totiž všechno, co se týká politiky a náboženství, říkáno v nejasném a nezřetelném tónu. Všechno je více či méně zamlžováno a zahalováno neproniknutelnou clonou. Témata, která veřejnost zajímají, protože jsou aktuální a nebo mají dalekosáhlý dopad a vliv, jsou odsouvána do pozadí a nebo jsou překrývána jinými slovy s jiným významem. Všechno je nekonkrétní, v přítmí a ve stínech. Všechno je jenom stále více v náznacích a v jakýchsi mlhavých konturách, ale veřejnost po dnešní politice žádá zúčtování a žádá jasné, konkrétní vysvětlení těch či oněch politických kroků.

Veřejnost je již přesycena těch slovních politických schovávaček, politického zamlžování a samých „no comments“. Veřejnost žádá jasné, zřetelné slovo, které by nasýtlo její vyprahlé

nitro po skutečné pravdě a skutečném pravdivém pozadí mnoha politických nesrovnalostí a záhad, mnoha podvodů a lží.

Je však také logické, že od politiků se těchto konkrétních vysvětlení a objasnění veřejnost nedočká. Dočkat se ani nemůže, protože sama politika kryje intriky a podvody všech kalibrů v každé době a nikdy lidem neprozradí, jaké jsou ve skutečnosti její aktuální a konkrétní kroky a k čemu to doopravdy směřuje. Politika je hra a manipulace vykonávaná tou nejmenší skupinou lidí nad tou největší. Může se to třeba nazývat i honosnými termíny, jako například, že politika je služba veřejnosti nebo hájení jejích zájmů apod., ale ve skutečnosti je to kombinace hry a manipulace s lidmi. Může se zahalovat do humánních plášťů, ale stále půjde o mocenské ambice v pozadí. Může se zahalovat do mírových proslovů a procesů, ale stále bude motivem alibismus. Ukázek leží v této knize více než dost.

Kdo tedy musí přinést pravdivé světlo a vyslovit jasné, konkrétní a nezamlžené slovo, když ne ti, kteří se zabývají historií i současností a mají klíč k propojení všech důležitých souvislostí. Kdo má vydat jasné a (vzhledem ke zmíněné mlze) ostré svědectví o skutečném, pravém pozadí politických kroků, které se celé společnosti dotýkají nejvíce, když ne ti, kteří porozuměli a pochopili, jaké je skutečné zákulisí celosvětové i domácí politiky? Máme právo si toto poznání schovávat pro sebe? Domníváme se, že nikoliv. Nepochybně máme za to, že je naší morální povinností s tím veřejnost seznámit.

55.2 Rozloučení slovy „českého lva“, římskokatolického profesora historie, T.V. Bílka

„Řád Tovaryšstva Ježíšova se snaží být opět obnoven v původní síle, moci a »slávě«. Dejte mu šanci a možnost a během času se stane tím, čím byl dříve. Je totiž přirozeným pravidlem, že ze stejných příčin vznikají stejné následky.

Hříchy starých jezuitů, hluboké rány, jaké zasazovali svou naukou náboženství, církvi a státům, byly do nebe volající. Avšak zatracují a zavrhnou snad noví jezuité hříchy svých předchůdců? Protestovali proti nim někdy? Podali nám snad aspoň nepatrné záruky, že nevstoupí do šlépějí svých předchůdců? V žádném případě! Nemáme ani jediné buly, ani jakéhokoliv papežského prohlášení, ani jediného dekretu od jejich představenstva nebo valného shromáždění, kterými by se hanebné spisy, jaké stvořili jejich nestoudní členové Eskobar, Busenbaum, Mariana, Lessius, Salas, Tamburini, Lorthivir, Lamius, Windok, Ribadeneira, Reinold, Suarez, Sanchez, Stolz, Molin, Navarra, de Toledo, Moullet, Gusy, Fegeli, Emanuel Sa, V. Filincio, L. Less, Bauny, P. Laymann a sta dalších zavrhovali a zatracovali jako pravé, skutečné kacířské bludy. Neexistuje ani jedno odsouzení jejich spisů, které byly tištěny s povolením a schválením samotného řádu.

Noví jezuité převzali celé dědictví svých otců beze změn. Zmocnili se celé pozůstalosti a prohlásili ji za své vlastnictví. Kdo by tedy mohl být takovým bláznem, aby novým jezuitům důvěřoval? Kdo by od nich očekával něco dobrého, když se ke všemu, co jejich předchůdci předtím spáchali zlého a ohavného, dokonce i veřejně přiznávají a zastávají se toho?

Starí jezuité zprnili náboženství a mravnost. Proto je celá Evropa odsoudila a vyhnala ze všech sídel. Chtějí se tedy noví jezuité předvádět tím, že zase vyvěšují štít svých předchůdců a zřizují svůj řád podle zásad, jakými se tito předchůdci řídili?

Pochopitelně, že nejsme tak bojácní, abychom v každém, už dost nepatrném kouři hned viděli nějaký požár a zvonili na poplach. V žádném případě. Když se ale pověstní žháří lidských

životů, ničitelé lidského štěstí a svobody, svobodné vůle, svobodného zastávání a vyznávání víry podle svého vlastního svobodného přesvědčení, když se utlačovatelé lidských práv, pronásledovatelé pravdy a likvidátoři lásky k životu derou do země, aby v ní založili svůj oheň a rozbalili v ní svůj stan, pak zajisté nikdo nemůže nazvat hlupákem toho, kdo stojí na stráži, napomíná k ostražitosti a varuje ostatní.

Kdo by chtěl za takových okolností napadat ostražitost a nebo se jí jen posmívat, pak by tím jen dokazoval, že je s těmito žháři zajedno neboli v úplném porozumění, souladu a sjednocení a že jejich plány schvaluje a vítá." (T.V. Bílek: Dějiny jezuitů, str. 304–308; viz také J. Ellendorf: Die Moral und Politik der Jesuiten, Darmstadt, 1840).

Kapitola 56

Závěr autorů ke druhému českému vydání z roku 2007

56.1 Obezřetnost je na místě

Čím více se jezuitským řádem a papežstvím budete zabírat, tím více budou o tomto řádu před vámi vyvstávat nové a nové odhalené skutečnosti a tím více bude vznikat mnoho dalších námětů. Dokud zde bude existovat papežství a jeho mnišské řády, nebudou témata o římskokatolickém systému nikdy vyčerpána. Vždy bude existovat oblast, i ta nejméně očekávaná, v níž najednou narazíte na vliv a působení římskokatolických sil, aniž byste si toho kdy předtím všimli.

Proto bude většina lidí pro svoji „slepotu“ tuto knihu pokládat za „*paranoidní dílo*“ a odsuzovat ji jako „*snůšku blábolů a nesmyslů*“. Takovým říkáme: Nevěříme, že v případě římskokatolické církve existuje nebezpečí *extrémismu z paranoie*. I ta sebeodvážnější *paranoia* ve spojení s papežstvím a jeho vojskem ani zdaleka nevystihuje pravý, skutečný stav římského katolicismu a jeho působení a vliv na naši Zemi. Ani ta sebezpodezíravější a sebekontroverznější myšlenka, ani ta sebebláznivější představa o *Římu* v mysli nikdy nepředstihne a ani plně nevystihne jeho skutečné, opravdové strategie, taktiky a cíle. Dějinami je nescetněkrát jasně potvrzeno, že je lepší být v případě papežství a jeho jezuitů raději „*paranoidním bláznem*“ než *zaslepeným a důvěřivým naivistou*. V tomto případě pokaždé platilo a stále platí a bude platit i nadále pravidlo obezřetnosti, opatrnosti a nedůvěry k *Vatikánu*, k jeho mnichům a agentům. Vždy je lepší být posmívaným bláznem před lidmi než před Bohem.

Raději budme proto prozíravými a opatrnými než naopak. Kdo tuto pravdu neunes a kdo tento zákon neposlechne, ztratí všechno. Stále je totiž potřeba mít na paměti, že pronásledování, potlačování, omezování, vyhánění, utiskování a vyvražďování lidí ve jménu náboženství ve všech epochách dějin, prováděné všemi strukturami lidské společnosti a proti všem formám svobodně vyznávaného náboženství vždy bylo, je a stále bude programové, takže nelze jinak, než za tímto programem „*paranoidně*“ předpokládat zlo a zlé síly. A kdo před těmito silami zla couvne, ztratí sám sebe a potvrdí pravdu zákona obezřetnosti.

56.2 Kniha není protestantskou propagandou

Někteří degradují tuto knihu na pouhou *protestantskou propagandu*. Domníváme se však, že kniha „*Tajné dějiny jezuitů*“ dostatečně jasně ukazuje, že jezuité nebojují jenom proti protestantům, ale proti všem, jejichž činy a myšlenky nejsou v souladu s římskokatolickou ideologií, tedy i proti jakékoli svobodně vládnoucí vrstvě a proti všemu svobodně dýchajícímu obyvatelstvu a to jak věřícímu tak i nevěřícímu, kteří odmítali či odmítají nechat si spoutat svobodu svého svědomí římskokatolickými doktrínami a dogmaty. Kniha nezachycuje jen rozkol mezi dvěma náboženskými směry především v *Evropě* v průběhu přibližných pěti set let od založení jezuitského řádu, mezi *protestantstvím* a *katolictvím*, ale popisuje v podstatě boj mezi svobodou myšlení a jednání, svobodou projevu a svobodným rozhodováním na jedné straně a římskokatolickou diktaturou, usurpátorstvím, hegemonií a svazující ideologií na straně druhé. Že se tento boj odehrával a dodnes odehrává především na církevní půdě, je historická i současná skutečnost, a proto tato kniha také o církevní půdě pojednává nejvíce.

56.3 Objektivita v popisu pronásledování

Jiní knize vyčítají, že nemá údaje o pronásledování jezuitů od *protestantů*. Těm odpovídáme, že tam, kde si jezuité celosvětově nebo celonárodně vykoledovali represe od nekatolických nebo *protestantských* úřadů či soudů nebo dokonce vyhnání, tam je to také v knize vzpomenu. Ti, kteří vyčítají autorům neobjektivitu, by si měli uvědomit, že je to předně římskokatolická církev se svými řády a zvláště s jezuitským, kdo je vůči jinověrcům nebo bezvěrcům či ateistům netolerantní a je-li v převaze i nakonec agresivní a pronásledující. Jsou-li v převaze protestanti a nejsou-li vystaveni represím ze strany *Říma*, jsou mnohem snášenlivější a pokojnější než jezuité.

Čtenáři by také měli pochopit, že kniha není žádným všeobsáhlým historickým dílem ani není dějepisem, v němž by bylo zapsáno úplně všechno, co se na naší Zemi během uplynulých přibližných pěti set let odehrálo. Podíváme-li se navíc do historických záznamů, pronásledování *protestantů* od jezuitského řádu silně v záznamech převažuje ve všech zemích. Na tom nemůžeme nic změnit, pokud nechceme přepsat dějiny. Taková je skutečná tvář naší historie. A protože se kniha zabývá hlavně jezuitou a nikoliv *protestanty*, pak také zachycuje hlavně činnost Tovaryšstva Ježíšova, a proto také mnoho událostí přeskakuje, nebo se o nich zmiňuje jen okrajově nebo je pomíjí úplně, protože svým rozsahem nebo významem jsou jen nepatrným zlomkem vůči mnohem závažnějším událostem a souvislostem, které jezuitský řád provázejí.

56.4 Skutečné pohnutky jezuitských otců

Milovníci, sympatizanté, příznivci a sponzoři jezuitů také v knize postrádají vyzvednutí kladů jezuitského řádu a kladné zhodnocení všeho, co jezuitští patres v průběhu staletí během své činnosti a působení vytvořili. Nechtějí si tito přátelé a vyznavači SJ uvědomit, že pravou pohnutkou v historii SJ nikdy nebyla při její práci láska k pravdě, k Bibli a k člověku, ale vždy jen boj a zase jenom boj o to, být všude za všech okolností prvním a pro řád zabrat co nejlepší sousta. Byl to vždy výhradně zájem o moc, svou vlastní a pak *Říma*, co bylo hnacím motorem pro jejich bojovný fanatismus. Proto je to klérovojenský řád, který si sám dokonce říká „*vojáci na poli Kristově*“ a právě u jezuitů to platí dvojnásob, víc než u jiných římskokatolických řádů.

Od samého počátku nebyl jejich boj o místo pod sluncem nikdy bojem jako přirozený a logický důsledek jejich nové počáteční existence, ale byl to přímo *boj* tohoto vojenského diktátorského a fanatického řádu o *prvenství* ve všem, co dělali a všude, kde se ocitli, byl to vždy boj o obsazení všech výhodných pozic, o kariéru, o moc a také boj proti všemu a všem, kdo nestáli a nestojí na straně papežství nebo byli či jsou i dnes ve svém postoji k *Římu* nerozhodní. Jezuité byli ve svém hegemonistickém a dobytčím charakteru praví předchůdci dnešních *komunistů*. „Stále vpřed, zpátky ni krok“. Dopředu je hnala pouze jejich fanatická horlivost co nejrychleji zabrat všechny oblasti působení pro „*větší slávu Boží*“, být ve všem *první* a vládnout sami a tedy případně vytěsnit i všechny ty, kteří přišli dřív.

Tisíce svedených duší jim sloužilo a odevzdávalo plody své práce v naivní důvěře k řádu. Ten však jejich plody dřiny zneužíval proti lidstvu pro „*větší slávu Boží*“ jen a jen za účelem rozvoje a posilování jezuitského řádu a papežské stolice. Jezuité zabrali všechny cesty k vědě a umění a dovolili po ní jít jen těm, kteří se sami stali jezuitou nebo s nimi přinejmenším kolaborovali. Přesně jako v dobách *komunistů* po druhé světové válce. Kdo chtěl studovat, kdo měl nějaké nadání, kdo chtěl vyniknout, kdo chtěl pro společnost něco znamenat či udělat,

vždy byl tehdy vystaven komunistickému tlaku, buď aby se začlenil do řad *komunistů* nebo aby byl persekuován, paralyzován a ze společnosti nakonec vyřazen.

A jako *komunisté*, ani jezuité se neštíteli ničeho, jen aby dosáhli svého cíle. Měli a mají dodnes nejlepší přístup k informacím všeho druhu. Kdo chtěl tehdy studovat lékařství, chemii, fyziku, matematiku, astronomii, kartografii a další vědní obory na věhlasných univerzitách, mohl, pokud byl římským katolíkem a nejlépe jezuitou. Jezuitský řád byl a je dodnes monopolním „dodavatelem“ vědou nejlépe vyzbrojených lidí. Jejich znalosti pak snadno vždy vynikaly mezi nevzdělanci na mnoha královských dvorech, snadno se pak stávali hlavními poradci v oblasti vědy a techniky například v *Číně* a v *Japonsku*, snadno pak získávali prvenství v objevování nových léků při svých misijních taženích exotickými zeměmi nebo při kolonizaci jihoamerických indiánů. A dnes mnoho zaslepených příznivců, kteří nevidí historické souvislosti, obdivují jezuitský řád jako hlavního přínosce v kultuře, vědě, umění a vzdělání.

Je to stejné, jako kdybychom dnes obdivovali *komunistický režim*, že je největším přínoscem a dobrodincem 20. století, který se zasloužil o pravý rozvoj rozvinuté, vyspělé společnosti a lidského ducha. Oba režimy v principu nakládali s informacemi a s lidským potenciálem shodným způsobem – vždy pro své sobecké, bezohledné prvenství a výhradně pro využití svých vlastních „řádových“ cílů.

Pohnutkou jezuitů nebylo totiž nikdy nic jiného, než sledovat jen cíle svého vlastního řádu. Proto těmto cílům podřídili úplně všechno. Například jezuitští malíři malovali stovky obrazů s jezuitskou tematikou, jezuitští skladatelé komponovali stovky jezuitských skladeb, jezuitští sochaři tesali stovky jezuitských světců, jezuitští architekti navrhovali stovky jezuitských kostelů, jen aby přilákali do svých řad co nejvíce příznivců, obdivovatelů, sponzorů a dárců. Jezuité ani na okamžik neváhali zavést do kostelů i celou řadu divadelních her s dramatickou (dnes bychom řekli akční) tematikou kladoucí hlavně důraz na utrpení hříšníků v pekle a to hlavně pro zastrášení všech, kdo byli mimo římskokatolickou církev a jezuitský řád. A takových jezuitských akcí by bylo možné připomenout více.

Příznivci a obdivovatelé Tovaryšů Ježíšových říkají, kdyby nebyli jezuité, nemáme dnes pobělohorské baroko. Ano, barokní architektura, sochařství, malířství, stavitelství a další „výdobytky“ baroka jsou jistě na první pohled povznášející, ale jen do té doby, dokud si neuvědomíme, že přeplácaná a kýčovitá barokní výzdoba měst a kostelů měla za účel hlavně zastřít kruté, krvavé pronásledování protestantů v tomto období a násilnou katolizaci *Čech, Moravy a Slezska*, vyhánění protestantské šlechty do exilu a bezostyšné zabírání (přesněji nezákonné kradení a rabování) jejich majetku a likvidaci jejich rodových posloupností a šlechtických titulů.

Příznivci a obdivovatelé tovaryšů říkají, kdyby nebyli jezuité, nebyla by dnes pečovatelská služba o nemocné v jezuitských nemocnicích, ozdravovnách, ústavech, domech a v podobných zdravotních zařízeních. Ano, tato služba je jistě chvályhodná a společnosti prospěšná, ale nikdy nebyla nezištná, neboť je dodnes doprovázená katolizací těchto oslabených duší, to je doprovázená „*bojem Kristových vojáků*“ o získání všech opečovávaných a ošetřovaných duší pro římskokatolickou církev či přímo pro jezuitský řád.

Příznivci a obdivovatelé *SJ* říkají, kdyby nebyli jezuité, neexistovaly by dnes jezuitské charitativní organizace. I zde je to jenom rouška společensky prospěšné práce pro pravé „*misijní*“ katolické tažení územími postihnutými přírodní, válečnou nebo revoluční katastrofou.

Příznivci a obdivovatelé *SJ* říkají, kdyby nebyli jezuité, neexistovaly by dnes jezuitské výukové a vzdělávací programy a přímo i organizace, školy, koleje, jezuitské domy, univerzity, observatoře, vědecké instituty, laboratoře a další vzdělávací pracoviště. Tito tovaryšofilové

však zapomínají, že zde nejde o vynález a patent jezuitů a že kdyby jezuité neexistovali, jistě by tuto činnost prováděly jiné organizace, bezesporu ne tak reakční a ne tak introvertně zaměřené na sebe a na římskokatolickou církev.

To samé můžeme říci na jezuitskou osvětovou činnost, na jejich zpovědní činnost, pastýřskou duchovní činnost, misijní činnost v cizině a podobně. Pravou pohnutkou, ať jezuité dělali cokoli a kdekoli, bylo jen využití všeho a všech příležitostí pro *růst a moc svého řádu*. Tito fanatičtí „vojáci na poli Kristově“ neznali a neznají žádných mezí nejen u druhých, ale ani u sebe. Byli a jsou ochotni při službě svému řádu kdykoliv položit svůj život a stát se i mučedníkem řádu. Proto jezuité vždy vynikali svou „statečností“ a „horlivostí“ právě při misijních taženích jak v Evropě tak i na jiných světadílech. Jejich riskování vlastního života byla vždy příslovečná a nesla své „ovoce“. Už za krátkou dobu své existence tak vyrobili víc mučedníků než jiné mnišské řády za dlouhá staletí.

Podíváme-li se do dějin, pak jezuitské „misijní“ úsilí nikdy nebylo nezištné a pro blaho celé lidské společnosti, jak dnes jezuité tvrdí a jak dnes prezentují všechny své „misijní“ úspěchy a všechna svá vědecká bádání, objevy a poznatky s tím spojené. Jejich horlivost a sebeobětavost vždy nesla pečeť *fanatismu* ve prospěch svého řádu a římské stolice. Jejich vědecký, badatelský přínos tolik vychvalovaný příznivci jezuitů je jen logickým vyústěním jejich ješitné, soupeřivé snahy použít všech dostupných jakýchkoli prostředků k co nejrychlejšímu *získání prvenství svého řádu* na všech kontinentech, kam se jezuité jen mohli dostat a zabrat vše pro svůj řád a pro Řím. Kromě jiných řádů hlavně díky jezuitům získával a upevňoval Řím své pozice v Asii a v Americe (zatímco protestantismus měl plné ruce práce vybojovat své místo teprve v Evropě, navrátit jí původní biblické učení a víru a uhájit tam svoji existenci pod sluncem). Jezuitský kněz Antonio Possevino k tomu v té době chlubně rád poznamenával, že *„katolická církev je trvale se šířící institucí, »k níž se přidávají rozlehlé oblasti Nových světů od východu slunce až k jeho západu, nemluvě o jihu či severu, kde se k ní dennodenně připojuje bezpočet konvertujících národů. (J.P. Donnelly: Antonio Possevino's Plan for World Evangelisation, v J.S. Cummins, ed., Christianity and Missions, 1450 – 1850 (Aldershot, 1997), str. 55 – 56).« Řečeno chlubným jazykem jezuitů, misijní hnutí učinilo z Tovaryšstva (a s ním z celé katolické církve) bezprecedentně expanzivní celosvětovou organizaci.*

Na tom všem však bylo cosi klamného: národy nově obrácené na křesťanství často zdaleka nebyly přesvědčeny, že se tak stalo k jejich dobru..., i když se vše zvrtilo v tragédii, jež si na straně vzbouřenců vyžádala víc mučedníků než mezi konvertity, i tento vývoj se dal vykládat jako úspěch. »Druhý křest krví« se k takovému vysvětlení náramně hodil.” (J. Wright: Jezuité, misie..., str. 82 – 83).

I kronikář a historik jezuitských misí a odpůrce kritiků jezuitismu, **J. Wright**, nechává zaznít myšlenku, že *„po celém jezuitském světě se trvale střetávaly misie, žízeň po zisku, imperiální snahy a hlásání evangelia”* a v kontextu neustálých protikladných názorů na charakter jezuitských misionářů a tím i celého řádu neváhá uvést svědectví sběratele a vydavatele jezuitských misijních dopisů ze 17. a začátku 18. století, **Johna Lockmana**, který roku 1717 prezentoval ve svém díle **Travels, svazku XII**. dva světu známé pohledy na jezuitské misionáře.

Jeden pohled byl pohledem jezuitských patres, kteří ve svých bratřích misionářích viděli nejlaskavější bytosti ze všech lidí, jejichž *„mysl je obohacena nejvznešenějšími poklady vědění,”* které *„dobrovolně opustily své přátele, příbuzné i rodnou zem,”* vystavily se *„všem nebezpečnostvím plavby po moři”* a poté vybaveni jen nejnezbytnějšími potřebami vstoupily na pevninu mezi barbary, jejichž jazyk jim byl zcela neznámý, aby tam v naprostém osamění putovaly divočinou, *„v níž jim hrozí zřícení ze svahu či pád do propasti, smrt ve spárech šelem*

nebo z rukou domorodců – to vše jen z touhy po očistě jejich mysli, po jejich tělesném blahu a spáse jejich duše."

„»Tak jezuité prezentují sami sebe a tak je vidí jejich příznivci«,“ pokračuje **Loekman**, „»leč na druhé straně:

Uvažujeme-li o člověku, jehož jediným záměrem je po získání vzdělání ovlivňovat své bližní; o člověku, jenž pod pláštěm náboženství a ve službách nejhnusnějších politiků podniká dlouhé cety, navštěvuje cizí kraje, kde se vetře do přízně domorodců, aby se zmocnil jejich bohatství a v jejich vlastní zemi je zotročil tak, že ve své počestné nevědomosti vnímají své vazalství jako čiré blaženství – můžeme si vůbec představit bytost zrůdnější? A právě v tom spočívá protikladná podstata jejich charakteru.«

*Je nesmírně těžké volit mezi obrazem jezuitů, coby koloniálních despotů a jezuitů, jakožto nezištných zachránců duší a zušlechťovatelů mysli,“ potvrzuje **Wright** a dále prostřednictvím jakubovského kompilátora cestopisné literatury **Samuela Purchase** dokládá, že „zatímco je naprosto vhodné, aby Evropané křižovali po světě kvůli obchodům i zámořským objevům, je krajně nevhodné zatahovat do tohoto procesu náboženství a dovolávat se pochybné pepžské povinnosti šířit poselství Kristovo a tím ospravedňovat koloniální brutalitu a uchvatitelství. »Evangelium,« horlí Purchas, »není mečem určeným k dobývání zemí, ale k ničení pekel... není beranidlem určeným k prorážení bran pozemských království. ...Je urážkou evangelia, jsou-li skrze ně králové připravováni o svrchovanost a o svůj majestát. ...Je barbarstvím připravit barbary o dědictví a jejich touhu po víře využít k vlastnímu obohacení, jako by celý svět byl poplatný katolickému papeži.« (Purchas, Purchas his pilgrimage, 14 – 16).*

Byl-li papež hlavním viníkem, pak nikdy neměl mít nouzi o světské lichotníky. Michael Geddes napsal roku 1694, že »z plané pýchy... oceňuje svět zápal, který vedl Portugalce k pokřesťanstění Indií. ...Ve skutečnosti to byla chamtivost, nikoli svaté nadšení, co je přimělo k těmto výbojům... Vláda a koruna neměly jiný cíl, než podrobit si tamní království i města«. Bylo vskutku podezřelé, že »jejich svaté nadšení rychle vyprchalo všude tam, kde poměry neslibovaly rychlé obohacení«. (M. Geddes, The History of the Church of Malabar, from the time of its being first discovered by the Portuguezes in the year 1501 (1694), str. 74). A tak když Luis de Camoes ve své poezii zvěčnil »ony krále, slavné převelice« a napsal o nich, že »když kříž a impérium rozšířili a bezbožnické kraje po Africe i v Asii svým mečem pokořili« (L. de Camoes, Lusovci, zpěv 1, Praha, 1958), asi jen stěží se takové jednání týkalo výhradně iberských panovníků."

Jezuita **Thwaites** v 17. století musel při popisu pohnutek svých kolegů při misijních taženích a bojích za ovládnutí Severní a Jižní Ameriky ač nerad přiznat, že „»Španělé sem přinesli světlo křesťanského náboženství a spolu s ním svou vlastní krutost a hrabivost.« (R.G. Thwaites, ed., The Jesuit Relations and Allied Documents, Travels and Explorations of the Jesuit Missionaries in New France 1610 – 1791 (Cleveland, Ohio, 1896), Volume I, str. 55). A **Samuel Purchas** pak jde přímo k věci, když odsuzuje „činy kněží, kteří své údajně duchovní cíle zneužívají ke kořistnickým účelům. Katoličtí misionáři, tvrdil Purchas, by si měli uvědomit, že první apoštolové byli »jen chudí rybáři a výrobci stanů«. Nevyužívali spojenectví s jinými národními celky, ani neverbovali davy do vojensky vycvičených tlup... ani nevyžadovali peněžitou podporu, násilím neuchvacovali, ani nepřijímali nedobrovolné oběti a dary... nedělili se o válečnou kořist, nebudovali pevnosti, nezřizovali kasárna, neukládali daně, nepřesídlovali obyvatelstvo. Neměli nic společného »s nejhorší vojenskou sebrankou, jež řve, ničí, plení, zraňuje, mrzačí, zabíjí a dopouští se nejrozmanitějších ukrutností, jakoby vzešlých ze samých hlubin pekelných.« (Purchas, Purchas his pilgrimage, 61). Jezuité se nejspíš poskvrnili špinavou touhou svých protektorů po moci a majetku a provinili se tím, že pomohli

pláštěm kříže zakrýt plenění Nových světů. Podle Purchase to byli zrádci, tyjící z kořistění zámořských držav, zrádci ctihodných apoštolských tradic. ...Jak Španělé, tak Portugalci uzavřeli prapodivnou dohodu s Římem, podle níž se jezuitské úsilí o spásu duší vždy spájelo s dosažením těch či oněch ryze světských cílů. Španělsko a Portugalsko si mohly činit nárok na právo plavby, podrobení i obchodu s Východem, ovšem s reciproční podmínkou šíření evangelia, stavby kostelů a katedrál a podpory misijní činnosti." (**J. Wright: Jezuité, misie..., str. 100 – 107**).

Pro „větší slávu Boží“ se jezuité vrhali do neznámých končin, aby tam šířili papežské evangelium a poddávali pod berlu Říma jeden národ za druhým bez ohledu na cokoli, co by je mohlo od tohoto úkolu odradit nebo jen zpomalit. Bylo to však *fanatické, nedobré úsilí*, které je hnalo neustále vpřed, *jen aby byli všude první a obsadili a zabrali co nejvíc*. A byl to také *fanatismus*, který hnál hned po ukončení noviciátu čerstvé absolventy do atraktivních destinací Číny, Japonska, Indie, všech částí Ameriky a mnoha ostrovů a rozdmýchával v jejich hrudích touhu po tom, aby v těchto vzdálených končinách světa prolili svou krev, prožili mučednictví a přinesli tak osobní oběť řádu a nabyvše tím vlastní svatosti stali se hrdiny pravdy pro další generaci jezuitů.

Bylo to *fanatické megalomanství a boj o prvenství*, které motivovalo první jezuitu podstoupit zámořské „misie“ bez ohledu na osobní oběti a na peklo utrpení, kterým museli často procházet (Japonsko, Filipíny). Jen *fanatismus* dodával těmto lidem sílu hlásat v extrémních podmínkách Loyolovu víru a římské evangelium a přitom dennodenně čelit všem nebezpečím či neustále podstupovat riziko smrti. Jen *fanatismus* také dokáže například rozkázat konvertitům, aby rozbili všechny své sochy, zapřeli svou identitu, zmrzačili svou původní kulturu a zničili své vlastní, národní, kulturní památky jako v případě domorodců při setkání s „misionářem“ Františkem Xaverským a dalšími jezuitu při jejich „misijních“ taženích v Goa, na Ceylonu nebo v Japonsku.

Nebylo to z nezištných, humánních důvodů a z lásky k člověku, že jezuitští misionáři podávali svým bratrům v Evropě zprávy o cizích kulturách a seznamovali je s nově objevenými řekami, s novými hvězdami, novými živočichy, rostlinami (např. kamélie), novými látkami účinnými proti nemocem (např. žen-šen nebo chinin) či místními zvyky domorodců. Tyto objevy předně sloužily řádu jako *strategické často utajované informace* pomáhající účinněji a rychleji postupovat vpřed a neustále držet před ostatními řády *prvenství v obsazování zemí*.

Byla to pouhá *fanatická „misijní“ horlivost a soupeřivost jezuitů*, jež například dodávala síly přežít riskantní, nebezpečnou cestu rozbouřeným mořem z Francie do Quebecu (René Ménard, Dominik Scot a další jezuité) a v odloučení od evropské civilizace a v osamění pak žít až do smrti mezi divokými indiánskými kmeny Nipisingy, Huróny, Irokézy a Ottawy (také Paul Le Jeune) nebo riskantně obeplout Mysu dobré naděje roku 1685 (sedm jezuitů – zvláštní členové Královské akademie věd a královští matematici Indie a Číny – vysláno Ludvíkem XIV., aby opravili geografické mapy, ulehčili navigaci a pozdvihli astronomii na nejvyšší úroveň). A byla znovu *fanatická „misijní“ horlivost a soupeřivost jezuitů*, jež byla příčinou například objevení cesty z Ruska do Číny, jež překročila Himaláj, jež důkladně popsala klima, faunu, flóru, ale i nemoce a přírodní katastrofy „misijně“ navštívených národů a zemí, jež zmapovala dlouhé úseky Orinoka, Amazonky a Mississippi, jež objevila i pramen Modrého Nilu, jež důkladně prozkoumala Dunaj, Gangu a La Platu nebo jež spustila odvážlivce (Athanasius Kircher) do jícnu Vesuvu a neapolské jeskyně Grotta del cane a postavila „světový orloj“ – neboli sjednotila čas v jezuitských kolejích po celém světě určením zeměpisné délky pomocí pozorování Jupiterových měsíců současně v Evropě, Indii, Číně, Kanadě, Mexiku, Brazíli a Peru – (opět Athanasius Kircher), jež objevila kontinentální cestu z Indie do

Číny přes *Láhaur* a *Kábul* (*Bento de Goes*) a jež přinesla přesnější a podrobnější geografické mapy a navigaci, aby se mohli následné generace dalších jezuitských „misionářů“ rychleji v těchto zemích orientovat a snadněji pronikat zdejší divočinou. Tyto *důležité informace* nebyly původně vůbec určeny pro jiné řády ani pro nikoho jiného mimo tovaryšstvo. V první řadě měly sloužit *výhradně „misijním“ plánům jezuitského řádu*. Na druhou stranu zde ovšem sehrála svoji úlohu i ona pověstná *vychloubačnost* jezuitského řádu, a tak nikdy netrvalo dlouho a některé informace se již záhy dostaly na veřejnost a to dokonce i v knižním vydání. Tak tomu bylo například v případě *Le Comteova* vydání o *Číně*. Jezuitský kněz ve svých dopisech podrobně popisoval svým představeným snad úplně všechno, co se popsat dalo. Z toho vzniklo tak obrovské množství informací, že jejich zveřejnění vyšlo na několik tehdejších knižních svazků. Nebyla to však touha jezuitů přispět ke vzdělanosti celé evropské veřejnosti, ale pouze *slepá poslušnost o všem informovat své nadřazené do posledních detailů* tak, jak to měli za úkol všichni jezuité vyslaní na misijní cesty do zámoří.

Také to nebyla žádná láska k čínskému lidu, když jezuité přivezli do *Pekingu* šňupavý tabák a *Ezopova* a *Galileova* díla, ani soucit s *venezuelskými* domorodci, když jim přivezli kávu, ani náklonnost k obyvatelům *Peru*, *Mexika* či *Paraguaye*, když tam začali jezuité podnikat v zemědělství, živočišné a rostlinné výrobě a v průmyslu a umožnili indiánům a černým otrokům, aby pro ně pracovali a naučili se ovládat i evropské technické vymoženosti (tkalcovské stavy, knihtisky, lisy), ani to nebyla náklonnost k obyvatelům *Indie*, když jejich astronomii obohatili o *Keplerovy zákony* planetárního pohybu. Jediným motivem byla jejich *nekonečná vypočítavost* a *chladnokrevná kalkulace* pro „*větší slávu Boží*“ při tamnějších „*misijních*“. Z jejich „*misionářského úsilí*“, které se šířilo od *Kanady* po *Brazílii*, po *Africe*, po *Asii*, od *Konga* až po *Filipíny*, se ve skutečnosti zrodila *vychytralá, důmyslná strategie*, častokrát zahalená do roušky boje proti otrokářství a kolonialismu, proti bezpráví a útlaku, do boje za svobodu, za demokracii, za lidská práva, za svobodu myšlení a projevu, za revoluční ideály a za osvícenectví. Nikdy to však nebylo (a není to ani dnes) motivováno nějakou heroickou, svatou, nezištnou láskou jezuitů k lidstvu, ale *chladnokrevnou vypočítavostí*.

Ti, kteří v tom dnes vidí klady jezuitských patres v podstatě podlehlí vatikánské ideologii dnešní doby. Připustili a nakonec dovolili, aby jejich úsudek okopíroval podsouvanou prokatolickou ideologii a propagandu, která na nás útočí ze všech stran. Je nanejvýš správné si uvědomit, že kdyby nebylo nenávisti klérovojenského řádu Tvaryšstva Ježíšova vůči nekatolíkům, protestantům a nevěřícím, tak neexistují ani tzv. „*klady*“ tohoto řádu. Hnací silou, hnacím motorem ke všemu, co *SJ* kdy dělala a dělá, vždy byla a je boj proti všem, kdo ještě nejsou pod „*berlou Říma*“ a proti každému, kdo chce svobodně rozhodovat o svém osobním životě bez diktátu *Vatikánu* neb jiné církve do svého svědomí. Ve světle této holé, pravdivé skutečnosti pak činy tovaryšů *SJ – Loyolových žáků, dědiců a synů* – dostávají jasnou, zřetelnou konturu i v naší době a jsou jasným vodítkem i pro budoucnost.

Co lze potom na *SJ* obdivovat jako opravdu čisté, ryzí a humánní? Zrušila snad *SJ* svá dogmata a své doktríny týkající se odsouzení a potrestání všech, kteří nesouhlasí s *Římem*, to je nekatolíků či jinověrců neboli kacířů? Odvolali snad někdy jezuité své „*morální*“ body víry, které odsuzují tzv. volnomyšlenkáře, to je svobodně uvažující lidi, nekatolické svobodné vlády a pluralitní, liberální, demokratické systémy neboli další a další kacíře? Jaké „*klady*“ pak můžeme od takového řádu očekávat a jaké „*klady*“ zde můžeme obdivovat, když pravou pohnutkou není čisté srdce těchto „*vojáků víry*“, ale vždy jen slepé a bezduché plnění úkolů pro „*větší slávu Boží*“ jezuitského řádu a *Vatikánu*? Všechno je zde konáno vždy chladnokrevně s přesným cílem, za konkrétním přesným účelem pro rozšíření moci, síly a vlivu římskokatolické církve i řádu samotného.

Jejich nejmocnější zbraní v boji proti svobodnému světu byla vždy zpověď, převrácení, maskování a infiltrace, největší silou jednota získaná prožitím *Duchovních cvičení*. Prostředky, jakými vždy dosahovali svých cílů nebyly proto nikdy čisté a svaté. Cesta, pomocí níž získávali své postavení a pomocí níž likvidovali vše, co se jim stavělo a staví do cesty nikdy nebyla a ani nemůže být v souladu s Boží vůlí a s **Bibli svatou**. Co lze tedy na nich vidět kladného, dobrého, povznášejícího, posvěcujícího a čistého? Vždyť i jejich roucho je za celou tu dobu jejich existence víc než prolité krví milionů a milionů mučedníků, které mají na svědomí.

56.5 Důvod napsání knihy

Římští katolíci a *ekumenicky* věřící lidé se diví, proč byla tato kniha vůbec napsána? Ze svých pozic a ve svých řadách nevidí, že je to právě římskokatolická církev, kdo má snahu změnit veškerý pravdivý obsah našich převážně řeckoortodoxních a pak později protestantských dějin a obrátit tak kolo historie ve svůj prospěch. Jak bylo dostatečně zdokumentováno, v dnešní době jsme vystavováni stále většímu tlaku římskokatolické ideologii a propagandě. Není na nás vyvíjen pouze prostřednictvím kostelů a kazatelen, ale hlavně prostřednictvím médií – tisku, rozhlasu a televize. Všude zaznívají prokatolické, ba, přímo projezuitské myšlenky. A právě prostřednictvím těchto propagačních zbraní mění katolická církev dějiny a přizpůsobuje jejich obsah a jejich události svému vlastnímu pojetí o pravdě a spravedlnosti. Lidé jsou dnes ve své apatičnosti lhostejní i k mediální propagandě katolicismu a nevnímají, jak nepozorovaně nasávají onen jed katolicismu a jak se ve svých názorech postupně, krok za krokem mění a přizpůsobují jeho duchu a jak jsou stále víc ochotnější zastávat jeho pozice. Proto vznikla tato kniha, aby probudila dřímající a zatřásla hluboce spícími a ukázala na skutečnou podstatu věci.

56.6 Nejde o komunistickou propagandu

Je bezesporu zajímavé sledovat, jak se představitelé i členové římskokatolické církve hájí proti jakémukoliv odhalování pravdy o jejich ideologii, instituci, víře, pověrčivosti a zdánlivě biblických, církevních praktikách. Všichni okamžitě poukazují na *komunismus* a argumentují, že jde o *komunistický útok proti církvi a proti samotným věřícím*. Tohoto osočení se pochopitelně spousta lidí zalekne, protože sotvakdo by chtěl nést společenskou nálepku dřívějšího totalitního systému z let 1945 až 1989.

Tato slovní zbraň a osočovací taktika římských katolíků proti pravdě je však silná jen zdánlivě. Podíváme-li se do dějin, pak například vše, co jsme v této knize napsali přineslo již dávno veliké množství svědků a to již dokonce od dob prvokřesťanské církve, dále z reformačního období až po naše století a navíc lidé nejen z řad prvních křesťanů a jejich následovníků a pak z řad protestantů a osvícenců, ale i z řad samotných římských katolíků v každé době. A kdo z těchto hlasů v minulosti byli *komunisté*? *Komunistická šelma* se poprvé projevila až v době *francouzské revoluce* a pak ve své hlavní evropské síle v době po druhé světové válce. My však přinášíme fakta známá již stovky a stovky let nazpátek do naší minulosti, tedy ještě daleko před *komunismem*, známá už hluboko v naší historii. Ve světle této skutečnosti je tedy více než patrné, jak ubohý argument proti pravdě dnes římskokatolická církev volí a používá. Dalo by se i konstatovat, že jde v podstatě o její pouhý nervózní, hysterický výkřik, kterým se zoufale snaží umlčet něco, co je katolickému systému velmi nepřijemné a nebezpečné.

Bibliografie:

- Aarons Mark a Loftus John: *Operace Ratlines, Šokující fakta o nacistických sítích upředemných Vatikánem a vyzrazených západními zpravodajskými službami Moskvě*, Bohemia, 4, Praha, 1994.
- Aarons Mark a Loftus John: *Tajná válka proti Židům. Jak západní zpravodajské služby zrazovaly židovský lid*, Goldstein & Goldstein, 3, Praha, 1997.
- Agnellet Michel: *Miracles a Fatima*, Vyd. de Trevis, Imprimatur 1958, Paříž, 1958.
- Alexander Edgar: *Church and Society in Germany*, New York, 1953.
- Allen Gary: *None Dare Call It Conspiracy*, Concord press, 1971.
- Allen Gary: *Rockefeller - Campaigning for the New World Order*, Belmont, MA, USA, 1974.
- Allix Peter: *The Ecclesiastical History of the Ancient Churches of Piedmont and of the Albigenses*, reprint in 1821, USA, 1989.
- Ambassador Dodd's Diary, New York, 1941.
- Ambros Pavel: *Kam směřuje česká církev?*, Velehrad, 1999.
- America, New York, různé roky a různá čísla.
- Amicus, S.J.: *De jure et justitia*.
- Anderson R.A., W. J. Sutton, D.D.: *The Illuminati 666*, New York, USA, 1995.
- Aniante Antonio: *Mussolini*, Grasset, Paříž, 1932.
- Anno Domini, různá čísla v různých rocích.
- Annuario Pontificio, Vaticano, 1955.
- Anrnaud Henri: *The Glorious Recovery By the Vaudois of Their Valleys*; reprint, USA.
- Archiv plukovníka House, sv.III, 1939.
- Arputhasamy Michael: *L'Eglise catholique dans l'Inde*, Fribourg, 4, 1948.
- Arregui Antonio M.: *Annotationes ad Epitomen Instituti societatis Iesu*, Řím, 1934.
- Arsenic Radoje: *"Blitz-Krieg" agrese jako metoda "etnické čistky" Srbů, Policie vyhání zbývající Srby*, Záhřeb, 8. srpna 1995.
- Artera Antonio Ubieto: *Dějiny Španělska*, NLN, Praha, 1995.
- Ascendente Domino, bula Řehoře XIII., 25.5.1584.
- Askew W.: *Europe and Italy's Acquisition of Libya*, 1942.
- Augusta P., Brokl J., Honzák M., Honzák F., ...kolektiv autorů: *KDO BYL KDO v našich dějinách do roku 1918*, ISBN 80-901579-0-4, Libri, Praha, 1993.
- Avanti, Řím, 1897.
- Ayarragaray Lucas: *La Iglesia en America y la dominacion espanola*, Buenos Aires, 1935.
- Azevedo J. Lucio de: *Épocas de Portugal económico*, Lisabon, 1947.
- Badura Bohumil: *Španělsko-americká válka 1898*, Praha, 1989.
- Baird Robert: *History of the Ancient Christians Inhabiting the Valleys of the Alps - the Valdenses - the Albigenses - the Vaudois*, reprint in 1843, USA, 1991.
- Balcar Luboš, Cvekl Vladislav: *Historia Magistra 2, Od středověku k moderní společnosti, Český stát po Bílé hoře*, Nakladatelství Svoboda, www.centrumhistorie.cz, Praha, 1974.
- Bally Gaston: *Les Jesuites*, Chambery, Imprimerie Nouvelle, 1902.
- Balmes Jakub L.: *Katechismus základních pravd*, Brno, 1947.
- Bancroft G.: *History of Colonisation of the United States*, Little & Brown, Boston, USA, 1843.
- Barbé Ester: *Spain and CFSP: The Emergence of a Major Player?* Mediterranean Politics, Summer, Issue 2, 2000.
- Barbera Maria: *La Ratio Studiorum e la parte quarta delle Costituzioni della Compagnia di Gesù*, Padova, 1942.
- Barbieri Pietro: *Ansia religiosa e religione vissuta*, Idea, Řím, Gennaio, 1955.
- Barrows David P.: *History of Philippines*, Rev.ed., Chicago, 1925.
- Basler Nachrichten, 1942.
- Baum Hans, Prantner Robert: *Svobodné zednářství a Církev*, Olomouc, 1999.
- Bayerische Dokumenten zum Kriegsausbruch, III.
- Bayet Albert: *Histoire de France*, Ed. du Sagittaire, Paříž, 1938.
- Beak Arthur E.R.: *History of Rome to A.D. 565*, New York, 1965.
- Becker Raymond de: *Livre des vivants et des morts*, Ed. de la Toison d'Or, Brussels, 1942.
- Becková Eleonore: *Věřím. Malý katolický katechismus*, Kostelní Vydří, 2001.
- Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und nazional-sozialistischer Weltanschauung Aschendorff, Munster, 1933.
- Bell I.M. Mary: *A Short History of the Papacy*, Londýn, 1951.
- Bellarmin Robert, S.J.: *De summa Pontificis autoritate in rebus temporaribus (O nejvyšší moci papeže ve věcech světských)*, 1610.
- Bellarmini Robert, S.J.: *De potestate pontificis in temporalibus*.
- Belleccio Luigi, S.J.: *Esercizi Spirituali di S. Ignazio*, Turin, 1937.
- Berdajev Nikolaj: *Duše Ruska*, Brno, 1992.
- Berdajev Nikolaj: *Filosofie náboženství. II. Původ zla a smysl dějin*, Olomouc, 2000.
- Berdajev Nikolaj: *Filosofie náboženství. I. Filosofie náboženství*, Olomouc, 2000.
- Bergier Jacques a Pauwels Louis: *Jitro kouzelníků*, 3. vydání, ISBN 80-903399-7-2.
- Bezold F. von: *Dějiny reformace v Německu*, 1900.

- Bible svatá aneb všecka svatá Písma Starého i Nového Zákona, Bible Kralická*, kralický překlad podle posledního vydání kralického z roku 1613, Biblické dílo, 1970 – 30 M – 043 X, Švédsko, 1970.
- Bílek Tomáš V.: *Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618*, Fr. Řivnáč, I. svazek 672 stran, II. sv. str. 673 – 1470, Praha, 1882 (sv. I), 1883 (sv. II).
- Bílek Tomáš V.: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště*, Nakladatel Dr. Frant. Bačkovský, Praha, 1896.
- Bílek Tomáš V.: *Reformace katolická neboli obnovení náboženství katolického v Království českém po bitvě bělohorské r. 1620*, Fr. Bačkovský, 336 stran, Praha, 1894.
- Bílek Tomáš V.: *Statky a jmění kollejí jezuitských, od císaře Josefa II. zrušených*.
- Binchy D.A.: *State and Church in Fascist Italy*, Londýn, 1937.
- Binchy D.: *The Vatican and international diplomacy*, Londýn, 1946.
- Black D.: *Studies of History*, No.: 717-13/1, 26-32/17, 12-13/75; *Studies of Jesuits*, No.: 28-26/12, 28-33/713; State Scientific and Academic Library, Pl., 1997.
- Blanchard Paul: *Communism, Democracy and Catholic Power*, Londýn, 1952.
- Blanchard Paul: *The Irish and Catholic Power*, Boston, 1953.
- Blow B.: *Paměti*, 1935.
- Bo Dino del, *La crisi dei cattolici italiani*, 53, Řím, 1954.
- Boehmer Heinrich: *Les Jesuites*, Armand Coli, Paříž, 1910.
- Böhmer G.: *Les Jesuites*, 1913.
- Bohmer G.: *Iezuity*, 1913.
- Bolton Herbert: *Wider Horizons of American History*, New York, 1939.
- Bonnault Claude de: *Historie du Canada Français (1534-1763)*, Paříž, 1950.
- Borba*, různá čísla 1996.
- Boros Ladislaus: *Osvobození k životu. Exercicie Ignáce z Loyoly jako směrnice pro dnešní život*, Zvon, Praha, 1994.
- Borovička V.P.: *Hříšní papežové*, nakl. Erika, ISBN 80-7190-122-9, Praha, 2003.
- Boulard F., *Essor ou déclin du clergé français*, Paříž, 1950.
- Braden S. Charles: *Religious Aspects of the Conquest of Mexico*, Chapel Hil, N.C., 1930.
- Brezzi Paolo: *Il papato*, Řím, 1951.
- Britské listy*, www.blisty.cz, různé ročníky 1998 – 2007.
- Broderick Robert C.: *The Catholic Encyclopedia*, Thomas Nielson Inc., Publ., Nashville, New York, 1975.
- Bruckberger R.L.: *L'Amérique des pyramides*, Paříž, 1952.
- Brugere J.: *Le Pretre francais et la societe contemporaine*, Lethielleux, Paříž, I., III, 1933.
- Bulletin Jezuité*, Praha, různé ročníky a čísla.
- Bulst Werner: *Podvod s karbonovým testem turínského rubáše*, Olomouc, 1992.
- Buonaiuti Ernesto: *Pio XII.*, Řím, 1946.
- Bureš František: *Dějiny církve katolické pro školy měšťanské*, Olomouc, 1948.
- Busenbaum Herman, S.J.: *Theological moralis (Teologická morálka)*.
- Buxbaum Gunter: *Les Catholiques en Europe centrale*, Mercure de France, 15.1.1939.
- Cabanas J.R.: *Las relaciones entre Mexico y Vaticano*, Mexiko, 5, 1928.
- Calliari Paolo: *Il papa veduto da vicino. Spunti apologetici*, Miláno, 1950.
- Calvary Contender*, různá čísla 1990.
- Candeloro Giorgio: *L'azione cattolica in Italia*, Řím, 1950.
- Canet Louis: *Le Politique de Benoit XV.*, Revue de Paris, 15.10. a 1.11.1918.
- Cappello Felice.: *Summa iuris publici ecclesiastici*, Řím, 1923.
- Cappello Felice: *Chiesa a Stato*.
- Cappello Felice: *Summa juris publici ecclesiastici*, Romae 1923.
- Caraccioli: *Vie du Pape Clement XIV.*, Desant, Paříž, 1976.
- Caracciolo Alberto: *Roma capitale. Dal Risorgimento alla crisi dello stato liberale*, Řím, 1956.
- Cardal Roman: *Bůh ve světle filosofie*, Praha, 2001.
- Catholic World*, různé svazky v různých rocích.
- Ceccaroni Agostino: *Piccola enciclopedia ecclesiastica*, Appendice, Miláno, 1953.
- Cepari Virgilio: *Život blahoslaveného Jana Berchmanse z Tovaryšstva Ježíšova*, Prato, 1882.
- Cepari Virgilio: *Život sv. Aloise Gonzagy*, Einsiedelen, 1891.
- Cesare R. de: *Papa Leone XIII. e il Conclave* (Nuova Antologia, N. 758), Řím, 1903.
- Cesare R. de: *Roma e lo stato del papa*, Řím, 1907.
- Cf. Journal 1933-1939, hraběte Szembecka*, Plon, Paříž, 1952.
- Cianfarra Camille M.: *The Vatican and the Kremlin*, New York, 1950.
- Cianfarra Camille: *La Guerre et le Vatican*, Le Portulan, Paříž, 1946.
- Ciardi Fabio: *Znemení jednoty*, Praha, 1999.
- Citace monsignora Journeta*: Exigences chretiennes en politique, Ed. L.V.F., Paříž, 1945.
- Civiltà Cattolica*, Řím, různé roky a čísla.
- Combat*, různé roky a různá čísla.
- Constitutiones Societatis Iesu*, Řím, 1941.
- Conway J.S.: *The Nazi Persecution of the Churches*, USA.
- Coreal Francoa: *Voyages aux Indes Occodentales*, Amsterdam.
- Cormack A.A.: *Tenants and Agriculture*, Londýn, 1930.

- Cornec Jean: *Laicite*, Sudel, Paříž.
- Corti Count Egon C.: *The Rise of the House of Rothschild*, Boston, Western Islands, 1972.
- Cotereau Jan: *Anthologie des grands textes laiques*, Fischbacher, Paříž, 1946.
- Cotereau Jean: Předmluva ke: *L'Eglise a-t-elle collaboré?*, Spartacus, Paříž, květen 1946.
- Coube Kanovník: *Sainte Therese de l'Enfant Jesus et les crises du temps present*, Flammarion, Paříž, 1936, Imprimatur: 11. ledna 1936.
- Crausaz Robert: *Lausanne*, 1949.
- Cristiani, Monseigneur: *Le Vatican politique*, Imprimatur 15th of June 1956, Ed. du Centurion, Paříž, 1957.
- Cronin F.: *Catholic Social Principles, The Social Teaching of the Catholic Church Applied to American Economic Life*, Milwaukee, 1951.
- Cronin John F., S.J.: *Catholic Social Action*, Milwaukee, 1948.
- Cumont Franz, Ph.S.: *The Mysteries of Mithra*, 1910.
- Cusin Fabio: *L'Italia unita (1860-1876)*, Řím, 1952.
- Czerný Jan: *Baskové – historický pohled na současný problém*, Mezinárodní politika, XXI., číslo 11, 1997.
- Časopis: *The nineteenth Century and After*, č. 58-59, únor 1943.
- Česká literatura doby baroka, Sborník příspěvků k české literatuře 17. a 18. století, památník národního písemnictví, literární archiv, ročník 27.
- Čornejová Ivana: *Tovaryšstvo Ježíšovo, jezuité v Čechách*, Ed. Kolumbus, 1. vyd., Mladá Fronta, Praha, 1995.
- D'Aubigné Jean-Henri Merle: *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, London, 6, 1846.
- D'Aubigné Jean-Henri Merle: *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, reprint from the edition issued in London in 1848, ISBN 0-92330914-4, USA, 1991.
- D'Aubigné Jean-Henri Merle: *The Reformation in England*, S.M. Houghton, USA, 1985.
- D'Harcourt Robert: *Franz von Papen, l'homme a tout faire*, L'Aube, 3.10.1946.
- D'Hospital Jeana: *Rome en confidence*, Grasset, Paris 1962.
- Damen a Aertnys: *Theologia moralis*, Turin, 1944, sv. I. a II.
- Daniel Abbe: *Le Bapteme de sang*, Ed. de l'Idée Libre, Herblay, 1935.
- Daniel-Robs: *Jesus en son temps*; Artheme Fayard, Imprimatur 17. dubna 1944, Paříž, 1944.
- Dansette Adrien (de l'Academie Francaise): *Histoire religieuse de la France contemporaine*, Ed. Flammarion, Paříž, I., II., 1948, 1951.
- Day: *Occult Illustrated Dictionary*, Kay and Ward, 1976.
- De Soras, R.P.: *Action catholique et action temporelle*, Spes, 1938.
- De stabilitate et progressu dogmatis*, 1. část, čl. VI. 9. I., Typographia editrix romana, Řím, 1908, Sol Ferrer-Francisco Ferrer: *Un Martyr au Xxe siecle*, Fischbacher, Paříž.
- Degrell Leon: *La cohue de 1940*.
- Dějiny diplomacie*, sv.II.
- Demarco Domenico: *Il tramonto dello Stato pontificio (Il papato di Gregorio XVI.)*; Turin, 1949.
- Denzinger H.: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937.
- Denzinger H.: *Enchiridion Symbolorum*, Freiburg, 1937.
- Der katholische Episkopat in der Nationalen Revolution Deustchlands*, Freiburg, 1934.
- Deroo, R.P.: *L'Episcopat francais dans la melee de son temps*, Bonne Presse, Paříž, 1955, Imprimatur 1955.
- Deum indefessae*, bula Pavla V., 7.7.1571.
- Devatenácté století a potom*, Londýn, srpen, 1943.
- Dicastile J. de, S.J.: *O právu a spravedlnosti*.
- Diertins, S.J.: *Exercitia spiritalia S. P. Ignatii*, Turin, 1838.
- Diffie Bailey W.: *Latin American Civilisation*, Harrisburg, Pa, 1945.
- Dilectissima nobis*, encyklika Pia XI., 3.6.1933.
- Documentation catholique*, 15. březen 1959.
- Dominique Pierre: *La politique des Jesuites*, Grasset, Paříž, 1955.
- Dopis kardinálovi Van Roeyovi*, 15. srpna 1929.
- Dorazil Otakar: *Světové dějiny v kostce*, Papyrus a Jeva, 1995.
- Doskočil K.: *Listy a listiny z dějin československých*, Praha, 1938.
- Downing Francois: *Catholic Contribution to the American Labor Movement*, Ed. J.N. Moody, New York, 1953.
- Doyle Ch.H.: *We have a Pope*, sv.II., New York, 1942.
- Doyle Charles Hugo: *The Life of Pope Pius XII.*, New York, 1945.
- Dragoun, R.P.: *Fascikl kardinála Stěpinače*, Nouvelles Editions, Latines, Paříž, 1958.
- Draper John William: *History of the Intellectual Development of Europe*.
- Drury Nevill: *Dictionary of Mysticism and the Occult*, San Francisco, Harper and Row, 1985.
- Dúbrava: *Vatikán ve službě Ameriky*, Bratislava, 1953.
- Duca L.: *L'Or du Vatican*, Laffront, Paříž.
- Duclos, R.P.: *Le Vatican et la seconde guerre mondiale*, Vyd. Pedone, Paříž, 1955, Imprimatur 1955.
- Dulles F.: *Faith of Our Fathers*, Washington, 1954.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Early Jesuits Missions in Tarahumara*, Berkeley - Los Angeles, 1948.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Pioneer Black Robes on the West Coast*, Berkeley - Los Angeles, 1940.
- Dunn Master Peter, S.J.: *Pioneer Jesuits in Northern Mexico*, Berkeley - Los Angeles, 1944.
- Edgar A.: *Church and Society in Germany 1789-1950*.
- Einaudi Mario a Goguel Francois: *Christian Democracy in Italy and France*, Notre Dame, Indiana, 1952.
- Ellendorf J.: *Die Moral und Politik der Jesuiten*, Darmstadt, 1840.

Encyclopedia Britannica, různá vydání.
Encyclopedia of Occultism and Parapsychology, 2d ed., Thule Society, H. House, 1985.
Encyclopedia of the Unexplained: Magic, Occultism and Parapsychology, Cavendish, Rainbird Reference Books Ltd., 1974.
Epitome Instituti Societatis Iesu, Řím, 1943.
Epoca, různé roky a čísla.
Erzberger M.: *Německo a Dohoda*, 1932.
Escobar Antonius, S.J.: *Summa theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*.
Escobar Antonius, S.J.: *Theological moralis tractatus*.
Evangelíci o Janu Sarkandrovi, Sborník ke kanonizaci nového katolického světce, ISBN 80-900696-9-X, 1995.
Express, různá čísla v různých rocích.
Eyzaguirre I.: *Intereses católicos en América*, Mexiko, 1863.
Faber George Stanley: *The History of the Ancient Vallenses and Albigenses*, reprint in 1838, USA, 1990.
Facundus (Fagundez) Štěpán, S.J.: *O zřízení církve*.
Fagan Myron: *The Illuminati - CFR*, Emissary Publ., TP.107, 1968.
Falconi Carlo: *La Pontificia opera de assistenza in Italia*, No.11., Řím, 1954.
Falconi Carlo: *MIČení Pia XII.*, du Rocher, Monaco, 1965.
Falk Gerhard: *Vražda - analýza forem, podmínek a příčin*, McFarland & Company, Inc., Publishers Jefferson, Severní Karolína a Londýn, ISBN 0-89950-478-7, 1990.
Fall of German Empire, 1914-1918, London, 1932, svI.
Fanfani A.: *Cattolicesimo e protestantesimo nella formazione storica del capitalismo*, Miláno, 1934.
Fantiš Alfréd: *Záhada turínského plátna*, Brno, 1995.
Fegeli, S.J.: *Praktické otázky o výkonech zpovědníka*, Augšpurk, 1750.
Ferfecki Stanislav: *Strážná věž - peníze a náboženský podvod*, Brno, 1997.
Fernesolle, R.P., S.J. *Pro pontific.*, Imprimatur 26.6.1947, Beauchesne, Paříž 1947.
Fessard, R.P., S.J.: *Libre meditation sur un message de Pie XII.*, Plon, Paříž 1957.
Feuillet Henriette: *France Nouvelle*, 25. června 1949.
Fiala Jan: *Hrozná doba protireformace*, Eman Heršpice, 1. vydání, ISBN 80-901854-7-9, 1997.
Fiala Jan: *Temno, doba Koniášova*, EMAN, 1. vydání, ISBN 80-86211-20-7, Benešov, 2001.
Fiala Petr: *Katolicismus a politika. O politické dimenzi katolicismu v postmoderní době*, Centrum pro studium demokracie a kultury, ISBN 80-85959-01-1, Brno, 1995.
Finney Charles G., Rev.: *The Characters, Claims, and Practical Workings of Freemasonry*, Chicago, E. Cook Publ., 1986
Flajšhans Václav: *O mučenicích českých knihy patery*, Česká akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, Praha, 1917.
Foreign Affairs, New York, leden 1938.
Foster William: *The Nigrous in History of America*, 1955.
Fox John: *Acts and Monuments*, reprint, USA.
Frederick Nielsen: *The History of the Papacy in the XIXth Century*, Londýn, 1906.
Freeman James Morton: *No Friends of Labour*, New York, 1948.
Freyre Gilberto: *The Masters and the Slaves*, New York, 1946.
Friedlander Saul: *Pie XII. et le III.e Reich*, Ed. du Seuil, Paříž, 1964.
Fuchs Thomas: *Hitler ve faktech*, 1. vydání, ISBN 80-7214-163-5, Praha, 2001.
Fülöp-Miller René: *Les Jesuites et le secret de leur puissance*, Librairie Plon, Paříž, 1933.
Fülöp-Miller René: *Macht und Geheimnis der Jesuiten*.
Fülöp-Miller René: *Tajemství a moc jezuitů*, Rybka Publishers, Praha, ISBN 80-86182-14-2, 2000.
Gabot, S.J.: *Opera Tom*, I. tract., 5., nota 842.
Gaillard Gaston: *La fin d'un temps*, Ed. Albert, Paříž, II, 1933.
Galdames L.: *A History of Chile*, Chapel Hill, 1941.
Galtier Joseph: *Les finances du Vatikán (Les Temps)*, Paříž, 8.VIII. 1903.
Garaudy Roger: *Církev, komunismus a křesťané*, Praha, 1951.
García Genaro: *Caracter de la Conquista española en America y en Mexico*, Mexiko, 1940.
Gasset Ortega y: *Úkol naší doby*, Praha, 1969.
Gazette of Lausanne, 15.11.1945.
Gazotte Pierre (de l'Academie Francaise): *Histoire de Francais*, Flammarion, Paříž, svazek II, 1951.
Gedye G.E.R.: *Suicide de l'Autriche*, Union latine d'editions, Paříž 1940.
Gercen A.I.: *Dopisy z Francie a Itálie*, 1931.
Ghioldi Rodolfo: *Los catolicos y la politica de la unilad de acción*, Cuadernos de cultura, Buenos Aires, Mayo, 1955.
Goldstein Slavko: *Pokožné vyvražďování*, Feral Tribune, Split, Chorvatsko, 13. ledna 1997.
Gonzaque Reynold de: *D'ou vient l'Allemagne*, Plon, Paříž, 1939.
Gorlitz Walter a Quint Herbert A.: *Adolf Hitler*, Amiont, Dumont, Paříž, 1953.
Gorresi Vittorio: *I bracci secolari*, Madura, 1951.
Gorresová Ida Friederike: *Syn země - Teilhard de Chardin*, Olomouc, 1998.
Graham Aelred: *Catholicism and the World Today*, Londýn, 1953.
Gramsci A.: *Il materialismo storico e la filosofia di Benedetto Croce*, Turin, 1952.
Grant Frank: *Kanada v zajetí náboženství*, transl., 1930.

- Gray Glenn Janet: *The French Huguenots*, ISBN 0-8010-3785-1, USA, 1992.
- Gray Louis H.: *The Mythology of All Races*, Cooper Square Pub. Inc., 1964.
- Griesinger Theodor: *Jezuité*, Petrohrad, 1868.
- Griffin D.: *Fourth Reich of the Rich*, Emissary publ., 1979.
- Grigulevič Iosip Romualdovič: *Papežství 20. století*, Svoboda, Praha, 1981.
- Grover Rich: *Franco Spain: A Reappraisal*, <http://www.jstor.org>.
- Grygar Jiří: *O vědě a víře*, Kostelní Vydří, 2001.
- Guber Ž.: *Jezuité*, Petrohrad, 1899.
- Guenter Lewy: *Katolická církev a nacistické Německo*, McGrawhill, New York, 1964.
- Guerber Andre: *Himmler et ses crimes*, Les Documents Nuit et Jour, Paříž, 1946.
- Guillemain B.: *La politique bénéficiaire du pape Benoit XII.*, Paříž, 1952.
- Gury Petr, S.J.: *Compendium theologiae moralis*, 1850.
- Gusy Jan Petr, S.J.: *Compendium theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*, 1850.
- Guyot Yves: *Bilan politique de l'Eglise*.
- Gwynn D.: *The Vatican and the war in Europe*, London, 1940.
- Hagen Cf. Walter: *Le Front secret*, Les Iles d'Or, Paříž, 1950.
- Hajduk Anton: *Turínské plátno*, Bratislava, 1991.
- Hájek Daniel: *UFO – Tajemství a souvislosti*, JUPOS, ISBN 80-85832-10-0, Otrava, 1998.
- Hájek Jiří: *Hitlerův Mein Kampf – z bible německého nacionálního socialismu s komentářem Jiřího Hájka*, Liberec, Dialog, 2. vydání, ISBN 80-86218-37-6, 2000.
- Hamšík Dušan: *Genius průměrnosti*, 1. vydání, Praha, 1967.
- Hamšík Dušan: *Heinrich Himmler, druhý muž třetí říše*, 2. vyd., Univers, Praha, 1994.
- Handelmann Henrique: *Historia di Brasil*, Rio de Janeiro, 1931.
- Hanke Lewis: *The Spanish Struggle for Justice in the Conquest of Amerika*, Philadelphia, 1949.
- Harcourt Robert d': *Catholiques d'Allemagne*, Plon, Paříž, 1938.
- Harenberg Bodo: *Kronika lidstva*, Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992.
- Harpes Magazin*, New York, November, 1955.
- Hayward F.: *Histoire des papes*, Paříž, 1929.
- Hearly John: *Pope or Mussolini*, New York, 1929.
- Hebblethwaite Peter: *In the Vatican*, 1987.
- Hedley George: *The Anti-opium League („The Church and Organized Movements“ II)*, New York, 1946.
- Heer Friedrich: *Europe, Mother of Revolutions*, New York, Prager, 1972.
- Hello Ernest: *Renan, Německo a atheismus XIX. století*, Praha, 1948.
- Henriquez, S.J.: *Summa theologiae moralis (Souhrn teologické morálky)*, Venetiae, 1600.
- Hildebrand Dietrich von: *Trojský kůň v domě Božím*, Olomouc, 1999.
- Hislop Alexander, Rev.: *The Two Babylons or The Papal Worship Proved to be the Worship of Nimrod and His Wife*, Louizeaux Brothers, Neptune, reprint in 1858, USA, 1959.
- Hitler Adolf: *Libres propos*, Flammarion, Paříž, 1952.
- Hitler Adolf: *Mein Kampf*, Otakar II, 1. vyd., ISBN 80-86355-26-8, Praha, 2000.
- Hoffet Frederic: *L'Equivoque catholique et le nouveau clericalisme*, Fischbacher, Paříž, 1957.
- Hoffet Frederic: *L'Imperialisme protestant*, Flammarion, Paříž, 1948.
- Hoffet Frederic: *Politique romaine et demission des protestants (Demission des Laiques)*, Flammarion, Paříž.
- Hospital Jeana d': *Rome en confidence*, Grasset, Paris 1962
- Huber J.: *Les Jesuites*, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1875.
- Humanum Genus*, encyklika Lva XIII., 20.4.1884.
- Humboldt A. de: *Essai politique sur le royaume de la Nouvelle Espagne*, Paříž, 1825.
- Hussard Cf. Jean: *Vu en Yougoslavie*, Lausanne, USA, 1947.
- Chabod Federico: *Storia della politica estera italiana dal 1870 al 1896*, Bari, 3, 1951.
- Chalupa Jiří: *Jak se dělá demokracie*, Historický obzor, 9, 1998, č.1/2.
- Chalupa Jiří: *Jak umírá diktatura (pád Frankova režimu ve Španělsku)*, Votobia, 1997.
- Chalupa Jiří: *Kapitoly z dějin baskického nacionalismu*, Historický obzor, 10, 1999, č.3/4.
- Chalupa Jiří: *Zápisky o válce občanské (studie o vybraných aspektech Španělské občanské války 1936-1939)*, Lidové noviny, Praha, 2002.
- Chapman Edward Charles: *Colonial Hispanic America: A history*, New York, 1933.
- Charmot F., R.P.: *La Pedagogie des Jesuites*, Edit. Spes, Paříž, 1943.
- Charmot F., R.P.: *Ratio Studiorum*, Edit Spes, Paříž.
- Charpentier Armand: *Histoire de l'affaire Dreyfus*, Fasquelle, 1933.
- Chevalier de Fracois y Notas: *Instrucciones a los Hermanos Jesuitas administradores de Haciendas*, Mexiko, 1950.
- Chick Jack T.: *Smokescreens*, Kalifornie, USA, 1983.
- Chiniquy Charles: *50 Years in the „Church“ of Rome*, Zkrácené vydání, celkem 366 stran, Ed. J. T. C., CA, USA, 1985, originál vydán poprvé roku 1886 -The Conversion of a Priest, Protestant Literature Depository, London, 1886.
- Christianity Today*, různé roky a čísla.
- Christiansen Alf Bie: *Černá Internacionála, Vatikán ve světové politice*, Melantrich, Praha, 1951.
- Chuck Bolte and Paul McCuster: *Youth Ministry: Drama & Comedy, Group Books*, Colorado: 1987.
- Ignacius Loyola: *Sententiae asceticae*, 2.

Il Mondo, Miláno, různé roky.
Index Librorum Prohibitorum, SS. MI. DN. PII PP. XII iussu editus, Poliglotta, Vaticana.
Informations catholiques internationales, Paříž, různé roky a čísla.
Iniunctum nobis, bula Pavla III., 14. března 1544.
Institutum Societatis Jesus: římské vydání z roku 1869, sv. II.
Internetové České noviny, 1998.
 Io Bello Nino: *The Vatican Papers*, 1982.
 Ireland John: *Catholicism and Americanism*, New York, 1948.
 Isaac Jules: *Jesus et Israel*, Albin Michel, Paříž, 1948.
 Jancini S.: *Storia del Partito Popolare Italiano*, 1951.
Janovská conference, soubor.
 Jones William: *The History of the Christian Church from the Birth of Christ, to the XVIII. Century*, London, reprint in 1849, vol. I. and II., USA, 1983.
 Jonson H.: *Vatican diplomacy in the world war*, Oxford, 1933.
Jugoslávský Bulletin, 1995 až 1997.
 Jung T.: *La France et Rome*, Charpentier, Paříž 1874.
 Kadlec Jaroslav: *Přehled českých církevních dějin*, Praha, 1991.
 Kah Gary H.: *En Route to Global Occupation*, Huntington House Publications, Lafayette, 1991.
 Kalista Zdeněk: *Cesty ve znamení kříže*, Vyšehrad, Praha, 1947.
 Kalista Zdeněk: *České baroko – poznámky životopisné*, 1941, <http://www.centrumhistorie.cz>.
Kánonické právo, Kánony, různé svazky v různých rocích.
 Karfík Filip, ed.: *Křesťanství a filosofie. Postavy latinské tradice*, Praha, 1994.
Katechismus katolické církve, Zvon, 1. vydání, ISBN 80-7113-132-6, Praha, 1995.
Katolická encyklopedie, 1908.
Katolické noviny, různé roky a čísla.
Katolický týdeník, různá čísla v různých rocích.
 Kepka Rudolf: *Kasárna Kristova*, Krajské nakladatelství v Plzni, 1961.
 King Bolton: *Dějiny sjednocení Itálie*, 1901.
 Koláček Josef: *Čínské epistoly*, Refugium, Velehrad-Roma, Velehrad, 1999.
 Koláček Josef: *Magister Nhiem (Thầy Nhiêm)*, Refugium, Velehrad-Roma, Velehrad, 1998.
 Konetzke Ricardo: *Colección de Documentos para la Historia de la formacion social de Hispano-America 1493-1810*, Madrid, 1953.
 Korněj L.: *Dům Morganů*, 1933.
 Kovář Stanislav: *Křesťanská abeceda*, Svitavy, 1995.
 Krásl F., Dr.: *Arnošt hrabě Harrach, kardinál sv. církve římské a kníže arcibiskup pražský*, (Historicko-kritické vypsání náboženských poměrů v Čechách v l. 1623-1667), Praha, 1886.
 Kratochvíl Václav: *Církev v dějinách*, Příbram, 2002.
 Krevea Rafael Altamaira y: *Dějiny Španělska*.
 Krofta K.: *Bílá hora*, Tiskový odbor České státoprávní demokracie, Praha, 1918.
 Kučera, Rak: *Bohuslav Balbín a jeho místo v české kultuře*, Vyšehrad, Praha, 1983.
 Kunc Jiří: *Stranické systémy v rekonstrukci (Belgie, Itálie, Španělsko, Československo a Česká republika)*, Slon, Praha, 2000.
 Kyrálová Marie: *Ignác z Loyoly*, Zvon, Praha, 1992.
L´ Figaro, různé roky a čísla.
L´Annee politique et economique, 19, quai Bourbon, Paříž, 4.ed, leden-březen 1953.
L´Aurore, různá čísla a roky vydání.
L´Economista Italiano, Řím, 19.IV.1913.
L´Espresso, různé roky a čísla.
L´Homme nouveau, L´Avenir catholique, 7. prosince 1958.
L´Ordre de Paris, 8. února 1947.
L´Osservatore Romano, Řím, Vatikán, různé roky a čísla.
L´Unita, různá čísla, různé roky.
La civiltà cattolica, různé Quaderno, 1958.
La Croix, různé ročníky a čísla.
La Dokumentation catholique, 1966, č. 1 484, slp. 2 149.
La Tribune des Nations, 30th of June 1950.
 Lama F. Ritter von: *Papst und Kurie in ihrer Politik nach dem Weltkriege*, 1926.
 Lamius, S.J.: *Opera theological (Theologické dílo)*.
 Landa Diego de: *Zpráva o záležitostech v Jukatánu*, 1955.
 Laporte Maurice: *Sous le casque d´acier*, A. Redier, Paříž, 1931.
 Lauriere Cf. Herve: *Vrahové ve jménu Božím*, Ed. Dufour, Paříž, 1951.
 Lauriere Herve: *Assassins au nom de Dieu*, Edit. La Vigie, Paříž, 1951.
 Lavreckij J.: *Vatikán, náboženství, finance a politika*, Bratislava, 1958.
 Lea Charles Henry: *The Inquisition of the Middle Ages*, ISBN 1-56619-223-4, USA, 1993.
Le Figaro, různé roky a různá čísla.
Le Finanze del Vaticano, Vie Nuove, Roma, 12.II.1956.
Le Monde, různé roky, různá čísla.

Lea Henry Charles: *The Inquisition in the Spanish Despendencies*, New York, 1908.

Lea Henry Charles: *The Inquisition of the Middle Ages*, Barnes & Noble Books, New York, 1993.

Ledre Charles: *Un siecle sous la tiare*, Katolická knihovna Amiot-Dumont, Paříž, 1955.

Leduc Victor: *Le MRP - parti du complot contre la Republique et contre la France*, No. 12, Paříž, 1955.

Legrain Dr.: *Le Mysticisme et la folie*, Ed. de l' Idee Libre, Herblay 1931.

Lehmann Leo H.: *Behind the Dictators*, Angora Publishing Company, New York, USA, 1942.

Lehmann Leo H.: *Vatican Policy in the Second World War*, New York, 1946, 1950.

Lehmann Leo H.: *Vatikánská politika za druhé světové války*, Blahoslav, Praha, 1947.

Lena Mario: *Il governo democristiano al servizio del grande capitale*, Řím, 1953.

Lenhoff Eugen: *Svobodní zednáři*, Petrklíč, Praha, 1993.

Leon Daniel de: *Ultramontanism, The Roman Catholic Political Machine in Action*, New York, 1928.

Leon Paul: *La guerre pour la Paix*, Ed. Fayard, Paříž, 1950.

Les Jesuites, časopis: *Le Crapouillot*, čís. 24, 1954.

Les papes, princes italiens, Paříž, 1860.

Lettres d'un innocent, leden a únor, 1895.

Lewis: *Rosicrusian Questions and Answers with Complete History*, Rosicrusian press.

Lewy Guenter: *Katolická církev a nacistické Německo*, McGrawhill, New York, 1964.

Liberatore, Del diritto pubblico ecclesiastico, kap.I., Prato, 1887.

Lidové noviny, různé roky a čísla v letech 1990-1998.

Litovskaja cerkovnaja unia.

Lituchy Barry: *Papež, nacisté a CIA - několik poznámek k úloze vatikánu na likvidaci Jugoslávie*, vyd. 30. září 1995.

Livesey Roy: *Understanding the New Age*, New Wine Press, 1990.

Livet Georges: *Náboženské války*, Erm, Praha, 1995.

Loftus John a Aarons Mark: *Tajná válka proti Židům*, ISBN 80-86094-20-0, Praha, 1997.

Lozinskij S.G.: *Istoria papstva*, Zv. I. Moskva, 1934.

Lozinskij S.G.: *Paskij departament pokajannyh del*, Moskva, 1954.

Lozinskij S.G.: *Sviataja inkvizicija*, Moskva, 1927.

Lozinskij S.G.: *Dějiny papežství*, Horizont, Praha, 1989.

Lugan A.: *Le Catholicisme aux Etast - Unis*, Paříž, 1950.

Lunt William E.: *Papal Revenues in the Middle Ages II.*, New York, 1934.

Luxmoore Jonathan, Babiuchová Jolanta: *Vatikán a rudý prapor, Zápas o duši východní Evropy*, Volvox Globator, 1. vyd., ISBN 80-7207-420-2, Praha, 2003.

Mackenzie Holt: *Secret Societies*, Rinehart and Winston, 1967.

Madariaga Salvador de: *The Fall of the Spanish American Empire*, New York, 1948.

Magazín 2000, Vesmír, Země lidé, Podivuhodný svět záhad a tajemna, Praha, různé roky a čísla.

Magazín Dnes, různá čísla v letech 1991-1998.

Maggio, různé roky a čísla.

Magri Francesko: *L'Azione cattolica in India*, Miláno, 1953.

Malý Radomír: *Církevní dějiny*, Olomouc, 2000.

Malý Radomír: *Proč by měl křesťán hlasovat proti vstupu do EU*, Přednáška, <http://www.natia.cz/archiv1/204.htm>, jaro, 2004.

Man, Myth and Magic, An Illustr. Encyclop. of the Supernatural, Cavendish, BPC Publ. Ltd., 1970.

Manhattan Avro: *Katolický teror dnes*.

Manhattan Avro: *The Vatican and World Politics*, Horizon Press, New York.

Manhattan Avro: *The Vatican's Holocaust*, Ozark Books, Springfield, MO, 1986.

Manhattan Avro: *Vatikán proti dvacátému století*, Praha, 1950.

Marchetti Ottaviano, S.J.: *Esami di coscienza per le religiose*, Řím, 1946.

Marchetti Ottaviano: *Il sacerdote*, Řím, 1950.

Mariana Juan, S.J.: *Historia general de España (Všeobecná historie Španělska)*, Španělsko, 1598.

Martin Malachi: *The Jesuits, The Society of Jesus and the Betrayal of the Roman Catholic Church*, Touchstone, ISBN 0-671-65716-X, New York, USA, 1988.

Martin Malachi: *The Keys of This Blood, The Struggle for World Dominion Between Pope John Paul II., Mikhail Gorbachev and the Capitalist West*, Touchstone, ISBN 0-671-74723-1, New York, USA, 1990.

Martínek Jiří, Martínek Miloslav: *Kdo byl kdo. Naši cestovatelé a geografové*, Libri, Praha, 1998.

Martiny Giuseppe: *La politica finanziaria dei papi in Franzia intorno alle meta del secolo XIII.*, Řím, 1950.

Martyrdom of the Serbs - Persecution of the Serbian Orthodox Church and massacre of the Serbian people, Chicago, 1943.

Marx J.: *Storia ecclesiastica*, Firenze, 1938.

Masaryk T.G.: *Světová revoluce*, sv.I, Praha, 1926.

Mater Andre: *Les Jesuites*, Reider, Paříž, 1932.

Mater et Magistra, encyklika Jana XXIII., 15.5.1961.

Mattino, 1930.

Mattoso G. Antonio: *Historia de Portugal*, Lisabon, 1939.

Maurois André: *Dějiny Francie*, NLN, Praha, 1994.

Maynard Theodor: *The story of American Catholicism*, New York, 1943.

McCabe J.: *The Papacy in France*, Londýn, 1943.

- McCabe J.: *The Papacy in politics today*, 1939.
- McConnell D.R.: *A Different Gospel*, Hendrikson Publ., 1988.
- M'Creie Thomas: *History of the Progress and Suppression of the Reformation in Spain, USA*, 1998.
- McKnight John P.: *The Papacy. A New Appraisal*, New York - Toronto, 1952.
- Mecham J. Lloyd: *Church and State in Latin America*, Chapel Hill, N.C., 1939.
- Melish W.: *The Church and fascism*, New Masses, 12.3.1946.
- Mercure de France: *Pius XII. a Hitler*, 15.1.1934.
- Mercure de France: *Rakousko a Hitler*, 1. května 1938.
- Mesarovič Mihajlo, Pestel Eduard: *Mankind at the Turning Point - The Second Report to the Club of Rome, USA*, New York, 1974.
- Messori Vittorio: *Případ Opus Dei*, Brno, 1998.
- Meyer: *Institutiones iuris naturalis*, Friburgi, 1906.
- Meyer: *Liberatore, Del diritto pubblico ecclesiastico*, Prato, 1887.
- Meyers H.H.: *Battle of the Bibles*, Austrálie, Virginie, 1993.
- Meyers H.H.: *The Inquisitive Christians*, The Book Printer, Austrálie, Victoria, 1992.
- Mezinárodní vztahy ...*, serie III, sv.IX., str. 136-137.
- Michel Adolphe: *Les Jesuites*, Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879.
- Michel Williams: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Michelet Jules et Quinet Edgar: *Des Jesuites*, Hachette, Paulin, Paříž, 1845.
- Mikulec Jiří: *31.7.1627 Rekatolizace šlechty v Čechách...*, ISBN 80-86515-54-0, Praha, 2005.
- Mikulec Jiří: *Pobělohorská rekatolizace v českých zemích*, ISBN 80-04-26120-5, SPN Praha, 1992.
- Miller Starr: *Occult Theocracy*, Hawthorne, CA, C.B.C. of America, 1933.
- Mirror News*, Los Angeles, 24. ledna 1958.
- Missioni*, 1966.
- Missioni*, různé roky a čísla.
- Mitchell Ruth: *Srbové si zvolili válku*, internet.
- Mladá fronta Dnes*, různé roky a čísla 1990-1998.
- Moerner Magnus: *The Political and Economical Activities of the Jesuits in the La Plata Region*, Stockholm, 1953.
- Mokrejš Antonín: *Friedrich Nietzsche: myslitel*, Jinočany, 1993.
- Molina Ludvík., S.J.: *Liberi arbitrii (Svobodný náhled o darech milosti Boží)*, Lisabon, 1588.
- Mollnau Karl A.: *Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie*, SNPL, Praha, 1960.
- Monod Gabriel: *Úvodu k „Jezuitům“ od H. Boehmera*, Armand Colin, Paříž.
- Moody J.N.: *Catholic Social Action in Belgium*, 1953.
- Moody J.N.: *Catholic Social and Political Movements (1789-1950)*, Church and Society.
- Moody J.N.: *Church and Society*, New York, 1953.
- Moody T.W.: *Dějiny Irska*, NLN, Praha, 1996.
- Morgan B. Thomas: *The Listening Post*, New York, 1944.
- Morner Magnus: *The Political and Ekonomical activities of the Jesuits in the La Plata Region*.
- Morton A.L.: *Dějiny Anglie*, Praha, 1950.
- Moses Bernard: *Spain's Declining Power in South Amerika (1730-1806)*, Berkely, 1919.
- Moses Bernard: *The Spanish Dependencies in South America*, Londýn, 1914.
- Moulet P., S.J.: *Compendium theologiae moralis (Souhrn bohoslovecké mravouky)*, Freiburg, Švýcarsko, 1834.
- Mourin Maxime: *Histoire des Grandes Puissances*, Payot, Paříž, 1958.
- Müller Helmut: *Dějiny Německa*, NLN, Praha, 1995.
- Mullins Eustace: *The World Order*, Staunton, VA, Ezra Pound Institute of Civilisation, 1985.
- Murphy John C.: *An Analysis of the Attitudes of American Catholic Toward the Immigrant and the Negro, 1825-1925*.
- Musil Alois: *Křesťanské církve nynějšího Orientu*, Olomouc, 1939.
- NATO Crimes in Yugoslavia*, Documentary Evidence, 24. March - 24 April 1999, I., ISBN 86-7549-124-7, Ministerstvo zahraničních věcí Jugoslávie, Bělehrad, květen 1999.
- NATO Crimes in Yugoslavia*, Documentary Evidence, 25 April - 10 June 1999, ISBN 86-7549-134-4, Ministerstvo zahraničních věcí Jugoslávie, Bělehrad, červenec 1999.
- Neapol. Mattino*, 13. března 1930.
- Nenni Pietro: *Six ans de guerre civile en Italie*, Librairie Valois, Paříž, 1930.
- Neumann P. Augustin, O.S.A.: *Katoličtí mučedníci doby husitské*, Tiskové družství v Hradci Králové, 1927.
- New York Herald Tribune*, různé roky a čísla.
- New York Times*, různé roky a čísla.
- Newsweek*, New York, různé roky a čísla.
- Němec Jaroslav: *Cesta ke kanonizaci*, Olomouc, 1999.
- Nicolini A.: *History of the Jesuits*, 1987.
- Nielsen F.: *The history of the Papacy in the XIXth Century*, Londýn, 1906.
- Nigg Walter: *Đábel a jeho služebníci*, Brno, 1999.
- Nicholson Paul: *Mexican and Central American Mythology*, Hamlyn Group Limited, 1969.
- Nitti F.S.: *Meditazioni e ricordi*, Miláno, 1953.
- Novi List*, 30. prosince 1996.
- Novi List*, 30. prosince 1998.
- Nowicki Andrzej: *Watykanski bank Pacellich*, Warszawa, 1952.

- O´ Sullivan Noël: *Fašismus*, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno, 1995.
- Oeuvres completes*: de Bucher, II., Mnichov, 1819.
- Oeuvres de Napoleon III.*, Amyot et Plon, II., Paříž 1856.
- Oggi*, Miláno, 6. XII. 1952.
- Okulní teokracie, dáma královského města*, Published by Emisary Publications, Pasadena, California, USA.
- Opatrný J.: *Kdo byl kdo – tradice české iberoamerikanistiky*,
<http://www.libri.cz/databaze/orient/iberoam.php>.
- Organizzazione del Capitole finanziario italiano*, Řím, 1948.
- Orlando V.E.: *Su alcuni miei rapporti di governo con la Santa Sede*, Napoli, 1930.
- Ottův naučný slovník*, Praha, 1900.
- Palafox J. de y Mendoza: *Obras XI.*, Madrid, 1762.
- Paleologue Maurice: *Journal de l´Affaire Dreyfus*, Plon, Paříž, 1955.
- Papen Franz von: *Mémoires*, Flammarion, Paříž 1953.
- Paris Edmond: *Genocide in the Satellite Croatia*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *Le Vatican contre l´Europe*, Fischbacher, Paříž, 1957.
- Paris Edmond: *Le Vatican Contre La France*, Chick Publications, Chino, 1957.
- Paris Edmond: *The Secret History of the Jesuits*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *The Vatican against Europe*, Chick Publications, Chino.
- Paris Edmond: *The Vatican against Europe*, P.T.C., London, 1959.
- Paris-Press*, 31. prosince 1959.
- Pascal Blaise: *Listy proti jezuitom*, VPL, Bratislava, 1965.
- Pauliot Léon, S.J.: *Etude sur les Relations des Jesuites de la Nouvelle France (1632-1672)*, Montreal-Paříž, 1940.
- Pečnikov Borislav Alexejevič: *Sedm + 1 nejmenších v Evropě*, Lidové nakladatelství, Praha, 1989.
- Pedro Emilio: *Historia economica del Peru*, Buenos Aires, 1949.
- Pedruza Ramos Rafael: *La lucha de clases a traves de la historia de Mexico*, Mexiko, 1935.
- Pejhřimovský Josef: *Náboženství–původ–zkoumání–srovnání*, Olomouc, 1998.
- Pekař Josef: *Dějiny československé*, Praha, 1991.
- Pelletier J.: *Půl roku v žaláři u generála Franca*, 1938.
- Penrose Boies: *Sea Fights in the East Indies in the Years 1602-1639*, Cambridge, Mass., 1936.
- Pérez Demetrius Ramos, J.P.: *Historia de la colonizacion espanola*, Madrid, 1947.
- Perrin Jean Paul: *History of the Ancient Christians*, 1845, USA.
- Peters Karel: *Dějiny jezuitské koleje v Klatovech*, vyd. vlastivědné muzeum v Klatovech, Praha, 1947.
- Petit Henri: *L´Honneur de Dieu*, Grasset, Paříž, 1958.
- Pezet Ernest: *L´Autriche et la paix*, Ed. Self, Paříž, 1945.
- Piana La: *The political heritage of Pius XII.*, Foreign Affairs, New York, duben 1940.
- Pichon Charles: *Historie Vatikánu*, Sefi, Paříž, 1946.
- Pike Albert: *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry*, Washington, DC House of the Temple (orig. ed. 1871), 1966.
- Pitcar F.: *Ve Španělsku*, 1936.
- Podlaha Antonín: *Velký katechismus katolického náboženství*, Praha, 1947.
- Pogius: *Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Líčí očitý svědek POGIUS*, Tisk Brno, 1993.
- Poláček Pavel: *Evropská unie – cesta do otroctví*, Matice Čech, Moravy a Slezska, ISBN 80-903384-0-2, 2003.
- Poliakov Leon: *Breviaire de la haine*, Calmann-Levy, Paříž, 1951.
- Polišenský Josef a Barteček Ivo: *Dějiny Iberského poloostrova do přelomu 19. a 20. století*, Olomouc, 2002.
- Political Affairs*, USA, různé roky.
- Ponnat Baron de: *Histoire des variations et des contradictions de l´Englise romaine*, Charpentier, II., Paříž, 1882.
- Pogius: *Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa*, KOFC, Brno, 1993.
- Pope Liston: *Millhands and Preachers*, New York - Londýn, 1942.
- Popoli e missioni*, různé roky a čísla.
- Potter: *Vie de Scipion de Ricci*, Brusel, 1825.
- Pres Italien*.
- Pressensé E. de: *Du catholicisme en France*, Paříž, 1851.
- Pressensé Edmond de: *Du catholicisme en France*, Paříž, 1851.
- Preston Paul: *Franco. Krvavý diktátor nebo spasitel Španělska?*, BB art, Praha, 2001.
- Problemas de Latinoamerica*, No. 11, Mexiko, 1. II. 1956.
- Projev Laury Diazové, členky parlamentu za Livourne, pronesený v Ortoně*, 15.4.1946.
- Projevy papeže Jana Pavla II. při jeho návštěvě v České republice*, Praha, 1997.
- Providentissima*, bula Benedikta XV., 27.5.1917.
- Prummer Domenico M.: *Manuale Theologiae Moralis*, Barcelona, 1946.
- Prutz H.: *Staatengeschichte des Abendlandes in Mittelalter II.*, Berlín, 1887.
- Quanta Cura*, encyklika Pia IX., 8.12.1864.
- Quanto fructuosius*, bula Řehoře XIII., 1.2.1583.
- Qui pluribus*, encyklika Pia IX., 9.9.1846.
- Quinet Edgar et Michelet Jules: *Des Jesuites*, Hachette, Paulin, Paříž, 1845.
- Rainold (Rosseus) Vilém, S.J.: *De justa reipublicae christianae in reges impios et haereticos auctoritate (O spravedlivé moci křesťanské republiky proti králům bezbožným a kacířským)*, Španělsko, 1, 1592.
- Ramm B.J.: *Papežské texty odpuštění hříchů*, 5, 1954.
- Ranke L.: *Římští papeži v posledních čtyř stoletích*, 4, 1874.

- Rankin Ch.: *The Pope speaks*, New York, 1940.
- Ranovič A.B.: *O prvotním křesťanství*, 1963.
- Ratio Studiorum Superiorum Societatis Iesu*, Řím, 1941.
- Ratzinger Joseph: *Eschatologie a věčný život*, Brno, 1996.
- Ratzinger Josef: *Eschatologie – smrt a věčný život*, Brno, 1990.
- Ratzinger Josef: *Naděje pro Evropu*, Praha, 1993.
- Ratzinger Josef: *Pravda, hodnoty a moc*, Brno, 1996.
- Rauschnig Hermann: *Hitler m'á dit*, Ed. Co-operation, Paříž, 1939.
- Re Nicolo del: La curia romana*, Řím, 1952.
- Reforme*, Paříž, různé roky a čísla, 1947-1956.
- Regimini militantis Ecclesiae*, bula Pavla III., 27.9.1540.
- Renöckl H., Blanckenstein M.: *Nová religiozita fascinuje a zneklidňuje*, Kostelní Vydří, 2000.
- Reuter Robin de: *BSE – nemoc šílených krav a likvidace zemědělství. Osud nebo záměrně vytvořené zlo?*, Překlad z německého originálu: *BSE – Der Rinderwahnsinn und die Vernichtung der Landwirtschaft. Schicksal oder hausgemachtes Übel*, Verlag, Anton A. Schmid, Durach, ISBN 80-903576-0-1, 2001.
- Rewiew Historia*, December, 1954.
- Ribadeneira Pedro, S.J.: *De institutione Societatis Jesu (O instituci Tovaryšstva Ježíšova)*.
- Ribard Andre: *1969 et le secret du Vatican*, Librairie Robin, 38, rue de Vaugirard, Paříž, 1954.
- Ridley Jasper: *The Statesman and the Fanatic*, Constable, London, 1982.
- Richard C. Rav. S.: *Studie of Two Babylons and Secret Signs of Rome*, Anal. No.:1893/8, 1184/19, 22118/3, Pl., 1984.
- Richard Robert: *La conquete spirituelle du Mexique*, Paříž, 1933.
- Rinascita*, 1965, různá čísla.
- Ring C. George, S.J., R.P.: *Religion of the Far East*, Milwaukee, 1950.
- Rippy F.J. and Nelson J. Thomas: *The Cruzaders of the Jungles*, Chapel Hill, N.C., 1936.
- Rivera Alberto: *The Godfathers, The Force, Double Cross, Alberto, The Prophet*, Chick Jack T. Publ., CA, USA, 1982.
- Robertson Pat: *The Secret Kingdom*, 1982.
- Robbins John W.: *Ecclesiastical Megalomania, The Economic and Political Thought of the Roman Catholic Church*, ISBN 0-940931-52-4, USA, Trinity, 1999.
- Robinson John J.: *Zrozeni v krvi, ztracená tajemství svobodných zednářů*, Votobia, Olomouc, 1996.
- Roguelin Louis: *L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme*, Paříž, Maurice Boivent, 1927.
- Root W.: *The secret history of the war*, New York, 1945.
- Rops Daniel: *Jesus en son temps*, Arthème Fayard, Paříž, 1944, Imprimatur 17.4.1944.
- Rops Daniel: *Le Retablissement de la Compagnie de Jesus*, Etudes, září, 1959.
- Rosa Gabriele de: *Storia politica dell'Azione cattolica in Italia*, Bari, 1953.
- Rosa Peter de: *Temné papežství*, (v originále: *Vicars of the Christ*), ETC, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1997.
- Rotta E.: *Il origine del Risorgimento*, Miláno, 1948.
- Rouquette Robert, R.P.: *Saint Ignace de Loyola*, Ed. Albin Michel, Paříž, 1944.
- Roux Francois Charles: *Huit ans an Vatican*, Flammarion, Paříž, 1947.
- Rovan J.: *Le catholicisme politique en Allemagne*, Ed. du Seuil, Paris, 1956.
- Rowbothan Arnold H.: *Missionary and Mandarin*, Berkeley-Los Angeles, 1942.
- Russell Bertrand: *Věda a náboženství*, Ed. Gallimard, Paříž 1957.
- Russell, Lord, z Liverpoolu: *Sous le signe de la croix gammes*, L'Ami du livre, Ženeva, 1955.
- Saba A.: *Storia della chiesa I.*, Turin, 1927.
- Saenz Vincente, R.P.: *Morelos y Bolívar*, Mexiko, 1947.
- Saint-Vincent Jacques: *La Bataille de Rex*, Les oeuvres francaises, Paříž, 1937.
- Sakař V.: *Staroměstské popravky v roce 1621*, <http://veritas.evangnet.cz/cz/executcz.htm>.
- Saltini Don Zeno: *Non siamo d'accordo!*, Turin, 1953.
- Salvemini G.: *The Vatican and the Ethiopian War*.
- Salvemini Gaetano: *Mussolini diplomatico*, Bari, 1952.
- Sanchez Tomáš, S.J.: *De sacramento matrimonii (O svátosti manželství)*, Genua, 1592.
- Saurin Eli: *Dějiny Itálie od roku 1815 do smrti Viktora Emanuela*, Petrohrad, 1898.
- Sborník tajných dokumentů archivů ministra zahraničí*, 1918.
- Secret Instructions of the Society of Jesus*, Orig. in Manuscript until 1612 Cracow, San Francisco, CA, USA, 1882.
- Segmuller Fridolin: *Pius X.*, Řím, 1926.
- Seldes George: *The Vatican: Yesterday, Today, Tomorrow*, New York-Londýn, 1934.
- Semlyen Michael de: *All Roads Lead to Rome?*, The Ecumenical Movement. Dorchester House Publications, Norwich, GB, 1993.
- Serry, S.J.: *Historia congregationum de auxiliis divinae gratiae (Dějiny porad o výpomocné milosti Boží)*, I. 29.
- Sforza Carlo: *Pius XI., the Roman Church and fascism*, Neither liberty nor bread, New York, 1940.
- Sforza Carlo: *The Vatican and the world war*, časop. *The Contemporary review*, London, červen 1937.
- Sforza Carlo: *Contemporary Italy*, Londýn, 1946.
- Sforza Carlo: *L'Italie telle que je l'ai vue*, Grassset, Paříž, 1946.
- Sforza Carlo: *Les batisseurs de L'Europe moderne*, Paříž, 1931.
- Sharkey Don: *White Smoke over the Vatican*, Milwaukee, 1943.
- Schillebeeckx Edward: *To čiňte na mou památku*, Praha, 1998.

- Schmause Michael, R.P.: *Begegnungen zwischen Katholischem Christentum und national-sozialistischer Weltanschauung*, Aschendorf, Munster 1933.
- Schmidl Johannes, SJ, Prof.: *Historia Societatis Iesu prov. Bohem, svazky*.
- Schneider Wallace Herbert: *Religion in 20th Century America*, Cambridge, 1952.
- Scholasticus Evagrius: *Církevní dějiny*, Praha, 1991.
- Schwartzkoppen von: *Les Carnets de*, Rieder, Paříž, 1933.
- Siegfried Agnes: *L'Abbe Fremont*, F. Alcan, II., Paříž, 1932.
- Simpson Christopher: *BLOWBACK. America's Recruitment of Nazi's and its Effects on the Cold War* New York, Collier Books, 1988.
- Simpson Leslie Byrd: *The Repartimiento System of Native Labor in New Spain and Guatemala*, Berkeley, 1938.
- Sinclair Allen: *Life of Cardinal Gibbons*, New York.
- Sládek Miloš: *Zázračná uzdravení a „dobrotivá vzhlednutí“ v literatuře českého baroka*, Sborník příspěvků k české literatuře 17. a 18. století, památník národního písemnictví, literární archiv, ročník 27, <http://www.centrumhistorie.cz>.
- Slavíček Karel, P., misionář T. J.: *Listy z Číny do vlasti (1716-1727)*, Ed. J. Vraštil, Přerov-Pardubice, 1935.
- Smith Howell A.D.: *Thou Art Peter*, Londýn, 1950.
- Solovjov Vladimír: *Filosofické základy komplexního vědění*, Velehrad, 2001.
- Solovjov Vladimír: *Krise západní filosofie*, Velehrad, 2001.
- Sommervogel, C.: *Bibliothèque de la Compagnie de Jésus I-X*, Bruxelles-Paris, 1890-1900.
- Soras de, R.P. Jesuit: *Pius XI's Letter*, Peculari Quadam, quoted by Soras, in the Action catholique et action temporelle, Ed. Spes, Imprimatur 1938, Paříž, 1938.
- Steed Ernest H.J.: *Two be One*, USA, 1978.
- Steel J.: *The future of Europe*, New York, 1945.
- Stefanini Luigi: *La chiesa cattolica*, Brescia, 1952.
- Steward: *Life Forces: A Contemporary Guide to the Cult and Occult*, Andrews and McMeel, Inc., 1980.
- Stöcklein Josef, Keller Franz: *Der Neue Welt-Bott. Allerhand So Lehr – als Geistliche Brief /Schriften und Reise-Beschreibungen/welche von denen Missionariis der Gesellschaft Jesu aus Beyden Indien und anderen weit entfernten Ländern*, Augspurg und Grätz, 1726-1759, 36 vol.
- Strugar Vlado: *Jugoslávie v boji. Národně osvobozenecý boj a revoluce 1941-1945*, Naše vojsko, Praha, 1965.
- Studies in the Administration of the Indians in New Spain*, I - III., Berkely, 1938.
- Sturzo L.: *Italy and the New World Order*, Londýn, 1944.
- Suarez Francois, S.J.: *Defensio fidei catholicae et apostolicae (Obrana víry katolické a apoštolské)*, Lisabon, 1614.
- Suhard: *Gonia della Chiesa?*, Řím, 1948.
- Summi pontificatus*, encyklika Pia XII., 20.10.1939.
- Sutton William Josiah, Anderson R.A., D.D.: *The Illuminati 666*, Teach Services, Brushton, New York, USA, 1995.
- Sutton William Josiah: *The Antichrist 666*, W.F.G., 1980.
- Syllabus*, encyklika Pia IX., 8.12.1864.
- Szanya Anton: *Úloha katolické církve v epoše fašismu*, ISBN 80-968938-3-1, orig. Vídeň, 1988, př.-Praha, 2005.
- Šejnman M. M.: *Vatikán mezi dvěma světovými válkami*, Brno, 1, 1949.
- Tablet Duccio: *La proprietaria fondiaria ecclesiastica in Italia*, Řím, 1953.
- Tajné archívy Wilhelmstrasse*, Dokument 83-26 19/I, Berlín 25. ledna 1939.
- Tamburini, S.J.: *Explicatio Decalogi*.
- Taparelli: *Saggio Teoretico di diritto naturale*, Roma, 1855.
- Taparelli: *Saggio Teoretico di diritto naturale*, Řím, 1855.
- Tarquini: *Iuris publici ecclesiastici institutiones*, Romae, 1898.
- Tarquini: *Iuris publici ecclesiastici institutiones*, Řím, 1898.
- Teeling W.: *Pope Pius XI and world affairs*, New York, 1937.
- Temoignage chretien*, 6.12.1957.
- Tenand Francois: *L'Ascension politique du Marechal Petain*, Ed. du livre francais, Paříž, 1946.
- The American Catholic Who's Who*, 10, Michigan, 1952-1953.
- The BDM Letter*, Biblical Discernment Ministries, říjen 1992.
- The Clergy and Civil Defense*, Washington, 1951.
- The Clergy and Civil Defense*, Washington, 1951.
- The Church and Organized Movements*, New York, 1946.
- The National Catholic Almanach*, Parterson-New Jersey, 1950.
- The Official Catholic Directory*, New York, 1950.
- The Papacy and the Kingdom of Italy*, London, 1926.
- The Pope speaks*, New York, 1940.
- The Popes new order*, Londýn, 1943.
- The Times*, různá čísla, 1931.
- Theiner: *Annales ecclesiastes*.
- Tchernoff J.: *Les Demagogies contre les democracies*, R. Pichon a Durand-Auzias, Paříž, 1947.
- Time and Paris-Presse*, 3rd of November, 1959.
- Time Magazine*, různá roky a čísla.
- Time*, New York, různá čísla a různá roky.
- Tindall George B.: *Dějiny Spojených států amerických*, NLN, Praha, 1996.
- Toledo Francois de, S.J.: *In summa casuum consientia*, Španělsko.

- Tomášek František kardinál: *Pokoj vám!*, Praha, 1999.
- Tomazi A.: *La Conquete de l'Indochine*, Paříž, 1931.
- Tondi Alighiero: *Jezuité*, (v originále: *I gesuita*, 1954), SNPL, Praha, 2. vydání, 1958.
- Tondi Alighiero: *Tajná moc jezuitů*, Svobodné slovo, Melantrich, Praha, 1955.
- Tondi Alighiero: *Vaticano e neofascismo*, Řím, 1952.
- Toulky českou minulostí, Český Rozhlas, http://www.rozhlas.cz/toulky/vysila_praha/_zprava/105194, 2004.
- Townsend Waud L.: *The Biography of His Holiness Pope Pius XI.*, Londýn, 1930.
- Trajnin J.: *Baskové v boji za svou samostatnost*, 1937.
- Trapl Miloš: *Politický katolicismus a československá strana lidová v Československu v letech 1918-1938*, SPN, Praha, 1990.
- Trapl Miloš: *Politika českého katolicismu na Moravě 1918 - 1938*, SPN, Praha, 1968.
- Týden*, různé roky a čísla 1991-1998.
- Tylenda J.N.: *Jesuit Saint and Martyrs*, Chicago, 1998.
- Ubieto Antonio Arteta a kol.: *Dějiny Španělska*, Praha, 1995.
- Ulloa Juan y Antonio: *Noticias secretas de America*, Madrid, 1918.
- Universum - revue přírodovědecké a technické sekce České křesťanské akademie*, 1995.
- Ustaša* (měsíčník), 1932.
- Val Merry del: *Memories of Pope Pius X.*, London, 2, 1933.
- Válečná poselství světu od Pia XII.*, Vyd. Spes, Paříž, 1945.
- Vatikánský koncil*, Řím, 1870.
- Vavřinová Valburga: *Malá encyklopedie vánoc*, Libri, ISBN 80-7277-132-9, Praha, 2002.
- Velikovič Lazar Naumovič: *Černá garda Vatikánu*, Horizont, Praha, 1984.
- Ventura: *De iure publico ecclesiastico commentaria*, Romae, 1826.
- Ventura: *De iure publico ecclesiastico commentaria*, Řím, kniha I., kap.I., sv.1., 1826.
- Venturi Tacchi Pietro: *Storia della Compagnia di Gesu in Italia*.
- Vercruysse Brunona, P. SJ: *Praktická rozjímání na každý den v roce, dle úpravy P. Fidelise Battaglia*, II., Horažďovice, 1906.
- Veröffentlichungen der Kommission fur Neuere Geschichte Osterreichs*, 26, Vídeň, Lipsko, 1930.
- Veselý Z.: *Dějiny českého státu v dokumentech*, Victoria Publishing, Praha, 1994.
- Viance Georges: *La Federation nationale catholique*, předmluva od R.P. Janvier, Flammarion, Paříž, 1930.
- Vieujan Abbe Jean: *Grande Apologetique*, Bloud et Gay, Paříž, 1937.
- Vilaplana A. R.: *Svědčím*, 1934.
- Villaplana Antonio Ruitz: *Questo é Franco*, Roma, 1945.
- Vlček Jaroslav: *Dějiny české literatury*, I., Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha, 1960.
- Voght J.A.: *Devatenácté století a potom*, Londýn, srpen, 1943.
- Vozčík M.S.: *Vatikán ve službách amerického imperialismu*, SVPL, Bratislava, 1953.
- Vraštil Josef: *Seznam zámořských misionářů staré české provincie*, Zpravodaj z československé provincie Tovaryšstva Ježíšova, 1934/1, str. 7-10., 1934.
- Vraštil Josef: *Účast staré české provincie Tovaryšstva Ježíšova na zámořských misiích*, Zpravodaj z československé provincie Tovaryšstva Ježíšova, 1934/1, str. 30-33, 1934.
- Vurm Bohumil: *Tajné dějiny Evropy II. Od stvoření světa po druhou světovou válku*, Anagram Ostrava, 1997.
- Vurm Bohumil: *Tajné dějiny Evropy. Od Atlantidy po druhou světovou válku*, Bohemia Praha, 1996.
- Výroky von Lamy*, L' Homme Libre, 22. května 1919.
- Waldaphel I.T.: *Mytologie*, Bratislava, 1976.
- Walsh Walter: *The Secret History of the Oxford Movement*, 1899.
- Warner Christian: *World Dictatorship and the New Age Movement*, Newswatch Magazine, September, 1986.
- Watkin E.I.: *The Catholic Center*, New York, 1943.
- Webster Nesta H.: *Secret Societies and Subversive Movements*, Hawthorne, CA, C.B.C. of America, orig. publ., 1924.
- Wernz-Vidal: *Jus canonicum*.
- What in the World!*, různá čísla 1996.
- Wilder J.B.: *The Other Side of Rome*, Zondervan publ., Grand Rapids, Mi, USA, 1959.
- Williams M.: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Williams Michel: *The Catholic Church in Action*, New York, 1934.
- Woodrow Ralph: *Babylon Mystery Religion*, USA, 1981.
- Woodward E.L.: *Three Studies in European Conservatism (Metternich, Guizot: The Catholic Church in the Nineteenth Century)*, Londýn, 1929.
- Worldmark Encyclopedia of Nations*, vyd. 1995.
- Wormser Rene A.: *Foundations - Their Power and Influence*, New York, The Devin-Adair Comp., 1958.
- Wright, Jonathan: *Jezuité, misie, mýty a dějiny*, BB art s.r.o., Praha, ISBN 80-7341-780-4, 2006.
- Wylie James Aitken: *The History of Protestantism*, Mourne Missionary Trust, Mourne Missionary Trust, Northern Ireland, reprint 1920, USA, 1985.
- Wylie James Aitken: *The Papacy*, Mourne Missionary Trust, Northern Ireland, reprint in 1851, USA, 1985.
- Yanez Augustin: *Fray Bartolomé de Las Casas*, Mexiko, 1942.
- Yearbook of International Organizations*, Brussel, 1954.
- Zákoník kanonického práva*, Knihy 1-5.
- Zavala Silvio: *New Points on the Spanish Colonisation of America*, Philadelphia, 1943.

Zeitschrift fr Sozialismus, č.9, Dass Dritte Reich und die Kirchen, Karlovy Vary, 1934.
Zprávy ČTK, 1988-1991.

PŘÍLOHY

NĚKTERÉ ZÁKULISNÍ VLIVY V ČESKÉ REPUBLICE OD REVOLUCE 1989

ANEB

NĚKTERÉ ZÁKULISNÍ VLIVY NA POLITIKU
ČESKÉ REPUBLIKY V LETECH 1989 AŽ 2000

*STRUČNÝ STUDIJNÍ PŘEHLED VYPRACOVAL KAREL ČERNÝ
KC.ZAKULISI@POST.CZ*

Listopad 2000

SHRNUTÍ STUDIE

Studie stručně popisuje zákulisní jevy v politickém a společenském životě České republiky po roce 1989 (Část 1), odhaluje společného jmenovatele zákulisních praktik (Část 2), předkládá souvislosti mezi historií a dnešními zákulisními taktikami (Část 3) a popisuje přímé důsledky zákulisní činnosti v ČR (Část 4).

Studie přináší důkazy o organizovaném systému, který plní své zákulisní poslání s cílem zlikvidovat demokracii v naší zemi.

Předkládaný studijní materiál se vztahuje hlavně k České republice, nicméně důležité závěry, které ze studie vyplývají, se týkají i ostatních států v Evropě.

Studie je určena pro politické činitele v řídicích funkcích, aby se seznámili se současnými strategiemi, taktikami a praktikami těch, kteří dnes usilují o likvidaci svobodného demokratického vývoje, a aby se dovedli proti jejich postupům, způsobům a metodám bránit.

MOTTO:

„Co už kdysi bylo je to, co má ještě být.

A co se nyní děje je to, co se bude dít znovu, aniž je to co nového pod sluncem.

To co už bylo, se děje i nyní a co ještě bude, už kdysi bylo.”

BIBLE, kniha Kazatel

„Kdo si nejsou vědomi věcí minulých, jsou odsouzeni prožít je znovu...”

G.Santayana

ÚVOD DO STUDIE

Může se zdát, že předložená studie není dnes aktuální a že obsahuje samoučelný výklad událostí, který nemá dnešní době co říci. Avšak právě opak je velikou pravdou. Fakta, která jsou ve spisu uvedena, mluví k dnešku živě a velmi naléhavě. Týká se to například i tak závažného tématu, jako je postavení českého státu v rámci evropských struktur.

Spis vznikl na základě dlouhodobého studia různých souvislostí a více jak deseti-letého podrobného sledování vývoje společenského a politického života v naší zemi.

Materiál poskytuje mnohé náhledy k současnému politickému a společenskému dění zvláště v České republice. Na základě zkušeností, které historie zaznamenala, popisuje studijní materiál taktiky likvidace demokracie a zveřejňuje strategie, které jsou v zákulisí dnešního českého státu. Pod vlivem politických souvislostí v České republice je reálné dojít k závěru, že tyto nebezpečné taktiky a strategie jsou zastřeny propagandou a jsou určeny k likvidaci svobodného vývoje v naší zemi, její ideologické nezávislosti a národní identity.

V porovnání současných událostí s historií docházíme totiž k závěru, že od pádu železné opony se v České republice odehrává urputný, avšak skrytý zákulisní boj mezi římskokatolickou organizací v pozadí s Vatikánem na jedné straně a mezi nastupující mladou demokracií českého státu na straně druhé. Došli jsme také k závěru, že činnost římskokatolické církve zahalené do propagandy je tak skrývaná, že těm, kteří mají na zřeteli skutečně spravedlivý a opravdově demokratický vývoj našeho státu, je nemožné římskokatolické praktiky prohlédnout. Bez propojení dnešních zákulisních jevů s historickými skutečnostmi stručně popsány v tomto spise není nikomu možné se v dnešním vývoji České republiky a Evropy jakkoli plně orientovat.

Výjimečnost této studie lze spatřovat v tom, že nachází souvislosti dnešních společenských jevů s historií. Aby byly naše závěry ještě zřetelnější, jsou ve studii použity autentické podklady exjezuitských kněží a vysoce vážených a uznávaných římskokatolických i protestantských historiků a spisovatelů.

Za všechny autory, které nemohli být z prostorových důvodů uvedeny, ač by si to nesmírně zasloužili, jmenujme alespoň následující:

Jaroslav Kadlec, profesor církevních dějin na římskokatolické teologické fakultě UK v Praze a věrný stoupenec vatikánské linie, vydal svou publikaci původně v Římě v roce 1987. Kniha dosud slouží jako učebnice na uvedených fakultě.

Leo H. Lehmann dosáhl vysokého vzdělání a vyjimečných zkušeností, které ho kvalifikovaly jako skutečného znalce historie, tendencí a politických vztahů římskokatolické církve. V roce 1918 vstoupil na Université de Propaganda Fide v Římě a v roce 1921 byl vysvěcen. Jako kněz pracoval v Evropě a v jižní Africe a působil několik roků jako přímý poradce v právních otázkách při Vatikánu. Později se dostal do Spojených států amerických.

Josef Pekař (1870-1937), studoval na Univerzitě Karlově v Praze, v Erlangen a v Berlíně. Je to jeden z největších českých historiků moderní doby, univerzitní profesor, autor středoškolských učebnic dějepisu a mnoha odborných spisů, byl osobně orientován římskokatolicky, ale snažil se o objektivitu.

René Fülöp-Miller zpracoval svou faktografickou historickou monografii *Moc a tajemství jezuitů* objektivně na základě podkladů spolupracovníků jak protestantských, tak i římskokatolických, včetně jezuitů.

Dušan Hamšík (1930-1985), autor několika významných publikací spadajících do tzv. literatury faktu. V nich objasňuje na základě využití nových dokumentů, uvolněných britskou tajnou službou, pozadí totalitního hitlerovského Německa za 2. světové války a jeho souvislosti. Ukazuje četné bolavé otázky současného světa, které nezanikly s Hitlerovým koncem a v nichž se tají trvalé nebezpečí lidského poklesnutí a selhání.

James Aitken Wylie (1808–1890), reverend Skotské církve, doktor historických věd, studoval na Marischal College a na St. Andrews College aberdeenské univerzity. Od roku 1860 vedl přednášky o papežství na Protestantském institutu, byl mluvčím protestantismu. Obě tyto funkce zastával až do smrti. Jeho největšími díly jsou např. *Papežství*, *Dějiny Protestantismu*, *Jezuité*, *Historie Skotského národa*, *Svítání ve Španělsku* aj.

Malachi Martin, význačný teolog a odborník na římskokatolickou církev, bývalý jezuita a profesor na Vatikánském papežském biblickém institutu, je autorem amerických bestsellerů *Vatican*, *Poslední konkláve*, *Ďáblův rukojmí*, *Jezuité* a *Klíče této krve*. Teologii studoval v belgické Louvain, kde získal doktoráty ze semitských jazyků, archeologie a orientální historie. Poté studoval v Oxfordu a na Hebrejské univerzitě v Jeruzalému. Od roku 1958 do roku 1964 sloužil v Římě, kde byl blízkým pomocníkem proslulého jezuitského kardinála Augustina Bea a papeže Jana XXIII. Potom žil v New Yorku. Všechny jeho knihy jsou obsáhlými studiemi faktů ze zákulisí římskokatolické církve a papežství, pouze jeho poslední kniha z roku 1998 – *Dům vystavený větru* – vypráví románovou formou o mocenských střetech uvnitř této církve usilující o zřízení první celosvětové vlády „nového světového řádu“. Zemřel na počátku roku 1999.

Jean-Henri Merle d'Aubigné (1794 – 1872), švýcarský protestantský kazatel pocházející z Francie, profesor historie, studoval teologii v Ženevě a v roce 1817 byl vysvěcen. Poté studoval v Německu, působil v Berlíně a jako kazatel v Hamburku. Později byl dvorním kazatelem v Bruselu. Po návratu do Ženevy se stal profesorem a rektorem na teologické škole Evangelické společnosti v Ženevě. Jeho hlavní dílo se skládá ze dvou částí: z pětisvazkové *Historie reformace 16. století* a osmisvazkové *Historie reformace v Evropě v Kalvínově době*.

Jules Michelet (1798-1874), francouzský historik, profesor historie a morálky na College de France. Proslavil se zvláště celoživotním dílem *Historie Francie* a *Velká francouzská revoluce*. V roce 1842 se rozešel s římskokatolickou církví a zastával mesiánskou víru v demokratický vývoj. Svůj záporný postoj vůči církvi pak obhajoval řadou přednášek na stejné univerzitě. Tím se dostal do konfliktu s jezuitou, kteří ho v lednu 1848 suspendovali a zakázali mu na univerzitě působit.

Peter de Rosa, exjezuitský italský kněz, absolvent Gregoriánské univerzity v Římě. Byl šest let profesorem metafyziky a etiky na Westminsterském semináři a šest let děkanem teologie na koleji Corpus Christi v Londýně. Kněžský stav opustil v roce 1970 a v současné době žije v Irsku se svojí manželkou a dvěma syny. Jeho nejznámějším dílem se stala kniha: *Temné papežství*, která si vydobyla kladné uznání i u mnohých světových deníků a římskokatolických funkcionářů a jezuitů. Jezuita Carman o ní např. napsal, že „je to kniha, kterou nikdo, kdo se zajímá o světové dění, nemůže ignorovat.“

Tomáš V. Bílek, římskokatolický profesor a ředitel c. k. Akademického gymnázia v Praze ve druhé polovině 19. století. Jeho známá kniha *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště* vyšla v Praze roku 1896. Kromě této podrobné historické studie napsal a vydal také knihy *Reformace katolická neboli Obnovení náboženství katolického v království Českém po bitvě bělohorské* a *Statky a jmění kolejí jezuitských, klášterů, kostelů, bratrstev a jiných ústavů v zemích království Českého od císaře Josefa II. zrušených*.

Alighiero Tondi, jezuitský kněz italského původu, člen jezuitského řádu od roku 1936, absolvent papežské Gregoriánské univerzity, v letech 1945 až 1952 přednášející profesor římskokatolického práva a teologie na Gregoriánské univerzitě, od roku 1949 tajný úředník Vatikánu v politických záležitostech pro Východní blok. Od roku 1952 pronásledován jezuitským řádem a Katolickou akcí za svůj útěk z řádu a univerzity v tomtéž roce. Po svém útěku sympatizoval s marxismem. Jedna z jeho mnoha knih, *Jezuité*, vyšla v roce 1954.

Studijní materiál o dnešní době je předložen z oficiálních informací našich současných sdělovacích prostředků a z běžně dostupných církevních masmédií.

OBSAH

ČÁST I – ZÁKULISNÍ JEVY V ČR.....	
ZÁKLADNÍ POJMY.....	
UKÁZKA NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR.....	
STRUČNÝ POPIS NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR.....	
ČÁST II – SPOLEČNÝ JMENOVATEL DNEŠNÍCH ZÁKULISNÍCH PRAKTIK V ČR	
SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR DO REVOLUCE 1989.....	
SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR PO REVOLUCI DO R. 1990.....	
SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH UDÁLOSTÍ V ČSFR A ČR 1990 – 1993.....	
SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČR 1994 – 1998.....	
ZÁKULISÍ PUČE V KOALICI ODS – KDU–ČSL – ODA V ROCE 1997.....	
ZÁKULISÍ VZNIKU NOVÉ VLÁDY TOŠOVSKÉHO 1998.....	
SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH ČINŮ PREZIDENTA V. HAVLA.....	
ČÁST III – SOUVISLOSTI MEZI HISTORIÍ A DNEŠNÍMI ZÁKULISNÍMI TAKTIKAMI V ČR A VE SVĚTĚ.....	
PROPOJENÍ ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU SE SVĚTSKOU MOCÍ.....	
ŘÍMSKOKATOLICKÁ PRÁVA A POVINNOSTI VZHLEDEM KE STÁTU.....	
ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE NIKDY NEZMĚNILA A TAKÉ NEZMĚNÍ, ANI JEJÍ CÍLE.....	
KDO JE „KACÍŘ“?.....	
ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV A PLURALITNÍ POLITICKÉ SYSTÉMY.....	
INFILTRACE DEMOKRATICKÉ SPOLEČNOSTI.....	
INFILTRACE MASMÉDIÍ.....	
INFILTRACE VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ – MATENÍ VEŘEJNOSTI.....	
<i>INFILTRACE ŠKOLSTVÍ.....</i>	
<i>INFILTRACE MLÁDEŽE MIMO ŠKOLU.....</i>	
<i>CÍLENÁ ŘÍMSKOKATOLICKÁ PROPAGANDA.....</i>	
<i>ŘÍMSKOKATOLICKÁ CENZURA.....</i>	
<i>PRŮZKUMY VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ.....</i>	
<i>ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE SKRÝVÁ ZA DEMOKRATICKÉ IDEÁLY.....</i>	
<i>ŘÍMSKOKATOLICKÝ KATECHISMUS Z ROKU 1995.....</i>	
INFILTRACE PROTESTANTSÝCH CÍRKVÍ – EKUMENA.....	
INFILTRACE VOJENSKÉHO SEKTORU; NATO A EVROPSKÁ UNIE.....	
ZÁKULISNÍ CENTRALIZACE.....	
ČÁST IV – PŘÍMÉ DŮSLEDKY ZÁKULISNÍ ČINNOSTI V ČESKÉ REPUBLICĚ.....	
POUČENÍ Z DĚJIN A TAKTIK ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU.....	
LIKVIDACE ODKAZU MISTRA JANA HUSA.....	
NÁSTROJE PRO LIKVIDACI ODKAZU MISTRA JANA HUSA.....	
PROČ NEMŮŽE BÝT MISTR JAN HUS ZNOVU OZNAČEN ZA ŘK KNĚZE.....	
PAPEŽOVA NOVÁ EVANGELIZACE EVROPY.....	
SYMBOL REKATOLIZACE EVROPY - MARIÁNSKÝ SLOUP.....	
NEMĚNNÝ CÍL ŘK CÍRKVE POD VEDENÍM VATIKÁNU.....	
SHRNUTÍ NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH AKTUÁLNÍCH JEZUITSÝCH TAKTIK POUŽÍVANÝCH V DNEŠNÍ DOBĚ.....	
DEMOKRACIE OHROŽENA – SHRNUTÍ.....	
NĚKTERÉ ZÁVAŽNÉ VÝROKY CÍRKEVNÍCH PŘEDSTAVITELŮ A POLITIKŮ.....	
VÝSVĚTLENÍ NĚKTERÝCH CÍRKEVNÍCH POJMŮ A ZKRATEK.....	
POUŽITÁ LITERATURA.....	
PŘÍLOHY K ZÁKULISNÍM JEVŮM V ČR... ”.....	

ČÁST I – ZÁKULISNÍ JEVY V ČR

ZÁKLADNÍ POJMY

Na základě porovnání hesel „zákulisí“, „zákulisní činnost“ a dalších v různých mezinárodních slovnících a encyklopediích definujeme základní pojmy takto:

Zákulisí – veřejnosti skrytá část nějaké instituce, nějakého jednání apod.

Zákulisní – postranní, tajný, skrytý, utajovaný, skrývaný, kabinetní, kuloární.

Zákulisní vlivy – jsou to skryté (tajné nebo utajované) vlivy určující činnost nějakého člověka nebo organizace.

Zákulisní činnost je činnost, která je z nějakých důvodů různým způsobem utajována a jejíž pozdější následky mají převážně destruktivní charakter. Můžeme ji také chápat jako činnost, která se děje stranou veřejnosti. Je řízena vždy zpozadí (ze zákulisí), kam veřejnost nevidí.

Zákulisní jevy jsou průvodními znaky zákulisní činnosti. Na jejich základě můžeme zákulisní činnost demaskovat a pozorovat její směr a vývoj. Odtud pak můžeme zřetelně identifikovat cíl zákulisní činnosti a povahu cíle – zda je promyšlený, nahodilý, chaotický, do jak velké míry může být škodlivý či přímo destruktivní apod.

Na základě zákulisních jevů můžeme také demaskovat příslušné **zákulisní strategie** neboli **způsoby**, jakými je zákulisní činnost prováděna. Společným jmenovatelem zákulisních způsobů je utajované používání jakýchkoli vlivných, mocenských nebo silných zdrojů k dosažení nějakého cíle.

Intrikán je člověk, který používá tajné nebo zákulisní prostředky proto, aby ovlivnil jednání nějakého člověka nebo organizace. Je to člověk, který používá osobní nebo tajný vliv ke svým vlastním záměrům.

Intrikářství je využití vlivu k manipulaci osob nebo organizací, zejména politických organizací, k vlastním záměrům, intrikám.

UKÁZKA NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR

V politickém a kulturním životě České republiky se vyskytují například následující zákulisní činnosti:

1. prosazování vlastních cílů
2. snaha o ovládnutí a ideologizaci masmédií
3. propaganda
4. infiltrace politických stran, masmédií, společenských organizací a církví
5. puče a rozvraty v demokraticky zvolených politických stranách
6. štvání veřejnosti proti demokraticky zvoleným stranám
7. matení veřejnosti
 - 7.1 polopravdami, zatajováním důležitých informací
 - 7.2 překrucováním souvislostí a faktů
 - 7.3 jednáním politiků podle předem určeného scénáře
 - 7.4 nepravdou ze strany masmédií a politiků
 - 7.5 podsouváním cílené ideologie
 - 7.6 odsouváním věcí důležitých a vyvyšováním věcí nepodstatných a nedůležitých
 - 7.7 veřejně prospěšnou činností

- 7.8 skrýváním se za demokratické ideály
- 8. zneužívání důvěřivosti obyvatel
 - 8.1 k politickým stranám a církvím
 - 8.2 ke sdělovacím prostředkům
 - 8.3 pomocí průzkumů veřejného mínění
- 9. vyvolávání předem nainscenovaných afér
- 10. zmatky v bankovní sféře
- 11. nedemokratické obsazování klíčových, strategických funkcí a další

STRUČNÝ POPIS NĚKTERÝCH ZÁKULISNÍCH JEVŮ V ČR

Ad 1: Prosazování vlastních cílů

Například prosazování církevních restitucí i na právnické osoby stranou KDU-ČSL (**LN, 11.9.1995**), prosazování prezidentových představ (ač o sobě tvrdí, že je ne-stranný) o postavení jednotlivých politických stran v politickém systému (**LN, 1.1.1998, str.3**), určování personálního obsazení vlády ze strany KDU-ČSL (**LN, 18.12.1997, str.2**), prosazování změny volebního zákona ze strany US (**LN, 11.3.1998, str.2**), diktování prezidentových vlastních představ o volebním zákonu a jeho okamžité zamítnutí, přestože byl zákon parlamentem a senátem schválen (**média z konce června 2000**), Havlova představa o tom, že jeho nástupcem bude jezuitský kněz T. Halík, Havlovy kroky proti Zákonu o politických stranách, proti novému zákonu o ČNB nebo prezidentovy urychlené kroky v případě jmenování nového guvernéra ČNB po „náhlém“ odstoupení dosavadního guvernéra ČNB J. Tošovského (**ČTK, 31.10.2000**). Vlastní politické zájmy jsou nadřazovány nad zájmy občanů (**MF Dnes, 8.6.2000, str.8**).

Ad 2: Snaha o ovládnutí a ideologizaci masmédií

Např. boj o TV Nova nebo stále zřetelnější ř. katolizace stanic ČRo, Radiožurnálem počínaje, Vltavou a Svobodnou Evropou konče. Totéž můžeme sledovat i v soukromých rádích, např. Frekvence 1.

Ad 3: Propaganda

O různé propagandě v médiích viz např. **LN, 15.1.1998, str.11, LN, 2.10.1995, str.2, LN, 10.7.1996, str.9, LN, 16.9.1995, str.3, LN, 2.9.1995, str.3**, a další. Je možné zřetelně sledovat zvláště propagandu církevních svátků a tradic.

Ad 4: Infiltrace politických stran, masmédií, společenských organizací a církví

O infiltraci římskokatolického systému do všech oblastí společenského a politického života v České republice prostřednictvím různých řk organizací, řádů a řk politických stran viz **kap.16-26** v tomto spisu.

Ad 5: Puče a rozvraty v demokraticky zvolených politických stranách

Ilustrativním příkladem je rozbití koalice mezi ODS, KDU-ČSL a ODA koaličními stranami KDU-ČSL a ODA (**média z konce roku 1997** např. **LN, 18.12.1997, str.1 a str.2**) anebo puč proti V. Klausovi, předsedovi ODS, uvnitř jeho strany provedený I. Pilipem, J. Rumlem, J. Zielenciem a M. Lobkowiczem (členové a funkcionáři ODS) koncem roku 1997 (**média z prosince 1997** např. **LN, 1.12.1997, MF Dnes, 2.12.1997; LN, 5.1.1998, str.1; Právo z prosince 1997** a další).

Ad 6: Štvaní veřejnosti proti demokraticky zvoleným stranám

Neuplyne ani jeden měsíc a snad ani jeden týden, abychom nebyli svědky toho, jak US, KDU-ČSL a dříve i ODA nehodí na ODS nebo ČSSD větší či menší kámen osočování, křivd, obvinění, lží, urážek, pranýřování nebo jen nespokojenosti s činnostmi těchto demokraticky zvolených stran. Hlavní snahou těchto menších stran je negativně ovlivňovat veřejnost proti ČSSD a ODS. Navíc nenabízejí žádnou lepší alternativu.

Ad 7.1: Matení veřejnosti polopravdami, zatajováním důležitých informací

Typickým příkladem je podrobné informování o zahraničně politických návštěvách politiků, poslanců a senátorů. V neposlední řadě je to zatajování různých historických skutečností v učebnicích dějepisu ZŠ a v literatuře zabývající se historií českého národa a revize českých dějin (např. článek v *MF Dnes*, 29.6.2000, str.6, čl. „Církev mění pohled na své dějiny“ v příloze této studie).

Ad 7.2: Matení veřejnosti překrucováním souvislostí a faktů

Klasickou ukázkou je mediální informování o balkánském konfliktu od roku 1991 po současnost, bombardování Jugoslávie, konflikt mezi Albánci a Srby apod. Srbská média a jugoslávské internetové uzly však hovoří zcela o něčem jiném, než je nám v českých médiích předkládáno (*NATO Crimes in Yugoslavia, Documentary Evidence, I, II, Bělohrad, 1999*). I na Slovensku dochází k falšování pravdy v učebnicích dějepisu např. o Tisovi a jeho fašistickém způsobu řešení židovské otázky (*LN, 14.12.1996, str.4*).

Ad 7.3: Matení veřejnosti jednáním politiků podle předem určeného scénáře

Klasickým příkladem byl výběr členů Tošovského vlády v roce 1998 pod inscenací V. Havla a za veřejného i zákulisního poradenství kardinála Vlka (*média z té doby*).

Ad 7.4: Matení veřejnosti nepravdou ze strany masmédií a politiků

O nepravdivém vyjadřování jednotlivých stran vůči sobě před médii, a tím i před veřejností, přináší svědectví např. článek v *LN, str. 1 a 2, 18.12.1997*, o nepravdivém informování veřejnosti např. ohledně Klausovy vily a kontě ve Švýcarsku *LN, 2.12.1997, str.2* a další.

Ad 7.5: Matení veřejnosti podsouváním cílené ideologie

Cílenou ideologii zvláště za účelem vyvyšování řík církve jako jediné „křesťanské“ církve a jejích svatých jako pravých „mučedníků víry“ a „pravých křesťanů“ nacházíme v různých učebnicích všech stupňů ZŠ, v soudobých historických románech a téměř v každé literatuře pojednávající o historii českého státu nebo Evropy. Cílená ideologie je zřetelná i v rozhlase ČRo 1–3 a 6, stejně jako v televizi.

Ad 7.6: Matení veřejnosti odsouváním věcí důležitých a vyvyšováním věcí nepodstatných a nedůležitých

Např. volba nepodstatných zákonů, zatímco důležité, podstatné zákony zůstávají stranou (např. zákon o rodině a adopci dětí), nebo medializace nepodstatných věcí, zatímco důležitější témata zůstávají mimo (např. *MF Dnes, 8.6.2000, str.8, MF Dnes, 24.6.2000, str.11*) apod.

Ad 7.7: Matení veřejnosti veřejně prospěšnou činností

Sem patří např. humanitární organizace a nadace, charitativní akce a další, které sice pomáhají v postižených oblastech, ale tak, jak to určuje zákulisí, přičemž se pomoc skutečně postiženým lidem nebo oblastem nedostane (např. pomoc Albáncům, a nikoliv genocidou postiženým Srbům apod.) (*Katolické týdeníky – průběžně*).

Ad 7.8: Matení veřejnosti skrýváním se za demokratické ideály

Spojování cílů řík církve s „demokratickým uvědoměním“ politiků, parlamentu a veřejnosti. Např. právě projednávaný volební zákon. Není v souladu s požadavky politických stran KDU–ČSL, US, ODA a dalších. Tudíž je nazván nedemokratickým (např. *MF Dnes, 24.6.2000, str.1*). Na druhou stranu ty zákony, které napomáhají rychlejšímu průniku řík církve do politiky, kultury, školství apod., jsou těmito stranami nazývány jako demokratické a spravedlivé. Nebo poslední volba prezidenta V. Havla, jehož politika je hlavně proklerikální (viz *kap.10*), byla v médiích nazývána „zkouškou demokratické vyspělosti a demokratického uvědomění parlamentu“ (*média z té doby*).

Ad 8.1: Zneužívání důvěřivosti obyvatel k politickým stranám a církvím

Můžeme to nejvíce pozorovat v předvolebním období, kdy se politické strany snaží co nejvíce se zavděčit svým potenciálními voličům a řík církev aktivně na svých službách v kostele vyzývá věřící k účasti ve volbách, a to často i s konkrétním doporučením, kterou stranu či kterého jednotlivce mají volit. Stačí si zajít v předvolebním období do kostela nebo číst řík periodika např.: *Katolický týdeník č.43, 26.10.1997, str.III; č.15, 12.4.1998, str.5; 31.5.1992, str.4-5; č.19, 11.5.1997; č.49, 7.12.1997; č.37, 14.9.1997; č.36, 7.9.1997; č.2, 11.1.1998; č.15, 12.4.1998; č.11,1996, str.4*.

Ad 8.2: Zneužívání důvěřivosti obyvatel ke sdělovacím prostředkům

Např. prohlášení J. Dienstbiera o situaci v Srbsku, které se lišilo od informací v médiích. V ČRo pak zněly kritické a záporné připomínky posluchačů na adresu Dienstbiera v tom smyslu, že J. Dienstbier nemůže mít ohledně Srbska pravdu, protože všechna média hovoří jinak. Ironií však je, že na rozdíl od kritizujících posluchačů J. Dienstbier jezdí do zemí bývalé Jugoslávie osobně a velice často. Je to klasická ukázka zmanipulovanosti veřejného mínění v Čechách (**ČRo 1, 17.00–18.00, červen, 2000**).

Ad 8.3: Zneužívání důvěřivosti obyvatel pomocí průzkumů veřejného mínění

Např. v době neparlamentního a nedemokratického vzniku US po rozbití ODS v roce 1998 byla tato strana v průzkumech veřejného mínění náhle na špičce oblíbenosti politických stran, ač její existence byla sotva jednotýdenní. Podobně tomu bylo i v případě Tošovského vlády, která velmi krátce po svém sestavení zaujala první místo v oblíbenosti ze všech dosavadních vlád, nikdy proti ní nebyly ve sdělovacích prostředcích vzneseny námitky a negativní kritika a prezident V. Havel ji stále dává za kladný vzor. Dále dochází ke zneužívání důvěřivosti v případě průzkumů veřejného mínění ohledně oblíbenosti klerikálních politiků včetně prezidenta (**viz kap.20.5**).

Ad 9: Vyvolávání předem nainscenovaných afér

Např. aféra s kontem ODS v zahraničí (**MF Dnes, 12.12.1997, str.1 a 5**), rozpoutaná členy ODS I. Pilipem., J. Rumlem, M. Lobkowiczem, Zielenciem a dalšími, která se pak (jak sama média postupně přiznávala) prokázala jako naprosto neopodstatněná a falešná, ale která silně poškodila pověst ODS a jejího předsedy V. Klause. Jiným příkladem je tzv. Bamberská aféra rozpoutaná ze strany US a mající za úkol co nejvíce poškodit další demokraticky zvolenou stranu ČSSD (**média z března až května 1998**).

Ad 10: Zmatky v bankovní sféře

Posledním ilustračním příkladem je situace okolo Investiční a poštovní banky a krádež osmi miliard korun (**média ze začátku července 2000**).

Ad 11: Nedemokratické obsazování klíčových, strategických funkcí

Např. nedemokratické zařazení se US mezi právoplatně zvolené politické strany a její svévolné obsazení místa vedle legálně zvolených stran při vyjednávání s prezidentem V. Havlem o politické situaci v začátku roku 1998. Její samozvolení se za parlamentní stranu v době, kdy ještě neměla mandát voličů, její současné výpady proti ODS a ČSSD a její neustálé snahy o přivlastnění si vládních křesel nevolebním a nestandardním způsobem (např. její neopodstatněné výzvy k předčasným volbám apod.). Jiným příkladem je rozdělení si strategických vládních křesel za vlády Tošovského (**média z příslušných období**).

SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR DO REVOLUCE 1989

Projděme si v kostce některé předrevoluční události v ČSSR a všimějme si důležitých společných znaků:

Před „sametovou“ revolucí se v roce 1989 prudce zvýšil počet diplomatických návštěv církevních představitelů Vatikánu u tehdejších českých a slovenských politiků. Cílem jejich návštěv bylo jmenování nových římskokatolických biskupů a zavedení nových římskokatolických biskupských stolců nebo jejich obnovení z předkomunistické éry. Zároveň zesílil tlak ekumenických církví prostřednictvím předsedy ekumeny Hromádky na předsedu tehdejší vlády Adamce (***zprávy ČTK z roku 1989***).

Zároveň vrcholilo disidentské hnutí a odboj doma i v zahraničí, kde měli disidenti převážně římskokatolické zázemí a pomoc nebo pomoc od protestantských církví spolupracujících s římským katolicismem (viz např.: titulní strana v ***Katolickém týdeníku č.43, 25.10.1998; Katolický týdeník č.49, 7.12.1997, str.V; č.8, 23.2.1997; č.30, 27.7.1997; č.13, 29.3.1998; č.5, 3.2.1991, str.5; 16.2.1992, str.1; Magazín MF Dnes, 25. dubna 1996, článek: Já jezuita a další***).

Ze sledování jezuitského tisku, výročních zpráv a pastýřských listů jezuitského řádu Tovaryšstva Ježíšova a z knih exjezuitských kněží zjišťujeme informaci, že právě jezuité poskytovali v souladu s požehnáním Vatikánu disidentům v emigraci (uprchlíkům) a humanistům Východního socialistického bloku největší a nejrozsáhlejší pomoc. Je to logické, neboť už 31. července 1973 bylo slyšet od jezuitského generála Pedra Arrupeho na 10. výročním mezinárodním kongresu ve španělské Valencii tato slova: „*»Musíme vychovávat lidi, kteří jsou lidmi pro ostatní. Oni musí humanizovat tento náš svět a my je k tomu musíme vychovat.« Arrupe laickým členům ve Valencii předložil jádro a hnací motiv svého nového jezuitismu.*“ (***Malachi Martin: Jezuité, New York, 1988, str. 415***). O zapojení jezuitského řádu do disidentského odboje na všech stranách píše také exjezuitský kněz A. Tondi v roce 1955: „*Úlohou jezuitů a »uprchlíků« (disidentů), kteří jim mají pomáhat, je rovněž připojovat k organizacím pod kontrolou Vatikánu i ty, které se pohybují ve sféře anglosaského vlivu. Cíl svaté stolice je jasný. Zítřka, až budou smetení komunisté, převezmou politickou moc v Rusku a v jiných východoevropských zemích. nynější »uprchlíci« (disidenti). Mít je již ode dneška v hrsti zaručuje proto Vatikánu politickou vládu od Berlína až po asijské pobřeží Pacifiku. Z toho je patrné, že Vatikán hraje vysokou hru. Tím snáze pak pochopíme horečné úsilí, které na tomto poli neúnavně vyvíjí.*“ (***Alighiero Tondi: Tajná moc jezuitů, Svobodné slovo - Melantrich, Praha, 1955***).

V ČSSR dále vrcholila podpisová akce prohlášení ***Několik vět*** sepsané Chartou '77. O propojení Charty '77 s římskokatolickou církví i s „podzemní církví“ např. ***Katolický týdeník č.49, 7.12.1997, str.V; č.8, 23.2.1997; č.30, 27.7.1997; č.13, 29.3.1998; 16.2.1992, str.1*** a další. Viz také ***LN, 2.12.1995, str.7; 22.11.1997, str.5; 19.8.1995, str. 12; 6.12.1997, str.4; 27.12.1997, str.4*** a další.

Z disidentské literatury se do ČR nejvíce dovážely spisy a knihy V. Havla. Mediální kampaň vedla za disidenty hlavně rádio Svobodná Evropa a Rádio Vatikán. Tato rádia také vysílala většinou jako první vše, co se v ČSSR odehrávalo. Rádia BBC a Hlas Ameriky většinou konstatovala strohá fakta nebo opakovala zprávy ze Svobodné Evropy a Rádia Vatikánu. O propojenosti Rádia Svobodná Evropa či Rádia Vatikán s jezuitou, dominikánem, františkánem a dalšími členy řádů římskokatolické církve není žádných pochyb. Viz např. ***Katolický týdeník č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997;***

č.36, 7.9.1997; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4; č.24,14.6.1998, str.8 nebo stručné shrnutí života jezuitského kardinála Tomáše Špidlíka v tisku **MF Dnes, 1.10.2003, GEN 2003 – 169. díl, str. B/6.**

V Liblicích u Mělníka se konalo za přítomnosti mnoha vědců a činovníků různých církví Mezinárodní sympóziium křesťanství (**ČTK, 26.10.1989**).

V říjnu '89 začínala postupně sílící protestní demonstrace proti komunistickému režimu.

V listopadu se konalo slavnostní shromáždění na počest Anežky české a 12. listopadu '89 papež svatořečil Anežku českou Přemyslovnu v Římě za účasti téměř 10 000 lidí. Přítomni byli i čeští římskokatoličtí utečenci žijící nyní v USA, Kanadě a západních evropských státech. Vláda ČSSR je Vatikánem přinucena uvolnit cestu do Říma (**ČTK, 2.a 13.11.1989**).

Hned po svatořečení se v Římě uskutečnilo další jednání mezi ČSSR a Vatikánem (**ČTK, 13.11.1989**). Jednání skončilo 16.11.1989 (**ČTK, Pondělí, 20.11.1989**).

Západoněmecké velvyslanectví pak uvolnilo cestu východním Němcům. Aktivně pomáhal Červený kříž a řád Maltézských rytířů na německé straně. (O Maltézských rytířích viz např. **příloha MF Dnes, 30.4.1997, str.12-14**).

Koncem listopadu probíhalo jednání mezi synodním seniorem českobratrské církve evangelické a předsedou Ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josefem Hromádkou, a předsedou vlády ČSSR Ladislavem Adamcem (**ČTK, Středa, 22.11.1989**).

Ve stejnou dobu se dostavil k L. Adamcovi také J. Ruml za Občanské fórum, jehož zakladateli byli i Lobkowiczové (**LN, 5.1.1998**).

26.11.1989 v 11 hodin dopoledne, salónek Obecního domu v Praze: Setkání a jednání mezi předsedou vlády Ladislavem Adamcem a mezi zástupci Občanského fóra v čele s disidentem Václavem Havlem. Kromě jiných byl přítomen také kněz Václav Malý (**ČTK, 27.11.1989**).

28.11.1989 se odehrávalo další jednání. Vedle V. Havla sedí i církevní představitelé. Jednání se týká složení nové vlády a úpravy budoucího zákona a ústavy ČSSR (**ČTK, 29.11.1989**).

29.11.1989 se setkal Adamec s představiteli církví, „požádal o podporu úsilí na obnovení pořádku a klidu v zemi, vyzval církevní hodnostáře k předložení návrhů na doplnění vlády ČSSR.... Přijetí se zúčastnili arcibiskup pražský a primas český, kardinál ThDr. František Tomášek, světící biskup pražského arcibiskupství ThDr. Antonín Liška, kapitulní vikář římskokatolické církve - diecéze Hradec Králové ThDr. Karel Jonáš, synodní senior Českobratrské církve evangelické, předseda ekumenické rady církví v ČSSR, ThDr. Josef Hromádka, děkan Husovy československé bohoslovecké fakulty, předseda regionálního sdružení křesťanské mírové konference, prof. ThDr. Milan Salajka... profesor teologie ThDr. Luděk Brož, předseda baptistů, ThDr. Pavel Titěra, předseda Rady Církve bratrské, Jaroslav Kubový a člen ústřední rady Církve adventistů sedmého dne, ThDr. Oldřich Sládek... Hovořili zejména o záměrech na nové složení federální vlády... Adamec požádal proto, aby i představitelé církví... předložili vlastní návrhy na doplnění vlády ČSSR.“ (**ČTK, 30.11.1989**)

3.12.1989 je odvolána stará vláda a ihned jmenována nová. Místopředsedou nové vlády se stal předseda ekumeny, ThDr. Josef Hromádka (**ČTK, 4.12.1989**).

4.12.1989 podala česká vláda demisi a kněz Václav Malý, jeden ze zakladatelů Výboru pro obranu nespravedlivě stíhaných (viz **Katolický týdeník č.17, 26.4.1998, Perspektivy, str.VII a str.12**), předčítá ve shromáždění na Václavském náměstí asi ke 300 000 lidí prohlášení o požadavcích Občanského fóra.

Po 11 letech od těchto událostí čteme konečně toto přiznání: „Nejdéle úřadující papež 20. století, Jan Pavel II., se dnes dožívá 80 let. Pozorovatelé většinou oceňují jeho podíl na demontáži komunismu...“ (**MF Dnes, 18.5.2000, str.14**).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem všech událostí v ČSSR před rokem 1989 a v roce 1989 je přímé či nepřímé propojení revolučních složek s římskokatolickým systémem.

SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČSSR PO REVOLUCI DO R. 1990

„Krátce po listopadu 1989 vzniklo v Praze občanské sdružení, které navázalo na práci podzemních teologických a filozofických kroužků z doby předchozí. U jeho zrodu stálo mnoho významných osobností, jež dnes působí v různých sférách kultury a vědy, v církvích, ve státní správě i na scéně politické. Ty také rozhodly o tom, že prvním prezidentem takto vzniklé Křesťanské akademie Praha se stal známý katolický teolog, filozof, obhájce lidských práv a politický vězeň prof. ThDr. Josef Zvěřina. Ten však již v srpnu 1990 zemřel a jeho nástupcem byl zvolen doc. PhDr. ThDr. Tomáš Halík, jeden z nejvýznamnějších žáků J. Zvěřiny. Jeho volba byla opět potvrzena v roce 1993, kdy bylo také sdružení přejmenováno na Českou křesťanskou akademii. Česká křesťanská akademie chce v křesťanském duchu pomáhat rozvoji svobodné české společnosti na poli kultury, politiky a ekonomie. (www.etf.cuni.cz/~cka).

Začátkem prosince místopředseda vlády, prokatolicky zaměřený ThDr. J. Hromádka, žádá ředitele Čs. televize o přístup do vysílání a vyjednává možnost přenosu půlnoční mše o vánocích (**ČTK, 5.12.1989**).

Hned nato J. Hromádka na základě předchozích jednání ve Vatikánu a na žádost kardinála F. Tomáška pověřil čs. zastupitelský úřad v Římě operativním jednáním s Vatikánem o obsazení uprázdněných diecézí (**ČTK, 7.12.1989**).

3.12.1989 vznikla konzervativní strana pravého středu KDS z předchozího autonomního Křesťanskodemokratického klubu ustanoveného 15.11.1989 z neoficiální ekumenicky orientované křesťanské skupiny. KDS vychází z myšlenkového základu moderní evropské křesťanské demokracie (**LN, 18.11.1995, str.11**).

10.12.1989 stávající prezident jmenoval slovenského řk Mariána Čalfu předsedou Vlády národního porozumění. V této vládě byla jména jako Ján Čarnogurský (římskokatolický aktivní stoupenec papeže - viz např: **Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9; č.38, 21.9.1997**), Vladimír Dlouhý (absolvent jezuitské římskokatolické univerzity v Lovani v Belgii - viz např. **ČTK, 11.12.1989; příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.17-21**) a Josef Hromádka (předseda ekumeny a aktivní stoupenec Říma) a další římsktí katolíci - například za OF ministr kultury M. Uhde (**LN, 27.1.1998; Katolický týdeník č.19, 11.5.1997**, ve kterém o církevní restituci prohlásil: „Mělo se restituovat vše, co restituovat šlo.“) a další.

Od poloviny prosince 1989 jednala nová vláda výhradně za zavřenými dveřmi a přestala veřejnost o svých krocích informovat! Okleštěné a uhlazené informace se veřejnost dovídá již pouze z médií.

14.12.1989 přijíždí do ČSSR přítel Vatikánu Tomáš Baťa (**ČTK, 15.12. 1989**).

17.12.1989 jednal místopředseda vlády ČSSR Ján Čarnogurský s rakouským římskokatolickým ministrem vědy a výzkumu E. Buskem. Jednání se týkalo také modelu nového profilu vlády ČSSR (**ČTK, 18.12.1989**).

18.12.1989 se ČTK omluvila V. Havlovi za článek „Kdo je V. Havel?“ a pak se odehrává římskokatolická mše: „*V neděli dopoledne se za účasti stávkujících studentů, herců a zástupců OF sloužila v bazilice sv. Markéty v Praze Břevnově mše svatá na památku bolestných událostí 17.11.1989. Shromáždění nadšeně přivítalo pátera Václava Malého. Epištoly přednesli herci Josef Kemr a Radovan Lukavský. V průběhu pobožnosti vystoupil i zástupce stávkujících studentů Šimon Pánek. Řekl mimo jiné, že »17. listopad byl Boží prozřetelností«.* V. Malý oznámil, že se od 1. ledna stává administrátorem v kostele sv. Gabriela na Smíchově. Na mši byl citován i dopis, ve kterém pisatel žádá, aby V.

Malý kandidoval do Federálního shromáždění. Na závěr pobožnosti zazpívali shromáždění občané státní hymnu." (ČTK, 18.12.1989).

18.12.1989 také odletěl J. Hromádka do Říma za papežem, „Cílem jeho návštěvy je projednání návrhů na obsazení biskupských stolců v ČSSR a řešení dalších církevních otázek." (ČTK, 19.12.1989)

Koncem roku 1989 byli v čele parlamentu a vlády římsktí katolíci Dubček a Čalfa. A ThDr. Hromádka vykonal své další poslání: „Otázky nové koncepce a zásad církevní politiky byly ve čtvrtek na programu porady představitelů všech církví v Československu, která se konala v Praze z podnětu místopředsedy federální vlády Josefa Hromádky. Účastníci porady se zabývali přípravou nového zákona o církvích a náboženských společnostech a o postavení bohosloveckých fakult. Na závěr jednání byly projednávány, kromě jiného, i otázky způsobu a rozsahu restituce některých církevních majetků." (ČTK, 12.1.1990).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem porevolučního politického vývoje v ČSSR do konce roku 1989 je ta skutečnost, že téměř všechno bylo pod neustálou kontrolou římskokatolického systému, počínaje obsazením všech důležitých míst ve vládě a v parlamentu až po nárokování majetku. Všechno bylo propojeno na římskokatolickou církev, a ta přes své dosazené lidi zasahovala do všeho dění.

SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH UDÁLOSTÍ V ČSFR A ČR 1990 – 1993

Od 1.1.1990 vstupuje v platnost nový zákon o bankách, bankovníctví a spořitelnách na základě tržního hospodářství a peněžního trhu. Hlavní, ústřední bankou se stává Státní banka československá v čele s guvernérem J. Tošovským..

Nově zvolený prezident Václav Havel odjíždí na svoji první zahraniční návštěvu do Berlína a do Mnichova, jedná s H. Kohlem a dalšími římskými katolíky. České veřejnosti je sděleno, že prezident jedná o vzájemné spolupráci a pomoci při demokratických reformních procesech (ČTK, 2-3.1.1990).

6. ledna 1990 na základě doporučení kardinála Františka Tomáška je jmenován do funkce děkana UK dekretem ministra kultury Lukeše římskokatolický ThDr. Václav Wolf zastávající konzervativní teologické křídlo v řk církvi. (Mezinárodní REPORT, č.2, únor 2000, str.3; LN, 11.7.2000, str.3).

Rádcí prezidenta se brzy stávají aktivní římsktí katolíci, Ivan Medek (viz např.: **Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.10, 8.3.1998; č.40, 4.10.1998**) a muž Říma – monarcha Karel Jan Schwarzenberg, jehož rodový předchůdce z roku 1861 byl kardinál arcibiskup kníže Schwarzenberg (T.V.Bílek, **Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec, Praha, 1989, str.543**), a další lidé (Radiožurnál, 21.1.1998, 12.00 a denní tisk leden až březen 1998).

Na svém prvním zasedání dne 18.1.1990 rozhodla vláda ČSSR „obnovit diplomatické styky se Svatou stolicí na úrovni velvyslanectví" a dále rozhodla, že „Urychleně bude vypracována koncepce přístupu ČSSR k evropské integraci." (ČTK, 19.1.1990).

Další zprávu přináší ČTK o tři dny později: Papež Jan Pavel II. přislíbil návštěvu v Praze, Velehradě a Bratislavě ve druhé polovině dubna (ČTK, 22.1.1990).

„Nezávislá iniciativa České děti se obrátila na vládu ČSSR dopisem, ve kterém žádá o navrácení státního zámku Orlický svému majiteli, knížeti Karlovi Janovi ze Schwarzenberga." České děti nazývají tohoto knížete „Jeho Jasnost kníže Karel Jan ze Schwarzenberga." (ČTK, 23.1.1990).

23.1.'90 rozhodlo v Ostravě KNV o navrácení některého církevního majetku Salesiánům. Předání kostela bylo provedeno včetně úprav na státní útraty. Těchto objektů bylo víc. **(RP, 24.1.1990)**

„Do pátku je hostem arcibiskupa olomouckého... papežský nuncius se zvláštním posláním, arcibiskup Francesco Colasuonno. Účelem vatikánské návštěvy je především bližší poznání olomoucké arcidiecéze, která má 731 farností a patří k největším v Evropě.“ **(ČTK, pátek, 26.1.1990).**

Začátkem ledna 1990 také došlo k jednání rady RVHP, na které byli přítomni předsedové vlád Marián Čalfa, Václav Klaus, Vladimír Dlouhý a další (viz tisk z té doby). Při jednání V. Dlouhý podle novinových a rozhlasových zpráv inicioval podání návrhu na zrušení RVHP, i když před tím delegace prohlásila, že nic takového činit nebude. Okolnosti při jednání šly ovšem jiným směrem. Pod zrušením RVHP je podpis Dlouhého **(příloha M.F. DNES, 14.10.1993, str.16 a dál).**

24.1.1990 podalo Československo žádost o vstup do Světové banky, aby se znovu mohlo stát členem Mezinárodní banky pro obnovu a rozvoj ve Washingtonu. Předpoklad schválení - do září 1990 **(ČTK, 26.1.1990).**

Na Slovensku se v lednu formuje nadnárodní, nadnáboženská, nadpolitická a nadrezortní instituce - Matice slovenská *„integrující všechny zdravé síly slovenského národa doma i v zahraničí a upevňující jejich povědomí“.* **(ČTK, 31.1.1990).** Matice slovenská má své kořeny a zázemí hlavně v římskokatolické církvi.

Tisk přinesl zprávy o politické činnosti křesťanskodemokratických stran KDU a KDH. Hnutí i strana mají své základy v římskokatolické církvi.

V březnu 1990 se koná 1. sjezd strany KDS, předsedou zvolen Václav Benda (řk církev). Její budoucí předseda I. Pilip obsazuje funkci předsedy politické rady **(LN, 18.11.1995, str.11).**

Od soboty do neděle 21. až 22. dubna 1990 se uskutečnila návštěva papeže v Praze, Olomouci a Bratislavě. Účastní jsou kromě jiných i prezident V. Havel, kardinál Tomášek, arcibiskup Agostino Casaroli (tohoto italského jezuitu určeného pro disidentskou otázku ve Východním bloku vystřídal po jeho červnovém úmrtí v roce 1998 /jak nás informuje **Katolický týdeník č.47, 22.11.1998/** jezuita a kardinál Joseph Ratzinger, nejvyšší hlava Kongregace pro nauku víry - tedy inkvizičního úřadu), dále Tomko Colasuonno a ještě dalších 300 osob z celého dění v ČSSR, včetně obou vlád. V projevu k Praze papež mimo jiné řekl: *„Jednotná Evropa, Evropa od Atlantiku až po Ural, není už jen snem, není utopickou vzpomínkou na středověk. Právě naše dny dokazují, že se stává znovu realitou před našima očima. Evropa, zraněná v důsledku válek a poválečných úmluv rozdělením, které ohrožovalo svobodný rozvoj a práva národů, hledá cestu k nové jednotě.“* **(ČTK, 23.4.1990).**

V roce 1990 byl vydán zákon číslo **298** (298/1990 Sb) **o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého** ze dne 19. července 1990, kterým bylo římskokatolické církvi dáno veliké množství klášterních komplexů z celého tehdejšího Československa. Co přesně církev dostala, řeší příloha číslo 1 a číslo 2 k tomuto zákonu 298. Výpis majetku je tak rozsáhlý, že v příloze číslo 1 zabírá 10 stran formátu A4 popsaných drobným písmem. Celý zákon č. 298 leží na stranách 1070 až 1080 Sbírky z roku 1990. V rozsáhlosti tento zákon ovšem více předčil „Doplněk“ číslo **338** (338/1991 Sb), **kterým se mění a doplňuje zákon č. 298/1990 Sb., o úpravě některých majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací a arcibiskupství olomouckého** ze dne 18. července 1991. Jeho příloha číslo 3 zabírá plných 20 stran formátu A4 a cituje další množství církevních komplexů odevzdaných římskokatolické církvi. Oba zákony se týkají výhradně římskokatolické církve a neřeší majetkové záležitosti nekatolických a protestantských církví.

Udělení ceny Karla Velikého Václavu Havlovi v Cáchách dne 9.5.1991 předcházela *„na přání pana prezidenta slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské, mezi nimi i český král a německý císař Karel IV.... Čestným hostem byl i pražský arcibiskup Miloslav Vlk.... Po mši svaté pak následovala v budově staré cášské radnice vlastní slavnost předání ceny Karla Velikého panu prezidentovi. Zúčastnily se vý-*

znamné osoby politického života Evropy: královský pár ze Španělska a Lucemburska, spolkový kancléř Kohl a prezident BRD von Weizsäcker, francouzský prezident Mitterand, zástupce Severoatlantického společenství a další vážení hosté." (**Katolický týdeník č.22, 2.6.1991, str.1**).

29.5.1991 byl pro ČSFR jmenován slovenským kardinálem Ján Chryzostom Korec, jezuita, absolvent noviciátu (od 12.9.1939), později student jezuitské teologie (**Katolický týdeník č.26, 30.6.1991, str.1**).

V roce 1992 došlo k obnovení Paulánského konventu ve Vranově u Brna s cílem vybudování duchovního centra brněnské katolické diecéze. Záměrem je zde pak nabízet jezuitská duchovní cvičení i ekumenické aktivity (**LN, 7.5.1998, str.7**).

V roce 1992 také vzniká projekt na „uzdravení paměti národa“. Projekt požaduje konference římskokatolických biskupů, kde se několikrát konstatovalo, že „by měla vzniknout jednotná příručka českých církevních dějin pro teologické fakulty katolické i nekatolické, aby byla nová generace formována v duchu ekumenismu“. Tento požadavek ještě zdůraznil kardinál Cassidy, vysoký státní hodnostář státu Vatikán: „Smiřeni a uzdravení vzpomínek, tj. odstranění všech zranění v mysli i v duši tohoto národa Husova, národa reformace a rekatolizace“.

V květnu 1992 upoutávají katolická periodika pozornost svých čtenářů na budoucího ministra zemědělství J. Luxe (**Katolický týdeník 31.5.1992, str.4-5 přílohy**).

Počátkem června 1992 přijel na oficiální návštěvu nejvyšší představitel projektu Evangelizace 2000 pro Evropu, jezuitský kněz P. Manuel Casanova, SJ. Dlouholetý projekt je zaměřen hlavně na práci mezi nekatolickou mládeží (**Katolický týdeník 2.8.1992, str.4**).

V červnu 1992 současně dostává křeslo ministra školství římskokatolický kněz Dr. Petr Piřha, o němž čteme: „...vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.“ (**Katolický týdeník č.13, 29.3.1998**).

Od 1. 1. 1993 se M. Lobkowicz (1963), poslanec Parlamentu České republiky za KDS, člen nejvyššího vedení KDS, stává vrchním ředitelem kabinetu ministra zahraničních věcí České republiky J. Zielence. (**L.N. 5.1.1998; 18.11.1995, str.8**).

V roce 1993 přináší tisk svědectví o aktivitách J. Lobkowizce (bratra M. Lobkowizce), člena římskokatolického a projezuitského šlechtického rodu aktivního v politice a náboženství (o J.L. viz např. **Magazín MF Dnes, 30.9.1993; PÁTEK, příloha LN, str.4-5; Lidové noviny 19.1.1993, str.3**).

5. července 1993 zasvěcení českého státu Panně Marii na Velehradě (viz např. **Katolické noviny a ostatní média z té doby**). Zdejší kaplan je rovněž jezuitou (**Katolický týdeník, č.20, 17.5.1998**).

11.6.1993 na základě podnětu papeže Jana Pavla II. z doby jeho první návštěvy v ČR v roce 1990 vzniká římskokatolicky zaměřená *Komise pro studium problematiky osobnosti a díla Mistra Jana Husa při České biskupské konferenci* pod vedením římskokatolických kněží. Sekretářem komise je určen římskokatolický řeholník ThDr. Fr. Holeček, OM. (**Katolický týdeník č.29, 19.7.1998, str.4**). Později byla kromě toho ustavena k podobnému účelu, totiž k zamlžení historické skutečnosti, ještě další komise, týkající se rekatolizace, a to při Ekumenické radě církvi a opět při České biskupské konferenci (řkc).

Občanské sdružení římských katolíků opět volí za svého předsedu jezuitského kněze T. Halíka a přejmenovává se na Českou křesťanskou akademii. Její cíl zůstává stejný: Působit v různých sférách kultury, vědy a ekonomie, v církvích, ve státní správě i na scéně politické (**www.etf.cuni.cz/~cka**).

V listopadu 1993 byla do dlažby Staroměstského náměstí zapuštěna kamenná deska s nápisem: »Zde stál a opět bude stát mariánský sloup«. (O mariánském sloupu jako symbolu rekatolizace Evropy je ve IV. části této studie podrobná reportáž).

Opakovanými výzvami r. 1993 svolává kardinál Vlk v ČRo1 naléhavě katolickou mládež do Prahy k vyškolení na církevní půdě pro práci ve sdělovacích prostředcích, ve školství, vzdělávacích institucích, pro práci s mládeží apod. (**ČRo1 – náboženská vysílání, průběžně**).

V prosinci 1993 se koná 4. sjezd strany KDS, předsedou je zvolen Ivan Pilip, tehdejší náměstek ministra školství. (**LN, 18.11.1995, str.11**).

V roce 1993 dochází také k podpisu smlouvy o spolupráci mezi KDS a KAN. Za dva roky nato, 22. června 1995, je podepsána smlouva o sloučení tří stran: KDS, ODS a KAN a 20.11.1995 dochází ke sloučení strany KDS s ODS (KAN odmítá). Tisk sděluje: „Ivan Pilip přivedl loď Křesťanskodemokratické strany do přístavu Občanské demokratické strany“ (**LN, 20.11.1995, str.1**) V ODS vytvořil I. Pilip „silné křesťanské křídlo“ (**příloha MF TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49**).

V roce 1993 dochází k postupnému útlumu v informovanosti o aktivitách řk církve. Stále více jsou veřejnosti předkládána obchodní a ekonomická témata, vzrůstá počet reklam apod., ale o aktivitách římskokatolické církve se přestává psát a hovořit. Média i politici sami jsou velice opatrní na prozrazení své náboženské příslušnosti. Sdělené oficiální informace, které se přece jenom do médií dostanou, však potvrzují, že dosavadní směr činnosti a zájmy římskokatolického systému zůstávají stejné. Cíl – majetek a zvyšování počtu římskokatolických věřících – je stále neměnný. (**Mezinárodní REPORT, č.1, leden 1999, str.21**).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem událostí z let 1990 až 1993 v ČSFR je propojení s římskokatolickým systémem, a to ve všech oblastech politického, kulturního, ekonomického a hospodářského života v zemi.

SPOLEČNÝ JMENOVATEL UDÁLOSTÍ V ČR 1994 – 1998

Z prostorových důvodů nevypisujeme dále jednotlivé konkrétní detaily a důkazy jako v předchozích kapitolách. Koho toto období zajímá, jistě si ho pomocí archivních mediálních záznamů najde sám. Pouze všeobecně shrneme to nejdůležitější:

V těchto letech jsme na hlavní politické scéně svědky upevňování pozic jednotlivých politických stran a jejich stále ostřejší polarizace, slučování menších stran s většími, vzniku dalších stran a zániku stran menších a mimoparlamentních nebo přímo nepohodlných. Totéž se odráží v ekonomice a hospodářství. Na jedné straně banky vznikají, na druhé straně krachují. Najevo vyplavou finanční aféry, tunelování bank a podniků, krachování podniků, stagnace a postupné utlumování průmyslové výroby, likvidace zemědělství, zdravotnictví, školství, celostátní dopravy apod. Jsme svědky, jak se rozšiřuje parlament o senát a jak vznikají různé zákony, žádající si nespočet doplňků a dodatků a nebo co nejrychlejší kompletní inovaci.

V souvislosti s válkou v Jugoslávii jsme svědky rychlého vstupu ČR do NATO a příprav na vstup do EU s bohatou škálou různých podmínek ze strany EU.

Ve všech těchto událostech jsme také mohli pozorovat reakce jednotlivých politiků, stran, organizací, různých společností a církví. Mohli jsme detailně studovat jejich chování a jednání před veřejností, studovat jejich postoje a stanoviska k té či oné události.

ZÁVĚR:

Na základě podrobného pozorování můžeme dnes konstatovat, že se dokončuje proniknutí římskokatolického systému do nejsilnějších a nejvlivnějších politických stran, do obou komor parlamentu, do všech médií i do vládních křesel. Můžeme říci, že v těchto letech došlo k dovytvoření zákulisní sféry českého státu s maximální účastí římskokatolické církve.

ZÁKULISÍ PUČE V KOALICI ODS – KDU–ČSL – ODA V ROCE 1997

Likvidace koaliční jednoty mezi ODS – KDU–ČSL a ODA byla promyšleně naplánována a je důsledkem proniknutí křesťanskodemokratické strany KDS do pravicové strany ODS a jejího pozdějšího rozleptání.

Co se vlastně na přelomu roků 1997/1998 stalo? Stručně řečeno: Podle jezuitské taktiky používané v minulosti byla provedena akce, která měla v konečném důsledku vést k politickému odstranění premiéra Václava Klause a k uchopení moci klerikálními politickými stranami. Napřed byl straně ODS předán několikamilionový sponzorský dar od neexistujících osob. Pak tato vykonstruovaná sponzorská aféra byla důkladně v médiích rozmáznuta a tím bylo vyvoláno veřejné odsouzení nejsilnější strany. Veřejnému odsouzení pak napomohlo ještě údajné konto ODS ve Švýcarsku (**LN, 1.12.1997**), kde se měla také nacházet i Klausova vila (**LN, 4.12.1997, str.1**). Proti takto pošpiněné ODS pak byla poštvána celé veřejnost.

Souběžně s tím nastalo vážné rozdělení uvnitř strany ODS prostřednictvím ministra zahraničí J. Zieleniece (ODS) (**MF Dnes, 28.11.1997**), zároveň startovala finanční nervozita a napětí na finančním trhu a v médiích se řešila tzv. „*blbá nálada*“ na veřejnosti (viz např.: **MF Dnes** a **LN od 25.11.1997**).

K tomu se neopomněl ihned přidat římskokatolický ministr zemědělství J. Lux a zároveň předseda KDU–ČSL, který žádal odstoupení premiéra Klause (např.: **MF Dnes, 28.11.1997; TÝDEN č.50, 8.12.1997** nebo **č.3, 12.1.1998**).

Když se římskokatolickému zákulisí podařilo to, co potřebovalo, a dostalo klerikální a ostatní politické strany do své pozice, vyčkalo už jen na vhodný okamžik. Tím byl odjezd premiéra Václava Klause do Sarajeva v Jugoslávii. A pak prostřednictvím svých nástrojů vyvolalo v pátek, 28.11.1997 (tedy v době, kdy Václav Klaus nebyl v Čechách přítomen) ve vládě a v ODS chaos. V nepřítomnosti premiéra požádalo zákulisí ústy římskokatolického ministra financí I. Pilipa a římskokatolického exministra vnitra J. Rumla (tajně vysvěceného římskokatolického kněze podzemní řík církve, jak informuje **Katolický týdeník** z počátku 90. let) nepřítomného českého premiéra o odstup z vlády a z funkce šéfa ODS. (např.: **MF Dnes, 5.1.1998**).

Nekatolická část ODS jasně hovoří o „*stranickém puči svých kolegů*“ a o „*převratu*“ v ODS (**LN, 1.12.1997**). Nikdo nepochybuje o spolupráci Pilipa a Rumla s vedením KDU–ČSL při plánování a provedení svého převratu (**tamtéž**). Předseda strany KDU–ČSL se k převratu urychleně přidává a v okamžiku, kdy byla učiněna výzva k odstoupení V. Klause z vedení ODS, vyslovuje oběma pučistům svoji podporu (**tamtéž**).

Ministři římskokatolické strany KDU–ČSL (T. Kvapil, J. Talíř, M. Výborný) podávají jako první svou demisi, a to ještě v pátek 28.11.1997 před půlnocí, tedy stále v době nepřítomnosti premiéra vlády.

Všichni tři ministři jsou velmi dobří, aktivní (praktikující) katolíci (viz např.: **Katolický týdeník č.15, 12.4.1998, str.5; č.36, 7.9.1997; č.4, 26.1.1997; č.49, 7.12.1997; č.8, 23.2.1997; č.22, 31.5.1998; Lidové noviny 24.11.1997**). M. Výborný ještě jako právník dokonce zpochybnil v roce 1991 převod majetku na stát, aby byla církvi umožněna rychlejší restituce co největšího počtu majetku. (**Radiožurnál, 23.4.1998, od 17.00, Radioforum**).

Tímto odstoupením uvádí KDU–ČSL řetěz demisí. Druzí byli hned ministři římskokatolické ODA, kteří rezignovali v sobotu – dnes je ODA pod vedením římského katolíka Daniela Kroupy (viz např.: **Katolický týdeník č.11, 1996, str.4; příloha MF Dnes, 14.10.1993, str.20; ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00**). Řetěz demisí končí úplným odstoupením celého Klausova vládního kabinetu a okamžitým přijetím demise vlády prezidentem.

Prezident je na rozdíl od ustaraných tváří politiků se situací evidentně spokojen. Sám také demisi celé vlády požadoval a jak tisk přináší informaci, „*odstranění Klause si určitě přál i prezident Václav Havel a Klausův kolega Zieleniec.*“ (**LN 1.12.1997**). Ten také celý prosinec 1997 živil v médiích s podpo-

rou římských katolíků Lobkowiczů, Pilipa a Rumla aféru s finančním kontem ODS v zahraničí (**MF Dnes, 12.12.1997, str.1 a 5; LN 15.12.1997, str.2 až 6** a další denní tisk).

Premiér svou demisi označil jako „mediální atentát“ na jeho stranu během dvou posledních měsíců (**LN 5.1.1998, str.1**) a ve svém prohlášení také jako „vynucený tah, který však nebylo možné neudělat. Žádná jiná varianta neexistovala.“ A dále říká: „Nemyslím si, že na demisi vlády naše země vydělává, zvláště dochází-li k ní v okamžicích, které jsou pro naši budoucnost tak důležité. Doufám, že si to všichni uvědomují. Cílený a vědomý pokus z nejrůznějších stran o mé odstoupení z funkce, kterou zastávám, trvá již řadu let a v posledních obdobích - s narůstající nejednotností ve vedení ODS - nabyl na síle. ... Na závěr bych chtěl říci, že nemám žádný přesný plán pro nadcházející politická jednání o vyřešení dnešní politické krize ani o struktuře a charakteru budoucí vlády. Tyto plány jistě mají ti, kteří k dramatickému vyhocení situace nejvíce přispěli...“ (**LN, 1.12.1997**). Kdo rozumí skryté politické mluvě, vnímá konkrétní význam každého slova. Pád byl skutečně cílený.

Cílem této hry je politicky odstranit nejsledovanějšího muže v Čechách, zlikvidovat jeho pravicovou stranu a nechat vzniknout stranu jinou, ve které by se posílily pozice řk církve.

Povšimněme si, kdo se proti Klausovi postavil (viz např.: **LN 4.12.1997**), kdo osobně žádal jeho demisi ve vládě a v ODS a které strany nejvíce volaly po jeho odchodu z vlády i z politického života. Podívejme se například do **MF Dnes, 2.12.1997**, kde je uveden jmenný seznam těch nejhlavnějších oponentů V. Klause. K nim patří také M. Lobkowicz, kterého jmenovala stanice **Radiožurnál 1, 1.12.1997**. Mnohá z těchto jmen jsou aktivní (praktikující) římsktí katolíci.

Projděme si všechny tyto události v aktuálních číslech nejčtenějšího tisku MF Dnes nebo v LN (**prosinec 1997, leden 1998**) a zjistíme zároveň, že to jsou právě ti lidé, kteří pak založili novou stranu s názvem *Unie svobody*. Nepochybně sem patří hlavně římskokatolíci „křesťané“ (viz např.: **LN 24.11.1997, Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997**) ministři I. Pilip, J. Ruml, M. Lobkowicz aj., kteří v řadách ODS vyvolali úmyslný plánovaný zmatek a pak puč.

I. Pilip živil v prosinci 1997 současně aféru s finančním kontem ODS v zahraničí - viz např. **MF Dnes, 12.12.1997, str.1 a 5** s ideologickou podporou a tažením poslance M. Lobkowicze, J. Lobkowicze, Rumla aj. (viz např. **LN 15.12.1997, str.2 až 6** a další denní tisk). O spoluzakladateli strany tehdejší římskokatolicky věřícím ministru obrany M. Lobkowiczovi viz například: **Pátek, příloha LN, 22.5.1998, str.4-5; Caritas, č.1, 1998; LN 29.5.1998, str.4**.

Do jejich tzv. „křesťanské“ strany Unie svobody (**Pátek LN, 6.2.1998**), jejíž předsedou se stal J. Ruml, se pak přidali postupně další, např. tehdejší ministr vnitra (dříve sociálních věcí) J. Vodička, místopředseda senátu Vl. Zeman (o jeho kladném postoji ke katolictví viz např.: **LN 24.11.1997**), místopředseda Poslanecké sněmovny J. Honajzer, dále M. Uhde, J. Stráský, ministr práce a sociálních věcí S. Volák, a další. Zván byl i římskokatolický ministr Mlynář (**LN, 12.1.1998, 19.1.1998; 23.1.1998; 23.2.1998; TÝDEN č.5, 29.1.1998, str.20-22; Katolický týdeník č.22, 31.5.1998**). Ten pak také o něco později do Unie svobody vstoupil.

Proč byl politicky odstraněn premiér Václav Klaus?

„Vlk: Premiér je brzdou. Požadavek odstoupení Václava Klause z funkce premiéra podpořil v sobotu také primas české katolické církve kardinál Miloslav Vlk. Vyjádřil přesvědčení, že Klausův způsob vlády brzdí další politický vývoj země. »Aniž bych chtěl přehlížet Klausovy zásluhy o rozvoj společnosti v různých směrech, vystupuje v jeho způsobu vlády do popředí řada stínů, které dnes brzdí potřebnou dynamiku dalšího vývoje a vyžadují větší průzračnost,« uvedl Vlk v prohlášení. Zkušenost katolické církve s Klausovou vládou není podle Vlka pozitivní v řadě věcí.“ (**LN, 1.12.1997**).

„Kardinál Vlk označil Klause za brzdu vývoje společnosti. Katolická církev má výhrady k působení Václava Klause v čele kabinetu a vítá požadavek na jeho odstoupení z vlády.... Nejvyšší církevní představitel poznamenal, že při svých posledních setkáních s řadou čelných evropských představitelů zjišťoval postupnou ztrátu Klausova kreditu.... Církev vytýká premiérovi... absenci smyslu pro duchovní hodnoty. »Ty naše společnost po čtyřiceti letech komunismu nutně potřebuje.« uzavřel kardinál Vlk. Podle ČTK jsou podobná prohlášení církevních představitelů na adresu politiků spíše vzácností.“ (**MF Dnes, 1.12.1997**)

Jak sdělovací prostředky informují, je V. Klausovi ze strany politiků i veřejnosti v té době vytýkána také ješitnost, arogance a pýcha. Tyto vlastnosti však mají své opodstatnění, jedná-li tak vysoký státník proti takovému systému, jakým je římskokatolická církev. Všimněme si, že tyto vlastnosti také nejvíc premiérovi V. Klausovi vytýkalo Německo! A kolik ostrých slov je nasměrováno na adresu V. Klause ze strany kardinála Vlka! (**MF Dnes, 1.12.1997**).

„Hlavní příčinou pádu je však jeho (V. Klause) přehlížení morálních a duchovních hodnot, nemateriálního rozměru společenských změn.“ (**MF Dnes, 2.12.1997**).

Když uvážíme, že tato slova napsal „renomovaný“ německý deník Süddeutsche Zeitung, pak pod pojmem „duchovních hodnot“ musíme chápat hodnoty římskokatolické a pod pojmem „nemateriálního rozměru společenských změn“ je nutné vnímat římskokatolické společenské změny neboli postupnou katolizaci země.

Je tedy divné, že právě tyto hodnoty a změny Václav Klaus přehlížel? Naopak. Je to naprosto logické, neboť tajemství těchto „europrocesů“ podle našeho názoru premiér velmi dobře pochopil.

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem oslabení demokraticky zvolené strany ODS a likvidace její koalice s ODA a KDU–ČSL je aktivní účast římskokatolického systému prostřednictvím svých jejích politiků a médií při této akci.

ZÁKULISÍ VZNIKU NOVÉ VLÁDY TOŠOVSKÉHO 1998

Způsob, jakým byla po rozbití koalice ODS s ODA a KDU–ČSL narychlo sestavena polouřednická lednová vláda 1998 nejen mnoho naznačuje, ale hovoří přímo sám za sebe a jednoznačně. Zrekapitulujme si v otázkách:

Kdo neustále vybízel k demisi V. Klause? Kdo provedl stranický puč neboli zmanipuloval členskou základnu strany ODS ke svržení premiéra? Kdo neustále žádal jeho demisi a byl tvrdě proti němu? Byli to hlavně římskokatoličtí a prokatoličtí členové dřívější Křesťanskodemokratické strany, která se v roce 1995 spojila s ODS v čele s I. Pilipem.

Kdo vybíral římskokatolického zprostředkovatele ministra zemědělství, J. Luxe k vytvoření nové vlády? Prezident V. Havel, jehož kroky stále zřetelněji vykazují prokatolickou, provatikánskou a proněmeckou politiku. (Viz např.: **LN 30.1.1998, str.2** o aktivních kontaktech prezidenta se sudetoněmeckou Křesťanskosociální unií). Deník **MF Dnes** z **5.12.1997, str. 1-2** také jasně naznačuje, že už 4. prosince Havel věděl, že „vyzve určitou osobnost“, která bude pověřena sestavením nové vlády. Druhý den se veřejnost dovídá, o koho se jedná. Kdo nechápeou zákulisní církevní souvislosti, byli volbou Luxe zaskočeni. (O Luxově praktikujícím katolictví viz např.: **Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.40, 4.10.1998, str.5**).

Kdo potom 17. prosince 1997 vybral osobu z místa guvernéra České národní banky neboli centrální banky státu za premiéra vlády? Byl to právě ministr J. Lux, který tak rád o sobě v té době tvrdil, že už dávno není „kostelní“ typ, přičemž roku 1994 jel za papežem do Vatikánu a pak téhož roku jel znovu do Vatikánu za účelem jmenování arcibiskupa M. Vlka kardinálem. Přijetí římskokatolického politika

u papeže je ceremonií, do které mimo jiné patří zpověď u papeže nebo u jeho zvláštního zmocněnce pro politické činitele (těmito zmocněnci jsou důsledně vždy jezuité), dále políbení papežského prstenu na důkaz uznání papeže za svého osobního pastýře a osobní duchovní autoritu a kromě dalšího i uznání papeže jako nejsvrchovanějšího duchovního i pozemského vládce a ředitele všech věřících bez ohledu na příslušnost k církvi – tedy uznání všestranného monopolu Říma.

Kdo pozorně sledoval denní tisk od 5. prosince do konce roku '97, pak také mohl u ministra Luxe jasně sledovat protiklausovské kroky v tom směru, že tento římskokatolický politik sám svévolně, automaticky vylučoval jakoukoliv možnost spolupráce s ODS. A když se do jejího čela znovu dostal expremiér V. Klaus, odmítal s touto stranou a s V. Klausem jednat ještě víc. Jeho tažení proti V. Klausovi bylo možno sledovat i v televizi nebo v rádiu:

„Lux by na místě premiéra radši viděl Pilipa.“ (Radiožurnál, 16.12.1997).

„... šéf lidovců Josef Lux včera nečekaně prohlásil, že on už s Klausovou stranou ve vládě nepočítá ... Později v České televizi připustil, že by v nové vládě rád viděl některé bývalé ministry této strany, kteří stojí v opozici proti Klausovi. Zejména by uvítal účast ministra financí Ivana Pilipa.“ (MF Dnes, 17.12.1997).

Koho potom Lux pověřil, aby vybíral a sestavoval novou vládu? Který nový premiér se několikrát při sestavování nové vlády „radil“ s nejvyšším zástupcem římskokatolické církve v ČR kardinálem Vlkem?

„Premiér Tošovský předložil své návrhy na sestavení vlády kardinálu Vlkovi, aby ho s těmito návrhy seznámil.“ Reportérovi říká: „»Chtěl jsem, aby má nová vláda měla co nejširší podporu.«“ Kardinál Vlk na to odpověděl: „»Chápu tuto vládu jako dočasnou. Na tuto vládu čeká jen přechodné období, nebudeme proti ní a na ni vyvíjet žádný tlak a nároky ze strany církve. Má moji plnou podporu.«“ (Frekvence 1, 23.12.1997, 15.00).

„Kardinál Vlk vyjádřil podporu novému premiérovi. Nový premiér J. Tošovský se v podvečer vánočních svátků sešel s pražským arcibiskupem kardinálem Miloslavem Vlkem. V setkání, které se konalo v budově pražského arcibiskupství a proběhlo ve velmi přátelské atmosféře pan premiér seznámil kardinála Vlka s obtížností úkolu sestavit novou vládu.... Pan premiér uvedl, že ho k setkání s hlavním představitelem katolické církve v naší zemi vede snaha o dosažení co největšího konsenzu a důvěry při hledání řešení současné situace. Uvedl, že se chce setkat i s představiteli Eukumenické rady církví. Na závěr setkání vyjádřil pražský arcibiskup premiéru Tošovskému svou osobní podporu při jeho současném nelehkém poslání.“ (Katolický týdeník č.2, 11.1.1998).

Bylo také zajímavé sledovat, jak vybral nový premiér do vlády i přes protesty Václava Klause a nesouhlas strany ODS některé poslance z ODS: M. Lobkowicze, I. Pilipa a I. Šance (denní tisk z 30.12.1997) a později k nim přibyli poslanci Stanislav Volák a Jan Černý (viz např.: MF Dnes, 2.1. a 5.1.1998).

Kdo byl nejvíce spokojen s novou poloúřednickou vládou? Nebyl to právě prezident Havel, který tlačil parlament k tomu, aby římskokatolické a prokatolické vládě dal svou důvěru? (Viz např.: LN, 23.1.1998).

„Klausův dávný rival Václav Havel dal vcelku otevřeně na vědomí, že Tošovského vláda je »jeho vládou« a že do sestavování nějaké jiné se mu vůbec nechce.“ (LN, 26.1.1998).

Ukázalo se, že klerikální vláda „typu Tošovského“, nezvolená v demokratických volbách, byla v současné době nejlepším modelem pro uskutečňování politiky řk církve u nás. Byla to vláda, která sloužila jedné politické straně a jedné církvi. Demokraticky ustavená vláda takovou funkci plnit nikdy nemůže. Nemohla tak učinit vláda V. Klause (zlikvidovaná pučem na podzim 97), nemůže tak učinit ani demokraticky zvolená vláda M. Zemana, proti které byla namířena cílená štvavá kampaň a propaganda zaměřená k její likvidaci. Záměrem bylo a dosud je přivodit krizovou situaci rozeštváním ČSSD a ODS,

dosáhnout vypovězení opoziční smlouvy a nahradit vládu M. Zemana žádoucí vládou typu J. Tošovského.

Za Tošovského tzv. polouřednické vlády byly urychleně provedeny protiprávní převody státního majetku na řk církev. Vzhledem ke krátkému působení bylo jejím úkolem neodkladně provést ve prospěch řk církve vše, co by se nemohlo za demokraticky ustavené vlády nikdy uskutečnit: V první řadě převody majetku na řk církev nelegálním způsobem (**Právo, 24.2.1998**).

Těžko bylo ihned průhledné, že šlo o dlouho připravený puč a prakticky o taktiku na nejvyšší úrovni, jak svrhnout demokraticky zvolenou vládu v ČR a v tichosti ji nahradit vládou, stojící za politikou vedení řk církve.

Tošovského vláda z ledna 1998 podléhala dočasnému mandátu a neměla přímo statut legálně zvolené vlády s dlouhou dobou trvání. O to, aby se tak stalo, nejvíce usilovaly klerikální strany a politici zastávající linii řk církve, zvláště z budoucí politické strany US (nejvíce K. Khünl, M. Lobkowicz, I. Pilip, Ruml aj.). Tito tvůrci své strany US chtěli, aby jejich strana také byla obdobou německé strany CDU (viz např.: **LN od 9.1.1998; 2.3.1998**).

Porovnejme, jakou politiku hráli a hrají Lobkowiczové v dějinách Evropy a zeptejme se: Je to náhoda, že se tento projezuitský a římskokatolický rod dostává opět k moci? Podívejme se, jakou úlohu hráli Schwarzenbergové v rekatolizaci zemí království Českého a zeptejme se: Je to náhoda, že byl dědičný odchovanec jezuitů K. Schwarzenberg poradcem prezidenta a že si ho tento disident a humanista sám vybral? Je to náhoda, že vždy po zvolení V. Havla za prezidenta je řk mše? Je to náhoda, že se český prezident zpovídá papeži, a to jak ve Vatikánu při jeho návštěvě, tak i v Čechách? Je to náhoda, že o politickém dilematu mezi premiérem V. Klausem a jezuitským otcem Halíkem, který dnes vede Českou křesťanskou akademii, denní tisk nepřinesl žádnou zprávu?

Určitě také není náhoda, že Jan Ruml obdivuje jezuitské teology. Uznává a ctí jejich učení a hlásí se k liberální teologii, kterou založili a zavedli opět jezuité (**Pátek LN, 6.2.1998**). O aktivním „praktikujícím“ katolictví J. Rumla viz například také: **LN 24.11.1997; Katolický týdeník č.49, 7.12.1997; č.34, 24.8.1997**. Je tedy náhoda, že tento člověk působil dlouho jako ministr vnitra?

Tuto funkci pak dostal další římský katolík Cyril Svoboda (KDU-ČSL), působící od roku 1990 dokonce jako poradce místopředsedy federální vlády pro lidská práva, restituce a vztahy mezi státem a církvemi, od července r. 1996 jako náměstek ministra zahraničních věcí pro otázky spojené se vstupem ČR do EU (předtím náměstek ministra spravedlnosti). Byl také šéfem delegace, která vedla vyjednávání s představiteli EU o podmínkách přijetí ČR do evropské integrace. (Viz např.: **MF Dnes, 23.12.1997**)

Určitě také není náhoda, že od samého počátku nikdo neprotlačoval otázku církevních restitucí a financování církví tak intenzivně jako právě KDU-ČSL a katolická ODA v době Tošovského vlády.

Vlivem římskokatolických ministrů v Tošovského vládě rozhodla tato polouřednická vláda nerespektovat a ignorovat usnesení Poslanecké sněmovny o nevydávání žádného dalšího majetku církvím a rozhodla další část majetku (lesy, budovy a další nemovitosti) církvi vydat.

Byl to naprosto protizákonný, a tudíž neplatný akt.

Ministr financí I. Kočárník, římskokatolický ministr kultury J. Talíř a římskokatolický ministr bez portfeje P. Bratinka právě toto vydání církvím připravili a provedli. Nehledě na to, že šlo o majetek převáděný pouze římskokatolické církvi! Ostatních nekatolických a protestantských církví se to téměř nedotklo. Není tedy divu, že s tímto projektem ochotně souhlasila sama řk církev. (O P. Bratinkovi jako o „katolickém intelektuálovi“ a o tom, kdo „patří mezi nejvýznamnější římské katolíky dnes“, o jeho řk přístupu k víře, o jeho vyvyšování řk mystéria, zpovědi, psychoanalýzy jako modlitby aj. věcech viz **ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00**; o tomto exministru a o dalších viz ještě např.: **LN, 24.11.1997; Katolický týdeník č.6, 9.2.1997; 31.5.1992, str.4-5 přílohy; č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy; příloha MF DNES, 14.10.1993, str.20**).

S Luxem velmi intenzivně spolupracoval právě ministr Kočárník. Lux i Kočárník měli stejného poradce a vyjednavče v otázce privatizace některých průmyslových gigantů.

Do ekonomiky státu stále více začal hovořit také katolický teolog T. Halík (viz např: **EKONOM 1-7. ledna 1998**), který v tisku či na konferencích hlásá myšlenky jezuitů a cituje jejich „mravouku“, jako například výroky jednoho z předních jezuitských teologů II. vatikánského koncilu, Karla Rahnera (**Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str.III, Perspektivy**). Může ten, kdo obhajuje jezuitské zásady jako mravní a moudré (**příloha MF DNES, 26.9.1996, str.6**), tak činit s čistým úmyslem?

V masmédiích se stále častěji dostává do popředí osoba tohoto římskokatolického profesora T. Halíka, který stále více mluví do všech oblastí života státu i veřejnosti jako ten „nejpovolanější“, a to zvláště ve spojení s prezidentem Havlem (viz např. **Katolický týdeník č.27, 5.7.1998, str.5**).

Tošovského „*Vláda si jako celek důvěru nezaslouží. Vznikla zákulisním jednáním vybraných a vyvolených.*“ (**M.F. Dnes, 29.1.1998**).

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem vzniku a činnosti nové vlády Tošovského roku 1998 v ČR byla maximální, intenzivní spolupráce s římskokatolickou církví, nezákonné převedení velkého množství majetku na římskokatolickou církev, zavedení římskokatolických zpovědníků do armády a obsazení strategických vládních postů římskokatolickými politiky.

SPOLEČNÝ JMENOVATEL NĚKTERÝCH ČINŮ PREZIDENTA V. HAVLA

Co se týká prezidenta V. Havla, připomeňme si jeho provatikánskou orientaci hodnou „horlivého“ římského katolíka některými citáty o něm samotném a některými jeho politickými činy:

Obklopuje se hned od začátku římskokatolickými rádci (viz kap.6).

Nechybí při žádné větší církevní návštěvě v ČR.

Často jezdí oficiálně i soukromě za papežem do Vatikánu. S papežem je v neustálém kontaktu osobně nebo skrze jeho prostředníky (**Běžný tisk**).

Má vřelé, přátelské a dlouhotrvající kontakty s římskokatolickými biskupy a teology jak v ČR, tak i v zahraničí, obzvláště s kardinálem M. Vlkem a papežem Janem Pavlem II. Kardinál Vlk, Radiožurnál: „*Můj nejlepší přítel je Václav Havel. Velmi často se navštěvujeme a radíme. Pojí nás k sobě velká láska k německému národu...!*“ **Katolický týdeník č.15, 14.4.1991, str.1** o blahopřání prezidenta V. Havla kardinálovi Vlkovi ke jmenování arcibiskupem: „*Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.*“

Politická rozhodnutí V. Havla jsou vždy v souladu s přáním a záměry římskokatolické církve. V jeho rozhodnutích je vždy různým způsobem zvýhodňována a upřednostňována římskokatolická církev, a to buď přímo nebo nepřímo prostřednictvím jejích politických stran, zvláště US, KDU–ČSL a ODA. Také ve svých projevech se přímo či nepřímo ve skutečnosti ztotožňuje s římskokatolickým způsobem řešení té či oné situace (např. řešení otázky M. Jana Husa – viz např. článek „**Jan Hus a naše doba**“ v časopise: **Jezuité, ročník IX., 2000, číslo 3, str.23–25**).

Po každém jeho zvolení se uskutečňuje římskokatolická mše.

Při udělení ceny Karla Velikého Václavovi Havlovi v Cáchách dne 9.5.1991 předcházela „*na přání pana prezidenta (V. Havla) slavnostní koncelebrovaná mše svatá v Cášské katedrále. Katedrála pochází z Karolínské doby a bývali v ní korunováni císařové Svaté říše římské.*“ (**Katolický týdeník č.22, 2.6.1991, str.1**).

„Prezident V. Havel se 2. února v Hovorech z Lán Českého rozhlasu vyslovil pro to, aby církve byly financovány především z peněz pocházejících z odpisů z daní, ale současně aby dostávaly stálý příspěvek ze státního rozpočtu.“ **(Katolický týdeník č.7, 16.2.1997)**

„Mimochodem nikoli náhodou to byl v poslední době zejména americký prezident Bill Clinton a především papež Jan Pavel II., kteří se vřele přimlouvali za Havlovu opětovnou kandidaturu, když s nimi prezident toto téma probíral.“ **(TÝDEN č.29, 14.7.1997, str. 32)**

„Václav Havel a Dagmar Havlová se 2. února 1998 poklonili v doprovodu kardinála Vlka ostatkům sv. Václava a sv. Vojtěcha ve Svatovítské katedrále v kapli sv. Václava.“ **(Katolický týdeník č.7, 15.2.1998).**

„**Havel byl pro kaplany, Klaus proti.** Spor o přítomnost duchovních v armádě se nevyhnul ani politickým špičkám. Zatímco prezident republiky Václav Havel se nikdy netajil svými sympatiemi k této službě, Václav Klaus byl jako předseda vlády proti... **(příloha LN, Pátek, 6. března 1998, článek Vojenský kaplan není politruk).**

„**Za Havlovo uzdravení se modlí dalajlama, papež i kardinál Vlk.** (ČTK) INNSBRUCK - Brzké uzdravení popřál včera prezidentu ČR Václavu Havlovi v zatím posledním telegramu zaslaném na innsbruckou univerzitní kliniku jeho německý protějšek Roman Herzog. Havel dostal podobná přání již od desítek politiků a občanů. Dalajlama prezidentovi napsal, že se modlí za jeho urychlené uzdravení, totéž mu sdělil i český katolický primas kardinál Miloslav Vlk. Šťastný konec nemoci popřál Havlovi i papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac, izraelský prezident Ezer Weizman a další osobnosti. Přání brzkého uzdravení zaslal českému prezidentovi také generální tajemník NATO Javier Solana a ve středu též ministryně zahraničí USA Madeleine Albrightová, rakouský kancléř Viktor Klima a rakouský prezident Thomas Klestil.“ **(LN, 17.4.1998).**

V době, kdy je prezident V. Havel téměř na konci svých zdravotních sil, zaznívá - a to přímo z úst prezidenta - signál a skutečně míněné přání, aby uctívač jezuitů, T. Halík, byl prezidentovým nástupcem! **(Stanice Praha, pořad „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30).**

Zdá se, že je zde politická záhada. Přesto však řešitelná. Mnohé lze pochopit z osobního rozhovoru mezi prezidentem a římskokatolickým teologem T. Halíkem, tajným a dlouhodobým přítelem prezidenta už z dob disidentství a zároveň členem jeho týmu.

Při tomto rozhovoru prezident řekl: „... radoval bych se z Tomáše Halíka jako z prezidenta a vím nejméně o sedmi dalších lidech, kteří by mohli být podobně skvělými prezidenty...“ **(Stanice Praha, relace „Hovory z Lán“, 30.5.1998, 16.30).**

Hned v pondělí 1. června 1998 přinesly všechny deníky zprávu o tom, že prezident V. Havel konečně rozproudil diskusi na téma nástupce „disidentského prezidenta“. Deníky v reakci na Hovory z Lán přinesly více kladného postoje k T. Halíkovi než záporného. Všechny citovaly, že by prezident Havel rád viděl v budoucnu T. Halíka jako českého prezidenta. Avšak ani jeden se nezmínil o kladném postoji a vřelém vztahu římskokatolického profesora teologie k jezuitům. Pouze **LN, 1.6.1998** oznámily, že T. Halík je absolventem papežské Lateránské univerzity v Římě. Informace dostačuje však pouze pro ty, kteří vědí, že tato univerzita je plně ovládána a řízena jezuiti a že na ní učí v každé době největší jezuitské špičky.

Klasickou ukázkou prezidentova provatikánského postoje je okamžité zamítnutí nového volebního zákona, schváleného parlamentem a nakonec v noci z 23.6. na 24.6. 2000 i senátem. Zákon znevýhodňuje římskokatolické strany US, KDU-ČSL a ODA a menší strany jako např. DU tím, že jim klade vyšší procento počtu volebních hlasů, které se při vytváření koalice sčítají. Zákon byl zamítnut již za dvě hodiny po jeho doručení na hrad.

ZÁVĚR:

Společným jmenovatelem prezidentových politických, kulturních a dalších kroků v ČR je nejtěsnější provázanost a ztotožnění s postoji a záměry římskokatolického systému, který prezident V. Havel otevřeně i v zákulisí plně podporuje.

ČÁST III – SOUVISLOSTI MEZI HISTORIÍ A DNEŠNÍMI ZÁKULISNÍMI TAKTIKAMI V ČR A VE SVĚTĚ

PROPOJENÍ ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU SE SVĚTSKOU MOCÍ

O propojení mezi Římem a kteroukoliv vládou a mocí v historii není pochyb. Tisíce a tisíce různých událostí a archivních dokumentů dokazuje, že se papežská politika pletla (a stále plete) do vlád všech zemí světa. Exjezuitský kněz de Rosa sám píše: „Století za stoletím byla katolická církev nejpřednější politickou silou v Evropě. Vměšovala se do chodu každé země, ať jí to bylo milé, nebo ne. Papežové, většinou podle své vlastní vůle, sesazovali císaře a krále. Pius X. dne 9. listopadu 1903 řekl na své první konzistoři: »Mnoho lidí urazíme, když řekneme, že se musíme bezpodmínečně zapojit do politiky... papež..., nemá právo oddělovat politické záležitosti od víry a morálky.« Katolická církev je jediným náboženským sborem na světě, který je současně církevní i politickou organizací. Proto si jako jediná církev vyměňuje diplomatické zástupce a požaduje uznání jako nezávislý člen společenství národů. To činí nikoli jako malý stát (Vatikán), ale jako celosvětová náboženská organizace.“ (Petr de Rosa: **Temné papežství, str.150–151**).

Nikdy nebylo odvoláno nebo zrušeno stanovisko římskokatolické církve: „V církvi má být trojí hierarchie: v oblasti hlavy hierarchie církevní, v oblasti rukou hierarchie světská (císař, šlechta), v oblasti nohou hierarchie občanská - lidová.“ (J. Kubalík: **Zápas o pojetí církve, Praha 1992, citován M.J. z Dubrovniku, XV.století**).

A dodnes také platí zásada, že „Církev má právo, a je to její povinnost, zasáhnout do světského panování, pokud by byly ohroženy duchovní zájmy.“ S tímto dogmatem přišli jezuité Suarez a Bellarmine, když římskokatolická církev bojovala o svou moc s anglickou korunou. **(René Fülöp-Miller: *Moc a tajemství jezuitů, 6. díl, str.370-371*).** Jejich dogma nebylo řk církvi nebo jezuitským řádem nikdy odvoláno. Důvod je jednoduchý: Duchovní zájmy jsou ohroženy pokaždé, vládne-li nekatolická vláda.

Podíváme-li se na učení Suarezze a Bellarmina o vztahu mezi řk církvi a státem v jejich spisech, pak nacházíme ohromující „morální“ dogmata:

Kardinál Robert Bellarmine (příslušník jezuitského řádu, † 1621), kterého Vatikán prohlásil za svého svatého, ve své knize **O nejvyšší moci papeže ve věcech světských, sv. IV., str.180** schvaluje zabití krále papežskými nástroji jako Boží vůli a portugalský jezuita Suarez ve svém spisu **Obrana víry katolické a apoštolské, kniha VI., Lisabon, 1614, kap. IV. str. 13 a 14** zřetelně hájí atentát na krále a na jeho zabití. Např. píše: „Je článkem víry, že má papež právo svrhovat z trůnu kačířské a odbojné krále. Potom takový panovník zbavený trůnu od papeže není žádným zákonným králem nebo knížetem, a když se ještě i potom zdráhá poslouchat papeže, je pak tyranem a může ho kdokoliv zavraždit.“ (T.V.Bílek: **Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště, str. 49–50**).

Na jezuitské teologii stojí dogmata římskokatolického systému v otázce vztahu řk církve ke státu a státu k církvi dodnes. Římskokatolická církev se od jejich učení nikdy oficiálně nedistancovala. (O učení od dalších jezuitů o vztahu církve se státem viz např. kniha: **T. V. Bílek: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, R. F. Miller: *Moc a tajemství jezuitů****).

Dogmata o vztahu mezi římskokatolickou církví a státem definovaná v historii jednoznačně potvrzují, že celý římskokatolický systém, aby mohl žít a existovat, musí proniknout každou vládou, musí si osvojit a podmanit každý politický systém a každou politickou moc a přes ni pak působit na širokou veřejnost. Sám biskup Creighton ve svých **Dopisech** prohlásil: „Římská církev není vůbec žádnou církví, ale svým uspořádáním je státem; s nejhorší formou státu – samovládou.“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str. 454**).

Římskokatolická církev nikdy oficiálně nezrušila definici **kacíře**, nikdy neodvolala své dogma o **Soudní a trestající moci církve a trestu smrti – Ius Gladii – o právu meče** a také se nikdy nezřekla **Ozbrojené moci Vatikánu a moci církve nad státem – Visa Publica**. V dnešní době o těchto dogmatech řk církev mlčí. Nezveřejňuje je ani v posledním katechismu. To ovšem neznamená, že již neplatí. Existuje naopak mnoho důkazů o tom, že kdyby měla řk církev příležitost a politická situace by to dovolila, zavedla by řk církev svá domnělá práva a uplatnila by své domnělé povinnosti okamžitě.

ZÁVĚR:

Řk církev jako náboženská a současně i politická mocnost si činí podle svých starých dogmat a doktrín o vztahu s jakýmikoliv státy nárok zasahovat do všech jejich záležitostí, církevních i světských. Dále schvaluje např. represe a atentáty na neřímskokatolické panovníky odporující duchu Vatikánu, ponechává si stále právo meče a svoji autoritativní moc nad státy. Těchto dogmat a doktrín se řk církev nikdy nezřekla, nikdy je v žádné bule, žádným koncilem ani ve svém učení neodvolala ani nezpochybnila. Od svého vyhlášení platí trvale až dodnes.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ PRÁVA A POVINNOSTI VZHLEDEM KE STÁTU

Jaká jsou to „práva“ a o jaké „povinnosti“ se jedná? Sledujme některé výroky papežů a některých římskokatolických teologů, většinou členů jezuitského řádu:

Církev má „právo poroučet a vydávat zákony směřující k dosažení společenského cíle, jimiž se členové musí řídit.“ (**H. Denzinger: Enchiridion Symbolorum, Freiburg, 1937, čl. 150-158**).

Církevní „moci správní přísluší církvi právo zákonodárné, soudní a donucovací.“

„Církev má právo udílet i tresty světské, na příklad pokuty, vězení i trest smrti.“

„Jelikož církev je dokonalou společností, musí mít všechny prostředky vhodné k dosažení svého cíle.... Avšak mezi prostředky nezbytnými pro dokonalou společnost je ius gladii (neboli právo meče).“

Také věhlasný jezuitský teolog Cappello, ač nerad, ale přesto veřejně připouští, že „církev má právo vykonávat ius gladii.“

„Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.“

Církev stojí nad každou světskou vládou „mnohem výše, je vlastně společností nejvyšší“. To znamená, že „Božský a nadpřirozený původ církve se týká i její organizace, cílů, které sleduje a prostředků, kterých používá k jejich dosažení.“ „Je proto svobodná a nezávislá na jakékoli lidské moci.“ (všechny předchozí úryvky viz: **Tondi Alighiero: Jezuité, 1958, str.52-59**).

„Chtít, aby církve ve výkonu svých povinností byla podřízena moci občanské, je zajisté velká nespravedlnost, velká zmatenost...“ (Lev XIII.: Encyklika Immortale Dei, 1. listopadu 1885).

„Církev má právo, ba přímo povinnost odhalovat kacíře a příkladně je trestat... Na základě své nepřímé moci nad časnými záležitostmi neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila? Odpovídám takto: Zastávám tento názor až k smrti!... Opírám se především o praxi, potom o učení samotné církve a jsem přesvědčen, že žádný katolík neřekne opak, aniž by smrtelně zhřešil.“ (Konference řkc, 25. III. 1912, R.P. Janvier, konferenční mluvčí v Notre-Dame).

„Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.«“ Autorem těchto slov byl jezuitský generál Franz Wernz (1906-1915).

„Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacíř, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabit...“ (De stabilitate et progressu dogmatis, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908); (viz také Sol Ferrer-Francisco Ferrer: Un Martyr au Xxe siecle; Fischbacher, Paříž).

„... mnozí jezuité... přiznávali církvi nepopíratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.«“ (A. Tondi: Jezuité, str.60).

„... všichni teologové připouštějí, že církev má právo mít ozbrojenou moc a užívat jí nepřímou a toto právo spočívá v tom, že o ni požádá stát, přičemž o ni požádá (všimněte si!) »autoritativně« (to znamená církev má právo o ni požádat a stát jí musí bez námitek poskytnout.)... Žádat vojsko od jiných a žádat je autoritativně nebo mít a používat vlastní vojsko, v tom není velký rozdíl... Církev má právo jakkoliv užívat ozbrojené moci.“ (Ibid, str. 60).

„Rozhodnutí o oprávněnosti zásahu nepřísluší státu, nýbrž jedině a neodvolatelně církvi. V těchto případech se vláda musí podřídit a musí uposlechnout rozhodnutí církevní vrchnosti, tj. papeže, Vatikánu.“ (Ibid, str. 62).

„K přijetí zásady inkvizice člověk potřebuje pouze křesťanské smýšlení, ale právě to mnoho křesťanů postrádá... Církev žádnou bázlivost nemá.“ (Abbe Jean Vieujan: Grande Apologetique; Bloud et Gay, Paříž, 1937, str. 1316).

Těchto několik citátů tvoří pouze malou, povrchní ukázkou pravé tváře římskokatolického systému. Tato svědectví o skutečné povaze římskokatolické církve nacházíme nejen v minulosti, ale také i v současné době na prahu 21. století. Tato konkrétní svědectví nenajdeme však v žádných katolických novinách dnešní doby, ani v současném katechismu řk církve, ani je neuslyšíme v kostele. Z 99% o nich veřejnost vůbec neví. A přesto jsou tato dogmata trvale platná a římskokatolickou církví uznávaná. Jen o nich dnes významně mlčí. Zatím.

Římský biskup, kardinálové a další představitelé řk církve mohou dnes omlouvat středověký papežský systém a jeho charakter i těmi nejlitostivějšími výrazy, ale dokud jejich dogmata o vztahu ke státu a k politické moci nebudou nenávratně zrušena a veřejně odvolána a vše písemně potvrzeno, dokud nebude zrušen jezuitský řád a jeho satelitní podřády, spolky a kongregace, dokud se Vatikán nepřestane sám i prostřednictvím svých řádů (zvláště jezuitského) zaplétat a mísit do politiky jednotlivých států po celém světě, pak nelze omluvným gestům papeže a jeho kardinálů jakkoliv uvěřit. Jejich postoj k čemukoliv na světě totiž je a bude vždy koncipován starými církevními (většinou jezuitskými) dogmaty, neboť se ani jedno z řk dogmat nezruší a nezmění. Pouze se zamlčí, utají a „odsunou do pozadí“ pro jejich „nemodernost“, „neaktuálnost“ a „neformálnost“ (viz např. LN, 3.7.1996, str.16).

Jezuitský historik **Peter de Rosa** ve své knize **Temné papežství** píše o neměnnosti řk dogmat toto: „Papež nikdy nemůže hovořit, aniž by opomněl, co na stejné nebo podobné téma řekli jeho předchůdci. V jakékoliv papežské encyklice nebo pro každý použitý citát z Bible se vždy najdou tucty odkazů

k předešlým papežům.... Nemůže si dovolit ani jedinkrát zaváhat v otázce dogmat, týkajících se křesťanské morálky. Musí dávat pozor, aby se nedostal do rozporu s papežem, který zastával stolec před sedmi nebo deseti stoletími. Papežská stolice není nakloněna změnám v otázce základních dogmat." (str. 23) "... církvi se podařilo projít věky, aniž by se změnila ve svých dogmatech " (str. 24).

Proto také dodnes platí dogma o papežské nadřazenosti nad všemi světskými vládami, definované papežem Bonifácem VIII. v bule **Unam Sanctam** z počátku 14. století (1302): „Oba meče, duchovní i materiální jsou v moci církve. Ten duchovní ovládá církev, materiální je pro církev. Jeden je ovládán rukou kněze; druhý rukou králů a rytířů – s tichým souhlasem kněze. Jeden meč musí být pod druhým, materiální pod duchovním, stejně jako světská autorita je všeobecně podřízena autoritě duchovní.... Vyhlášíme, oznamujeme a určujeme, že pro spásu každého tvora je absolutně nezbytné, aby se podřídil římskému papeži." (Peter de Rosa: **Ibid, str.85, 86**).

Od roku 1294 razil papež Bonifác VIII. také dogma, že „Hrud' římského papeže je pokladnicí a zdrojem veškerého práva. Proto je slepá poslušnost jeho autoritě pro spásu nezbytná.“ V roce 1300 o sobě Bonifác VIII. prohlásil: „Já jsem papež, já jsem císař.“ (Ibid, str.81) a v roce 1302 v bule **Unam Sanctam** napsal: „Unam Sanctam; existuje jenom jediná, katolická a apoštolská církev mimo níž není spása ani odpuštění hříchů.“ (Peter de Rosa: Ibid, str.85). Všechny Bonifácovy výroky jsou dodnes respektovány jako neomylná, svatá dogmata. Na nich je také postavena část kostry současného katechismu.

V roce 1372 vydal papež Řehoř XI. bulu **In Coena Domini**, která vyjádřila, že „papež má nadvládu nad celým křesťanským světem, náboženským i světským.“ Za panování Klementa XIV. (1769–1774) byla tato bula znovu čtena a uznána jako právoplatné řk dogma. „Této víry, tohoto dogmatu se Vatikán nikdy výslovně nevzdal.“ (Peter de Rosa: **Temné papežství, str.244**).

Za doby svého pontifikátu (1555–1559) proklašoval papež Pavel IV., že „je nadřazený všem principům“ a že „jako náměstek Krista je schopen kývnout prstem a vyměnit všechny panovníky na světě.“ (Ibid, str. 131).

V roce 1557 vydal papež Pavel IV. bulu **Cum ex Apostolatus officio**. V ní „prohlašoval, že je pontifex maximus, nejvyšší pontifex, velekněz, představitel Boha na Zemi; a jako takový má neomezené právo sesadit každého panovníka, vystavit každou zemi invazi křížáckých vojsk, sesadit každého z jeho funkce bez soudu a možnosti obhajoby. Každý, kdo by poskytl pomoc tomu, kdo byl sesazen, dokonce i ten, kdo by projevil základní lidský soucit, bude exkomunikován.“ (Ibid, str.131).

Chová-li se dnes římskokatolický systém vlídně a tolerantně k jiným vyznáním a náboženstvím, ba dokonce i k nevěrectví, ještě to neznamená, že v jinověrcích, v materialistech nebo v ateistech nevidí stále stejné „kacíře“ jako ve středověku. Pouze k nim dnes benevolentně mlčí a zdánlivě je přehlíží. Jinověrce nazývá spolubratry, spolukřesťany apod. Ale jejich stará a stále platná dogmata říkají něco jiného. A pouze naivista by si mohl nyní oddychnout, že římskokatolická církev se přeci jenom trochu v našem století změnila a že konečně „přišla k rozumu“, když nešetří omluvami a lítostí do celého světa nad svojí minulostí. Jak málo však rozumíme dnešní podobě papežství! Řím se totiž nikdy nezměnil a nezmění. Mění pouze taktiku.

ZÁVĚR:

Řk církev má údajně právo podle svých starých dogmat a doktrín o vztahu mezi sebou a jakýmkoliv vládami např.: autoritativně přikazovat, udílet světské tresty – pokuty, vězení, trest smrti, dále si činí nárok uplatňovat právo meče, označovat kacíře (rušitele víry), žádat pro ně test smrti, žádat o vojsko, jakkoliv užívat ozbrojené moci a znovu používat inkvizici. Každá vláda se musí údajně podřídít Vatikánu. Tato řk dogmata a doktríny jsou trvale platné a řk církví uznávané.

Nikdy je řk církev neodvolala, nikdy je nezrušila, ani se jich nikdy nezřekla. Od svého vyhlášení platí trvale až dodnes.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE NIKDY NEZMĚNILA A TAKÉ NEZMĚNÍ, ANI JEJÍ CÍLE

Na svoji nezměnitelnost je církev nesmírně pyšná a žárlivá. To, že se dnes chová „liberálně“ a „benevolentně“ ke druhým a že je shovívavá k interdenominační pluralitě, pluralitní demokracii a k politické nezávislosti a svobodě je, pouze velmi účinná přetvářka a trik, kterým vždy v minulosti slavila své největší úspěchy při katolizaci společnosti. Jak nás historie poučuje, Řím se nikdy v postoji ke svým dogmatům nezměnil a také nezmění; pouze střídavě obměňuje taktiky a převleky, aby dosáhl svého neměnného cíle – totální katolizace. Jeho postoj souvisí se starými dogmaty o neomylnosti papeže „ex cathedra“ oficiálně vyhlášené 18.7.1870 a s dogmaty papežského primátu, tj. s dogmaty o nejvyšší, svrchované papežské pravomoci duchovní i světské nad celým světem, nad všemi církvemi a nad svědomím každého člověka. **KT, č.29, 16.7.2000** zveřejňuje výňatek ze dvou řk dogmat. Takových dogmat, která neomylnost a primátství papeže jasně definují, je však celá řada.

„»Kdo tedy tvrdí, že římský biskup vlastní pouze úřad dohledu nebo vedení, ne však plnou a nejvyšší jurisdikční pravomoc nad celou církví, nejen v záležitostech víry a mravů, nýbrž i v těch, které se týkají disciplíny a vedení církve na celém světě; nebo že má jen větší podíl, ne však plnost této nejvyšší pravomoci; anebo tato jeho pravomoc není řádná a bezprostřední jak nade všemi, tak nad každou jednotlivou církví, jak nade všemi, tak nad každým jednotlivým pastýřem a věřícím: anathema sit« (budíž proklet, pozn. red.). (DH 3064).

A dále: »...je Bohem zjevené dogma: Když hovoří římský biskup »ex cathedra«, to znamená, když rozhoduje ve výkonu svého úřadu jako pastýř a učitel všech křesťanů mocí své nejvyšší Apoštolské autority, že nějaká nauka víry a mravů je k zachování, pak vlastní prostřednictvím jemu v blaženém Petrovi zaslíbeného božského Zastávce onu neomylnost, kterou božský Vykupitel chtěl vybavit svoji církev při definování nauky víry a mravů; a tak jsou takové definice římského biskupa samy o sobě, ne na základě souhlasu církve, nezměnitelné.« (DH 3074).“ (**Katolický týdeník, XI, 16.7.2000, č.29, str.1;** také viz **Peter de Rosa: Temné papežství, str.263**).

„Dogmatická výpověď je evidentně konkrétním a historickým slovem církve v dějinách, tedy slovem lidským a historickým, které se týká základních otázek křesťanské víry.... Bůh je pravdivý a neomylný. ... Proto je každé dogma pravdivé a neomylné.“ (**Ibid**).

„I. Vatikán při definování papežského primátu vědomě »vypíchnul« Petra na špici apoštolů, a tak zdůraznil nadřazenost a jedinečnost papeže v církvi. (DH 3051, 3053).“ (**Ibid**).

Nadřazenost a jedinečnost papeže v praxi bylo možné sledovat při podání žaloby na Jana Pavla II: „**Papeži soud nehrozí** HAAG – *Proti papeži Janu Pavlu II. nebude v Nizozemí zahájen žádný soudní proces, přestože na něj minulý týden podalo sdružení nizozemských homosexuálů žalobu kvůli diskriminaci. Včera o tom agenturu AFP ujistila amsterodamská prokuratura. Dospěla totiž k závěru, že papež se vzhledem k tomu, že stojí v čele katolické církve, i s ohledem na své postavení v čele státu Vatikán těší »univerzální jurisdikční imunitě«.*“ (**Deníky Bohemia, ročník IX., č.166, 19.7.2000, str.5**).

Dogmata o nadřazenosti papeže vyvěrají ze středověkých a novověkých papežských dekretů, bul a encyklik. Papež Řehoř VII., který vládl v letech 1073–1085, vydal 27 dogmat o papežově pravomoci shrnutých do **Dictatus papae**. Zde se např. praví, že: „Papeže nesmí nikdo na Zemi soudit.“ „Římská církev se nikdy nemýlila a ani se nemůže mýlit až na věky věků.“ „Jméno papeže náleží pouze římskému biskupu.“ „On sám má právo na císařské insignie.“ „Jen papež má moc pomazat císaře. Může sesadit z trůnu císaře a krále a zprostit jejich podřízené poddanství.“ „Všichni princové jsou povinni líbat mu nohy.“ „Právoplatně zvolený papež je bez jakýchkoliv otázek svatý, ...“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.64**).

Benediktinský mnich Gracian na přelomu 11. a 12. století „přišel s metodou, jak rozšířit moc papežů. Prohlásil, že papež je nadřazený a že je zákonodárcem všech zákonů bez omezení. Proto musí stát na stejné úrovni jako Syn boží. Tato apoteóza inspirovala Papežský stolec, který jednal papežovým jménem. Každý úředník byl v nějakém ohledu Bohem.“ (**Ibid, str.66**).

V 11. století papež Řehoř VII. požadoval, aby byl uznáván nejen jako „biskup všech biskupů“ ale také jako „král všech králů“. Všechny církve a sbory se od té doby „musely přizpůsobit římskému vzoru. Latinský jazyk, celibát, scholastická teologie, to všechno bylo prosazeno v takové míře, že jednota křesťanské víry byla nahrazena uniformitou založenou na římské církvi.“ (**Ibid, str.71**).

Při korunovačním obřadu kardinála L. Contiho za papeže Inocence III. 8. ledna 1198 položil jiný kardinál na jeho hlavu tiáru posázenou drahokamy s rubínem uprostřed a prohlásil: „Přijmi tuto tiáru... a věz, že ty jsi Otec vladařů a králů, vládce světa, náměstek na Zemi našeho Spasitele, Ježíše Krista, ...“ (**Ibid, str.73**).

O nedotknutelnosti papeže, o jeho nadřazenosti nad lidmi a o rovnosti s Bohem nacházíme zprávy také v dalším období historie. Dogmatem o svrchované moci římského pontifika z roku 1870 navazuje řk církev na dogma z přelomu 12. a 13. století, kdy papež Inocenc III. vyhlásil dogma, že „Římský papež nezaujímá jen místo člověka, nýbrž pravého Boha na této zemi.... Papež jest korunován trojitou korunou, co král nebe a země a pekla.... Všecka jména, které Písmo svaté připisuje Kristu, skrze něž jest On učiněn hlavou církve, ta samá jména jsou použita pro papeže.... Ty jsi pastýř, ty jsi lékař, ty jsi ředitel, ty jsi vinař; konečně, ty jsi Bůh na zemi.“

Na přelomu 12. a 13. století papež Inocenc III. šířil a uplatňoval také dogma, že „Každý duchovní musí poslouchat papeže, dokonce i tehdy, když mu přikáže něco špatného; protože nikdo nesmí soudit papeže.... Inocencovi následovníci pokračovali v jeho absolutistických požadavcích, a dokonce je rozšířili. Řehoř IX (1227–41)... slavnostně prohlásil, že papež je pánem a vládcem světa a věcí stejně jako lidí. Inocenc IV. (1243–54) se rozhodl, že... oni (papežové) měli nejvyšší světskou moc danou již od Krista.“ (**Ibid, str.79**).

Novověká řk církev také navázala na dogma z roku 1302. Tehdy papež Bonifác VIII. vydal již dříve zmiňovanou bulu **Unam Sanctam** zdůrazňující autoritu a neomylnost Říma a začínající slovy: „Unam Sanctam; existuje jenom jediná, katolická a apoštolská církev, mimo níž není spasení ani odpuštění hříchů“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.29, 85**). V bule také papež říká: „Římský papež je soudcem všech lidí, ale on nemůže být souzen nikým.“ O kousek dál je napsáno: „Každý, kdo chce získat spasení, musí se podřídit římskému papeži.“ A dál v textu papež říká: „Pokud je řeč o Kristu, »musí to být potvrzeno ještě mnou«.... Já mám autoritu Krále králů, jsem nade všemi, takže Bůh sám a já, Zástupce Boží, tvoříme jednotu. A já jsem schopen učinit všechno, co může dělat Bůh.“ A pak papež říká: „A proto jsem Bůh.“

Ani tyto papežské výroky, ve kterých v podstatě papež o sobě říká: „Já jsem totéž co Bůh“ nebyly nikdy žádným papežem na žádném koncilu, ani v žádném dekretu, ani bule nebo encyklice odvolány. Nebyly nikdy zrušeny ani zpochybněny také žádné z předchozích výroků. Bula **Unam Sanctam** jako i další, které pojednávají o tomto tématu, je plně platná a pro římskou stolicí závazná dodnes!

Nikdy nebylo odvoláno nebo zrušeno učení jezuity Bellarmina, který ve své knize o papežství, nazvané **Romano Pontifice** píše: „Papež je nejvyšší soudce při rozhodování sporných otázek týkajících

se víry a morálky.... Kdyby se papež dopustil omylu tím, že by hříchy povolil a ctnosti zakázal, církev by musela považovat hříchy za dobré a ctnosti za neřestné, protože jinak by se prohřešila proti svědomí." (**Peter de Rosa: Ibid, str.58**).

.... papež má tucet skvělých titulů, včetně titulu: Státní vládce." (**Peter de Rosa: Ibid, str.30**).

O charizmatu neomylnosti ve věcech víry a mravů a o nadřazenosti papeže se píše v současném **katechismu** toto: „Tato neomylnost přísluší římskému biskupovi, hlavě biskupského sboru, z jeho úřadu, když s konečnou platností vyhlásuje nauku o víře a mravech jako nejvyšší pastýř a učitel všech věřících křesťanů,... Církví příslíbenou neomylnost má také biskupský sbor, když s Petrovým nástupcem vykonává nejvyšší učitelský úřad především na ekumenickém koncilu.... Když církev prostřednictvím svého nejvyššího učitelského úřadu předkládá něco k »věření jako zjevené od Boha« a jako Kristovo učení, »jsou věřící povinni k takovému výroku vnitřně přilnout náboženskou poslušností«." (**Katechismus katolické církve, Praha, 1995, str.236, bod 891**).

.... charizma neomylnosti... vztahuje se také na všechny prvky nauky, včetně morálky, ..." (**Ibid, str.502, bod 2035; str.505, bod 2051**).

„Církev... je podle naší víry nezrušitelně svatá." (**Ibid, str.220, bod 823**).

„Církev«, připomíná 1. vatikánský koncil, »pro svou vynikající svatost... je sama sebou velkým a trvalým důvodem věrohodnosti a nezvratným důkazem svého božského poslání.«." (**Ibid, str.217, bod 812**).

Dogma neomylnosti schválené 1. vatikánským koncilem vychází ze starých papežských dekretů. Papež Řehoř VII. (1073–1085) vydal zákon, že: „Papež nemůže udělat chybu. Kdokoliv nesouhlasí s apoštolskou stolicí, je nepochybně kacířem." Lucius III. (1181–1185) rozhodl, že „všechny spory mezi katolíky musí být těžkými hříchy, protože odmítají papežovu autoritu, která je oporou celého systému." Inocenc III. (1198–1216) vyhlásil, že ti, kdo berou doslova Ježíšova slova a omezují svou řeč na »ano« a »ne«, „jsou kacíři a zasluhují smrt." Inocenc IV. popsal sám sebe jako „tělesnou přítomnost Krista. Každý, kdo neprojevil jemu nebo jeho dekretům úctu, byl pochopitelně kacířem." Bonifác VIII. (1294–1303) definoval jako katolickou doktrínu, že „každý lidský tvor musí činit tak, jak mu papež řekne." (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.177–178**).

Řehoř IX. ještě více upevnil dogma: „Papež je neomylný a každý musí být jemu slepě poslušný ve všech otázkách víry a života, i v těch nejtriviálnějších“ tím, že v dubnu roku 1233 svým výnosem zrodil inkvizici, kterou svěřil dominikánům a 27. července t.r. ustanovil první dva inkvizitory na plný úvazek. (**Peter de Rosa: Ibid, str.173**).

„Dějiny nám jednoznačně potvrzují, že papežství se nikdy nezměnilo a ani nezmění." (**T. V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, R. Fülöp. Miller: Moc a tajemství jezuitů**).

„Církev se nikdy nemění. V tom, že se nemění, je její síla." (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.353**).

„Katolická církev je neomylná, proto, kdyby někdo tvrdil, že se katolická církev mýlí nebo může mýlit při definování víry, proklet bud'." (**G. S. Faber: The History of the Ancient Vallenses and Albigenses, str.9**).

„Neomylnost je železnou obručí svazující římskokatolickou církev. Při všech nejrůznějších vnějších podmínkách i uprostřed nejzuřivějších konfliktů odlišných názorů tato církev je a musí být stále stejná. Změnu nebo nápravu nikdy nezná. Nemůže činit pokání, protože se nemůže mýlit. Pokání a náprava jsou jenom pro ty chybující. Mnohem větší div by byl, kdybychom slyšeli, že se změnila, než kdybychom se doslechli, že byla zničena. Jednoho dne to bude oznámeno světu a národy budou tleskat při zprávě, že papežství padlo, ale nikdy nebude oznámeno, že papežství činí pokání. Bude zničeno, ale ne napraveno." (**J. A. Wylie: Papežství, oddíl I., kapitola 7**).

Dogmata o neomylnosti papeže a papežském primátu jsou rovněž jezuitskou teologií. Byli to právě jezuité, kteří články víry o neomylnosti papeže nejen definovali a sepsali, ale také prosadili jejich přijetí jako článek římskokatolické víry.

„Připustit změny by znamenalo odhalit a uznat, že příliš mnoho bylo v minulosti jen špatným snem. Katolická církev proto odmítá připustit, že by se od základů změnila, že by porušila autoritativní principy své vlády. Nehledě na možnost, že radikální změny jednoho papeže by patrně mohly být jeho nástupcem dány do klatby a odsouzeny jako kacířské. Právě tato skutečnost je hlavním břemenem neomylné instituce, že totiž nelze revidovat žádnou doktrínu o morálce, a to i tehdy, když zcela nová historická situace, v níž se tato instituce ocitá, takové radikální změny vyžaduje.“ (Peter de Rosa: Temné papežství, str.24).

„Historie vatikánské politiky se dostala dogmatem o osobní papežově neomylnosti do nové fáze. Nesmiřitelná papežská, jezuitská strana dosáhla neotřesitelného postavení a mohla nyní dovést k touženému konci svou čtyřsetletou protireformaci. Tím, že papeže učinili jediným a nejvyšším rozhodčím v církvi, mohli jej nyní jezuité použít jako nástroje k přemožení každé známky odporu se strany liberálních živlů, které se snažily usměřňovat církevní politiku tak, aby udržela krok s demokratickými směry v moderním světě. Vynikající katolický dějepisec, Němec, páter Josef Schmidlin, profesor na Tübingenské univerzitě, nám ve svých dějinách podává jasný obraz tohoto boje mezi oběma stranami o svrchovanost ve vatikánské politice na sklonku 19. století.“ (Dějiny papežů moderní doby, sv.III, str.1, Lehmann, strana 12).

Na 1. vatikánském koncilu se o papežovi Piovi IX. rozhodlo, že „jestliže papež vykonává plně svůj úřad a přesně vymezí doktrínu pro celou církev, jeho definice jsou neomylné samy od sebe a nikoli na základě souhlasu církve.... Pius... sám sebe obdařil mocí Boha; neomylně vyhlásil svoji vlastní neomylnost.“ (Peter de Rosa: Temné papežství, str.143).

Nejen v katolickém státě s konkordátem, ale i v demokratickém zřízení v dnešní době uplatňuje řk církev přímo nebo prostřednictvím složek, které její zájmy prosazují, svá privilegia. Domáhá se výsadního postavení nejen ve vztahu k ostatním církvím, ale i ke státu (obsazování ideologických pozic v zemi, majetkové požadavky od státu, vystupování jménem nekatolických církví). Vychází to z odlišného výkladu prosazování svobody pro nekatolíky, který musí být podle papeže v souladu s římskokatolickým učením a zákonem. Řk církev má vždy na paměti dosáhnout v každé zemi neměnného cíle, totiž, aby ideologické vedení měla pouze ve svých rukou. To je její neměnný cíl, kterého se řk církev snaží dosáhnout jakýmkoliv způsobem.

ZÁVĚR:

Řk církev na základě svých starých dogmat a doktrín prohlašuje, že řk papež je Bohem a Kristem na zemi a současně i jeho náměstkem; prosazuje neomylnost papeže a papežský primát – dogma o nejvyšší svrchované pravomoci papeže duchovní i světské nad celým světem, nad všemi církvemi a nad svědomím každého člověka. Řk systém uznává dogmata o své neměnnosti a neměnnosti svého učení. Řk církev s papežstvím v čele se nikdy nezměnila a nezmění a nezmění ani svůj hlavní cíl – dosažení duchovního a politického monopolu nad celým světem. Těchto svých dogmat a doktrín se řk církev také nikdy nezřekla a nezřekne, ani je nikdy nikde nezpochybnila nebo neodvolala, ani je také nikdy nikde nezpochybní a ani oficiálně neodvolá právě pro svoji údajnou neměnnost a neomylnost.

KDO JE „KACÍŘ“?

V rejstříku současného římskokatolického katechismu nenajdeme ani slovo „kacíř“, ani slovo „heretik“, ani slovo „bludař“. Dnes nahrazuje řk církev tato slova „láskyplným“ termínem: „odloučený bratr (sestra)“. Avšak ani tento výraz v rejstříku katechismu nenajdeme hned napoprvé.

Přesto však existují o kacířích neměnná římskokatolická dogmata. Nacházíme je v knihách jezuitských teologů, ve spisech kardinálů a jinde. Kdo definuje pojem „kacíř“, osobuje si zároveň právo zákonodárné, soudní a donucovací, což se týká inkvizičního práva *Kongregace pro otázky víry* (dříve Svatého officia, tj. inkvizičního úřadu neboli Svaté inkvizice) v oblasti např. cenzury, různých zákazů a omezení, v oblasti určení kacířství, uvalení do klatby, potrestání pokutou nebo tělesnými tresty (tam, kde to zákony země dovolují, potrestání také veřejně, např. Filipíny, Jižní Amerika aj.).

*„V průběhu tří století, od roku 1200 do roku 1500, bylo vydáno mnoho papežských zákonů, které eliminovaly jakékoliv odchylky či pochybnosti v církevních dogmatech a v římskokatolické disciplíně. Inocenc IV. (1243–1254) k tomu přispěl svou bulou **Ad extirpanda**, která povoluje inkvizici používat mučení jako nástroj proti kacířům. Od té doby byla jakákoliv neposlušnost, dokonce i jen v myšlenkách, trestná.“ (Peter de Rosa: **Temné papežství, str.173–174**).*

Profesor Tondi v knize **Jezuité, str. 51-60** všechny povolené aktivity inkvizičního úřadu dokládá různými citáty z papežských výnosů, dekretů a bul, z kanonického práva a kánonů, z dokumentů z koncilů a dalších. O právu trestu smrti, o mučení a pokutách píše také jezuita **Felice Cappello** ve svém spisu: **Chiesa a Stato**, např. na stránkách **231-235**.

Podle těchto dokumentů *„patří do klatby a je vyhlášen za kacíře každý, kdo například řekne,*

že není povinen zachovávat všechna přikázání církve svaté (Tridentský koncil, 3. března 1547, Kánon 8 o svátosti křtu),

že římský velekněz ... nemá plnou a svrchovanou soudní moc nad veškerou církví ... po celém světě (Vatikánský koncil, IV. zasedání, 18. července 1870, Kanonické právo, kánony 9, 81, 218, 219, 227, 291, 335, 362, 1038, 1040 atd.),

že manželské pře nepřísluší církevním soudům (Pius VII., Pastýřský list, 8. října 1803, Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864, výrok 74),

že církev nemá moc použít násilí (Pius IX. Syllabus, 8. prosince 1864),

že celá církev zároveň spojená nemůže trestat žádného člověka donucovacím trestem, nepřipustí-li to panovník (Jan XXII. v Ustanoveních Licet iuxta doctrinam, 23. října 1327. Tondi A.: Jezuité, str.55),

že se katolická církev mýlí nebo se může mýlit při definování víry (G. S. Faber: The History of the Ancient Vallenses and Albigenses, str.9).

Kacířem se v ovzduší římskokatolického teroru stávali podle středověkých i novověkých papežských bul, encyklik a prohlášení také lidé, kteří např.:

- „Opomněli svoje velikonoční povinnosti“,
- „označují perzekuci pro dobré svědomí za hřích“,
- „mluví špatně o duchovních, kněžích nebo biskupovi“,
- učinili sebemenší narážku na papeže,
- byli obviněni z toho, že „myslí kacířsky“ – nevystupovali a nemluvili v souladu s papežem a nemysleli tak, jak chce papež,
- se sebemeně odchýlili od života společnosti a od jejich zvyků a tradic,
- nesouhlasili s apoštolskou stolicí,
- odmítli papežovu autoritu,
- neprojevali papežovi nebo jeho dekretům náležitou úctu (Peter de Rosa: **Ibid, str.177–178**),
- neplatili daně papežské stolici,
- neprojevali papeži poslušnost (**Ibid, str.244**),
- prohlašovali, že se římskokatolická církev mýlí ve svém učení (**Ibid, str.356**),
- nedodržovali papežské dekreta (**Ibid, str.405**),
- provedli potrat nebo si nechali potrat provést (**Ibid, od str.384**).

*„Všechny potraty, které byly učiněny z jakéhokoliv důvodu, jsou zabitím člověka a jsou trestány exkomunikací, kterou si vyhrazuje Svatá stolice.“ (Sixtus V., bula Effraenatum, 1558; **Ibid, str.393**)*

„Jakékoliv zničení kteréhokoliv embrya je potratem, který si zasluhuje exkomunikaci.“ (**Pius IX., prohlášení z roku 1869; Ibid, str.393/394**). A jak víme z jiných dogmat, každý, kdo je exkomunikován, je zároveň kacířem.

„Svaté officium uzavřelo každou možnou přístupovou cestu k potratu... Bylo riskantní učit, že abort (potrat) je v pořádku, i když má zachránit život matky. V roce 1895 Lev XIII. osobně schválil stále reakčnější rozhodnutí Svatého officia.“ (**Ibid, str.394**).

„II. vatikánský koncil to dovedl do konce ve svém dekretu **Gaudium et Spes**, v němž odsoudil potrat, což byl první koncil, který to udělal. »Život,« tvrdí se v něm »se má od svého počátku ochraňovat s největší péčí. Potrat a vražda dítěte jsou strašnými zločiny.«“ (**Ibid, str.396**).

„Papež (Jan Pavel II.) opakovaně argumentuje: Právo na život je nejzákladnějším lidským právem a žádné jiné právo, řekněme, právo matky na zdraví, nemůže mít před ním přednost ... všechny potraty by měly být považovány za zločin.“ (**Ibid, 398/399, 400**).

„Katoličtí kněží, kteří zastávají papežův názor, bezděčně poukázali na podivnou logiku: pro matku i dítě je lepší zemřít, než kdyby lékař provedl potrat. »Dvě přirozené smrti,« píše David Granfield, »jsou menším zlem než jedna vražda.« Protože matka i dítě mají stejné právo na život, oba musí zemřít.“ (**Ibid, 399/400**).

Stejný exkomunikační postoj zaujímá Vatikán k moderním dilematům jako antikoncepční pilulky (každý pohlavní akt za použití antikoncepčních prostředků je dle řk církve smrtelným hříchem), dítě ze zkumavky, náhradní mateřství, kdy matka je hostitelkou (nejpřirozenějším inkubátorem) pro dítě své dcery a svého zetě, oplození in vitro (vně mimo), klonování zvířecí a lidské tkáně a další moderní způsoby. Papež osobně schválil v roce 1987 záporný dokument Svatého officia o náhradním mateřství a dětech ze zkumavky. Všechny výše uvedené techniky dnes Vatikán odsuzuje jako těžký hřích a ty, kteří se jich dopouštějí, jako smrtelně hřešící lidi. (**podle Ibid, str.403**).

„V roce 1814 zavedl Pius VII. po svém propuštění z francouzského zajetí znovu Svatou inkvizici za »rouhání se, nemorální chování, neúctu k církvi, neúčast na jejích oslavách, nedodržování půstu a zvláště odříkání se pravé víry.« V roce 1829 bylo s každým, kdo v papežském státě přechovával knihu, kterou napsal kacíř, nakládáno jako s kacířem. Pius VIII. prohlásil, že kdokoliv by uslyšel slovo hany na Svatou inkvizici a neoznámil to, bude vinen stejnou měrou jako ten, kdo to řekl a jako s takovým s ním bude naloženo... Pius IX. na základě ediktu vydaného v roce 1856 stále povoloval exkomunikace, konfiskace, vypovídání do vyhnanství, doživotní vězení a stejně tak v ohavných případech tajné popravy. Inkvizice rovněž nepřestala exkomunikovat chlapce a dívky, kteří neudali svoje rodiče za konzumování masa nebo mléka v postní dny, nebo za čtení knih, které byly na indexu. V papežských státech to byly zločiny, které si zasluhovaly uvěznění. Až do roku 1870 soudil politické provinilce zvláštní soud, »Santa Consulta«. V porotě seděli pouze kněží a jejich moc byla neomezená.“ (**Ibid, str.185**).

V **katechismu** z roku **1995** nalézáme tyto definice: „**Nevíra** je nedbalost o zjevenou pravdu nebo vědomé odmítání dát jí svůj souhlas. **Bludem** se nazývá tvrdošíjně popírání některé pravdy, kterou je nutno věřit vírou božskou a katolickou, nebo tvrdošíjně pochybování o ní po přijetí křtu; **odpad** od víry je odmítnutí křesťanské víry jako celku; **rozkol (schizma)** je odmítnutí podřízenosti papeži nebo odmítnutí společenství s členy církve papeži podřízenými.“ (**Katechismus katolické církve, Praha, 1995, str.518, bod 2089**). „**Rouhání**... Zákaz rouhání se vztahuje i na slova proti Kristově církvi, proti svatým a posvátným věcem...“ (**Ibid, str.530, bod 2148**).

Tato neměnná řk dogmata vyvracejí světově rozšířený názor o benevolentnosti, tolerantnosti a mírumilovnosti římskokatolické církve. Je dobré si uvědomit, kolik je podle římskokatolického chápání na světě „kacířů“, to je „bludařů“, „odpadlíků“, „rozkolníků“, „rouhačů“ či „nevěřících“, kterým hrozí církevní římskokatolický trest!

Kolik lidí dnes odmítá podřít se řk církvi a papeži a všemu, co je s ním spojeno? Kolik lidí odmítá řk víru? Kolik lidí odmítá papeže jako světovládce? Jsou to všichni ti, kteří mají svobodnou vůli a

nenechávají si své svědomí spoutávat a zotročovat jakoukoliv formou řík diktatury. Podle řík dogmat jsou však všichni řík církví prohlášeni za „kacíře“, na které si Vatikán činí nárok a právo je potrestat.

Uvědomme si také, kolik lidí například souhlasí s potratem, s antikoncepčními prostředky, s moderní metodou „dítě ze zkumavky“, s náhradním mateřstvím, s oplodněním in vitro (vně mimo), s klonováním zvířecí a lidské tkáně. Kolik žen denně podstupuje potrat a kolik doktorů denně tento zásah ženám provádí! Ti všichni jsou podle řík definic zločinci neboli „kacíři“ a podle řík kanonického práva a údajných povinností řík církve ke kacířům zasluhují exkomunikaci a jakékoliv tresty! V České republice nejsou k tomu zatím dány předpoklady, ale jakmile by to okolnosti dovolily, viděli bychom trestání kacířů přímo v praxi.

Někteří církevní učitelé se snažili církevní tresty odstranit, ale ihned vzešlo mnoho jezuitských bul, kterými papežové takové učení označovali za kacířství! (**Tondi A., Ibid, str.56**).

Přibližme si, co řík církvi nařizují dogmata ohledně „kacířů“ a jaké o nich existují výroky řík hodnostářů a pontifů:

V polovině roku 1100 vydal Řím prostřednictvím benediktinského mnicha Graciana Sbírkou církevních zákonů **Decretum** nebo také **Gracianův dekret**, kde je uvedeno 324 zfalšovaných citací papežů z prvních čtyř století (pouze 11 citací je totiž autentických). „Gracian doplnil dílo osobními dodatky, mezi kterými byla série předpisů, které pokládaly všechny exkomunikované osoby za kacíře.... Papež Urban II. vydal koncem jedenáctého století dekret, podle něhož kacíři mají být mučeni a zabiti.“ (**Peter de Rosa: Ibid, str.66**).

Roku 1229 papež Řehoř IX. vyhlásil na koncilu v Toulouse, že „kacíři musí být vydáni světské spravedlnosti, aby je potrestala. »Povinností každého katolíka je pronásledovat kacíře,« řekl.“ (**Ibid, str.173**).

Zavedením inkvizice ve 13. století se začalo uplatňovat dogma, že „kacíři nemají žádného práva. Mohou být mučeni bez morálních zábran. Kacíři se stejně jako vlastizrádci sami vyražují z milosrdenství zákona. Musejí být proto usmrceni.“ Toto učení se stalo nedílnou součástí římskokatolických doktrín. Výsledkem bylo zstrašování všech, kteří neměli žádnou ochranu před obviněním, nebo byli z kacířství obviněni i jenom nepatrně. Středověkým inkvizitorům bylo dovoleno úplně vše. Cílem inkvizice nebylo bránit víru, ale papežský systém. (**Ibid, str.174, 178**).

„Kacíři a čarodějnice mají být pronásledováni až k smrti a se Židy má být zacházeno barbarsky...“ (**Ibid, str.404**).

„Pius IX. zavrhl v encyklice **Quanta cura** z 8. prosince 1864 tento výrok: »Církví nepřísluší právo stíhat ty, kdož porušili její zákony, světskými tresty.« Kánon 2214, paragraf 1 prohlašuje v této věci: »Vrozeným a nezadatelným právem církve – nezávisle na jakékoliv světské moci – je stíhat poddané, kteří se dopustili přestupku, tresty jak duchovními, tak světskými.«“ (**Tondi A., Jezuité, 1958, str.57**).

„Nesporně se občas vyskytnou nenapravitelní lidé, kteří se dopouštějí těžkých zločinů a církevní společnosti velmi vážně škodí svým stykem s ostatními (to znamená například šíření mylných, kacířských myšlenek). Po pravdě, za takových okolností se na ochranu nevinných a aby se také zabránilo šíření zla (např. kacířství) vyžaduje trest smrti, jímž jsou zločinci ze společnosti vyhlazováni. Nestačí vězení, poněvadž tím nelze ani dostatečně, ani navždy zabránit jejich styku s ostatními, jakož i dalšímu šíření zla.“ (**Tondi A., Ibid, str.56**).

„Církev má právo, ba přímo povinnost odhalovat kacíře a příkladně je trestat.... neměla by snad církev mít právo očekávat od katolických států, že budou utlačovat kacíře až k smrti, aby je úplně odstranila?“ (**Konference řík, 25. III. 1912, R.P. Janvier, konferenční mluvčí v Notre-Dame**).

„»Církev může kacíře odsoudit ke smrti, protože jakákoli práva, která mají, mají díky naší toleranci a tato práva jsou zdánlivá, nikoli skutečná.«“ Jezuitský generál Franz Wernz (1906-1915).

„Jestliže někdo veřejně prohlašuje, že je kacíř, nebo se snaží svou řečí nebo příkladem svádět ke zlému ostatní, nemůže být pouze exkomunikován, ale také spravedlivě zabit...“ (**De stabilitate et progressu dogmatis, 1. část, čl. VI. 9. I.; Typographia editrix romana, Řím, 1908**); (viz také **Sol Ferrer-Francisco Ferrer: Un Martyr au Xxe siecle; Fischbacher, Paříž**).

Připomeňme si např. jezuitského otce A. Possevina při masakrech nevinných valdenských křesťanů, kteří neuznávali autoritu a moc papeže – tedy kacířů. K těmto masakrům ze druhé poloviny 16. století používal Possevino armádu: „Šel za katolickou armádou jako vojenský kněz (kurát) a doporučoval vyhubení všech kacířských kazatelů upálením jako nutný a svatý čin.“ (**H. Boehmer: Les Jesuites, Armand Coli, Paříž – 1910, str. 89**).

„... mnozí jezuité... přiznávali církvi nepopiratelné právo a moc i bezprostředně trestat smrtí rušitele víry. A někteří dodávali: »Jestliže se to dnes nedělá, pak tedy proto, že za dané politické situace to dělat nelze. Ale kdyby se to dalo dělat, pak by se to dělat muselo.«“ (**A. Tondi: Jezuité, str.60**).

Všechny předchozí definice a výroky řk otců nebyly nikdy nikde žádným z papežů odvolány, ani nebyly nikdy, nikde papežstvím zpochybněny. Naopak je potvrzuje i soudobý řk katechismus, i když zastřeným způsobem.

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých dogmat a doktrín stále definuje pojmy jako „kacíř, klatba, inkvizice, tresty finanční i tělesné, mučení, usmrcení“ a další; nárokuje si právo určovat, kdo je např. kacíř, bludař, odpadlík aj., uznává inkviziční právo – právo zákonodárné, soudní a donucovací a uznává různé formy trestání a různé formy fyzické likvidace kacířů a odpadlíků. Těchto dogmat se řk církev nikdy nevzdala ani je neodvolala ani je nikdy nezpochybnila, a to ani na posledním, II. vatikánském koncilu. Od svého vyhlášení platí tato dogmata o kacířích a jejich potrestání inkvizičním úřadem nebo světskými soudy a tresty trvale až dodnes.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV A PLURALITNÍ POLITICKÉ SYSTÉMY

V každém století nacházíme jasné zprávy o tom, že řk církev v čele s papežstvím nenáviděla jakékoliv formy svobody. „Kdykoliv byla u moci, upírala ostatním svobodu náboženského vyznání“ „V roce 1520 odsoudil Lev X. Luthera za to, že se odvážil říci, že upalování kacířů se děje proti Boží vůli. Řehoř XIII. s potěšením připomíná masakr Bartolomějské noci z 24. srpna 1572, kdy zemřely tisíce hugenotů, protestantů. Klement VIII., napadl Nantský edikt z roku 1598, protože poskytoval stejná občanská práva všem, nehledě na jejich náboženské vyznání... Inocenc X... odsoudil vestfálský mír za to, že se odvážil poskytnout toleranci všem občanům, bez ohledu na jejich náboženské vyznání nebo na to, zda vůbec nějaké mají.“ „Podobná prohlášení týkající se náboženské svobody zavrhovala katolická církev století za stoletím jako nekřesťanská, škodlivá, šílená, nelišící se od ateismu“ „V každém případě a po staletí katolická církev hrdě hlásala své dogma náboženské nesnášenlivosti.“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.40 a 156**).

8. prosince 1864 vydal papež Pius IX. na naléhání jezuitů známou encykliku **Quanta Cura** sepsanou od generála jezuitského řádu. Encyklika má 80 článků a ztracuje „všecky svobodnější náhledy novověké o náboženství a vzdělanosti občanské společnosti“. K tomuto oběžníku byl připojen seznam všech bludů nynější doby: **Syllabus, complectens praecipuos errores nostrae aetatis** obsahující 80 bludných učení týkajících se náboženství, vědy a občanského života. „A tak se postavil papež na stanovisko středověké, podřizuje vědu a stát moci papežské stolice a vyzýváje panovníky k potlačení nekatolíků, jimž upíral i věčné spasení.“ (**T. V. Bílek, Ibid, str.315–316**). V encyklice je zřetelně odhalen pohled papežství na všechny budoucí svobodné, politické systémy, které budou chtít být nezávislé na římskokatolické církvi.

Francouzský historik Adolphe Michel o papežském dopisu všem biskupům píše: „Proklet všechno, co je moderní Francii drahé! Moderní Francie chce nezávislost státu; Syllabus učí, že církevní moc musí svou autoritu prosazovat »bez souhlasu nebo povolení světské moci«. Moderní Francie si přeje svobodu svědomí a svobodu vyznání. Syllabus učí, že římskokatolická církev má právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici (dnes: „Svaté officium“ nebo také „Kongregace pro otázky víry“). Moderní Francie uznává existenci rozličných vyznání. Syllabus hlásá, že katolické náboženství musí být chápáno jako jediné státní náboženství a všechna ostatní musí být zakázána. Moderní Francie tvrdí, že lidé jsou naprosto nezávislí, Syllabus odsuzuje všeobecné hlasovací právo. Moderní Francie prohlašuje, že všichni Francouzi jsou si před zákonem rovni, Syllabus potvrzuje, že duchovenstvo nepodléhá žádným běžným občanským ani trestním soudním tribunálům.“ (**Adolphe Michel: Les Jesuites; Sandoz et Fischbacher, Paříž, 1879, str. 77**).

Ve článku pod názvem „Klerikální liberalismus“ se znovu potvrdil věčný záměr svatého stolce ovládnout občanskou společnost, jak řekl už Renan v roce 1848: „Syllabus dal najevo, že suverenita národů, svoboda svědomí a všechny moderní svobody církev odsuzuje. Inkvizici vykládá jako »logický důsledek celého ortodoxního systému«, jako »souhrn (sumarizaci) ducha církve.«.“ A dodává ještě: „Až jí to bude umožněno, znovu církev zavede inkvizici. Jestliže to ještě nedělá, je to jenom proto, že nemůže.“ (**J. Brugere: Le pretre francais et la societe contemporaine; I., str. 221, 223**).

Encyklický dopis *Quanta cura* a *Syllabus* např. výslovně praví:

„Proklet budiž každý, kdo říká: Každý člověk může svobodně hájit nebo vyznávat náboženství, které podle svého úsudku pokládá za správné.“ (**Syllabus, článek XV**).

„... Je bláznovstvím domnívat se, že svoboda svědomí a vyznání je obyčejným právem každého člověka.“ (**Encyklický dopis Quanta cura**).

Soudě podle způsobu, jakým zachází s „bludaři,“ není divu, že Vatikán systematicky odsuzuje všechny pokusy o usmíření mezi „křesťanskými“ státy a státy, které jsou oficiálně ateistické. „*Non est pax impilis*“ - „Žádný mír bezbožným!“

A jezuita otec Cavelli stejně jako mnoho jiných před ním hlásal, že tato „*nekompromisnost*“ je „nejzávažnějším zákonem“ římskokatolické církve.

Ani takováto jezuitská učení koncipovaná do Syllabu nebyla nikdy žádným z dalších papežů zrušena, a to i přesto, že zásada středověké teokracie zvítězila přímo uprostřed 19. století, tedy na prahu moderní vědy.

„Jediná věc, kterou Řím nemůže strpět, je svoboda v jakékoliv podobě.“ **Peter de Rosa: Temné papežství, str.260–261**. Na těchto stránkách bývalý jezuitský kněz de Rosa dále popisuje, jak Pius IX. (1846–1878) odmítá a odsuzuje všechna nová politická svobodná zřízení v Rakousku, Francii a v dalších republikách a jak apeluje na řk zákonodárce a na prosté věřící, aby novým, moderním konstitucím zabraňovali a pamatovali přitom na to, že jsou předně povinni skládat účty papeži, který na ně může seslat odsouzení a duševní tresty podle apoštolských ústav a dekretů koncilů.

Nicméně papežství se nepodařilo proces osvobodování společnosti z vlivu řk církve zastavit. Aby dosáhlo svých cílů a záměrů, musí se nyní oblékat do roucha pluralitní demokracie. Dnes se tváří tak, že je to právě tato nezávislá politika, která římskokatolickému systému vyhovuje ze všeho nejvíc.

Avšak jeho neměnná a nezrušitelná dogmata se středověkým jezuitským duchem jsou těmi nejnámuvnějšími svědky, že Řím bude svobodu svědomí, svobodnou vůli a náboženskou a politickou nezávislost nenávidět a potlačovat neustále, ať je to kdekoliv a ať ho to stojí cokoliv.

Vzorovým příkladem je například postup papežství proti demokraticky zvoleným zákonům dovolujícím potrat, antikoncepci, euthanasii a kontrolu porodnosti. Jakmile se svobodný politický systém nechová tak, jak to vyhovuje záměrům Vatikánu, pak je jisté, že papež a celá jeho kurie takový politický systém odsoudí. Roucho demokracie, tak oblíbené, se stává náhle nepohodlným.

O tom nám podává svědectví např. filozof V. Bělohradský ve článku: „**Papežské dogma a demokracie**“ (celý článek je v příloze k této studii): „Papež v encyklice prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny....

Prvním znakem této encykliky je, že vnáší do debat o nejzávažnějších otázkách postindustriální společnosti inkviziční, absolutistický, téměř teroristický tón.... Ve jménu autority svěřené mu Bohem papež volá katolíky k neústupnému boji proti těmto zákonům, k důsledné občanské neposlušnosti, protože zákony nezaložené na pravdě mají pouze "zdání legality", ale legální ve skutečnosti nejsou.... žena, která se postaví na stranu spiklenců proti životu a rozhodne se k potratu nebo antikoncepci, je proto automaticky exkomunikována....

V papežově pohledu zákony odhlasované parlamentem jsou platné jen tehdy, když odpovídají Zákonu božímu.

Papežská encyklika prohlašuje určité hodnoty a tradice, do nichž patří, za nediskutovatelné imperativy, které nepřipouštějí žádný kompromis.... Svoboda, kterou díky relativizující konverzaci s druhými získáváme vůči tradicím, na nichž zakládáme naši identitu, je největším darem demokracie.... Bude nám katolická církev partnerem ve společenství..., nebo se stane uzavřenou sektou, zakazující svéprávným občanům svobodně smlouvat mezi sebou o tom, co pro ně má být zákonem a proč?“ (LN, 4.4.1995, str.7).

Plně pravdivá jsou i následující slova: „Cílem římskokatolické církve je... dosáhnout jejího postavení jako jediné právně uznávané církve. K dosažení toho je třeba postavit se proti každé svobodné a demokratické ústavě a vytvořit v příhodnou dobu takový typ vlády, který zaručí ochranu jedné církvi římskokatolické“ (Lehmann, Leo H.: **Vatikánská politika za druhé světové války, Praha, 1947**). K tomuto cíli má sloužit i hojnost majetku, která posiluje moc. Neměnným cílem vatikánské politiky je provést a prosadit rekatolizaci a podřídit zemi Vatikánu, strategií je taktika, jak zlikvidovat za různých podmínek demokracii v zemi, aby uchopily moc síly prosazující zájmy vatikánské politiky.

„Protidemokratická činnost (a jiné metody likvidační) byly převzaty od jezuitského řádu. Čistka prováděná podle tradičních způsobů jezuitské strategie měla obojí účel. Dnes této strategii říkáme pronikání pomocí páté kolony - je to použití formálně demokratických skupin a zřízení za účelem rozleptání demokracie zevnitř.“ (Lehmann: **Ibid, str.14,15**). Jak důležitá jsou to slova, můžeme vidět právě v současné době, kdy se klerikální strany US, KDU-ČSL a trosky z ODA v senátu snaží demokraticky zvolenou vládu ČSSD rozleptat i zevnitř a narušit její celistvou kontinuitu.

O rozleptávajících vlivech na demokraticky zvolené vlády mohou nejvíce hovořit pořadatelé výběrových klerikálních akcí, například výzva Impuls 99 zveřejněná 23.7.1999 a iniciovaná kardinálem M. Vlkem, T. Halíkem, Danielem Hermannem, V. Havlem a dalšími aktivními římskými katolíky. Pod ušlechtilým cílem vtáhla pod své vedení nejvzdělanější část naší společnosti: vědce, vysokoškolské učitele, umělce, významné veřejné činitele apod. Nakonec se ale ukázal zatajený záměr aktivity (viz **Právo 20.8.1999**): „Aktivita byla nenápadně napojována na klerikální politické strany ve čtyřkoalici, k podobě jejich politiky.“ Dále si připomeňme např. hudební společnost Zdeny Podhajske, v jejímž čele jsou horliví zastánci linie řk církve, například Cyril Svoboda, Miloslav Výborný, Vilém Holáň, Daniel Kroupa, Ivan Medek, P. Eben, Ilja Hurník, Pavel Tigrid; dále řk uvažující L. Vaculík, J. Vávra; patronem je Svobodná Evropa, cílem je »zlepšení politické i kulturní úrovně«. „Výzvu podpořily strany nynější čtyřkoalice i prezident Václav Havel.“ (**Deník Metro 7.9.1999, Zemské noviny, 24.7.2000, str.2**).

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých dogmat a doktrín neuznává žádnou politickou a náboženskou svobodu, ani svobodu svědomí a svobodu lidské vůle v náboženských a politických otázkách, ani žádnou suverenitu národů. Řk církev trvá na prokletí všech forem duchovních, duševních, tělesných a politických svobod a nezávislosti na Vatikánu. Řk církev prosazuje v politickém světě výhradně svoji vlastní moc, uznává své právo použít sílu a znovu nastolit inkvizici, vyžaduje respektování svého práva na duchovní a politický monopol mezi všemi církvemi, náboženskými hnutími a duchovními směry po celém světě. Řk církev prosazuje dogma o svém nepodléhání žádnému občanskému ani trestnímu soudnímu tribunálu. Řk církev svá dogmata a učení o výše uvedených skutečnostech nikdy neodvolala, nikdy se jich nezřekla a nikdy je také nezpochybnila. Od svého vyhlášení platí dogmata trvale až dodnes.

INFILTRACE DEMOKRATICKÉ SPOLEČNOSTI

Infiltrace je maskované, nenápadné, utajované pronikání jednoho systému do druhého s cílem pronikávaný systém paralyzovat a nasměrovat k centrální moci nebo ho rozložit a pak ho většinou úplně zničit. Tato destrukční činnost patří k nejspolehlivějším a nejúčinnějším metodám jakékoliv zákulisní taktiky. Infiltraci však nejvíce používala a dodnes používá řk církev, zvláště pak její Tovaryšstvo Ježíšovo neboli jezuité. Římskokatolický systém dovedl infiltraci k úplné dokonalosti.

V politickém světě pronikají jedinci, spolky nebo přímo celé politické strany do druhé politické strany s cílem ovládnout jejich organizaci, překonvertovat jejich řízení na své, zabrat a využít jejich kontakty a zaujmout jejich politické posty.

Vzorový příklad likvidace protivníka infiltrací podle základní jezuitské taktiky, provedený Ivanem Pilipem, byl skutečně sloučením jeho klerikální strany KDS s ODS (ač jako klerikální strana měla nejbližší ke KDU-ČSL) s cílem demokraticky zvolenou vládu V. Klause infiltrovat, rozložit případnou koalici, svrhnout, zlikvidovat a dosáhnout potřebné vlády sloužící zájmům řk církve (vláda J. Tošovského).

Likvidační taktika – infiltrace – je dnes podporována v boji za likvidaci vlády ČSSD taktikou nenávistné kampaně sdělovacích prostředků. Cíl je více než jasný: Rozrušit opoziční smlouvu strany ODS se stranou ČSSD, vyvolat zemětřesení na politické scéně s následkem pádu demokraticky zvolené politické strany ČSSD (navíc nezávislé na Vatikánu) a tak ji nestandardním, to je nedemokratickým způsobem vyřadit z politických postů a tím vytvořit příhodné podmínky pro vznik takového typu vlády, který zaručí ochranu pouze jediné církvi, a to římskokatolické. Na zničení smlouvy mezi ODS a ČSSD se intenzivně pracuje již více než rok. Nejvíce se na tom účastní opět provatikánské politické strany: US, KDU-ČSL, ODA a DU (čtyřkoalice) a některé další z menších stran. Vše je zaštitěno prokatolickým prezidentem V. Havlem a jeho politickými provatikánskými rádci, dále masmédií s klerikálními nebo proklerikálními komentátory (např. v ČRo je to Ivan Hofman, Eva Hůlková, Pavel Tigrid a další). Jejich podsouvačné prokatolické, manipulující poznámky a komentáře, často urážlivé vůči demokraticky zvoleným politickým stranám ODS nebo ČSSD lze už jen těžko ignorovat a přehlížet.

Důležitou úlohu při infiltraci svobodných politických stran ve světě plní dnes klerikální strany mající většinou v názvu slova jako: křesťanská, křesťansko-demokratická (příp. sociální, národní apod.) strana (příp. unie, liga, strana svobody, strana sociální apod.). Prokatolické nebo přímo katolické stra-

ny jsou dnes zahaleny do roucha demokracie, svobody, sociální spravedlnosti a pomoci, humanitárních a charitativních akcí různých nadací a spolků, boje za práva menšiny, pomoci utiskovaným (etnické menšiny) atd. Vzorovým příkladem v České republice je opět Unie svobody a KDU-ČSL se svým patronem V. Havlem. Směr jejich působení a činnosti na politické scéně vede pouze k jedinému cíli: aktivně se podílet na přípravě státu a společnosti pro její definitivní a totální katolizaci, která celostátně započala již v době pobělohorské.

Ani v minulosti proto nenacházíme jiné tahy Vatikánu. Podívejme se např. do druhé poloviny 19. století a začátku 20. století. O této době je napsáno: „Pod pláštěm jezuitů, kteří se usadili ve Vatikánu, protože je světská moc vyvrhla ze svých svobodných zemí jako spolek zločinců, usilovalo papežství o nové cíle.... Pomocí Syllabu z roku 1864, který oni sami vymysleli, vyhlásil Pius IX. válku všemu svobodnému myšlení a o několik let později posvětil dogma o neomylnosti, které je skutečným historickým anachronismem a které moderní vědu vůbec nezajímá.“ **(Louis Roguelin: *L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme*; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79-81).**

Podívejme se také, jak mistrně odhaluje vztah řk systému k demokracii a svobodě J.A.Wylie ve své době a jak se to plně shoduje i s dobou naší: „Aby mohlo papežství existovat, musí vládnout. Proto můžeme očekávat, že ze strany papežství budeme svědky nějakého sjednocujícího a rázného pokusu znovu nabýt původního panství. Zkoumá ducha všech národů, do hloubky sleduje politiku každé vlády, zná zásady každé sekty, školy a klubu – nálady a pocity téměř každého jednotlivce a svým obvyklým umem se pokouší ovládnout a sjednotit všechny tyto různé a protichůdné prvky, aby se dopracovalo ke svým vlastním cílům. Těm, kteří se bojí revolučních výstřelků, se římská církev představuje jako útočiště pořádku. Těm, kteří se bojí socialistického rouhání a nevěry, se předvádí jako koráb víry. Monarchům, kterým revoluce zatřásla s jejich trůny, slibuje, že se znovu dostanou k moci, ovšem za předpokladu, že jim bude církev vládnout. A pokud jde o ty nadšence, které svým umem nedokáže ohočít, má v rezervě nevyvratitelné a umlčující argumenty žalářů a popravišť. Papežství je duší reakce, která nyní postupuje celou Evropou, ačkoliv staví se svou obvyklou vychytralostí stát do popředí. Jezuité podněcují a plánují tažení na Řím. Právě jezuité zosnovali strašlivé masakry na Sicílii, které naplnily neapolské žaláře tisíci nevinných obyvatel. Jezuité zahnali do exilu všechny Římány, kteří byli příznivě nakloněni svobodě a oponovali papeži. Jezuité zavírali kluby a spoutávali francouzský, toskánský, německý a rakouský tisk. A ve skrytu vídenští jezuité rozdrtili národy a navrhovali justiční vraždy v Maďarsku. Historie vylije všechnu tuto krev ke dveřím papežství. Všechna krev byla vylita při uskutečňování plánu, který zkonstruovala církev – nyní pod nadvládou jezuitismu – aby znovu získala svou dřívější převahu. Všeobecné ohrožení, které se v minulé revoluci týkalo jak církve, tak státu, přimklo tyto dvě síly těsně k sobě. »Já sama,« tvrdila v afektu církev státu, »tě můžu zachránit. Ve mně a nikde jinde nenajdeš zásady pořádku a centrum jednoty. Jedině duchovní zbraně, které mi patří, abych jimi vládla, dokážou přemoci a porobit bezvěrecké a ateistické zásady, které zplodily revoluci. Propůjč mi nyní svou pomoc a slib mi, že se mi v budoucnu podřídiš, a já převedu masy pod tvoji moc.« Tato logika byla všemocná a dohoda byla uzavřena. Proto v katolické Evropě neexistuje dvůr, kde by v této chvíli neměli jezuité svrchovaný vliv. A v současnosti se děje to, co se dělo ve všech předchozích obdobích zmatků, že úměrně s tím, jak stát selhává, nabývá církev síly. Ačkoliv se s ním kamarádila, když měly potíže, v této chvíli už církev vystupuje jako státu nadřazená. Rozpíná možnosti své nesrovnatelné politiky a univerzální organizace na občanská práva. Tak si potom stojí. Musí se všem vnutit přesvědčení, že tento vztah církve vůči státu nesmírně ohrožuje nezávislost světské autority a světských svobod. Nelze si uvědomit v jasnějším sledu všechno, po čem Řím dychtí. A brzy by si svůj cíl uvědomila, kdyby nebylo současné epochy, která se liší od všech předchozích tím, že teď v podobě bezvěrecké Demokracie existuje antagonistická síla.

Tyto dvě obrovité síly – demokracie a katolicismus – se vzájemně udržují v rovnováze a žádná nemůže vládnout, pokud existují obě dvě. Ale kdo dokáže určit, za jak dlouho se rovnováha poruší? Kdyby se váhy naklonily ve prospěch katolicismu – kdyby se papežství podařilo přetáhnout z nevěřícího a demokratického tábora dostatečné množství lidí a obrátit je na svou víru, aby mohlo rozdrtit svého soupeře – nadvláda je opět v jeho rukou. Až se zhroutí demokracie, až se vyčerpá stát a bude svou zá-

chranu hledat u církve, až kněžstvo zatouží pomstít se za katastrofy a ponížení uplynulých tří století, běda Evropě! Nejtemnější stránka její historie bude muset být teprve napsána." (J. A. Wylie: Papežství, oddíl I., kapitola 7).

O tom, jak jezuité stále víc a víc zatahují papežství do mezinárodní politiky, píše také M. Louis Roguelin: „Protože římská církev ztratila svou časnou moc, využívala každé příležitosti k tomu, aby opakovanými diplomatickými výpady znovu získala půdu, kterou byla přinucena vyklidit. Jejím chytře maskovaným plánem je totiž rozdělovat, aby mohla vládnout, proto se snažila každý konflikt obrátit ve svůj prospěch.

Podle plánu a Loyolových cílů dogma o papežské neomylnosti velmi podpořilo činnost svatého stolce. Jaký to mělo význam, můžeme měřit na základě skutečnosti, že většina států má ve Vatikánu akreditované velvyslance. Pod zástěrkou dogmatu a morálky, neboli plánů, které ve své podstatě popírají neomylné Slovo, dnes papež disponuje neomezenou mocí nad svědomím věrných katolíků.

Proto ve 20. století vidíme, jak se Vatikán aktivně zapojuje do vnitřní i zahraniční politiky různých zemí, a dokonce jim i vládne prostřednictvím katolických stran. ... (Louis Roguelin: L'Eglise chretienne primitive et le catholicisme; Paříž, Maurice Boivent, 1927, str. 79-81).

8. září 1973 svolává generál jezuitského řádu Pedro Arrupe 32. Generální kongregaci jezuitů. Kongregace se uskutečnila od 1. prosince 1974 do května 1975. Na tomto shromáždění byla infiltrační práce jezuitů prostřednictvím legií ohodnocena papežem velmi kladně a dostala k ní další vybidnutí a požehnání Vatikánu. (La civiltà cattolica, 1974; Popoli e missioni, 1974, Febraio, str. 6; Epoca, 1973, č. 1 203, str. 37).

Od 5. ledna do 22. března 1995 se konala 34. Generální kongregace (za ČR se jí tehdy zúčastnil provinciál Josef Čupr, pokračovatel provinciála tovaryšstva z počátku 90. let, pátera Jana Pavlíka (**Katolický týdeník č.7, 15.2.1998**), za SR jezuité Emil Krapka a Emil Váni). V jejím průběhu, 8.4.1995 dostal generál řádu Peter-Hans Kolvenbach dopis plný uznání od papeže Jana Pavla II. V něm např. píše: „Jeho Svátost... vyjadřuje své uznalé ocenění práce, kterou jste vykonali. Nabádá vás k tomu, abyste vytrvali v Ignácovu ideálu služby pro Církev... Svatý Otec přeje vše nejlepší všem členům tovaryšstva a prosí mnoho svatých a mučedníků Tovaryšstva Ježíšova, aby nad vámi bděli. Udílí Vám a vašim spoluřeholníkům své apoštolské požehnání.”

K infiltraci demokratických systémů a jiných politických zřízení píše exjezuitský kněz L. H. Lehmann: „Neměnícího se cíle může totiž katolická církev dosáhnout jedi- ně za pomoci vlády autoritativní, avšak nikdy se souhlasem režimů demokratických. Nadto pak je nutno, aby se papežství postaralo o proniknutí této politiky do všech křesťanských zemí, do všech částí protestantské britské říše, do Spojených států, do pravoslavných slovanských a ruských krajů i do tzv. států katolických, včetně Latinské Ameriky. Činí si totiž nároky na exkluzivní jurisdikci nad všemi křesťany - protestantskými i pravoslavnými- ve stejné míře jako nad svými římskokatolickými příslušníky na celém světě. Zcela pravděpodobně může prohlašovat, že jejím stěžejním zájmem není taková nebo onaká vládní forma, takový nebo onaký hospodářský nebo sociální řád, neboť za svůj nezákladnější úkol považuje zavedení své duchovní svrchovanosti. Při svém úsilí o dosažení tohoto cíle musí, chce-li ho vůbec dosáhnout, jejím bezprostředním úkolem být získání vlivu na vytvoření takových politických, hospodářských a sociálních režimů, které především nebudou odstraňovat prozatím již zavedené výhody katolické církve a které popřípadě jí pomohou dosáhnouti jejího pravého cíle. S takovými režimy, které nejsou výslovně socialistické nebo komunistické, může se katolická církev dočasně smířit, neboť její cesty jsou klikaté. Biskupové v politice jako běžci v šachu se pohybují v šikmých směrech.» (L. H. Lehmann: Ibid, str. 8-9).

Podle praktik používaných v jezuitském řádu pronikla řk církev u nás prostřednictvím svých pracovníků neuvěřitelným způsobem do všech důležitých institucí (skrytě i zjevně) a podřídila si je svým zájmům a svému vlivu. Tým pracovníků je k tomu účelu stále doplňován novými kádry řk církve. Například na výzvu kardinála M.Vlka byl proveden nábor řk mládeže z celé ČR do Prahy k absolvování

tříletého školení do různých potřebných rezortů (sdělovací prostředky, školství, výchovy dětí a mládeže aj.).

V současné době u nás hájí zájmy řk církve zejména politické strany KDU-ČSL, ODA, DU, Nezávislí a zvláště US, které jsou prostředníky k prosazování vatikánské politiky u nás. Jsou ochotny spolupracovat s každou politickou stranou (kromě stran extrémních), aby se dostaly k moci a mohly plnit své poslání, to je prosazovat zájmy a cíle řk církve. Program těchto stran není podstatný, slouží pouze k zaštitění vlastních cílů.

Kromě politiků čtyřkoalice náleží k prosazovatelům linie řk církve i mnozí nezávislí kandidáti a politici bez stranické příslušnosti (prezident Václav Havel, senátoři Petr Pithart a Václav Fischer, Ivan Medek, Pavel Tigrid a další, jakož i iniciativy „Děkujeme, odejděte“ a „Impuls 99“).

Je veřejně známo, že řk církev obdobně zajišťuje svůj vliv k uskutečňování svých cílů i v mezinárodních organizacích v Evropě, především v EU. Vytváří tak cílevědomou vatikánskou politikou silné mezinárodní vztahy s nejvlivnějšími zeměmi světa (USA, Německo, Anglie aj.). Prostřednictvím svých lidí v mezinárodních organizacích si tak zajišťuje přednostní postavení a své pronikání a rozšiřování ve světě, které bezprostředně souvisí s výhradními zájmy Vatikánu.

Uvedené citace s popsanými příklady vatikánské politiky poskytují jednoznačné důkazy, že řk církvi proniknutím do různých zemí jde o pokatolictění a převzetí ideologického vedení v zemi pod hlavou Vatikánu. Proto podporuje války, které to umožňují, spojuje se s autoritativními režimy a mocnostmi s agresivní politikou. Pomocí dokonale propracovaných jezuitských taktik a praktik rozrušuje demokratické systémy, proniká do cizích zemí a kontinentů. V mezinárodních organizacích získává pozice a vliv k prosazování svých cílů.

Příklady:

- V našem tisku byla zveřejněna znepokojující zpráva o tom, že v Rusku řk církev nebezpečně rozrušuje církev pravoslavnou a provádí katolizaci země.
- Pravoslavná církev v Aténách kritizuje řk církev, která chce vytvořit církevní unii všech východních církví, kde by všechny její složky uznaly jako svou hlavu římského papeže (**viz *Právo 8.9.99***).
- V pořadu „Cesta naděje“ - katolickém magazínu (**18.7.1999, ČRo1**) – bylo oznámeno zahájení rozsáhlé činnosti řk církve pod vedením církevní hierarchie k plnění úkolů a vytýčených cílů ve Velké Británii, Americe, Francii, Anglii a dalších zemích.

Uvedené praktické příklady z nedávné minulosti z několika zemí jasně ukazují, že je demokratické zřízení úhlavním nepřítelem politiky řk církve. Proto se řk církev snaží demokratické systémy v zemi rozrušit, svrhnout a zlikvidovat za každou cenu a nahradit režimem autoritativním, který bude sloužit výhradně jejím zájmům. Prostředky jsou osvědčené. Řadu let je řk církev ve své zákulisní politice zálučně používá na celém světě k dosahování svých cílů. Tyto jezuitské taktiky a praktiky jsou od roku 1989 používány také u nás (**viz *kap.29***).

ZÁVĚR:

Řk církev podle svých starých jezuitských taktik infiltruje za pomoci klerikálních stran (u nás US, KDU-ČSL, ODA, DU, Nezávislí a další) svobodně a demokraticky zvolené politické systémy a strany (u nás ODS a pak ČSSD) s cílem je oslabit a nakonec zničit a dát tak vysoké politické posty klerikálním stranám, které by v konečném důsledku pomohly realizovat neměnný cíl Vatikánu – totální katolizaci země (u nás také známou pod pojmem rekatolizace).

INFILTRACE MASMÉDIÍ

Po infiltraci české politické scény a parlamentu těsně po revoluci 1989 a 1990 přišla na řadu infiltrace masmédií. Cílem bylo prosáknout všechny české a slovenské sdělovací prostředky římskokatolickými agenty a nasměrovat orientaci masmédií na provatikánskou mediální kampaň a politiku.

Přečtěme si například ***Katolický týdeník č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997*** a další čísla. Ze stránek těchto římskokatolických novin můžeme jasně vyzpozorovat příkaz papeže Jana Pavla II. českému velvyslanci PhDr. Fr. X. Halasovi, který byl zplnomocněn k nástupu do funkce od prosince 1990. Papež „... vyzdvihl význam náboženských svobod“ a dále řekl, že tyto náboženské svobody „musí církvi umožnit, aby... měla přístup ke sdělovacím prostředkům...“ (***Katolický týdeník č.5, 3.2.1991, str.5; č.1-2, 13.1.1991, str. 11***).

Dále můžeme z těchto článků jasně vyzpozorovat, jak římský katolicismus potom postupně proniká do všech veřejněprávních médií, do internetu a dokonce i do různých komisí pro oceňování filmů (viz např.: ***Katolický týdeník č.30, 27.7.1997*** nebo ***č.17, 26.4.1998, str.8, článek: Ekumenické poroty hledají hodnoty*** nebo o řeckém katolictví viz např.: ***Pátek L.N., 9.1.1998***).

Bezesporu na tom mělo zásluhu také setkání českých biskupů v německém Passově 6. až 11. ledna 1991, které se uskutečnilo z iniciativy kardinála Vlka a které proběhlo v uzavřeném jednání: „V březnu 1990 jsme ve Fatimě mluvili například o tom, že je nutné, aby lidé zaměstnaní ve sdělovacích prostředcích, byli přesvědčení a praktikující křesťané.“ (Neboli římsští katolíci) (***Katolický týdeník č.7, 17.2.1991, str.5***).

Není proto divu, že římskokatolická Česká křesťanská akademie vedená jezuitským knězem T. Halíkem má ve svém programu také bod 8.: „... spolupracuje se sdělovacími prostředky a poskytuje publicistům informace a vzdělání v oblasti náboženské a duchovní kultury“ (<http://www.etf.cuni.cz/~cka>).

Neudivuje také ani to, že vedoucím redakce celostátního náboženského vysílání Českého rozhlasu nebyl zvolen nikdo jiný než silně prokatolický „*katolickoevangelický*“ farář Miloš Rejchrt, duchovní českobratrské církve (viz např.: ***Katolický týdeník č.35, 31.8.1997; č.13, 29.3.1998; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4***).

Infiltrace veřejných sdělovacích prostředků je důsledek praktického plnění instrukcí z II. vatikánského koncilu: „II. vatikánský koncil s uspokojením konstatoval práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu »Intermirifica« a v přesných instrukcích »Communio et progressio« byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především odevzdán do rukou jezuitů.“ (<http://mujweb.cz/www/novpol/>, sv.VII, kap.45, 2. část). I encyklopedie **Diderot, CD ROM, verze 2000, 1. vydání** informuje, že se jezuité „angažují v hromadných sdělovacích prostředcích, ve školství a v teologickém bádání, poskytují duchovní cvičení (exercicie).“

V roce 1993 naléhavě svolával kardinál M. Vlk v ČRo1 opakovanými výzvami katolickou mládež do Prahy k vyškolení (na církevní půdě) pro práci ve sdělovacích prostředcích: „Papež oceňuje naši práci v ČR, ale vybízí nás ještě k větší aktivitě a iniciativě... Vyzývám mládež z celé ČR: potřebujeme naléhavě mladé lidi k zaškolení v Praze do sdělovacích prostředků, školství, pro práci s dětmi, výchovu mladých. Ubytování zajistíme... Hlaste se, zájemci.“ Lze dokázat, že se podařilo uchazeče nejen získat, ale že absolventi už v masmédiích dnes působí.

„**Společné jednání biskupů ČR a SR Banská Bystrica (miš) - V kněžském semináři v Badíně u Banské Bystrice začalo včera dvoudenní plenární zasedání Konference biskupů Slovenska, kterého se účastní apoštolský nuncius pro Českou republiku Giovanni Coppa a spolu s ním i představitelé České biskupské konference, kterou vede arcibiskup pražský a kardinál český Miloslav Vlk... biskupové se zabývali náboženskou situací v obou zemích, jednali o pastorační mládeže, školství a masmédiích. Shodli se, že se zlepšily možnosti církevních představitelů při vstupu do médií...**“ (***LN, 9.11.1994***).

„Biskupové mají novou mediální koncepci PRAHA »V nové mediální strategii je zásadní spolupráce církve se zavedenými sdělovacími prostředky. Nechceme budovat, jako tomu bylo dříve, paralelní mediální svět,« prozrazuje Herman.“ (LN, 20.8.1997, str.5).

„Velký mediální úspěch Vatikánu představují dvanácté katolické Světové dny mládeže, které probíhaly minulý týden v Paříži.“ (LN, 25.8.1997)

„Spolupráce se světskými médii ... Česká katolická církev si podle mluvčího biskupské konference Daniela Hermana na zasedání Papežské rady pro sdělovací prostředky v Římě potvrdila správnost svého pohledu na vztah k médiím. »Církev se podle našeho názoru musí snažit být součástí společnosti a klást na to důraz i ve spolupráci se světskými médii, nemá se tedy snažit pouze budovat své paralelní mediální struktury,« řekl Herman po návratu z Vatikánu.“ (LN, 7.3.1997, str.16).

Jak blízko pravdy byla také anonymní výzva vyvěšená v pražských řk kostelích: **„Nejsme církev Halíků, Štampachů, Kolářů a Příhodů! Tito vnitrocírkevní zednáři, kteří jediní mají právo mluvit v našich svobodných médiích za katolickou církev, si myslí, že se jim podaří to, co se nepodařilo komunistům. Ovládli tisk, rozhlas...“ (LN, 10.12.1996, str.8).**

Všechna česká veřejněprávní i soukromá média a tisk jsou dnes už pod neustálou kontrolou (podle řk chápání „spoluprací“) římskokatolického systému. Jsou pod neustálým tlakem ze strany „přesvědčených a praktikujících křesťanů“ neboli římskokatolických prostředníků a jezuitů. Obsazením ideologických pozic svými členy zapustila řk církev hluboké kořeny do všech potřebných struktur společnosti. Získala svůj vliv v klíčových resortech veřejného života, pevně a spolehlivě ovládla masmédiá a propojila je s Vatikánem, čímž získala rozhodující vliv v politicko-ideologické sféře v naší zemi. **(Videokazeta Svobodná Evropa-ČRo6, písemné materiály a personální obsazení sdělovacích prostředků).**

Přímo v rukou řk církve je rozhlasová stanice Svobodná Evropa - ČRo6 s neobjektivním proklerikálním vysíláním. Je napojena na „Informační centrum České biskupské konference řk církve v Praze“ přes vatikánské zpravodajské centrum. Počítá s tím, že bude informačním zdrojem všem sdělovacím prostředkům u nás. Vybízí redaktory ke spolupráci s ČT a ČRo. Bylo zjištěno, že vydává nepravdivé zprávy z domova, které sdělovací prostředky přebírají, aniž by si je ověřily.

Rozhlasová stanice Proglas je plně římskokatolická. Pracuje výlučně pro zájmy a cíle této církve (uváděno v časopisech řk církve). Dva redaktoři rádia Proglas byli na jaře roku 2000 nově zvoleni do Rady pro sdělovací prostředky, která je obsazena téměř všemi členy podporujícími proklerikální politiku (včetně Miloše Reichrta). Vedení a vysílání televizního kanálu Prima je rovněž v rukou proklerikální agentů prosazujících politiku, zaměřenou výrazně proti ODS a ČSSD.

Otevření římskokatolické teologické fakulty UK i laikům pomáhá mnoha členům řk církve získat vysokoškolské vzdělání a splnit jeden ze základních předpokladů pro výkon funkce redaktora v rozhlasu, televizi nebo v tisku. Vysokoškolsky vzdělaným lidem poskytuje řk církev stipendia na postgraduální studium žurnalistiky také například v Belgii, ve Francii nebo v Římě na jezuitské Lateránské univerzitě nebo na jezuitském institutu Propaganda Fide. Absolventi pak působí v oblasti cíleného podouvání římskokatolické ideologie.

Dnešní infiltrace veřejných sdělovacích prostředků římskokatolickou církví není nic nového. O tom, že se tak dělo i v minulosti, píše například historik Füllöp-Miller: **„Peter Canisius, vedoucí jezuitů, který se měl stát zakladatelem jezuitských kolegií ve Vídni, Ingolstadt, Praze a Freiburgu... pochopil, že zápas mezi katolicismem je v neposlední řadě zápasem o moc v tisku a že vítězství získá ta strana, která si bude umět vytvořit působivější a pro lid vhodnější propagaci. Doporučil, aby se vytvořilo jezuitské kolegium spisovatelů, kteří se měli zabývat vytvářením agitační literatury. Nejdůležitější byla usilovná činnost učitelská..., zakládání četných škol - to byly prostředky, jichž se chopili jezuité... vyvíjeli na nepřítelů taktiky k jejich získání, to je laskavost, mírnost..., aby dosáhli cíle.“ (Füllöp-Miller, Ibid, str. 347-400).**

O římskokatolickém tažení skrze média včetně internetu se můžeme dočíst například v periodiku: **Katolický týdeník č.5, 3.2.1991; č.30, 27.7.1997; č.31, 3.8.1997; č.34, 24.8.1997; č.36, 7.9.1997; č.21, 24.5.1998, str. 1 a 4; č.24,14.6.1998, str.8.** Televize se tomu pochopitelně také nemůže vyhnout. Katolické vysílání plánuje vstoupit i do celé veřejnoprávní sítě (**Katolický týdeník, č.21, 24.5.1998, str.4**).

Tomuto tažení řík církve skrze masmédia a o podpoře ideologizace ze strany řík církve a o zapojení do hromadných sdělovacích prostředků nechť napomohla také vláda V. Klause tím, že umožnila díky vládní koalici s klerikálními politickými stranami KDU-ČSL, ODA a dřívější KDS, aby řídicí místa ovlivňující ideologii země (ministerstva kultury, školství, národní obrany, zemědělství /k ovlivňování venkova/, zdravotnictví a další) byla obsazena právě těmito klerikálními stranami. Ty dále ovládly sdělovací prostředky, instituty mládeže a jiné. Tímto způsobem splnila řík církev u nás svůj základní úkol současnosti: zapustit do všech potřebných struktur hluboké kořeny, získat výhodné pozice při prosazování svých zájmů a upevnit se v nich tak, aby rozhodným způsobem ovládla výsadní postavení ve sféře vlivu na veškeré dění v naší zemi.

ZÁVĚR:

Řík církev podle starých jezuitských taktik postupně v ČR infiltrovala za pomoci řík institucí (např. ČKA), seminářů na řík školách (např. na KTF při UK) a za pomoci ekumenické spolupráce s ostatními církvemi všechny sdělovací prostředky. Všechna česká média jsou pod zvyšující se kontrolou a přímým vlivem řík systému prostřednictvím svých řík pracovníků. Cílem je pevně a trvale propojit masmédia s Vatikánem a ovlivňovat mínění veřejnosti ve prospěch řík ideologie a řík politiky. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle řík církve – ke katolizaci (u nás k rekatolizaci započaté v pobělohorské době).

INFILTRACE VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ – MATENÍ VEŘEJNOSTI

Je to dlouhodobý a pro jezuitský řád a řík církev náročný program vyhlášený papežem pod názvem „očistění a uzdravení paměti národa“ a připomenutý kardinálem Cassidyem roku 1992: „Smíření a uzdravení vzpomínek, tj. odstranění všech zranění v mysli i v duši tohoto národa Husova, národa reformace a rekatolizace.“ Ve skutečnosti však nejde o nic jiného než jen o uplatnění jezuitské infiltrace v praxi v České republice.

Veřejné mínění je utvářeno hlavně ve školství, dále pomocí sdělovacích prostředků, dále prostřednictvím zábavy, knih, dále pomocí průzkumů veřejného mínění, propagandy apod. V podstatě jde o celý komplexní program infiltrovat všechny prostředky, kterými se utváří veřejné mínění. Jednotlivé body tohoto programu nemají mezi sebou ostré rozhraní a mnohdy se vzájemně překrývají. Program infiltrace veřejného mínění si můžeme rozčlenit do několika základních úseků:

- 1) Infiltrace školství,
- 2) infiltrace mládeže mimo školu,
- 3) cílená propaganda,
- 4) římskokatolická cenzura,
- 5) průzkumy veřejného mínění,
- 6) skrývání se řík církve za demokratické ideály,
- 7) římskokatolický katechismus z roku 1995.

Program infiltrace veřejného mínění je v současné době již v plném proudu. V České republice započal krátce po revoluci infiltrací tehdejších československých hromadných sdělovacích prostředků a školství.

INFILTRACE ŠKOLSTVÍ

Hned po revoluci vstupují do českého a slovenského školství římskokatoličtí ministři a náměstkové přesně tak, jak to po celá staletí v minulosti dělala římskokatolická církev prostřednictvím svých jezuitů, dominikánů, františkánů a dalších řádů. Sama historie nám ukazuje, že prvořadým zájmem papežství a jezuitů v každé zemi, kam se dostali, byl vždy majetek a obsazení škol a univerzit. V dílech historiků **René Fülöp-Millera, J. A. Wylieho, T. V. Bílka, J. H. M. d'Aubigného** a dalších je příkladů více než dost.

V ČSSR, pak ČSFR a nakonec v ČR řídí resort školství například J. Gruša, P. Piřha, I. Pilip, J. Sokol. Všichni tito lidé jsou aktivními „křesťany“ neboli římskokatolickými prostředníky Vatikánu.

Například o ministru školství z června 1992 až 1994, řk knězi, Prof. Dr. Petrovi Piřhovi čteme: „*vystudoval teologii a v roce 1969 byl v Holandsku řádně vysvěcen.*“ (**Katolický týdeník č.13, 29.3.1998**).

O ministrovi Jiřím Grušovi máme zmínku například v **LN, 24.11.1997** nebo v příloze **LN PÁTEK, 29.5.1998** a o ministru Pilipovi (bývalém předsedovi KDS) čteme různé zmínky, například v **Katolickém týdeníku č.49, 7.12.1997; TÝDEN č.37, 8.9.1997, str.88, TÝDEN č.50, 8.12.1997, str.49**.

V roli ministra školství byl pak Jan Sokol. O jeho aktivním římskokatolickém postoji k otázce „církev a společnost“ viz například **Katolický týdeník č.22, 31.5.1998, str. III, Perspektivy**. Postoj uvedený v tomto článku bude sotva hlásat člověk, který není praktikujícím římským katolíkem.

Každý z nich přispěl svým dílem k uškrcení a rozkladu státního školství a k rozvoji školství církevního. Každý z nich zařídil, aby se v učebnicích pro základní a střední školy objevila římskokatolická ideologie bez ohledu na vyučovaný předmět, na různorodost vyznání víry mládeže a na to, zda si to rodiče přejí či nikoliv. Nad tím se pozastavuje i bývalý velvyslanec v Izraeli, L. Pavlát ve článku „**Občanská výchova konfesijně**“ (celý článek je v příloze k této studii): „... Podle staronových osnov... má být ve státní škole oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání... občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená... cílem... je orientovat ji jednoznačně konfesijně... jako občan a daňový poplatník demokratického státu nemohu přijmout... skutečnost, že v občanské výchově by měla být dětem bez vyznání, případně jiného než křesťanského vyznání vnucována určitá, státní školou preferovaná náboženská hodnotová a životní orientace, ať si to rodiče dětí či děti samy přejí, nebo ne. S ideou odluky církve od státu je v příkrém rozporu, jestliže žáci v povinné občanské výchově musí přijmout poměrně zevrubný výklad některých věroučných zásad křesťanství... materiály jsou dílem kolektivu autorů, vedeného bývalým ministrem školství za Křesťanskodemokratickou stranu P. Piřhou. Za jeho působení byla takto orientovaná občanská výchova rozpracována a za jeho nástupce, I. Pilipa, rovněž z KDS, se projekt občanské školy dále uskutečňuje...“

Římskokatolický systém jednoznačně preferují také učebnice Prvouky a Vlastivědy ZŠ. Např. o době pobělohorské se ve Vlastivědě pro 4. ročník ZŠ hovoří jako o době rozkvětu českého národa (nejkrásnější stavby, nejhezčí hudba vánoční, nejčistší český jazyk – jezuita Balbín, vyzdvižen Jan Nepomucký) apod. Otevřeně se zde píše, že se vůbec nejedná o dobu temna, jak se tato doba často označuje. Úplně je vypuštěno římskokatolické pronásledování, mučení a vyvražďování protestantsky smýšlející devadesátiprocentní většiny českého národa, které nastalo po roce 1620. Útěk stovek a stovek českých šlechticů a vzdělanců z českého království a zabírání českého majetku všech vyvražděných a všech utečenců nově nastoupenou šlechtou z ciziny (**LN, 14.8.2000, str.1**) je popsán jednou větou jako odchod do ciziny.

Česká historie je v učebnicích ZŠ a SŠ popisována vždy jen jako součást římskokatolického systému, který zde údajně existoval od nepaměti, zatímco doba Husova a husitů je prezentována jen jako víceméně nesprávná nebo přímo kacírská úchylnka od „pravého křesťanství“ neboli od římského papežství.

Učebnice dějepisu a jiné historické publikace byly po roce 1989 urychleně vydány pro všechny typy škol. Avšak historie českého národa je v nich silně zkreslena, deformována, je pojata z hlediska řk

církvě a neposkytuje objektivní pohled na dějiny naší země. Křesťanská akademie (v podstatě od základu římskokatolická) ovlivňuje výuku na státních školách tím, že pořádá oficiálně pro učitele základních a středních škol školení dějepisu a občanské výchovy, filozofie a religionistiky. (O tzv. nutnosti změny historie ČR navrhované římskokatolickými historiky a kardinálem Vlkem viz článek „**Církev mění pohled na své dějiny**“ v příloze).

Dalším z hlavních úkolů vatikánské politiky je převzít výchovu a dohled i nad školstvím vyššího stupně. Učitelská místa na vysokých školách, speciálně humanitního směru, byla obsazena „spolehlivými“ kádry, stojícími pevně za politikou a zájmy římskokatolické církve. Např. vlivní a aktivní katolíci: rektor UK Radim Palouš, přednášející na FFUK, římskokatolický kněz Tomáš Halík, nevysvěcený absolvent katolické fakulty Stanislav Sousedík a jiní horliví a „*praktikující*“ římskokatolíci. Dochází k ovlivňování posluchačů výhradně v římskokatolickém duchu. Římskokatolický systém prosákl již všemi českými univerzitami a všemi významnými vysokými školami.

Stále platí dogma římskokatolické církve o právu výchovy, které zaznělo v papežském prohlášení ke Spojeným státům: „*Úplné a naprosté právo na výchovu nepřísluší státu, nýbrž církvi a stát jí nesmí překážet nebo ji omezovat v provádění a plnění jejích práv ani ji nemůže odkazovat k náhradnímu vyučování náboženské pravdy.*“ (**Lehmann, Ibid, str. 22**).

Jeden z cílů infiltrovaných státních škol a obnovených nebo nově zřízených církevních škol prozrazuje **Mezinárodní REPORT, č.2. Únor, str.48**. Jedná se o tzv. Pastorační program pro kulturu, který má vést k obnově římskokatolické kultury předepsaný padesátistránkovým dokumentem zveřejněným 1.června 1999 pontifikální radou pro kulturu: „*K obnově kultury, uvádí papežská rada, bude nutná obnova vyučování filosofie, aby se kultura odlišila od hromadění znalostí... Pastorační program pro kulturu uvádí seznam mnoha velmi specifikovaných prostředků, jimiž se mohou katolíci podílet na úsilí o obnovu kultury. Poselství evangelia může být uváděno do života pomocí homilií, katechezí, misí, škol a dalších forem evangelijního dosahu; k týmž účelům lze využít i nástrojů moderní komunikace včetně Internetu. Dokument nabádá věřící, aby uznali obrovský potenciál moderních komunikačních prostředků a nedovolovali jejich zneužívání k podkopávání kultury.* (Např. zveřejňováním pravdivých událostí z dob české a světové reformace). *Vatikánské prohlášení také podporuje vznik výborů v rámci biskupských konferencí, které mohou být zaměřeny na záležitosti kultury, aby se tak biskupské konference ve všech zemích zapojily o obnovu kulturního dědictví každé jednotlivé společnosti. Dokument dodává, že zapojení církve do kultury společnosti může být silnou obranou proti sektám – de facto »opravdovou protilátkou proti sektám v kvalitě církevního života.« Mocným nástrojem ochrany původní kultury (tj římskokatolické) by mohlo být i katolické školství, poznamenává dokument. Papežská rada navrhuje vytváření nových kulturních středisek a institutů pro formaci kněží, seminaristů, řeholníků a laiků. Také umění by mělo být využito k propagování evangelia, nejen ke sklizení zisků, říká dokument.*“

Proto nyní římskokatolická církev intenzivně usiluje také o to, aby církevní školství v ČR bylo na stejné právní a společenské úrovni jako státní, ne-li ještě vyšší včetně finančního zájmu ze strany státu. Tento stav můžeme už nyní pozorovat na Slovensku: „*Nová slovenská vláda přislíbila církvi zlepšení v oblasti financování církevních škol státem. Po rozhovoru s nitrianským biskupem Rabekem, který má otázky školství v rámci Konference biskupů Slovenska na starosti, ohlásil ministr školství Ftáčnik návrh zákona, který bude počítat s financováním státních, církevních a jiných škol na stejném principu... Ze 145 církevních škol na Slovensku je jich 132 spravováno katolickou církví. Církev řadu let kritizovala skutečnost, že její školy jsou znevýhodňovány oproti státním školám,...*“ (**Mezinárodní REPORT, č.1, 1999, Leden, str.16**).

O církevním školství, zvláště ve světě je možné napsat samostatné, mnohosvazkové dílo. Ve všech církevních školách dnes panuje „elita“ římskokatolického systému – jezuité. Podle časopisu **L'Unita, 1. 12. 1974** řídili jezuité v této době (1974) přímo na 59 univerzit, přes 500 vysokoškolských kolejí a více jak 8500 středních a vysokých škol. Mezi nejvýznamnější univerzity jezuitů patří Gregoriánská

univerzita v Římě, Georgetown (první a největší) a Fordham v USA, Nijmengenská univerzita v Holandsku, Katolická v belgické Lovani, dále v Tokiu, Paříži, Záhřebu, Wroclavi a v dalších městech. Ovšem dnes jezuitům prostřednictvím římskokatolických a protestantských univerzitních hodnostářů patří nepřímo i takové univerzity jako Oxford, Harvard, Cambridge nebo v Čechách Klementinum, Karlova Univerzita, Univerzita Palackého a mnoho vysokých škol. Zde všude mohou jezuité politiku těchto škol velmi dobře ovlivňovat. (O největší jezuitské univerzitě v Čechách, Klementinu a snahách jezuitů ji vlastnit přímo, viz např. **Katolický týdeník č.32, 9.8.1998, str.4**. A původ univerzity v Olomouci naznačuje článek **Škola a vzdělání** v deníku **LN, 22.5.1998**.)

Jak také **Mezinárodní REPORT, č.1, 1999, Leden, str.9** ve článku **Teolog uvolněn z učitelských povinností** prozrazuje, je zástupcem kancléře Gregoriánské univerzity sám generál jezuitského řádu Hans-Peter Kolvenbach.

Pro zahraniční službu ve Washingtonu (**Lehmann, Ibid, str.12**) jsou rozšiřovány po celém světě jezuitské diplomatické školy. Absolventi pak uskutečňují cíle vatikánské politiky koordinovaně. V současné době byla založena na anglické Oxfordské universitě Rhodesova nadace, aby v Anglii a Americe poskytovala výcvik vybraným mladým mužům, kteří se mají stát vůdci nadcházejícího nového světového řádu. Takovou jezuitskou školou v USA – Georgetown University a následně jezuitskou universitu valeskou (globální základnu a výcvikové centrum) absolvoval i prezident USA Bill Clinton. (**Dwight L.Kinman, „The World´s Last Dictator“, New York, 1993**).

(O jezuitském názoru na školství píše **Katolický týdeník č.36, 7.9.1998, str.12**, o pronikání řk církve do školství různou cestou píší např. **Katolický týdeník č.28, 12.7.1998, str.4; č.32, 9.8.1998, str.4; č.36, 6.9.1998, str.12; č.37, 13.9.1998, str.4; č.38, 20.9.1998, str.3; č.39, 27.9.1998, str.3;... nebo č.46, 15.11.1998, str.1 a 12**).

ZÁVĚR:

Řk církev provádí podle starých jezuitských taktik postupně infiltraci celého českého státního školství od nejnižšího stupně po nejvyšší typy škol prostřednictvím řk ministrů školství. Ve státních základních a středních školách infiltruje řk systém utváření názorů a mínění žáků pomocí římskokatolicky upravených učebnic, na vysokých školách a univerzitách infiltruje veřejné mínění navíc prostřednictvím přímých kontaktů s nově dosazenými řk učiteli a rektory. Cílem řk církve je co nejvíce oslabit státní necírkevní školství ve prospěch školství církevního a mít v konečném důsledku i přímý vliv na státní školství a tím mít ideově podchycenu mládež jako novou generaci s budoucím římskokatolickým míněním neboli jako novou generaci budoucích římských katolíků. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle Vatikánu – katolizaci (v ČR rekatolizaci započaté v pobělohorské době).

INFILTRACE MLÁDEŽE MIMO ŠKOLU

Bezprostředně po revoluci se objevilo mnoho různých mládežnických klubů, z nichž mnohé se dříve nebo později začaly orientovat „křesťanským“ směrem. To převážně potkalo ty kluby, jejichž patronátem se stala vysoká škola. Mládež je v těchto klubech znovu vystavována skrytému římskokatolickému vlivu. Děje se to ovšem takovou formou, aby byla co nejméně nápadná a nenásilná. Jezuitský časopis řk církve **Mezinárodní REPORT** prozrazuje: „*Jak můžeme předkládat pravdy víry lidem, kteří jsou předem připraveni náboženství odmítnout? Jedinou možností je přinést víru na sekulární tržiště: otevřeně mluvit o současných problémech jazykem, který je zbaven náboženského žargonu, ale přesto je veden katolickou ideou. Pokud to provedeme klidně a přesvědčivě,... půjdou mnozí cestou... až ke katolické víře.*“ (**Mezinárodní REPORT, č.1, Leden, 1999, str.3**). Podle této jezuitské linie pracuje mezi mlá-

deží na vysokých školách vynikajícím způsobem jezuitský profesor T. Halík, který ji tímto podchycuje pro římskokatolickou ideologii.

Činnost těchto klubů je sledována, podporována a navrhována řeholníky z různých řk řádů. Zájmová činnost klubů je natolik široká, aby byla co nejlákavější, nejpritažlivější a nejzajímavější pro co největší okruh mládeže. Kluby mají kromě dalšího i různé kempy, organizují skauting, trempování, vodáctví, turistiku, pořádají „křesťanské“ stanové tábory, ekumenická shromáždění, misijní přednášky pod širým nebem, různé druhy koncertů (i takové jako např. country), dále výlety, zájezdy, poutě, tematicky zaměřené putovní pochody, tematické přednášky apod.

O propojení skautingu s řk církví není třeba pochybovat. Jasně to dokládají články např. v *Katolických týdenících*, č. 29, 20.7.1997, str.4; č.19, 10.5.1998; č.22, 31.5.1998, str.5; , č.23, 7. 6. 1998; č.34, 23.8.1998; č.39, 27.9.1998, str.5; č.41, 11.10.1998, str.5 nebo v *MF Dnes*, 23.12.1997 nebo v *LN*, 29.9.1994 str.2 („Skautská bohoslužba s předáním Liliových křížů se včera konala ve Svatováclavské kapli katedrály sv. Víta v Praze. Odznaky posvětil biskup František Lobkowicz“); 23.2.1995, str.2; 31.3.1998, str.10 a dalších.

Tyto „křesťanské“ kluby jsou ve skutečnosti moderními řeholními domy římskokatolické církve. Nejsou uzavřeny nikomu. Mohou je dokonce navštěvovat i nevěřící materialisté, ateisté, nihilisté a další, pokud svými názory nebudou proti klubu bojovat či vystupovat. A právě v této různorodosti je utajené „kouzlo“ těchto novodobých moderních řeholních domů. Zde se totiž odehrávají první kontakty nic netušící mládeže s různými řk řeholníky. Dnes tyto kluby existují již v každém větším městě většinou pod hlavičkou VKH (Vysokoškolské katolické hnutí) nebo ČKA (České křesťanské akademie). Klubem pro mládež s římskokatolickým duchem je také Betanie.

Děti, mládež i dospělí jsou však římskokatolickému vlivu vystavováni také při četbě zájmové literatury, sledování pořadů v televizi, filmů v kinech nebo při poslouchání rozhlasu. Podrobněji na to poukážeme v kapitole **18.3**: Cílená římskokatolická propaganda.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění české mládeže také mimo školu. Provádí to prostřednictvím různých klubů (např. pod hlavičkou VKH), prostřednictvím různých zájmových činností pro mládež (junáctví, skautství, vodáctví, táborů, turistiky, ekumenických shromáždění, misijních přednášek, poutí, koncertů, putovních pochodů, zájezdů, tematických přednášek aj.). Cílem řk církve je co nejvíce ovlivnit výchovu mládeže ve prospěch řk ideologie a v konečném důsledku mít ideově podchycenou mládež jako novou generaci s budoucím římskokatolickým povědomím neboli jako novou generaci budoucích římských katolíků. To má vést k usnadnění realizace neměnného cíle papežství – katalizaci (v ČR rekatolizaci započaté v pobělohorské době).

CÍLENÁ ŘÍMSKOKATOLICKÁ PROPAGANDA

S římskokatolickou propagandou se dnes setkáváme snad na každém kroku. Nacházíme ji:

- a) v zájmové a vzdělávací literatuře pro děti,
- b) v zájmové a vzdělávací literatuře pro mládež,
- c) v zájmové a vzdělávací literatuře pro dospělé,
- d) v televizních pořadech,
- e) ve filmech,
- f) v rozhlase a tisku.
- g)

Ad 18.3.a: Cílená římskokatolická propaganda v literatuře pro děti

Největší procento dětských knih jsou právě knihy s „křesťanským“ (neboli římskokatolickým) nebo prokatolickým obsahem. Příběhy se většinou nějak dotýkají římskokatolických svátků, svatých a řk dogmat uzpůsobených pro děti. V náboženské literatuře si děti čtou hlavně o Marii, o Josefovi, o životě svatých řk církve, o Petrovi jako o prvním papežovi, o klášterech, o mnišských řádech, o chrámech a zámčích, o obrazech apod. Tato oblíbená témata jezuitů s prvky řk dogmat můžeme například vysledovat v knize „*Jak k nám přišla Bible*“.

V jiných knihách můžeme sledovat vymyšlené, nebiblické příběhy o Petrovi a o svatých, vyvyšování neděle, zpovědi a různých pohanských zvyků, uctívání obrazů, soch a svatých apod. To vše je promíseno ekumenickými tématy o bratrství, lásce a přátelství mezi všemi věřícími, o kamarádství s farářem jako svým zpovědníkem a přítelem, o respektu k řk „otcům víry“ neboli k jezuitům a další témata.

Ve všech knihách je původní křesťanská víra z dob Ježíše Krista a jeho prvních učedníků bezprostředně ztotožňována s dnešní římskokatolickou církví a celý papežský systém je dětem předkládán jako jediný „křesťanský“ správný směr a jako originální učení Ježíše Krista.

Ad 18.3.b,c: Cílená římskokatolická propaganda v literatuře pro mládež a dospělé

Největší zásahy řk propagandy se týkají vzdělávací literatury, zvláště pak historických údajů. Pokaždé je římský katolicismus postaven na úroveň pravého křesťanského náboženství, je mu přisuzována monopolní náboženská úloha v celé Evropě a je neustále veřejnosti předkládán jako nejstarší křesťanské náboženství existující už od dob narození Ježíše Krista nebo dokonce už od dob Starého zákona jako pravá víra patriarchů a starozákonních proroků.

Existují však velmi hodnotné studie, které zřetelně dokazují, že římskokatolický systém vychází z pohanského babylonského, později z egyptského náboženství a že dnešní tvář tohoto náboženství nemá s pravým biblickým křesťanstvím naprosto nic společného a že to není nic víc než pohanství zahalené do roucha slepeného z malého kousku křesťanství a z ještě menšího dílu judaismu. Je to mohutný konglomerát všech pohanských směrů a proudů pozlacený tenkou slupkou z křesťanství a židovství. Navenek se však tento gigantický systém vydává za pravé původní křesťanství s monopolním postavením mezi ostatními náboženskými směry.

Aby římskokatolický systém toto své pozlátko a svoji skutečnou podstatu utajil a aby si udržel monopolní postavení mezi všemi křesťanskými církvemi, musel vytlačit původní, biblické křesťanství. Proto se neustále snaží o změnu a falzifikaci skutečných historických údajů. Proto se řk církev také snaží o zamlžení českých dějin a chce se naroubovat na čistou, biblickou víru našich vzdělaných předků.

Používá přitom neblahé praxe komunistů, kteří se z propagačních důvodů snažili vyvednout například z celého husitství jen stránku sociální, „*třídně*“ vyloženou. V komunistické interpretaci bylo husitství jen jakýmsi předchůdcem komunismu.

V současnosti z výše uvedených důvodů panuje silná snaha po potlačení paměti na českou reformaci v tomto duchu: „Husité a jejich nástupci jsou příčinou všeho zlého a i dnes je jejich dědictví hodno odsouzení nebo alespoň »*nového výkladu*«“. Tato nová interpretace směřuje k tomu, aby byli lidé přesvědčeni o podřadnosti reformace a husitství a o tom, že vrcholným obdobím českých dějin byla právě doba rekatolizace po Bílé hoře, která nebyla přeci jen tak zlá, jak se o tom stále hovoří, a že snaha uvést všechny pod papežovu poslušnost je dodnes snahou zákonnou a bohuľibou.

Část nepohodlné historie má být podle programu „*očištění paměti národa Husova*“ navždy zahlazena, pravda zamlčena a tím zlikvidována. Splnění tohoto požadavku znamená značně veliké zkreslení historického povědomí českého i moravského lidu. Je prováděna velmi pečlivá revize tohoto procesu, a to dokonce i ve vědě historické a ve vyučování dějepisu ve škole. Ve vědě historické se objevují, zvláště v populárně naučných pracích například konstatování o blahodárném působení jezuitského řádu, a to i v oblasti české literatury.

Taková zkreslení jsou například v publikaci Jiřího Bílého o Koniášovi a Ivany Čornejové o jezuitách. Kladné hodnocení programových rekatolizátorů proniká tak nejen do okruhu objektivní vědy, ale i do církví vyrůstajících z husitství. Svědčí o tom například recenze zmíněné knihy **Jiřího Bí-**

lého: Jezuita Antonín Koniáš, osobnost a doba, v *Theologické revui* Husitské teologické fakulty UK v Praze, **číslo 5/1996**, z pera doc.PhDr J.B.Láška.

Podobně se snaží působit na školní mládež i mnohé učebnice. Jako příklad uvádíme známou publikaci **Dějiny zemí Koruny české**. I v naší souvislosti platí slova Ing. Dalibora Plichty (**přednáška z roku 1997**): „Vezmeme-li do ruky Dějiny zemí Koruny české (schválilo ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy dne 24. dubna 1992 pod čj. 16 383/92-21 k zařazení do seznamu učebnic), budeme přinejmenším mít o čem přemýšlet, nebudeme-li se často divit různým významovým posunům, jež nenápadným způsobem tendenčně mění obraz našich dějin, jak je známe z děl velkých českých historiků: Palackého, Pekaře, Susty, Krofty a dalších. Budeme mít pocit, že je tu obraz našich dějin měněn nikoli v důsledku nových poznatků a v zájmu pravdy, nýbrž bez ohledu na pravdu... Takovéto nepřesnosti a významové posuny, jakkoli se mohou zdát při zběžném čtení nenápadné nebo dokonce zůstat nepostřehnuty, není možno odbyt mávnutím ruky. Dokonce čím jsou nenápadnější, tím mohou být záluďnější a nebezpečnější. Sugerují člověku změněná tvrzení, aniž člověk změnu postřehuje, manipulují jeho představy, myšlení, emoce.“ (Např. v případě rehabilitace Husa a zkreslovaného pohledu na husitství, na českou reformaci apod. O tom také viz článek v příloze: „**Církev mění pohled na své dějiny**“, *MF Dnes*, **29.6.2000, str.6**). „*A že takto pracují Dějiny zemí Koruny české, bylo by možno velice snadno si ověřit. Stačilo by vybrat namátkou školáky příslušné věkové skupiny, dát jim přečíst některé pasáže, a pak se ptát, jak jim rozumějí a jak se dívají na naše dějiny a naši politiku. Hned by bylo jasné, jaké občany nám tato učebnice vychovává.*“

V této knize schválené ministerstvem školství je například obrana husitů, kteří hájili holé životy před genocidou křížových výprav, označována za agresi (**viz hlava pátá, I., str.158**). Nebo je zamlžena skutečnost ve věci umučení Jana Krásy. Císař Zikmund, který se ucházel o český trůn, vyhlásil ve Vratislavi proti husitům křížovou výpravu. Husité s ním však chtěli jednat o požadavcích zabezpečujících lidská práva jako podmínce přijetí Zikmunda za českého krále. Místo jednání dal Zikmund vedoucího delegace, pražského měšťana Jana Krásu, veřejně brutálně popravit (byl usmýkán k smrti před zraky celého města). Tento krutý čin není v knize vůbec zmíněn (**viz hlava pátá, II, str.166**). Převrácenou pravdu najdeme například v **hlavě sedmé, IV, str.288**, kde se znásilňované svědomí při brutální rekatolizaci v pobělohorské době pokládá za chvályhodné, když se tak děje v zájmu římskokatolické církve, a další.

Stejnou deformaci pravdy nacházíme také v již zmíněné knize o fanatickém rekatolizátorovi a ničiteli knih Koniášovi. Tento jezuitský fanatik je v knize od J. Bílého očišťován jako kladná postava.

Co však o Koniášovi nacházíme ve mnoha historických podkladech? Antonín Koniáš (*Praha 1691-†1760 tamtéž), jezuita, byl fanatickým rekatolizátorem, jehož životním smyslem bylo pokatoličtění českých zemí. Aktivně vyhledával především tajně uschovávanou literaturu pronásledovaných, aby ji ničil. Při vyhledávání „kacířských knih“ byl až chorobně vynalézavý. Stal se symbolem tmářství a nevybíravého a bezohledného postupu „při obrácení lidí na pravou víru“. Sestavil katalog zakázaných knih: „*Klíč kacířské bludy k rozeznání otvírající, k vykořenění zamykající, aneb rejstřík bludných, pohoršlivých, podezřelých neb zapověděných knih, s předcházejícími oučinnými prostředky, kterými pohoršlivé a škodlivé knihy vyzkoumati a vykořeniti se mohou.*“ (vydán v letech 1729, 1749 a znovu 1767). V tomto katalogu byly sepsány knihy, které byly z hlediska učení římskokatolické církve závadné - téměř všechna česká literatura z let 1414 -1620 a veškerá literatura exulantů. Jeho „*Klíč*“ připomíná například seznamy zakázaných knih z doby německé okupace nebo knihu „*Kladivo na čarodějnice*“. Sám Koniáš se chlubil tím, že zničil nejméně 60 000 knih (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.532**), které odporovaly římskokatolickému učení. Ničil i knihy cizojazyčné (latinské a německé). Bránil tak širšímu vzdělání lidí a šíření informací. Koniáš se stal pro české země symbolem boje proti zakázaným knihám. (**P.Mašek, Libri prohibiti - zakázané knihy šesti století, Praha 1914 - Katalog výstavy Národního muzea s.2**; viz také **Kdo byl kdo v našich dějinách do roku 1918, kol. autorů, str.162**). Koniáš se účastnil i potlačovatelských akcí přímo. Bezpečně víme, že se podílel r.1748 i na činnosti inkvizičního soudu v Novém Bydžově, kde byl krejčí Jan Pita z Chudenic upálen, Jan Vacek stát a Ludmila Bourová, která jediná mučení odolala, byla po zlámání kloubů rovněž upálena. Podle původního rozsudku měl být Pitovi i Bourové též vyříznut jazyk.

Dnes se prosazuje zkreslený a nepravdivý pohled na A. Koniáše jako na výjimečného vzdělance. Likvidoval prý pouze knihy, které tzv. vybočovaly z křesťanského (tzn. římskokatolického) pojetí světa nebo byly nekvalitní. Ve skutečnosti šlo převážně o likvidaci nejhodnotnějších knih české reformace (včetně knih J.Husa a J.A.Komenského), což lze zjistit v Koniášovu seznamu zakázaných knih. Deformace jsou uvedeny například v již zmíněné publikaci J.Bílého o Koniášovi, která je součástí široké fronty předem promyšleně připraveného nového výkladu historie. Cílem je očistit záporné postavy a zamlžit kladné postavy tak, aby další generace už pravdu neznaly.

Důkazy o předělávání dějin nacházíme i v knihách **Kronika lidstva, Bodo Harenberg a kol., Ed. Fortuna Print s.r.o., Bratislava, 1992** a **Kronika křesťanství, Praha, 1998** rovněž od německých historiků. Kronika křesťanství je římskokatolickými redaktory doplněná římskokatolickými nebo prokatolickými českými historickými tématy, jak to přiznává **Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, Perspektivy, str.VII**. Otevřená i skrytá jezuitská a římskokatolická propaganda se nedá v těchto knihách přehlédnout.

Podobně jako **Kronika lidstva** jednoznačně prokatolicky vyznívá i popis historie v knize **Dějiny Evropy** od 12 evropských historiků pod vedením Frédérica Delouchea (za ČR Jiřího Grušy), vydalo **Argo 1995**. Zde se například dovíme, že Lutherova „náboženská revoluce“ což bylo ve skutečnosti vysvobození zoufalých německých katolíků z útlaku papežských dogmat (zpověď, kupování odpustků, únavné poutě, placení mší, kupování ostatků svatých, sebetýrání apod.) byla pro Evropu „krizí“ (**str. 232, kapitola: Náboženská revoluce**). Nebo, že jezuitský řád, který „ve světě doznal nezadržitelný rozkvět“ konal v Japonsku „nejzdařilejší apoštolskou činnost“ a v Polsku dosáhl „skvělého úspěchu“ (**str. 238, Protireformace a katolická reformace**). Všechny tyto příklady jsou deformací skutečné historie.

Stejnou propagandu nacházíme v knihách vychvalujících projezuitský habsburský rod a různé satelitní rody související s tímto velerodem. Byl totiž největším oblíbencem Říma právě pro svůj postoj k jezuitskému řádu a proto, že mnoho Habsburků bylo přímo jeho členy. Knihy jsou vydávány i v češtině.

Hodně také napoví název nakladatelství. Římskokatolická nebo prokatolická jsou například: Zvon, Kalich, Vyšehrad, Oliva, Portál, Refugium, Krystal, Paulínky, Řád, Velehrad, Karmelitánské a další. Tato nakladatelství propagují hlavně ideje římskokatolického systému v jakékoliv podobě.

Za nástroje k předělávání dějin pod pláštěm „zachování pravé kultury národa“ slouží řk instituce jako např. ČKA (**viz kap. 5**) nebo tzv. „Pastorační program pro obnovu kultury a národní identity“ popsany v časopise: **Mezinárodní REPORT, č.2. Únor, str.48** a částečně citovaný v kap. **18.1**.

V padělání dějin je řk církev skutečným mistrem již od svých raných počátků. Zvláště v tom vynikal papež Řehoř VII. „Těžko říci, zda si byl vědom toho, že většina jeho tezí se zakládala na padělaných listinách... Po sedm století nazývali Řekové Řím domovem padělků. Kdykoliv se pokoušeli domluvit s Římem, papežové vytáhli padělané listiny, dokonce i papežské dodatky k poradním listinám, které Řekové přirozeně nikdy neviděli. Řehoř došel až ke Konstantinovu darování. Celou školu padělatelů měl přímo pod nosem; chrlili listiny jednu za druhou s papežskou pečetí na znamení pravosti, aby mu posloužily, kdykoliv je bude potřebovat... Preláti pro každý skutek doslova vyrobili vhodnou listinu. Nebylo třeba po ničem pátrat: vše se v historii uskutečnilo tak, jak je vylíčeno v dané listině. Mnoho dřívějších listin bylo upraveno, aby dokazovaly pravý opak toho, co v nich bylo původně napsáno. Některé z těchto raných listin byly samy o sobě padělky... Tato metoda utváření historie byla velmi účinná. Zejména tehdy, když padělky dokazovaly opodstatněnost církevního zákona. Nesčetným množstvím nepatrných změn těchto zákonů se zdá, že katolicismus je neměnný. V listinách se slovo »dnes« změnilo na »vždy bylo a bude«, což o katolicismu platí dokonce i dnes, i přes objektivní výsledky historických bádání. Tak se uskutečnila nejtišší a nejdéle trvající ze všech revolucí: »vše se událo na papíře... Vytvořit historii není nic jednoduchého« (Peter de Rosa: **Temné papežství, str.65, 67**).

Ad 18.3.d,e,f: Cílená řk propaganda v televizi, rozhlase, tisku a filmech

Další oblastí římskokatolické propagandy (přímé i skryté) jsou televizní pořady, rozhlasové vysílání a celovečerní filmy. Infiltrované hromadné sdělovací prostředky jsou nejúčinnější zbraní římskokatolického systému v propagandě svých dogmat. V roce 1972 – tedy již krátce po II. vatikánském

koncilu – nejmocnější řk řád (jezuité) zaplavoval svět 150 miliony výtisků o 1000 druzích a téměř ve stovce světových jazyků a ovládali na 24 světových rozhlasových stanic. Jenom Rádio Vatikán mělo 260 zaměstnanců pod přímým vedením 28 jezuitů. Tato jezuitská stanice vysílala týdně na 470 pořadů!

Už v lednu 1967 jmenoval papež Pavel VI. generálním ředitelem Rádia Vatikán jezuitu G. Marteganiho, dřívějšího ředitele jezuitského časopisu *Civiltà Cattolica*. Po něm pak tuto stanici převzal R. Tucci. Není také tajemstvím, že jezuité pracují i v mezinárodní Organizaci pro rozhlas a televizi a že jsou i přímo v její správní radě a vedení. Kromě toho jsou také zastoupeni i v papežské komisi pro otázky společenských komunikací (***Informations catholiques internationales, 1972, č. 421, str. 14–15***).

II. vatikánský koncil s uspokojením ocenil práci jezuitů a vyzdvihl význam filmů, rozhlasu a televize pro šíření katolické propagandy a víry. Ve vydaném dekretu ***Intermirifica*** a v přesných instrukcích ***Communio et progressio*** byla mediální práce jezuitů pochválena. Byl zde formulován požadavek, aby se všech moderních prostředků pro celosvětové šíření informací využívalo k náboženské propagandě a k rozšiřování římskokatolického vlivu na veřejnost, a to co nejaktivněji. Tento úkol byl především svěřen do rukou jezuitů.

Vypsát všechny propagandistické aktivity řk církve v oblasti televize, rozhlasu, filmů a tisku by si vyžádalo mnohosvazkové dílo. Stačí se jen dívat např. na seriály jako ***Případy otce Dowlinga*** (USA) nebo ***Otec Schwarz zasahuje*** (SRN) vysílané na prokatolických TV kanálech Prima nebo předtím Nova a jsme pod přímým vlivem řk propagandy. Té jsme také vystaveni, sledujeme-li ČT2, neboť i tam je mnoho pořadů laděno římskokatolicky.

Ani v českém rozhlase tomu není jinak. ČRo 1 přebírá některé zprávy a komentáře z římskokatolického rádia Svobodná Evropa ČRo 6, ČRo 2 Praha a ČRo 3 Vltava jsou přímo římskokatolicky laděny stejně jako sama ČRo 6. Nejintenzivnější je řk propaganda vždy v období řk svátků, kdy se opírá o ožívování nejrůznějších, často již zapomenutých, tzv. „církvních“ nebo pohanských tradic.

Na všech těchto stanicích a televizních kanálech můžeme sledovat také větší či menší štvavou kampaň proti demokraticky zvoleným vládám. Ovšem sdělovací prostředky můžeme považovat pouze za výkonný orgán a zprostředkovatele mezi politickým zákulisím a masami, neboť jsou ideologicky pevně řízeny a ovládány. Podle dostupných podkladů lze vyloučit, že by např. štvavá kampaň proti ČSSD byla způsobena nedostatečnou komunikací s redaktory sdělovacích prostředků, jak se přisuzovalo členům této vlády. Jde však o organizovanou likvidační kampaň proti vládě ČSSD - obdobně jako v roce 1997 proti vládě V. Klause. Obě jsou totiž nepříjemné pro řk církve, zvláště pak v otázce církevních restitucí a neuznávání nadřazenosti řk církve nad politiky, jak prozrazuje časopis ***Mezinárodní REPORT, 1999, č.1, str.18–21***.

ZÁVĚR:

Řk církve podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také důsledně prováděnou řk propagandou prostřednictvím masmédií, zájmové a vzdělávací literatury a filmů pro všechny vrstvy a věkové kategorie obyvatel. Řk propaganda uplatňuje zkreslování, zamlžování nebo přímo deformaci historie a předkládá cílený nepravdivý pohled i na naše dějiny. Řk propaganda přitom vychází z vlastních doktrín o tom, že řk církve se přesně shoduje s Kristovou církví z doby prvoapoštolské a že jedině ona je tou správnou a pravou církví mezi všemi církvemi. Prostřednictvím cílené řk propagandy se řk církve svévolně ztotožňuje s biblickým křesťanstvím. Existují však jasné důkazy o pohanském původu celého řk systému. Cílem řk propagandy je odstranit u nevěřících lidí averzi vůči řk církvi a dostat všechny věřící bez rozdílu vyznání pod řk vliv. Tím by pak byla v konečném důsledku velmi usnadněna realizace neměnného cíle Vatikánu – katolizace (u nás dokončení rekatolizace započaté v pobělohorské době).

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CENZURA

O cenzuře historických událostí, o polopravdách, o deformaci českých dějin apod. je psáno v kapitole **18.3.b.c.** Dnešní řk cenzuru tisku dokazují např. ***Katolický týdeník, č.34, 20.8.2000, str.12***, kde kardinál M. Vlk zakazuje všem kostelům a farnostem šíření řk časopisu ***Mezinárodní REPORT***, protože prý urazil diecézního biskupa nebo např. články: „**Modlitba za naše cenzory**“ (***LN, 14.10.1996, str.9***) a „**Pochod bahnem mravních kompromisů**“ (***LN, 25.4.1997, str.6***). Oba články jsou uvedeny v příloze. Vyplývá z nich, že řk církev a řk politici mají stále zájem provádět cenzuru informací, a to stejným způsobem, jakým to dělala řk církev ve středověku a nebo jakým to dělal komunismus za minulého režimu. Povaha řk církve se nikdy nezmění. Jakmile je jí dána příležitost, okamžitě ukáže svůj pravý charakter.

Rekatolizace se v každé době projevuje tím, že Vatikán cenzuruje činnost formálně samostatných neřímskokatolických církví. Cenzura nepomáhá pouze udržet v povědomí lidí řk církev jako kladný prvek ve společnosti. Jejím současným prvořadým úkolem je napomáhat vytvoření církevní unie křesťanských církví v čele s papežem a zajišťovat ideovou svrchovanost Vatikánu. Do každého státního aparátu proto zasahuje přímým nebo nepřímým řízením vnitřní i zahraniční politiky, správního aparátu, školství, kultury, výchovy a dalších odvětví.

Historik, profesor J. Válka, píše: „*A konečně je zde riziko spojení víry a nové religiozity s pokusy různých náboženství a sekt proniknout do politického a hospodářského života a spojit opět církve nebo sekty s mocí, bohatstvím a cenzurou. Jsou zde varovné případy totálního ovládnutí náboženského společenství zvrhlým vůdcem a pokusy ovlivňovat církevním vlivem volby, kulturní politiku, média, školství, symboly a usadit se ve vysokých financích. Všechny tyto průvodní jevy nové religiozity ohrožují jeden z principů a pilířů moderní liberálnědemokratické společnosti, totiž princip laicity. Laicita znamená oddělení státu a církví a radikální odmítnutí konfesijního státu a jeho vzdělávacího a kulturního monopolu, jak to naše země poznaly od pobělohorského obnoveného zřízení zemského z roku 1627/8 do vydání tolerančního patentu Josefem II. r. 1781 a jak to prožívají dnes některé muslimské země.*“ (***LN, 18.10.1996, str.11***) (Celý článek „**Návrat Boha a laický stát**“ je v příloze.)

Papežství však v historii neprovádělo jenom cenzuru a falzifikaci běžných nebo svých interních dokumentů. (O padělání církevních listin v historii samotnou církví viz např. ***Peter de Rosa: Temné papežství, str.64–67***). Odvážilo se vztáhnout ruku i na samotný základ křesťanské víry – na Bibli svatou. Jezuitský řád podstrčil anglikánské církvi svůj vlastní, cenzurovaný překlad ***Rheims-Douayovu Bibli*** pořízený z Jeronýmovy latinské Vulgáty do angličtiny bez ohledu na hebrejský text Starého zákona a řecký text Nového zákona. O Rheims-Douayově Bibli rozhlásili jezuité, že právě tato bible je správným anglickým překladem. Tím se jim podařilo zpochybnit a později i vytlačit anglický překlad svatých Písem pro krále Jakuba z roku 1611 (KJV). Pochybnost byla vnášena prostřednictvím tzv. vyšší kritiky biblického textu. O 200 let později zasahoval jezuitský řád přímo do řeckého novozákonního rukopisu Textu Receptu tak, aby výsledný text co nejvíce odpovídal římskokatolickému učení a jezuitským dogmatům. Z tohoto cenzurovaného novozákonního řeckého textu jsou zhotovovány překlady Nového zákona po celém světě i v dnešní době.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím cenzury „nepříjemných“ informací ze života řk církve. Cílem řk církve je ukazovat sebe sama v co nejlepším světle i za cenu utajování pravdy a neobjektivnosti. V konečném důsledku to má u veřejnosti vypěstovat náklonnost k řk církvi a tím také usnadnit průběh realizace neměnného cíle – katolizace (v ČR rekatolizace započaté v pobělohorské době)

PRŮZKUMY VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ

Na základě podrobného sledování souvislostí od roku 1989 můžeme konstatovat, že římskokatolická propaganda je podsouvána české veřejnosti i v případě výsledků veřejného mínění. Zatím se ještě nikdy nestalo, aby byl průzkum veřejného mínění u klerikálních a provatikánských stran, jako např. US, ODA, KDU-ČSL a jiných menších souputnických stran a římskokatolických politiků, negativní.

Vzorovým příkladem byl leden a únor 1998, kdy se Unie svobody bez jediného opravňujícího mandátu voličů okamžitě postavila na úroveň všech ostatních řádně zvolených politických stran a dokonce se samozvaně účastnila jednání na Hradě o podpoře nové vlády a s naprostou suverénností se účastnila i následujících vládních jednání. Tehdy výsledky průzkumů veřejného mínění okamžitě oznamovaly, že US patří k oblíbeným politickým stranám a že je to strana, která konečně splňuje požadavky české veřejnosti a má její podporu. Opak byl však pravdou. Její nestandardní vstup do politiky urážel každého demokraticky smýšlejícího občana.

Dalším příkladem byly průzkumy veřejného mínění ohledně oblíbenosti Tošovského vlády v roce 1998. Po jmenování guvernéra České národní banky Tošovského premiérem nové vlády přišly agentury s výsledky průzkumů veřejného mínění, že právě Tošovský je nejoblíbenější politik v zemi a že jeho nová vláda má podporu nejširší vrstvy obyvatel. Prostí občané však jasně vnímali, že jde o podsouvání tohoto názoru veřejnosti a o útok proti demokraticky zvolené vládě ODS.

Agentury provádějící průzkumy veřejného mínění se však nezastavily ani před štváním proti další demokraticky zvolené vládě ČSSD. Sotva tato řádně zvolená vláda začala pracovat, již přicházely výsledky průzkumů o tom, že dělá svoji práci špatně, že je pomalá a že neplní své volební sliby. Pochopitelně „oblíbenost“ klerikálních stran byla vždy hodnocena o něco výše, než u ČSSD nebo u jejího politického partnera ODS.

Tento trend dnes můžeme sledovat dennodenně také v tisku, rozhlase a televizi. Snahou je, aby agentury a masmédiá podlomily přízeň voličů k ČSSD nebo ODS a převedly co nejvíce jejich hlasů směrem k provatikánským stranám a pomohly tak zlikvidovat opoziční smlouvu mezi ODS a ČSSD. Denně jsme svědky podkopávání pozic svobodně zvolených stran intenzivní propagandou, soustavným hanobením, pranýřováním a zesměšňováním jejich politických aktivit a kroků.

Jako další příklad uveďme průzkum veřejného mínění ohledně nedávno schváleného volebního zákona. Ihned po opětovném nadpolovičním odhlasování vráceného volebního zákona z Hradu (a tím přehlasování prezidenta) sdělují média výsledky průzkumu veřejného mínění, že většina národa souhlasí s negací zákona a navrácení se k jeho původní verzi. Není však těžké uhodnout, že starý volební zákon vyhovoval právě klerikálním stranám, zvláště Unii svobody.

Jiným příkladem podsouvání řík propagandy je průzkum veřejného mínění agentury STEM konaný začátkem července 2000 ohledně „nezastupitelné role církve ve společnosti“ a „nezbytného“ postavení řík církve ve státě a ve společnosti. Média přinesla výsledek, že 60% (!) obyvatel České republiky podporuje řík církev jako součást společnosti, souhlasí s jejím „nezbytným“ a „nezastupitelným“ postavením ve společnosti a ve státě a uvědomuje si její nutnou potřebu pro společnost. Slovem „církev“ se pochopitelně nemyslí žádná jiná církev než „římskokatolická“. (**LN, 18.8.2000, str.11, ČRo 1, začátek července, 2000**). Přídavné jméno však bylo bezesporu záměrně při dotazu vypuštěno. Těžko lze však uvěřit tomu, že se 60% obyvatel ČR ztotožňuje s představou římskokatolických duchovních, že jejich církev je pro společnost žádoucí a naprosto nenahraditelná jinou společností nebo církví. V čísle 60% je vidět jednoznačnou snahu vsugerovat veřejnosti názor, že společnost sama si ve skutečnosti přeje dominantní postavení řík církve nad všemi ostatními církvemi jako „nezastupitelné“ a „nezbytné“ vůči jiným církvím a jiným náboženským i světským společnostem.

Veřejnost je záměrně matena slovními hříčkami římskokatolických a proklerikálních moderátorů a agentur, neboť dávají slovům s náboženským obsahem záměrně jiný význam, než ve skutečnosti mají. Například:

Přívlastek **křesťanská, křesťanský**... a slova **křesťanství, křesťané** apod. se dnes ztotožňují výhradně s římskokatolickým systémem. Výraz se neoprávněně používá pro řk církev, jako by ostatní církve nebyly církvemi křesťanskými. Tohoto označení používá řk církev například v názvech sdružení, literatury, shromáždění apod. (V Rakousku si stěžují nekatolické církve v knize **Rakousko 1918-38, str. 281**, že podle nové ústavy je „křesťanstvím“ míněn pouze římský katolicismus.)

Přívlastek **katolická, katolický**... je záměrně vztahován pouze na řk církev, přičemž toto označení znamená „obecná“, tj. (řec. *katholikos*) a náleží všem křesťanským církvím. U nich se však toto označení nepoužívá. Vypuštěním slova **římsko** z celého názvu římskokatolické církve dochází k chybnému označení, čímž se řk církev záměrně přidružuje k ostatním křesťanským směrům a vtahuje tak všechny křesťanské církve pod svou ideologii. Cílevědomě tak likviduje jejich význam, existenci a povědomí.

Slovem **Církev** se má dnes na mysli pouze řk církev. Ostatní církve se z povědomí národa vymazávají.

Používaný název **Česká katolická církev** neodpovídá pravdě; jde o řk církev na území ČR. (Chybný název má naznačit, že tato církev má být spojena s národním cítěním).

Název **Biskupská konference** je konference řk biskupů (biskupskou konferenci mají i jiné církve, například Církev československá husitská, Starokatolická církev aj.)

Výklad slov **smíření, tolerance, uvědomění, demokratické cítění, spolupráce, společný dialog** z hlediska politiky řk církve vůči nežádoucím subjektům znamená podřídit se zájmům a politice řk církve. V případě kladné odezvy a spolupráce ze strany nekatolických politiků nebo církví jde pak o vzájemné demokratické cítění, demokratické uvědomění, o společný dialog, o smíření, o toleranci apod.

Této taktiky používá řk církev ve svých praktikách běžně již desítky let jako východiska k dosahování svých cílů ve skrytosti, tichosti a v zákulisí své cílevědomé činnosti. Tato obratná a skrytá jezuitská taktika řk církve se ukázala velmi účinnou, neboť je například schopna zaktivizovat širokou podporu oklamaných, kteří tak nevědomky ochotně plní vytčené cíle řk církve, ač jsou tyto cíle i nepřátelské či likvidační vůči nim samotným.

Tato jezuitská taktika není v rozporu s politikou řk církve, která dovoluje používat jakýchkoliv prostředků (nepravdy, podvrhů apod.), slouží-li ku prospěchu řk církve. Proto je činnost řk církve velmi nebezpečná. Na veřejnosti není vidět nebo se jeví jinak, než jaká ve skutečnosti je, a není dostatečně vnímána pro neznalost základních jezuitských taktik řk církve v politickém dění. Je známo, že Vatikán vstupuje aktivně do mezinárodní politiky a že i na mezinárodní scéně používá běžné křesťanské výrazy, kterým ovšem dává svůj význam neboli za nimi skrývá své pravé zájmy.

Příklady:

1. **Evangelizace** vyhlášená papežem Janem Pavlem II., ve skutečnosti římská rekatolizace, je prováděna dnes pod různými krycími názvy. Pravý význam slova „evangelizace“ je úsilí o prohloubení náboženského života podle evangelia. Mnohá světová setkání všech církví však pod různými označeními pomáhají vtahovat nekatolické církve do područí Vatikánu a nepozorovaně „nasávat“ jejich učení.

2. **Ekumena** (ekumenické hnutí nebo Ekumenická rada církví, také Ekumenie)

Užívá se ten pojem, který vzbuzuje jinou představu. Ekumena by měla představovat demokratickou spolupráci samostatných (svébytných) a naroveň si postavených subjektů, což neodpovídá skutečnosti. Ve skutečnosti se totiž „ekumena“ stala „převodovou pákou“ politiky Vatikánu, to je aby ostatní církve sdružené například v Ekumenické radě církví u nás hájily zájmy Vatikánu a byly použity jako zástupci řk církve dokonce tam, kde se to představitelům řk církve nehodí (z diplomaticko-taktických důvodů, například prosazování restitucí a získávání majetku).

Příklady „Ekumeny“:

- ◆ Vzpomínkové shromáždění k uctění památky upálení Jana Palacha - člena církve československé evangelické. V rámci tzv. „ekumeny“ vystoupil se slavnostním projevem římskokatolický kněz Tomáš Halík.
- ◆ Proslulou dětskou knížku „Broučci“ od Jana Karafiáta, evangelického faráře si vydává římskokatolické nakladatelství s určitými ideologickými úpravami (z hlediska římskokatolické církve) v jeho životopise.
- ◆ Na velkém vzpomínkovém shromáždění k uctění památky upálení M. J. Husa v Praze v roce 1994 měli hlavní proslovy přední představitelé římskokatolické církve, včetně římskokatolické fakulty v Praze.
- ◆ Katedrálu sv. Víta na Hradčanech chce do svého vlastnictví protiprávně získat římskokatolická církev (žaloba od soudu nebyla stažena zpět, římskokatolická církev čeká na příznivější situaci). Na zasedání hlavního města Prahy (ZHMP) římskokatolická církev často a opakovaně usilovala o hřbitov Vyšehrad, avšak protiprávně.

3. Husovská komise. Jejím cílem je zlikvidovat postavu M. J. Husa v jeho pravé podobě a udělat přehradu mezi Husem a husitstvím. Tato taktika už pokročila natolik, že se dnes běžně píše o husitech jako o lupičích, agresorech atp. Husitství bude už dnes prakticky zlikvidováno, jestliže se proti tomu nepodniknou co nejdříve účinná opatření.

4. Rekatolizační komise má prokázat, že pobělohorská římská rekatolizace (jedno z nejtěžších období teroru a totality, spojené s krveprolitím v našich dějinách) nebylo tak zlé a historie je prý nepravdivě zveličovala.

5. Nepravý výklad slov. Např. válka v Jugoslávii na základě řady faktů, skutečností a různých navzájem si odporujících souvislostí má rovněž více označení. Prezident Václav Havel ji nazývá „válkou humanitární“, ale je označována i za válku „výhodnou“ aj.

V literatuře se uvádí, že římskokatolická církev prováděla v době rekatolizace v 17. století pronásledování a likvidaci nekatolíků „z lásky ke své církvi“ a pro „dílo boží“ či „pro blaho národa“.

6. Falšování historie a nežádoucích pravdivých skutečností po roce 1989 se provádí přesně podle jezuitské taktiky římskokatolické církve zde citované – tichou, nenápadnou cestou. Za pouhých 10 let trvání demokracie v naší zemi se změnilo ideologické pojetí našich dějin neuvěřitelným způsobem. To, co nás v historii proslavilo a na co může být národ hrdý, se tvrdě odsoudilo, pošlapalo či zesměšnilo a co bylo pro národ potupné, to se vyzvedává a očišťuje.

Historie se předělává k obrazu římskokatolické církve nepravdivým a zkresleným výkladem. Například temná místa římskokatolické církve z neblahé minulosti, plná násilí a krveprolití, se zkreslují, vynechávají či zlehčují tak, aby byla římskokatolická církev očištěna. Nejkrutější postavy z historie římskokatolické církve se ospravedlňují, prohlašují i za svaté a mají nahradit skutečné velikány našeho národa s úmyslem, aby tito upadli v zapomnění.

Příklady:

- **Jan Sarkander** (1576 - 1620), kněz římskokatolické církve beatifikovaný Piem IX. roku 1859 a svatořečený papežem Janem Pavlem II. v roce 1995. Je neprávem prohlašován za mučedníka ze msty moravského zemského hejtmana a zpovědního tajemství. Ve skutečnosti byl vyslýchán a vězněn pro důkazné podezření z přímé a osudové účasti na zradě při vpádu polských kozáků na Moravu. Ti pak vyhlazovali v zemi protestanty. Na Moravě se účastnil rekatolizace prováděné surovým a brutálním způsobem pramenícím z fanatické nenávisti vůči evangelíkům a z lásky k jezuitskému řádu, podílel se také na rušení zemských svobod. Podle římskokatolické církve byl věrným a vzorným římským katolíkem a její snahou je, aby byl na Moravě uctíván jako jeden ze zemských patronů.
- **Antonín Koniáš** (1691 - 1760), horlivý kněz římskokatolické církve a člen Tovaryšstva Ježíšova, krutý rekatolizátor, účastnil se také poprav nekatolíků (před rokem 1748 v Novém Bydžově). Byl autorem prvního seznamu zakázaných knih. Zabavil a spálil nejméně 60 tisíc nejvzácnějších tzv. kacířských knih českých i cizojazyčných (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.532**) (například knihy od J.A. Komenského, M.J. Husa a další. Mnoho cenných písemných památek tak úplně zaniklo, neboť byly definitivně vyhlazeny). Podílel se i na těžkých škodách napáchaných pobělohorskou násilnou

protireformací na české kultuře. V současné době jej řk církev vyzvedává jako vzorného římského katolíka, aby vstoupil do povědomí národa jako kladná postava našich dějin. Dokonce je po něm pojmenován knihovnický systém v Městské knihovně v Praze. Takže jeho jméno zaplňuje celou obrazovku na všech počítačích jako vstupní uvítání do sítě Městské knihovny.

- **Jan Nepomucký** (+ 1393) byl svatořečen jako mučedník za obranu zájmů řk církve tím, že pod nátlakem nevyzradil zpovědní tajemství královny Žofie, manželky krále Václava IV. Jde o nepravdu, neboť Jan Nepomucký zpovědníkem této královny nikdy nebyl. Ve skutečnosti byl umučen proto, že porušil panovníkovo právo vyjádřit se k volbě nového opata. Dokazují to historické podklady. Již po bitvě na Bílé hoře bylo prosazováno svatořečení J. Nepomuckého, aby se zapomnělo na M. J. Husa a ten mohl být nahrazen Janem Nepomuckým. (**T.V. Bílek: Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova, str.525–527**)

Janem Sarkandrem a Janem Nepomuckým a jejich skutečným působením a původem se podrobně vědecky a historicky zabývá také publikace: **Evangelíci o Janu Sarkandroví, Sborník ke kanonizaci nového katolického světce, 1995, ISBN 80-900696-9-X.**

K ideologickému matení veřejnosti a ovlivňování veřejného mínění také slouží zahlazování veškerých stop o české reformaci a husitství, které proslavilo český národ a získalo mu ve světě úctu a obdiv za statečnost a boj za svobodná náboženská (lidská) práva. Příklady zahlazování:

- **Stálá výstava o husitství** s kresbami Mikoláše Alše na Bílé hoře v pavilonku Hvězdy byla zlikvidována (pod záminkou rekonstrukce), za čas (až národ zapomene), se tam mají konat příležitostné výstavy různého druhu (informace z Památníku národního písemnictví).
- **Stopy po bojovnících na Bílé hoře zahlazeny.** Jejich ostatky byly vyzvednuty z městského muzea v Praze a kardinálem M.Vlkem roku 1999 na podzim pohřbeny na místě potupném pro český národ, tj. v prostorách u kostela tzv. Panny Marie Vítězné, která byla patronkou vítězství katolických vojsk a německého císaře Ferdinanda II. nad českými vojsky v bitvě na Bílé hoře. Toto pro protestanty potupné pohřbení ostatků zhodnotil kardinál M. Vlk jako projev „smíření“!
- **Zatajení pravdivého ideologického výkladu o tzv. mariánském sloupu** na Staroměstském náměstí, který je ve skutečnosti symbolem totality, nesvobody, ztráty lidských práv a nejkrutějšího krveprolití v českých dějinách a o jehož znovupostavení houževnatě usiluje řk církev prostřednictvím katolické Společnosti pro obnovu mariánského sloupu.
- **Deformace historie v knihách používaných pro vyučování dějepisu na středních školách** (na základě revize knih například České a čsl. dějiny, I, Praha 1991, Dějiny zemí koruny české, I, II, Praha 1992 aj.). Informace jsou uváděny jednostranně, neobjektivně, dochází ke zkreslení českých dějin. Jsou používány nepřesnosti, polopravdy a nepravdy, nekonkrétní formulace, zamlčování a zamlžování skutečností apod. Tzv. Mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze je uveden jako duchovní střed Evropy, bez vysvětlení a výkladu.

Tento úpadek současnosti je možno přičíst velkému nedopatření v naší politice po roce 1989. Řk církev tehdy využila situace, kde nebylo v tomto směru tolik zkušeností a znalostí. Vše bylo zaměřeno na transformaci naší ekonomiky a na hospodářské záležitosti země. Zraky celé veřejnosti se upínaly na politické strany. Nikdo však netušil, že už v té době některé z nich zastupovaly ve vládě zájmy řk církve a že záměrně, strategicky, cílevědomě a plánovitě obsadily všechny zásadní pozice v nejdůležitějších rezortech s určitým ideologickým zaměřením. Dělo se tak zvláště v rezortu klíčového významu včetně sdělovacích prostředků. Tyto prokatolické strany nebo římskokatoličtí infiltrátoři v jiných stranách hluboce rozvinuly kořeny a síť pro konání základní podvrtné činnosti v různých oblastech. Lze ji dnes jasně rozpoznat a pozorovat - ač je většinou řízena zákulisní politikou. Díky tomuto upevnění jejich pozic lze pak tudíž velmi snadno manipulovat s veřejným míněním a ovlivňovat tak i výsledky průzkumů.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím římskokatolicky ovlivněných průzkumů veřejného mínění. K tomu také záměrně používá slova se zkresleným a polopравdivým významem. Cílem je zmanipulovat mínění českého národa ve prospěch klerikálních politických stran (US, ODA, KDU-ČSL, DU, Nezávislí), klerikálních vlád (jako byla poloúřednická vláda J. Tošovského z roku 1998) a klerikálních politiků, tím ovlivnit volby ve prospěch politického kléru a tím v konečném důsledku umožnit řk církvi zrealizování svého neměnného cíle – dokončení rekatolizace ČR započaté v pobělohorské době.

ŘÍMSKOKATOLICKÁ CÍRKEV SE SKRÝVÁ ZA DEMOKRATICKE IDEÁLY

Římskokatolická církev je nejdéle existující a současně nejrozsáhlejší totalitní a diktátorský systém, jaký se na naší planetě vůbec objevil. Avšak i přes svoji hegemonistickou povahu se dovede za každého režimu a za každé vlády naprosto bezkonkurenčně přizpůsobit domácímu prostředí na kterémkoli místě Země. Je přitom jedno, zda je současně v jedné části země prostředí revoluční, v sousedství kvete demokracie a o kus dál vládne komunismus. Římskokatolická církev se dokáže přizpůsobit každému systému, byť i ve stejné době, každý dokáže infiltrovat a každý pak dokáže používat ve svůj prospěch nebo ho přímo přeměnit ke svému obrazu. Ironií je však ta skutečnost, že řk systém nikdy neuznává žádné svobodné systémy, i když s nimi spolupracuje. Tam, kde je římskokatolická církev v menšině tváří se, že svobodné politické systémy vítá, uznává a ctí. Tam, kde je ve většině, svobodné politické systémy dusí, paralyzuje, rozvrací a nakonec úplně likviduje.

Nejinak je tomu s demokracií v České republice. V současné době je řk církev v menšině. Časopis **Mezinárodní REPORT** s centrálním vydavatelstvím **Ignatius Press, USA** však prozrazuje, že se „postavení křesťanů brzy změní, protože už dnes na 200 narozených dětí podle statistiky připadá minimálně 120 pokřtěných. »Poprvé od začátku století bude mít česká populace větší podíl křesťanů než nekřesťanů. Během jedné generace křesťané budou mít šanci stát se vlivnou, ne-li rozhodující politickou silou«” (**Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.20**). („Křesťané“ = římskokatolíci, „nekřesťané“ = všichni, kdo se nepodřídí řk církvi, „křest“ = římskokatolický křest svätenou vodou).

Co o tom soudí poslední papež Jan Pavel II.? „*On, stejně jako každý papež, považuje za samozřejmé, že tam, kde je církev silná, se její moc musí používat k tomu, aby postavila mimo zákon to, co sama odsuzuje. Papež Pius IX., který byl prohlášen za neomylného ... v roce 1870, o tom mluvil celkem otevřeně.*“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.23**).

Proto se řk církev v ČR přetvařuje, že „vítá demokratické změny“, nicméně doufá, že pod pláštěm demokratických změn a svobod dosáhne snadno svého cíle, to je posílí své pozice, přivlastní si všechny majetek (objekty, budovy, lesy, pozemky a další), který přímo či nepřímo souvisí s řk církvi a dokončí totální katolizaci ČR započatou v pobělohorské době. O plánovaném využití demokracie pro cíle Vatikánu čteme tuto důležitou informaci z prosince roku 1990:

„Není pochyb o tom, že poválečný úspěch křesťansko-demokratických stran v Evropě přesvědčil Vatikán, že sociální demokracie s křesťanským štítkem je cestou vpřed, a to zvláště po očividném krachu komunismu. Jezuité, využívající katolickou Akci a další formy politické činnosti a nátlaku, sehráli klíčovou roli v těchto úspěších v západní Evropě a jsou připraveni dosáhnout téhož na Východě. Papež konkrétně vyzval tovaryšstvo, aby vycvičilo kněze pro východní Evropu, aby tak římskokatolická církev získala to, co deník The European nazval »vůdčí úlohou v politické reformě Východní Evropy.« (The European, 14.-16. prosince 1990).

Time Magazine téhož měsíce oznamuje, že uprostřed prosince 1990 se v Římě sešli jezuitští experti, aby si tuto práci naplánovali. Jezuité, kteří v současné době vychovávají 1,8 milionů studentů na kolejích a školách po celém světě, jsou považováni za »intelektuální elitu«, která vzdělává smetánku katolické společnosti a zároveň se považuje za největší misijní útvar v katolické církvi." (**Time Magazine, 10. prosince 1990; Michael de Semlyen: All Roads Lead to Rome?, 1993 Dorchester House Publications, str. 136-137**).

Papežství se ve Východní Evropě obléká do demokratického pláště a hlásí se k demokratickým osvobozujícím principům a k demokratickým ideálům. Na odív veřejnosti staví své „přesvědčení“ o nutnosti respektovat „obecné blaho společnosti“, „svobodnou vůli každého člověka“, „svobodu jako takovou“, „právo na život“, „svobodu vyznání“, „náboženskou svobodu“, „respektování osoby jako takové“, „společenský blahobyt a rozvoj“, podílet se na rozvíjení demokracie a svobodných a spravedlivých politických útvarů atd. Tato slova nacházíme v římskokatolickém **ka-techismu** z roku **1995**.

Stejnou strategii také nyní hrají české klerikální politické strany. Sledujeme-li jejich řečnické akrobacie a útoky na demokraticky zvolenou ČSSD, pak máme dojem, že tyto strany jsou ještě demokratičtější než demokracie sama. Jejich největší starostí je právě ono zmiňované „obecné blaho společnosti“, „zajištění těch nejlepších potřeb pro člověka“, „zajištění té nejspravedlivější vlády na zemi“ apod. Jakmile vláda nebo parlament učiní nějaké kroky, které tyto provatikánské strany posouvají do správně vymezeného postavení, ihned křičí jako ti nejoblíbenější pod sluncem, poukazují na nedemokratický postup a dovolávají se soucitu a porozumění celého národa. Tutéž taktiku lze sledovat také u současné české řík církve.

Kromě toho se papežství ve východních postkomunistických zemích obléká do roucha charitativních činností a akcí (koncerty), humanitárních akcí, proniká do nemocnic jako ten nejpovolanejší k péči o nemocné, buduje tábory pro drogově závislé, úzkostlivě se zastává práv menšinových skupin (zvl. Romů), vybízí k adopci dětí na dálku apod. I toto všechno je součástí římskokatolické propagandy a od veřejnosti se neřádá nic víc než jen neustálý obdiv a chvála římskokatolických aktivit.

Druhý, zatím poslední Vatikánský koncil (1962-65) přinesl »aggiornamento«, to je přiblížení se k běžnému životu v mnoha ohledech, například národní jazyk při mši, užívání bible apod., aby se římskokatolická církev mohla s lidmi druhé poloviny 20. století vůbec dorozumět. Nezměnilo se však základní: Římskokatolická církev (Vatikán) zůstává »ústavou spásy«, to je prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Papež tedy zastupuje Boha na zemi. Struktura řík církve je hierarchická; neomylnou hlavou ve věcech víry je stále papež. Skutečně demokratické prvky jsou i dnes s římskokatolickou církví neslučitelné, i když Vatikán a jeho organizace – římskokatolická církev – nyní oblékla šat formálně (slovně) utkaný z demokratických zásad jako své nejcnostnější roucho.

Pod záminkou „boje za lidská práva“ jsou řík církví podporovány v různých zemích také etnické čistky proti tzv. nepřátelům vatikánské politiky. Například z katolického Chorvatska (které za podpory Vatikánu úzce spolupracovalo s nacistickým Německem za 2. světové války a tím se podílelo na vyvražďování srbského národa) bylo s velikou podporou Vatikánu vysídleno 300 tisíc pravoslavných Srbů, obdobně i z Makedonie 200 tisíc. Dělo se tak v rámci násilné rekatolizace Balkánu. (Viz důležitý dokument: Videokazeta ze **17.8.1999 TV Max** a tam, jak řík církev vyvražďovala pravoslavné Srby).

ZÁVĚR:

Řík církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím samotné demokracie tím, že se schovává za její ideály a za její osvobozující principy. Tutéž strategii uplatňují i klerikální strany (v ČR: US, ODA, KDU-ČSL, DU, Nezávislí a další) a klerikální politici. V současné době je to nejúspěšnější taktika infiltrace veřejného mínění. Konečným cílem je vštípit veřejnosti mínění, že řík církev je demokratický, liberální, pluralitní a svobodmilovný systém.

ŘÍMSKOKATOLICKÝ KATECHISMUS Z ROKU 1995

Je souborem pravidel pro každého člena římskokatolické církve. Jeho učení je oproti předcházejícím katechismům naprosto odlišné. Jeho osnovu vyhlásil Papež Jan XXIII. na svém II. vatikánském koncilu (1962–1965) v programu o „*obnově myšlení, činnosti, mravů a mravní síly...*“ a nasměroval řík církev k otevřenosti a k přátelství vůči protestantským a nekatolickým církvím. Na základě závěrů přijatých na tomto koncilu byl v letech 1985 až 1992 pod vedením papeže Jana Pavla II. sestaven nový římskokatolický katechismus.

Při studiu tohoto katechismu nabýváme dojmu, že pokoncilní papežství je snad nejdemokratičtější a nejsvobodomylnější systém, jaký kdy svět viděl. Jeho cílem je předvést řík církev jako nevyšší ochránkyni lidských práv, svobod a ideálů. Snad na každé stránce nacházíme výrazy jako blaho, svoboda, láska, taktnost, tolerance, ochrana práv člověka, spravedlnost, pravda, právo na život, humánnost, dále nacházíme odsouzení zločinů, bezpráví, útlaku, pronásledování apod. Avšak ani v jedné ze svých vět nový katechismus neodsuzuje ani nezpochybňuje ani neruší všechna předešlá římskokatolická dogmata (viz kap. 11 – 18). Jako kdyby vůbec ani neexistovala.

Podíváme-li se však do starého katechismu kardinála Gibbonse z roku 1876 (vydáno v Olomouci), můžeme tam ještě tato římskokatolická dogmata vysledovat. Navíc je starý katechismus v každém svém článku koncipován konkrétně a výhradně pro římského katolíka. Má zřetelné římskokatolické určení a vymezení. Oproti tomu nový katechismus je naprosto nekonkrétní, všeobecný a ve svých formulacích místy až záhadný. Vůbec se nedá určit, pro koho je věrouka určena. Zda pro římského katolíka nebo pro nevěřícího člověka.

Nový katechismus je sice na jedné straně určen výhradně římským katolíkům (viz předmluva papeže Jana Pavla II.), ale na druhé straně předepisuje a určuje, co mají a nemají dělat všichni občané státu bez ohledu na víru. Nový katechismus diktuje, co má dělat celá společnost, co má dělat stát, co mají dělat politici, vláda a jak se má chovat každý člověk bez ohledu na vyznání. Staví se sice za římské katolíky, ale současně si přivlastňuje právo být kodexem mravnosti a morálky všem lidem na světě bez rozdílu. V katechismu se „*papežství samo pokládá za morálního soudce světa, za přímého zákonodárce...*“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.406**). Tváří se přitom jako vysoce humánní, liberální, shovívavý, taktní a tolerantní ke všem, ovšem bez konkrétních ryze římskokatolických postojů. Komu je tedy katechismus ve skutečnosti určen? Kdo se jím má řídit? Odpověď se ztrácí v rozplzlé šedi nekonkrétních a naprosto všeobecných definic a slovních akrobacií, pokud nepřipustíme, že nový katechismus je již přípravou na katolizaci celé veřejnosti. Pak katechismus nabývá nových a zcela logických rozměrů.

Nový katechismus proto důsledně zakrývá a vypouští taková slova jako *kacíř, jinověrectví, inkvizice, církevní tělesné tresty, právo řík církve na trest smrti* atd. Nový katechismus je vrchol skutečného pokrytectví a přetvářky celého římskokatolického systému. Je to pouze oficiální tvář zakrývající to, čím Řím ve skutečnosti je. Skutečná církevní doktrína papežské stolice se v tomto katechismu schovává za mravokárná a humanistická slova, jako například u hesla *genocida a zabití (str. 564-566)*, *politická pravomoc (str. 548-549)* nebo u hesla *války, mír, lítost, láska, pokora* atd. (**Katechismus katolické církve, Zvon, Praha, 1995, 1. vydání**).

V novém katechismu jsme svědky záměrného zaměňování pojmů církevních se světskými. To vede k domněnce, že katechismus pojednává o světských záležitostech a praktikách a že jsou tyto světské termíny v duchu „křesťanské lásky“ katechismem pouze komentovány podle „křesťanské morálky“. Dvoj i vícevýznamové termíny však v sobě ukrývají tu skutečnost (jak nám to historie již několikrát ukázala), že se církev chystá k převzetí vlády nad celým světem (tedy i nad českou zemí) neboť povolnost veřejnosti, vlád a parlamentů vůči římskému katolicismu je více než příznivá.

Celý nový katechismus je koncipován tak, aby byl nadčasově alibistický, neboli to znamená, aby se dalo dokázat přesně to, co římskokatolická církev potřebuje v každé době dokázat. Když bude dnes římskokatolický systém obviněn z toho, že v katechismu podporuje například trest smrti, bude dokazovat, že napsaná věrouka se týká pouze státu a státní politické moci. A když přijde v budoucnu doba, kdy vlády zemí uvolní zákony natolik, že papežské stolici bude dovoleno legálně (zákonně) trest smrti provést, změní katolicismus svůj dřívější výklad opět „v souladu s katechismem“ tak, že bude jasně zastávat trest smrti a dokazovat, že toto učení hlásá již od svého vzniku a podle pravidel katechismu.

Proto je katechismus záměrným kompletem napohled nesrozumitelných a výcevyznamových vět, aby vyhovoval římskokatolické církvi za každého režimu, kdy je katolická církev potlačována, a nebo kdy je naopak sama státní mocí.

Tento nový katechismus je proto schopen věroučně římskou církev podporovat jak v současné době tam, kde je církev druhotnou mocí, tak i v době budoucí, ve které se chce církev stát mocí prvotní a jedinou. Z každé kapitoly lze proto už nyní vidět, jak je římskokatolická věrouka v katechismu připravena splnit i tento budoucí záměr papežské stolice.

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltruje veřejné mínění také prostřednictvím svého souboru věroučných pravidel – katechismu. Řk církev ho veřejnosti předkládá jako kodex nejmorálnějšího učení pro každého člověka, jako soubor dogmat o tom, že řk církev je nejvyšší ochránkyní lidských práv, svobod a ideálů. V porovnání s utajovanými řk dogmaty (viz kap. 11–15) a se skutečnou zákulisní činností řk církve (kap.4–10, 16–29) ukazující skutečnou povahu řk systému však pokrytecká povaha katechismu zcela vyniká. Mnohoznačnost jeho termínů a výrazů je přípravou pro realizaci neměnného cíle řk církve – katolizaci (u nás rekato-lizaci).

INFILTRACE PROTESTANTSÝCH CÍRKVÍ – EKUMENA

Infiltrace protestantských církví probíhá již od poloviny 16. století, kdy reformační návrat k původnímu učení Bible svaté nabyl veliké síly. Do boje s reformací byli nasazeni jezuité. Zákeřnou změnou biblických textů se jim nakonec podařilo proniknout do všech protestantských církví, postupně je paralyzovat a zlomit jejich odpor k papežství jako ke světovládné duchovní i politické samozvané moci.

Cílem infiltrace protestantismu je v rámci ekumenického společenství spojit všechny reformační směry v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechna jeho nařízení jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Sama římskokatolická církev však není členem ekumenického hnutí, ovšem zasahuje do něj, ovlivňuje ho (viz např. **Charta oecumenica** vyhlášená v Ženevě / St. Gallen, červenci 1999, **ČZ, 12.3.2000, str.5–6**), usměrňuje a řídí a celé hnutí vede postupně k sobě jako k nejvyšší duchovní autoritě. Tento proces probíhá skrytě a pomalu.

Mezníkem v infiltraci protestantismu bylo v minulosti proniknutí a oslabení hlavně Luteránské a Anglikánské církve. Toto postupné, pomalé oslabování bylo krok za krokem korunováno konferencemi, které měly za úkol sjednotit různé protestantské směry a jejich učení. „Prvním pokusem o společnou akci měla být Konference o jednotně konané misii, svolaná na rok 1810 na mys Dobré naděje. Ta však realizována nebyla a sešla se nakonec až v roce 1888 v Londýně. Další misijní konference se pak sešla roku 1910 v Edinburgu a dá se říci, že od té doby začal napříč církvemi vanout nový duch porozumění a solidarity – duch ekumenismu. Bolestnou ránu však rozvoji ekumenismu zasadila první světová válka, v níž proti sobě stáli na různých stranách válečných front i křesťané. Po válce zpytovaly církve svědomí, že nedokázaly válečnému běsnění zabránit, a pokusili se – inspirovány vznikem mezinárodní Společnosti národů – vytvořit obdobné grémium mezicírkevní. V roce 1925 se tedy ve Stockholmu sešla Světová konference pro praktické křesťanství, která ignorovala dogmatické rozdíly a usilovala o spolupráci mezi církvemi na konkrétních praktických projektech. Jinou cestou se vydala konference Víra a řád svolaná v roce 1927 do Lausanne, která chtěla hledat společné hodnoty teologické. Tyto snahy bohužel překazila další světová válka. Teprve po ní přistoupily církve ke konkrétnímu činu a v roce 1948 založily v Amsterodamu Ekumenickou radu církví; nyní se nazývá Světová rada církví a sídlí v Ženevě.“ (**Planeta Země, č. 147, Říjen, 2004, str.224**).

V naší době již probíhá dokončování průniku všech ostatních, menších církví. V ekumenické Světové radě církví založené 23. srpna 1948 v Amsterodamu je dnes „sdruženo přes tři sta církví a římskokatolická církev s ní úzce spolupracuje.“ (**Mezinárodní REPORT, č. 1, Leden, 1999, str.44**). Později byla také založena Konference evropských církví (KEK) spolupracující s Radou evropských biskupských konferencí (CCEE) a s Katolickou biskupskou konferencí Evropy. (**Charta oecumenica, ČZ, 12.3.2000, str.5–6**).

Dalším mezníkem byl II. vatikánský koncil. Jedno z jeho prohlášení, **Spiritus Domini**, říká, že „Duch Páně je v současné době při práci v ekumenickém hnutí současnosti“ a zároveň zdůrazňuje, že toto ekumenické hnutí má dosáhnout jednoty všech křesťanů, která má být mezi „křesťany“ znovu vybudována. Všichni lidé mají vyznávat jednoho Ježíše (Spasitele a Pána), jednu víru a jedno eucharistické mystérium neboli římskokatolickou mši. **Dokument II. vatikánského koncilu, str. 515** říká, že „Všichni křesťané by měli být ekumenického smýšlení.“ Kromě toho také řk církev dnes učí, že „Ekumenismus by měl být adekvátním způsobem uveden do všech institucí, které vzdělávají lidi.“ To znamená, že všechny instituce, které vzdělávají kazatele a pastory a všechny univerzity a vysoké školy by měly podporovat ekumenické hnutí.

Na 4. zasedání II. vatikánského koncilu se tehdejší jezuitský generál řádu Pedro Arrupe projevil stejně tak aktivně jako jezuité na tridentském koncilu 1546–1563. Arrupe vystoupil s propracovaným plánem boje proti ateismu. Jeho nejsilnější zbraní se stala infiltrace a dialog s komunismem a s reformačními církvemi. 31. kongregace jezuitů (7.5.1965 – 17.11.1966) schválila 40 dekretů, které se zaměřují na sjednocení všech křesťanů do ekumeny a na její převedení pod správu katolické církve. Dále na boj s komunismem a ateismem formou „dialogu“, na podchycení všech laických katolických i nekatolických organizací a na jejich centralizaci pod jednu jedinou - římskokatolickou - církev. (**Missioni, 1966, Novembre, str. 42**).

V srpnu roku 1971 generál řádu Arrupe jasně v Liege prohlásil: „Řád musí dnes sehrát v katolické církvi stejně významnou, ne-li dokonce významnější úlohu než za časů Ignáce z Loyoly.“ (**L' Osservatore Romano, 21. 8. 1971**).

V září 1971 se konal v Dublinu IV. kongres o ekumenických otázkách, kterého se zúčastnilo na 120 jezuitských špiček ze 30 zemí. Zprávu nazvanou *Církev a církev katolická* přednesl americký jezuita E. Dulles. Vyzval řád, aby svou aktivitu v otázkách ekumeny zesílil a zdůraznil nezbytnost dialogu s křesťany - nekatolíky. Náplní ekumenických styků by se měly stát otázky vzdělávání, teologické úvahy a sociální apoštolát. (**America, 1971, sv. 125, č. 6, str. 141; L' Osservatore Romano, 20. 8. 1971**).

Proto nový řk **katechismus, 1995**, např. na **str.220, bodě 821**. obsahuje příkaz k dialogu „mezi teology“, k „setkávání křesťanů různých církví a společenství“, ke „spolupráci mezi křesťany v různých ob-

lastech služby lidem", k „veřejných modlitbách za jednotu křesťanů", k „duchovnímu ekumenismu", k „ekumenické výchově věřících a zvláště kněží" a ke „vzájemnému bratrském poznávání."

Proto v roce 1998 čteme např. i tuto zprávu: „Křesťanská konference se vyslovila pro dialog církví. Bohoslužbou ve Svatovítské katedrále a besedou s kardinálem Miloslavem Vlkem, který je od roku 1993 již dvě funkční období předsedou Rady evropských biskupských konferencí, skončila včera v Praze mezinárodní konference. Účastníci z více než 20 evropských zemí, mezi nimiž české hodnostáře zastupoval plzeňský biskup František Radkovský, vyzvali křesťany k jednotě a dialogu a zdůraznili priority ekumenické spolupráce křesťanských církví.” (LN, 2. února 1998).

Podíváme-li se do řk **katechismu, 1995** např. na **str.359–360**, jsou reformační církve nazývány „církvě odloučené“ a nekatolíci „odloučení bratři“. Tedy již ne „kacíři“ nebo „heretici“ či „bludaři“ jako v minulosti. Jsou přijímáni za „křesťany“ „a synové katolické církve je oprávněně uznávají za své bratry v Pánu“ (**str.219, bod 818, tamtéž**). Pokud však budou chtít tyto reformační církve světit (slavit) Památku večere Páně (řk eucharistii) v řk kostele, „je nutné, aby projeví katolickou víru...“ (**bod 1401**). Na **str.218, v bodu 816, tamtéž** se píše: „Dekret 2. vatikánského koncilu o ekumenismu objasňuje: »Jedině prostřednictvím katolické církve, která je 'všeobecným nástrojem spásy', je dosažitelná plnost všech prostředků spásy... jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, světil Pán všechno bohatství Nového Zákona, aby ustanovil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se musí přivtělit všichni,...«.”

V rámci ekumeny usiluje římskokatolický systém o sjednocení všech křesťanských církví a o odstranění teologických rozporů (**Charta oecumenica, ČZ, 12.3.2000, str.5–6**). Pochopitelně, že vůdčím vyznáním víry musí být vyznání římskokatolické. Řím se tím snaží v rámci Nového světového pořádku vybudovat jedinou, světovou supercírkvev, která by se skládala hlavně z vůdčí římskokatolické instituce, dále ze všech protestantských církví v rámci ekumenického hnutí, které budou uznávat nadvládu papežství, dále z židovství a z východních náboženství, jakými jsou např. islám či buddhismus. Všechny tyto složky světové supercírkve by pak měly uznávat autoritu papežství jako duchovní a politické moci.

Proto také souběžně s infiltrací protestantských církví probíhá infiltrace židovského náboženství, židovských sborů, organizací, institutů a vzdělávacích středisek a totéž pozorujeme i v aktivitách řk církve směrem k východním náboženstvím. V Německu se v r. 1999 např. uvažovalo o zavedení islámu jako státního náboženství s veškerou stejnou vládní a finanční pomocí státu „jako katolicismu a protestantským denominacím.“ (**Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.12**).

V současné době je hlavním cílem řk církve zlomit prostřednictvím ekumeny odpor protestantů k podepsání a zavedení papežského konkordátu s tím či oním státem. V Polsku byl podepsán konkordát mezi Vatikánem a polským parlamentem ovládaným Solidaritou v březnu 1997 (**Mezinárodní REPORT, č.1, Leden 1999, str.12**). I v ČR hrozí nebezpečí prosazení konkordátu. Tomu je však nutné zamezit.

Dnes, čteme-li římskokatolický tisk, je ekumenická spolupráce mezi římskými katolíky a protestanty na dennodenním pořádku. „Ekumenismus patří k prioritám spolupráce“, zdůraznila Rada evropských biskupských konferencí (CCEE) v prohlášení uveřejněném na závěr svého zasedání v Helsinkách ve dnech 1. až 4. října 1998, tedy rok po druhém Ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci. Rada také „požaduje větší úsilí katolické církve v oblasti ekumenismu“ (**Katolický týdeník č.43, 25.10.1998, str.3**). A tak řk církve mající vidinu plánovaného konkordátu na dosah zesílují tlak na ČR. **Katolický týdeník č.47, 22.11.1998, str.5** informuje, že 12. listopadu 1998 byli v nové budově Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze - Krči oceněni největší zasloužilci o ekumenický rozvoj. „Pamětní medaily za zásluhy o ekumenismus“ dostali na prvním místě apoštolský nuncius Giovanni Coppa a kardinál Miloslav Vlk, tedy vysocí římskokatoličtí funkcionáři.

Cíle římskokatolické církve a jejího jezuitského vojska pod rouchem ekumenických společenství v ČR jsou tedy jasné: Co nejvíce zasahovat do veřejného, politického, kulturního, ekonomického, vědeckého a hlavně církevního dění a všechny tyto roviny propojovat s „křesťanskou“ neboli římskoka-

tolickou církví a s římskokatolickou Evropou v čele s Vatikánem jako budoucím náboženským monopolem.

Dnes se řk církev snaží své skutečné ambice na monopolní postavení mezi všemi církvemi a na politické upevnění své dřívější moci zastřít pláštěm ekumenické spolupráce s ostatními církvemi. Pod rouchem přátelství, vzájemného porozumění, tolerance a bratrské jednoty si vytváří klidné, ničím nerušené prostředí, v němž postupně upevňuje své pozice a nenápadně tak nabývá na původní síle, jakou měla ve středověku a částečně i v novověku.

Jak dnes probíhá infiltrace nekatolických církví? Např. na evangelické a husitské fakultě studují římsští katolíci a jsou k dispozici pro dosazování do funkcí státního a církevního aparátu. Naopak římskokatolická fakulta je ideologicky přísně upevňována a střežena od protiřímskokatolických vlivů. V nekatolických církvích je často prosazována tolerance a ekumenický přístup znamenající přijmout prořímskokatolickou orientaci. Podvrtná ideologická činnost se nejednou provádí pod rouškou ekumeny. Například přednášky T. Halíka o Sarkandrovi, krutém moravskoslezském rekatolizátorovi, jehož vypodobnil jako příkladného světce a křesťana. V těchto církvích jsou šířeny i římskokatolické časopisy s nepřátelskou protireformační tematikou. Zmanipulovaní zástupci reformačních církví, zbavení reformačního povědomí a pod kontrolou řk církve pomáhají plnit rekatolizační cíle v ČR.

Avšak sami římsští katolíci jsou ekumeně zcela uzavření. Ač sami iniciovali prostřednictvím jezuitského řádu vznik ekumeny a ekumenických organizací a institutů, ač sami provedli a provádějí infiltraci všech nekatolických směrů, proudů a církví, ač sami ekumenismus podporují, ač samy ekumenické církve přejímají řk učení, svátky a tradice, řk církev se NIKDY s protestantským učením neztotožnila a nikdy také neztotožní. To prozrazuje např. i **Mezinárodní REPORT, č.2, únor, 2000, str.40–41**: *„Ekumenismus je dnes nutný, žít v přátelství a lásce a vzájemné úctě, v mravní i hmotné podpoře a ve snaze po plné jednotě. Ale není možné vybrat si z každé církve, co by vyhovovalo všem: kompilaci víry... Evangelické křesťanství se přiblížilo světu, takže není příliš odlišné od kultury světa... Proč by tedy měla udělat ze sebe církve katolická dvojníka evangelického křesťanství?! Moudří vidí dnes v katolické církvi jediný sloup, který si... zachovává pevnost pravdy a mravnosti. Není proto rozumným požadavkem autorita jedné osoby – papeže – případně sboru biskupů v čele s papežem?... Nekatolické církve včetně pravoslavné si uvědomují, že jim chybí nejvyšší autorita, která by je sjednocovala, že i v případě ekumenismu není nakonec s kým jednat.“* Se stejnou uzavřeností římských katolíků vůči učení všech nekatolických církví se setkáváme i na římskokatolické fakultě KTF na UK (**Mezinárodní REPORT, č.1, leden, 1999, str.3**).

Celý tento spis v podstatě ukazuje, jak řk církev usiluje o svůj vytčený tzv. neměnný cíl, tj. získat nadvládu a rozrušit demokratické principy a všechny reformační církve prostřednictvím ekumeny. Viz proslov Karla Lehmana na německé biskupské konferenci za přítomnosti Tomáše Halíka. Proslov byl uveden v **Katolickém týdeníku 17, 25.dubna 1999**: *„Musíme se přiznat k našemu neměnnému profilu.“... „Ekumena, která pouze uznává status quo, kde se nikdo nemusí měnit, je pro křesťana (římského katolíka) těžko snesitelná. Proto musíme mnohem více růst při souboji se silou druhého a nesmíme se spokojit s nějakým společným jmenovatelem.“*

ZÁVĚR:

Řk církev podle starých jezuitských taktik infiltrovala také všechny církve, všechny duchovní směry a všechna náboženská hnutí ve všech státech. Cílem je v rámci ekumenického společenství spojit všechny tyto směry, hnutí a církve v jeden jediný náboženský blok, který by podléhal papežství a vykonával všechny jeho rozkazy jako příkazy nejvyšší duchovní a pozemské moci. Nejbližším cílem řk církve je v rámci ekumeny zlomit odpor protestantských církví a judaismu k řk církvi a k jejím doktrínám, což má pak vyústit v podepsání a zavedení konkordátu mezi Vatikánem a příslušnou zemí. Dalším cílem ekumenismu je dát řk církvi ze strany

ostatních církví klidné, láskyplné a bratrské prostředí, dokud se sama řk církev nestane silnou a nadpočetnou nad ostatními, včetně nevěřících lidí. Po dosažení tohoto stavu pak plánuje zrealizovat svůj neměnný cíl – katolizaci země (u nás rekatolizaci započatou pobělohorskou dobou).

INFILTRACE VOJENSKÉHO SEKTORU; NATO A EVROPSKÁ UNIE

Rovněž silný vliv řk církve se projevil na Ministerstvu obrany a v útvarech jemu podřízených. Po roce 1989 byl v naší armádě rychle přebudován „princip masarykovské linie“ - pojetí dějinného odkazu naší historie. Z armády byly vymýceny husitské prvky a tradice zavedené TGM. Nastoupila tendenční výuka mládeže zejména ve výkladu historie našeho národa.

Infiltrace Ministerstva obrany a tzv. transformace armády neboli průnik římskokatolických vlivů do armády, její řk ideologizace pro válku na Balkáně (což je ve skutečnosti moderní křižácká výprava proti balkánskému pravoslaví v rámci „mírových“ sil NATO a OSN) a její zabudování do složek NATO probíhalo nejrychleji a nejmarkantněji za římskokatolických ministrů RNDr. Viléma Holáně (KDU-ČSL) (září 1994 – prosinec 1996), Miloslava Výborného (KDU-ČSL) (leden 1997 – prosinec 1997) a Michala Lobkowicze (ODS-US) (prosinec 1997 – červen 1998), který také podepsal „smlouvu o vytvoření funkce kaplana v české armádě... s představiteli církví zastoupenými Českou biskupskou konferencí a Ekumenickou radou církví. (LN, 29.5.1998, str.4).

Samo Severoatlantické společenství, NATO s dobře propracovanou vojenskou „duchovní péčí“ má své základy ve Vatikánu: „Zvlášť usilovně se činil papež a jeho lidé při zakládání severoatlantického společenství - NATO. Již roku 1946 poukázal Pius XII. ve svém projevu »Církev jakožto životní princip lidské společnosti« na nutnost nadnárodního západního společenství států. Papež jmenoval do sboru kardinálů několik nových, neitalských členů, dal tak své církvi kosmopolitický ráz a nabídl ji demonstrativně nadnárodním záměrům západu... Podle představ Vatikánu mělo toto západní společenství států nejprve podchytit Itálii, Rakousko, Francii a západní Německo. Vatikán uplatňoval všechn svůj diplomatický vliv, aby tento plán uskutečnil, a není tajemstvím, že papež měl pak na výstavbě a zdokonalování NATO podstatný podíl. V četných projevech uděloval stále nové pokyny k »integraci Evropy« (vzpomeňme na dnešní snahy o integraci Evropy a jak je papež neustále schvaluje a popohání k realizaci) a napomínal západní politiky, aby se rychle dohodli na severoatlantické válečné alianci. Učinil tak například ve vánočním poselství z roku 1953 v projevu před V. celostátním sjezdem Svazu katolických právníků Itálie dne 6. prosince a v projevu o stavu a úkolech evropského sjednocení ze 13. června 1957. V této souvislosti je také třeba se zmínit o soukromých audiencích, které Pius XII. stále uděloval politikům a vojenským velitelům NATO ke konzultačním účelům, a to bez ohledu na náboženské vyznání účastníků. Na podporu severoatlantického vojenského společenství pořádá Vatikán již několik let takzvané Evropské studijní týdny. Ačkoli se o průběhu zachovává přísné mlčení, umožňuje vystupování určitých osob učinit jisté závěry o předmětu těchto porad. Na Evropském studijním týdnu, který se konal od 27. února do 1. března 1956 v Římě, promluvili jako hlavní řečníci spolkový ministr války Strauss a kardinál Frings... V Německu jsou to především biskupové (protestantští) Dibelius, Halfmann, Stählin a probošt Asmussen, kteří se ve vleku Vatikánu aktivně účastní válečných příprav ve prospěch NATO. Kruh kolem Asmusena přitom neusiluje pouze o spolupráci politickou, nýbrž i o rekatolizaci protestantismu na poli teologie. Hledí toho dosáhnout přes Mariologii, jak dokazuje jeho spis: Maria, matka Boží. Jednotná fronta mezi katolicismem a protestantismem je základem takzvaného jednotného západního světového názoru, jenž je ideovou nadstavbou NATO... Proto také kladou vedoucí činitelé NATO velký důraz na vojenskou duchovní péči.“ (Karl A. Molnau: Hříchy politického katolicismu, pravá tvář církevní hierarchie, str. 149-152).

*„Spodním tónem papežské politiky v posledním století je ustálené přesvědčení, že silně militaristické Německo je nezbytnou podmínkou pro to, aby si římskokatolická církev udržela své přednostní postavení v křesťanství.“ (Lehmann, *Ibid*, str.23).*

Americká armáda, vzor pro budoucí vojsko NATO měla proto své římskokatolické kaplany. Téměř pokaždé tuto úlohu plnili jezuité nebo jejich spolupracovníci z řad římskokatolických kněží. Jakou funkci plnili tito lidé? *„Vojákům předkládají a namlouvají, že jejich důstojníci nejsou nic víc a nic méně než zástupci Boha... Důstojník si vyžaduje poslušnost na základě moci, která pochází od Boha... Nesmýšlej o důstojníkovi jako o člověku, který se snaží dostat z tebe co nejvíc. Smýšlej o něm jako o zástupci Boha.“ (J. Lavreckij: **Vatikán, náboženství, finance a politika, Bratislava, 1958, str. 263-264**).*

Ve slépějích papeže Pia XII. pokračuje i papež Jan Pavel II. Při návštěvě ČR v r.1997 prohlásil: *„... je naléhavé umožnit církvi, aby byla přítomna v oblastech převážně duchovního rázu, jak je tomu už dlouho v jiných evropských zemích. Mám na mysli vyučování náboženství ve státních školách, které si zaslouží, aby bylo považováno za zásadní přínos k budování Evropy, která má základy v onom bohatství křesťanské kultury, která je společná národům evropského Východu i Západu. Myslím dále na pastorační péči v nemocnicích a ve věznicích a obzvláště na duchovní službu v armádě, vykonávanou dobře připravenými vojenskými kaplany. Dozvěděl jsem se o prvním pokuse v tomto smyslu v oddílech rozmístěných v Bosně, který má dobrý úspěch, a to nejen u katolických vojáků. A když jsem připomenul tyto úlohy, pak bych také chtěl objasnit, že Svatá Stolica poznává přímo vaše tužby a potřeby a je vždy k vaší dispozici, aby vám poskytla diskrétní a konkrétní spolupráci při řešení těchto problémů“ (Projev papeže Jana Pavla II. v České republice, Apoštolská nunciatura, Setkání se členy České biskupské konference, Praha, 25.4.1997).*

Sám Vatikán si přeje a přál zapojení ČR do evropských struktur, tedy do Evropské unie a do aliance NATO. A můžeme také v souladu s tím pozorovat, jak mnoho provatikánských nebo přímo řk politiků z bývalé ODA, z US a z KDU – ČSL, jakož i dřívější Tošovského vláda a sám prezident V. Havel tlačili a tlačí dodnes veřejnost k názoru, že si to koneckonců veřejnost sama přeje a že je to v jejím zájmu.

Je to manipulování veřejným míněním. Veřejnosti je prokatolický názor na EU a NATO různými politiky, redaktory a moderátory mistrně podsouván, a to ve stále větší intenzitě. Tohoto jsme byly svědky už v roce 1991. Všimněme si například postoje moderátora ČRo, Ivana Hoffmana, jednoho ze šesti vyzывatelů ke vzniku křesťanskodemokratického hnutí na Slovensku: *„Domnívám se, že nejen naše dva národy, ale celá Evropa se může spojit právě na základě křesťanského duchovního odkazu.“ (Katolický týdeník č.4, 27.1.1991, str.4).*

Nebo si vzpomeňme na slova bývalého federálního politika, předsedy slovenské vlády v rámci ČSFR, dr. Fr. Mikloška, který *„očekával, že církev bude ve společnosti prorockým hlasem“* a který *„se ztotožňuje s varovným hlasem Jana Pavla II.: Bud' bude Evropa křesťanská (tj. římskokatolická), nebo nebude vůbec“ (Katolický týdeník č.1-2, 13.1.1991, str.9).* Je to však už výrok papeže Pavla VI. (*Mezinárodní REPORT, č.2. únor, 2000, str.6*).

*„Kardinál (Vlk) zdůraznil potřebu »znovuobjevit duchovní základ Evropy« a dát procesu sjednocování kontinentu pevnou základnu tradičních morálních hodnot. Ke splnění tohoto požadavku by podle jeho slov mohla rozhodujícím způsobem přispět »inspirující síla křesťanské víry«... Kancléř Kohl vysoce ocenil přínos kardinála Vlka k demokratickým změnám v ČR a také jeho úsilí o dodání duchovního rozměru evropskému sjednocovacímu procesu.“ (Katolický týdeník č.4, 25.1.1998 nebo podobně také *Katolický týdeník č.5, 2.2.1997*).*

Na síti Internetu se můžeme dočíst, že pětaosmdesátiletý *„... někdejší následník rakousko-uherského trůnu, nejstarší syn posledního rakouského císaře Karla I. a nynější poslanec Evropské parlamentu a předseda Panevropské unie, Otto von Habsburg... je... přesvědčeným stoupencem společných evropských institucí, jako je Evropská unie (EU). V rozhovorech pro tisk často zdůrazňuje její funkci jako bezpečnostního a politického útvaru. Její úloha ekonomická je podle něj až na*

druhém místě... Setkal se s prezidentem Václavem Havlem a začal se zasazovat o přijetí bývalých satelitů někdejšího sovětského impéria do evropských struktur... Otto Habsburský vystudoval státní a sociální vědy na katolické univerzitě v Lovani... V polovině třicátých let Habsburg vstoupil do Panevropské unie usilující již tehdy o integraci Evropy na křesťanských a demokratických základech..." (**ČTK, Praha, 19. listopadu 1997**).

A papež se modlí slovy: „Nejsvětější Panna Maria, milovaná a uctívaná jak na Východě, tak i na Západě, kéž vyprosí dnešním křesťanům, aby svorně pracovali na nové evangelizaci (tj. pokatolictění) a aby se všechny evropské národy setkali v jednom společném domě (tj. pod římskokatolickou církví v čele s Vatikánem), kam by každý vnesl svůj přínos... (Z promluvy Jana Pavla II. před modlitbou Anděl Páně 15.2.1998).“ (**Katolický týdeník č.8, 22.2.1998**).

Proč si toto zapojení východních postkomunistických států do Evropy přeje Vatikán? Jak NATO, tak i Evropská unie a další organizace, které s tím souvisejí, jsou ve skutečnosti dětmi římské papežské stolice z dřívějších let a právě za pomoci těchto struktur bude probíhat další katolizace v Evropě. Z pohledu Vatikánu je proto nutné, aby tyto papežské organizace pohltily a dostaly pod svou moc celou „křesťanskou“ (ve skutečnosti římskokatolickou) Evropu.

Mezinárodní organizace jsou obsazovány podle přísného výběru na základě zájmu mocností (viz **Dwight L.Kinman: The World' s last Dictator, str.18, 23**). V EU hraje exkluzivní roli právě Vatikán. Proto hnací silou vstupu ČR do EU byli od počátku zejména kardinál M. Vlk, prezident V. Havel, předseda Křesťanské akademie. jezuitský kněz Tomáš Halík (včetně jím organizované iniciativy Impuls 99 a údajně nepřímo také výzvy: Děkujeme, odejděte), politické strany stojící za zájmy řk církve (KDU-ČSL, ODA, DU a US). Tito představitelé rovněž rozpoutali za pomoci prezidenta Havla kampaň proti opoziční smlouvě mezi ODS a ČSSD, která prý proces přijetí brzdí a zpomaluje.

Vedení řk církve zůstává v současné době stále na mezinárodní politické scéně a ideologicky se podílí na koncepci svého programu. Dokladem toho je zajištění pozic v EU (například soudnictví, školství a výchova, mezinárodní instituce). Výrazným příkladem je spolupráce evropských jezuitů na tzv. evangelizaci (rekatolizaci) Evropy.

Řk církev pracuje intenzivně na rekatolizaci Evropy rovněž prostřednictvím svých rozvětvených jezuitských evropských organizací: CEO, OCIPE, FCE, Evropské školy aj.:

„*Evropská společenství, která spadají do CEO (konference evropských provinciálů, to je vedoucích jednotlivých oblastí jezuitského řádu) jsou tři: Brusel, Straßburg a Sarajevo. Jezuitská evropská díla (organizované akce) jsou také tři:*

- **OCIPE** (Office Catholique d'Initiative pour l'Europe = Služba katolické iniciativy pro Evropu)
- **FCE** (Foyer Catholique Europeen = Evropské katolické středisko), a
- **Evropské školy**, které se snaží utvářet budoucího občana prostřednictvím křesťanských (tj. římskokatolických) hodnot.“ (**Časopis Jezuité, č.1, ročník IX, r.2000**).

ZÁVĚR:

Vatikán infiltroval podle starých jezuitských taktik také všechny militaristické organizace prostřednictvím vojenských kaplanů, inicioval a plně podporoval vznik nadnárodního NATO a nadnárodního sdružení všech evropských států – EU. Cílem těchto aktivit je kromě jiného také usnadnění a urychlení katolizace států bývalého Východního bloku včetně ČR.

ZÁKULISNÍ CENTRALIZACE

Jedním z hlavních prostředků k dosažení cílů, jak jednat „přes hlavy lidu“ (tj. soustředit moc do rukou jednotlivce nebo organizace do jednoho řídicího centra), čímž se omezí pravomoc a dosáhne se

podřizování mas lidí i celých národů jednotlivci, je centralizace. Rozhodující vliv v těchto centralizovaných organizacích mívají nejvýznamnější velmoci, ostatní členské země víceméně přispívají k dosažení jejich vytčených cílů. Napohled jakoby demokratické společenství je tedy prakticky zmanipulované.

Příkladem zákulisní centralizace je např. NATO, Evropská unie, Světová banka, OPEC (centralizace zemí vyvážejících ropu), globalizace světa, ekumenismus a jiná centralizovaná hnutí, organizace a společnosti. Např. v Ekumenické radě církví jsou zástupci jednotlivých církví, kteří za své církve jednají (jedinci jednají za celou církev). Ovšem hlavní slovo má jednotlivec – vedoucí – předseda Ekumenické rady církví. Tímto předsedou (jednotlivcem) jsou všechny zúčastněné církve manipulovány, aniž mají skutečnou možnost tuto činnost ovlivnit. Centralizace je v podstatě shrnutí kompetencí a pravomocí do rukou jednotlivce, který má pověření prosazovat a realizovat potřebný program a politiku. Tato činnost je většinou zdůvodňována potřebnou koordinací. Jde prakticky o postupné omezování a oklešťování kompetencí a tím zvyšování podřízenosti ústřední instanci. Při centralizaci je zajištěna podřízenost politické nebo jakékoliv jiné organizace vrcholné ideologické moci.

Žádoucí politiku centralizačních mezinárodních organizací zajišťují vybraní absolventi jezuitských diplomatických škol v USA a Anglii. Výběr zástupců z jednotlivých členských zemí do těchto centralizačních mezinárodních organizací bývá velmi cílený, aby v nich prosazování činnosti a cílů fungovalo hladce a bez překážek. Prokazatelně existuje souhra mezi nejvyššími funkcionáři školenými ve speciálních diplomatických jezuitských školách v Anglii a USA, kteří se mají stát vůdci nového světového řádu. Tento nastupující nový řád světové politiky je přesně založen na principech a zásadách jezuitského řádu, ze kterých již několik staletí vychází veškerá činnost, tj. taktiky a praktiky řík církve v mezinárodní politice.

NATO, EU a další mezinárodní organizace fungují na principu podřízenosti zájmům mocností, které jsou v těchto organizacích zastoupeny a mají rozhodující slovo a pravomoci. Například ředitel NAI, Jeffrey Gedmin, na otázku, zda jsou USA ochotny v případě nějaké potřeby skutečně poskytnout pomoc, odpověděl: *„Jde o to, aby Evropané nezatáhli USA do válek, které nebudou v zájmu USA. Když USA nebudou chtít, tak prostě nikam nepůjdou...“* (**zpráva z denního tisku, 24.3.1998**). Co pokládají USA za svůj zájem? *„USA jsou mimořádně zainteresovány na neomezeném přístupu k surovinám v zahraničí. Kdyby se mělo rozhodnout o životních zájmech národa, rozhodně použijeme sílu, a když to bude nevyhnutelné, tedy i jednostranně.“* (**Bill Clinton, r. 1994, denní tisk 22.12.1997**).

Např. Tošovského vláda, která nevzešla z demokratických voleb, byla organizována na jezuitském principu poslušnosti k nejvyšší církevní autoritě. Její sestavení podléhalo principu jezuitského řádu a byla složena převážně ze členů stojících za politikou kléru. Jak její kroky prozrazovaly, upevňovala s řík církví kontakty a organizovaně plnila její úkoly.

Nepřítelem pro vedení řík církve je každý, kdo odporuje poslušnosti a podřízení se zájmům jejího vedení. Proto například Pavel Dostál, ministr kultury, zpočátku narazil na silný odpor při řešení otázky vztahu církve a státu. Rovněž i všichni další, kteří svou činností a zájmy nejsou ochotni se podrobit a podřídit autoritě církve, budou narážet na odpor.

Kult přísné organizace a absolutní poslušnosti nejvyššímu představiteli řík církve lze pozorovat, když jde například o veřejné vyjádření stanovisek k určitým záležitostem, na kterých je řík církev zainteresována. Pak je možné zjistit, že všichni stojící za politikou řík církve, mají stejné, uniformní stanovisko. Příklad z poslední doby: Válku v Jugoslávii veřejně schválil hned po zahájení bombardování papež Jan Pavel II, krátce na to u nás kardinál M.Vlk, Daniel Hermann z Biskupské konference řík církve, Tomáš Halík, V. Havel a členové klerikálních politických stran u nás, to je KDU-ČSL, US, ODA s Danielem Kroupou (o jeho římském katolictví viz např. **Katolický týdeník č.11, 1996, str.4; příloha MF Dnes, 14.10.1993, str.20; ČRo 1, 19.8.2000, pořad: Doteky víry, 21.00–22.00**) a tzv. vybrané, prověřené, elitní skupiny společnosti našeho národa, stojící za zájmy řík církve.

V řk církvi existuje tvrdá disciplína a poslušnost, a to jak v aparátu řídicím, tak v aparátu pomocném. Do pomocného aparátu jsou vybráni a zapojeni také pro řk církve přijatelní členové z řad nekatolíků a odborníků. Například ve sdělovacích prostředcích, v náboženské redakci, v různých křesťanských společenstvech, v politickém aparátu i v ekumenických organizacích, na teologických fakultách i vysokých školách humanitního i technického směru a jinde. Tito lidé postupně zapadají do tohoto systému organizační poslušnosti, jsou doslova zmanipulováni, a aniž si to přímo uvědomují, slouží ideologii řídicího aparátu řk církve. Dokonce po dlouhých kontaktech se shledává, že se tito lidé mění povahově i názorově. I osobně slušní a vstřícní lidé, jakmile se dostanou do soukolí této *organizační hierarchie*, přestávají být vlastními pány, musí se podrobovat římskokatolickým záměrům. Když se z této závislosti někdo pokusí vymanit, je nejen zbaven vlivu, ale zpravidla je mu znemožněno jakékoliv další působení.

Poslušnost prostých řk věřících, kněží a biskupů svému papeži jasně definovala již stará dogmata (viz **kap.11–15**). O papežových pravomocích a nárocích na své poddané hovoří mnoho velmi solidních studií a historických pojednání. Ze všech vyplývá, že si papež nárokuje bezmeznou, slepou a nekompromisní poslušnost nejen ve všech otázkách řk doktrín, ale i ve věcech politických: „... *papež je nejenom biskupem Říma, ale také biskupem celého světa. Stejně tak Benedikt XIV řekl: »Papež je hlavní kněz celé církve, který může vzít z jurisdikce biskupa jakoukoli místní církve, kdykoli si to bude přát.«*“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.153**). „*Věrní katolíci musí poslouchat nejen jasně narýsované učení, ale i obvyklé autoritativní učení, jak to vyjádřili papež a biskupové.*“ (**Ibid, str.154**).

Jinými slovy to v konečném důsledku znamená, že každý prostý římský katolík a každý řk kněz a biskup a další funkcionáři celého řk systému musí bezpodmínečně na prvním místě poslouchat a respektovat papeže a vyplňovat nejprve jeho vůli a teprve potom na druhém místě smí poslouchat a plnit nařízení vlády a státních úřadů země, ve které žijí. Každý římský katolík je proto nejprve občanem Vatikánu s jeho římskokatolickým náboženským systémem, kterému plně podléhá a patří i fyzicky a teprve potom je občanem své vlastní země. Nikdy tomu nebude naopak. Autorita papeže a biskupů je podle neměnných dogmat vždy víc než autorita státu, jeho vlády a úřadů. Práva a povinnosti řk občanů k papeži a jeho biskupům jsou vždy nadřazeny nad právy a povinnostmi k jejich vlastní zemi. Proto také papežství nikdy nehájilo jiné zájmy než své vlastní a někdy i svých řk věřících, avšak nikdy nehájilo práva a svobodu nekatolíků nebo dokonce lidí nevěřících. „*Lev XIII řekl, že politicky »je vždy opravdu nutné, aby hlavní zájem byl – myslet nejvíce na to, jak sloužit zájmům katolicismu... Po druhé světové válce byl Pius XII. připraven exkomunikovat kteréhokoliv katolíka, který dal svůj souhlas komunistickému kandidátu místo katolickému.«*“ (**Ibid, str.160**).

Poslušnost biskupů nejlépe vyjádřil benátský kardinál a patriarcha, když v září roku 1894 vydal pastýřský list, kde píše: „*Když hovoříme o náměstkovi Krista, nesmíme obcházet pravdu, musíme poslouchat; nesmíme měřit, co řekl, abychom omezili rozsah naší poslušnosti... Společnost je nemocná... Jedinou nadějí, jediným lékem je papež.*“ (**Ibid, str.273**) „*Biskupové nepřísahají, že budou sloužit církvi a náboženství, ale že budou »udržovat, bránit, rozšiřovat a podporovat práva, pocty, privilegia a autoritu svého pána, papeže.«... biskupové nemají žádnou nezávislost. Srozumitelně řečeno: biskupové a teologové mohou sloužit pravdě pouze svou poslušností papežovi.*“ (**Ibid, str.153, 154**). To se pochopitelně týká i všech řk prostých věřících a laiků vůči jejich knězi a vůči všem řk biskupům a kardinálovi.

„*Podle dekretu Pastor aeternus, hlavního dekretu I. vatikánského koncilu (1869), papež není pouze »dohlížitelem« nebo vysokým administrátorem církve. Má »plnou a nejvyšší jurisdikci církve v těch otázkách, které se týkají předpisů a nařízení církve, rozšířených po celém světě.« Papežova moc je svrchovaná; vztahuje se přímo a s okamžitou platností na každý kostel, každého pastora, každého laika. Koncil prohlašuje, že toto tvrzení znamená... »zachovávat jasné a výslovné dekrety obou našich předchůdců, římských papežů a všeobecných koncilů.«*“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.261–262**).

ZÁVĚR:

Řk systém používá zákulisní centralizaci jako prostředek k oslabení pravomoci ve všech oblastech společenského, politického, ekonomického, vojenského, kulturní a náboženského života. Prostřednictvím zákulisní centralizace Vatikán iniciuje a spoluvytváří nadnárodní organizace, instituce, hnutí a společnosti (např. NATO, EU, Ekumenismus aj.), které shromažďují a předávají Vatikánu strategické informace. Tyto centrální orgány mají současně výkonnou pravomoc k prosazování ideologických cílů řk církve a ke svazování nižších organizačních článků. Centralizované subjekty jsou „prodlouženou rukou“ Vatikánu sloužící k realizaci neměnného cíle – k totální katolizaci celé Evropy a dalších kontinentů. Jejich spolupráce s Vatikánem je založena na přísné poslušnosti celému řk systému podle schématu: Napřed musíš poslechnout papeže a jeho biskupy, pak teprve ty ostatní. Napřed patříš Vatikánu a papeži, teprve potom těm druhým.

POUČENÍ Z DĚJIN A TAKTIK ŘÍMSKOKATOLICKÉHO SYSTÉMU

V předchozích dvou částech bylo stručně ukázáno, že v pozadí za politickou a náboženskou zákulisní činností v ČR stojí hlavně římské církve, která přesně podle plánu a svých cílů infiltruje krok za krokem všechny oblasti společenského, politického, kulturního, ekonomického, vojenského a vědeckého života. Bylo rovněž zdokumentováno, že tato zákulisní římská infiltrace je prováděna s podporou některých představitelů státu, některých vládních orgánů, některých státních úřadů a všech klerikálních politických stran.

Taktiky a dějinné souvislosti načrtnuté v předchozích dvou částech nás vybízejí k velmi důležitému, závažnému souhrnnému závěru:

Přímým konečným důsledkem zákulisní činnosti římskokatolické církve v České republice JE LIKVIDACE PŮVODNÍCH KŘESŤANSKOBIBLICKÝCH HODNOT A PŘEMĚNA DEMOKRACIE NA ŘÍMSKOKATOLICKÝ SYSTÉM neboli REKATOLIZACE CELÉ SPOLEČNOSTI A STÁTU S CÍLEM VYBUDOVAT RYZE ŘÍMSKOKATOLICKÝ STÁT.

Tak tomu totiž bylo v historii vždy, když se ve kterémkoliv království zavedly jezuitské taktiky a praktiky. Pokud se jim včas nezabránilo, pak jejich konečným důsledkem nebylo nikdy nic jiného než papežská katolizace celého národa.

Katolizace se odehrávala podle následujícího schématu: Jakmile se římskokatolický systém cítil v infiltrované zemi již silným, nastala veřejná likvidace původního, biblického učení Ježíše Krista z Nového zákona, výroky a myšlenky apoštolů se překroutily a předkládaly králi, jeho dvoru a lidem tak, aby papežství získalo trvalý náboženský monopol a trvalou pozemskou moc nad samotným králem. Pokud se proti tomu opět nikdo nevzepřel, donutil jezuitský řád postupně panovníka k tomu, aby vyhlásil římskokatolické náboženství za státní a legální a všechna ostatní náboženství, hlavně reformační a židovské, za protistátní a nezákonné. Tím začala etapa římskokatolického státu a poslední etapa katolizace se mohla projevit ve své plné zrůdnosti.

Jakmile bylo dosaženo vyhlášení římské církve a jejího náboženství za státní, nastaly okamžitě represe, pronásledování, mučení, věznění a likvidace protestantských církví a protestantů s cílem úplného zničení všeho, co by jakkoliv připomínalo skutečnost, že římské papežství nebylo předtím žádnou státní náboženskou institucí a že si své místo pod sluncem dobývalo vždy ohněm, mečem a diplomacii.

Do dnešní doby se snaží římské církve v čele s papežstvím utajit pravdu, že původ dnešního římského systému leží v pohanském Římu a jeho náboženství, že náleží do Babylonu a Egypta. Do dnešní doby se snaží římské náboženské systémy zakrývat tu skutečnost, že než si vydobylo své současné postavení na Zemi, muselo předtím zlikvidovat mnoho křesťanských národů, mnoho křesťanských panovnických rodů a vyhubit každého, kdo odhalil jeho skutečný původ a kdo pochopil, že se římskopohanský náboženský systém narouboval na původní křesťanství a že si z jeho učení udělal svoji „křesťanskou“ masku. Římské papežství si v průběhu dějin muselo podmanit a podřídit všechny krále a císaře, každého panovníka a pokořit mnoho zemí, než si postupně vydobylo v jednotlivých zemích statut legální, státní, náboženské instituce v podobě „křesťanského“ systému a vytěsnilo tak protestantské církve z jejich postavení.

Tam, kde bylo papežství státem uzákoněné a zlegalizované, bylo okamžitě převedeno celé školství pod římskokatolickou správu, od škol nejnižšího stupně až po univerzity a vysoké školy. To samé se stalo s veškerým majetkem státu a všemi vojenskými a zbrojními složkami země. Od té chvíle všechno podléhalo Římu, který určoval, jak a s čím se má dál disponovat, neboť je papež od středověku pokládán za „nejvyššího administrátora a správce veškerého církevního majetku“, což bylo oficiálně vyhlášeno „podle církevního rozhodnutí číslo 1518 sbírky z roku 1917.“ (**Peter de Rosa: Temné papežství, str.31**).

Toto schematické shrnutí najdeme rozvedené ve všech historických studiích jako např. v literatuře od **J. Pekaře, R. Fülöp-Millera, J. A. Wylieho, T. V. Bílka, J. Micheleta, J. Kadlece, L. H. Lehmana, D. Hamšíka, P. de Rosy, G. S. Fabera, P. Allixeho, W. Jonese, H. Ch. Lea, J. G. Graye, J. H. M. d'Aubigného** a dalších.

Stejně tak postupoval Vatikán ve 30. letech našeho 20. století: „Papeži Piovi XI. se také zdál Mussoliniho výklad konkordátu příliš blahovolným při posuzování svobody jiných náboženství v Itálii. Pius trval na tom, že jiná náboženství nemají v Itálii žádných práv a že je jim jen »dovoleno« sloužiti Bohu z důvodů klidu. »V katolickém státě«, řekl Pius, »musí být svobodě svědomí a diskusím rozuměno v souhlase s katolickým učením a zákonem, který je potlačuje«. Prohlašoval rovněž, že nemůže být dovolena kritika katolického náboženství a že podle podmínek konkordátu podléhá jakákoliv diskuse o náboženství trestu podle zákona, ať již je to diskuse ústní nebo psaná, neboť by »snadno mohla svést z cesty dobrou víru těch, kdo jsou méně osvíceni«. V roce 1930 Mussolini sám dal přepsat trestní zákoník a v článku 402 předepsal trest vězení každému, kdo snižuje tzv. »státní náboženství.«“ (**Lehmann, Ibid, str.21, 22**).

O dnešní situaci např. v USA píše bývalý římskokatolický kněz Lehmann toto: „Dokonce i nejliberálnější katolický církevní hodnostář v USA, Msgr John A. Ryan, opakuje znovu a znovu, že Spojené státy v případě, kdyby se staly zemí s katolickou většinou, byly by nuceny změnit a změnily by svou ústavu tak, aby byl umožněn »politický zákaz« všech církví nekatolických. Cílevědomý postup římských katolíků v otázce postavení římskokatolické církve v demokratické Americe je autoritativně vyjádřen v oficiální učebnici právníckého oddělení katolické university ve Washingtonu D.C.“ (**Lehmann, Ibid, str.8**).

Proč se Američané dali oklamat činností a cíli řk církve? Jsou to hlavně tři důvody:

- „Jejich nezájem o vztahy mezi církví a státem, jež jsou důležitým faktorem ve vládě.“
- Jejich přehlédnutí katastrofálních důsledků římského politického církevnictví v minulých stolecích.
- Úmyslný zmatek způsobený v Americe římskokatolickou propagandou, zakrývající skutečné cíle římskokatolické politiky v demokratických zemích.“ (**Lehmann, Ibid, str.7**).

Poučí se z toho státoporné a zákonodárné složky České Republiky?

Dnes se řk církev snaží své skutečné světovládné duchovní i politické ambice na monopolní postavení po celé Zemi zastříti pláštěm ekumenické spolupráce s ostatními církvemi. Pod rouchem přátelství, vzájemného porozumění, tolerance a bratrské jednoty si vytváří klidné, ničím nerušené prostředí, v němž postupně zákulisně upevňuje své pozice a nenápadně tak nabývá na původní síle, jakou měla ve středověku a částečně i v novověku.

V České republice se zatím proti římskokatolickým taktikám a praktikám nikdo otevřeně nepostavil. Nebyly vůbec demaskovány. Nebylo o nich informováno ani v jednom sdělovacím prostředku, nebyly demaskovány a diskutovány ani na půdě parlamentu či senátu, ani je nedefinoval žádný vládní činitel. Ochromení řk taktik a praktik spočívá v jejich veřejném odhalení a v jasném demonstrování, kam to může Českou republiku zavést, dovolíme-li jejich pokračování. Úplná likvidace řk taktik a praktik včetně neměnného cíle řk církve spočívá v jejím neustálém sledování a ve veřejném odhalování a vysvětlování všech jezuitských a papežských praktik, které s naším státem souvisí. Účinnější postup neexistuje.

V jaké jsme nyní fázi rekatolizace? Následující kapitoly ukazují, že jde již o víc než jen o samotnou infiltraci. Římskokatolická rekatolizace dnes už přechází do dalšího stádia katolizace – do likvidace původní křesťanské historie českého národa.

LIKVIDACE ODKAZU MISTRA JANA HUSA

Jedním z prvních tahů likvidačního stádia rekatolizace, který řk církev provedla, byla likvidace historie českého národa spojené s původním, čistým biblickým křesťanstvím. Prostřednictvím svých nástrojů v masmédiích rozšířila dnes již všeobecně přijímaný názor, že česká duchovní minulost vyvěrá a čerpá HLAVNĚ z pohanských, keltských dějin a že HLAVNÍM „křesťanským“ mezníkem zde byl příchod římskokatolických (!) věrozvěstů Konstantina a Metoděje, dále křesťanský přínos římskokatolického (!) Vojtěcha a římskokatolického (!) sv. Václava, jehož největším přínosem prý bylo mírové spojenectví „barbarského a nekřesťanského národa českého“ s „křesťanským Německem“. Nikdo se proti těmto strašlivým lžím neozval a neozývá doposud. Všechno je přece už tak dávno... Veřejnost – vzdělaná i prostá – to vzala jako hotovou, pravdivou věc. Sotva kdo postřehl, že došlo k vytlačení původního čistého biblického řeckého křesťanství z historie Čechů a k naroubování římskokatolického náboženství na jeho místo. Došlo tak k jednomu z nejdůležitějších kroků likvidačního stádia rekatolizace.

Co však udělat s Mistrem Janem Husem z Husince? Toho už si veřejnost vzít nenechala. Tady církev narazila. Vzdělanci se konečně začali ozývat, jakmile si řk církev dovolila vztáhnout své ruce na představitele ryzího protestantismu a udělat z něho zase jen římskokatolického kněze, jako kdyby se v historii téměř nic nestalo.

Husův přínos a odkaz českému národu není v definování sociální nespravedlnosti ve městech a na vesnicích, jak se nám snažili namluvit komunisté. Ani není v evropském ekumenismu, jak se nám snaží vsugerovat řk církev (viz např. **LN, 3. až 8. 7, 1996**). Husův odkaz je v návratu k původnímu, biblickému křesťanství, k původní víře Ježíše Krista, k původní zbožnosti starozákonních a novozákonních velikánů a kladných postav. Husův odkaz je v nabádání celého českého národa, aby se vrátil ke své původní víře a zbožnosti, jakou měl národ v minulosti ještě předtím, než do Čech vstoupilo římskokatolické pohanské náboženství v křesťanském rouchu. To je první odkaz. A druhý Husův odkaz je nebát se římskokatolické církve. Tento odkaz spočívá v jeho reformačním duchu, s nímž se neohroženě postavil proti celému římskokatolickému systému. Ve svých spisech Mistr Jan Hus, ač sám římskokatolický kněz, jasně definoval, v čem je římskokatolické náboženství obludným a pohanským systémem a nebál se s tím vystoupit i veřejně ve svých kázáních a nakonec i před koncilem v Kostnici.

Zná dnes česká veřejnost, co Mistr Jan Hus hlásal a za jaké učení byl Římem upálen?

„Po nějaké chvíli zatroubil skvostně oděný trubač ve dveřích chrámové lodi a ihned hrdě vstoupil císař s mnoha pány, oblečený v drahocenné šaty; všichni pak, i císař Zikmund, se usadili na svá místa. Nato povstal kronikář a četl Husovi obžalobu sestávající ze 74 článků, z nichž hlavní důraz byl kladen na šest následujících:

1. *Obžalovaný nevěří v proměnu hostie,*
2. *opovrhuje vírou v papežovu neomylnost a opovrhuje vzýváním svatých,*
3. *popírá mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a zpověď u něho,*
4. *zavrhuje nepodmíněné poslušnost k světským představeným,*
5. *zavrhuje zákaz kněžského manželství,*
6. *nazývá odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému.*

Pro tyto a jiné bezbožné příčiny a řeči jest Jan Hus obžalován z kacířství a povolán před císaře a církevní otce, aby zásady svého učení odpřísáhl.“ (Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa, Líčí očitý svědek POGIUS, Tisk Brno, 1993, str.42-43).

Právě tyto odkazy Mistra Jana Husa chce nynější římskokatolická církev úplně zlikvidovat a na jejich místo podsunout ekumenickou ideologii, která by byla přijatelná nejen pro Řím, ale i pro české reformační církve. Tuto likvidaci provádí opět jezuitskou metodou: Řk církev polituje drastického způsobu při Husově smrti a vyhlásí nový pohled na Husa a česká veřejnost na oplátku zapomene na Husovo skutečné učení a nebude již nikdy více připomínat jeho protiřímskokatolický postoj. Chytristika Říma je zde více než jasná.

Dnes jsou navíc tendence vypracovat úplně nový „ekumenický“ životopis Jana Husa a změnit církevní dějiny českého národa, jak o tom hovoří **kapitola 24** a článek v příloze „**Církev mění pohled na své dějiny**“: „Není papežova omluva za Husovu smrt málo? Neměl by vzniknout v dohledné době ekumenicky přijatelný Husův životopis? Nebylo by vhodné, aby redakcí takového životopisu bylo pověřeno grémium - sice ekumenické, avšak mimo jakékoli konfese?“ ptá se Jan B. Lášek z Husitské teologické fakulty. Sekretář Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem Mistra Jana Husa František Holeček však předpokládá, že Husova bibliografie by mohla být vydána až u příležitosti šestistého výročí jeho upálení jako kacíře v roce 2015. „Je třeba zvážit a vydat ještě mnoho materiálu,“ poznamenal Holeček.“ (**MF Dnes, 29.6.2000, str.6**).

ZÁVĚR:

Řk církvi se již podařilo v ČR postavit se na místo původního čistého křesťanství v raných dějinách českého národa a při pokusu učinit totéž s dobou Jana Husa narazila na odpor protestantských církví. Vatikán se nyní snaží Husův životopis a Husovy životní odkazy pokatolčit a to, co zlikvidovat nepůjde představit veřejnosti jako záležitost výhradně řk církve. Cílem Vatikánu je zastřít jeden ze zřetelných pomníků boje řk církve proti české i světové reformaci a posílit si tak svoji budoucí pozici v ČR.

NÁSTROJE PRO LIKVIDACI ODKAZU MISTRA JANA HUSA

První z hlavních nástrojů řk církve pro rekatolizaci dnešní České republiky je tzv. Husovská komise. Má za úkol pozměnit (přesněji zlikvidovat) Husovy odkazy – jeho pravdivý, skutečný náboženský život a víru a jeho reformační, protikatolické učení.

Druhým hlavním nástrojem řk církve k rekatolizaci ČR je Ekumenická rada církví (ERC). Komise i ERC spolu velmi úzce spolupracují. Ekumenická rada církví sdružuje převážně reformační církve a stejně jako Husovská komise slouží jako prostředek k dosahování cílů řk církve. Předseda ERC Pavel Smetana vstupuje za reformační církve do různých aktivit řk církve, například k získání majetku pro řk církev, podporuje různé politické petice, kterými řk církev prosazuje své cíle. Jeho osobní vlastnosti odpovídají výběru kádrů vhodných do pozic řízení z hlediska zájmů a politiky řk církve. ERC se stala nástrojem rekatolizace tím, že pomáhá vytvořit jednu církev pod vedením Vatikánu. Členové nekatolických církví, sdružených v ERC jsou činností ERC manipulováni, aniž mají skutečnou možnost ji ovlivnit. Pečlivě jsou rovněž vybírání zástupci nekatolických církví ve sdělovacích prostředcích ČT i ČRo, kteří pracují spolehlivě pro politiku řk církve pod hlavičkou ERC.

Hus byl pro zakladatele Československé republiky základem české státnosti na rozdíl od prorakouské orientace tehdejší římskokatolické církve. „Na den pětistého výročí Husova upálení v roce patnáctém jsem v Ženevě v reformační síni za předsednictví Luciena Gautiera vystoupil s Denisem veřejně proti Rakousku. Ten den jsem volil proto, abychom i v očích světa navázali na historickou kontinuitu, na dějiny našeho státu.“ (**Karel Čapek: Hovory s TGM, 1969, str.129**).

Má-li být tato kontinuita překonána, je nutno zbavit Mistra Jana Husa jeho vlastní identity a vytvořit obecně přijatelnou postavu mravně bezúhonného, dogmaticky pravověrného, pro věc zapáleného římskokatolického kněze a reformátora církve, který to ve svém zápalu v něčem přehnal, ale upálen být neměl. Zmizet musí dle záměru Vatikánu Mistr Jan Hus, který odmítá podrobit se jakékoli autoritě, je-li v rozporu s jeho svědomím, mistr Jan Hus moderní a burcuující svým důrazem na to, že lidská bytost nesmí být žádným člověkem programově manipulována.

Husovská komise byla ustavena (z podnětu papeže Jana Pavla II. při jeho návštěvě České republiky) dne 11.6.1993. Oficiální název zní: „**Komise pro studium problematiky osobnosti a díla Mi-**

stra Jana Husa při České biskupské konferenci“ (řkc). Sekretářem komise byl římskokatolický řeholník ThDr. Fr. Holeček, OM. Později byla kromě toho ustavena k podobnému účelu, totiž k zamlžení historické skutečnosti, ještě další komise týkající se rekatolizace, a to při Ekumenické radě církví a opět při České biskupské konferenci (řkc) (viz např. **LN, 3.7.1996, str.16**).

Husovská komise byla ekumenická v tom smyslu, že do ní byli přibráni i někteří zástupci církví navazujících na českou reformaci, ovšem loajální pro vytčený cíl. Tímto cílem bylo od počátku tzv. vyhojení ran minulosti a smíření historické paměti církví v naší republice. Osoba Mistra Jana Husa se proto měla stát inspirací pro jednotu a pro vzájemné společenství namísto důvodu k rozdělení.

Dílčí zprávu o práci komise podal referát ThDr. Fr. Holečka na schůzi Táborského muzea a Husova muzea v Praze v Táboře dne 22.9.1998. Konkrétně bylo sděleno:

- 19.9.1998 čeští biskupové oficiálně požádali papeže, aby do chystané omluvy za křížové výpravy zahrnul i křížové výpravy proti Čechům v 15. století. Tato žádost byla přijata.
- Husovská komise získala zvláštní vážnost tím, že se stala jedním z 31 tzv. dialogů Svatého Stolce, které měly připravit překonání nejzásadnějších problémů mezi katolíky a evangelíky, respektive i jinými nekatolíky, k počátku třetího tisíciletí.
- Papežská Rada pro jednotu křesťanů rozhodla připravit symbolické poselství ke třicetileté válce ve Schwarzenberském paláci v Praze, protože tato válka začala a skončila v českých zemích.
- Papež rozhodl, aby ostatky padlých na Bílé hoře byly symbolicky pohřbeny představiteli římskokatolické církve a Ekumenické rady církví, což bylo uskutečněno v kostele Panny Marie Vítězné, to je té, která podle historického výkladu římskokatolické církve v té době zajistila řk církvi vítězství na Bílé hoře. Tento kostel na Malé Straně, známý pod názvem U Pražského Jezulátka, byl přestaven z původního evangelického kostela, konfiskovaného právě po Bílé hoře.
- Sekretář husovské komise byl jako pozorovatel pozván na sympozium o inkvizici 29.-31.10.1998 ve Vatikánu.

V poslední době se komise soustředila na přípravu čtyř základních dokumentů, které byla povinna předložit do konce roku 1999. Na jejich základě Svatý Stolec, konkrétně Jan Pavel II., na němž všechno záleží, měl přistoupit k rozhodujícímu výroku. První dokument se týkal Husova odvolání ke Kristu, druhý jeho chápání předurčení, třetí Husovy ekkleziologie (nauky o církvi) a čtvrtý se zabýval křížovými výpravami proti Čechům. Na podnět kardinála Vlka byl pověřen redakcí dokumentu doc. PhDr. Petr Čornej.

Zakončením a vyvrcholením práce husovské komise bylo 15.-17. prosince 1999 sympozium v Římě. Papež potom „*vyjádřil hlubokou lítost nad krutou smrtí Jana Husa, která se stala zdrojem mnohých konfliktů a rozdělení v myslích a srdcích českého národa*“.

Mistr Jan Hus byl pak zahrnut i do souborné omluvy papeže vyřčené dne 12.3. roku 2000, která se vztahovala na oběti exkomunikací, inkvizice, čarodějnických a kacířských procesů, křížových výprav a antisemitismu.

Všechny tyto akce jsou jednak *pozdní* a jednak neřeší *podstatu* věci. Politování je vysloveno vzhledem k brutálnímu způsobu nakládání s oběťmi, nikoliv vzhledem k *příčině pronásledování* a k odlišným názorům i postojům. Tak např. právě Mistr Jan Hus, který byl před svým upálením z kněžství odsouzen, je dosud pro římskokatolickou církev nepřijatelným zejména pro svou ekkleziologii (nauku o církvi), protože odmítal zprostředkovatelskou úlohu církve mezi Bohem a člověkem a způsob její světské vlády, platný a existující v římskokatolické církvi dodnes. Proto nemůže být logicky Hus touto církví rehabilitován a není ani důvod si to přát.

Vlastní smysl iniciativy „*omluv za krutou Husovu smrt*“ spočívá proto především v zamlžení minulosti do nepřehledna ve snaze udělat za všemi událostmi i jejich příčinami „tlustou čáru“, a tím učinit římskokatolickou církev českému národu přijatelnější, aby se mohlo její vedení snáze zapojit do současného dění a tak uskutečňovat své neměnné cíle vytčené již v dávném středověku. „*»Drolí a hroutí*“

se obraz nepřítele, což je předpoklad vzájemného plodného soužití do budoucnosti,« řekl o sváru katolické a reformační tradice v českém povědomí Holeček." (**MF Dnes, 29.6.2000, str.6**, celý článek je v příloze).

ZÁVĚR:

Řk církev provádí likvidaci vlastní identity Mistra Jana Husa a jeho odkazů prostřednictvím svých nástrojů – Husovské komise a Ekumenické rady církví. Cílem je zamlžit zápornou minulost řk církve, kdy drtila českou reformaci, a dosáhnout tak nepřerušené celodějinné římskokatolické kontinuity v kladném světle neboli vyhlásit, že celá křesťanská historie českého národa byla výhradně římskokatolickou záležitostí s pozitivním vlivem. Konečným cílem je pak usnadnění dokončení totální rekatolizace celé ČR, jejíž počátky jsou v pobělohorské době.

PROČ NEMŮŽE BÝT MISTR JAN HUS ZNOVU OZNAČEN ZA ŘK KNĚZE

Existují dva hlavní důvody, pro které nemůže být reformátor Mistr Jan Hus z Husince považován i po své smrti za římskokatolického kněze a proč tudíž nemůže být vyhlášen za svatého:

První důvod je ten, že Jan Hus byl koncilem krátce před svou smrtí nazván „*nenapravitelným kacířem*“, byl zbaven svého kněžství (byl tzv. odsvěcen) a navíc byl z řk církve natrvalo vyobcován neboli vyloučen (exkomunikován). Mistr Jan Hus umíral v plamenech jako reformátor a protestant, který se hlásil k učení anglického reformátora J. Wycliffa.

Druhý důvod je ten, že Jan Hus své učení NIKDY neodvolal, nezrušil ani nezpochybnil, a to ani svým životem a vírou, ani písemně. Hus nevěřil v proměnu hostie (eucharistii, která je ústředním bodem římskokatolické mše). Vycházel ze skutečnosti, že o ní neučí ani Bible. Hus opovrhoval vírou v papežovu neomylnost, neboť tím opovrhne sama Bible; Hus opovrhoval vzýváním svatých, neboť jimi opovrhne i samo Písmo; Jan Hus popíral mocnost rozhřešení uděleného (hříšným) knězem a římskokatolickou zpověď u kněze, neboť stejně tak to popírá i sama Bible; Jan Hus zavrhoval nepodmíněné poslušství k světským představeným, neboť Bible před tímto otroctvím varuje; Hus zavrhoval zákaz kněžského manželství, neboť Bible nic takového nezakazuje; Hus nazýval odpustky hříšnou simonií proti Duchu svatému neboť stejně tak činí i Bible svatá; Mistr Jan Hus odmítal samospasitelnost církve, neboť totéž hlásá i Bible; a zavrhoval zprostředkovatelskou úlohu církve mezi Bohem a člověkem prostřednictvím řk duchovních a svatých, neboť to zavrhuje i Bible.

První důvod, to je zbavení římskokatolického kněžství a exkomunikaci Jana Husa, řk církev nikdy neodvolala a nezrušila. Nad tím se pozastavuje i bývalý řk kněz Oddilo Štampach: „*Hus byl upálen proto, že ho církev vyobcovala, a to zrušeno nebylo.*“ (**MF Dnes, 29.6.2000, str.6**, celý článek je v příloze) nebo tisk z roku 1996: „*Od rozsudku kostnického koncilu, který hovořil o českém knězi jako o tvrdošíjném kacíři, katolická církev nezměnila oficiálně své stanovisko k Janu Husovi, přestože je zde patrný značný posun, a to i na nejvyšších místech. Papež Jan Pavel II. již v roce 1990 při návštěvě u nás přiřadil Husa k reformátorům církve a vyzval české teology ke zkoumání jeho osoby a díla. Církevní cenzury (tj. tresty odsouzení pro kacířství, klatba apod.) nebyly však dosud sňaty z Husovy osoby ani jeho díla.*“ (**LN, 3.7.1996, str.16**). Pro řk církev tedy není Hus jejím členem, není římským katolíkem, a tudíž dnes řk církev nemá právo se k Husovi hlásit jako ke svému římskokatolickému členovi, natož dokonce jako k řk knězi. Nemůže se k němu hlásit ani jako k římskokatolickému členovi v církevní kázni. Řk církev tedy kromě vraždy, kterou by dnes chtěla ráda vzít zpátky, udělala ještě jeden čin, který zpátky (na rozdíl od ústní distance od vraždy) vzít nikdy nemůže, a to Husovu exkomunikaci.

Co by se stalo, kdyby tak učinila? To souvisí s druhým důvodem. Dala by Husovi v jeho učení, s nímž umíral na hranici, za pravdu. Anulovala by tím neomylnost papeže, kterou o 455 let později řk církev vyhlásila veřejně. Musela by anulovat také jeden z pilířů řk mystéria a ústřední bod řk bohoslužby – mši, to je znovuobětování Ježíše Krista. Dále by musela přestat vzývat svaté, neboť nejsou spasitelé, musela by zrušit celý zpovědní systém – jeden z nejmocnějších nástrojů řk církve k ovládnutí lidstva, musela by zrušit celibát a dovolit kněžím, aby se ženili a zakládali rodiny, musela by zrušit odpustky, z jejichž prodeje byl např. vystaven svatopetrský chrám a které v různé podobě dodnes Vatikánu přinášejí desítky milionů dolarů ročně, anulovala by tím svoji samospasitelnost a duchovní nadvládu nad ostatními církvemi a anulovala by tím svoji zprostředkovatelskou službu mezi Bohem a člověkem. Navíc by se tím přihlásila k protestantským zásadám, a to zvláště Johna Wycliffa, na jehož učení Hus postavil své vyznání biblické víry. Tím by řk církev musela také odvolat všechna svoje nebiblická, jezuitská dogmata a doktríny. Tímto odvoláním svých dogmat by řk církev v podstatě přiznala, že buď přechází na protestantskou víru, nebo že jsou Wycliffovy protestantské zásady totožné s římskokatolickými dogmaty.

Hus umíral nejen jako nekatolík, ale svým vyznáním víry přímo jako protestant, zastávající protestantské zásady Johna Wycliffa. Z posledních slov Mistra Jana Husa těsně před popravou můžeme jasně poznat, že by také již nikdy nedovolil, aby byl znovu členem římskokatolického systému. Řk církev je vlastně tímto svým činem úplně zablokovaná. Nemůže Husa blahořečit a svatořečit, neboť není římským katolíkem a navíc je „nenapravitelným kacířem“ a je vyobcován a pro jeho protestantské vyznání víry sotva kdy bude zastáncem papežství. Nemůže tak učinit ani proto, že si to český národ od počátku svobodný a protestantský ve skutečnosti vůbec nepřeje. Nikdy by Mistr Jan Hus nepřipustil, aby byl tím, že ho římskokatolická církev vyhlásí za svatého, postaven na stejnou úroveň například vedle krutého rekatolizátora Sarkandera.

ZÁVĚR:

Mistr Jan Hus nemůže být znovu označován za římského katolíka ze dvou důvodů: Jednak byl z církve trvale exkomunikán jako nenapravitelný kacíř a jeho řk kněžství bylo trvale zrušeno tzv. odsvěcením a jednak své učení Jan Hus nikdy neodvolal, nezrušil, nezpochybnil, ani se ho nikdy nezřekl. Jan Hus umíral v plamenech již jako přesvědčený protestant s protestantským vyznáním víry, a nikoliv jako reformátor řk církve nebo jako řk kněz. Exkomunikací, odsvěcením a upálením Mistra Jana Husa je řk církev ve všech svých snahách o rehabilitaci Husa trvale zablokovaná. Nemůže Husa blahořečit ani svatořečit, neboť není římským katolíkem a ani to není vůle českého národa.

PAPEŽOVA NOVÁ EVANGELIZACE EVROPY

V předmluvě k německému překladu knihy **Ralfa Woodrowa: *Babylon, Mystery Religion - Ancient and Modern***, se píše: „Americký autor Ralf Woodrow sleduje původ římské církve u samých kořenů - ve starém Babylóně... Dále pak dává možnost oficiální katolické církvi, aby sama o sobě podala svědectví, a to prostřednictvím »Katolické encyklopedie« – ta už dýchá duchem liberalismu, který církev nutil k sebekritice. Druhý Vatikánský koncil (1962-65) tuto liberální cestu potvrdil... Toto období je definitivně pryč. O to se postaral současný papež Jan Pavel II, který - po svém zvolení za papeže (1978) rázně postoj »glasnosti« (otevřenosti) v římskokatolické církvi ukončil. Na počátku roku 1986 vyzval papež k »nové evangelizaci Evropy«. Je potřebí, »aby se každý člověk zasadil vší silou o věc ekumeny« (Oss.Rom. 31/01/89). Evangelizaci vnímá papež jako »pokřesťanštění«, to je rekatolizaci Evropy.“

Janu Pavlu II. se tedy jedná o vštípení nekatolických církví a hnutí do římskokatolické církve všech národů a společenství, což se má uskutečnit do konce roku 2000. Rekatolizace neboli evangelizace bude pro papeže Jana Pavla II. uzavřena teprve tehdy, až se všechna náboženství sjednotí pod střechou Vatikánu. Končící dvacáté století je charakterizováno jako období mariánských poutí. Jan Pavel II. udělal z Panny Marie sjednocující moc a ústřední symbol panujícího papežství. Příklady jím oživených poutních míst: Lourdy, Czenstochowa, Fatima.

ZÁVĚR:

Evangelizací Evropy je dnes nazýván proces katolizace celého evropského kontinentu. Sjednocujícím prvkem a ústředním symbolem evangelizace neboli katolizace je Panna Marie.

SYMBOL REKATOLIZACE EVROPY - MARIÁNSKÝ SLOUP

Tento symbol má stát na Staroměstském náměstí.

Následující text je převzat z veřejného dopisu historické společnosti VERITAS:

„Pravděpodobně jste se již setkali s informací nebo pojednáním v souvislosti se snahami o znovupostavení tzv. mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Protože mnohde jde o nepřesné a jednostranné informace, dovolujeme si vás seznámit alespoň v této stručné formě s historicky pravdivými fakty.

Mariánský sloup (jeho stavba byla ukončena 30. září 1650) byl vysvěcen 13. července 1652 za přítomnosti císaře Ferdinanda III., což ukazuje na to, že šlo o záležitost politickou. Nápis na jeho podstavci zněl: »Panně rodičce bez poskvrny počavší za obhájení a osvobození města tuto sochu staví zbožný a spravedlivý císař«. Na vrcholu sloupu byla socha Panny Marie, šlapající po hlavě draka, který symbolizuje poražené protestanty – kacíře a na podstavci sloupu byla čtyři sousoší obdobné symboliky - zneškodnění kacířů v podobě ďábla a bojujících andělů, majících v ruce kříž a meč, tj. symboly duchovní a světské moci. Vzorem pro jeho stavbu byl sloup postavený v Mnichově vévodou Maxmiliánem na paměť vítězství císařských vojsk na Bílé hoře v roce 1620 sochařem P.Candidem v r. 1638.

Čtyři roky po uhájení Prahy před švédským vojskem, bojujícím na straně reformace, a po podepsání vestfálského míru (který znamenal definitivní konec náboženské svobody v Čechách a na Moravě a který zabránil exulantům, mezi nimi i J.A. Komenskému, v návratu do vlasti), byl tedy vztyčen v srdci Evropy památník, o jehož smyslu prof. J. Pekař napsal, že oslavuje vítězství legitimacy a katolicismu nad kacířským královstvím. Toto Pekařovo konstatování legitimovalo oprávněnou představu toho, že sloup je památníkem vítězství nad českou reformací a nad Českým státem, a nikoli pouhým památníkem mariánské úcty, jak se někteří obhájci znovupostavení sloupu snaží tvrdit.

Významným svědectvím o tom, jak důležitá úloha byla sloupu přisuzována, je Škrétův obraz, známý z rytiny z roku 1661, na které je tento mariánský sloup chápán jako budoucí duchovní střed římskokatolické Evropy. Zobrazená mapa Evropy zřejmě ukazuje, kam až měla sahat moc tohoto sloupu. Zahrnuje nejen jižní a jihozápadní římskokatolickou Evropu a střední Evropu obsazenou po vestfálském míru, ale i východ a sever Evropy, které »patřily« pravoslavným a protestantům. Bylo tak nepřímě naznačeno, že tento sloup má být středem budoucí tzv. jednotné Evropy, ovšem s jediným náboženstvím, a to potridentským římským katolicismem (tridentský koncil, konaný 1545-63, odmítl jednat s protestanty).

Ke stržení sloupu došlo krátce po vyhlášení samostatného státu - 3.listopadu 1918, tedy týž den, kdy se na Bílé hoře konala obrovská manifestace, které se účastnilo asi 30 000 lidí. To asi vedlo některé katolické historiky k omylu, že rozvášněný dav sloup zničil. Ve skutečnosti ho strhli žižkovští hasiči,

kteří pro tento čin získal František Sauer. O tom, že nešlo o čin směřující proti veřejnému zájmu ani vandalství, svědčí skutečnost, že nebylo na F. Sauera, který se svým činem nikterak netajil, ani na žižkovské hasiče podáno trestní oznámení.

Myšlenka na znovuvybudování sloupu se začala šířit mezi našimi krajany v USA, zvláště v Chicagu, v padesátých letech. U nás vyvrcholila ustavením Společnosti pro obnovu mariánského sloupu v roce 1990. Přípravný výbor ve své zprávě mj. uvedl: »Tato významná památka byla neuváženě zničena pouličním davem v prvních dnech po získání samostatnosti v roce 1918«. Účastníci schůzky se shodli na tom, že tento čin je dodnes skvrnou na kulturní pověsti českého národa a že konečně nastala doba tuto škodu odčinit. Jejich společnost cílevědomě podniká kroky ke znovupostavení mariánského sloupu.

Třebaže postavení sloupu nebylo pro odmítavý postoj odboru památkové péče pražského magistrátu povoleno, v přípravě se stále pokračuje. V listopadu 1993 byla do dlažby Staroměstského náměstí zapuštěna kamenná deska s nápisem: »zde stál a opět bude stát mariánský sloup.« Protože bylo magistrátem povoleno pouze označení místa, kde stál sloup, Společnost musela zaplatit pokutu. Ani to Společnosti nezabránilo ve vyhlášení celonárodní sbírky doma i mezi krajany v zahraničí, ani v plánech na dovoz materiálu z ciziny.

Snaha o znovuvybudování sloupu je dnes anachronismem..i z hlediska urbanistického, protože náměstí dnes vypadá zcela jinak než v 17. století. A protože dnes žijeme ve svobodném demokratickém státě, byl by pro většinu lidí pokus o obnovení tohoto památníku první »železné opony« v Evropě na stejné úrovni jako například snahy o vybudování pomníku vzniku »Protektorátu Čechy a Morava« nebo »bratrské pomoci« v roce 1968 - to je k uctění symbolů vítězství totality.

Věříme, že tento list probudí členy reformačních církví i další občany, kteří mají zájem žít v pravdě a kterým není osud našeho státu lhostejný. Pokud máte zájem o podrobnější materiály k tomuto tématu, můžete se kdykoli obrátit na naši společnost. O dalších poznatcích vás budeme v případě potřeby informovat.

Některá důležitá upozornění:

1. Známou rytinu z r.1661, zobrazující mariánský sloup na Staroměstském náměstí v Praze jako duchovní střed Evropy, zhotovil K. Škréta na zakázku pouze jako výtvarník (viz příloha spisu). Byla provedena podle ideového námětu Jana Bedřicha z Valdštejna, pozdějšího pražského arcibiskupa, který ve své univerzitní práci právě toto přesvědčení, že mariánský sloup je středem rekatolizované Evropy, obhajoval. Je tedy mylné tvrzení, že ideový návrh rytiny náleží K. Škrétovi.

2. Mezinárodní katolický REPORT z listopadu 1997:

»Společnost pro obnovu mariánského sloupu se sídlem v Praze vznikla v roce 1990 a její cíle podpořil hned počátkem roku tehdejší pražský arcibiskup kardinál František Tomášek. 'Úmysl obnovit sloup jako symbol obnovené náboženské svobody a smíření v naší zemi považuji za chvályhodný'. V roce 1997 byl do čela Společnosti zvolen místo zemřelého kardinála Tomáška opat Strahovského kláštera Josef Michael Pojezdný. Řekl, že už nastala doba, aby se tato věc dovedla do konce. 'Když bude v čele Společnosti opat Pojezdný, nemám žádný strach o zdar díla', řekl výkonný místopředseda společnosti Kavička. Společnost navázala spolupráci se sochařem a kameníkem Petrem Váňou. Ten nabídl společnosti kontakt s českými krajany v Jihoafrické republice, kteří přislíbili, že by zaplatili vylomení potřebných pískovcových bloků. V Kapském městě by byl materiál naložen na loď. Počítáme, že by loď vyplula někdy v lednu 1999 a na jaře by sloup dorazil do Prahy.«

3. Z prohlášení valné hromady Společnosti pro obnovu mariánského sloupu v Praze 3. listopadu 1995: »Našemu úsilí o obnovu mariánského sloupu jsou kladeny značné překážky. Po zvážení těchto skutečností jsme se proto rozhodli přejít na dlouhodobější strategii a současně změnit zásadně i priority a taktiku našeho postupu. Kdybychom v současné době vyvíjeli publikační, společenský a politický nátlak na okamžité obnovení sloupu na Staroměstském náměstí, dotkli bychom se citů našich evange-

lických spolubratrů a spíše bychom v této přechodné a neurovnané době nejen uškodili naší snaze, ale v očích agnostické veřejnosti i pověsti katolické církve. Tím ovšem nic neměníme na našem konečném cíli. Pevně věříme, že když se nyní my přičiníme, Bůh nám pomůže a návrat české společnosti k evropským duchovním hodnotám nebude dlouhý, takže sloup na jeho místě, na něj jediné patří, ještě uvidíme a náležitě oslavíme.«

ZÁVĚR:

Mariánský sloup, který má dle plánů řk církve znovu stát na Staroměstském náměstí v Praze, má být ve skutečnosti přímým symbolem rekatolizace celé Evropy a oslavou katolicismu. Jeho obnovením si řk církev chce znovu připomínat vítězství katolicismu nad českou reformací a vítězství legitimacy řk církve v celé Evropě. Má symbolizovat budoucí duchovní (tj. římskokatolický) střed celé Evropy, kterým má být Praha.

NEMĚNNÝ CÍL ŘK CÍRKVE POD VEDENÍM VATIKÁNU

Neměnný cíl řk církve pod vedením Vatikánu je plně platný i v současné době. Vede k totální rekatolizaci. Neměnným cílem řk církve je v první řadě prosazení jejího postavení jako jediné právně uznávané křesťanské církve ovládající veškerou činnost ve všech zemích světa, a to především v masmédiích, školství, výchově, kultuře a jiných důležitých oblastech.

Neměnného cíle může řk církev dosáhnout jediné za pomoci vlády autoritativní, avšak nikdy se souhlasem demokratických režimů. K dosažení toho je proto třeba v zemi s demokratickou ústavou vytvořit v příhodnou dobu takový typ vlády, který zaručí ochranu pouze jediné církvi – římskokatolické. K takové situaci došlo v ČR například následkem uměle vyvolaného puče a následného rozpadu koalice v ODS v roce 1997. Teprve pak byla možnost vytvořit pomocí tzv. polouřednické vlády J. Tošovského (která nevzešla z demokratických voleb) vládu složenou ze všech členů stojících za prosazováním politiky kléru, a tak bez překážek schopnou naplňovat neměnný cíl řk systému.

Neměnný cíl řk církve je Vatikánem naprosto nezrušitelný a dokud není splněn, stále aktuální. Ve Španělsku se například podmínky k jeho uskutečnění vyskytly až téměř po 100 letech cílevědomé klerikální politiky. Z toho vyplývá, že ve Španělsku má dnes zákonný statut jediné řk církev. Jiná náboženství nemají v zemi žádného zákonného oprávnění a nepožívají žádné státní podpory.

Historie dokazuje, že se autoritativní řk církev v minulosti spojovala s autoritativními režimy. Například konkordát mezi Vatikánem a hitlerovským Německem byl první všeobecnou dohodou uzavřenou po více než 150 letech mezi řk církví a Německem.

Neměnný cíl byl připomenut také autoritativnímu režimu v Rakousku, a to samotným papežem Piem XI., jak píše **Lehmann, str.7**: „Rakouským biskupům, kteří v roce 1938 radostně uvítali Anschluss (připojení) k Hitlerovu Německu, zaslal papež Pius XI. pokyny, v nichž jim připomněl »neměnicí se cíl katolické církve.«“

ZÁVĚR:

Neměnný cíl vatikánské politiky je trvalým motivem k zákulisní diplomacii Vatikánu, která má dosáhnout zajištění jeho veškeré svrchovanosti a moci po celé Zemi. K tomu používá rozmanitou strategii a taktiku, většinou prostřednictvím jezuitského řádu.

SHRNUTÍ NEJDŮLEŽITĚJŠÍCH AKTUÁLNÍCH JEZUITSKÝCH TAKTIK POUŽÍVANÝCH V DNEŠNÍ DOBĚ

Neměnného cíle řk církve pod vedením Vatikánu je dosahováno následujícími taktikami:

1) CENTRALIZACE NA PRINCIPU VOJENSKÉ POSLUŠNOSTI.

Cílem této taktiky je dosáhnout podřízenosti lidí a národů. Centralizací se napomáhá prosazování zákulisní ideologie a tím nenápadnému upevňování nadřazenosti moci papeže nad světskou.

Popis taktiky: Jednání „přes hlavy lidu“ neboli soustředění moci do rukou jednotlivce nebo do jednoho řídicího centra. Výběr členů do centralizovaných organizací bývá velmi cílený (členové jsou vybíráni podle potřebných kritérií), aby v nich prosazování činnosti a cílů fungovalo hladce a bez překážek. Jsou obsazovány všechny důležité pozice pouze těmi, kteří jsou ochotni sloužit požadované ideologii. Jde o tzv. Obsazování vlastními lidmi. Centralizované organizace jsou tak podchyceny pod jedno centrální vedení. Tím dochází k propojení a souhře mezi nejvyššími vedeními jednotlivých centralizovaných subjektů fungující na principu podřízenosti zájmům vrcholné zákulisní instituce. Proto podpora centralizovaných subjektů a jejich nové vytváření je hnací silou a živnou půdou pro zákulisní činnost vrcholné zákulisní instituce. Je to současně prostředek k ovládnutí centralizovaných subjektů a pronikání do všech potřebných struktur za účelem získání moci a kontroly nad všemi sférami společnosti. (Viz **kap. 21** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Zákulisní centralizací se vytváří nové výrazně proklerikální subjekty s vyhraněnou protidemokratickou ideologií např.: „**Impuls 99**“ (iniciováný kádry řk církve – M. Vlček, T. Halík, D. Hermannem), výzva „**Děkujeme, odejděte**“, výběrová společenství – tzv. **Elity národa**, dále **Hudební společnost Zdeny Podhajské** (v čele C. Svoboda, M. Výborný, V. Holáň, D. Kroupa, I. Medek, P. Eben, I. Hurník, P. Tigrid; patronem je Svobodná Evropa). Tyto aktivity jsou nenápadně napojovány na klerikální politické strany. (Viz **kap. 15** v této studii).
- B) Zákulisní centralizací je vytvářena jednota křesťanstva pod vládou papeže v rámci tzv. **ekumenického společenství**. (Viz **kap. 19** v této studii).
- C) Zákulisní centralizací je prosazována politika řk církve a papeže také v organizacích **NATO, EU, OSN** a dalších.

2) NEÚSTUPNÉ PRONIKÁNÍ DO VŠECH ZEMÍ A KONTINENTŮ.

Cílem této taktiky je proniknutí řk církve do jednotlivých zemí všemi prostředky za účelem katolizace podle plánu obnovy Svaté říše římské. To znamená současně také získávání vůdčí pozice v mezinárodních strukturách pod hlavou Vatikánu.

Popis taktiky: Infiltrací jednotlivých vlád a společenských oblastí kulturních, církevních a politických, dále v oblasti školství, vzdělávání, hromadných sdělovacích prostředků a jiných oblastí ze strany řk církve. Průnik do cizích zemí je uskutečňován bez ohledu na režim a politické zřízení všemi prostředky a způsoby. Nejvíce řk církvi vyhovuje ta vláda, která zavádí autoritativní a totalitní režimy a agresivní politiku. Pronikání se uskutečňuje také rozrušováním demokratických systémů a obsazováním důležitých strategických pozic vlastními klerikálními a proklerikálními stranami. Pronikání se děje také rozrušováním společenských struktur šířením a prosazováním řk ideologie na úkor ideologií druhých. V mezinárodních organizacích takto získává řk církev pozice a vliv k prosazování svých cílů v oblasti zájmů a plánů Vatikánu. (Po II. světové válce vyhlásuje papež Pius XII. „Plán na obnovu Svaté říše římské“). Pronikání je uskutečňováno hlavně matením veřejnosti (např. zamlžování historie, změna významů slov /např. „katolický“ místo „římskokatolický“, pojmem „křesťanství“ neprávem míněn římský katolicismus apod./), dále prostřednictvím řk propagandy a jiných metod a strategií. (Viz **kap. 16–21** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Rozrušování neřímskokatolických církví **ekumenou**, v Rusku a v Řecku **rozkládání pravoslavné církve**. Například v Řecku byla vytvořena **církevní unie** se všemi východními církvemi, která požaduje, aby byl za její hlavu uznán římský papež.
- B) **Cesta naděje** – evangelizační (tj. rekatolizační) program činnosti řk církve v Británii, Americe, Francii a Anglii a dalších zemích. (Viz **kap. 16** v této studii).

3) ROZLEPTÁVÁNÍ A LIKVIDACE DEMOKRACIE I POD ZÁMINKOU BOJE ZA LIDSKÁ PRÁVA

Cílem této taktiky je vytvořit podmínky pro nastolení nedemokratické vlády chránící a prosazující zájmy řk církve.

Popis taktiky: Z důvodu nepřátelství vůči demokratickému zřízení ze strany řk církve je nutno demokratické systémy v zemích rozrušovat – tj. infiltrovat se záměrem je v konečném důsledku svrhnout a nahradit režimem autoritativním, který bude sloužit výhradně jejím zájmům. K rozleptávání demokracie se používá napohled demokratických skupin a zřízení. Likvidace demokracie se řídí papežskými dogmaty o tom, že demokracie je úhlavním nepřítelem řk církve, že „demokratická svoboda slova, tisku a náboženství je šílenstvím“ (papež Řehoř XVI.) a „svobodou zatracení“ (papež Pius IX.). Svobodě je nutno rozumět pouze v souhlasu s řk učením. V taktice se počítá s tím, že je nutno získat přízeň různých vrstev národa, bez níž nemůže režim produktivně fungovat. Je nutno vytvořit „elitní třídu společnosti“ a kádrový základ z obyvatel, o který je možno se opírat.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Snaha svrhnout demokracii v ČR pod záminkou boje za lidská práva prostřednictvím rozrušení opoziční smlouvy mezi ODS a ČSSD.
- B) Obsazení klíčových ideologických pozic po volbách, kde ve vládě V. Klause v koalici s KDU-ČSL a ODA zapustila řk církev hluboké kořeny do všech důležitých a vlivných struktur společnosti. Získala svůj vliv v klíčových rezortech veřejného života, ovládla pevně a spolehlivě masmédiu a propojila je s Vatikánem. Získala rozhodující vliv v politicko-ideologické sféře. (Viz **kap. 17** v této studii).
- C) Infiltrace ODS pomocí KDS, příprava na svržení demokraticky zvolené vlády V. Klause. (Viz **kap. 6** v této studii).
- D) Příprava puče ve vládě V. Klause za účelem likvidace demokraticky zvolené vlády ODS a tím záměrné vytvoření podmínek pro nastolení poloúřednické (autoritativní) klerikální vlády J. Tošovského chránící zájmy řk církve.
- E) Urychlené provedení protiprávních převodů státního majetku na řk církev v době Tošovského vlády r. 1998. (Viz **kap. 9** v této studii).

4) VÝCHOVA MLÁDEŽE POD VEDENÍM ŘÍMSKOKATOLICKÉ CÍRKVE

Cílem této taktiky je převzít výchovu a dohled nad školstvím s cílem výchovy mládeže v řk duchu s konečným cílem zajištění spolehlivých mladých kádrů stojících pevně za zájmy řk církve.

Popis taktiky: Obsazení učitelských míst na vysokých školách, a to zejména humanitního směru, vedoucích míst mládežnických, vzdělávacích a kulturních institucí a organizací. Obsazování spolehlivými kádry stojícími pevně za politikou řk církve. Taktika se řídí papežovým prohlášením o úplném a výhradním právu řk církve na dohled nad školstvím a výukou. Stát jí v tom údajně nemá právo omezovat a nesmí jí do toho zasahovat. (Viz **kap. 18.1** v této studii).

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) **UK** obsazena vlivnými aktivními ř. katolíky, např. rektor UK R. Palouš, T. Halík přednášející na FFUK a další římsští katolíci.

- B) **Mládežnické organizace** YMCA, Junák, i kulturní vzdělávací instituce vedeny vybranými ř. katolíky ideologicky zaměřenými na tendenční převýchovu.
- C) Přebudován princip Masarykovské linie a tendenční výklad dějin na **vojenských školách**.
- D) **Křesťanská akademie** (tj. římskokatolická) v čele s T. Halíkem ovlivňuje výuku na státních školách. (Viz **kap. 18.1** v této studii).

5) VÝBĚR OSOB POUŽITELNÝCH PRO DŮLEŽITÉ, KLÍČOVÉ POZICE ŘÍZENÍ

Cílem této taktiky je získání prověřené nekatolické „Elity národa“, která spolehlivě slouží zájmům řk církve.

Popis taktiky: **Výběr osob** na základě jezuitské taktiky je prováděn podle těchto **kritérií**: Naprostá oddanost, absolutní spolehlivost a poslušnost, hluboká vnitřní loajalita, poddajnost a ovladatelnost a osoby, u nichž nehrozí, že by mohli později „přerůst přes hlavu“. Pod ideologickou kontrolou řk církve je nutno získat mozkovou kapacitu národa, jeho vzdělání a výkonnost. Proto existuje tvorba tzv. výběrových společenství „Elity národa“ i z řad nekatolíků a jejich začleňování do veřejného života a do řídicích rezortů, které mají být pod ideologickým vlivem řk církve. Činnost pracovníků je kontrolovatelná a pod dohledem. Za výhody lze u některých získat loajalitu, ústupky, časem i splnutí v ideologických požadavcích. Kdo se nepodřídí zájmům řk církve, je nepřítel.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Ekumenická rada církví (ERC) – její vedení odpovídá výběru kádrů z hlediska zájmu a politiky řk církve. (Viz **kap. 24** v této studii).
- B) V nekatolických církvích je prostřednictvím vybraných osob prosazována tolerance a tzv. ekumenický přístup, který v podstatě znamená přijetí pro-římskokatolické orientace. Podvrtná ideologická činnost se nejednou provádí pod rouškou ekumeny.
- C) Do elitních skupin národa sloužících ideologii řk církve patří například někteří historikové, redaktoři, komentátoři, nekatolíčtí církevní činitelé. Účastní se propagandistické činnosti v masmédiích, na deformaci historie, pomáhají rekatolizaci v ERC.
- D) Impuls 99, Děkujeme, odejděte, Hudební společnost Z. Podhajske.

6) INFILTRACE V ŘADÁCH NEPŘÍTELE

Cílem této taktiky je zlikvidovat protivníka, kterým může být jak jedinec nebo malá skupina, tak i velké organizace či přímo státní, národní nebo nadnárodní subjekt.

Popis taktiky: Proniknout do řad vytipovaného nepřítele, paralyzovat ho tím, že se v jeho vnitřní struktuře způsobí oslabení nebo destrukce, následně se dosadí (implantuje) na původní místo vnitřní struktury vlastní struktura s řk ideologií a pak se celý subjekt nasměruje pod centrální kontrolu Vatikánem prověřených osob. V případě odhalení nebo jakéhokoliv neúspěchu a nezdaru se infiltrovaný subjekt zničí a totálně zlikviduje. Je to metoda, jak nejmenší politické subjekty mohou svrhnout demokraticky ustanovenou vládu a převzít nestandardním způsobem moc do svých rukou.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Infiltrace provedena např. stranou KDS pro rozrušení strany ODS pučem v roce 1997.
- B) Infiltrace demokracie ve svobodné společnosti (viz **kap. 16** v této studii).
- C) Infiltrace masmédií (viz **kap. 17** v této studii).
- D) Infiltrace veřejného mínění (viz **kap. 18** v této studii).
- E) Infiltrace školství (viz **kap. 18.1** v této studii) a další.

7) ROZEŠTVÁVÁNÍ NÁRODA BEZOHLEDNOU NESNÁŠENLIVOSTÍ ZA ÚČELEM ZMANIPULOVÁNÍ

Cílem této taktiky je ovlivnit veřejné mínění do takové míry, že je celý národ poštván proti demokraticky zvolené vládě.

Popis taktiky: Provádí se taktikou na nejvyšší úrovni, která vede k obelstění národa.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Taktika byla použita v roce 1997 při inscenaci puče v ODS
- B) Spočívala ve vyvolání silné mediální kampaně o vykonstruovaných sponzorských aférách v ODS. Cílem bylo vyvolat odpor vůči V. Klausovi a jeho ODS a vytvořit tzv. ztotalizovanou jednotu národa proti korupci v ODS. Pak byla pohotově připravena a nabídnuta alternativa v podobě poloúřednické vlády J. Tošovského, která měla veškerou rozvrácenost v zemi zachránit. Cíle bylo dosaženo. Demokratická vláda a koalice V. Klause se rozpadla, k moci se dostala zcela proklerikální nedemokratická vláda J. Tošovského sestavená podle potřeby sloužit řk církvi.
- C) Podobné metody můžeme sledovat v případě tzv. Opoziční smlouvy mezi ODS a ČSSD v letech 1999 až 2000.

8) PŘIPRAVOVANÉ PUČE

Cílem této taktiky je odstranit a zlikvidovat protivníka.

Popis taktiky: Podmínkou taktiky je vytvoření vlastní zpravodajské a potlačovatelské instituce a jejích nástrojů. Taktika probíhá pod záminkou preventivního úderu proti něčemu, co se jakoby chystá a čemu je potřeba předejít nebo co je nutno odhalit. Dodatečným důkazem nebývá zpravidla víc než velikost a hřmotnost vlastní akce. Ani věrohodnost těchto tzv. kardinálních důkazů nebyla nikdy prokázána.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Taktika byla použita například v roce 1997 k rozbití koalice ODS s KDU-ČSL a ODA, namířena k likvidaci V. Klause a ODS a demokratického vývoje v naší zemi s cílem nastolit pouze proklerikální vládu sloužící zcela politice řk církve.

9) PROPAGANDA A VYUŽITÍ SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ JAKO ZÁKLADNÍHO NÁSTROJE MANIPULACE

Cílem této taktiky je obsadit sdělovací prostředky, nasměrovat je na řk ideologii a jejich prostřednictvím pak manipulovat s veřejným míněním ve prospěch řk církve.

Popis taktiky: Jedná se o taktiku podle jezuitské zásady: „Vítězem je ten, kdo má v rukou tisk, propagandu a ideologii ve školách.“ Propaganda se neřídí zákony objektivity. Její síla tkví ve fanatismu. Vemlouvá se do duše lidu. Propaganda nemá pouze dohlížet na masmédiá, ale také ovlivňovat veřejné mínění a udávat tón veřejnosti. Tisk se musí stát bezpodmínečně hlasatelem zájmů a nároků řk církve, musí být řk církvi bez výjimky podřízen a stát pevně na jejích ideologických pozicích. Šíří se agitační literatura, filmy a další. Vyhrát zápas mezi řk církví a státem o moc v tisku – vítězství je na té straně, která bude mít účinnější a působivější propagandu. Jedná se o manipulaci národa prostřednictvím ideologického ovládnutí masmédií.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Řk propaganda je dnes nástrojem likvidace pravdy, překrucování dějinných souvislostí a skutečností v dnešní politice, kultuře a veřejném životě.
- B) Úspěšné využívání propagandy a nenávistných kampaní proti ČSSD, ODS a opoziční smlouvě. Kampaň je zastírána „nedostatečnou komunikací s novináři a redaktory masmédií“.
- C) Řk církev školí mladé kádry do sdělovacích prostředků.

10) ZÁMĚRNÉ MATENÍ POJMŮ A UŽÍVÁNÍ POLOPRAVD JAKO ZPŮSOBU LIKVIDACE PRAVDY

Cílem této taktiky je dosáhnout vlastních cílů zamaskováním pravých významů důležitých slov, dále užíváním polopравd a neoprávněným přivlastňováním si obecných názvů.

Popis taktiky: Maskování pravého významu slova a individuálního vědomí viny jinými pojmy k dosahování vlastních cílů ve skrytosti, tichosti a v zákulisí své cílevědomé činnosti. Tím se aktivizuje široká podpora oklamanych, kteří tak nevědomky plní ochotně vytčené cíle řk církve, ač jsou tyto cíle nepřátelské a likvidační vůči nim samotným.

Použití taktiky v současné době (příklady):

- A) Např. **genocida Srbů** je V. Havlem nazývána jako humanitární válka, pod pojmem evangelizace je papežem míněna rekatolizace země apod.
- B) **Ekumenické hnutí** – název neodpovídá skutečnosti. V podstatě ekumena by se měla stát „převodovou pákou“ politiky Vatikánu, to je, aby sdružené nekatolické církve v ekumeně u nás hájily zájmy Vatikánu a byly použity jako zástupci řk církve dokonce tam, kde se to představitelům řk církve nehodí z diplomatickotaktických důvodů.
- C) Záměna výrazu „**Katolická**“ (řecky „obecná“) namísto „římskokatolická“ – tím se likvidují neřímskokatolické církve.
- D) „**Křesťanská**“ – slovo neoprávněně používané pouze pro řk církev. Tím se záměrně vtahují ostatní církve pod řk ideologii, a cílevědomě se tak likviduje jejich význam, existence a povědomí.
- E) „**Církev**“ – má se na mysli pouze řk církev, ostatní církve se z povědomí záměrně vymazávají... a další slova. (viz **kap. 18.5** v této studii).

11) NIČENÍ DĚJINNÉ PAMĚTI ZAMLŽOVÁNÍM A PŘEKRUČOVÁNÍM SKUTEČNOSTI VE PROSPĚCH ŘK CÍRKVE

Cílem této taktiky je zdeformovat historii národa k obrazu římskokatolického pojetí dějin a spravedlnosti.

Popis taktiky: deformace historie prostřednictvím matení veřejnosti.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Např. zničení skutečného obrazu Mistra Jana Husa prostřednictvím Husovské komise, likvidace pobělohorských hrůz prostřednictvím rekatolizační komise, různé nepravdy o krutých rekatolizátorech (Sarkander, Koniáš), nepravdivé výklady o svatých, propaganda řk tradic a svátků a další. (viz **kap. 18.5** v této studii).

12) NEOPRÁVNĚNÉ ZÁMĚRNÉ PŘIVLASTŇOVÁNÍ SI RÁMCOVÝCH OBECNÝCH OZNAČENÍ.

13) PRUŽNÁ REAKCE NA MĚNÍCÍ SE SITUACE.

14) ÚMYSLNÝ ZMATEK ZAKRÝVAJÍCÍ VLASTNÍ PROSPĚCH A ROZVRATNOU ČINNOST.

15) POKRAČOVÁNÍ V ČINNOSTI ZA VŠECH OKOLNOSTÍ A V PŘÍHODNÉ DOBĚ DOSÁHNUTÍ SVÉHO CÍLE.

Cílem všech těchto taktik je zákulisní metodou bez ohledu na způsob, dobu a vynaložené prostředky podlomit a vzápětí zlikvidovat nepřítele neboli ty, kteří se nepoddávají řk ideologii.

Popis taktiky:

Ad 12: Řk církev se v médiích záměrně spojuje a ztotožňuje s názvy, které patří jiným církvím a náboženským směrům.

Ad 13: Řk církev mění neustále taktiku podle potřeby, podle vyrazení její zákulisní strategie a podle událostí ve světě.

Ad 14: Vyvolaný zmatek zakrývá rozvratnou činnost řk církve.

Ad 15: Likvidace protivníka probíhá v zákulisí za všech okolností, bez ohledu na cokoliv, čas nerozhoduje. Také se vytvoří záměrně více subjektů se stejnou politickou linií pod více názvy. Tím vznikne převaha nad protivníkem, kterého je možno přehlasovat a zlikvidovat.

Použití taktiky v současné době (příklady):

Ad 12: Např. slovo „**křesťanství**“, „**křesťané**“ apod. si řk církev vztahuje výhradně na sebe.

Ad 13: Kardinál mění taktiku při zasvěcení českého národa Panně Marii na Velehradě.

Ad 14: Kampaně proti ODS nebo ČSSD nebo proti opoziční smlouvě zakrývájí vlastní rozvratnou činnost.

Ad 15: „Církev nepracuje pro dnešek, ani pro zítřek, ale pro budoucnost.“ V ČR je to případ čtyřkoalice a různých impulsů a výzev a dalších iniciativ uměle vytvořených (Impuls 99, Děkujeme, odejděte...).

DEMOKRACIE OHROŽENA – SHRNUTÍ

Jak vypadá opravdová, vyvíjející se demokracie bez vlivů a zásahů nedemokratických systémů ? Je to, co se dnes odehrává v politice, ekonomii, kultuře, školství, průmyslu, zemědělství či zdravotnictví v České republice, skutečně tvář zdravě se vyvíjející demokracie?

Podle politických, filozofických a dalších slovníků a encyklopedií můžeme princip demokracie například shrnout takto:

Demokracie (řecky „vláda lidu“) je politický princip založený na účasti lidu na řízení společnosti, podřízení se menšiny většině a uznání svobody a rovnosti občanů. Podle okolností demokracie vzniká nebo se vyvíjí buď jako zastupitelská (nepřímá, reprezentativní) většinou s dominantním postavením parlamentu nebo jako demokracie přímá s dominantní suverenitou lidu prostřednictvím referenda a bez zastupitelských institucí.

Kromě těchto dvou základních podob má demokracie ještě mnoho dalších rozdělení a podrozdělení, proto její vševysvětlující definice není nikdy záležitostí jedné věty. Avšak ve všech podobách je to v principu stále táž demokracie, jak je uvedeno výše:

1. Základem je účast lidu na řízení společnosti,
2. menšina je podřízena většině,
3. je uznána a respektována svoboda občanů,
4. je uznána a respektována rovnost občanů.

Je-li demokratizující se společnost řízena správně, probíhá její vývoj na demokratickém základě. Vývoj celkově vykazuje směr ke kvalitativně vyšším prvkům a cílům demokracie. Můžeme však prohlásit, že právě takový vývoj demokracie probíhá v České republice?

Po jedenácti letech politického, kulturního a ekonomického vývoje v České republice smíme konstatovat, že se ovlivňování a řízení společnosti stále častěji uskutečňuje zákulisní formou a že je to prováděno na základě určitého promyšleného záměru směřujícího k určitému jedinému cíli (**kapitoly 1–10, 16–28**). Jak ukazují **kapitoly 11–15** na historických událostech a dokládají to i soudobými skutečnostmi, papežství nikdy nepřipustilo a nepřipustí, aby byly římskokatolickou církví v průběhu existence klerikální nebo proklerikální vlády respektovány demokratické principy. Chce-li v ČR zdravě se vyvíjející demokracii, není existence jakékoliv formy klerikální nebo proklerikální VLÁDY žádoucí. Stejně tak není žádoucí ani jakékoliv zavazující propojení státu s Vatikánem např. formou závazných smluv a konkordátu. Toto jsou skutečné cíle řk církve v čele s papežstvím, které jsou realizované v ČR postupně a zákulisní cestou. Samy dějiny nás informují o tom, že demokratické vlády nikdy nepřipustily, aby se řk církev jakkoliv zaplétala do politiky státu. Svobodypřející a plně demokratické vlády vždy dbaly na důslednou odluku církve od státu a na zamezení monopolního postavení jakékoliv jedné církve nad ostatními. Například Ústava Spojených států amerických tuto odluku církve od státu zaru-

čuje každému občanu USA dodnes stejně jako osvobození od monopolního vlivu jedné církve a od její diktatury. To můžeme vidět např. v těchto výrociích zákona: „Řečené státy... zavazují se vypomáhat proti každé hrozící síle nebo útoku na ně..., ať již z důvodů náboženství, svrchovanosti,... nebo jakékoliv jiné záminky.“ **(Články konfederace, čl. III.)**. „Kongres nesmí vydávat zákony zavádějící nějaké náboženství nebo zákony, které by zakazovaly svobodné vyznávání nějakého náboženství; právě tak nesmí vydávat zákony omezující svobodu slova nebo tisku, právo lidu pokojně se shromažďovat a právo podávat státním orgánům žádosti o nápravu křivd.“ **(Ústava USA, Dodatek I.)**. „Jako kvalifikace pro jakoukoliv funkci nebo veřejný úřad ve Spojených státech nesmí být nikdy vyžadována zkouška z náboženství.“ **(Ústava USA, čl. VI.)**. „Vztah člověka k jeho Bohu je mimo zákonodárství vydané člověkem, jeho právo na svědomí je nezadatelné... člověk nemá moc nad svědomím. Je to vrozená zásada, kterou nemůže nic vymazat.“ **(Kongresové dokumenty USA, série 200, dokument č. 271)**.

Svoboda člověka je vedle rozumu nejvyšším právem každého člověka. Uznáváním a respektováním svobody člověka se uznává a respektuje jeho svobodná vůle, jeho svoboda svědomí, svoboda projevu, svoboda vyznání a přesvědčení. Jsou respektována a ctěna lidská práva na tuto svobodu, na život člověka a na jeho osobní majetek. Podle tohoto demokratického principu nesmí být žádný člověk nucen k něčemu, co sám nechce, nesmí být vystaven žádnému znásilňujícímu nebo násilnému činu, a to ani přímo, ani nepřímo. Ke svobodě občanů nutně patří i jejich naprostá nezávislost na jakékoliv ideologii státu, organizaci, společnosti, skupině lidí apod. Tuto základní vlastnost zdravé demokratické společnosti nelze nikdy dosáhnout, necháme-li ve společnosti prorůstat zákulisní podhoubí řík církve v podobě jezuitských taktik a praktik. Budeme-li k metodám, které řík církev dnes ve společnosti uplatňuje, ovlivňujíc přitom její chod i politické dění v zemi, slepí, apatičtí nebo dokonce tolerantní, pak se jistě již velmi brzy dočkáme úplného rozleptání demokracie v zemi a jejího definitivního zničení. Dovolíme-li pokračovat řík církvi a jejím politikům (i těm nejvyšším), politickým stranám, politickým přísluhovačům, organizacím, spolkům, klubům a dalším subjektům v jejich zákulisní činnosti, pak se jistě již velmi brzy dočkáme všesvazujícího konkordátu mezi Vatikánem a Českou republikou. Pak nastane diktatura řík systému zvláště v těch oblastech, na kterých má Vatikán eminentní zájem: školství, kultura, ekonomika, obrana, zahraniční politika, zdravotnictví, výchova mládeže, sdělovací prostředky, soudnictví, mezinárodní instituce.

Řík církev ještě nikdy u nás neměla k prosazování svých cílů tak ideální podmínky jako dnes. (Potvrdili to nejvyšší hodnostáři řík církve u nás v různých sdělovacích prostředcích). Je to způsobeno bezesporu neznalostí taktik a praktik řík církve několik staletí zdokonalovaných a používaných stále i dnes a dále také pasivitou obyvatel k tomuto tématu.

Ideologická politika Vatikánu od r. 1989 pronikla do naší země vzhledem k naší nepřipravenosti již ve značné míře. Lze vidět její důsledky, příčiny zůstávají v zákulisí. Podle ní je řízena naše politická scéna bouřlivým způsobem rozvrtných činností. Jasně ukazuje i v současné době, že politická snaha o svržení demokracie u nás a nastolení proklerikální vlády (typu J.Tošovského) různými zvraty a podvrtnou činností je jasným programem řík církve.

Tuto linii řík církve podporuje a má ve svém programu prezident V. Havel. Za svého budoucího nástupce na post prezidenta navrhl Tomáše Halíka, jednoho z základních sloupů řík církve. (Spolu s kardinálem M. Vlkem jsou jedni z nejaktivnějších v plnění cílů vatikánské politiky). Moc v rukou církve byla v českých zemích naposledy ve středověku a v době pobělohorské. To by mělo být každému dostatečným varováním!

Tento spis má přispět k tomu, aby si z neinformovanosti ohrožené politické strany některou svou nevhodnou činností nenapomáhaly k vlastní likvidaci. Je nutno činit nezvratná rozhodnutí vlády. Spis předkládá a shrnuje shromážděná fakta, taktiky, poznatky a dějinné příklady z literatury aktuální pro dnešek, a dává je do vzájemných souvislostí. Všechny z nich již dnes viditelně objasňují cíl řík církve.

Spis rovněž potvrzuje záměry řík církve do budoucna, které pomáhá prosazovat prezident Havel. Vyjádřil to ve svém projevu 18.12.1999 ve Vatikánu při rozsvícení vánočního stromu. Vyjádřil se v

tom smyslu, že duchovní obnova našeho národa musí vyrůst do budoucího tisíciletí v souladu Hlavy (Vatikánu) se srdcem (Českou republikou). (Viz **Právo 20.12.1999** a jiný denní tisk).

Upozornění na některé nebezpečné taktiky řk církve uvedené ve spisu

- 1) Moc má v rukou ten, kdo vládne ideologicky ve sdělovacích prostředcích, vytváří potřebné veřejné mínění a tak manipuluje s lidmi.
- 2) Infiltrace v řadách protivníka za účelem jeho likvidace
- 3) Válka nervů - stupňování požadavků na protivníka
- 4) Používání zastíracích pojmů jiného významu k prosazování podvrtné činnosti v tichosti, aniž by to budilo pozornost.
- 5) Domlouvání se „přes hlavy lidí“ s držiteli moci ve státě a v církvích, včetně nekatolických, zmanipulovaných řk církví.
- 6) „Stará technika hotových činů“ – centralistické řešení, tj. obsazování všech pozic mocenskými, ideologickými špičkami.
- 7) Vykonstruované „puče“, vyvolávání situací vedoucích ke zvrátům za podpory zorganizovaných, tzv. elitních skupin obyvatel, ideologicky zmanipulovaných.
- 8) V taktikách i praktikách využívání všech prostředků, pokud slouží vedení řk církve a jeho hlavnímu cíli, tj. „obraně apoštolské stolice - Vatikánu a poslušnosti lidu vůči ní“.
- 9) Spolčování se s klerikálními stranami vede k likvidaci demokraticky zvolených vlád.

Jestliže tento spis uvedenými dostupnými informacemi pomůže porozumět záklisní politice vedení řk církve a ukáže, že těm, kdo ji prosazují, nejde o hledání tzv. třetí cesty, nebo o prostor k činnosti ve prospěch národa, ale o záměrné ohrožení základních demokratických hodnot, pak splní svůj účel. Neboť ukáže cestu, jak lze to muto neštěstí naší země zabránit.

ZÁVĚR:

Na základě podrobného sledování české politické, kulturní a ekonomické sféry můžeme dnes se vsí určitostí konstatovat, že česká demokracie ve skutečnosti téměř neexistuje, neboť byla hned ve svém zárodku utlumená. Poslední zbytky této demokracie jsou postupně, krok za krokem likvidovány a měněny na určitý, cílený typ jiného společenského zřízení, a to podle neměnné ideologie, jejíž kořeny musíme hledat v církevních římskokatolických dogmatech, taktikách a praktikách.

Některé závažné výroky církevních představitelů a politiků

1) „Věřím, že se nám skutečně podaří dále rozvíjet obnovené šťastné vztahy státu a katolické církve.“ (**Katolický týdeník č.15, 14.4.1991, str.1** – článek o blahopřání prezidenta V. Havla kardinálu Vlkovi ke jmenování arcibiskupem).

2) Kardinál Vlk, r.1993: „Zasvěcením českého národa Panně Marii na staroslavném Velehradě jsme narazili na odpor a poučili jsme se. Je nutno změnit taktiku, nebojovat proti síle, je účinnější dosazovat lidi na potřebná místa...“ (**ČRo, náboženské vysílání, 1993**).

3) Pořad s P. Zdeňkem Fialou, r.1993: „Než vytvořit jednu silnou katolickou stranu, je lépe do ostatních stran dát naše lidi...“ (**ČRo, beseda o církevním majetku, 1993**).

4) Petr Fleischner, 1.9.1993: „Daniel Kroupa, náš člověk v ODA, se v televizní debatě už neudržel, odhodil svůj občanský a demokratický vlčí převlek a vzkřikl, že církev musí dostat majetek a být silná, protože bez toho by parlament a vláda nad sebou nikoho neměly a mohly by si dělat co chtějí.“ (**MF Dnes, 1.9.1993**).

5) ČRo opakovaně: „Bude-li mít katolická církev více majetku, bude silnější, bude mít větší moc...“ (**ČRo, rok 1993**).

6) Kardinál Vlk, r. **1997**, při rozmluvě v **ČT** projevil nespokojenost nad tím, že v dnešní době nemá dosud katolická církev takový význam, jaký by měla mít a řekl: „V minulosti měla církev vždy moc v rozhodování s mocí světskou ...“

7) Kardinál Vlk, **Radiožurnál**: „Můj nejlepší přítel je Václav Havel. Velmi často se navštěvujeme a radíme. Pojí nás k sobě velká láska k německému národu...!“

8) M. Vlk, **ČT r. 1997**: „Do sjednocené Evropy nemůžeme jít než jako křesťané“ (v katolickém pojetí rozuměj katolíci).

9) M. Vlk: „Papež oceňuje naši práci v ČR, ale vybízí nás ještě k větší aktivitě a iniciativě... Vyzývám mládež z celé ČR: potřebujeme naléhavě mladé lidi k zaškolení v Praze do sdělovacích prostředků, školství, pro práci s dětmi, výchovu mladých. Ubytování zajistíme... Hlaste se, zájemci.“ (**ČRo**).

10) Daniel Hermann, mluvčí České biskupské konference (řkc), vyjádřil veřejně cíl řk církve v tomto smyslu: „Světská moc, církev a státnost musí být vnímány jako jediný celek, a proto se řk církev musí navrátit ke svým kořenům.“ (**Videokazeta, ČT2, 10.3.1997**).

11) Fakta uvedená v tomto spisu o překrucování naší historie v současnosti řk církví veřejně potvrdil a přiznal kardinál Vlk svými výroky (ve Vatikánu 18.12.99). Řekl: „V otázce Husa a Koniáše koluje mnoho nepravd... aby se neříkalo, že Koniáš spálil spoustu knih nebo že koncil zabil Husa, ale aby se řeklo, jak to bylo skutečně.“ (**Právo, 20.12.1999**).

12) Pavel Bratinka na otázku, jak si představuje řk kněze prohlásil: „Kněz má být jako král... proto, aby panoval nad světskými mocnostmi a nenechal se jimi manipulovat.“ (**ČRo 1, Doteky víry, 19.8.2000, 21–22.00 hod.**).

13) Kardinál M. Vlk: „Je důležité nově napsat naše církevní dějiny.“ (**MF Dnes, 29.6.2000, str.6**).

14) Kardinál M. Vlk: „Dnes už církev nepracuje s cenzurami a exkomunikacemi. Je to spíše formalita, že tyto cenzury z dávné minulosti ještě platí.“ (**LN, 3.7.1996, str.16**).

15) Oproti všem důkazům a faktům kardinál M. Vlk stále veřejně hlásá: „Církví nejde ani o to, aby byla bohatá, ani o politickou moc... Církev si nenárokuje žádné výjimečné a privilegované postavení... církev nežádá žádná zvláštní práva... ani nárok na určitou moc nad společností a nad druhými, ani uzurpování si práva na ideologizování.“ (**LN, 18.8.2000, str.11**). Těmito výroky se však kardinál staví proti mnoha kanonizovaným dogmatům o moci a nadřazenosti řk církve nad jakoukoliv světskou vládou a mocí stejně tak jako proti duchu dřívějších katechismů.

Vysvětlení některých církevních pojmů a zkratk

Encyklika - papežský oběžník označovaný podle úvodních slov, například:

Rerum novarum Lva XIII., 1894,

Divini Redemptoris Pia XI. proti socialismu a komunismu,

Mater et Magistra Jana XXIII., 1961

Pacem in terris, 1961

Populum progressio Pavla VI., 1967, o významu vědy a techniky v moderním světě.

Konkordát - dohoda mezi vládou státu a papežem jako hlavou římskokatolické církve a církevního státu, upravující postavení a organizaci katolické církve ve státě.

Lateránský pakt nebo smlouva z 11.2.1929 (ratifikace až 7.6.1929) - dohoda mezi italským státem (fašistickou vládou Mussoliniho) a římskokatolickou církví (papežem Piem XI.) o tak zvané římské otázce; papežova plná suverenita nad Vatikánem, konkordát mezi církví a státem, finanční konvence. Na základě lateránské smlouvy vznikl stát Vatikán.

Pakt - smlouva, úmluva, dohoda v mezinárodním právu, smlouva mezi státy o zásadnějších otázkách.

řk - Zkratka výrazu „římskokatolická, římskokatolické...“

řkc - Zkratka „římskokatolická církev“

Ultramontanismus - v řk církvi směr zdůrazňující význam papežství a papežské moci nad zájmy národa a státu.

I.Vatikánský koncil 1869-70, Pius IX., (1846-1878). Koncil přijal dogma o neomylnosti papeže.

II.Vatikánský koncil 1962-65, Jan XXIII. (1958-1963) a Pavel VI. (1963-78). Koncil přijal mnohá usnesení, přibližující řk církev dnešku, nezměnil však žádné z jejích dogmat.

Vestfálský mír - ukončení třicetileté války (1618 - 1648) sjednané r.1648 ve Vestfálsku. Švédsko získalo Přední Pomořany, Francie Metz, Verdun a další místa na západním pomezí, Braniborsko zadní Pomořany, Sasko si udrželo Lužici, Bavorsko Horní Falc.- Dolní Falc restituována k 1619, ostatní říšská území k roku 1624. Nizozemí a Švýcarsko uznány neutrálními státy, to znamená nezávislými. České země se staly až do roku 1918 součástí rakouské habsburské monarchie. Země se vylidnila a zpustla, Morava zchudla a zadlužila se. Postupně docházelo k utužení poddanství a nevolnictví a k růstu protireformačního útlaku.

Použitá literatura

- Alighiero Tondi: *Jezuité*, (v originále: *I gesuita*, 1954), SNPL, Praha, 1958
- Alighiero Tondi: *Tajná moc jezuitů*, Svobodné slovo - Melantrich, Praha, 1955
- Allix Peter: *The Ecclesiastical History of the Ancient Churches of Piedmont and of the Albigenses*, reprint in 1821, USA, 1989
- Baird Robert: *History of the Ancient Christians Inhabiting the Valleys of the Alps – the Valdenses – the Albigenses – the Vaudois*, reprint in 1843, USA, 1991
- Bílek V. Tomáš: *Dějiny řádu Tovaryšstva Ježíšova a působení jeho vůbec a v zemích království Českého zvláště*, Praha, Dr. Bačkovský, 1896
- d'Aubigné Jean-Henri Merle: *History of the Reformation of the Sixteenth Century*, reprint from the edition issued in London in 1848, ISBN 0-92330914-4, USA
- de Rosa Peter: *Temné papežství*, (v originále: *Vicars of the Christ*), ETC, ISBN 80-86006-04-2, Praha, 1997
- Evangelíci o Janu Sarkandrovi, Sborník ke kanonizaci nového katolického světce, ISBN 80-900696-9-X, 1995
- Faber George Stanley: *The History of the Ancient Vallenses and Albigenses*, reprint in 1838, USA, 1990
- Fiala Petr: *Katolicismus a politika*, ISBN 80-85959-01-1, Brno, 1995
- Fülöp-Miller René: *Moc a tajemství jezuitů*, ISBN 80-86182-14-2, /v originále: „Macht und Geheimniss der Jesuiten,“ Leipzig-Zürich, 1929), Praha, 2000
- Gray Glenn Janet: *The French Huguenots*, ISBN 0-8010-3785-1, USA, 1992
- Hamšík Dušan: *Genius průměrnosti*, 1.vydání, Praha, 1967
- Hamšík Dušan: *Heinrich Himmler, druhý muž Třetí říše*, 2.vydání, Univers, 1994
- Hislop Alexander: *The Two Babylons or the Papal Worship*, reprint in 1858, USA, 1959
- Jones William: *The History of the Christian Church from the Birth of Christ, to the XVIII. Century*, London, reprint in 1849, vol. I. and II., USA, 1983
- Kadlec Jaroslav: *Přehled českých církevních dějin*, Praha, 1991
- Katechismus katolické církve, Zvon, ISBN 80-7113-132-6, Praha, 1995
- Kolektiv autorů (P. Augusta, J. Brokl, M. Honzáková, F. Honzák,...): *KDO BYL KDO v našich dějinách do roku 1918*, Praha, Libri 1993, ISBN 80-901579-0-4
- Lea Charles Henry: *The Inquisition of the Middle Ages*, ISBN 1-56619-223-4, USA, 1993
- Lehmann Leo H.: *Vatikánská politika za druhé světové války*, Praha, 1947
- Loftus John + Aarons Mark: *Tajná válka proti Židům*, ISBN 80-86094-20-0, Praha, 1997
- Martin Malachi: *The Keys of this Blood*, USA, 1991, ISBN 0-671-74723-1
- Martin Malachi: *The Jesuits*, 1988, USA, ISBN 0-671-65716-X
- M'Crie Thomas: *History of the Progress and Suppression of the Reformation in Spain*, USA, 1998
- Pekař Josef: *Dějiny československé*, Praha, 1991
- Pogius: *Výslech, odsouzení i upálení Mistra Jana Husa*, KOFC, Brno, 1993
- Wylie James Aitken: *The History of Protestantism, Part 1 and 2*, reprint 1920, MMT, N. Ireland, 1985
- Wylie James Aitken: *The Papacy*, reprint in 1851, USA

a další literatura.

PAPEŽSKÉ DOGMA A DEMOKRACIE

V. Bělohorský (LN, 4.4.1995, str.7)

Papež v encyklice prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny.

Na prvních stránkách všech evropských novin čteme komentáře k závažné encyklice Evangelium vitae, kterou papež podepsal 31. března. Francouzský deník „Libération“ o ní píše pod titulkem »Papež mimo zákon«, italský katolický deník »Avenire« pod titulkem »Proti tyranům druhého tisíciletí - papežova výzva čelit kultuře smrti«. Tyto dva titulky považujeme za mezní póly debaty, kterou encyklika vyvolala.

Papež v ní totiž prohlašuje za tyranské a nelegální přijetí zákonů dovolujících potrat, antikoncepci, euthanasii, kontrolu porodnosti, a to i když jsou přijaty podle demokratických pravidel a mají podporu většiny.

Prvním znakem této encykliky je, že vnáší do debat o nejzávažnějších otázkách postindustriální společnosti inkviziční, absolutistický, téměř teroristický tón. V papežově pohledu moderní společnost je dějištěm nesmiřitelného boje mezi kulturou smrti a kulturou života: na jedné straně fronty stojí spiknutí proti životu, lež, hříšná struktura egoistické konzumní společnosti, antikoncepční a potratová mentalita a jejich komplici - média šířící relativismus; na druhé straně fronty pak stojí katolická kultura života, lidských práv, pravdy a boje proti tyranii nezodpovědné většiny. Ve jménu autority svěřené mu Bohem papež volá katolíky k neústupnému boji proti těmto zákonům, k důsledné občanské neposlušnosti, protože zákony nezaložené na pravdě mají pouhé „zdání legality“, ale legální ve skutečnosti nejsou. Rozchod demokracie a absolutní pravdy vede podle papeže k situaci, v níž »vše je relativní, vše může být předmětem dohody a smlouvání, i samo právo na život«. Tomu je třeba říci rozhodné ne: žena, která se postaví na stranu spiklenců proti životu a rozhodne se k potratu nebo antikoncepci, je proto automaticky exkomunikována.

Za nejzávažnější považuji tuto pasáž encykliky: »Přirozené a nezcizitelné právo na život je zpochybňováno nebo negováno na základě hlasování v parlamentu nebo vůle jedné části obyvatel - třeba i většiny. To je neblahý důsledek vítězství relativismu, kterému se neklade dostatečný odpor... Vše se zdánlivě děje v pevné úctě k legalitě, alespoň v případě, kdy zákony dovolující potrat nebo euthanasii jsou odhlasovány a přijaty podle tak zvaných demokratických pravidel. Ve skutečnosti ale mají jen tragické zdání legality, zatímco ideál demokracie zrazují v samých základech.«

Demokracii této pozdní technologické doby vyznačuje opravdu to, že všechny zákony chápeme jako konvence, jako výsledek dohody a smlouvání mezi lidmi. V papežově pohledu zákony odhlasované parlamentem jsou platné jen tehdy, když odpovídají Zákonu božímu. Nestor evropských filozofů, pětadevadesátiletý Gadamer, napsal, že nikdo se dnes nemůže vymknout z »reflexivnosti moderní doby«, která na nás vyžaduje ochotu uvažovat o relativnosti vlastních hledisek; nikdo jí nemůže uniknout tím, že se uzavře do výlučnosti jedné posvátné tradice. Co jsme považovali za věčné pravdy, za něco přirozeného a navždy daného, se dnes učíme chápat jako historicky omezené účelové konstrukce. To platí i o zákonech, které nejsou »založeny na pravdě«, ale jsou jen kompromisem mezi různými hodnotami a zájmy svobodně smlouvajících svéprávných občanů.

Osmnácté století nám přineslo práva občanská, omezující politickou moc; století devatenácté nám přineslo práva politická, účast všech na výkonu moci; století dvacáté bylo bojem o práva sociální. Dnes parlamenty všech demokratických zemí diskutují o právech nového typu, které se vymykají naší právní tradici a filozofické představivosti: připomeňme si třeba diskuse o právech zvířat, země, právu menšinových kultur nevyhynout, právu na dobrou smrt, ...

Všechny tyto parlamentní diskuse jsou výrazem té obecné ochoty uvažovat o relativnosti vlastních hledisek a životních stylů, té nekončící a neomezené konverzace, která je oživujícím principem současné euroamerické demokracie: všechny pojmy a normy jsou tu jen konvence, opírající se o lepší nebo horší důvody. Žádný zákon tu není založen na nějakém zjeveném Absolutnu, před kterým bychom museli provinile mlčet: o všem se domlouváme, o všem mezi sebou smlouváme. Různé biotechnologické manipulace nás nutí smlouvat i o takových pojmech, jako je matka nebo »genové příslušenství« lidského druhu. Postindustriální demokracie je založena na důvěře ve schopnost svéprávných lidí domluvit se mezi sebou na nějakém kompromisu v prosazování svých zájmů a hodnot. Papežská encyklika prohlašuje určité hodnoty a tradice, do nichž patří, za nediskutovatelné imperativy, které nepřipouštějí žádný kompromis. Je to dobré pro tyto tradice? Svoboda, kterou díky relativizující konverzaci s druhými získáváme vůči tradicím, na nichž zakládáme naši identitu, je největším darem demokracie. Díky realitizaci máme možnost být tím, co z nás tradice udělala, třeba Čechem nebo vědcem, svobodněji a rozumněji, než když jsme nechápali její historickou omezenost a považovali ji za absolutně danou. Bude nám katolická církev partnerem ve společenství stmelěném vděčností za toto osvobození od Absolutna, nebo se stane uzavřenou sektou, zakazující svéprávným občanům svobodně smlouvat mezi sebou o tom, co pro ně má být zákonem a proč?

NÁVRAT BOHA A LAICKÝ STÁT

Josef Válka (LN, 18.10.1996, str. 11)

Společnost: Nová religiozita představuje i nemalá rizika

Oživení náboženského citění a aktivit církví a sekt je jedním charakteristických znaků duchovní společenské situace konce druhého tisíciletí. Pozorovatelé a analytici tohoto jevu (upozorňujeme na nedávno Atlantisem u nás vydanou knihu G. Kepela Boží pomsta s podtitulem Křesťané, židé a muslimové znovu dobývají svět) se rozcházejí pouze v názorech na příčiny, sílu a význam nové religiozity. V postkomunistických zemích jsou důvody návratu Boha nasnadě: církve a sekty zde vyšly z částečné nebo úplné ilegality přestalo jejich potlačování nebo reglementace státem. V muslimském světě je vlna fundamentalismu spojena s jeho sociálními a politickými problémy. Avšak vlna religiozity iracionality zasahuje i blahobytné vysoce civilizované země, zejména Spojené státy americké a také Izrael. Některá náboženská hnutí dosáhla zásluhou svých charismatických vůdců a masmediálních kazatelů nečekaného úspěchu v zemích, kde vlnu religiozity nelze vysvětlit sociálně. Nabízí se vysvětlení, že návrat Boha je reakcí na zklamání z racionální a technovědecké civilizace, která opustila Boha, nebo kterou Bůh opustil. Jako by se vrátila úzkost z počátků moderní doby, kterou pociťovali a vyjadřovali Luther, Pascal nebo Komenský. Není náhoda, že jedním z nejpřísnějších kritiků současné zbožněpeněžní společnosti a její hedonistické morálky je papež a že řada sekt se pokouší od civilizace izolovat. Pokud by šlo pouze o prohloubení víry, odvrát od spotřebitelské morálky a o duchovní obradu, byl by to důvod k optimismu. Nová religiozita je však spojena s řadou průvodních jevů, které představují pro svobodnou a otevřenou společnost nemalá rizika. Nemá smyslu je zatajovat. Především je to tendence legitimizovat novou religiozitu odmítáním racionálního myšlení moderny; pohřbívat karteziánský a osvícenský rozum a klást mu za vinu civilizační a morální pohromy naší doby. Tyto hlasy se kupodivu ozývají i z prostředí tradičních církví, jako by tyto církve zapoměly na svou racionální a osvícenskou tradici a neviděly, že nová vlna religiozity je ztotožňována s vlnou iracionality okultního a orientálního původu. Selhání civilizace není způsobeno tím, že ztratila víru, ale že ztrácí rozum. Dalším rizikovým průvodním znakem nové religiozity je oživení náboženského a konfesijního fundamentalismu a nesnášenlivosti. A konečně je zde riziko spojení víry a nové religiozity s pokusy různých náboženství a sekt proniknout do politického a hospodářského života a spojit opět církve nebo sekty s mocí, bohatstvím a cenzurou. Jsou zde varovné případy totálního ovládnutí náboženského společenství zvrhlým vůdcem a pokusy ovlivňovat církevním vlivem volby, kulturní politiku, média, školství, symboly a usadit se ve vysokých financích. Všechny tyto průvodní jevy nové religiozity ohrožují jeden z principů a pilířů moderní liberálnědemokratické společnosti, totiž princip laicity. Laicita znamená oddělení státu a církví a radikální odmítnutí konfesijního státu a jeho vzdělávacího a kulturního monopolu, jak to naše země poznaly od pobělohorského obnoveného zřízení zemského z roku 1627/8 do vydání tolerančního patentu Josefem II. r. 1781 a jak to prožívají dnes některé muslimské země. Laicita respektuje svobodu víry a rovnoprávnost různých náboženství a nemá nic společného s ateismem neblahé paměti. Do pojmu laicity spadá i vzdělání, kultura a morálka. Právě zde dochází zásluhou některých mediálních teologů k vyslovenému matení pojmů a falzifikaci dějin. Vyučování v laickém státě nemůže být založeno na náboženských nebo konfesijních dogmatech a na konfesijní verzi dějin, nýbrž na stavu vědění; musí být otevřeno změnám ve vědění a poznání a podrobno pouze odborné kontrole. Učitel v laické společnosti není odpovědný ani církvi, ani státu, ale svému povolání a svému svědomí. Laické pojetí kultury neodmítá ani nezamlčuje její náboženskou, respektive křesťanskou složku a nechce ji vymýtit z obecného povědomí. Odmítá však identifikaci naší civilizace s křesťanstvím a zamlčování pohanských antických prvků, kontakty s jinými kulturami a nenáboženské myšlení. Také kauzální spojování náboženství s morálkou je mylné a zavádějící. Morálka není dána pouze morálními příkazy náboženské povahy, ale je zakotvena v civilizaci samé, vyvíjí se s ní a není v žádném rozporu s přirozeným racionálním a osobním zájmem, který je spolehlivějším zdrojem morálního jednání než systém příkazů. Bylo jich v dějinách bezpočet, leč málokdy zaručovaly morální jednání i ve velmi religiózních dobách. Bylo by osudné činit důležitá rozhodnutí ve vztahu církví a státu bez zřetele k možnostem a funkcím církví, ale i bez zřetele a respektování republikánského a demokratického principu laicity. Obrana principu laicity nemůže být chápána jako vyhlášení kulturního boje církvím, ale jako obrana svobody.

Josef Válka (1929), historik, specialista na starší dějiny Moravy. Od roku 1990 profesor československých dějin na katedře historie FF Masarykovy univerzity v Brně.

OBČANSKÁ VÝCHOVA KONFESIJNĚ

Leo Pavlát (LN, 9.12.1995, str.7)

Smyslem vzdělávání v občanské škole je příprava žáků pro aktivní život ve společnosti. Podle staronových osnov však má být ve státní škole oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání. Je velmi znepokojující, když občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená. V dubnu 1991 vyšly se souhlasem ministerstva školství osnovy občanské výchovy pro 6. - 9. ročník základní školy a příslušné ročníky osmiletého gymnázia. Po letech nesvobody a útlaku měly vychovávat nikoliv občany pro stát, ale lidi pro život. Osnovy přitom byly míněny pro přechodnou dobu, aby se vyzkoušelo a v praxi zjistilo, co se napoprvé nepodařilo udělat dobře. Období zkoušky zřejmě úspěšně skončilo. Loni vyšel se souhlasem MŠMT ČR Návrh učebních osnov občanské školy včetně osnov k občanské výchově, a letos Návrh učebních osnov volitelných předmětů občanské školy. Osnovy pro občanskou výchovu z roku 1994 jsou takřka totožné s osnovami o tři roky staršími a návrh učebních osnov volitelných předmětů je dále rozvíjí.

Osnovy jako závazný dokument V úvodu tohoto dokumentu se mimo jiné píše: Smyslem vzdělávání v občanské škole je příprava žáků pro aktivní život ve společnosti. Proto osu výuky tvoří občanská výchova podporovaná prakticky zaměřenou výchovou rodinnou... Veškerou výukou prolínají další aspekty, které dále zhodnocují výchovné a vzdělávací úsilí školy. Etickou a mravní výchovu otevírá náboženská výchova, která v této roli ústí do všech dalších předmětů. Náboženská výchova

je pak charakterizována takto: Vede děti k hledání odpovědí na otázky po smyslu života a po perspektivě, která by hranice tohoto života přesahovala. Jejím cílem je, aby děti na základě křesťanské tradice a víry v Boha a svých vlastních zkušeností s ním byly vedeny ke křesťanské zodpovědnosti při řešení konkrétních životních situací. Uvedeným formulacím nelze rozumět jinak, než že ve státní škole má být oblast etiky a morálky důsledně vykládána nábožensky, na základě křesťanského vyznání. A že takový je záměr tvůrců občanské školy, o tom svědčí publikované teze občanské výchovy. Především: má-li etikou a mravní výchovu otevírat výchova náboženská, v daném vymezení křesťanská, potom se nutně vztahuje na základní pojmy zaváděné občanské výchovy, jakkoliv ve zveřejněných materiálech občanské školy konfesijní přívlastek chybí: jde například o pojetí pravdy, lásky, dobra, zla, viny, odpuštění, spravedlnosti. Jde ale i o chápání dalších kategorií, s nimiž proponovaná občanská výchova pracuje: smysl života, jeho konečnost, svoboda, řád, zrození, smrt. Opravdu má být toto vše v nenáboženské škole apriorně vyhrazeno křesťanskému nazírání světa?

Občanská, nebo náboženská výchova? Pokud by snad byl někdo na pochybách, že cílem občanské výchovy na českých státních základních školách je orientovat ji jednoznačně konfesijně, přesvědčí ho formulace řady tezí osnov z oblasti etiky, ale především srovnání některých pasáží osnov občanské výchovy s osnovami nepovinného předmětu náboženská výchova. Několik namátkou vybraných příkladů: V občanské výchově lze najít for mulace láska, darování se druhému... - lidská duše, jednota těla a duše..... každý člověk se setkává se zlem, které na něj zvnějšku doléhá... - lidský život jako dar ... lidský život jako úkol... . V nepovinné náboženské výchově zní souznějící pasáže takto: Bůh se nám daruje ve svém Synu Ježíši Kristu... - Tělo, duše, duch jsou ve své jednotě božím darem... - zlo má vlastní nevystižitelnou moc; Ježíš přemáhá zlo... - být křesťanem, to je dar a úkol zároveň... Jako člověku ne křesťanského vyznání mi velice záleží na tom, aby mi bylo dobře rozuměno. Těmito řádky nijak nebrojím proti křesťanství jako takovému. Nepopírám určující vliv tohoto vyznání na formování české státnosti a českou kulturu, přijímám jako fakt, že tato země je svou podstatou křesťanská - ve svém historickém směřování i v díle a odkazu četných velkých osobností. Považuji proto za přirozené, že do osnov občanské výchovy bylo zařazeno explicitní poučení o křesťanství - o církevním roku, historických postavách s křesťanstvím spjatých, jakkoliv míra a výběr konfesijně laděných informací může být diskutabilní (např. zařazení mariánských slavností). Co však jako občan a daňový poplatník demokratického státu nemohu přijmout, je skutečnost, že v občanské výchově by měla být dětem bez vyznání, případně jiného než křesťanského vyznání vnučována určitá, státní školou preferovaná náboženská hodnotová a životní orientace, ať si to rodiče dětí či děti samy přejí, nebo ne. S ideou odluky církve od státu je v příkrém rozporu, jestliže žáci v povinné občanské výchově musí přijmout poměrně zevrubný výklad některých věroučných zásad křesťanství (cituji z osnov: křesťanství a rovnost před Bohem, křesťanství a naplnění života ve svobodném přijetí služby... křesťanství, osobní Bůh, zosobnění toho, kdo sdíleným a vzájemným vztahem naplňuje a pomáhá určovat společenství... láskyplný boží řád).

Základy evropské etiky Nepolemizují s obsahem těchto tezí a nijak je nehodnotím. Připomínám jen, že model, kdy rodiče museli strpět státem vybraný světonázor, předkládaný ve škole jejich dětem, platil v této zemi poměrně nedávno, více než čtyřicet let. Jsem přesvědčen, že k tomuto pojetí, jen v jiné podobě, není vskutku proč se vracet, a to tím spíše, že takto pojaté osnovy občanské výchovy popírají svůj nejvlastnější, autory v úvodu proklamovaný úkol: Dovést mladého člověka k uvědomění si sebe sama jako svobodné bytosti. Problematické přitom není jen samo pojetí antropologické (tak je na zvaná) složky osnov občanské výchovy. Mnohé teze, jak byly formulovány, by v jejich případné univerzální, nadkonfesijní rovině nebylo třeba znejišťovat vždyť i základem evropské nenáboženské etiky je v podstatě morálka bible. Neutěšený stav našeho základního školství je však znám; nedostatek tvůrčích pedagogů spolu se snahou co možná stoprocentně vyhovět osnovám, nekomplikovat si život, ještě asi dlouho ze škol nezmizí. A já se velice obávám, že za dané situace není mnoho učitelů, kteří jsou schopni možný univerzalizmus přesahující věrouku reflektovat, že se jim neztratí v dogmatizujícím katechismu, k němuž je vlastně předkladatelé osnov svými úvodními poznámkami vybízejí. Je to obava o to oprávněnější, že v osnovách občanské výchovy z roku 1991 i 1994 najdeme některé varující ukázky úzkoprsého vidění světa, nazíraného ideologizovaně, prizmatem jedné náboženské tradice.

Úskalí konfesionalismu

Například v osnovách pro 7. třídy je v oddíle umění jako celistvý výraz ducha doby tučným písmem uvedena antika, románské umění, gotika a baroko - nikoliv už, charakteristicky, žádný ze slohů jiných: renesance, klasicismus, romantismus, secese a moderní umění. Přitom podle úvodu k osnovám graficky zvýrazněna jsou doporučená, osnovná hesla a z ostatních má učitel...vybírat. V osnovách pro stejnou třídu nalezneme tezi: Masmédia (přínos a prokletí). K 9. třídě se uvádí: Kulturní sféra jako citlivý odraz problémů společnosti (pravdivý obraz je často varující a pomáhá, zkruslený obraz problému zakrývá a svědčí o mravním úpadku). Autoři si byli úskalí konfesionalismu vědomi, a tak například v osnovách občanské výchovy pro 6. ročník z roku 1991 (nikoliv již pro rok 1994) píšív souvislosti s výukou církevnímu cyklu, že obtížným nárokem tohoto celku je zůstat zcela nad růzností náboženské, konfesijní a také národnostní či rasové příslušnosti žáků... . Na několika místech osnov se mluví o právu na jiný názor, povinnosti ho hájit, o nepředpojatosti, snášenlivosti rasové, náboženské, národnostní. Ano, to vše je pro výchovu k občanství nezbytné. Jsouli však tyto zásady míněny vážně, ne jen jako alibistický přívěsek ke konfesijně laděnému celku, pak by samy osnovy občanské výchovy měly k utváření těchto postojů vést. Měly by se fakticky, koncepce i jednotlivostmi, nikoliv pouze proklamativně, snažit o přiblížení jiných možných pohledů na svět. Měly by dát učitelé mnohem větší šanci ukázat lidské společenství jako svět navzájem se obohacující a ovlivňující názorové různosti. Jen tak může být jinost všeho druhu přijímána jako nové poznání, a ne jako hrozba. Jen tak se lze postavit netoleranci, sektářství a předsudkům se všemi jejich negativními dopady. Tímto směrem se však, žel, osnovy občanské výchovy neubírají.

Svoboda vyznání

Názorným příkladem - a jen jedním z mnoha možných - je způsob, jakým se osnovy vyrovnávají s jediným tradičním nekřesťanským vyznáním a kulturou u nás - s judaismem, s židovskou přítomností. Židé žijí v Čechách a na Moravě nepřetržitě více než tisíc let, v České republice je dodnes na dvě stě synagog. V drtivé většině opuštěných, bez modlitby, proto že ti, kdo

je navštěvovali, byli za války vyvražděni. Když se však v 6. třídě mají děti učit o vlastní obci, osnovy jako doporučené, zvýrazněné heslo uvádějí kostel a radnici, k výběru nabízejí učitelé hřbitov, muzeum, knihovnu, školu. Dá se snad čekat, že zdevastovanou či k nepoznání přestavěnou synagogu zařadí pedagog mezi významné památky obce, o nichž osnovy hovoří dále? Jak jinak než jako naprostou neznalost židovské kultury a zvyků je možno označit skutečnost, že v oddíle uspořádání bytu (domu), opět pro 6. třídu, čteme: ...obrázky předků, kříž, u protestantů bible, u Židů svícen (sic!). Zvýrazněné heslo, příznačně, je pouze kříž. O Židech se v osnovách nedočteme ani v souvislosti s rasismem, jehož nejmasovější obětí v lidských dějinách se stali, a případný odkaz na hodiny dějepisu zde neobstojí. O judaismu jako takovém - a snad je to při dané úrovni znalosti tvůrců osnov i lepších. A to je toto vyznání svým způsobem v křesťanství přítomno. Jen Starý židovský hřbitov se ještě v osnovách objeví, a to mezi pražskými památkami. Víme: je dávný, vzácný, malebný, neznepokojující. Znepokojující, alespoň pro mě, je však stav, kdy občanská výchova ve státních školách má být - a zčásti už je - konfesijně zaměřená. Znepokojuje mě, že tato skutečnost zřejmě nezarazila nikoho ze 110 spoluautorů projektu občanská škola - odborníků pedagogických fakult, učitelů z praxe, pracovníků jiných fakult a ústavů, státní správy. Konečně za zvláštní zmínku stojí fakt, že veškeré citované materiály jsou dílem kolektivu autorů, vedeného bývalým ministrem školství za Křesťanskodemokratickou stranu P. Piňhou. Za jeho působení byla takto orientovaná občanská výchova rozpracována a za jeho nástupce, I. Pilipa, rovněž z KDS, se projekt občanské školy dále uskutečňuje. Nezbývá než si připomenout: Buď je Česká republika země se státním náboženstvím, nebo ne.

Leo Pavlát se narodil v roce 1950. Po absolvování fakulty žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze v roce 1974 pracoval v nakladatelství Albatros (1975-1990) jako redaktor. Sám je také autorem knih pro děti. V letech 1990-1994 působil ve funkci 2. tajemníka velvyslanectví ČSFR, později ČR v Izraeli. V říjnu 1994 se stal ředitelem Židovského muzea v Praze, kde pracuje dodnes. Autor obrázku: Foto Zdeněk Merta.

CÍRKEV MĚNÍ POHLED NA SVÉ DĚJINY

Johanna Grohová (MF Dnes, 29.6.2000, str.6)

Praha - Výsledky bádání o osobnosti a díle mistra Jana Husa jsou revoluční změnou postoje katolické církve vůči tomuto reformátorovi. Znamenají i nezbytnost sepsat v dohledné době zcela nové církevní dějiny českých zemí. Jejich potřebu cítí jak zástupci církví, tak historici. „Začínají se rýsovat nové církevní dějiny. Jsou velice žádoucí na školách, neboť tam je největší zmatek v hlavičkách i hlavách,“ uvedl historik František Šmahel. Historický ústav Akademie věd hodlá zařadit vydání nových dějin mezi své projekty. „Většina evropských zemí má na výběr hned několik druhů takových textů. Neříkám, že u nás nic není, ale není to na takové úrovni, jak bychom rádi. Považuji záležitost za velmi naléhavou, kterou bude nutno vyřešit během nemnoha let,“ prohlásil ředitel Historického ústavu Jaroslav Pánek. Dodal, že pomocnou ruku už nabídli i historikové z Německa. Nový výklad by měl změnit chápání duchovní historie, kterou si dosud mnozí vykládají po vzoru románů Aloise Jiráska. „V hlavách generace střední a starší je historie nejvíce viděna očima Jiráskových románů, které byly povinnou četbou. Je důležité nově napsat naše církevní dějiny,“ řekl kardinál Miloslav Vlk. Ale ani evangelické církve se nebrání změnám výkladu. „Můžeme čekat kritiku, že chceme pochovat minulost. Jednobarevné tendenční pohledy nás však zdeformovaly, Jirásek nebyl pátým evangelistou,“ poznamenal už dříve jáhen slezské evangelické církve Jaroslav Kratka.

NEKATOLÍCI CHTĚJÍ NOVÝ ŽIVOTOPIS

Zástupci některých nekatolických církví by si ovšem přáli také vydání nového Husova životopisu. „Není papežova omluva za Husovu smrt málo? Neměl by vzniknout v dohledné době ekumenicky přijatelný Husův životopis? Nebylo by vhodné, aby redakcí takového životopisu bylo pověřeno grémium - sice ekumenické, avšak mimo jakékoli konfese?“ ptá se Jan B. Lášek z Husitské teologické fakulty. Sekretář Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem mistra Jana Husa František Holeček však předpokládá, že Husova bibliografie by mohla být vydána až u příležitosti šestistého výročí jeho upálení jako kacíře v roce 2015. „Je třeba zvážit a vydat ještě mnoho materiálu,“ poznamenal Holeček.

SNAHY O USMÍŘENÍ POKRAČUJÍ

Zásadní přelom v nahlížení katolické církve na mistra Jana Husa znamenalo mezinárodní sympozium ve Vatikánu loni v prosinci. Tehdy papež Jan Pavel II. poprvé vyjádřil lítost nad krutou Husovou smrtí, ocenil jeho statečnost a označil ho za nejosvícenějšího mistra pražské univerzity. Hus však není jediným bolestivým místem, které rozděluje katolický a evangelický svět. Patří sem činnost inkvizice, čarodějnické procesy, násilná rekatolizace českých zemí v sedmnáctém století. Protestantům jsou zase připomínány zničené kostely a vypálené kláštery. Ne všichni jsou však se způsobem vyrovnávání se s minulostí ze strany katolické církve spokojeni. „Oceňuji dobrou vůli vracet se k temným stránkám minulosti. Ale způsob, jakým to římskokatolická církev řeší, pokládám za nedostačující jak v případě mistra Jana Husa, tak čarodějnických procesů. Hus byl upálen proto, že ho církev vyobcovala, a to zrušeno nebylo,“ míní Odilo Štampach, který minulý rok opustil římskokatolickou církev a přešel ke starokatolíkům. I přesto obě strany - římskokatolická i nekatolická - dál opakovaně deklarují snahu a chuť do dalšího vzájemného usmíření. „Drolí a hroutí se obraz nepřítel, což je předpoklad vzájemného plodného soužití do budoucna,“ řekl o sváru katolické a reformační tradice v českém povědomí Holeček. „Ve Vatikánu jsme měli opravdu pocit, že nás mistr Jan Hus spojuje,“ řekl kardinál Vlk. „Přivítali jsme a hluboce si vážíme odpovědného přístupu badatelů z řad ostatních církví a především odvahy Vatikánu znovu otevřít problém Husova odsouzení, přehodnotit osobnost v zájmu sblížení křesťanských církví,“ hodnotil vatikánské sympozium předseda České ekumenické rady církví Pavel Smetana v právě vydané knize Jan Hus ve Vatikánu.

NA ŘADU PŘÍCHÁZÍ REKATOLIZACE

Do snahy o vyrovnání se s minulostí zapadá práce další komise pro studium otázek rekatolizace českých zemí v 16. až 18. století, která své výsledky ještě nepředložila. Nedávno bylo ukončeno vyšetřování týmu, který se zabýval čarodějnickými pro-

cesy na Šumpersku a Novolosinsku. Na jeho základě katolická církev po více než třech stoletích oficiálně očistila jméno kněze Kryštofa Aloise Lautnera, nejznámější oběti čarodějnických procesů na konci 17. století. Olomoucký arcibiskup Jan Graubner odhalil v Šumperku Lautnerovi pamětní desku a omluvil se za díl viny církve na procesech. Symbolem usmíření bylo také loni v listopadu společné uložení ostatků vojáků, kteří padli na protestantské straně v bitvě na Bílé hoře. V Chomutově zase odhalili desku, která připomíná první tamní veřejné luterské vysluhování večere Páně - svátosti přijímání podobojí. Nejsou to ovšem jen katolíci, kteří revidují pohled na své vlastní konání. Zástupci evangelické církve iniciovali v Jičíně vztyčení společného kříže. Ten má připomínat smrt jezuitského misionáře Matěje Bulnáciuse, kterého probodli evangeličtí věřící v Rovensku v roce 1628 vidlemi, a evangelíka Tomáše Svobody, který byl sťat v roce 1729 v Kopidlně za přechovávání Bibli kralických.

MODLITBA ZA NAŠE CENZORY

Drahošlav Makovička (LN, 14.10.1996, str.9)

Média: Křesťanství není jediným zdrojem naší kultury

Dostalo se mi veliké cti. Redakce brněnského náboženského vysílání mě v rámci ankety požádala o názor na křesťanství jakožto zdroj kultury světa. Řekl jsem: Proč ne? Pánové přišli, kávy popili, mé moudrosti natočili. Po mnoha měsících v pořadu Křesťanský magazín i odvysílali. Na obrazovce jsem se sice poznal, svá slova však ne. Umným rozstříháním vyšlo cosi nesmyslného. Brněnští cenzoři asi uvedou, že tu absurdnost spáchali z důvodů časových. Nechtě tedy čtenář ví, co vystříhli. Například větu, že je proti křesťanské etice, když bavorská křesťanská unie hovoří o norimberském procesu a o vysídlení Němců jako o pomstě. Nebo: že proti duchu křesťanské etiky je také antisemitský spisek dominikána Mráčka, sepsaný stylem nacistického Stürmeru, doporučený a zase zavržený ministerstvem školství. Nakonec, což je nejpikantnější, vystříhli pánové i citát kardinála katolické církve jménem Jean Marie Lustiger, i když citát hovořil optimisticky o perspektivách křesťanství. Ale nešť, čert vem antisemitu dominikána Mráčka, čert vem nechut konzervativců k vlastním spolubratřím. Mě se hlavně dotklo to, že ze mne v cenzorské vášni udělali prokazatelného blba. Neřekl jsem to, co mi ve výsledku vložili do úst. Křesťanství, toť se ví, není jediným zdrojem naší kultury. Pánové cenzoři, každá brněnská cestovní kancelář vás poměrně lacině dopraví do Řecka. Poznáte antiku, v moři se vykoupete... Světová kultura není tanec na jedné noze. Pánové, ani člověk se nemnoží přehrádečným dělením, nýbrž součinností dvou lidí, otce a matky. Proto jsem v pořadu uvedl kulturní zdroje: matku-antiku a otce-křesťanství. Bylo by slušné, kdyby cenzura v Brně vrátila mým větám původní smysl a slepila opět mé zpotvořené věty. A odvysílala to. Mám lidské pochopení i pro eventuální strach pánů cenzorů. Z nadřazených církevních autorit, z ultrakonzervativců v církvi, z obercenzorů, z jejich metod potírání odpadlíků? Nevím. Vím jen jedno. Ti lidé měli jiné možnosti, které jim skýtá svět slušných lidí: Sdělit mi, že s mými názory hluboce nesouhlasí, a proto je nebudou vysílat. Nebo: požádat mne o svolení ke střihům, které provedli zcela svévolně, neuvědomujíce si ani, že tím staví na hlavu i etiku svého pořadu. Vážená církví, nic nebude platná spolupráce s rychlokvašenými agenturami pro public relations, aby se vylepšila image kléru a věřících v očích tradičně skeptického českého národa. Tohle žádný drcim ani imagemaker nespraví. Neschopnost tolerovat odlišný názor, a to zejména uvnitř církve, spolehlivě zničí jakýkoliv zárodek klíčící důvěry, byť by ho agentury zalívaly sebevíc! Já nemohu nic, a tak se tedy modlím. I za své brněnské cenzory. Bože nedovol, aby podobné praktiky opět provozovala tvá církev ve velkém. A od cenzorů ochraňuj ji i nás, ó Pane.

D. Makovička (1927), Absolvent sociologie a estetiky na Filozofické fakultě UK v Praze. Dlouholetý dramaturg ČT a autor televizních a filmových scénářů.

POCHOD BAHNEM MRAVNÍCH KOMPROMISŮ

Peter Schutz dopisovatel LN z Košic (LN, 25.4.1997, str.6)

Slovensko: Tragikomická aféra plakátu a článku

Slovenskem se provalila další z nekonečné řady operetních afér, dokonale banální a zástupná.

Šéfredaktor pravického týdeníku, dlouhodobě profilovaného jako střík kvalitní „vyšší“ publicistiky říznuté na zadních stránkách politickou satirou, neomluvitelně „zblblnul“ a na komentářové stránce pustil do tisku skandální text s několika vulgarismy „střední váhy“. Výrazovými prostředky za hranicemi, které je většina přístupná tolerovat, pojednává o pokrytectví vysokého církevního hodnostáře: arcibiskup bratislavsko-trnavské diecéze Ján Sokol si vyšlápl nejenom proti kontroverznímu plakátu k filmu Lid versus Larry Flynt, ale i zcela bezprecedentně požadoval zákaz filmu samého. V ohnisku obrazu stojí jako vykřičník prelátovo pozitivní lustrační osvědčení, jakožto i fakt, že se k daleko závažnějším mravním problémům zásadně nevyjadřuje - jeho posledním „předflyntovským“ vymožením byl požadavek zákazu koncertu Black Sabbath. Šéfredaktor místo toho, aby byl rád, že politika nezareagovala, s bohorovným nadhledem poskytl dva týdny poté celou stránku reakcím pobouřených čtenářů. To již provládá tisk nezaváhal a nejtěžšími kalibry kardinál Korec a ideolog HZDS Slobočník - zaútočil. Samozřejmě, na týdeník jen v prvním plánu, hlavní úder, přes podsunuté neexistující propojení, směřoval proti opozici a „liberalismu“. Korunu všemu nasadilo „publicistické ztvárnění“ kauzy v STV: v jednostranném, ideologicko-politickém nasvícení defilovaly prostřihy z kontextu vytržených citací nejchoulostivějších partií textu s dlouhými záběry na krucifixy s ukřižovaným a monology biskupů a koaličních politiků. Jeden příklad: věta „je jedno, zda je arcibiskup homosexuál či bisexuál, není však jedno jeho lustrační osvědčení“, v televizi končila u slova „bisexuál“. Z úplně jiných cílů než obhajoby křesťanských hodnot usvědčil mediální manipulaci přesným postřehem sám předseda KDĽ Čarnogurský - na obrazovkách STV mělo možnost vidět inkriminovaný plakát několikanásobně více lidí než v ulicích slovenských měst. Hysterie, kterou kampaň rozpoutala, nazrála k odstoupení šéfredaktora. Což však není dost dobře možné, protože s jeho pádem by skončil i tý-

deník. Vydavatel má ruce svázané, nicméně psychóza si žádala svou oběť. Autora článku, špičkového a na Slovensku fakticky bezkonkurenčního zahraničáče, na hodinu vyhodil z práce jeho zaměstnavatel v jiném médiu. Na tomto hluboce nespravedlivém trestu - napsat si může kdokoliv cokoli, ale za zveřejnění je odpovědný jedině šéfredaktor - však již nese koaliční propaganda vinu jen nepřímou. Je především výsledkem prospekulovaných manévřů jiných kruhů s leitmotivem manifestovat svůj nesouhlas a distancovat se od „proticírkevních“ projevů, a tím si zachovat šance v boji s Mečiarom o přízeň katolického kléru před volbami. Vedení stejnou úvahou a tlakem teď vypovídají týdeníku spolupráci i někteří kmenoví autoři na stránkách „poskvrněných“ nečistým textem prý nemohou publikovat. Nejlepší na tom celém je, že pocity „pobouření“ a „zhnusení“ je ovládly rovný měsíc po otištění článku. Dokonce je k „pobouření“ nenavedly ani vskutku otřesné čtenářské reakce o čtrnáct dnů později. Politické opozici nelze upřít v kauze i jistou korektnost - navzdory nesmyslnému spojení týdeníku s ní se zdržela veřejných odsudků. Ač možná jen proto, že za dvě hodiny koaličních jednání se neshodla na společné formulaci. Poučení: dvojitá morálka a pokrytectví není na Slovensku výsadou jen jednoho arcibiskupa s pozitivním lustračním nálezem. Důkaz: těsně před kulminací této od začátku do konce absurdní „kauzy“ na Slovensku zvonily hrany a konaly se zádušní mše za Jozefa Tisa, který má přesně padesát let po oběšení. Kromě postkomunistické SDĽ své „pobouření“ ani „zhnusení“ nikdo nedemonstroval. Pod reflektory lichoměrné psychózy z „Flyntovy“ aféry závěrečný kontrapunkt jako bič.

NÁVRAT PŘED KOSTNICKOU HRANICI

M. Korecký, (LN, 4.7.1996)

Bude revidován proces s mistrem Janem Husem?

Pět set osmdesát jeden rok uplyne v sobotu ode dne, kdy voda v Rýně odnesla popel z hranice, na níž skončil život český kazatel a církevní reformátor Jan Hus. Po stejnou dobu se datují spory mezi teology i historiky o význam jeho osobnosti. Ani dnes spor neutichá, spíše naopak. Význam v dobrém či špatném slova smyslu neupíral za ta léta Husovi nikdo. Stal se navíc vhodným symbolem, do něž si různé skupiny lidí rády projektovaly své představy. Katolíci jej pasovali na vzor po zasluzé potrestaného kacíře, pro protestanty byl otcem české reformace a posledním světélkem v temnotě doby pobělohorské. Obrozencům stál modelem při náčrtu ideálního vlastence a bojovníka za pravdu, k ruce byl i Masarykovi a dalším architektům československého státu. Ideál sociálního revolucionáře v něm našli dokonce komunisté. Co bude dál? Nový katolický pohled Pro poslední léta je v souvislosti s Husovou osobností příznačný názorový posun katolické církve. Zjednodušeně jej lze charakterizovat jako cestu od kacířek církevnímu reformátorovi. Pohyb je to obtížný a pozvolný: jeho kořeny jsou starší několika desetiletí a cílový stav není zatím na dosah ruky. Obtížnost procesu vyplývá z povahy katolické církve a z její po mnoho staletí budované hierarchie. Počátek leží v ovzduší nově nalézaného sebepochopení církve a její nové orientace vůči modernímu sekularizovanému světu, v ovzduší, z něhož vzešel II. vatikánský koncil (1962 - 1965), označovaný svým iniciátorem Janem XXIII. jako koncil ekumenický. Snaha o užší semknutí všech křesťanů byla vlastní i jeho pokračovateli, Pavlu VI. Padá - li na nás nějaká vina na roztržce, pak prosíme pokorně Boha o odpuštění a hledáme prominutí i u bratří, kteří by se cítili od nás ublíženi. Ze své strany jsme ochotni prominout křivdy, které byly způsobeny katolické církvi, řekl ve svém nástupním slovu a bylo zřejmé, že jde o malou revoluci nejen uvnitř katolické církve. Koncil definitivně skoncoval se středověkým pojetím církve vládnoucí. Uznání svobody svědomí, i když se člověk mýlí, bylo asi nejmarkantnější známkou reformy církve a také nezbytnou podmínkou pře hodnocení jejího vztahu k heretickému všeho druhu. Dekrety o náboženské svobodě a o ekumenismu vyslovil koncil to, co říci musel. Bez tohoto jasného slova by byla cesta katolické církve k Lutherovi či Husovi, ale také k Brunovi, Galileimu a mnoha dalším, nadále uzavřena. Cesta k Husovi Uskutečňování a vykonávání náboženství spočívá dle své podstaty především ve vnitřních lidských a svobodných úkonech. Ty nemohou být žádnou mocí ani nařizovány, ani jim nemůže být zabraňováno, rozhodlo v roce 1965 na dva a půl tisíce koncilních otců, mezi nimiž jméno Husovo zaznívalo nejčastěji z úst českého kardinála Josefa Berana. Přehodnocení stanoviska k betlémskému kazateli nebylo ale ani potom záležitostí dnů či měsíců. Seriózní domácí diskuse na toto téma začala vlastně až po první návštěvě Jana Pavla II. v Praze. Řeč papeže, který se ke svým dvěma koncilním předchůdcům hlásí nejen jménem, byla v roce 1990 na Pražském hradě až průzračně jasná: Bude úkolem odborníků v první řadě českých teologů - vymezit přesněji místo, které mistru Janu Husovi přísluší mezi reformátory církve, vedle jiných známých postav českého středověku, jako byli Tomáš ze Štítného nebo Jan Milíč z Kroměříže. V každém případě však, odhlížeje od teologických názorů, které zastával, nelze Husovi upřít bezúhonnost osobního života a úsilí vzdělání mravní povznesení národa. Při loňské návštěvě ČR pak papež v rozmluvě s biskupy doporučil, aby byla celá věc dořešena do roku 2000. Další důležité slovo bylo vyřčeno, a tak v červnu 1993 vzniká při České biskupské konferenci Komise pro studium problematiky spojené s osobností, životem a dílem mistra Jana Husa. Úkolu přispět k formulaci nového postoje Vatikánu k osobě českého církevního reformátora dodal váhu sám český primas Miloslav Vlk, který se postavil do jejího čela. Během dosavadních dvou desítek sezení komise se celá řada teologů, historiků a odborníků z mnoha dalších oblastí snažila nalézt nový, minulostí nezatížený pohled na Jana Husa. Dogmata a právo Cíl práce komise je jednoduše složitý: dosáhnout toho, aby postava českého kněze nerozdělovala, ale naopak sjednocovala různé církve. Komise se zprvu soustřeďovala zejména na rovinu dogmatickou, na vztah Husova učení k Bibli a církevním autoritám. S odstupem mnoha set let není však lehké případné provinění posuzovat. Jednak by celé Husovo učení muselo projít zevrubným sémantickým rozbořením, aby bylo jasné, co autor vlastně ve svých dílech říká, jednak některé dogmatické otázky nebyly ještě na počátku 15. století přesně definovány. Nový proces s Janem Husem dnes zahájit nelze a postup v této rovině zkoumání bude zřejmě velmi pomalý. Skutečnou revolucí v práci komise bylo položení hlavní váhy na rovinu právní. Na události středověku pochopitelně nelze aplikovat představy moderního práva, lze však zkoumat, zda byly dodrženy všechny náležitosti tehdy platných kodexů církevního práva. A zde je již dnes možné říci, že v kostnickém verdiktu z 6. července 1415 lze nalézt řadu trhlin. Hlavní zásluhy v jejich odhalení má katolický kněz Miloš Raban, který podrobil celý rozsudek důkladně

právní analýze. Pochybný verdikt Konečný výrok kostnického koncilu, který zasedal v bouřlivém období církevního schizmatu v letech 1414 až 1418, je rozporuplný z mnoha důvodů. Předně: v době, kdy Hus žil, bojovali o vládu nad katolickou církví tři papežové (Řehoř VII., Jan XXIII. a Benedikt XIII.), existovaly tři různé církevní hierarchie. Je otázkou, nakolik jsou platné církevní tresty, které Husovi již před koncilem některá z těchto obediencí přisoudila. V době zasedání koncilu byly pak některé tresty (tzv. církevní cenzury) uděleny samotným koncillem, tedy nikoli papežem, a to na základě dekretu *Haec sancta*, jímž koncil sám sobě udělil rozsáhlé pravomoce. Nejen z dnešního hlediska, kdy je tzv. konciliaristická teorie (tj. že koncil je nad papežem) považována za mylnou, se proto celý verdikt koncilních otců z července 1415 jeví jako silně problematický. Rovněž se zdá, že Hus byl prohlášen za kacíře bez právního podkladu. Označit dílo, výroky či myšlenky za heretické bylo i v 15. století možno jen za předpokladu, že jsou v rozporu s učením církve, které je obsaženo v Písmu svatém či je formulováno papežem nebo koncillem. Tento rozpor však nebyl nikdy prokázán. Husovo učení bylo bezesporu nové, a nepřekvapí proto, že vzbudilo nevoli mnoha církevních autorit. To je však zjevně velmi slabý základ obžaloby. Podle církevního práva musela totiž žaloba na podezření z hereze obsahovat konkrétní články učení církve, který byl porušen. V Husově případě žaloba citací článků neobsahovala. Jako velmi pochybný se jeví i samotný postup, jakým byl Hus prohlášen za kacíře, tedy sled tzv. inkvizičních kroků, který byl dvěma papežskými bulami přesně upraven již ve 13. století. Jednak Janem XXIII. ustavená inkviziční komise přijala žaloby na Husa, které jeho herezi dostatečně nezduvodnily. Sama pak rovněž zdůvodnění nehledala, přistoupila pouze k prvnímu inkvizičnímu kroku - dotazu na Husův poměr k vybraným článkům jeho učení (ten se k nim vyjádřil při veřejných slyšeních 5. až 8. června 1415). Nenásledovaly však již další kroky, jako bratrské napomenutí církevní autoritou, kolegiální napomenutí či obžaloba biskupovi, který případ předává inkvizičnímu soudu. Na základě nekompletního sledu kroků došel koncil 6. července k závěru, že třicet Husových článků je heterodoxních. Namísto inkvizičního procesu, který měl být podle zmíněného sledu kroků teprve nyní zahájen, byl Hus ve stejném rozsudku odsouzen jako tvrdošíjný kacíř (*pertinax*) a vydán světské moci. Trvání na herezi je navíc absurdní u Husa, který opakovaně zdůrazňoval, že se rád svého učení zřekne, budeli Biblii či díly církevních otců usvědčen z omylu. Co s cenzurami? Otazníky, které se nad kostnickým verdiktem vznášejí, svědčí o tom, že proces byl v prostředí hektického dění koncilu veden příliš rychle. V souladu s církevním právem měl asi trvat celé roky a skončit zřejmě bez jasného rozhodnutí. Právo dodrženo nebylo, a rozsudek je proto napadnutelný. Podmínkou jakékoli revize kostnického rozsudku a zároveň nového pohledu na Jana Husa je odstranění všech církevních cenzur (trestů), které dodnes na jeho osobě a díle spočívají. Jde o klatbu a interdikt, uvalené na Husa dvěma pisánskými kardinály již v letech před koncillem, dále o samotný rozsudek koncilu a v neposlední řadě o cenzuru nového papeže Martina V., vydanou protiprávně až tři roky po Husově smrti. Cenzury, jejichž napadnutelnost je více či méně zřejmá, totiž stále brání tomu, aby katolická církev mohla svůj postoj k postavě českého kazatele přehodnotit. I půl tisíciletí staré označení Husa jako heretika je natolik závazné, že znemožňuje vůbec se onou osobou či dílem zabývat. Proto se práce husovské komise tak úzce váže na papežovy výroky z roku 1990, v nichž dosavadního kacíře označil za reformátora církve a vyzval ke zkoumání jeho díla. Takový impuls v církevní hierarchii může dát právě jen její hlava, ač půdu připravil již poslední vatikánský koncil. Laboratoř ekumenismu Komise je kardinálovo zamilované dítě, tvrdí její sekretář, katolický kněz František Holeček. Sám Miloslav Vlk ji nazývá laboratoř ekumenismu, vzorem spolupráce mezi církvemi. Je potřeba se konečně setkat a bez emocí hledat pravdu, aby Hus nerozděloval, ale spojoval dvě tradice - katolickou a husitskou. Východisko z naší strany je dáno: jsme ochotni uznat chyby, tvrdí. Myšlenka smíření, která ve sporu o Luthera zvítězila v Německu, má prý velkou šanci i u nás: Ve středověku církev nadřazovala pravdu nad lásku. Ale pravda bez lásky je tvrdá... Práci komise provázejí rozličné úvahy, z nichž některé hovoří přímo o Husově kanonizaci. Kardinál Vlk tuto myšlenku odmítá, stejně jako termín rehabilitace. K očistění postavy Jana Husa může prý katolická církev přispět např. jakousi deklarací, jejíž právní forma však zatím není zcela jasná. Definitivní stanovisko Vatikánu lze prý čekat možná na přelomu tisíciletí. Již k letošnímu výročí Husovy smrti zazní však v reformátorově rodišti Husinci z kardinálových úst jasné slovo smíření. Tempo práce husovské komise českého katolického primase překvapilo: Jsme ve fázi natolik 'zralé', že je třeba diskusi přenést na úroveň vyšší, než je tato komise, a dokonce než je česká odborná veřejnost. Kardinál očekává v této věci jasné slovo Říma. Není to přece věc pouze česká, musí zaznít slovo celé církve. Navíc my jsme Husa neodsoudili, dodává s úsměvem. Z Čech ale musí vzejít první impuls (kardinál říká dokonce provokace), aby se svět začal Husem zabývat. Výsledkům práce svých odborníků Miloslav Vlk věří, a proto je optimistou: Mám pocit, že celý kostnický rozsudek je na vodě.

Z Husových listů z Kostnice

Já Jan Hus, v naději kněz Ježíše Krista (...), nechci odpřisáhnouti v celku ani jednotlivě článků, které proti mně předvedli v svědectvích křiví svědkové, protože jsem jich - Bůh mi svědek - ani nekázal, ani netvrdil, ani nehájil. (...) O člancích, vybraných z mých knížek, pravím, že kterýkoli z nich obsahuje nějaký křivý smysl, toho se odříkám. (...) A kdyby bylo možno, aby byl nyní hlas můj celému světu zjevný, každou nesprávnost a každý blud, jež jsem kdy pojal k vyslovení nebo vyslovil, velmi rád bych odvolal před celým světem. (V Kostnici v minoritském vězení, 1. července 1415)

Jan Hus. Rytina z doby kolem roku 1700. Tehdy ještě katolická církev o jeho kacířství nepochybovala.

Autor obrázku: Repro LN

Husovská komise, laboratoř ekumenismu

Autor obrázku: Foto Radana Vopálková

Majestát Rudolfa na náboženské svobody

Majestát Rudolfa na náboženské svobody

9. červenec 1609

My, Rudolf Druhý, z Boží milosti volený římský císař. Po všechny časy rozmnožitel Říše a uherský, český, dalmatský, charvátský etc. král, arcikníže rakouský, markrabě moravské, lucemburské a slezské kníže a lužický markrabě etc. k věčné paměti známo činíme tímto listem všem:

Jakož jsou toho všickni tři stavové království našeho Českého, Tělo a Krev Pána Ježíše Krista pod obojí přijímající, věrní Naši milí, na sněmu, kterýž léta Páně tisícího šestistého osmého, již pominulého, v pondělí po neděli Exaudi na hradě pražském držán a téhož léta v pátek po památce svatého Jana Křtitele zavřen byl ¹⁾, při Nás, jakožto králi českém, toho se vši ponížeností a poddaností snažně vyhledávali, aby při té obecní konfesi české, kterouž někteří augšpurskou ²⁾ jmenují, na sněmě obecném léta tisícího pětistého sedmdesátého pátého sepsané a Jeho milosti císařské císaři Maxmiliánovi slavné a svaté paměti, pánu otci Našemu nejmilejšímu, podané (kteráž tak, jak jsme toho jistou zprávu vzíti i také z psaní, vlastní rukou jeho císařské milosti, pana otce Našeho nejmilejšího psaných, vyrozuměti ráčili, ano i některé hodné paměti při dckách zemských se toho vynašly, ihned tehdáž od Jeho milosti povolena byla), i při tom mezi sebou v předmluvě též konfessi obsaženém porovnání, ano také i při jiných svých, v témž sněmu zejména doložených a náboženství jich se dotýkajících žádostech zůstaveni byli, a též náboženství své křesťanské pod obojí volně a svobodně, bez překážky každého člověka, provozovati mohli, to vše, aby od Nás jim stavům dostatečné potvrzeno bylo, jakž týž artikul a žádost jich, do dotčeného sněmu a týž sněm ve dcky zemské do kvaternu ³⁾ sněmův obecných zeleného léta tisícího šestistého osmého v pondělí po neděli Exaudi pod literou K.8 slovo od slova vložený a vepsaný, to v sobě šíře obsahuje a zavírá: My pak nemoha na onen čas pro jiné veliké potřeby, pro kteréž tehdáž ten sněm rozepsán byl, kteréž žádného odkladu trpěti nemohly, toho potvrditi, odkladu do budoucího sněmu ke čtvrtku před svatým Martinem ⁴⁾ tehdáž nejprv příštím termínovaného, k dalšímu těch všech věcí zavírání jsme milostivě žádati a mezi tím, dokudž by koliv se to tak na sněmu obecním nevykonalo, je stavy pod obojí, aby své náboženství volně provozovati mohli a do vyřízení a na místě postavení téhož artikule k žádným artikulům, což by tak v propozicích od Nás stavům přednášeno bylo, přistupovati, je uvažovati, ani o nic jednatí povinni nebyli, opatřiti ráčili, jakž táž milostivá žádost a opatření naše plněji svědčí. Podle kteréhožto předešlého zůstání sněmovního, když sněm k témuž dni, totiž ke čtvrtku před svatým Martinem, položený z jistých příčin od nás odložen a potom jiný sněm ke dni outernímu po svatém Pavlu na víru křesťanskou obrácení ⁵⁾ mandátem naším rozepsán a na hrad pražský položen byl, a dotčení stavové pod obojí, podavše Nám znovu dotčené konfessi snešení své společné, nepřestávali toho při Nás, jakožto králi a pánu svém, netoliko skrze své snažné poddané a ponížené prosby, ale i skrze znamenité a vzáctné přímlyvy vyhledávati, abychom k žádosti týchž stavů pod obojí, věrných a milých poddaných Našich milostivě povoliti ráčili.

Majíce my to vše s nejvyššími ouředníky a soudci zemskými a radami Našimi království českého v Našem císařském a královském bedlivém uvážení, nepominuli jsme na poníženou a poddanou prosbu týchž pánův a rytířův, Pražan a jiných vyslaných z měst ze všech tří stavů království tohoto Našeho českého, pod obojí Tělo a Krev Pána Ježíše Krista přijímajících a k též konfesi se přiznávajících, věrných poddaných svých milých, všem třem stavům království tohoto věrným poddaným Naším sněm obecní ke dni pondělnímu po neděli, jenž slove

Rogationum, jinak Křížová, léta tohoto tisícího šestistého devátého ⁶⁾ mandáty svými královskými rozepsati, na hrad pražský položiti a v týchž mandátech vůbec vyšlých mezi jinými toho zjevně doložiti, že při tomto sněmu ten artikul o náboženství k zavření, na místě a konci postavení, do proposicí sněmovních položiti, a kterak by všickni i jeden každý obzvláště, jak strana pod jednou i tak pod obojí, a kterýž se k té konfessí, nám předešle od nich podané, přiznávají, náboženství beze všech překážek outiskův ode všech lidí duchovních anebo světských vykonávati mohli, je v tom náležitě opatřiti ráčíme, jakž tíž mandátové Naši, jichž jest datum na hradě pražském v sobotu po neděli Jubilate léta tohoto tisícího šestistého devátého ⁷⁾ v tom artikuli to v sobě obsahují a zavírají. K kterémužto obecnému, tak od nás rozepsanému sněmu, když jsou se všickni tři stavové poslušně poddaně najíti dali, a my podle Naší milostivé zámluvy, v témž mandátu Našem doložené, jsme v proposici Naší sněmovní předně ten artikul o náboženství položiti ráčili, tu jsou často dotčení všickni tři stavové sjednocení pod obojí žádost svou předešlou ve spisu, Nám od nich podaném, obnovili a za dostatečné opatření i jinými toho dckami zemským potvrzení poddaně prosili.

I chtějí My tomu, aby v tomto království mezi všemi třemi stavu, jakož s stranou pod jednou, tak i často dotčenou stranou pod obojí, všemi věrnými a milými poddanými Našimi, nyní i na budoucí časy všelijaká láska, svornost, a dobré srozumění k vzdělání a zachování obecného dobrého pokoje zůstávati, každá strana náboženství své, v kterémž se spasení svého důvěruje, volně a svobodně bez utiskování a všech překážek jedni druhým provozovati mohla, a aby se (jakožto slušné jest) sněmovnímu snášení léta tisícího šestistého osmého učiněnému, i také tomu mandátu Našemu vůbec vyšlému (v kterémž jsme dotčené sjednocené stavu pod obojí, k též konfessí se přiznávající, za ty, kterýmiž jsou vždycky byli, totiž za Svě věrné poslušné poddané pod milostivou ochranu Naši ke všem řádům, právům a svobodám tohoto království náležející, na kteréž se povinnost Naše královská, práva a zřízení zemská vztahují, vyhlásiti ráčili i nyní vyhlasujeme) zadosti stalo: prohlédajíce jakož k dotčeným znamenitým přímlovám, tak i k mnohým snažným prosbám týchž stavův po obojí a k mnohým věrným od nich Nám po všecken čas našeho šťastného nad nimi kralování v skutku prokázaným službám, z těch ze všech i jiných mnohých příčin s dobrým rozmyslem, Naším jistým vědomím, mocí královskou v Čechách, s radou nejvyšších ouředníkův, soudcův zemských a rad Našich takto jsme ten artikul o náboženství při tomto nyní se na hradě pražském držícím obecném sněmě se všemi třemi stavu tohoto království ustanoviti, zavřiti a je, stavu pod obojí, tímto majestátem Naším opatřiti ráčili a opatřujeme. Předně jakož prve to zřízením zemským A.32, utvrzeno jest, co se víry dotýče, pod jednou způsobou a pod oběma, aby se neutiskovali, než spolu byli za jednoho člověka jako dobří přátelé, též strana strany nehaněla, to se při témž zřízení zemském v témž artikuli zouplna zůstavuje, a s tím sobě oboje strany na budoucí časy zakázány jsou a býti mají, pod pokutami, týmž zřízením zemským vyměřenými.

A poněvadž strana pod jednou v tomto království náboženství své volně a svobodně provozuje a strana pod obojí, k též konfessí české se přiznávající, jí v tom žádné překážky neb vyměření nečiní, aby tedy v tom rovnost zachována býti mohla, protož jim k tomu povolovati, moc a právo dávati ráčíme, aby i často dotčení sjednocení stavové pod obojí, jakž stav panský, rytířský, tak i Pražané, Horníci ⁸⁾ a jiná města s lidmi poddanými jich, a summou všickni, kteří se koliv k dotčené konfessí české, někdy slavné a svaté paměti císaři Maximiliánovi, panu otci Našemu nejmilnějšímu, při sněmě obecním léta tisícího pětistého sedmdesátého pátého, a nyní Nám znovu povolane /podané/ (při kteréž je milostivě zůstavovati ráčíme), přiznali a přiznávají, žádného nevymíňující, tolikéž náboženství své křesťanské pod obojí podle též konfessí a svého mezi sebou učiněného porovnání a sjednocení, volně a svobodně všudy a na všelikém místě provozovati a vykonávati, při víře a náboženství svém, též i při kněžstvu a řádu církevním, kterýž mezi nimi jest anebo od nich

nařízen bude, pokojně zanechání býti mohli, a to až do křesťanského dokonalého obecného porovnání o náboženství ve svaté Říši. A kompaktáty, již prve na sněmu obecném léta tisícího pětistého šedesátého sedmého minulými a z privilegium zemského i jinde vypuštěnými, se spravovati povinni býti nemají, nejsou a nebudou.

Dáleji také týmž stavům pod obojí tuto zvláštní milost činiti a jim, všem třem stavům pod obojí, k též konfesi se přiznávajícím, konzistoř pražskou dolejší⁹⁾ v moc a opatrování jejich zase dávatí a k tomu milostivě povolovati ráčíme, aby tíž sjednocení stavové pod obojí touž konzistoř kněžstvem svým podle též konfessí a snešení svého obnovit a též kněžstvo, jak české tak německé, podle ní řídití dáti anebo řízené své kollatury¹⁰⁾ bez všelijaké překážky arcibiskupa pražského anebo kohožkoliv jiného dosazovati, přijímati, nicméně i akademii pražskou, od starodávna straně pod obojí náležející, kterouž jim stavům se vším jejím příslušenstvím tolikéž v moc jejich milostivě dávatí ráčíme, tak aby ji muži hodnými a učenými osazovati, dobré chvalitebné řády nařizovati a nad tím obojím z prostředku svého jisté osoby za defensory naříditi mohli. Mezi tím pak, dokudž by se toho koliv od nich nevykonalo, mají nicméně tíž stavové pod obojí všichni při tom, což svrchu psáno jest, aby náboženství své volně a svobodně všudy provozovati mohli, zouplna zanechání býti.

A kolikkoliv osob tíž sjednocení stavové pod obojí z prostředku svého za defensory nad touž svou konsistoř a akademií pražskou z společného svého snešení ze všech tří stavův v rovném počtu nařídí a je Nám, jakožto králi a pánu svému, zejména poznamenané podají, chceme a máme ty všechny osoby, kteréž Nám tak poznamenané podají, žádného z nich nevypouštějíc, a mimo tu povinnost, kteráž jim od stavů svěřena bude, jim žádných jiných povinností neb instrukcí nevydávajíc, ode dne podání Nám téhož poznamenaní ve dvou nedělích pořad zběhlých k tomu potvrditi a je za takové defensory vyhlásiti. Pakli pro jiná zaneprázdnění Naše neb jakékoliv jiné příčiny v tom času svrchu oznámeném jich potvrditi nemohli a nepotvrdili, tehdy mají předce nad tím obojím za defensory zůstati to vše řídití a konati moc jmiti, jakoby od Nás k tomu potvrzení a vyhlášení byli. A umřel-li by kdy který z nich, tehdy na místo toho ze světa sešlého tíž stavové po obojí při tehdaž nejpr příštím sněmě budou moci jiného k těm živým pozůstávajícím voliti a přidati. Což se i na časy potomní vždycky způsobem svrchu psaným jakož od Nás, dědicův Našich a budoucích králův českých, tak i od nich, stavův a defensorův, řídití a konati má. Jestliže by také kdo z týchž sjednocených všech tří stavův tohoto království po obojí mimo ty kostely a chrámy Boží, jichž v držení jsou a kteříž jim prvé náležejí (při nichž pokojně zůstaveni a zanechání býti mají) ještě buď v městech, v městečkách, vesnicích aneb kdekoliv jinde chtěl nebo chtěli víceji chrámův neb kostelův k Boží službě aneb také školy pro vyučování mládeže vystavěti dáti: toho jakož stav panský, rytířský, tak Pražané, Horníci a jiná města, všickni společně, i jeden každý obzvláště, volně a svobodně každého času učiniti moci bude a budou, bez překážky každého člověka všelikteraké.

A jelikož v nejedněch městech Našich královských i Její milosti císařové, jakožto králové české, z obojího náboženství, totiž pod jednou a jich, pod obojí, pospolu bydlejí, protož tomu obzvláště chtějí a o tom poroučeti ráčíme, aby pro zachování lásky a svornosti každá strana náboženství své volně provozovala, kněžími svými se řídila a spravovala, a jedna strana druhé v jejím náboženství a řádích žádného vyměňování nečinila, provozování náboženství, mrtvých tělo v kostelích a na krchových pochovávání a zvonění nebránila.

Také již po dnešní den žádný, jak z vyšších svobodných stavův, tak ani města, městečka i také sedlský lid od vrchností svých, ani žádného jiného, duchovního ani světského člověka

nemají a nemá od svého náboženství odtiskován, a k náboženství strany druhé mocí ani nižádným vymyšleným způsobem přinucován býti.

A že to vše, což svrchu psáno, od Nás pro zachování lásky a svornosti věrně míněno a nařízeno jest: protož přiříkáme slovem Svým královským, že tíž všickni sjednocení tři stavové království Našeho českého pod obojí, k též konfessí české se přiznávající, nynější i budoucí potomci jich při tom všem při všem, což se svrchu píše, od Nás, dědicův Našich i budoucích králův českých zouplna, v celosti, bez přerušeni zůstaveni a chráněni býti mají, nebo je také v tom ve všem při tom pokoji v svaté Říši o náboženství, jenž religionsfryd slove, učiněném, jakožto přední oud svaté Říše zůstavujeme a zanecháváme, v čem se jim nemá od Nás, dědicův Našich a budoucích králův českých, ani od žádného jiného duchovního ani světského člověka překážky žádné činiti na časy budoucí a věčné.

A proti tomuto vejš dotčenému o náboženství učiněnému pokoji a jich stavův pod obojí, od Nás stálému opatření žádná poručení a nic takového, což by jim v čem nejmenším překážku aneb změnění tohoto učiniti mohlo, od Nás, dědicův Našich i budoucích králův českých ani od žádného ani od žádného jiného vycházeti ani přijímáno býti nemá, a byť pak i vyšlo neb od kohokoliv přijato bylo, tehdy to moci žádné míti, ani v té věci co buď právně anebo bez práva více souzeno anebo vyřknuto býti.

Za kteroužto příčinou předešlá všelijaká proti dotčené straně pod obojí a kteříž se k též konfessí české přiznávají, odkudkoliv vyšlá poručení a mandáty vyzdvihovati, mořiti, kaziti a v nic obracovati ráčíme, takže to vše i nynější a předešlé jich stavův při Nás potvrzení téhož artikule vyhledávání, a cožkoliv mezitím až posavad se zběhlo, není a býti nemá jim všem třem sjednoceným stavům tohoto království společné i obzvláště k nijaké ouhoně újmě jich dobrých pověstí a jakékoliv obtížnosti. Což jim také od Nás i budoucích králův českých ničímž zlým spomínáno a zjinačováno býti nemá, nyní i na časy budoucí a věčné.

Přikazující všem nejvyšším ouředníkům, soudcům zemským a radám svým, též všem stavům a obyvatelům tohoto království, věrným milým nynějším i budoucím, abyste je pány, rytířstvo, Pražany, Horníky i všecka města, všecky tři stavy tohoto království, se všemi lidmi poddanými jich, a sumou všecku stranu pod obojí, k též konfessí české se přiznávající, při tomto Našem opatření a majestátu ve všech jeho artikulích, zněních a sentenciích zůstavili a chránili, žádných jim v tom překážek nečiníce, ani komu jinému činiti nedopuštějíce, pod uvarováním hněvu a nemilostí Naší. A kdožby se čeho toho koliv buď z duchovních anebo světských lidí k přerušeni tohoto majestátu dopustil, máme a povinni býti ráčíme s dědici a budoucími králi českými a s stavy tohoto království, k takovému každému jakožto rušiteli obecného dobrého pokoje hleděti a stavy při tom chrániti a obhajovati, tak i tím vším způsobem, jakž artikul v zřízení zemském o obhajování země, řádu a práva vyměřuje.

Naposledy přikazovati ráčíme větším i menším ouředníkům desk zemských království Našeho českého, aby pro budoucí paměť tento majestát Náš na relací sněmovní, kteráž při tomto sněmě ode všech tří stavův tohoto království ke dckám zemským učiněna býti má, ve dcky zemské vložití a vepsati, a potom tento originál k jiným svobodám neb privilegiím zemským na Karlštejn položiti dali.

Tomu na svědomí pečeť Naší císařskou k tomuto listu a majestátu Našemu přivěsiti jsme rozkázati ráčili.

Dále na hradě Našem pražském ve čtvrtek po svatém Prokopu, leta Páně tisícího šestistého devátého, a království Našich Římského třicátého čtvrtého, Uherského třicátého sedmého a českého též třicátého čtvrtého.

Rudolf.

Adamus de Sternberg,
supremus burggravius Pragensis. ¹¹⁾

Ad mandatum Sacrae Caesariae
Majestatis proprium: ¹²⁾ Paulus Michna.

Pozn.:

¹⁾ Od 9. května do 1. července 1608

²⁾ Vyznání víry německých luteránů z roku 1530

³⁾ Svazek čtyř dvoulistů, kniha zemských desek

⁴⁾ 10. listopadu

⁵⁾ 1. února

⁶⁾ 22. května

⁷⁾ 13. května

⁸⁾ Obyvatelé kutnohorští

⁹⁾ Kališnická (utrakvistická) konsistoř (kancelář řídící náboženské záležitosti)

¹⁰⁾ Farnosti

¹¹⁾ Adam ze Šternberka, Nejvyšší purkrabí pražský

¹²⁾ Z rozkazu Svatého Císařského Veličenstva

Český originál uložen ve Státním ústředním archivu Praha, fond Archiv České koruny, inv. č. 2293.

Zde otištěno podle publikace K. Doskočila LISTY A LISTINY Z DĚJIN ČESKOSLOVENSKÝCH, Praha 1938, s. 62-67.

Tento text je převzat z knihy: Veselý Z.: Dějiny českého státu v dokumentech, Praha 1994, Victoria Publishing.

Znění Tolerančního patentu.

Zásadní rozhodnutí o toleranci a směrnice, podle nichž mělo postavení nekatolíků býti upraveno, obsahuje list císaře Josefa II. dvorské kanceláři ze dne 13. října 1781. Přesné znění patentu, t.j. oběžníku dvorské kanceláře zemským vládám, nařizujícího vyhlášení tolerance, bylo však ve státní radě stanoveno teprve dne 20. října a expedováno o několik dní později; oběžník tento byl však rovněž opatřen datem 13. října. Dolejší znění Tolerančního patentu, jak byl upraven ve státní radě, vyjímáme z knížky Gustava Franka: Toleranční patent (ve Vídni 1881), str. 28 – 31, při čemž jsme překlad na některých místech podrobili opravě.

Josef II.

Veškerým c. k. zemským úřadům.

„Milí věrní! Jsouce přesvědčeni jednak o škodlivosti všeho nátlaku na svědomí a jednak o velikém užitku, kterýž pro náboženství a stát pochází z opravdové křesťanské tolerance, viděli Jsme se dne 13. a opakovaně 26. října pohnuti dle Nejvyššího a vyznavačům augsburského¹⁾ a helvetského²⁾ náboženství a jim příbuzným³⁾ a pak také nesjednocenému řeckému národu⁴⁾ povoliti všude soukromé vykonávání jejich náboženství bez ohledu na to, zdali kdy stávalo nebo kdy zavedeno bylo čili nic. Katolickému náboženství samojedinému má zůstatí přednost veřejného náboženského vykonávání, obojímu protestantskému náboženství však, jakož již stávajícímu nesjednocenému řeckému má na všech místech, kde se to podle níže uvedeného počtu lidí a podle možnosti obyvatelů učiniti dá, a kde nekatolíci práva veřejného vykonávání náboženství nepožívají,⁵⁾ soukromé vykonávání dovoleno býti. Zejména pak svolujeme k tomu:

Předně: aby nekatolíčtí poddaní, kde žije 100 rodin, byť i v místě modlitebny anebo duchovního správce nebydlely, nýbrž část jich byla vzdálena několik hodin, směli sobě vystavěti vlastní modlitebnu a mimo to školu; vzdálenější pak do nejbližší, však v c. k. dědičných zemích se nacházející modlitebny, kolikrátkoli by chtěli, se vypraviti mohou, též jejich duchovní z dědičných zemí svých domácích víry navštěvovati a jim i nemocným potřebným vyučováním, duchovním a tělesným potěšením přísluhovati, však nikdy, pod uvarováním nejtěžší odpovědnosti, nemají překážeti, aby tím aneb oním nemocným dožádaný katolický duchovní povolán nebyl.

Co se týče modlitebny, nařizujeme výslovně, aby, kde toho ještě není, taková modlitebna neměla žádného zvonění, žádných zvonů, věží, ani veřejného vchodu z ulice, jenž by chrám přcdstavoval, jinak však mohou ji, z jakékoli hmoty chtějí, vystavěti, též posluhování jejich svátostmi a vykonávání služeb Božích jak v místě samém tak přenášením jich k nemocným v přínáležejících filiálkách, potom veřejné pohřby s průvodem jejich duchovního mají býti úplně dovoleny.

Za druhé: zůstává se jim na vůli, aby ustanovovali své vlastní učitele, kteříž od sborů vydržování býti mají, na kteréž však naše tamnější školní ředitelství má dohlížeti, co se vyučovacího způsobu a pořádku týče. Podobně povolujeme:

Za třetí: nekatolickým obyvatelům nějakého místa, jestliže své duchovní správce sami vydržují, volbu jich, kdyby to však vrchností na se vzíti chtěly, musely by ovšem požívati práva praesentačního; potvrzení vyhrázejeme si však tím způsobem, že, kde se protestantské

konsistoře nacházejí, toto potvrzení jimi, a kde jich není, buďto protestantskými konsistoremi trvajících již na Těšínsku anebo v Uhrách uděleno býti má, pokud by toho okolnosti nevyhledávaly, aby v zemích byly zřízeny vlastní konsistoře.

Za čtvrté: štolní poplatky zůstanou, jako ve Slezsku, vyhrazeny řádnému faráři (parrocho ordinario).

Za páté: Soudnictví ve věcech náboženství, nekatolíkům se týkajících, milostivě ukládáme našemu politickému zemskému úřadu s přibráním jednoho anebo druhého z jejich duchovních a bohoslovců, kterýž má podle jejich náboženských zásad věc posoudit a rozhodnouti, proti čemuž však se zůstává odvolání k našemu politickému dvorskému místu.

Za šesté: Od dávání dosud obvyklých reversů při sňatcích se strany nekatolíkům v příčině vychování jejich dětí v římsko-katolickém náboženství má se od nynějška úplně upustiti, poněvadž při katolickém otci všechny dívky, jak mužského tak ženského rodu mají býti vychovány beze všeho dotazování v katolickém náboženství, což se za přednost panujícího náboženství pokládá, kdežto naproti tomu při protestantském otci a katolické matce dívky pohlaví následovati mají.

Za sedmé: Nekatolíci by mohli příště dispensací býti připuštěni ke koupi domů a statků, k právu měšťanskému a mistrovskému, k akademickým hodnostem a civilním službám, a nemají býti přidržováni k žádnému jinému způsobu přísahání než k tomu. jenž se s jejich náboženskými zásadami srovnává, ani k obcování průvodům anebo služebnostem panujícího náboženství, leč by sami chtěli. Také se má bez ohledu na rozdíl náboženství při všech volbách a všelikém propůjčování služeb, jak se u Našeho vojska denně beze vší závady a s velikým prospěchem děje, zevrubný zřetel vzíti jedině na poctivost a způsobilost uchazečů, pak na jejich křesťanské a mravní obcování. Podobné dispensace k nabytí držebnosti, pak práv měšťanských a mistrovských budtež v poddanských městech krajskými úřady, v královských a věnných městech pak, kde zemští komoří jsou, těmito, a kde jich není, Naším zemským guberniem (zemským hejtmanstvím) beze všeho ztěžování udělovány. V případě však, že by se při dožadovaných dispensacích vyskytly překážky, pro které by měly býti odepřeny, budiž o tom pokaždé našemu guberniu (zemskému hejtmanství) a od vás sem podána zpráva spolu s důvody k vůli opatření sobě Našeho nejvyššího rozhodnutí.

Kde však běží o občanské právo vyššího stavu, tam nechť udělí dispensaci po předchozím vyslechnutí zemského úřadu Naše česko-rakouská dvorská kancelář.

Toto Naše nejvyšší rozhodnutí oznámíte krajským úřadům, městským radám a panstvím zvláště tištěnými oběžníky, kterých větší počet než obyčejně jindy vydán býti má, tamním nakladatelským knihtiskařům pak dáte povolení, aby každému, kdo jich žádá, takové tištěné oběžníky vydati směli a tak dostatečné rozšíření i v jiných zemích umožnili."

Ve Vídni dne 13. října 1781.

Poznámky: ¹⁾ lutheránského, ²⁾ kalvínského, ³⁾ ostatní protestantské, evangelické směry, ⁴⁾ pravoslavnému, ⁵⁾ Tuto dodatečnou větu vsunula státní rada vzhledem k církevním poměrům ve Slezsku.

V textu byly provedeny některé drobné úpravy podle dalších znění Tolerančního patentu.

(Základní zdroj – <http://citanka.cz/toCP1250/hrejsa/tpZ-1.html>)

Smlouva mezi Svatým stolcem a Svobodným statem Durynsko

Svatý stolec a Svobodný stat Durynsko, shodujice se v prání v přátelském duchu upevnit a podporovat vztah Katolické církve a Svobodného státu Durynsko, se rozhodly uzavřít dohodu s cílem rozvíjet a dlouhodobě upravit právní postavení Katolické církve ve Svobodném státě Durynsko, zohlednujice přitom platný konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933, pokud zavazuje Svobodný stat, a docenujice význam Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem ze 14. června 1929.

Za tímto účelem se Svátý stolec, zastoupený svým zplnomocněncem - apostolským nunciem v Německu Dr. Giovanni Lajolem, titulárním arcibiskupem cesarejským, a Svobodný stat Durynsko, zastoupený durynským ministerským předsedou Dr. Bernhardem Vogelem shodly na následujících clancích:

Clanek 1

(1) Svobodný stat Durynsko zaručuje svobodné vyznávání katolické víry a její veřejný výkon. *(Rady a náboženská společenství vytvořena podle kanonického práva nepodlehají žádným omezením kromě toho, že jsou vázány pro všechny platným zákonem. Totež platí i pro ostatní katolické organizace a svazy, i když plní kromě náboženských, kulturních a charitativních účelů i jiné úkoly. Základní právo na náboženskou svobodu zůstává nedotčeno.)*

(2) Katolická církev řídí a spravuje své záležitosti samostatně v mezích pro všechny platného zákona. Propůjčuje úřady a odníma je bez působení státu nebo občanských korporací.

(3) Při plnění svých úředních povinností pozívají klerici, rehoľníci a ostatní členové církve povolání do úřadu nebo k duchovní službě ochranu ze strany státu.

(4) Ve Svobodném státě Durynsko jsou klerikové a rehoľníci osvobozeni od povinnosti převzít veřejný úřad nebo takové povinnosti, které jsou podle předpisů kanonického práva nespojitelné s jejich postavením.

Clanek 2

Nedotčena zůstávají ta zákonná ustanovení, podle nichž duchovní, jejich pomocníci a osoby, vykonávající v rámci přípravy na budoucí povolání činnost odpovídající určitému povolání, jsou oprávněni zachovávat povinnost mlčenlivosti o tom, co jim bylo svereno jakožto duchovním, nebo co se jako duchovní dozvedeli. Svobodný stat Durynsko se bude zasazovat o zachování této ochrany duchovního a zpovědního tajemství.

Clanek 3

Ochrana neděle a státem uznaných církevních svátků se zaručuje. *(Svobodný stat Durynsko přijme takovou zákonnou úpravu, která bude zajišťovat ochranu bohoslužeb o církevních svátcích, které nejsou zákonem uznanými svátky.)*

Clanek 4

Soucasna diecezni organizace a cirkumskripce Katolicke cirkve ve Svobodnem state Durynsko zustava zachovana. K provedeni zmen se vyzaduje prijati smlouvy, leda ze se jedna o zmenu hranic, ktera se uskutecnuje pouze v zajmu vykonu mistni duchovni pece. (*Soucasna diecezni a cirkumskripcni organizace Katolicke cirkve se ridi ve Svobodnem state Durynsko*

- *pro Biskupstvi Erfurt Smlouvou mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Durynsko o zrizeni Biskupstvi Erfurt z 14. cervna 1994;*
- *pro Biskupstvi Drazdany-Misen apostolskou konstituci "Sollicitudo omnium Ecclesiarum" z 24. cervna 1921;*
- *pro Biskupstvi Fulda clankem 2 Smlouvy Svobodneho statu Prusko se Svatym stolcem z 14. cervna 1929 ve spojeni se Smlouvou mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Durynsko o zrizeni Biskupstvi Erfurt z 14. cervna 1994.)*

Clanek 5

(1) Obsazovani biskupskeho stolce v Erfurtu se provadi podle cl. 3 Smlouvy mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Durynsko o zrizeni Biskupstvi Erfurt z 14. cervna 1994 ve spojeni s cl. 6 Smlouvy Svobodneho statu Prusko se Svatym stolcem z 14. cervna 1929.

(2) Pokud jde o obsazovani biskupskeho stolce ve Fulde, plati clanek 6 Smlouvy Svobodneho statu Prusko se Svatym stolcem z 14. cervna 1929. Ve vztahu k biskupske-
mu stolci Drazdany-Misen se pouzije clanek III. odst. 1 Badenskeho konkordatu z 12. rijna 1932 ve spojeni s clankem 14 odst. 1 veta 2 Konkorda tu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933. V pripade obsazovani biskupskeho stolce ve Fulde se katedralni kapitula dotazuje, zda neexistuji pochybnosti vseobecne politicke povahy, tez ministerskeho predsedy Svobodneho statu Durynsko. V pripade obsazovani biskupskeho stolce Drazdany-Misen klade tento dotaz Svaty stolec. (*Strany se shodly na tom, ze pokud vyvstanou pochybnosti vseobecne politicke povahy, mely by byt v co nejkratsi lhute oznameny. Pokud se po uplynuti 20 dnu neobjevi zadne takove prohlaseeni, je Svaty stolec opraven mit za to, ze zadne pochybnosti o kandidatovi nejsou. O osobnostech, ktere prichazeji v uvahu, bude az do zverejneni jejich jmenovani zachovana naprosta diskretnost. Toto nezaklada pravo veta ze strany statu. Clanek 5 odst. 2 plati, dokud nedojde k nove dohode.*)

(3) V Biskupstvi Erfurt bude urcity duchovni ustanoven mistnim ordinarem, sveticim biskupem, generalnim vikarem, clenem katedralni kapituly, domskym vikarem, clenem dieceznych uradu, vedoucim nebo ucitelem diecezniho seminare, pokud

- 1. je nemecke statni prislusnosti,
- 2. ma odpovidajici vysvedceni, ktere ho opravnuje ke studiu na nemecke univerzite,
- 3. absolvoval minimalne trilete filosoficko-teologicke studium na nemecke statni vysoke skole, v biskupskem seminari urcenem k vedeckemu vzdelavani duchovnich nebo na nektere z papezskych vysokych skol v Rime.

(Absolvovani teologicko-filosofickeho studia na rakouske stani universite nebo na svycarske jazykove nemecky orientovane universite, odpovidajiciho zasadam pro jine humanitni predmety, se uznava jako rovnocenne.)

(4) Pri shode cirkevni i statni strany muze byt od pozadavku zminenych v odst. 3 bodech 1-3 odhlednuto, zejména muze byt uznano studium na jinych vysokych skolach v nemecky mluvicich oblastech, nez jake jsou uvedeny pod bodem 3. *(V pripade odst. 3 bodu 1 plati zasada, ze souhlas statu byl udelen.)*

(5) Nejmene dva tydny pred zamyslenym jmenovanim urcitého duchovniho v Biskupstvi Erfurt svetícím biskupem, generalním vikarem a členem katedralni kapituly nebo vedoucím nebo učitelem v diecezním seminari bude prislusna cirkevni instituce informovat prislusne ministerstvo o svém zameru a o personaliích duchovniho. *(Tim se nezaklada pravni narok statu.)*

(6) V pripade prekazek vykonu uradu nebo neobsazeni uvolneného biskupskeho stolce sdeli prislusna katedralni kapitula ministerskemu predsedovi jmeno toho, kdo bude po prechodnou dobu vest diecezi. *(Tim se nezaklada pravni narok statu.)*

(7) Diecezni biskupove budou klast na duchovni, kterym bude natrvalo sveren urad farare, pozadavky uvedene v bodech 1-3 a na ostatni duchovni usta novene do farni pastoracni cinnosti alespon pozadavky uvedene v bodech 1 a 2. Odstavec 4 zde plati obdobne.

Clanek 6

(1) Biskupstvi Erfurt, Drazdany-Misen a Fulda, biskupsky stolec a katedralni kapitula v Erfurtu, cirkevni obce, resp. farnosti nachazejici se ve Svobodnem state Durynsko a svazy techto cirkevnych obci, resp. farnosti jsou korporacemi verejného prava; jejich sluzba je verejnou sluzbou. *(Timto zustava nedotceno pravni postaveni ostatnich arcibiskupstvi a biskupstvi, jejich biskupskych stolcu, katedralnich kapitul, jakoz i cirkevnych obci, resp. farnosti a svazu vytvorenych z cirkevnych obci, resp. farnosti. Smluvni strany jsou vedeny snahou, aby v dusledku aplikace sluzebne-pravnich ustanoveni na prechod z cirkevni do statni sluzby a naopak nedoslo k neprimerenému znevychodnovani.)*

(2) Rady a nabozenka spolecenstvi zrizena podle kanonickeho prava, jakoz i ustavy a nadace se povazuji ve svém cirkevne pravnim postaveni za uznane. Ustavy a nadace ziskavaji statut verejnopravni organizace s vlastni pravni subjektivitou podle smernic, ktere budou dohodnuty s diecezními biskupy. Ty rady a nabozenka spolecenstvi, jakoz i ustavy a nadace, kterym nebude priznan verejnopravni statut, ziskavaji pravni způsobilost podle predpisu civilního prava. *(Dokud neni dosazeno dohody o smernicich, zustava v platnosti dosavadni pravni stav. Pokud byl radu nebo nabozenskému spolecenstvi v minulosti pripisovan verejnopravni statut, tak jim Svobodny stat Durynsko tento statut uchova: tyto cirkevni organizace dodaji odpovidajici dukazy.)*

Clanek 7

(1) Biskupstvi budou prislusnému ministerstvu sdělovat usneseni o zrizeni a zmenach cirkevnych korporaci verejného prava a predkladat jedno vyhotoveni listiny, upravujici jejich organizaci.

(2) Cirkevní korporace nabyvají způsobilost k právním úkonům okamžikem zřízení diecézním biskupem. Zřizovací listina se zveřejňuje ve Statním vestníku Svobodného státu Durynsko. Zveřejnění se uskutečňuje na žádost příslušného biskupství z podnětu příslušného ministerstva.

(3) Obdobně platí pro přemenu, sloučení a zrušení těchto korporací.

Článek 8

(1) Právo zřizovat církevní školy se zaručuje.

(2) Svobodný stát Durynsko bude v rámci daných státních zákonů uznávat církevní školy a primerené je podporovat.

Článek 9

Katolická církev se podílí na vzdělávání dospělých ve svých vlastních zařízeních. Tato zařízení obdrží podle platných ustanovení finanční podporu na vzdělávání dospělých od Svobodného státu Durynsko.

Článek 10

(1) Katolická církev má právo vydržovat své vysoké školy.

(2) Uznání těchto vysokých škol ze strany státu se řídí zákonnými ustanoveními.

Článek 11

(1) Pokud Katolická církev poskytuje ve Svobodném státě Durynsko v rámci diecézního semináře (čl. 6 Smlouvy mezi Svatým stolcem a Svobodným státem Durynsko o zřízení Biskupství Erfurt z 14. června 1994) vědecké vzdělávání budoucím duchovním, musí tato výuka odpovídat jak církevním předpisům, tak standardům teologické výuky na německých vysokých školách.

(2) Příslušní diecézní biskupové dají příslušnému ministerstvu k dispozici příslušné statuty a učební plány. Jako učitele pro vědecké vzdělávání budoucích duchovních budou povoláváni jen takoví duchovní nebo jiní vyučující, kteří mají kvalifikaci odpovídající požadavkům na výuku srovnatelného předmětu na německé vědecké vysoké škole. *(Pokud Svobodný stát Durynsko po dohodě se Svatým stolcem zřídí na státní vysoké škole fakultu katolické teologie nebo obor katolické teologie, diecézní biskupové se vzdají svého práva zřizovat a vydržovat vlastní instituce vědeckého vzdělávání budoucích duchovních. Tím zůstává nedotčeno právo na zřizování a vydržování kněžských seminářů. Smluvní strany jsou zajedno v tom, že před tím, než dojde ze strany Svobodného státu Durynsko ke znovuzaložení fakulty katolické teologie na Universitě v Erfurtu, bude muset být uzavřena doplňující dohoda.)*

(3) Pro uznání zařízení k vzdělávání budoucích duchovních ze strany státu platí čl. 10 odst. 2 této smlouvy.

Článek 12

(1) Katolické náboženství je na veřejných školách radným předmětem.

(2) Bez ohledu na právo dozoru ze strany státu má Katolická církev právo provádět způsobem dohodnutým s orgánem státního školského dozoru inspekce, kterými se může zabezpečovat, jestli obsah a způsob vyučování náboženství odpovídá zásadám Katolické církve. (3) Učební osnovy, plány a učebnice katolického náboženství se vydávají po dohodě s Katolickou církví.

(4) Vyučování katolického náboženství předpokládá udělení kanonické mise (*missio canonica*) příslušným diecézním biskupem. V odůvodněných případech může církev tuto misi odvolat. Toto odvolání sdělí orgánu státního školského dozoru. S odvoláním zaniká oprávnění vyučovat náboženství.

(5) K zabezpečení vyučování náboženství bude do škol povolán dostatečný počet učitelů s kanonickou misí. Ustanovení církevních učitelů náboženství bude umožněno podle zvláštní dohody.

Článek 13

(1) Svobodný stát Durýnsko zaručuje možnost vědeckého vzdělávání v předmětu katolické teologie a náboženské pedagogiky v rámci studia nezbytného pro výkon povolání učitele. Blíže upravená soustava vyhrazena zvláštními dohodami. (*V současnosti se za vědecké vzdělání nezbytné pro výkon povolání učitele katolického náboženství uznává, pokud jde o předmět katolické teologie a náboženské pedagogiky, vzdělání získané na Filosoficko-teologickém studijním institutu v Erfurtu. Rozhodující jsou přitom dohody o spolupráci mezi Filosoficko-teologickým studijním institutem v Erfurtu a Pedagogickou vysokou školou v Erfurtu, resp. Universitou Friedricha Schillera v Jeně. Vzdělání v předmětech katolické teologie a náboženské pedagogiky odpovídá nauce a zásadám Katolické církve.*)

(2) Při skládání první státní zkoušky pro učitelství se zaručuje, že k ústní zkoušce v předmětu katolického náboženství bude přizván zástupce příslušného diecézního biskupa. Oprávnění k výkonu učitelství pro oblast katolického náboženství uděluje Svobodný stát Durýnsko.

(3) Při skládání druhé státní zkoušky pro učitelství se zaručuje, že zkoušející u ústní zkoušky z předmětu katolického náboženství bude mít kromě oprávnění k vyučování katolického náboženství též církevní způsobilost.

(4) Pro rozšiřující, doplňující a dodatečné zkoušky platí odstavec 2 příslušně.

(5) Příslušné ministerstvo přijímá studijní a zkusební rady pro oblast vzdělávání učitelů náboženství v předmětu katolického náboženství poté, co se s cílem přátelského srovnání dohodne s biskupstvími. (*Příslušné ministerstvo vydá zkusební rady pro oblast*

vzdelavani ucitelu v predmetu katolickeho nabozenstvi teprve pote, co se dotaze dieceznych biskupu a zjistí, ze ze strany Katolicke cirkve nebudou vzaseny namitky pro rozpor s ustavne zarucenymi pravy Katolicke cirkve nebo pro rozpor s cirkevnimi pozadavky na vzdelani ucitelu nabozenstvi. Namitky se uplatnuji pokud mozno bez odkladu, nejpozdeji do ctyr mesicu. Ministerstvo bude pozadovat zmeny studijniho radu

v predmetu katolicka teologie a nabozenska pedagogika, kdyz - pokud mozno bez-odkladne - dotazem na diecezni biskupy zjistí, ze nebudou vzaseny namitky pro rozpor s principy Katolicke cirkve zarucenymi v ustave nebo pro rozpor s cirkevnimi pozadavky na vzdelani ucitelu nabozenstvi. Cirkevni pozadavky na vzdelavani ucitelu nabozenstvi vyplyvaji v dobe uzavreni teto smlouvy z dekretu c. 234/78/B Kongregace pro katolickou vychovu z 1. ledna 1983 a z "Cirkevnich pozadavku na jednotlivé rocniky se zamerenim na povolani ucitele katolickeho nabozenstvi" Nemecke biskupske konference z 23. zari 1982. Biskupstvi ujistuji, ze budou sva vota podavat v jednotne podobe.)

Clanek 14

(1) Ve statnich nemocnicich a napravnych zarizenich, jakoz i v jinych verejnych ustavech Svobodneho statu Durynsko, ve kterych je poskytovani duchovni pece obvykle, se umoznuje, aby zde Katolicka cirkev vykonavala bohosluzby a duchovni pe-ci. Pokud vyvstane v ramci takovehoto zarizeni potreba pravidelneho vykonu boho-sluzeb nebo duchovni pece, bude Svobodny stat Durynsko v ramci stavajicich budov usilovat o to, aby byly dany k dispozici vhodne prostory. (Za "obvyklou" se oznacuje praxe, ktera se vyvinula na zaklade clanku 140 Zakladniho zakona ve spojeni s clankem 141 Vymarske risske ustavy. Za "vhodne prostory" se povazuji i viceucelove mistnosti. Podrobnosti mohou byt upraveny dohodou. Smluvni strany se shodly na tom, ze z techto skutecnosti nevyplyva zadny pravni narok na uzavreni dohody.)

(2) U obdobnych zarizeni provozovanych tretimi osobami bude Svobodny stat Durynsko v ramci svych pravnych moznosti spolupusobit, aby mohla byt poskytovana odpovidajici duchovni pece.

Clanek 15

Svobodnym statem Durynsko je uznavano pravo cirkve a jejich charitativnich za-rizeni pusobit v socialni oblasti. Podpora techto zarizeni se uskutecnuje podle zakona.

Clanek 16

(1) Svobodny stat Durynsko bude pusobit na to, aby byl v programech ve-rejnopravnych rozhlasovych stanic, jakoz i programech soukromych rozhlasovych stanic v ramci zakonem stanovenych programovych pozadavku zohlednen zivot Ka-tolicke cirkve v podobe vlastnich vysilacich poradu.

(2) Zustavaji nedotceny predpisy zemskeho prava, na jejichz zaklade

- 1. veřejnoprávní rozhlasové stanice, jakož i soukromé rozhlasové stanice, v tomto případě za předpokladu vrácení vlastních nákladů, přenechávají na práni církvi primerené vysílací čas pro přenos náboženského vysílání,
- 2. všichni provozovatelé rozhlasového vysílání musejí dbát ve svém vysílání na mravní, náboženské přesvědčení nebo světový názor ostatních lidí.

(Náboženská vysílání se neomezují jen na přenosy bohoslužeb či jiných liturgií.)

(3) V dozorcích orgánech veřejnoprávních rozhlasových stanic, jakož i v Zemském úřadu pro soukromý rozhlas je Katolická církev zastoupena v souladu se zákonem.

(4) Právo Katolické církve provozovat podle zákonných předpisů rozhlasové vysílání nebo být společníkem na rozhlasových společnostech, založených podle soukromého práva, zůstává nedotčeno.

Článek 17

(1) Církevní hřbitovy pozívají ochrany státu.

(2) Pohřbívání neveričích nebo věřících jiných vyznání na hřbitovech, které mají výlučné postavení na určitém místě a jsou ve správě Katolické církve, se zaručuje. *(Tato záruka platí za předpokladu, že jsou uznány platné předpisy dotčeného hřbitova zejména o užívání hrobu, o délce jejich využití a o jejich možném odebrání.)*

(3) Provozní a poplatkové rady církevních hřbitovů vyžadují povolení úřadu příslušného pro pohřbívání. Na žádost církevního provozovatele hřbitova budou hřbitovní poplatky vybírány v exekucním správním řízení. *(Panuje shoda v tom, že statní povolení může být odebráno jen z důvodu veřejného pořádku, zejména v oblastech stavebního a hygienického dozoru. Příslušné exekucní správní orgány určí Svobodný stát Durynsko. Náklady spojené s exekucním správním řízením, které nelze zahrnout do exekuce, hradi církevní provozovatel hřbitova.)*

Článek 18

(1) Katolická církev se zavazuje v rámci svých možností zachovávat památkově chráněné budovy a pozemky s nimi související a pečovat o ně. Totež platí pro umělecké a kultovní předměty. Ze strany církve budou zcizováni a změny prováděny jen v souladu s cílem, vyplývajícím z dohody se statním památkovým úřadem. Dale bude církev usilovat o to, aby církevní obce, resp. farnosti a ostatní církevní svazy jednaly v souladu s touto dohodou. *(Na předměty užívané při bohoslužbách (res sacrae) se hledí přednostně z náboženského pohledu. Pokud se dostanou do konfliktu statní ochrana památek a liturgický zájem církve, má tento zájem při zvážování přednost.)*

(2) Při poskytování prostředků Svobodného státu Durynsko na památkovou péči bude Katolická církev primereně zohledněna. Svobodný stát Durynsko se zasadí o to, aby církev obdržela peněžitou pomoc také od těch institucí, které jsou činné na národní a mezinárodní úrovni v oblasti péče o památky.

(3) Pokud prichazi v uvahu aplikace regalu o statnim pokladu (Schatzregal), budou tyto kulturni pamatky Katolicke cirkvi na její zadost ponechany v trvale zapujcce.

Clanek 19

(1) Vlastnictvi a jina majetkova prava Katolicke cirkve a jejich nabozenських sdruzeni se zarucuje podle ustanoveni clanku 140 Zakladniho zakona SRN ve spojeni s clankem 138 odst. 2 Nemecke ustavy z 11. srpna 1919 (Vymarska risska ustava). *(Strzeni budov slouzicich bohoslužbam je pripustne jen po predchozim souhlasu prislusneho cirkevního uradu. Bez tohoto souhlasu muze byt budova zbourana, jen vyzaduje-li to odvraceni hroziciho nebezpeci.)*

(2) Pri aplikaci predpisu o vyvlastneni zohledni zemske urady cirkevní zajmy. Pokud Katolicka cirkev nebo její nabozenська sdruzeni zamysleji v pripadech vyvlastneni nebo zcizeni cirkevních pozemku ziskat jako nahradu rovnocenne pozemky, vyjdou jim zemske urady v ramci ustanoveni zakonu vstric. *(Pri majetkovych ztratách vyplývajících z vyvlastneni z doby pred 3. rijnem 1990 se ridi naroky platnymi zakony.)*

Clanek 20

(1) Pro statni pozemky a budovy, ktere slouzi cirkevními a charitativnim ucelum, zustava zachovano toto urceni a povinnost Svobodneho statu Durynsko pecovat o jejich stavebni stav, a to az do uzavreni dohod podle odstavce 2.

(2) Svobodny stat Durynsko a Katolicka cirkev vstoupi co nejdrive v jednani o prevodu vlastnictvi k temto pozemkum a budovam na cirkev, jakoz i o konecne uprave bremana pece o stavbu.

Clanek 21

(1) Predpisy biskupstvi o majetkopravnim zastupovani cirkevních korporaci, samostatnych zizeni a samostatnych nadaci verejného prava budou pred tim, nez budou vydany, predloženy prislusnemu ministerstvu k posouzeni. Predpisy maji zarucit radne zastupovani dotycnych instituci.

(2) Prislusne ministerstvo muze vznest namitku, pokud vznikne pochybnost o tom, jestli je zaruceno radne majetkopravní zastupovani. Namitka je pripustna do dvou mesicu od predloženi predpisu. Biskupstvi maji v pripade vzneseni namitky povinnost prezkoumat prislusne predpisy.

(3) Cirkevní ustanoveni o majetkopravnim zastupovani instituci vyjmenovanych v odstavci 1 se zverejnuji v Statnim vestniku Svobodneho statu Durynsko a urednich aktech biskupstvi. Ke zverejneni dochazi na zadost prislusne cirkevní instituce prostrednictvím prislusneho ministerstva. Obdobne se postupuje v pripade ustanoveni, podle kterých jsou nektera povoleni vyhrazena nadrizenemu cirkevnímu uradu, jakoz i o ostatnich predpisech cirkevního prava tykajících se spravy majetku, pokud jejich zverejneni slouzi pravni jistote v pravnim styku. *(Svobodny stat Durynsko bere na vedomi, ze v současnosti je platnym cirkevními pravem o cirkevní*

sprave majetku

- *v oblasti Biskupstvi Erfurt cirkevni zakon o sprave katolickeho cirkevniho majetku v oblasti Biskupstvi Erfurt z 30. brezna 1996 (Vestnik Svobodneho statu Durynsko c. 35 z 2. zari 1996, str. 1647-1651 = Cirkevni akta Biskupstvi Erfurt c. 5 z 2. kvetna 1996);*
- *v oblasti Biskupstvi Fulda zakon o sprave cirkevniho majetku z 20. dubna 1979, zverejneny v Hessenskem statnim vestniku 28/79, str. 1450 nn., se zmenami z 12. prosince 1995, zverejnenymi v Hessenskem statnim vestniku 3/96, str. 216 n., podle uvozujiciho zakona k zakonu o sprave cirkevniho majetku pro durynskou cast Biskupstvi Fulda z 30. zari 1996 (Vestnik Svobodneho statu Durynsko c. 7 z 17. unora 1997, str. 359-365 = Cirkevni akta Dieceze Fulda z 31. ledna 1997, cast II. c. 17, str. 7);*
- *v oblasti Biskupstvi Drazdany-Misen vyhlaska o zarizenich Rimskokatolicke cirkve a jejich uradu v Biskupstvi Misen z 29. listopadu 1922 (Cirkevni akta Biskupstvi Misen c. 1. z 1. ledna 1923) a vyhlaska saskeho ministerstva pro vzdelavani z 30. prosince 1931 (Sasky statni vestnik c. 1 z 2. ledna 1932, str. 5 = Cirkevni akta Biskupstvi Misen c. 1 z 1. ledna 1932, str. 9).*

Svobodny stat Durynsko nevznasi zadnou namitku proti predbezne dalsi platnosti predpisu vydanych pro Biskupstvi Fulda a Drazdany-Misen. Pro jistotu byly znovu zverejneny ve Vestniku Svobodneho Statu Durynsko (c. 32/1994, str. 2178-2184) s poukazem na to, ze se jedna o platne predpisy cirkevniho prava. Svobodny stat Durynsko dava jasne na vedomi, ze prusky zakon o sprave cirkevniho majetku z 24. cervence 1924 (Pruska sbirka zakonu 1924, str. 585) nadale neplati jako pravo statu v tech castech Svobodneho statu Durynsko, ktere byly drive pruske; tim ztraceji platnost predpisy o statnim dozoru, spolupusobeni statu a vydavani povoleni ze strany statu. Katolicka cirkev se zavazuje, ze prijme do tri let od vstupu teto smlouvy v platnost jednotnou pravni upravu, tykajici se cirkevni spravy majetku, pokud mozno, pro cely Svobodny stat Durynsko.)

Clanek 22

(1) Stavajici statni patronatni prava Svobodneho statu Durynsko se zrusuji.

(2) Pokud jde o drive sloucene cirkevni a skolske urady, budou smluvni strany spolupusobit v tom smyslu, aby komunalni uzemni korporace, jakoz i cirkevni obce, resp. farnosti a dalsi cirkevni jednotky uzavrely postupne potrebne provadeci smlouvy a plnily smlouvy jiz uzavrene.

Clanek 23

(1) Svobodny stat Durynsko bude vyplacet Katolicke cirkvi jeden rocni celkovy prispevek (statni dotaci) namisto vseh dotaci drive poskytovanych diecezim a dieceznim institucim, prispevku na platy fararu a jejich obzivu, jakoz i vseh peneznich a vecnych davek poskytovanych na zaklade povinnosti, vyplyvajicich z bremene pece o cirkevni budovy a misto vseh ostatnich plateb, zakladajicich se na starsich pravnych titulech. Katolicka cirkev osvobozuje Svobodny stat od vseh jeho povinnosti k peneznim a vecnym davkam vuci cirkevnim obcim, resp. farnostem,

zejména pak od povinnosti vyplývajících z břemen péče o stavbu. Kromě zmíněné státní dotace budou katolické církvi a církevním obcím, resp. farnostem poskytovány dotace jen tehdy, stanoví-li tak tato smlouva nebo obecně platné zákony.

(2) V roce 1997 obnáší státní dotace

998 000,- DM jako náhrada břemene péče o stavbu.

5 056 000,- DM jako náhrada za starší právní tituly.

(3) Pokud se po 1. lednu 1997 změní odmenování úředníků ve státních službách, změní se i odpovídajícím způsobem výše státní dotace dohodnutá pro rok 1997. Za základ se bere nastupní plat funkce vyššího netechnického zaměření ve státní správě, platová třída A 13 podle spolkového mzdového řádu, sedmý stupeň služebního stáří, ženatý/vdava, dvě děti.

(4) Kromě toho se v letech 1998 až 2001 uskuteční zvýšení státních dotací sloužících jako náhrada břemene péče o stavbu ve výši 225 000,- DM ročně.

(5) Státní dotace se přerozdělí mezi biskupstvími na základě dohody biskupství mezi sebou. Tato dohoda se oznamuje příslušnému ministerstvu.

(6) Státní dotace se vyplácí biskupstvími podle dohody v odst. 5 ve formě jedné dvanáctiny ročního obnosu měsíčně dopředu. (*Doklady o využití prostředků se nevyžadují.*)

Článek 24

Osvobození státu od poplatku podle zemskeho práva platí i pro biskupství, biskupské stolce, katedrál, kapitulu, církevní obce, resp. farnosti a jejich svazy, jakož i pro církevní zařízení, nadace a svazy veřejného práva.

Článek 25

(1) Biskupství a církevní obce, resp. farnosti a jejich svazy jsou oprávněny podle ustanovení zemskeho práva a na základě danového řádu vybírat církevní dan, jakož i církevní poplatek. Rady, které upravují církevní dan a usnesení o církevní dani včetně jejich změn a doplnků, vyžadují souhlas státu.

(2) Při vymerování církevní daně jako příplatku k dani z příjmu (ze mzdy) se biskupství dohodnou na jednotné sazby příplatku, při vybírání minimální církevní daně a církevního poplatku v případě rodin, kde manželé vyznávají odlišnou víru, se biskupství dohodnou na jednotné výši těchto částek.

(3) Biskupství budou bezodkladně oznamovat příslušnému ministerstvu usnesení o církevní dani a jejich změny a doplnky. Usnesení o církevní dani se považují za uznávaná, pokud odpovídají uznaným usnesením předcházejícího rozpočtového roku. (*Pokud nastane změna poměru podstatná pro stanovení výše církevní daně, vyzkoumi*

zemsky urad prislusny pro uznvani cirkevnych usneseni biskupstvi pisemne o nutnosti prizpusobeni sazeb dani s poukazem na duvody a zahaji s nimi jednani s ci-lem dospet k dohode ve veci. Fikce o uznani tak prestava platit s uplynutim roku, ktery nasleduje po roce, kdy bylo doruceno pisemne sdeleni.)

Clanek 26

(1) Na zadost biskupstvi prenese prislusne ministerstvo spravu uznaných cirkevnych dani na financni urady. Pokud se dan z prijmu vybira v durynskych podnikich formou srazek ze mzdy, je zamestnavatel povinen srazit take cirkevni dan podle uznane sazby dane a dan odvest.

(2) Svobodny stat obdrzi za spravu cirkevni dane nahradu, jejiz vyse se ridi podle prijmu z vybranych cirkevnych dani. Ta bude oddelene dohodnuta jako rocni procentni sazby. Financni urady jsou zavazany podavat prislusnym cirkevnim mistum informace ve vseh zalezitostech tykajicich se cirkevnych dani v ramci podkladu, ktere maji urady k dispozici, za primerenych nakladu a pri zohledneni ochrany dat. *(Biskupstvi se zarucuji, ze budou dodrzovat danove tajemstvi podle statnich ustanoveni vydaných na jeho ochranu.)*

(3) Na navrh biskupstvi se exekuce cirkevnych dani prenese na financni urady nebo na komunalni uzemni korporace, pokud s tim tyto souhlasi.

Clanek 27

(1) Biskupstvi a jejich cirkevni obce, resp. farnosti jsou opraveny zadat od svych clenu, nezavisle na cirkevni dani a cirkevnim poplatku, dary a dobrovolna plneni pro cirkevni ucely.

(2) Krome toho se biskupstvim a jejich charitativnim zarizenim povolují dve vseobecne verejne podomni a poulicni sbirky rocne. Doba konani techto sbirek se stanoví po dohode s prislusnymi zemskými urady.

Clanek 28

(1) Katolicke cirkvi budou poskytnuty podle ustanoveni zakonných predpisu z registru prihlasovanych osob udaje nezbytne pro plneni jejich ukolu. Svobodny stat Durynsko se bude zasazovat o to, aby zustaly zachovany moznosti pro predavani techto udaju.

(2) Predavani udaju predpoklada, ze jsou na strane cirkvi prijata dostatecna opatreni zajisteni ochrany dat. *(Prislusne ministerstvo dojde ke zjistení, ze je zarucena dostatecna ochrana dat, na zaklade cirkevnepravni upravy, kterou mu predkladaji biskupstvi.)*

Clanek 29

(1) Zemska vlada a biskupove se budou pravidelne schazet k rozhovorům o takovych otazkach, ktere by se mohly dotykat vzajemneho vztahu nebo by mohly byt v zajmu

obou stran. (*Za pravidelne rozhovory se povazuji takova setkani, ktera se konaji alespon jednou rocne.*)

(2) Pred upravou zalezitosti, ktere se podstatne dotykaji zajmu obou stran, strany zahaji jednani o techto zalezitostech a vyjdou si pri jejich projednani navzajem vstric.

Clanek 30

Uprava obsazena v teto smlouve a ve Smlouve mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Durynsko o zrizeni Biskupstvi Erfurt z 14. cervna 1994 ma prednost pred obsahove odlisnou nebo stejnou upravou starsich konkordatu, pokud je predmet upravy shodny. (*Dale panuje mezi smluvnimi stranami shoda v tom, ze - pokud Konkordat mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933 zavazuje Svobodny stat Durynsko - se neaplikuji ustanoveni tohoto konkordatu o pozadavcich na vyssi reholni predstavene (clanek 15 odst. 2 veta 1 a odst. 3), o konfesnich skolach (clanky 23 a 24), jakoz i ustanoveni clanku 32 konkordatu ve vztahu mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Durynsko.*)

Clanek 31

Smluvni strany budou vzajemne nazorove rozdily tykajici se vykladu a aplikace teto smlouvy urovnavat pratelskym zpusobem. (*Pokud Svobodny stat Durynsko poskytne ve smlouvach se srovnatelnymi nabozenskymi spolecnostmi, temto spolecnostem prava a plneni jdouci nad ramec teto smlouvy, prezkoumaji obe smluvni strany moznost zmen teto smlouvy z duvodu principu parity.*)

Clanek 32

(1) Tato smlouva, jejiz italske a nemecke zneni ma stejnou pravni silu, vyzaduje ratifikaci a naslednou vymenu ratifikacnich listin.

(2) Smlouva vcetne zaverecneho protokolu, ktery je soucasti smlouvy, vstupuje v platnost den po teto vymene.

Tato umluva je podepsana ve dvou originalech.

Erfurt 11. cervna 1997. (Nasleduji podpisy smluvnich stran)

Zaverecny protokol (*viz konsolidovane zneni smlouvy - kurziva - pozn. red.*)

Smlouva mezi Svatým stolcem a Svobodným hanzovním městem Hamburk, Zemí Meklenbursko-Přední Pomorany a Zemí Slesvicko-Holstyn- sko o zřízení Arcibiskupství a církevní provincie Hamburk

Docenujice usilí Katolické církve o zlepšení pastorální situace v zemích, které jsou smluvními stranami této smlouvy, vedeny společným práním dále rozvíjet smluvní vztahy mezi státem a církví v duchu svobodného partnerství, uzavírají Svátý stolec a Svobodné a hanzovní město Hamburk, Země Meklenbursko-Přední Pomorany a Země Slesvicko-Holstýnsko za předpokladu, že i nadále platí Konkordát mezi Svátým stolicem a Německou říší z 20. července 1933 a že to není na újmu další platnosti Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svátým stolicem z 14. června 1929, následující smlouvu:

Článek 1

(1) V Hamburku se zřizuje arcibiskupství s arcibiskupským stolicem a metropolitní kapitulou.

(2) Arcibiskupství a metropolitní kapitula mají své sídlo u kostela "Marie - Pomocnice křesťanů" v Hamburku.

(3) Arcibiskupství, arcibiskupský stolec a metropolitní kapitula jsou korporacemi veřejného práva.

Článek 2

(1) Arcibiskupství Hamburk zahrnuje území Svobodného a hanzovního města Hamburk, území Biskupského úřadu Schwerin v Země Meklenbursko-Přední Pomorany a Země Slesvicko-Holstýnsko. (*Změny diecézní cirkumskripce zůstávají vyhrazeny. Smluvní formy není zapotřebí při změnách hranic, které se uskuteční pouze v zájmu místní duchovní péče.*)

(2) Se vstupem této smlouvy a kanonickopravního zřízení Arcibiskupství Hamburk v platnost končí na jmenovaných územích jurisdikce biskupa v Osnabrucku a Hildesheimu, jakož i apostolského administrátora ve Schwerinu.

(3) Ve vztahu ke jmenovaným územím jsou arcibiskupský stolec v Hamburku a Arcibiskupství Hamburk právními nástupci biskupských stolic v Osnabrucku a Hildesheimu a biskupství Osnabruck a Hildesheim, jakož i Biskupského úřadu Schwerin, pokud tato smlouva nestanoví jinak.

Článek 3

Vytváří se nová církevní provincie Hamburk. K ní náleží Arcibiskupství Hamburk, jakož i Biskupství Osnabruck a Hildesheim. Biskupství Osnabruck se vylučuje z Církevní provincie Kolín nad Rýnem, Biskupství Hildesheim z Církevní provincie Paříž.

Článek 4

(1) Metropolitní kapitula se skládá z domského probosta a pěti sídelních domských kanovníků; k ní náleží dále po jednom z nesídelních kanovníků z částí arcibiskupství: Hamburk, Meklenbursko-Přední Pomorany, Slesvicko-Holstýnsko.

(2) Arcibiskup ustanovuje domského probosta a kanovníky strídavě po slyšení a souhlasu metropolitní kapituly. Strídání se v případě domského probosta a sídelních domských kanovníků uskutecňuje odděleně od strídání nesídelních domských kanovníků.

(3) Před jmenováním příslušného duchovního budou o této osobě včas informovány Senát Svobodného a hanzovního města Hamburk a vlády Země Meklenbursko-Přední Pomorany a Slesvicko-Holstýnsko. (*Az do zveřejnění jmenování bude zachována ohledně osoby jmenovaného naprostá důvěrnost. Informace obsahuje jméno, příjmení, příp. rehošní jméno, místo a datum narození, aktuální bydliště a úřední postavení.* pozn. red. - vztahuje se též na čl. 6 odst. 2 a 3.)

Článek 5

Ku pomoci arcibiskupovi hamburskému mohou být ustanoveni světící biskupové, na něž může být přenesena příslušnost pro některé regiony.

Clanek 6

(1) Pri novem obsazovaní arcibiskupskeho stolca podávajú metropolitní kapitula, jakoz i sídelní arcibiskupove a biskupove Cirkevni provincie Hamburk, Kolin nad Rynem a Paderborn, arcibiskup berlínsky a biskup zhorelecky Svätému stolci seznam kano-nický zpusobilych kandidatu. Po vyhodnocení tohoto seznamu oznaci Svaty stolec metropolitní kapitule tri osoby, z nichz musí tato kapitula zvolit arcibiskupa ve svo-bodnem a tajnem hlasovani. Pri vyhotovovani seznamu kandidatu a pri volbe spolu-pusobi tez nesídelní domstí kanovníci.

(2) Metropolitní kapitula informuje včas pred zverejnením ustanovení arcibiskupa Senat Svobodneho a hanzovního mesta Hamburk a vlády Zemi Meklenbursko-Prední Pomorany a Slesvicko-Holstýnsko o zvolene osobe.

(3) Svaty stolec informuje včas pred zverejnením ustanovení koadjuktora Senat Svobodneho a hanzovního mesta Hamburk a vlády Zemi Meklenbursko-Prední Pomorany a Slesvicko-Holstýnsko o jmenovane osobe.

Clanek 7

Svobodne a hanzovní mesto Hamburk, jakoz i Zeme Meklenbursko-Prední Pomorany a Zeme Slesvicko-Holstýnsko se vzdávají pozadavku na vykon prisahy vernosti, obsazenem v clanku 16 Konkordatu mezi Svätým stolcem a Nemeckou risí z 20. cervence 1933.

Clanek 8

Diecezni seminar, zrizeny arcibiskupem podle cirkevniho prava (Vysoka skola ve smyslu cirkevniho prava nebo knezsky seminar) k vedeckemu vzdelavani budoucích knezi muze byt statem uznan jako vysoka skola. Toto uznani se ridi pravem te spol-kove zeme, v ktere ma vzdelavaci instituce sve sídlo.

Clanek 9

Touto smlouvou se neupravují statní davky.

Clanek 10

(1) Arcibiskup zohlední pri organizacním clenení arcibiskupstvi podle možnosti danyh církevnih pravem, ze se arcibiskupstvi rozklada na uzemi tri spolkovyh ze-mi.

(2) Arcibiskupsky stolec zajistuje v miste sídla vlády Zeme Meklenbursko-Prední Pomorany a v miste sídla vlády Zeme Slesvicko-Holstýnsko provoz a pusobení regio-nálních uradu, jejichz vedení bude svereno osobam zplnomocneným arcibiskupem. Ve Schwerinu bude tento zaroven poverencem arcibiskupa berlínskeho ve vztahu k zemske vlade.

Clanek 11

(1) Partikulární pravo diecezi Osnabruck a Hildesheim, jakoz i pravo Biskupskeho uradu Schwerin plati i nadale s účinky pro oblast statního prava az do nove upravy ze strany Arcibiskupstvi Hamburk. Oprávnení vybirat v rámci dieceze církevni dan prechazi z korporaci oprávnenyh tuto dan vybirat na Arcibiskupstvi Hamburk.

(2) Arcibiskupstvi Hamburk a arcibiskupsky stolec v Hamburku nastupují do pravnih vztahu v oblasti sluzebního prava a prava socialního zabezpečení, v nichz vystupovalo Biskupstvi Osnabruck a Hildesheim a biskupskych stolcu v Osnabrucku a Hildesheimu ohledne tech pracovníku, jejichz sluzební sídlo se nachazi v dobe zrizení Arcibiskupstvi Hamburk na jeho uzemi. Blizší uprava nalezi arcibiskupovi hamburskemu. *(Prechodná uprava k cl. 11 - smluvní strany jsou zajedno v tom, ze dosavadní Biskupsky urad Schwerin, Svaz rimskokatolíckych církevnih obcí ve Svobodnem a hanzovním meste Hamburk (biskupstvi Osnabruck) a Svaz rimskokatolíckych církevnih obcí ve Svobodnem a hanzovním meste Hamburk (Biskupstvi Hildesheim) mají i nadale po prechodnou dobu pravni subjektivitu, aby mohly byt nositeli prav a povinnosti z pravnih vztahu sluzebního prava a prava socialního zabezpečení, v oblasti spravy majetku a pri provozovani církevnih za-rizení. Pravni vztahy pracovníku a pracovníc v oblasti sluzebního prava a prava socialního zabezpečení, pokud jde o instituce vyjmenovane ve vete první, se ridi predne pravem príslusne spolkove zeme. Blizší uprava nalezi arcibiskupovi hamburskemu.)*

Clanek 12

Opatreni nezbytna pro provedeni teto smlouvy v oblasti statniho prava jsou osvobozena od poplatku a jinych odvodu. (*Z duvodu zrizeni arcibiskupstvi muze arcibiskup hambursky ve lhute do peti let od vstupu smlouvy v platnost nove upravit majetek cirkevnych korporaci prostrednictvim zakona, ktery v jednotlivostech stanoví rozsah tohoto majetku. I po uplynuti teto petilete lhuty zustava arcibiskupovi hamburskemu otevrena moznost provest po zaplacení poplatku zmeny v majetkove oblasti cirkevnych korporaci.*)

Clanek 13

Smluvni strany budou urovnavat pratelskym zpusobem neshody, které mezi nimi vzniknou v budoucnu ohledne vykladu nebo aplikace nektereho z ustanoveni teto smlouvy nebo zaverecneho protokolu, jenz je podstatnou soucasti teto smlouvy.

Clanek 14

- (1) Tato smlouva, jejiz italske a nemecke zneni maji stejnou pravni silu, vyzaduje ratifikaci a ratifikacni listiny budou vymeneny, pokud možno, co nejdrive.
- (2) Smlouva vstupuje v platnost vymenou ratifikacnich listin.
- (3) Na doklad toho podepsaly zplnomocneni zastupci tuto smlouvu.

Vyhotoveno ve ctyrech originalech.

Hamburk, 22. zari 1994 (nasleduji podpisy zastupcu smluvnich stran - pozn. red.).

Zaverecny protokol (*viz konsolidovane zneni smlouvy - v textu kurzivou - pozn. red.*)

Smlouva mezi Svatým stolcem a Zemi Braniborsko, jakož i Svobodným statem Sasko o zřízení biskupství Zhorelec

Mezi Svatým stolcem a Zemi Braniborsko a Svobodným statem Sasko se s ohledem na platný Konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933, pokud zavazuje zemi, a s vědomím významu Smlouvy mezi Svobodným statem Prusko se Svatým stolcem z 14. června 1929, uzavírá následující smlouva:

Článek 1

(1) Apostolská administratura Zhorelec se stává biskupstvím s biskupským stolcem a katedrálou kapitulou. Stavající kanovníká kapitula se stává katedrálou kapitulou. Biskup a katedrálou kapitula mají své sídlo při katedrále sv. Jakuba v Zhorelci.

(2) Biskupství Zhorelec je právním nástupcem Apostolské administratury Zhorelec. Biskupství, biskupský stolec a katedrálou kapitula jsou korporacemi veřejného práva.

Článek 2

(1) Území Biskupství Zhorelec, v současnosti členěné na dekanáty Cottbus, Finsterwalde-Lubben, Zhorelec, Neuzelle a Senftenberg, se rozšiřuje na části Země Braniborsko a Svobodného státu Sasko.

(2) Územní korporace nacházející se v rámci Biskupství Zhorelec, patřící do Země Braniborsko nebo Svobodného státu Sasko, jsou upraveny v závazném protokolu. (*Biskupství Zhorelec zahrnuje v zemi Braniborsko následující územní korporace:*

- *z okresu vyloučené město Cottbus;*
- *zemský okres Spree-Nei_e;*
- *ze zemského okresu Dahme-Spreewald město Lubben/Spreewald, úřady obcí .;*

ze zemského okresu Elbe-Elster město Finsterwalde, úřady obcí .;

zemský okres Oberspreewald-Lausitz kromě .;

ze zemského okresu Oder-Spree .;

ze zemského Tetlow-Flaming úřady obcí . .

Biskupství Zhorelec zahrnuje ve Svobodném státě Sasko následující územní korporace:

z okresu vyloučené město Zhorelec, zemské okresy Hoyerswerda, Niesky a Wei_wasseer, jakož i zemský okres Zhorelec - venkov kromě ..

Toto přirazení se uskuteční na základě statního členění územních korporací stanoveného v době podpisu smlouvy.)

Článek 3

Obsazování biskupského stolce se uskutečňuje způsobem odpovídajícím článku 6 Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem z 14. června 1929. (*Jmenování koadjuktora se provádí způsobem odpovídajícím článku 7 Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem z 14. června 1929. Země Braniborsko a Svobodný stát Sasko neaplikují článek 16 Konkordátu mezi Svatým stolcem a Německou říší z 20. července 1933.*)

Článek 4

(1) Katedrálou kapitula se skládá z domského probosta a pěti sídelních kanovníků.

(2) Diecézní biskup jmenuje domského probosta strídavě po slyšení a následně žádosti katedrálou kapituly. Obsazování kanovníckých míst se uskutečňuje způsobem odpovídajícím článku 8 odst. 2 Smlouvy Svobodného státu Prusko se Svatým stolcem z 14. června 1929.

(Zeme Braniborsko a Svobodny stat Sasko prohlasuji, ze clanek 140 Zakladniho zakona ve spojeni s clankem 137 odst. 3 veta 2 Ustavy Nemecke rise z 11. srpna 1919, jakoz i odpovidajici ustanoveni zemskych ustav, zustavaji nedotceny.)

Clanek 5

Biskupstvi Zhorelec prislusi k Cirkevni provincii Berlin.

Clanek 6

Otazka davek poskytovanych statem Biskupstvi Zhorelec bude vyhradne upravena dalsimi smlouvami mezi zememi - dosavadnimi smluvnimi partnery - Braniborskem, Svobodnym statem Sasko a Katolickou cirkvi.

Clanek 7

Smluvni strany budou urovnavat neshody, které vzniknou mezi nimi ohledne vykladu nebo aplikace nejakeho ustanoveni teto smlouvy, pratelskym zpusobem.

Clanek 8

(1) Tato smlouva, vcetne zaverecneho protokolu, jehož nemecke i italske znění mají stejnou zavaznost, vyžaduje ratifikaci. Ratifikační listiny budou vyměněny, pokud možno, co nejdříve.

(2) Smlouva, vcetne zaverecneho protokolu, vstupuje v platnost den po výměně ratifikačních listin.

Vyhotoveno ve trech originalech.

Zhorelec, 4. kvetna 1994. (nasleduji podpisy zastupcu smluvnich stran)

Zaverecny protokol

Smluvni strany budou usilovat o to, aby byly uzavřeny smlouvy mezi Katolickou cirkvi a jednotlivými zeměmi tak, aby byly základní otázky jejich vztahu upraveny partnerským způsobem. (dale viz *konsolidovane znění smlouvy - v textu kurzivou - pozn. red.*)

Smlouva mezi Svatým stolcem a Svobodným statem Sasko

Svatý stolec,
zastoupeny apostolským nunciem v Nemecku arcibiskupem
Dr. Giovanni Lajolem

a

Svobodný stat Sasko,
zastoupeny ministerským předsedou, Prof. Dr. Kurtem Biedenkopffem
s ohledem na platný Konkordát mezi Svatým stolcem a Nemeckou risí z 20. cervence 1933, pokud zavazuje Svobodný stat Sasko, a docenujice význam Smlouvy Svobodného statu Prusko se Svatým stolcem z 14. cervna 1929, berouce v potaz nový svobodný společenský rad ve Svobodném state Sasko, který umožňuje upravit vztahy mezi Svatým stolcem a Svobodným statem na partnerském zaklade se zaměřem, na zaklade vyše zmínených smluv a v navaznosti na ne, upevnit a podpořit vztahy mezi Svobodným statem a Katolickou cirkví
se dohodly na následujícím:

Clanek 1 - Svoboda viry

(1) Svobodný stat Sasko (dale jen "Svobodný stat") poskytuje zákonnou ochranu svobodě vyznavat a vykonavat katolicke náboženství.

(2) Zaručuje se právo Katolicke cirkve, jejich současti a členu na vytváření sdružení s náboženskými, charitativními a jinými církevními cíli. (*Cinnost techto sdružení nepodleha v rámci všeobecných platných zákonů žádným omezením.*)

(3) Katolická církev řídí a spravuje své záležitosti samostatně v rámci zákona platného pro všechny.

Clanek 2 - Soucinnost

(1) Představitelé zemské vlády a diecézní biskupové se budou scházet pravidelně a při potrebe rozhovoru ohledně tech otázek, které se dotýkají jejich vzájemného vztahu nebo mají pro obe strany zvláštní význam.

(2) Diecéze Drazdany-Misen, Zhorelec a Magdeburk jmenují jako stáleho zastupce svých zájmu a za účelem zlepšení vzájemné informovanosti společného zmocněnce a zřídí Katolický úrad jako komisiariat biskupu v místě sídla vlády.

(3) Tyto instituce budou primereně informovány o všech legislativních zamerech a programech, které se dotýkají zájmu Katolicke cirkve. (*Ke spoluúčasti bude Katolická církev přibrána natolik včas, aby jí bylo umožněno zaujmout stanovisko ještě před přijetím usnesení. Při vlastní zákonodárné iniciativě da vláda Katolicke cirkvi možnost k vyjádření v dostatečném časovém předstihu před rozhodnutím o předložení návrhu zákona.*)

Clanek 3 - Vyuka náboženství

(1) Svobodný stat zaručuje poskytování pravidelného vyučování katolickeho náboženství jako radného predmetu na veřejných školách. (*Smluvní strany si jsou vědomy toho, že znovuzavedení vyuky náboženství ve Svobodném state si vyzáda ještě značnou dobu. Biskupství se zavazují, že dají k dispozici církevní pracovníky, kteří by mohli vykonavat vyuku náboženství. Svobodný stat bude ze své strany urychleně iniciovat vzdělávání učitelů náboženství, kteří by mohli být cinni bez omezení na gymnáziích. Po prechodnou dobu zřídí Svobodný stat se souhlasem s biskupstvími pracovní místa, trebas jen na castecny úvazek, pro duchovní a diplomované teology působící ve školství. Vyuka náboženství by měla být zavedena ve všech studijních ročnících. Pokud je v důsledku máleho počtu záku připadajících v úvahu vyuka náboženství na škole spojena s nepřiměřenými náklady, může být tato vyuka vykonávána nad rámec této školy. Vyuku náboženství presahující rámec školy je Svobodný stat povinen zajistit, jen lze-li ji uskutečnit za přijatelných organizačních*

nakladu.)

(2) Predmetem katolickej vyuky nabozenstvi je zprostredkovani katolickej verouky a mravouky. Jeho ukolem je motivovat cirkev a spolecnost k nabozenckemu zivotu a odpovednemu jednani. Ucebni osnovy, ucebni plany a ucebnice katolickeho nabozenstvi vyzaduju cirkevni souhlas. (*Prislusny pro vydani cirkevniho souhlasu je diecezni biskup, v jehoz diecezi je vyuka nabozenstvi poskytovana.*) Zvladni dohoda upravi spoluucast cirkve na radnem a dalsim vzdelavani ucitelu nabozenstvi, jakoz i dohled nad vyukou nabozenstvi.

(3) Ucitele predmetu katolickej nabozenstvi museji mit pred svym jmenovanim zplnomocneni k vyuce nabozenstvi od prislusneho diecezniho biskupa (*missio canonica*). (*Prislusny je diecezni biskup podle sidla vzdelavaciho zarizeni.*) U knezi se predpoklada, ze zplnomocneni bylo udeleno. Zplnomocneni muze byt i docasne a v odvodnenych pripadech muze byt odvolano. (*Vnitrocirkevni predpisy o odneti jednotlivych opraveni zustavaji nedotceny, zejmena pokud jde o jejich ucinky na zpusobilost k cinnosti ucitele nabozenstvi.*)

(4) Ustanovovani ucitelu nabozenstvi, kteri jsou v cirkevnych sluzbach a nabozenstvi vyucuji jako svou hlavni nebo vedlejsi cinnost, na dobu urcitou nebo neurcitou, stanovuje zvladni pravni uprava.

Clanek 4 - Cirkevni skolstvi

Katoliccka cirkev, vcetne radu a kongregaci k ni nalezejicich, jakoz i dalsich cirkevnych instituci, ma pravo zrizovat a provozovat samostatne skoly na konfesijnim zaklade. (*Svobodny stat, který sam nenabizi skoly na konfesijnim zaklade, bude podporovat katolicke skoly. Financovani z verejnych prostredku a stanoveni podminek pro uznani ze strany statu zustava vyhrazeno uprave zemskeho prava nebo dohode stran.*)

Clanek 5 - Studium teologie na statnich vysokych skolach

(*Ohledne katolickeho teologickeho vzdelavani panuje shoda, ze na vztah vsech kateder katolickej teologie a nabozenckej pedagogiky k prislusnemu diecezniemu biskupovi ve Svobodnem state se aplikuji jako platne apostolska konstituce "Sapientia Christiana" z 15. dubna 1979, jakoz i k ni vydane provadeci narizeni z 29. dubna 1979 a dva dekrety Kongregace pro katolicke vzdelavani z 1. ledna 1983. Tyto predpisy nahrazuji cirkevni predpisy, na ktere odkazuje ve svem clanku 19 zaverecny protokol ke Konkordatu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933.*)

(1) Svobodny stat zachova na Technische universite v Drazdanech vyuku predmetu katolickej nabozenstvi pro pedagogicky zamerene rocniky a vyuku predmetu katolickej teologie v magisterskych studijnich programech. Vzdelavani v ramci techto predmetu odpovida nauce a zasadam Katolickej cirkve. (*Stanoveni potrebného ucitelckeho personalu (plan mist) a nezbytného ucebniho zarizeni (vecne vybaveni) se uskutecni v soucinnosti s prislusnym diecezni biskupem.*)

(2) Profesori nebo vysokoskolsti docenti (vysokoskolsti ucitele) katolickej teologie budou jmenovani az pote, co se prislusne ministerstvo ujisti u prislusneho diecezniho biskupa, ze ohledne nauky a zpusobu zivota jmenovaneho nejsou zadne pochybnosti. Budou-li vzneseny ze strany diecezniho biskupa nejake namitky, je treba je dolozit zpusobem odpovidajicim danemu pripadu. (*Pred tim, nez ministerstvo nekoho jmenuje nebo ucini nabidku mista ve smyslu tohoto ustanoveni, opatri si vyjadreni prislusneho diecezniho biskupa. Personalni rozhodnuti ve smyslu tohoto odstavce mohou byt zverejnena teprve tehdy, kdyz diecezni biskup nevznesl zadne namitky.*)

(3) Bude-li ze strany Katolickej cirkve zjisteno, ze vysokoskolcky ucitel katolickej teologie nebo katolickej nabozenckej pedagogiky se dostal do rozporu s naukou Katolickej cirkve nebo se jeho zpusob zivota stal neslucitelny se zasa dami Katolickej cirkve, oznami diecezni biskup tuto skutecnost prislusnemu ministerstvu. V tomto pripade nemuze dotceny vysokoskolcky ucitel vykonavat svou ucitelckou cinnost v oblasti katolickej teologie. Zaroven zahaji okamzite prislusne ministerstvo s diecezni biskupem jednani o zpusobu a rozsahu jeho nahrady.

(4) Prislusne ministerstvo povoli nebo uvede v platnost studijni a zkusebni rady pro

predmety v oboru katolicke teologie pote, co se dotaze diecezniho biskupa a zjistí, ze nebudou vzneseny proti temto radum namitky. (*Prislusny diecezni biskup je opraven vyslat jednoho sveho zastupce jako pozorovatele k ustnim zaverecnym zkouskam v oborech katolicke teologie. Tomuto zastupci je treba oznamovat vcas predem dobu konani techto zkousek.*)

Clanek 6 - Cirkevni vysokoskolske vzdelavani

(1) Katolicka cirkev ma pravo zrizovat vlastni vzdelavaci instituce, obzvlaste pro teology, pedagogy nabozenstvi, cirkevni hudebniky, socialni pedagogy a pedagogy ve farnostech a pro ostatni srovnatelná povolani. Tyto instituce jsou postaveny na roven statnim vzdelavacim zarizenim, pokud odpovidaji ustanovenim pravnich predpisu upravujicich oblast skolstvi.

(2) Podminky pro uznani ze strany statu, jakoz i rozsah ucasti Svobodneho statu na vecnych a osobnich nakladech techto instituci budou upraveny zvlastnimi dohodami. (*Prislusna dohoda muze byt obecna nebo se muze tykat jednotlivych cirkevnych vzdelavacich zarizeni.*)

Clanek 7 - Prace s mladezi a vzdelavani dospelych

(1) Prace cirkve s mladezi bude primerene zohlednena v ramci vseobecne statni podpory a v politickych gremiich Svobodneho statu, majicich na starost praci s mladezi.

(2) Svobodny stat zarucuje, ze cirkve mohou byt cinne v oblasti vzdelavani dospelych.

Clanek 8 - Ochrana svatku

Ochrana nedele a cirkevnych svatku se zarucuje. (*Stanoveni zakonnych a cirkevnych svatku je upraveno zemskym pravem. Pokud nejaky cirkevni svatek neni zaroven statnim svatkem, Svobodny stat zarucuje, ze jednak. zaci a studujici, jednak osoby zamestnane, pokud tomu nebrani nalehave provozni duvody, budou mit moznost ucasti na hlavni msi a budou se moci po nezbytné nutnou dobu vzdalit ze sveho pracoviste nebo mista studia.)*

Clanek 9 - Pastoracni a charitativni zarizeni

(1) Biskupstvi, cirkevni svazy a charitativni organizace maji pravo provozovat vlastni zarizeni v oblasti socialnich sluzeb a zdravotnictvi, jejichz ucelem je cinnost poradni a pecovatelska zamerena na zvlastni cilove skupiny. Pokud plni tato zarizeni ukoly v souvislosti s verejnym zajmem a slouzi vsem nezavisle na cirkevni prislusnosti, maji provozovatele techto zarizeni narok na primerenou podporu. (*Smluvni strany vychazeji ze skutecnosti, ze cirkevni provozovatele maji narok na podporu ve stejne vysí jako obce nebo ostatni soukromi provozovatele, kteri poskytuji podobne sluzby.*)

(2) Katolicka cirkev muze v oblastech vyjmenovanych v odstavci 1 provozovat vlastni vzdelavaci zarizeni za ucelem radneho a dalsiho vzdelavani svych pracovniku. (*Absolvovani cirkevnych vzdelavacich zarizeni je ze strany statu uznavano, pokud je zarucena srovnatelnost s odpovidajicimi statnimi studijnimi programy. Rozhodnuti o tom cini prislusne ministerstvo. Tato zarizeni jsou podporovana podle obecných zásad.*)

Clanek 10 - Ochrana zajmu Luzickych Srbu

Katolicka cirkev uchovava a chrani luzickosrbske katolicke kulturni dedictvi. Svobodny stat je v teto cinnosti Katolicke cirkvi v ramci svych moznosti napomocen.

Clanek 11 - Rozhlas a televize

(1) Svobodny stat bude usilovat o to, aby byla Katolicke cirkvi vyhrazena dostatecna vysilaci doba ve verejnopravnych rozhlasovych a televiznich stanicich. Katolicka cirkev bude primerene zastoupena v dozorcich a programovych organech. (*Svobodny stat poskytuje zaruky verejnopravniho rozhlasoveho a televizniho vysilani na zaklade statnich smluv jen v*

pripade, ze jsou uzavreny s jinym spolkovymi zememi. Smluvni strany se shoduji v tom, ze cil clanku 11 odst. 1 byl dostatecne naplnen ve stavajicich statnich smlouvach o rozhlasovem vysilani (statni smlouva o stredonemeckem rozhlase z 30. kvetna 1991, SachsGVBl., str. 169; statni smlouva o rozhlase ve sjednocenem Nemecku z 31. srpna 1991, SachsGVBl., str. 425). Pri doplneni nebo zmenach techto statnich smluv o rozhlase bude Svobodny stat dbat o to, aby byly zohledneny zasady zmienne v odst. 1. Pokud se to bude zdát neprosaditelne, odpada pro Svobodny stat vazanost upravou obsazenou v teto smlouve. V oblasti soukromeho rozhlasoveho vysilani bude Svobodny stat brát na zretel zajmy Katolicke cirkve v ramci sve povinnosti zajistit pluralitu podle zemske pravni upravy.)

(2) Tim zustava nedotceno pravo Katolicke cirkve a jejich soucasti provozovat na zaklade zemskeho zakonu samostatne nebo s tretimi osobami rozhlasove vysilani.

Clanek 12 - Zvlastni duchovni sluzba

(1) Pravo na bohosluzby a duchovni sluzbu v nemocnicich, veznicich, policejnich vzdelavacich zarizenich a podobnych zarizenich Svobodneho statu se zarucuje. Svobodny stat bude usilovat o to, aby k tomu byly zajisteny nezbytné prostory. (Svobodny stat nese bremeno stavebnich a provoznich nakladu k prostoram v napravných zarizenich a statnich nemocnicich, ktere slouzi prevazne k ucelu bohosluzeb, pokud budova slouzi nebo skutecne slouzila svemu ucelu. V pripade zmeny ucelu odpadaji prava cirkvi k prostoram danym jim k dispozici.)

(2) Bude-li tato cinnost vykonavana duchovnim spravcem se specialnim poverenim, ktery ji bude vykonavat jako svou vedlejsi nebo hlavni cinnost (povereny duchovni spravce), probehne jmenovani ze strany biskupa po dohode s prislusnym ministerstvem.

(3) Podrobnosti stanoví zvlastni uprava. (Dohoda uzavrena mezi Svobodnym statem a Katolickou cirkvi z 15. ledna 1993 zustava nedotcena.)

Clanek 13 - Obsazovani cirkevnych uradu

(Svobodny stat se vzdava pozadavku na vykon biskupskeho slibu vernosti podle cl. 16 Konkordatu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933.)

(1) Obsazovani cirkevnych uradu v biskupstvih Zhorelec a Magdeburk se ridi ustanovenimi prislusnych smluv o zrizeni biskupstvi. (Pokud jde o cirkevni urady vyjmenovane ve smlouvach o zrizeni biskupstvi, zustava nedotcen clanek 9 odst. 1 a 2 Smlouvy mezi Svobodnym statem Prusko se Svatym stolcem z 14. cervna 1929.)

(2) Pro obsazovani biskupskeho stolce a jmenovani kanovníku domske kapituly v Biskupstvi Drazdany-Misen plati odpovidajicim zpusobem ustanoveni clanku 14 Konkordatu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933. (Pokud jde o obsazovani biskupskeho stolce Drazdany-Misen plati clanek 14 odst. 1 veta 2 Konkordatu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933 ve spojeni s ustanovenimi, na ktere je zde poukazovano. Ohledne obsazovani kanovnickych mist domske kapituly v Biskupstvi Drazdany-Misen plati clanek 14 odst. 1 veta 1 konkordatu.)

(3) Pro biskupstvi vyjmenovana v odstavcich 1 a 2 odpada notifikacni povinnost o obsazovani mist fararu. (Smluvni strany jsou zajedno v tom, ze vykon uradu farare muze byt trvale prenesen jen na takovou osobu, ktera uspesne absolvovala minimalne trilete teologicko-filosoficke studium. Pokud jde o ostatni zalezitosti, rozhoduje prislusny diecezni biskup zcela svobodne o obsazovani mist fararu, nedbaje clanku 14 odst. 2 Konkordatu mezi Svatym stolcem a Nemeckou risi z 20. cervence 1933 a clanku 9 a 10 Smlouvy mezi Svobodnym statem Prusko a Svatym stolcem z 14. cervna 1929.)

Clanek 14 - Rady a nabozenka spolecenstvi

Rady a nabozenka spolecenstvi podlehaji, ve vecech zalozeni, vnitřni struktury a cinnosti podminkam vyplvajicim ze vseobecne platnych zakonu.

Clanek 15 - Korporacni prava

(1) Biskupstvi, biskupske stolce, domske kapituly, farnosti a cirkevni obce, jakoz i z nich vytvorene svazy jsou korporacemi verejneho prava; jimi vykonavana sluzba je verejnou sluzbou. *(Z charakteru cirkevni sluzby jako sluzby verejne nelze vyvozovat, ze by na ni mely byt aplikovany pravni predpisy tykajici se statnich uredniku. Katolicka cirkev bude presto usilovat o nejvetsi mozne priblizeni se svych ustanoveni upravujicich sluzebni pomery, ktere by odpovidalo zasadam ovladajicim pravo verejne statni sluzby.)*

(2) Drobne uzemni zmeny biskupstvi, ktere se uskutecnuji v zajmu mistni duchovni sluzby, je treba oznamit zemske vlade. O ostatnich zmenach diecezni organizace a cirkumskripce se rozhodne ve shode se zemskou vladou.

(3) Biskupstvi oznami vcas sva usneseni o zamyslenem zrizeni nebo zmenach cirkevnych korporaci prislusnemu ministerstvu, jakoz i mistne dotcenemu uzemne samospravnemu celku. Zrizeni verejnopravni cirkevni nadace vyzaduje povoleni prislusneho ministerstva.

(4) Predpisy biskupstvi tykajici se majetkopravniho zastupovani cirkevnych korporaci, ustavu a nadaci verejneho prava museji byt pred svym vydanim predlozeny prislusnemu ministerstvu. Ministerstvo muze do jednoho mesice vznest sve namitky, pokud neni zaruceno radne majetkopravni zastupovani. *(Biskupstvi neuvedou v platnost predpisy vyjmenovane v odstavci 4, dokud neuplyne lhuta pro vznaseni namitek. Pokud vzneslo prislusne ministerstvo namitku, nejsou biskupstvi opravnena uvest tyto predpisy v platnost, dokud namitka nebude vzata zpet nebo prohlasena pravomocnym soudnim rozhodnutim za neucinnou.)*

Clanek 16 - Vlastnicke pravo cirkve

(1) Vlastnictvi a ostatni majetkova prava katolicke cirkve a jejich soucasti se zarucuji. *(Rozsah zaruk se ridi clankem 138 odst. 2 ustavy Nemecke rise z 11. srpna 1919.)*

(2) Zemske urady zohledni pri aplikaci predpisu upravujicich vyvlastneni zajmy cirkvi. Pri obstaravani rovnocennych nahradnich pozemku vyjdou cirkvi vstric v ramci zakonne upravy.

Clanek 17 - Cirkevni budovy v necirkevnim vlastnictvi

(1) Kostelum a jinym cirkevnim budovam, ktere jsou ve vlastnictvi Svobodneho statu a slouzi cirkevnimu nebo charitativnimu ucelu, se zarucuje bez omezeni tento ucel uzivani. Svobodny stat se bude v ramci svych povinnosti, vyplyvajicich z bremene pece o stavbu, starat o udrzovani techto budov nebo jejich casti. *(Svobodny stat uznava sve bremeno pece o stavbu ke katedrale (Hofkirche) v Drazdanech, jakoz i k nasledujicim zameckym kaplim:*

1. Hubertusburg 2. Pillnitz

3. Moritzburg

Katolicka cirkev bude brat ohled na hospodarskou situaci Svobodneho statu pri uplatnovani svych naroku na splneni povinnosti ze strany statu vyplyvajicich z bremene pece o stavbu.)

(2) Dohodou s prislusnym biskupstvim se muze vlastnik, nesouci bremeno pece o stavbu, zavazet, ze prevede (na treti osobu) pozemek, ktery slouzi cirkevnimu nebo charitativnimu ucelu, za predpokladu zruseni zmineneho bremene, popr. za nahradu.

Clanek 18 - Hrbity

(1) Cirkevni hrbity jsou chraneny ze strany Svobodneho statu stejne jako obecni hrbity. Cirkev je opravnena na zaklade zakona zakladat nove hrbity a stavajici rozsirovat.

(2) Provozovatele cirkevnych hrbity mohou vydavat podle zasad platnych pro obce provozni a poplatkove rady. *(Hrbitovni poplatky se vybiraji na zadost cirkevniho provozovatele za pomoci statu. Statni pomoc pri vybirani poplatku se podle shodneho vyjadreni smluvnich stran vztahuje jen na poplatky, ktere se podle poplatkoveho radu vybiraji za uzivani a na udrzovani zarizeni hrbitova. Oproti tomu nelze pouzit zpusob vyberu prostrednictvim spravnych organu na poplatky za cirkevni doprovodne slavnosti, cizi ukony*

jinych podnikatelských subjektu, jakož i některé poplatky za církevní úřední vykony.)

Článek 19 - Církevní kulturní památky

(1) Katolická církev a Svobodný stát se přihlašují ke společné odpovědnosti za ochranu a uchování církevních kulturních památek.

(2) Katolická církev se zavazuje, že bude kulturní památky odpovídajícím způsobem udržovat a pečovat o ně a že v rámci svých možností je ponechá přístupné pro veřejnost. *(Prednostne budú pritom zohľadneny kultovni a pastoračni zájmy.)*

(3) Katolická církev má na základě zákona nárok na primerenou úhradu výdajů vynaložených na udržování svých kulturních památek ze strany Svobodného státu a bude při rozdělování statních prostředků odpovídajícím způsobem zohledněna. Svobodný stát se zasadí o to, aby Katolická církev obdržela finanční podporu od těch zařízení a úřadů, které působí na národní a mezinárodní úrovni v oblasti ochrany kultury a památek.

Článek 20 - Statní dotace

Svobodný stát proplácí biskupstvím jejich nároky na statní dotace jedním celkovým ročním obnosem ve výši 1 000 000,- DM. Vyše obnosu se bude odpovídajícím způsobem menit podle změn odmenování úředníků ve statních službách, účinných po 31.12. 1993.

[a] *Mezi smluvními stranami panuje shoda o tom, že pod zmíněnou klauzuli o proplácení se rozumějí veskere nároky garantované statními davykami podle článku 109 odst. 4 ústavy Svobodného státu Sasko ve spojení s článkem 138 odst. 1 ústavy Německé říše z 11. srpna 1919 a podle článku 112 odst. 1 ústavy Svobodného státu Sasko. Timto se tyto nároky vylučují nezávisle na tom, zda byly stranám známy příslušné právní důvody při uzavírání smlouvy. Nároky vyplývající z povinnosti státu pečovat o stavby podle článku 11 odst. 2 této smlouvy zůstávají nedotčeny.*

b) *Prostředky mají biskupství volně k dispozici. Biskupství upravují rozdělení celkového obnosu mezi sebou. Statním úřadům neprislouží kontrolovat použití těchto prostředků.*

c) *Platby budou provedeny ve formě dvanácti měsíčních splátek, převedených na konto určené Biskupstvím Drazdany-Misen a oznámené příslušnému ministerstvu. Převody na toto konto budou realizovány až poté, co biskupství učiní písemné sdělení, že se dohodly na vnitřním prerozdělení částek. Toto sdělení je pro Svobodný stát závazné, dokud nebude některým ze zúčastněných biskupství vůči příslušnému ministerstvu odvoláno. Pokud se biskupství nedohodnou, budou splatné částky složeny podle ustanovení schovacího řádu z 10. března 1937 (RGBl. I., str. 285), naposledy novelizovaného zákonem z 20. srpna 1990 (BGBI. I., str. 1765).*

d) *Pokud jde o roky 1991 a 1992, zůstane u doposud poskytnutých záloh. Další dodatečné nároky nebudou uplatněny. Za rok 1990 nebudou uskutečнены zadní platby.*

e) *Smerodatný je mzdový řád platný pro statní úředníky na území nových spolkových zemí. Za základ se bere nástupní plat funkce vyššího netechnického zameření ve statní správě, platová třída A 13 podle spolkového mzdového řádu, sedmý stupeň služebního stáří, ženaty/vdana, dvě děti.]*

Článek 21 - Právo církevní dani

(1) Biskupství jsou oprávněna na základě ustanovení zemskeho práva vybírat církevní dani na úrovni zemske nebo místní. Církevními dani se rozumějí církevní dan z příjmu a majetku, církevní poplatek stanovený v pevných nebo odstupňovaných částkách, jakož i zvláštní církevní poplatek v případě rodin, kde manžele vyznávají odlišnou víru. Různé druhy daní mohou být vybírány jednotlivě nebo i vedle sebe. *(Biskupství jsou oprávněna stanovit v radech upravujících církevní dan minimální částky a horní hranice vybraných částek.)*

(2) Při výměrování církevní dani jako příplatku k dani z příjmu (ze mzdy) se biskupství dohodnou na jednotné sazby příplatku. *(Smluvní strany se shodují v tom, že předpokladem*

pro statni spravu cirkevni dane je vyrozumeni o jed notne sazbe priplatku. Pokud neni dosazeno jednoty o sazbe priplatku s ostatnimi nabozenskymi spolecnostmi opravenenymi vybirat cirkevni dan, rozhodne ministerstvo financi na zaklade zemske pravni upravy o tom, jestli maji financni urady ve vztahu k biskupstvim vykonavat spravu cirkevni dane.)

(3) Upravy cirkevnych dani, vctne jejich zmen a doplneni, jakoz i usneseni o sazbach cirkevnych dani vyzaduji statni souhlas. *(Biskupstvi budou predkladat sva usneseni o sazbach cirkevni dane ministerstvu financi; tato usneseni budou predkladat i tehdy, budou-li odpovidat usnesenim predchazejiciho rozpocetoveho roku. Jsou povazovana za uznana, pokud odpovidaji usnesenim predchazejiciho rozpocetoveho roku a zemska pravni uprava se nezmenila.)*

Clanek 22 - Sprava a exekuce cirkevnych dani

Sprava cirkevnych dani z prijmu a majetku, jakoz i cirkevniho poplatku v pripade manzelstvi, kde manzele vyznavaji odlisnou viru, se prenasi na financni urady, budou-li pro to splneny v zemskem pravu podminky. Pokud je ve Svobodnem state dan ze mzdy vybirana v miste pracoviste, jsou zamestnavatele povinni dan ve vysci stanovene sazbou dane strhnout a odvest. Financnim uradum prislusi exekuce cirkevnych dani, ktere spravuji.

[a] *Biskupstvi uvedou ministerstvu financi cislo uctu, zrizeneho Biskupstvim Drazdany-Misen, na ktere budou poukazovany prijmy biskupstvi z cirkevni dane pote, co se prislusne obvody dohodnou na rozdeleni techto prijmu a oznami to ministerstvu financi.*

b) *Za spravu cirkevni dane prislusi Svobodnemu statu nahrada, jejiz vyse se ridi podle vyse prijmu z vybranych dani. Financni urady jsou povinny informovat na zaklade pravnich predpisu upravujících vyber davek a ochranu dat prislusna cirkevni mista ve vsech zalezitostech souvisejících s cirkevni danemi v ramci podkladu, ktere maji urady k dispozici. Smluvni strany se shodují v tom, ze financni urady jsou povinny poskytovat pouze udaje. Zpracovani techto udaju podle urcilych kriterii toto ustanoveni neobsahuje.*

c) *Opatreni financnich uradu tykající se prominuti dane, odlisneho vymereni dane z duvodu spravedlnosti, odkladu splatnosti nebo snizeni dane z prijmu (ze mzdy) a majetku se pouziji i na cirkevni dane, ktere jsou vybirany jako priplatky k temto danim. Pravo cirkevnych instituci stanovit z duvodu spravedlnosti cirkevni dan odlisne, odlozit její splatnost, popr. ji zcela nebo castecne prominout nebo ji snizit zustava nedotceno.]*

Clanek 23 - Registr prihlasovanych osob

(Clanek 23 se neuplatni, pokud jde o poskytovani udaju soukromopravnim nebo soukromopravne organizovanim podnikum a zarizenim.)

(1) Biskupstvim budou poskytnuty z registru prihlasovanych osob udaje nezbytné pro plneni jejich ukolu. Rozsah udaju, ktere budou cirkvim predany, se ridi saskym zakonem o prihlasovani osob. Poskytovani udaju predpoklada, ze jsou na strane cirkvi prijata dostatecna opatreni k zajisteni ochrany dat. *(Udaje jsou prislusnym cirkevnim institucim poskytovany pravidelne v urcilych casovych intervalech. Vedle nabozenske prislusnosti budou udaje poskytnuty podle § 30 odst. 1 a 2 saskeho zakona o prihlasovani osob a za splneni podminek tam uvedenych. To same plati pri zmenach techto udaju. Podrobnosti budou upraveny smlouvou mezi prislusnym ministerstvem a biskupstvim. Smerodatny je sasky zakon o prihlasovani osob ve zneni platnem v dobe uzavreni smlouvy (SachsBVBl. 1993, str. 353).)*

(2) Poskytovani udaju je osvobozeno od poplatku.

Clanek 24 - Cirkevni sbirky

(1) Biskupstvi a jejich cirkevni obce, jakoz i katolicke organizace a svazy jsou opraveny zadat o dobrovolne dary pro cirkevni ucely.

(2) Krome toho se biskupstvim a jejich charitativnim zarizenim povolují dve vseobecne, verejne podomni a poulicni sbirky rocne. Dobu konani techto sbirek urci biskupstvi po dohode s prislusnym ministerstvem.

Clanek 25 - Osvobozeni od poplatku

Katolicke cirkvi a jejim soucastem zustava zachovano osvobozeni od poplatku podle zemskeho prava.

Clanek 26 - Klauzule o pratelstvi

Smluvni strany budou vzajemne nazorove rozdily tykajici se vykladu a aplikace teto smlouvy nebo dodrzovani prikazu parity v souvislosti s upravami teto smlouvy urovnavat smirnou cestou.

Clanek 27 - Zaverecna ustanoveni

(1) Tato smlouva, jejiz italske a nemecke zneni ma stejnou pravni silu, vyzaduje ratifikaci. Ratifikacni listiny budou vymeneny, pokud mozno, co nejdrive.

(2) Smlouva vctne zaverecneho protokolu, ktery je soucasti smlouvy, vstupuje v platnost dnem po vymene ratifikacnich listin.

Vyhotoveno ve dvou originalech.

Drazdany, 2. cervence 1996.

Nasleduji podpisy zastupcu smluvnich stran.

Zaverecny protokol

Pri podpisu dnes uzavrene smlouvy mezi Svatym stolcem a Svobodnym statem Sasko byla ucinena nasledujici souhlasna prohlaseni, ktera tvori integralni soucast teto smlouvy (*viz konsolidovane zneni smlouvy - kurziva - pozn. red.*).

L. 25 marzo 1985, n. 121

**Ratifica ed esecuzione dell'Accordo, con protocollo addizionale,
firmato a Roma il 18 febbraio 1984, che apporta modificazioni al Concordato lateranense**

dell'11 febbraio 1929, tra la Repubblica italiana e la Santa Sede.

[Pubblicata nel *Suppl. ord. Gazz. Uff.* 10 aprile 1985, n. 85].

- 1.** Il Presidente della Repubblica è autorizzato a ratificare l'accordo, con protocollo addizionale, firmato a Roma il 18 febbraio 1984, che apporta modificazioni al Concordato lateranense dell'11 febbraio 1929, tra la Repubblica italiana e la Santa Sede.
- 2.** Piena e intera esecuzione è data all'accordo con protocollo addizionale di cui all'articolo precedente a decorrere dalla sua entrata in vigore in conformità all'articolo 13, n. 1, dell'accordo stesso.

ACCORDO

LA SANTA SEDE E LA REPUBBLICA ITALIANA

tenuto conto del processo di trasformazione politica e sociale verificatosi in Italia negli ultimi decenni e degli sviluppi promossi nella Chiesa dal Concilio Vaticano II;

avendo presenti, da parte della Repubblica italiana, i principi sanciti dalla sua Costituzione, e, da parte della Santa Sede, le dichiarazioni del Concilio Ecumenico Vaticano II circa la libertà religiosa e i rapporti fra la Chiesa e la comunità politica, nonché la nuova codificazione del diritto canonico;

considerato inoltre che, in forza del secondo comma dell'articolo 7 della Costituzione della Repubblica italiana, i rapporti tra lo Stato e la Chiesa cattolica sono regolati dai Patti Lateranensi, i quali per altro possono essere modificati di comune accordo dalle due Parti senza che ciò richieda procedimenti di revisione costituzionale;

hanno riconosciuto l'opportunità di addivenire alle seguenti Modificazioni consensuali del Concordato lateranense:

1. La Repubblica italiana e la Santa Sede riaffermano che lo Stato e la Chiesa cattolica sono, ciascuno nel proprio ordine, indipendenti e sovrani, impegnandosi al pieno rispetto di tale principio nei loro rapporti ed alla reciproca collaborazione per la promozione dell'uomo e il bene del Paese.

2. 1) La Repubblica italiana riconosce alla Chiesa cattolica la piena libertà di svolgere la sua missione pastorale, educativa e caritativa, di evangelizzazione e di santificazione. In particolare è assicurata alla Chiesa la libertà di organizzazione, di pubblico esercizio del culto, di esercizio del magistero e del ministero spirituale nonché della giurisdizione in materia ecclesiastica.

2) è ugualmente assicurata la reciproca libertà di comunicazione e di corrispondenza fra la Santa Sede, la Conferenza Episcopale Italiana, le Conferenze episcopali regionali, i Vescovi, il clero e i fedeli, così come la libertà di pubblicazione e diffusione degli atti e documenti relativi alla missione della Chiesa (1).

3) è garantita ai cattolici e alle loro associazioni e organizzazioni la piena libertà di riunione e di manifestazione del pensiero con la parola, lo scritto e ogni altro mezzo di diffusione (1).

4) La Repubblica italiana riconosce il particolare significato che Roma, sede vescovile del Sommo Pontefice, ha per la cattolicità.

(1) Si vedano: la legge 5 agosto 1981, n. 416 (*supra*, p. 77 s.) e la legge 6 agosto 1990, n. 223 (*supra*, p. 93 s. e *infra*, p. 663).

3. 1) La circoscrizione delle diocesi e delle parrocchie è liberamente determinata dall'autorità ecclesiastica. La Santa Sede si impegna a non includere alcuna parte del territorio italiano in una diocesi la cui sede vescovile si trovi nel territorio di altro Stato (1).

2) La nomina dei titolari di uffici ecclesiastici è liberamente effettuata dall'autorità ecclesiastica. Quest'ultima dà comunicazione alle competenti autorità civili della nomina degli Arcivescovi e Vescovi diocesani, dei Coadiutori, degli Abati e Prelati con giurisdizione territoriale, così come dei Parroci e dei titolari degli altri uffici ecclesiastici rilevanti per l'ordinamento dello Stato (2).

3) Salvo che per la diocesi di Roma e per quelle suburbicarie, non saranno nominati agli uffici di cui al presente articolo, ecclesiastici che non siano cittadini italiani.

(1) Quanto alla indicazione dei confini territoriali delle diocesi si veda l'art. 18 D.P.R. n. 33 del 1987 (*infra*, p. 323).

(2) Sul punto si veda lo scambio di note del 23 dicembre 1985 (*infra*, p. 308 s.).

4. 1) I sacerdoti, i diaconi ed i religiosi che hanno emesso i voti hanno facoltà di ottenere, a loro richiesta, di essere esonerati dal servizio militare oppure assegnati al servizio civile sostitutivo (1).

2) In caso di mobilitazione generale gli ecclesiastici non assegnati alla cura d'anime sono chiamati ad esercitare il ministero religioso fra le truppe, oppure, subordinatamente, assegnati ai servizi sanitari.

3) Gli studenti di teologia, quelli degli ultimi due anni di propedeutica alla teologia ed i novizi degli istituti di vita consacrata e delle società di vita apostolica possono usufruire degli stessi rinvii dal servizio militare accordati agli studenti delle università italiane (2).

4) Gli ecclesiastici non sono tenuti a dare a magistrati o ad altra autorità informazioni su persone o materie di cui siano venuti a conoscenza per ragione del loro ministero (3).

(1) Il servizio civile sostitutivo è disciplinato dalla legge 15 dicembre 1972, n. 772 (Norme per il riconoscimento della obiezione di coscienza) e dalle successive norme di modificazione e di attuazione (*infra*, p. 657 s.); si veda altresì l'art. 2 legge 24 dicembre 1986, n. 958.

(2) Si vedano gli artt. 19 ss. della legge 31 maggio 1975, n. 191, e l'integrazione di cui all'art. 10 della legge n. 958 del 1986.

(3) Si vedano gli artt. 200 e 256 del Codice di procedura penale, riprodotti *supra*, p. 85 s. e l'art. 249 del Codice di procedura civile, richiamato *infra*, p. 651.

5. 1) Gli edifici aperti al culto non possono essere requisiti, occupati, espropriati o demoliti se non per gravi ragioni e previo accordo con la competente autorità ecclesiastica.

2) Salvo i casi di urgente necessità, la forza pubblica non potrà entrare, per l'esercizio delle sue funzioni, negli edifici aperti al culto, senza averne dato previo avviso all'autorità ecclesiastica.

3) L'autorità civile terrà conto delle esigenze religiose delle popolazioni, fatte presenti dalla competente autorità ecclesiastica, per quanto concerne la costruzione di nuovi edifici di culto cattolico e delle pertinenti opere parrocchiali (1).

(1) Si vedano gli artt. 53 e 74 della legge n. 222 del 1985 (*infra*, rispettivamente p. 274 s. e p. 282). Si vedano, altresì, le disposizioni della legge 17 agosto 1942, n. 1150, riprodotte *supra*, p. 50 s., nonché gli artt. 9-12 della legge 7 agosto 1990, n. 241 (*supra*, p. 94 s.).

6. La Repubblica italiana riconosce come giorni festivi tutte le domeniche e le altre festività religiose determinate d'intesa fra le Parti (1).

(1) Si veda il D.P.R. 28 dicembre 1985, n. 792 (*infra*, p. 309 s.).

7. 1) La Repubblica italiana, richiamandosi al principio enunciato dall'articolo 20 della Costituzione, riafferma che il carattere ecclesiastico e il fine di religione o di culto di una associazione o istituzione non possono essere causa di speciali limitazioni legislative, né di speciali gravami fiscali per la sua costituzione, capacità giuridica e ogni forma di attività.

2) Ferma restando la personalità giuridica degli enti ecclesiastici che ne sono attualmente provvisti, la Repubblica italiana, su domanda dell'autorità ecclesiastica o con il suo assenso, continuerà a riconoscere la personalità giuridica degli enti ecclesiastici aventi sede in Italia, eretti o approvati secondo le norme del diritto canonico, i quali abbiano finalità di religione o di culto.

Analogamente si procederà per il riconoscimento agli effetti civili di ogni mutamento sostanziale degli enti medesimi.

3) Agli effetti tributari gli enti ecclesiastici aventi fine di religione o di culto, come pure le attività dirette a tali scopi, sono equiparati a quelli aventi fine di beneficenza o di istruzione (1).

Le attività diverse da quelle di religione o di culto, svolte dagli enti ecclesiastici, sono soggette, nel rispetto della struttura e della finalità di tali enti, alle leggi dello Stato concernenti tali attività (2) e al regime tributario previsto per le medesime (3).

4) Gli edifici aperti al culto, le pubblicazioni di atti, le affissioni all'interno o all'ingresso degli edifici di culto o ecclesiastici, e le collette effettuate nei predetti edifici, continueranno ad essere soggetti al regime vigente (4).

5) L'amministrazione dei beni appartenenti agli enti ecclesiastici è soggetta ai controlli previsti dal diritto canonico (5). Gli acquisti di questi enti sono però soggetti anche ai controlli previsti dalle leggi italiane per gli acquisti delle persone giuridiche (6).

6) All'atto della firma del presente Accordo, le Parti istituiscono una Commissione paritetica per la formulazione delle norme da sottoporre alla loro approvazione per la disciplina di tutta la materia degli enti e beni ecclesiastici e per la revisione degli impegni finanziari dello Stato italiano e degli interventi del medesimo nella gestione patrimoniale degli enti ecclesiastici (7).

In via transitoria e fino all'entrata in vigore della nuova disciplina restano applicabili gli articoli 17, comma terzo, 18, 27, 29 e 30 del precedente testo concordatario.

(1) Si veda l'art. 6, lett. h, del D.P.R. 29 settembre 1973, n. 601 (Disciplina delle agevolazioni tributarie).

(2) Per gli enti ecclesiastici civilmente riconosciuti che esercitano l'assistenza ospedaliera si vedano: le disposizioni della legge 23 dicembre 1978, n. 833, riprodotte supra, p. 70 s. ed i richiami ivi effettuati.

(3) Ai fini fiscali, gli enti ecclesiastici civilmente riconosciuti vanno ascritti alla categoria degli "enti non commerciali" (art. 87, lett. c, del D.P.R. n. 917 del 1986), per la cui disciplina si vedano i richiami normativi operati *infra*, p. 669 s.

(4) Quanto agli edifici di culto il secondo comma dell'art. 831 c.c. dispone: "Gli edifici destinati all'esercizio pubblico del culto cattolico, anche se appartengono a privati, non possono essere sottratti alla loro destinazione neppure per effetto di alienazione, fino a che la destinazione stessa non sia cessata in conformità delle leggi che li riguardano".

Quanto alle pubblicazioni di atti, alle affissioni e alle collette si vedano l'art. 664 c.p. (*infra*, p. 648 s.), l'art. 14 della legge 5 agosto 1981, n. 416 (*supra*, p. 77), nonché i richiami legislativi operati *infra*, p. 650.

Quanto al regime fiscale degli edifici di culto, si vedano l'art. 25 del D.P.R. 26 ottobre 1972, n. 643 (INNAM.), *infra*, p. 667 s., l'art. 33 del D.P.R. 22 dicembre 1986, n. 917 (T.U.II.DD.), modificato dall'art. 23.1, lett. b), della legge 30 dicembre 1991, n. 413 (I.R.PE.F.), gli artt. 89 (I.R.PE.G.) e 118 (LLO.R.) del succitato T.U.II.DD., l'art. 7.4 lett. b) del

D.L. 11 luglio 1992, n. 333, convertito, con modificazioni, nella legge 8 agosto 1992, n. 359 (l.S.I.), nonché l'art. 7.1. lett. d) del D.Lgs.vo 30 dicembre 1992, n. 504 (l.C.I.), infra, p. 670.

Inoltre per la normativa catastale si vedano il R.D.L. 13 aprile 1939, n. 652 (supra, p. 46) e il D.P.R. 1 dicembre 1949, n. 1142 (supra, p. 54 s.). Si veda altresì la Circ. Min. Fin. 9 aprile 1988.

(5) Si veda il cari. 1273 C.J.C. Il primo comma dell'art. 831 c.c. già statuiva: " I beni degli enti ecclesiastici sono soggetti alle norme del presente codice, in quanto non è diversamente disposto dalle leggi speciali che li riguardano ".

(6) Si vedano gli artt. 17 della legge n. 222 del 1985 e 9 ss. del D.P.R. n. 33 del 1987 (infra, p. 259 e p. 318 s.).

Si intendono richiamati i seguenti articoli del codice civile:

" **17.** (*Acquisto di immobili e accettazione di donazioni, eredità e legati*). - La persona giuridica non può acquistare beni immobili, né accettare donazioni o eredità, né conseguire legati senza autorizzazione governativa.

Senza questa autorizzazione, l'acquisto e l'accettazione non hanno effetto ".

" **473.** (*Eredità devolute a persone giuridiche*). - L'accettazione delle eredità devolute alle persone giuridiche non può farsi che col beneficio d'inventario, osservate le disposizioni della legge circa l'autorizzazione governativa.

Questo articolo non si applica alle società ".

" **600.** (*Enti non riconosciuti*). - Le disposizioni a favore di un ente non riconosciuto non hanno efficacia, se entro un anno dal giorno in cui il testamento è eseguibile non è fatta l'istanza per ottenere il riconoscimento.

Fino a quando l'ente non è costituito possono essere promossi gli opportuni provvedimenti conservativi ".

" **782.** (*Forma della donazione*). - (*Omissis*)

Se la donazione è fatta a una persona giuridica, il donante non può revocare la sua dichiarazione dopo che gli è stata notificata la domanda diretta a ottenere dall'autorità governativa l'autorizzazione ad accettare, Trascorso un anno dalla notificazione senza che l'autorizzazione sia stata concessa, la dichiarazione può essere revocata ".

" **786.** (*Donazione a ente non riconosciuto*), - La donazione a favore di un ente non riconosciuto non ha efficacia, se entro un anno non è notificata al donante l'istanza per ottenere il riconoscimento. La notificazione produce gli effetti indicati dall'ultimo comma dell'art. 782.

Salvo diversa disposizione del donante i frutti maturati prima del riconoscimento sono riservati al donatario ".

Si vedano, altresì, gli artt. 1, 3, 5, 6, 7 disp. att. c.c., nonché il D.M. 16 luglio 1992 (Delega ai prefetti della Repubblica per l'esercizio delle facoltà attribuite all'autorità governativa relativamente all'autorizzazione all'acquisto di beni immobili e all'accettazione di donazioni, eredità, legati, il cui valore non superi L. 500.000.000, da parte degli enti dotati di personalità giuridica che svolgono la

loro attività nell'ambito di una provincia), in Gazz. Uff. 28 luglio 1992, n. 176. Si segnala che il regime dell'auto-rizzazione agli acquisti di cui alla legge 5 giugno 1850, n. 1037 è stato abrogato per le Regioni e le province autonome dalla legge 10 aprile 1991, n. 123.

(7) Si veda il Protocollo del 15 novembre 1984 (*infra*, p. 248 s.).

8. 1) Sono riconosciuti gli effetti civili ai matrimoni contratti secondo le norme del diritto canonico, a condizione che l'atto relativo sia trascritto nei registri dello stato civile, previa pubblicazioni nella casa comunale. Subito dopo la celebrazione, il parroco o il suo delegato spiegherà ai contraenti gli effetti civili del matrimonio, dando lettura degli articoli del codice civile riguardanti i diritti e i doveri dei coniugi (1) e redigerà quindi, in doppio originale, l'atto di matrimonio, nel quale potranno essere inserite le dichiarazioni dei coniugi consentite secondo la legge civile (2).

La Santa Sede prende atto che la trascrizione non potrà avere luogo:

a) quando gli sposi non rispondano ai requisiti della legge civile circa l'età richiesta per la celebrazione (3)

b) quando sussiste fra gli sposi un impedimento che la legge civile considera inde-ro-gabile.

La trascrizione è tuttavia ammessa quando, secondo la legge civile, l'azione di nullità o di annullamento non potrebbe essere più proposta (4).

La richiesta di trascrizione è fatta, per iscritto, dal parroco del luogo dove il matrimonio è stato celebrato, non oltre i cinque giorni dalla celebrazione. L'ufficiale dello stato civile, ove sussistano le condizioni per la trascrizione, la effettua entro ventiquattro ore dal ricevimento dell'atto e ne dà notizia al parroco.

Il matrimonio ha effetti civili dal momento della celebrazione anche se l'ufficiale dello stato civile, per qualsiasi ragione, abbia effettuato la trascrizione oltre il termine prescritto.

La trascrizione può essere effettuata anche posteriormente su richiesta dei due contraenti, o anche di uno di essi, con la conoscenza e senza l'opposizione dell'altro, sempre che entrambi abbiano conservato ininterrottamente lo stato libero dal momento della celebrazione a quello della richiesta di trascrizione, e senza pregiudizio dei diritti legittimamente acquisiti dai terzi (5).

2) Le sentenze di nullità di matrimonio pronunciate dai tribunali ecclesiastici, che siano munite del decreto di esecutività del superiore organo ecclesiastico di controllo, sono, su domanda delle parti o di una di esse, dichiarate efficaci nella Repubblica italiana con sentenza della Corte di appello competente, quando questa accerti:

a) che il giudice ecclesiastico era il giudice competente a conoscere della causa in quanto matrimonio celebrato in conformità del presente articolo;

b) che nel procedimento davanti ai tribunali ecclesiastici è stato assicurato alle parti il diritto di agire e di resistere in giudizio in modo non difforme dai principi fondamentali dell'ordinamento italiano (6);

c) che ricorrono le altre condizioni richieste dalla legislazione italiana per la dichiarazione di efficacia delle sentenze straniere

La Corte di appello potrà, nella sentenza intesa a rendere esecutiva una sentenza canonica, statuire provvedimenti economici provvisori a favore di uno dei coniugi il cui matrimonio sia stato dichiarato nullo, rimandando le parti al giudice competente per la decisione sulla materia (7).

3) Nell'accedere al presente regolamento della materia matrimoniale la Santa Sede sente l'esigenza di riaffermare il valore immutato della dottrina cattolica sul matrimonio e la sollecitudine della Chiesa per la dignità ed i valori della famiglia, fondamento della società (8).

(1) Si vedano gli artt. 143, 144 e 147 c.c. (*infra*, p. 638 s.).

(2) Si vedano gli artt. 162, secondo comma, e 283 c.c., nonché l'art. 126 del R.D. 9 luglio 1939, n. 1238 (Ordinamento dello stato civile). Per l'applicazione di tale decreto, cui è fatto riferimento implicito nel

testo e nel n. 4 del Protocollo addizionale, si veda ora il D.M. 17 dicembre 1987 (Nuovi moduli e formule per gli atti dello stato civile).

Per la modulistica confessionale si vedano il *Prontuario per le domande di licenza o dispensa matrimoniale* e il *Formulario per l'istruttoria matrimoniale* predisposti dalla CEI contestualmente al Decreto richiamato *infra* nella nota 8.

(3) Si veda l'art. 84 c.c. In relazione alla previgente disciplina si veda la sentenza n. 16 del 1982 della Corte costituzionale (*infra*, p. 687).

In materia si veda altresì la Delibera n. 10, promulgata con decreto del Presidente della CEI del 23 dicembre 1983 (in *Notiziario CEI*, n. 7/1983).

(4) Si vedano gli artt. 117 e 125 c.c. (*infra*, p. 632 s. e p. 635).

(5) Si vedano le " Istruzioni agli ufficiali dello Stato civile per l'applicazione, allo stato, dell'art. 8, n. 1 dell'accordo fra la Repubblica Italiana e la Santa Sede, ratificato con legge 25 marzo 1985, n. 121 " emanate dal Ministero di Grazia e Giustizia il 26 febbraio 1986.

(6) In relazione alla previgente disciplina si veda la sentenza n. 18 del 1982 della Corte costituzionale (*infra*, p. 688 s.).

(7) Si vedano gli artt. 128, 129 e 129-bis c.c. (*infra*, p. 635 s.).

(8) Si veda, da ultimo, il *Decreto generale sul matrimonio canonico*, promulgato il 5 novembre 1990 (in *Notiziario CEI*, n. 10/1990), a seguito della prescritta *recognitio* della Santa Sede, che ha disposto, in concomitanza con l'entrata in vigore del Decreto (17 febbraio 1991), l'abrogazione " *quatenus opus sit* " delle Istruzioni della Sacra Congregazione per i sacramenti del 10 luglio 1929 e del 10 agosto 1930.

9. 1) La Repubblica italiana, in conformità al principio della libertà della scuola e dell'insegnamento e nei termini previsti dalla propria Costituzione, garantisce alla Chiesa cattolica il diritto di istituire liberamente scuole di ogni ordine e grado e istituti di educazione.

A tali scuole che ottengano la parità è assicurata piena libertà, ed ai loro alunni un trattamento scolastico equipollente a quello degli alunni delle scuole dello Stato e degli altri enti territoriali, anche per quanto concerne l'esame di Stato (1).

2) La Repubblica italiana, riconoscendo il valore della cultura religiosa e tenendo conto che i principi del cattolicesimo fanno parte del patrimonio storico del popolo italiano, continuerà ad assicurare, nel quadro delle finalità della scuola, l'insegnamento della religione cattolica nelle scuole pubbliche non universitarie di ogni ordine e grado (2).

Nel rispetto della libertà di coscienza e della responsabilità educativa dei genitori, è garantito a ciascuno il diritto di scegliere se avvalersi o non avvalersi di detto insegnamento (3).

All'atto dell'iscrizione gli studenti o i loro genitori eserciteranno tale diritto, su richiesta dell'autorità scolastica, senza che la loro scelta possa dar luogo ad alcuna forma di discriminazione (3).

(1) Si vedano le sentenze della Corte costituzionale n. 36 del 1958 e n. 438 del 1988, nonché la sentenza n. 36 del 1982 e le ordinanze n. 556 del 1987, n. 668 del 1988 e n. 332 del 1989 (*infra*, p. 673, p. 699 s., p. 690, p. 697 s., p. 700 s. e p. 704).

(2) Si vedano: il D.P.R. 16 dicembre 1985, n. 751, come modificato dal D.P.R. 23 giugno 1990, n. 202; A D.P.R. 24 giugno 1986, n. 539; il D.P.R. 8 maggio 1987, n. 204; i DD.PPAR. 21 luglio 1987, n. 339 e n. 350 (*infra*, p. 290 s., p. 332 s., p. 312, p. 331 s.).

(3) Si vedano: l'art. 9 della legge 11 agosto 1984, n. 449 (*infra*, p. 447 s.); l'Intesa con la Tavola valdese, del 3 aprile 1986 (*infra*, p. 457 s.);

la legge 18 giugno 1986, n. 281 (*supra*, p. 80); l'art. 11 della legge 22 novembre 1988, n. 516 (*infra*, p. 508 s.); l'art. 8 della legge 22 novembre 1988, n. 517 (*infra*, p. 526); l'art. 11 della legge 8 marzo 1989, n. 10 (*infra*, p. 563).

Si vedano altresì le sentenze della Corte costituzionale n. 363 del 1985, n. 203 del 1989, n. 13 del 1991 e n. 290 del 1992 (*infra*, p. 694, p. 704, p. 708 e p. 709 s.).

10. 1) Gli istituti universitari, i seminari, le accademie, i collegi e gli altri istituti per ecclesiastici e religiosi o per la formazione nelle discipline ecclesiastiche, istituiti secondo il diritto canonico, continueranno a dipendere unicamente dall'autorità ecclesiastica (1)

2) I titoli accademici in teologia e nelle altre discipline ecclesiastiche, determinate d'accordo tra le Parti, conferiti dalle Facoltà approvate dalla Santa Sede, sono riconosciuti dallo Stato.

Sono parimenti riconosciuti i diplomi conseguiti nelle Scuole vaticane di paleografia, diplomatica e archivistica e di biblioteconomia (2).

3) Le nomine dei docenti dell'Università Cattolica del Sacro Cuore e dei dipendenti istituti sono subordinate al gradimento, sotto il profilo religioso, della competente autorità ecclesiastica.

(1) Si vedano: i canoni 232 s. e 807 s. C.J.C.; l'art. 32 della legge 19 gennaio 1942, n. 86. Qualora sia un ente ecclesiastico il gestore di istituti che intendono ottenere il riconoscimento di cui all'art. 3 della legge 18 febbraio 1989, n. 56, relativo ai corsi di formazione all'esercizio dell'attività psicoterapeutica, si veda il D.M. 12 ottobre 1992.

(2) Le lauree nelle discipline ecclesiastiche indicate dalla Circ. Min. P.I. 2 ottobre 1971 consentono fin d'ora la partecipazione ai concorsi per il conseguimento dell'abilitazione all'insegnamento nelle sole scuole dipendenti dalle autorità ecclesiastiche; agli stessi fini i laureati in diritto canonico ed in *utroque iure* sono ammessi a partecipare al concorso per la classe relativa alle " Discipline giuridiche ed economiche " (art. 3.6 D.M. Pubbl. Istr. 23 marzo 1990, in Gazz. Uff., 4a serie sp., 10 luglio 1990, n. 54-bis). In forza della Circ. INPS 9 novembre 1992, n. 259, a coloro che siano in possesso dei titoli accademici idonei a far conseguire l'abilitazione all'insegnamento nelle scuole dipendenti dalle autorità ecclesiastiche è riconosciuta la facoltà di riscatto del periodo di corso legale di laurea ex art. 2-*novies* della legge 16 aprile 1974, n. 114. Si veda altresì il D.M. Univ. 2 gennaio 1990 sull'ammissione all'esame di stato per l'esercizio della professione di psicologo dei titolari di licenza e di dottorato, rilasciati dalla pontificia università salesiana di Roma, facoltà di scienze dell'educazione.

11. 1) La Repubblica italiana assicura che l'appartenenza alle forze armate, alla polizia, o ad altri servizi assimilati, la degenza in ospedali, case di cura o di assistenza pubbliche, la permanenza negli istituti di prevenzione e pena non possono dar luogo ad alcun impedimento nell'esercizio della libertà religiosa e nell'adempimento delle pratiche di culto dei cattolici (1).

2) L'assistenza spirituale ai medesimi è assicurata da ecclesiastici nominati dalle autorità italiane competenti su designazione dell'autorità ecclesiastica e secondo lo stato giuridico, l'organico e le modalità stabiliti d'intesa fra tali autorità (2).

(1) Si vedano, in materia, la legge 1 giugno 1961, n. 512 (Stato giuridico, avanzamento e trattamento economico del personale dell'assistenza spirituale alle Forze armate dello Stato), come modificata dalla legge 22 novembre 1973, n. 873; la legge 5 marzo 1963, n. 323 (Istituzione di un posto di Ispettore dei cappellani); la legge 26 luglio 1975, n. 354 (*supra*, p. 65 s.); il D.P.R. 29 aprile 1976, n. 431 (*supra*, p. 67 s., e i richiami ivi effettuati); la legge 11 luglio 1978, n. 382

(supra, p. 69 s.); la legge 23 dicembre 1978, n. 833 (supra, p. 70 s., e i richiami ivi effettuati); la legge 1 aprile 1981, n. 121 (supra, p. 75 s., e i richiami ivi effettuati); la legge 4 marzo 1982, n. 68 (Trattamento giuridico ed economico dei cappellani); il D.P.R. 18 luglio 1986, n. 545 (supra, p. 83 s.); la legge 23 gennaio 1989, n. 19 (Modifica dell'articolo 3 della legge 4 marzo 1982, n. 68, concernente il limite di età per la nomina a cappellano degli istituti di prevenzione e di pena).

(2) Si veda il D.P.R. 17 gennaio 1991, n. 92 (infra, p. 335 s.).

12. 1) La Santa Sede e la Repubblica italiana, nel rispettivo ordine, collaborano per la tutela del patrimonio storico ed artistico.

Al fine di armonizzare l'applicazione della legge italiana con le esigenze di carattere religioso, gli organi competenti delle due Parti concorderanno opportune disposizioni per la salvaguardia, la valorizzazione e il godimento dei beni culturali d'interesse religioso appartenenti ad enti e istituzioni ecclesiastiche (1).

La conservazione e la consultazione degli archivi d'interesse storico e delle biblioteche dei medesimi enti e istituzioni saranno favorite e agevolate sulla base di intese tra i competenti organi delle due Parti (2).

2) La Santa Sede conserva la disponibilità delle catacombe cristiane esistenti nel suolo di Roma e nelle altre parti del territorio italiano con l'onere conseguente della custodia, della manutenzione e della conservazione, rinunciando alla disponibilità delle altre catacombe (3).

Con l'osservanza delle leggi dello Stato e fatti salvi gli eventuali diritti di terzi, la Santa Sede può procedere agli scavi occorrenti ed al trasferimento delle sacre reliquie.

(1) Si veda anche l'art. 8 della legge 10 giugno 1939, n. 1089 (supra, p. 46, con i richiami ivi effettuati), e la Circ. Min. Beni Cult. Amb. 1 luglio 1992. Per la normativa confessionale si vedano i richiami operati dalla CEI nel documento I beni culturali della Chiesa in Italia. Orientamenti e norme (in Notiziario CEI, n. 9/ 1992) .

(2) Si veda la legge 5 giugno 1986, n. 253 (supra, p. 78 s. con i richiami ivi effettuati).

(3) Si veda l'art. 17.3 della legge 8 marzo 1989, n. 101 (infra, p. 566).

13. 1) Le disposizioni precedenti costituiscono modificazioni del Concordato lateranense accettate dalle due Parti, ed entreranno in vigore alla data dello scambio degli strumenti di ratifica (1). Salvo quanto previsto dall'articolo 7, n. 6, le disposizioni del Concordato stesso non riprodotte nel presente testo sono abrogate.

2) Ulteriori materie per le quali si manifesti l'esigenza di collaborazione tra la Chiesa cattolica e lo Stato potranno essere regolate sia con nuovi accordi tra le due Parti sia con intese tra le competenti autorità dello Stato e la Conferenza Episcopale Italiana.

(1) Lo scambio degli strumenti di ratifica è avvenuto il 3 giugno 1985 (vedasi *Gazz. Uff.* 20 giugno 1985, n. 144).

14. Se in avvenire sorgessero difficoltà di interpretazione o di applicazione delle disposizioni precedenti, la Santa Sede e la Repubblica italiana affideranno la ricerca di un'amichevole soluzione ad una Commissione paritetica da loro nominata.

Roma, diciotto febbraio millenovecentottantaquattro.

Agostino Card. Casaroli

Bettino Crax

PROTOCOLLO ADDIZIONALE

Al momento della firma dell'Accordo che apporta modificazioni al Concordato lateranense la Santa Sede e la Repubblica Italiana, desiderose di assicurare con opportune precisazioni la migliore applicazione dei Patti Lateranensi e delle convenute modificazioni, e di evitare ogni difficoltà di interpretazione, dichiarano di comune intesa:

I. *In relazione all'articolo 1*

Si considera non più in vigore il principio, originariamente richiamato dai Patti Lateranensi, della religione cattolica come sola religione dello Stato italiano (1).

(1) Si vedano le pronunzie della Corte costituzionale n. 363 del 1985, n. 147 del 1987, n. 925 del 1988 e nn. 52, 54, 479 del 1989 (infra, p. 694, p. 696, p. 702 s. e

p. 706).

2. *In relazione all'articolo 4.*

a) Con riferimento al n. 2, si considerano in cura d'anime gli ordinari, i parroci, i vicari parrocchiali, i rettori di chiese aperte al culto ed i Sacerdoti stabilmente addetti ai servizi di assistenza spirituale di cui all'articolo 1 l.

b) La Repubblica italiana assicura che l'autorità giudiziaria darà comunicazione all'autorità ecclesiastica competente per territorio dei procedimenti penali promossi a carico di ecclesiastici (1).

c) La Santa Sede prende occasione dalla modificazione del Concordato lateranense per dichiararsi d'accordo, senza pregiudizio dell'ordinamento canonico, con l'interpretazione che lo Stato italiano dà dell'articolo 23, secondo comma, del Trattato lateranense, secondo la quale gli effetti civili delle sentenze e dei provvedimenti emanati da autorità ecclesiastiche, previsti da tale disposizione, vanno intesi in armonia con i diritti costituzionalmente garantiti ai cittadini italiani.

(1) Si veda l'art. 129.2 del D.Lgs.vo 28 luglio 1989, n. 271 (*supra*, p. 87).

3. *In relazione all'articolo 7.*

a) La Repubblica italiana assicura che resterà escluso l'obbligo per gli enti ecclesiastici di procedere alla conversione di beni immobili, salvo accordi presi di volta in volta tra le competenti autorità governative ed ecclesiastiche, qualora ricorrano particolari ragioni.

b) La Commissione paritetica, di cui al n. 6, dovrà terminare i suoi lavori entro e non oltre sei mesi dalla firma del presente Accordo. 1,

4. *In relazione all'articolo 8*

a) Ai fini dell'applicazione del n. 1, lettera b), si intendono come impedimenti inderogabili della legge civile:

1) l'essere uno dei contraenti interdetto per infermità di mente;

2) la sussistenza tra gli sposi di altro matrimonio valido agli effetti civili;

3) gli impedimenti derivanti da delitto o da affinità in linea retta.

b) Con riferimento al n. 2, ai fini dell'applicazione degli articoli 796 e 797 del codice italiano di procedura civile (1) si dovrà tener conto della specificità dell'ordinamento canonico dal quale è regolato il vincolo matrimoniale, che in esso ha avuto origine. In particolare:

1) si dovrà tener conto che i richiami fatti dalla legge italiana alla legge del luogo in cui si è svolto il giudizio si intendono fatti al diritto canonico;

2) si considera sentenza passata in giudicato la sentenza che sia divenuta esecutiva secondo il diritto canonico;

3) si intende che in ogni caso non si procederà al riesame del merito.

c) Le disposizioni del n. 2 si applicano anche ai matrimoni celebrati, prima dell'entrata in vigore del presente Accordo, in conformità alle norme dell'articolo 34 del Concordato lateranense e della legge 27 maggio 1929, n. 847, per i quali non sia stato iniziato il procedimento dinanzi all'autorità giudiziaria civile, previsto dalle norme stesse.

(1) Si riportano gli articoli richiamati:

" **796.** (*Giudice competente*). - Chi vuol far valere nella *Repubblica* una sentenza straniera deve proporre domanda mediante citazione davanti alla corte d'appello del luogo in cui la sentenza deve avere attuazione.

La dichiarazione di efficacia può essere chiesta in via diplomatica, quando ciò è consentito dalle convenzioni internazionali oppure dalla reciprocità. In questo caso, se la parte interessata non ha costituito un procuratore, il presidente della corte d'appello, su richiesta del pubblico ministero, nomina un curatore speciale per proporre la domanda.

L'intervento del pubblico ministero è sempre necessario ".

" **797.** (*Condizioni per la dichiarazione di efficacia*). - La corte d'appello dichiara con sentenza l'efficacia *nella Repubblica* della sentenza straniera quando accerta:

1) che il giudice dello Stato nel quale la sentenza è stata pronunciata poteva conoscere della causa secondo i principi sulla competenza giurisdizionale vigenti nell'ordinamento italiano;

2) che la citazione è stata notificata in conformità alla legge del luogo dove si è svolto il giudizio ed è stato in essa assegnato un congruo termine a comparire;

3) che le parti si sono costituite in giudizio secondo la legge del luogo o la contumacia è stata accertata e dichiarata validamente in conformità della stessa legge;

4) che la sentenza è passata in giudicato secondo la legge del luogo in cui è stata pronunciata;

5) che essa non è contraria ad altra sentenza pronunciata da un giudice italiano;

6) che non è pendente davanti a un giudice italiano un giudizio per il medesimo oggetto e tra le stesse parti, istituito prima del passaggio in giudicato del

Konkordát mezi Svatým stolcem a Německou říší

Acta Apostolicae Sedis 25 [1933], 389 nn. říšský zákonný věstník z r. 1933, II, 679 nn

[Německý a italský text. V A.A.S. má celé smluvní dílo nadpis: Inter Sanctam Sedem et Germanicam Rempublicam Sollemnibus Conventio, italský text: Concordato fra la Santa Sede ed il Reich Germanico].

Jeho svatost papež Pius XI. a německý říšský prezident, vedeni společným přáním upevnit stávající přátelské vztahy mezi Svatým stolcem a Německou říší, jsouce připraveni trvale stanovit vztah mezi katolickou církví a státem pro celou oblast Německé říše uspokojivým způsobem pro obě strany, se rozhodli uzavřít slavnostní smlouvu, která má doplnit konkordáty uzavřené s jednotlivými německými zeměmi a zajistit též pro ostatní země v principech jednotné nakládání s příslušnými otázkami.

Za tímto účelem jmenovala Jeho svatost papež Pius XI. svým zplnomocněncem Jeho eminenci velectěného pana kardinála Eugena Pacelliho, svého státního tajemníka, a německý říšský prezident jmenoval zplnomocněncem vicekancléře Německé říše, pana Franze von Papen, kteří, poté, co si vyměnili oboustranné plné moci a shledali je správnými a náležitými, se shodli na následujících člancích:

Článek 1

Německá říše zaručuje svobodu vyznání a veřejného praktikování katolického náboženství.

Uznává právo katolické církve, v mezích zákona platícího pro všechny, urovnávat a spravovat své záležitosti samostatně a v rámci svých kompetencí vydávat pro své členy závazné zákony a nařízení.

Článek 2

Konkordáty uzavřené s Bavorskem (1924), Pruskem (1929) a Badenskem (1932) zůstávají v platnosti a v nich uznaná práva a svobody katolické církve zůstávají uvnitř těchto státních oblastí neměnná. Pro zbývající země platí ve své celistvosti dohody tohoto konkordátu. Tyto jsou závazné i pro výše jmenované tři země, pokud se týkají předmětů, které nejsou stanoveny v zemských konkordátech nebo pokud doplňují dřívější stanovy.

V budoucnu bude uzavírání zemských konkordátů probíhat pouze ve shodě s říšskou vládou.

Článek 3

Pro zachování dobrých vztahů mezi Svatým stolcem a Německou říší bude jako dosud sídlit v hlavním městě Říše apoštolský nuntius a u Svatého stolce velvyslanec Německé říše.

Článek 4

Svatý stolec má ve svém styku a korespondenci s biskupy, klérem a ostatními příslušníky katolické církve v Německu plnou svobodu.

To samé platí pro biskupy a jiné diecézní úřady v jejich styku s věřícími ve všech záležitostech jejich pastýřského úřadu.

Pokyny, nařízení, pastýřské dopisy, úřední diecézní listy a jiné předpisy týkající se duchovního vedení věřících, které jsou vydávány církevními úřady v rámci jejich kompetence (článek 1, odst. 2), mohou být volně zveřejněny a dosud obvyklou formou dávány na vědomí věřícím.

Článek 5

Při vykonávání své duchovní činnosti se duchovní těší stejně jako státní úředníci ochraně státu. Tento učiní opatření proti urážení jejich osoby nebo funkce jako duchovních stejně jako proti rušení jejich úředních jednání podle obecného státního zákonodárství a v případě potřeby poskytne úřední ochranu.

Článek 6

Klerikové a příslušníci řádů jsou osvobozeni od povinnosti převzít veřejné úřady a takových povinností, které nejsou podle předpisů kanonického práva ve shodě se stavem duchovních popř. řádových příslušníků. To platí zvláště pro úřad porotce, člena daňové komise nebo finančních soudů.

Článek 7

K přijetí pracovního místa nebo úřadu ve státě nebo u nějakého na státě závislého sboru veřejného práva potřebují duchovní nihil obstat svého diecézního ordinaria stejně jako ordinaria sídla veřejně-právního sboru.

Nihil obstat je z důležitých důvodů církevního zájmu kdykoli odvolatelné.

Článek 8

Úřední příjem duchovních je ve stejné míře osvobozen od nucené exekuce jako úřední platy říšských a státních úředníků.

Článek 9

Duchovní nemohou být zadrženi soudními a jinými úřady za informace o skutečnostech, které jim byly svěřeny při vykonávání duchovenské služby, a tudíž spadají do povinnosti zповědního tajemství.

Článek 10

Použití oděvu duchovních nebo řádového roucha laiky nebo duchovními a příslušníky řádů, kterým bylo toto použití právně zakázáno příslušným církevním úřadem konečným nařízením úředně oznámeným státnímu úřadu, podléhá ze strany státu stejným trestům jako zneužití vojenské uniformy.

Článek 11

Současná organizace a ohraničení diecézí katolické církve v Německé říši trvá i nadále. Nové uspořádání biskupství nebo církevní provincie nebo jiné změny v diecézích, které se snad nutně objeví v budoucnosti, zůstanou vyhrazeny dohodě s vládou příslušné země, pokud se bude jednat o nové vytvoření uvnitř hranic jedné země. Při nových vytvořeních nebo změnách, které zasáhnou za hranice jedné německé země, bude následovat dohoda s říšskou vládou, které je přenecháno, aby dosáhla souhlasu dotyčné zemské vlády. Totéž platí pro nové vytvoření nebo změnu církevních provincií, pokud se jich účastní více německých zemí. Církevního posunu hranic, který se provádí pouze v zájmu místní duchovenské služby, se výše zmíněné podmínky netýkají.

Při možném novém rozčlenění uvnitř Německé říše se říšská vláda spojí ohledně nového uspořádání organizace a ohraničení diecézí se Svatým stolcem.

Článek 12

Navzdory ustanovením článku 11 mohou být svobodně zřizovány a přeměňovány úřady, pokud nejsou požadovány výdaje ze státních prostředků. Státní splupůsobení při tvoření a změně církevních obcí probíhá podle pravidel, která jsou dohodnuta s diecézními biskupy a pro která dosáhne říšská vláda u zemských vlád pokud možno stejné podoby.

Článek 13

Katolické církevní obce, svazy církevních obcí a diecézní svazy, biskupské stolce, biskupství a kapitule, řády a náboženská sdružení stejně jako ústavy, nadace a majetky katolické církve spadající pod správu církevních orgánů si podrží, popř. obdrží oprávněnost pro státní oblast podle obecných předpisů státního práva. Zůstanou sbohem veřejného práva, pokud jím dosud byly; ostatním mohou být poskytnuta stejná práva podle zákona platícího pro všechny.

Článek 14

Církev má zásadně svobodné právo obsazování všech církevních úřadů a beneficí bez spolupůsobení státu nebo občanských obcí, pokud nebylo dohodnuto jinak v konkordátech jmenovaných ve článku 2.

Ohledně obsazování biskupských stolců na obou suffraganských (???) biskupství Rottenburg a Mohuč stejně jako pro biskupství Meißen se použije odpovídajícím způsobem pravidlo týkající se metropolitního sídla Hornorýnské církevní provincie Freiburg. Totéž platí pro výše jmenovaná dvě biskupství ohledně obsazení míst kapitulních dómů a pravidla patronátního práva.

Mimoto platí následující body:

1. Katoličtí duchovní, kteří v Německu zastávají úřad nebo vykonávají duchovní službu nebo vyučovací činnost, musí:
 - a) být němečtí státní příslušníci
 - b) dosáhnout vysvědčení dostačující pro studium na nějakém vyšším německém vzdělávacím institutu
 - c) absolvovat nejméně tříleté filozoficko-teologické studium na německé státní vysoké škole, v německém církevním akademickém vzdělávacím institutu nebo na papežské vysoké škole v Římě
2. Bula pro jmenování arcibiskupů, biskupů, koadjutorů cum jure successionis nebo prelata nullia bude vystavena teprve tehdy, až bude jméno k tomu vybrané osoby sděleno říšskému státnímu držiteli v příslušné zemi a bude zjištěno, že vůči této osobě nejsou pochyby obecně politické povahy. Při církevní a státní dohodě může být odhlédnuto od požadavků jmenovaných v odst. 2, číslo 1a, b a c.

Článek 15

Řády a náboženská sdružení nepodléhají ohledně svého zakládání, sídla, počtu a - s výhradou článku 15, odst. 2 - hodnoty svých členů, své činnosti v duchovní službě, ve vyučování, v péči o nemocné a charitativní práci, v řádu svých záležitostí a správy svého majetku ze strany státu žádným zvláštním omezením. Duchovní představení řádů, kteří mají své sídlo úřadu uvnitř Německé říše, musí mít německou státní příslušnost. Představeným provincií a řádů, jejichž sídlo úřadu leží mimo oblast Německé říše, náleží právo návštěv (vizitací) jejich sídel ležících v Německu, i když mají jinou státní příslušnost.

Svatý stolec se postará o to, aby stávající sídla řádů a organizace provincií uvnitř Německé říše byly zařízeny tak, aby odpadlo pokud možno podřízení německých sídel zahraničním

představeným provincií. Vyjimky zde mohou být připuštěny ve shodě s říšskou vládou, zvláště v takových případech, kdy nízký počet sídel zabrání vytvoření německé provincie nebo kdy existují závažné důvody zachovat duchovní funkčně osvědčenou provinční organizaci.

Článek 16

Dříve, než se biskupové chopí majetku svých diecézí, předají do ruky říšského státního držitele v příslušné země, popř. říšského prezidenta, přísahu věrnosti podle následující formule:

“Přisahám před Bohem a na svatá evangelia, jak přísluší biskupovi, Německé říši a zemi ... věrnost. Přisahám a slibuji, že budu respektovat vládu vytvořenou podle ústavy a před svým klérem. V povinné péči o blaho a zájem německého státu se ve výkonu mně předanému duchovnímu úřadu vyhnu každé škodě, která by mohla hrozit.”

Článek 17

Vlastnictví a jiná práva veřejně-právních sborů, ústavů, nadací a svazů katolické církve na její majetek budou poskytována podle všeobecných státních zákonů.

Z žádného jakkoli vytvořeného důvodu, s výjimkou předešlé domluvy s příslušným církevním úřadem, nemůže dojít ke zbourání budov sloužících k bohoslužbám

Článek 18

Pokud by měly být zrušeny státní dávky katolické církvi spočívající na zákoně, smlouvě nebo zvláštních právních titulech, bude před vypracováním vystavené zásady včas zavedena přátelská dohoda mezi Svatým stolcem a Říší.

Ke zvláštním právním titulům patří také právně odůvodněný obyčej (???). Zrušení musí poskytnout postiženým přiměřené vyrovnání za odpadnutí dosavadních státních dávek.

Článek 19

Katolické teologické fakulty na státních školách zůstanou zachovány. Jejich vztah k církevním úřadům se řídí podle patřičných konkordátů a k nim patřících školních protokolů, ustanovenými s přihlédnutím k příslušným církevním předpisům. Říšská vláda se postará, aby zajistila pro všechny německé fakulty, které přicházejí v úvahu, jednotnou praxi.

Článek 20

Církev má právo, pokud neexistují jiné dohody, zřizovat ke vzdělávání kléru filosofické a teologické vyučovací ústavy, které závisejí výlučně na církevním úřadu, pokud nejsou požadovány žádné státní příspěvky.

Zřízení, vedení a správa seminářů stejně jako církevních konviktů přísluší v mezích zákona platícího pro všechny výlučně církevním úřadům.

Článek 21

Vyučování katolického náboženství na základních školách, učilištích, středních školách a vyšších vzdělávacích ústavech je řádným vyučovacím předmětem a je udělováno ve shodě se zásadami katolické církve. Ve vyučování náboženství se z ducha křesťanské víry se zvláštním důrazem na zvykové právo pěstuje výchova k vlasteneckému, státně občanskému a sociálnímu vědomí povinnosti, stejně jako se to děje v ostatním vyučování. Vyučovací látka a výběr učebnic pro výuku náboženství se stanoví ve shodě s církevním vrchním úřadem. Církevním vrchním úřadům bude dána příležitost přezkoumat ve shodě se školským úřadem, zda je žákům poskytováno náboženské vyučování ve shodě s učiteli a požadavky církve.

Článek 22

Při ustanovení katolických učitelů náboženství proběhne domluva mezi biskupem a zemskou vládou. Učitelé, kteří budou kvůli svému učení nebo mravnímu chování prohlášeni biskupem za nevhodné pro další udělování výuky náboženství, nesmějí být, pokud tato zábrana trvá, použiti jako učitelé náboženství.

Článek 23

Zachování a nové zřizování katolických škol zůstává poskytnuto. Ve všech obcích, ve kterých to rodiče nebo ostatní vychovatelé požadují, se založí katolické národní školy, pokud počet žáků za patřičného zohlednění místních organizačních poměrů škol umožní podle státních předpisů řádné fungování školy.

Článek 24

Na všech katolických národních školách se zaměstnají jen takoví učitelé, kteří jsou členy katolické církve a zaručují, že budou odpovídat zvláštním požadavkům katolické školy.

V rámci všeobecného vzdělávání učitelů se zakládají zařízení, která poskytují vzdělání katolických učitelů podle zvláštních požadavků katolických škol.

Článek 25

Řády a náboženské kongregace jsou v rámci všeobecných zákonů a zákonných podmínek oprávněny zakládat a vést soukromé školy. Tyto soukromé školy poskytují stejná oprávnění jako státní školy, pokud splňují učební předpisy určené pro státní školy.

Pro příslušníky řádů a náboženských sdružení platí ohledně připuštění do úřadu učitele a pro zaměstnání v národních školách, středních nebo vyšších vyučovacích institucích všeobecné podmínky.

Článek 26

S výhradou obsáhlého pozdějšího ustanovení otázek manželského práva platí shoda o tom, že kromě případu onemocnění snoubence, které ohrožuje život, nedovoluje odklad, rovněž případu těžké mravní krize, jejíž existence musí být potvrzena příslušným biskupským úřadem, smí být namísto civilního sňatku vykonáno církevní požehnání manželství. Farář je v takových případech povinen oznámit tuto skutečnost neprodleně na matričním úřadě.

Článek 27

Německé říšské armádě se přizává pro jí náležející katolické důstojníky, úředníky a mužstvo stejně jako pro jejich rodiny vyjímečná duchovenská péče.

Vedení vojenské duchovenské péče náleží armádnímu biskupovi. Jeho církevní jmenování vykoná Svatý stolec, poté, co se tento spojí s říšskou vládou, aby ve shodě s ní určil vhodnou osobu. Církevní jmenování vojenských farářů a ostatních vojenských duchovních proběhne po předchozí dohodě armádního biskupa s příslušným říšským úřadem. Tento může jmenovat jen takové duchovní, kteří obdrželi od svého příslušného diecézního biskupa povolení ke vstupu do vojenské duchovenské péče a odpovídající osvědčení. Vojenští duchovní mají práva faráře pro jim určené vojenské útvary a příslušníky vojska.

Bližší ustanovení o organizaci katolické vojenské duchovenské péče následují v apoštolském breve. Řád úředně právních vztahů určuje říšská vláda.

Článek 28

V nemocnicích, věznicích a jiných veřejných budovách je církev v rámci všeobecného domovního řádu připuštěna k převzetí návštěv duchovenské péče a bohoslužebnému jednání. Pokud je v takovýchto ústavech zřízena pravidelná duchovenská péče a musí tam být zaměstnáni duchovní jako státní nebo jiní veřejní úředníci, děje se tak v souladu s církevním vrchním úřadem.

Článek 29

Katoličtí příslušníci neněmecké národnostní menšiny, žijící v Německé říši, nebudou méně zvýhodňováni ohledně jejich rodné řeči při bohoslužbě, vyučování náboženství a církevních shromažděních než odpovídá právní a skutečné situaci příslušníků německého původu a řeči v oblasti odpovídajících cizích států.

Článek 30

O nedělích a během nařízených svátků se v biskupských kostelích stejně jako ve farních, filiálních a klášterních kostelích Německé říše pronese v návaznosti na hlavní bohoslužbu podle předpisů katolické liturgie modlitba za blaho Německé říše a národa.

Článek 31

Ty katolické organizace a spolky, které slouží výlučně náboženským, čistě kulturním a charitativním účelům a jako takové jsou podřízeny církevnímu úřadu, jsou chráněny ve svých zařízeních a činnosti.

Ty katolické organizace, které slouží kromě náboženským, kulturním nebo charitativním účelům také jiným, mezi nimi též sociálním úlohám nebo úlohám týkajícím se zaměstnanců (státu), mají, nehledě na možné zařazení do státních spolků, požívat ochranu podle článku 31, odst. 1, pokud se zaručí, že budou rozvíjet svou činnost mimo jakoukoli politickou stranu.

Ustanovení organizací a spolků, které spadají do ustanovení tohoto článku, zůstává vyhrazeno dohodě mezi říšskou vládou a německým episkopátem. Pokud Říše a země spravují sportovní a jiné mládežnické organizace, postarají se o to, aby jejich členům bylo umožněno vykonávání jejich církevních povinností během nedělí a svátků a že nebudou nuceni k ničemu, co není v souladu s jejich náboženským a mravním přesvědčením a povinnostmi.

Článek 32

Na základě obzvláštních poměrů existujících v Německu a se zřetelem na jistoty, které byly vytvořeny stanovami tohoto konkordátu a které střeží práva a svobody katolické církve, vydává Svatý stolec nařízení, která vylučují pro duchovní a příslušníky řádů členství v politických stranách a činnost pro takovéto strany.

Článek 33

Témata vztahující se na církevní osoby nebo církevní záležitosti, které nejsou probrány v těchto článcích, jsou stanoveny pro církevní oblast podle platného kanonického práva.

Pokud by se měla v budoucnu objevit při výkladu nebo použití nějakého ustanovení tohoto konkordátu jakákoli názorová neshoda, vytvoří Svatý stolec a Německá říše ve společné shodě přátelské řešení.

Článek 34

Tento konkordát, jehož německý a italský text má stejnou platnost, má být ratifikován a doklady o ratifikaci co nejdříve vyměněny. Dnem jejich výměny vstupuje v platnost.

Na doklad toho podepsali zplnomocněnci tento konkordát ve dvojím originále.

Ve Vatikánu, 20. července 1933
L. S. gez. Eugenio Cardinale Pacelli
L. S. gez. Franz von Papen

Závěrečný protokol

Při podepisování dnes uzavřeného konkordátu mezi Svatým stolcem a Německou říší odevzdali zplnomocnění podepsaní následující dohodnutá vysvětlení, která tvoří integrovanou součást samotného konkordátu.

K článku 3

Apoštolský nuncius v Německé říši je, podle výměny diplomatických nót mezi apoštolskou nunciaturou v Berlíně a zahraničním úřadem z 11. a 27. března 1930, doyenem (děkanem) tam akreditovaného Diplomatického sboru.

K článku 13

Platí dohoda, že právo církve zvedat daně je nadále poskytováno.

K článku 14, odstavec 2, číslo 2

Platí dohoda, že, pokud existují pochybnosti všeobecně politické povahy, musejí být v co nejkratší době předloženy. Pokud po uplynutí 20 dnů nebude takové vysvětlení předloženo, je Svatý stolec oprávněn domnívat se, že pochybnosti proti kandidátovi neexistují. Dotyčné osobě je až do zveřejnění jmenování poskytnuta plná důvěra.

Státní právo veta nemá opodstatnění.

K článku 17

Pokud jsou státní budovy nebo pozemky věnovány církevním účelům, zůstanou těmto, při zachování stávajících smluv, nadále ponechány.

K článku 19

Podklad nabízí v době uzavření konkordátu obzvláště Apoštolská konstituce "Deus sceintiarum Dominus" z 24. května 1931 a instrukce ze 7. července 1932.

K článku 20

Církví vedené konvikty na vysokých školách a gymnáziích jsou uznávány z hlediska daní jako existující církevní instituce ve vlastním slova smyslu a jako součást diecézní organizace.

K článku 24

Pokud jsou po novém uspořádání vzdělávacího systému pro učitele soukromé ústavy schopny odpovídat obecně platným státním požadavkům na vzdělávání učitelů a učitelek, budou při jejich přípuštění patřičně zohledněny též stávající ústavy řádů a kongregací.

K článku 26

Těžká mravní krize existuje, pokud se narazí na nepřekonatelné nebo jen s velkými obtížemi odstranitelné těžkosti předložit včas požadované dokumenty k uzavření sňatku.

K článku 27, odstavec 19

Katoličtí důstojníci, úředníci a mužstva stejně jako jejich rodiny nepatří do místních církevních obcí a nepřispívají k jejich nákladům.

Odstavec 4

Vydání apoštolského breve následuje ve srozumění s říšskou vládou.

K článku 28

V nutných případech je přístup duchovnímu povolen v jakékoli době.

K článku 29

Poté, co se německá říšská vláda vyrovná se zacházením s neněmeckými menšinami, vyhlásí Svatý stolec v potvrzení stále zastupovaných zásad ohledně práva mateřské řeči v duchovenské péči, při vyučování náboženství a v katolickém svazovém životě v budoucí konkordátní dohodě s jinými zeměmi, že přihlédne k přijetí stejně hodnotné stanov vyhranící práva německých menšin.

K článku 31, odstavec 4

Zásady uvedené v článku 31, odstavec 4 platí i pro pracovní službu.

K článku 32

Platí shoda o tom, že jsou Říší vydána ohledně nekatolických vyznání stejná nařízení týkající se stranicky politické činnosti.

Chování, které je při vykonání článku 32 povinností duchovních a příslušníků řádů, neznamená pražádné zúžení povinného hlásání a vysvětlování dogmatického a mravního učení a zásad církve.

Ve Vatikánu, 20. července 1933.

L. S. gez. Eugenio Cardinale Pacelli

L. S. gez. Franz von Papen

Acta Apostolicae Sedis 25 [1933], 414.

Výměna ratifikací

Conventione inter Apostolicam Sedem et Rem Germanorum publicam rata habita, die 10. Septembriis 1933 in Palatio Apostolico Vaticano Ratihabitionis Instrumenta accepta et reddita mutuo fuerunt. Exinde, i.e.a die 10 Septembris 1933, quo die huiusmodi Instrumenta permutata fuerunt, Conventio inter Ssmum Dominum Nostrium Pium PP. XI et Supremum Reipublicae Germanicae Praesidem (Deutsche Reichspreasident) icta una simul cum Protocollo findi, vigere et valere coepit ad normam art. 34 comm. 1 eiusdem Pactionis.

Po ratifikaci dohody mezi Apoštolským stolcem a Německou říší byly 10. září 1933 vyměněny ve Vatikánu ratifikační dokumenty. Od té doby, t. j. od 10. září 1933, dne výměny těchto dokumentů, vstoupila dohoda uzavřená mezi Jeho svatostí papežem Piem XI. a německým říšským prezidentem zároveň se závěrečným protokolem podle článku 34, odst. 1 této smlouvy v platnost.

Oznámení konkordátu mezi Německou říší a Svatou stolicí

Zákonný věstník 1933, II, 697.

20. července 1933 byl ve Vatikánu podepsán konkordát mezi zástupcem Německé říše a Svaté stolice. Konkordát a k němu náležející závěrečný protokol jsou níže uvedeny.

Konkordát byl ratifikován. Výměna ratifikačních dokumentů se uskutečnila 10. září 1933 ve Vatikánu. Konkordát a závěrečný protokol vstoupily podle článku 34 konkordátu 10. září 1933 v platnost.

K realizování konkordátu vyšel zákon zveřejněný v říšském zákonném věstníku z roku 1933 díl I strana 625.

Berlín, 12. září 1933.

Říšský ministr zahraničí baron (svobodný pán) von Neurath

Říšský ministr vnitra Frick

Zákon o realizaci říšského konkordátu

Říšský zákonný věstník 1933, I, 625.

Říšská vláda schválila následující zákon, který je tímto oznámen:

Říšský ministr vnitra je zmocněn vydat požadované právní a správní předpisy k realizaci dohod říšského konkordátu.

Berlín, 12. září 1933.

Říšský kancléř Adolf Hitler

Říšský ministr zahraničí baron von Neurath

Říšský ministr vnitra Frick

Výnos o souhrnu kompetencí Říše a Pruska v záležitostech církve

Zákonný věstník 1935, I, 1029

Na říšského ministra bez portfeje Kerrla přecházejí církevní záležitosti zpracované dosud v říšském a pruském ministerstvu vnitra stejně jako v říšském a pruském ministerstvu vědy, výchovy a národního vzdělání. Kvůli realizaci tohoto výnosu dohodnou zúčastnění říšští a prusští ministři bližší ustanovení.

Berlín, 16. července 1935.

Vůdce a říšský kancléř Adolf Hitler

Říšský ministr vnitra Frick

Říšský ministr vědy, výchovy a národního vzdělání Rust
Pruský ministerský předseda v zastoupení: Korner

Tajný dodatek říšského konkordátu

Otištěno v: Schoppe, Lothar, Konkordáty od roku 1800, Frankfurt/M.-Berlin 1964, str. 35

V případě přetvoření současného německého obranného systému ve smyslu zavedení všeobecné branné povinnosti se bude povolání kněží a jiných členů světového a řádového kléru k výkonu vojenské povinnosti řídit v souladu se Svatým stolcem podle následujících instrukcí:

- a) Studenti filosofie a teologie nacházející se v církevních institucích, kteří se připravují na kněžství, jsou osvobozeni od vojenské služby a na ni připravujících cvičení, vyjma případu všeobecné mobilizace.
- b) V případě všeobecné mobilizace jsou duchovní, kteří jsou zaměstnáni v diecézní správě nebo ve vojenské duchovenské péči, jsou osvobozeni od nasazení. Jako takoví platí ordinariové, členové ordinariátů, představení seminářů a církevních konviktů, profesoři na seminářích, faráři, kuráti, rektoři, koadjutoři a duchovní, kteří jsou trvale v čele kostela s veřejnou bohoslužbou.
- c) Ostatní duchovní vstoupí do armády státu, pokud jsou prohlášeni za způsobilé, aby se věnovali duchovní péči ve vojenských oddílech pod církevní jurisdikcí armádního biskupa, pokud nebudou přijati k sanitářské službě.
- d) Ostatní klerikové in sacris nebo příslušníci řádů, kteří ještě nejsou kněžími, mají být přiřazeni k sanitářské službě. Totéž se má stát v rámci možnosti s kandidáty na kněžský úřad zmiňovanými pod bodem a), kteří ještě neobdrželi vyšší vysvěcení.

Lateran Treaty of 1929

1. CONCILIATION TREATY

In the name of the Most Holy Trinity.

Whereas the Holy See and Italy have recognized the desirability of eliminating every reason for dissension existing between them and arriving at a final settlement of their reciprocal relations which shall be consistent with justice and with the dignity of both High Contracting Parties, and which by permanently assuring to the Holy See a position *de facto* and *de jure* which shall guarantee absolute independence for the fulfillment of its exalted mission in the world, permits the Holy See to consider as finally and irrevocably settled the Roman Question which arose in 1870 by the annexation of Rome to the Kingdom of Italy, under the Dynasty of the House of Savoy;

And whereas it was obligatory, for the purpose of assuring the absolute and visible independence of the Holy See, likewise to guarantee its indisputable sovereignty in international matters, it has been found necessary to create under special conditions the Vatican City, recognizing the full ownership, exclusive and absolute dominion and sovereign jurisdiction of the Holy See over that City;

His Holiness the Supreme Pontiff Pius XI and His Majesty Victor Emanuel III, King of Italy, have agreed to conclude a Treaty, appointing for that purpose two Plenipotentiaries, being on behalf of His Holiness, His Secretary of State, viz. His Most Reverend Eminence the Lord Cardinal Pietro Gasparri, and on behalf of his Majesty, His Excellency the Cav. Benito Mussolini, Prime Minister and Head of the Government; who, having exchanged their respective full powers, which were found to be in due and proper form, have hereby agreed to the following articles:

Article 1

Italy recognizes and reaffirms the principle established in the first Article of the Italian Constitution dated March 4, 1848, according to which the Catholic Apostolic Roman religion is the only State religion.

Article 2

Italy recognizes the sovereignty of the Holy See in international matters as an inherent attribute in conformity with its traditions and the requirements of its mission to the world.

Article 3

Italy recognizes the full ownership, exclusive dominion, and sovereign authority and jurisdiction of the Holy See over the Vatican as at present constituted, together with all its appurtenances and endowments, thus creating the Vatican City, for the special purposes and under the conditions hereinafter referred to.

The boundaries of the said City are set forth in the map called Annex I of the present Treaty, of which it forms an integral part.

It is furthermore agreed that, although forming part of the Vatican City, St. Peter's Square shall continue to be normally open to the public and shall be subject to supervision by the Italian police authorities, which powers shall cease to operate at the foot of the steps leading to the Basilica, although the latter shall continue to be used for public worship. The said authorities shall, therefore, abstain from mounting

the steps and entering the said Basilica, unless and except they are requested to do so by the proper authorities.

Should the Holy See consider it necessary, for the purpose of special ceremonies, temporarily to prohibit the public from free access to St. Peter's Square, the Italian authorities shall (unless specially requested to do otherwise) withdraw to beyond the outer lines of Bernini's Colonnade and the extension thereof.

Article 4

The sovereignty and exclusive jurisdiction over the Vatican City, which Italy recognizes as appertaining to the Holy See, forbid any intervention therein on the part of the Italian Government, or that any authority other than that of the Holy See shall be there acknowledged.

Article 5

For the purpose of the execution of the provisions of the preceding Article before the present Treaty comes into force, the Italian Government shall see to it that the territory forming the Vatican City shall remain free from any charge and from possible occupants. The Holy See shall arrange to enclose the access thereto, enclosing such parts thereof as remain open, except St. Peter's Square.

It is furthermore agreed that, in respect of the buildings there existing and belonging to religious institutions or bodies, the Holy See shall settle relations with the latter direct, the Italian Government having no part in such arrangements.

Article 6

Italy shall provide, by means of suitable agreements entered into with the interested parties, that an adequate water supply be fully assured to the Vatican City. Italy shall furthermore provide for connection with the State railways by constructing a railway station within the Vatican City on the spot shown on the annexed map, and by permitting the circulation of railway carriages belonging to the Vatican on the Italian railways. It shall further provide for direct connection with other States by means of telegraph, telephone, wireless, broadcasting, and postal services in the Vatican City. It shall equally also provide for the coordination of all other public services.

All expenses connected with the arrangements above mentioned shall be defrayed by the Italian State, within the period of one year from the entry into force of the present Treaty.

The Holy See shall, at its own expense, arrange the existing means of access to the Vatican, and those others which it may consider it necessary to make in the future.

Agreements shall be subsequently concluded between the Holy See and Italy concerning the circulation, on and over Italian territory, of land vehicles and aircraft belonging to the Vatican City.

Article 7

The Italian Government undertakes to prohibit the construction within the territory surrounding the Vatican City, of any new buildings which might overlook the latter, and shall for a like purpose provide for the partial demolition of similar buildings already standing near the Porta Cavalleggeri and along the Via Aurelia and the Viale Vaticano.

In accordance with the provisions of International Law, it shall be forbidden for aircraft of any kind whatsoever to fly over Vatican territory.

On the Piazza Rusticucci, and in the areas adjoining the Colonnade, over which the extra-territoriality referred to in Article 15 hereof does not extend, all structural alterations or street construction shall only be effected by mutual assent.

Article 8

Considering the person of the Supreme Pontiff to be sacred and inviolable, Italy declares any attempt against His person or any incitement to commit such attempt to be punishable by the same penalties as all similar attempts and incitements to commit the same against the person of the King.

All offences or public insults committed within Italian territory against the person of the Supreme Pontiff, whether by means of speeches, acts, or writings, shall be punished in the same manner as offences and insults against the person of the King.

Article 9

In accordance with the provisions of International Law, all persons having a permanent residence within the Vatican City shall be subject to the sovereignty of the Holy See. Such residence shall not be forfeited by reason of the mere fact of temporary residence elsewhere, unaccompanied by the loss of habitation in the said City or other circumstances proving that such residence has been abandoned.

On ceasing to be subject to the sovereignty of the Holy See, the persons referred to in the preceding paragraph, who, according to the provisions of Italian law (independently of the *de facto* circumstances considered above) shall not be regarded as possessing any other citizenship, shall be regarded in Italy as Italian nationals.

Notwithstanding that all such persons are subject to the sovereignty of the Holy See, the provisions of Italian law shall be applicable to them within the territory of the Kingdom of Italy, even in such matters wherein the personal law must be observed (when they are not covered by the regulations emanating from the Holy See) and, in the case of persons of foreign nationality, the legal provisions of the State to which they belong.

Article 10

Such dignitaries of the Church and persons belonging to the Papal Court as shall be indicated in a Schedule to be approved by the High Contracting Parties, shall always and in every case, even when not citizens of the Vatican, be exempt from military service as far as Italy is concerned, jury service, and any other service of a personal nature.

This provision shall also apply to regular officials whose services are considered indispensable by the Holy See, if permanently employed by the latter and earning a fixed salary, or employed in the Departments or Offices mentioned in Articles 13, 14, 15, and 16 hereof and residing without the Vatican City. The names of such officials shall be set forth in another Schedule to be drawn up and approved as above mentioned, and which shall be brought up to date each year by the Holy See.

The ecclesiastics whose duty it shall be to participate, without the Vatican City, in the execution of enactments emanating from the Holy See, shall not, on that account, be subject to any hindrance, investigation, or molestation on the part of the Italian authorities.

All foreigners in official ecclesiastical employment in Rome shall enjoy the personal guarantees appertaining to Italian citizens, in accordance with the laws of the Kingdom of Italy.

Article 11

All central bodies of the Catholic Church shall be exempt from any interference on the part of the Italian State (save and except as provided by Italian law in regard to the acquisition of property made by *corpi morali*, [recognized public bodies] and with regard to the conversion of real estate.)

Article 12

Italy recognizes the right of the Holy See to passive and active Legation, according to the general rules of International Law. Officials accredited by foreign Governments to the Holy See shall continue to enjoy, within the Kingdom of Italy, all the prerogatives of immunity enjoyed by diplomatic agents under International Law, and their headquarters may continue to be within Italian territory whilst enjoying the immunity due to them under International Law, even in the event of their State not having diplomatic relations with Italy.

It is understood that Italy undertakes in all cases to allow the freedom of correspondence for all States, including belligerents, to and from the Holy See, as well as free access to the Apostolic See by Bishops from all over the world.

The High Contracting Parties undertake to establish normal diplomatic relations between each other, by accrediting an Italian Ambassador to the Holy See and a Papal Nuncio to Italy, who shall be the *doyen* of the Diplomatic Corps, in accordance with the ordinary practice recognized by the Congress of Vienna by the Act of June 9, 1815, in consequence of the sovereignty hereby recognized and without prejudice to the provisions of Article 19 hereof, the diplomats accredited by the Holy See and the diplomatic couriers dispatched in the name of the Supreme Pontiff, shall enjoy within Italian territory, even in time of war, the same treatment as that enjoyed by diplomatic personages and couriers of other foreign Governments, according to the provisions of International Law.

Article 13

Italy recognizes the full ownership of the Holy See over the patriarchal Basilicas of St. John Lateran, Sta. Maria Maggiore, and St. Paul, with their annexed buildings.

The State transfers to the Holy See the free management and administration of the said Basilica of St. Paul and its dependent Monastery, also paying over to the Holy See all monies representing the sums set aside annually for that church in the budget of the Ministry of Education.

It is also understood that the Holy See shall remain the absolute owner of the edifice of S. Callisto, adjoining Sta. Maria in Trastevere.

Article 14

Italy recognizes the full ownership by the Holy See of the Papal Palace of Castel Gandolfo, together with all endowments, appurtenances, and dependencies thereof, which are now already in the possession of the Holy See, and Italy also undertakes to hand over, within six months after the coming into force of the present Treaty, the Villa Barberini in Castel Gandolfo, together with all endowments, appurtenances, and dependencies thereof.

In order to round off the property situated on the northern side of the Janiculum Hill, belonging to the Sacred Congregation of Propaganda Fide and to other ecclesi-

astical institutions, which property faces the Vatican Palaces, the State undertakes to transfer to the Holy See or other bodies appointed by it for such purpose, all real estate belonging to the State or to third parties existing in that area. The properties belonging to the said Congregation and to other institutions and those to be transferred being marked on the annexed map.

Finally, Italy shall transfer to the Holy See, as its full and absolute property, the Convent buildings in Rome attached to the Basilica of the Twelve Holy Apostles and to the churches of San Andrea della Valle and S. Carlo ai Catinari, with all annexes and dependencies thereof, and shall hand them over within one year after the entry into force of the present Treaty, free of all occupants.

Article 15

The property indicated in Article 13 hereof and in paragraphs (1) and (2) of Article 14, as well as the Palaces of the Cateria, of the Cancelleria, of the Sacred Congregation of Propaganda Fide in the Piazza di Spagna of the S. Offizio with its annexes, and those of the Convertendi (now the Congregation of the Eastern Church) in Piazza Scossacavelli, the Vicariato, and all other edifices in which the Holy See shall subsequently desire to establish other offices and departments although such edifices form part of the territory belonging to the Italian State, shall enjoy the immunity granted by International Law to the headquarters of the diplomatic agents of foreign States. Similar immunity shall also apply with regard to any other churches (even if situated outside Rome) during such time as, without such churches being open to the public, the Supreme Pontiff shall take part in religious ceremonies celebrated therein.

Article 16

The property mentioned in the three preceding Articles, as also that used as headquarters of the following Papal institutions - the Gregorian University, the Biblical, Oriental, and Archaeological Institutes, the Russian Seminary, the Lombard College, the two Palaces of St. Appollinaris, and the Home of the Retreat of the Clergy dedicated to St. John and St. Paul - shall never be subject to charges or to expropriation for reasons of public utility, save by previous agreement with the Holy See, and shall be exempt from any contribution or tax, whether ordinary or extraordinary and payable to the State or to any other body.

It shall be permissible for the Holy See to deal with all buildings above mentioned or referred to in the three preceding Articles as it may deem fit, without obtaining the authorization or consent of the Italian governmental, provincial, or communal authority, which authorities may in this regard rely entirely on the high artistic traditions of the Catholic Church.

Article 17

As from January 1, 1929, salaries of whatsoever nature payable by the Holy See, or by other central bodies of the Catholic Church and by bodies administered directly by the Holy See whether within or without Rome to dignitaries employed and salaried (whether permanently or not, shall be exempt from any contribution or tax whether payable to the State or to any other body.

Article 18

The artistic and scientific treasures existing within the Vatican City and the Lateran Palace shall remain open to scholars and visitors, although the Holy See shall be free to regulate the admission of the public thereto.

Article 19

Diplomats and envoys of the Holy See, as well as diplomats and envoys of foreign Governments accredited to the Holy See, and the dignitaries of the Church arriving from abroad and traveling to the Vatican City, provided with passports of the States whence they come duly furnished with the visa of the Papal representative abroad, shall be allowed free access to the Vatican City over Italian territory without formalities.

Article 20

Goods arriving from abroad for destinations within the Vatican City, or without its boundaries for institutions or offices of the Holy See, shall invariably be allowed transit over Italian territory (from any part of the Italian boundary as also from any seaport of the Kingdom) free of payment of any customs or *octroi* dues.

Article 21

All Cardinals shall enjoy, in Italy, the honours due to Princes of the Blood. Those Cardinals who may reside in Rome without the Vatican City shall, for all purposes, be considered citizens thereof.

In the event of the office of the Holy See falling vacant, Italy shall make special arrangements for the free transit and access of Cardinals over Italian territory to the Vatican, and shall provide that their personal liberty is not impeded or limited.

Italy shall also take all measures, within her territory surrounding the Vatican City, necessary to prevent the commission of any act which may in any way disturb the meetings of the Conclave.

The same provisions shall apply to Conclave held beyond the boundaries of the Vatican City and to Councils presided over by the Supreme Pontiff or his Legates, and with regard to all Bishops summoned to attend them.

Article 22

At the request of the Holy See, or by its delegate who may be appointed in single cases or permanently, Italy shall provide within her for the punishment of offences committed within the Vatican City, save and except when the author of the offence shall have taken refuge in Italian territory, in which event he shall immediately be proceeded against according to the provisions of the Italian laws.

The Holy See shall hand over to the Italian State all persons who may have taken refuge within the Vatican City, when accused of acts committed within Italian territory which are considered to be criminal by the law of both States.

The same provisions shall apply in regard to persons accused of offences who may have taken refuge within the buildings enjoying immunity in accordance with the provisions of Article 15 hereof, save and except if the persons having authority within such buildings prefer to request members of the Italian police force to enter and arrest such persons.

Article 23

The regulations provided by International Law shall apply for the execution, within the Kingdom of Italy, of sentences pronounced by the Courts of the Vatican City.

All sentences and measures emanating from ecclesiastical authorities and officially communicated to the civil authorities, in regard to ecclesiastical or religious persons and concerning spiritual or disciplinary matters, shall without other formality have legal effect in Italy even for all civil purposes.

Article 24

In regard to the sovereignty appertaining to it also in international matters, the Holy See declares that it desires to take, and shall take, no part in any temporal rivalries between other States, nor in any international congresses called to settle such matters, save and except in the event of such parties making a mutual appeal to the pacific mission of the Holy See, the latter reserving in any event the right of exercising its moral and spiritual power.

The Vatican City shall, therefore, be invariably and in every event considered as neutral and inviolable territory.

Article 25

A special Convention signed on the same date as the present Treaty (of which it forms Annex 4), being an integral part thereof, shall provide for the settlement of the payments to be Article 26.

The Holy See considers that the agreements signed to-day offer an adequate guarantee for assuring to it, together with the requisite liberty and independence, the pastoral administration of the Roman Diocese and the Catholic Church throughout Italy and the entire world, and it declares the Roman Question to be definitely and irrevocably settled and therefore eliminated, and recognizes the Kingdom of Italy under the Dynasty of the House of Savoy, with Rome as the capital of the Italian State.

Italy, on her part, recognizes the State of the Vatican City under the sovereignty of the Supreme Pontiff.

The law dated May 13, 1871 (No. 214) and any other dispositions contrary to the present Treaty, are hereby abrogated.

Article 27

Within four months after the signature thereof, the present Treaty shall be submitted for ratification by the Supreme Pontiff and the King of Italy, and shall enter into force as soon as ratifications are exchanged.

Dated in Rome this 11th day of February, 1929.

(Signed) PIETRO CARDINAL GASPARRI

BENITO MUSSOLINI

At the conclusion of the signing, the following official communique was released:

The Holy See considers that with the Agreements signed today it possesses the guarantees necessary to provide due liberty and independence to the spiritual government of the dioceses of Rome and of the Catholic Church in Italy and the whole world. It declares the Roman question definitely and irrevocably settled, and therefore eliminated, and recognizes the Kingdom of Italy under the dynasty of the House of Savoy, with Rome as the capital of the Italian State. Italy, on its side, recognizes the State of the Vatican City under the sovereignty of the Supreme Pontiff.

The Law of Guarantees and any other Law or Act contrary to the present Treaty is abrogated.

Source: *The Coins and Medals of the Vatican*, by Joseph Sadow and Thomas Sarro Jr., Copyright 1977 by Sandord J. Durst, 133 E. 58th Street, New York, N.Y. 10022, Library of Congress No. 76-40814, ISBN 0-915262-06-1, pages 106-114.

Konkordát mezi Apoštolským stolicí a Polskou republikou

Významnou událostí posledních měsíců, která se odehrála ve střeoevropském prostoru, je bezesporu ratifikace uvedené mezinárodní smlouvy z 28.7.1993, k níž z polské strany došlo 23.2.1998. Náš překlad konkordátu vychází z textu uveřejněného v publikaci, kterou vydal *Bogusaw Trzeciak SJ* pod názvem *Relacje pastwo - Kościół, konkordat 93 - 98* v nakladatelství Kontrast, Warszawa 1998.

Apoštolský stolec a Polská republika

- v úmyslu upravit trvale a harmonicky vzájemné vztahy
- berouce v úvahu skutečnost, že katolické náboženství vyznává většina občanů polské národnosti;
- podtrhující poslání Katolické církve, úlohu, jíž církev sehrála v tisícileté historii polského státu, jakož i význam pontifikátu Jeho Svatosti Jana Pavla II. pro současné dějiny Polska;
- zvažující rozhodující důležitost znovunabytí nezávislosti a suverenity polského státu a pečující o jeho rozvoj;
- potvrzující významný přínos církve pro rozvoj lidské osoby a upevnění morálky;
- vedeni zmíněnými hodnotami a obecnými zásadami mezinárodního práva, jakož i zásadami týkajícími se respektu k lidským právům a základním svobodám i odstranění všech forem nesnášenlivosti a diskriminace z náboženských důvodů;
- majíce za to, že rozvoj svobodné a demokratické společnosti je založen na respektu k důstojnosti lidské osoby a jejím právům;
- zohledňující novou organizační strukturu církve v Polsku, stanovenou papežskou bulou "Totus Tuus Poloniae populus";

rozhodly se uzavřít tento konkordát,

Polská republika v souladu se svými ústavními principy a zákony, Apoštolský stolec v souladu s dokumenty II. Vatikánského koncilu o náboženské svobodě a o vztazích mezi církví o politickými společenstvími i v souladu s normami kanonického práva.

Za tímto účelem se na tom co následuje dohodly Apoštolský stolec, zastoupený Jeho Excelencí monsignorem Józefem Kowalczykem, titulárním biskupem heraklijským, apoštolským nunciem ve Varšavě, a Polská republika, zastoupená Jeho Excelencí panem Krzysztofem Skubiszewskim, ministrem zahraničních věcí:

Článek 1

Polská republika a Apoštolský stolec potvrzují, že stát a Katolická církev jsou každý ve své oblasti nezávislí a autonomní, a zavazují se k plnému uznávání této zásady ve svých vzájemných vztazích a ke spolupráci na rozvoji člověka i obecného dobra.

Článek 2

Aby byly vztahy mezi smluvními stranami zachovány a posíleny a aby strany uskutečňovaly jim svěřené poslání, apoštolský nuncius bude sídlit jako doposud v hlavním městě Polska a mimořádný zplnomocněný velvyslanec Polska u Apoštolského stolce bude sídlit v Římě.

Článek 3

Polská republika zaručuje Katolické církvi a jejím právnickým a fyzickým osobám svobodu styků a komunikace s Apoštolským stolicí, s biskupskými konferencemi, institucemi, organizacemi, jak tuzemskými, tak zahraničními.

Článek 4

1. Polská republika uznává, že Katolická církev je právnická osoba.
2. Polská republika také uznává jako právnické osoby všechny teritoriální a personální církevní instituce, které jsou právnickými osobami na základě kanonického práva. Církevní autorita o nich podá náležité oznámení příslušným státním orgánům.
3. Na žádost církevní autority mohou získat, v souladu s polským zákonem, statut právnické osoby také další církevní instituce.

Článek 5

Stát respektuje právo na náboženskou svobodu a zaručuje proto Katolické církvi obojího obřadu svobodné veřejné vykonávání jejího poslání, jakož i výkon jurisdikce, řízení a spravování vlastních záležitostí v souladu s kanonickým právem.

Článek 6

1. Příslušné církevní autoritě náleží vytváření struktur církvi vlastních; to jest zejména zřizování, změna a rušení církevních provincií, arcidiecézí, diecézí, vojenského ordinariátu, apoštolských administratur, osobních a územních prelatur, územních opatství, farností, institutů zasvěceného života a společností apoštolského života i ostatních církevních právnických osob.
2. Žádná oblast polského území nesmí být včleněna do diecéze nebo církevní provincie se sídlem vně hranic Polské republiky.
3. Žádná polská diecéze nebude rozšířena za hranice polského státu.
4. Biskup, který náleží Polské biskupské konferenci, nebude členem národní biskupské konference jiného státu.
5. Biskup, který není polským občanem, nebude členem Polské biskupské konference. Nebude také vykonávat jurisdikci v Polské republice, s výjimkou legátů nebo jiných papežských vyslanců.

Článek 7

1. Církevní úřady jsou obsazovány příslušnou církevní autoritou v souladu s ustanoveními kanonického práva.
2. Jmenování a odvolávání biskupů přísluší výlučně Apoštolskému stolci.
3. V Polsku bude Apoštolský stolec vybírat biskupy mezi duchovními, kteří jsou polskými občany.
4. Dříve než Apoštolský stolec zveřejní jmenování diecézního biskupa, oznámí jeho jméno důvěrně a ve vhodné době vládě Polské republiky. Učiní se vše proto, aby toto sdělení bylo učiněno rychle.

Článek 8

1. Polská republika zaručuje Katolické církvi svobodu výkonu kultu v souladu s článkem 5.

2. Organizace veřejného kultu náleží církevní autoritě podle ustanovení kanonického práva a v souladu s příslušnými ustanoveními polského práva.
3. Stát zaručuje nedotknutelnost míst, určených církevní autoritou k výkonu kultu a k pohřbívání zesnulých, a pouze k tomuto účelu. Z důležitých důvodů a po dohodě s příslušnou církevní autoritou lze určit toto místo k jiným účelům. Toto ustanovení neznamená omezení polského zákona o případech vyvlastnění v souladu s ustanoveními mezinárodního práva.
4. Výkon uvedeného kultu v místech jiných, než uvedených v bodě 3, nevyžaduje zmocnění veřejných autorit, pokud příslušné normy polského práva nestanoví jinak, zejména z důvodů bezpečnosti a veřejného pořádku.
5. Veřejná autorita může činit nezbytná opatření v místech zmíněných v bodě 3 i bez předběžného oznámení církevní autoritě, je-li to nezbytné pro ochranu života, zdraví nebo majetku.

Článek 9

1. Dny pracovního volna jsou neděle a následující svátky:
 1. 1 leden - Slavnost Matky Boží Panny Marie (Nový rok),
 2. Velikonoční pondělí,
 3. Slavnost Nejsvětějšího Těla a Krve Kristovy,
 4. 15. srpen - slavnost Nanebevzetí Panny Marie,
 5. listopad - Slavnost Všech svatých,
 6. 25. prosinec - slavnost Narození Páně,
 7. 26. prosince - druhý den vánočního oktávu.
2. Výše uvedený výčet může být rozšířen dohodou smluvních stran.

Článek 10

1. Od okamžiku svého uzavření má kanonické manželství účinky manželství uzavřeného v souladu s polským zákonem, jestliže
 - a. mezi nupturienty nejsou překážky vyplývající z polského zákonodárství,
 - b. u příležitosti slavení manželství učiní nupturienti souhlasný projev vůle s příslušnými úkony,
 - c. uzavření manželství bylo zapsáno do občanských matrik jako oznámení státnímu úřadu do pěti dnů od uzavření manželství; uvedená lhůta bude prodloužena v případě nedodržení z důvodu vyšší moci, dokud tato trvá.
2. Příprava na uzavření manželství zahrnuje poučení budoucích manželů o nerozlučitelnosti kanonického manželství a o ustanoveních polského práva ohledně účinků manželství.
3. Rozhodnost a platnost kanonického manželství i o jiných manželských kauzách, stanovených kanonickým právem, přísluší výlučně církevní autoritě.
4. Rozhodovat o manželských kauzách ohledně účinků, stanovených polským právem, náleží výlučně státním soudům.
5. Otázka oznamování rozsudků o něhož v bodech 3 a 4 může být předmětem postupu podle článku 27.
6. Aby byl tento článek uveden do praxe, budou provedeny nezbytné změny v polském zákonodárství.

Článek 11

Smluvní strany prohlašují společnou vůli spolupracovat v obraně a respektu k instituci manželství a rodiny jako základu společnosti. Zdůrazňující hodnotu rodiny a Apoštolský stolec ze své strany potvrzuje katolické učení o důstojnosti a nerozlučitelnosti manželství.

Článek 12

1. Uznáváje právo rodičů na náboženskou výchovu dětí a princip tolerance, stát zaručuje organizování výuky náboženství v rámci příslušného školského nebo předškolního vyučujícího programu na veřejných školách prvního i druhého stupně a v mateřských školách, řízených orgány veřejné správy.
2. Program výuky katolického náboženství a učební testy budou zpracovány péčí církevní autority, která s nimi seznámí příslušnou veřejnou autoritu.
3. Vyučující náboženství musí mít pověření (missio canonica) diecézního biskupa. Odvolání tohoto pověření má za následek ztrátu práva na výuku náboženství. Kritéria pedagogické přípravy i formy a způsoby, jak se absolvuje tato příprava, bude předmětem dohod mezi příslušnými veřejnými autoritami a Polskou biskupskou konferencí.
4. Ohledně obsahu náboženské výuky a výchovy mají vyučující náboženství zachovávat církevní zákony a ustanovení; v ostatním mají dodržovat státní zákony.
5. Katolická církev požívá svobodu v pořádání katechezí pro dospělé, včetně vysokoškolské duchovní péče.

Článek 13

Katolickým dětem a mládeži, účastníci se táborů pro mládež nebo jiných forem společného letního pobytu, je zaručeno vykonávání náboženských úkonů, zejména účast na mši svaté o nedělích a svátcích.

Článek 14

1. Katolická církev má právo zřizovat a spravovat vzdělávací a výchovné ústavy, zejména mateřské školy a školy všech stupňů v souladu s ustanoveními kanonického práva a podle principů vyhlášených příslušnými církevními zákony.
2. Při uskutečňování minimálního programu povinných vyučovacích předmětů a při vydávání úředních dokumentů se tyto školy řadí podle ustanovení polského zákonodárství. Avšak v uskutečňování programu výuky jiných předmětů se tyto školy řídí církevními ustanoveními. Polské právo rozhoduje o veřejném charakteru těchto škol a ústavů.
3. Vyučující, vychovatelé a ostatní zaměstnanci, podobně jako žáci a chovanci škol a ústavů o nichž pojednává bod 1 - jsou-li tyto školy nebo ústavy na roveň veřejným školám nebo ústavům - požívají týchž práv a mají tytéž povinnosti, které náleží obdobným osobám ve veřejných školách a ústavech.
4. Školy a ústavy, o nichž pojednává bod 1, budou subvencovány státem a orgány územní samosprávy podle kritérií stanovených příslušnými státními zákony.

Článek 15

1. Polská republika zaručuje Katolické církvi právo zřizovat a svobodně spravovat vyšší školy, tedy univerzity, autonomní fakulty, velké církevní semináře a také ústavy vědeckého bádání.
2. Právní status vysokých škol, které zmocňuje bod 1, a také způsoby a lhůty státního uznání jejich akademických stupňů a hodnotí i právní status fakult katolické teologie na státních univerzitách upravují dohody mezi vládou Polské republiky a Polskou biskupskou konferencí s předchozím pověřením Apoštolského stolce.
3. Papežská teologická akademie v Krakově a Katolická univerzita v Lubliň jsou subvencovány státem. Stát vezme v úvahu otázku finanční podpory, o níž pojednává bod 1.

Článek 16

1. Duchovní péče o vojáky katolického vyznání v činné vojenské službě, včetně vojáků z povolání, je vykonáváno polním biskupem v rámci vojenského ordinariátu, v souladu s kanonickým právem a statutem, schváleným Apoštolským stolcem po dohodě s příslušnými autoritami Polské republiky.
2. Vojákům, o nichž pojednává bod 1, je zaručena možnost svobodné účasti na mši svaté o nedělích a svátcích, není-li v rozporu se závaznými služebními povinnostmi.
3. Kněží, jáhnové i členové institutů zasvěceného života a společností apoštolského života po věčných slibech jsou určeni do zálohy. Seminaristům a těm, kdo složili časné sliby i novicům je odložena vojenská služba, aby mohli dokončit svá studia.
4. Kněží, určeni do zálohy mohou být povoláni na vojenské cvičení pouze za účelem zaškolení do výkonu funkce vojenského duchovního na žádost příslušného církevního představeného.
5. V případě všeobecné mobilizace nebo války určí církevní autorita doplňující počet kněží pro službu vojenských kaplanů; také jáhnů, seminaristů a členů institutů zasvěceného života a společenství apoštolského života pro zdravotnickou službu nebo pro civilní ochranu.

Článek 17

1. Osobám, pobývajícím v nápravných, výchovných a resocializačních zařízeních, jakož i v domovech sociální péče a pomoci a v jiných ústavách a střediscích tohoto druhu, zaručuje Polská republika podmínky pro výkon náboženských úkonů a pro dobrodiní náboženské péče.
2. Osobám, o nichž pojednává bod 1, jsou zaručeny zejména možnosti účasti na nedělní a sváteční mši, na katechezi a na duchovních obřadech, jakož i dobrodiní individuální náboženské péče, avšak s přihlédnutím k účelu pobytu v příslušných zařízeních.
3. Za účelem prosazení práv osob, o nichž pojednává bod 1, diecézní biskup určí duchovní, s nimiž příslušná civilní instituce uzavře náležitou smlouvu.

Článek 18

Vzhledem k nezbytnému zaručení pastorační péče o národnostní menšiny přísluší diecézním biskupům rozhodovat o organizaci pastorační služby a katecheze ve vlastním jazyku těchto menšin.

Článek 20

1. Katolická církev má právo svobodně tisknout, publikovat a rozšiřovat jakékoli publikace, týkající se jejího poslání.
2. Katolická církev instituce mají právo vlastnit a užívat veřejné sdělovací prostředky a také vysílat programy veřejnoprávním rozhlasem a televizí, podle ustanovení polského práva.

Článek 21

1. Příslušné církevní instituce mají právo vykonávat, každá podle své povahy, misijní, charitativní a sociální činnost. K tomu účelu mohou mít organizační struktury a pořádat a pořádat veřejné finanční sbírky.
2. Ustanovení polského práva o veřejných peněžních sbírkách neplatí v sbírkách na účely náboženské, církevní, charitativně sociální, vědecké, vzdělávací a výchovné, i na vydržování duchovních a řeholníků, jestliže se uskutečňují v církevních prostorách, v kaplích a za okolností, určených zvykem v dané oblasti a tradičně ustáleným způsobem.

Článek 22

1. Činnost, kterou vyvíjejí církevní právnická osoby za účely humanitárními, charitativně-sociálními, vědeckými a výchovně-vzdělávacími, je právně postavena na roveň obdobným činnostem, vyvíjeným civilními institucemi.
2. Ve finančních otázkách institucí, církevního majetku i kléru smluvní strany, vycházejíce z polského zákonodárství a z platných církevních norem, ustanoví zvláštní komisi, která připraví nezbytné změny. Nová úprava zohlední potřeby církve, berouc v úvahu její poslání a současnou praxi církevního života v Polsku.
3. Veřejným autoritám budou určeny církevní instituce kompetentní pro otázky, zmíněné v bodě 2.
4. Polská republika, nakolik je to možné, poskytuje hmotnou podporu na opravy a restaurování posvátných památných objektů a k nim náležejících budov, jakož i uměleckých děl, které jsou součástí kulturního dědictví.

Článek 23

Církevní právnické osoby mohou nabývat, vlastnit, užívat a zřizovat nemovitý i movitý majetek, a také získávat vlastnická práva podle ustanovení polského práva.

Článek 24

Církev má právo stavět, rozšiřovat a spravovat posvátné a církevní budovy - v souladu s polskými zákony. O nezbytnosti výstavby kostela nebo zřízení hřbitova rozhoduje diecézní

biskup nebo příslušný ordinář. Příslušné církevní autority přistupují ke stavbě posvátných a církevních budov nebo ke zřízení hřbitova poté, co získaly nezbytná úřední povolení.

Článek 25

1. V každé diecézi zřídí diecézní biskup komisi pro spolupráci s příslušnými veřejnými autoritami za účelem ochrany kulturních památek národního významu, jakož i archivních nebo uměleckých dokumentů, nacházejících se v posvátných a církevních budovách.
2. Příslušné veřejné autority a Polská biskupská konference vydají normy o zpřístupnění kulturních památek, které jsou ve vlastnictví nebo ve správě církve.

Článek 26

Církevní právnické osoby mohou zřizovat nadace. Tyto nadace se řídí ustanoveními polského práva.

Článek 27

Problémy které si vyžádají nová nebo doplňující řešení, budou upraveny novými úmluvami mezi smluvními stranami nebo dohodami mezi vládou Polské republiky a Polskou biskupskou konferencí s předchozím zmocněním Apoštolského stolce.

Článek 28

Smluvní strany budou usilovat o diplomatické řešení případných vzájemných sporů ohledně výkladu nebo aplikace ustanovení tohoto konkordátu.

Článek 29

Tento konkordát podléhá ratifikaci. Vstoupí v účinnost jeden měsíc po dni výměny ratifikačních listin.

Tento konkordát byl vyhotoven ve Varšavě 28. července 1993 ve dvojím originále, v jazyce polském a italském; oba texty jsou stejně autentické.

Na doklad toho podepsali zplnomocněnci smluvních stran tento konkordát a opatřili jej vlastními pečeti.

Józef Kowalczyk

Krzysztof Skubiszewski

(<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/konkorda.htm>)

KONKORDAT POLSKI 10.02.1925

W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej my, Stanisław Wojciechowski, prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, wszem wobec i każdemu z osobna, komu o tym wiedzieć należy, wiadomym czynimy:

W dniu dziesiątym lutego tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku podpisany został w Rzymie Konkordat pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską, który słowo w słowo brzmi następująco:

Konkordat zawarty pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską. W imię Przenajświętszej i Niepodzielnej Trójcy Jego Świątobliwość Papież Pius XI i Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Stanisław Wojciechowski, pragnąc określić stanowisko Kościoła katolickiego w Polsce i ustalić zasady, które w godny i trwały sposób kierować będą sprawami kościelnymi na ziemiach Rzeczypospolitej, postanowili zawrzeć Konkordat. Wobec tego Jego Świątobliwość Papież Pius XI i Prezydent Rzeczypospolitej Stanisław Wojciechowski zamianowali swymi pełnomocnikami:

Ojciec Święty: Jego Eminencję Najczcigodniejszego Kardynała Piotra Gasparri, Swego Sekretarza Stanu, Prezydent Rzeczypospolitej: Jego Ekscelencję Władysława Skrzyńskiego, Ambasadora Rzeczypospolitej przy Stolicy Apostolskiej i Profesora Stanisława Grabskiego, Posła na Sejm Polski, byłego ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Pełnomocnicy powyżsi, po wymianie swych pełnomocnictw, powzięli postanowienia następujące, do których Wysokie Układające się Strony zobowiązują się odtąd stosować.

Artykuł I

Kościół katolicki, bez różnicy obrządków, korzystać będzie w Rzeczypospolitej Polskiej z pełnej wolności. Państwo zapewnia Kościołowi swobodne wykonywanie Jego władzy duchownej i Jego jurysdykcji, jak również swobodną administrację i zarząd sprawami i Jego majątkiem, zgodnie z prawami boskimi i prawem kanonicznym.

Artykuł II

Biskupi, duchowieństwo i wierni będą swobodnie i bezpośrednio znosić się ze Stolicą Apostolską. W wykonywaniu swych funkcji biskupi swobodnie i bezpośrednio znosić się będą ze swym duchowieństwem i swymi wiernymi oraz ogłaszać swe zalecenia, nakazy i listy pasterskie.

Artykuł III

Celem utrzymania przyjaznych stosunków pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską w Polsce rezydować będzie Nuncjusz Apostolski, zaś przy Stolicy Apostolskiej Ambasador Rzeczypospolitej. Uprawnienia Nuncjusza Apostolskiego w Polsce rozciągać się będą na terytorium Wolnego Miasta Gdańska.

Artykuł IV

Władze cywilne udzielać będą swej pomocy przy wykonywaniu postanowień i dekretów kościelnych:

a) w razie destytucji duchownego, pozbawienia go beneficjum kościelnego, po ogłoszeniu dekretu kanonicznego o wspomnianej destytucji lub pozbawieniu oraz w razie zakazu noszenia sukni duchownej,

b) w razie poboru taks lub prestacji, przeznaczonych na cele kościelne, a przewidzianych przez ustawy państwowe,

c) we wszystkich innych wypadkach, przewidzianych przez prawo obowiązujące.

Artykuł V

Duchowni w wykonywaniu swych urzędów cieszyć się będą szczególną opieką prawną. Na równi z urzędnikami państwowymi korzystać oni będą z prawa zwolnienia od zajęcia sądowego części swych uposażeń. Duchowni, którzy otrzymali święcenia, zakonnicy, którzy złożyli śluby, uczniowie seminaryjni i nowicjusze, którzy wstąpili do seminariów lub nowicjatów przed wypowiedzeniem wojny, będą zwolnieni ze służby wojskowej z wyjątkiem pospolitego ruszenia. W tym ostatnim wypadku księża posiadający święcenia kapłańskie wykonywać będą w wojsku swój urząd kapłański, tak jednak, aby na tym nie ucierpiało dobro parafii, inni zaś członkowie duchowieństwa będą powołani do służby sanitarnej. Duchowni będą zwolnieni z obowiązków obywatelskich niezgodnych z powołaniem kapłańskim, jak to: sędziów przysięgłych, członków trybunałów itd.

Artykuł VI

Nienaruszalność kościołów, kaplic i cmentarzy jest zapewniona, tak jednak, aby z tego powodu nie ucierpiało bezpieczeństwo publiczne.

Artykuł VII

Wojska Rzeczypospolitej korzystać będą z wszelkich wyróżnień, jakich Stolica Apostolska udziela wojskom zgodnie z przepisami prawa kanonicznego. W szczególności kapłani posiadać będą prawa proboszczowskie w stosunku do wojskowych i do ich rodzin i wykonywać będą czynności swego urzędu kościelnego pod jurysdykcją biskupa polowego, który będzie miał prawo ich wyboru. Stolica Apostolska przyzwala, aby duchowieństwo to, w sprawach dotyczących jego służby wojskowej podlegało władzom wojskowym.

Artykuł VIII

W niedziele i w dzień święta narodowego Trzeciego Maja księża odprawiający nabożeństwa odmawiać będą modlitwę liturgiczną za pomyślność Rzeczypospolitej Polskiej i jej Prezydenta.

Artykuł IX

Żadna część Rzeczypospolitej Polskiej nie będzie zależała od biskupa, którego siedziba znajdowałaby się poza granicami Państwa Polskiego. Hierarchia katolicka w Rzeczypospolitej Polskiej będzie zorganizowana, jak następuje:

A. Obrządek łaciński

I. Prowincja kościelna gnieźnieńsko-poznańska: Arcybiskupstwo gnieźnieńsko-poznańskie,

Diecezja chełmińska, Diecezja włocławska.

II. Prowincja kościelna warszawska: Arcybiskupstwo warszawskie,

Diecezja płocka, Diecezja sandomierska, Diecezja lubelska, Diecezja podlaska, Diecezja łódzka.

III. Prowincja kościelna wileńska: Arcybiskupstwo wileńskie,

Diecezja łomżyńska, Diecezja pińska.

IV. Prowincja kościelna lwowska: Arcybiskupstwo lwowskie, Diecezja przemyska, Diecezja łucka.

V. Prowincja kościelna krakowska: Arcybiskupstwo krakowskie, Diecezja tarnowska, Diecezja kielecka, Diecezja częstochowska, Diecezja śląska.

B. Obrządek grecko-rusiński

Prowincja kościelna lwowska: Arcybiskupstwo lwowskie, Diecezja przemyska, Diecezja stanisławowska.

C. Obrządek ormiański

Arcybiskupstwo lwowskie.

Stolica Apostolska nie przedsięwzięmie żadnej zmiany w powyższej hierarchii lub w rozgraniczeniu prowincji i diecezji, jak tylko w zgodzie z Rządem Polskim, z wyjątkiem drobnych sprostowań granic, wymaganych dla dobra dusz.

Artykuł X

Tworzenie i przemiana beneficjów kościelnych, kongregacji i zakonów, jak również ich domów i zakładów, zależec będzie od władzy kościelnej, która ilekroć powyższe zarządzenia pociągałyby za sobą wydatki ze Skarbu Państwa, poweźmie te zarządzenia w porozumieniu się z Rządem. Cudzoziemcy nie będą otrzymywali stanowisk przełożonych prowincji zakonnych, chyba za odpowiednim zezwoleniem Rządu.

Artykuł XI

Wybór arcybiskupów i biskupów należy do Stolicy Apostolskiej. Jego Świątobliwość zgadza się zwracać do Prezydenta Rzeczypospolitej przed mianowaniem Arcybiskupów i Biskupów diecezjalnych, koadiutorów cum iure successionis (z prawem następstwa - przyp. aut.) oraz Biskupa polowego, aby upewnić się, że Prezydent nie ma do podniesienia przeciw temu wyborowi względów natury politycznej.

Artykuł XII

Ordynariusze powyżsi, przed objęciem swych czynności, złożą na ręce Prezydenta Rzeczypospolitej przysięgę wierności według formuły następującej: Przed Bogiem i na Święte Ewangelie przysięgam i obiecuję, jak przystoi Biskupowi, wierność Rzeczypospolitej Polskiej. Przysięgam i obiecuję, iż z zupełną lojalnością szanować będę Rząd, ustanowiony Konstytucja, i że sprawię, aby go szanowało moje duchowieństwo.

Przysięgam i obiecuję poza tym, że nie będę uczestniczył w żadnym porozumieniu ani nie będę obecny przy żadnych naradach, które by mogły przynieść szkodę Państwu Polskiemu lub porządkowi publicznemu. Nie pozwolę memu duchowieństwu uczestniczyć w takich poczynaniach. Dbając o dobro i interes Państwa, będę się starał o uchylenie od niego wszelkich niebezpieczeństw, o których wiedziałbym, że mu grożą.

Artykuł XIII

1) We wszystkich szkołach publicznych, z wyjątkiem szkół wyższych, nauka religii jest obowiązkowa. Nauka ta będzie udzielana młodzieży katolickiej przez nauczycieli, mianowanych przez władze szkolne, które wybierać ich będą wyłącznie spośród osób, upoważnionych przez Ordynariuszów do nauczania religii. Właściwe władze kościelne nadzorować będą nauczanie religii pod względem jego treści i moralności nauczycieli. W razie gdyby ordynariusz odebrał nauczycielowi dane mu upoważnienie, to ten ostatni będzie przez to samo pozbawiony prawa nauczania religii. Te same zasady, dotyczące wyboru i odwoływania nauczycieli, będą stosowane do profesorów, docentów i asystentów uniwersyteckich na wydziałach teologii katolickiej

(nauk kościelnych) uniwersytetów państwowych.

2) We wszystkich diecezjach Kościoła katolickiego posiadać będzie seminaria duchowne, odpowiednio do prawa kanonicznego, którymi będzie kierował i w których będzie mianował nauczycieli. Dyplomy naukowe wystawione przez wyższe seminaria będą wystarczały dla nauczania religii we wszystkich szkołach publicznych, z wyjątkiem szkół wyższych.

Artykuł XIV

Dobra należące do Kościoła nie będą przedmiotem żadnego aktu prawnego zmieniającego ich przeznaczenie, inaczej jak za zgodą władzy duchownej, z wyjątkiem wypadków przewidzianych przez ustawy o wyłączeniu w celu regulacji dróg przewozowych i rzek, obrony państwowej oraz podobnych celów. W każdym razie przeznaczenie nieruchomości i ruchomości, poświęconych wyłącznie dla służby Bożej, jako to: kościołów, przedmiotów należących do nabożeństw itp., nie będzie mogło być zmienione, bez uprzedniego pozbawienia ich przez właściwą władzę kościelną ich charakteru rzeczy poświęconych.

Żadna budowa, przemiana lub restauracja kościołów i kaplic nie będzie dokonywana inaczej, jak tylko zgodnie z technicznymi i artystycznymi przepisami ustaw, dotyczących budowy gmachów i konserwacji zabytków.

W każdej diecezji stworzona będzie komisja, mianowana przez biskupa w porozumieniu z właściwym ministrem, dla ochrony w kościołach i lokalach kościelnych starożytności, dzieł sztuki, dokumentów archiwalnych i rękopisów, posiadających wartość historyczną i artystyczną.

Artykuł XV

Duchowni, ich majątek oraz majątek osób prawnych kościelnych i zakonnych podlegać będą opodatkowaniu na równi z osobami i majątkiem obywateli Rzeczypospolitej oraz osób prawnych świeckich, z wyjątkiem wszakże budynków poświęconych służbie Bożej, seminariów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnicek, domów mieszkalnych zakonników i zakonnicek składających śluby ubóstwa, oraz dóbr i praw majątkowych, których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjariuszów. Pomieszczenia biskupów i duchowieństwa parafialnego oraz ich lokale urzędowe będą traktowane przez Skarb na równi z pomieszczeniami urzędowymi funkcjonariuszów i lokalami instytucji państwowych.

Artykuł XVI

Wszystkie polskie osoby prawne kościelne i zakonne mają zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego, prawo nabywania, odstępowania, posiadania i administrowania według prawa kanonicznego swego majątku ruchomego i nieruchomego, jak również prawo stawania przed wszelkimi instancjami i władzami państwowymi dla obrony swych praw cywilnych. Osoby prawne kościelne i zakonne są uznane za polskie, o ile cele, dla których powstały, dotyczą spraw kościelnych lub zakonnych Polski, i o ile osoby upoważnione do reprezentowania ich i do zarządzania dobrami przebywają stale na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej. Osoby prawne kościelne i zakonne nie odpowiadające powyższemu warunkom korzystać będą z praw cywilnych przyznawanych przez Rzeczpospolitą cudzoziemcom.

Artykuł XVII

Osoby prawne kościelne i zakonne mają prawo zakładania, posiadania i zarządzania, według prawa kanonicznego i zgodnie z powszechnym prawem państwowym, cmentarzy, przeznaczonych do grzebania katolików.

Artykuł XVIII

Duchowni i wierni wszelkich obrzędów, znajdujących się poza swymi diecezjami, podlegać będą ordynariuszom miejscowym według przepisów prawa kanonicznego.

Artykuł XIX

Rzeczpospolita zapewnia właściwym władzom prawo nadawania, zgodnie z przepisami prawa kanonicznego, funkcji, urzędów i beneficjów kościelnych. Przy nadawaniach beneficjów proboszczowskich stosowane będą następujące zasady: Na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej nie mogą otrzymać, chyba za zezwoleniem Rządu Polskiego, beneficjów proboszczowskich: 1) cudzoziemcy nienaturalizowani, jako też osoby, które nie odbyły studiów teologicznych w instytutach teologicznych w Polsce lub w instytutach papieskich, 2) osoby, których działalność jest sprzeczna z bezpieczeństwem Państwa.

Przed dokonaniem nominacji na te beneficja władza duchowna zasięgnie wiadomości od właściwego Ministra Rzeczypospolitej, aby się upewnić, iż żaden z powodów, przewidzianych wyżej pod punktami 1) i 2) nie stoi temu na przeszkodzie. W razie gdyby Minister nie przedstawił w ciągu 30 dni zarzutów takich przeciw osobom, których nominacja jest zamierzona, władza kościelna nominacji dokona.

Artykuł XX

W razie, gdyby władze Rzeczypospolitej miały podnieść przeciw danemu duchownemu zarzuty co do jego działalności, jako sprzecznej z bezpieczeństwem Państwa, Minister właściwy przedstawi wspomniane zarzuty Ordynariuszowi, który zgodnie z tymże Ministrem poweźmie w ciągu trzech miesięcy odpowiednie zarządzenia. W razie rozbieżności między Ordynariuszem a Ministrem Stolica Apostolska poruczy rozwiązanie sprawy dwom duchownym przez nią wybranym, którzy zgodnie z dwoma delegatami Prezydenta Rzeczypospolitej poweźmą postanowienie ostateczne.

Artykuł XXI

Prawo patronatu, zarówno państwowego, jak osób prywatnych, pozostaje w mocy aż do nowego układu. Prezenta godnego duchownego na wakujące stanowisko dokonywana będzie przez patrona w ciągu dni 30, według listy trzech nazwisk przedstawionej przez Ordynariusza. Jeżeli w ciągu dni 30 prezenta nie zostanie wykonana, obsadzenie odnośnego beneficjum stanie się wolne. W wypadkach, w których chodzi o beneficjum proboszczowskie, Ordynariusz, przed dokonaniem nominacji, zasięgnie, zgodnie z art. XIX, zdania właściwego Ministra.

Artykuł XXII

W razie, gdyby duchowni lub zakonnicy byli oskarżeni przed sądem świeckim o zbrodnie przewidziane przez prawa karne Rzeczypospolitej, sądy wspomniane zawiadomią niezwłocznie właściwego Ordynariusza o każdej sprawie tego rodzaju i, w danym razie, prześlą mu akt oskarżenia oraz wyrok sądowy wraz z jego motywami. Ordynariusz względnie jego delegat, po zakończeniu przewodu sądowego, będą mieli prawo zapoznania się z odnośnymi aktami. W razie aresztowania lub uwięzienia wspomnianych wyżej osób, władze cywilne zachowywać będą względy, należne ich stanowi i stopniowi hierarchicznemu.

Duchowni i zakonnicy będą zatrzymywani w areszcie i będą odbywali kary pozbawienia wolności w pomieszczeniach oddzielnych od pomieszczeń dla osób świeckich, o ile nie zostali pozbawieni godności kościelnej przez właściwego Ordynariusza. W razie skazania ich na areszt wyrokiem, będą odbywali tę karę w klasztorze lub innym domu zakonnym, w pomieszczeniach na ten cel przeznaczonych.

Artykuł XXIII

Żadna zmiana w języku, używanym w diecezjach obrządku łacińskiego do kazań, nabożeństw dodatkowych i wykładów innych niż wykłady nauk świętych w seminariach, nie będzie dokonywana inaczej jak za specjalnym upoważnieniem Konferencji Biskupów Obrządku Łacińskiego.

Artykuł XXIV

1. Rzeczpospolita Polska uznaje prawo osób prawnych kościelnych i zakonnych do wszystkich majątków ruchomych i nieruchomości, kapitałów, dochodów oraz innych praw, które te osoby prawne posiadają obecnie na obszarze Państwa Polskiego.
2. Rzeczpospolita Polska zgadza się, aby wspomniane powyżej prawa własności w razie, gdyby nie były jeszcze wpisane do ksiąg hipotecznych na imię posiadających je osób prawnych (biskupstw, kapituł, kongregacji, zakonów, seminariów, beneficjów proboszczowskich, innych beneficjów etc.), zostały do nich wpisane, a to na podstawie deklaracji właściwego Ordynariusza, poświadczonej przez właściwą władzę cywilną.
3. Sprawa dóbr, których Kościół został pozbawiony przez Rosję, Austrię i Prusy, a które obecnie znajdują się w posiadaniu Państwa Polskiego, zostanie załatwiona przez układ późniejszy. Do tego czasu Państwo Polskie zapewnia Kościołowi dotacje roczne nie niższe, jako wartość rzeczywista, od dotacji, które rząd rosyjski, austriacki i pruski wypłacały Kościołowi na ziemiach należących obecnie do Rzeczypospolitej Polskiej. Dotacje wspomniane będą obliczane i rozdzielane według wskazań, zawartych w załączniku A. W razie parcelacji rzeczonych dóbr mensy biskupie, seminaρια i beneficja proboszczowskie, nie posiadające obecnie ziemi lub posiadające ją w ilościach niedostatecznych, otrzymają ją na własność, w miarę rozporządzalności aż do wysokości 180 hektarów na mensę biskupią, 180 hektarów na seminarium i zależnie od gatunku ziemi od 15 do 30 hektarów na beneficjum proboszczowskie. Suma ryczałtowa pieniężnych uposażeń oznaczona w załączniku A, będzie zmniejszana w diecezjach, w których te ziemie będą nadane, o 50 złotych rocznie od każdego hektara nadanego w sposób powyższy.
4. Utrzymane zostanie przeznaczenie dóbr, które Rzeczpospolita Polska rewindykowałaby u dawnych państw rozbiornych, jako następczyni w prawach państw powyższych z tytułu ich prawnego stosunku do osób prawnych kościelnych i zakonnych w Polsce, dotyczącego już to prestatcji, zapewnionych przez te państwa osobom prawnym kościelnym i zakonnym, już to zarządu dóbr nieruchomości i kapitałów przeznaczonych dla Kościoła.
5. Aby polepszyć gospodarcze i społeczne położenie ludności rolniczej i aby wzmóc tym bardziej pokój chrześcijański kraju, Stolica Apostolska zgadza się, aby Rzeczpospolita Polska wykupiła od beneficjów biskupich, od seminariów, od beneficjów kapitularnych, od beneficjów proboszczowskich oraz od zwykłych beneficjów, posiadających dobra ziemskie, te ilości ziemi rolnej, które by przewyższały dla każdej z wyżej wymienionych jednostek 15 do 30 hektarów, zależnie od gatunku ziemi, dla probostw i zwykłego beneficjum, 180 hektarów dla mensy biskupiej i 180 hektarów dla seminarium. W diecezjach, w których seminaρια nie posiadają ziem rolnych oddzielnie od ziem posiadanych przez Biskupstwo przyznane im będzie z ziem, należących do Biskupstwa, 180 hektarów wolnych od wykupu, niezależnie od 180 hektarów przeznaczonych dla mensy biskupiej.
6. Wymienione wyżej prawne osoby kościelne będą miały prawo wybrać same z dóbr do nich należących parcele z ziemi, które w ilościach wskazanych powyżej pozostaną ich własnością.
7. Cena wykupu ziem wskazanych powyżej zostanie wypłacona według przepisów

stosowanych przy wykupie ziem będących własnością osób prywatnych i pozostanie do rozporządzenia Kościoła.

8. Stolica Apostolska zgadza się także, aby ziemie rolne należące do domów kongregacji i zakonów oraz do ich zakładów dobroczynnych, uważanych każdy z osobna za oddzielną jednostkę rolną, zostały wykupione przez Państwo zgodnie z przepisami, które będą stosowane do wykupu dóbr należą cydr do osób prawnych świeckich, z prawem dla każdego z domów wspomnianych wyżej, jako też dla każdego z ich zakładów dobroczynnych, zachowania co najmniej 180 hektarów ziemi rolnej.

9. Osoby prawne kościelne i zakonne będą miały prawo, na równi z osobami prawnymi świeckimi, bezpośredniego dokonywania parcelacji ziem rolnych, do nich należących.

Artykuł XXV

Wszystkie prawa, rozporządzenia lub dekrety, sprzeczne z postanowieniami poprzednich artykułów, tracą moc prawną z chwilą wejścia w życie niniejszego Konkordatu.

Artykuł XXVI

Stolica Apostolska dokona, w ciągu trzech miesięcy od wejścia w życie niniejszego Konkordatu i w porozumieniu z Rządem, utworzenia i rozgraniczenia prowincji kościelnych oraz diecezji wyliczonych w art. IX. Granice prowincji Kościelnych i diecezji będą odpowiadać granicom Państwa Polskiego. Dobra kościelne położone w Polsce, lecz należące do prawnych osób kościelnych i zakonnych, których siedziba znajduje się poza granicami Państwa Polskiego i odwrotnie, będą przedmiotem konwencji oddzielnej.

Artykuł XXVII

Konkordat niniejszy wejdzie w życie w dwa miesiące po wymianie dokumentów ratyfikacyjnych.

Sporządzono w Rzymie, dziesiątego lutego, tysiąc dziewięćset dwudziestego piątego roku.

(-) Piotr Kardynał Gasparri

(-) Władysław Skrzyński

(-) Stanisław Grabski

Załącznik "A"

Uposażenia przyznane Kościołowi katolickiemu przez Państwo Polskie zgodnie z art. XXIV niniejszego Konkordatu obliczane będą w następujący sposób:

I. Uposażenie duchowieństwa:

Uposażenie miesięczne według bieżącej mnożnej dla urzędników państwowych.

1. Kardynałowie - 2500 punktów oraz 800 zł na utrzymanie kapelanów, powozów etc.

2. Arcybiskupi - 2000 punktów oraz 600 zł na utrzymanie kapelanów, powozów etc.

3. Biskupi diecezjalni - 1700 punktów oraz 600 zł na utrzymanie kapelanów, powozów etc.

4. Biskupi pomocniczy - 1250 punktów.
 5. Członkowie kapituł - 600 punktów.
 6. Proboszczowie - 270 punktów.
 7. Rektorowie kościołów filialnych, wikariusze i urzędnicy konsystorscy - 200 punktów.
 8. Zakonnicy kongregacji, pobierający uposażenie od Państwa - 125 punktów.
 9. Profesorowie seminariów - 600 punktów.
 10. Uczniowie seminariów - 125 punktów.
 11. Audytor Trybunału Świętej Roty (uposażenie profesorów zwyczajnych na uniwersytetach).
 12. Sekretarz Audytora - 600 punktów.
 13. Nauczyciel Instytutów Teologicznych, mający prawa profesorów gimnazjalnych (uposażenie nauczycieli szkół średnich).
- II. Uposażenie emerytalne roczne: 383 413 zł.
1. Pensje emerytalne duchowieństwa - 254 117 zł
 2. Pensje emerytalne wdów i sierot po duchownych greckokatolickich - 129 296 zł.
- III. Uposażenie roczne chórów katedralnych i niższych urzędników kościelnych: 63 298 zł.
- IV. Koszta roczne administracji kościelnej - 750 940 zł.
1. Wizytacje pasterskie Biskupów - 340 000 zł.
 2. Konsystorze biskupie - 66 000 zł.
 3. Prowadzenie ksiąg parafialnych - 197 940 zł.
 4. Wydatki na pocztę - 147 000 zł.
- V. Zapomoga roczna dla zakładów kościelnych - 20 900 zł.
- VI. Roczny fundusz budowlany - 1016 000 zł.
- VII. Inne wydatki roczne - 45 500 zł.

Uposażenia powyższe będą przyznawane przez Ministra Skarbu każdej diecezji oddzielnie, w sumach ryczałtowych, ustalonych według poszczególnych budżetów, które przedstawiać będą właściwi Ordynariusze. Przy rozdziale pomiędzy diecezje całości uposażenia, przyznawanego przez Państwo proboszczom brany będzie w rachubę dochód z ziem posiadanych przez beneficja proboszczowskie. W razie potrzeby i o ile położenie finansowe Państwa na to pozwoli, uposażenia powyższe zostaną powiększone dostatecznie, aby zapewnić stosowny byt materialny proboszczom oraz innym członkom duchowieństwa, a to na zasadzie specjalnej umowy dotyczącej tak zwanych iura stolae.

Rozdział uposażeń, wyliczonych powyżej, powierzony będzie w każdej diecezji Ordynariuszowi, który po wejściu w moc niniejszego Konkordatu złoży przysięgę wierności, przewidzianą w art. XII.

(-)Piotr Kardynał Gasparri

(-)Władysław Skrzyński

(-)Stanisław Grabski.

Zaznajomiwszy się z powyższym Konkordatem, uznaliśmy go i uznajemy za słuszny, zarówno w całości, jak i każde z zawartych w nim postanowień, i oświadczamy, że jest przyjęty, ratyfikowany i zatwierdzony i przyrzekamy, że będzie niezmiennie zachowywany. Na dowód czego wydaliśmy akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej.

Warszawa, dnia 30 maja 1925 roku.

(-)S. Wojciechowski Prezydent Rzeczypospolitej

(-)S. Grabski Prezes Rady Ministrów

(-)A. Skrzyński Minister Spraw Zagranicznych

(Dz. U. z 1925 r., nr 72, poz. 501 i poz. 502)

(<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/konpol.htm>)

**KONKORDÁT MEZI APOŠTOLSKÝM
STOLCEM A PORTUGALSKOU REPUB-
LIKOU 2004**

**CONCORDATA ENTRE
A SANTA SÉ E A
REPÚBLICA PORTUGUESA
2004**

Concordat between the Holy See and the Portuguese Republic from 2004

Konkordat zwischen dem Heiligen Stuhl und der Republik Portugal 2004

Il Concordato fra la Santa Sede e la Repubblica portuguesa dal 2004

**Apoštolský stolec a Portugalská
republika,**

uznávajíce že Katolická církev a Stát jsou, každý podle vlastního uspořádání, autonomní a nezávislí;

majíce na paměti hluboké historické vztahy mezi Katolickou církví a Portugalskem a přihlížeje k vzájemné odpovědnosti, jež je spojuje na poli náboženské svobody, služby rozvoji obecného blaha a závazku vytvářet společnost, která podporuje důstojnost člověka, spravedlnost a mír,

uznávajíce, že Konkordát ze dne 7. května 1940 uzavřený mezi Portugalskou republikou a Apoštolským stolcem a jeho aplikace přispěly ve významné míře k překonání historických nástrah a k upevnění aktivity Katolické církve v Portugalsku ve prospěch věřících a celé portugalské společnosti

přihlízejíce k nutnosti obnovy v důsledku hlubokých změn, k nimž došlo v rovině národní i mezinárodní, zvláště s ohledem na ustanovení portugalského právního řádu, novou demokratickou Ústavu, otevření se normám komunitárního práva a současného mezinárodního práva a s ohledem na Církev a vývoj jejích vztahů k politickému společenství

shodly se na uzavření tohoto Konkordátu v následující podobě:

Článek 1

1. Portugalská republika a Apoštolský Stolec deklarují závazek Státu a Katolické církve ke spolupráci k rozvoji lidské důstojnosti, spravedlnosti a míru.

A Santa Sé e a República Portuguesa, afirmando que a Igreja Católica e o Estado são, cada um na própria ordem, autónomos e independentes;

considerando as profundas relações históricas entre a Igreja Católica e Portugal e tendo em vista as mútuas responsabilidades que os vinculam, no âmbito da liberdade religiosa, ao serviço em prol do bem comum e. ao empenho na construção de uma sociedade que promova a dignidade da pessoa humana, a justiça e a paz;

reconhecendo que a Concordata de 7 de Maio de 1940, celebrada entre a República Portuguesa e a Santa Sé, e a sua aplicação contribuíram de maneira relevante para reforçar os seus laços históricos e para consolidar a actividade da Igreja Católica em Portugal em benefício dos seus fiéis e da comunidade portuguesa em geral;

entendendo que se toma necessária uma actualização em virtude das profundas transformações ocorridas nos planos nacional e internacional: de modo particular, pelo que se refere ao ordenamento jurídico português, a nova Constituição democrática, aberta a normas do direito comunitário e do direito internacional contemporâneo, e, no âmbito da Igreja, a evolução das suas relações com a comunidade política;

acordam em celebrar a presente Concordata, nos termos seguintes:

Artigo 1

1. A República Portuguesa e a Santa Sé declaram o empenho do Estado e da Igreja Católica na cooperação para a promoção da dignidade da pessoa humana, da justiça e da paz.

2. Portugalská republika uznává právní subjektivitu Katolické církve

3. Vztahy mezi Portugalskou republikou a Apoštolským stolicem jsou zajištěny na úrovni Apoštolského nuncia u Portugalské republiky a Velvyslance Portugalska u Apoštolského stolce.

Článek 2

1. Portugalská republika uznává právo Katolické církve vykonávat její apoštolské poslání a zaručuje veřejný a volný výkon jejích aktivit při výkonu kultu, výuce a službě, jakož i jurisdikci ve věcech náboženských.

2. Apoštolský stolec může vydávat a svobodně zveřejňovat jakoukoli normu, ustanovení nebo listinu týkající se činnosti Církve a bez překážek udržovat kontakt s biskupy, duchovenstvem a věřícími, což platí rovněž pro ně ve vztahu k Apoštolskému stolci.

3. Biskupové a další církevní autority se těší téže svobodě ve vztahu k duchovenstvu a věřícím.

4. Katolické církvi, jejím věřícím a právníckým osobám, které jsou vytvořeny podle kanonického práva, je přiznána náboženská svoboda v otázkách svědomí, kultu, shromažďování, sdružování, veřejného vyznávání, výuky a charitativní činnosti.

Článek 3

1. Portugalská republika uznává neděle za sváteční dny.

2. Další katolické svátky jako dny sváteční jsou stanoveny v dohodě podle čl. 28.

3. Portugalská republika bude dohlížet na zajištění možnosti katolíkům, aby v souladu s portugalskými zákony mohli dostát svým náboženským povinnostem ve sváteční dny.

Článek 4

Spolupráce uvedená v čl. 1 odst. 1 může zahrnovat činnosti vykonávané v rámci mezinárodních organizací, jejichž členem je Apoštolský Stolec nebo Portugalská

2. A República Portuguesa reconhece a personalidade jurídica da Igreja Católica.

3. As relações entre a República Portuguesa e a Santa Sé são asseguradas mediante um Núncio Apostólico junto da República Portuguesa e um Embaixador de Portugal junto da Santa Sé.

Artigo 2

1. A República Portuguesa reconhece à Igreja Católica o direito de exercer a sua missão apostólica e garante o exercício público e livre das suas actividades, nomeadamente as de culto, magistério e ministério, bem como a jurisdição em matéria eclesial.

2. A Santa Sé pode aprovar e publicar livremente qualquer norma, disposição ou documento relativo à actividade da Igreja e comunicar sem impedimento com os bispos, o clero e os fiéis, tal como estes o podem com a Santa Sé.

3. Os bispos e as outras autoridades eclesialísticas gozam da mesma liberdade em relação ao clero e aos fiéis.

4. É reconhecida à Igreja Católica, aos seus fiéis e às pessoas jurídicas que se constituam nos termos do direito canónico a liberdade religiosa, nomeadamente nos domínios da consciência, culto, reunião, associação, expressão pública, ensino e acção caritativa.

Artigo 3

1. A República Portuguesa reconhece como dias festivos os Domingos.

2. Os outros dias reconhecidos como festivos católicos são definidos por acordo nos termos do artigo 28.

3. A República Portuguesa providenciará no sentido de possibilitar aos católicos, no termos da lei portuguesa, o cumprimento dos deveres religiosos nos dias festivos.

Artigo 4

A cooperação referida no nº 1 do artigo 1 pode abranger actividades exercidas no âmbito de organizações internacionais em que Santa Sé e a República Por-

republika, v souladu se zásadami mezinárodního práva, další společnou činnost - dvojstrannou či vícestrannou, zejména v oblasti zemí užívajících portugalskou jako oficiální jazyk.

Článek 5

Duchovní osoby nemohou být vyslýchány justičními osobami nebo jinou autoritou ohledně skutků a věcí, o nichž se dozvěděli z důvodů své služby.

Článek 6

Duchovní osoby nemají povinnost přijmou funkci porotce, člena tribunálu ani jinou činnost takové povahy, které jsou podle kanonického práva považovány za neslučitelné s duchovním stavem.

Článek 7

Portugalská republika zajistí v rámci portugalského práva nutné prostředky k ochraně kultovních míst a duchovních osob při výkonu jejich služby, jakož i k zabránění neoprávněného užívání katolických činností a prostředků.

Článek 8

Portugalská republika uznává právní subjektivitu Portugalské biskupské konference ve smyslu statutů schválených Apoštolským stolcem.

Článek 9

1. Katolická církev může svobodně vytvářet, měnit nebo rušit - v mezích daných kanonickým právem - diecéze, farnosti a jiné územní církevní osoby (jurisdikce).
2. Portugalská republika uznává právní subjektivitu diecézí, farností a dalších územních církevních osob, pokud konstitutivní akt kanonické právní subjektivity je oznámen příslušnému státnímu orgánu.
3. Akty, jimiž se mění nebo zanikají diecéze, farnosti a jiné územní církevní osoby, splňující podmínky předchozího odstavce, budou oznámeny příslušnému státnímu orgánu.
4. Jmenování a odvolání biskupů je ve

tuguesa sejam partes ou, sem prejuízo do respeito pelo direito internacional, outras acções conjuntas, bilaterais ou multilaterais, em particular no espaço dos Países de língua oficial portuguesa.

Artigo 5

Os eclesiásticos não podem ser perguntados pelos magistrados ou outras autoridades sobre factos e coisas de que tenham tido conhecimento por motivo do seu ministério.

Artigo 6

Os eclesiásticos não têm a obrigação de assumir os cargos de jurados, membros de tribunais e outros da mesma natureza, considerados pelo direito canónico como incompatíveis com o estado eclesiástico.

Artigo 7

A República Portuguesa assegura nos termos do direito português, as medidas necessárias à protecção dos lugares de culto e dos eclesiásticos no exercício do seu ministério e bem assim para evitar o uso ilegítimo de práticas ou meios católicos.

Artigo 8

A República Portuguesa reconhece a personalidade jurídica da Conferência Episcopal Portuguesa, nos termos definidos pelos estatutos aprovados pela Santa Sé.

Artigo 9

1. A Igreja Católica pode livremente criar, modificar ou extinguir, nos termos do direito canónico, dioceses, paróquias e outras jurisdições eclesiásticas.
2. A República Portuguesa reconhece a personalidade jurídica das dioceses, paróquias e outras jurisdições eclesiásticas, desde que o acto constitutivo da sua personalidade jurídica canónica seja notificado ao órgão competente do Estado.
3. Os actos de modificação ou extinção das dioceses, paróquias e outras jurisdições eclesiásticas, reconhecidas nos termos do número anterior, serão notificados ao órgão competente do Estado.

výlučně pravomoci Apoštolského stolce, který o nich informuje Portugalskou republiku.

5. Apoštolský stolec prohlašuje, že žádná část územní Portugalské republiky nebude záviset na biskupovi, jehož sídlo by bylo podřízeno cizí suverenitě.

Článek 10

1. Katolická církev v Portugalsku se může organizovat svobodně v souladu s normami kanonického práva a vytvářet, měnit či rušit kanonické právnické osoby, kterým Stát přiznává civilní právní subjektivitu.

2. Stát uznává právní subjektivitu osob uvedených v článcích 1, 8 a 9, jakož i ostatních kanonických právnických osob včetně institutů zasvěceného života a společností apoštolského života, které byly vytvořeny podle kanonického práva a zřízeny nebo schváleny kompetentní autoritou prostřednictvím diecézního biskupa místa, kde mají své sídlo, nebo jeho legitimním zástupcem do dne účinnosti tohoto Konkordátu.

3. Civilní právní subjektivita kanonických právnických osob, s výjimkou osob uvedených v článcích 1, 8 a 9, pokud vznikly nebo byly oznámeny do účinnosti tohoto Konkordátu, se uznává zápisem do příslušného rejstříku vedeného Státem podle autentické listiny vydané příslušnou církevní autoritou, ve které se stanoví její zřízení, cíl, označení, orgány, jimiž jedná, a příslušné pravomoci.

Článek 11

1. Kanonické právnické osoby uznané ve smyslu článků 1, 8, 9 a 10 se řídí kanonickým právem a právem portugalským, uplatňovaným příslušnými autoritami, a těší se též civilní právní subjektivitě jakou portugalské právo přiznává kolektivním osobám stejné povahy.

2. Kanonické či statutární omezení právní subjektivity kanonických

4. A nomeação e remoção dos bispos são da exclusiva competência da Santa Sé, que delas informa a República portuguesa.

5. A Santa Sé declara que nenhuma parte do território da República Portuguesa dependerá de um Bispo cuja sede esteja fixada em território sujeito a soberania estrangeira.

Artigo 10

1. A Igreja Católica em Portugal pode organizar-se livremente de harmonia com as normas do direito canónico e constituir, modificar e extinguir pessoas jurídicas canónicas a que o Estado reconhece personalidade jurídica civil.

2. O Estado reconhece a personalidade das pessoas jurídicas referidas nos artigos 1, 8 e 9 nos respectivos termos, bem como a das restantes pessoas jurídicas canónicas, incluindo os institutos de vida consagrada e as sociedades de vida apostólica canonicamente erectos, que hajam sido constituídas e participadas à autoridade competente pelo bispo da diocese onde tenham a sua sede, ou pelo seu legítimo representante, até à data da entrada em vigor da presente Concordata.

3. A personalidade jurídica civil das pessoas jurídicas canónicas, com excepção das referidas nos artigos 1, 8 e 9, quando se constituírem ou forem comunicadas após a entrada em vigor da presente Concordata, é reconhecida através da inscrição em registo próprio do Estado em virtude de documento autêntico emitido pela autoridade eclesiástica competente de onde conste a sua erecção, fins, identificação, órgãos representativos e respectivas competências.

Artigo 11

1. As pessoas jurídicas canónicas reconhecidas nos termos dos artigos 1, 8, 9 e 10 regem-se pelo direito canónico e pelo direito português, aplicados pelas respectivas autoridades, e têm a mesma capacidade civil que o direito português atribui às pessoas colectivas de idêntica natureza.

2. As limitações canónicas ou estatutári-

právnických osob lze vůči třetím osobám v dobré víře namítat pouze pokud vyplývá z Kodexu kanonického práva nebo jiných norem, které byly podle předpisů kanonického práva zveřejněny, a v případě subjektů uvedených v čl. 10 odst. 3 ohledně údajů tam uvedených z rejstříku kanonických právnických osob.

Článek 12

Kanonické právní osoby, uznané podle čl. 10, které krom náboženských cílů sledují i účel asistenční nebo charitativní, vykonávají příslušné aktivity v souladu s právním režimem stanoveným portugalským právem a těší se právům a oprávněním přiznaným kolektivním soukromým osobám s účely téže povahy.

Článek 13

1. Portugalský stát uznává civilní účinky sňatků uzavřených v souladu s kanonickými předpisy, pokud příslušný oddací list je zapsán do příslušných matričních knih.

2. Ohlášky se uskutečňují nejen v příslušných farních kostelech, ale rovněž v příslušných odděleních matričních úřadů.

3. Uzavřít manželství v nebezpečí smrti, porodu nebo při výslovném dovolení vlastního ordináře pro závažný důvod spočívající ve veřejném pořádku, je dovoleno nezávisle na předchozím řízení o ohláškách.

4. Farář zašle úplný oddací list do tří dnů na příslušné oddělení matričního úřadu, aby byl zapsán. Zápis musí být proveden ve lhůtě dvou dnů a sdělen příslušným funkcionářem faráři nejpozději následujícího dne poté, co byl učiněn, s uvedením data.

5. Povinnosti podle odst. 4, jejichž porušení zavdává odpovědnost podle portugalského i kanonického práva, není dotčeno právo stran žádat provedení zápisu, pokud doručí úplný oddací list.

as à capacidade das pessoas jurídicas canónicas só são oponíveis a terceiros de boa fé desde que constem do Código de Direito Canónico ou de outras normas, publicadas nos termos do direito canónico, e, no caso das entidades a que se refere o nº 3 do artigo 10 e quanto às matérias aí mencionadas, do registo das pessoas jurídicas canónicas.

Artigo 12

As pessoas jurídicas canónicas, reconhecidas nos termos do artigo 10, que, além de fins religiosos, prossigam fins de assistência e solidariedade, desenvolvem a respectiva actividade de acordo com o regime jurídico instituído pelo direito português e gozam dos direitos e benefícios atribuídos às pessoas colectivas privadas com fins da mesma natureza.

Artigo 13

1. O Estado português reconhece efeitos civis aos casamentos celebrados em conformidade com as leis canónicas, desde que o respectivo assento de casamento seja transcrito para os competentes livros do registo civil.

2. As publicações do casamento fazem-se, não só nas respectivas igrejas paroquiais, mas também nas competentes repartições do registo civil.

3. Os casamentos in articulo mortis, em iminência de parto, ou cuja imediata celebração seja expressamente autorizada pelo ordinário próprio por grave motivo de ordem moral, podem ser contraídos independentemente do processo preliminar das publicações.

4. O pároco envia dentro de três dias cópia integral do assento do casamento à repartição competente do registo civil para ser aí transcrita; a transcrição deve ser feita no prazo de dois dias e comunicada pelo funcionário respectivo ao pároco até ao dia imediato àquele em que foi feita, com indicação da data.

5. Sem prejuízo das obrigações referidas no nº 4, cujo incumprimento sujeita o respectivo responsável à efectivação das formas de responsabilidade previstas no direito português e no direito canónico, as partes podem solicitar a referida

transcrição, mediante a apresentação da cópia integral da acta do casamento.

Článek 14

1. Uzavření manželství má veškeré civilněprávní účinky od okamžiku uzavření, pokud bylo zapsáno do sedmi dnů. V opačném případě je působí vůči třetím osobám od okamžiku jeho zápisu.

2. Zápisu nebrání, pokud jeden nebo oba manželé zemřeli.

Článek 15

1. Uzavřením manželství kanonickým způsobem manželé přijímají před tváří Církve povinnost podrobit se kanonickým normám, jež ho upravují, zejména pak respektovat jeho základní náležitosti.

2. Apoštolský stolec opětovně potvrzuje učení Katolické církve o nerozlučitelnosti manželského pouta, připomíná manželům, jež uzavřeli kanonické manželství, důležitou povinnost, která jim ukládá nevyužít možnosti civilního práva žádat o rozvod.

Článek 16

1. Rozhodnutí o neplatnosti a papežská dispens od uzavřeného ale nekonzumovaného manželství přijatá příslušnou církevní autoritou, potvrzená církevním orgánem vykonávajícím vyšší dozor, mají civilní účinky poté, co na žádost kterékoli ze stran jsou ověřeny a potvrzeny ve smyslu portugalského práva příslušným soudem Státu.

2. Za tím účelem příslušný soud ověří,

a) zda jsou autentická

b) zda byla vydána příslušným soudem

c) zda byl dodržen princip kontraktornosti a rovnosti a

d) zda jejich výrokem nejsou dotčeny principy mezinárodního veřejného pořádku Portugalského státu.

Článek 17

1. Portugalská republika ga-

Artigo 14

1. O casamento produz todos os efeitos civis desde a data da celebração, se a transcrição for feita no prazo de sete dias. Não o sendo, só produz efeitos relativamente a terceiros, a contar da data da transcrição.

2. Não obsta à transcrição a morte de um ou de ambos os cônjuges.

Artigo 15

1. Celebrando o casamento canónico os cônjuges assumem por esse mesmo facto, perante a Igreja, a obrigação de se aterem às normas canónicas que o regulam e, em particular, de respeitarem as suas propriedades essenciais.

2. A Santa Sé, reafirmando a doutrina da Igreja Católica sobre a indissolubilidade do vínculo matrimonial, recorda aos cônjuges que contraírem o matrimónio canónico o grave dever que lhes incumbe de se não valerem da faculdade civil de requerer o divórcio.

Artigo 16

1. As decisões relativas à nulidade e à dispensa pontifícia do casamento rato e não consumado pelas autoridades eclesíásticas competentes, verificadas pelo órgão eclesíástico de controlo superior, produzem efeitos civis, a requerimento de qualquer das partes, após revisão e confirmação, nos termos do direito português, pelo competente tribunal do Estado.

2. Para o efeito, o tribunal competente verifica:

a) Se são autênticas;

b) Se dimanam do tribunal competente;

c) Se foram respeitados os princípios do contraditório e da igualdade; e

d) Se nos resultados não ofendem os princípios da ordem pública internacional do Estado Português.

Artigo 17

1. A República Portuguesa garante o

rantuje svobodný výkon náboženské svobody prostřednictvím náboženské asistence členům ozbrojených a bezpečnostních sil, pokud ji požadují, jakož i slavením příslušných obřadů.

2. Katolická církev zajistí ve smyslu kanonického práva a prostřednictvím církevní jurisdikce vojenského ordináře náboženskou asistenci členům ozbrojených a bezpečnostních sil, kteří ji žádají.

3. Příslušný státní orgán a příslušná církevní autorita mohou dohodou určit způsoby výkonu a organizaci náboženské asistence v případech uvedených v předchozích odstavcích.

4. Duchovní osoby mohou vykonat povinnost vojenské služby v podobě náboženské asistence v ozbrojených nebo bezpečnostních silách, aniž by tím bylo dotčeno jejich právo výhrady svědomí.

Článek 18

Portugalská republika garantuje Katolické církvi svobodný výkon duchovenské péče vůči osobám, které z důvodu pobytu v zařízeních pečujících o zdraví, péči, výchovu a podobné činnosti, nebo zadržení ve vězeňských a obdobných zařízeních nemohou v běžných podmínkách vykonávat svou náboženskou svobodu a požádají o to.

Článek 19

1. Portugalská republika v rámci náboženské svobody a povinnosti Státu spolupracovat s rodiči na výchově dětí, zajistí v mezích portugalského práva nezbytné podmínky pro výuku katolického náboženství a morálky ve veřejných školách nikoli vyššího stupně, bez jakékoli formy diskriminace.

2. Četnost výuky katolického náboženství a morálky ve veřejných školách nikoli vyššího stupně je závislá na prohlášení zájemce, těší-li se právní způsobilosti k takovému úkonu, rodičů nebo svého zákonného zástupce.

3. V žádném případě katolické náboženství a morálku nemůže vyučovat ten,

livre exercício da liberdade religiosa através da assistência religiosa católica aos membros das forças armadas e de segurança que a solicitarem, e bem assim através da prática dos respectivos actos de culto.

2. A Igreja Católica assegura, nos termos do direito canónico e através da jurisdição eclesiástica de um ordinário castrense, a assistência religiosa aos membros das forças armadas e de segurança que a solicitarem.

3. O órgão competente do Estado e a autoridade eclesiástica competente podem estabelecer, mediante acordo, as formas de exercício e organização da assistência religiosa nos casos referidos nos números anteriores.

4. Os eclesiásticos podem cumprir as suas obrigações militares sob a forma de assistência religiosa católica às forças armadas e de segurança, sem prejuízo do direito de objecção de consciência.

Artigo 18

A República Portuguesa garante à Igreja Católica o livre exercício da assistência religiosa católica às pessoas que, por motivo de internamento em estabelecimento de saúde, de assistência, de educação ou similar, ou detenção em estabelecimento prisional ou similar, estejam impedidas de exercer, em condições normais, o direito de liberdade religiosa e assim o solicitarem.

Artigo 19

1. A República Portuguesa, no âmbito da liberdade religiosa e do dever de o Estado cooperar com os pais na educação dos filhos, garante as condições necessárias para assegurar, nos termos do direito português, o ensino da religião e moral católicas nos estabelecimentos de ensino público não superior, sem qualquer forma de discriminação.

2. A frequência do ensino da religião e moral católicas nos estabelecimentos de ensino público não superior depende de declaração do interessado, quando para tanto tenha capacidade legal, dos pais ou do seu representante legal.

3. Em nenhum caso o ensino da religião e moral católicas pode ser ministrado

kdo není považován za vhodného církevní autoritou, který potvrdí vhodnost ve smyslu portugalského a kanonického práva.

4. Vyučující katolického náboženství a morálky jsou jmenováni nebo přijati, přeloženi či vyloučeni z učitelské služby opatřením Státu v dohodě s příslušnou církevní autoritou.

5. Je ve výlučné pravomoci církevní autority určit obsah výuky katolického náboženství a morálky, v souladu s obecnými směry portugalského vzdělávacího systému.

Článek 20

1. Portugalská republika uznává právo Katolické církve vytvářet semináře a další zařízení náboženské formace a kultury.

2. Vnitřní chod těchto zařízení nebude předmětem zdanění ze strany Státu-

3. Uznání civilních účinků absolutorí, stupňů a titulů získaných v zařízeních náboženské formace a vzdělávání jsou regulovány portugalským právem, bez jakékoli diskriminace ve vztahu k stupňům téže povahy.

Článek 21

1. Portugalská republika zajistí Katolické církvi a kanonickým právnickým osobám uznaným ve smyslu čl. 8 a 10 v rámci svobody výuky právo zakládat a řídit školy všech stupňů výuky a formace, v souladu s portugalským právem, aniž by byly podrobeny jakékoli formě diskriminace.

2. Stupně, tituly a diplomy vydané školami podle předchozího odstavce, se za podmínek stanovených portugalským právem uznávají pro školy obdobné povahy a stupně.

3. Portugalská katolická univerzita, založená Apoštolským stolcem 13. října 1967 a uznaná Portugalským státem 15. června 1971, vykonává svou činnost v souladu s portugalským právem a ve smyslu předchozích dvou odstavců, s respektem její

por quem não seja considerado idóneo pela autoridade eclesiástica competente, a qual certifica a referida idoneidade nos termos previstos pelo direito português e pelo direito canónico.

4. Os professores de religião e moral católicas são nomeados ou contratados, transferidos e excluídos do exercício da docência da disciplina pelo Estado de acordo com a autoridade eclesiástica competente.

5. É da competência exclusiva da autoridade eclesiástica a definição do conteúdo do ensino da religião e moral católicas, em conformidade com as orientações gerais do sistema de ensino português.

Artigo 20

1. A República Portuguesa reconhece à Igreja Católica o direito de constituir seminários e outros estabelecimentos de formação e cultura eclesiástica.

2. O regime interno dos estabelecimentos de formação e cultura eclesiástica não está sujeito a fiscalização do Estado.

3. O reconhecimento dos efeitos civis dos estudos, graus e títulos obtidos nos estabelecimentos de formação e cultura eclesiástica é regulado pelo direito português, sem qualquer forma de discriminação relativamente a estudos de idêntica natureza.

Artigo 21

1. A República Portuguesa garante à Igreja Católica e às pessoas jurídicas canónicas reconhecidas nos termos dos artigos 8 a 10, no âmbito da liberdade de ensino, o direito de estabelecerem e orientarem escolas em todos os níveis de ensino e formação, de acordo com o direito português, sem estarem sujeitas a qualquer forma de discriminação.

2. Os graus, títulos e diplomas obtidos nas escolas referidas no número anterior são reconhecidos nos termos estabelecidos pelo direito português para escolas semelhantes na natureza e na qualidade.

3. A Universidade Católica Portuguesa, erecta pela Santa Sé em 13 de Outubro de 1967 e reconhecida pelo Estado português em 15 de Julho de 1971, desen-

institucionální výjimečnosti.

Článek 22

1. Nemovitosti, které ve smyslu čl. VI Konkordátu ze dne 16. května 1940 byly považovány za "národní památky" nebo "veřejného zájmu" zůstávají s neustálou péčí k užívání Církvi. Státu se stará o jejich zachování, opravy a restaurace v souladu s plánem stanoveným v dohodě s příslušnou církevní autoritou tak, aby nenarušily náboženskou užívání. Církev určí vnitřní režim chodu, v němž jsou zohledněny návštěvní hodiny a do nějž může zasáhnout funkcionář určený státem.

2. Kultovní předměty, jež se nachází ve muzeích Státu či jiných veřejných subjektů budou vždy postoupeny k náboženským obřadům v chrámech, jimž patří, jestliže se tento nachází ve stejném místě, kde jsou předměty střeženy. Takové postoupení se děje na žádost příslušné církevní autority, která dohlíží s péčí řádného schovatele na postoupené předměty.

3. V ostatních případech je možno z důvodů hodných zřetele na základě dohody mezi oprávněnými osobami Státu a Církve dočasně kultovní předměty postoupit k užití v místě původu či na jiném vhodném místě.

Článek 23

1. Portugalská republika a Katolická církev deklarují svůj závazek k záchraně, zhodnocení a využití věcí, movitých i nemovitých, ve vlastnictví Katolické církve nebo uznaných kanonických právnických osob, které tvoří portugalské kulturní dědictví.

2. Portugalská republika uznává, že vlastní účel církevního majetku musí být chráněn portugalským právem, bez újmy k nutnosti uspokojit další účely vyplývající z kulturní povahy, respektující kooperaci

volve a sua actividade de acordo com o direito português, nos termos dos números anteriores, com respeito pela sua especificidade institucional.

Artigo 22

1. Os imóveis que, nos termos do artigo VI da Concordata de 7 de Maio de 1940, estavam ou tenham sido classificados como "monumentos nacionais" ou como de "interesse público" continuam com afectação permanente ao serviço da Igreja. Ao Estado cabe a sua conservação, reparação e restauro de harmonia com plano estabelecido de acordo com a autoridade eclesiástica, para evitar perturbações no serviço religioso; à Igreja incumbe a sua guarda e regime interno, designadamente no que respeita ao horário de visitas, na direcção das quais poderá intervir um funcionário nomeado pelo Estado.

2. Os objectos destinados ao culto que se encontrem em algum museu do Estado ou de outras entidades públicas são sempre cedidos para as cerimónias religiosas no templo a que pertenciam, quando este se ache na mesma localidade onde os ditos objectos são guardados. Tal cedência faz-se a requisição da competente autoridade eclesiástica, que vela pela guarda dos objectos cedidos, sob a responsabilidade de fiel depositário.

3. Em outros casos e por motivos justificados, os responsáveis do Estado e da Igreja podem acordar em ceder temporariamente objectos religiosos para serem usados no respectivo local de origem ou em outro local apropriado.

Artigo 23

1. A República Portuguesa e a Igreja Católica declaram o seu empenho na salvaguarda, valorização e fruição dos bens, móveis e imóveis, de propriedade da Igreja Católica ou de pessoas jurídicas canónicas reconhecidas, que integram o património cultural português.

2. A República Portuguesa reconhece que a finalidade própria dos bens eclesásticos deve ser salvaguardada pelo direito português, sem prejuízo da necessidade de a conciliar com outras finalidades decorrentes da sua natureza cultu-

princip.

3. Příslušné autority Portugalské republiky a Katolické církve se shodují na vytvoření Dvojstranné komise pro rozvoj spolupráce ohledně církevního majetku, který tvoří portugalské kulturní dědictví.

4. Komise uvedená v předchozím článku má za cíl umožnit záchranu, zhodnocení a využití církevního majetku, zejména za pomoci Státu a dalších veřejných subjektů úkony nezbytné k identifikaci, zachování, zajištění, obnově a fungování, bez jakékoli diskriminace vůči obdobným předmětům. Je-li to potřebné, přísluší jí zajistit uzavření dohod podle čl. 28.

Článek 24

1. Žádný chrám, stavba, příslušenství nebo předmět určený ke katolickému kultu nesmí být zničen, zabrán, převezen, podroben činností nebo určen Státem či jinými veřejnými subjekty k odlišnému účelu jinak než z důvodu naléhavého veřejného zájmu a po předchozí dohodě s příslušnou církevní autoritou.

2. V případech zabránění nebo vyvlastnění z důvodu veřejného zájmu bude vždy konzultována příslušná církevní autorita, a to i ohledně výše odškodnění. V každém případě nebude proveden žádný úkon převlastnění nebo užití k nenáboženským účelům aniž by vyvlastněné majetky byly zbaveny svého náboženského charakteru.

3. Příslušná církevní autorita má právo na předchozí slyšení, pokud vznikne nutnost prací nebo když je zahájenou řízení o zahrnutí věci mezi kulturní památky.

Článek 25

1. Portugalská republika deklaruje svůj závazek k využití míst k náboženským účelům .

2. Nástroje územního plánování musí předvídat využití míst k náboženským účelům.

ral, com respeito pelo princípio da cooperação.

3. As autoridades competentes da República Portuguesa e as da Igreja Católica acordam em criar uma Comissão bilateral para o desenvolvimento da cooperação quanto a bens da Igreja que integrem o património cultural português.

4. A Comissão referida no número anterior tem por missão promover a salvaguarda, valorização e fruição dos bens da Igreja, nomeadamente através do apoio do Estado e de outras entidades públicas às acções necessárias para a identificação, conservação, segurança, restauro e funcionamento, sem qualquer forma de discriminação em relação a bens semelhantes, competendo-lhe ainda promover, quando adequado, a celebração de acordos nos termos do artigo 28.

Artigo 24

1. Nenhum templo, edifício, dependência ou objecto afecto ao culto católico pode ser demolido, ocupado, transportado, sujeito a obras ou destinado pelo Estado e entidades públicas a outro fim, a não ser mediante acordo prévio com a autoridade eclesiástica competente e por motivo de urgente necessidade pública.

2. Nos casos de requisição ou expropriação por utilidade pública, será sempre consultada a autoridade eclesiástica competente, mesmo sobre o quantitativo da indemnização. Em qualquer caso, não será praticado acto algum de apropriação ou utilização não religiosa sem que os bens expropriados sejam privados do seu carácter religioso.

3. A autoridade eclesiástica competente tem direito de audiência prévia, quando forem necessárias obras ou quando se iniciar o procedimento de inventariação ou classificação como bem cultural.

Artigo 25

1. A República Portuguesa declara o seu empenho na afectação de espaços a fins religiosos.

2. Os instrumentos de planeamento territorial deverão prever a afectação de espaços para fins religiosos.

3. Katolická církev a kanonické právnické osoby mají právo na předchozí slyšení ve smyslu portugalského práva před rozhodnutími týkajícími se určení míst k náboženským účelům v nástrojích územního plánování.

Článek 26

1. Apoštolský stolec, Portugalská biskupská konference, diecéze a ostatní církevní jurisdikce, jakož i další kanonické právnické osoby ustanovené příslušnou církevní autoritou k náboženským účelům nebudou od okamžiku uznání civilní subjektivity dle čl. 9 a 10 podrobeni žádné dani ohledně:

- a) plnění věřících k výkonu kultu a obřadů;
- b) darů k naplnění náboženských cílů
- c) výnosů veřejných sbírek k náboženským účelům
- d) bezplatné distribuce tiskovin s prohlášeními, oznámeními nebo náboženskými pokyny a jejich vyvěšování v kulturních místech .

2. Apoštolský stolec, Portugalská biskupská konference, diecéze a ostatní církevní jurisdikce, jakož i další kanonické právnické osoby ustanovené příslušnou církevní autoritou k náboženským účelům od okamžiku uznání civilní subjektivity dle čl. 9 a 10 jsou osvobozeny od jakéhokoli daně nebo poplatku obecného, regionálního nebo místního, ohledně:

- a) kulturních míst a dalších budov nebo jejich částí přímo určených k plnění náboženských cílů
- b) zařízení určená k přímé a výlučné podpoře činností náboženského charakteru
- c) seminářů a jakýchkoli jiných zařízení určených k církevní formaci nebo k výuce katolického náboženství
- d) příslušenství nebo připojených částí budov uvedených pod písmeny a/ až c/ užívaných zvláštními institucemi sociální solidarity
- e) zahrady a přístupná prostranství

3. A Igreja Católica e as pessoas jurídicas canónicas têm o direito de audiência prévia, que deve ser exercido nos termos do direito português, quanto às decisões relativas à afectação de espaços a fins religiosos em instrumentos de planeamento territorial.

Artigo 26

1. A Santa Sé, a Conferência Episcopal Portuguesa, as dioceses e demais jurisdições eclesíásticas, bem como outras pessoas jurídicas canónicas constituídas pelas competentes autoridades eclesíásticas para a prossecução de fins religiosos, desde que lhes tenha sido reconhecida personalidade civil nos termos dos artigos 9 e 10, não estão sujeitas a qualquer imposto sobre:

- a) As prestações dos crentes para o exercício do culto e ritos;
- b) Os donativos para a realização dos seus fins religiosos;
- c) O resultado das colectas públicas com fins religiosos;
- d) A distribuição gratuita de publicações com declarações, avisos ou instruções religiosas e sua afixação nos lugares de culto.

2. A Santa Sé, a Conferência Episcopal Portuguesa, as dioceses e demais jurisdições eclesíásticas, bem como outras pessoas jurídicas canónicas constituídas pelas competentes autoridades eclesíásticas para a prossecução de fins religiosos, às quais tenha sido reconhecida personalidade civil nos termos dos artigos 9 e 10, estão isentas de qualquer imposto ou contribuição geral, regional ou local, sobre:

- a) Os lugares de culto ou outros prédios ou parte deles directamente destinados à realização de fins religiosos;
- b) As instalações de apoio directo e exclusivo às actividades com fins religiosos;
- c) Os seminários ou quaisquer estabelecimentos destinados à formação eclesíástica ou ao ensino da religião católica;
- d) As dependências ou anexos dos prédios descritos nas alíneas a) a c) a uso de instituições particulares de solidarie-

budov uvedených pod písm. a/ až d/,
pokud nejsou určeny k výdělečným účelům

f) movité věci náboženského charakteru, jež tvoří součásti nemovitostí uvedených v předchozích bodech nebo které tvoří jejich příslušenství.

3. Apoštolský stolec, Portugalská biskupská konference, diecéze a ostatní církevní jurisdikce, jakož i další kanonické právnické osoby ustanovené příslušnou církevní autoritou k náboženským účelům, od okamžiku uznání civilní subjektivity dle čl. 9 a 10, jsou osvobozeny od správních poplatků a všech daní spojených s převodem majetků jež se týkají:

a) úplatného nabytí nemovitostí k náboženským účelům

b) jakéhokoli bezplatného nabytí majetku k náboženským účelům

c) úkonů ustavení fundací, jakmile jsou zapsány do příslušného státního registru podle čl.10.

4. Církevní autorita odpovědná za finanční prostředky určené pro Katolickou církev ve smyslu následujícího článku je osvobozena od jakékoli daně z tohoto zdroje příjmů.

5. Kanonické právnické osoby uvedené v předchozím článku, pokud rovněž vyvíjejí aktivity s odlišnými než náboženskými cíly, jak je chápe portugalské právo, mezi jiným např. cíle sociální solidarity, výchovy a kultury, jakož i obchodní a výdělečné, jsou podrobeny daňovému režimu použitelnému na příslušnou aktivitu.

6. Portugalská republika zajistí, že dary učiněné ve prospěch kanonických právnických osob uvedených v předchozích odstavcích, kterým byla přiznána civilní právní subjektivita podle tohoto Konkordátu, způsobují daňové následky odvodu podle portugalského práva.

Článek 27

1. Portugalská biskupská konference

dade social;

e) Os jardins e logradouros dos prédios descritos nas alíneas a) a d) desde que não estejam destinados a fins lucrativos;

f) Os bens móveis de carácter religioso, integrados nos imóveis referidos nas alíneas anteriores ou que deles sejam acessórios.

3. A Santa Sé, a Conferência Episcopal Portuguesa, as dioceses e demais jurisdições eclesíásticas, bem como outras pessoas jurídicas canónicas constituídas pelas competentes autoridades eclesíásticas para a prossecução de fins religiosos, desde que lhes tenha sido reconhecida personalidade civil nos termos dos artigos 9 e 10, estão isentas do imposto de selo e de todos os impostos sobre a transmissão de bens que incidam sobre:

a) Aquisições onerosas de bens imóveis para fins religiosos;

b) Quaisquer aquisições a título gratuito de bens para fins religiosos;

c) Actos de instituição de fundações, uma vez inscritas no competente registo do Estado nos termos do artº 10.

4. A autoridade eclesíástica responsável pelas verbas que forem destinadas à Igreja Católica, nos termos do artigo seguinte, está isenta de qualquer imposto sobre essa fonte de rendimento.

5. As pessoas jurídicas canónicas, referidas nos números anteriores, quando também desenvolvam actividades com fins diversos dos religiosos, assim considerados pelo direito português, como, entre outros, os de solidariedade social, de educação e cultura, além dos comerciais e lucrativos, ficam sujeitas ao regime fiscal aplicável à respectiva actividade.

6. A República Portuguesa assegura que os donativos feitos às pessoas jurídicas canónicas, referidas nos números anteriores, às quais tenha sido reconhecida personalidade civil nos termos desta Concordata, produzem o efeito tributário de dedução à colecta, nos termos e limites do direito português.

Artigo 27

1. A Conferência Episcopal Portuguesa

může vykonávat právo zapojení Katolické církve do systému výběru daňových dokladů podle portugalského práva.

2. Zapojení Katolické církve do systému uvedeného v předchozím odstavci může být předmětem dohody mezi příslušnými orgány Republiky a příslušnými církevními autoritami.

Článek 28

Obsah tohoto Konkordátu může být rozvíjen dohodami uzavřenými mezi příslušnými autoritami Katolické církve a Portugalské republiky.

Článek 29

1. Apoštolský stolec a Portugalská republika se dohodly k naplnění tohoto Konkordátu a rozvoji principu spolupráce na zřízení Komise se rovným zastoupením.

2. Úkoly Komise podle předchozího odstavce je:

a) při pochybnostech o výkladu textu Konkordátu najít ve vzájemné shodě řešení

b) navrhnout jakýkoli další prostředek vedoucí k jeho řádnému uvedení do praxe.

Článek 30

Dokud nedojde k uzavření dohody předvídané v čl. 3, jsou následující katolické svátky uznány Portugalskou republikou za sváteční dny: Panny Marie, Matky Boží (1. ledna), Božího Těla, Nanebevzetí (15. srpna), Všech Svatých (1. listopadu), Neposkvrněného Početí (8. prosince), Narození Páně (25. prosince).

Článek 31

Zůstávají nedotčeny právní skutečnosti existující nebo vzniklé na základě Konkordátu ze 7. května 1940 a Misionářské Smlouvy.

Článek 32

1. Portugalská republika a Apoštolský stolec přistoupí k vypracování, revizi a zveřejnění doplňujících právních předpisů,

pode exercer o direito de incluir a Igreja Católica no sistema de percepção de receitas fiscais previsto no direito português.

2. A inclusão da Igreja Católica no sistema referido no número anterior pode ser objecto de acordo entre os competentes órgãos da República e as autoridades eclesias-ticas competentes.

Artigo 28

O conteúdo da presente Concordata pode ser desenvolvido por acordos celebrados entre as autoridades competentes da Igreja Católica e da República Portuguesa.

Artigo 29

1. A Santa Sé e a República Portuguesa concordam em instituir, no âmbito da presente Concordata e desenvolvimento do princípio da cooperação, uma Comissão paritária.

2. São atribuições da Comissão paritária prevista no número anterior:

a) Procurar, em caso de dúvidas na interpretação do texto da Concordata, uma solução de comum acordo;

b) Sugerir quaisquer outras medidas tendentes à sua boa execução.

Artigo 30

Enquanto não for celebrado o acordo previsto no artigo 3, são as seguintes as festividades católicas que a República Portuguesa reconhece como dias festivos: Ano Novo e Nossa Senhora, Mãe de Deus (1 de Janeiro), Corpo de Deus, Assunção (15 de Agosto). Todos os Santos (1 de Novembro), Imaculada Conceição (8 de Dezembro) e Natal (25 de Dezembro).

Artigo 31

Ficam ressalvadas as situações jurídicas existentes e constituídas ao abrigo da Concordata de 7 de Maio de 1940 e do Acordo Missionário.

Artigo 32

1. A República Portuguesa e a Santa Sé procederão à elaboração, revisão e publicação da legislação complementar

budou-li nutné.

2. Pro účely ustanovení předchozího odstavce Portugalská republika a Apoštolský stolec uskuteční vzájemná jednání.

Článek 33

Tento Konkordát vstoupí v platnost a nahradí Konkordát ze 7. května 1940 poté, co bude provedena jeho ratifikace.

Vyhotoven ve třech shodných vyhotoveních v jazyce portugalském a italském, v dobré víře všech 18. dne měsíce května roku 2004

Za Apoštolský stolec

Angelo kardinál Sodano

Státní sekretář

Za Portugalskou republiku

José Manuel Durão Barroso

Premiér Portugalska

eventualmente necessária.

2. Para os efeitos do disposto no número anterior, a República Portuguesa e a Santa Sé efectuarão consultas recíprocas.

Artigo 33

A presente Concordata entrará em vigor após a troca dos instrumentos de ratificação, substituindo a Concordata de 7 de Maio de 1940.

Assinada em três exemplares autênticos em língua portuguesa e em língua italiana, fazendo todos fé, aos 18 dias do mês de Maio do ano de 2004.

Pela Santa Sé

Angelo Cardinale Sodano

Secretário de Estado

Pela República Portuguesa

José Manuel Durão Barroso

Primeiro Ministro de Portugal

(<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/port-kon.htm>)

Autor: PhDr. Radomír Malý

Zdroj: NTA

Datum: 2004

Proč by měl křesťan hlasovat proti vstupu do EU

Vážení přátelé, dámy a pánové,

vítám Vás na cestě do ráje, kterým má být Evropská unie. Samozřejmě cítíte ironii v hlase. Ta je opodstatněná. To, co nám EU líčí, vypadá jako dokonalý ráj na zemi, což připomíná sliby komunistů. Za jejich éry jsme se dozvídali, že naše generace bude žít v komunistickém ráji, kde nebudou peníze, kde budou všichni dobrovolně pracovat a budou vědět, že pracovat je jejich povinností a budou si brát jen to, co potřebují atd. Když srovnáme tuto propagandu s tím, co se dnes omílá na téma EU, tak to budí tak je zde úplně podobný žargon. A člověk si musí říci bohudík za Církev, že nikdy neslibovala žádný ráj zde na zemi, ale až na věčnosti, protože ani Kristus Pán ho nesliboval zde, ale až v nebi. Jiná je situace u dnešních církevních představitelů, kteří se naopak připojují k lákání do EU a líčí nám, jak to bude krásné.

Existují však i některé rozumné hlasy, já jsem měl možnost číst pastýřský list polských biskupů. Ti v něm doslova píší: neříkáme věřícím, komu mají odevzdat svůj hlas, jestli se mají vyslovit pro nebo proti vstupu. Já si myslím, že tady toto konstatování je naprosto rozumné, pokud nemají biskupové odvahu říci přímo „nehlasujte pro vstup do Unie z důvodů morálních“, tak kdyby se alespoň vyjádřili tím způsobem jako v Polsku.

My si dnes probereme otázku proč by měl katolický křesťan hlasovat proti vstupu do EU a proč je EU pro mě jako pro věřícího katolíka nepřijatelná. Je to kvůli myšlence sjednocené Evropy? Ne. My zásadně nejsme proti myšlence evropské jednoty jako takové. My nemáme vůbec nic proti organizaci, která se nazývá Evropská unie, my kategoricky odmítáme současnou podobu EU. Té říkáme své kategorické NE. A abychom věděli zcela jasně a programově proč, tak je zapotřebí sáhnout hluboko do historie a prezentovat zde celou genezi tzv. evropské integrace, neboli myšlenky evropské jednoty a říci, jak se tato myšlenka hic et nunc liší diametrálně od dřívější.

Je přirozené, že v rámci jednoho kontinentu nějaký silný mocnější stát než ostatní se snaží ovládnout ty druhé. Tak tomu bylo i ve starověku, kdy Římská říše se pokusila o ovládnutí a do značné míry i úspěšně, prostoru Středozevního moře, potom pronikala dále do Evropy a ovládla území Francie, Británie a značnou část Střední Evropy. Ovšem sláva Římského impéria pominula a další pokus o integraci Evropských států a národů byl podniknut Franskou říší, která se stala nástupkyní Římské říše. Císař Karel Veliký se nechal jak známo roku 800 korunovat papežem Lvem III. za císaře Svaté říše Římské, která tak byla symbolicky obnovena a Franská říše se měla stát její dědičkou. Další pokus o evropskou integraci, alespoň v rozsahu Střední Evropy, byl učiněn za vlády císaře Oty I. a za doby otonské renezanace v 10. století.

Do této doby spadá i vláda našeho sv. Václava a tady si musím všimnout jednoho aspektu, který chybí dnes při sjednocovacích snahách. Václav se podrobil poplatku 500 hřiven stříbra a

120 volů, Jindřichovi Ptáčnickovi, jenže Jindřich Ptáčník nic víc nechtěl, než toto tributum pacis, jež bylo formou jakési lenní závislosti v rámci feudálního zřízení. Každý musel mít svého pána, každý musel být na někom závislý, jenže ta závislost měla dvě přesně vymezená právní kritéria. Václav sice platil, ale jinak byl naprostým suverénem ve svém státě. Jindřich Ptáčník nic jiného po něm nechtěl, než aby platil a aby v případě, kdyby došlo k vojenskému ohrožení Sv. říše Římské, český kníže vojensky pomohl. A zase na oplátku, kdyby Václav byl v ohrožení, tak německý panovník mu poskytne vojenskou pomoc. Toto nepochopil právě bratr sv. Václava a jeho vrah Boleslav, který se domníval, že se nějakým způsobem obejde bez této jednoty evropských národů a nakonec byl sám velmi rád, když mu císař Ota poskytl pomoc proti Maďarům.

Takto to tedy vypadalo ve středověku. Sv. říše Římská jazyka německého sestávala z konglomerátů jinak samostatných států, kde příslušný kurfiřt nebo kníže či král měl naprostou svrchovanost na svém území, i když se císařové snažili omezit moc českého panovníka, což byla normální politika, když moc českého vladaře byla příliš velká a mohla by je nějakým způsobem ohrozit. Na druhé straně však měl český panovník právo ucházet se o císařskou korunu. My víme, že Přemysl Otakar II. se o ni ucházel neúspěšně. Bitva na Moravském poli 1278 udělala konec jeho ctižádostivým plánům. Úspěšnější v tomto ohledu byl Karel IV. ve 14. století, který se německým císařem skutečně stal. Mimo Sv. říši Římskou jazyka německého existovala i řada jiných samostatných států, které nepodléhaly císaři Sv. říše Římské, nicméně existoval tady pojem christianitas, který razil už císař Karel Veliký, což znamená jednotu Evropy v rámci katolické církve.

František Palacký hned v úvodu svých Dějin národa českého píše, ač sám protestant toto: „Je nutno uznat za štěstí pro národy, že se takto živil pocit jedné veliké rodiny.“ Když se na to podívá historik objektivněji, i když není katolíkem, tak musí ten obrovský přínos uznat. Latina zde platila jakožto úřední jazyk a přitom nikdo si nemohl stěžovat, že jeho jazyk je tím zanedbáván, protože latina byla jazykem mrtvým, takže zde nedošlo ke zvýhodňování velkých národů. Když se kultura a civilizace dostaly na určitý vrchol, dostávají se ke slovu i národní jazyky, tzn. cca ve 13.-14. stol. U nás vzniká Dalimilova kronika, Alexandreida atd. Vidíme tedy, že zde byla jakási jednotna, daná společnou katolickou vírou jako určitým základem, mimo který byla respektována svoboda jednotlivých států a národů, můžeme - li ve středověku o národech mluvit. Středověký pojem národa byl trochu jiný, nicméně toto vysvětlit by odbočovalo od tématu dnešní přednášky. Pokus o evropskou integraci, jak byl realizován v raném a zvláště ve vrcholném středověku, znamenal integraci na principu víry, tam měla být jednotna - a v ostatním si každý jednotlivý stát v rámci příslušné feudální závislosti řídil své věci dle vlastního uvážení. Jakýmsi svorníkem byl papež.

Autorita papežů od 11. stol. neustále vzrůstala. Papežové se stávali rozhodčími i v jednotlivých mezistátních sporech a odvolacími instancemi lidí, kterým světští panovníci ubližovali. Vezměme si například Inocence III. na začátku 13 století, který se zastává Ingeborgy, manželky francouzského krále Filipa II. Augusta, jenž ji jednoduše vyhnal úplně bez prostředků a vzal si k sobě svoji metresu Anežku z Meránu. Ingeborga se obrátila právě k papeži Inocenci III, který hrozbou klatby přinutil Filipa II přijmout svoji manželku zpět. Podobně tomu bylo i v případě Portugalska, stejně zakročil Inocenc III. proti anglickému králi Janu Bezemkovi, kde se postavil i na stranu stavů, jak duchovenských, tak šlechtických, které si vymohly Magnu Chartu Libertatum, tedy jakousi první demokratickou konstituci, chápanou samozřejmě ve středověkých poměrech, kdy došlo k omezení královské moci.

Myšlenka jednotné Evropy byla vybudována na křesťanských principech. Tato sjednocená Evropa se dokázala bránit všem nepřátelským nájezdům, ať už to byly nájezdy Arabů, když roku 732 v bitvě u Poitiers Franská říše zastavila jejich postup severním směrem, což je zásluhou Karla Martella. Díky křížovým výpravám došlo k zastavení expanze Turků a k lokalizaci jejich panství na Blízkém a Předním východě. Stejně tak se tato sjednocená Evropa dokázala ubránit nájezdu divokých pohanských Prusů i mongolských Tatarů. Situace se ale podstatně zhoršila, když se jednota Evropy povážlivě otřásla, když ji rozložily bludy, které zde vykonaly svůj rozkladný vliv, ať už nejprve albigenští či později husité a nakonec protestantská reformace.

Právě v této době už vidíme, že Evropa, když postrádá princip jednoty vyjádřený papežem jakožto svorníkem a v omezené míře i císařem, tak i přestává být schopna obrany. Turci v 15. století, potom co dobyli Cařihrad 1453, se tlačí stále více do Evropy. Protestantská reformace vede k rozbití původní jednoty a i když se Habsburové počínají Karlem V. pokoušejí o její restauraci alespoň v rámci tehdy existujícího katolického světa, tak i tento pokus ztroskotá v důsledku 30leté války. Myšlenka jednotné Evropy, pokud byla kdy realizována, tak spíše ze strany silných evropských mocností, které si chtěly podmanit ostatní, ať už to byli Francouzi za napoleonských válek, jež chtěli dobýt celou Evropu šířit všude své bezbožné osvícenské ideje, ať už ve 20. století nacisté ve svém úsilí rozmnožit slávu německého impéria a posléze dobýt i celý svět. Proto v 18. nebo 19. století se neseťkáváme s nějakou představou evropské jednoty a pokud, tak jedině na principu myšlenky jednoty pod hegemonií určitého státu nebo národa.

Až teprve po 1. světové válce v důsledku vřavy, která způsobila utrpení řadě lidí, se objevuje idea vytvoření Spojených států evropských podle vzoru Spojených států amerických. Původcem této myšlenky je rakouský myslitel Richard Coudenhove - Calerghi, šlechtic a svobodný zednář. Zapomněl však na jeden podstatný rozdíl. Spojené státy americké vznikly spojením původně 13 anglických provincií, které všechny měly stejný rodokmen, stejnou genezi, protože sestávaly z přistěhovalců převážně z anglosaského světa, co neměli žádnou historickou tradici nechápali tento severoamerický kontinent jako nějaký odkaz předků, který musejí bránit a střežit. Všichni mluvili stejným jazykem, tedy anglicky. V Evropě něco podobného nešlo provést, neboť zde existovala celá řada států a národů, lišících se od sebe národní tradicí a jazykem. Myšlenka Calerghiho byla tedy značně utopická a zdálo se, že v období mezi dvěma světovými válkami úplně zapadne.

Jenomže po druhé světové válce, která znamenala ještě podstatně horší utrpení než ta první, znovu ožila jakožto důsledek válečné deziluze a snahy zabránit nové strašlivé lítici. Tehdy se jí chopili i politikové. 19. září 1946 Winston Churchill pronesl ve švýcarském Curichu projev, kde přímo vyzval ke vzniku Spojených států evropských. Byla provedena anketa mezi poslanci většiny evropských zemí a ta vyzněla jednoznačně ve prospěch těchto tzv. Spojených států evropských. K této ideji se přihlásili významní pováleční politikové katolické orientace jako Robert Schumann, francouzský premiér a ministr zahraničí, Konrad Adenauer, kancléř spolkové republiky Německo, tehdy tzv. západního Německa a italský premiér Alcide De Gasperi. Už zde se ovšem projeví rozdíly, protože jak Adenauer, tak De Gasperi i Robert Schumann měli na mysli Evropu postavenou na křesťanských základech. Zvláště Konrad Adenauer mnohokrát hovořil o tom, že myšlenku evropské jednoty je třeba postavit na principu bývalé Svaté říše Římské národa německého, jinak tato myšlenka nemá žádný smysl. Jenomže Coudenhove Calerghi, který v tu dobu ještě žil a prováděl velikou agitaci ve prospěch této ideje, dosáhl svým vlivem toho, že se už tenkrát proces evropské integrace vydal úplně špatným směrem. A sice, že převážily nejprve ekonomické zájmy a v

roce 1950 byl vytvořen tak zvaný Schumannův plán, kdy i Robert Schumann, který jinak byl hluboce věřícím katolíkem, ustoupil těmto trendům a přijal myšlenku, že nejprve je třeba začít s ekonomikou, že napřed musí dojít k procesu ekonomické integrace Evropy.

Na základě tohoto Schumannova plánu potom 18. července 1951 vzniklo tzv. Společenství uhlí a oceli, kterému se potom říkalo Montánní unie. Šlo o země, jež těžily uhlí a zpracovávaly železnou rudu. Jednalo se o Francii, Německo, Belgii, Lucembursko a později se k tomu ještě připojilo Holandsko, které sice žádné hutě ani uhlí nemělo, ale v rámci procesu rozšiřování se přece jen stalo součástí společenství vzhledem k úzké vazbě na Belgii. Velmi záhy vzniklo také společenství Holandska, Belgie a Lucemburska, tzv. Benelux. Jednota těchto tří států, spočívala v tom, že neexistovala žádná celní bariéra, čili že bylo možno mezi těmito zeměmi projíždět bez jakékoliv celní a pasové kontroly. Právě tato Montánní unie r. 1958 poskytla základ tzv. Evropskému hospodářskému společenství (EHS), které se tenkrát zformovalo. Kromě zemí Beneluxu a Západního Německa byla součástí i Francie a přistoupila i Itálie. Vznikla tzv. šestka EHS, Evropského hospodářského společenství.

To měl být základ budoucí sjednocené Evropy. Toho se zalekla většina evropských států, které se obávaly, že budou ekonomicky pohlceny a proto vytvořily tzv. Evropské společenství volného obchodu (EFTA). Mezi oběma těmito ekonomickými formacemi docházelo k určité hospodářské válce. Jednalo se zvláště o Velkou Británii, protože ta se také chtěla stát členem EHS. Francie se ale velmi bála konkurence ze strany zemědělských výrobků z britských kolonií, proto francouzský prezident generál de Gaulle vetoval několikrát vstup Velké Británie do EHS. Je ovšem zajímavé, že jak Adenauer, tak de Gaulle už si uvědomovali určité nebezpečí, které vyplývá z tohoto čistě ekonomického chápání procesu evropské integrace a aby tomu čelili, tak se rozhodli vytvořit separátní smlouvu mezi Francií a Spolkovou republikou Německo. Symbolem toho měla být tzv. osa Paříž - Bonn z r. 1962, což bylo zpečetěno mší v remešské katedrále, jíž se společně účastnili jak de Gaulle, tak Adenauer. Adenauer zvláště na začátku 60. let byl velmi kritický k myšlence evropské integrace a připomínal, že pokud se nebude proces integrace vyvíjet na křesťanských základech, je odsouzen k nezdaru. Zároveň také připomínal nebezpečí, že se vytratí jednotlivé národní státy. Adenauer prorocky předvídal, že Evropa bude pohlcena nadnárodními koncerny a nadnárodními organizacemi, které jí vnutí angličtinu jakožto jednotný jazyk a potlačí národní jazyky. Tyto Adenauerovy úvahy byly publikovány i četnými novináři, kteří s ním v posledních letech dělali rozhovory. Adenauer si nakonec uvědomil, že jeho postoj z přelomu 40. a 50. let byl přece jen příliš optimistický ve vztahu k evropské integraci.

Nakonec r. 1967 EHS překročilo rámeček čistě ekonomický a stalo se tzv. Evropským společenstvím. Už se nenazývalo EHS, ale ES. V tom byl už zahrnut i jakýsi politicko-ideový kontext. Jaký? Uvědomme si, že v 60. letech probíhala ve většině západních zemí tzv. sexuální revoluce, která měla za následek uvolnění zákonodárství ve smyslu porušení 5., 6. a 9. přikázání. V jednom státě za druhým se postupně legalizovaly interrupce, dávala se zelená všem možným druhům antikoncepce, šířila se pornografie a na konci 20. století jednotlivé státy legalizují tzv. registrované partnerství a eutanázii. Toto se nemohlo nepromítnout do tehdejšího EHS, které se záhy začalo nazývat Evropskou unií. Byly podniknuty i první kroky ve směru politické integrace, byly vytvořeny evropské orgány nejprve v Lucemburku, potom ve Štrasburku a posléze v Bruselu. Přistupovaly stále nové státy, v roce 1993 byl klíčový moment, kdy přistoupilo Irsko a Velká Británie. Dále si řekneme, jaký to mělo na tyto země hospodářský dopad. Ovšem ten není tak důležitý jako dopad morální.

Ted' bych řekl něco polemického na adresu brožurky, která byla rozdávána i v našich kostelích a kde se malovaly věci na růžovo. Uvádí se v ní, že EU bude respektovat právo každého státu ve věci interrupcí. Že na ty země, které mají interrupce zakázány, nebude vyvíjen žádný nátlak. To je naprosto lživé. Autoři brožurky, jež byla rozdávána v kostelích a do níž přispěli i někteří církevní představitelé, konkrétně i sám kardinál Vlk, nemluvili pravdu. Petr Smith, který je v Organizaci spojených národů a zastupuje Společnost na ochranu nenarozených dětí, podává svědectví o tom, že Evropská unie je po Kanadě nejradikálnějším zastáncem potratů v OSN. Smith vyslovuje varování i na adresu Polska, které stojí těsně před referendem právě jako my, že i ono je ohroženo eventualitou nepřijetí do EU, pokud svůj odmítavý postoj k potratům nezmění. Já k tomu dodávám, že jestli bude Polsko i přesto přijato, tak bude tak masírováno, že dřív nebo později svůj postoj změní. Můžeme uvést konkrétní příklady. Španělsko a Portugalsko, které měly potraty zakázány, jakmile vstoupily do EU, tak je liberalizovaly. Neobešlo se to bez nátlaku ze strany evropských institucí. O tom probíhala v těchto zemích celá řada debat v tamějších médiích v průběhu 80. let 20. století. Podobný vývoj nastává i v Irsku. To má interrupce stále zakázány, připouští pouze je pouze v případech vitální indikace, čili ohrožení života matky, ale ani toto před vstupem do EU nebylo. Irsko dlouho tomuto trendu odolávalo, teprve během posledních 6-7 let učinilo onen krok k liberalizaci potratů. Tato liberalizace čeká nutně každý stát, který vstoupí do EU. O tom není pochyb.

Další informace je velmi poučná a varující, totiž že v Organizaci spojených národů Komise pro postavení žen prosazuje tzv. respektování práva žen včetně sexuálního a reprodukčního zdraví, což podpořil i zástupce EU. Přitom jde o pojem, v němž je zahrnuto i právo na potrat. Nejedná se ale jen o potrat, nýbrž i o další zvěrstva. Například delegace EU přímo v OSN prosazuje, aby případný Evropský soudní tribunál pro lidská práva trestně stíhal tzv. vnucování těhotenství. To znamená, že pokud by to prošlo, tak by se to týkalo i papeže Jana Pavla II., který vystupuje proti interrupcím. I on by mohl být před tento tribunál postaven. Když by fungoval, tak by každý stát a jeho představitelé mohli být trestáni, jakmile by se zdálo těmto soudcům, že je někde příliš restriktivní přístup ve věci potratu. Definice rodiny v EU zní: „... když dva lidé spolu žijí, ať sezdání či nikoliv, bez ohledu na pohlaví“, takže to mohou být i homosexuálové. I toto je tak zvaně „rodina“ postavená na roveň řádnému monogamnímu manželství. Jde o přímo perverzní, zvrácený přístup k mravnímu řádu a k etickým principům slušných lidí. EU již několik let vyvíjí dosti brutální nátlak na Kyperskou republiku. Kypr je pravoslavnou zemí a pravoslaví je státním náboženstvím. Homosexualita je tam trestná a EU varuje Kypr, že když nezmění tato zákonná ustanovení, nebude do EU přijat. Vypadá to, že Kypr do EU přijat bude, dojde k jeho tvrdé masáži, především ekonomické, aby své zákonodárství v tomto směru změnil. Další nebezpečí, které zde existuje, je i tzv. sexuální výchova, která je sice u nás povinná, ale přeci jen nemá ty strašlivé parametry, jako je tomu na školách EU. Měl jsem možnost číst jejich směrnice.

Podle nich má být dítě už od 6 nebo 7 let seznamováno s technikami pohlavního styku, s antikoncepcí atd. Potom se samozřejmě nemůžeme divit, že stále vzrůstá počet těhotenství mladistvých. Když se proti tomu nějaký učitel postaví, protože je věřící, tak se zlou potáže. Musí ze školy pryč, což se velmi často stává i v katolických školách. Odstrašujícím příkladem je případ řeholních sester v Auerbachu v Německu. Sestry učily na státní reálce. V rámci hodin biologie se zde přednášela i sexuální výchova. Troufaly si vytrhat z učebnic různé obscénní obrázky a výsledkem bylo obrovské vzbouření rodičů. Sestry jako údajné fundamentalistky musely školu opustit. Opět bylo argumentováno směrnicemi EU, které vypracovali byrokraté v Bruselu, že sexuální výchova musí být povinně zaváděna ve všech státních školách členských zemí od nejtělejšího věku, čili od 1. třídy obecné. Ta sexuální

výchova, která vede k promiskuitnímu chování a jednání, což je prokazatelné statisticky. Statistiky o tom, kdy začínají mladí lidé sexuálně žít, jsou děsivé. Věk se neustále snižuje a způsob chování mladých lidí někdy 13 až 15letých, o 18letých nemluvě, je přímo otřesný. K tomu všemu EU vede. Každý kdo dává EU svůj hlas, hlasuje právě pro toto znemrazení společnosti a národa.

Dalším aspektem EU je legalizace tzv. rovnoprávného partnerství, čili homosexuality.

U nás tento zákon neprošel. Jestliže vstoupíme do EU, tak se nevyhneme tomu, že bude u nás prosazen. Ať už dobrovolně, ať už nuceně na základě nějaké direktivy z Bruselu. Proto kdo odevzdá svůj hlas pro vstup do EU, tak odevzdává hlas i pro registrované partnerství a pro to, aby bylo u nás legalizováno. To je další bod, který nám poskytuje velmi závažné argumenty proti EU.

Další vážnou obavou je zrušení neděle jakožto dne odpočinku, protože ve většině evropských zemí už platí, že jí nemusí být právě ona. Když si tedy nějaká firma chce zavést nepřetržitý provoz, podmínkou je pouze, že zaměstnanec smí pracovat bez odpočinku pouze 6 dní a po 6 dnech musí dostat minimálně jeden den volno. Neříká se, který den to je. U nás se de facto toto tichou cestou prosazuje. Já jsem byl přímo v domě, kde bydlím, u nás Brně, svědkem, že se prováděly opravy fasády. V pondělí a úterý tam nebyla ani noha, ale v sobotu a v neděli tam měli řemeslníci plné ruce práce, jezdila tam kolečka s maltou apod. Jenomže toto je něco, co EU výslovně požaduje. Před několika lety se Velká Británie velmi ohradila vůči zákonům EU, které se týkaly pracovního týdne. Britové jsou pověstní svojí velkou úctou k neděli, ještě donedávna tam i hospody měly zavřeno. Soud v Lucemburku ale konstatoval, že EU nevidí důvod, proč by dnem odpočinku měla být právě neděle. Vždyť evropská společnost je prý multikulturní a multináboženská. Proto může být kterýkoliv jiný den dnem odpočinku. Jenomže v praxi to znamená opět rozbití rodiny. Jestliže jsou oba manželé zaměstnáni a jestliže jedna firma dá muži volno v úterý a druhá firma, u níž pracuje manželka, zase v pátek, tak kdy se ti manželé vlastně sejdou? Kdy budou mít čas, aby byli alespoň jeden den spolu? To povede k vzájemnému odcizení. Tady je další důvod, proč do EU nevstupovat. Jestliže se již dnes neděle jakožto den svátečního klidu v mnoha případech nesvětí, tak tím spíše, až vstoupíme do EU.

Ještě bych se zmínil o dalším aspektu a sice, že EU odmítá ve své Ústavě jakoukoli zmínku o Bohu a každé přihlášení se ke křesťanským základům Evropy. Už v říjnu r. 2002 papež Jan Pavel II. vyjádřil své obavy o obsah Evropské ústavy a výrazně připomenul, že Bůh má být v této preambuli jmenován. Jenomže EU ústy bývalého francouzského prezidenta se odvolávala na to, že prý v Evropě nežijí jen křesťané, ale že jsou tu i muslimové atd. EU počítá s tím, že se dříve či později stane součástí EU také Turecko, které velmi krutě pronásleduje křesťany. Jejich počet se za několik let zredukoval na několik tisíc, protože křesťané byli nuceni diskriminací a tvrdým policejním šikanováním k emigraci. Tady je vidět jasně protikřesťanský tón celé sjednocovací politiky. Nevypadá to, že by se v evropské Ústavě zmínka o Bohu objevila, naopak je to možno chápat jako jednoznačné odmítnutí, jednoznačné vítězství odpůrců. Navíc je třeba ocitovat článek 21. odst. 1 Charty základních práv EU: obsahuje zákaz diskriminace na základě sexuální orientace. Přináší to značné nebezpečí i pro Církev, protože jestli bude Církev chtít být věrna svým principům, tak se bude muset tomuto vzepřít, protože se po ní bude chtít, aby neodepřela členství lidem, kteří propagují homosexualitu a potažmo i jiné sexuální praktiky, jež Bible nazývá perversitami neboli zvrácenostmi.

Také by to znamenalo, že i přes všechny své kánony by byla Katolická církev povinna zaměstnávat ženy na místa kněží, jak bylo řečeno i ve zprávě Evropského parlamentu

„O ženách a fundamentalismu“ z roku 2000. Pod č. 10 této správy přikazuje politiku, která omezuje vliv fundamentalistů. Objevuje se tu okřídlené slovo, že fundamentalisté jsou nebezpečím demokracie a svobodné společnosti. Přitom kdo jsou to fundamentalisté? Jsou to podle této představy křesťanské církve a hnutí, které se drží doslovného znění Bible a proto neschvalují homosexuální vztahy a potraty. Křesťané by tak mohli být v duchu této filosofie a v duchu této politiky, která je prováděna a bude tvrdě vyžadována, v zákonech EU velmi brzy postaveni na roveň teroristům nebo dalším odbojným skupinám a proto by bylo třeba počítat v budoucnu s jejich pronásledováním, jako tomu bylo v pohanských společnostech, ať už za starého Říma nebo v některých asijských zemích.

Držet se Bible a Božích přikázání, držet se nauky Církve by bylo v EU velmi nebezpečné, z důvodů boje EU proti „fundamentalismu“ a „terorismu“ hrozí další pronásledování křesťanů. Myslím, že toto jsou dostatečné důvody k tomu, aby katolík řekl EU své jasné ne bez ohledu na to, co říkají jednotliví biskupové nebo i celé biskupské konference. Biskupské konference nemají pravomoc cokoli v této věci přikazovat, mají právo pouze radit. A jestliže radí hlasovat pro vstup do EU, potom katolík může vyjádřit pouze své politování nad tím, že biskupové nemají v této věci jasno a že nezvažují všechny tyto aspekty. V žádném případě nemají biskupové právo požadovat v tomto poslušnost, protože se nejedná o záležitost náboženskou, ale politickou. Nicméně i politická záležitost má ve svém podtextu i jisté morální hodnoty, ke kterým se křesťan musí vyjádřit a jež se musí stát jeho motivací při hlasování o EU. Tady je katolická nauka mnohem důležitější hodnotou než biskupské konference nebo konference jiných hodnostářů. Základem je katolická nauka, obsahující pravdy víry a naší katolické etiky. Ty nám musí být jednoznačným kritériem.

Jen velmi krátce pohovořím o argumentech pro EU tak, jak jsou předkládány. Co nejčastěji slyšíme, je, že když prý vstoupíme do EU, tak se staneme právním státem. Všichni víte velmi dobře, že právním státem nejsme, jak tady kvete tunelářství a jak se rozkradla značná část našeho národního bohatství. Je pravdou, že v zemích EU se nevyskytují tyto jevy v takové míře. Nevyskytuje se tam např. takový smutný jev, že dělníci nedostávají za svou práci mzdu třeba i tři měsíce. To je důsledkem toho, že v evropských státech po druhé světové válce přišlo ke slovu i politicky orientované křesťanství, které si našlo odezvu v politice tehdejších západních demokracií. Petrifikoval se tu určitý právní stát, ale jakmile v 60. letech nastoupil odklon od křesťanství v politice tehdejších západních zemí, ať už v Severní Americe nebo v Západní Evropě, tak se to promítlo i do EU. Určitou setrvačností tento právní stát ještě nějakým způsobem běží a my víme, že zde mají silný vliv odbory, které nepřipustí zneužívání vůdčího postavení. Ono to funguje, ale pokud se někdo domnívá, že se toto přeneso k nám, když vstoupíme do EU, tak je naivní.

Položím jednu otázku na vás všechny. Když budete mít dům a budete si do toho domu chtít vzít nájemníky a budete vědět o nějakém, že je to lump, zloděj a opilec, zcela jistě se ho budete bát do domu přijmout. Bylo by logické, kdyby EU měla zájem na tom udržet si tento statut právního státu, kdyby takto jednala i vůči postkomunistickým zemím, které právními státy nejsou, protože je logické, že kdyby si nasadili naše tuneláře k sobě, tak si zaneřádí celý právní prostor. Jenže EU dělá něco jiného. Ona přímo tyto východoevropské státy, i když jsou po stránce právní tak špatné, doslova tahá do EU. Co to znamená? Že tady má někdo úplně opačný zájem. Aby tytéž nepořádky, jako jsou u nás, v Polsku, v Maďarsku, ve Slovinsku atd.

se přenesly také k nim, protože tento stav koncernům, které EU řídí a jsou nadnárodní, náramně vyhovuje.

Další takovou iluzí je, že někteří sice uznají všechny tyto námitky, ale řeknou: jaký však máme výběr? Buď nás pohltí EU nebo ruské mafie. Jenomže kdo se domnívá, že v ČR, když vstoupí do EU, zmizí mafie, které ovládají Karlovy Vary a jiná města a další objekty u nás, toho vyvede z omylu příklad bývalé NDR. Dneska je to součást jednotného Německa. A ty ruské mafie se tím domohly významného postavení a významného bohatství v zemi, která je členem EU. Toto je doklad toho, že ruské ekonomické mafie, složené z komunistických funkcionářů a hodnostářů KGB nejen že po vstupu do EU nezmizí, ale propojí se. Jak jsem měl možnost nedávno číst v polském Gościu niedzielnym, ruské mafie a společnosti mají významný podíl i ve francouzském, italském, holandském aj. průmyslu. Myšlenka, že buď EU nebo ruské mafie, je naivní. Člověk, který toto říká, neví, o čem mluví. Nemá žádné informace.

Stejně tak je naprosto naivní domnívat se, že po vstupu do EU vzroste naše ekonomická úroveň, koneckonců ani naši vládní představitelé to nehlásají. Sami zdůrazňují, že se na počátku budeme muset hodně uskromnit. Když si vzpomenu, jak ještě před rokem to byly řeči plné optimismu a teď museli slevit, tak to už o něčem svědčí. EU má zájem o nás a o celý tento postkomunistický blok jako o jakýsi rezervoár velmi levných pracovních sil a o to, aby zde bez jakýchkoli celních a dalších bariér mohli podnikat. Jim se tady velmi dobře podniká, protože nemusí brát ohled na žádné právní předpisy jako v Německu nebo jinde a mohou si tady de facto v tomto ekonomicky a právně neprůhledném systému dělat, co chtějí. Těch případů je moc, konkrétně západních firem, které u nás podnikají a nevyplácejí zaměstnancům mzdy, tunelují atd. Nedomnívejme se, že se tu něco vstupem do EU změní. Spíše to vypadá na všeobecnou tendenci nadnárodních koncernů, za nimiž je třeba vidět nějaké zednářské lóže, případně hnutí New Age, které ovládá OSN, Mezinárodní měnový fond a další organizace, aby po stránce ekonomického práva došlo tady k co možná největšímu chaosu, protože právě chaos vyhovuje lidem, kteří drží v rukou světové bohatství.

Počet osob, v jejichž rukou se koncentruje světové bohatství, se neustále snižuje. Je to, jak jsem četl, něco přes tři sta rodin, jež rozhodují o světové ekonomice. Ještě více než před 20 lety to bylo více než 1000 rodin. Jde o proces absolutní koncentrace, proces ekonomického diktátu, proces, kterému nutno čelit hlasem zezdola, nějakou obranou, která by byla garantována právem. Jim naopak vyhovuje absence práva, ta, která vládne u nás a v dalších postkomunistických zemích, aby tento neřád zavládl i ve sjednocené Evropě a v celém světě. A samozřejmě součástí tohoto neřádu je také dechristianizace Evropy a zavedení tzv. multikulturní politiky jakéhosi univerzálního náboženství, na němž se podle Hanse Kuenga všichni lidé shodnou. To znamená, kdyby zůstalo z každého systému něco, něco z islámu, něco z buddhismu, něco z křesťanství, něco z judaismu, něco i ze satanismu atd., taková metafyzická kaše, kde by si každý vyznával, co on chce a vůdčí myšlenkou by byla zaštitěná tolerance kultu Matky země Gháji, kde by byl jediným nepřítelem ten, kdo by hájil určitý nárok na absolutní pravdu. Proti tomu se musí tvrdě vystoupit. Nepřítelem by byl každý, kdo by tvrdil, že pravda je jen v Katolické církvi, že jediným Bohem, jenž sestoupil na tuto zem a tudíž zasluhuje uznání své autority, byl Ježíš Kristus a nikoliv Budha atd. Na něho pozor, to je netolerantní fundamentalista! Tak vypadá tendence, která je zřejmá i v tomto procesu evropské integrace, jenž má aspekty jak ideologické tak politické.

Zakončil bych ale přesto trochu optimisticky. Adekvátní reakcí, i když tím možná nezměníme nic, je vhodit do urny lístek s nápisem NE EU. Je to naše vyznání a přesvědčení.

Jestliže tady bude těchto lidí přes 50 procent, tak ČR do této EU nevstoupí. A i kdyby se to nepovedlo, tak pokud budeme skutečně hájit hodnoty, které jsou nám drahé a nejsou jen naše, nýbrž univerzální, tak zkrátka a dobře i toto má svůj význam. My krom toho můžeme mít naději nadpřirozenou, naději v Bohu. Vždyť dějiny ukázaly, že když se projevuje určitá nouze, tak je zde nablízku nějaký Boží zásah. Ale i z hlediska přirozeného se myšlenka jednotné Evropy dříve nebo později ukáže být fikcí. Jednotná Evropa se neprosadí, protože zájmy jednotlivých národů a celků nebo společenství spojených jednou tradicí, která se odlišuje od ideologie, již EU vnucuje, se musí ukázat jako nespojitelná a potom se toto společenství rozpadne tak, jako se rozpadly všechny dřívější snahy sjednotit diktátem bez jakéhokoli respektování národní suverenity a etnického cítění národní státy. To se vždy ukázalo jako chybné a dříve či později ztroskotalo. Stejně tak ztroskotá i tato koncepce evropské integrace. Ale rozhodující slovo bude mít Bůh, Ježíš Kristus, Jeho evangelium a Jeho Církev. Tím si můžeme být jisti. Tímto optimistickým zvoláním bych zakončil. Děkuji Vám za pozornost.

Přepis přednášky z jara roku 2004

Author Unknown

Originally circulated in Manuscript until 1612 when it was published in Cracow,
Poland.

Taken from the Edition Published in 1882 in Sanfrancisco, California.

Copyright © Internet Infidels 1995-1997. All rights reserved.

PREFACE

BY PERITUS

The Jesuits are different. Every Catholic Priest knows this. The Jesuits have an uncanny manner financially. Operating behind the scenes, they seem very inconspicuous, but when the wills of rich Catholics, and very many non-Catholics, are filed for probate, strangely some Jesuit institution is there for a sizable amount.

They are so different in their priestly deportment and social conduct too, that other priests feel ill at ease and uncomfortable in their presence. A priestly "blast" never really gets organized until after the Jesuits have gone home. The prevailing atmosphere, when they are present, is one of uneasy suspicion. Other priests feel as though the "Jebbies" will immediately take off for the Bishop's mansion to stool on all of them. This of course is ridiculous because most bishops are just as leary of the Jesuits as are the working clergy.

Lay people also think that Jesuits are different. They speak of the Society of Jesus as the "educated clergy," -- the "teaching arm of the church". They have the "most schools" -- which is true. The quality of those schools is another question. None of them, at least in the U.S. has ever won an award for the volume of scientists or philosophers it produced. Voltaire went to a Jesuit school. He said later that he learned Latin and nonsense.

The Jesuits write the most books -- which is also true. In fact it is said that any Jesuit who can pen one word after another seems forced "under obedience" to write a book. Judging by a perusal of them, the subject matter or the treatment seems of very little consequence.

The laity are told that the Jesuits are smarter than other priests because they go to school longer. The laity do not realize that for some years those Jesuits are in their schools not as students, but as teachers -- callow, young, inexperienced boys carrying on the "great tradition" of Jesuit education.

The laity, Catholic and non-Catholic, are also told that the Jesuits are much more selective in their choice of candidates than other orders or diocesan seminaries. They pick only the smarter and more promising youngsters and thus insure a continuing crop of great scholars, teachers, philosophers, orators and, not mentioned, ecclesiastical politicians.

The truth is, as clerical wags have put it, that the Jesuits have just as large a percentage of lesser I.Q.'s as any other church order but they are smart enough to hide the numbskulls in their foreign missions to primitive countries. In fact, it has also been said, that this is the principal reason why the Jesuits have foreign missions.

However, in spite of these disparaging introductory qualifications, there can be no gainsaying the fact that the Jesuits possess a hard core of extremely intelligent, intensely loyal, politically shrewd, carefully calculating individuals. This has been so since the days of their founder, Ignatius of Loyola. A catalog of their names would include a large percentage of the great minds of the Roman Catholic Church since the sixteenth century.

Any honest student of church history must admit that behind the scenes, they have been the governing genius of the Vatican -- even though, more often than not, an evil genius.

The Jesuit Order is an absolute monarchy. Their general, "the Black Pope" rules for life. The pattern of their own Order has molded their thinking about all other political structures, including, but not confined to, the Vatican.

The Jesuits fought the democratic aspirations of the French when they helped engineer the "Massacre of St. Bartholomew's Eve". They were the force behind Pope Pius IX and were his principal counsellors. The Italian people knew that the Jesuits were the strongest opponents of the Unification of Italy and hated them accordingly. The

Jesuits promoted the dogma of the Immaculate Conception and of the Infallibility of the Pope. They were, the experts behind the experts of the First Vatican Council in 1870 just as they are of the Second Vatican Council.

It is obvious that an organization so vast (the largest in the Roman Church) covering the globe, and engaged in so many activities, some open and honorable, and others secret, delicate and "jesuitical" would have to have a set of rules and regulations for its own internal control much more detailed and stringent than the conventional "rules" or "constitutions" of St. Benedict, St. Francis or the other run-of-the-mill orders and congregations.

Knowing also that the bulk of the Jesuits at the grass roots did not possess the sagacity, shrewdness and ruthlessness of the "boys" in the "back room" in Rome it was necessary that many enterprises, such as "advising" rich widows, picking of rich men's sons to be prospective Jesuits, or purging the Order of a hapless Jesuit who began to think for himself, should be speeded out in detail.

But above all things it was necessary that such regulations should be kept secret. They were to be confided only to trusted superiors and if accidentally found, they were to be denounced as base forgeries.

They are called the "MONITA SECRETA SOCIETATIS JESU" -- "The Secret Instructions of the Society of Jesus."

The average "lower-case" Jesuit, not being in on the know, will sincerely tell indignant devout inquirers that these regulations are fictitious. The smart "upper-case" Jesuit knows that he had better deny their existence. He might not live to regret his indiscretion,

The existence of the "Secret Regulations of the Jesuits" has been proven beyond all possibility of successful legal refutation.

Most unbiased historians of the Roman Catholic Church and of the Jesuits acknowledge the existence of the "Monita".

The British historian, Andrew Steinmetz, in his monumental, precisely documented, "History of the Jesuits", published in London in 1848, devotes several pages to an analysis of the genuineness and history of the "Monita". He outlines the book with the same succession of chapters and content as reproduced in this present volume. He concludes that "secret regulations" did exist, considering 1) overt statements of Jesuit Generals, 2) missing chapters in early editions of the official "Constitutions", and 3) the actual conduct of the Jesuits, in so many countries and for so long. As proof of the latter he cites the catering to the rich, the rapid acquisition of tremendous power and wealth and the infiltration of the royal powers by the Jesuits as court confessors, with their tolerance of licentiousness in order to gain power. (Vol. III, p. 363, 364, 365, 366). Of the allegations themselves he cites thousands of documented instances in the 1660 pages of his volumes.

The following paragraphs are from the autobiography of a very precise and erudite ex-Jesuit. His death places him and his words beyond the customary effective reprisals of the Order.

"The MONITA SECRETA SOCIETATIS JESU ('Secret Instruction of the Society of Jesus') first appeared in print in Cracow in 1612, after they had already been circulated in manuscript form. The editor seems to have been the ex-Jesuit Zahorowski. Almost innumerable editions and reprints in all civilized tongues followed one another. The latest edition was published at Bamberg in 1904.

"The importance of the publication follows from the fact that, directly after its appearance, the General of the Order, Mutius Vitelleschi, twice (in 1616 and 1617) instructed the German Jesuit, Gretser, a prominent theologian of the Order, to refute it, and that up to most recent times Jesuit after Jesuit has come forward to repudiate it.

"It is natural that the Jesuits themselves should deny the genuineness in a flood of refutations. But such denials only merit the belief or unbelief which the denial of every defendant deserves. Only sound proof can turn the scale against the genuineness of the Monita. And such proofs have not been produced up to now by the Jesuits. Nor has any convincing invalidation of the facts advanced on behalf of its genuineness been produced.

"The advocates of their genuineness rely essentially on the fact that the manuscript copies of the Monita, upon which the printed edition is based, were to be found in Jesuit colleges. The discovery of such copies in the colleges of Prague, Paris, Roermond (Holland), Munich, and Paderborn is beyond question. The copy in the Jesuit house in Paderborn was found 'in a cupboard in the Rector's room' (in scriniis rectoris). The manuscript copy at Munich, belonging to the contents of the library of the Jesuit college of this place, which was suppressed in 1773, was only found in 1870 in a secret recess behind the altar of the old Jesuit Church of St. Michael at Munich. It would be a decisive token of genuineness if it could be proved positively that the Prague copy was already there in 1611 -- i.e. before the first printed edition in 1612. J. Friedrich's statement makes this seem probable, but not certain. What the Jesuit Duhr writes to the contrary is of no value. It is certain, however, that the discovery in Prague was so disagreeable to the Jesuits that the chief champion of the spuriousness of the MONITA, the Jesuit Forer, considered it advisable to pass it over in silence in his work of repudiation, *Anatomia Anatomiae Societatis Jesu*. On the other hand, he zealously demonstrated -- what no one disputed -- that the copy at Paderborn was only brought to light after the first edition had been published. Forer's silence is the more remarkable, as a manuscript note, intended for his book, treats the Prague discovery as a fact. The saying that those who keep silence when they could and should speak seem to give consent, comes to my mind in the case of this ominous silence."

These quoted words were written by a German ex-Jesuit, Count Von Hoensbroech, after he left the Jesuit priesthood in 1900*.

* "Fourteen Years a Jesuit" Paul Von Hoensbroech, Cassel & Co. Ltd. London, New York 1911, Vol II p. 7-9.

The chapter headings are almost verbatim identical with the chapter headings of the text reproduced in this booklet.

And therein lies a story.

The text of the "Secret Instructions of the Society of Jesus" reproduced here was found beneath the pallet on an adobe bed in a cottage in the Andes Mountains of Peru about a century ago.

Students of the Incas recall that prior to the expedition of the National Geographic Magazine under Hiram Bingham, in 1911, archaeologists from European countries probed the ruins of this people, one of the greatest civilizations in history.

In 1870 a French archeologist slipped unobtrusively into the office of the Secretary of the Scottish Rite of Freemasonry in San Francisco, California.

He had been sent into the remote recesses of the Andes, where Pizarro and his army had conquered the Incas more than three centuries before. He had rented a room in a tiny village. This he used as a base of his operations. To this spot he returned periodically to rest from the dangerously high altitudes and to write his reports for shipment back to France.

While he was away, the family frequently rented the same room to overnight guests. One of these happened to be a Jesuit official. On his departure he forgot a little book which he had hidden under the mattress. The French archeologist accidentally found it.

It was the "Secret Instructions of the Society of Jesus" -- the top classified manual of procedure for the trusted leaders of the Jesuit Order.

It was in Latin and bore the seal, signature and attestation of the General and Secretary of the Order in Rome.

For the next few days the Frenchman labored furiously translating the work in stenographic notes into French. He then replaced the book and left.

The Jesuit returned in a few days inquiring nervously about his little black packet. He also wanted to know if anyone had occupied the room since his departure. On learning of the archeologist he began a search so relentless that the Frenchman had to leave Peru. He finally reached San Francisco and entrusted his precious but dangerous burden to Edwin A. Sherman 32 degree Mason, the Secretary of the Scottish Rite of Freemasonry in California.

Mr. Sherman included the "Secret Instructions" in his book "The Engineer Corps of Hell" published in 1882.

For several years Edwin Sherman was the Masonic Historian of California. He was highly esteemed for his great accuracy and dependability. This can be verified now by anyone who will inquire about him of the Grand Secretary of the Grand Lodge of Freemasonry at the Grand Lodge office in the Masonic Memorial Temple, 1111 California St., San Francisco, Calif.

Another point that emphasizes the credibility of this work is the identity of this copy, found in the fantastically inaccessible heights of the Andes in Peru, with the copy quoted by Count Von Hoensbroech in Germany, Considering that Von Hoensbroech's rendition was translated from the German and Sherman's from Latin to French and then into English the similarity is still striking.

Here are a few examples:

Sherman: Ch. XI -- "How We Must Conduct Ourselves Unitedly Against Those Who Have Been Expelled From the Society."

Von Hoensbroech: "What Attitude Should Be Taken By Our Followers In Regard to Those Dismissed From the Order?"

Sherman: Ch. VI -- "OF the Mode of Attracting Rich Widows."

Von Hoensbroech: "How May Rich Widows be Well Disposed Towards the Society of Jesus?"

Sherman: Ch. IV -- "OF That Which We Must Charge the Preachers and Confessors of the Great of the Earth."

Von Hoensbroech: "What Attitude Must be Taken up by Court-Chaplains and Princely Confessors?"

The text that follows is one of the most effective documents ever written. The tremendous wealth and power of the Jesuit Order is ample proof of that contention.

Those who have observed the Jesuits from the vantage point of the secular clergy or of another order have often wondered at their astounding success in becoming the recipients of wealthy estates, of influencing prominent citizens, Catholic and non-Catholic alike, into endorsing and endowing their colleges and universities, of instilling their scholastics and other students with a spirit of self-dedication and self imolation that would make both the Pope and Hitler feel frustrated.

A careful study of the "Secret Instructions" will give the answer. Here is a plan of financial, intellectual and military strategy that should make the planners of West Point or Number 10 Downing Street feel inferior.

Check, for example, the following:

Ch. II -- "THE MANNER WITH WHICH THE FATHERS OF THE SOCIETY MUST CONDUCT THEMSELVES TO ACQUIRE AND PRESERVE THE FAMILIARITY OF PRINCES, MAGNATES, AND POWERFUL AND RICH PERSONS."

(Think then how well the Jesuits have done with the local State Bar, the Chamber of

Commerce, national corporations, wealthy foundations, in comparison with the failure of the local corner parish clergy. Think how well Georgetown, Fordham, Marquette, and Creighton have done in comparison with the Dominicans, the Sulpicians or the Franciscans!)

Ch. VI -- "OF THE MODE OF ATTRACTING RICH WIDOWS."

Just read them and weep, brethren! Read especially this sentence p. 8 "Insist upon the advantages of widowhood, and the inconvenience of marriage, in particular that of a repeated one, and the dangers to which she will be exposed, relatively to her particular businesses into which we are desirous of penetrating."

Ch. XI -- "HOW WE MUST CONDUCT OURSELVES UNITEDLY AGAINST THOSE WHO HAVE BEEN EXPELLED FROM THE SOCIETY."

This is a portrait of the pattern of persecution and annihilation that every ex-Jesuit, and in truth, every past ex- priest knows, and every future dissident can expect.

Ch. XV -- "HOW THE COMPANY MUST BE CONDUCTED WITH THE MONKS AND NUNS."

(Meaning other religious Orders -- of course)

Ch. XVI -- "HOW WE MUST MAKE PROFESSION OF DESPISING RICHES."

The gem of them all -- really meaning "How we must pretend to despise riches."

What more vicious enemies could the bishops and diocesan clergy have than those Jesuit Monitors who wrote: "We must inquire into and note the defects of the other fathers and when we find them, we must divulge them among our faithful friends as though condoling over them." (Ch. V. p. 17)

Read the Jesuits' opinion of other religious orders "calling attention to the indolence and stupidity of the Monks as if they were cattle." (Ch. XVII P. 41)

The Jesuits themselves should be concerned with the fact that history does repeat itself. In Mexico, in Peru, in France, in Italy, in Germany, in Spain, in Portugal, in Paraguay, in Colombia, in Brazil, in Argentina, in Chile, in Austria and in very many other countries the Jesuits gained so much wealth, in land, in buildings and in money, that others became jealous.

In every country the Jesuits were thrown out. Their property and wealth was confiscated.

The Jesuits are now repeating their history in the United States of America. Their landed wealth and holdings are fabulous.

What makes them think that history will not inexorably and inevitably repeat itself again here in America?

These particular instructions must be guarded and kept with careful attention by the superiors, communicated with prudent caution to a few of the professors; in the meantime there does not exist any other thing so good for the Society; but we are charged with the most profound silence, and to make a false show, should they be written by any one though founded in the experience we have had. As there are various professors who are in these secrets, the Society has fixed the rule, that those who know these reserved instructions that they cannot pass in any one religious Order, whether it be of the Carthusians, to cause them to retire from that in which they live, and the inviolable silence with which they are to be guarded, all of which has been confirmed by the Holy See. Much care must be taken that they do not get out; for these counsels in the hands of strange persons to the Society, because they will give a sinister interpretation invidious to our situation.

If (unless God does not permit) we reach success, we must openly deny that the Society shelters such thoughts and to take care that it is so affirmed by those of the Society that they are ignorant by not having been communicated, which they can protest with truth, that they know nothing of such instructions; and that there does not exist other than the general printed or manuscripts, which they can present, to cause any doubt to vanish. The superiors must with prudence and discretion, inquire if any of the Society have shown these instructions to strangers; for neither for himself, or for another, they must be copied by no one, without permission of the General or of the Provincial; and when it is feared that anyone has given notice of these instructions, we shall not be able to guard so rigorous a secret; and we must assert to the contrary, all that is said in them, it will be so given to be understood, that they only show to all, to be proved, and afterwards they will be dismissed.

CHAPTER I.

THE MANNER OF PROCEDURE WITH WHICH THE SOCIETY MUST BE CONDUCTED WHEN CONSIDERING THE COMMENCING OF SOME FOUNDATION.

1. To capture the will of the inhabitants of a country, it is very important to manifest the intent of the Society, in the manner prescribed in the regulations in which it is said, that the Society must labor with such ardor and force for the salvation of their neighbor as for themselves. For the better inducement of this idea, the most opportunely that we practice the most humble offices, visiting the poor, the afflicted, and the imprisoned. It is very convenient to confess with much promptness, and to hear the confessions, showing indifference, without teasing the penitents; for this, the most notable inhabitants will admire our fathers and esteem them; for the great charity they have for all, and the novelty of the subject.
2. To have in mind that it is necessary to ask with religious modesty, the means for exercising the duties of the Society, and that it is needful to procure and acquire benevolence, principally of the secular ecclesiastics, and of persons of authority, that may be conceived necessary.
3. When called to go to the most distant places, where alms are to be received, they are to be accepted, no matter how small they may be, after having marked out the necessities of ourselves. Notwithstanding, it will be very convenient at the moment to give those alms to the poor, for the edification of those who do not have an exact understanding of the Society; and, "but we must in advance be more liberal with ourselves."
4. All must labor as if we were inspired by the same spirit; and each one must study to acquire the same styles, with the object of uniformity among so great a number of persons, edifying the whole; those who do the contrary must be expelled as pernicious.
5. In a beginning it is not convenient to purchase property; but in case they can be found, some good sites may be bought, saying that they are to belong to other persons, using the names of some faithful friends, who will guard the secret. The better to make our poverty apparent, the property nearest our college must belong to colleges the most distant, that we can prevent the princes and magistrates from ever knowing that the income of the Society has a fixed point.
6. We must not ourselves go out to reside to form colleges, except to the rich cities; for in this we must imitate Christ, who remained in Jerusalem; and as he alone, passed by the less considerable populations.
7. We must obtain and acquire of the widows all the money that we can, presenting ourselves at repeated times to their sight our extreme necessity.
8. The Superior over each province is the one to whom we must account with certainty, the income of the same; but the amount to the treasurer at Rome, it is, and must always be, an impenetrable mystery.
9. It is for us to preach and say in all parts and in all conversations, that we have come to teach the young and aid the people; and this without interest in any single species and without exception of persons, and that we are not so onerous to the people as other religious orders.

CHAPTER II.

THE MANNER WITH WHICH THE FATHERS OF THE ORDER MUST CONDUCT THEMSELVES TO ACQUIRE AND PRESERVE THE FAMILIARITY OF PRINCES, MAGNATES AND POWERFUL AND RICH PERSONS.

1. It is necessary to do all that is possible to gain completely the attentions and affections of princes and persons of the most consideration; for that, who, being on the outside, but in advance, all of them will be constituted our defenders.
2. As we have learned by experience that princes and potentates are generally inclined to the favor of the ecclesiastics, when these disseminate their odious actions, and when they give an interpretation that they favor, as is to be noted among the married, contract with their relations or allies; or in other similar things; assembling much with them, to animate those who may be found in this case, saying to them that we confide in the assurance of the exemptions, that by intervention of us fathers, which the Pope will concede, if he is made to see the causes, and will present other examples of similar things, exhibiting at the same time the sentiments that we favor, under the pretext of the common good and THE GREATER GLORY OF GOD that is the object of the Society.
3. If at this same assembly the prince treats of doing something, that will not be agreeable to all the great men, for which we are to stir up and investigate, meanwhile, counseling others to conform with the prince, without ever descending to treat of particulars, for fear there may not be a successful issue of the matter, for which the Society will be imputed blame; and for this, if this action shall be disapproved, there will be advertences presented to the contrary that may be absolutely prohibited and put in jeopardy, the authority of some of the fathers, of whom it can be said with certainty, that they have not had notice of the Secret Instructions; for that, it can be affirmed with an oath, that the calumny to the Society, is not true in respect to that which is imputed to it.
4. To gain the good will of Princes, it will be very convenient to insinuate with skill; and for third persons, that we fathers, are a means to discharge honorable and favorable duties in the courts of other kings and princes, and more than any one else in that of the Pope. By this means we can recommend ourselves and the Society; for the same, no one must be charged with this commission but the most zealous persons and well versed in our institute.
5. Aiming especially to bring over the will of the favorites of princes and of their servants, by means of presents and pious offices, that they may give faithful notice to us fathers of the character and inclinations of the princes and great men. Of this manner the Society can gain with facility as much to one as to others.
6. The experience we have had, has made us acquainted with the many advantages that have been taken by the Society of its intervention in the marriages of the House of Austria, and of those which have been effected in other kingdoms, France, Poland, and in various duchies. Forasmuch assembling, proposing with prudence, selecting choice persons who may be friends and families of the relatives, and of the friends of the Society.
7. It will be easy to gain the princesses, making use of their valets; by that, coming to feed and nourish with relations of friendship, by being located at the entrance in all parts, and thus become acquainted with the most intimate secrets of the familiars.
8. In regard to the direction of the consciences of great men, we confessors must follow the writers who concede the greater liberty of conscience. The contrary of this is to appear too religious; for that they will decide to leave others and submit entirely to our direction and counsels.
9. It is necessary to make reference to all the merits of the Society; to the princes and prelates, and to as many as can lend much aid to the Society, after having shown the transcendancy of its great privileges.

10. Also, it will be useful to demonstrate, with prudence and skill, such ample power which the Society has, to absolve, even in the reserved cases, compared with that of other pastors and priests; also, that of dispensing with the fasts, and of the rights which they must ask and pay, in the impediments of marriage, by which means many persons will recur to us, whom it will be our duty to make agreeable.

11. It is not the less useful to invite them to our sermons, assemblies, harangues, declamations, etc., composing odes in their honor, dedicating literary works or conclusions; and if we can for the future, give dinners and greetings of divers modes.

12. It will be very convenient to take to our care the reconciliation of the great, in the quarrels and enmities that divide them; then by this method we can enter, little by little, into the acquaintance of their most intimate friends and secrets; and we can serve ourselves to that party which will be most in favor of that which we present.

13. If there should be some one at the service of a monarch or prince, and he were an enemy of our Society, it is necessary to procure well for ourselves better than for others, making him a friend, employing promises, favors, and advances, which shall be in proportion to the same monarch or prince.

14. No one shall recommend to a prince any one, nor make advances to any who have gone out from us, being outside of our Society, and in particular to those who voluntarily verified, for yet when they dissimulate they will always maintain an extinguishable hatred to the Society.

In fine, each one must procure and search for methods to increase the affection and favor of princes, of the powerful, and of the magistrates of each population, that whenever occasion is offered to support, we can do much with efficacy and good faith, in benefiting ourselves, though contrary to their relations, allies and friends.

CHAPTER III.

HOW THE SOCIETY MUST BE CONDUCTED WITH THE GREAT AUTHORITIES IN THE STATE, AND IN CASE THEY ARE NOT RICH WE MUST LEND OURSELVES TO OTHERS.

1. The care consigned to us, that we must do all that is possible, for to conquer the great; but it is also necessary to gain their favor to combat our enemies.
2. It is very conducive to value their authority, prudence and counsels, and induce them to despise wealth, at the same time that we procure gain and employ those that can redeem the Society; tacitly valuing their names, for acquisition of temporal goods if they inspire sufficient confidence.
3. It is also necessary to employ the ascendant of the powerful, to temper the malevolence of the persons of a lower sphere and of the rabble against our Society.
4. It is necessary to utilize, whenever we can, the bishops, prelates and other superior ecclesiastics, according to the diversity of reason, and the inclination we manifest.
5. In some points it will be sufficient to obtain of the prelates and curates, that which it is possible to do, that their subjects respect the society; and that obstructing the exercise of its functions among those who have the greatest power, as in Germany, Poland, etc. It will be necessary to exhibit the most distinguished attentions for that, mediating its authority and that of the princes, monasteries, parishes, priorates, patronates, the foundations of the churches and the pious places, can come to our power. Because we can with more facility where the Catholics will be found mixed with heretics. It is necessary to make such prelates see the utility and merit that we have in all this, and that never will they have so much valuation from the priests, friars, and for the future from the faithful. If making these changes, it is necessary to publicly praise their zeal, although written, and to perpetuate the memory of their actions.
6. For this it is necessary to labor, to the end, that the prelates will place in the hands of us fathers, as confessors and counsellors; and if they aspire to more elevated positions in the Court of Rome, we must unite in their favor and aid their pretensions with all our forces, and by means of our influence.
7. We must be watchful that when the bishops are instituting principal colleges and parochial churches, that the faculties are taken from the Society, and placed in both vicarious establishments, with the charge of cures, and that the Superior of the Society to be, that all the government of these churches shall pertain to us, and that the parishioners shall be our subjects, of the method that all can be placed in them.
8. Where there are those of the academies who have been driven out from us, and are contrary; where the Catholics or the heretics obstruct our installation, we will compound with the prelates, and make ourselves the owners of the first cathedrals; for thus shall we make them to know the necessities of the Society.
9. Over all, we must be very certain to procure the protection and affection of the prelates of the Church, for the cases of beatification or canonization of ourselves; in whose subjects convened further, to obtain letters from the powerful and of the princes, that the decisions may be promptly attained in the Catholic Court.
10. If it shall be accounted that the prelates or magnates should send commissioned representatives, we must put forth all ardor, that no other priests, who are in dispute with us, shall be sent; for the reason, that they shall not communicate their animadversion, discrediting us in the cities and provinces we inhabit; and that if they pass by other provinces and cities, where there are colleges, they will be received with affection and kindness, and be so splendidly treated as a religious modesty will permit.

CHAPTER IV.

OF THAT WHICH WE MUST CHARGE THE PREACHERS AND CONFESSORS OF THE GREAT OF THE EARTH.

1. Those of us who may be directed to the princes and illustrious men, of the manner in which we must appear before them, with inclination unitedly "to the greater glory of God," obtaining -- with its austerity of conscience, that the same princes are persuaded of it; for this direction we must not travel in a principle to the exterior or political government, but gradually and imperceptibly.
2. Forasmuch there will be opportunity and conducive notices at repeated times, that the distribution of honors and dignities in the Republic is an act of justice; and that in a great manner it will be offending God, if the princes do not examine themselves and cease carrying their passions, protesting to the same with frequency and severity, that we do not desire to mix in the administration of the State; but when it shall become necessary to so express ourselves thus, to have your weight to fill the mission that is recommended. Directly that the sovereigns are well convinced of this, it will be very convenient to give an idea of the virtues that may be found to adorn those that are selected for the dignities and principal public changes; procuring then and recommending the true friends of the Society; notwithstanding, we must not make it openly for ourselves, but by means of our friends who have intimacy with the prince that it is not for us to talk him into the disposition of making them.
3. For this watchfulness our friends must instruct the confessors and preachers of the Society near the persons capable of discharging any duty, that over all, they must be generous to the Society; they must also keep their names, that they may insinuate with skill, and upon opportune occasions to princes, well for themselves or by means of others.
4. The preachers and confessors will always present themselves so that they must comport with the princes, lovable and affectionate, without ever shocking them in sermons, nor in particular conversations, presenting that which rejects all fear, and exhorting them in particular to faith, hope and justice.
5. Never receive gifts made to any one in particular, but that for the contrary; but picture the distress in which the Society or college may be found, as all are alike; having to be satisfied with assigning each one a room in the house, modestly furnished; and noticing that your garb is not over nice; and assist with promptness to the aid and counsel of the most miserable persons of the palace; but that you do not say it of them, but only those who have agreed to serve the powerful.
6. Whenever the death occurs of any one employed in the palace, we must take care of speaking with anticipation, that they fail in the nomination of a successor, in their affection for the Society; but giving no appearance to cause suspicion that it was the intent of usurping the government of the prince; for which, it must not be from us that it is said; take a part direct; but assembling of faithful or influential friends who may be found in a position of rousing the hate of one and another until they become inflamed.

CHAPTER V.

OF THE MODE OF CONDUCTING THE SOCIETY WITH RESPECT TO OTHER ECCLESIASTICS WHO HAVE THE SAME DUTIES AS OURSELVES IN THE CHURCH.

1. It is necessary to help with valor these persons, and manifest in their due time to the princes and lords that are always ours, and being constituted in power, that our Society contains essentially the perfection of all the other orders, with the exception of singing and manifesting an exterior of austerity in the mode of life and in dress; and that if in some points they excel the communities of the Society, this shines with greater splendor in the Church of God.
2. We must inquire into and note the defects of the other fathers (non-Jesuit priests), and when we find them, we must divulge them among our faithful friends, as condoling over them; we must show that such fathers do not discharge with certainty, that we do ourselves the functions, that some and others recommend.
3. It is necessary that the fathers of our Society oppose with all their power the other fathers who intend to found houses of education to instruct the youths among the populations where ours are found teaching with acceptance and approval; and it will be very convenient to indicate our projects to princes and magistrates, that such people will excite disturbances and commotions if they are not prohibited from teaching; and that in the last result, the damage will fall upon the educated, by being instructed by a bad method, without any necessity; posting them that the Society is sufficient to teach the youth. In case the fathers bear letters of the Pontificate, or recommendations from the Cardinals, we must work in opposition to them, making the princes and great men to point out to the Pope the merits of the Society and its intelligence for the pacific instruction of the youths, to which end, we must have and obtain certifications of the authorities upon our good conduct and sufficiency.
4. Having notwithstanding to form duties, our fathers in displaying singular proofs of our virtue and erudition, making them to exercise the alumni (graduates) in their studies in methods of functions, scholars of diversion, capable of drawing applause, making for supposition, these representations in the presence of the great magistrates and concurrence of other classes.

CHAPTER VI.

OF THE MODE OF ATTRACTING RICH WIDOWS.

1. We must elect effective fathers already advanced in years, of lively complexion and conversation, agreeable to visit these ladies, and whence they can promptly note in them appreciation or affection for our Society; making offerings of good works and the merits of the same; that, if they accept them, and succeed in having them frequent our temples, we must assign to them a confessor, who will be able of guiding them in the ways that are proper, in the state of widowhood, making the enumeration and praises of satisfaction that should accompany such a state; making them believe and yet with certainty that they who serve as such, is a merit for eternal life, being efficacious to relieve them from the pains of purgatory.

2. The same confessor will propose to them to make and adorn a little chapel or oratory in their own house, to confirm their religious exercises, because by this method we can shorten the communication, more easily hindering those who visit others; although if they have a particular chaplain, and will content to go to him to celebrate the mass, making opportune advertencies to her who confesses, to the effect and treating her as being left to be overpowered by said Chaplain.

3. We must endeavor skillfully but gently to cause them to change respectively to the Order and to the method of the House, and to conform as the circumstances of the person will permit, to whom they are directed, their propensities, their piety, and yet to the place and situation of the edifice.

4. We must not omit to have removed, little by little, the servants of the house that are not of the same mind with ourselves, proposing that they be replaced by those persons who are dependent on us, or who desire to be of the Society; for by this method we can be placed in the channel of communication of whatever passes in the family.

5. The constant watch of the confessor will have to be, that the widow shall be disposed to depend on him totally, representing that her advances in grace are necessarily bound to this submission.

6. We are to induce her to the frequency of the sacraments, and especially that of penitency, making her to give account of her deeper thoughts and intentions; inviting her to listen to her confessor, when he is to preach particular promising orations; recommending equally the recitation each day of the litanies and the examination of conscience.

7. It will be very necessary in the case of a general confession, to enter extensively into all of her inclinations; for that it will be to determine her, although she may be found in the hands of others.

8. Insist upon the advantages of widowhood, and the inconvenience of marriage; in particular that of a repeated one, and the dangers to which she will be exposed, relatively to her particular businesses into which we are desirous of penetrating.

9. We must cause her to talk of men whom she dislikes, and to see if she takes notice of anyone who is agreeable, and represent to her that he is a man of bad life; procuring by these means disgust of one and another, and repugnant to unite with anyone.

10. When the confessor has become convinced that she has decided to follow the life of widowhood, he must then proceed to counsel her to dedicate herself to a spiritual life, but not to a monastic one, whose lack of accommodations will show how they live; in a word, we must proceed to speak of the spiritual life of Pauline and of Eustace, &c. The confessor will conduct her at last, that having devoted the widow to chastity, to not less than for two or three years, she will then be made to renounce a second nuptial forever.

In this case she will be found to have discarded all sorts of relations with men, and even the diversions between her relatives and acquaintances, we must protest that she must unite more closely to God. With regard to the ecclesiastics who visit her, or to whom she goes out to visit, when we cannot keep her separate and apart from all others, we must labor that those with whom she treats shall be recommended by ourselves or by those who are devoted to us.

11. In this state, we must inspire her to give alms, under the direction, as she will suppose, or her spiritual father; then it is of great importance that they shall be employed with utility; more, being careful that there shall be discretion in counsel, causing her to see that inconsiderate alms are the frequent causes of many sins, or serve to torment at last, that they are not the fruit, nor the merit which produced them.

CHAPTER VII.

SYSTEM WHICH MUST BE EMPLOYED WITH WIDOWS AND METHODS OF DISPOSING OF THEIR PROPERTY.

1. It will be necessary to inspire her to continue to persevere in her devotion and the exercise of good works and of disposition, in not permitting a week to pass, to give away some part of her overplus, in honor of Jesus Christ, of the Holy Virgin and of the Saint she has chosen for her patron; giving this to the poor of the Society or for the ornamenting of its churches, until she has absolutely disposed of the first fruits of her property as in other times did the Egyptians.
2. When the widows, the more generally to practice their alms, must be given to know with perseverance, their liberality in favor of the Society; and they are to be assured that they are participants in all the merits of the same, and of the particular indulgences of the Provincial; and if they are persons of much consideration, of the General of the Order.
3. The widows who having made vows of chastity, it will be necessary for them to renew them twice per annum, conforming to the custom that we have established; but permitting them notwithstanding, that day some honest freedom from restraint by our fathers.
4. They must be frequently visited, treating them agreeably; referring them to spirited and diverting histories, conformable to the character and inclination of each one.
5. But that they may not abate, we must not use too much rigor with them in the confessional; that it may not be, that they by having empowered others of their benevolence, that we do not lose confidence of recovering their adhesion, having to proceed in all cases with great skill and caution, being aware of the inconstancy natural to woman.
6. It is necessary to have them do away with the habit of frequenting other churches, in particular those of convents; for which it is necessary to often remind them, that in our Order there are possessed many indulgences that are to be obtained only partially by all the other religious corporations.
7. To those who may be found in the case of the garb of mourning, they will be counselled to dress a little more agreeable, that they may at the same time, unite the aspect of mourning with that of adornment, to draw them away from the idea of being found directed by a man who has become a stranger to the world. Also with such, that they may not be very much endangered, or particularly exposed to volubility, we can concede to them, as if they maintained their consequence and liberality, for and with the society, that which drives ensuality away from them, being with moderation and without scandal.
8. We must manage that in the houses of the widows there shall be honorable young ladies, of rich and noble families; that little by little they become accustomed to our direction and mode of life; and that they are given a director elected and established by the confessor of the family, to be permanently and always subject to all the reprehensions and habits of the Society; and if any do not wish to submit to all, they must be sent to the houses of their fathers, or to those from which they were brought, accusing them directly of extravagance and of glaring and stained character.
9. The care of the health of the widows, and to proportion some amusement, it is not the least important that we should care for their salvation; and so, if they complain of some indisposition, we must prohibit the fast, the hair cloth girdle, and the discipline, without permitting them to go to church; further continue the direction, cautiously and secretly with such, that they may be examined in their houses; if they are given admission into the garden, and edifice of the college, with secrecy; and if they consent to converse and secretly entertain with those that they prefer.
10. To the end that we may obtain, that the widows employ their utmost obsequi-

ousness to the Society, it is the duty to represent to them the perfection of the life of the holy, who have renounced the world, estranged themselves from their relations, and despising their fortunes, consecrating themselves to the service of the Supreme Being with entire resignation and content. It will be necessary to produce the same effect, that those who turn away to the Constitutions of the Society, and their relative examination to the abandonment of all things. We must cite examples of the widows who have reached holiness in a very short time; giving hopes of their being canonized, if their perseverance does not decay; and promising for their cases our influence with the Holy Father.

11. We must impress in their souls the persuasion that, if they desire to enjoy complete tranquility of conscience it will be necessary for them to follow without repugnance, without murmuring, nor tiring, the direction of the confessor, so in the spiritual, as in the eternal, that she may be found destined to the same God, by their guidance.

12. Also we must direct with opportunity, that the Lord does not desire that they should give alms, nor yet to fathers of an exemplary life, known and approved, without consulting beforehand with their confessor, and regulating the dictation of the same.

13. The confessors must take the greatest care, that the widows and their daughters of the confessional, do not go to see other fathers (i.e. non-Jesuit priests) under any pretext, nor with them. For this, we must praise our Society as the Order most illustrious of them all; of greater utility in the Church, and of greater authority with the Pope and with the princes; perfection in itself; then dismiss the dream of them, and menace them, that we can, and that we are no correspondents to them, we can say, that we do not consent to froth and do as among other monks who count in their convents many ignorant, stupid loungers who are indolent in regard to the other life, and intriguers in that to disorder, &c.

14. The confessors must propose and persuade the widows to assign ordinary pensions and other annual quotas to the colleges and houses of profession for their sustenance with especially to the professed house at Rome; and not forgetting to remind them of the restoration of the ornaments of the temples and replenishing of the wax, the wine, and other necessaries for the celebration of the mass.

15. If they do not make relinquishment of their property to the Society, it will be made manifest to them, on apparent occasion in particular, when they are found to be sick, or in danger of death; that there are many colleges to be founded; and that they may be excited with sweetness and disinterestedness, to make some disbursements as merit for God, and in that they can found his eternal glory.

16. In the same manner, we must proceed with regard to princes and other well doers, making them to see that such foundations will be made to perpetuate their memory in this world, and gain eternal happiness, and if some malevolent persons adduce the example of Jesus Christ, saying, that then he had no place to recline his head, the Society bearing his name should be poor in imitation of himself, we must make it known and imprint it in the imagination of those, and of all the world, that the Church has varied, and that in this day we have become a State; and we must show authority and grand measures against its enemies that are very powerful, or like that little stone prognosticated by the prophet, that, divided, came to be a great mountain. Inculcate constantly to the widows who dedicate their alms and ornaments to the temples, that the greater perfection is in disposing of the affection and earthly things, ceding their possession to Jesus Christ and his companions.

17. Being very little, that which we must promise to the widows, who dedicate and educate their children for the world, we must apply some remedy to it.

CHAPTER VIII.

METHODS BY WHICH THE CHILDREN OF RICH WIDOWS MAY BE CAUSED TO EMBRACE THE RELIGIOUS STATE, OR OF DEVOTION.

1. To secure our object, we must create the custom, that the mothers treat them severely, and show to them, that we are in love with them. Coming to induce the mothers to do away with their tastes, from the most tender age, and regarding, restraining, &c., &c., the children especially; prohibiting decorations and adornments when they enter upon competent age; that they are inspired in the vocation for the cloister, promising them an endowment of consideration, if they embrace a similar state; representing to them the insipidity that is brought with matrimony, and the disgust that has been experienced in it; signifying to them the weight they would sit under, for not having maintained in the celibate. Lastly, coming to direct in the conclusions arrived at by the daughters of the widows, so fastidious of living with their mothers, that their feet will be directed to enter into a convent.
2. We must make ourselves intimate with the sons of the widows, and if for them an object or the Society, and cause them to penetrate the intent of our colleges, making them to see things that can call their attention by whatever mode, such as gardens, vineyards, country houses, and the farm houses where the masters go to recreate; talk to them of the voyages the Jesuits have made to different countries, of their treating with princes, and of much that can capture the young; cause them to note the cleanliness of the refectory, the commodiousness of the lodges, the agreeable conversation we have among ourselves, the suavity of our rule, and that we have all for the object of the greater glory of God; show to them the preeminence of our Order over all the others, taking care that the conversations we have shall be diverting to pass to that of piety.
3. At proposing to them the religious state, have care of doing so, as if by revelation; and in general, insinuating directly with sagacity, the advantage and sweetness of our institute above all others; and in conversation cause them to understand the great sin that will be committed against the vocation of the Most High; in fine, induce them to make some spiritual exercises that they may be enlightened to the choice of this state.
4. We must do all that is possible that the masters and professors of the youth indicated shall be of the Society, to the end, of being always vigilant over these, and counsel them; but if they cannot be reduced, we must cause them to be deprived of some things, causing that their mothers shall manifest their censure and authority of the house, that they may be tired of that sort of life; and if, finally, we cannot obtain their will to enter the Society, we must labor; because we can remand them to other colleges of ours that are at a distance, that they may study, procuring impediment, that their mothers show endearment and affection, at the same time, continuing for our part, in drawing them to us by suavity of methods.

CHAPTER IX.

UPON THE AUGMENTING OF REVENUE IN THE COLLEGES.

1. We must do all that is possible, because we do not know if bound with the last vow of him, who is the claimant of an inheritance, meanwhile we do not know if it is confirmed, to not be had in the Society a younger brother, or of some other reason of much entity. Before all, that which we must procure, are the augmentations of the Society with rules to the ends agreed upon by the superiors, which must be conformable: for that the Church returns to its primitive splendor for the greater glory of God; of fate that all the clergy shall be found animated by a united spirit. To this end, we must publish by all methods, that the Society is composed in part of professors so poor, that are wanting of the most indispensable, to not be for the beneficence of the faithful; and that another part is of fathers also poor, although living upon the product of some household property; but not to be grievous to the public, in the midst of their studies, their ministry, as are other ordinary mendicants. The spiritual directors of princes, great men, accommodating widows, and of whom we have abundant hope, that they will be disposed at last to make gifts to the Society in exchange for spiritual and eternal things, that will be proportioned, the lands and temporalities which they possess; for the same, carrying always the idea, that we are not to lose the occasion of receiving always as much as may be offered. If promises and the fulfillment of them is retarded, they are to be remembered with precaution, dissimulating as much as we can the coveting of riches. When some confessor of personages or other people, will not be apt, or wants subtlety, that in these subjects is indispensable, he will be retired with opportunity, although others may be placed anticipatedly; and if it be entirely necessary to the penitents, it will be made necessary to take out the destitute to distant colleges, representing that the Society has need for them there; because it being known that some young widows, having unexpectedly failed, the Society not having the legacy of very precious movables, having been careless by not accepting in due time. But to receive these things, we could not attend at the time, and only at the good will of the penitent.

2. To attract the prelates, canonicals and other rich ecclesiastics, it is necessary to employ certain arts, and in place procuring them to practice in our houses spiritual exercises, and gradually and energetically of the affection that we profess to divine things; so that they will be affectionate towards the Society and that they will soon offer pledges of their adhesion.

3. The confessors must not forget to ask with the greatest caution and on adequate occasions of those who confess, what are their names, families, relatives, friends, and properties, informing their successors who follow them, the state, intention in which they will be found, and the resolution which they have taken; that which they have not yet determined obtaining, having to form a plan for the future to the Society. When it is founded, whence directly there are hopes of utility; for it will not be convenient to ask all at once; they will be counseled to make their confession each week, to disembarass the conscience much before, or to the title of penitence. They will be caused to inform the confessor with repetition, of that which at one time they have not given sufficient light; and if they have been successful by this means, she will come, being a woman, to make confession with frequency, and visit our church; and being a man, he will be invited to our houses and we are to make him familiar with ourselves.

4. That which is said in regard to widows, must have equal application to the merchants and neighbors of all classes, as being rich and married, but without children, of that plan by which the Society can arrive to be their heirs, if we put in play the measures that we may indicate; but over all, it will be well to have present, as said, near the rich devotees that treat with us, and of whom the vulgar can murmur, when more, if they are of a class not very elevated.

5. Procuring for the rectors of the colleges entrance for all the ways of the houses, parks, groves, forests, lawns, arable lands, vineyards, olive orchards, hunting grounds, and whatever species of inheritances which they meet with in the end of their rectory; if their owners pertain to the nobility, to the clergy, or are negotiators, particulars, or religious communities, inquiring the revenues of each one, their loads and what they pay for them. All these dates or notices they are to seek for with great skill and to a fixed point, energetically yet from the confessional, then of the relations of friendship; or of the accidental conversations; and the confessor meets with a penitent of possibles, he will be placed in knowledge of the rector, obtaining by all methods the one conserved.

6. The essential point to build upon, is the following: that we must so manage, that in the ends we gain the will and affections of our penitents, and other persons with whom we treat, accommodating ourselves to their inclinations if they are conducive. The Provincials will take care to direct some of us to points, in which reside the nobility and the powerful; and if the Provincials do not act with opportunity, the rectors must notice with anticipation, the crops (the field of operations) that are there, which we go to examine.

7. When we receive the sons of strong houses in the Society, they must show whether they will be easy to acquire the contracts and titles of possession; and if so they were to enter of themselves, of which they may be caused to cede some of their property to the college, or the usufruct (profit) or for rent, or in other form, or if they can come for a time into the Society, the gain of which may be very much of an object, to give a special understanding to the great and powerful, the narrowness in which we live, and the debts that are pressing us.

8. When the widows, or our married devoted women, do not have more than daughters, we must persuade them to the same life of devotion, or to that of the cloister; but that except the endowment that they may give, they can enter their property in the Society gently; but when they have husbands, those that would object to the Society, they will be catechized; and others who desire to enter as religiouses in other Orders, with the promise of some reduced amount. When there may be an only son, he must be attracted at all cost, inculcating the vocation as made by Jesus Christ; causing him to be entirely disembarassed from the fear of its fathers, and persuading him to make a sacrifice very acceptable to the Almighty, that he must withdraw to His authority, abandon the paternal house and enter in the Society; the which, if he so succeeds, after having given part to the General, he will be sent to a distant novitiate; but if they have daughters, they will primarily dispose the daughters for a religious life; and they will be caused to enter into some monastery, and afterwards be received as daughters in the Society, with the succession of its properties.

9. The Superiors will place in the channel of the circumstances, the confessors of these widows and married people, that they on all future occasions may act for the benefit of the Society; and when by means of one, they cannot take our part he will be replaced with another; and if it is made necessary, he will be sent to great distances, of a manner that he cannot follow understandingly with these families.

10. If we succeed in convincing the widows and devoted persons, who aspire with fervor to a perfect life, and that the better means to obtain it is by ceding all their properties to the Society, supporting by their revenues, that they will be religiously administered until their death, conforming to the degree of necessity in which they may be found, and the just reason that may be employed for their persuasion is, that by this mode, they can be exclusively dedicated to God; without attentions and molestations, which would perplex them, and that it is the only road to reach the highest degree of perfection.

11. The Superiors craving the confidence of the rich, who are attached to the Society, delivering receipts of its proper hand writing whose payment afterwards will differ; not forgetting to often visit those who loan, to exhort them above all in their

infirmities of consideration, as to whom will devolve the papers of the debt; because it is not so to be found mention of the Society in their testament; and by this course we must acquire properties, without giving cause for us to be hated by the heirs.

12. We must also in a grand manner ask for a loan, with payment of annual interest, and employ the same capital in other speculation to produce greater revenues to the Society; for at such a time, succeeding to move them with compassion to that which they will lend to us, we will not lose the interest in the testament of donation, when they see that they found colleges and churches.

13. The Society can report the utilities of commerce, and value the name of the merchant of credit, whose friendship we may possess.

14. Among the peoples where our fathers reside, we must have physicians faithful to the Society, whom we can especially recommend to the sick, and to paint under an aspect very superior to that of other religious orders, and secure direction that we shall be called to assist the powerful, particularly in the hour of death.

15. That the confessors shall visit with assiduity the sick, particularly those who are in danger, and to honestly eliminate the other fathers, which the superiors will procure, when the confessor sees that he is obliged to remove the other from the suffering, to replace and maintain the sick in his good intentions. Meanwhile we must inculcate as much as we can with prudence, the fear of hell, &c., &c., or when, the lesser ones of purgatory; demonstrating that as water will put out fire, so will the same alms blot out the sin; and that we cannot employ the alms better, than in the maintaining and subsidizing of the persons, who, by their vocation, have made profession of caring for the salvation of their neighbor; that in this manner the sick can be made to participate in their merits, and find satisfaction for their own sins; placing before them that charity covereth a multitude of sins; and that also, we can describe that charity, is as a nuptial vestment, without which, no one can be admitted to the heavenly table. in fine it will be necessary to move them to the citations of the scriptures, and of the holy fathers, that according to the capacity of the sick, we can judge what is most efficacious to move them.

16. We must teach the women, that they must complain of the vices of their husbands, and the disturbances which they occasion, that they can rob them in secret of some amounts of money, to offer to God, in expiation of the sins of their husbands, and to obtain their pardon.

CHAPTER X.

OF THE PARTICULAR RIGOR OF DISCIPLINE IN THE SOCIETY.

1. If there shall be anyone dismissed under any protest, as an enemy of the Society, whatever may be his condition, or age; all those who have been moved to become the devotees of our churches; or of visiting ourselves; or who having been made to take the alms on the way to other churches; or who having been found to give to other fathers; or who having dissuaded any rich man, and well intentioned towards our Society, or giving anything; or in the time in which he can dispose of his properties, having shown great affection for his relations with this Society; because it is a great proof of a mortified disposition; and we conclude that the professions are entirely mortified; or also, that he having scattered all the alms of the penitents, or of the friends of the Society, in favor of his poor relations. Furthermore, that he may not complain afterwards of the cause of his expulsion, it will be necessary to thrust him from us directly; but we can prohibit him from hearing confessions, which will mortify him, and vex him by imposing upon him most vile offices, obliging him each day to do things that are the most repugnant; he will be removed from the highest studies and honorable employments; he will be reprimanded in the chapters by public censures; he will be excluded from the recreations and prohibited from all conversation with strangers; he will be deprived of his vestments and the uses of other things when they are not indispensable, until he begins to murmur and becomes impatient; then he can be expelled as a shameful person, to give a bad example to others; and if it is necessary to give account to his relatives, or to the prelates of the Church, of the reason for which he has been thrust out, it will be sufficient to say that he does not possess the spirit of the Society.

2. Furthermore, having also expelled all those who may have scrupled to acquire properties for the Society, we must direct, that they are too much addicted to their own judgment. If we desire to give reason of their conduct to the Provincials, it is necessary not to give them a hearing; but call for the rule, that they are obligated to a blind obedience.

3. It will be necessary to note, whence the beginning and whence their youth, those who have great affection for the Society; and those which we recognize their affection until the furthest orders, or until their relatives, or until the poor shall be necessarily disposed, little by little, as carefully said, to go out; then they are useless.

CHAPTER XI.

HOW WE MUST CONDUCT OURSELVES UNITEDLY AGAINST THOSE WHO HAVE BEEN EXPELLED FROM THE SOCIETY.

1. As those whom we have expelled, when knowing little or something of the secrets, the most times are noxious to the Society for the same, it shall be necessary to obviate their efforts by the following method, before thrusting them out; it will be necessary to obligate them to promise, by writing, and under oath, that they will never by writing or speaking, do anything which may be prejudicial to the Society; and it will be good that the Superiors guard a point of their evil inclinations, of their defects and of their vices; that they are the same, having to manifest in the discharge of their duties, following the custom of the Society, for that, if it should be necessary, this point can serve near the great, and the prelates to hinder their advancement.
2. Constant notice must be given to an the colleges of their having been expelled; and we must exaggerate the general motives of their expulsion; as the little mortification of their spirit; their disobedience; their little love for spiritual exercises; their self love, &c., &c. Afterwards, we must admonish them, that they must not have any correspondence with them; and they must speak of them as strangers; that the language of all shall be uniform, and that it may be told everywhere, that the Society never expels any one without very grave causes, and that as the sea casts up dead bodies, &c., &c. We must insinuate with caution, similar reasons to these, causing them to be abhorred by the people, that for their expulsion it may appear plausible.
3. In the domestic exhortations, it will be necessary to persuade people that they have been turned out as unquiet persons; that they continue to beg each moment to enter anew into the Society; and it will be good to exaggerate the misfortunes of those who have perished miserably, after having separated from the Society.
4. It will also be opportune to send forth the accusations, that they have gone out from the Society, which we can formulate by means of grave persons, who will everywhere repeat that the Society never expels any one but for grave causes; and that they never part with their healthy members; the which they can confirm by their zeal, and show in general for the salvation of the souls of them that do not pertain to them; and how much greater will it not be for the salvation of their own.
5. Afterwards, the Society must prepare and attract by all classes of benefits, the magnates, or prelates, with whom those who have been expelled begin to enjoy some authority and credit. It will be necessary to show that the common good of an Order so celebrated as useful in the Church, must be of more consideration, than that if a particular one who has been cast out. If an this affliction preserves some affection for those expelled, it will be good to indicate the reasons which have caused their expulsion; and yet exaggerate the causes the more that they were not very true; with such they can draw their conclusions as to the probable consequences.
6. Of all modes, it will be necessary that they particularly have abandoned the Society by their own free will; not being promoted to a single employment or dignity in the Church; that they would not submit themselves and much that pertains to the Society; and that all the world should withdraw from them that desire to depend on them.
7. Procuring soon, that they are removed from the exercise of the functions celebrated in the Church, such as the sermons, confessions, publication of books, &c., &c., so that they do not win the love and applause of the people. For this, we must come to inquire diligently upon their life and their habits; upon their occupations, &c., &c., penetrate into their intentions, for the which, we must have particular correspon-

dence with some of the family in whose house they live, of those who have been expelled. In surprising something reprehensible in them or worthy of censure, which is to be divulged by people of medium quality; giving in following the steps conducive to reach the hearing of the great, and the prelates, who favor them, that they may be caused to fear that the infamy will relapse upon themselves. If they do nothing that merits reprehension, and conduct themselves well, we must curtail them by subtle propositions and captious phrases, their virtues and meritorious actions, causing that the idea that has been formed of them, and the faith that is had in them, may little by little be made to disappear; this is of great interest for the Society, that those whom we repel, and more principally those who by their own will abandon us, shall be sunk in obscurity and oblivion.

8. We must divulge without ceasing the disgraces and sinister accidents that they bring upon them, notwithstanding the faithful, who entreat for them in their prayers, that they may not believe that we work from impulses of passion. In our houses we must exaggerate by every method these calamities, that they may serve to hinder others.

CHAPTER XII.

WHO MAY COME THAT THEY MAY BE SUSTAINED AND PRESERVED IN THE SOCIETY.

1. The first place in the Society pertains to the good operators; that is to say, those who cannot procure less for the temporal than for the spiritual good of the Society; such as the confessors of princes, of the powerful, of the widows, of the rich pious women, the preachers and the professors who know all these secrets.
2. Those who have already failed in strength or advanced in years; conforming to the use they have made of their talents in and for the temporal good of the Society; of the manner which has attended them in days that are passed; and further, are yet convenient instruments to give part to the Superiors of the ordinary defects which are to be noted in ourselves, for they are always in the house.
3. We must never expel but in case of extreme necessity, for fear of the Society acquiring a bad reputation.
4. Furthermore, it will be necessary to favor those who excel by their talent, their nobleness and their fortune; particularly if they have powerful friends attached to the Society; and if they themselves have for it a sincere appreciation, as we have already said before. They must be sent to Rome, or to the universities of greater reputation to study there; or in case of having studied in some province, it will be very convenient that the professors attend to them with special care and affection. Meanwhile, they not having conveyed their property to the Society, we must not refuse them anything; for after confirming the cession, they will be disappointed as the others, notwithstanding guarding some consideration for the past.
5. Having also especial consideration on the part of the Superiors, for those that have brought to the Society, a young notable, placed so that they are given to know the affection made to it; but if they have not professed, it is necessary to take care of not having too much indulgence with them, for fear that they may return at another time, to carry away those whom they have brought to the Society.

CHAPTER XIII.

OF THE YOUTH WHO MAY BE ELECTED TO BE ADMITTED INTO THE SOCIETY, AND OF THE MODE OF RETAINING THEM.

1. It is necessary that much prudence shall be exercised, respecting the election of the Youth; having to be sprightly, noble, well liked, or at the least excellent in some of these qualities.
2. To attract them with greater facility to our institute, it is necessary in the meanwhile, to study that the rectors and professors of colleges shall exhibit an especial affection; and outside the time of the classes, to make them comprehend how great is God, and that some one should consecrate to his service all that he possesses; and particularly if he is in the Society of his Son.
3. Whenever the opportunity may arrive, conducive in the college and in the garden, and yet at times to the country houses, that in the company of ourselves, during the recreations, that we may familiarize with them, little by little, being careful, notwithstanding, that the familiarity does not engender disgust.
4. We cannot consent that we shall punish them, nor oblige them to assemble at their tasks among those who are the most educated.
5. We must congratulate them with gifts and privileges conforming to their age and encouraging above all others with moral discourses.
6. We must inculcate them, that it is for one divine disposition, that they are favorites among so many who frequent the same college.
7. On other occasions, especially in the exhortations, we must aim to terrify them with menaces of the eternal condemnation, if they refuse the divine vocation.
8. Meanwhile frequently expressing the anxiety to enter the Society, we must always defer their admission, that they may remain constant; but if for these, they are undecided, then we must encourage them incessantly by other methods.
9. If we admonish effectively, that none of their friends, nor yet the fathers, nor the mothers discover their vocation before being admitted; because then, if then, they come to the temptation of withdrawing; so many as the Society desires to give full liberty of doing that which may be the most convenient; and in case of succeeding to conquer the temptation, we must never lose occasions to make them recover spirit; remembering that which we have said, always that this will succeed during the time of the novitiate, or after having made their simple vows.
10. With respect to the sons of the great, nobles, and senators, as it is supremely difficult to attract them, meanwhile living with their fathers, who are having them educated to the end, that they may succeed in their destinies, we must persuade, vigorously, of the better influences of friends that are persons of the same Society; that they are ordered to other provinces, or to distant universities in which there are our teachers; careful to remit to the respective professors the necessary instructions, appropriate to their quality and condition, that they may gain their friendship for the Society with greater facility and certainty.
11. When having arrived at a more advanced age, they will be induced to practice some spiritual exercises, that they may have so good an exit in Germany and Poland.
12. We must console them in their sadness and afflictions, according to the quality and dispositions of each one, making use of private reprimands and exhortations appropriate to the bad use of riches; inculcating upon them that they should depreciate the felicity of a vocation, menacing them with the pains of hell for the things they do.

13. It will be necessary to make patent to the fathers and the mothers, that they may condescend more easily to the desire of their sons of entering the Society, the excellence of its institute in comparison with those of other orders; the sanctity and the science of our fathers; its reputation in all the world; the honor and distinctions of the different great and small. We must make enumeration of the princes and the magnates, that, with great content, have lived until their death, and yet living in the Society. We must show how agreeable it is to God, that the youth consecrate themselves to Him, particularly in the Society of his Son: and what thing is there so sublime as that of a man carrying the yoke of the Lord from his youth. That if they oppose any objections because of their extreme youth, then we must present the facility of our institute, the which not having anything to molest, with the exception of the three vows, and that which is most notable, that we do not have any obligatory rule, nor yet under penalty of venial sin.

CHAPTER XIV.

UPON RESERVED CASES AND MOTIVES THAT NECESSITATE EXPULSION FROM THE SOCIETY.

1. To most of the cases expressed in the Constitutions, and of which only the Superior or the ordinary confessor, with permission of this, can absolve them, where there is sodomy, unnatural crime, fornication, adultery, of the unchaste touch of a man, or of a woman; also if under the pretext of Zeal, or whatever motive, they have done some grave thing against the Society; against its honors and its gains; these will be just causes for reason of the expulsion of the guilty.
2. If anyone confesses in the confessional of having committed some similar act, he will not be promised absolution, until he has promised to reveal to the Superior, outside of the confessional, the same or by his confessor. The Superior will operate the better for it, in the general interests of the Society; further, if there is founded hope of the careful hiding of the crime, it will be necessary to impose upon the guilty a convenient punishment; if otherwise he can be expelled much before. With all the care that is possible, the confessor will give the penitent to understand that he runs the danger of being expelled.
3. If any one of our confessors, having heard a strange person say, that he had committed a shameful thing with one of the Society, he will not absolve such a person, without his having said, outside of his confession, the name of the one with whom he has sinned; and if he so says, he will be made to swear that he will not divulge the same, without the consent of the Society.
4. If two of ourselves have sinned carnally, he who first avows it will be retained in the Society; and the other will be expelled; but he who remains permanent, will be after such mortification and bad treatment, of sorrow, and by his impatience, and if we have occasion for his expulsion, it will be necessary for the future of it that it be done directly.
5. The Society being a noble corporation and preeminent in the Church, it can dismiss those that will not be apt for the execution of our object, although giving satisfaction in the beginning; and the opportunity does not delay in presenting itself; if it procures continuous maltreatment; and if he is obliged to do contrary to his inclination; if they are gathered under the orders of gloomy Superiors; if he is separated from his studies and from the honorable functions, &c., &c., until he gets to murmuring.
6. In no manner must we retain in the Society, those that openly reveal against their Superiors, or that will complain publicly, or reservedly, of their companions, or particularly if they make them to strangers; nor to those who are among ourselves, or among persons who are on the outside, censure the conduct of the Society in regard to the acquisition or administration of temporal properties, or whatever acts of the same; for example, of crushing or oppressing many of those whom we do not wish well, or that they the same having been expelled, &c., &c. Nor yet those, that in conversation, who tolerate, or defend the Venetians, the French and others, that have driven the Society away from the territories, or that have occasioned great prejudices.
7. Before the expulsion of any we must vex and harass them in the extreme; depriving them of the functions that they have been accustomed to discharge, dedicating them to others. Although they may do well, it will be necessary to censure them, and with this pretext, apply them to another thing. Imposing by a trifling fault that they have committed the most severe penalties, that they blush in public, until they have lost all patience; and at last will be expelled as pernicious to all, for which a future opportunity will present itself when they will think less.
8. When some one of the Society has a certain hope of obtaining a bishopric, or whatever other ecclesiastical dignity, to most of the ordinary vows of the Society he will be obliged to take another; and that is, that he will always preserve good sentiments towards the Society; that he will always speak favorably of it; that he will not have a confessor that will not be to its bosom; that he will do nothing of entity without having heard the justice of the same. Because in consequence of not having observed this, the Cardinal Tolet the Society had obtained of the Holy See, that no swinish descendants of Jews or Mahometans were admitted, that he did not desire to take such vows; and that for celebrity that is out, he was expelled as a firm enemy of the Society.

CHAPTER XV.

HOW THE SOCIETY MUST BE CONDUCTED WITH THE MONKS AND NUNS.

1. The confessors and preachers must guard well against offending the nuns and occasioning temptations contrary to their vocation; but on the contrary, having conciliated the love of the Lady Superiors, that we obtain to hear, when less, their extraordinary confessions, and that it is predicted that we may hope soon to receive some gratitude from them; because the abbesses, principally the rich and noble, can be of much utility to the Society, by themselves, and by their relatives and friends; of the manner with which we treat with them and influence of the principal monasteries, the Society will little by little arrive to obtain the knowledge of all the corporation and increase its friendship.

2. It will be necessary, notwithstanding, to prohibit our nuns from frequenting the monasteries of women, for fear that their mode of life may be more agreeable, and that the Society will see itself frustrated in the hopes of possessing all their properties. We must induce them to take the vow of chastity and obedience, at the hands of their confessors; and to show them that this mode of life will conform with the uses of the Primitive Church, placed as a light to shine in the house, and that it cannot be hidden under a measure, without the edification of their neighbor, and without fruit for the souls; furthermore, that in imitation of the widows of the Gospel, doing well by giving themselves to Jesus Christ and to his Society. If they were to know how evil it can possibly be, of the life of the cloisters; but these instructions must be given under the seal of inviolable secrecy that they do not come to the ears of the monks.

CHAPTER XVI.

HOW WE MUST MAKE PROFESSION OF DESPISING RICHES.

["How we must pretend to despise wealth."]

1. With the end of preventing the seculars from directing attention to our itching for riches, it will be useful to repel at times alms of little amount, by which we can allow them to do services for our Society; though we must accept the smallest amounts from people attached to us, for fear that we may be accused of avarice, if we only receive those that are most numerous.
2. We must refuse sepulture to persons of the lowest class in our churches, though they may have been very attached to our Society; for we do not believe that we must seek riches by the number of interments, and we must hold firmly the gains that we have made with the dead.
3. In regard to the widows and other persons who have left their properties to the Society, we must labor with resolution and greater vigor than with the others; things being equal, and not to be made apparent, that we favor some more than others, in consideration of their temporal properties. The same must be observed with those that pertain to the Society, after that they have made cession of their property; and if it be necessary to expel them from the Society, it must be done with discretion, to the end that they leave to the Society a part for the less of that which they have given, or that which they have bequeathed at the time of their death.

CHAPTER XVII.

METHODS TO EXALT THE COMPANY.

1. Treating principally all, though in things of little consequence, we must have the same opinion, or at least exterior dignity; for by this manner we may augment and strengthen the Society more and more; to overthrow the barrier we have overcome in the business of the world.
2. Thus strengthening all, it will shine by its wisdom and good example, that we shall excel all the other fathers, and particularly the pastors, &c., &c., until the people desire us to all. Publicly divulging that the pastors do not need to possess so much knowledge; with such they can discharge well their duties, stating that they can assist them with the counsels of the Society; that for this motive they can dedicate themselves to all classes of studies.
3. We must inculcate this doctrine with kings and princes, THAT THE CATHOLIC FAITH CANNOT SUBSIST IN THE PRESENT STATE, WITHOUT POLITICS; but that in this, it is necessary to proceed with much certainty. Of this mode, we must share the affection of the great, and BE ADMITTED TO THE MOST SECRET COUNSELS.
4. We must entertain their good will, by writing from all parts interesting facts and notices.
5. It will be no little advantage that will result, by secretly and prudently fomenting dissensions between the great, ruining or augmenting their power. But if we perceive some appearance of reconciliation between them, then we of the Society will treat and act as pacificators; that it shall not be that any others shall anticipate to obtain it.
6. As much to the magnates as to the people, we must persuade them by all possible means, that the Society has not been, but by especial Divine Providence, conforming to the prophecies of the Abbot Joachim, for to return and raise up the Church, humbled by the heretics.
7. Having acquired the favor of the great and of the bishops, it will be an entire necessity, of empowering the curates and prebendaries to more exactly reform the clergy, that in other times lived under certain rule with the bishops, and tending to perfection; also it will be necessary to inspire the abbeyes and prefaces; the which it will not be difficult to obtain; calling attention to the indolence and stupidity of the monks as if they were cattle; because it will be very advantageous for the Church, if all the bishoprics were occupied by members of the Society; and yet, as if it was the same apostolic chair, particularly if the Pope should return as temporal prince of all the properties; for as much as it is very necessary to extend little by little, with much secrecy and skill, the temporalities of the Society; and not having any doubt that the world will enter the golden age, to enjoy a perfect universal peace, for following the divine benediction that will descend upon the Church.
8. But if we do not hope that we can obtain this, supposing that it is necessary that scandals shall come in the world, WE MUST BE CAREFUL TO CHANGE OUR POLITICS, CONFORMING TO THE TIMES, AND EXCITE THE PRINCES, FRIENDS OF OURS TO mutually make terrible wars THAT EVERYWHERE THE MEDIATION OF THE SOCIETY WILL BE IMplored; that we may be employed in the public reconciliation, for it will be the cause of the common good; and we shall be recompensed by the PRINCIPAL ECCLESIASTICAL DIGNITIES; and the BETTER BENEFICIARIES.
9. In fine, that the Society afterwards can yet count upon the favor and authority of the princes, procuring THAT THOSE WHO DO NOT LOVE US SHALL FEAR US.

TOTALITNÍ SVĚTOVLÁDA

MARTIN HERZÁN

„Až se svět ohlédne za 20. stoletím, bude plakat. Ne proto, že bylo zaplaveno krutostí, ale proto, že dobří lidé mlčeli.“

Martin Luther King

O autorovi

Martin Herzán – nezávislý výzkumník v oblasti skrývaných skutečností s publikační činností u nás i v zahraničí. Spisovatel a autor několika knih literatury faktu a filosofické literatury, básník, umělec. Ak. studium – Teologická fakulta, univerzita Č. Budějovice.

Bojovník za lidská práva, aktivista mnoha humanitárních organizací a reprezentant demokratických norem.

Od ledna roku 1997 do září 2000 předseda – International Commission of Conscience – /Mezinárodní komise svědomí/ – mezinárodní organizace pro odhalování zločinů proti lidskosti a ochranu lidských práv. Od října 2000 pracuje jako Komisař pro lidská práva.

Dlouhou dobu se zabývá problematikou globalizace světa pod jednu ústřední světovládu a páchaných i připravovaných zločinů proti demokracii, svobodě obyvatel a lidským právům. O tom je ostatně i tato kniha, která otevřeně a bez cenzury informuje o věcech, které jsou veřejnosti mnohdy záměrně tajeny.

Ing. Antonín Pavlík

Úvod

Vážení přátelé, dostáváte do rukou knihu, která může být zdrojem Vašeho procitnutí v dnešní době, která je labilní vůči lidským hodnotám, Bohu i morálce jako takové.

Lidem je to neustále tajeno, ale přitom se jim to každý den vkrádá do jejich životů. Mnozí si to neuvědomují a mnozí před tím úmyslně zavírají oči. Jedno je jisté -lidstvo jde poslušně jako stádo a slepě se řítí do doby, kdy se budeme muset zřítí světa v

podobě, v jaké ho známe dnes a budeme se muset brzy klanět fanatickým ideálům jedné globální světovlády.

Dlouho jsem tomu nevěnoval pozornost a když jsem o tom později slýchal, nevěřil jsem. Ale nebyla to vůbec otázka víry. Život sám začínal odkrývat, že ne vše je v takovém pořádku, jak se nám říká a byl jsem svědkem toho, jak jsme my lidé v mnohých věcech vyloženě obelháváni. Když jsem později získal kontakty a stal se také předsedou oné světové organizace pro odhalování zločinů proti lidskosti, dostaly se mi do rukou fakta a důkazy. Musel jsem se tím zabývat a přiznám se, že v té době jsem k tomu měl už i svůj velmi osobní důvod. Přimo v mém životě se totiž začal odehrávat scénář již tolik známý. Od sledování, přes cenzury mých článků, až po zákazy prodeje mých knih. To mě utvrdilo v názoru, že někdo „tam nahoře“ má zájem na tom, aby se lidé nedozvěděli pravdu, a že je mnoho utajeného, co vlády úzkostlivě drží jako černé svědomí v archivech své moci.

V této knize si nekladu za cíl, přesvědčovat Vás o katastrofických scénářích nebo o světovládném spiknutí. Všechno má svá pravidla. Chci Vám jen nastínit na základě skutečných případů, provalených afér, svědectví mocných a na základě odtajněných nebo uniklých vládních dokumentů z celého světa, že tento svět směřuje k vytvoření jedné celosvětové vlády a člověk, jako takový, tam bude mít pouze dvě volby. Budto bude bohatým otrokem zbaveným osobní svobody a vlastní vůle nebo zemře svobodný, v bídě a perzekuci, na okraji společnosti.

Přátelé, nekladu si v této knize za cíl Vás šokovat. Nesnáším bulvární informace a budete -li šokováni tím, co se zde dozvíte, pak vězte, že je to důsledek Vaší dosavadní nevědomosti těchto faktů, nikoliv přikrášlováním a zveličováním problému. A vězte, že je toho mnohem více, snad lze hovořit o úspěchu, podaří -li se mi zde odhalit alespoň zlomek skutečného objemu plánů světovlády. Přiznávám, že neznám celou pravdu.

Knihu nepíši pro peníze ani pro prestiž, vím, že z toho budou zase jen problémy a knihu budu muset stejně po zákazu rozdávat po ulicích. Jediné co chci, je to, abyste byli informováni. Na to totiž máte plné právo. Také máte plné právo tuto knihu vzít a vyhodit ji, pokud Vám nebude názorově vyhovovat. Jestli se Vám nelíbí, nečtěte ji. Ale jestli chcete o celé věci uvažovat, otevírá se Vám veliký prostor na to, abyste sami pátrali po důkazech a tyto našli. Jde jen o to, chceme -li být hlší a slepí, ale spokojení nebo vidět a slyšet a znát tak strašnou pravdu. Neptejte se mě, která cesta je správná, musí Vám to říci Vaše svědomí.

My všichni jsme lidé, kteří mají svá lidská práva. Pokud se o ně nebudeme hlásit a bojovat proti jejich porušování, ztratíme je. Jsou totiž výhodou pouze pro nás. Těm mocným jsou, zdá se, pouze trnem v oku a poslední překážkou k našemu uchvácení.

Martin Herzán

Komisař pro lidská práva

HISTORIE SVĚTOVLÁDY

Už od pradávna vznikaly snahy sjednotit svět pod jednu jedinou říši. Takového sjednocení bylo vždy tajným přáním mnoha vůdců, kteří v tomto spatřovali dovršení své absolutní moci nad světem. Tyto utopické snahy o vytvoření jednoho státu a jedné celosvětové vlády známe od nepaměti a jsou spojeny s takovými diktátory jako byl Čingischán, Napoleon, Hitler nebo Stalin. Miliony mrtvých a nesmyslné války o moc, zotročení lidí a likvidace ideologicky nevhodných, to je cesta ke světovládě. Jen šílenci jako byl Hitler nebo Stalin si mohli myslet, že dovedou svět ke šťastným zítřkům pod totalitním diktátem neomezené moci jednoho světónázoru. Světovláda byla vždy z hlediska politické rozmanitosti světa i z hlediska čistě technického pouze bezvýslednou snahou šilenců. Ale doba se mění.

Všimněte si prosím, že dnes přichází opět snahy vytvořit jednu světovládu a tyto plány dostávají až hrůzně reálnou podobu. Rýsuje se nám tu světovláda, která nás má totálně zotročit a násilím nás podřídít v univerzálním otrockém systému pod moc a ideologii jedné světovlády. Světovlády, která je zcela labilně přehlížena, přestože je bez nadsázky zruďnější, než všechny dosud známé totalitní systémy dohromady. Zdá se Vám to přehnané? Ano, jistě to tak zní, ale tato kniha netouží o tom polemizovat. Chci Vám dát k zamyšlení přímé důkazy. Jen nevědomost, to jediné dnes brání totiž lidem v tom, aby se vzepřeli těmto zruďným snahám, které nemají obdoby. Lidé musí znát pravdu a ptát se svého svědomí, jestli je to svět, ve kterém chtějí skutečně žít a dokud to jde, protestovat a domáhat se svobody a svých práv. Ale nyní se již pojďme zaměřit na strukturu této vznikající světovlády.

Svět na počátku 20. století byl světem miliónů kultur, národů, mnoha států a ideologické rozmanitosti. Svět prakticky nespojitelný v jeden celek. Jenom války jsou schopny hýbat hranicemi států nebo je dokonce úplně zrušit. A jednou z takových válek byla II. světová válka. Po této válce nastalo to, že z tisíců národů a států musely tyto národy pod nátlakem doby odevzdat svoji duši pouze do dvou světových bloků. Buď se daly na cestu kapitalismu nebo komunismu. Jenže počátkem 90. let padla železná opona a tak se i tyto dvě závěrečné světové říše rozpadly a svět se tak spojil pod jedinou z říší – kapitalismus. Tato dosud pouze politicko – ideologická říše má v úmyslu brzy dostat všech územních, politických i kulturních statutů celosvětové vlády. Už není jediná opozice. Vždyť i ona pomyslná opozice – Rusko, Čína, Kuba nebo islámské státy jsou ve skutečnosti dnes přímo závislé na západním světě a přes embargo a své miliardové dluhy západu byly doslova přinuceny spolupracovat. Jakákoliv dnešní veřejná státní opozice je spíše jen sehranou scénkou, v níž máme být strašeni nebezpečím odjinud. Neboť jen pod strachem my občané dovolíme těm nahoře zavádět tzv. opatření a v důvěře jim necháváme volnou ruku ve formování naší budoucnosti. A zbývá nám jen doufat, že v té budoucnosti se najde místa i pro nás.

Všimněte si prosím, že nejen politika, ale i veškeré mezinárodní obchody, věda, vše se dnes ve světě řídí jediným standardem a celý svět to v tomtéž duchu uchvacuje. Zákony, kultura, vše se začalo po pádu železné opony přizpůsobovat západnímu světu. Ne náhodou se mluví o tzv. amerikanizaci světa. USA se totiž nazývají /aniž by je k tomu kdokoliv oprávnil/ vládcí a vyvolenými nad světem. Vše se dnes musí klanět moci amerického dolaru a síle americké armády, která jako trestná výprava bombarduje suverénní státy, manipuluje s vládami, světovými médii i veřejným míněním a likviduje nevhodné jen pro své odlišné názory. USA má své

vojenské základny takřka ve všech částech světa, a to aniž by k tomu měly jediný morální nebo jiný omluvitelný důvod. Snad aby si státy světa rozmyslely neposlušchat? Nikdo nedal USA moc ani neodsouhlasil jejich povýšení nad ostatními státy, jednoduše si ji vzaly samy pod tlakem svých zbraní a účelovou hrozbou jakéhosi preventivního opatření před neexistující světovou hrozbou. Americká armáda, politika a kultura pochoduje světem. Všichni vědí, že to není dokonalostí amerického národa, ale zrůdností amerického světovládného uvažování. Ale není to USA, kdo je tím skutečným iniciátorem budoucí světovlády. USA jsou spíše jen odpuzující ukázkou a nástínem praktik, které jsou i dnes reálně možné. Ta skutečná světovládná snaha, o níž bude řeč, je mnohem rafinovanější. Lež se nejlépe schová pod návalem krásných slov. A přesně tam začíná takticky kvést světovláda.

FAKTA O SOUČASNÉ SVĚTOVLÁDĚ

Ne, ještě nemáme oficiální světovládu. Den D ještě nenastal, ale ve skrytu je tento den se všemi následky již připravován. Manipuluje se se vším, od světové měny, hospodářství, politiku, přes zákonodárství, média, až k veřejnému mínění. Vše je zpracováváno pro snadné převzetí moci pod světovládu. Světovládu, kterou každý správně chápe v historických souvislostech jako zrůdnost, a proto se dnešní světovládné snahy skrývají za maskou humanity. A plán vychází. Dokonce lépe, než by kdo čekal.

Po II. světové válce bylo využito momentu celosvětového otřesení a svět tak ze strachu před dalšími válkami dal vzniknout OSN. Tato dříve jen humanitární a příručková organizace dnes přerostla byrokraticky ve skutečně celosvětovou a diktující vládu. Zákony OSN jsou dnes povinné pro celý svět, jsou násilně nadřazena jakýmkoliv ostatním státním zákonům a má-li jakýkoliv stát sebemenší, byť oprávněné připomínky, je okamžitě ostatními členskými státy přehlasován a napadán za narušování jakéhosi mezinárodního přátelství. V horším případě přichází donucovací prostředky – hospodářská embarga, zákaz užívání zahraničních výhod i půjček atd... V nejhorším případě nastoupí dnes již nechvalně známá celosvětová armáda OSN, která je přezdívána Modré přilby. O tom, že nejde o elitu světových ochránců, ale o taktickou zstrašující a zneužitelnou armádu, svědčí mnoho případů.

V letech 1992 až 1994, když měli vojáci OSN zajišťovat mír a humanitární pomoc hladovějícím lidem v Somálsku, prováděli vojáci OSN ty nejkrutější zrůdnosti na nevinných civilistech. Od ponižování, rasismu, znásilňování, mučení, až po svévolné vraždění. Dodnes mám doma fotografii z roku 1993 na níž dva vojáci OSN zaživa upalují malého somálského chlapce. Somálsko v roce 1997 vyžadovalo po OSN zaplacení odškodného a oficiální omluvu za krutosti spáchané touto světovou armádou. 26 předních státníků Somálska navíc prohlašuje, že toto je pouze špička ledovce skutečných krutostí OSN v Somálsku. Pokud vím, dosud nedostali nic. Vše se mezinárodně ututlalo. Dokonce i oni dva vojáci OSN, kteří byli zcela zřetelně vyfotografováni při mučení malého chlapce a byli souzeni, byli zproštěni viny. Tak takto, přátelé, funguje také OSN a ona světová síla práva.

Člověka napadá, proč zde vlastně máme OSN? Vznikla, aby zabránila dalším válkám a krutostem. I kdybychom chtěli věřit, že Somálsko byla jen vyjímka v násilnosti OSN, pak se lze ohlédnout za podivným naplňováním celosvětového míru. Je vůbec nějaké? Vždyť od 2. světové války, ve které zahynulo 60 milionů lidí, v průbě-

hu dalších 50. let od založení OSN proběhlo dalších 340 válek, v nichž bylo pozabíjeno 37 milionů lidí. A to vše navzdory tomu, že bylo v téže době učiněno 7 000 konferencí o odzbrojení a míru. Přičemž, jak se uvádí, nejméně 20 větších válek podnítilo přímo OSN svým jednáním.

Hladomor ve světě neustupuje, naopak i přes OSN razantně stoupá a OSN už rezignuje na potravinovou pomoc a spíše hledá nehumánní prostředky snižování stavu hladovějících národností a to pod programem sterilizace žen a antikoncepce. Říkají tomu regulace porodnosti, ale jelikož jde výhradně o občany černé pleti, naskýtají se i jiná spojitosti, jak tento program chápat. Navíc jestli je toto ochrana dětí, kterou se OSN tak chlubí, co je to za ochranu, když jsou z nařízení děti zabíjeny v interrupcích a není jim povoleno úředním razítkem přijít na svět. Takováto ochrana dětí jistě není moc nákladná. Na druhou stranu v civilizovaném světě, jako je USA si byrokratická ochrana dětí vysloužila vlny protestu. Ze zákonů OSN jsou totiž děti masově odebírány z fungujících rodin i za sebemenší pochybení rodičů a jsou okamžitě umísťovány v ústavech pod státní výchovu. Rodiče jsou zděšeni, již zítra jim mohou navždy odebrat dítě jen za jeho vrozený horší prospěch ve škole, za sebemenší modřinu, ať si ji přivodilo kdekoliv, ale jsou případy odebrání dětí i z náboženských nebo i jen mírně sociálních rodinných důvodů. Je velmi snadné zničit dětský život, okrást ho o lásku, rodinu a ohraničit ho na čtyři zdi chladného ústavu jakéhosi státního dohledu. Ale ochranou dětí, tak to může nazývat skutečně jen bezcitná byrokratická moc.

Realita vypadá tak, že OSN se odvrací od prapůvodní humanitární příručkové organizace a směřuje ve své pýše k diktování a kontrole každého člověka na této zemi a ke světovému politickému vlivu – ke světovládě. Vždyť už jen název... OSN je zkratkou pro Organizaci spojených národů, tedy máme, co jsme chtěli. OSN je dnes světovou vládnoucí silou, čeká se už jen na odevzdání posledních zbytků zákonodárství a autonomie států. Zákon a armáda OSN budou v budoucnu definitivní světovládou. Vlády států budou jen jakýmsi krajskými koordinátory, které budou mít předem z hora dáno, jak se mají zachovat. Poslanec Kongresu USA, John Rankin, kdysi výstižně prohlásil: „OSN je největší podvod v dějinách.“

Největší zřůdností jakékoliv světovlády je to, že je absolutní. Že nemá a nepřipouští opozici a jiný názor. Tak tomu bude i zde a každý ví, že to smrdí totalitou, ale zároveň všichni doufají, že je podepsáno již tolik smluv a dohod o lidských právech, že se nic zlého nemůže stát. Ale přiznejme si, nezůstává skutečně pouze u doufání? Historie jasně ukazuje, že každé smlouvy i každý zákon může během dne padnout a zmetek z dílny tvůrce přeroste svého pána. Každý demokrat přeci ví, že je potřeba, aby byly alespoň dva různé světové názory, aby se mohly vzájemně kontrolovat, doplňovat a napomínat ve svých chybách. Aby si tak žádný z nich nedovolil postavit se proti svobodě člověka, a když tak některá ze stran učiní, aby si lidé mohli přejít ke druhé ideologii a nenechali se trýznit v nelidských podmínkách. Aby si lidé mohli sami vybrat svoji ideologii a ne být násilně přičleněni k jedné jediné světovládě, která má absolutní moc a může si s námi dělat cokoli se jí zlíbí, neboť není jiného státu ani vlády, který by jí v tom zabránil. Jedna světová vláda je tedy tou nejohavnější plánovanou totalitou všech dob.

OSN v jeho současné podobě samozřejmě ještě nelze spojovat s nějakou totalitou ani světovou všemohoucností, ale již dnes lze kroutit hlavou nad svírající se pastí světové vlády. Ta past není úmyslným tahem OSN, je to záležitost tzv. tajné vlády – zejména ekonomické světové elity, která svým gigantickým finančním a světovým vlivem může diktovat i zákony. Tajná vláda je elitní spolek nejvlivnějších lidí světa, kteří se spojili pro vybudování jedné světové vlády. OSN je prvotní nástroj, ale do-

mnívám se, že i ten jednou nahradí skutečně gigantická globální a hlavně tyranská světovláda. A důkazy v této knize najdete. Víte, OSN je skvělá a užitečná organizace, pouze je tajnou vládou zneužívána pro vytvoření světovlády, neboť jen ona má dnes tu moc ji uskutečnit. Je to jediný celosvětový mozek postihující všechny oblasti života. Mozek, ve který mají lidé důvěru a pod jehož ruce budou ochotni odevzdat v důvěře své životy. Ale to se jim také stane osudným. Teď už se ale pojdme podívat pod pokličku OSN v budování a připravovaného vyhlášení světovlády. Fakta hovoří sama.

Roku 1945 vznikla OSN, která měla zabezpečovat mír, upevňovat demokratické principy ve světě a zabezpečovat životní úroveň v chudých zemích. Nikdo by nic nenamítal. Ale už 26. července 1949 věci dostaly jiný spád, když senátoři USA schválili rezoluci č. 56 o přetvoření OSN na celosvětovou vládní federaci. 9. února 1950 komise senátu pro zahraniční věci uvedla rezoluci č. 66 pod názvem „Představa světového řádu“, v níž se uvádí, že jednotlivé státy musí odevzdat své národní svrchovanosti pod světovládnou moc OSN. Rezoluce 66 doslova začíná slovy: „Současná charta OSN bude změněna, aby zabezpečila ústavu pro světovládu“. Takto byl naprosto překroucen smysl OSN a nasměrován k politicko – světovládné byrokracii. Je nutné vzpomenout, že ještě v témže roce, 17. února 1950, bylo v senátu USA oficiálně prohlášeno: „Budeme mít světovládu, ať se vám to líbí nebo ne, jedinou otázkou je, jestli světovlády dosáhneme násilím nebo souhlasem“. Veřejnost byla zděšena těmito slovy. V roce 1968 vyzval vládní asistent sekretáře USA, Richard Gardner, k ukončení národní suverenity. Zrada střídá zradu. V roce 1975 v americkém kongresu podepsalo 32 senátorů a 92 reprezentantů deklaraci, která zcela otevřeně nutí k vytvoření globální světovlády. Kongresmanka Majrorie Hortová odmítla toto podepsat se slovy: „To by znamenalo vzdát se naší národní suverenity mezinárodním organizacím“. Ale co je jedna odvážná kongresmanka proti celé sešrané mašinérii. Jen si vzpomeňme na výroky mnoha prezidentů USA. George Busch prohlásil: „Co světu povíme, to se stane“. W.Wilson prohlásil: „Ostatní země se budou řídit naším vedením“. A třetí prezident do počtu, H.Hover, zase řekl: „Můžeme svoji politiku diktovat celému světu“. Dne 5. března 1994 podepsal prezident USA Bill Clinton výkonné nařízení prezidenta č. 13, ve kterém odevzdává svrchovanost USA pod moc OSN. Ke vši hrůze však příkaz dodatečně označen jako PDD – 25 dává OSN možnost rozmístit své vojenské jednotky do jakéhokoliv suverénního státu a to bez udání důvodu. Znamená to tedy snad, že armáda OSN může kdykoliv obsadit bezdůvodně jakýkoliv stát. Mají takové násilné zákony smysl? Pro vytvoření světovlády bezesporu ano.

Vždyť v OSN vznikla dokonce i speciální komise pro vytvoření jedné světovlády a v roce 1999 oznámila tato komise světu po tříleté přípravě výsledky plánů na ustanovení celosvětové vlády.

Tajná vláda nezahálí. Už v roce 1990 vyzval prezident Ruska Michail Gorbačov v USA k vytvoření nové civilizace. Tentýž Gorbačov se také stal záhy vůdčí osobností v budování světovlády. V roce 1992 opět v USA navrhl ustavení globální světovlády. Ostatní světoví vůdci se k tomuto připojili. A konečně, v roce 1996 na světovém fóru v San Franciscu, Gorbačov vyzval ke sjednocení národů světa pod jednu světovládu.

Přestože se o tom moc nemluví, již dávno vznikl za našimi zády Světový parlament, který se schází k jednáním o tomto světě. Na 4. zasedání Světové ústavní a parlamentní asociace /WCPA/ roku 1991 v Portugalsku byla zahájena kampaň pro ratifikování světové ústavy. Samotné sídlo světové vlády a parlamentu je hádankou. USA propaguje současné sídlo OSN v New Yorku, ale ve skrytu se plánuje neutrální půda v Austrálii. Bývalý vysoký úředník vlády Austrálie, Peter Sawyer, v úřadě vlády

odhalil a zveřejnil, že ústředí světové vlády se připravuje v Canberře v Austrálii. Již stojí gigantická vládní budova a 20 luxusních rezidencí bylo postaveno v tajnosti v Národní rezervaci, kde se nesmí stavět. Je jasné, že někdo dosti mocný dokáže pro jistý záměr obcházet jakékoliv zákony. Zde má sídlit tedy světový parlament. A nenechte se mýlit ideálem svobody. Jen o kousek dál, západně od budovy světového parlamentu, konkrétně v Deakinu /předměstí Canberra/ již mnoho let stojí budova tajného světového výzvědného střediska, kam se sbíhají informace z celého světa, aby zabezpečily kladný průběh a chod globální vlády. Zde se také vyhodnocují z odposlechu telefonů, korespondence i zpravodajských zdrojů informace o politicky či jinak nevyhovujících lidech, kteří mají být pozvolna likvidováni. Ale o tom se ještě dočtete.

Světový servisní úřad /WSA/ ve Washingtonu D.C. už mnoho let provádí registraci a přeregistrování občanů států na občany světové vlády. Samotná světová vláda už má svoji vrcholnou byrokracii. Vydává již světové pasy, světové občanské a identifikační průkazy i rodné listy a další dokumenty. Začínají se shromažďovat registry a veškerá osobní data občanů celého světa a přetvářejí se na gigantické databáze určené ke kontrole a ovládnutí našich životů. Máme být poslušné loutky vševědoucí světovlády.

Světovláda už je zcela funkční, zatím však pouze za dveřmi svého zruďného úřadu, ale tyto dveře mohou být už kdykoliv otevřeny. A každý, kdo se nebude chtít kolektivizovat pod diktaturu jedné světovlády, bude ztracen, neboť naprosto každý aspekt lidského života bude spadat pod světovládu. Světovláda má již dnes k dispozici světovou armádu – Modré přilby, globální výzvědnou službu, světovou kriminální policii – Interpol, světový soudní tribunál... . Ale vlastní síla jí nestačí, proto je cílem likvidace jakékoliv jinačí síly, aby tak pouze světovláda byla jedinou hybnou rukou.

Cílem OSN je totálně odzbrojit všechny státy, aby se nemohly bránit, a aby tak armáda OSN byla totálním vládcem a agresorem vůči jakékoliv opozici. Má samozřejmě zajišťovat státům i ochranu, ale problém je v tom, že si o tom bude rozhodovat sama světovláda a je otázkou poslušnosti a oddanosti světovládě, zda vůbec nějaká ochrana bude. A toto není žádné sci – fi. Už 25. září 1961 prezident USA, J.F. Kennedy, předložil v ústředí OSN program pro všeobecné a úplné odzbrojení národů pod jednu globální armádu OSN. Tento dokument má kód „Department of State Publication“ č. 7277. O tom, že je důvod se obávat, svědčí i prezident USA Bill Clinton, který 5. března 1994 podepsal výkonné nařízení č. 13, v němž také ukázkově nechal celé USA doslova odzbrojit pod moc OSN. O použití armády USA vždy rozhodoval lidmi demokraticky zvolený Kongres. Od podpisu prezidentského nařízení č. 13 už je však toto pouze ve svévoli OSN. Každý slušný člověk přeci musí vidět skrytou zruďnost a spoutání svobody takovým jednáním. Vždyť i v samotném Kongresu USA se proti tomuto rozhodnutí ostře postavilo celkem 33 kongresmanů, ale vše bylo marné. Než dojde k odzbrojení ostatních armád států, mají být podle Institutu pro mezinárodní řád v průběhu odzbrojování tyto státy jištěny proti jakémukoliv odporu. Proč jenom OSN má mít pravomoci rozhodovat o našem osudu? Je to odporná a zákeřná totalita, která se od těch minulých liší pouze svojí dosavadní mírovou tváří, což odrazuje mnohé protestovat. Ale nemůžeme se přeci řídit tím, jak se kdo tváří, ale tím, co skutečně dělá. A když se podíváme na zákonodárství OSN, s hrůzou zjišťujeme, že většina jejich zákonů slouží k ochraně vlád, nikoliv jednotlivců. Občan je v OSN jen jednotkou do počtu. Každý přeci ví, že světovláda nemůže ve vztahu k občanům nahradit stávající vlády. Vždyť jen jednotlivé vlády jednotlivých států, národů a kultur musí vědět, co jejich občané potřebují. Jenže pro to není v OSN místo. Člověka chtějí jednoduše předělat na univerzální bytost, která uposlechne jakýkoliv příkaz bez dotazů. Z člověka, jeho myšlení, svědomí, citu i kultury se má stát pouze sériová němá a slepá číslice v miliardě dalších, která poslouží OSN nanejvýš k

evidenci, ale nemůže kompetentně z takové výšky rozhodovat o lidském životě a osudu. Ale právě o to OSN jde, ale navíc i o totální kontrolu a manipulaci s lidským životem. Jen poslušné zástupy s vymytým mozkiem lze dobře a bez protestů směřovat. Opravdu se chceme připojit k jednotnému světónázoru? Mohou nám vzít svobodu, bezpečí, zdraví i život, ale proč nás chtějí obrát i o to v nás? Ne nadarmo říkám, že světovláda je tou nejstrašnější totalitou. Každá totalita totiž lidi ničila se vším co měli, ale v duši, ve svých názorech lidé měli odpor a tajně ctily vlastní pravdu. Ale světovláda po nás vyžaduje i tuto naši duši. Vždyť právě na ni útočí. Žádný z dosavadních totalitních systémů nedosáhl ovládnutí světa, protože ve svém viditelném násilnictví a fanatismu byl pro lidi odpuzující. Dnes se stačí opírat o štít humanity a slepá slova o jakémsi mezinárodním bratrství a vidíte sami, že plán vychází. Lidé se sami hrnou vstříc do propasti. Ale přiznejme si, jednou to přijít muselo.

Propaganda světovlády zasahuje naše média i životy. V dekadě roku 1990 započal Světový zákonný fond široký výzkum a vzdělávací program, který má vést k nové disciplíně o světovém řádu do učebnicových osnov na celém světě. Naším dětem se má ve školách už zase lhát. Ale snad Vás to nepřekvapuje? Média propagují myšlenky světovlády už s pravidelností a nikoho to již nepřekvapuje.

Cesta ke světovládě se projevuje ve všech oblastech. Mezinárodní měnový fond a přidružené organizace plánují vydání celosvětové měny a stažení všech současných národních měn. Tato světová měna se bude jmenovat Coby a už nyní je údajně připravena k oběhu. Tak bude mít světovláda maximální přehled o toku peněz a jen světovláda, které tyto peníze patří, bude rozdělovat podle poslušnosti podřízených. Ale než přijde Coby, všimněte si, že po celém světě si státy náhle od počátku 90. let a naráz tisknou zcela nové série bankovek. Ty jsou upraveny tak, aby mohly být během krátké doby okamžitě viditelně či elektronicky okolkovány a uznány jako prozatímní standardní světová měna, než se přejde na Coby. Zároveň se zcela tiše stahují z oběhu nevyhovující bankovky, které nelze elektronicky číst nebo nemají dostatečný prostor pro viditelný nebo elektronicky skenovaný kolek. V USA se toto nepodařilo utajit a vznikla kvůli tomu ostrá aféra. V listopadu 1992 totiž Federální rezervní banka začala s utajením stahovat z oběhu zcela platné a nepoškozené bankovky a distribuovat bankovky s prázdným polem na budoucí dotisk světové jednotky Coby. V Evropě probíhá plán prozatímním rušením národních evropských měn a jejich nahrazováním za společnou měnu Euro. Cílovou stanicí je však až Coby.

Světovláda se snaží získat totální hospodářskou a ekonomickou kontrolu nad světem, neboť jen tak lze svět ovládat a přikazovat státům, co mají činit. Americký prezident Bill Clinton v roce 1992 při projevu přiznal, že se usiluje o vytvoření Světového systému finanční kontroly, který umožní ovládnout politické systémy všech zemí a jejich ekonomiku. Jde jim tedy pouze o to, aby mohli ovládat vlády světa a diktovat jednou světovládou. Navíc agentura OSN pro obchod a rozvoj /UNCTAD/ uvádí, že 368 ze 373 zásadních zákonných změn v posledních 10. letech směřuje k demontáži států. A o to má právě tajná vláda zájem. Vždyť i sám největší bankéř světa – Rothschild řekl: „Dejte mi kontrolu nad penězi a nebude hrát žádnou roli, kdo vytváří zákony“.

Shrneme-li současnou situaci, víme, že svět se globalizuje pod jednu světovládu. Již dnes máme oficiální nadnárodní světovou vládu OSN, která brzy převezme kontrolu nad každou otázkou lidského života v každém státě. Tatáž OSN vlastní světovou armádu /Modré přílby/ a buduje světovou výzvědnou službu. Státy padnou, s nimi i národní kultury, národní hrdost, jazyk i tradice. Jedinou uznanou kulturou bude univerzální globální občanská společnost jedné světové ústřední světové kultury,

kteřá zapáchá socialistickou kolektivizací. Vlády samotné již nyní verbují i neziskové organizace, které za velmi vysoké finanční odměny mají vytvářet společenské klima a šířit osvětovou výchovu ke světoobčanství. V roce 1999 vyhlásilo například i Ministerstvo zahraničí České republiky granty na šíření osvěty člověk – euroobčan. Americká vláda již mnoho let financuje klima přímo světoobčanské. Vždy jde však o to, zabít v lidech vlastní kulturu, vlastenectví a udělat z nich loutku, která se rychle klimatizuje na přijetí nové světové vlády. Smutné je, že světovláda se snaží rozložit i současná světová náboženství, aby je spojila v jednotnou, byť tak zcela nesmyslnou sílu, která má být v kompetenci rozhodování světovlády. Přesně o této světové situaci mnohokrát hovořil i papež Jan Pavel II. Světovláda chce rozbořit všechny oltáře na celém světě, aby se tak lidé klaněli jednomu fanatickému světovládnému oltáři, který má být směsicí novodobých nauk New Age a nesmyslných historických okultních náboženství. Pravá a plodná náboženství musí být ve světovládě zadupána, aby se lidé neklaněli Bohu, ale světovládě a jen pro ni žili. Jistě Vám neuniklo, jak drastickým a necitlivým způsobem jedná a jak plánuje postupovat OSN k tradičním náboženství a zvláště křesťanství. Tato fakta jsou pravidelně publikována stejně jako materialistický přístup americké vlády k budoucnosti světa. Kdo si myslel, že s bezbožným komunismem padl i světový ateismus, velmi by se divil. Komunismus jako každá politická marnost prostě přestal být, ale ateismus přežívá v našich duších a kvete jako epidemie. Ujal se v hlavách světových vůdců jako ideální forma naprosté oddanosti jednomu řídicímu systému, kterým není Bůh, ale světovláda, která hodlá skutečně dosáhnout nejen politického vrcholu, ale i své fanatické mystičnosti, která má v lidských srdcích vytvářet falešnou představu lásky a víry.

Nyní se ale pojďme věnovat světovládě v pojetí tajné vlády... Světovláda má už své veškeré byrokratické aparáty včetně toho nejvyššího. Je připravena převzít okamžitě moc pod totalitní systém, který si na základě dalších informací v této knize troufám nazývat přímo otrocký. Již dnes jsou násilně vkládány školní osnovy s cílem vychovávat už současnou civilizaci v ideálu fanatické jednoty a plné závislosti na úřadech a vládě. Světová média pak zpracovávají nás dospělé občany. Ovšem i světová politika i politika každého státu je již dnes řízena světovládou, chcete-li – tajnou vládou. Senátor USA William Cooper přiznal ve svém oficiálním prohlášení z 23. května 1989, že vláda USA zřídila organizaci CFR a Trilaterální komisi, jejichž cílem je v tajnosti uskutečňovat, aby na celém světě nebyl na žádné významné vládní funkci nikdo, kdo by nevyhovoval požadavkům světovlády. Některé kandidáty tyto organizace i přímo školí a dosazují. Toto dosazování figurek do vlád, jakož i případné diskreditační nebo atentátní akce na politicky nevhodné, je technickou otázkou CIA, která byla nezávislou vyšetřovací komisí vlády USA z těchto zločinů mnohokrát usvědčena. Zahraniční komise Senátu amerického Kongresu, vedená Frankem Churchem, která vyšetřovala podvratnou činnost CIA, konstatovala ve své oficiální zprávě, že vládní CIA již počátkem 60. let zformovala speciální jednotku k provádění a přípravě politických vražd. Tento projekt dostal název „ZR/RIFLE“. Bývalý náměstek ředitele CIA Richard Bessel při výslechu před senátní komisí 9. a 11. června 1976 potvrdil existenci této nelegální skupiny a přiznal, že jí úkoly zadával Bílý dům /vláda USA/. Ředitel CIA vydal dne 11. prosince 1959 pokyn ke chronologickým přípravám vražd státníků. Teror vůči jakýmkoliv oponentům v určených státech vůči USA uvádí instrukce CIA č. 37/57, 1/57, 9/57 a 60/57. Zvláště pak ale instrukce č. 26/57, z níž cituji: „Osoby tvořící jádro vlády musí být zneškodněny. Sestavení černých listin musí být pečlivě promyšleno. Na jedné straně je důležité, aby nezůstala na svobodě žádná osoba, která by mohla převzetí moci ohrozit...“

Je to nezvratným důkazem o zřůdnosti tajné vlády, která zde zcela za našimi zády buduje nejprohnilější a nejstrašnější systém, který má vládnout pod jedinou vládou světa. Existenci této tajné vlády potvrdil i Felix Frankfurter, tehdejší člen Nejvyššího soudu USA, když prohlásil: „Skuteční vládcí ve Washingtonu jsou neviditelní a uplat-

ňují svou moc ze zákulisí.“ O tom, co asi budeme probírat v této knize, se nyní ve stručnosti zmíním.

Takřka všechny vlády světa začaly nelegálně nebo pod ochranou zvláštního zákona registrovat v tajnosti každého občana do zvláštních složek, které slouží jako rozhodující posudek. Tyto databáze jsou elektronicky zpracovány a ze všech koutů světa napojeny na jeden ústřední počítač světovlády. Ta o nás již dnes ví veškeré potřebné údaje, včetně těch nejintimnějších. Po celém světě jsou připravovány systémy elektronické kontroly a manipulace s lidmi. Světovláda hodlá všechny lidi na světě elektronicky označit na kůži číselným kódem a do těla každého z nás voperovat mikročip, který má identifikovat člověka, kontrolovat jeho veškeré myšlení a chování, ale má jím být také ovládán jeho rozum podle scénáře světovlády. Lidé s tímto mikročipem v těle přijmou jakýkoliv rozkaz bez dotazů, budou to chodící loutky, které budou pod neustálým dozorem. Po celém světě se buduje bezhotovostní platební styk, aby bylo možno totálně kontrolovat Váš pohyb, co, kde a za kolik si kupujete, kolik máte peněz atd... Po celém světě připravuje světovláda rozsáhlé razie na základě svých informací o nás lidech a jsou budovány rozsáhlé koncentrační tábory po celém světě, včetně USA, pro odpůrce světovlády a ty, kdo by mohly v momentu přebírání moci pod tento totalitní systém činit problémy. Po celém světě je připraveno znárodnění veškerého majetku pod socialisticky orientovanou světovládou. Všechno bude jakoby všech, ale jedinou kontrolu nad tím bude mít světovláda. Po celém světě dnes lidé umírají na nemoci, které jsou uměle vytvořeny k fanatickému ideálu snížení počtu obyvatel planety. Pro odstranění byly vybrány nevyhovující národy, rasy a jednotlivci. Zároveň je geneticky vytvářen rasový a mentální jedinec, který má být nadřazenou lidskou jednotkou. Světovláda má na svědomí odporné genetické manipulace, pro které zneužila a zneužívá již desítky miliónů lidí, aniž by o tom věděli. Po celém světě se pomocí drog, psychiatrických manipulací, včetně lobotomie, vytváří prototyp poslušného a oddaného člověka, který nebude vzdorovat a vnímat své bezpráví. Po celém světě dnes probíhají plány na okamžité uchvácení tisku, televize a všech médií pro propagandu světovlády. Po celém světě světovláda vytváří vlnu nepokojů a kriminality, aby tak přinutila občany vzdát se svých lidských práv a přijala drastická omezení svých svobod za ideál potlačení /vykonstruované/ kriminality. Po celém světě jsou likvidováni odpůrci totalitních praktik a ochránci lidských práv. A o dosazování figurek do vlád na světě už jsme si trochu cosi řekli.

Média jsou plná vychvalování globalizace a světovlády, ale o takovýchto věcech mlčí. Lidé to neví, čtou jen obecné propagandistické bláboly o jakémisi světovém přátelství. Fakta ale tají a dobře ví proč. Ostatně sáhněte si do svědomí, informovala Vás někdy vláda nebo úřady o tomto? Ne, samozřejmě oni nás připravují a zpracovávají pouze na vyslovení souhlasu. Máme souhlasit s něčím, co nás má spoutat a zotročit. Až přijde den D, budeme jako stádo ovcí souhlasit s něčím, o čem do hloubky nebudeme nic vědět. Až pak lidé poznají, že za těmi slovy o sblížování světa nebylo míněno mezilidské a mírové přátelství, ale pouze politické a hospodářské machinace, jak se zmocnit kontroly a moci nad klíčovými oblastmi každého národa, státu a lidského života.

Můžete si myslet, že jde jen o strašení, bláznivé bláboly a naivní představy z komplexovaného snílka. Vždyť i já jsem si to kdysi myslel a vysmíval jsem se tomu, aniž bych se tím ovšem nějak zabýval. Ale poznal jsem, že není otázkou víry to uznat. Existují přímé a nepodlomitelné důkazy této připravované tyranie světa. A pakliže je znáte, pak není třeba víra, ale vlastní rozumný úsudek a svědomí pro to, abyste zavrhli budování světovlády. Snad Vám to málo, co v této knize napíši, dovejde k přemýšlení. Pro někoho bude těžké to přijmout, aby nemusel měnit své dosavadní pohodlné názory na svět za pravdivé, ale jemu nevyhovující. Myslím si, že tato kniha by měla sáhnout mnohým do svědomí a otevřít jim oči. Hodně lidí ví, že

světovláda bude, ale už vůbec neví, jaký bude její účel. A právě touto nevědomostí a naivní důvěrou pochodujeme do spárů univerzálního globálního otrockého systému světovlády.

DOKONALE KONTROLOVANÉ LIDSTVO

Každá totalita v historii světa začínala právě tím, že se začaly shromažďovat osobní údaje o všech lidech dané země. Tyto databáze sloužily ke kontrole občanů a jejich rozdělení na vládě vyhovující a nevhodné. Kritériem je zde přitom lidský názor a přesvědčení. Vzpomeňme na vládní razie za Rakouska – Uherska, tvrdého fašismu, ale i komunismu, kde panovalo rozdělení na třídy, lidé si nebyli rovni a nevhodní /za Rakouska – Uherska vlastenci, za fašismu zejména židé a za komunismu věřící křesťané a disidenti/ byli sledováni, vězněni a likvidováni. Každý ví a světové dohody o lidských právech to plně stvrzují, že každý člověk má právo na soukromí a ochranu osobních údajů o své osobě. Je to ale tak jasné i budovatelům světovlády?

Všimněte si přátelé, že dnes, kdy žijeme v představě dokonalého světa, začínají vlády potají shromažďovat osobní údaje o každém člověku a to v masovém měřítku. Ano, opět si vlády začínají dělat registry svých občanů a jelikož se tak činí v naprostém utajení, každý si může domyslet zkušenosti z totalitní historie. Ale proč se domýšlet, když existují důkazy o tom, že vlády světa skutečně nelegální databáze střežící a postupují je pod jeden globální registr světovlády. Světovládě jde o to, aby měla totální kontrolu nad celým světem a všemi lidmi. Jen tak může začít svoji totalitní globální vládu. Pojdme se podívat za některými důkazy.

V průběhu vyšetřování zvláštní komise Senátu USA v roce 1975 byly vládou USA přiznány šokující fakta. Již v roce 1956 totiž vládní bezpečnostní složka FBI vedla nelegálně v archivech kartotéku s popisy, osobními informacemi a daty o celkem 141 231 773 amerických občanech. Z tohoto počtu tvořili přitom pouze 20% lidé, kteří byli někdy trestáni. Ostatních 80%, což je asi 112 milionů Američanů, byli občané, kteří se nikdy ničím neprovinili. V 70. letech už tato kartotéka obsahovala 180 milionů takových údajů. Senátní komise přiznala, že tyto nelegální databáze sloužily ke kontrole a manipulaci prakticky se všemi občany USA.

Ale nelegální databáze o soukromí občanů sbírá nepochopitelně i armáda. Bylo zjištěno, že jen mezi lety 1966 – 1971 si armádní zpravodajská služba USA vytvořila kartotéku se záznamy o 100 000 obyvatelích USA.

V roce 1977 se ve Velké Británii provalila značná aféra, kdy se zjistilo, že anglická policie Scotland Yard zřídil své speciální tajné oddělení pro evidenci a kontrolu některých domácností. Zjistilo se, že již tehdy byla vládou kontrolována ve Velké Británii každá 50. osoba, přestože se nikdy ničím neprovinila. K odhalení této aféry přispěl i renomovaný deník The Times, který tuto aféru 9. září 1977 vynesl na veřejnost. Když pomyslíme, že již v roce 1977 bylo ve Velké Británii vládou tajně sledováno 1 100 000 občanů, můžeme si domyslet, v jaké fázi jsou tyto nelegální databáze nyní. Jedno je ale jisté, stále se rozšiřují.

Dne 20. dubna 1995 byl například v České republice schválen parlamentem jeden velice podivný zákon a to i přes značné protesty občanů. Na jeho základě dostal stát neomezenou pravomoc získávat od občanů naprosto veškeré data a informace z jejich životů, včetně těch nejintimnějších. Znovu opakuji, že veškeré totalitní sys-

témy v historii začínají právě tím, že se začaly sbírat osobní data všech občanů dané země.

Navíc tyto naše údaje jsou vládou zneužívány. V roce 1992 například Federální ministerstvo vnitra České a Slovenské republiky prodalo osobní údaje o více než dvou milionech občanů naší země, včetně adres a rodného čísla. Tentýž rok 1992 otřásla ministerstvem vnitra další aféra, když se zjistilo, že úředníci ministerstva vnitra vedou nezákonně údaje o občanech, které mají naprosto důvěrný charakter. Obsahovaly i takové údaje jako je sexuální orientace osob, jejich rasová příslušnost či skryté duševní vady občanů našeho státu. Tyto nelegální, ale především odporné databáze mohly a můžou být kdykoliv zneužity proti nepohodlným občanům.

Na mezinárodní konferenci konané v lednu 1979 v německém Darmstadu, ke které se svými podpisy připojily statisíce rozhořčených občanů za svá práva, přiznal veřejně profesor Abendroth, že německý Spolkový úřad pro ochranu ústavy shromáždí ve skutečnosti miliony karet a spisů o všech občanech země, kteří se nějakým způsobem vyjádřili kriticky k naší společnosti.

Při vyšetřování Senátu USA v srpnu 1993 se zjistilo, že více než 1300 agentů vládní IRS bylo během posledních pěti let vyšetřováno z důvodu neoprávněného slídění v osobních záznamech občanů. Přitom kolem 56 000 zaměstnanců IRS má přístup i do Integrovaného systému vyhledávání dat. Když se tato aféra znovu rozpoutala v červenci 1994, vyšlo najevo, že soukromé údaje o milionech občanů nelegálně vlastní i další vládní úřady včetně samotné vlády USA, přestože to bylo zakázáno. Potvrdil to i americký senátor David Pryor.

7. července 1986 se dostal v USA na světlo světa patrně státní dokument „Silent Weapons for Quite Wars“, který byl označen datem: květen 1979 a kódovým označením č. 74 – 1120. Senátor M.W.Cooper označil tento dokument za autentický materiál tzv. „Tajné vlády“. Dokument byl omylem zapomenut v kopírce při odprodeji nadbytečných zařízení a tak došlo k úniku informací. Dokument 74 – 1120 obsahuje velmi závažné věci, ke kterým se ještě vrátíme. Především však ve své technické příručce TM – SW 7905.1 popisuje vytváření modelů domácností, postup při sledování občanů, rodin, našeho soukromí a jeho napadání. Podle tohoto dokumentu má být každá lidská bytost na celém světě totálně kontrolována a sledována od odposlechu telefonů přes analýzu odpadků, až po sledování chování dětí ve školce. Počítá se s jednou gigantickou úřední byrokratickou mašinerií na podchycení a sledování soukromí všech lidí a vedení tajných záznamů o nich, které, jak je možno z dokumentu vyčíst, hraničí až s totální špionáží. Počítače z celého světa mají být napojeny na jednu ústřední světovou databázi.

Zbigniew Brzezinski, bývalý poradce prezidenta USA pro národní bezpečnost, prohlásil: „Prostřednictvím počítačů budou lidské životy a záležitosti neustále sledovány. Brzy bude možné uplatňovat téměř nepřetržitý dozor nad většinou osobních informací o občanech“.

Don Mc Alvany, poradce ve výzvědné službě vlády USA, veřejně přiznal, že počítačové zpracování dat Američanů umožní vládě sledovat a ovládat lidi od kolébky do hrobu. Mimo jiné prohlásil, že: „Vláda v budoucnosti bude schopna sledovat a ovládat své subjekty více kompletně a účinně, než jakýkoliv totalitní režim v minulosti“. Dále přiznal, že od roku 1995 vládní IRS /už zde o ní byla řeč/ počítačově zpracovává všechny Američany. Tento vládní program je již hotov a profil počítače nyní existuje

ke skutečně každé rodině nebo jednotlivci. Jedním z těchto projektů je „METRONET“ ,který doslova šmíruje 110 milionů lidí v 80. milionech domácnostech v zemi. Celkový počet sledovaných se pohybuje kolem 250 milionů lidí /jen v USA/.

Vidíte, přátelé, že světovláda pracuje, pouze to my nevidíme. Ale to není vše, vlády světa připravují plány na uchvácení občanů už od úplného narození až po smrt. Jen totální kontrolou nad námi nás mohou ovládat, ale v případě potřeby také zlikvidovat. Nikdo nedal veřejnosti jediné rozumné prohlášení, proč jsou tyto data náhle tak masově po celém světě sbírána, ale přesto se tak děje. Čtěte dál.

Světovláda vidí nepřítele v každém člověku a hodlá totálně kontrolovat i naše děti /OSN a snahy o ústavní výchovu dětí aj./. Kongres USA už počátkem 90. let navrhoval zákony, které by nutily rodiče podrobovat své děti vládním prověrkám. Zákon č. S – 732 vyzývá pro realizaci počítačového registru pro všechny děti mladší šesti let. Tento registr umožní vládě totální výchovnou kontrolu své mládeže směrem ke světovládě a jako zločince bude kontrolovat všechny děti v zemi. Vláda navíc vyhrožuje, že odmítnutím tohoto zákona mohou být děti rodinám odebrány, v lepším případě rodinám odeprou sociální dávky na dítě. Žijeme v podivně kruté době, nezdá se Vám?

Evropa rozhodně nezahálí. Státy Evropské unie /prakticky celá Evropa/ přistupují od roku 1985 k takzvané Schengenské dohodě. Říkám přistupují, ale tato dohoda je povinná pro všechny státy, které chtějí mít s EU něco do činění a to prakticky postihuje všechny státy. Schengenská dohoda je velmi diskutovaná věc, ale všimněte si, že se vždy hovoří jen o ní, ne o tom, co je v ní. Když jsem požádal vládu ČR o podrobné paragrafy této dohody, byli mi sděleny opět jen výsměšně obecně známé informace. Proč se to tak tají? Jde totiž o jeden z největších podvodů na demokracii, který má totálně kontrolovat životy lidí v Evropě. Paragrafy 92 až 118 Schengenské dohody vyžadují po státech, aby zakládaly elektronické výstavby archivů a počítačově zpracovávaly osobní informace o svých občanech. Zpočátku na komunální úrovni, později na úrovni světové. Paragrafy 5, 25, 29 až 38 preferují společenský rasismus, uspořádání občanů do kategorií nežádoucích osob na základě jejich příslušnosti, rozumové úrovně, ideologie, společenského působení a to tak, jak vlády budou chtít. Lidé jsou zde jen dobytek do počtu, se kterým si můžou vlády dělat cokoli jim zlíbí. V protikladu s Ženevskou konvencí z roku 1951 Schengenská dohoda zakazuje politický azyl. Už nebude úniku z jakéhokoliv státu. Paragrafy 25, 45, 46, 92, 94, 96, 101 a 109 doslova ničí soukromý a osobní život, právo na svobodný rozvoj osobnosti a právo osoby na soukromí a anonymitu. A já se ptám, jak je to možné, když je to v rozporu se Základní listinou práv a svobod občanů a Světovou deklarací lidských práv schválené OSN? Je jasné, že účel světí prostředky a ten účel je totální kontrola a manipulace s lidmi na celém světě. A není náhodou, že tyto snahy vyvstaly současně po roce 1945 ve všech částech světa. A tyto databáze nejdou pouze po obecných vzorcích lidí, ale vyhledávají i politicky nebo jinak názorově nevyhovující, ale dokonce i ochránce lidských práv. Jakby také ne, vždyť jsou to právě ochránci lidských práv, kteří by nikdy žádnou totalitní světovládu nepřipustili.

Už v roce 1956 byla na příkaz prezidenta Eisenhowera v USA zřízena pod patronací FBI a CIA agentura, která se zabývala sledováním bojovníků za občanská práva a vedla také kartotéky na osoby nepohodlné vládě. Jak vyplynulo při odtajnění vládních dokumentů na základě zákona o svobodě informací koncem 60. a v polovině 70. let, vláda USA dokonce sama naplánovala a uskutečnila několik vražedných atentátů na ochránce lidských práv. Jednou z obětí byl i Martin Luther King.

Občané jsou samozřejmě znechuceni takovým jednáním. Když tyto případy přerostly a občané se začali scházet před Bílým domem a masově protestovat, pověřil Senát USA zvláštní vyšetřovací výbor v čele se senátorem Frankem Churchem. Ten měl odhalit pozadí ohledně tajných vládních databází o občanech a špehování soukromí občanů. A to se také stalo. Výbor totiž vydal v dubnu 1976 svoji závěrečnou zprávu, kde senátor Church přiznává, že vláda skutečně nelegálně sleduje obrovské množství lidí a shromažďuje v gigantických archivech tuny soukromých informací o občanech, aniž by o tom lidé věděli. Senátor Church přiznal dále, že vláda často nařizuje tajné sledování občanů pro jejich politické přesvědčení, ochránce lidských práv i organizace zabývající se lidskými právy, charitou a pomoci lidem, dále rasově nevyhovující občany a mládež. Vyplynuly i zajímavá čísla. Od června 1975 používala FBI celkem 1 500 vyškolených agentů výhradně na špehování politicky nevhodných a v roce 1976 vyčlenila FBI na stíhání těchto nevinných disidentů a ochránců lidských práv celkem 7 400 000 dolarů, což je více než dvojnásobek rozpočtu na oficiální stíhání kriminality. Zde je jasně vidět čeho se vlády skutečně bojí, pravdy. Senátor Church také odhalil, že vláda pod programem „COINTELPRO“ a na základě nelegálně získaných osobních dat občanů cíleně rozvracela vytipované rodiny, zajišťovala propouštění vládě nevhodných lidí ze zaměstnání a studentů ze škol, falešně obžalovávala a odsuzovala do vězení lidi, kterým předtím fingovaně zmanipulovala daňové přiznání, falešným posudkem psychiatra diskreditovala nevhodné občany jako blázny a izolovali je v psychiatrických léčebnách, ale zajišťovala i fyzickou likvidaci nepohodlných osob.

Tak jak se Vám, přátelé, líbí náš spravedlivý svět a demokratické vlády? Musím Vás však ujistit, že ani takováto aféra nic nezměnila. Přes oficiální vládní přiznání těchto šokujících praktik se nestala žádná náprava. Hned jak se uklidnilo veřejné mínění, vláda pokračovala v tomtéž, pouze své praktiky dnes lépe utahuje. Světová vláda dál činí ve skrytu vše proto, aby rozvrátila společnost do připravovaných norem světové vlády. K vyšetřování Senátu v těchto věcech se ještě vrátíme.

Není pochyb, že vlády světa na příkaz světové vlády shromažďují v tajnosti naše soukromé data a podrobné informace z našich životů. Každému by mělo být jasné, že jde o zločinný tah pro kontrolu společnosti a její manipulaci. Člověk má být redukován z občana na pouhé číslo a jeho život bude plně řízen vládou. Kdo nebude po vůli, jeho kádrový posudek mu ve společnosti nedovolí žít jako člověk. Už teď jsme jen loutky oddané v nemilost úřední byrokracie. Odhalené případy mluví jasně.

Nedejte se ale mýlit jednotvárností tohoto problému. Vlády světa už pár desítek let pracují na mnohem zákeřnějším způsobu kontroly společnosti a toho se, ať chceme nebo nechceme, účastníme všichni.

Světová vláda totiž počítá s tím, že v brzké budoucnosti má být stažena finanční hotovost z oběhu. Místo toho začnou platit takzvané elektronické peníze. To jsou peníze, které si vyděláte, ale místo hotovosti se Vám automaticky přesunou na Vaše osobní konto, ze kterého zase nakupujete a proplácíte bez hotovosti, pouze přes počítač, kdy se Vám odečítá částka, kterou jste již utratili. Je to prakticky systém dnešních platebních a kreditních karet, který již dnes drtivě vytlačuje hotovost. Banky celého světa dávají dnes držitelům karet veliké výhody, aby lidé sami opouštěli hotovost. Vlády samotné pak postupně právními cestami naopak omezují občany, kteří dosud peníze vlastní pouze v hotovosti. Proč vlády tak moc chtějí zavést tento bezhotovostní karetní systém? Protože tak budou vědět o člověku naprosto veškeré informace a mohou ho nejen sledovat, ale s ním i manipulovat. Totiž tím, že mezi lidmi nebude hotovost, ale všechny peníze bude mít pod kontrolou stát, občan se tak stane přímo závislý na státu a bude muset poslouchat jakoukoliv státní

ideologii, protože jinak by se mohlo stát, že mu stát zablokuje konto a člověk tak bude odsouzen, neboť nikde již nic nekoupí ani neprodá. Ale nejen, že tímto lidé ztratí své svobodné přesvědčení, ale ztratí i své soukromí. Stát totiž díky tomuto elektronicky řízenému systému bude vědět kolik máte peněz, jak s nimi nakládáte, kde a co přesně nakupujete /na základě různých položek čárového kódu/, kolik toho nakupujete a jak si počínáte s celkovým majetkem. Mohou ale sledovat i Váš pohyb podle toho, kde zrovna kartou platíte. Plán je tedy jasný. Vždyť sám americký senátor M.W. Cooper k tomuto v roce 1989 prohlásil: „Budeme otroky spoutaní bezhotovostním systémem ekonomické kontroly“.

A tím si můžete být jisti. Vlády nás proto potřebují všechny bez rozdílu donutit přejít na bezhotovostní transakce. Dělalí vše proto, aby komukoliv s hotovostí komplikovaly život a nutili tak lidi zvolit karetní systém. V rámci tohoto plánu například v USA začali vydávat nové 20, 50 a 100 dolarové bankovky. Vydali je však ve velmi omezeném množství a budou distribuovány pouze tomu, kdo vlastní systémovou kartu sociálního zabezpečení nebo jakoukoliv státní identifikační kartu. Přitom jiné, než tyto nové série bankovek již neplatí a lidé si tak musí zřizovat kreditní a identifikační karty, aby mohly získat od státu hotovost. Jinými slovy, hotovost je občanům v USA nyní již povolena pouze v určitém množství na měsíc a to jen vybraným jedincům, kteří přijali a vlastní nějakou ze státních platebních nebo identifikačních karet. Je to zruďnost, ale není to vše. Podle zákona jsou v USA banky i obchody povinné sdělovat vládní složce IRS jakoukoliv transakci převyšující 3 000 dolarů. Ten, kdo platí v hotovosti touto a vyšší částkou, je okamžitě zařazen do databáze podezřelých občanů a je s ním tak ze strany úřadů také jednáno. Nechceš-li být státem šikanován, poříd si kartu a plať jí. To je zákon džungle. Přitom bance nebo obchodníkovi, který by transakci převyšující 3 000 dolarů neohlásil, hrozí pokuty i vězení a to v sazbě horší než za distribuci drog. Tak moc se vláda bojí hotovostí? Už v roce 1986 byl v USA schválen zákon číslo 31/1986, podle něhož byli všichni, od gigantických podniků po posledního stánkaře na předměstí, povinni sdělovat vládní IRS každou útratu hotovosti nad 10 000 dolarů. Vláda tímtež zákonem schválila dlouholeté vězení těm, kdo tak neučiní. Přitom americký kongresman R. Paul přiznal, že vláda tak postupuje i bez schválení Kongresu. Tentýž kongresman celou situaci okomentoval slovy, že vláda podporuje zákony, které jsou základem tyranie.

Ale to samé je i v evropských zemích. Směrnice Evropské unie přijaté v červnu 1991 a 1.ledna 1993 zakomponované povinně do všech členských zemí přikazují, aby kdokoliv a kdekoliv bude někdo platit hotovostí přesahující 15 000 Euro, musí se prokázat občanským průkazem. Zákon přikazuje legitimovat občana v libovolných případech i pod tuto hranici. Mohou Vás tak libovolně šikanovat, i když si půjdete koupit za hotové třeba rohlík a například Vaše rasa nebo oblečení se nebude obchodníkovi líbit. Tentýž zákon Evropské unie přikazuje bankám i obchodníkům podezírat každého, kdo hotovostí platí a sebemenší podezření se musí hlásit úřadům. Jednoduše, kdo platí hotově, je okamžitě brán za kriminálního. Ale to se netají, naopak, vlády chtějí, aby si tak občané připadali všude sledovaní a ponižováni a radši zvolili bezhotovostní platbu kartami.

Informace o hotovostních transakcích jsou však vyhodnocovány po celém světě, stejně jako automaticky získané informace z karet. Za zmínku stojí Síť finančního trestního zákona /FINCEN/, což je americká instituce, jejíž chapadla zasahují celý svět prostřednictvím svých poboček M.L.A.T., které se tvoří v mnoha zemích. Ty mají udávat do ústředí FINCEN jakékoliv vyšší finanční transakce ve světě.

Proto vězte, přátelé, že karty přijmete, ať chcete nebo ne, ať souhlasem nebo násilím, ale finanční hotovost už nevidíte. Vlády, které usilují o spoutání lidské civilizace

pod totální kontrolu, to nedovolí. Jen čipy v našich platebních kartách jim mohou kdykoliv odhalit a do gigantických počítačů zaznamenat naše životy. Profesor Carroll Quigley, politický poradce prezidenta USA Billa Clintona, ale později i sám Clinton v New York City roku 1992 přiznali, že cílem těchto monstrózních spiknutí je vytváření Světového systému finanční kontroly v soukromých rukou /tajné vlády/, který by umožnil ovládnout politický systém každé země a ekonomiky světa jako celku.... Máme to snad brát jako oficiální přiznání světové mafie? Smířit se s tím, že nám tohle vmetá do tváří samotná vláda? Vzpomeňme na slova největšího bankéře světa Rothschilda: „Dejte mi kontrolu nad penězi a nebude hrát žádnou roli, kdo dělá zákony“.

A o to právě jde, kdo má kontrolu nad penězi, má kontrolu i moc nad všemi lidmi i celým světem. Proto platební karty a systém elektronické kontroly. Všechny transakce ze všech platebních karet každého člověka se elektronickým přenosem dat mohou centrálně v jediný okamžik sbíhat v jediném počítači světovlády, která tak ví vše.

Ale než padne hotovost, jak jsem psal již v úvodu knihy, současné měny států se mají proměnit na jednu celosvětovou měnu nazvanou Coby. Nejprve budou okolkovány dosavadní národní bankovky světovým kurzovním kolkem, později budou distribuovány zcela nové bankovky Coby. Avšak převedení hotovostí světa na bezhotovostní peníze možná i tento plánovaný tah předstihne, každopádně ať hotově nebo poté už bezhotovostně, budeme mít co do činění s jednou světovou kurzovní měnou Coby. A všimněte si, přátelé, velmi pozorně, že již dnes jsou bankovky světa v novém provedení tisknuty pro okamžitou světovou normu „kolkované“ světové měny.

Po celém světě se totiž neuvěřitelnou shodou začaly ve stejnou dobu náhle vydávat nové série bankovek, které obsahují podivné prvky, které mají sloužit k hladkému převedení na světovou měnu a především mají všechny občany, kteří nemají dosud kartu, ale platí hotovostí, dočasně kontrolovat. Kdo má kartu, je kontrolován, kdo ji nemá, má nyní už po kapsách hotovost, která je vybavena prvky pro naši kontrolu a sledování. Víte například, k čemu ve skutečnosti slouží stříbrný pokovovaný proužek na našich bankovkách? Bankovky s tímto proužkem jsou vydávány již po celém světě a bankéři tvrdí, že je to pouze proto, aby se bankovky nedaly tak dobře falšovat. Je to ale celá pravda? Každý proužek je ve skutečnosti snímatelný i na dálku speciálními detektory. Každá bankovka dané hodnoty má jinak zpracovaný proužek. Působí to tak, že máte-li u sebe peněženku s penězi, tímto detektorem Vám, aniž byste o tom věděli, může vláda kontrolovat, kolik máte u sebe peněz a jaké měny. Tyto detektory se používají na hranicích, administrativních budovách, ale i vládou specializovaných místech. Stát tak okamžitě ví, kolik máte u sebe peněz a o jakou měnu se jedná. Vše aniž byste tušili, jak nechutně je porušováno Vaše soukromí. Ale je to jen nic oproti připravované kódované hotovosti. V USA se přistoupilo k tisknutí bankovek, kde každá bankovka je neviditelně laserem označena čárovým kódem. Při výplatách mezd i obchodních transakcích, se vždy ví, kdo přesně tyto bankovky obdržel, kdo je měl potom, kdo potom a vláda tak sleduje pohyb lidí i bankovek a zboží i služby za ně markované. Je to modernější verze bankovek s proužky, neboť stejnou funkci plní zároveň i bankovky s čárovými kódy. Proč jsou v mnoha zemích proužky schovávány mezi papír uvnitř bankovek? Proč nové edice bankovek užívají neviditelné čárové kódy. Proč na to veřejnost nebyla upozorněna? Snahou je utajit skutečný záměr, naši totalitní kontrolu a kontrolu nad penězi. A hotovost je pro světovládu natolik nebezpečnou věcí, že má důvod proč ji kontrolovat a postupně likvidovat. Jediný uznávaný platební systém bude totiž bezhotovostními čipovými kartami. A my budeme skutečně otroky spoutaní bezhotovostním karetním systémem. Proto stále ty masové mozky vymývajících reklamy o výhodách pro držitele platebních karet. Sami kráčíme naivně do spárů jednoho z

největších světových podvodů.

V Německu vznikl roku 1994 dokonce státní úřad pro odstranění hotových peněz v této zemi. Odstranění hotovosti zde vláda nařídila zákonem. Zákonným rozhodnutím v téže době tatáž vláda vnutila občanům platební karty. V kanadském Quebecu vláda prostě přestala vydávat peníze a začala dosavadní měnu stahovat z oběhu. Šokovaným občanům bylo sděleno, že si mají pořídit kartu. Můžeme také vzpomenout i na fanatické plány v České republice, kdy mělo být do roku 1997 z města Zlín uděláno tzv. „Bezhotovostní elektronické město Zlín“ ,jak zní oficiální program, který se má rozšířit do celé republiky.

Ale vládám nejde jen o platební karty. Všimněte si prosím, že současné magnetické platební karty /s černou páskou/ nahrazují platební karty čipové /s elektronickým čipem/. Vlády totiž zavádějí rozsáhlé identifikační schopnosti karet. Ty už nemáme používat pouze k obchodnímu styku, ale mají sloužit i jako osobní identifikace každého člověka. Cílem je samostatná identifikační karta, ale proti se zvedají už přes 15 let protesty po celém světě. Proto vlády postupují zvolna. Náš život je dnes zaplaven kartami od platebních přes věrnostní, sociální, zdravotního pojištění, knihoven až po telefonní.... Toto nepřehledné zahlcení kartami je záměr. Vlády totiž navrhují spojovat více karet do jedné za účelem lepší přehlednosti. Ano, čipy to umožňují a zpracování občané naivně souhlasí. Ale totéž co platí u peněžních transakcí, platí dvojnásob u osobních dat. Vláda je schopna udělat všechno proto, aby si zajistila přístup do Vašeho soukromí a Vašich životů. Ale vezměme to postupně.

Světovláda chce oklestit naše životy a dostat lidskou bytost pod totalitní kontrolu. Začalo to platebními kartami. Už v roce 1970 sdělila dokonce samotná Barclayská banka Spread Eagle ve svém firemním časopise, že v blízké budoucnosti budou lidé zbaveni svého soukromí a lidé budou redukováni na kódy zaznamenané na magnetických discích obřího vládního počítače. Tento počítač pro celý svět je zde doslova nazýván Velkým Bratrem, jehož pátravý pohled nás bude neustále sledovat.

Po celém světě se postupně k platebním kartám přidávají velmi osobní údaje, takže karta je zároveň i identifikační. Na stejném principu čipové karty se vydávají i občanské průkazy /začalo to v USA/, kde na jedné kartě je v čipu zaznamenáno až na 2 000 stran záznamů o Vás. Nejen jméno, adresa a rodné číslo, jak by si občan myslel. Je zde i Váš zdravotní stav, trestní rejstřík, psychiatrický posudek rozboru osobnosti, politická příslušnost, náboženské vyznání, sexuální orientace, společenská a třídní přízpůsobivost, provládní spolehlivost, seznamy Vašich přátel, manželka, děti, rozvětvená rodina, číslo konta, digitálně zpracovaná fotografie, otisky prstů, záznam hlasu a desítky dalších údajů, které ať už pravdivě nebo lživě odhalují naprosto vše o Vás. Občan žije v naivní důvěře, že tyto nově vydávané občanské průkazy skutečně obsahují jen úředně standardní data. Ale ověřit si to nikdy nemohou, vše je zaznamenáno v čipu, ke kterému má přístup pouze úřady a vláda. Vše je propojeno počítačem a Vy jste tak totálně sledováni a odhaleni. Věděli jste, že tyto čipy jsou napojeny na vyhledávací družicový systém GPS, a že tak jste neustále sledováni v pohybu? Tyto čipy byly zprvu testovány na rybách, které migrovaly v řekách a plně se osvědčil. Lidská bytost nyní dokáže být během deseti sekund lokalizována na osmi metrech čtverečních z celého povrchu planety podle toho, kde se konkrétní osoba se svojí kartou nachází. Kolem Země dnes krouží 24 satelitů GPS, které jsou pro to určeny. Tyto nové občanské průkazy jsou vydávány po celém světě. Začalo to knížkami s ochrannými prvky jako na bankovkách, pak s magnetickými proužky a nyní se přistupuje k čárovým kódům a čipům. Občanské průkazy jsou spojovány s cestovním pasem, zdravotními průkazy, platebními kartami a jednou digitální dálnicí tak celý Váš průběh dne a celý Váš život proudí do již zmiňovaných

databází, kde světovláda vyhodnocuje každého člověka planety. Jsme loutky v rukou mocných.

Po celém světě proti tomu vznikají vlny protestů, ale vlády přistupují k tak drastickým a nelidským postupům, že karty ze strachu už nikdo neodmítá. Jak je to s kartami platebními jsme si již řekli – vlády sledují transakce přesahující danou mez, stahují hotovost a na některých místech se už hotovost vůbec nepřijímá. Hotové peníze jsou vydávány mnohdy v omezené a označené míře a vydávají se pouze na příděl občanům, kteří drží alespoň jednu státní identifikační kartu atd... Ale jak vlády nutí přijmout právě identifikační karty?

V USA vláda začíná nelegálně diskriminovat občany, kteří odmítají přijmout identifikační karty s čipem. Takoví občané mají od roku 1996 zakázán přístup na mnohé úřady, přicházejí o zaměstnání a stát jim obvykle odmítá platit sociální dávky a dokonce odpírá lékařskou péči. Též se však vžívá policejní šikana, kdy jsou tito občané úmyslně vyhledáváni, sledováni a vězněni, protože se nemohli legitimovat čipovou identifikační kartou. Ve Španělsku byla též vydána každému občanu podobná identifikační karta. Pokud občan odmítne tuto kartu předložit, podle zákona mu může španělská policie i bez soudního povolení prohledat dům, auto, ale mohou také svévolně jako zvěř nahánět a uvěznit ty, kteří nebudou nosit státní identifikační kartu. Ne, nemluvím o fašistickém Německu, ale o současné demokratické zemi Evropské unie. Ale tyto zákony se šíří jako epidemie, žijeme v policejních státech jedné gigantické světovlády. V USA jsou běžné namátkové razie na ulicích. Jednoduše si vyberou ulici ve městě, uzavřou do ní lidi jako dobytek a legitimují je. Kdo nemá identifikační kartu, je surově zbit a jde k výslechu. Americký důstojník Texe Marrs se stal v roce 1996 svědkem jedné takové vládní razie ve městě Austin. Ulice mezi správní budovou Cob Country Courthouse a rozestavěnou správní budovou byla zcela nečekaně uzavřena osmi až dvanácti policejními vozy. Nad hlavami vystrašených lidí kroužila helikoptéra, níže, než -li stanovuje limit FAA pro centrum města. Jedno z aut dokonce nemělo žádnou poznávací značku, kde byli agenti v černých uniformách. Přes všechny zákony policie uvěznila do ulice desítky občanů a náhodně je prohledávala. Každý, kdo neměl občanský průkaz a nemohl prokázat, že je „občanem“ ,byl surově odveden a svázán s rukama za zády jako zločinec. Do připraveného transportního autobusu pak dotáhli asi šest takto svázaných nevinných lidí a odvezli je neznámo kam. Policie se k celé záležitosti odmítla vyjádřit, později dokonce prohlásila, že o ničem neví. Tyto razie jsou v USA přítom na denním pořádku.

Ale všimněte si, že tyto zákony o kontrole totožnosti platí již po celém světě. V západních zemích jako zcela nový jev, na východě, včetně České republiky, jako pokračování v přežitku z totalitní doby. Ano, po celém světě, kdo se dnes neprokáže občanským průkazem, může být svévolně odveden k výslechu, přinucen k pokutě nebo i uvězněn. Světovláda dělá vše proto, aby občané vždy měli u sebe své identifikační karty /s čipy/. Ale pojďme se podívat do zákulisí těchto snah o vytvoření světového kontrolního dozoru čipovými identifikačními kartami.

V naprosté tajnosti a bez informování veřejnosti se Kongres a prezident USA Bill Clinton dohodli založit a vybudovat oblodné monstrum, které se jmenuje Národní identifikační centrum. Toto zařízení už stojí ve Virginii a je vybaveno nejmodernějším počítačovým systémem pro totální kontrolu každé stránky lidských životů. Celá věc je držena v tajnosti, aby se občané nebouřili a nepožadovali po svých kongresmanech zastavení tohoto projektu. Ale jeden z poslanců Kongresu, Neal Smith ze 4. obvodu ve státě Iowa, omylem zveřejnil ve svém volebním bulletinu z října 1993 důležitá fakta. Kongresman v něm píše: „Řešení klasifikace lidí vyžaduje vybavení Národního identifikačního centra výpočetní technikou, aby místní úřady pro

kontrolu dodržování zákona mohly okamžitě získat informace ze všech států... Dosud jsme investovali 392 milionů dolarů do jednoho takového centra půl hodiny jízdy od Washingtonu D.C. a doufáme, že bude otevřeno do dvou let... Doufáme také, že všechny státy budou do tohoto systému zařazeny do roku 1998 a budeme potom dostávat informace na této rozvíjející se bázi." Jak přiznala později i vláda USA, podle plánu se mělo do tohoto záměru v letech 1995 až 1999 investovat dalších 5,5 miliard dolarů.

Předsedkyně Komise pro informační reformu v americkém Kongresu, poslankyně Barbara Jordanová, navrhla v polovině 90. let označit všechny občany USA, ale i přistěhovalce státní identifikační kartou. Kongres tehdy zaplavila vlna občanských protestů. Kongres tedy toto rozhodnutí stáhl s tím, že vydání identifikačních karet bude odloženo. Místo toho však komise navrhla zřízení „Národní databáze“, což je počítačový systém, v němž budou o každém člověku vedeny základní údaje. Ale původní plán se mezitím naplňoval dále, dokonce byl obohacen o vydání karet tzv. „nepřátel státu“. Celý projekt označení lidí I.D. /identifikačními/ kartami je znám jako „PROJECT MOSAIC“.

Ale tento zruďný projekt sahá nejméně do 80. let. Martin Anderson, poradce prezidentova výboru pro ekonomiku /za Reaganovy vlády/, veřejně přiznal: „Na počátku 80. let, kdy jsem pracoval v Bílém domě jako poradce prezidenta Reagana pro domácí politiku, byl jsem překvapen velikou touhou vládních byrokratů, z nichž mnozí byli jmenováni Reaganem, po zavedení státních identifikačních karet“. Už v červenci 1981 vládní kabinet dostal ke schválení zákon, aby všichni občané tuto kartu dostali a museli ji nosit stále u sebe. Prezident Reagan v té době tento zákon vetoval s odůvodněním, že by se jednalo o příliš velký zásah do soukromí občanů. V pozdější době byl však Reagan přinucen spolupracovat. Za prezidenta Clintona se tato myšlenka drasticky vyhrotila. V roce 1994 se americká vláda snažila naráz vydat tyto I.D. karty a postavit všechny občany před hotovou věc. Stalo se to výkonným nařízením prezidenta, který tak obešel Kongres. A skutečně, Americká poštovní služba dostala rozkaz připravit k odeslání prvních 100 milionů elektronických I.D. karet. Jak zástupci vlády přiznávají, tyto karty jsou propojeny totálně mezi všemi úřady, policií, vládou i tajnými službami, každý o Vás ví, co chce. Přitom se tak děje za zády občanů, ale i bez schválení Kongresem.

Americký vědec a specialista na tuto technologii, Dr. Clark Matthews, napsal: „Vláda se chystá zredukovat každého Američana na totálně závislou bytost a na téměř totální dozor nad každým jednotlivcem prostřednictvím těchto hanebných karet. Vývoj těchto identifikačních karet a databází, které leží u jejich základů, by byl monumentálním krokem do temnoty, nového věku kontroly lidí a otroctví.... Tento systém je výsledkem společného vývoje vlády a nejvýznamnějších korporací /tajné vlády/, jehož účelem je nastolení policejního státu s absolutní kontrolou všech občanů“. K tomu není snad co dodat.

Mezi tím však pro karty začala v americkém Senátu vystupovat senátorka Diane Feinsteinová a senátor Edward Kennedy. Ten se také spojil s tajemnicí zdravotního výboru, Donnou Shalala, a vymysleli plán za 100 milionů dolarů, v němž by novorozenci a všechny děti museli mít svůj záznam v Národním počítačovém registru. Čím se provinili? Tento záměr vyšel opět na veřejnost a občané bouřlivě protestovali. A hle, Senát USA celý tento podvodný návrh stáhnul. Ale hned poté zaútočil prezident Clinton s tím, že vydají povinnou kartu zdravotní péče. To, že obsahuje všechny údaje jako státní identifikační karta, to se občané neměli dozvědět. Viděl jsem v televizi, jak prezident Clinton v Kongresu držel před zraky milionů diváků tuto kartu v ruce a popisoval její výhody. O jejím skutečném záměru neřekl nic. I takto se dá lhát

celému národu. Když vyšla pravda najevo, přišel okamžitě další vládní tlak. Označit I.D. kartou všechny školní děti a byl kvůli tomu vytvořen i zvláštní projekt „GOALS 2000“. Následovaly údery jeden za druhým. Ministerstvo práce vyžadovalo I.D. karty pro všechny dělníky, nakonec pro všechny zaměstnané. Co se zatím podařilo dotáhnout do konce, bylo zavedení I.D. karty pro všechny vojáky USA. Tato karta se nazývá MARC. V dubnu 1995 Ministerstvo obrany k tomuto učinilo první kroky a dnes je to již několik let fungujícím systémem. Uvědomme si, že vojákem se stává každý americký občan mužského pohlaví, nemá -li zdravotní výjimku. Vojákem je i v době zálohy a každý muž má obvykle rodinu. Databáze je tak jistě hodně nasáklá. Ale vládě se podařil ještě jeden tah. Každý Američan byl povinně očíslován 9. místným číslem, kterým ho vyhledají kdekoliv pomocí počítače a vedou o něm pod tímto číslem veškeré záznamy. Očíslování lidí však brzy přejde na 18. místný blok číslic, který bude mezinárodním standardem. Ano, všichni lidé na světě budou totiž označeni jako dobytek na ruce nebo na čele číslem napojeným na jeden počítač světové vlády. Ten má základní pozici v čísle 666. Bez tohoto označení nebudete moci nakupovat ani prodávat, oficiálně ani existovat.

Zavedení I.D. karet podporuje dále i guvernér Kalifornie Pete Wilson a senátorky Diana Feinsteinová a Barbara Boxerová. V roce 1996 senátorka Kay Bailey Hutchisonová předložila Senátu návrh zákona č. 999 o povinném zavedení I.D. karet. O rok dříve, v roce 1995, dělala senátorka Feinsteinová na Capitol Hill prohlášení pro tisk, kde přiznala, kam až plány sahají. Řekla: „Nová I.D. karta by byla vyrobena pokročilou technologií s mikročipem, magnetickým čárovým kódem, záznamem hlasu, vzorkem DNA, vzorcem sítnice, digitálně kódovaným otiskem prstu, digitální fotografií...“ Promiňte mi to přirovnání, ale Hitlerovi stačilo v dokladech pouze jméno, rodné číslo a adresa.

Pokud bychom přesto chtěli věřit spásonosným myšlenkám této novodobé masové identifikace čipovými kartami, proč byly tyto karty vyprojektovány v americké Národní bezpečnostní agentuře /NSA/, která je známá nekalými a drastickými aférami s manipulací občanů, jejich sledováním, diskreditací a vydíráním. Pak se člověk musí zděsit při slovech Zbigniewa Brzezinského, poradce presidenta USA pro národní bezpečnost, který řekl: „Prostřednictvím počítačů budou lidské životy a záležitosti neustále sledovány. Brzy bude možné uplatňovat téměř nepřetržitý dozor nad většinou osobních informací o občanech.“

V roce 1996 byl podán návrh prezidentu USA, Billu Clintonovi, aby vyhlásil tak zvané výkonné nařízení pro přímé vydání identifikačních karet všem občanům. Tím by se totiž vyhnul tomu, aby o tom rozhodoval demokraticky lidmi zvolený Kongres.

Skutečností je, že I.D. karty jsou jedním z největších podvodů a zločinů spáchaných na lidech, který zachvacuje svět. Je to systém pro totální kontrolu nad lidmi, diskriminaci a likvidaci nevhodných. A věřte, že I.D. karty přináší ty nejčernější obavy podvodného plánu, o kterém je řeč. Aféry, které se zde před našimi zraky odehrávají prostě smrdí. Pojdme se podívat na některé z případů týkajících se identifikačních praktik na nás lidech.

Začátkem prosince 1987 bylo vládní inspekcí odhaleno, že vláda Austrálie nelegálně shromažďuje a zneužívá data na identifikačních kartách všech 18 milionů svých občanů, přestože léta tvrdila, že nic takového není nikdy možné.

V roce 1994 například americká vládní CIA ve spolupráci s mexickou společností

NAFTA, vydali nové identifikační karty, které Američané otestovali na mexických občanech při volbách v Mexiku. Každý ze 46 milionů voličů měl dostat svoji voličskou identifikační kartu, za což mexická vláda utratila 730 milionů dolarů. Vláda tím slibovala kvalitnější a poctivější volby. Karty obsahovaly fotografii, otisky prstů, hologram, neviditelné ultrafialové pokrytí, čárový kód a plastový laminát. Byla to naprostá fraška s cílem dostat pod trvalou kontrolu do databází občany Mexika. V těchto volbách navíc vláda nedoručila tyto identifikační karty přibližně pěti milionům Mexičanům, kteří patrně nevyhovovali politickým názorům CIA a nebyli tak vůbec připuštěni k volbám. Jaké pak spravedlivé volby? Ale takové věci nejsou ničím výjimečným.

Na jaře 1982 falšovala vládní CIA volby v Salvadoru. Přiznal to samotný ředitel CIA Casey pod tlakem veřejnosti. CIA dodala v červenci 1981 do Salvadoru identifikační techniku pro označení voličů. K volbám byli připuštěni pouze vládě vyhovující, přede označení lidé. Celkem 438 voličů, kteří se neprokázali identifikačním prvkem, bylo zavražděno. Můžeme vůbec věřit těmto identifikačním vládním snahám?

A k čemu můžou také být vládě dobré identifikační karty? Vzpomínáte si ještě na Rwandu v Africe? V roce 1995 zde bylo umláceno nebo zastřeleno na milion mužů, žen a dětí při masovém vraždění vojenských sil a jejich rivalů, kmenových skupin. Byly to masové boje mezi Hutu a Tutsii, do kterých se stále pletlo OSN. V rámci údajné prevence vláda rozhodla, že pro všechny Hutu a všechny Tutsie vydá identifikační karty, aby se prý zamezilo údajné praxi, která vedla k tolika obětem. A jak tyto identifikační karty pomohly? Během genocidního řádění hutských milicí byly vyžadovány karty o totožnosti na náhodně zastavených civilistech. Pokud na kartě měli uvedeno, že jsou příslušníky tutsijské menšiny, byli ukopáni k smrti nebo zastřeleni. To bylo tedy řešení. Vzpomeňme, jak fašisté přinutili Židy za války nosit na oděvu židovské hvězdy, aby na ně všichni plivali a diskriminovali je a poté snáze shromažďovali k likvidaci v koncentračních táborech. Tyto zločiny nejsou překonány. Identifikační znaky jsou spojeny s rukama od krve a prolhanými ústy a nemusíme čerpat jen z historie.

Proč má mít dnes každý člověk u sebe identifikační kartu a s takovým množstvím osobních údajů – přes otisky prstů, vzorky lidské tkáně DNA, tedy i rasové, zdravotní i psychické vzorce, digitálně zpracované fotografie, rukopis, záznam hlasu, náboženskou, politickou příslušnost a společenskou přizpůsobivost... Copak nevidíte, že je to ta nejohavnější totalita všech dob určená k likvidaci nepohodlných? A dnešní super technika a přenos dat dokáže své. Žádný vládní argument /boj proti kriminalitě či praní peněz/ nemůže tuto zřůdnost ospravedlnit. Vlády to moc dobře ví, ale neřídí se svědomím, řídí se světovládou. Světovládou dosud tak výsměšně anonymní, ale tak zřůdně viditelnou.

Je zcela jasné, že informace, které vlády světa získávají o svých občanech, putují počítačovou dálnicí dál. Až do cílové stanice, kterou je jeden gigantický počítač pro celý svět, který je ve službách světovlády. Existence tohoto počítače byla dlouho popírána. Vždyť jde o centrální mozek planety, tento počítač je nyní možná mocnější než celá OSN. Všechny tajné databáze ústí právě sem a naše životy jsou zde zcela podchycené.

Pokud vím, poprvé existence tohoto počítače vyšla najevo v roce 1970, když již jmenovaná Barclayská banka Spread Eagle oficiálně sdělila, že v budoucnu budeme zbaveni svého soukromí a budeme redukováni na kódy zaznamenané v jednom obřím vládním počítači. Tatáž banka přiznala, že tento počítač nás má neustále sle-

dovat. Šokem pro svět bylo, když v červenci 1982 sám prezident USA Ronald Reagan v Bílém domě přiznal, že tento světovládný počítač skutečně existuje a má brzy převzít vládu i kontrolu nad světem. Možná si tehdy neuvědomoval, že tím veřejně doznal celý zruďný plán, který byl po desítky let vyvíjen za zády veřejnosti a proti ní. Také se brzy rozběhly vyšetřování, které přinesly další informace o tomto počítači.

Jedná se skutečně o centrum všeho chtěně i nechtěně existujícího. Sbíhá se sem veškerý světový děj, od agenturních zpráv, přes zprávy tajných služeb, odposlechy telefonů, až po každou vaši položku na pokladním lístku v zapadlé samoobsluze z elektronické pokladny. Celý tento projekt se jmenuje „PLATFORM“.

V souvislosti se světovým ústředním počítačem byly odhaleny další tajná počítačová centra po celém světě. Vyšlo najevo, že každá lokalita planety má podchycenu danou oblast a informace z těchto tajných počítačových center putují do centrálního počítače. Tyto počítače byly zatím odhaleny například v belgickém Bruselu, v americkém Detroitu, v polské Varšavě, dále ve Velké Británii, Německu, Japonsku, Austrálii a Rusku.

Veliká aféra vznikla kolem počítače v belgickém Bruselu, vždyť jde také o sídlo EU a NATO. Vyšlo najevo, že počítač je zde umístěn v administrativní budově EHS /Evropské hospodářské společenství/ a je schopný zpracovat 2 miliardy lidí. Už v roce 1975 dr. Hanrick Eldeman, hlavní analytik EHS, potvrdil, že tento počítač skutečně existuje, že je v budově EHS v Bruselu a zabírá celá tři patra této ohromné budovy. Co však překvapilo nejvíce, tento počítač se podle Eldemana úředně nazývá v překladu Bestie. Opravdu výstižný název, nemyslíte? Eldeman však o dva roky později, v roce 1977, oznámil, že počítač Bestie bude zpracovávat data o všech lidech planety, tedy ne jen o dvou miliardách, jak tomu bylo v roce 1975. Na základě toho se odborníci domnívají, že onen centrální počítač může být právě tato belgická Bestie. Ale ve světě existuje neustále více indicií, že centrum bude v USA, dnešní světovládné a osvětové baště, v ústředí NSA. Ti strážlivější se ohlížejí směrem, kam směřovaly kroky světovlády. Do Austrálie, kde již stojí ústřední budova světové vlády i parlamentu. Zjistilo se totiž, že zde stojí i něco mnohem závažnějšího.

Od roku 1975 po rok 1988 byla australská vláda otřesena vlnou afér týkajících se záhadné budovy v Deakinu /na předměstí Canbery/. V roce 1966 zde byla postavena malá telefonní ústředna. Co však nikdo netušil bylo to, že v obrovském suterénu sídlilo špionážní zařízení spravované NASA, které provádělo plošné sledování občanů a shromažďování dat. V roce 1975 byla započata vedle této malé telefonní ústředny stavba, která byla oficiálně prohlašována za rozšíření této ústředny telecomu. Jenže tehdy přišel zlom. V tomtéž roce totiž senátní výbor JPAC začal prověřovat výdaje na stavbu nové budovy telefonní ústředny v Deakinu. Tehdy ještě nebylo nikomu podezřelé, že tato budova stojí jen kousek od sídla světového parlamentu. Toho roku 1975 však senátní výbor odhalil, že existující budova telefonní ústředny má skutečně tajně postavený gigantický suterén pro počítačové shromažďování dat o občanech obrovského pokrytí, které spravuje americká NASA. Senátní výbor také přiznal, že nová budova není ve skutečnosti rozšířením telefonní ústředny telecomu, jak bylo Senátu předkládáno, ale rozšířením tajných podzemních databází a registrů. Telefonní ústředna byla jen vládní kamufláž. Potvrdil to později i samotný telecom, když přiznal, že ze stavebních nákladů 250 000 dolarů nezaplatil telecom ani cent. Tuto tajnou ústřednu měla pronajata australská vláda a to už 6 měsíců před dokončením budovy v únoru 1980. Vláda to samozřejmě popírala. Oháněla se výmluvnými argumenty a v médiích se několik vládních činitelů snažilo obalamutit veřejnost. Marně. Až po velikých protestech občanů se nakonec 2. listopadu 1987 zlomil jako první ministr sociálního zabezpečení Brian Howe, když přiznal, že počítačové ústředí jeho mi-

nisterstva má skutečně sídlo v dané budově v Deakinu. Jenže protesty zesílily a 17. listopadu 1987 ministr Howe přiznal, že vlastně všechna ministerstva, celá australská vláda využívala tajné počítačové ústředí v Deakinu. Přiznal dále, že zařízení těchto budov zaplněné počítači nemá nic společného s telecomem. Začátkem prosince 1987 byla vláda doslova bombardována vlnami protestu a musela zřídit inspekční tým, jehož výsledky byly dány veřejnosti. Inspekce vlády plně prokázala, že vláda léta do očí lhala svým občanům. Utajovaná telefonní ústředna se ukázala být Národním počítačovým ústředím a centrem celé řady ministerstev a samotné vlády. Objevily se zde počítačové disky obsahující celé knihovny záznamů s důvěrnými daty o občanech. Všechna data byla mezi ministerstvy propojena a každý občan byl tak ve svévoli vlády. Občané byli léta ujišťováni o ochraně svých osobních dat, nyní se ukázalo, že data byly zneužívány, nelegálně zřízeny a došlo k porušení zákona o identifikačních kartách.

Vidíte, přátelé, že nikdy nelze nikomu věřit. Nebo stále ještě věříte tomu, že identifikační karty nám mají prospívat a žádné nelegální vládní databáze neexistují?

Aféra kolem vládního zneužívání identifikačních karet a nelegálních databází o všech 18. milionech občanů Austrálie vedla k dalšímu vyšetřování. Podařilo se objevit přímé souvislosti s touto aférou a světovou vládou, jejíž sídlo je jen kousek od inkriminovaného Deakinu. Peter Sawyer, bývalý vysoký úředník australské vlády odhalil veřejnosti další fakta. V Austrálii se nacházejí tři hlavní vojenské základny patřící USA. V Nurrangeru poblíž Woomery, v Novém Jižním Walesu a třetí, největší, stojí západně od Alice Springs. Tato základna se jmenuje Pine Gap. Jedná se o tajnou podzemní základnu, která má pod povrchem 8 kilometrů dlouhou vrtanou díru, která slouží jako gigantická anténa. Pine Gap je jedno z nejvýznamnějších center pro špiónážní satelity kroužící kolem Země. Pine Gap má obrovské počítače propojené s celým světem pro sběr informací o každém člověku této planety. Počítače Pine Gap jsou zároveň propojené s ostatními světovými sběrnými počítači. Sawyer však také odhalil, že vládní aféra kolem zneužívání dat občanů se netýkala pouze 18 milionů australských občanů, protože zařízení v Deakinu bylo též napojené na podstatné datové centra po celém světě, kde jsou shromažďovány informace o všech lidech planety. Rozhodně to potvrzuje funkční a reálnou existenci světové vlády právě v Austrálii.

Již byla řeč o tom, že americká státní identifikační karta byla vyvinuta v NSA /Národní bezpečnostní agentura/. NSA vznikla po roce 1945 z podnětu ministerstva obrany USA. Je to unikátní světová tajná služba, protože nejsou zákonem definovány limity její moci. Může si dělat co chce a to pod ochrannými křídly vlády USA. NSA je nejmocnější tajnou agenturou ve světě. V porovnání s ní je CIA pouhou pomocnou „policejní rukou“ globální NSA. Není omezena žádným zákonem, je zodpovědná pouze americké Národní bezpečnostní radě skrze záhadnou organizaci Comsec. Byla to právě NSA, která jako první na světě vlastnila počítač pro zpracování dat o občanech celé planety. Tento počítač byl nainstalován roku 1976 a nesl jméno Cray. Dnes má NSA nejlepší superpočítače na světě, na nichž jsou vyhodnocovány všechny, ale opravdu všechny aspekty lidského života jednotlivců po celém světě. Ano, vše se sbíhá sem do ústředí NSA ve Fort Made ve Washingtonu. Tato světová chobotnice je součástí „PROJECT PLATFORM“, který usiluje o vytvoření jednoho světového počítače pro řízení světa. Ačkoliv byla NSA oficiálně vytvořena až v roce 1952, vzešla z mezinárodní dohody podepsané roku 1947, jejíž oficiální název zní „UKUSA PACT“. Jednalo se o dohodu mezi všemi světovými velmocemi a strategickými státy o sbírání a porovnávání informací o svých vlastních občanech a vzájemném sdílení těchto informací a jejich posílání do ústředí NSA ve Fort Made. Potvrzeno to bylo například 9. března 1977 v parlamentu při interpelaci s premiérem Malcolmem Fraserem. A tento plán „UKUSA PACT“ je platný dodnes a jeho zrudnost je stále větší. Je

to snad vůbec první světová dohoda o okleštění světa a jeho občanů do totalitního světového výzvedného systému. Celá věc je v rozporu s mezinárodními dohodami a smlouvami o lidských právech, ale na ty se vlády světa oficiálně vykašlaly ještě před tím, než byly oficiálně pro spokojenost občanů OSN schváleny. Cílem světovlády je totiž jeden totalitní a totálně kontrolovaný, lehce manipulovatelný policejní stát s poslušně oddanými a zlomenými občany.

Pokud si ale myslíte, že identifikačními kartami končí plány světovlády, mýlíte se. Plán je mnohem morbidnější. Čipové karty jsou zde pouze proto, abychom si zvykli na bezhotovostní transakce a naše neustálé sledování. Až se tak stane a už to není daleko, světovláda přijde s tím, že karty se dají ztratit a zneužít, že je jich mnoho a nejsou po ruce. Začnou propagovat, ale zároveň tvrdě zavádět nový systém. Totiž spojení platební a identifikační karty s naším tělem. O co jde?

Všem lidem na světě se má vytetovat neviditelným laserovým tetováním na pravou ruku nebo čelo čárový kód o 18. číslicích. Každému člověku na světě přidělí jedno číslo a to mu prakticky vytetují. Kód bude obsahovat nejen celý Váš bankovní kredit, ale i tisíce soukromých dat a záznamů o Vaší osobě k Vaší identifikaci. Chtějí nás označit jako dobytek. Jako Hitler tetoval na ruku číslo uvězněné v koncentračních táborech. Náš čárový kód se nám má snímat infračervenými snímači z našeho těla v místech, kde budeme platit nebo nakupovat, při identifikaci, prakticky všude, kde to bude povinné nebo požadované. Systém je stejný jako s platebními a identifikačními kartami, hotovost je pouze elektronická a odepisuje se a přičítá přímo z konta. Nosíte s sebou zároveň až stovky kilogramů dokumentů a záznamů o Vás, které jsou v kódu uloženy. Už nebude úniku. Půjdete klidně po ulici, vláda si usmyslí, a aniž byste to tušili, náhle jste na ulici identifikováni a celý Váš život odhalen. Čárové kódy z našich těl budou snímatelné i na dálku a bez našeho vědomí. Budeme otroky spoutaní v dokonalém totalitním systému. Identifikační karty musely přijít, kdyby nás vlády chtěli označit přímo kódem na těle, vznikalo by příliš mnoho otázek a protestů. Dnes jsme schopni zcela klidně přijít opět blíže k pecku. Uvědomují si lidé vůbec, jak dalekosáhlé důsledky to přinese pro jejich životy? Bohužel, většinou ne, ale vlády naopak dobře vědí, proč potřebují označit, identifikovat a totálně kontrolovat pohyb svých občanů. Ale nejen občanů.

Čárový kód, který vznikl v 70. letech, se začal brzy objevovat na některých výrobcích a potravinách. Dnes už je toto označení v podstatě povinné. Ne přímo zákonem, ale fingovanými zákony, které takto neoznačené výrobky diskreditují a omezují natolik, že si každý rozmyslí neoznačit svůj výrobek čárovým kódem. Vlády tak mají vždy přehled o zboží na území státu, kdy a kdo je koupil, atd.... Určitě jste již slyšeli o světové normě ISO 9000. Tato norma vyžaduje, aby všechno vyrobené zboží bylo označeno čárovým kódem. Vlády se dokonce už dohodly, že kdo nebude mít osvědčení ISO 9000, nebude moci na celé planetě vyrábět ani prodávat své zboží. Už v roce 1996 přijalo jako závazné ISO 9000 kolem 100 zemí světa, dnes už takřka žádná významnější země nezbývá. Dříve to bylo nepovinné, ale doba se změnila. Proč? Světovláda tak bude mít totální přehled o všem zboží v libovolné lokalitě i v celosvětovém měřítku. Ale důvod je ještě jeden, nejbohatší podnikatelé a monopoly tento certifikát získají snadno, ale malí podnikatelé a soukromníci tak budou prakticky zlikvidováni, norma je příliš přísná na to, aby prošli a udrželi se. Vlády tak mohou dokonce sami likvidovat vybrané nebo přímo ideologicky nevhodné subjekty a odvolávat se nevině na ISO 9000. Propaganda kolem ISO 9000 je skutečně velká, také v České republice se tímto mnoho firem chlubí přímo na svých prospektech. Bohužel, stalo se to reklamním přitahovadlem investorů a zákazníků.

Ale zpět k označení všech lidí světa tímto čárovým kódem. Už jsme si řekli, že to

bude proto, abychom byli jako dobytek očíslováni a identifikováni obrovským množstvím nelegálně získaných intimních záznamů o našem soukromí a celém životě, abychom byli neustále počítači sledováni v chování, ale i našem pohybu. Všechny číkové karty se prostě spojí v jeden čárový kód pod jedním světově registrovaným číslem a ten kód půjde až do naší smrti vytetovaný na našich tělech.

Superpočítač světovlády tak bude v daný moment o vybraném člověku, skupině, národu nebo všech lidech okamžitě vědět vše. Gigantický a utajovaný počítač, který se jmenuje Bestie a je umístěn v budově EHS v Bruselu, je připraven pracovat právě na bázi zpracování čísla daného každé lidské bytosti. Dr. Hanrick Eldeman, hlavní analytik EHS, to v roce 1977 přiznal a uvedl, že tento superpočítač Bestie /Šelma/ je schopen označit čísla a čárovými kódy všechny obyvatele země. Tento čárový kód bude mít každý odlišný, jeho základ však u každého tvoří číslo 666.

Kdo se vládě znelíbí, jednoduše mu bude zablokován kód nebo jej nedostane vůbec. Bez něj však bude odsouzen k věčnému živoření i smrti, protože bez čísla nebude moci nic nakupovat ani prodávat, nebude moci přijít na úřad ani k lékaři, bude odsouzen. Člověk se tak stává totálně poslušnou a závislou bytostí na vládě. Každý jeho sebemenší přestupek nebo odlišný názor, může znamenat pokutu ve formě dočasně zablokovaného kódu. Takto může být beztretně odsouzen až k smrti.

Že je to sci – fi? Ne, je to tvrdá realita. V roce 1988 bylo zkušebně označeno 10 000 osob v Singapuru na ruce a na čele neviditelným laserovým čárovým kódem. Po 3 měsíce zde tak vláda Malajsie testovala nahrazení kreditních a identifikačních karet čárovým kódem spojeným s lidským tělem. K hrůze světa se tímto testem zjistilo, že celý systém je plně funkční a připravený k uchvácení většiny světa. To ale bylo v roce 1988, dnes už realita dostává masový charakter. Po celém světě je dnes už takto trvale světovládou označeno mnoho miliónů lidí. Uvědomme si přátelé, že akce už začala. Už v roce 1984 bylo jen v USA označeno 3 miliony lidí, kterým byl vytetován na tělo tento čárový kód. A stejně jako dříve u kreditních karet i dnes jsou vyvíjeny vládní a právní donucovací tlaky, aby to občané prostě bez protestu a sami přijali.

Tak například v USA začali už dávno některá letiště odbavovat přednostně cestující, kteří mají svůj identifikační kód vyznačený laserem na ruce. Některé americké pojišťovny dokonce odmítají pojišťovat občany, kteří se neprokáží svojí kódovou tetovanou identifikací na ruce. Některé úřady v USA, Japonsku, ale i některé obchody v západní Evropě odmítají vpustit dovnitř člověka, který není označen čárovým kódem na ruce. Ale nátlak jde dál a tak slepí a hluší občané dojdou k požadovanému závěru, že je to pro ně vlastně výhodné. Je to nechutná strategie.

Čárové kódy se však dávají lidem už i povinně. V USA jsou takto například označováni všichni vězni /např. v Tusconu v Arizoně/.

V roce 1996 vláda USA na americké vojenské základně Guantanamo označila 50 000 haitských a kubánských uprchlíků. Dospělé na rukou, děti na kotnících.

V izraelských kibucech, což jsou města vzniklá po roce 1948 se již mnoho let odehrává scénář, který jednou zachvátí celý svět. Neviní lidé jsou totiž v těchto městech jako ve vězení. Žijí sice na vysokém stupni hmotného zabezpečení a v materiálním blahu, ale jsou úředně zbaveni vlastní svobody. Lidé, kteří žijí v těchto městech jsou

zbaveni finanční hotovosti. Mají pouze přidělené čísla /bezhotovostní systém čárového kódu/ ,se kterými chodí nakupovat a vydělaná, stejně jako utracená částka se vyplácí přímo z konta. Místní lidé jsou tedy otroky moci, neboť mohou nakupovat pouze ve vybraných místech a vybrané zboží. Nemohou ani utéci z takového systému, neboť nikde jinde by jim nikdo bez peněz nic neprodal a oni by pošli v bídě. Ale nemohou se ani vzepřít uvnitř takového systému, ani jakkoliv protestovat proti čemukoliv, neboť by riskovali, že jim bude jejich konto zablokováno. Lidé nemohou opouštět tyto města, aniž by s tím zvláštní rada nesouhlasila. Lidé se zde musí pohybovat pouze ve vybraných teritoriích a jsou omezováni mnohdy až nesmyslnými uzákoněními. Zvláštní státní výbor – rada města, zde totálně kontroluje a šikanuje život i soukromí každé rodiny a sebemenší rozhodnutí musí být neprodleně konzultováno s oním orgánem, který může vše zamítnout. Orgány zde vymáhají po lidech i ty nejintimnější informace a nemůžete zde mít žádný osobní názor či problém, aniž by o něm nevěděl i tento výbor. Děti se zde smí rodit pouze na zvláštní povolení orgánů, kteří i tomuto mohou zabránit. Už od dětství jsou tu děti vedeny k naprosté závislosti na orgánech a je zlamována jejich osobnost pod jedinou rodinu, kterou jsou úřady. Takto funguje v demokratické zemi ve městech kibucech totalitní systém, byť plný materiálního blaha. Je to doslova koupení si občanů výměnou za jejich svobodu. Myslím si, že izraelské kibuci jsou dostatečně velkým trnem v oku těm, co chtějí věřit tomu, že žádná totalitní světovláda není prakticky možná.

Ale zpět k označení lidí čárovým kódem. Prozatím, než dojde ke globálnímu označení na tělech, snaží se nám vlády čárový kód vnutit na naše občanské průkazy nebo kartičky zdravotních pojišťoven. Člověk absolutně neví, co vše o něm vlády vedou za informace, vidí jen nesmyslné svislé čáry a číslo. To je záměr. Nejnovější generace čárových kódů, tzv. čárový kód PDF 417, je už kódem dvojrozměrným a interaktivním, který umožňuje zakládat do sebe neuvěřitelné množství informací, ale jde do něj zakládat i přímé kopie dokumentů, fotografie, záznam hlasu nebo otisk prstu. Kódy jsou radiofrekvenčním přenosem Spectrum 24 schopny reagovat i na vzdálenost přes 100 metrů, lze je tedy snímat i na dálku a i za překážkou. Tyto nové čárové kódy se začaly plně užívat po celém světě od konce 80. let. PDF 417 je tedy zřejmě jasným favoritem v označení lidských těl čárovým kódem, znamením doby.

V roce 1981 probíhalo v Bílém domě jednání za účasti prezidenta USA Ronalda Reagana, které se týkalo zavedení státního identifikačního systému občanů. Marty Anderson tehdy vystoupil a navrhl prezidentovi vytetovat identifikaci na ruce každého občana. Na to okamžitě zareagoval J. Wat, sekretář pro vnitřní záležitosti: „To je hrozné, zní to jako znamení šelmy“. Celý kabinet ztichl. Poté prohlásil prezident Reagan větu, která obletěla svět: „Snad bychom měli vypalovat znamení už všem nemluvňatům“.

Veřejnost byla tehdy zděšena. Dnes přichází prezident Clinton s daleko horšími zákonky a nikoho to již nepřekvapuje. Svět mlčí. V celém světě se už začínají lidé /zpravidla potají/ v porodnicích označovat neviditelným laserovým tetováním. Jak jsme si již řekli, na západě, zejména v USA, se tím už nikdo netají a úřady to přímo vyžadují a podmiňují to všemožnými výhrůzkami a omezeními práv a pohybu. Občané sami tak dávají svá těla k potetování, aby mohli žít „v klidu“. Ale zároveň se vyskytla i nová technologie, která se začala doslova masově užívat k identifikaci lidí této planety pro potřeby světovlády a která doplňuje technologii čárového kódu na našich tělech. O co se jedná?

Jedná se o mikročipy, které chce světovláda všem lidem na světě voperovat do jejich těla. Tyto mikročipy jsou miniaturní elektronické přístroje schopné, stejně jako čárový kód, přes detektor identifikovat danou bytost. Nejznámější mikročipy mají

délku 10 mm a šířku 2 mm. Ale dávno jsou užívány i mikročipy tenké jako vlas. Tyto digitální mikročipy jsou schopny identifikovat s obrovským potenciálem záznamů každou lidskou bytost. Stejně tak ale člověka jako sonda sledují v pohybu po celé planetě a je možno ho lokalizovat během deseti vteřin na prostoru 8 metrů čtverečních z celého povrchu Země. Vše díky 24 satelitům GPS. Tyto mikročipy se zprvu na přání vlád umísťovaly v podobě plochého čipu v občanských průkazech, pasech a identifikačních kartách. Již tehdy byla známá i technologie čipu v lidském těle, ale veřejnost se tímto systémem měla nejdříve seznámit. Poté vlády přejdou k povinnému implantování mikročipu do těla každého z nás. Mikročip společně s tetováním čárového kódu nás mají totálně kontrolovat, sledovat náš pohyb, ale i mnohem víc. O tom ale až za chvíli.

Všimněte si prosím, že technologie implantace mikročipů pro identifikaci a sledování živé bytosti není žádné sci – fi. Už od konce 70. let jsou po celém světě takto čipovány zvláště domácí zvířata, psi a kočky. V České republice se to rozběhlo naplno po roce 1993. Dnes existuje mnoho let už i u nás Národní centrální registr pro identifikaci všech mikročipem označených zvířat a zvíře Vám očipují v každé druhé veterinární ambulanci. Vše v masové reklamě, že Váš pes se tak neztratí a když ano, najde se a po identifikaci vrátí majiteli. Faktem ale je, že celé toto divadlo má ten hlavní účel, že lidé zcela labilně přivyknou této technologii. Když mají mikročip jejich domácí mazlíčkové, kteří jsou mnohdy rovnoprávními členy rodiny, pak je už jenom krůček k tomu, aby mikročipy pod podobnými záminkami přijali i lidé. Tato technologie se nazývá RFID a můžeme vidět, že Ministerstvo zemědělství ČR, jakož i vláda jako taková, tvrdě podporuje tuto technologii. Ale myslíte si přátelé, že jde jen o výhodu? Je -li to výhoda, pak to má být dobrovolné. Jenže tak tomu není, po celém světě začali být občané úřady doslova vydíráni, že pokud neoznačí svého psa mikročipem, bude odebrán nebo utracen. Vymlouvají se přitom na vzteklinu, potulování psů i přeplněné útulky /jak by to bylo asi s lidmi/. V Brně vznikla bouřlivá diskuse, když chtěl v roce 1995 jako první v republice magistrát Brna zavést tzv. plošné /povinné/ očkování všech psů a koček. Ministerstvo zemědělství zase prosazuje povinné označení všech hospodářských zvířat v ČR a okamžitě využilo aféry kolem nemoci „šílených krav“ pro argumentaci a podporu svých šílených plánů.

Vězte, přátelé, že naše zvířátka jsou jen počátek, takový test naší přizpůsobivosti, ostatně vždy přeci testujeme vše nejdříve na zvířatech. Brzy budeme označeni jako dobytek mikročipem i my lidé pro vládní identifikaci, kontrolu, manipulaci a sledování pohybu. Říkám budeme, ale ono to již začalo a to v plné tajnosti a zrudnosti. Ale lze zrudnost utajit?

Vláda USA vyvíjela už v 80. letech identifikační programy s mikročipy na lidech. Bez informování k tomu zneužívala děti v dětských domovech, pacienty nemocnic a léčeben, ale také vězně. O tom si ještě řekneme. Ve Švédsku mělo už na počátku 90. let, podle oficiálních informací, implantováno mikročipy 7 000 lidí. Bylo to právě Švédsko, které se postaralo o světovou aféru, když švédský vědecký pracovník Robert Naeslund veřejnosti odhalil stovky rentgenových snímků pacientů, které ukazují různé typy mikročipů odhalených při náhodných rentgenových vyšetřeních občanů. Odhalil ale také i mikročipy, které byly z vyděšených a překvapených lidí vyoperovány. Zhruba od poloviny 80. let bylo vládou tajně takto označeno, identifikováno a sledováno bezpočetně lidí. Mikročipy se implantovali zejména do starších občanů pomocí injekcí do žil. Občané o tom nebyli informováni, bylo jim řečeno, že jsou pouze běžně očkováni. Pravda vyšla najevo, až když náhle začali takto označení lidé umírat v důsledku amnézie a oslabení imunitního systému. Vláda udělala z lidí doslova pokusné králiky. Tato technologie je od základu obrácena proti nám. Vlády tedy dobře vědí, proč to utajují. Ale to není vše.

Vlády mají tu drzost opouštět brány podsvětí těchto praktik a chtějí tuto zřůdnost uzákonit. Dr. Mary Jane Englandová, členka zhoubného vládního výboru pro zdravotní projekty vlády USA, ve svém proslovu v Palm Springs v Kalifornii v roce 1994 navrhla, aby vláda povinně implantovala mikročipy všem lidem do jejich těla pro jejich identifikaci.

Ale zatímco prezidentovi muži přemýšlí, jak šikovně zalhat veřejnosti, aby ze zákona přijala mikročipovou identifikaci, z vládního podsvětí USA se začaly tyto ideály nebezpečně šířit do světa. Už v březnu 1997 bylo oficiálně prohlášeno, že vlády Dánska, Filipín a Trinidy plánují po vzoru USA voperovat mikročipy do těl svých občanů nebo jejich občanských průkazů. K této iniciativě se připojily po roce 1997 prakticky všechny vlády světa jako k cílovému řešení. Jak by také ne, počítače světovlády v Belgii, Austrálii i USA jsou připraveny okamžitého napojení na tyto mikročipy ve všech lidech na celém světě /od 70. let tyto počítače fungují již na bázi zpracování čárového kódu dané každé lidské bytosti/.

Bývalý poradce prezidenta USA Ronalda Reagana, Martin Anderson, sdělil celému národu již mnoho varování před touto technologií. V The Washington Times například napsal: „Tento nepatrný mikročip je jako technologické tetování a je mnohem efektivnější než čísla, kterými nacisté nesmazatelně označovali na ruce své oběti v koncentračních táborech“. A toto přirovnání je naprosto výstižné. Nyní se totiž postupně dostáváme k tomu, proč chce světová vláda označit všechny lidi mikročipy. Jen identifikace? Jen kontrola? Jen sledování pohybu? Jakoby to nestačilo, ještě tu něco je a tím něčím teprve končí cíle tohoto vražedného divadla. Ale dejme slovo tomu nejkompetentnějšímu....

Doktor Carl W. Sanders z USA je elektronický inženýr, vynálezce a vládní konzultant. Je také vítěz prezidentské a vládní ceny za nejlepší designovou činnost. 32 let svého života strávil ve strojním a elektronickém návrhářství mikročipů vztahujících se k člověku a organismu. V roce 1968 se dostal jako specialista k projektu ve městě Phoenix v Arizoně. Současně se na tomto projektu pracovalo i v Bostonu a také Hunfordu. Celý projekt byl zaměřen na jednu mladou ženu, která měla zlomenou páteř. Oni zjistili, že by snad mohli zapojit nervy umělé. Do tohoto projektu byly zapojeny stovky lidí. Jednalo se o projekt revoluční, první svého druhu a nikdo nevěděl, jaké přinese výsledky. Podnětem k tomuto projektu se stala právě ona nemocná žena. Celý projekt nakonec vyvrcholil v mikročip. Po implantacích několika těchto mikročipů této ženě do míchy, se její svaly na ruku a nohu skutečně začali napínat a končetiny pohybovat. Dr. Carl W. Sanders dostal v tomto projektu vyšší pověření a ručil za sestrojení tohoto mikročipu. Když se pak ale rozbíhal další nadějný výzkum tohoto mikročipu, nečekaně přišlo vládní nařízení, že financování mikročipu na onu zlomenou páteř není výnosné, a že se mají zabývat jinou oblastí výzkumu tohoto mikročipu. /Pokračování v další kapitole/.

DOKONALE ZOTROČENÁ SPOLEČNOST

/Pokračování z předchozí kapitoly/. V té chvíli se stal mikročip středem zájmu. Zjistilo se totiž, že frekvence sestrojeného mikročipu měla funkční účinek na chování člověka a tak začal výzkum s vyhlídkou úpravy chování. Začalo to pokusy na zvířatech v horách Sacramenta a v Los Angeles v Kalifornii, ale nakonec došlo i k ma-

sovým tajným pokusům na lidech. Chovali se k lidem jako k dobytku. Vyhledávali laciný zkušební materiál, na kterém by mohli pod záštitou americké vlády beztrestně zkoumat. Platili bezdomovcům v USA, kteří se rádi za každý dolar podvolili i nelidským pokusům. Jezdili ale i do Indie pod falešnými záštitami humanitární a zdravotní pomoci místním občanům. Jeden z projektů se jmenovat „PHOENIX“ a v něm byl mikročip zkoumán na válečných veteránech z Vietnamu. V tomto projektu byl vyvinut mikročip regulující hladinu adrenalinu v krevním oběhu. Zjistilo se však, že mikročipy mohou také přivodit migrénu, sexuální povzbuzení i sexuální ochablost. Především ale změny v lidském chování.

Bylo zjištěno, že pomocí těchto mikročipů napojených na nervová centra, lze plně ovládat člověka, jeho tělesné funkce i jeho myšlení a chování. V plné míře to potvrdily právě masové pokusy na lidech. Jakmile byla potvrzena tato skutečnost, že mikročip dokáže manipulovat lidským myšlením a chováním, vláda USA okamžitě investovala 1,5 milionů dolarů na vyhledávání místa na těle, kam by bylo nejvhodnější mikročip voperovat, aby měl maximální účinnost. Byly určeny dva body. Čelo a hřbet pravé ruky. Jak říká Dr. Sanders, funkce mikročipu byla založena na elektronické akupunktúře. Člověk, který měl pak tento mikročip v těle mohl být vlastně robot, bytost zbavená vlastní vůle, za kterou rozhodují jiní pomocí počítače, na který je mikročip napojen. Kdokoliv mohl takovému člověku poručit, aby věřil tomu nebo onomu, aby volil tu nebo jinou stranu, aby někoho zavraždil nebo byl naopak od daným beránkem, či snad jako otrok pracoval kdekoliv a jakkoliv dlouho bez zbytečných dotazů a zdarma. Tvůrci světovlády si byli okamžitě jisti, že to je způsob, kterým světovlády dosáhnou, udrží ji a všechny lidi na světě budou centrálně z jednoho místa ovládat mikročipy. Už chápete tu chronologii od tajných databází o Vašem soukromí, přes platební a identifikační karty, čárový kód až po mikročipy v našich tělech? To není žádná sci – fi, ale tvrdá realita.

Proč se vláda USA vykašlala na zdravotní program umělých nervů pro onu ženu a přikázala přesměrovat výzkum na ovládání vědomí? A když se výzkum podařil, proč neeticky místo ukončení vláda USA okamžitě investovala dalších 1,5 milionů na vyhledání nejvýhodnějšího místa v těle pro implantaci tohoto mikročipu? Protože cílem není pomoc, ale zotročení. Tento mikročip měl 250 000 jednotek a kromě ovládání člověka je zároveň jeho identifikací, neboť v mikročipu jsou zaneseny všechny informace o daném člověku, včetně těch nejintimnějších.

Jak dále říká Dr. Sanders, při práci na tomto projektu si nikdo z pracovníků nevsímal jeho cíle – označit všechny lidi žijící na této planetě. Jednou za ním přišel vládní úředník a řekl, aby si informace o tom, že už je mikročip hotov nechal pro sebe. Šlo o tajný vládní projekt, proti kterému by se okamžitě zvedly po celém světě ty největší protesty.

Doktor Carl W. Sanders byl na jedné světové schůzi, kde se diskutovalo o tom, jak by se dali právě lidé s mikročipem zároveň identifikovat. Náhle přišel hrůzný nápad: „Pojďme toto realizovat a na veřejnosti prohlásíme, že je to ve prospěch opuštěných dětí“. V tomto duchu probíhala celá diskuse. Bestiálně zneužili tisíce bezdomovců, vězňů, pacientů nemocnic i psychiatrických léčeben a dětí v dětských domovech, zvláště na Floridě, kterým voperovali mikročipy a poté je identifikovali jako dobytek. S tím byly spojeny i nelidské lékařské pokusy na dětech, které měl mít pod ochranou stát. Když se toto provalilo a vzniklo veřejné pobouření, vládní CIA poté přišla s nápadem dát obrázky opuštěných dětí na kartony od mléka. Od té doby jsou mikročipy uznávány naivně jen díky nějakým obrázkům. Byl to nechutný útok na soucit veřejnosti. Ale to slouží účelu, je to záměr. Dr. Carl W. Sanders se osobně zúčastnil 17. celosvětových schůzí, kde se toto téma prodiskutovalo. Schůze v Bruselu a Lu-

cemburku se spojily pro financování tohoto projektu z celého světa. Nikdo proti této bestialitě neprotestoval.

Oni budou mikročipy zavádět do těla člověka injekční jehlou nebo jej voperují do těla našich dětí hned po narození pro záměry identifikace a manipulaci naším vědomím. Ostatní by měli dostat mikročipy, ať už s tím souhlasí nebo jsou logicky proti. Vlády uvažovaly o projektech, jak by se daly tyto mikročipy zavést do všech lidí bez jejich vědomí a souhlasu. Bylo navrženo, že se tak má stát formou běžných očkování, kdy bude mikročip zaveden tajně v již připravených jehlách do našich těl. Vzpomeňme na aféru ve Švédsku. Jsou připraveny i projekty, kdy budou v různých částech světa falešně řízené fámy z vládních kruhů, že tam a tam se vyskytla nebezpečná infekce či epidemie a všichni musí být proti ní očkováni. Tehdy by si člověk ze strachu nechal vpíchnout cokoliv. Ale byly vyvinuty i speciální programy únosů lidí a jejich lékařské prohlídky a identifikace mikročipy, aniž by o tom unešení věděli. O tom si ale ještě povíme.

Sám prezident USA Ronald Reagan měl pravomoc podle zákona „Emigration of Control Act“ z roku 1986, sekce 100, rozhodovat o tom, jaký typ identifikace lidí bude zvolen. Zda -li to bude neviditelné laserové tetování čárovým kódem nebo elektronický mikročip v těle člověka. Vezměte na vědomí tato fakta, přátelé.

Dr. Carl W.Sanders dále přiznává, že vláda USA uvolnila 500 milionů dolarů pro zaplacení /podplacení/ médií, aby veřejnosti předkládali pouze kladné hodnocení této technologie označení lidí na Zemi mikročipem a falešně tak manipulovali veřejným míněním. Je to celé jeden velký podvod a největší zločin proti lidskosti, který bude kdy spáchán. Bude to nejdokonalejší totalitní systém všech dob.

Přátelé, tato fakta poskytl světu oficiálně a na vlastní riziko přímo Dr. Carl W. Sanders, který měl vyšší pověření v tomto projektu a zodpovídal vládě za sestavení tohoto mikročipu. Neúčastnil se však už jeho zneužití proti lidstvu v ideálech světovlády a ve svém znechucení nad vzniklou situací podal tyto informace světu.

Lidé se tomu musí postavit. Jde skutečně o nejhorší totalitu všech dob. Vždyť veškeré totalitní systémy v historii „pouze“ tyranizovaly občany, ale slušní lidé se mohli stavět proti tomu a ve skrytu duše měli vlastní opoziční pravdu. Jenže nyní to zachvátí přímo myšlení všech. Všichni budou muset poslouchat a všichni to také dělat budou, protože světovláda nebude manipulovat jen našimi životy, ale i myšlením. Už nebude cesty zpět. Nebude nikdo, kdo by nesouhlasil, nebude nikdo, kdo by měl vlastní rozum pochopit pravdu a postavit se proti takovému systému. Naše mozky budou řízeny z jednoho světového centra a naše životy navždy ztraceny. Budeme otroky ať se nám to líbí nebo ne a budeme poslušní všichni do jednoho všemu, co nám kdo přikáže. A nejstrašnější je, že to, co se zdá jako nepovedený román nebo hloupý vtíp, je tvrdou realitou. Líbí se Vám to?

Tyto mikročipy jsou součástí globálních snah o totálně poslušné a zotročené lidstvo. Dnes už to snad není takovým tajemstvím jako před pár lety. V USA je státně patentováno hned několik druhů takových mikročipů určených do lidských těl pro záměr kontroly. Například americký patent č. 5166676 z 24. listopadu 1984 a mnoho dalších.

Všimněte si prosím, že tyto mikročipy ovládající lidské myšlení a chování jsou pod-

porovány vládami po celém světě. Například v USA probíhal dlouhou dobu pokus s těmito mikročipy na zdejších vojácích. Těmto americkým vojákům byl voperován do těla mikročip, o kterém již byla zmínka. Ten člověka zbaví vlastní vůle a takový voják poté šel i do toho nejstrašnějšího boje bez jediné morální zásady a strachu. Byl doslova chodící bestií. Odhodlaně šel bojovat proti komukoliv a za jakoukoliv ideologii, pouze na základě rozkazu. Takový voják byl navíc částečně odolný proti různým zraněním, neboť mikročipy, jak známo, neovládaly pouze chování člověka, ale z velké části přímo i jeho tělesné funkce. Přes mikročip tedy bylo možné i jakékoliv vážnější zranění přinejmenším zbavit účinnosti na nějaký čas. Tito vojáci s vymytým mozkem, kteří byli vlastně roboty, použila armáda USA údajně již ve válce ve Vietnamu. Kdo si však myslí, že se z těchto „nadlidí“ staly elitní jednotky americké armády, je na omylu. Armáda tento způsob nikdy nedokázala masově praktikovat, neboť vojáci se často vymykali kontrole a velice často útočili i na vojáky z vlastních řad, ba co více, mnohdy se totálně obrátili proti svému tvůrci. Jenže tato situace se týká konce 60. let a za tuto dobu byl tento systém zdokonalen. Ostatně zprávy o používání vojáků s těmito mikročipy přicházejí i dnes a je zřejmé, že tito vojáci jsou nasazováni do mnoha ozbrojených konfliktů. Příkladem lze uvést rok 1978, kdy Spojené státy společně s Francií potlačovaly v Zairu lidové povstání v provincii Shaba. Po tomto konfliktu byl objeven u několika amerických vojáků v dolní části temene hlavy elektronický přístroj /mikročip/. Nikdo kromě Američanů samotných tehdy zřejmě ještě neznal pravý účel těchto zařízení.

Jistě by bylo vhodnou pietou podotknout, že při pokusech s touto technologií byli zneužíváni proti své vůli vězni, pacienti psychiatrických léčen, bezdomovci a děti v dětských domovech a nemocnicích. Zvrhlost těchto bezbožných pokusů a snah došla tak daleko, že se vážně uvažovalo, zda -li by se nedali případně z věznic najmout osvědčení a špičkoví zabijáci, kteří by ať už s mikročipem nebo bez něj, za pouhý příslib svobody a anonymity, tvořili vlivné posily v různých konfliktech nebo dle vládou předložených seznamů na vlastní vrub likvidovali nevyhovující jedince uvnitř svého státu. O tom, že nezůstalo jen u vážných úvah si ještě povíme.

V 70. letech se k tomuto účelu používaly mikročipy vyvinuté v projektu „PHOENIX“ , které zvedaly v člověku hladinu adrenalinu natolik, že byl chodící bestií. Později tuto funkci nahradily mikročipy napojené přímo na mozkovou činnost a nervová centra člověka.

V roce 1995 se proti těmto projektům veřejně ohradil vysoký úředník Ministerstva obrany USA Lawrence Korb, když prohlásil: „Studie Ministerstva obrany umožní vyrobít armádu zombií“.

Ale netýká se to jen vojáků. V roce 1994 guvernér USA za Nové Mexiko, G. Johnson, navrhl vládě, aby byly mikročipy ovládající myšlení povinně zavedeny do mozků všech vězňů za účelem změny chování. Tento mengelovský ideál byl nakonec vládě navrhnout ke schválení jako nový zákon Dr. Varnysem v roce 1996. Jenže jak se ukázalo, vládní zpravodajská společnost U.S. Intelligence Community nečekala na legalizaci a už v roce 1995 použili tuto technologii na věznicích ve Fort Made v Marylandu. Přitom, když to vyšlo najevo a vláda byla žalována za zneužití těchto operací, tato žaloba byla ze zcela nelogických důvodů soudem zamítnuta. Taková je demokracie vyšších zájmů.

Před rokem 1998 unikl z bezpečnostního oddělení Intelli – Connection počítačového kolosu IBM dokument označený „Pouze ke čtení: Skupina projektu 7A“ a je v něm zdokumentováno testování neurálního mikročipu nazvaného IBM 2020. Tento mikro-

čip byl vyvinut speciálně pro implantaci do vězňů a testován byl bestiálním způsobem ve státních věznicích v Massachussets, Kalifornii a Texasu i soukromých sanatoriích, přestože je to v rozporu s federálními směrnicemi. Podle odhalených dokumentů byli vězni podrobeni testům ve zkušebním ústavu v kalifornském Pelican Bay, ale bylo jim řečeno, že se jedná pouze o běžné lékařské prohlídky. Ve skutečnosti jim byla vpíchnuta nově vyvinutá sedativa a během dalších šedesáti až devadesáti minut jim byl do těla tajně implantován mikročip. Do 48 hodin po operaci pacienti trpěli slabým krvácením z uší a nosu, což bylo způsobeno touto operací. Vězňům bylo však řečeno, že je to důsledek podávaných léků. Po několika týdnech testování jim byly zase mikročipy tajně vyjmuty pod zástěrkou další léčby. Z nic netušících vězňů se staly doslova chodící a mluvící záznamníky podrobené neustálému sledování. Dalším výsledkem bylo, že pokusné osoby upadly do letargie a spaly 22 hodin denně, pokud jim byly jejich mikročipy nastaveny na frekvenci 116 Mhz. Tyto testy nadále pokračují a v Massachussets již začali propouštět vězně s mikročipy do společnosti. Argumenty, že je to z důvodu bezpečnosti jsou jen zlomkem pravdy.

Ve Velké Británii se pracuje na podobném projektu „SOULCATCHER 2025“ ,který se však vztahuje pro implantaci do celé společnosti. Celý projekt zastřešuje British Telecom a probíhá v laboratořích BT Martlesham Heath poblíž města Ipswich. Toto místo sloužilo už za II. světové války americké armádě, která zde prováděla přísně tajné elektronické pokusy. Tento program „SOULCATCHER 2025“ znamená v překladu „chytač duší“ a jde o mikročip, který se má lidem umisťovat do hlavy za oblast očí. Tento mikročip zaznamenává každou lidskou myšlenku a pocit. Zároveň může člověku vnutit jakýkoliv názor a to takovým způsobem, že ho člověk považuje za vlastní úsudek.

Bylo zjištěno, že tyto projekty manipulace s lidským vědomím pomocí mikročipů sahají až před začátek II. světové války a nikoho snad nepřekvapí, že počátky využití této technologie sahají právě k Adolfu Hitlerovi a jeho fašistické etapě ovládnutí světa, kde úzce spolupracoval s Japonci, kteří byli už tehdy nejen spojenci, ale především špičkoví, ale tehdy ještě nedocení vědci. Tito fašističtí vědci po skončení války sice podléhali nejtvrdšímu soudnímu tribunálu kvůli zločinům proti lidskosti, ale v rámci tajného projektu „PAPER CLIP“ byly vládou USA tajně rehabilitováni a po válce pokračovali ve výzkumu na půdě USA pro americkou vládu. Kromě fašistických vědců a lékařů zabývajících se kontrolou vědomí, byli v USA doceněni i odborníci známí z těch největších zvěrstev spáchaných na nevinných lidech v koncentračních táborech v oblasti genetických manipulací, klonování a dalších nelidských pokusů, o kterých dnes již ví celý svět. O projektu „PAPER CLIP“ si ještě řekneme něco později. Rozhodně vidíte, že vlády se neštítí čehokoliv a pokračují i v projektu kontroly vědomí a jeho manipulaci. Jaký je pak rozdíl mezi fašismem a současnými světovládnými ideály? Snad jen ten, že Hitler to nestihl v praxi uskutečnit. Nebo snad lze nazývat tyto snahy demokratickými?

Tyto projekty byly utajovány již za II. světové války z pochopitelných důvodů. Po válce se drtivou část fašistických archivů snažila z Evropy získat vláda USA. Vzpomeňme na tzv. štěchovický archiv /20 km jižně od Prahy/, kde ještě mnoho let po válce Američané v tajnosti odváželi krabice s dokumentací. Tyto projekty pak kryla i komunistická vláda Československa, jak dokazují uvolněné dokumenty té doby. Bylo to v zájmu Sovětského svazu, který stejně jako USA chtělo získat co nejvíce informací z vědeckých výsledků fašistických projektů, které se odehrávaly i v našem státě. Ostatně vždy zde šlo jen o konkurenci velmocí. A co dnes? Proč se o těchto zvěrstevách nepíše? Nyní už se přeci může. Nebo, že by byly důvody k utajování i dnes? Máme to brát snad jako důkaz, že i dnes se čerpá myšlenek z těch nejtemnějších stránek lidské historie? Ale vždyť to už přeci dávno víme. Pouze je nám dnes vše obalováno do růžových kontextů. Nechci zažít takový odporný totalitní svět, kde je

láska, rozum i cit nahrazován technikou v našem těle namísto naší duše. Nikdo nemá právo zbavit člověka vlastní vůle a ovládat jeho myšlením dle svévole. Proč se ale právě to nyní s požehnáním vlád světa děje? Co je to za svět a co to bude za civilizaci, kterou se zde snažíme vytvořit?

Uvědomte si, přátelé, že akce už začala. Tyto mikročipy jsou objevovány v tělech normálních lidí po celém světě už nejméně od 60. let. Ano, na rentgenových snímcích při lékařských vyšetřeních, ale i zcela náhodně. V 80. letech vznikaly až panické situace, když za svými lékaři začali chodit pacienti s tím, že vysmrkali z nosu neznámý předmět. Byl to mikročip, který je tajně zaváděn do hlavy nosní nebo ušní dutinou, aby nevznikala nápadná jizva. Když se tyto případy staly masovými, začalo nejdříve vyšetřování /vzpomeňme na aféru ve Švédsku, kde vláda implantovala mikročip prokazatelně 7 000 občanům /ve skutečnosti je tedy toto číslo mnohem vyšší/. Jen od 80. let bylo na žádost překvapených pacientů vyoperováno z jejich těl nespočetně mnoho mikročipů a pak počítejme ještě ty, u nichž to nebylo možné z důvodu napojení mikročipu na životně důležité tělesné funkce, míchu nebo mozkovou oblast, kde je jakákoliv operace smrtelným rizikem. A výjimkou není ani Česká republika. Osobně jsem zkoumal tyto případy v naší krásné zemi a vím, že za oponou je stejně tak prohnílá jako ostatní. Ano i zde bylo odhaleno mnoho mikročipů a mnohé rentgenové snímky leží navždy v archivech nebo jsou již skartovány.

Cílem těchto monstrózních operací a utajování důkazů je vytváření poslušné a vlastní vůle zbavené společnosti. Dnes již neexistuje otázka: „Je to pravda nebo výmysl?“ Dnes jde světem jediná otázka: „Přijde to dnes nebo zítra?“ Bývalý agent vládní CIA Derrel Sims, který dnes vede výzkum mikročipů nalezených v lidských tělech ve výzkumném ústavu v Houstonu prohlásil, že tyto implantáty byly chirurgicky voperovány pacientům, kteří ale nikdy žádný chirurgický zákrok neprodělali. Domnívá se, že jde o monitorovací zařízení. Derrel Sims vedl i operace pacientů, ze kterých byly tyto mikročipy vyoperovány. Měl jsem možnost je vidět. Potvrzuje to jasně již známý fakt, že nás vlády tajně čipují prostřednictvím povinných očkování a dalších injekcí, ale jak bylo mnohokrát prokázáno, byl do lidí implantován mikročip i při jiné operaci, například slepého střeva. Jednoduše se využije momentu, že je člověk v dočasném bezvědomí. Ostatně vzpomeňme, jak byly ve výzkumném zařízení v Pelican Bay v Kalifornii vězňové podobným způsobem zneužívány, když jim byla vpíchnuta nikoliv očkovací látka, ale sedativa a v dočasném bezvědomí jim byli implantovány lékaři mikročipy. Až se jednoho dne po operaci kolene probudíte v nemocniční posteli a bude Vás bolet ruka nebo budete mít jizvu za krkem, vězte, že nejste první ani poslední obětí těchto zvěrstev. Říkám tomu zvěrstva, ale co bych měl říkat teprve vládním únosům lidí pro jejich zkoumání a nelidské lékařské pokusy, při kterých bývají často také implantovány mikročipy. Ale tyto fakta chci dokladovat v daleko závažnějších souvislostech až o mnoho stran dále. Jistě by ale bylo vhodné použít zde ještě citátu analytika Federace amerických vědců ve Washingtonu, který prohlásil: „Tyto aplikace /mikročipu/ mohou mít strašné důsledky.“

Jistě je to tak. Po nelegálním očipování milionů dětí, bezdomovců, disidentů a pacientů, vláda USA začíná legálně čipovat vězně, vojáky, ale i řadové občany své země. Možná zatím nechodí ulicemi amerických měst zombie, ale kdykoliv mohou. Vždyť vzpomeňme na konkrétní pokusy na amerických vojácích a věznicích.... Kdykoliv z nás budou bestie i totálně krotké a vládě oddané zombie.

Zbigniew Brzezinski, poradce prezidenta USA ve své studii píše: „Plány vlády pro budoucnost Ameriky jsou přímo spojeny s vlivem technologie a obsahují postupné budování více kontrolované a řízené společnosti. Taková společnost by byla ovládána elitou, nebržděnou omezeními tradičních hodnot. Tato elita /tajná vláda/ by neváhala

dosáhnout svých politických cílů použitím své poslední moderní techniky /mikročipů/ k ovlivňování veřejného mínění a udržování společnosti pod přísným dozorem a kontrolou.”

Přátelé, tato kapitola se jmenuje Dokonale ztročená společnost. Nejde v ní však pouze o mikročipy. Ty jsou sice cílovou stanicí celé této mašinerie, ale není to jediný způsob vyvinutý a praktikovaný masově na občanech této planety k podmanění se světovládě. O co tedy ještě jde? Jde o tzv. psychologické signálové ovládání mysli a špionáž člověka. Pojdme se tedy nyní podívat právě na tento způsob ovládání lidstva, který dnes po boku mikročipů a s jejich pomocí ztrhává civilizaci....

Již od II. světové války vědci studovali změny v chování člověka při působení různých radiových, ultrazvukových nebo světelných vln. K tomuto objevu došlo náhodou, když se lidem působících v blízkosti těchto vln dělalo nevolno, začali se chovat agresivně nebo naopak znenadáni usínali. Po mnoha pokusech bylo jasně specifikováno nejen jaké vlny dokáží v člověku vyvolat změny v chování, ale také v jakých dávkách a jaké přesně výsledky mají být dosaženy. Zjistilo se totiž, že tyto umělé vlny mají při určitém nastavení stejnou frekvenci jako přirozené vlny lidského těla, kterými jsou v našich tělech ovládány nervová centra, smyslové orgány i mozková činnost. Pokud jsou tyto naše přirozené vlny překryty silnějšími vlnami stejné frekvence, člověk reaguje právě na ně a je tak v podstatě otrokem příkazů od jinud, aniž by to třeba jen trošičku tušil. První, kdo v tajnosti vedl tyto výzkumy byla samozřejmě armáda pro válečné účely. Vlády to zpravidla tolerovaly a omlouvaly strachem ze „železné opony“ a nebezpečí napadení. Jenže „železná opona“ již padla a výzkumy a manipulace s lidmi pokračují dále a přešly z tajných vojenských základen do vládních výzkumných ústavů pro použití na změnu a regulaci chování společnosti. Pojdme se podívat na některé důkazy.

Tyto psychologické zbraně byly vyvíjeny již po druhé světové válce. Typický příklad jejich použití můžeme vidět na válce v Perském zálivu roku 1990. Tehdy byly použity tyto technologie, které byly založeny na útoku na myšlení protivníka. Američtí vojáci zde vysílali ultrazvukové vlny určité frekvence a síly. Ty při delším působení omezují v člověku soustředěnost, později myšlení a nakonec i sebeovládání. Přitom jsou ale uchem neslyšitelné, přijímá je pouze lidské podvědomí, kde dochází k útoku na mozek člověka. Celý svět byl překvapen, jak z nepřátelských zákopů začali náhle po tisícovkách vybíhat iráčtí vojáci a masově se vzdávali. Nikdo to nechápal, neboť měli drtivou přesilu, profesionální vojsko a zbraně rovnocenné s Američany. Psychologické zbraně učinily své.

Tehdy se vláda USA mohla pyšnit a lidé obdivovat „úžasnou“ vycvičenost americké armády. Jenže radost nebyla dlouhá. Krátce poté totiž ruští politikové oficiálně oznámili, že i Rusko vlastní psychologické zbraně. Tehdy vyšla najevo i pravda o použití amerických psychologických zbraní v Perském zálivu. Američané samotní to samozřejmě nikdy oficiálně nepotvrdili ani nevyvrátili. Syndrom války v zálivu, kterým však dodnes trpí všichni zúčastnění vojáci, nevyjímaje české, mluví sám za sebe. Ono zahrávat si s touto technologií v polních podmínkách může mít právě tyto katastrofální následky. Dobře se podívejte, kam se poděli hrdinové Spojeneckých vojsk, kteří bojovali v zálivu, od Američanů přes Brity, Němce, Francouze až po Čechy, všichni byli izolováni v léčebnách a vlády jim ani jejich rodinným příslušníkům nikdy neřekly, proč jim armády přivezly domů psychické trosky s narušeným zdravím. A tak se první obětí války stala pravda. K této válce se ještě vrátíme v jiné souvislosti.

Psychologické zbraně, jak jsem již uvedl, nejsou už pouze v rukou armády. Zprávy

o používání těchto psychologických zbraní ovládajících myšlení člověka přichází i z civilní oblasti. Byly například zneužity i proti nevinným civilistům. Za zmínku stojí území Waco v Texasu, kde měla být na příkaz Stevena Killiona /náměstek ředitele vládní FBI/ použita v roce 1993 tato psychologická zbraň proti asi stovce civilistů. Nikdo dnes radši nechce uvažovat o tom, kam až tyto projekty dochází.

Ale ovládání myšlení bylo použito i přímo na vysokých vojenských činitelích různých států, aby byli poslušni jako roboti a celý národ směřovali dle příkazů tajné světové vlády.

Major americké armády, John D. LaMonthe, který spolupracoval s tajnou vládní zpravodajskou službou DIA, na základě zpracovaných tajných dokumentů v 70. letech uvedl, že výzkum v Sovětském svazu počítá s dálkovým ovlivňováním myšlenek vysokých amerických politiků a vojenských činitelů. Potvrdila to později i sovětská vědkyně Larisa Vilenskaja, která na těchto sovětských vládních projektech pracovala a poté emigrovala do USA. Vilenskaja přiznala, že probíhaly pokusy s dálkovým ovlivňováním televizních projevů vybraných politiků. O sovětských snahách dálkově manipulovat s myšlením lidí se zabývá zpráva tajné americké vládní zpravodajské služby DIA č. PT – 1810 – 12 – 75.

Po pádu Sovětského svazu a „železné opony“ vyšlo mnoho afér na světlo. V březnu 1991 prezident Vědeckovýzkumného sdružení pro studium a výzkum psychofyzikální přírodní problematiky, A.V.K. Brjuchanov, potvrdil existenci vládních technologií pro ovládání mysli a přiznal, že v dubnu 1983 sám pracoval na vládním projektu zaměřeného na manipulaci s myšlením lidí. V této souvislosti se také zmínil o válce v Afghánistánu. Vojáci, kteří odmítali jít bojovat do Afghánistánu, byli odváženi do zvláštního zařízení v Oděse, kde jim byl změněn profil myšlení /vymývání mozku/ a poté byli nasazováni do nejnebezpečnějších akcí. Sověti tedy rozhodně za Američany nezašli a je prokázáno, že na těchto projektech spolupracovala se Sovětským svazem i naše Československá vláda a armáda. Kromě jiného přímo na tomto poli pracovala Československá akademie věd v Praze, Univerzita Karlova v Hradci Králové a Psychoenergetický institut v Praze, který měl pod patronací ústřední nemocnice, univerzitní oddělení, státní výzkumné ústavy – zejména Fyziologický institut ČSAV, Ústřední institut geologického průzkumu a Výzkumný ústav metalurgický...atd... V Československu byly také prováděny velmi drastické, až brutální pokusy na pacientech právě ve věci ovládání myšlení. Zejména dnes víme o těchto pokusech v nemocnici v Hradci Králové. Bohužel, v ničem jsme nezaostávali za Sovětskými tábory. Pokud vím, Československá armáda, dnes armáda České republiky, nikdy oficiálně tyto pokusy nepřiznala, ale bývalí vojáci, kteří se těchto projektů osobně účastnili již od revoluce mnohokrát oficiálně dosvědčili tyto projekty a média za tu dobu přinesla dostačující důkazy. Kdo nám může zaručit, že tyto pokusy u nás nepokračují? Když se dodnes vše přísně tají, asi to má svůj účel, ani zákon o svobodě informací, který vláda České republiky schválila začátkem roku 2000 je proti tomu nedobytný. Že by se i současná vláda zajímala o to, jak ovládat myšlením svých občanů? Zatím to bohužel jinak nevypadá.

Bývalý generál tajné vládní sovětské složky KGB Oleg Kulagin v srpnu 1990 v Krasnodaru oficiálně přiznal, že vláda vlastní nejen zařízení na masové ovládání myšlení obyvatel, ale i k jejich nervovému poblouznění, dálkovému zhypnotizování, až zešílení. Taktéž ale zařízení, které na stejné bázi dokáže vyvolat jakoukoliv emoci od nenávisti, euforie, strachu po naprostou labilitu. Dokáží též roztrhat přirozený biologický obranný mechanismus člověka nebo jej okamžitě usmrtit a to přímo nebo příkazem k sebevraždě. Vznikají veliké obavy, že tyto zařízení hrají velikou roli v ovlivňování voleb, ale i všeobecné nálady v Rusku i jinde ve světě dle chuti kohosi

„tam nahoře“ /světovlády/. Jde o rozklad osobnosti, který dnes vidíme v praxi pod různými způsoby a důsledky praktikovat po celém světě.

V USA byly sledovány tytéž cíle, vlastně šlo o celosvětový závod, na kterém však paradoxně znepřátelené velmoci horlivě spolupracovaly. Tedy, rozhodně je to důkaz toho, že tyto prostředky ovládající myšlení neslouží k obraně, jak tím byla veřejnost při aférách balamucena, ale k útlaku obyčejných civilistů. Vždyť na koho chtěly velmoci použít tyto psychologické zbraně, když ne na sebe navzájem? Ano, od začátku zřejmě na nás občany, protože jen vyřazením občanů světa ze hry vysoké politiky přeci vlády budou provždy bez odpovědnosti a mohou si dělat, co se jim zlíbí. Zatímco v ulicích měst budou pochodovat poslušné dělnické zombie.

Jeden z ústředních amerických projektů se jmenoval „MONTAUK“. Pojmenován byl podle místa Montauk Point, které leží asi 200 km východně od New York City, na nejzazším výběžku Long Islandu. Jedná se o vojenskou základnu – Montauk Force Base 0773, kde byl umístěn gigantický radar. Ten za pomoci speciálních generátorů, oscilátorů, cívkových systémů, vysokofrekvenčních zesilovačů, PC a antén /delta – T – konstrukce/ byl používán k masové kontrole chování občanů a to i za hranice USA. Vše bylo drženo v tajnosti. Podezření vzniklo, až když si lidé všimli, že kolem Montauku ztrácí ptáci za letu naprosto orientaci a „bez příčiny“ se bezvládně vrhají k zemi. Ostatně všechna zvířata se chovala velmi neklidně a lidé si stěžovali na bolesti hlavy a zvracení. Nakonec vyšlo najevo, že americká vláda zde již od roku 1970 vysílá po území celého státu vlny pro manipulaci s myšlením obyvatel. Na světlo vyšly také fakta, že celá tato propaganda byla řízena bez souhlasu Kongresu. Aby armáda zajistila účinnost radaru, zprvu prováděla jen drobné pokusy, kdy například zaměřovala jednu budovu s pokusnými osobami, nakonec byli masově ozařováni i vojáci na základně a několik desítek milionů nevinných a neinformovaných civilistů v Long Islandu, New Jersey, New Yorku a Connecticutu. A myslíte si, že se tomu zabránilo? Když vláda vyšetřuje sama sebe, vždy jdou obvinění stranou a tak tyto projekty nadále pokračují a to na mnoha místech světa. Jak jde o podmanění si světa, vlády si nenechají upřít nic a neváhají sáhnout i k největším zvěrstvům, které si jediným rázím prostě zlegalizují.

V letech 1975 – 76 byla vypracována pro vládu USA studie s krycím označením NBIT, která byla financována vládou CIA a týká se využití dálkového ovládní mysli občanů. Tato studie byla roku 1979 předložena prezidentu USA Jimmy Carterovi, který poté schválil výzkumný program této technologie.

Technologii psychologického ovládní mozku provádí ve velkém i tajná americká vládní NSA. Ta se musí potýkat s neustálými aférami kolem těchto pokusů. V roce 1992 byla proti NSA vedena obžaloba /č.92 – 0449/, ze které vyplývají důkazy těchto praktik hrůzných rozměrů. Píše se zde, že NSA zajišťuje a uskutečňuje sledování a manipulaci s myšlením občanů, změny jejich chování a jejich pocity. V sekci 2 se dále uvádí, že personál NSA se může napojit na kohokoliv v zemi a sledovat jeho myšlení 24 hodin denně. NSA provádí tzv. elektromagnetickou stimulaci mozku pro neurální monitorování na dálku /RNM/ a elektronické napojení na mozek /EBL/. Vláda dokáže v kterémkoliv člověku vyvolat halucinaci čehokoliv, může promlouvat přímo do jeho hlavy a ještě vnutit zároveň úvahu, že to vše pochází z jeho vlastní hlavy. Dokáží doslova dostat před naše oči jakýkoliv obraz, mohou nás dálkově zhypnotizovat a poté vyslychat nebo nám v hypnóze zakódují požadované chování v rámci programování mozku. Přirozené lidské signály jsou jednoduše přehlušeny signály umělými stejné frekvence a lidské tělo reaguje poté právě na ně. Signálové zpravodajství NSA má zvláštní schopnost dálkově a nezjistitelně sledovat informace v lidském mozku digitálním dekódováním elektromagnetických /EMF/ emisí o frek-

venci 30 – 50 Hz a výkonu 5 miliwattů, které jsou mozkiem produkovány. I lidské myšlení je v podstatě určitý fyzikální děj a jako takový je fyzicky nejen zjistitelné /kontrolovatelné/, ale i fyzikálně ovladatelné /lze jej uměle měnit nebo přehlušovat stejnou, ale silnější vlnovou frekvencí/. Takto lze člověka na dálku sledovat, ale i ovládat, mučit, nechat zešílet nebo i zabít. Kdokoliv se vládě znelíbí, lze jej zdiskreditovat psychickou poruchou a izolovat jej nebo doslova pozabíjet celou opozici, ať už přímo nebo umělým rozkazem k sebevraždě. A věřte, že funkčnost těchto projektů nezůstává pouze na papíře. Obžaloba 92 – 0449 uvádí příklad takového zneužití na osobě pana Plaintiffa, který byl od října 1990 do května 1991 týrán vládní NSA použitím dálkového RNM 3D zvuku přímo do mozku. Plaintiff byl spolupracovník NSA a pracoval na těchto projektech. Když se však nechal slyšet, že tento nechutný projekt odhalí, byl NSA právě touto technologií umlčen. V NSA pracuje též skupina lidí zvaná Kinnecom, což je asi 100 lidí, kteří pracujících jako otroci 24 hodin denně v sídle NSA ve Fort Made. Všichni jsou podle obžaloby odposlouchávání na úrovni mozku /sekce 5 obžaloby/. Sám jsem měl možnost hovořit s lidmi, kteří jsou taktéž, ať už z politických nebo společenských důvodů takto sledováni nebo trýzněni. S trochou nadsázky mohu říci, že psychiatrické léčebny jsou jich plné. Nyní jde o to, kdo je tam z vlastní psychické poruchy a kdo tam byl „dokopán“ a psychicky rozložen právě touto technologií. Rozhodně se tomu nevysmívám. Nejde o úvahu, ale o smutný fakt, který dokazují soudně řešené aféry na celém světě. Jenže případy jednotlivců, i když jsou jich celkově stovky milionů, nikoho nezajímají. Pojdme se tady opět vrátit k masovému měřítku.

Existují totiž mnohé vyloženě nemorální praktiky s těmito psychologickými zbraněmi v masovém měřítku. Americké letectvo totiž používá tak zvané generátory ELF /Extremely low frequency/, které dokáží vyvolávat davové halucinace. Tyto „dábelské stroje“ dokáží v lidech vyvolat představu čehokoliv a to až do vzdálenosti 12 kilometrů od jeho zdroje. Uvádí se, že tyto stroje se používají při rozhánění masových demonstrací, kdy je demonstrujícím občanům vsugerováno, že je vše v pořádku, a že je čas rozejít se do svých domovů. Lidem tak je znemožňováno svobodně se vyjadřovat a vzepřít se proti zlořádu doby. Pakliže by byly do budoucna tyto stroje používány při každém takovém konfliktu, byli bychom brzy schopni provolávat slávu i té nejohavnější totalitě, kterou lze jen zplodit. Bohužel dnes jsou touto technologií řízeny už celé národy. Například totalitní Čína nebo Irák, kteří technologii ovládnutí mysli získali ještě v rámci pomoci Sovětského svazu, ale i dnešní Rusko. Nebylo Vám nikdy divné, že přestože zde vládne tak tvrdý totalitní režim a neúnosná bída, že lidé neprotestují? A naopak v masách vycházejí do ulic doslova fanaticky provolávat slávu svým vládním tyranům? Viděl jsem záběry ze Severní Koreje a bylo mi jasné, že to, co vidím není ani strach z vlády ani opravdová láska k ní, ale uměle vyprodukovaný fanatismus technologie vymývání mozku, přesně jak ji známe z odhalených afér. Připadá mi, že přestože si USA hraje na zachránce světa a některé totalitní státy neustále bombarduje, jiné totalitní státy nechává v klidu. Že by pokusná území pro budoucí použití technologie vymytých mozků pro celý svět ve světovládě? Nebo jsou v tom jako obvykle jen mocenské a hospodářské zájmy? Opět lze pouze důrazně varovat před těmito světovládnými snahami manipulovat s lidským myšlením a v návaznosti i chováním.

Představme si město. To město žije normálním životem, ale během několika hodin v něm začnou všichni ztrácet sebekontrolu a rozum. Tehdy je může kdokoliv masově ovládat a vést k čemukoliv a to beztrestně, neboť nikdo neví, proč se tak tyto lidé ve městě náhle začali chovat. Kdo by tušil, že je to způsobeno zvukem nebo lépe řečeno ultrazvukem, speciálně upraveným tak, aby šel proti snášenlivosti mozku a plně narušil lidské podvědomí. Představte si jaká katastrofa by se stala, kdyby se takové zvuky pokusil někdo zařadit do vysílání rádia nebo televize, kteréžto média poslouchá a sleduje celý svět. A díky satelitům lze v jediném programu náhle paraly-

zovat myšlení celého světa a ovládat jím z jednoho jediného zdroje. Je to ideální prostředek pro vyhlášení světovlády, která pak může takto ovládat celý svět. Ale je toto opravdu jen teorie nebo náznak skutečných praktik světovlády? Pojďme se podívat na důkazy.

Západní zpravodajští odborníci už koncem 70. let s hrůzou pozorovali, na jakých frekvencích probíhá v Sovětském svazu veřejné vysílání. Tato totalitní velmoc prováděla vysílání v nízkofrekvenčním rozsahu od 5 do 15 Hz. To je právě ono elektromagnetické spektrum, které uvolňuje psychoaktivní neuronální efekty a ovládání mysli. Američané se zprvu domnívali, že Sovětská vláda se tak snaží pouze udržovat své občany v potřebných ideologických myšlenkových vzorcích. Jak se ale ukázalo, vysílání mělo vliv daleko za hranice tohoto státu.

Před rokem 1978 pak USA zachvátila hotová panika. Nejprve byly zaznamenány nad Spojenými státy velmi neobvyklé vlnové vzorce umělého původu. Později se ukázalo, že tyto signály vysílá sovětská stanice. Tuto informaci krátce poté potvrdila dánská tajná služba, která navíc zjistila, že se jedná o vysílač s výkonem kolem 40 megawattů, umístěný mezi městy Rigou a Gomelem. Tyto nízkofrekvenční signály ovládající myšlení vyvolávaly v obyvatelích amerických měst Eugene, Portland a Bend, které leží na západním pobřeží, a také v Kanadě z měst Timmins a Kirkland Lake doslova nervy rozkládající bručivé zvuky. Lidé náhle masově propadali psychickým a emočním potížím, ale i bolestem hlavy a nespavosti. Dr. Andrew Michrowski z kanadské Planetary Association for Clean Energy veřejně prohlásil, že tyto nízkofrekvenční útoky sloužily jednoznačně k úmyslnému snížení schopnosti myšlení a obranyschopnosti obyvatel. Sledováním těchto projevů bylo pověřeno kanadské ministerstvo dopravy. Kanadská vláda krátce poté údajně protestovala u Sovětů proti tomuto neustálému ovládání mysli amerických a kanadských občanů.

Uprostřed července roku 1993 se stal ohniskem zájmu veřejnosti švýcarský rozhlas. Po několik dní se při jeho vysílání ozývaly sinusové tóny, které přehlušovaly běžné vysílání. K tomuto problému se tehdy vyjádřila i armáda, ale nikdo dosud veřejně nepřiznal co se zde dělo.

Avšak staly se i daleko odvážnější a otevřenější pokusy s manipulací lidského myšlení přes média. Přímo ohromujícím i usvědčujícím triumfem budovatelů světovlády je případ z Velké Británie, kde bylo využito televizního vysílání. Lidé, kteří zde dne 26. listopadu 1977 sledovali televizní vysílání, byli jistě v šoku. Přesně v 17:05 hodin bylo totiž potlačeno vysílání zpráv britské televize „Southern Television“. Zvuk úplně vypadl a obraz byl silně rušen. Mezi tím se však z televize začal ozývat neznámý hlas z neznáma, který začal promlouvat k celému lidstvu. Bylo zde mimo jiné řečeno, že lidstvo se musí sjednotit v jeden celek pod jediného vůdce.... Když tento hlas po několika minutách ustal a na obrazovce naskočilo běžné vysílání, začala masová hysterie. Byly kontaktovány patřičné úřady, aby se k tomu vyjádřily, ale nikdy tak neučinily. Vzhledem k obsahu zpráv a způsobu jejich sdělení, tedy potlačením tak silného vysílání britské televize, je jasné, že v tom mají prsty velmi vlivné skupiny budovatelů světovlády. Měla to být snad zkouška světovlády, jak lidé na její ideologii reagují? V souvislosti se sovětskými aférami, kde vláda právě do vysílání zpráv ukládala frekvenční vlny ovládající lidské myšlení, napadá mě souvislost s touto aférou z Velké Británie. Také byly zrovna vysílány zprávy a hlas, který zřejmě nedopatřením slyšeli normálně všichni občané, měl patrně pouze promlouvat do lidského podvědomí a utvářet tak uměle veřejné mínění dle potřeby světovlády. Mohu se opírat při tomto tvrzení o mnoho odhalených případů s politickou manipulací právě skrze podvědomí v televizním vysílání. Pojďme si ještě něco říci o televizním vytváření mozků.

Major americké armády J.D. LaMothe spolu s agentem tajné americké služby L.E. Mairem uvádí ve své 3. studii vypracované pro tajnou americkou službu DIA v bodě 6, že Sovětský svaz disponuje elektromagnetickými a elektrostatickými zařízeními k ovlivňování rozhlasových a televizních stanic vyvinutými sovětskou Akademií věd. Přestože tyto dokumenty americká vláda odtajnila až zákonem o svobodě informací, již v roce 1968 odhalily dvě americké zpravodajské novinářky, které byly na misi v Sovětském svazu, že se tam seznámily s projekty, které jsou prováděny ve výzkumných ústavech skrývaných na Sibiři. Tehdy bylo zjištěno, že Sovětský svaz pracoval na projektech, v nichž bylo možné pomocí televizního obrazu a vysílání uvést člověka do hypnotického polospánku a tímtež televizním programem do něj poté vložit veškeré informace a rozkazy. Smutné je, že i tyto pokusy byly a jsou prováděny zcela veřejně na nic netušících občanech v normálních vysílacích časech. Vláda tak doslova prostřednictvím televize, kterou má doma každý, vytváří uměle náladu společnosti dle libosti a mění vzorce našeho chování a myšlení, aniž by si toho kdokoliv povšiml. Ale vzpomeňte si, přátelé, stalo se to bezesporu i Vám. Sedíte u televize a v pohodě se díváte. Nejste ospalí a děj Vás zajímá, ale najednou vůbec nevíte, že se na televizi díváte, pouze to podvědomě přijímáte jako skutečnost a po chvíli se proberete a sledujete dál, aniž by jste si toho vy nebo Vaši blízcí všimli. Ne, teď nemluvím o době komunistické totality, kdy jsme na těchto projektech museli spolupracovat i na našem území se Sovětským svazem /záhadné pokusy v československém vysílání v srpnu 1982 na 2. programu a další.../. Hovořím i o současnosti, kterou, když jsme pozorní, vyzorujeme i dnes, respektive zejména dnes, taktika se nezměnila, pouze se provolává sláva nové ideologii /světovládě/.

Televizní podvědomé ovládání a kontrola myšlení nebo chcete -li vymývání mozků má dvě základní varianty. Buďto jde, jako ve výše popsaných případech, o použití hypnózy, zvukových nebo elektromagnetických vln nebo jde o tzv. podprahové obrazy a průvodní vizuální jevy. O co jde?

V této věci se nejvíce angažuje americká vládní CIA a její služby vzorně slouží americké vládě k ovládnutí mas. Vše je velice jednoduché. Díváme -li se totiž na televizi, lidské oko je schopno rozeznat jako pohyb teprve 24 obrázků. Naše vědomí tedy neregistruje každý z těchto 24. obrázků, ale teprve vše dohromady jako celek. Podvědomě však člověk zaregistruje každý z těchto 24. obrázků. Pokud se tedy mezi těchto 24 obrázků umístí jeden, který tam nepatří, lidské oko jej nepostřehne, ale podvědomí ho registruje. Umístí -li se zde například obrázek lesa, pak člověk náhle myslí na les, aniž by věděl proč. V praxi jsou však používány ideologicky zaměřené obrazy. Například, vsune -li se mezi těchto 24 obrázků obrázek, jak někdo dělá to či ono, člověk jej může následovat, aniž by věděl proč to činí. Takto nás mohou prostřednictvím televize vlády řídit jak chtějí. Mohou nás „nutit“ volit určitou stranu, nedemonstrovat, nestávkovat, být po vůli s vládou, stejně jako vést nás k podpoře jakékoliv ideologie. Takto bude světovláda ovládat myšlením většiny světa. Přestože jde o odporné a neetické projekty pro likvidaci demokracie a svobodného lidského uvažování a rozhodování, vlády se tímto usilovně zabývají. Každá totalita, která jde skryt, je dnes vítána. Není tajemstvím, že tyto postupy zkoumá asi od roku 1984 i vládní CIA, která sama prakticovala několik pokusů v normálních televizních programech na nic netušící diváky. Byl dělán i jeden pokus, kdy CIA vybrala jeden zcela neznámý výrobek. Výrobek zcela nepraktický, nevhledný a předražený. Jeho fotografii poté dosadili mezi oněch 24 obrázků do normálního programu. CIA pak daný výrobek dosadila do všech prodejen v určité lokalitě. Hned druhý den po odvysílání byly všechny tyto výrobky totálně skoupeny. Přitom je nikdo neznal, nikdo nevěděl k čemu to slouží, byly drahé a ošklivé. Když byla poté dělána anketa s lidmi, kteří si onen výrobek koupili, nikdo z nich nedokázal odpovědět na otázku proč tak učinili. Je to jasný důkaz, že televize nás může přinutit činit cokoliv a obrátit naše myšlení i

proti nám.

Ač to může znít velmi drasticky, věřte, že praxe je mnohdy ještě horší. Například ve Francii vypukla před několika lety veliká aféra. Bylo zde totiž odhaleno, že právě touto metodou byla vedena televizní volební kampaň prezidenta F. Mitteranda, kterému tak pomohla k jeho druhému zvolení. Jenže Francie určitě není jedinou zemí, kde k tomuto způsobu manipulace při volbách a jiných rozhodných chvílích dochází.

Věc je mnohem masovější, než by kdo čekal, nejde už jen o politické a náladové ovládní občanů, ale o naprostý útok, hotovou sprchu vymývání mozku od dětských pohádek přes reklamy, zprávy, filmy, až po seriály. Ne, teď nemluvím o jejich ubohosti, teď hovořím o tom, co je v nich podvědomě uloženo pro manipulaci společností, ale co v televizním programu jistě nenajdete. Tato drastická „výchova“ občanů k poslušnosti skutečně zasahuje už i do dětských vysílání. Ostatně jsou to právě děti, které lze nejlépe převychovat k novým světovládným „hodnotám“. Opět nejde jen o ideologicky zaměřené pohádky o tom, že jen v jednotě je síla atd... ,ale i o podprahově vložené informace. Japonskem otrásl doslova šok, když se náhle stovky Japonců začaly vrhat v jediný okamžik z křesel na zem a prožívali obdobu epileptického záchvatu. Nic netušící japonské děti, které dne 16. prosince 1997 sledovali v televizi kreslenou pohádku s postavičkou Pikaču byli přesně v 18:50 hodin doslova masově zasaženo zábleskem z televizní obrazovky, po kterém se děti dostali do transu, stavu podobného hypnóze a začali se svíjet jako v záchvatu. Přestože v tento okamžik televize ovládala všechny diváky, nejhůře to odneslo kolem 700 Japonců, u kterých se projevovaly až životně nebezpečné stavy, přičemž ještě 24 hodin po odvysílání této pohádky muselo zůstat v nemocnici ještě 208 z těchto 700 lidí. Celkově se oběti počítají na miliony a bohužel právě na dětech. Po incidentu přiznal i programový ředitel TV, Hironari Mori, že při sledování programu se mu tehdy doslova zatmělo před očima. Podle Moriho měli tento incident vyšetřovat nezávislí experti, ale celý případ, pokud vím, byl umlčen.

Televizní manipulace se společností, veřejným míněním a vymývání mozku je snad nejmasovější způsob ovládní myšlení nás lidí. Můžeme si za to tak trochu sami, když každý den doslova žhavíme své obrazovky, abychom si u televize trochu „odpočinuli“.

Přátelé, není však zdaleka konec příkladům světovládných snah o zotročení společnosti a manipulaci s jejím myšlením. Právě nyní se dostáváme do velmi závažné sféry. Je to oblast, která byla již od 1. světové války zkoumána a v 50. letech poprvé masově praktikována pro rozložení společnosti a získání kontroly nad vědomím lidstva. Hovořím nyní o drogových programech našich vlád. Představte si, že se podaří vládám, aby se občané stali závislí na drogách. Potom je lidstvo jen bezbrannou loutkou závislou na příkazech mocných, ale také závislou na dalších dávkách drogy, kterou spravuje -li stát, může ji poskytnout za vzorné chování, ale také nevhodným jedincům odepřít a ti zemřou. Tato hororová scéna je samozřejmě zveličena. Je to ale reálná ukázka toho, kde se může ocitnout náš svět v brzké době. Proč? Protože vlády světa skutečně mají své tajné drogové programy pro ovládní myšlení svých občanů. A důkazů pro toto tvrzení je až příliš, než aby se to dalo přejít.

Americká armáda v roce 1950 zahalila San Francisco a okolí umělým smogem s obsahem bakterií způsobujících pneumonii. Vše bez informování místních obyvatel. Tento pokus trval 6 dní a bylo mu vystaveno 800 000 obyvatel. Armádní generální štáb USA v Pentagonu přiznal v roce 1977, že podobných experimentů vláda USA

prováděla v letech 1949 až 1969 celkem 239 a to ve městech New York, Washington, Key West, Panama City, Florida a San Francisco. Tehdy se doslova na desítkách milionů občanů zkoumaly účinky a chování obyvatel pod působením různých chemikálií, včetně drog a psychotropních látek. Vláda tak zkoumala, jak by bylo možné s veřejností nejsnáze manipulovat. Tyto projekty se jmenovaly „MK – ULTRA“ a schváleny byly ředitelem vládní CIA Dullesem 13. dubna 1953. Na tento projekt navazoval projekt „MK – DELTA“. Ovšem již na přelomu 40. a 50. let vše začalo vládním projektem „BLUEBIRD“ ,který byl v srpnu 1951 přejmenován na krycí název „ARTICHOKE“. Tehdejší ředitel CIA, Richard Helms, po odhalení těchto projektů nařídil okamžité zničení podstatné části těchto dokumentů. Výbor senátora Churcha však tyto fakta odtajnil a obvinil americkou vládu z nelidského porušování práv občanů. Pokusy však nadále pokračovaly.

Ovšem tlak veřejnosti sílil a připojil se k němu i Senát Spojených států a Výbor Kongresu. Tehdy se oficiálně prokázalo, že organizátorem těchto bestialních pokusů byla vládní CIA a vláda USA. Ta pod mnohými halucinogenními látkami a drogami manipulovala myšlením mnoha milionů lidí. Sama pak tajně mezi mladými lidmi a studenty šířila drogu LSD a tyto lidi poté kontrolovala. V odtajněném dokumentu vládní CIA z 26.dubna 1952 se uvádí, že droga heroin je běžně používána důstojníky policie a zpravodajských služeb v rámci běžné praxe. Skrze policii pak vláda také distribuovala drogy do společnosti. Knappova vyšetřovací komise prokázala, že většinu drog prodávaných v newyorských ulicích dodává překupníkům sama policie v New Yorku. Stejní policisté mají na příkaz vlády na svědomí smrtelné dávky heroinu v žilách 8 – 9 letých dětí.

Americká vláda si dala v 50. letech za cíl doslova nacistický ideál. Učinit z národa v následujících letech totálně zdrogovanou společnost závislou na vládě. Jakékoliv policejní razie proti překupníkům drog se tak zdají být pouhou fraškou pro oko občana. Ve skutečnosti šlo o konkurenční boj s tou částí mafie, která odmítla s vládou spolupracovat a snižovala tak vládě zisky za vlastní prodej drog.

Dne 3. srpna 1977 se dokonce tehdejší ředitel vládní CIA Stansfield Turner veřejně přiznal Státnímu zpravodajskému výboru a Podvýboru pro zdravotnictví, že vládní drogové testy a operace byly prováděny také v nevěstincích a nočních klubech v San Franciscu a New Yorku, kde byli nic netušícím návštěvníkům tajně podány drogy a poté byli zkoumáni v rámci možné změny sexuálního chování, ale i ostatních forem chování. Tyto kontroverzní projekty se jmenovaly „MIDNIGHT“ a „CLIMAX“. Ředitel CIA také dále přiznal vyšetřovací komisi, že podobných experimentů pro změnu chování a myšlení občanů se zúčastnilo nejméně 185 soukromých vědců a 80 výzkumných institucí včetně univerzit. Hned druhý den tuto zповěď otiskl prestižní deník Daily Telegraph a postaral se o další masový odpor veřejnosti proti těmto vládním zvěrstvům. Ovšem tyto pokusy pokračovaly opět dál, pouze s tím rozdílem, že byly lépe utajovány.

Vláda USA doslova jako nacističtí lékaři masově testovala na nevinných a neinformovaných občanech své nelidské pokusy s cílem ovládnutí národa i světa a myšlení lidí. Jen si srovnajte fakta z koncentračních táborů a snahy hitlerovských lékařů o umělou kontrolu vědomí, která byla po druhé světové válce roku 1945 odsouzena norimberským tribunálem pro válečné zločiny.

Jeden z hlavních vládních spolupracovníků v této oblasti byl vedoucí psychologických výzkumů univerzity v Michiganu, profesor J. McConnell. Ten otevřeně přiznal: „Washington /vláda USA/ sní o dni, kdy bude možno pomocí drog a hypnózy

kombinovat ztrátu paměti s důmyslným systémem pobídky a trestu, aby dosáhl absolutní kontroly nad vědomím lidí."

Čím se vlastně liší tyto snahy od slov a činů hitlerovského Německa? Snad jen tím, že jsou ještě mnohem masovější a dokonalejší. Americká vláda taktéž testovala tyto drogové preparáty na bezbranných dětech v dětských domovech, pacientech nemocnic a psychiatrických léčeben a nebestiálnější pokusy musí snášet vězni.

Přes norimberské zásady a mezinárodní konvence OSN a Ústavu Spojených států, USA doslova mučí ve svých věznicích laciný pokusný materiál pro změnu myšlení. Nejhorší pověst má věznice v Butneru v Severní Karolíně a starší pokusné zařízení v Marionu ve státě Illinois. Chemoterapie a používání tzv. „chemických klacků“ je zde na denním pořádku. Do vězňů se zde láduje torazín, librium a valium. Účelem je uvrhnout vězně do úplné pasivity. Preparátem prolixin jsou u nich vyvolávány naopak deprese, které vedou mnohé vězně až k sebevraždě. Jen v roce 1975 bylo použito nejméně 3 600 amerických vězňů pro nelegální vládní pokusy. Vláda na nich doslova jako na morčatech beztrestně zkoumala nové chemické preparáty a účinky drog. Sdružení farmaceutických výrobců USA přiznalo, že 85 procent veškerých testů nových léků je zkoumáno na věznicích /přestože je to zákonem zakázáno/. Dalším pokusným místem je věznice San Quentin, která je známá jako místo, kam vláda USA odklízí politické vězně a ideologicky nevhodné. Zde se užívá plynů a tzv. „zastrašujícího prášku“ – drogy způsobující strach a depresi. Ve věznici Vaccaville tuto drogu též používají a popisují, že vězni po ní prožívají pocity podobné tonoucímu člověku. Vládní CIA také proplachovala mozky ve věznicích v Atlantě ve státě Georgia a ve městě Bordentown v New Jersey, federální věznici v Alabamě a Holmsburgu v Pensylvánii. Ve městě Providance ve státě Rhode Island zase CIA prováděla pokusy s drogami na duševně nemocných lidech. Projekty „BLUEBIRD“ a „ARTICHOKE“ se prováděli v desítkách amerických nemocnic na nevinných pacientech. Například v New Yorku v nemocnici Mount Sinai, ale i v kanadském Allenově institutu psychiatrie při montrealské univerzitě. Kromě univerzit do toho byla namočená i akademická půda, armádní a policejní složky, vláda USA a zejména ministerstvo zdravotnictví, obrany, školství, sociálního zabezpečení a co je smutné i ministerstvo spravedlnosti. Snad právě proto nikdy nebyly tyto zločiny odsouzeny jako nespravedlivé.

Ale víte co je nejstrašnějšího na celé věci? Ne snad ani miliony obětí, jako spíše fakt, že tyto bestiální pokusy na lidech prováděli vysokoškolsky vzdělaní lidé, lékaři a vědci, vláda a zákonodárné sbory. Na takovýchto prohnitých základních hodnotách státu a občanské společnosti nemohlo vzniknout nic jiného, než lež, násilí a útlak slušných a obyčejných lidí.

Sám prezident Světové psychiatrické asociace, Dr. Ewen Cameron, byl v 60. letech vládní CIA požádán, aby spolupracoval na vládním projektu s drogou LSD pro rozložení vzorce chování člověka a jeho přeprogramování či vymytí mozku. Prezident Cameron se tohoto skutečně ujal. Sám v Allainu v Montrealu testoval z dotací vládní CIA tyto nelidské pokusy. Cameron prováděl tzv. „spánkovou terapii“ ,při které uváděl pacienty na celé měsíce do bezvědomí, aby jim poté prováděl silné elektrošoky a dával jim do nich drogu LSD. Poté byly přidržováni pod silnými sedativy při vědomí a do uší jim byly pouštěny v rámci přeprogramování myslí stále obětí dokola stejné informace. Někteří slyšeli tytéž slova čtvrt milionkrát. Jde o doslovné vymývání mozku. Po těchto testech žalovalo mnoho jeho americkou vládu každý po 1 milionu dolarů. Je zvláštní ironií nebo bohužel běžným faktem, že Dr. Cameron přes své bestiální pokusy na lidech, byl ještě předtím členem norimberského tribunálu, který soudil nacistické válečné zločince, kteří páchaly tytéž zvěrstva za II. světové války.

Studie uvádí, že například droga LSD byla jen mezi lety 1949 – 1959 testována asi na 40 000 pacientech /a to jen v USA/. Odtajněný dokument vládní CIA z 16. listopadu 1953 dokazuje, že vedení CIA objednalo ve Švýcarsku drogu LSD a to v neuvěřitelném množství 100 milionů dávek, tedy dost na to, aby vláda touto drogou zparalyzovala půlku národa.

Vládní snahy o zdrogovanou společnost prosvítají v praxi na světlo i dnes. Vezměme si jen statistiku. Podle studie amerického ministerstva zdravotnictví, vzrostla v letech 1992 – 1995 spotřeba drog u dětí 12 – 17 let o drtivých 78 procent. Počet dětí, kteří berou alespoň jednou měsíčně kokain, se zvýšil jen za tyto tři roky dokonce o 166 procent. Mohu se tedy domnívat, že plán vychází?

Je faktem, že vládní CIA drogy nejen kupovala, ale i sama v tajných továrnách vyrábí. Bývalý agent CIA prohlásil, že CIA zbudovala několik laboratoří na výrobu LSD v oblasti sanfranciského zálivu. Výroba gigantických rozměrů je však tajena velmi důsledně. S dovozem drog na vládní účet je toho známo více. Senátor USA Bill Cooper v květnu 1989 uvedl, že tehdejší prezident USA, George Bush, který je zároveň obchodním ředitelem ZAPATA OIL Company v Texasu, skrze tuto společnost experimentoval s novými technologiemi mimopobřežního výcviku. Uvedl, že prezident Bush dal plný souhlas k tomu, aby byly drogy dováženy do USA rybářskými loděmi z Jižní Ameriky na Bohrinseln a odtud dopravovány do USA zásobovacími loděmi, které nepodléhaly celním kontrolám. Bush přizval podle senátora Coopera ke spolupráci na tomto plánu i CIA. Celý plán funguje údajně dodnes, přestože se během doby přišlo na další a výhodnější metody dopravy drog do země.

Ve skutečnosti neexistuje žádné světové hospodářství. V zákulisí existují pouze dvě celosvětově vládami uznávané platidla – ropa a drogy. Dobře dnes víme, že většina válek, které se zúčastnily USA, bylo jen a pouze pro ochranu svých ropných zájmů /Irák aj./. Ostatně bylo to již mnohokrát přiznáno vládními činiteli USA. A stejné je to i s drogami. Například válka ve Vietnamu, kterou oficiálně USA omlouvaly bojem proti komunismu a útlaku obyvatel, měla podle mnoha svědectví jeden jediný záměr, udržení si drogového postavení v této asijské oblasti.

Vládní CIA totiž vyráběla opium v oblasti „Zlatého trojúhelníku“ v jihovýchodní Asii. Zisky z obchodu s touto zakázanou drogou vláda USA údajně používala k financování svých válek. Obchod s drogami se uskutečňoval prostřednictvím generála Vang Pao, který s USA bojoval proti severnímu Vietnamu. Výměnou za to mohl generál Vang Pao používat americkou leteckou společnost Air America k přepravě opia ze svého území. Opium se přepravovalo ze „Zlatého trojúhelníku“ na obrovskou tajnou americkou základnu Long Tien. Odtud putovalo loděmi přes Francii do USA. Tyto fakta po válce ve Vietnamu potvrdil i největší výrobce opia v této oblasti Khun Sa, když přiznal, že obchoduje se CIA, která skupuje celou jeho úrodu opia. Americký historik Dr. Alfred McCoy potvrzuje, že tyto nelegální příjmy americké vlády a obchodování s opiem bylo záměrně drženo před Kongresem v tajnosti, neboť byly obavy, že by takové operace Kongres neschválil. Americký odborník přes drogové závislosti Allen Ginsberg při senátním přelíčení, které bylo vedeno proti vládní CIA, uvedl v obžalobě před Senátem, že CIA pašovala celých 8 let z Vietnamu drogy /zejména heroin/ v mrtvých tělech amerických vojáků, které byly poté policií distribuovány překupníkům v USA. Faktem je, že po válce ve Vietnamu, jak asi všichni dobře víme, byla americká armáda kritizována za to, že vyvíjí malé snahy o osvobození amerických zajatců ve Vietnamu. Později byla dokonce obžalována z úmyslného maření záchrany svých vojáků. Jak se ukázalo, vláda USA se bála, že tito vojáci vědí

až příliš mnoho o drogových operacích armády a CIA, kterých se museli účastnit a bála se, aby doma nepromluvili. Ale oni nakonec mnozí promluvili a celá věc došla v Kongresu.

Tajná vláda však sama o sobě neužívá drog pouze k ovládnutí společnosti, ale manipuluje s nimi i vládami a nejvyššími představiteli států, aby je programovala dle svých světovládných zájmů. Americký generál, William Creasy, který v americké armádě vyvíjel programy drogových operací, byl předvolán v roce 1959 před výbor Kongresu, aby objasnil tyto armádní programy. Tehdy generál Creasy pohrozil Kongresu tím, co by se stalo, kdyby někdo podal drogu LSD členům Kongresu. Reprezentant Kongresu, James Fulton, okamžitě zareagoval slovy: „Vy jste to už někdy zkoušeli i na Kongresu?“ Tehdy generál Creasy před Kongresem přiznal: „Mohu vás ujistit v jedné věci, armádní chemický sbor to zatím nepovažoval za nutné.“

Tím ale přiznal, že armáda USA je připravena kdykoliv ovlivňovat drogami Kongres, potažmo celou americkou vládu. Prvním šokem bylo, že místo toho, aby Kongres zakázal nebo vedl sankce proti těmto pokusům s drogami, krátce po slovech generála Creasyho, schválil Kongres výrazně zvýšený rozpočet pro jeho chemický armádní sbor a drogové programy na lidech. Americká armáda poté založila vlastní vojenské jednotky, které nesly krycí název EA – 1729 a šlo o vojáky, kterým byl pravidelně s požehnáním Kongresu vymýván mozek drogou LSD. Byla to armáda zombií. Do poloviny 60. let to bylo 1 500 vojáků. Některá z těchto cvičení byla armádou USA dokonce filmována a poté oficiálně představena členům Kongresu. Šokem tedy je, že americký Kongres o tom celou dobu nejen věděl a nic proti tomu neudělal, ale naopak pomáhal těmto zločinům jak jen mohl. Droga LSD se krátce poté stala bez-trestným způsobem, kterého policie, CIA i armáda používala při výsleších, ale i k hromadné manipulaci společností. Veškerá demokracie selhala.

Selhala natolik, že vláda USA vyrazila do ulic a jak jsem již psal v začátku tohoto tématu, drogou manipulovala v celých městech desítkami milionů občanů. Cílem bylo připravit dokonale poslušné a smysly zbavené lidstvo na den „D“ – den vyhlášení světovlády. Od testů se přecházelo pozvolna k cíleným akcím. Generál armády USA William Creasy přiznal, že pomocí drog vláda USA narušovala pokojné demonstrace, aby lidé nemohli proti ničemu protestovat. Drogy vytvářeli v protestujících iluzi toho, že vše je vlastně v pořádku a není důvod se bránit. Na příkaz prezidenta USA, Nixona, z roku 1969, byl rozšířen tajný plán vládní CIA, která při podobných demonstracích /zejména pod projektem „CHAOS“/ rozprašovala do davu tzv. „svědící prášek“ ,což byla droga, která občany přinutila k umělému útlumu. Přitom tentýž prezident Nixon jen rok předtím postavil svoji prezidentskou kampaň na zneužívání drog. Ať žije demokracie.

Pod tlakem znechucené veřejnosti sice americký Kongres v roce 1977 oficiálně zakázal další vládní výzkum a veškeré experimenty se změnou vědomí, ale hned v dalším roce vypukly další aféry. Byl to pouze záměrný tah k oklamání veřejnosti, aby věřila, že vše skončilo. Avšak sám ředitel CIA, R.Helms, po svém odstoupení veřejně přiznal, že celé tyto vládní projekty na ovládnutí myšlení lidí byly po tomto zákazu pouze lépe utajovány. Tyto slova se potvrzují dodnes.

Vlády a zejména jejich výkonné složky včetně armády chtějí drogami změnit svět. Bývalý ředitel výzkumu psychické zátěže armády USA, Dr. Wayne Evans, který při své práci musel drogami manipulovat s lidmi, nakonec v roce 1961 přiznal: „Mělo by být známo, že svět, tak jak bude vypadat za 15 let, leží dnes již na stole ve výzkum-

ných laboratořích." Pro každého z nás se zde najde jistě dostatek drog na to, abychom prohlašovali slávu světovládě a otrockému systému.

V letech 1966 – 1970 armáda USA testovala ve Vietnamu drogu zvanou BZ, která vyvolává šílenství. Přestože úředníci ministerstva obrany varují, že tato droga hraničí až se smrtelnými účinky, armáda USA si nahromadila více než 50 tun drogy BZ, což je dost na to, aby proměnila všechny lidi na světě v totální šílence. Odtajněná zpráva vládní CIA ze 4. září 1970 přiznává, že tato droga je používána k potlačování různých demonstrací a nabádá k širšímu využití v civilním sektoru.

Generál armády USA pro chemické prostředky, William Creasy, muž číslo jedna v drogovém programu americké armády, veřejně prohlásil, že pokud by vláda dostala drogu do městských vodovodních rezervoárů nebo ji rozprášila formou aerosolu ve vzduchu, všichni lidé daného města, státu nebo kontinentu budou beznadějně sfetovaní. Pod vlivem šíleného plynu se nezmůžou ani na sebemenší protest... Lze tak během jednoho dne ovládnout celý svět...

Ale není to jen teorie, vzpomeňme, jak v roce 1950 vláda USA záměrně v jediném pokusu vystavila 800.000 neinformovaných občanů ve městech vlivu plynu ovládajícího myšlení a chování. Vláda v roce 1977 poté přiznala, že jen mezi lety 1949 až 1969 podobný pokus zopakovala celkem 239 krát a celkový počet testovaných lidí přesáhl půlku národa USA /tehdy přes 100 milionů obyvatel/. Tento případ jsem zde již popisoval před několika stranami.

Tyto masové zločiny, ač byly často odhaleny a odsouzeny /byť jen morálně/, mnohé zůstávají utajeny a jako utajené i dnes pokračují. A fakta o tom, že vláda může jednoduše drogu rozprášit nad městem pak není dokázána pouze oficiálními vládními přiznáními a vyšetřovacími komisemi Senátu či Kongresu, ale i případy, které dodnes nikdo nevyšetřil....

V roce 1961 zaplavila město Rio del Mar v Kalifornii doslova hejna psychotických ptáků. Ptáci, kteří jsou velmi citliví na obsah atmosféry, začali náhle masově vrážet do domů, vráželi do aut a jako déšť padali bezvládně z nebe do ulic. Co způsobilo tento šokující jev není známo. Že by jeden z pokusů rozprašování drog?

Jednoho večera v roce 1951 doslova zešílelo celé město Pont – Saint – Esprit ve Francii. Všichni občané byli náhle zbaveni mysli. Stovky jich běhali po ulicích a křičeli, že je pronásledují šelmy. Jiní se svíjeli jako v epileptickém záchvatu. Mnoho občanů vyskákalo toho večera z oken svých domů. Mnozí občané tehdy zemřeli a ti, kteří přežili, trpěli celé týdny psychickými poruchami. Co se stalo onoho večera v poklidném francouzském městečku?

Jsou to jen skromné příklady toho, o čem mnozí jen spekulují. Totiž, že není možné, aby se masově stali lidé zbaveni smyslu. Ať je to město, stát nebo celý svět, cíl se zdá být jediný – světovláda.

Nenechte se mýlit tím, že hovořím většinou jen o USA, je to nejlépe zdokumentované území. Ale je známo, že tyto pokusy dělal i Sovětský svaz, ale i desítky západních a východních států. V 50. a 60. letech byly drogy LSD podávány britským vojákům, další státy následovaly. Ve východním bloku Sovětský svaz nařídil podobné pokusy s drogami všem ideologicky přidruženým státům. Sovětský svaz měl nejdříve

plán drogami rozkládat západní velmoci, ale brzy poznal, že by zbytečně plýtvat tak drahou surovinou, když ji může použít na vlastním území k potlačování vzrůstajícího občanského odporu a k prohlubování a udržení si oddanosti občanů.

V těchto pokusech na ovládnutí myšlení a chování společnosti byla vedle dalších východních států Sovětským svazem přinucena spolupracovat i naše země. To, že Československá armáda také podávala drogy svým vojákům je dnes už věc známá. Málo se však ví, že celá naše vláda byla zapletena, stejně jako vláda USA, SSSR a dalších států, do distribuce drog. Generál Jan Šejna, který byl před rokem 1968 sekretářem Rady obrany Československé republiky, přiznal, že nejvyšší politikové východního bloku včetně Československa jsou zapleteni do distribuce drog. Ty sloužily k vývozu, ale i pro zdejší trh. Drogy měli podle generála Šejny sloužit k rozkladu společnosti. V roce 1967 vlastnila vláda Československa už 2 500 svazků o osobách, které je možno vydírat kvůli drogám. Do těchto projektů byla i na našem území kromě Státní bezpečnosti /StB/ zapojena i Sovětská tajná služba KGB. Ostatně, přátelé, nezdá se Vám podezřelé, že tak náhle po celém světě vyvstal po 50. letech celosvětový problém s drogami? A zrovna tehdy, kdy vlády světa začaly drogy testovat masově na lidech? Všimněte si, že takřka každá droga, která se od 60. let objevuje na černém trhu, včetně kokainu, heroinu a stovek dalších, byla předtím zkoumána, připravována a testována vědci z armády a vládní CIA. Ať už tyto drogy vlády vyrobily úmyslně k rozvrácení společnosti nebo jako léčivo, které se ukázalo být omamným a závislým, je potřeba vědět, že drogy nevznikly samy od sebe, ale vecpaly je do chřtánu společnosti naše vlády a věda. Důvod?!?

Ve světě neexistovaly s drogami žádné mantinely, zvláště šlo -li o Sovětský svaz. Ještě v roce 1955 sice Chruščov prohlašoval, že použije drogy jako zbraň proti západu, v 60. letech však začaly tyto velmoci spolupracovat. A jak jsem již uvedl, jestliže dva jediní rivalové, dvě jediné velmoci začnou spolupracovat, pak výsledkem jistě není zdrogování sebe navzájem, ale nás obyčejných lidí pro změnu vzorců chování mocenským zájmům. Tato zákulisní spolupráce zajišťovala kvalitní přísun testovacího materiálu /lidí/ a zajištění dostatečného množství drog. V roce 1963 dostala vláda Československa příkaz z Moskvy k založení vlastní drogové sítě. Československá vláda spravovala drogovou síť takřka ve všech zemích Jižní Ameriky. V roce 1965 vstoupila česká tajná služba do styku s označenými bankami a konstatovala, že všechny jsou ochotny prát špinavé peníze. Dr. Joseph Douglas, poradce tajné vládní služby DIA, přiznal, že všechny drogové operace sovětské KGB byly předem projednávány se západními bankami. Tedy je jasné, že mezinárodní drogová síť byla sítí skutečně světovou bez politických nebo ideologických předsudků. A jak je to dnes? Po roce 1989 dostala naše vláda nový znak a vládu. Věří někdo, že tak giganticky rozjetý plán by měl zkrachovat jen kvůli změně systému? Není to spíše tak, že právě změna systému byla koncem bariér teprve totálního rozmachu? Nevím, ale podíváme -li se, jak drasticky přišel po revoluci 1989 do naší společnosti drogový problém, v určitých souvislostech lze jistě hovořit o úspěchu „určitých skupin“. Kde se vzalo po revoluci najednou tolik drog a závislých, kteří padali doslova v zástupech do chodu naší společnosti? Ale dnešek ještě nelze hodnotit objektivně, to udělají až jiní. Jisté je však jedno. Přestože se dnes ví, co se v našem státě dělo, proč se právě o tomto tématu bojí současný režim mluvit? Proč to neodsoudili jako stovky dalších zločinů komunismu? Je snad zákulisí stejně jako předtím? Že jen loutky se vyměnily? To se mohu domnívat. Patřím totiž mezi lidi, kteří se nespokojí jen s úsměvy politiků z plakátů, ale s faktickými činy.

Pojďme se ale ještě podívat na druhou stránku věci. Totiž výše uvedené případy masového praktikování drog na lidech ve světě jsou buď nelegální nebo legální, ale tajné. Ovšem nyní se podíváme, jak si vlády zahrávají s našimi životy omamnými látkami, které si zlegalizovaly a povinně nám je ze zákona nutí. Nyní hovořím na-

příklad o fluorování vody, očkování a psychofarmaka s návazností na psychiatrii. Ale začněme postupně – od pojmu fluor...

V 50. letech začaly vlády světa spekulovat o tom, jak by nepříliš drastickým způsobem, ale přitom účinně a trvale dokázaly manipulovat chováním a myšlením lidí. Desítky způsobů – od elektromagnetických vln, omamné plyny a drogy byly tajeny. Ale jeden způsob se záhadně naopak vládami veřejně propagoval dokonce natolik, že celému projektu byla vytvořena celosvětová podpůrná zdravotnická propaganda, která dodnes propaguje tyto ideály. Jaké?

Jde o fluorování. Fluor je prudce jedovatá látka, jedovatější než olovo. Už pouhých 0,3 gramů spolehlivě zabije dospělého člověka. V menších dávkách pak vyvolává v těle otravu, křehnutí kostí, rakovinu a celou škálu dalších nemocí. Fluor je ale také základní složkou „léků“ ovlivňujících myšlení, které se používají zejména v psychiatrii. A to je důvod, proč vlády světa doslova s fanatickým úsilím verbují občany, aby do sebe všemožnými způsoby polykali fluor.

Sami jistě znáte reklamy na fluorem obohacené výrobky – i u nás je v obchodech prodávána fluoridovaná sůl, mléko, ale také již tolik vžitá rada zubařů, že fluor nám vlastně pomáhá proti zubnímu kazu, což ale dosud nikdo spolehlivě nepotvrdil. Proto si dnes máme čistit zuby pastou s fluorem a jen jakoby omylem poté se slinami polykat skromné dávky fluoru. Vrcholem propagandy bylo, když 22. června 1969 Světová zdravotnická organizace přijala rezoluci, která nařizovala vládám ve světě, aby začaly fluorovat svoji vodu. Ano, každý člověk měl pít z kohoutku vládou garantovaný a doporučený jed /promiňte – „lék“/. Opravdu věříte tomu, že celé to divadlo bylo děláno jen kvůli boji proti zubnímu kazu? Tak pak byste měli něco vědět...

Fluor byl zaveden poprvé v nacistickém Německu během nejtvrdějších dní II. světové války v koncentračních táborech. Zde zahynuly miliony lidí z důvodu nemocí, hladu a brutality, vedle které byly na denním pořádku i bestiální zdravotnické pokusy a podávání všemožných léků a chemických látek. Nacisté se snažili vytvářet mezi vězni atmosféru strachu a našli snadnou metodu, jak ovládat chování táborových vězňů. Opakované dávky fluoru totiž postihují mozek, pozvolna narkotizují a činí člověka labilním. Hitler proto nařídil v koncentračních táborech vymývat mozky přidáváním fluoru do dodávek vody. Fascinováním z účinků této látky byl po II. světové válce tentýž fluor používán i ve vodě v ruských komunistických táborech. Když byl ještě koncem 40. let Hitler přesvědčen o svém vítězství, rozjel výrobu fluoru ve velkém i pro zásobování civilních zdrojů pitné vody v německé říši.

Takže pokud jde o úctu k dějinám, myslím si, že se „nemáme“ za co stydět, protože celý svět šel po válce ve stopách ideálu Adolfa Hitlera, když se začalo s masovým zaváděním fluoru do zdrojů pitné vody. Ke konci II. světové války vyslala vláda USA špičkového odborníka Charlese Perkinse, aby prozkoumal techniky hitlerovského ovládnutí mysli. Ten ve své zprávě vládě USA poté tyto fakta potvrdil a mimo jiné uvedl: „Když se nacisté pod Hitlerovým vedením rozhodli napadnout Polsko, vyměnil si německý a ruský generální štáb vědecké a vojenské projekty, plány i personál a ruští komunisté se poté začali zabývat projektem masového ovládnutí lidí skrze přidávání fluoru do vody, neboť tento projekt zapadal do plánů na rozšíření komunismu do celého světa.“

Jenže USA už tehdy nehledalo důkazy proti Hitlerovým zločinům, ale vlastní účinný způsob ovládnutí mysli lidstva. Vždyť i největší hitlerovská továrna v Německu na vý-

robu fluoru – I.G. Farben ve Frankfurtu, která zásobovala koncentrační tábory, se již dříve spojila s americkými koncerny s vládními zájmy USA. USA už tehdy investovaly do fluorové propagandy milionové sumy. A za zmínku rozhodně stojí, že když ke konci II. světové války Spojenecká vojska bombardovala veškeré továrny hitlerovského Německa, továrny na výrobu fluoru, včetně I.G. Farben, zůstaly naprosto nedotčeny, a to údajně z nařízení nejvyšších míst v americké vládě, která dala příkaz, aby se všem těmto budovám vyhnuli. Proč? A proč dostali nacističtí vědci a lékaři, vraždící fluorem lidi v koncentračních táborech, azyl v USA, když se díky americkému vládnímu projektu „PAPERCLIP“ vyhnuli poválečným tribunálům pro zločiny? Je toto nějaká spravedlnost? Záměr byl nechutnější, než by kdo čekal.

Americká vláda investovala, stejně jako stovky států, obrovské sumy do propagandy fluoru, který se měl tak vetřít do lidského povědomí i praktického života. Tvrdilo se tehdy, že fluor prospívá zubům, což do určité míry lze vědecky podložit. Ovšem připadá Vám logické, proč náhle po válce investoval celý svět miliony dolarů do boje proti zubnímu kazu, zatímco zde nebyl vyřešen problém hladomoru, nemocí, včetně rakoviny, ale i zoufalé chudoby. Snad nevěříte tomu, že to vše učinily vlády druhořadým jen pro naše zdravé zoubky?

Přestože je fluor prudce jedovatá látka, propaganda tvrdí, že v malých dávkách prospívá zubům. Avšak stejný fluor, který polykáme v tabletách od lékaře, nebo si s ním čistíme zuby, je také hlavní složkou jedu na krysy. Přes propagandu se stále ozývaly desítky vědců a organizací proti tvrzení o prospěšnosti fluoru, ale byly vždy doslova umlčeny. Úřední razítka a vládní doporučení pak jen posílila důvěru naivních občanů ve fluor.

V 50. letech však začalo masové fluorování pitné vody /prosím neplette si fluor s chlorem, chlor samozřejmě do vody patří/. Fluorování pitné vody bylo onoho 22. června 1969 nařízeno všem státům Světovou zdravotnickou organizací. USA se tohto ujaly okamžitě, mnohé státy v Evropě, které však do tohoto vlaku naskočily, fluor zase rychle odmítly vzhledem k nepříjemným statistikám, nulovým účinkům a neefektivnosti. Jenže mocná ruka tajné vlády a propagandou zfanatizované davy udělali své a tak se voda začala fluorovat po celém světě včetně USA.

Americký Národní ústav pro dentální výzkum /NIDR/ se však ocitl v trapné situaci. Nezávislá analýza jeho zprávy z roku 1988, která se zabývala údaji o chrupu 39 107 amerických dětí, prokázala, že ve skutečnosti neexistuje prakticky žádný rozdíl v počtu zubních kazů u dětí s vodou fluorovaných a nefluorovaných oblastí. Navíc fakta jsou mnohem horší, podle zprávy American Association of Poison Control Centers /AAPCC/ během let 1984 – 1989, tedy jen během pěti let se v USA otrávil 20132 lidí fluorem. Taková jsou tedy fakta.

Fluorování vody není nic jiného než násilné podávání „léků“ celé společnosti. Je to pozvolná otrava organismu, ale hlavně požadovaná kontrola vědomí a chování obyvatel, neboť vodu z kohoutku pije každý.

Odtajněné dokumenty z USA potvrzují, že armáda věděla o nepříznivých účincích fluoru na lidský mozek již v roce 1944. Ale to byl záměr. Už koncem roku 1967 odbíralo fluorovanou vodu 72 milionů občanů USA.

Fluorování pitné vody je doslova vodou do mlýna totalitním systémem, ať už skry-

tým nebo egocentrickým. V Československu se začala voda fluorovat v roce 1958 – 1962 ve městech Tábor a Písek. To byly první testovací města. Jejich občané se staly doslova pokusnými králíky v dávkování tohoto jedu. Následovalo Brno a do roku 1973 byla voda v Československu fluorovaná v podstatě ve všech větších městech a sítích zásobující ostatní obce aj..

Ve vládních dokumentech a odborných publikacích se uvádí, že fluorování pitné vody skončilo v Československu v roce 1988 a od té doby se v tom na našem území údajně nepokračuje. Ale věříte tomu?

V Praze bylo fluorování vody zahájeno 18. února 1975. Ale už rok předtím, v únoru 1974, byl pro fluorování vody hygienikem schválen a Národním výborem v Praze potvrzen fluorokřemičitan sodný, přestože byl tehdy podle platných předpisů zařazen mezi jedy. Stačilo jedno razítko a jako zázrakem se z jedu náhle stal „lék“. Zajímavé, že? Vláda po celou dobu věděla, že je nám do pitné vody přidáván jed, její snahy nevedly k zabránění tomuto zločinu, ale k utajování pravdy a rozšiřování falešné propagandy o blahodárných účincích fluoru. Je pravda, že v březnu 1988 Ministerstvo zdravotnictví přikázalo zastavit fluorování pitné vody, dokud se neobjasní škodlivost fluoru /trochu pozdě nemyslíte?/. Jenže například Magistrát hl.m. Prahy povolil teprve v září 1995 zrušení fluorování pitné vody v Praze /4 Podolí/. Místo fluorizace vody Ministerstvo zdravotnictví nyní propaguje potraviny s umělým obsahem fluoru – sůl, mouka, mléko, minerální vody, tablety s fluorem, aj..

Pokud úřady neklamou, v současnosti nám z kohoutku v České republice neteče fluorovaná voda, není pro to ostatně ani legislativní podklad. Ale ve světě se fluoruje s plným nasazením stále dál. Ale ještě chci něco zmínit. Propaganda fluorování v Československu byla velmi násilná. Lékaři přijížděli do škol ládovat dětem neznámé léky, protože by jim to rodiče u lékaře nikdy nedovolili. Doslova šokem však jsou naprosto lživá, až zločinná čísla, kterými se vláda oháněla v oblasti dávkování fluoru v Československu. V oficiální učebnici pro lékařské fakulty z roku 1980, které Ministerstvo školství schválilo pod číslem: 24 698 / 78 – 31 ze dne 23.8.1978 se píše následující... Smrtelná dávka fluoru u dospělého člověka je zde uvedena 3,5 až 5 gramů, zatímco ve skutečnosti je u dospělého smrtelná dávka už 0,3 gramů. Dále zde vláda naší vlasti schválila, že pro dítě je smrtelná dávka 1 gram /což je asi 7 zubních past/. Ale dnešní čísla hovoří o 0,1 gramu /a 1 zubní pastě/. Takže naše vláda veřejnosti nejen lhala, ale vystavovala ji doslova smrtelným dávkám, které by porazily i slona. A tragédií je, že tyto informace léta sloužily a možná slouží dodnes našim budoucím lékařům v lékařských fakultách. Tak to je, přátelé, ta propaganda o našich zdravých zubech. Nechává Vás to klidnými? Mě tedy ne.

Nic jsme si nezadali s nacistickými tvůrci fluorového média. Přestože mnohé státy chápou zločinný podtext fluorování vody a některé se tomu vzepřely, ostatní až fanaticky fluoru využívají, ale i zneužívají. Přitom Americký úřad pro potraviny a léky považuje fluor za neschválenou látku, o jejíž nezávadnosti nebo účincích neexistují důkazy. Tentýž úřad také potvrdil, že fluor vůbec není nezbytnou složkou výživy, jak nám vládní propagandy neustále tvrdí.

Ve Velké Británii pije fluorovanou vodu kolem 5,5 milionu obyvatel. Obsah fluoru, který vláda přidává v Británii do vody je 1,5 ppm. A to i přesto, že by jeho koncentrace ve vodě neměla přesáhnout 0,5 ppm. Ale pozor. Podle zprávy Floridské mezinárodní univerzity stačí už 0,45 ppm roztoku fluoridu sodného ke zpomalení reakcí člověka. Podle odborníka na fluor I.E.Stephese, bývalá britská premiérka, Margaret Thatcherová, v polovině 80. let zvětšila rozpočet na fluorování v Severním Irsku, což

nebylo způsobeno náhlou starostí o zuby tmnějších obyvatel, ale snahou zkrátit zdejší lid, který žádá odtržení od Velké Británie. Fluor, jak je známo je základní složka psychiatrických a zklidňujících a sedativních léků. Vězni v koncentračních táborech byli fluorem neustále udržováni v mentální pasivitě, aby neprotestovali a poslouchali příkazy bez dotazů. Až zase půjdete do obchodu nakoupit nějaké jídlo, dobře se podívejte na jeho složení, v dnešní době si nemůžete být jisti ničím.

Jenže fluor není jediný způsob hromadného, ale přitom vládami přímo a otevřeně propagovaného způsobu změny chování. Vlády celého světa totiž mají uzákoněny zdravotní programy, v nichž povinně každý člověk musí během života podstoupit různé, státem garantované očkování. Dokonce člověku, který odmítne přijmout toto očkování, hrozí vysoký trest. Vlády a zejména ministerstva zdravotnictví tvrdí, že očkování je pro naše dobro, a že zmenšuje rizika nález, infekcí a nemocí.

Nikdo neupírá vládám fakt, že díky hromadným očkováním se předešlo v historii mnoha, dříve masovým, nemocím, epidemiím a zdravotním problémům. Očkování prostě do našeho života patří jako jeden ze způsobů prevence našeho zdraví.

Jenže, co vše skrývá také pozadí projektů určených „pro naše zdraví“? Už jen fakt, proč jsou očkování nařizována vládou a lidem není dána v zákoně volba toto očkování odmítnout, jasně ukazuje, kdo je zde v roli oběti. Vlády do nás mohou ládat bez-trestně v podstatě cokoli, od skutečných očkovacích látek, až po nejrůznější chemikálie a omamné jedy, pod záminkou zdravotního očkování. Základní listina práv a svobod sice dává občanu výhradní právo na své tělo a tudíž je jen na jeho přání, zda jakýkoliv zákrok na sobě připustí, ale také dobře víme, že v tomto světě už dávno neplatí právo, ale zákony a ty si dělají vlády samy.

Zákony nutící lidi k podstoupení očkování hraničí až s fanatismem nacistického Německa, kdy lidé též museli polykat a nechávat si injektovat všemožné látky, kterým se už tehdy říkalo očkování. Že na toto „očkování“ zemřeli v rukou Dr.Mengeleho a dalších v koncentračních táborech tisíce nevinných lidí, to už nikdo nepovažuje za důležité.

V celém světě obvykle platí, že očkování jsou zákonem a vládou lidem pouze doporučovány, ale nejsou příkazovány. Kupodivu státy, které se nazývají demokratické, mezi ně zpravidla nepatří. Ve všech státech USA je očkování povinné. Přes protesty občanů, pouze v Západní Virginii a Mississippi, mohou občané ze zákona odmítnout očkování z náboženských důvodů. Vláda v USA postupuje velmi tvrdě. Neočkované děti prožívají v této zemi doslova peklo. Vláda jim upírá mstivě mnohé výhody a doslova je šikanuje, že se vzepřeli jakémusi očkování. Neočkované děti zde mají problémy dostat se na školu či do jiných státních institucí – do knihoven, na přednášky, je jim upírán řidičský průkaz a dospělí zpravidla přichází o zaměstnání a mají problémy najít si jiné. Všude jsou bráni jako chronické chodící nákazy a protistátní živlové. Přitom jde o lidi, kteří si prostě očkování nemohou finančně dovolit nebo jej zcela rozumně v některých případech z morálních nebo zdravotních důvodů odmítli. Takovéto státní pronásledování lidí z přesvědčení a jejich diskriminace je na denním pořádku.

Ale Česká republika není o nic lepší. V naší zemi platí zákon – paragraf č. 4 vyhlášky 91/1984 Sb. z roku 1986, podle kterého je i v České republice očkování povinné a jsou zde tvrdé sankce za neuposlechnutí.

Proč takový násilný nátlak? Je to jen tvrdá ruka v dobré snaze likvidace nemocí? Rád bych řekl, že ano, ale stále se zde vnucuje tentýž problém – aspekt kontroly vědomí a chování lidí. Že bychom byli očkovaní nejen pro fyzické zdraví, ale skrytě i mentální vzorce chování?

Všimněte si prosím, že většina očkovacích látek má své vedlejší účinky a mezi ty nejčastější patří právě poruchy mozku, myšlení, orientace a spánku. Je to náhoda nebo něco více?

V roce 1992 byla v České republice provedena studie neurologických komplikací po očkování ADTP, které se ládovalo do našich dětí. Při této studii bylo sledováno 100 dětí, které měly v rozmezí let 1977 – 1998 komplikace po tomto očkování. Po tomto očkování zcela zjevně docházelo ke stavům poruchy vědomí, epileptickým záchvatům, až stavům bezvědomí.

Americký odborník a konzultant přes očkování, Dr. Harris Coulter, přiznává, že mnoho očkovacích látek, přestože jsou legální, vyvolávají lehké poškození mozku. U člověka se snižuje adaptace na vý – chovný proces a nastávají poruchy myšlení a chování.

Když se začalo ve světě s očkováním Pertusse, neboli dávivého kašle, vypukly mezinárodní protesty proti této očkovací látce. Očkování dávivého kašle dosahuje takových rizik a dramatických příznaků, že bylo toto očkování na nátlak veřejnosti v mnoha zemích zakázáno /např. Švédsko, Velká Británie.../. V USA dokonce Kongres schválil zákon o odškodnění všech lidí poškozených tímto očkováním. U nás je dávivý kašel očkován pravidelně od roku 1951 dodnes a pochybuji, že by lékaři informovali občany o těchto nebezpečích. Ti by totiž zákonitě museli takováto svinstva odmítnout. Snad právě proto musí jezdit lékaři po školách a děti si očkují v této státní instituci bez přítomnosti rodičů, protože rodiče by to nikdy u lékaře nedovolili. Reakce na vakcínu proti dávivému kašli vyvolávala rapidní změny v myšlení, psychickou retardaci i smrt. Někomu tam nahoře se ale právě takovéto vedlejší účinky hodí, jak jinak už si to vysvětlit? Není tím cílem změna lidského myšlení a vědomí, pozvolné zkrocení lidstva do poslušných nemyslicích robotů? Vzpomínám si, že když jsem byl malé dítě, také u nás ve škole se konaly takové lékařské „přepadové“ akce. Náhle přišel lékař, my se museli vysvléci a přímo ve třídě začalo více než povinné očkování. Jedno z těchto očkování bylo velmi podivné. Všechny děti totiž u něj museli povinně stát a nahlas číst z tabule nějaké věty a stále do kola. Nikdo z nás nevěděl proč. Dnes už vím, že to mohla být součást vymývání mozku. Copak jste někdy slyšeli, že se musí při očkování nahlas číst stále do kola tytéž věci? Byli jsme pokusní králíci v bezmoci stěn školy. Skoro všem se z toho motala hlava. Nějaký čas po tomto očkování si vzpomínám, že byl taktéž ve třídě zkoumán náš postřeh a mentální reakce na pohyb. Tyto prapodivné očkování skutečně smrdí záměrnou manipulací s vědomím. Myslím si, že pohled do očkovacích průkazů nás lidí musí přivádět zasvěcené lidi do mdlob. Jsme chodící chemikálie s nálepkou „zdraví“.

Není pochyb, že očkování, které nám stát nutí, mění naše vzorce chování a myšlení. V jakém rozsahu, to závisí na dávce a odolnosti organismu. Tentýž stát si schvaluje vlastní normy, jaké dávky jsou přípustné a jaké ne. Tak si může stát jako legální dávku odsouhlasit i tu, která nám už poškozuje myšlení a to jen proto, že má o zlomek větší úspěšnost vůči případné nemoci /jestli vůbec/. Není pochyb, že toto povinné očkování mnohdy nejen poškozuje naše zdraví, ale hlavně naše lidská práva. Vzhledem k odhaleným aférám ale mám právo také říci, že vlády nám neříkají vše o vedlejších účincích očkovacích látek. Přitom každá očkovací látka má své ve-

dlejší účinky, přičemž mnohé vedlejší účinky poškozují tělo více, než případná nemoc, proti které je očkování preventivně vedeno. Jsme stále pokusnými králíky. Myslím si, že kdyby si zákon v této zemi hleděl občanů a ne ochrany státních zájmů, či byrokratické džungle EU, každý bychom dnes měli právo stát před soudním tribunálem a předkládat oprávněně jednu žalobu za druhou. Jenže nezbyvá však nic jiného, než zvracet nad našimi očkovacími průkazy, protože jejich obsah je skutečně mnohdy k omdlení. Já vím, že situace dnes není už tak násilná jako před rokem 1989, kdy nám lékaři fackovali v ordinacích děti, že nechtěly být očkovány a dospělí byli vyhazováni ze zaměstnání, ale copak žijeme stále v klecích utajovaných skutečností?

Je jisté, že státy /stejně jako u fluoru/ zneužívaly své lékaře k šíření falešné propagandy o blahodárných účincích očkování, podvržené a přikrášlované statistiky, umlčování úmrtností nebo výmluvy na jiný druh nemocí, jako bychom to neznali... . Mohu uvést ukázkový příklad... .

Za II. světové války německá vláda očkovala své občany proti záškrtu. Ovšem hned, jak se začalo s očkováním, záškrť se zvýšil o 17 procent a úmrtnost dokonce o 600 procent. Po válce bylo očkování zastaveno a případy onemocnění záškrtu samy poklesly a to i navzdory totálně podvyživeným a strádajícím občanům.

Není povinné očkování přežitek z koncentračních táborů? Nejen svými následky, ale i svým násilným uplatňováním? Proč jsou jeho skryté účinky na ovládání myšlení a chování lidí tajeny? Proč mají být přitom všichni lidé očkováni? Nejsou zde zamlčovány jednodušší a přírodní způsoby pro záměrné užívání chemikálií ovládajících myšlením? Nebylo by to poprvé... . Vypadá to, že první obětí těchto vládních projektů se stala pravda.

Každý máme právo požadovat po lékaři, aby předložil veškerou dokumentaci a státní schválení očkovací látky, kterou nám chce implantovat a informoval nás o všech vedlejších účincích. Každý máme právo jakékoliv očkování odmítnout a stejně tak zastupovat i své děti. To je právo dané mezinárodními smlouvami o lidských právech. To je tedy právo. Avšak zákon, ten nám jde po krku, neboť na rozdíl od práva zastupuje pouze vládní zájmy daného státu. Podle Ústavy ČR, čl. 10, jsou však veškerá lidská práva, včetně Základní listiny práv a svobod občanů, nadřazena jakýmkoliv ostatním zákonům. Klidně se tedy v ordinaci hádejte, lékařům jde pouze o body, Vám o zdraví. Zvažte však dobře, které očkovací látky jsou ty liché.

Nyní bych rád přešel k podobnému, ale více diskutovanému problému. Začneme se totiž točit kolem tématu psychiatrie a ovládání myšlení lidí léky.

Mnohé léky, které jsou nám předepisovány, ač mají tlumit různé nemoci, zpravidla jsou u nich mnohé vedlejší negativní účinky. Zajímavé je, že takřka u každého léku je jako vedlejší účinek snižená pozornost lidí, zhoršená orientace poruchy spánku nebo myšlení. Při takovém chemickém kouzelnictví by se to snad ještě dalo přejít jako skutečně nechtěné vedlejší příznaky. Přesto platí pravidlo, že rozdíl mezi lékem a jedem je pouze v jeho podaném množství. Útok na lidské svobody tedy nemusí být pouze v léku určeném pro změnu chování, ale i v obyčejném léku. Bohužel, platí zde totéž co u očkování – můžeme věřit nebo být přesvědčováni sebevíce o prospěšnosti předepisovaných léků, ale jejich skutečné složení a veškeré účinky asi v návodu nenajdeme. Mnohdy jsme tak vystavováni takovým vedlejším příznakům, že kdybychom to předtím věděli, nikdy bychom tyto léky nepolykali. Když jsem byl

malé dítě a stonal jsem s těžkou horečkou, vzpomínám si, jak mi lékař předepsal nějaké léky. Když byl otázan, jestli to nemůže mít negativní účinky, lékař se zarazil, ale poté chlapsky na rovinu přiznal, že on sám by svým dětem nikdy nic takového nepředepisoval. Co myslíte, není podobná situace každodenním rituálem v ordinacích našich lékařů?

Ale já nyní nechci spekulovat o účincích běžných léků, chci se zaměřit přímo na léky, které jsou určeny v psychiatrii pro změnu myšlení, chování, utlumení temperamentu nebo uvržení do lability. Pakliže by byly takovéto léky používány pouze v psychiatrických ústavech, s veškerým vědeckým garantem a v souladu se zákonem, pak by mě téma změny myšlení v této věci nechalo klidným. Ale fakta jsou, zdá se, zcela jiná. Zdá se, že státní programy netouží léčit duševně choré v psychiatrických léčebnách, ale spíše učinit z nás všech blázny a labilní bytosti. Toto zdánlivě přehnané, až diagnózní nařčení však má své faktické důkazy na to, aby obstálo. Půjdeme se tedy podívat, jak naše státní programy ve světě vychovávají novou společnost... .

Doufám, že tím už nejsem nudný, protože je to věc velmi závažná – totiž vzpomeňte na snahy fašistického Německa o manipulaci s lidským myšlením a chováním, vzpomeňte na fanatické projevy Adolfa Hitlera a ještě zfanatizovanější davy, které mu doslova v uhranutí hajlovaly. Vzpomeňte na vězně v koncentračních táborech nadopované psychiatrickými preparáty pro zlomení a uklizení jejich osobností. Tyto zločiny se odehrávaly za ostnatým drátem pod krvavou vztyčenou rukou Adolfa Hitlera. Dnes se vynořují fakta o podobných světových programech a snahách o psychiatrické dopování celé společnosti, ale nikdo proti tomu dnes neprotestuje. Jsme už tak zapomětliví a zatuplí nebo vidíme zlo pouze tam, kde se motá ostnatým drátem? Jsme bytosti věřící úředním razítkům jako zdroji a záruce pravdy, byť je schvalovali a razili lidé s rukama stejně krvavými. Pojdme si o tom tedy něco říci.

Zneužívání psychiatrie a psychofarmak je věcí známou i po době fašistické éry. Bohužel mnohdy jen z totalitních komunistických lágrů a zemí nevalné pověsti. A snad proto všichni přehlíželi, že i v demokratických zemích se pod lékařskými plášti skrývá plán na podkopání celé společnosti do vzorců a norem požadovaných vládami. O takovémto politickém zneužívání psychiatrie toho bylo již mnoho napsáno. Prvními oběťmi se staly naše děti, jako materiál nejlépe převychovatelný, neboť nemají dosud plně vyvinutý intelekt. Lék, který se zapsal do jejich duší, a který zná celý svět, se jmenuje ritalin a právě ritalin se stal zjevně modlou světových mozků o převýchovu k nové robotizované lidské společnosti.

Ritalin je doslova ládován do našich dětí po celém světě. Děti ani nemusí být duševně nebo psychicky nemocné, jakmile dítě projevuje jen nadprůměrný temperament, neposednost, nesoustředěnost nebo špatný školní prospěch, lékař nasazuje ritalin pro „zklidnění“.

První protesty proti ritalinu vyvstaly, až když se rodiče zhrozili nad chováním svých dětí. Dříve zlobivé, ale čilé, bystré, hravé a veselé děti, se náhle nemotorně motaly po pískovištích, nedokázaly si hrát, ignorovaly kamarády a ve škole zcela bezduše zíraly skrze spolužáky. Jejich strojově přednášené odpovědi a totální ignorování citů, pozice rodičů a lásky, dávaly jasný důvod k obavám, co se vlastně děje... .

A pak vyšly fakta na povrch. Ritalin je lék používaný už od 40. let, přičemž až v 80. letech se z něj stal doslova celosvětový a masový lék podávaný našim dětem pro každou hloupost. Přestože bylo prokázáno a výrobce to veřejně přiznává, že ritalin je

látka způsobující závislost a působí spolehlivěji než droga, přesto je s podporou národních zdravotnických programů ládována do našich dětí.

Budujeme zde otrockou a totálně oddanou generaci labilní společnosti. Každý dobře ví, komu je to ku prospěchu a proč.

Jenže ritalin nejde zničit, stal se obrovským byznysem. Jen v roce 1992 bylo v Německu prodáno téměř 100 000 balení. Už v roce 1986 se obrat z prodeje ritalinu vyšplhal k částce 75 milionů dolarů a i nadále stoupá. V samotném Německu je obrat z prodeje ritalinu odhadován na více než 1 000 000 marek ročně. Tento smrtelný byznys vede k tomu, že je ritalin předepisován i naprosto zdravým dětem, kterým je uměle upravena diagnóza. Jen v roce 1992 bylo na ritalin vydáno téměř o 50 procent více předpisů než předtím. Jsou to naprosto hrozná čísla.

Ritalin, tato droga likvidující spolehlivě lidskou osobnost, už opustila i brány lékařských ordinací. Například v německých mateřských školách a školách jsou dětem tyto léky podávány učiteli a vychovateli, kdykoliv se jim uzná za vhodné. Domů si tak zpravidla rodiče odnáší mentálně zlomené děti, což jim ale vyhovuje, protože doma zasednou do rohu a nezlobí. Vychovatelka Ute Sanderová z mateřské školy v Hamburku je jedna z těch, která se staví proti těmto státním programům. Prohlásila: „Nikdy bych svému dítěti ritalin nedala. Viděla jsem případy dětí předávkovaných ritalinem a je to hrozné. Je to stejné jako jim dát drogy. Děti po ritalinu už nejsou tak šťastné, nehrají si, nejsou normální.“

Nechci nyní hledat návaznost s fašistickým Německem, ale hrozným faktem je, že v Německu je téměř každé třetí dítě pod psychofarmaky. To jsou strašná čísla. Například hessenská zemská vláda zpracovala svoji studii, která byla veřejnosti zveřejněna v září 1990. Z této studie vyplývá, že každé 9. dítě v hessenských základních školách spolkně denně nějaký lék na mentální vývoj a dokonce každé čtvrté dítě mezi 6. – 10. lety bere denně léky psychofarmatické léky pro zvýšení výkonu a koncentrace. To je až neuvěřitelné, je to doslova společnost chodících robotů.

Německá vláda přiznala v polovině 90. let pouze 4 500 dětí, kterým měl být ritalin předepsán. Jenže podle studie profesora Gerharda Nisena, lékařské kapacity z Würtsburku, bylo za jediný jen za jediný rok dětem v lékárnách vydáno přes 1 400 000 tablet ritalinu, což ostře kontrastuje s vládní zamlžovací verzí. Celým případem se dokonce zabýval Zemský kriminální úřad a Zemský úřad pro opiáty. Podle dalších šetření vyplynulo, že okolo 20 až 30 procent dětí v Německu je pod pravidelným nebo občasným vlivem psychofarmak.

Světová organizace proti porušování lidských práv CCHR již mnoho let bojuje proti zneužívání psychiatrie i léku ritalin a odhalila mnohé státní aféry. Vládám se to samozřejmě nelíbí. Není tajemstvím, že od ledna 1995 bylo schváleno podávání ritalinu i v České republice. To i přes odpor veřejnosti a zasvěcených odborníků. Sám ředitel Státního ústavu pro kontrolu léčiv, MUDr. Milan Šmíd Csc., prohlásil v dubnu 1995, že ritalin v sobě skrývá mnohé nebezpečí a dlouhodobé účinky tohoto léku nejsou ještě prostudovány. Ale ritalin není v naší republice nic nového, vystřídal pouze do té doby užívaný lék aponeuron. Každopádně ritalinové nebezpečí putuje světem jako hrozba svobodnému vývoji a rozhodování nás lidí.

Tajný dokument č. TM – SW 7905.1, komentovaný americkým senátorem W.Co-

operem, o jehož obsahu zde již byla řeč, uvádí jako jeden z utajovaných cílů tajné světové vlády, pod krycím názvem „FAKTOR 3. – MATKA“ uvádí, že musí vzrůstat trend odlučování dětí od matky, ať už do jeslí, mateřských škol nebo ústavů, aby se zabránilo citovému rozvoji jedince a nebyla to matka, ale stát, který bude vychovávat tyto nové děti. Doslova se zde píše tato zajímavá věta: „Naočkování drog pro změnu chování – ritalin, může urychlit přechod dítěte – povinné.“

Je-li tato realita zákulisí našich vlád a lékařských plášťů, je to jen dalším potvrzením již známých faktů. Státní útoky na vědomí společnosti však mohou mít nejen plošný, ale i individuální rozměr, např. proti určité rase, ideologické skupině či společenské vrstvě. V USA jsou takto například diskriminovány černošské děti.

Černošským šestiletým dětem se ve školních posudcích přisuzuje zpravidla automaticky „potenciální“ agresivita a sklony k násilí a mentálně podprůměrná zlost. Mnohým je bezdůvodně vnucováno psychiatrické vyšetření. Milionům školákům se zde skutečně bezdůvodně podává ritalin nebo jiné amfetaminy, jen kvůli předsudkům proti černé pleti. Zatímco z celkového počtu amerických školáků jsou za takto postižené považovány 3 procenta, ve skutečnosti je klamnou diagnózou postiženo kolem 30 procent školáků patřících k utiskovaným menšinám. Menšinám je zde pak na základě těchto klamných diagnóz upíráno studium na školách a jsou považováni za nevychovatelný dělnický odpad společnosti. Ale více si o tomto řekneme až v souvislosti s celosvětovým vylidňovacím procesem o mnoho stran dále.

Nyní už bych rád opustil omezené téma psychiatrických léků a rád bych se podíval na psychiatrii jako celek... .

Zneužívání psychiatrie je věc velmi diskutovaná. Od historie po současnost je znamenáváno po celém světě kvantum případů politického nebo jinak ideologického zneužívání psychiatrie. Zde bych s ukázkovými případy z německých koncentračních táborů asi neuspěl. Největší znepokojení vyvolaly až psychiatrické aféry v totalitním Sovětském svazu, které obletěly svět a doslova přehlušily ostatní státy. Možná, že vyzdvihování zneužívání psychiatrie v Sovětském svazu prospívalo druhé velmoci, USA, od které tak svět odvracel pozornost k Sovětskému svazu. USA totiž na tomto poli vůbec nezaostávalo a další státy také dobře ví, o čem je řeč.

Kdokoliv se totiž znelíbí své vládě, může být označen za duševně nemocného a může být takto beztrestně izolován od společnosti v psychiatrické léčebně, ač je ve skutečnosti naprosto zdravý. Pobyt v léčebně má totiž dokázat sledováním Vaši poruchu nebo normálnost. Ale kdo se nedostal do psychiatrické léčebny jako blázen, z toho tam blázna lehce udělají. Léky, které jsou povinně podávány v těchto léčebnách, totiž mohou totálně měnit vzorce chování a myšlení lidí. Mohou nás dočasně i trvale přeměnit v naprosto psychotické nebo zcela labilní, pomočující se bytosti. A to uvádím jen obecný souhrn tisícovek odhalených a souzených případů ve světě.

Praxe je po celém světě taková, že stačí, abyste se znelíbili svému sousedovi a ten na Vás pošle psychiatra nebo policii s tím, že jste blázen. Můžete se obhajovat sebevíc, ať už tituly nebo svědectvím blízkých, ale zpravidla putujete k ponižujícímu psychiatrickému vyšetření. Je jen ve svévoli psychiatra, jestli z Vás udělá blázna nebo ne, taková je realita. Psychiatrie zná totiž diagnózu na jakýkoliv stav člověka, stačí, abyste oprávněně zvýšili hlas na psychiatra za jeho neoprávněné nebo dotěrné otázky či celkový přístup a jste rázem nebezpeční a psychopatičtí jedinci ohrožující

společnost. Naopak, když jste klidní, jste obyčejní labilové ohrožující svoje zdraví a chod společnosti svojí nepřičetností. A co nedokáže diagnóza, to dokáží psychiatrické léky a injekce. Je to dokonale uzavřený systém. Nikdy jsem u psychiatra nebyl, ale jako ochránce lidských práv je zneužívání psychiatrie na mém stole na denním pořádku a z výsledků mnoha svědků vím, že kdo se jednou dostane do spárů psychiatra, není pro něj už úniku. I kdyby byl totiž propuštěn jako v současné době vyléčený, jeho posudek a zdravotní záznamy, které svědčí, že onen člověk měl co dočinení s psychiatry, mu pořádně zkomplikuje život, od nalezení vhodného zaměstnání, může mu být odepřena výchova dětí nebo v podstatě rozložena celá rodina a osobní život ve společnosti. Opět vím o čem mluvím. Čím více se člověk brání, že není blázen, tím více je pokládán za blázna. Je to jako hon na čarodějnice. Dokud budeš lékařům tvrdit, že nejsi blázen, budeš pokládán za blázna a lháře. Až přiznáš, že jsi blázen, budeš jenom blázen, ale v obou případech se můžeš těšit na pohled na svět skrze zamřížované okno.

Nelze samozřejmě upírat psychiatrii svůj význam a přínos, zvláště moderně chápáná psychiatrie založená na méně lécích a větší volnosti pohybu pacientů, přináší skutečně pozitivní léčebné výsledky skutečně nemocných. A nelze ani psychiatry házet do jednoho pytle, znám mnoho těch, co by pro své pacienty udělali vše. Považuji za nutné to v této souvislosti říci, protože si budeme i nadále povídat o věcech, které by Vás mohly jinak od psychiatrie vyloženě odradit... .

Každý totalitní systém, ale bohužel i takřka každý demokratický stát, používá psychiatrické léčebny pro odstranění ideologicky nevhodných lidí. Nevhodní lidé totiž jsou v psychiatrických léčebnách izolováni od společnosti a pod všemožnými omamnými látkami, léky a psychiatrickým nátlakem jsou převychováváni k obrazu potřebné ideologie. Lidé takzvaně nepřevychovatelné nečeká zpravidla nic jiného než trvalé chirurgické poškození mozku a doživotní koma nebo smrt, kterou lze v těchto zařízeních lehce a legálně nafingovat. Navíc člověk prohlášený za blázna ztrácí své právnost a práva běžného občana. Je nevidovaný a zcela ve svévoli státu, který jej může jako údajně psychicky nemocného tiše zničit. Toto se zdárně a masově užívalo za komunistické vlády i u nás, to všichni dobře víme. Všichni ale také víme, že psychiatři byli jedni z těch, které v podstatě nepostihoval lustrační zákon a stejní psychiatři dnes nadále v těch samých léčebnách pokračují. Máme věřit tomu, že jim pouhá změna politiky ve vládě změnila všem celou osobnost a morálku? To bychom byli teprve asi blázny... .

Nový režim po roce 1989 totiž přinesl tzv. bodovací systém zdravotnické péče. Čím více jsme nemocní nebo čím více zákroků na nás lékař provede, tím více bodů, a tedy peněz, za Vás dostane. To však vede k tomu, že mnozí lékaři doslova vymýšlí falešné nebo přehnané diagnózy, aby na nás co nejvíce vydělali. Je to obyčejný kapitalistický byznys, stejně jako podávání léků. Konkurenční boje farmaceutických kolosů doslova vmetají na naše recepty zbytečné léky, jen protože za jejich předepsání lékař dostane větší peníze do své kapsy. A o to více to platí v programech duševního zdraví. Jsme -li prohlášeni za blázna, pak pobyt v léčebně a doslova stovky léků, které se do nás perou, jsou výdělkem do kapes bílých plášťů. Takzvaná falešná diagnóza není pojem neznámý, vzpomeňme jen na odhalené aféry u nás i ve světě. Skutečnost je taková, že existují průměry a dané normy, kolik bláznů za dané období bude léčeno. Tak se stává, že jsou z čistě ekonomických důvodů blázni doslova vyráběni. Představte si psychiatrickou léčebnu se 300 lůžky a dva blázny v ní. Taková léčebna by zkrachovala a doplatí na to jen samotní psychiatři. Jediná „záchrana“ je vytvořit 298 bláznů pro pokrytí kapacity a nákladů placených pojišťovnou. Je nesporné, že i dnes musí do psychiatrických léčen odcházet i lidé, kteří jsou buď zcela duševně zdraví nebo jejich stav nepřekračuje jen přirozený stres nebo jinou formu přitěžujícího, ale přirozeného stavu. Otázka pak nezní, jestli je to od státu

spravedlivé nebo ne, ale zní – jsme zneužíváni jen pro peníze nebo se nás někdo snaží vyřadit ze hry? A to zde nechci odbočovat z tématu kontroly vědomí k tolik známým sexuálním zneužíváním pacientů, násilí a mučení, jakož i testování nebo předávkování léky za zdmi psychiatrických léčeben.

Jedno je zcela jisté, psychiatrické léčebny jsou státem zřízeny proto, aby měnily naše chování. Jestli k dobrému nebo k horšímu, to je ve svědomí státu a lékařů. Můžeme též doufat, že jakékoliv zneužívání je přinejhorším ojedinělé. Pakliže by jednoho dne obletělo svět nařízení pro plošnou změnu vzorců chování nevyhovujících lidí nastupující světovládě, mohou být tyto již dnes funkční izolační střediska použita k masové izolaci, převýchově i likvidaci oponentů, jak známe z totalitních států. To není teorie, to je zveličený fakt vztažený na celý svět. Ale o tomto globálním aspektu likvidace oponentů bude řeč až o pár stran dále.

Nyní se už ale pojďme podívat na některá fakta – opět se nechci zabývat případy jednotlivců, musel bych uvádět statisíce případů /a to jen odhalených/, podíváme se proto na masové vládní manipulace společností skrze psychiatrii.

V bývalém Sovětském svazu, dnešním samostatném státě Ukrajina, ve městě Dněpropetrovsk, existuje psychiatrický ústav, kde jsou dodnes násilně drženi především politicky a nábožensky nevhodní lidé, byť jsou mnohdy naprosto zdraví. Praktiky z této léčebny již dávno obletěly svět a protesty proti ní se zvedají na mezinárodních úrovních. Ukrajinský Dněpropetrovsk není pouze táborem izolačním, nýbrž jsou zde dělány i pokusy na převýchovu lidí na státní ideologii. Je zde operativně i medikamenty měněn vzorec myšlení a chování obvykle způsobem tolik známým. Tento tábor. Ale to není vše, tyto projekty neustávají. Například v polovině 90. let byla vedena žaloba č. 92 – 0449 ve Washingtonu D.C. proti vládní NSA /Národní bezpečnostní agentuře/. Hned v prvním bodě obžaloby bylo uvedeno, že vládní NSA vytvořila tajnou síť nazvanou „DOMNIT“ a ta je celosvětově znám jako nejstrašnější v daném resortu. Lidé jsou zde doslova pokusnými králíky ve svévoli a zároveň nezájmu státu. Většina dřívějších oponentů a disidentů totalitního systému prošlo právě nápravným léčením a vymýváním mozku v Dněpropetrovsku, aby byli odklizeni a stali se neškodnými, či dokonce přímo povolnými systému.

USA jen dohánělo svůj protipól. Vládní CIA měla již po válce k dispozici látky schopné trvale poškozovat mozek. Ale vláda si nechtěla mnohdy špinit ruce likvidací nevhodných a tak toto přenechali psychiatrům, kteří mohli takto likvidovat masy přímo ze zákona. Když se dostaly v USA podle zákona o svobodě informací na veřejnost dokumenty vládní CIA, v některých těchto materiálech bylo přímo vládní CIA navrhováno uvádět vybrané jedince do stavu šílenství prostřednictvím psychologického nebo farmakologického ataku a potom je umístit do psychiatrické léčebny už jako zlomené a skutečně nemocné. Podle těchto vládních dokumentů mapujících situaci v USA v 50. a 60. letech, bylo velké množství lidí nedobrovolně umísťováno do psychiatrických ústavů, včetně lidí, o kterých se i ve zprávách CIA hovořilo jako o duševně zdravých. Je tedy jasně dokázáno, že vláda zneužívá psychiatrie proti nevyhovujícím občanům. Ale to není vše, tyto projekty neustávají. Například v polovině 90. let byla vedena žaloba č. 92 – 0049 ve Washingtonu D.C. proti vládní NSA /Národní bezpečnostní agentuře/. Hned v prvním bodě obžaloby bylo uvedeno, že vládní NSA vytvořila tajnou síť nazvanou „DOMNIT“ a ta provádí skryté kontrolní psychologické operace proti určeným lidem, jejichž výsledkem je, že člověk je diagnostikován jako duševně chorý.

Už v roce 1977 statistiky odhadovaly, že v psychiatrických léčebnách v USA je

169 000 pacientů proti své vůli. Když znepokojení Američané protestovali u vlády za svá občanská práva, dostalo se jim oficiálního prohlášení Dr. Jima Johnsona, vládního komisaře pro duševní zdraví, který se doslova vysmál demokracii, když řekl, že kvůli občanským právům přeci nebudou lidé umírat na ulici hladu. Přiznal tedy, že psychiatrie jsou plně duševně zdravých lidí, ale omlouval to tím, že kdyby byli propuštěni, žili by v bídě. Jak by také ne, vždyť když jsou zbaveni svéprávnosti, práci si jen těžko najdou. Otázka je, kdo je svéprávnosti zbavil a z normálního života vytrhl a izoloval v těchto zařízeních a pro jaký záměr. Tyto otázky nepotřebují otazníky.

Po Sovětském svazu /dnešním Rusku/ a USA, je další baštou zneužívání psychiatrie „demokratická“ Velká Británie. Zde platí tzv. „zákon o psychicky nenormálních delikventech“ z roku 1959. Článek 65 tohoto zákona dává právo britskému ministerstvu vnitra /tedy i policii/ beztrestně a zcela bez udání důvodů umisťovat lidi do psychiatrických léčeben. Tak chutná demokracie.

Ale psychiatrie nejsou pouze léky a psychiatrické léčebny. Nejtemnější stránky psychiatrie jsou bezesporu psychochirurgické zákroky přímo na mozku lidí, tak zvané mozkové lobotomie. Lobotomie je v podstatě chirurgická operace mozku, při které se záměrně odstraní nebo poškodí části mozkové tkáně, aby se tak zvláště silně depresivní a agresivní pacienti stali pouze ležícími a přežívajícími „mrtvolami“. Lobotomie je operace nenávratná, člověk po ní už navždy zůstává labilní a nemyslí ležící loutkou. A tyto operace jsou velmi často zneužívány i na zcela zdravých občanech, aby se z nich vytvořili neškodní a němí blázni. Lobotomie se stala světovou metodou pro likvidaci politicky nevhodných, jejich ideologickou paralyzaci, ale i zesměšnění v očích veřejnosti a blízkého okolí. Je to snad ta nejstrašnější z věcí, kterou se představilo 20. století.

Neznám stát na světě, který by lobotomie nevyužíval a zároveň nezneužíval pro mrzačení nevinných, slušných, ale názorově odlišných občanů. Přestože tyto praktiky byly norimberským tribunálem pro zločiny II. světové války odsouzeny jako zvěrstva proti lidskosti, po válce se na ně pozvolna navázalo a dodnes jsou lobotomie mozku prováděny po celém světě, včetně České republiky. Kdo dal právo z rozhodnutí státu změnit násilně druhým lidem myšlení nebo je jakéhokoliv myšlení navždy zbavit? Nehledě na to, že při této řezničině umírá na sále průměrně každý třetí člověk. I kdyby lobotomie měla smysl, každý slušný lékař by ji měl už jen pro toto obrovské riziko úmrtí odmítnout. Ale lékař, který je schopen násilně zbavit lobotomií člověka rozumu, zřejmě pacienta chápe pouze jako materiál, ke kterému nelze brát morální ohledy. Ale můžeme se divit těmto praktikám? Vždyť po II. světové válce svět klečel u kolenou poraženým nacistům a prosil je o výsledky svých vědeckých a lékařských pokusů z koncentračních táborů. Také víme, že stovky těchto nacistických bestí z koncentračních táborů dostalo po válce azyl v USA /ale i v Sovětském svazu/, kde poté legálně pracovaly pro vládu USA v rámci projektu „PAPER CLIP“. Jak máme navíc hovořit o lidské poválečné psychiatrii, když i sám prezident Světové psychiatrické asociace, Dr. Ewen Cameron, od 60. let pracoval pro americkou tajnou vládní složku CIA, kde osobně prováděl na množství pacientů silné elektrošoky, dával je drogami, uváděl lidi na mnoho měsíců do bezvědomí a poté je při vědomí pod silnými sedativy mučil a vymýval jim mozek v rámci vládního programu změny chování /tento případ je zde popsán detailně před několika stranami/. Tentýž prezident Světové psychiatrické asociace byl po II. světové válce členem norimberského tribunálu a odsuzoval nacisty za zvěrstva, která sám poté s pomocí vlády USA prováděl a to i přes svoji pozici. Ale nebyl sám, existují důkazy napojení vlád na psychiatry, jejichž úkolem je doslova lobotomií likvidovat vybrané jedince nebo je izolovat od společnosti jen pro jejich myšlení, které vládě nevyhovuje. Lobotomie a chirurgické poškození mozku se tak zřejmě stává masovým vládním postnacistickým ideálem. A hned se o tom pojďme dále přesvědčit.

Například americký doktor Randolph Crepsen ze Somersetu v roce 1975 přiznal, že on sám na příkaz americké vlády provedl několik takových operací. Přestože v říjnu roku 1977 zemřel, zanechal po sobě následující oficiální přiznání:

„Provedl jsem pět těchto operací na lidech – na čtyřech mladých mužích a jedné mladé ženě, kteří se zdáli být naprosto zdraví. Operace se skládala ze dvou částí. Pacientům bylo odstraněno centrum pro sexuální chování, čímž jim byl odstraněn pohlavní pud a byla jim také odstraněna osobnost. Po těchto „úpravách“ uposlechli jakýkoliv příkaz bez dotazů. Vlastně to byli skuteční myslící roboti.

Uvědomil jsem si, že to, co jsem dělal, bylo velice neetické a velmi ostře jsem proti tomu protestoval, ale bylo mi řečeno, že tyto operace byly životně důležité pro bezpečnost země.

Nikdo mi ve skutečnosti neřekl, že tito pacienti byli použiti na špionáž, ale tento dojem jsem nabył. Bylo mi přikázáno podepsat Státní tajemství....

Přesto jsem měl zřetelné výhrady k tomuto aspektu mé práce. Brzy bylo zřejmé, že po mě bude požadováno, abych dělal více operací, včetně operací na zdravých lidech...možná mnohem víc... a tehdy jsem se rozhodl odejít.

Neměl jsem v úmyslu v následujících třech letech jít do penze, ale vlivem okolností jsem se k tomuto kroku odhodlal.”

Tolik tedy odhalení doktora Crepsena.

Koncem 70. let poté svět pobouřila aféra, kdy byla ve Velké Británii ve hrabství Nottinghamshire odhalena tak zvaná – tajná nemocnice Rampton. Zde se na naprosto zdravých lidech prováděli psychochirurgií změny vzorců chování, což z člověka činilo závislou bytost určenou doslova k plnění cizích rozkazů. Této aféry se v polovině roku 1979 ujala Evropská komise za lidská práva ve Štrasburku. Ta shromáždila údaje celkem o 801 takto poškozených lidech. Tím to ovšem skončilo. Nikdo se tímto nechce příliš zabývat. Ročně jsou zde po celém světě vytvářeny možná i desetitisíce „otroků“ pro neznámé vládní účely a dokonce v neznámých zařízeních po celém světě. Vytváří si snad světovláda svůj občanský dělnický personál? Myslím si, že je důvod, aby nás to zajímalo.

Ve Švédsku vypukla v dubnu 1998 velká aféra, když se zjistilo, že veřejnost byla záměrně klamána. Švédští lékaři totiž podrobili nuceným operacím mozku /lobotomiím/ více pacientů, než bylo přiznáno. Vyšetřování odhalilo, že jen v letech 1944 – 1963 byla lobotomie provedena u 4.500 lidí. O těchto nelegálních a masových zvěstvech věděli i hlavní vládní strany ve Švédsku, ale veřejnost se nesměla nic dozvědět. Důvod, proč byly tyto případy v dubnu 1998 veřejnosti odhaleny byl ten, že ve Švédsku se lobotomií zneužívalo proti politicky nevhodným.

Americká vláda a její CIA mají v této věci také ruce od krve. Jeden z odtajněných dokumentů vládní CIA hovoří o tom, jak lze částečnou lobotomií vytvořit společnost, které bude všechno jedno, ztratí veškerou iniciativu i city, ztratí též vzpomínky na

předešlý život a lze tak přizpůsobovat lidi jakémukoliv novému myšlení a politické vůli. Dokument CIA ze 7. února 1952 se zabývá problémem provádění skrytých lobotomií, které by se prováděly tenkým ostrým nástrojem nezanechávajícím prozrazující jizvu na hlavě a šlo by tak i v terénu, třeba u Vás doma, udělat z Vás na prostého blázna. Tentýž dokument se opírá při tomto tvrzení o výsledky jednoho konkrétního psychiatra z Washingtonu D.C. . Má z nás být snad vytvořena labilní společnost jdoucí do náruče vlád či světovlády?

Než přišla na řadu společnost, lobotomie byly testovány na vojácích, ze kterých se dělali nemyslíci vražedné chodící loutky a na věznicích, kteří tak byly ležícími a bezproblémovými „mrtvolami“. Před rokem 1982 probíhala tajná jednání v podvýborech Senátu USA a Sněmovny reprezentantů Kongresu, které obsahují informace o provádění lobotomií na věznicích bez jejich souhlasu v rámci vládního projektu „kontroly chování“. Ale utajit se to nepodařilo. Kdosi totiž poslal všechny tyto materiály komisi OSN pro lidská práva... .

Není také bez zajímavosti, že když v roce 1960 propukly v USA masové demonstrace lidí /zejména černochoů/ pro svá lidská práva, vláda začala vyhlašovat v mnoha místech vyjmečný stav a hledala způsoby zkrocení. Psychiatr Louis Jolyan West, tehdejší ředitel Neuropsychiatrického institutu /NPI/ Kalifornské univerzity v Los Angeles podal návrh, aby demonstranti byly vládou pochyťáni, ošetřeni u psychochirurga /lobotomie/ a poté dokonce kastrováni. Každý si jistě domyslí sám, dle zdravého úsudku, která z těchto dvou stran je ve skutečnosti psychopatická.

Ale přátelé, jak jsem již uvedl, vládní snahy o změnu chování společnosti, či snad dokonce vyšlechtění společnosti nové pomocí psychiatrie a lobotomií, není jen otázkou vládě nevyhovujících nebo čistě pokusných jedinců. Ten útok je veden i zcela slepě a masově na celou společnost, jak jsme se mohli přesvědčit. Přísné utajení těchto projektů nám nedává zjistit zcela celou pravdu, ale i to, co již veřejnost ví, stačí na to, aby se vlády otrásly pod tíhou svého svědomí.

V celé šíři knihy srovnávám tyto projekty kontroly mysli s nacisty a jejich autentickými postupy i cílovým ideálem nacistického Německa. Zejména pak případy z koncentračních táborů. A také již v mnoha místech byla řeč o projektu americké vlády „PAPER CLIP“. Sliboval jsem, že se k tomuto tématu ještě vrátím, tak tedy...

Vláda USA s tichou podporou ostatních spojenců po válce r. 1945 dostala z Německa na své území nacistické zločince, zejména vysoké vojenské činitele, vědce a lékaře z koncentračních táborů, páchající největší zvěrstva v dějinách, aby se vyhnu-li odsouzení a nabídla jim azyl v USA, když budou pokračovat ve svých projektech pro americkou vládu. Tento odporný projekt na přesun těchto bestí se jmenoval „PAPER CLIP“ a na jeho průběh dohlížela i vládní CIA. V tomto projektu americká vláda hromadně přesunula z Německa přes 600 nacistických zločinců, vědců a lékařů. Celý projekt „PAPER CLIP“ /v překladu – Kancelářská spona/ byl pojmenován podle tajného znamení, které sehrálo hlavní roli při útěku těchto nacistů. Po vpádu a účtování spojeneckých vojsk, byly nacističtí zločinci stíháni a odsuzováni zpravidla k trestu smrti nebo na doživotí /byť byly za nedlouho propuštěni/. Ovšem američtí vojáci dostali příkaz, aby každý nacist, který bude mít svůj osobní spis sepnut kancelářskou sponkou /na pravém místě/, což bylo tajným znamením, byl propuštěn a vypraven na vládní náklady do USA. Ostatní osobní spisy nacistů byly spínány odlišným způsobem. Takto uniklo spravedlnosti jen pro vládní mocenské zájmy přes 600 nacistických zločinců nejtemnější doby historie, aby mohli navíc dál pokračovat ve svých plánech. To je ta nejodpornější tečka II. světové války a je velmi smutné,

že ji učinili právě spojenci, které všichni považovali za jedny z osvoboditelů. To, že zde slídili za tajnými nacistickými projekty a doslova závodili se Sovětským svazem, kdo posbírá více nacistických vědeckých poznatků, to se v učebnicích asi nedočtete. Nicméně je to tak a jedním z hlavních motivů osvobození Evropy byly ve skutečnosti konkurenční boje velmocí o získání vědeckých, lékařských /příznejme, že špičkových/ poznatků nacistické éry a hlavně získání plánu hitlerovské superzbraně, kterou vyhrožoval Hitler světu a proti které je atomová bomba jen čertíkem za oponou. Byly to jen chladné mocenské zájmy, vzpomeňme si, jak v prvních letech války USA zásobovalo fašistické německo zbraněmi a armádní technikou. A ke konci války dokonce britský premiér Winston Churchill uvedl, že byl připraven plán, v němž byla připravena obrovská akce s dodávkami zbraní i vojáků nacistickému Německu západními státy, pokud by se Sovětský svaz a jeho příchozí osvoboditelská armáda snažila překročit jednotkami i vlivem dál na západ. Ano, to je realita trápící historiky i politiky mnoha zemí, ale naše děti to trápit nemusí, protože v učebnicích je jen ta pravda, která se momentálně nejvíce hodí. Nacističtí zločinci sloužící budování dnešní světovlády, tak jak sloužili budování světové říše Adolfu Hitlerovi, dnes v klidu dožívají v USA v luxusních rezidencích, hodně jich dnes žije také v Jižní Americe, zejména v Argentině, někteří dopadli hůře, když byli po válce zavlčeni do Ruska opačnou stranou osvoboditelů a museli sloužit jim. Dobře víme, že i mnoho nacistických zločinců působících v našem Československu si dnes zcela bez soudu dožívá v německých vilách. Nikdy se proti jejich zatčení důrazně nevyslovila ani komunistická poválečná vláda. Naopak, jak dnes již víme z dokumentů odhalených po revoluci v r. 1989, komunistickému totalitnímu režimu od konce války po rok 1989 vyhovovalo utulávat tato fakta a dokonce sama některé fašistické zločince kryla. To jsou fakta. Spekulací však je, že to bylo patrně i proto, že i naše republika po válce ukořistila část nacistického tajemství i personálu a ten pracoval po nějaký čas pro naši vládu. Vzpomeňme na štěchovický poklad – tuny nacistických dokumentů, plánů i vědeckých studií, po kterém u nás po válce slídilo mnoho tajných vládních služeb východu i západu a američtí vojáci si sami ve 45. roce odváželi ze Štěchovic mnoho krabic z tohoto archivu. Dodnes po něm slídí USA, Německo i naše České orgány. Ale ani dnes, po revoluci v 89. roce, kdy máme údajně demokratickou vládu, naše vláda jedná pouze o odškodnění obětí nacismu, ale vůbec nestíhá nacistické zločince, kteří se doslova vysmívají spravedlnosti, když si ve svých rezidencích v Německu pořádají večírky s německými politiky a jsou z nich velicí byznysmeni. Má snad i naše vláda důvod pokračovat v utajování těchto skutečností? Jestli ano, proč? Jestli ne, proč tak činí? Je mi moc líto, co nyní řeknu, ale už i ta komunistická totalitní vláda alespoň trošičku šla těmto nacistickým zločincům po krku. Vždyť tehdy vznikla i Československá vládní komise pro stíhání nacistických válečných zločinců, jak zní přesný název této vládní instituce. Když ale po revoluci r. 1989 komunistická totalita padla a přišla nová a údajně demokratická vláda, jedna z prvních věcí, kterou tato vláda udělala bylo to, že 26. března 1990 zrušila tuto vládní komisi pro stíhání nacistických válečných zločinců. Proč? Má důvod naše současná vláda krýt nacistické zločince a nedovolit toto vyšetřovat? Jak už si jinak vysvětlit tyto podivné snahy a zároveň utajování?

Když byla americká veřejnost po odhalení vládního projektu „PAPER CLIP“ právoplatně rozhořčena a protestovala u vlády, aby vše odtajnila, omluvila se a spravedlivě odsoudila tyto nacistické bestie, které pokračovaly s americkou vládou na zdokonalování projektů kontroly chování a myšlení obyvatel, Vrchní soud USA v roce 1985 povolil vládní CIA, aby držela jména nacistických vědců, kteří se na těchto projektech s kontrolou vědomí podíleli, v tajnosti. Vláda USA tak nadále kryje tyto zločince, přestože to byly nebo snad právě že to byli oni, kdo započali v boji o hitlerovskou světovládu své masové psychiatrické, lékařské a vědecké pokusy a projekty na změnu myšlení obyvatel světa /psychofarmaky, drogami, lobotomiemi, fluorem a dalšími způsoby, jejichž funkčnost získala na váze v koncentračních táborech na milionech nevinných lidech/. Přečtěte si prosím sami a důkladně zprávy o praktikách z koncentračních táborů, ať víte o jaká zvěrstva se jednalo.

Díky projektu „PAPER CLIP“ byli tito zločinci zapojeni do amerických vládních, vojenských, vědeckých i politických projektů a mohli diktovat své ideály dále. Americký generální štáb uzavřel například ihned po válce pracovní smlouvu s celkem 34. nacistickými vědci a lékaři, kteří byli přiděleni na vojenskou základnu USA v San Antoniu v Texasu. Další nacističtí zločinci pracovali například na základně v Edgewoodu a dokonce armádní výzvědné službě USA ve Fort Holabirdu, obě místa v Marylandu. Šéf 3. správy gestapa v nacistickém Německu, Willi Schulze, pracoval po válce pro tajnou vládní službu Velké Británie. Nacistický generál Heller se stal po válce dokonce šéfem první německé vládní tajné služby, kde mimochodem zaměstnal mnoho svých fašistických kolegů a válečných zločinců. Šéf nacistického Hitlerjungen, Siengfried Zoglmann, se stal poslancem německého parlamentu a blízký spolupracovník dlouholetého premiéra Helmuta Kohla. Dalo by se pokračovat do nekonečna... . Podobné to bylo za II. světové války i s japonskou tajnou jednotkou č. 731, která páchala stejné lékařské a psychiatrické zvěrstva jako jejich nacističtí spojenci. Celé jednotce byla po válce navržena americkou vládou beztrestnost, když se podělí o své poznatky s americkými vědci. Velitel této jednotky 731 a zároveň vysoký generál – Shiro Ishii též unikl jakémukoliv soudu a v 50. letech už jako americký občan a milionář pomáhal vládě USA ve válce v Koreji s biologickými zbraněmi.

A proč o tom všem mluvím právě v souvislosti s tématem lobotomií? To, že nacisté prováděli také masové lobotomie, to je známo, stejně jako psychiatrické, drogové a všemožné chemické pokusy pro změnu chování lidí, aby byli povolní nastupující Hitlerově říši, která se měla stát světovou. Dnes je světovláda budována stejnými prostředky, stejnými zločinci a stejným cílem – zbavení lidstva vlastního rozumu, kontroly jejich myšlení a jeho zotročení. Na dalších stránkách si rozebereme důkazy o opravdu světovém a masovém používání mentálních manipulací vládami pro dosažení tohoto cíle.

Kromě toho, že nacističtí vědci a lékaři stáli u zrodu americké vědy, ekonomiky, kosmického programu i rozvoje lékařství, není pochyb. Ale změna vlády, pro kterou nyní pracovali, pro ně neznamovala změnu myšlení a chování. Od 2. světové války tak stíny koncentračních táborů obcházejí nejvyšší vládní místa a jejich nacistické, sadistické a nekompromisní jednání vidíme v mnoha aspektech našeho života. Plány na uchvázení světa a totalitní kontrolu myšlení a chování obyvatel, to je jeden z těch nejohavnějších plánů, ke kterým dostali nacisté po válce nejen možnost, ale přímo rozkaz spolupracovat se současnou tajnou světovou vládou. Oběti psychiatrických léčení, lobotomií, doslova nacistických pokusů s fluorem, drogami a chemikáliemi na světové společnosti, mikročipy, označení lidí jako dobytka vytetovanými čárovými kódy na ruku /obdoba identifikačního tetování v koncentračních táborech/, to vše napadlo světovou demokracii jako epidemie. Epidemie, která kvete už jen pod pláštěm demokracie k našemu zotročení.

Jeden z nejstrašnějších projektů od konce II. světové války, který je dodnes naplňován, je projekt únosů lidí. Ano, že se nám po celém světě ztrácí lidé, na to jsme si již zvykli, mnozí se stali prostě obětí kriminálního činu, jiní prostě zmizet chtěli. Když však v 50. letech vyšly na povrch první podezření na tzv. politické zmizení, veřejnost to značně znepokojilo.

O případy tzv. zmizelých se začala zabývat v 70. letech i světová organizace pro lidská práva Amnesty International. Je zcela evidentní, že po celém světě jsou vládními složkami, zvláště totalitních států, vybírání vládám nepohodlní jedinci, kteří jsou uneseni a poté vězněni, mučeni nebo zabití. Jenže když Vám řeknu, že tyto vládní únosy se konají i v demokratických zemích, na zcela nevinných a náhodně vybraných lidech a to doslova po milionech, pak byste tomu jistě nevěřili.

Projekt vládních únosů lidí, o kterém budu nyní hovořit, je součástí celosvětové tajné sítě, skutečně profesionálně organizované a podporované armádou, policií a tajnými službami vlád. Řeč bude o nacistických přežitcích osvětové zákulisní politiky.

Vše to začalo v 60. letech, kdy zachvátila celé USA, ale posléze i celý svět aféra za aférou. Tehdy tomu bulvární tisk začal říkat „únosy do UFO“. Na policii se náhle začali obracet lidé, kteří tvrdili, že byli uneseni a zneužiti pro neznámé lékařské experimenty, ale jejich útržkovité vzpomínky nebyly moc přesvědčivé. Když se však tyto případy hromadily a dosahovaly za krátký čas tisíce svědectví, začalo vyšetřování. Policie tyto lidi dosti dlouho považovala za chronické spiknutí lhářů, ale když se tento syndrom rozrostl v takřka epidemickou záležitost a všechny výpovědi, ať byly z USA, Evropy, Asie nebo zapomenutých ostrovů, všechny měly stejný průběh, dávalo to nedobrou předtuchu. Dnes už i renomovaní vědci a psychiatři uznávají, že k těmto záhadným únosům dochází. Zatímco odborníci zkoumali tyto unesené, veřejnost se předháněla s fantastickými vysvětleními těchto únosů. Na základě útržkových výpovědí a trochy nevědomé fantazie tak snílkové ihned začali hovořit o únosech do UFO. Ale jsou to jen snílkové.

Vláda USA dobře věděla o co jde, prostřednictvím armády a CIA byly unášeni masově lidé a to doslova odkudkoliv, z opuštěných silnic, ze svých aut, práce i bytů a pod psychotropními látkami a drogami byli převezeni do výzkumných laboratoří /vše zpravidla v nočních hodinách/. Zde byly oběti vysvléknuty a byly provedeny mnohdy až bestialní lékařské testy, mnohdy i odběry částí těla a to vše za bdělého stavu unešeného, který byl pomocí kombinace narkotik a hypnózy schopen komunikovat s únoscí. Po celém procesu, trvajícím zpravidla několik hodin, ale i dní, byli tito lidé nalezeni buď v místě svého únosu nebo i o stovky mil dále, jak zmateně bloudí a neví, co se s nimi stalo. Mnohdy jsou vráceni přímo do svého auta nebo postele, aniž by cokoli poznali. Obvykle po procitnutí považují vše jen za noční můru. Ale mnozí si všimnou nevysvětlitelné ztráty času, kterou prošli. Jdou po ulici, je 8 hodin a pak si pamatují jen to, že se ve čtyři hodiny odpoledne probudili, jak leží odhození u lesa 100 kilometrů od města s viditelnými jizvami na těle. Zní to možná až hrůzostrašně, lépe to považovat spíše za scénu z hororového filmu, ale taková je realita.

Když znepokojená veřejnost, ale i lékařští a vědečtí odborníci a zdravá část politiků, kteří nebyli informováni o zapojení vlády do těchto experimentů, kontaktovali vládu USA, aby celé věci kolem únosů svých občanů prošetřila, ta opravdu zřídila několik komisí, které však jen více lidem zamotaly hlavu. Jak se později ukázalo z odhalených vládních dokumentů na základě zákona o svobodě informací, vláda USA o těchto únosech moc dobře věděla a byla to ona, kdo ve skrytu šířila propagandu a

mediální bludy o tom, že tyto únosy provádějí mimozemšťané a UFO. Sama pak na veřejnosti lhala, že tají o UFO mnoho věcí, což občany jen utvrdilo v tom, že tyto únosy mají na svědomí jacísi mimozemšťané a tudíž záhadní nepolapitelní tvorové. V té době by Vám to připadala jako stupidita prvního kalibru, ale sami si všimněte, jak se tato propaganda ujala, dobře přeci víme, kolik seriálů a ubohých filmů je dnes točeno o UFO, kolik knih bylo napsáno. Věřím, že je to součást propagandy nebo reakce na ni z pozice lehce zmanipulovatelných tvůrců. Vláda USA tak od sebe odvrátila pozornost a tyto bestiální pokusy na lidech byly vykrývány báchorkami o UFO. UFO ale odborná veřejnost považuje za směšný výmysl a tak se každý unesený, který chtěl promluvit, předem zdiskreditoval. Tato kontroverzní vládní propaganda kryla vlastní únosy lidí, nikdo neobviňoval náhle vládu z únosů, dělali to přeci „ufoni“. Jakákoliv vyšetřování tak vždy zaručeně skončila na mrtvém bodě, jak chcete žalovat mimozemšťany? Všichni unesení, pokud se rozhodli o svých případech hovořit, byli zpravidla posíláni na psychiatrii jako blázni a každý unesený proto radši žil v naprostém ztišení a musel očekávat i další únosy.

Fikce to byla skutečně profesionální. Každý unesený člověk si i v hypnóze u psychiatra vzpomínal na to samé, viděl doslova příručkový příběh o šedých bytostech s černými očima, které ho zparalyzovaly a odnesly do létajícího talíře, kde ho ošetřují a poté vrátí zpět. Psychiatři brzy uvěřili, že tito lidé nejsou lháři, desítky tisíc jich v hypnóze souvisle a přesně vyprávělo to samé a v hypnóze přeci člověk lhát nemůže !?! Proto se ze snů o UFO stali rázem ufologové a nový odborný směr pátrající po aspektech únosů ve spojitosti s UFO. Plán dodnes vychází perfektně. Ale teď už si pojďme říci pravdu a pěkně do hloubky.

Vláda USA, jak již víme, od konce války ve spolupráci s nacisty vytvářela projekty na kontrolu vědomí. Už v 60. letech dokázala armáda USA vytvořit v člověku halucinaci a vidinu čehokoliv formou drog, plynů nebo psychologických zbraní, a to vše aniž by to nepovažoval za realitu. Víme, že tyto zařízení jsou schopna i masových halucinací, doslova mohou vytipovaným lidem nadiktovat jako film přesně to, co oni chtějí a co Vy budete považovat za realitu. Tyto technologie jsem zde již popisoval.

Každý unesený člověk je nejdříve ochromen narkotiky a elektromagnetickými vlnami pro jeho mentální ochromení a tělesnou paralyzaci. V tomto stavu je jim ještě dokonale proprán mozek a to za účasti špičkových psychologů, kteří uneseným vsugerují, že to vše je únos do UFO a vloží do mozku obrazy podobné sci – fi. Ale to vše je jen tzv. paměťová clona, která má zabránit tomu, aby si člověk vzpomněl na jiná fakta, než která vláda chce. Díky této hypnotické cloně je každý unesený, který je zhypnotizován, schopen vyprávět i v hypnóze pouze o únosu do UFO. Ne, on nelže, prostě říká co vidí a vidí to co mu bylo při vládním únosu vsugerováno. Tyto paměťové clony se začali užívat přibližně v 60. letech, jako reakce na mnohé aféry, kdy od počátku 50. let začali lidé v hypnóze popisovat po svém únosu vojáky americké armády a podzemní základny, kde na nich vědci dělali pokusy. A skutečně, zajímavé je, že od 60. let, jako mávnutím proutku, už všichni unesení nevidí vojáky, ale mimozemšťany, nevidí podzemní základny, ale UFO a nevidí mnohdy ani bestiální pokusy, jen ošetřování. Právě tyto počáteční léta únosů svědčí o mnohém, ale veřejnost přijala senzační propagandu UFO a výpovědi o UFO únosech. Až o mnoho let později vyšla pravda najevo.

Pravda se ukázala, když se u některých unesených lidí vyskytly komplikace a někteří unesení si začali vzpomínat i v této době na skutečný průběh únosu. Nikdo tomu nechtěl věřit. Pak ale nezávislí psychiatři šli dál. Znovu zhypnotizovaly občany údajně unesené do UFO a opět vyslechly příběhy o mimozemšťanech. Ale tehdy šli dál a vědomi si podezření, překročili paměťovou clonu, za kterou se skrývalo strašné

odhalení. Lidé začali v hypnóze náhle vypovídat, jak k nim vtrhli maskovaní vojáci a nějací lidé v oblecích /agenti/, okamžitě je paralyzovali a transportovaly buď do připravených nákladních automobilů /pojízdných operačních sálů/ nebo do obrovských vojenských podzemních základen. Tam byly provedeny nelidské lékařské pokusy, které by dokázaly jen zručné ruce nacistů z koncentračních táborů. Tyto bestiální zločiny by totiž vláda nemohla provádět ve státních klinikách. Unesení si pamatují, že kromě vojáků v uniformách jsou přítomni i lidé v kravatách, kteří mají hlavní velení a lidé v bílých pláštích, jejichž úkolem je praktické testování na těle uneseného. Unesení si také vzpomínají, jak při závěru únosu seděl u jejich hlavy zpravidla muž v bílém plášti a snažil se je hypnotizovat a hovořil o jakýchsi únosech do UFO /vytvářel paměťovou clonu o UFO únosu/. Taková je realita. Proč o tom ti UFO snílkové nepíší? Bojí se, že jejich pravda bude mít vředy? Honí se za pravdou, ale stále se topí ve lži a jdou jako voda do mlýna vládním zamlžovacím snahám a diskreditující propagandě. Víím, o čem mluvím, protože jsem k této propagandě určitou dobu také patřil, aniž bych to byl tušil.

Mnoho unesených je jasným důkazem, že tyto masové a globální únosy UFO jsou ve skutečnosti jednou z největších konspirací všech vlád. Nejsem první, kdo to říká, o tomto tématu se vedou už i vládní spisy a vědci, psychiatři, každý slušný člověk už prostě žádá pouze jedno: „Vlády nelžete nám a nechte nás být“. Jedním z největších důkazů vládní konspirace je to, že do těl unesených lidí byl takřka ve všech případech umístěn mikročip. Ten měl oběť sledovat v dalších letech po únosu jak v pohybu, tak v životních funkcích a takový člověk byl mentálně upraveným jedincem dle vzorce vlády. Tyto mikročipy se poté objevily na rentgenových snímcích, stejně jako již zmiňované a zcela shodné mikročipy našich vlád, které nám bez našeho vědomí zavádí do těla pro naši identifikaci, sledování a ovlivňování myšlení. To vše už zde bylo dokázáno.

Senátor USA, Milton William Cooper, přiznává zcela otevřeně v jedné ze svých knih, že vláda USA tajně vytváří umělé veřejné mínění o existenci únosů do UFO, aby tak zakryla vlastní zvěrstva páchaná na nevinných civilistech. Jsem moc rád, že tyto názory se dnes již objevují i v českých médiích.

Nechci však tvrdit, že na existenci UFO i UFO únosů nemůže být kousek pravdy, jen hovořím o aspektu vládních konspirací s tématem UFO únosů. Ale ty nazývejme prosím pravými jmény.

Co je cílem těchto vládních únosů? Jak jsem již řekl, státní kliniky nemají tak dokonalý mechanismus, aby v nich vláda mohla donekonečna utulávat tak masové a nelidské projekty páchané na lidech. Proto jsou lidé unášeni a pod projekty změn vědomí navraceni zpět do normálního života, aniž by si za normálního stavu cokoliv pamatovali. Možná jste to zažili i Vy. Náhle se probudíte a máte pocit, že nejste v místnosti sami, podíváte se na hodiny, chcete vstát. Ale zjistíte, že se nemůžete pohnout, jste naprosto zparalyzovaní, následuje časový výpadek několika hodin, vy se probouzíte, bolí Vás hlava, jste zmatení, na peřině můžete mít zbytky zaschlé krve, máte divně opálenou kůži na určitých místech nebo tam kůže chybí úplně /kvůli vzorkům DNA/. Časté jsou i jizvy, následné zdravotní problémy a pravidelné noční probouzení v určitou noční hodinu, které si neumíte vysvětlit. Zažili jste to někdy? Když jsem před pár lety ještě pracoval v jedné mezinárodní ufologické organizaci a pohyboval se v předních řadách tehdejší ufologie, víím, že každý druhý člověk zažil někdy něco podobného, ale zpravidla se bojí o tom mluvit. A zažil jsem to několikrát i já, takže tyto lidi plně chápu.

Tyto únosy slouží vládě ke kontrole vytipovaných, ale i zcela náhodných jedinců, kteří jsou podrobena násilné lékařské prohlídce a jsou na nich testovány i mnohé lékařské experimenty, též jsou odebírány vzorky, o čem svědčí nejen jizvy, ale i lékařské zprávy. Tyto postnacistické projekty jsou dnes celosvětovou záležitostí a zkoumal jsem tyto případy i v České republice. Nikdo z Vás si nemůže být jistý tím, že nebude unesen. Bohužel, mnoho z unesených o svém únosu neví ani po jeho provedení.

Vzpomínám si, jak za komunismu v 70. až 80. letech kolovaly mezi lidmi fámy o černých dodávkách, které byly viděny na území Československa v místech, kde se poté nenávratně ztráceli lidé. Tytéž černé dodávky, ale i helikoptéry bez jakéhokoliv označení jsou popisovány zcela shodně i v USA, Rusku, na celém světě a vždy skutečně v místech, kde se poté náhle ztratí lidé. Jsou uneseni. Slouží jako pokusní králíci ve svévoli tajných složek státu /mnohdy ani vlády samotné o tom neví/. a jsou poté buď vráceni zpět do normálního životního chodu nebo zmrzačeni či nalezení rozkucháni na poli bez orgánů /jsou -li vůbec někdy nalezeni/. Vzpomínáte si ještě na paniku, která zachvátila USA? Nejen těla lidí, ale i doslova celá stáda dobytka byla nacházena na polích rozkuchána po stovkách. Podle lékařských ohledání musely být operace na nich prováděny špičkovými chirurgy. Všechny zvířata navíc nesly známky pádu z vysoké výšky. Svědci se shodují v tvrzení, že zpravidla den před nálezem viděli nad pozemkem létat černé neoznačené helikoptéry. Znepokojeným farmářům se dokonce podařilo několikrát nafilmovat, jak je zmrzačený dobytek shazován z těchto helikoptér zpět na ranč zcela rozpitvaný/. Úřady se bojí proti tomu cokoli podniknout a dávají ruce pryč. Jak se ukázalo z míst přistání, neoznačené helikoptéry jsou pilotovány vojáky americké armády, neoznačené černé helikoptéry svědčí o tom, že jde o přísně tajnou vládní misi. Bylo zaznamenáno i mnoho pronásledování svědků a střelení z těchto helikoptér do svědků, kteří se přiblížili do inkriminované zóny. Některé případy jsou popsány v situační zprávě z ledna 1988 označené jako – Důvěrné – . Prokazuje se zde, že jde o členy zvláštního týmu armády USA plnící tajné úkoly. Snad nejznámější vlna zmrzačení dobytka proběhla v letech 1976 – 1978 v USA poblíž městečka Dulce ve státě Nové Mexiko. V tomtéž místě také údajně leží tajná podzemní základna americké vlády. Thomas Castello, který na této základně pracoval jako bezpečnostní důstojník do roku 1979, kdy základnu opustil, oficiálně vynesl na světlo, co tam vláda tají. Castello přiznal, že tam viděl spoustu lékařských zákroků na dobytku, ale co je hrozné, viděl tam i stovky uvězněných lidí, z nichž mnozí již byli mrtví a plavali ve skleněných nádržích naplněné jakousi tekutinou. O tomto a dalších odhalení si ještě podrobněji povíme.

Co se týká únosů a mrzačení lidí, existuje skutečně jedna velmi pravděpodobná, ale pro někoho možná příliš silná teorie. Totiž, že si tak vlády vytváří vlastní otroky, kteří sehrají v den „D“ hlavní roli jako nemyslitelné úderné síly a zároveň ideologičtí tvůrci převzetí světovlády. Nechci tomu věřit, spíše se přikláním pouze k verzi lidských obětí vládních pokusů /ale co ten mikročip?/. Promiňte prosím, že stále říkám slovo „vládních“ ,přestože o tom mnohdy skutečně neví ani jeden z ministrů dané vlády, jako spíše osoby za nimi a tajné služby dané vlády a armádní tajné služby. Nemůžete se zlobit na své vládní představitele, když Vám vše zaprou, mnohdy se nesnaží nic utajovat, ale skutečně o tom nic neví, jsou jen loutky, to vše je zejména v rukou těch, kdo mají skutečnou moc ve státě a kteří zpravidla tahají za nitky ze zákulisí.

Pojďme se podívat na trochu statistiky. Pakliže jsem říkal, že případy únosů lidí jsou masovou záležitostí, myslel jsem tím skutečně závratná čísla. Podle oficiální ankety, kterou počátkem 90. let prováděla v USA Rogmerova organizace /renomovaný ústav pro výzkum veřejného mínění/, bylo určeno celkem 3,7 milionů lidí, kteří měli být vystaveni lékařským pokusům a změnám myšlením při těchto únosech. I kdyby

99 procent těchto lidí byli lháři, pak stále ještě zbývá 37.000 průkazných lidí a to jen v USA, kterých se tento výzkum týkal.

V celosvětovém měřítku se počet takových obětí může vyšplhat na desítky až stovky milionů obětí. A to už se nedá hovořit jen o náhodných pokusech, ale úmyslném útoku na myšlení a chování lidstva s cílem kontroly jeho tělesných funkcí a zejména jeho myšlení. Jak si ale podrobněji ukážeme, nejdůležitějším aspektem těchto únosů je genetické inženýrství a vytvoření nové rasy lidí. Ale k tomuto závažnému tématu dojde až o mnoho listů dále. Nyní zpět ke statistikám.

Přestože je světově odhadován počet unesených na desítky milionů, jak jsem již řekl, ve skutečnosti toto číslo bude asi závratně vyšší. Mnoho lidí totiž fakt, že byli uneseni a zneužiti, vůbec neví nebo se o tom bojí mluvit, aby nebyli považováni za blázný. Možná je to skutečně každý druhý člověk, kdo ví?

Kromě případů lidí, kteří jsou z únosu vráceni do svého života, aniž by si toho měli povšimnout, jsou evidovány i případy lidí unesených a navždy nezvěstných. Těmito případy se zabývalo ve Velké Británii v 70. letech mnoho odborníků. Tato země byla totiž tímto jevem obzvláště poznamenána.

Nejhroživějším se ukázal být rok 1977. Dobře si tento rok zapamatujte, tehdy se totiž začali zcela náhle a masově po celém světě ztrácet lidé. Lidé se ztráceli vždy, ale co se dělo po roce 1977 a zvláště toho roku, to svědčí proti našim vládám. V roce 1977 se objevilo náhle ve světě mnoho případů lidí, kteří se náhodně ztratili, a když byli nalezeni, měli zpravidla jizvu na hlavě a diagnóza zněla jasně – provedená lobotomie. Jiní lidé zase trpěli ztrátou paměti – typickým projevem vládních únosů. Pojdme se podívat na záhadný rok 1977... .

Vše začalo v srpnu 1977 v Anglii, kdy byla zadržena dívka mezi 16. – 20. lety, jak se zcela nepříčetně prochází nemocniční budovou v Holloway. Nevěděla kým je a co se s ní dělo. Navzdory dvoutýdenním výsledkům policie, lékařů i speciálních agentů, zůstala její minulost a totožnost záhadou. Tentýž měsíc 1977 byl zadržen policií muž kolem 35. let potulující se bezvládně po golfovém hřišti poblíž Hapendenu. Stejně tak policie v Manchesteru zadržela asi 20. letého mladíka se ztrátou paměti. Během jednoho měsíce, srpen 1977, se objevilo zcela náhle veliké množství lidí s tímto problémem. Vyskytli se v tentýž čas v Anglii, Německu, Francii, Itálii, USA i Kanadě. Všichni byli fyzicky zdraví a evidentně zcela normální, až na to, že nemají tušení kdo jsou a kým byli. Celý svět se tázal, co se děje. Onoho léta 1977 šokovaly svět naopak i další hromadné únosy lidí /náhoda, nemyslíte?/. Těsně před světovou epidemií nálezů lidí se ztrátou paměti se totiž odehrála zcela jiná světová epidemie, případy hromadných únosů lidí. Vše jednoho léta roku 1977... .

V pondělí 13. června 1977 v ranních hodinách se na Novém Zélandě v rekreační oblasti North Island's Bay of Plenty, poblíž Taurangy, odehrál následující případ. V místním rekreačním středisku a parkovišti pro kamiony náhle totiž zmizelo více než 200 lidí, včetně 12 zaměstnanců parkoviště. Vše zůstalo na svých místech, nebyly zde dokonce ani sebemenší známky násilí nebo boje. Náhle bylo prostě uneseno /zřejmě pod narkotiky/ přes 200 lidí. Nikdo už je nikdy nespatriil.

Jen den poté, 14. června 1977, byl v USA podobný případ. V 15. hodin odpoledne se dva plně naložené autobusy mladými výletníky /průměrného věku 19 let/ vydaly

na výlet z Casperu ve Wyomingu. Naposledy byly spatřeny, jak jely směrem na Cheyenne. O 7 hodin později byly oba autobusy nalezeny prázdné na okraji osamělé silnice. Na místě byl nalezen fotoaparát, brýle a dívčí kapesník. Všech 76 mladých lidí už nebylo nikdy nalezeno.

V ten samý den, 14. června 1977, dokonce jen o hodinu a půl později, v 16:30 odpoledne, vyjela z Barcelony ve Španělsku osobní loď Amelio se 165. lidmi na palubě. Cílem byl nedaleký Tunis. Naposledy byly spatřeni jižně od Baleárských ostrovů. Přestože bylo nádherné letní počasí, naprosté bezvětří a klidná voda, všech 165 lidí včetně posádky prostě z lodi zmizelo a nikdy nebyly objeveni.

Připadá Vám to jako náhoda? Během těchto dvou červnových dní 1977 bylo takto hromadně /a to jen v popisovaných případech/ ztraceno přes 440 lidí. A už v srpnu 1977 byly hlášeny z celého světa náhle zprávy o nalezení neznámých lidí s operativně nebo chemicky vyvolanou ztrátou paměti, mnohdy viditelně lékařsky zneužity. A nemluvím prosím o africké džungli, ale o vyspělých demokratických státech.

Může toto někdo vysvětlit? Přiznají se nám vlády ke svým činům nebo máme věřit a čekat, že se zítra ztratí naši blízcí nebo si prostě černé neoznačené autobusy na příště znarkotizují a odvezou celé sídliště? Něco tady hodně smrdí. Jen pro zajímavost, ve Velké Británii se ročně ztrácí kolem 5000 lidí, v USA je to strašlivé číslo. Statistika v USA se týká jen dětí. Poslouchejte dobře – v USA se každý jeden den ztratí neuvěřitelných 2 300 dětí, to je téměř milion dětí ročně a připočteme -li dospělé, lze si jen dávat ruce do tváří. V České republice bylo k polovině 90. let pohřešováno podle Policejního prezidia asi 20 000 lidí.

Koncem 70. let zachvátila Velkou Británii a USA aféra nemající obdoby. Vědci a politikové se rozhodli promluvit na veřejnosti. Vyšlo najevo, že vlády skutečně unášejí své občany a to v mezinárodní organizované síti. Tento projekt se jmenuje „ALTERNATIVA 3“. Předem říkám, že těchto projektů může být více a každý pro odlišné záměry, ale Alternativa 3 byl tím projektem, který zachvátil celý svět.

Když se právě koncem 70. let začali množit ve Velké Británii a USA hromadné únosy lidí, ale i vědců a renomovaných kapacit, rozhodlo se zdravé jádro těchto projektů promluvit a odhalit tyto zločiny veřejnosti. Nezávislým vyšetřováním byly zjištěny šokující fakta o projektu Alternativa 3. Když byl poté na základě těchto skutečností natočen dokumentární film a byl připraven k odvysílání v televizi, nikdo nevěřil, že to půjde tak hladce. Když byl poté 20. června 1977 odvysílán tento dokumentární pořad s originálním názvem Alternativa 3, kde uznávané vědecké kapacity odhalovaly tyto zločinné projekty našich vlád, celý program byl cenzurován. Z nátlaku vyšších míst musel být několik dní poté prohlášen za spekulaci. V USA a Sovětském svazu byl tento pořad totálně zakázán. To, proč to zakázaly zrovna tyto dvě velmoci, navenek krvervoucí konkurenti, je jasný důkaz propojenosti těchto zákulisních vládních gangů. Když britský spisovatel, Leslie Watkins, koncem 70. let napsal knihu, taktéž s názvem Alternativa 3, a odhaloval tam tyto vládní únosy lidí, celá záležitost se dostala až do parlamentu, kde se dva poslanci pokoušeli vydat vládní nařízení bránící jejímu vydání. Přestože kniha nakonec vyšla, musela být na vládní příkaz viditelně označena nápisem SPEKULACE. Proč se vlády tolik bojí odhalení těchto věcí? Vlády zprvu drasticky zasahovaly proti odhalení, ale tím na sebe jen upoutaly pozornost. Proto začaly celou věc zesměšňovat, ale přitom zároveň důsledně cenzurovat a označovat za spekulace. Ale pravda se utajit nedá.

Poslanec parlamentu Velké Británie Michael Harrington – Brice, byl jeden z poslanců, který měl oči otevřené. Po odvysílání skandálního pořadu Alternativa 3, přijímal ve Sněmovně deputace vyžadující, aby vláda vydala oficiální popření těchto projektů Alternativa 3. Tento poslanec si stejně jako ostatní poslanci uvědomoval, že kdyby toto vláda popřela, utišilo by to pochopitelné obavy jejich voličů a byl by klid. Jenže v té době už měl poslanec Harrington – Brice takové důkazy proti těmto vládním snahám, že se rozhodl jít dál za pravdou. Jak poslanec říká: „Také jsem se snažil hovořit o těchto záležitostech soukromě s ministry a bylo mi neustále opakováno, že o projektu Alternativa 3 nejsou připraveni diskutovat“. Poslanec Harrington – Brice dále prohlásil: „Nabyl jsem silného dojmu, že se za oponou děje něco skutečně neobvyklého, že my v Británii jsme na periferii nějakého tajného riskantního podniku řízeného supervelmocemi“. Poslanec dále přiznal: „Nepřímo mi řekli, že by pro mě bylo rozumné, abych se touto věcí přestal zabývat“.

A tyto vládní výhrůžky jsou odůvodněné. Spolu s poslancem Harringtonem – Bricem se do vyšetřování vládních projektů únosů lidí Alternativa 3, zapojil i další poslanec britského parlamentu – Bruce Kingslade. Ten se pustil do oficiálního vyšetřování a začal prošetřovat údaje na nejvyšší vládní úrovni. Byl připraven ukázat veřejnosti tu nejstrašnější pravdu a žalovat vládu z těchto zločinů. Krátce poté, 6. července 1977, byl tento poslanec zabit v Kensingtonu, kde do něj najel automobil. Oficiální verdikt zněl „nešťastná náhoda“. Auto, ani jeho řidič, nebylo nikdy vypátráno. Kdyby oběma poslancům nebylo vládou vyhrožováno, jistě bych mohl věřit tomu, že to byla nešťastná náhoda.

Jedno je jisté, jakmile se provalila aféra kolem projektu Alternativa 3 a vládních únosech lidí, současně se skutečnými masovými případy únosů lidí a zmizení mnoha národních představitelů, vlády byly nuceny nezbytnou část faktů přiznat. Co je tedy onen projekt Alternativa 3 a jak vznikl?

V roce 1957 se konala světová konference v Hutsville /v americkém státě Alabama/, které se zúčastnili špičkoví vědci z celého světa. Celá konference se týkala globálních problémů lidstva a jejich řešení. Závěry byly velmi znepokojující. Konference potvrdila možný velmi brzký pád této planety nebo alespoň katastrofu vedoucí k hlubokému úpadku a ochromení života na této planetě v důsledku politických rozepří, ekologického aspektu a všech důsledků z přelidnění. Od té chvíle probíhalo vše v naprosté vážnosti a za přísného utajení z obavy před jistou hysterií z masy obyvatelstva. Americký senátor, M.W. Cooper, však již v roce 1989 odhalil mnoho ze zákulisí této konference. Přiznal například, že po této konferenci pověřil tehdy sám prezident USA, Eisenhower, skupinu nazvanou „Jason Schollars“ ,aby sestavila návrhy případné záchrany obyvatelstva. Tehdy byly vypracovány a vládě předloženy celkem 3 alternativy „záchrany“ obyvatelstva. První však byla krátce poté zamítnuta jako ne realizovatelná. Alternativa 2 se začala postupně v celosvětové spolupráci naplňovat. Šlo v ní o vytvoření obrovských podzemních základů a doslova celých samosprávných měst, které měli sloužit pro vybranou elitu provládních lidí v případě přírodních katastrof nebo masových nepokojů /o tom bude ještě řeč/. Alternativa 3 počítala s tím, že vlády v tajnosti určí, kteří lidé jsou vhodní proto, aby byli doslova upravenými lidmi v nové civilizaci. Tato alternativa uvažovala o únosech špičkových vědců /které se koncem 70. let staly skutečností/ a doslova masových únosech obyčejných lidí, kterým se říkalo „hromadné zásilky“ ,a kterým bylo změněno myšlení formou lobotomie či jinak a museli jako otroci pracovat pro vládní zájmy v Alternativě 2, dělnické zombie v podzemí a případně chodící a nemyslicí úderné jednotky. Alternativa 3 a její únosy počítaly dále s rozsáhlým lékařským aspektem unešených lidí, kdy určité skupiny měli být podrobováni lékařským a především genetickým experimentům pro vyšlechtění nové rasy „nadlidí“ odolných proti nemocím a přírodním vlivům. Existují důkazy i o klonování lidských bytostí a manipulace s myšlením. Je -li

to skutečnost, pak stojíme na prahu budování skutečně nové civilizace – té nejstrašnější tyranie. Takový je projekt „Alternativa 3“ schválený vládami k realizaci po konferenci roku 1957. Vzpomínáte ještě na případy únosů? A vzpomínáte, jak vlády doslova ututlávaly odhalení o „Alternativě 3“ a jak i poslanci britského parlamentu, kteří ji vyšetřovali, byly umlčeni?

Kromě obou britských poslanců, amerického senátora Coopera a dalších, proti „Alternativě 3“ vystoupil i další důležitý svědek. Jeden z předních světových vědců, Dr. Carl Gerstein, který se tehdy v roce 1957 konference v Alabamě přímo účastnil a v 70. letech se stal jedním ze svědků světového spiknutí únosů lidí, přiznal, že vlády uvažovaly o plánu využití tzv. „nadbytečných lidí“ ,kteří měli být zotročeni jako dělníci. Doslova o jednom návrhu z konference řekl: „Bylo to děsivé, jak to měli všechno propracované. Tyto pracovní čtyři otroků měly dělat všechnu tu těžkou práci pod zemí /alt.2/. Chování těchto pracovních skupin bylo upravené... buď chirurgicky nebo chemicky, aby tito lidé spokojeně přijali své nové role. Byly zahrnuti, jak to nazvali, do „hromadných zásilek“.

Co se to děje s unešenými? Projekt „Alternativa 3“ má hned několik tříd pro unesené. Zvláštní skupinou jsou vědci, lékaři a myslitelé, kteří jsou přinuceni nebo podplaceni spolupracovat na tomto zhoubném plánu. Ano, otevřeně říkám, že zhoubném, protože to nemá nic společného se záchranou lidstva, jako spíš s jeho zotročením /ostatně vzpomeňte, jak „zachraňoval“ svět Adolf Hitler/. Za krátké období se toto zmizení týkalo ve Velké Británii 24 vědců. V téže době se také začalo ve Velké Británii hovořit o syndromu „odliv mozků“. Během 12 let do prosince 1975 odešly z Velké Británie 4 miliony lidí, přičemž více než třetina z nich byla z vrstev odborníků a manažerů. Mnozí odešli neznámo kam, většina údajně dostala podivné nabídky prestižních pracovních míst v USA a dalších zemích. Jejich rodiny o nich však nemají žádné zprávy, firmy, u kterých měli v zahraničí nastoupit, o nich vůbec nic nevědí, jako by se mnozí vypařili z povrchu země. Je to poněkud veliká shoda „náhod“. Tyto fakta jsou natolik nepříjemné, že není divu, proč se to snaží vlády tajit.

Alternativa 3, ale i další oddělené vládní únosy lidí, mají kromě stále omílaných důvodů i jeden důvod, který nebyl dosud plnohodnotně zmíněn. Jedná se o genetické experimenty a klonování lidí. To je patrně ten nejpodstatnější cíl únosů lidí.

Jak možná víte, takřka všichni lidé se syndromem unesených, kteří podstoupili hypnózu a psychologické vyšetření, popisují, že kromě ostatních lékařských pokusů na nich byly páčány odběry vzorků tkáně za účelem zjištění DNA a následnou manipulaci. Unesení také shodně tvrdí, že mužům bylo násilně odebráno sperma a naopak ženám jejich vajíčka, popřípadě jim bylo do dělohy zaváděno nějakým způsobem upravené sperma. Toto jsou stěžejní úkony na unesených, o kterých existuje už i odborná literatura v českých překladech.

Tyto genetické fakta potvrzují ty nejčernější domněnky o tom, proč jsou lidé vládami unášeni.

Dne 13. března 1992 byla veřejnosti odhalena šokující aféra. Týkala se psychiatrického ústavu Montes de Oca v blízkosti Buenos Aires v Argentině. Po protestech občanů a mnoha závažných podezřeních vůči tomuto ústavu, vykonal sám prezident Argentiny Menen nečekanou kontrolu v tomto zařízení. Vyšetřováním se zjistilo, že v roce 1990 z tohoto ústavu zmizelo záhadně 110 pacientů, které již

nikdy nikdo neviděl. Zároveň zde bylo odhaleno, že zde bylo obchodováno s lidskými orgány, pacientům násilně odebrána oční rohovka a obchodovalo se zde i s krví pacientů, která z nich byla pravidelně bez souhlasu doslova odsávána. Zmíněných 110 pacientů bylo patrně uneseno tajnými složkami státu a rozkucháno na „náhradní díly“ nebo použito k nelegálním psychiatrickým nebo genetickým pokusům.

Někteří odborníci zasvěcení do vládních výzkumných projektů promluvili a dosti znepokojili veřejnost svědectvím toho, co zažili. Obrovské tajné základny /zpravidla podzemní/, kde byly nuceni pracovat. Věci, které tam viděli, ty je vedly k tomu, aby nemlčeli. Tajné gigantické prostory, kde jsou zavření lidé v celách, někteří křičí, mnozí jsou bez vlastního vědomí, obrovské lékařské sály a podivné lidské bytosti, očividně geneticky nebo chemicky upravené. Těch svědectví je hodně a rozhodně nejsou výtvorem pro bulvár, důkazy předkládají skutečné kapacity, které riskují svůj titul i pověst jen, aby lidé znali pravdu.

A my nyní navážeme v další kapitole na tyto odhalení a ukážeme si realitu bez cenzury.

LIDÉ PROVLÁDNÍ A TI ODSOUZENÍ

Vzpomínáte si ještě na hitlerovské snahy vyšlechtit vlastní rasu nadlidí? Tento nacistický fanatik a diktátor chtěl mít na celém světě pouze určitou rasu lidí – blondaté a modrooké občany s vysokým čelem a ostrou protáhlou bradou v lícních kostech, výšky nad 180 cm. Jen tito lidé mohli přežít v jeho „nastupující“ světové říši. Všichni ostatní – rasově a ideologicky nevyhovující, likvidoval po milionech v koncentračních táborech jako odpad společnosti. Takto se mu podařilo vyhladit 6 milionů nevinných lidí. Vzpomeňte, jak Hitler v Československu rozvracel rodiny, otcové byli zabíjeni nebo vězněni, matky posílány do nacistických továren a děti, pokud měli žluté vlasy, modré oči a předepsanou výšku na svůj věk, byli posíláni k násilné převýchově do německých nacistických rodin, aby byly vychovány a sloužili nacismu. Nevyhovující děti, jakož i mnohé matky, otce a další lidi čekal mnohdy také koncentrační tábor a takřka jistá smrt.

Kdo by si myslel, že svět se z těchto zvěrstev poučil, má pravdu, dnes jsou zákony proti rasismu a diskriminaci a lidé se snaží být tolerantní. Tyto zákony jsou zde pro nás občany a díky Bohu za ně. Ale co vlády? Řídí se tím?

Zdá se, jakoby se nacistické ideály infiltrované projektem „PAPER CLIP“ neštítily ani této nejzlostnější otázky – rasismu a genocidy obyvatelstva v současnosti.

To, co je prováděno při únosech a v obrovských tajných laboratořích, zejména v USA, to nelze nazvat jinak, než světové inženýrství k vytvoření jednotné světové rasy a ideologického vzorce občanů. O té ideologické přeměně občanů už toho bylo řečeno v této knize dosti /vládní programy na změnu myšlení a chování/. Pojdme se nyní podívat do zákulisí genetických a rasových plánů světovlády.

Vládní únosy, ať už pod projektem „Alternativa 3“ nebo jiných projektů, takřka u všech putují oběti v omámeném stavu do tajných, zejména podzemních základen k

lékařským vyšetřením a experimentům. Jak jsme si také již řekli, objev tzv. podprahové krycí clony při hypnóze vyvolal ve světě značný rozruch a pojem těchto únosů nabyl zcela nových rozměrů. I přesto si však mnoho lidí pamatuje i bez hypnózy hodně ze svého únosu. Jsou i případy, kdy oběť vůbec ani omámena nebyla, patrně se počítalo s její závěrečnou likvidací. Rozhodně svědectví, které existují z těchto únosů mrazí v zádech.

Těch svědectví, která jsou věrohodná a konzultovaná s psychiatry, lékaři i vědci, je již mnoho, nikdo nepochybuje o jejich autentičnosti. Dostávají se na přední místa odborných publikací. Otázka již dávno nezní: „Existují tyto vládní krycí únosy?“. Dnes už otázka zní velmi jasně: „Je i tento konkrétní případ vládním krycím únosem?“. Můžeme si uvést některé svědectví unesených, ale i lidí, kteří se přímo zapojovali do těchto vládních projektů únosů lidí /a zejména tedy jejich genetických úprav/.

Koncem 80. let vzbudil v USA pozornost případ Christy Tiltonové z Oklahomy, která uvedla, že byla v červenci 1987 unesena do podzemní základny v Dulce /již o ní byla řeč/. Dokázala důkladně a detailně popsat počítačové zařízení i bezpečnostní systém plný kamer v této tajné základně. V tomto několikapatrovém komplexu spatřila dle výpovědi i podivné lidské, ale upravené bytosti a obrovské nádrže, na které byly připojeny světla. Popis i náčrty paní Tiltonové poté velmi šokovaly zasvěcené odborníky. Thomas Castello, který údajně byl od roku 1977 – 1979 bezpečnostním důstojníkem na této tajné základně, se rozhodl promluvit. Podle dokumentů a videokazet, které ukořistil na svém pracovišti, vypracoval sám rozsáhlou zprávu – „Dokumenty z Dulce“ kde odhaluje skrývané skutečnosti této základny. Uvádí, že celá základna má 7 podlaží, ty nejpřísnější bezpečnostní opatření a v celém gigantickém objektu bylo přes 18.000 velmi podivných lidských bytostí, nepočítaje vojenský, vědecký a lékařský personál. Jak dále přiznal, na šestém podlaží se prováděly experimenty na mnoha zvířatech, ale také na lidech. Slova důstojníka Castella přitom nezávisle, ale velmi přesně korespondují s výpovědí unesené oběti Christy Tiltonové. Celé šesté podlaží bylo plné nádrží obsahující znetvořené nebo geneticky upravené lidi s mnoha rukama a mnoha nohama a také několik klecí s extrémně vysokými bytostmi. Byly zde tisíce lidí a lidem podobných kříženců uskladněny v chladu. Jak Castello prohlásil na konferenci r. 1987: „Často jsem se setkával s lidmi v klecích. Obvykle byli omámeni nebo utišení léky, ale někdy křičeli a žadonili o pomoc. Nám bylo řečeno, že jde o nevléčitelné šílence, kteří se účastní vysoce riskantních pokusů s léky, jež mají vyléčit nepřítel. Dostali jsme příkaz, abychom s nimi nikdy nemluvili“. Svědectví zaměstnance základny, bezp. důstojníka Thomase Castella a jedné z obětí únosů do této základny – paní Tiltonové, potvrzují i další dva fakty. V roce 1976 – 1978 postihla bezprostřední okolí základny v Dulce vlna znetvoření dobytka, který se ze dne na den povaloval v řadách zcela experimentálně rozkuchán kolem Dulce. Šlo o tak masové a stále se opakující případy, že je sem přijely zkoumat vědecké týmy z celého světa a celou věc šetřila státní policie. Přestože z pochopitelných důvodů americká vláda odmítá přiznat existenci jakéhokoliv podzemního objektu v Dulce, výzkumný tým, který v Dulce sondoval povrch analyzoval a potvrdil, že pod povrchem v Dulce se nacházejí skutečně hluboké prostory.

V roce 1973 se v USA odehrál případ únosu Betty Andreassonové ze South Ashburnham. Podle její výpovědi v hypnóze viděla při svém únosu v prostoru i další unesené lidi. Popsala, že viděla, jak z jakési unesené ženy vytahují dva plody. Do jednoho poté vbodali dlouhé jehly do hlavy a poté plod uložili do jakési nádrže, kde byl udržován při životě na jakýchsi přístrojích. Ovšem i jiní lidé z různých částí světa popisují, že při svém únosu zde tyto nádrže a přístroje viděli, mnohdy i celé řady těchto nádrží se stovkami lidských těl. Jen pro názornost uvedu ještě jeden z typických případů...

V prosinci 1977 byla v USA unesena paní Debbie Tomeyová z města Copley Woods. Tehdy jí bylo voperováno do dělohy něco neznámého. Krátce po této události se tato žena stala bezdůvodně těhotnou. Neuměla si to vysvětlit. Po několika měsících těhotenství však prožila další únos. Když se z něj probírala ve své posteli, zjistila, že její břicho už není naduté a dítě, které v něm nosila záhadně přes noc zmizelo z jejího těla. Gynekologové se nezmohli po posouzení celé záležitosti na nic více, než na politování této situace, neboť se s ničím podobným dosud neseťkali. Vyloučen byl samozřejmě i jakýkoliv druh samovolného potratu. Podle hypnózy probíhal třetí „únos“ přímo v jejím domě, kam jí přinesli v noci ukázat její dítě. Jak Debbie Tomeyová s hrůzou vypověděla, v rukou drželi malého ohavného vrásčitého tvora, tvrdili, že je to její dítě a usilovali o vzorky mateřského mléka.

Podobných případů, kdy byli lidé uneseni a poté muži připravováni o sperma, aby se záhy upravené nebo jiné implantovalo uneseným ženám nebo se oplodnily po úpravách pouze vajíčka odebrané těmto ženám, je velmi mnoho. A velmi šokující případy takovýchto tajných genetických experimentů na ženách pochází i z České republiky. Například v roce 1997 vzrušil případ paní Magdaleny S. z Prahy, která zcela bez příčiny otěhotněla a pod ultrazvukovým vyšetřením lékaři dlouhou dobu nemohli rozluštit, cože je to za plod v jejím těle. Vše vyvrcholilo předčasným porodem mrtvého těla geneticky zohaveného lidského tvora nemajícího žádnou genovou vazbu s rodičkou. Celý případ tehdy šokoval lékařskou komunitu a sám ošetřující lékař paní Magdaleny S. prohlásil, že kdyby měl na veřejnosti říci pravdu o tom, co si myslí, že to je, zřejmě by přišel o svůj titul. Celým případem se tehdy zabývala i naše televize. Na základě případů z celého světa se zdá, že ženy jsou zneužívány jako dočasné nosiče budoucího plodu pro zabezpečení jeho nejdůležitějších životních funkcí a poté jsou tyto plody záměrně odebírány přímo z těl matek. Tyto případy jsou registrovány stále více a více a vždy mají zpravidla, až na drobnosti, stejný průběh, a to jsou -li z USA, Ruska nebo Afriky.

Když začaly pukát informační bariéry a začalo se hlásit stále více obětí, které žádaly vysvětlení, začali se osmělovat i svědomití aktéři těchto únosů /např. bezp. důstojník Castello, jehož jsme zmiňovali, a který dobrovolně opustil základnu a odhalil i s mnohými dokumenty a důkazy některá fakta/. Mám evidovány i svědectví obyčejného proškoleného pracovního personálu na těchto základnách, který měl tam pod zemí odvádět svoji specifickou práci bez dalšího zasvěcení, ale stali se tam svědky velmi závažných událostí. Přestože jsou vázání mlčenlivostí, nemohli se na to dále dívat a něco tak strašného dále tajit. Sami se pak ale stali oběťmi sledování a perzekucí za své výpovědi. Například 19. února 1989 vystoupil v přímém přenosu v americkém rozhlasu v Las Vegas muž, elektrikář najatý do podzemní základny v Mercury ve státě Nevada jako dělník. S utajením identity přiznal, že pracoval v hloubce 900 metrů spolu s dalšími dělníky na elektroinstalaci pod firmou Reynolds Electronics, ale jejich výplatu jim vyplácel zcela jiný, jim utajený subjekt. Vše se zdálo být jako výnosná a běžná práce, než v určitém prostoru převzala velení nad dělníky vojenská policie. Ta začala postupně dělníky uzamykat do vymezených pracovních sektorů a vyhrožovat. Jak přiznal: „ Nevím co se děje, klidně si pracujeme a náhle vše nabralo jiný směr, vyhrožují nám....Před několika týdny jsme byli v jednom prostoru, kam jsme došli přes několik ocelových dveří směrem k jihu. Na té trase jsme montovali světla v místnostech, které vypadaly jako řídicí pracoviště. Náhle z výtahu vyběhli vojáci a vyhnali nás z toho místa do nějaké místnosti....Viděli jsme tam osoby s velkými hlavami a malými těly, kteří vešli do toho místa a za nimi lékaři v bílých zástěrách....Tak vystrašený jsem ještě v životě nebyl....Bojím se o svůj život, protože jsem viděl co se stalo... Naše vláda lže!....Máme tady pod zemí šest malých osob podobných člověku!“

Z mnoha svědectví, ať už vysokých činitelů nebo jen proškoleného personálu těchto tajných základen, ale i ze svědectví obětí, tedy unesených, mohu říci, že tyto únosy a s nimi spojené změny myšlení, chování a genetické pokusy, jsou reálného základu a je to patrně jedno z největších nacistických tajemství, přetrvávající v programech našich vlád dodnes.

Jestli třeba jen trochu pochybujete /což není nikdy na škodu/ ,pak se podívejte na vládní programy s kontrolou lidského DNA, na oficiální vládní genetické experimenty i pokusy s klonováním.

Když v červenci 1996 vědci ve Velké Británii poprvé oficiálně naklonovali živého savce, kterým byla ovce pojmenovaná Dolly, svět to silně vzrušilo. Psaly o tom noviny po celém světě a lidé protestovali, že je to hra s ohněm. Krátce poté některé vlády začaly podepisovat chartu, která odsuzuje případné budoucí klonování lidských bytostí. Natolik to vytvořilo paniku. Ale přátelé, existují důkazy o tom, že onen světoznámý pokus s klonováním ovce byla jen fraška. První zvířecí klony vlády vytvářely v přísně tajných projektech už v průběhu II. světové války. A onu chartu, kterou koncem 90. let začaly podepisovat státy světa proti klonování lidí, nezlobte se prosím, vypadá to jako vstřícný krok, ale je to jen maskovací náplast daleko horších projektů – již dávno probíhajícího klonování lidí a těch nejodpornějších genetických pokusů postnacistické éry. Ano, ta charta měla, jak se domnívám, pouze utišit veřejnost, že vše bude v pořádku, zatímco se už 50 let nazpět vytvářely v tajných laboratořích pokusy s lidskými klony.

Vždyť právě klonování byl stěžejní plán odporných genetických experimentů Adolfa Hitlera v koncentračních táborech. Fašistický doktor Mengele pracoval za II. světové války na přímý rozkaz Adolfa Hitlera na projektu klonování lidí. Skutečně k tomu zneužívaly vězně koncentračních táborů, nevyjímaje ženy a děti. Jen pro tento genetický výzkum zemřelo pod rukama fašistických lékařů přes 5 000 nevinných lidí, což je oficiální statistika. Odpornými genetickými pokusy /klonováním/ se pokoušel Hitler získat třeba i tisíce tělesně, rasově i mentálně identických jedinců, vytvořených podle jednoho vzoru daným vůdcem. Těmito genetickými pokusy, které jsou totálně obráceny proti Bohu a všem přírodním zákonům, se Hitler pokoušel stvořit nestvořitelné – dokonalé kopie lidí.

Projekt „PAPER CLIP“ byl velmi vstřícný k těmto nacistickým vědcům a vražedným lékařům a tvořili důležitou složku exulantů pro americkou vládu. A snad nevěříte tomu, že je vláda USA zaplatila a zajistila pro své služby jen proto, aby nezlobili? Vždyť jsme si již řekli, jaké uplatnění v nejvyšších funkcích tito nacisté dostali.

Světlem jde zamlžování. Nevěřte tomu, že ovečka Dolly byla prvním klonem na světě, to bylo pouze show pro tisk, jednoduše už dál nešlo tajit, že je tato technika nefunkční a tak se obětovala ovečka, aby svět věřil, že se to ví až nyní a výzkum ještě dál nezašel.

Jenže jak vyplývá z projektu „PAPER CLIP“ – klonování probíhá již od konce II. světové války a nejde pouze o klonování nižších živočichů, ale i lidí. Tyto utajené projekty z velké části potvrdila i německá televizní stanice ARD a to jen krátce po naklonování ovce Dolly. Lidstvo mělo protestovat zřejmě mnohem dříve.

Proč vlády provádí pokusy s DNA a klonováním? Chtějí snad vytvořit, stejně jako

se o to pokoušel Hitler, světovou rasu lidí s jedním jediným programovaným myšlením? Silné dělnické otrocké, ale zato slaboduché a podřizující se zástupy lidí? Nevím, ale jestliže dnes víme, kdo stojí za těmito projekty /nacisté/ – pak se nám musí svírat tváře... .

V Itálii se k těmto tématům postavili. Dne 21.dubna 1997 odvysílala italská televize dokument nazvaný – Záhady. Nikdo možná tehdy ještě netušil, jakou světovou pozornost to vyvolá. Dokument ukazoval výsledky tajných genetických pokusů, které americká armáda provádí na lidech. Byl zde odvysílán videozáznam, který na tajné základně Dulce odcizil její bývalý bezpečnostní důstojník Thomas Castello /už o něm byla řeč/. Thomas Castello, ale s ním i Derek Hennessy, který stejně jako Castello dokázal nezávisle a přitom detailně shodně popsat, co viděl v tajných laboratořích, jsou od jisté doby nezvěstní. Hovoří se o tom, že se jich vláda zbavila jako nepohodlných svědků. Italská televize, která promítala odcizený videozáznam, nechala diváky shlédnout, jak kamera snímá řady skleněných nádrží s uměle při životě udržovanými zárodky a částí těl podobných lidským. Komentář uváděl, že jde o výsledky klonování lidí, prováděného s podporou americké federální vlády. Videozáznam ukazoval i části tajné podzemní základny. Tento záznam byl odborně analyzován pomocí počítače, zda nejde o podvrh a zjištění bylo velmi znepokojivé – záběry jsou autentické. Na záběru byl dokonce identifikován i jeden známý vědec.

Když byl v tomto vysílaném dokumentu umožněn divákům živý vstup s odborníkem z New Yorku, Seanem Davidem Mortonem, který záběry komentoval, v okamžiku, kdy Morton začal prozrazovat, že obrazovka zachycuje skutečné lidské klony, moderátorka Foschiniová okamžitě Mortona přerušila a spojení s New Yorkem se náhle uprostřed řeči přerušilo. Hlas moderátorky překryl i Mortonova závěrečná slova. Nikdo tehdy asi neměl zájem na tom, aby diváci věděli více pravdy, než je zdrávo. Ale přestože nenechali Mortona domluvit, jeho slova byla zachycena alespoň na pásku v televizním studiu a podařilo se je rekonstruovat: „Náš informátor, který v laboratoři pracoval, nám řekl, že v oněch skleněných válcích přežíval jakýsi druh inteligentních bytostí.“

Později byl s Mortonem učiněn rozhovor s médii, kterým uvedl: „Hovořil jsem o lidských bytostech a jejich částech, což asi moderátorku i vědce značně překvapilo. Jsem si však jist tím, co říkám, protože film byl počítačově analyzován....nepochybně se jedná o autentický záznam. Nejen to, existuje také další záznam, celkem 17 minut záběrů jasně ukazujících těla zrozená křížením lidí....Posledně jmenovaný film ukazuje i vědce, kterého se nám podařilo identifikovat. Podle mého názoru se klonováním lidí zabývají /v USA/ dvě laboratoře, jedna se nachází v Dulce a druhá ve White Sands.“ Tolik slova Seana Davida Mortona.

Vzpomínáte si ještě na svědectví unesených, kteří viděli v laboratořích ty samé řady skleněných nádrží s lidskými těly? Svědectví z celého světa.... Co se týká přímo aspektu klonování, velmi mě zaujal případ únosu ze Španělska, o kterém si nyní řekneme.

Jednu neděli v květnu 1985 odjel v 8:00 ráno z domova v Barceloně 24 letý Xaver C. do Vallgorguina, což je asi 25 km od Barcelony. Přibližně po dvou hodinách přijel Xaver zpět do Barcelony. Velmi se divil, proč jeho tachometr ukazuje, že najel 300 km, když cesta tam i zpět měla jen 50 km. Když přišel domů, velmi se divil, proč jsou v neděli všude otevřené obchody. Pak ale zjistil neuvěřitelnou věc, bylo pondělí 18:00 hodin večer. Policie už po něm vyhlásila i pátrání. Xaver si nedokázal vysvětlit, jakto že se vrátil až druhý den večer, když podle něj přijel zpět hned za necelé dvě

hodiny. Časová ztráta, o které jsme si již říkali, byla u něj 34 hodin, ve kterých si nepamatuje nic, co by se s ním dělo. Slavný španělský psycholog a diplomovaný hypnotizér, profesor Francisco de Asis Rovatti, tehdy Xavera zhypnotizoval, aby zjistil, co se s ním v tento ztracený čas dělo. Další děj je prakticky shodný s tisíci únosy lidí po celém světě. Ale něčím snad překvapivějším. Totiž poté, co byl Xaver přinucen zastavit automobil, byl omámen a pamatuje si až, že ho někdo táhl proti jeho vůli někam do podzemí, kde na něm byly lékařsky testovány různé věci. Vložili mu též do ramene mikročip. Poté mu odebrali vzorky kůže a vlasů /skutečně, když se vrátil k rodině, všichni se divili, proč nemá vlasy a na levé ruce má stopy po trojúhelníkových vpichách o straně 3 centimetry/. Xaver též viděl, jak před ním experimentují s jakousi tekutinou. Xaver se stal svědkem diskuse přítomných, kteří ho chtěli naklonovat, popřípadě již dokončit dříve učiněnou genetickou operaci. A skutečně, vzorky, které mu odebrali, svědčí o mnohém. Jak Xaver dále uvedl v hypnóze, zaslechl od personálu, že jeho vytvořený klon bude sice vypadat jako on, ale bude mít úplně jiné myšlení /zřejmě dle připraveného vzorce chování/. Šok však Xaver zažil, když se krátce poté objevil v místnosti člověk, který mu byl k nerozeznání podobný, vlastně to byl úplně identický dvojník. Zřejmě tedy nešlo o žádnou počáteční operaci, ale dlouhodobější věc. Poté byl Xaver naprogramován, aby si nic nepamatoval a vsazen zpět do nastartovaného auta na odlehlé silnici. Tam se Xaver probral s pocitem, že jeho auto má asi poruchu, protože zastavilo. Ale protože motor běžel, rozjel se trochu zmatený zpět domů.

Xaver si nepovšimnul ničeho divného, až překvapivé reakce rodiny, policejního pátrání, že je 34 hodin nezvěstný a jeho oškubané vlasy a podivné trojúhelníkové jizvy s chybějící kůží na levé ruce, jakož i nesrovnalosti v najetých kilometrech, to vše dávalo tušit něco mnohem závažnějšího. Díky hypnóze profesora Rovattiho však zjistil, co se s ním skutečně dělo a zjistil také, že tento únos nebyl zdaleka prvním. Ale pak se dostavil nečekaně i důkaz ze všech nejhroznější. Několik dní po únosu mu jeho známý pověděl, že ho viděl na ulici Avenida Margues del Duero v Barceloně, na které však Xaver nebyl už dlouhá léta. Když se jindy po dlouhé době vydal ke svým příbuzným, když ho viděli, velmi udiveně se zeptali: „Co,...ty jsi tady zase? Přece jsi odešel s tím, že jíst nebudeš...“ 16. listopadu 1985 byl viděn nevysvětlitelně v barcelonské Pasco de Colon. Během krátké doby musel Xaver být svědkem toho, jak jeho dvojník od chvíle jeho posledního únosu prochází tímto městem. Dokonce ho nafilmovala několikrát i průmyslová kamera v době, kdy byl Xaver prokazatelně úplně jinde. Koncem roku 1985 byl Xaverův klon viděn naposledy.

Ale takových případů je mnohem více. Jsou evidovány na různých místech světa. K čemu slouží klony unesených? Oběti mohou být uneseny jako ideologicky nevhodní a jejich klony mají nepozorovaně nahradit jejich přítomnost ve společnosti s novým myšlením? Nebo mají svým chováním diskreditovat svého originálního původce nebo dokonce páchat v jeho jménu trestnou činnost, aby byl poté onen nevinný uvězněn? Nebo se svým původcem nemají už nic společného a jednoduše plní příkazy a hrají dle naprogramované úlohy? Nevím a jistě může být těch možností více. Snad by bylo dobré podívat se do zákulisí těchto projektů, kde se manipuluje s lidskou DNA.

Vraťme se tedy zpět k myšlence -lidé provládní a ti odsouzení. K myšlence, v níž hraje důležitou úlohu i čistá rasa a jednotné lidské myšlení. Vlády světa se úpěnlivě drží výzkumu lidských genetických vzorců a v tajnosti vytváří projekt té největší diskriminace a rasismu všech dob.

Každý člověk na světě má své zcela identické DNA, které nemá nikdo jiný. Z DNA každého člověka lze však vyčíst mnoho společných aspektů. Na základě genového výzkumu lidského DNA může dnes věda bezpečně zjistit Vaše dědičné nemoci, ná-

klonnost k různým životním stylům, zvykům, ale i sklony k duševním chorobám nebo k násilí. Kdo bude mít Vaše vzorky, může si přečíst Vaše DNA. K tomu přitom postačí nepatrný kus Vaší kůže, vlasu, krve, moči nebo slin, lze je zjistit dokonce i z předmětů, kterých jste se dotýkali.

DNA člověka lze zjistit ve chvíli, kdy přijdete na svět, ale i mnohem dříve. Jak se zachovají rodiče? Nebudou své děti utrácet při potratch, zjistí -li, že mohou být postiženy nějakou nemocí? Co udělají naši zaměstnavatelé? Nevyhodí nás z práce jako člověka se sklony k marodění nebo pomalejšímu uvažování, byť se nic z toho neprojevuje? A co pojišťovny? Budou nás vůbec chtít pojistit? Nebudeme pro ně předem jasně prodělečnými lidmi s genetickými sklony být nemocní? Nepřestanou v dnešní době byznysu pojišťovny uzavírat pojistky geneticky nevyhovujícím a neperpektivním lidem? A co lékaři? Nepřestanou léčit občany, jejichž DNA vykazuje přílišnou medicínskou náročnost? A v poslední řadě, co některé rádo by demokratické vlády? Nezřeknou se v právech svých občanů? Nebudou občany škatulkovat do rasových a dalších tříd podle jejich genetických předpokladů? Můžeme se jen modlit, aby se situace nevyhrotila natolik, že se přiblížíme nacistickému Německu, kde se nevhodní lidé vládou zavírali do koncentračních táborů a masově zabíjeli pro své genetické, rasové i ideologické přesvědčení.

Obávám se, že se blíží doba, kdy totalitní kádrové posudky občanů nahradí záznamy našeho klíčového úseku DNA na disku. Kdo koho a proč oceňuje? Jakým právem a co učiní společnost s geneticky nevyhovujícími občany? Neblížíme se náhodou k té nejnespravedlivější a nejrasističtější společnosti, která přesahuje meze nacistických výzkumů? Jedno je jisté, vlády se nepoučily oběti koncentračních táborů a bez sebemenší piety pokračují dál v boji za „určitou“ společnost. Genetické pokusy jsou v plném proudu.

Již dnes existují ve světě stovky případů, kdy uchazeči o zaměstnání nebyli přijati jen kvůli svému genetickému testu. Můžeme si uvést pár případů. V roce 1996 si chtěl muž z americké Kalifornie uzavřít pojistku pro své dva syny. Pojišťovna si zjistila, že jejich matka zemřela na genetickou srdeční vadu a odmítla chlapcům poskytnout krytí léčebných výdajů. Tím je odsoudila pouze na základě genů. Jiný případ se týká britské ženy, která byla těhotná. Nemocnice na ní stále naléhala, aby podstoupila test DNA, což razantně odmítala a požadovala o zdokumentování tohoto jejího požadavku. Když se však o pár týdnů později vrátila do nemocnice, přesto všechno jí ukázaly výsledky. Tehdy vyšlo najevo, že všechny ženy ve Velké Británii jsou bez svolení a v tajnosti geneticky testovány na různé choroby. Na základě těchto odpuzujících zjištění mám právo se domnívat, že tento tajný a neetický postup slouží k tomu, aby se zjistily ve Velké Británii potenciálně nevhodné děti a matkám bylo doporučováno pod různými záminkami dítě uměle potratit. A tato teorie je pouze odrazem skutečných praktik z jiných států, o kterých si ještě řekneme.

V USA, ale i po celém světě jsou budovány z vládních peněz obrovské databanky DNA. Každý člověk na světě má mít v konečné fázi uloženo svoje DNA v národním identifikačním centru. Má být totálně pod kontrolou a může být tak kdykoliv diskriminován nebo vydírán za to, co neudělal, jen za to, co udělat může podle svého genového předpokladu. Od údajného sklonu k alkoholu, násilí či duševním nebo sexuálním poruchám, aniž by se však cokoli z toho jakkoliv projevilo. Tyto světové databanky sbírají naše DNA za našimi zády. Proč to státy tají? Proč nepřiznají, proč potřebují naše DNA? Museli by se přiznat i ke svým letitým genetickým pokusům a únosům lidí 50 let nazpět? Proč chtějí mít každou lidskou bytost geneticky podchytenou? Není to ta nejdokonalejší varianta nacistických genetických mapování společnosti za účelem nelítostného vyhlazení nevyhovujících? Není to snad snaha o

novou rasu světových lidí jednotného chování i myšlení?

Vlády mají naprosto snadný přístup k naší DNA. Každý z nás se účastní povinných preventivních lékařských prohlídek a komu z nás ještě nikdy nebyla brána krev? Ať už krev nebo různé druhy výtěrů, to vše je laboratorně zkoumáno, ale obyčejný člověk nemá ani v nejmenším tušení, kudy všude vzorek jeho těla a DNA putuje a k jakým účelům slouží.

V některých státech se to dodnes tají z obav před panikou veřejnosti, jiné státy, jako USA už přiznávají, že veškeré vzorky jsou používány pro vládní registry DNA jednotlivých občanů.

Ještě v roce 1991 prohlásil v americkém Kongresu James Watson, držitel Nobelovy ceny za výzkum DNA: „Myšlenka, že bude existovat ohromná databanka genetické informace na miliony lidí, je odpuzující.“

Ale ani slova tohoto nejkompetentnějšího muže před Kongresem nic nez mohly. Již v roce 1994 vyšly najevo první podstatné důkazy o vládních databankách DNA v USA obsahující miliony vzorků, mnohdy získaných bez informování pacientů. Tento rok ale nebyl magickým, zjistilo se, že s DNA vláda USA manipulovala už v 50. letech.

Od 60. let je všem novorozencům v USA odebírána krev jako součást povinných vládních programů – údajně proti dětským chorobám. Od roku 1991 buduje federální policie FBI v USA národní katalog vzorků DNA svých občanů, přestože se nikdy ničím neprovinili. Od června 1992 jsou v USA od každého brance i vojáka odebírány vzorky krve a slin. A největší šok na závěr – vláda USA založila v roce 1991 národní síť databází DNA, známou jako CODIS /Combined DNA Identification System/. Vzorky lidského DNA se stávají v USA dokonce už i součástí identifikačních karet a občanských průkazů /biometrické generace/. Když Vás policie zastaví kvůli dopravnímu přestupku nebo prostě jen tak ze šikany, okamžitě o Vás ví více, než nacisté legitimující za války v ulicích měst Židy. Cožpak vlády neznají hranice, za kterými začíná prachsporná totalita?

Kromě Národních identifikačních center vlády USA, o kterých byla řeč v souvislosti s nelegálním shromažďováním osobních údajů o občanech, existují specifické databáze DNA spojené od roku 1991 národní sítí databází DNA /CODIS/.

Organizace pro ochranu lidských práv po celém světě bijí na poplach před podobnými snahami. Jenže světový byznys je mocnější než svědomí. Přesto ochránci lidských práv a svědomitá část vědců a politiků dokazují, že celé tyto vládní snahy kolem výzkumu lidského DNA velmi smrdí. V červenci 1997 provedl britský Kongres odborových organizací /TUC/ kroky, aby dostal otázku genetického slídění na pořad politického jednání vlády. Britské odbory totiž zaznamenaly mnoho případů, kdy bylo lidem odepřeno zaměstnání jen kvůli svému DNA. Profesor George Annas z Bostonské univerzity vyzval vládu Velké Británie, aby zastavila tuto diskriminaci. Jenže ani Ministerstvo vnitra, ani vládní Komise pro rovné příležitosti, ani Oddělení pro zaměstnanost, nedokázalo poskytnout ani pouhé oficiální prohlášení. Když bylo však Oddělení pro zaměstnanost britské vlády dotázáno, zda jsou lidé zákonem chráněni před genetickým prověřováním ze strany zaměstnavatele, úředník tohoto resortu přiznal: „Pravděpodobně ne. Nejsem si vědom, že by stát v této věci něco dělal. Nejsem si vědom, že se vůbec něco dělá.“

Naopak týmy vědců na celém světě za vládní peníze pracují na nejmasovějším projektu, který dávno zastínil i kosmický výzkum. Tento celosvětový projekt na výzkum DNA se jmenuje „Humane Genome Project“ /HGP, též známý jako H.U.G.O./ . V USA bylo vládou na tento projekt schváleno v roce 1987 celých 4,5 milionů dolarů. V září 1987 nařídil ministr energetiky založení výzkumných center pro lidský genom u tří národních laboratoří. Je ale velmi překvapivé, ve kterých laboratořích se měly geny zkoumat. Byly to totiž laboratoře pro výzkum zbraní v Los Alamos, v Livermore a v laboratoři Lawrence – Berkley.

Americká vláda je ta poslední, která může hitlerovskému Německu vyčítat rasistické vyhlazování Židů, Rómů a dalších rasově odlišných občanů. USA, které samy od 18. století vyhladily své původní indiánské obyvatelstvo a zavleklo a zotročilo obyvatelstvo černošské, má tyto praktiky vžitě. Po II. světové válce a projektu „PAPER CLIP“ začalo USA uplatňovat tzv. „vědecký rasismus“.

Jen připomenu, že ještě po válce v roce 1945 byla v 17. státech USA segregace veřejných míst od černošského obyvatelstva a ve 14. státech nesměli černošští obyvatelé používat ani autobusovou dopravu. Ve 21 státech byly navíc oddělené školy pro bílé a černé obyvatele. Černoši měli též zákaz volebního práva. Až v roce 1952 bylo vydáno vládní nařízení proti diskriminaci, ale až teprve roku 1964, takřka 20 let po válce, přijal Kongres teprve zákon o jejich občanských právech. Přesto vše je dodnes v USA uplatňován tzv. „vědecký rasismus“ na základě lidského DNA, IQ testů nebo barvy pleti. Pojdme si o tom něco říci....

Snad nic neohrožuje zdraví ohromných řad afrických Američanů více, než činnost vládních středisek Společnosti mentálního zdraví, které vznikly v roce 1963. Tato střediska a jejich programy byly původně ustanoveny Národním institutem duševního zdraví /NIMH/ a jejich činnost byla dotována Agenturou pro psychiatrický a psychologický výzkum. Zakladatelem a ředitelem NIMH byl Dr. Robert Felix, tedy stejný člověk, který byl zapleten do fondu založeném vládní CIA a který dělal pokusy s drogou LSD na afrických Američanech v Kentucky.

V průběhu let Národní institut duševního zdraví /NIMH/ založil mnoho zhoubných programů na potlačování afrických Američanů. Společnost mentálního zdraví, která prováděla masové populační pokusy s drogami, zaznamenala velký přísun černošských obyvatel jako testovacího materiálu, což se vysvětlovalo jejich sociálními důvody. A tak se chudí černošští obyvatelé hrnuli za skromné peníze do těchto pokusů, kde si mysleli, že na nich testují léky. Když však lékařské studie od roku 1960

prokázaly, že tyto psychiatrické drogy vytváří násilné a agresivní chování, vznikla z toho značná aféra, ale především populační problém. Vláda USA se totiž již dříve na všech úrovních připojila k tomuto programu. Statistiky ukazují, že trestná činnost drogově testovaných osob se zvýšila až dvojnásobně. Americká vláda tehdy začala obviňovat černošské obyvatelstvo ze zločinnosti, problémů s drogami a počtem sebevražd. Ta samá vláda, která černošské obyvatelstvo ještě pár let předtím zdrogovala, nyní obvinila tuto komunitu ze vzniku celého společenského problému. Ale šla ještě dál, ve svém rasismu jim začala opět upírat jejich práva na vzdělání, práci, přirozenou inteligenci a odsouvala je na okraj společnosti a nejlépe ještě dál, do věznic a ústavů.

Psychiatr Louis Jolyon West, bývalý ředitel Neuropsychologického institutu /NPI/ kalifornské univerzity v Los Angeles, navrhl v roce 1973 založení Střediska pro studium a snížení násilí. Byl to tentýž West, který roku 1960 navrhoval provádět u určitých černochoů mozkovou lobotomii a vykleštění. West r. 1973 navrhl studii, do níž spadaly také ženy, děti a vězňové, taktéž i defektní nebo opožděné děti. Příklady Westových „léčebných“ metod zahrnovalo zasazení elektronického sledování /mikročip/ nebo navádění na cíl do mozku. Naštěstí byl tento projekt NPI roku 1974 zrušen po celostátních protestech vyvolaných Občanskou komisí za lidská práva, která v tom viděla obnovení fašismu a pokusy o genocidu. Po protestech byla zrušena i státní podpora těchto projektů, ale vznikaly desítky jiných.

V roce 1983 dostalo lékařské středisko Duke univerzity v Severní Karolíně takřka třičtvrtě milionu dolarů na zkoumání agresivního chování vzorku dětí afrických Američanů. Národní institut duševního zdraví se v letech 1992 – 1993 pokusil založit „Národní iniciativu proti násilí“. Tuto měli psychiatři využívat, aby určili přes biologické znaky a DNA, u kterých dětí by se pravděpodobně mohlo vyvinout zločinné chování. Cílem bylo především černošské a hispánské obyvatelstvo. NIMH mělo v úmyslu potlačovat násilnické chování manipulací s chemickými a genetickými kódy a namícháním individuálního léku k potlačování agresivního chování. Jednalo se vlastně o genetické manipulace s lidmi, agresivita a její údajná léčba, to byl pouze záměr pro získání podvodné podpory veřejnosti pro tyto pokusy. Vše na úkor černošských obyvatel. Tento plán musela zastavit až protestující veřejnost, Federální komise pro zastavení násilí, ochránci lidských práv a Dr. Seth Farber, ředitel sdružení „Hnutí proti násilné psychiatrii“ který k tomu poznamenal, že tito psychiatři chtějí stejně jako nacisté jednat s africkou mládeží jako s obětním beránkem, vehnat ji do závislosti na drogách a vzít poté práva jejich rodičům.

Podívejme se na americké věznice. Přestože černoši tvoří v USA pouze cca. 12 procent celkové populace, vinou vládních programů /a zvláště těch ozdravných/ tvoří černoši v amerických věznicích drtivou většinu populace. Otázka viny a nevinu není vládě zřejmě vlastní, důležité je pro ni zbavit se občanů, jejichž genetické předpoklady je automaticky odsuzují. Už šestiletým černošským dětem se ve školních posudcích přisuzuje automaticky potenciální agresivita a sklon k násilnosti. Mnohým je bezdůvodně nařizováno učitelé i psychiatrické léčení. Celkové černošské populaci je diagnostikována schizofrenie až 15 krát častěji než bělochům. Například ve státě Tennessee, kde je 16 procent černochoů, skoro polovina z nich obdržela od úřadů jako prvotní diagnózu schizofrenii. Černošské děti nejsou rovnoprávné na základních školách ani při zkouškách na vyšší školy a na vysoké se dostávají v minimálním poměru, přestože není větších vědomostních rozdílů mezi nimi a ostatními. V roce 1974 mělo jen 8 procent černochoů vysokoškolské vzdělání, zatímco u bílých činilo 21 procent. Od roku 1973 přijali velcí zaměstnavatelé černochoy do úřednických nebo vedoucích funkcí jen v rozsahu 2,7 procenta, na odborné pak 3,2 procenta, zato jako dělníky 20,6 procent a sluhy 23,9 procent. Přestože se v celkovém měřítku černošští i bělošští obyvatelé USA stávají obětí násilností ve stejné míře, 82 procent popra-

vených od roku 1977 bylo odsouzeno za vraždu bílé pleti. Přestože černoši tvoří jen cca 12 procent celkové populace USA, tvoří téměř 42 procent lidí odsouzených k smrti. Právní systém, který je soudil a odsuzoval, je ve své drtivé většině bílý.

Ale tento problém je celosvětový a hovoříme zde o vládních přístupech k rasismu a boji za čistou rasu. Mohl bych uvést stovky států plné rasismu a genocidy, jsou zejména v Africe a rozvojových zemích, ale to je věcí známou, ví o tom všichni. Nikdo s tím nic nedělá a když už, tak se tomu jen pomůže jako ve Rwandě, kde vláda povinně vnutila všem identifikační karty k ještě masovější vzájemné likvidaci. Ale co státy, které se nazývají vyspělé a demokratické, jako USA a další? Jsou vyspělé i mentálně nebo pouze prosazují vyspělejší metody likvidace? Co třeba taková Austrálie, jeden z nejvyspělejších a donedávna, zdálo se, i poklidná demokratická velmoc. Pojdme se na ni podívat otevřenýma očima.

Až do roku 1970 odebíraly australské úřady černošské domorodé děti jejich rodinám k násilné převýchově do státních ústavů. Jenže nešlo o převýchovu, australská vláda je týrala hůře jako dobytek a ty z nich, které byly přinuceny pracovat v bílých rodinách jako otroci, mohly stále ještě mluvit o „štěstí“ oproti ostatním dětem, které zůstaly za zdmi koncentračních ústavů australské vlády. Celkem bylo takto „převychováno“ kolem 100 000 dětí tmavé pleti. Následující fakta jsou oficiálními svědectvími vyšetřování těchto zločinů.... Desetitisíce dětí bylo vládou uneseno od svých rodin do státních ústavů. Místo státní převýchovy byly tyto děti, zejména dívky, znásilňovány a týrány a musely pracovat celé dny na farmách jako otroci. Pravidelně a bezdůvodně byly bity a bičovány, když byly předtím mnohdy nahé přivázány k židlím. Chlapci byli zpravidla zneužíváni pro lékařské experimenty. Denně jim byly píchnuty, jako všem ostatním dětem, injekce s neznámým obsahem, po kterých ztráceli rovnováhu a byli jako pomatení. Většina dětí se stala po těchto vládních experimentech doslova fyzickými a psychickými mrzáky. V Austrálii existovalo několik těchto sběrných /koncentračních/ táborů pro tyto děti tmavé pleti. Například v Cotamundře, Darwinu, Palm Island a nejstrašnější tábor byl v Severním Queenslandu. Jen během dvou let zde na lékařské experimenty a brutální přístup zemřelo přes sto dětí. Děti byly totálně izolované, nesměly mluvit svým rodným jazykem, denně byly surově bity v rámci preventivní „výchovy“ a většina z nich už nikdy neměla spatřit své rodiny. Děti žily v příšerných podmínkách, plesnivě jídlo, vši a nemoci nebyly ničím vyjmečným. Vychovatelé jim pravidelně do úst ládovali nesnesitelně silná projímadla, aby prý zabili případné cizopasníky v těle. Všechny děti byly ostříhány dohola, nesměly slavit narozeniny, svátky, nedostalo se jim vzdělání a musely pracovat jako otroci na venkovských farmách bez nároku na odměnu. V Západním Queenslandu byly dokonce děti používány jako boxovací pytle pro policisty, ale i jen pro zábavu. Mnohé byly přitom ubity k smrti. A to vše není vzpomínka na nacistické koncentrační tábory, ale praktiky ústavní výchovy australské vlády praktikované ještě v 70. letech.

Celá aféra se provalila teprve v roce 1997, kdy Australská komise za lidská práva obvinila australskou vládu z genocidy a vyzvala k odškodnění všech obětí /cca. 100 000 obětí/. Australská vláda se okamžitě snažila přinutit Federální soud, aby všechny tyto případy navždy uzavřel a zatajila se tak pravda o těchto táborech a praktikách v nich. Ale Federální soud to odmítl a začal vše vyšetřovat. Tisíce žalob zahrnuje soudy, odškodnění přitom po vládě žádá dnes už jen asi 700 lidí. Australská vláda pod tlakem veřejnosti a výsledků šetření Federálního soudu přiznala, že tyto události jsou tou nejstrašnější kapitolou národní historie.

Jenže tento poválečný rasismus se projevuje ve všech aspektech nelidskostí. Nevyhnulo se mu ani téma sterilizace žen. Vládou vynucované potraty dětí, násilné zne-

plodňování žen /sterilizace/ nebo kastrace mužů, vždy určité rasy nebo komunity, to je stínem těchto praktik. Zdálo se, že tyto zvířecí praktiky budou první, co po koncentračních táborech svět zavrhnou. Naopak, stalo se to jedním z prvních plánů za čistou rasu.

Již od počátku 60. let používaly USA vydírání a ekonomického nátlaku na africké země, aby je přinutily užívat antikoncepční prostředky a prosazovaly sterilizace plodných žen a umělé potraty u žen gravidních. Vše z důvodu růstu černošského obyvatelstva. Tehdy to mohla vláda ospravedlňovat hladomorem v Africe, přestože humanitární pomoc zastíralo spíše vydírání, kdy OSN vyhrožovala zastavením hospodářské a kulturní pomoci, pokud občané neuposlechnou. Řekněme, že to byl a je spíše světový omyl, než -li rasistický záměr. Ale pak jsou tady další, velmi odpudivé vládní snahy...

Nikdo se netají tím, že právě v boji za čistou rasu byly prováděny po celém světě vládami násilné sterilizace žen. Dávejte dobrý pozor ! V letech 1935 – 1976 bylo ve Švédsku násilně sterilizováno 60.000 zdravých žen, zcela bezdůvodně, pouze pro fašistickou ideu zachování severské rasy. Od 30. let do 70. let bylo v USA provedeno, snad shodou náhod, taktéž 60 000 sterilizací žen. Této násilné vládní sterilizaci se museli podrobit tisíce černošských, hispánských žen, ale i tisíce mladých mužů a žen bílé pleti, žijících v ústavech pro invalidy nebo mentálně zaostalé. Sterilizace byla často podmínkou jejich propuštění. Vláda likvidovala životy rasově a mentálně nevhovujícím, ale i tělesně postiženým, stejně jako nacisté.

Stát Portoriko, který je součástí USA s černošským a hispánským obyvatelstvem a který je znám tím, že tam na lidech vládá USA testuje jako na dobytku různé preparáty, je znám i hromadnými sterilizacemi. Do roku 1968 bylo v tomto státě doslova genocidně sterilizováno 35,3 procenta žen ve věku 20 – 49 let. Je to doslova vybíjení národa. USA zde testovala i skryté způsoby sterilizace. Podávala místním občanům Thalidomid, který poškozoval plod a děti umíraly v těle matek nebo se rodily zmrzačené či života neschopné. Tato vražedná praktika s Thalidomidem byla v letech 1959 – 1962 testována i v Německu, Anglii a dalších zemích Evropy, kde má na svědomí několik tisíc dětí. V USA jsou sterilizovány i indiánské ženy, aniž by byly nemocné a dokonce i bez jejich souhlasu či třeba jen informování. Jen v letech 1973 – 1976 bylo ze čtyř z dvanácti indiánských oblastí hlášeno 3 400 takových sterilizací. Násilně vládou sterilizována je dnes asi každá 7. indiánská žena. Co je ale strašné, tyto sterilizace podporuje ve světě i OSN, sáhlo se k nim nejen v Africe, ale např. i v Indii, kde se musely ženy povinně podrobit svému zneplodnění /sterilizaci/. Každá žena přeci má právo mít dítě, ať už má jakoukoliv barvu pleti, národnost nebo geneticky vžitý životní styl. Z těchto genocidních vládních snah se chce člověku vyloženě zvracet.

V říjnu 1978 vyšlo najevo, že americká federální policie FBI záměrně poskytovala členům rasistické a teroristické organizace Ku – Klux – Klan informace o černošských bojovnících za lidská práva. Tato světoznámá a největší americká rasistická organizace pak s podporou vládní FBI prováděla protičernošský teror. Hned o měsíc později, v listopadu 1978 byl kvůli těmto incidentům vyslýchán ředitel FBI Luis Gray. Ten přiznal, že vedení FBI nechalo krátce po provalení aféry zničit přes 1 500 svazků tajných dokumentů, které FBI usvědčovaly z genocidy.

Přátelé, možná si říkáte, proč hovořím o světovém rasismu. Většina z Vás, co nyní čte tuto knihu, je bílých a snad je tolik nezajímá, co se děje ve světě občanům, kteří se narodili s jinou barvou pleti. Možná nás to nezajímá čistě ze vzdálenosti problé-

mu, možná z trošky vžitého rasismu a předsudků v nás? Jenže rasismus může být likvidací jakékoliv rasy, především ale člověka. Týká se to nás všech. Ne ani tak proto, že se nám zde světovláda snaží násilně vytvořit jednotnou rasu zotročených a labilních lidí, ale proto, že celý tento proces je namířen proti lidem jako celku. Skvěle to charakterizoval protestantský kněz Martin Niemoeller, který byl roku 1938 poslán fašisty do koncentračního tábora Dachau. Ten napsal:

„Nacisté v Německu přišli nejprve pro komunisty, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl komunistka. Pak přišli pro Židy, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl Žid. Pak přišli pro odboráře, ale já jsem se neozval, protože jsem nebyl odborář. Přišli pro katolíky, ale já jsem se neozval, protože jsem byl protestant. Nakonec přišli pro mě, ale nezbyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat.“

Přátelé, bijeme -li se za právo kteréhokoliv člověka, bijeme se i za právo naše a právo nás všech. Jsme všichni lidé jednoho chystaného nepříjemného osudu.

Ale vraťme se zpět ke sterilizacím. Praxe ve světě ukazuje, že tyto státní povinné sterilizace plní dvojí úlohu. Jedna, jak jsme si uvedli, má eliminovat ve světě rasově, tělesně, mentálně nebo geneticky nevyhovující jedince. Druhá úloha, která tomu předchází, je zcela evidentní snaha násilného snížení počtu obyvatel na Zemi.

Ano, není to žádným tajemstvím. OSN a vlády světa začínají pod hrozbami přelidnění přistupovat k velmi razantním praktikám. Ať už k masovým sterilizacím, antikoncepční propagandě nebo podpoře umělého přerušování těhotenství. I kdybychom chtěli věřit dobrému úmyslu, který je pouze naplňován trochu nelidskými prostředky, pak je tu ale stále jeden veliký otazník. Proč se všechny tyto eliminační praktiky týkají lidí tmavé pleti? Ať už v Africe, Asii nebo u menšin ve všech státech světa. Ano, v Africe je hladomor /také víme kdo ho ve skutečnosti způsobil/, ale to je jen zlomek obětí vládních programů, nelze se na něj vymlouvat. Hladovým by se mělo dát jíst, ne je zabíjet. Je snad hlad zločin? OSN a vyspělé státy světa si doslova začaly přivlastňovat právo na rozhodování o světové populaci a životě či nenarození každého nového člověka. Hrozba z přelidnění a vyčerpání zdrojů se stala falešným a řízeným strašákem, kterého tajná vláda využívá jako propagandy, aby přesvědčila svět, že jen světová vláda dokáže „spravedlivě“ rozdělovat potraviny a zdroje, jakož i práci a hmotné zajištění všem stejně. O této „spravedlnosti“ je vlastně celá tato kniha.

Celkově lze tyto fanatické snahy o snížení obyvatelstva charakterizovat těmito vládními praktikami – výroba a šíření drog /o tom jsme si již řekli/, farmaceutické a chemické látky podávané občanům /může sem patřit i fluorizace pitné vody a další přidávané látky/, vyvolávání umělé kriminality /o které si teprve řekneme/, sterilizace, umělá potratovost, antikoncepční programy /ne vždy špatné/ a čím dál masovější euthanásie. Euthanásie je vlastně dobrovolná smrt pacientů, kteří pro své zdravotní problémy souhlasí s tím, aby je stát skrze lékaře usmrtil. Tento kontroverzní postup je uzákoněn po celém světě, v roce 1996 ho ministr spravedlnosti /!!!/ navrhl i v České republice. Ale jde skutečně o humanitární krok? Zdá se, že se vymyká kontrole. Vzpomeňme na případ amerického lékaře, který euthanásií nelegálně pozabíjel asi stovku pacientů, za což stanul před soudem a byla z toho světová senzace. Nikdo nezaručí, že pacient s euthanásií skutečně souhlasil a zda pro to nebyl spíše přímo vybrán na základě ideologického posudku a zmanipulované diagnózy. V Holandsku už se „díky“ zákonu o euthanásii mohou legálně zabíjet děti od 12. let, a to dokonce v některých případech i přes odpor rodičů. Jakoby si snad stát určoval, které občany pozabíjí a které nechá žít?!? Zahráváme si s ohněm. V nacistickém Německu stačilo 6 let od doby, kdy se schválily genetické manipulace a

euthanasie k zahájení provozu vyhlazovacích táborů. Cestou nejmenšího odporu lze snadno a rychle postupovat od nechtěných nenarozených, přes společnost zatěžující staré a nemocné, až k jakkoliv jinak nepohodlným, či společensky „neúnosným“ a „nepotřebným“.

Ale jedna snaha o snížení světové populace nebyla dosud zmíněna. Její závažnost a míra, kterou je naplňována, jakož i etické normy, to vše ji řadí mezi největší skandály všech dob. Jedná se o umělé vládní vytváření a šíření nemocí, infekcí a mikroorganismů, včetně smrtelných a spolehlivých virů, kam, jak si dokážeme, patří i HIV a AIDS. Téma nemocí AIDS ve světě, jeho náhlý a závratný vzrůst a stoprocentní smrtelná účinnost, to je téma, o kterém si nyní řekneme i to, co v učebnicích lékařských fakult rozhodně nenajdete.

AIDS – nejstrašnější nemoc všech dob, zabíjí spolehlivě a nelze léčit. Nikdo nepřežil více jak 12 let. AIDS svými oběťmi překonal i mor, který ve středověku doslova během dvou let 1348 – 1350 vyhladil třetinu obyvatel Evropy.

Dlouho se tato nemoc tajila, když však začaly být syndromy této nemoci hlášeny v masovém měřítku, virus HIV a nemoc AIDS byl vládními vědci označen za epidemii vzniklou přenosem opic na člověka v Africe, kde se poté rozšířila mezi černošské obyvatelstvo, které mělo tuto nemoc přenést do USA a dalších států světa. Tyto oficiální propagandistické vládní verze jsou však nejen rasistické, ale i lživé. Mají pošpinit africké občany a učinit z nich obětní beránky jednoho z největších zločinů všech dob. Nemoc AIDS totiž, jak bylo mnohokrát odborně vědecky i oficiálně politicky dokázáno, byla ve skutečnosti vyvinuta v amerických vládních laboratořích k jedinému úmyslu, okamžitě snížit počet obyvatel na Zemi. To, co nyní možná vyznívá jen jako nejblažnivější obvinění, si nyní rozebereme ve faktech a na rovinu. Podívejme se společně na důkazy.

Nemoc AIDS, způsobená virem HIV se objevila koncem 70. let. Dodnes „nejde“ léčit, jakékoliv léky jsou proti ní neúčinné. Vědci již desetiletí řeší záhadu, jak vůbec mohla tato nemoc vzniknout. Geny této nemoci se totiž nevyskytují u živočichů ani u člověka. Z genetického potenciálu zvířat ani člověka tedy tato nemoc vzniknout nemohla. To byl také první vědecký argument, který převálcoval vládní propagandu o vzniku nemoci u zvířat a černochoů v Africe. Přestože je tento fakt vědecky doložen už desetiletí, v učebnicích lékařských fakult se stále hovoří totéž. Vše nasvědčuje tomu, že nemoc AIDS je umělého původu, tedy nevznikla, ale musela být vyrobena. Přestože se umělý původ AIDS již dávno vědecky prokázal, veřejnost má k dispozici pouze onu příručkovou propagandu o náhodném vzniku a šíření této nemoci. Jenže zde proti sobě stojí dva uznávané vědecké tábory. Jeden říká skutečné výsledky výzkumů, druhý je dotován za svoji práci vládou a není tedy divu, že právě tento tábor stále zamlžuje výzkumy tím, že říká nikoliv vědecké, ale politicky vhodné „výsledky“ výzkumů. Učebnice však vydává vláda, takže veřejnost se asi mnoho pravdy nedozví. Pojdme se k ní přiblížit alespoň my....

Existují důkazy, že AIDS byl vyvinut jako neúčinnější biologická zbraň vládou USA. Neúčinnější, protože napadá imunitní systém člověka bez jakékoliv možnosti obrany. Americká vláda investovala milionové sumy do biologických výzkumů pro válečné účely, stejně jako Sovětský svaz a další státy, které se snažily vzájemně si na tomto poli konkurovat.

Podle záznamů výboru amerického Kongresu pro přiděl financí, byla zjištěna jedna

závažná věc. Oddělení pro biologickou válku amerického Ministerstva obrany totiž v roce 1969 požadovalo po Kongresu 10 milionů dolarů na výrobu jakéhosi organismu, který selektivně narušuje imunitní systém člověka. V těchto vládních dokumentech se přímo píše: „Během příštích pěti až deseti let bude pravděpodobně možné vyrobit nový typ nakažlivého mikroorganismu, který se v určitých důležitých aspektech liší od každého známého původce nemoci“. Tato vládní dotace na výrobu této záhadné nemoci byla Kongresem schválena údajně ze strachu před Sovětským svazem a jeho výzkumy ve stejné oblasti. Jenže, jak se ukázalo, byla to jen cílená snaha přesvědčit Kongres, aby výrobu této nové a nejučinnější nemoci všech dob schválil. A skutečně, do pěti let byl vyvinut AIDS.

Ten pravý záměr podhalil senátor M.W.Cooper, který zveřejnil, že tato nemoc byla vyrobena jako světový prostředek umělého a násilného snížení populace. Odstartováno to bylo již na světové konferenci v Huntsville v Alabamě roku 1957, kde se poprvé vynořili katastrofické scénáře z přelidnění, ale také „Alternativy 1,2 a 3“. Poslední kapkou byla pak studie Římského klubu z roku 1968, která potvrdila, že je nutné eliminovat světovou populaci. Dr. Aurelio Peccei, zmocněnec Římského klubu /světová elita vědců a politiků/, vydal vládě USA po této studii několik přísně tajných doporučení. Jak senátor Cooper říká: „Hlavní doporučení spočívalo ve vývoji mikrobu, který napadne imunitní systém, a tak nebude možné vyvinout proti němu vakcínu. Byly vydány příkazy vyvinout mikrob a také vyvinout lék a ochranné prostředky. Mikrob se měl použít proti celé populaci a rozšířit prostřednictvím vakcín poskytnuté Světovou zdravotnickou organizací. Ochranné prostředky byly určeny pouze pro vládní elitu. Lék bude poskytnut také těm, kteří poté, co oni rozhodnou, že zemřelo již dost lidí, přežijí. Bude oznámeno, že byl vyvinut nový lék /přestože už několik desítek let existuje/. Tento plán byl nazván „GLOBAL 2000“. Existence léku a ochranných prostředků jsou tajeny. Byly získány fondy od Kongresu USA pod H.B. 15095, kde 10 milionů bylo dáno Ministerstvu obrany, aby vytvořilo „syntetický biologický prostředek“ který v přírodě neexistuje a proti kterému nelze najít přirozenou imunitu.“

Senátor Cooper tak potvrdil a doplnil fakticky mnoho závažných informací o vývoji AIDS americkou vládou, pro násilné rozšíření a vylidnění světa. Jak senátor dále uvedl ve své zprávě: „Tento projekt byl uskutečněn ve Fort Detrick ve státě Maryland /USA/. Protože měla být zdecimována většina populace, rozhodla se vládnoucí elita zaměřit především na „nežádoucí elementy společnosti“ a vyhladit je. Především se počítalo s vyhlazením černé, hispánské a homosexuální populace. Jméno projektu, podle něhož byl vyvinut AIDS, je „MKNAOMI“. Tolik senátor Cooper.

Je zcela evidentní, že nemoc AIDS má ve svém pozadí ty nejtemnější lidské záměry. Stala se skrytým nástrojem světovlády pro genocidu nevyhovujících a „nadbytečných“ lidí pro snížení populace, ze kterého se stalo doslova vyhlazování národů. Ale jak to vlastně začalo? Senátor Cooper přeci řekl, že se tento vládou vyvinutý mikrob měl rozšířit tajně skrze připravené vakcíny Světové zdravotnické organizace. Toto tvrzení se v plné míře, během několika let, prokázalo jako strašlivá pravda.

Světová zdravotnická organizace odstartovala ten nejzrůdnější plán v dějinách v roce 1977, kdy začala s očkováním proti neštovicím v Africe. Byly tak záměrně infikovány africké národy. Krátce po očkování vypukl v Africe AIDS. Brazílie také obdržela očkování proti neštovicím od Světové zdravotnické organizace a AIDS tam vypukl ve stejnou dobu jako v Africe. Ukázalo se, že ve všech koutech světa, ve všech státech, kde Světová zdravotnická organizace prováděla koncem 70. let plošné /povinné/ očkování proti neštovicím, vypukly do dvou měsíců první příznaky nemoci AIDS.

Zatímco ve světě začal AIDS doslova likvidovat ze světa občany černošské rasy a vybíjet celou Afriku, ale i Ásii, v USA kupodivu AIDS postihl zprvu pouze homosexuály. Doslova zamrazí v zádech slova senátora Coopera o cílových skupinách, které mají být infikováni. Skutečně, v USA byli občané infikováni AIDS taktéž skrze vakcíny, avšak tentokrát proti Hepatitidě B. Centrum pro kontrolu nemocí, na příkaz vlády USA, začalo očkovat proti hepatitidě B homosexuální populaci v New Yorku, San Franciscu, Los Angeles, Chicagu a St. Louis. Už dva měsíce potom to byly právě tyto města, kde v USA vypukla poprvé nemoc AIDS a začala likvidovat zdejší homosexuální populaci. V roce 1981 onemocnělo AIDS 25 – 50 procent očkovaných homosexuálů, roku 1984 to bylo už přes 60 procent. Jenže to nestačilo, v 80. letech byli infikováni toutéž vakcínou proti hepatitidě B i další američtí občané, černoši, ale i běloši, časem se už neohlíželi na nikoho.

Senátor Cooper dále prohlásil, cituji z jeho zprávy, která opět potvrzuje a doplňuje obecně známá fakta: „Africký kontinent byl infikován prostřednictvím vakcíny proti neštovicím v roce 1977 Světovou zdravotnickou organizací. Americká populace byla infikována v roce 1978 pomocí vakcíny proti hepatitidě B vládním Centrem pro kontrolu nemocí a Krevním centrem v New Yorku.“

Zajímavé je, že všechny, kdo se kdy zajímali o vyšetřování skutečného pozadí nemoci AIDS, postihly zpravidla nešťastné události. Dokonce i jeden z nejaktivnějších amerických kongresmanů, který měl důkazy o skutečném pozadí AIDS a který veřejně k národu hovořil o těchto zločinech, byl roku 1988 vyřazen ze hry. Oficiální verze jeho smrti zněla – předávkování drogami. Tatáž verze je však používána shodně i u široké škály dalších lidí bojujících za lidská práva. Má tak učinit smrt přirozenou a daného aktivistu totálně zdiskreditovat.

V roce 1990 byl na základě zákona o svobodě informací odtajněn, do té doby přísně tajný, dokument americké vlády nazvaný: Memorandum o národní bezpečnosti /NSSM 200/, které v dubnu 1994 vypracoval tehdejší poradce vlády pro národní bezpečnost, Dr. Henry Kissinger. V tomto šokujícím dokumentu, přiznávajícím úmyslné vybíjení afrických národů, se mimo jiné píše: „Největší prioritou americké zahraniční politiky směrem ke třetímu světu by mělo být snížení počtu jeho obyvatel.“ Z memoranda dále vyplývalo, že americká ekonomika bude vyžadovat velké a stále rostoucí množství nerostných surovin ze zahraničí, obzvláště rozvojových zemí. V důsledku toho je zdecimování populace třetího světa hlavním „ekonomickým zájmem USA“.

A je to pravděpodobné. Tvůrci nemoci AIDS totiž znají dva subtypy viru HIV. Jeden je označen B, druhý E. Subtyp B se vyskytuje primárně na Západě, zatímco subtyp E sužuje Afriku a Ásii a právě subtyp E je údajně až pětsetkrát nakažlivější, než verze rozšířená v civilizovaném světě.

Tak zvaná „Kissingerova vylidňovací politika“ – jak se nazývaly plány americké vlády po Memorandu NSSM 200, zachvátila mozky politiků jako epidemie. Vylidňování světa se stalo fanatickým a prvořadým cílem OSN, americké vlády a dalších vlád světa. Jenže nešlo jen o přirozené plánování narozených dětí, šlo o projekty genocidy až vyhlazování celých národů.

Americký prezident, Jimmi Carter, vydal například Globální zprávu 2000, kde vyzýval k tomu, aby světová populace byla do roku 2000 redukována na 2 miliardy li-

dí. Co chtěl americký prezident během necelých 30 let učinit se zbývající 3,5 miliardou lidí? Jak si vysvětlit jeho výraz „zredukovat“ většinu světové populace na méně než polovinu. A kdo má patřit mezi ty, kdo mají z tohoto světa odejít? Kdo o tom měl rozhodovat a podle jakých měřítek? Víím, že se nemýlím a ani zdaleka nepřeháním, když tyto snahy americké vlády srovnávám s nacistickými snahami.

Zdá se mi, že OSN je velmi aktivní, pokud jde o zabránění životu, od antikoncepčních programů, propagaci potratů, až sterilizační programy, aby se populace určitých skupin lidí dále nešířily. Na druhou stranu vykazuje OSN až vražedný nezájem o záchranu existujících lidských životů těchto zemí. 2 miliony Somálců zemřelo v 90. letech hladem, než byl podniknut jakýkoliv pokus zaslat tam vojáky OSN, což ale nakonec skončilo ponižováním, mučením a zabíjením nevinných somálských občanů ze strany vojáků OSN, o čemž jsem se zmiňoval v začátku této knihy. Ve Rwandě zahynulo přes 1 milion lidí ve válce kmenů, kterému navíc ještě vláda „pomohla“ systémem identifikačních občanských karet pro vyhledávání a zabíjení obětí. Kdyby OSN skutečně věřila na mír na Zemi, mohla by zastavit krveprolévání, a to nejen v Somálsku, Rwandě, ale i Burundi, Indii, Bangladéši a desítkách dalších zemí. Ale vypadá to, že úbytek občanů v důsledku válek v těchto zemích pasuje naopak OSN přímo do jejich plánů o snížení obyvatelstva v těchto zemích. Chce se mi z toho opravdu zvracet.

Ale zpět k AIDS. Na podzim 1991 vydala vládní CIA zprávu o epidemii AIDS v Africe. Její závěry potvrzují, že jde o největší epidemii s nejpočetnějšími ztrátami v lidských dějinách. Zpráva předpokládala, že do roku 1999 by mohlo onemocnět až 75 procent obyvatelstva Afriky jižně od Sahary, to je asi 300 000 000 obětí AIDS jen v Africe. Jsme svědky vymírání celého kontinentu. Již v roce 1989 bylo v Jižní Africe zdravotnickými zařízeními lokalizováno, že 47 procent občanů je HIV pozitivních. Jak přiznala Rada bezpečnosti OSN, během roku 1998 zemřelo v Africe na následky různých válek 200 000 lidí, přičemž nemoci AIDS podlely v témže roce v Africe 2 miliony lidí, to je desetkrát více. Podle nejnovějších zpráv OSN se k dnešnímu dni /r. 2000/ nakazilo AIDS již přes 50 000 000 lidí a 16 milionů již zemřelo. AIDS zachvátil Afriku již v takovém měřítku, že družicové snímky ukazují, jak v oblastech postižených AIDS znovu začíná růst tropický les.

Celé toto enormním tempem stoupající vymírání světové populace je uměle regulovaným dílem tajné vlády usilující o světovládu. O tom, že je nemoc AIDS uměle vyrobena vládou USA a byla prostřednictvím očkovacích vakcín zanesena do celého světa, o tom není pochyb, ty důkazy jsou příliš silné na to, aby jim někdo oponoval jinak než výhrůzkami nebo zoufalým zesměšňováním. Potvrdily se i fakta, že AIDS byl původně vyvinut jako biologická zbraň a až posléze byl použit záměrně k civilní genocidě obyvatelstva světa. Ukažme si na důkazy....

Když byl začátkem 70. let vyroben a geneticky upraven virus způsobující AIDS, jeho použití mělo být ve vojenské sféře v rámci Oddělení biologické války amerického Ministerstva obrany. Jak jsme si již řekli, v roce 1969 požádalo toto oddělení Kongres o 10 milionů dolarů na výrobu této nemoci, kterou Kongres schválil. Potvrdil to i senátor Cooper. AIDS byl tedy připraven ve vládních laboratořích už v polovině 70. let, ale teprve v roce 1977 se začal rozšiřovat uměle mezi světovou populaci.

Jak se však ukázalo, USA nemoc AIDS, jako biologickou zbraň, nabízely v 80. letech i státům, které vedly války na územích, které spadaly do plánů vylidňování světa. Zpráva Senátu USA z roku 1994, nazvaná „Ozbrojování Iráku“ uvádí, že USA do Iráku, ještě před válkou v zálivu, vyvezla cca. 61 várek biologicky hazardních mate-

riálů. Zpráva dále uvádí, že mezi lety 1985 – 1989 vláda USA dovolila prodej velkého množství smrtelných biologických prvků. V Senátu se tehdy projednávala i zpráva amerického Ministerstva obrany z roku 1992, kde se přiznává, že do Iráku vláda USA vyvezla pro projekty biologických zbraní Sadáma Huseina biologické zbraně způsobující širokou škálu nemocí, dále geneticky upravené materiály a lidskou a bakteriální DNA. Senátní vyšetřování z roku 1994 se tak stalo jednou z největších afér. K tomu se připojil bývalý vědecký pracovník CIA, Michael Riconosciuto, který potvrdil, že byly vyvinuty „rasově specifické“ organismy, které byly geneticky manipulovány, aby útočily proti určitým rasám nebo skupinám. Kdyby byl vypuštěny, mohly by zabít nebo způsobit nemoci u všech členů určité etnické skupiny a ostatní nechat naprosto nezraněny.

Senátní vyšetřování, které prokázalo vládní vývoz biologicky a geneticky manipulovaných zbraní a nemocí do Iráku v letech 1985 – 1989, prokázalo i zatajování amerického Ministerstva obrany a vlády USA v těchto záležitostech.

Když se ale události obrátily a Irák napadl v roce 1990 Kuvajt, což mohlo ohrozit americké obchody s ropou, vznikla válka v Perském zálivu, kde se z USA a Iráku staly rázem dvě soupeřící ozbrojené strany. Zatímco USA Iráku léta dodávaly biologické zbraně, nyní se obrátily proti USA samotným. To byl také hlavní důvod utajování amerického Ministerstva obrany, protože, kdyby se veřejnost dozvěděla /a od r. 1994 to už oficiálně ví/, že Irák útočí na americké vojáky jejich vlastními biologickými zbraněmi, ztratila by veškerou důvěru v americkou vládu.

Ale díky této válce se prokázalo, že jednou z biologických zbraní, která byla tehdy Iráku dodána z USA, byl také AIDS. Tím se ale jasně potvrdilo i to, že AIDS byl od začátku umělou biologickou zbraní americké vlády. Odhalení, že USA dodala Iráku před rokem 1990 nemoc AIDS jako biologickou zbraň, potvrzuje především to, že američtí a britští vojáci, kteří byli vysláni do války s Irákem, byli naočkováni úplně na všechny nemoci, které jim předtím USA dodalo. A jedna z těchto vakcín byla proti AIDS. A to dokonce i přesto, že se světu dodnes stále tvrdí, že lék proti AIDS nebo biologická ochrana neexistuje. Ostatně existenci této vakcíny proti AIDS odhalil senátor Cooper již několik let před senátním vyšetřováním. Ale pojďme se podívat na bližší fakta.

Američtí a zejména Britští vojáci, kteří odjízděli do války s Irákem, se museli podrobit několika desítkám očkování, z nichž některá byla označena jako tajná a vojákům nebylo řečeno, proti čemu jsou očkováni. Shann Rusling dostal během měsíce 24 očkování, dvě z toho byla tajná. Richard Turnbull byl během deseti minut naočkován třinácti látkami, čtyři z nich zůstaly neidentifikovány a byly uváděny jako tajné. Když probíhala schůze parlamentní Obranné komise, byl admirál Revell dotázán, kolik vakcín vlastně považuje za tajné. Admirál Revell přiznal: „Myslím, že asi pět nebo šest.“ Tento zmatek a zamlžování vakcín vyvrcholilo 10. prosince 1996, kdy byly všechny vakcíny Ministerstvem obrany překlasifikovány. Po tomto překlasifikování mluvčí Ministerstva obrany 30. května 1997 přiznal, že tři vakcíny byly tajné. To je ale úplně něco jiného, než řekl admirál Revell parlamentní Obranné komisi, když hovořil o pěti nebo šesti vakcínách, které jsou tajné. Jenže vojáci mají ve svých záznamech zprávy zase zcela odlišné. Toto poválečné vládní zamlžování použitých vakcín bylo z jasného důvodu, nikdy neodhalit, proti čemu byli vojáci očkováni. Ti byli totiž očkováni také proti nemoci AIDS.

Agnus Parker také odhalil chemickou strukturu jedné z tajných vakcín a přiznal, že se jednalo o vakcínu AIDS. Parkerova analýza byla potvrzena a doplněna mluvčí

Londýnské biochemické společnosti. Vakcína proti AIDS byla vyvinuta r. 1990 v Port Down. Profesor Beverley z institutu pro výzkum vakcinace potvrdil, že kdyby byly HIV genové obálky použity ve vakcíně /případ války s Irákem/, bylo by to logicky jen jako ochrana proti možnému útlaku, který by používal HIV jako biologickou zbraň.

Je tedy legitimní tvrdit, že USA vyvinuly AIDS jako biologickou zbraň, že s ní úmyslně nakazily světovou populaci a ještě ho zpeněžily jako vojenský materiál s Irákem, který ho mohl použít jen o rok později proti USA a dalším státům s pozice diktátorského totalitního státu.

Ale zanechme AIDS a pojďme se podívat ještě na další pokusy americké vlády v projektech o snížení světové populace a hlavně zlikvidování nevyhovujících občanů.

Počátkem 90. let propukla světová aféra, když se zjistilo, že vlády světa úmyslně testovaly masově na svých občanech radioaktivní látky. Desítky, možná i stovky tisíc nevinných občanů zemřelo pod rukama vládních projektů, které testovaly, ale i cíleně zabíjely radioaktivitou vytipované jednotlivce i skupiny osob. Vše od 40. let po dnešní dny.

Celá aféra se rozšířila, když na tyto bestiální pokusy upozornil americký poslanec Edward Markey v roce 1986, ale jak říká: „Tenkrát k nim byli všichni hluchí.“

Jenže počátkem 90. let nastoupila do úřadu Ministerstva energetiky USA Hazel O'Learyová. Ta byla doslova šokována, když zjistila, co americká vláda od 40. let prostřednictvím Ministerstva energetiky a dalších ministerstev prováděla za pokusy na lidech. Nepatřila mezi korupční smetánku tajné vlády a nehodlala tyto věci dále tajit. V následujících měsících odhalila veřejnosti vše, co jen mohla a obvinila americkou vládu z těch nejhorších zvěstev od konce 2. světové války. Díky ministryni Hazel O'Learyové bylo započato jedno z nejrozsáhlejších vyšetřování. A tehdy začaly pukat ledy nejen v USA, ale ukázalo se, že jde o mezinárodní síť mnoha států ve světě, které své občany doslova zaživa upalovaly a nechaly rozpadat radioaktivitou. Vše pro vědecké pokusy, ale i likvidaci nepohodlných občanů, skupin i celých komunit. Oběťmi byli zejména vězni, mentálně a tělesně postižení, občané tmavší pleti, těhotné matky a děti. Pojďme se podívat na odhalená fakta....

USA – Od roku 1946 bylo pacientům v nemocnicích a vězňům, bez jejich vědomí nebo proti jejich vůli, pícháno vysoce radioaktivní plutonium. Vězni ve státě Oregon se museli podrobovat ozařování svých pohlavních orgánů. Duševně postižení školáci ve státě Massachusetts dostávali bez jejich vědomí od státu povinně ke snídani radioaktivní mléko. Jenže radioaktivní mléko byly nuceny pít ve 40. letech děti prakticky ve všech státech USA. /V roce 1946, kdy započaly radioaktivní pokusy s mlékem, přijela americká vláda v rámci poválečné „humanitární pomoci“ v roce 1946 do Československa, kde na našich školách nutili děti pít jejich mléko. Díky této „pomoci“ se možná stovky nevinných lidí nedožily svých dnešních vnoučat/. Novorozencům v USA s dechovými obtížemi byl podáván chrom 50. Dokonce i těhotné ženy byly nuceny při preventivních vyšetřeních polykat radioaktivní tablety, což kromě smrti dítěte nebo jeho retardaci vedlo i ke vzniku rakoviny u samotných matek. Jindy byl těhotným matkám podáván radioaktivní preparát železa. Právě tohoto zvěrstva se účastnila i Harvardská univerzita. Na Vanderbiltově univerzitě byly zase stovky těhotných žen radioaktivně ozařovány. U jejich dětí byla krátce poté lokalizována rakovina. Malým dětem z chudých nebo černošských rodin byly vpichovány injekce s aktivními jódovými preparáty. Staří a nemocní lidé byli likvidováni injekcemi s vyso-

ce jedovatým plutoniem a radioaktivním preparátem železa. V Bostonu dostávali pacienti s nádorem mozku uran 235, aby se zjistilo, od jakého množství začínají mít paprsky ničivý účinek. Massachusettský ústav technologie /MIT/ společně s Harvardskou univerzitou podával duševně nemocným dětem k snídani radioaktivní cornflaky, aby se ukázalo, jak reaguje jejich tělo na takto kontaminovaný vápník a železo. Psychicky nemocní lidé údajně dostávali jód 131, aby se tak mohly sledovat účinky na štítnou žlázu. V armádních programech USA bylo jen za 20 let podrobena přímým radiačním testům 6 940 vojáků a 900 občanských pracovníků armády. Ale v letech 1948 – 1963 se stalo pokusnými králíky 300 000 amerických vojáků, kteří byli úmyslně vystavováni radiačnímu záření při jaderných testech, aby se zjistilo, co vše člověk vydrží při působení radioaktivity. Vše bez jejich informování. Už v 50. letech tyto nelidské pokusy americké vlády tvrdě odsuzoval známý radiolog Joseph Hamilton, který také prohlásil: „Není pochyb, že tyto experimenty trochu připomínají Buchenwald /fašistický koncentrační tábor/.“ Jedna z vládních zpráv uvádí, že celkový počet obětí těchto radiačních pokusů v USA jde minimálně do desetitísíců, pokud jde o civilisty a blíží se půl milionu, pokud jde o záměrně ozařované vojáky /vše jen v USA/.

SSSR – /RUSKO/ – V Sovětském svazu vláda úmyslně v tajnosti ozářila v průběhu doby 200 000 svých vojáků. Hovoří se i o tom, že z jaderných elektráren v Rusku je úmyslně vychylováno nebezpečné záření do okolí, aby se na civilistech testoval poměr úmrtnosti na rakovinu. O tom, jaké věci se asi mohly dít v této věci svědčí i fatální souhrn chyb vedoucí k největší jaderné aféře – výbuchu Černobyli 26.dubna 1986, na jehož následky zemřelo v prvních pěti letech 8 000 lidí a dle oficiálních zpráv 40 000 – 500 000 lidí čeká předčasná smrt. Vzhledem k tomu, že se tato havárie stala nejutajovanějším aktem 80. let v Sovětském svazu, hovoří se o tom, že ozáření evropské části Ruska a střední Evropy bylo předem plánováno, otevřenou havárii však údajně nikdo nepředpokládal.

Velká Británie – Byla třetí největší zemí ve zneužívání radiace pro vládní účely. V 50. letech byly v nemocnicích pacienti po celém těle ozařováni plutoniem a jejich tělesný úpadek byl dokonce podrobně dokumentován. Morbidní, nemyslíte? V Londýně bylo ženám ve vysokém stupni těhotenství těsně před porodem tajně vstříkovan do placenty radioaktivní sodíkový roztok. V roce 1972 se vláda pokoušela zbavit indických přistěhovalců v Coventry, když byli nuceni konzumovat ozářené radioaktivní chlebové placky chapatti. Ani Velká Británie si ale neodpustila zneužít pro své testy své vojáky. Od počátku 50. let až dodnes probíhá řada testů, při nichž je vojákům vstříkováno do krevního oběhu vysoce jedovaté stroncium 85 a barium 133. Dále museli inhalovat jód 132 a niobium 92 a nechat na sobě provádět i další pokusy – ve výzkumných centrech Aldermaston a Harwell.

Československo – Vzpomeňme, jak v roce 1946, kdy vláda USA začala s pokusy s radioaktivním mlékem na celém svém území u školáků, zavítala téhož roku i do Československa a české děti na školách nutili pít jejich mléko. Mnozí si to jistě přímo pamatují. Kromě toho jsme od 50. let, stejně jako Sovětský svaz a jemu podřízené státy, museli spolupracovat na sovětských jaderných projektech, kde byl i z našich lidí udělán pokusný materiál.

Tyto nelidské celosvětové pokusy na lidech a vylidňování světa pomocí radiace bohužel nejsou dosud minulostí. Dodnes se praktikují pokusy v Anglii na vojácích. Ale především v USA.

Když vydala 10. února 1994 Nukleární regulační komise /NRC/ zprávu, kterou vy-

pracovala na základě zpětné kontroly licenčních listin, odhalila mnoho dalších radiačních pokusů na lidech. Mluvčí Nukleární regulační komise /NRC/ přiznal, že s mnoha akty zacházelo Ministerstvo energetiky a přiznal, že to bylo na příkaz prezidenta USA, Billa Clintona. Ten o tom tedy věděl, ale nejen, že s tím nic neudělal, naopak utajoval to a dával souhlas k pokračování s těmito pokusy i v dnešní době.

Jak Nukleární regulační komise /NRC/ přiznala, v současné době provádí v USA 100 – 200 největších lékařských institucí podle licencí NRC radiační pokusy na lidech. Nechává Vás to klidnými? Samotná ministryně energetiky, Hazel O'Learyová, která se počátkem 90. let postarala o světové odhalení radiačních vládních zločinů mnoha států, řekla výboru /1994/, že její ministerstvo dosud provádí 200 – 260 zkoušek na lidech ročně. A jak je to s námi?

KONCENTRAČNÍ TÁBORY 21. STOLETÍ

Lidé provládní a ti odsouzení. Vraťme se zpět k tomuto tématu. Dokázali jsme si, že snahy tajné vlády o světovládu jsou v plném proudu a v tomto plánu jsou lidé a světová populace, jako taková, jen číselným počtem kusů masa, se kterým se může beztrestně manipulovat nebo je po milionech likvidovat podle potřeby.

Máme ztratit nejen veškerá práva a svobody, ale i své myšlení a sebe samotné. Budeme výhradním majetkem světového státu. Všechny pozemky, nemovitosti i věci budou znárodněny a zkonfiskovány, nikdo nebude moci vlastnit, jinak než bez výjimečného povolení úřadů, jakýkoliv majetek. Budete se divit, ale jsou státy, které v tom vidí „sociální rovnoprávnost“. Je to tím, že tyto státy nezažily skutečné znárodnění, jako tomu bylo v roce 1948 v Československu totalitním komunistickým režimem. Blížíme se opět této totalitě, jenže tentokrát jde o skutečnou globální krádež /promiňte, znárodnění/. Ale o tom si povíme až dále.

Každý, kdo v tomto budovaném superstátě nebude chtít změnit, ať už sám nebo mikročipy, své myšlení a nepodřídí se světové vládě, byť třeba jen v nejmenší věci, a kdo se nevzdá svých lidských práv a svobod, bude odsouzen. Odsouzen k nucené psychiatrické převýchově, uvěznění nebo fyzické likvidaci.

Kdyby na všechna tato tvrzení neexistovala fakta, z nichž mnohá jsou popsána v této knize, jistě bych se takovým tvrzením vysmál. Jenže právě k tomuto tématu existují jedny z nejpodstatnějších důkazů. Pojdme si tedy nyní říci pravdu o světové, plánované ztrátě svobody a hlavně o budování novodobých vládních koncentračních táborů ve světě.

Pakliže jste si mysleli, že s fašistickým Německem a II. světovou válkou padl i poslední koncentrační tábor v dějinách, tvrdě byste se mýlili. Ne, nehovořím nyní o dnešních totalitních nebo zaostalých státech Afriky nebo Ásie, kde jsou koncentrační tábory a nelidské zacházení už tak vžitě, že jsou občany běžně brány jako výkonné úřady státu. Nyní hovořím o budování nových koncentračních táborů v USA, Velké Británii, Austrálii, Německu a dalších demokratických státech a řekneme si i o budování tajných koncentračních táborů v Čechách od 80. let.

Vraťme se ale nejdříve do historie. Po II. světové válce a projektu „PAPER CLIP“ přešly pod americkou vládu špičkoví němečtí lídři koncentračních táborů, aby pokračovali ve své práci pro vládu USA. A zřejmě se nehodlali zřít ani pod novou vládou svých snů o ostatních drátech.

Prakticky ve všech amerických vojenských agresích proti nevinným státům od 50. let, vždy se v první řadě po vstupu amerických vojsk na jejich suverénní území, zřizovaly koncentrační tábory pro předem vládou USA vytipované jedince a skupiny, které by mohly klást nenásilný ideologický odpor americké okupaci.

Můžeme si vzpomenout na válku ve Vietnamu, kde od roku 1961 plánovalo USA zřídit 11 000 koncentračních táborů, kam chtěli přesunout a ideologicky „vyčistit“ 90 procent celého národa. Nakonec se jim podařilo zřídit ve Vietnamu pouze 44 koncentračních táborů, kde byli zadržováni neviní civilní vietnamští občané, nelegálně věznění, mučení a byly zde páčány podobné lékařské pokusy na lidech jako za II. světové války. Ředitel vládní CIA, William Colby, přiznal, že v rámci projektu „PHOENIX“ bylo v těchto koncentračních táborech vládou USA zabito 20 587 vietnamských civilistů a mnozí byli přitom zneužíváni i pro lékařské pokusy. USA nemá fašistickému Německu opravdu co vyčítat. Jenže stejné scénáře americké zahraniční a vojenské politiky se týkají desítek suverénních států. Například v Panamě v prosinci 1989 vtrhli američtí vojáci svrhnout nepohodlnou vládu už se seznamem osob ideologicky nevhodných, které pochytili a uvěznil v koncentračních táborech bez jakéhokoliv obvinění nebo soudu. Celkem bylo internováno 7 000 občanů Panamy, z nichž je dodnes mnoho neznámých.

Ale to jsou případy koncentračních táborů, které vláda USA zřizovala v rámci svých vojenských agresí, přestože se týkaly civilních osob v daných státech.

Ale nyní pojďme do aktuální současnosti a podívejme se na úspěšné snahy vlády USA, zřizovat na svém území novodobé a obrovské koncentrační tábory /nikoliv věznic/. Jsou to skutečné koncentrační tábory se vším všudy a vláda USA je postavila pro své vlastní občany, kteří jsou klasifikováni jako ideologicky nevhodní, ať už proto, že jsou ochránci lidských práv, odpůrci vlády, křesťané nebo barevní občané. Jde o koncentrační tábory pro lidi, kteří by mohli dělat problémy v době přebírání moci v USA pod diktát světovlády. Tyto donedávna přísně utajované zařízení jsou právně ošetřena, že do nich může přijít skutečně kdokoli se vládě znelíbí, dokonce bez soudu a na neomezenou dobu. Počítá se zde i s fyzickými likvidacemi. Stěžejní právní úpravy pro tuto činnost přišly z nejvyšších míst USA v roce 1994. Ale jistě Vás zajímají fakta, tady jsou

První koncentrační tábory se začaly v USA budovat pro vlastní občany již v 50. letech. Postupem času vznikaly další a další, už tehdy šlo o přísně tajný projekt vlády USA a dlouho se jej dařilo také tajit před veřejností. Přeskočme pár let a podívejme se na první akce.... Federální policie FBI prováděla nezákonné operace, které měly název „NEVOD“. Tímto kódovým názvem se též označovali všichni nepohodlně smýšlející občané v USA. Ti byli vládou vedeni v evidenci jako adepti případného transportu do připravených koncentračních táborů v případě občanských nepokojů. Do těchto koncentračních táborů byly vládou násilně umísťováni svého času především američtí vojáci a občané, kteří odmítli jít bojovat do vietnamské války. Jejich přesvědčení nezabíjet z nich učinilo v očích vlády rázem sabotéry a největší spiklence a zločince. Jen poznamenám, že tento koncentrační tábor leží dodnes u města Allenwood ve státě Pensylvánie. Jenže tento tábor nebyl jediným pro sběr a izolaci nevinných, byť odlišně smýšlejících občanů. Byl to například i federální vězeňský tá-

bor ve Wickenbuku, ale ten byl stejně jenom jeden z dalších šesti, které už tehdy na území USA vznikly.

Vše toto strašné jednání se však svého času začalo odhalovat a vypukla ostrá aféra. Kdo by si však myslel, že po tomto odhalení USA upustily od těchto razíí, tvrdě se mýlí. Vše toto strašné jednání si po odhalení vláda jednoduše zlegalizovala naprosto zvráceným zákonem /tzv. McCarranův zákon/. K tomuto ale svět nemohl nečinně přihlížet. Svého času proti tomu veřejně a ostře protestoval americký senátor William Langer ze státu Nová Dakota. Ten prohlásil už v 50. letech:

„Teď nám tedy navrhuji zavést v Americe koncentrační tábory. Můžeme si být naprosto jisti, že tyto koncentrační tábory mají sloužit jedinému účelu. A sice – uvrhnout tam lidi, kteří se znelíbí vládnoucí moci. Až sem jsme to tedy dopracovali !“ Taklik senátor William Langer.

Ministr spravedlnosti USA, F.Biddle, v roce 1952 k tomuto prohlásil: „Krok za krokem jsme vytvářeli příznivé podmínky pro příchod nové tyranie a dovolili, aby se nám zavírala ústa, zakrývaly oči a ucpávaly uši.“

Senátor M.W. Cooper v roce 1989 zase prohlásil, že všichni nevhodní lidé, které vlády označí, budou pochyťáni a umístěni v koncentračních táborech o rozloze 1 km čtvereční, které již existují pro zdárné nastolení světovlády. Ve své knize k tomu dodává: „Vaše svoboda se nikdy nevrátí a vy budete zbytek života žít v otroctví. Měli byste se probudit a měli byste to udělat nyní.“

Je jistě zajímavé, že tyto záhadné a utajované vládní koncentrační tábory, které vznikají po celém světě, vznikaly zároveň s celosvětovými snahami o narušování soukromí občanů s cílem získat jejich osobní data a naprosto veškeré informace z jejich života a aktivit. Ne-li snad proto, aby mohli být takto masově lidé vládou vyhodnoceni a vybráni z nich odlišně smýšlející, kteří mají být postoupeni dalším řízením?

Ano, individuálními případy lze takto postupně naplňovat koncentrační tábory nevinnými, ale vládě nevyhovujícími lidmi. Jenže vyhlášení světovlády si neřádá individualitu, ale masové zatýkání a následnou převýchovu nebo masovou likvidaci.

A proto vláda zvolila zcela legální postup, jak masově v krátkém období /až přijde vhodná doba/ pozatýkala po tisících předem vytipované občany, kteří už jsou dávno na indexu americké vlády. Tento postup byl legalizován díky skrytým machinacím, kdy vláda USA nechala vzniknout organizaci FEMA /Federální agentura pro vyjmečné stavy/. Do této agentury přelila zákonem vláda USA takové množství pravomocí, mnohdy doplněné naprosto zvrácenými novelami zákonů, že dala agentuře FEMA prakticky větší moc nad občany než má vláda samotná.

Agentura FEMA vznikla z nařízení prezidenta Jimmi Cartera č. 12148, dne 19.6.1978, jako vládní agentura pro řízení nouzových stavů, to znamená, že přebírá veškerou moc ve státě při přírodních katastrofách nebo masových občanských nepokojích. Později byla výkonným nařízením prezidenta agentura FEMA oprávněna také k tomu, že může za určité situace zrušit nejen Listinu práv a svobod občanů, ale i samotnou Ústavu USA při „Národním nouzovém stavu“ – což by byl začátek té největší totality všech dob. Náhle by ze dne na den převzala vládu nad všemi lidmi i

státem agentura FEMA. To vše díky výkonnému nařízení prezidenta Cartera č. 11490. Vláda USA tak vlastně vytvořila záložní totalitní a diktátorskou vládu, kterou může dát ze zákona kdykoliv do chodu se vším, co k tomu náleží a co bude následovat. Výkonným nařízením prezidenta Cartera č. 11490 se shrnula všechna dřívější výkonná nařízení do tohoto jednoho. Tyto výkonná nařízení shrnutá pod č. 11490 zde uvádím včetně jejich identifikačních kódů. Uvědomte si, že všechny tyto nařízení mohou během hodiny zachvátit celé USA, stačí, aby k tomu prezident dal souhlas:

E.O. 10995 – zabavení všech komunikačních prostředků, médií a sítí federální vládou.

E.O. 10997 – zabavení všech zdrojů energie, elektráren, ropy, plynu, benzínu atd. pod federální vládu.

E.O. 10998 – zabavení všech potravinových zásob, zdrojů potravin a farem pod federální vládu.

E.O. 10999 – zabavení všech dopravních prostředků, včetně osobních a nákladních aut a lodí federální vládou a kontrola všech silnic a přístavů.

E.O. 11000 – zmocnění se všech občanů pro nucené pracovní síly pod dozorem federální vlády, včetně rozdělení rodin.

E.O. 11001 – zabavení všech zdravotnických zařízení, škol a sociálních zařízení, včetně převzetí neziskových organizací a občanských sdružení federální vládou.

E.O. 11002 – zplnomocnění k povinnému zaregistrování všech občanů ministerstvem pošt.

E.O. 11003 – zabavení všech veřejných i soukromých letadel a letišť v zemi federální vládou.

E.O. 11004 – zplnomocnění bez souhlasu přemísťovat populaci z jedné oblasti do jiné. Vyhlášení zákazu vstupu do určených lokalit.

E.O. 11005 – zabavení železnic, vnitrozemských vodních cest a skladišť federální vládou.

E.O. 11051 – zmocnění ředitele Úřadu pro plánování nouzových stavů k vyhlášení účinnosti vládních nařízení v době zvýšeného mezinárodního nebo vnitrostátního napětí, občanských nepokojů, přírodních katastrof nebo finanční krize.

Kromě toho si můžeme uvést nařízení vládní agentury FEMA z jejich dokumentu „The Defense Resources Act“:

SEKCE 1001 – Dává prezidentu pravomoc zřídit cenzuru veškerých komunikací, které překračují hranice USA, jako jsou tisk a televize a cenzuru poštovních zásilek,

telegramů a e – mailů.

SEKCE 903 – Zmocňuje prezidenta omezit pracovní příležitosti na aktivity podstatné pro národní zdraví, bezpečnost a státní zájmy.

SEKCE 201 a 501 – Dává prezidentovi pravomoc k zadržení, zabavení nebo zmocnění se majetku občanů a dalších forem vlastnictví.

SEKCE 1213 – Všechny firmy a společnosti, které spolupracují s federální vládou a státní správou federace /v podstatě tedy všechny/, mají podle tohoto nařízení zakázáno zaměstnávat jakoukoliv osobu, která uplatňuje právo na stávkou proti vládě nebo je členem organizace, která protestuje proti vládě nebo k ní má výhrady.

V případě přírodních katastrof, občanských nepokojů nebo finanční krize, je prezident a malá elita lidí ve vládě USA oprávněna do jedné hodiny zrušit 200 let starou Ústavu, Základní listinu práv a svobod a zotročit celý národ pod totalitní diktaturu. Znovu apeluji – v případě přírodních katastrof, občanských nepokojů a finanční krize státu.

A chcete vědět pravdu? Všechny tyto tři krize americká vláda uměle vyvolává. Tedy vládní agentura FEMA a tajná vláda, abychom byli přesnější. Dělalí vše proto, aby už mohli převzít vládu nad celými USA a tím nepřímou nad celým světem, neboť je to USA, kdo dnes diktuje politiku i hospodářství celému světu. Světová vláda se neštítí ničeho.

A důkazy jsou, takže se postupně pojďme podívat na to, jak FEMA a americká vláda vyvolává v zemi umělé přírodní katastrofy, občanské nepokoje a umělou kriminalitu a státní finanční krizi. Možná se Vám to zdá šílené, ale není to o moc šílenější než lidé, kteří za tím vším stojí.

UMĚLÉ PŘÍRODNÍ KATASTROFY – Americká vláda disponuje doslova ohromující technikou, která je schopna svým vlivem ovládat fyzické procesy v přírodě, tedy ovládat také počasí. Nejde o žádné čarování. Vzpomeňme si na projekt „ALTERNATIVA 1“ kdy se plánovalo pomocí jaderných zařízení vytvořit díry ve stratosféře pro ochlazení a vyčištění atmosféry na planetě Zemi. Nebo se podívejme na vládní projekt „HAARP“. 300 Km východně od Anchorage na Aljašce, u města Gakona stojí doslova gigantický les antén. Tento komplex obsahuje 600 křížových diopólů. Jejich celek má tvořit obrovský vysokoenergetický a vysokofrekvenční fázový radiový vysílač, který nepřijímá, ale naopak vysílá v rozsahu od 2,5 do 10 megahertzů. Účelem je, aby toto zařízení jako supervýkonný transmitter s nejsilnějším výkonem 100 miliard wattů vysílal energii do okolních vrstev atmosféry, což může způsobovat zahřívání atmosféry a radikální změny počasí. Není žádnou fikcí, že elita v USA si dnes může prakticky určovat počasí na dlouhé týdny dopředu. Dokáží udělat na Zemi doslova tropická vedra, tudíž i sucha a ohniska rozsáhlých požárů nebo naopak zavalit atmosféru takovým množstvím mračen, že mohou ve vybraných lokalitách způsobovat záplavy nebo smetat celá města. Nevěříte? Americká vláda registruje podobný

patent jako zcela funkční pod č. 468 560 5 Spol. pro výzkum technologií na využití energií. Toto zařízení dokáže též zahřívat atmosféru. Jak se zde uvádí, tím by mohla být ochromena komunikace na velké části planety a nad velkou částí Země by se dalo kontrolovat počasí a regulovat teploty, včetně srážek a sucha. Patent dokonce sám počítá se vznícováním obrovských požárů. Takových zařízení je dnes na území USA poměrně mnoho, nejde jen o zařízení projektu „HAARP“ na Aljašce. Tytéž projekty na změnu a regulaci počasí existovaly i v Sovětském svazu, takže dnes jsou jistě zase o krok dál. V USA má několik těchto zařízení v kompetenci přímo vládní agentura FEMA, nechává Vás to klidnými?

Uvědomte si, přátelé, že tajná vláda může kdykoliv rozpoutat na Zemi hrozné peklo a smršť přírodních katastrof. Proč? Protože jen tak bude moci zrušit Ústavu, lidská práva a může začít platit stanné právo a totalitní diktát tajné vlády, která bude argumentovat tím, že pokud se nyní svět nespojí, zahyneme. Všimněte si, jak se za posledních 30 let bleskově množí záplavy, strašlivá sucha, zemětřesení, a to vše v místech, kde třeba nikdy v historii nebyvaly a dokonce by se tam podle všech geologických a fyzikálních vlastností neměly ani objevit. Vzpomeňme si, jak v roce 1997 postihly strašlivé záplavy Českou republiku. Byl to šok. Nebyla to taková americká zkouška a příprava našich branných sil i veřejnosti na vyjmečný stav v ČR? Zdá se to směšné, že? Jenže proč nám okamžitě po záplavách právě americká vláda „zdarma“ darovala jakousi vakcínu /VAQTA/, kterou muselo být poté z nařízení hlavního hygienika ČR v srpnu 1997 povinně očkováno 80 000 dětí v ČR a do škol byly nasazeny speciální štáby. Nebyli jsme tak trochu pokusnými králíky předem připravené akce, v níž se měl natrénovat postup armády, krizové vlády a občanské veřejnosti právě v krizových podmínkách? Já pevně doufám, že ne. Ale věřte, že jsou místa na Zemi, kde si FEMA už dávno pohrává s počasím ve státech, které se netěší podpoře tajné vlády. Až budeme stát zase po pás ve vodě a naše domovy bude brát voda, neházejme vinu jen na ekologii. Dělal bychom příznivé alibi těm, kdo to potřebují.

Druhá možnost převzetí světovlády a diktátorského režimu na Zemi jsou občanské nepokoje nebo razantní nárůst kriminality:

UMĚLÁ KRIMINALITA – Americká vláda již od 50. let uskutečňuje desítky programů s drogovou manipulací společnosti, ale o tom jsem již rozsáhle psal. Díky této technice se jim podařilo vytvořit miliony drogově závislých a především sociálně zruinovaných a morálně pokleslých lidí. V mnohých městech vznikala celá gheta takové kriminální společnosti, živící se pouze krádežemi, přepadáním a násilím. Vláda přeci musela vědět, že její drogové programy takto skončí, ale za 50 let jejich existence s tím nic neudělali, naopak. Bylo tedy vytvoření pokleslé a kriminální společnosti úmyslem nebo jedním z úmyslů? Domnívám se, že ano, protože přesně to tajná vláda potřebuje. Vytvořit umělou kriminalitu, aby si občané ze strachu před kriminalitou nechávali vládou odebírat svá lidská práva výměnou za svou „ochranu“. Pro tajnou vládu je to ten největší byznys. Uvedu příklad ze skutečnosti: V USA v roce 1994 vzrostl u občanů vytvořený strach z kriminality již do takových rozměrů, že sami občané požadovali po vládě zavést tvrdá opatření. Vláda tak téhož roku schválila nové zákony proti kriminalitě, které sice efektivněji kriminalitu podchycují, ale na úkor toho, že všichni občané, tedy i ti slušní, budou právě kvůli tomuto „podchycení“ sledováni, registrováni, musí se podrobovat prohlídkám a dalším preventivním opatřením /šikanám/, zda nejsou kriminálníky. Podle těchto zákonů si teď vláda může přijít do jakékoliv domácnosti, udělat Vám domovní prohlídku, vše přeházet a bez zdůvodnění nebo omluvy zase odejít, mohou Vás na ulici namátkou zastavit bez dů-

vodu prohledat nebo odvést k výsledku. Mohou ale také koho se jim zlíbí prostě zavřít do vězení bez soudu jako potencialního zločince, aniž by k tomu skutečně byl důvod. Sami občané si tak za svá hodnotná lidská práva kupují falešně vytvořený pocit bezpečí od státu. Možná se tím zvýší objasněnost kriminality o pár procent, ale na úkor našich svobod, což považují samo o sobě za mnohem horší zločin. Vládě jde jen o to, připravit nás o lidská práva. Proto vytváření umělé kriminality. Podle nových zákonů z roku 1994 může být v USA kdokoliv, včetně ochránců lidských práv, rasově nevyhovujících nebo křesťanů, prostě kdokoliv nevyhovující chycen a uvězněn a teprve až protokol, kterým se prověřilo po dlouhé době, že daný člověk není kriminálník, je propuštěn, nedopadne -li hůře. USA se tak stala dalším státem „myšlenkových zločinů“. Pokud se na ulici neusmíváte a neděláte, že jste šťastni, někdy i nemáte -li zrovna kravatu, ihned můžete být podle zákona předvedeni v poutech jako dobytek, jako podezřelý terorista. Ale taková je realita.

Ale tyto zákony z r. 1994 nebyly prvními. Vláda USA rozpoutala občanskou hysterii již v polovině 80. let, kdy prezident Ronald Reagan navrhoval veřejnosti šest represivních zákonů výměnou za omezení základních svobod občanů. Těchto šest zákonů, tzv. „bills“ byly projednávány v Kongresu na jaře 1985 a vyvolalo to vlnu nepokojů. Tehdy ještě občané věděli, co je svoboda, a že je cennější než vláda tvrdé ruky. Senátor Howard Metzenbaum byl jeden kritiků těchto Reaganových snah o totalitní diktaturu. Kritizoval zejména „bills“ /č.S.2626/, který dával už tehdy pravomoc rozhodovat libovolně o vině či nevině občanů a kdokoliv mohl být označen za zločince a uvězněn. Podle zákona S.2625 zase vláda rozpoutala hysterii, když zavedla systém tzv. „národního udavačství“ ,kdy nabízela obrovské sumy peněz těm, kdo vládě budou udávat jakékoliv informace vedoucí „k dopadení viníků“. Každý si jistě domyslí, jakou vlnu udavačství, občanských rozepří a falešných obvinění pro peníze tyto praktiky mohou vyvolat. Zákon č. 2395 navrhuje vládní cenzuru zákona o svobodě informací, kdy média mohou být umlčena nebo naopak musí psát provládní propagandu. Takže nová vlna zákonů z r. 1994 jistě nebyla pro občany USA takovým šokem, vždyť jejich stát se neustále snaží o zrušení lidských práv. Věřte, že kriminalita je zpravidla jen uměle vyvolaný prostředek.

Americký senátor, M.W.Cooper, v roce 1989 napsal: „Tajná vláda si pro potřebu kriminálních živlů vyžádala dovoz velmi efektivních zbraní. To mělo vyvolat pocit nejistoty a donutit americkou veřejnost k dobrovolnému zavedení zákona proti těmto zbraním. Aby poštvála veřejnost proti těmto zbraním, střílela CIA v rámci projektu „ORION“ za pomoci duševně chorých, pod vlivem drog a hypnózy, dokonce nevinné děti na školních dvorech. Plán probíhal dobře a vedl k žádoucím výsledkům. Tento plán musí být zastaven.“

Ano, vzpomeňte, každou chvíli se v USA objeví šílenec se zbraní v ruce vraždící malé děti. Vždyť právě takový akt vyvolá v očích veřejnosti největší odpor proti kriminalitě. Jen v roce 1995 bylo v USA zastřeleno 5205 dětí. Zatímco se občané zlobí a prosí vládu o přísnější zákony, ta si patrně umývá ruce od krve.

Senátor Cooper dále napsal: „Inscenátoři uvedených akcí využili vlny kriminality, která v dnešní době panuje, aby americkou veřejnost přesvědčili, že stádium anarchie v našich velkých městech dosáhlo vrcholu. Toto téma se omílalo denně v rozhlasu, televizi i ve všech novinách v důrazných argumentacích. Až bude veřejné mínění dostatečně zpracováno, začne se tvrdit, že na území USA pronikla teroristická skupina vybavená atomovou zbraní, která chce tuto zbraň nechat explodovat v našich městech. Vláda pak bude donucena zrušit Ústavu a vyhlásit výjimečný stav.“

A tím by začala platit diktátorská vláda FEMA a Rady národní bezpečnosti, koncentrační a vyhlazovací tábory a převýchovné psychiatrické zařízení pro nové myšlení. O tom si ale ještě řekneme. Zpět k falešné kriminalitě.

Již jsme si řekli, že vláda USA využívá špičkových zabijáků z věznic, kterým za příslib svobody a anonymity zadávala různé zhoubné úkoly ve společnosti. Vládní FBI se neštítala světoznámé rasistické organizaci Ku – Klux – Klan dodávat informace o černošských ochráncích lidských práv, které potom Ku – Klux – Klan lynčoval. O spojení vládní CIA s drogovou mafii ani nemluvě, vždyť celá drogově závislá společnost je dílem amerických vládních „zdravotních“ programů od konce 40. let. Kriminalita, od drog, přes respektování všech forem překupnictví, od zbraní po lidi, jakož i pornografie a obchod s bílým masem, to vše je nejvýnosnější pro toho, kdo to respektuje /vláda/. Vytváření umělé kriminality není jen obrovský byznys, ale i cílená snaha dosáhnout, a to paradoxně s podporou veřejnosti, diktátorského režimu bez jakýchkoliv lidských práv. Jenže ne všichni občané jsou tak lehce zmanipulovatelní falešným veřejným míněním. Mnozí mají oči otevřené a vidí, že to celé divadlo, zločinné kruhy propojené se státní správou, musí mít nějaký velmi smrdutý záměr.

Večer 8. března 1971 se doslova na ulici v diskusích spojila skupina občanů, kteří se nenechají jen tak odbýt úředním razítkem. Tito občané se prohlásili ještě toho večera za Výbor občanů pro prošetření činností FBI a vnikli do oddělení vládní FBI v Medii na předměstí Filadelfie. Vybrali a odnesli více než tisíc dokumentů, ofotovali je a rozeslali redakcím novin, členům Kongresu, novinářům a společenským organizacím. A z nevinné „pouliční“ akce se zrodila národní aféra známá jako „Dokumenty z Medie“. Ta na čas schladila horké hlavy veřejného mínění. Tyto dokumenty totiž potvrdily, že FBI naprosto ignorovala boj proti organizovanému zločinu a kriminalitě, kterou tak nechala vzkvétat a své úsilí naopak soustředila na politickou špiónáž, diverze a sledování politicky nevhodných, včetně ochránců lidských práv. Snad poprvé v dějinách se při prošetřování těchto skandálních odhalení vedení FBI nepokoušelo žádné z těchto odhalení ani dementovat a potvrdili tak jejich autentičnost.

Mezi takové projekty FBI patřil zejména projekt „COINTELPRO“ ,o kterém již byla řeč, když jej odhalil v Senátu USA senátor Church. Co se týká umělé kriminality, právě v projektu „COINTELPRO“ se uvažovalo o vyvolávání umělé kriminality a nepokojů, čistě pro efekt na veřejném mínění. Jeden z konkrétních případů je z dubna 1969, kdy ochránci lidských práv a svobod, plánovali učinit pokojnou protiválečnou demonstraci v New Yorku. Úmysl vlády v programu „COINTELPRO“ bylo vyrobít štvavé a podvržené letáky, které vybízely k nepořádkům, potyčkám a ke krveprolití a tyto poté šířit mezi účastníky pokojné demonstrace. Tyto násilnosti a nepokoje vyvolané uměle vládou měly zdiskreditovat nejen samotné ochránce lidských práv, ale hlavně jejich protiválečné přesvědčování společnosti. Na jaře 1978 bylo oficiálně vyšetřováním potvrzeno spojení mezi vládní FBI a skupinami studentů, které FBI platila za páchání násilností a výtržností v New Yorku a dalších městech.

Daleko horší však je, že vláda zneužívá k páchání kriminality i psychicky nemocné nebo normální, drogami nebo mikročipem ovládané skupiny i jednotlivce. Vzpomínáte si ještě na bombový útok v obchodním centru v Oklahoma City v USA? V této souvislosti byl obžalován Timothy McVeigh. Ten se k činu přiznal, ale na konferenci si stěžoval, že mu armáda do těla před jeho činem umístila mikročip. Jak sám tvrdí, vůbec neví, co ho to napadlo, prostě to najednou udělal. Byl snad tedy naprogramován k takovému činu? Ale těch případů jsou desítky, například Collin Ferguson obvinil CIA z implantace mikročipu do svého mozku, po kterém z neznámých příčin vraždil v Long Island.

Senátor M.W.Cooper odhalil v této souvislosti jednu zajímavou věc, cituji: „Zjistil jsem, že tyto události se děly po celé zemi. V každém případě, který jsem vyšetřoval...všichni střelci byli bývalými pacienty psychiatrických zařízení a všichni byli pod vlivem drogy Prozac! Tato droga, když je podávána v určitých dávkách, zvyšuje u pacienta hladinu serotoninu a způsobuje krajní agresivitu. V kombinaci s posthypnotickou sugescí nebo s řízením člověka pomocí elektronického mozkového implantátu /mikročipu/ nebo mikrovlnnými elektromagnetickými impulsy nebo vniknutím E.L.F. dostanete masovou vraždu končící v každém případě sebevraždou pachatele. Exhumujte těla těchto vrahů a hledejte mozkový implantát. Myslím, že byste byli překvapeni.“

Ale není to problém jen USA. Například Sovětský svaz, dnešní část Rusko, tam existují důkazy, že vláda vyvolává kriminalitu a vůbec agresivní chování občanů pomocí upravených a skrytých obrázků v televizním vysílání s pomocí vysílání zvláštních zvukových vln. Dále nízkofrekvenčními signály vysílanými v rozhlasu. Vzpomeňme na již uváděný příklad, jak ze stanice mezi Rigou a Gomelem v Sovětském svazu, před rokem 1978, vysílali Sověti silné nízkofrekvenční signály, které učinily z obyvatel Kanady ve městech Eugene, Portland, Bend, Timmins a Kirkland Lake psychicky narušené občany s agresivním a kriminálním chováním. Kanadské ministerstvo poté protestovalo proti těmto vlnovým útokům u sovětské vlády. Sovětský svaz si velmi zakládal na rozkladu osobnosti právě takovouto technikou. Ale nešťítily se ani do svých vlastních občanů ládovat masově drogy a psychofarmaka a pořádně je „sprchovat“ nízkofrekvenčními vlnami.

Ale vrátím-li se k USA, i oni využívali ve vytváření umělé kriminality těchto „sprch“. Už od roku 1962 v rámci programu „Newark College of Engineering“ využívaly USA těchto neviditelných systémů k vyvolávání masové neposlušnosti občanů, vzpour, rozvrátů a teroru. Zatímco se vládní CIA zabývala v této věci spíše drogami a mikročipy, tyto vlnové „sprchy“ měla na starost zejména vládní zpravodajská služba DIA. Z vládního dokumentu NSC – 68 z roku 1950 Rady národní bezpečnosti USA se dozvídáme, že vláda USA uměle vytvářela a podněcovala neklid, odpor a nepokoje i v ostatních státech světa.

To je, přátelé, něco málo o dalším ze způsobů nastolení diktatury, po falešném počasí tu máme umělou kriminalitu, která stejně jako počasí, může být kdykoliv vyhnána do takových extrémů, že padne svět v podobě, v jaké ho známe dnes a tajná vláda zrodí světovládnou chartu diktátorství.

A co onen třetí způsob zavedení výjimečného stavu? To je právě stav národní nebo světové finanční krize, o které si nyní řekneme více.

UMĚLÉ FINANČNÍ KRIZE – Vzpomeňte na celosvětové stahování finanční hotovosti a násilné nahrazování našich peněz bezhotovostními platbami pomocí platebních karet. Jednak nás tak mají totálně pod kontrolou, ale hlavně, jakmile by přišlo k vyhlášení vyjmečného stavu nebo jakéhokoliv jiného uměle vytvořeného ohrožení, vlády okamžitě mohou všem lidem zabavit veškeré peníze /stisknutím jednoho knoflíku/, protože ty budou pouze pomyslné, v databázích vládních počítačů. Zatímco může vláda tvrdit, že je to proto, aby se peníze v takové nouzi spravedlivě rozdělily do míst nejpotřebnějších, můžete si být jisti, že tato konfiskace všech peněz je k Vašemu uvěznění pod totální závislost a přiděly vlády, která tak po Vás bude, přes všechna potenciální zvěrstva, tou nejdůležitější a nejvyšší složkou života, doslova Vaše modla. I samotná finanční krize státu, bez jakýchkoliv ohrožení životů občanů, může

vyvolat to, že vláda si prostě naše peníze sama z databází převede na sebe. Sama pak může navodit umělou inflaci, kdy pro nás občany naše peníze ztratí cenu, zatímco vláda na své úrovni za ně ve stejném kurzu a hodnotě naplňuje nadále své potřeby. A takovéto hraní si s kurzem měny i inflací, to není žádný problém, to jistě sami dobře víte. Dokáže to ovlivnit i sebemenší negativní událost ve státě, co teprve přímo vyhlášení národní finanční krize nebo stavu ohrožení.

A zákony, které umožňují zotročit občany svého státu a zbavit ho všech peněz, má snad každý stát, přestože se o tom veřejně radši moc nemluví. V USA je to vázáno k nařízení prezidenta č. 11490 ve federálním registru svazku 34, číslo 209, podepsáno prezidentem Nixonem v září 1969. V tomto obrovském svazku je na straně 17569 uzákoněno, že prezident může být kdykoliv zplnomocněn k řízení všech složek kapitálového trhu.

Vláda může kdykoliv plánovaně vyvolat krach kapitálových trhů nebo nechat cokoliv vytunelovat. Krach takových trhů by mohl vést k uzavření všech bank během několika dní a zmocnění se peněz občanů, včetně konfiskace zlata a stříbra. Pod nátlakem administrativy by se tak v době národní krize nejspíše podařilo zavést masově povinnou bezhotovostní společnost. Ze dne na den Vám prostě v obchodech řeknou, že Vaše peníze nemohou přijmout a Vy zjistíte, že z Vašich tvrdě vydělaných peněz jsou jen bezcenné papírky a kulaté plíšky.

Zároveň se vznikem OSN vzrůstaly ve světě tendence zakazovat státům vydávat mince z drahých kovů. Odjakživa platilo, že cena zlata jedné mince musí být minimálně taková jako nominální hodnota, která je na minci vyražena, a kterou se platí. Proto i když padla měna, lidé o své peníze nepřišli, protože jim ta samá hodnota zůstala ve zlatě. Po válce se začali v rámci světového plánu finanční krize razit mince z těch nejobyčejnějších kovů, včetně železa. Ale i mince samotné začaly být nahrazovány ještě ubožejšími platidly, totiž bankovkami, ze kterých jsou při pádu měny opravdu jen rovně střižené kusy papíru vhodné toaletnímu upotřebení. Ale to je záměr, jen tak lze občany totálně ožebračit a přivést pod závislost na vládě. Vláda samotná papírové peníze vydává už jen proto, že takováto měna se lze natahovat. Dá se prostě dotisknout vždy tolik, kolik vláda potřebuje, aniž by to ale už bylo kryté státním zlatem nebo ceninami. A už jen tento fakt, že si lze natisknout ohromné množství peněz, může způsobit samo o sobě totální kolaps národního hospodářství. Ale tento systém je známý už od 2. světové války.

Za druhé světové války se vláda Velké Británie pokoušela hospodářsky totálně zničit Německou říši tím, že vytiskla obrovské množství falešných německých bankovek a ty pak byly shazovány z letadel nad německými městy. Občané s nimi začali samozřejmě okamžitě platit a německé hospodářství se setkalo s kolapsním stavem. Vláda USA zase po bombardování Pearl Harbouru zrušila na těchto ostrovech svoji dolarovou měnu a vydala úplně nové peníze pouze pro tyto Havajské ostrovy. Okamžitě po tomto podvodném plánu konfiskovala veškerý kapitál /akcie/ a dluhopisy /obligace/ a vojenská policie násilně otevřela všechny sejfy a konfiskovala veškerou hotovost a investiční zajištění. Byl schválen tehdy i zákon, že každý, kdo vlastní více než 200 dolarů, dopouští se trestného činu. V roce 1991 se vláda Ruska v čele s prezidentem Michailem Gorbačovem /dnešním globalistou/ dopustila největší krádeže ve světové historii. Jednoduše zneplatnili všechny 500 a 100 rublové bankovky, což znamená třetinu všech peněz ve státě, v množství 96 miliard. Navíc Gorbačov téhož roku zmrazil /zabavil/ veškeré úspory lidí a subjektů v bankách a povolil pouze minimální měsíční množství na vybrání. Zvykněte si přátelé, že vlády jsou schopné všeho, aby vyvolali účelnou finanční krizi.

Vzpomeňme, co tím myslel prezident USA, Bill Clinton, když prohlásil, že cílem tohoto monstrózního spiknutí je vytvoření Světového systému finanční kontroly v soukromých rukou, který by umožnil ovládnout politický systém každé země a ekonomiky jako celku... To je právě ono. Je to neuvěřitelné, ale Federální rezervní banka USA, která je gigantickým monopolem vydávání peněz a kreditních regulací a na které záleží naprosto každá finanční transakce, kurz měny i inflace v USA, není státní, ale je v soukromých rukou. Tento velmi riskantní vládní tah však má jednu výhodu pro světovou vládu. Totiž tu, že tento největší finanční kolos v USA nepodléhá kontrole a dozoru Kongresu. Federální rezervní úřad je tak jistě vzorová ukázka spiknutí, o kterém Clinton hovořil v rozšíření na celý svět. Tak lze jednoduše všechny ze dne na den všechny peníze ukrást nebo zrušit, a to aniž by za to mohla být vláda stíhána nebo nařčena z podvodů. Je to dokonale propracovaný plán. A divíte se proč to v USA prošlo? Proč vůbec senátoři dovolili přijat něco tak riskantního a spekulativního jako je Federální rezervní banka v soukromých rukou? Bylo to tím, že Federální zákon o rezervách byl velmi rafinovaně dán na program jednání do Senátu 24. prosince, v den vánočních dovolených většiny senátorů. Tento zákon byl v Senátu přijat pouze 3. senátory. To je skandál, drtivá většina, která by byla proti, byla v ten den na vánoční dovolené a neměli tušení, co se v Senátu toho dne děje. Světová vláda si prostě dokáže probíjet cestu na všech úrovních, neštítí se ničeho.

Jak již jsme si řekli, USA, ale i další státy mají ve svých zákonech uzákoněno v případech „nouzových stavů ve státě“ zřízení totalitní diktatury – zrušení Ústavy a lidských práv, znárodnění majetku, peněz a konfiskaci všech sítí. Tyto zákony jsou velmi detailní v tom, co vše se má zabavit, zrušit nebo zničit, ale mají jeden obrovský a úmyslný nedostatek. Totiž ten, že prakticky vůbec neupřesňují, co je onen „stav národní nouze“. V podstatě nejsou dány žádné hranice, kdy si může vláda dovolit vyhlásit výjimečný stav. Klidně tedy mohou /kdyby to nebylo vyloženě trapné/ vyhlásit výjimečný stav jen proto, že je v určité oblasti nedostatek toaletního papíru. Ale vidím -li suverénní a arogantní chování vlád, divil bych se, kdyby se obtěžovali vůbec nějaký důvod vymýšlet.

A co naše Česká republika? Vůbec nejsme pozadu i zde už máme připravený scénář na převzetí naší země pod totalitní diktaturu. V roce 1997 schválila i vláda ČR věcný záměr zákona o krizovém řízení státu. Tento zákon, který by uvítal spíše jen nějaký arabský diktátor, umožňuje v krizových situacích /které ovšem nejsou ani v ČR přesně specifikovány, a proto snadno zneužitelné/ například zákaz vstupu do určitých oblastí, omezení pohybu, omezení výkonu vlastnického a užívacího práva občanů, zahrnuje dokonce i zákaz těch nejdemokratičtějších principů, jako jsou občanské stávky, protestní demonstrace nebo veřejné shromažďování občanů. Za nesplnění výše uvedených povinností umožňuje zákon uložit pokutu do výše 5 milionů korun. Tento zákon ale zcela zjevně porušuje Ústavní princip ČR o nezrušitelnosti základních lidských práv a svobod, uvozených v Ústavě ČR. Ale na Ústavu se u nás i v USA a desítkách dalších státech vůbec nehledí. Už dnes ji patrně globalisté světovlády mají za předem zrušené.

Mimochodem, nejde jen o řečnickou frázi. Od roku 1969 probíhají v USA mohutné vládní snahy o zrušení Ústavy USA. Vláda na to jde chytře, hodlá zrušit jednotlivé státy v USA a všechny občany nově rozdělit do 10. regionů. Zrušením států by totiž padla i Ústava Spojených států, neboť ta je kompaktní mezi státy /jež ochraňuje přirozená práva lidí/. Tento ďábelský plán je již dávno hotov, aniž by o tom byli občané informováni. Prezident USA, R.Nixon, totiž v roce 1972 učinil výkonné nařízení /zákon/ č. 11647 /též 11649/, kterými ruší význam států a zřídil nové rozdělení USA do 10. regionů. Tento zákon byl do Federálního registru zapsán 12. února 1972 /svazek

37, číslo 30/. Od té doby fungují státy v USA jen na oko, pro klid veřejnosti, ale už od roku 1972 mohou být během hodiny zrušeny a „legálně“ tak padne i Ústava a všechny lidská práva. Je to jistě snadnější, než vyvolávat umělé krize. Ale tyto kličky jsou evidentní v mnoha státech po celém světě, všechna lidská práva jsou již právně ve skrytu podkopána, čeká se jen na vhodný okamžik pro jejich světové zrušení?

Jeden z nejnebezpečnějších bodů těchto „krizových“ zákonů ve světě, je úsek o znárodnění majetku v případě „národní krize“. Pojdme se podívat na skutečný účel těchto zákonů....

Základní svoboda občana spočívá velkou měrou i v jeho majetku. Může kde bydlet, může se pohybovat, nakupovat i prodávat, může prostě žít v nezávislosti na vládě a tak být svobodný a uznávat vlastní názory.

Znárodněním majetku je člověk připraven nejen o sociální jistoty, ale stává se závislým přímo na vládě, kterou tak musí poslouchat. A všimněte si, že ve světě pomalu drobnými zákony a novelami připravují půdu pro likvidaci zprvu drobných živnostníků /pod tíhou zvýhodňování monopolů a vydáváním záměrně nesplnitelných norem ISO a další, které nemohou drobní živnostníci splnit/. Ale postupně likvidací majetku a práva na majetek i každého obyčejného občana.

V USA v roce 1994 Federální soud doslova roztrhal na kusy Ústavu, když rozhodl, že „osobní majetek nemá ústavní práva“. Ale tím, že se v USA záměrně zrušila Ústavní ochrana a právo občanů na majetek, dal se tím zcela jasný volný průchod dlouho očekávanému cíli – znárodnění a konfiskaci. Už počátkem 90. let byla přitom navíc dána prezidentu USA výkonným nařízením EBR č.1, pravomoc, že může jediným svým podpisem zmrazit a zabavit všechny občanské vklady v bankách a další aktiva. Též lze porovnat s výkonným nařízením prezidenta č. 11490 z roku 1979, kde je též uzákoněna možnost zabavení nejen všech vkladů občanů v bankách, ale i hotovosti, zlata a cenností, jakož i nemovitostí, vozidel a předmětů denní potřeby, od spotřebičů po léky. Též se lze podívat na vládní dokument „The Defense Resources Act“ ,sekce 201 a 501, kde je dána prezidentovi USA pravomoc k zabavení majetku. Tyto zdánlivě skryté a nenápadné zákony dávají dohromady obrovskou moc státu ze dne na den znárodnit majetek v celém státě. Ale to jsme dosud hovořili pouze o majetku nás občanů, s jehož zabavením bychom ztratili i své svobody a nezávislost.

Ale nyní se podívejme na zabavení a znárodnění infrastruktury státu. Dávejte dobrý pozor. Víme, že vláda USA má díky zákonům odvozených od „národních nouzových stavů“ pravomoc zabavit a zestátnit prakticky vše. Ale asi nevíte, že je připravováno i provládní násilné zabavení státní infrastruktury i bez jakékoliv krize nebo nutné příčiny. Ano, ze dne na den mohou vojáci vtrhnout do měst a zabavit majetek a odpůrce beztrestně zabít nebo jako „zločince“ zavřít. Až přijde den „D“ vyhlášení světovlády, začne tento ďábelský plán.

Všechna média, rozhlas, televize a noviny, sítě počítačů a komunikačních prostředků, budou zabaveny a zestátněny. Již v roce 1984 prováděla vláda a armáda USA generální zkoušky těchto operací pod krycím názvem „REX 84“ a jak potvrdil roku 1989 senátor M.W.Cooper, tyto zkoušky proběhly úspěšně. A to je tvrdá realita. Vládní agentura FEMA má přitom připraven i tzv. „PLÁN D“. Tento 364. stránkový dokument hovoří přímo o převzetí kontroly nad médii, aby bylo zajištěno hlásání provládní propagandy a manipulovalo se, v rozhodující době přebírání moci, veřejným míněním. Tyto projekty odsouhlasoval sám prezident USA Ronald Reagan.

Projekt „REX 84“ ,který počítá i s budováním koncentračních táborů pro politicky nevyhovující na území USA, se provalil na veřejnost ještě téhož roku, v dubnu 1984. Tyto rozsáhlé projekty, v nichž bylo nacvičováno i rabování a prohledávání domácností, masové zatýkání a násilné represe proti civilistům, pokračují dodnes. Projekt „REX 84“ je jeden z ústředních projektů nastolení dne „D“. Jsou připravována speciální komanda, gardy /zpravidla z předčasně propuštěných vězňů/ a armáda. Zástupce šefa informačního oddělení Pentagonu /velení armády USA/ – major Ralph Peters, vydal v roce 1993 oficiální prohlášení: „Ozbrojené síly USA musí být připraveny pro boj proti všem těm, kteří by chtěli Novému světovému řádu /světovládě/ vzdorovat, a kteří lnou k národnímu cítění.... My, jako armáda potřebujeme vyčlenit více výcvikového času na to, abychom dokázali takovým hrozbám čelit. Je nám zapotřebí aktivní kampaně, abychom nad tou lůzou zvítězili. To musí jít ruku v ruce s mohutným násilím.“

Sami vidíte fanatickou prohnilost „zelených mozků“ ,kteří se hodlají postavit na stranu jakéhokoliv režimu a zde výslovně připravované světovlády. Upozorňuji, že výše uvedené prohlášení není citací Adolfa Hitlera nebo Mein Kaimpfu, ale jednoho z nejvyšších představitelů velení armády USA z roku 1993.

Ještě v témže roce, září 1993, obdrželi vojáci americké armády velmi podrobný dotazník. Měli se zde vyjádřit na otázku, jestli by byli schopni střílet na občany USA v průběhu konfiskací. Průzkum byl prováděn na základně Twenty – Nine Palms Marine Corp v Kalifornii.

Jedno z míst, kde se připravují plány na výcvik boje ve městech a zatýkání, je údajně vojenská základna ve Fort Polk v Louisianě. Jednomu z cvičení byla přítomna i tehdejší velvyslankyně USA v OSN, Madeleine Albrightová, s Johnem Shalikashvilim, velitelem sboru náčelníků štábů. Cvičení probíhalo soustředěním tanků v blízkosti měst, vrtulníky pročesávaly vesnice a hledaly „teroristy“ a pozemní vojska obkličovala domy a podniky.

Prezident USA, Bill Clinton, vydal 3. března 1994 výkonné nařízení /zákon/ označený PDD č.25, kterým celou americkou armádu převedl pod světovou armádu OSN, která tak může americkou armádu „legálně“ použít proti svým odpůrcům, tedy odpůrcům světovlády. Dokument amerického ministerstva zahraničí č. 72 – 77, strana 10. říká: „Veškerý arzenál, kromě toho, který je v užívání světové armády, bude zničen“. Armáda OSN totiž nestrpí, aby byl kdokoliv silnější nebo vůbec jakkoliv vojensky vybaven než ona. A opravdu si všimněte, že se snižují stále stavy vojáků i výzbroje v celém světě.

Celý boj o světovládu se odehrává zpravidla na půdě USA, neboť právě tento státní kolos řídí /bohužel/ celý svět. Kdo ovládne USA, je diktátorem světa. Americká vláda dává od 90. let možnost cizím vojskům budovat své vojenské základny v USA. Ob-

rovské množství vojáků z Ruska a dalších zemích, které, zdánlivě na oko, USA považuje za extrémní, dnes nacvičují na půdě USA operace „REX 84“. Proč vláda USA zve na své území nepřátelené armády v takovém množství? Ve Fort Polku v Louisianě je nyní 19 000 cizích vojáků, v Napě u kalifornského Barstow je 50 000 cizích vojáků, kteří jsou výslovně udržováni jako pohotovost pro případné nepokoje v oblasti Los Angeles. U Sacramenta v Kalifornii je 40 000 cizích vojáků. V San Diegu a okolí je dalších 40 000 cizích vojáků. Jižně od Los Angeles je 22 000 vojáků, neustále připravených k útoku. V Nevadě jsou umístěna mnohatisícová ruská vojska. Speciálně pro ruské vojáky v USA byla vydána zvláštní výuková brožura, která učí, jak provádět domovní prohlídky a jak správně zabavovat zbraně. V texaském cípu je situováno 43 000 cizích vojáků. V Anchorage na Aljašce přes 14 000 cizích vojáků. V horách západní Montany je 20 000 cizích vojáků, vše zpravidla z protiamericky zaměřených států. Tyto údaje jsou z roku 1993, kdy působilo celkem na území USA cca. 500 000 cizích vojáků. Dnes se počítá, že je na celém území USA přes milion zahraničních vojáků, připravených vtrhnout do ulic amerických měst a zmocnit se Ústavy. První cizí vojska pozval 2. září 1992 už prezident George Bush. Už tehdy bylo jasné proč. Není důstojné, aby americká armáda šla proti svému lidu, budou pozváni jiní a armáda USA bude provádět pouze „zákonná“ represivní opatření, zatýkání aj. .

Ale to samé se týká i policejních složek. Dodatek Návrhu trestního zákona Sněmovny reprezentantů USA, 4092 – HR 3355, oddíl 5108, počítá s najímáním zahraničních policejních oddílů pro dohled nad situací v USA. Mark Koernke z Michiganu, bývalý analytik rozvědky a kontrarozvědky americké armády, varoval počátkem 90. let veřejnost, že vláda USA připravuje vytvoření Národního policejního sboru, což bude nová gigantická superorganizace složená ze stávajících policejních a pořádkových oddílů, tajných služeb a armády. Tento Národní policejní sbor je podle Koernkeho určen především pro stíhání politických odpůrců vlády. Tento sbor počítá s převzetím lokálních policejních stanic v zemi, čímž získá maximální přehled nad každým občanem dané lokality. Šéfem tohoto nového Národního policejního sboru byla Janet Renová /ministryně spravedlnosti USA/. Ta samá Renová, která vydala rozkaz 19. dubna 1993 v texaském Waco k vraždě 86 civilistů, z čehož 24 dětí, když dům zdejší náboženské společnosti, která se odmítala podrobit vládním prověrkám, nechala natlakovat vysoce hořlavým plynem CS /přestože byl v lednu 1993 zakázán/ a následně byl založen požár budovy, který poté Renová i Clinton v aféře „WACO“ zastíraly jako masovou sebevraždu nějakých fanatiků. Vláda se tak zbavila 86 „nepřátel“ státu a udělala z toho tehdy ještě ukázkový příklad pro média, že pokud se kdokoliv odmítne podřídit prohlídkám nebo perzekucím vlády, může takto skončit. Jestli je to předzvěst praktik tohoto nového policejního gigantu v čele s Mr. Renovou, máme se na co těšit.

Cizí, ale i americké policejní sbory, které se připravují na prohledávání domácností a zatýkání politicky nevhodných, v dosud největší operaci, kterou kdy svět poznal, už dávno jen tyto praktiky nenacvičují. Koncem roku 1992 a začátkem 1993 začaly tyto vládní razie v Chicagu pod názvem „Clean – Swep“ a v Clevelandu pod názvem „Achilles 2“. Tyto razie nebyly vedeny proti kriminálním živlům ani pouličním gangům, ale proti obyčejným občanům, kteří bránili své rodiny, domovy a firmy. V operaci „Clean – Sweep“ ozbrojené složky pročešávaly městské čtvrti, vnikaly do každého domu, a to mnohdy i násilím. Tak jako Hitler vyprázdnil německé věznice od hrdlořezů a zformoval z nich zatýkáckou jednotku – Hnědé košile, tak i naše nová policejní složka zapojuje do své práce pouliční gangy v Los Angeles, Chicagu a New Yorku, a to jak Crips, tak Bloods. Na náklady federálních fondů byli vycvičeni, vybaveni a obléknuti do uniforem. Ten, kdo Vás včera na ulici okradl nebo podřezal příbuzného, nyní bude bušit s vládním odznakem na Vaše dveře a zatýkat Vás pro věci, které jste neudělali. V roce 1990 přijal navíc Nejvyšší soud USA zákon, který dovoluje rozsáhlé a povinné prohlídky automobilů a bytů. Omlouvá se mnohdy dokonce i

násilí ze strany policie, vládní orgány se prostě mohou, s požeňáním soudu, chovat k lidem jako k dobytku. Zatýkání bez důvodů a věznění bez soudu, díky zákonům z roku 1994, to jsou další a další hřeby do rakve naší demokracie.

A co v České republice? U nás fungují taktéž velmi spekulativní zákony a praktiky. Ale my jsme z doby totality zvyklí již na cokoliv. Domovní razie, násilí a zatýkání nebylo nic neobvyklé. Ale USA jsme předstihli i v masových razích....

Koncem 70. let byla například na několik hodin totálně vylidněna vládními složkami obec Řepčice v Čechách. Lidé byli vyhnáni ze svých domovů daleko od obce a bylo jim řečeno, že se bude v obci hledat nebezpečná munice z II. světové války, což mělo být pro místní obyvatele strašákem a podnětem k opuštění obce. Zatímco však armáda celou oblast uzavřela, vláda zde ve skutečnosti nezákonně a v tichosti prohledávala dům po domu a nic netušícím občanům prohledávala domovy, kde na základě udání hledali různé protivládně motivované knihy a materiály Charty 77.

Podobné razie poté začala provádět i vláda USA, která uzavírala a evakuovala celé oblasti pod záminkou úniku nebezpečných plynů nebo jiných chemikálií, dokonce podél evakuačních silnic pohazovali dobytek se silnými dávkami sedativ, aby byla fikce dokonalá. Vystrašení občané s plynovými maskami, které z uměle navozeného strachu nesundávají radši ani v evakuačních autobusech, okružní jízda skrze „uhynulý“ dobytek a pryč s lidmi daleko od místa. Mezitím na totálně vylidněné lokalitě armáda a tajné složky /jak jinak, než bez plynových masek/ testují tajné zařízení nebo montují nízkofrekvenční vysílače pro mozkovou stimulaci občanů...

Ale pád totality v našem státě neznamenal zároveň i pád toho, co bylo v lidech vžitě. Vzpomínám si na případ ze začátku 90. let, který se tehdy ostře kritizoval v našich médiích. Ve středních Čechách byl totiž tehdy na opuštěné silnici zastaven, zakuklenými členy českých ozbrojených složek, běžný dálkový autobus s lidmi. Muži se samopaly v ruce naskákali dovnitř a začali násilně prohledávat jednotlivé a značně šokované cestující. Jak se ukázalo, šlo o cvičení. A já se ptám, co to naše ozbrojené složky nacvičovaly už dávno po pádu totality? Jaké razie a operace se to připravují v zelených mozcích naší republiky? Po této aféře, která byla rozmáznuta v tisku, se již podobný případ veřejně neobjevil, to ale neznamená, že naše ozbrojené složky nenacvičují v tajnosti operace proti civilistům.

Ale vraťme se k USA a jejich razím. Jak jsme si říkali, policejní násilí, vládní konfiskace, domovní prohlídky a zatýkání nevhodných, jen politicky odlišných, to je stupňující se realita USA a jejich právního řádu. Agentura FEMA a Rada národní bezpečnosti USA už začátkem 90. let vlastnila seznam 10 000 Američanů, kteří nevyhovují politické strategii světové vlády a byly určeny k zatčení a internování spolu s dalšími disidenty „Nové doby“ do koncentračních táborů. Vzpomínáte si? Toto téma jsme zde již nakousli. Pověděli jsme si o historii koncentračních táborů a nastínili jejich současnost. Americký senátor Langer a Cooper nám k tomu řekli též svá svědectví.

Okamžitě, jakmile vypukne den „D“ nebo jedna z jeho operací k uchwácení USA a světové vlády, rozběhne se současně automaticky tzv. operace „DRAGNET“. Podstatou operace „DRAGNET“ je gigantický počítač /o kterém již byla řeč/ a který je umístěn poblíž Washingtonu. Tento gigantický počítač, obsahující záznamy snad o všech lidech, je připraven po přijetí signálu, okamžitě tisknout zatykače na statisíce předem vytipovaných občanů, nepřátel státu. Americké vojenské síly budou zneužity k tomu,

aby terorizovaly, zatýkaly a bez soudu zavíraly do koncentračních táborů nepohodlné obyvatele USA. Tento konkrétní plán č. MCSCBDPP – I – 73 už počítá i s vyhledáváním nevhodných občanů, kteří se budou skrývat před vládními jednotkami. Součástí tohoto plánu je již hotový dopis, který má být zaslán jako vyhláška o hledaných „zločincích“ a veřejně vystavena v celé společnosti.

Všichni nepohodlní občané mají být pochyťáni a umístěni do koncentračních táborů, které již existují po celém území USA. A nyní právě navážeme na několik stran zpět a dopovíme si fakta o současných koncentračních táborech v USA....

Původně bylo pod vládní organizaci FEMA povoleno postavit na území USA 23 koncentračních táborů pro odpůrce vlády v krizových situacích státu. To bylo koncem 80. let. Vojenským daňovým rozpočtem 1990 – 1991 bylo schváleno vládou USA dalších 20 vedlejších koncentračních táborů. Zřízení těchto 20 dalších táborů bylo povoleno na základě dodatku č. 656 Carla Levina k rozpočtu ministerstva obrany. Do roku 1993 se na území USA nacházelo již 43 koncentračních táborů. Dnešní situace je neznámá /už jen proto, že kromě vládou schválených koncentračních táborů je na území USA a především pod jeho povrchem mnoho černých internačních táborů již od konce 40. a počátku 50. let. Ale bavme se nyní o 43 známých a vládou zřízených táborech.

10 z těchto koncentračních táborů bylo vybudováno přímo pro program „REX 84“ ,tedy zejména pro ty, kteří budou klást odpor při znárodnování, konfiskaci majetku nebo budou šířit protivládní nálady při zatýkání politicky nevhodných. 4 další koncentrační tábory jsou určeny pro nejméně 25 000 civilistů, konkrétně pro předem vládou vytipované odpůrce vlády a globalizace. Jsou to koncentrační tábory ve Fort Chaffee v Arkansasu, Fort Drum v New Yorku, Indiantown Gap v Pensylvánii a Camp Hill v Pensylvánii. 6 dalších táborů jsou zadržovací tábory pro „vyjmečný stav“ a ty byly zřízeny na již existujících vojenských základnách pro ostřejší dozor. Jsou to tábory ve Fort Benning v Georgii, Fort Huachua v Arizoně, Elgin na Floridě, Oakdale v Kalifornii, Fort McCoy ve Wisconsinu a Vandenberg v Kalifornii. Z dalších 23 koncentračních táborů jsou to například: Allenwood v Pensylvánii, Milpoint v Západní Virginii, Greenville v Jižní Karolíně, Montgomery v Alabamě, Elrino v Oklahomě, Tulelake v Kalifornii, Florence v Arizoně, Elmendorf v Arkansasu, Wickenburg v Arizoně a Avon Park na Floridě. Součástí je i zařízení pro psychiatrickou převýchovu uvězněných. Poslední jmenovaný koncentrační tábor je v Paolo Pinto v Texasu, z něhož jsem dokonce viděl i fotodokumentaci. Je to strašné, obrovské drátěné ploty v poušti, hlídací věže, masy betonu a před tím vším obrovská bílá cedule u příjezdové cesty s americkým státním znakem a nápisem informujícím, že jde o koncentrační tábor americké vlády ve správě FEMA /dosud prázdný/.

Roku 1976 se rozhodl jeden obyčejný, ale pořádně znepokojený Američan, William R. Pabst, žalovat vládu USA kvůli stavbě koncentračních táborů a porušování lidských práv. Pabst požadoval po vládě, aby odhalila pravdu a veškerou dokumentaci o tomto hrůzném plánu. Jednání probíhalo u soudu Spojených států v Texasu, číslo případu: 76 – H – 667. Když byl 31. srpna 1976 zahájen soud, soudce o předložených důkazech prohlásil: „To, co jsem doposud viděl z důkazů, které předkládáte, mi říká, že není pochyb o existenci programu internování válečných zajatců i civilních osob. Myslím si, že o tom není žádných pochyb.“ Soud sice potvrdil existenci koncentračních táborů v USA, ale odmítl o nich cokoliv zveřejnit s vyjádřením, že to není možné, jelikož žalobce zatím nedošel žádné újmy ze strany těchto táborů. Pabst se odvolal proti tomuto vyjádření a začal případ č. 77 – 1096, ale informace o koncentračních táborech zůstaly utajeny.

Ale není to jen USA, kdo se připravuje na globální světovládu a připravuje si koncentrační tábory pro své nepohodlné občany. Prakticky každý stát má přinejmenším určenu jednu, již stávající věznic, kterou bude třeba propustit, aby se ze dne na den uvolnila speciálně určeným odpůrcům připravovaného režimu. Jsme-li u koncentračních táborů mimo území USA, můžeme jmenovitě ukázat na několik ze stovek dalších koncentračních táborů pro nevyhovující občany po celém světě.

Ve Velké Británii /Severním Irsku/ byl roku 1973 schválen zákon o „mimořádných opatřeních“. Ten dovoluje armádě a policii, že mohou zatýkat bez zatykače, provádět svévolné osobní a domovní prohlídky a konfiskace. Zadržení mohou podle tohoto zákona zůstat ve vězení až 18 měsíců bez soudu a jediného obvinění. Jenže praxe byla taková, že libovolně pozatýkaní občané jsou zde drženi mnohdy i 3 roky. Zatčení nevyhovující občané jsou zpravidla dopraveni k výsledku do kasáren Castle-reagh, kde je cílem dosáhnout mučením „přiznání“ zatčených. Policie, páchající mnohdy až bestiální mučení na nevinných občanech, je přitom v naprosté beztrestnosti. V letech 1968 – 1982 zabili policisté a vojáci přes 200 zcela nevinných civilistů. Žádný z viníků nebyl potrestán. Nejstrašnějším koncentračním táborem ve Velké Británii je Long Kesh, který je postaven jako součást věznice Maze. Tento koncentrační tábor se také přezdívá „Blok H“. Údaje za rok 1982 hovoří o 400 internovaných, politicky nevyhovujících občanů. V březnu 1981 vyhlásili uvěznění občané v koncentračním táboře hladovku proti bezpráví a mučení. Hladovku započali 4 vězni – Robert Sands, Francis Hughes, Raymond McCreesh a Patric O´Hara. Jeden po druhém zemřeli. Do podzimu 1981 /do půl roku/ zemřelo již deset účastníků hladovky.

V Izraeli bylo do roku 1980 celkem 16 věznic. V roce 1980 k nim přibyla jedna velice zvláštní a skrytá „věznice“ v Nafche, kde jsou izolováni výhradně politicky nepohodlní lidé a doslova nelidsky mučeni. Ostatně je to neuvěřitelné, ale Izrael měl mučení přímo uzákoněno, a to až do roku 1998, od té doby se „jakoby“ neprovádí. Alexandra Johnsová z velvyslanectví USA v Izraeli byla ministerstvem zahraničí USA pověřena prošetřit okolnosti těchto koncentračních zařízení v Izraeli. Tehdy byly vypracovány celkem 3 zprávy. Koncentrační tábory v Izraeli už před rokem 1981 potvrdila i OSN na základě svého vyšetřování. Nic více se však proti těmto státním zvěrstvům v podstatě neudělalo.

V Austrálii jsme si již jmenovali koncentrační tábory, které ještě v 70. letech oficiálně s pozhledáním vlády věznily, mučily a likvidovaly nevinné, leč rasově a ideologicky odlišné občany. Šlo o koncentrační tábory v Cootamundře, Palm Island, Darwinu a na ostrově Fantome v Queenslandu.

Kromě koncentračních táborů, existují takřka ve všech státech tzv. internační cizinecké tábory. V USA se staví na hranicích s Mexikem, každý evropský stát jich má desítky, nevyjímaje Českou republiku. Tyto internační tábory slouží k chytání zahraničních přistěhovalců a uprchlíků, kteří, přestože se ničím neprovinili /maximálně úředními nedostatky v dokumentaci a dokladech/, jsou bez soudu i obvinění drženi v těchto táborech, v celách jako zločinci a zacházení s nimi je mnohdy horší než s dobytčím. Jejich jediným proviněním je, že jsou cizinci /mnohdy odlišné barvy pleti, vyznání nebo politické orientace svého výchozího státu/. Mnoho zdánlivě „nekoncentračních“ táborů existuje i v areálech psychiatrických léčeb pod nechvalně známými převýchovnými programy.

Ale pojďme se podívat i na Českou republiku. Co si myslíte, jak to bylo u nás s

koncentračními tábory? Pomineme -li poválečné nucené práce a internační pracovní tábory pro odpůrce režimu, dokonce pomineme -li i speciálně zařízené mučící bloky a bloky smrti v našich věznicích pro politicky nevhodné, stále se motáme kolem let 1948 – 1959. V různých úpravách totalitního režimu existovaly různé formy nedobrovolného věznění nevhodných občanů až do 80. let. Pak přišel strašný nápad. Zřídit opravdovou a organizovanou síť skutečných koncentračních táborů jako za fašismu. Pojdme si o této naší České postfašistické době 80. a 90. let říci bez cenzury. Tyto zločiny přetrvávají....

První poválečný nápad na zřízení koncentračních táborů v Československu přišel r. 1958, kdy vše začalo, podobně jako v USA /FEMA/, záminkami o „nouzových stavech státu“. To, že tyto směrnice dostala za úkol vypracovat tajná STB však svědčí o mnohém. Celá akce dostala krycí název „NORBERT“. Oficiálně byla schválena vojenskou komisí obrany ÚV KSC dne 9. ledna 1964. Poslední úprava, která byla platná až do období po revoluci r. 1989, byla provedena 28. schůzí Rady obrany dne 22. září 1977. Od tohoto dne celá akce „NORBERT“ měla jediný cíl – zřídit na území naší republiky v každém okrese koncentrační tábor pro násilné uvěznění všech vládě nevyhovujících, byť nevinných a slušných občanů. Den 22. září 1977 se zapsal do dějin vedle hitlerovských koncentračních táborů... opravdové koncentrační a likvidační tábory, celá národní síť těchto zařízení. Do této vládní špíny bylo kromě policie /VB/ a tajné služby /STB/ namočeno především Federální ministerstvo vnitra, Generální prokuratura, Národní výbory, Čs. lidová armáda a co je smutné, tak i ministerstvo spravedlnosti.

Dne 28. prosince 1978 vydal ministr vnitra, PhDr. Jaromír Obzina, CSc., nařízení č. 21, kterým založil vládní evidenci nevyhovujících osob, tzv. „nepřátel státu“ určených k transportu do těchto koncentračních táborů. Nařízení nabylo platnosti k 1. únoru 1979. Ve čl. 6 tohoto nařízení jsou rozděleny hlavní skupiny /a – f/ lidí určených k zatčení a transportu, od disidentů přes křesťany, ochránce lidských práv, po občany, jejichž předkové byli živnostníky. Po vzoru fašistické ideologie navíc od roku 1985 vláda založila celostátní projekt „PAVOUK“ který se zabýval výhradně sledováním občanů Židovského původu a vyznání. Ve čl. 7. jsou klasifikovány celkem 4 kategorie nebezpečnosti občanů. Celkem bylo v tajných seznamech akce „NORBERT“ vedeno 9 000 nevinných osob, připravených k okamžitému zatčení a transportu do oblastního koncentračního tábora svého okresu. Je to strašné číslo. / V USA, s tehdy cca 230ti miliony občanů, se ve stejné době hodlalo transportovat do koncentráků teprve 10 000 osob, zatímco v Československu s 15. miliony občany to bylo tehdy už 9 000 osob/. V Polsku se v té době stejně jako u nás a celé střední Evropě a SSSR taktéž budovaly koncentrační tábory. Zatímco u nás se akce jmenovala „NORBERT“ – v Polsku měla krycí název „JARO“ a byla mnohem drastičtější, neboť během jedné noci z 12. na 13. prosince 1981 zde bylo pozatýkáno 6600 nevinných občanů, z nichž bylo do připravených koncentračních táborů internováno 5 050 lidí. Vše během jediné noci, podle předem připravených vládních seznamů. Zatímco se již Polsko zmítalo několik let v epoše koncentračních táborů, v Československu se odehrávalo vše ještě na papíře, rozestavěno však bylo u nás již několik koncentračních táborů. První celostátní zkoušku zatýkání a uvěznění občanů v naší republice udělala vláda až v listopadu 1988 pod krycím názvem „OBRANA 88“. Do revoluce bylo dostavěno několik koncentračních táborů a v projektu „NORBERT“ pozatýkáno dnes již nespočet lidí. Do revoluce v 89. bylo násilně z politických důvodů vládou pochyťáno navíc 11 000 nevinných a zdravých lidí, kteří musely projít převýchovnými programy a vymýváním mozku ve vězeňském pavilonu č. 17 psychiatrické léčebny v Bohnicích, který byl celý v kompetenci nikoliv psychiatrů, ale ministerstva vnitra a spravovala jej STB.

Po revoluci, 17. listopadu 1989, byla narychlo totalitním režimem zničena pod-

statná část dokumentace o celé akci „NORBERT“. Jenže ještě před skartací byly některé dokumenty založeny do jiných složek a nepřišlo se na ně. Bylo zjištěno, že na Jižní Moravě měly být koncentrační tábory zřízeny zatím ve třech okresech – Švařec u Žďáru nad Sázavou, Vyškov a Znojmo, mimo to u nás byly zjištěny tábory v Lešticích, Králíkách, Moravském Berouně, Jáchymově, na Slavkovsku a Příbramsku. Sběrná střediska měl však každý okres. Na Slovensku to byl koncentrační tábor Ružomberok a Ilava.

Když se nová vláda po revoluci v 89. zabývala těmito zločiny koncentračních táborů, místo toho, aby to veřejně odsoudila a odtajnila veřejnosti tyto připravované zvěrstva, naopak ponechala vše v naprosté tajnosti před veřejností. Proč? Chtěli snad naši noví vládcí pokračovat i po revoluci a dokončit likvidaci nepohodlných? Proč celá akce „NORBERT“ pokračovala i po revoluci?

Když už dávno po revoluci prošetřovala Inspekce federálního ministerstva vnitra tyto operace „NORBERT“ – ve své závěrečné zprávě ze dne 7. března 1990 ministerstvo neshledalo žádné pochybení. Stále krylo fakta a lhalo do očí. Přitom byl Václav Havel informován o operaci „NORBERT“ již 15. prosince 1989 a s ním i vrcholní představitelé nového zřízení. První demokratický ministr vnitra, JUDr. Richard Sacher, byl informován o operaci „NORBERT“ již 16. ledna 1990. Zatímco ještě 7. března 1990 veřejnosti Inspekce ministerstva vnitra lhala, že žádné koncentrační tábory nejsou, v dokumentu z 25. března /jen 18 dní poté/ tatáž inspekce pro vnitřní potřebu vše přiznává. Dne 27. března 1990 byla v úředním záznamu Inspekce ministerstva vnitra rozhodnuto nadále utajovat tyto fakta veřejnosti. Dne 29. března 1990 náčelník Inspekce federálního ministerstva vnitra dokonce doporučoval prověrku seznamů osob, uvedených v rámci akce „NORBERT“ k uvěznění.

Jenže začátkem března 1990 byl tento nechutný plán „NORBERT“ odhalen veřejnosti únikem informací. O tomto úniku se zmiňuje i zpráva Inspekce federálního ministerstva vnitra ze dne 29.3. 1990. Nebýt tohoto úniku informací a následného veřejného tlaku občanů za podpory médií, do dnešních dnů by naše vláda tyto operace tajila a kryla. A možná v nich i pokračovala? Mohu se tak domnívat na základě toho, že tyto operace byly i tak dlouho po revoluci v naší vládě tajeny. Přestože byly z velké většiny dokumenty „NORBERT“ po revoluci skartovány, aby se zamezily důkazy, každý z Vás si může ověřit, zda na těchto seznamech také figuroval. Jak? V okresních evidencích obyvatel, kde je na příslušné kartě v pravém horním rohu vyznačeno červené písmeno „P“ /nucené práce/ nebo „Z“ /zajištění v nápravných převýchovných ústavech/. Přestože byl celý rok 1990 opředen aférou a utajovacím skandálem kolem koncentračních táborů akce „NORBERT“ – občané brzy zapomněli. A snad se na čas i radovali z jakési dosti prolhané, ale užitečnější svobody, než kterou byl totalitní systém před rokem 1989. Jenže ideál koncentračních táborů se vrátil a tentokrát v plné skutečnosti. Co se to děje?

Dne 4. listopadu 1998 otřásla Českou republikou naprosto nečekaná aféra. Aféra, která otřásla jak českými státními orgány, tak samotnou vládou USA. Toho dne byl totiž v České republice oficiálně odhalen koncentrační převýchovný tábor. Tento koncentrační tábor byl zřízen orgány USA v únoru 1998 na odlehlém místě, asi 10 kilometrů severozápadně od Brna v lokalitě nazvané Jelenice. Část hlídacího personálu tvořili Američané, kteří celý tábor také řídili, zbytek dozorného a provozního personálu byli najatí Češi, kteří očekávali původně práci vychovatelů.

Když však oduševnělá část českého personálu zjistila, o jakou špinavou, nezákonnou a utajenou práci se jedná a kdo všechno je do ní zapleten, podařilo se

několika z nich uniknout pozornosti a informovali o tomto táboře policii, patřičné úřady i tisk. Díky tomu byl dne 4. listopadu 1998 /po 9. měsících fungování/ odhalen první koncentrační tábor od revoluce r. 1989.

Začalo jedno z největších vyšetřování v dějinách České republiky. Kromě policie se do celé akce zapojila i česká tajná služba BIS společně s americkou federální policií FBI. To, co se zjistilo, bylo strašné....

V tomto českém koncentračním táboře si orgány USA zřídily koncentrační, izolační a převýchovný tábor pro své problémové americké občany ve věku od 14. do 18. let. Nikdo již přesně nezjistí, kolik Američanů zde bylo tajně před orgány České republiky vězněno, ale v době, kdy policie a tajná služba BIS vnikly do objektu, bylo na místě 61 amerických občanů.

Všichni tito, předem vytipovaní američtí občané, mají stejný osud, všem bylo na území USA slibována nevinná poznávací exkurze, ale při ní byli uneseni, byli jim zabaveny osobní doklady a pasy a zavlčeni do České republiky /aniž by to státní orgány ČR zaregistrovaly/. V tomto koncentračním táboře Jelenice, který Američané nazvali „Morava Academy“ – byli všichni uneseni američtí občané pod přísným, doslova vězeňským dozorem. Kromě nucených a mnohdy násilných převýchovných programů byli také za zdmi Jelenice nedobrovolně trestáni a mučeni. Ve zvláštních místnostech bez oken, jediného zdroje světla i jakéhokoliv nábytku, byli zavíráni na dlouhé hodiny bez jídla i pití. Jindy byli naopak zavíráni do úmyslně přetápěných místností do 40. stupňů, kde museli ležet svázaní na zemi a ve dne i v noci na ně bylo namířeno oslňující světlo. Zákaz pohybu a fyzické tresty byly v podstatě na denním pořádku. Nikdo z nich nesměl opustit budovu Jelenice, nebylo to ani technicky možné, pohyb po budově byl omezen stejně.

Policie ČR provedla přes 70 výslechů, od zadržených Američanů po americké a české vězňatele. Všech vysvobozených 61 Američanů bylo v polovině listopadu 1998 odesláno zpět na území USA. Proti vězňatelům začalo trestní řízení v němž byli obviněni hned z několika trestných činů a zločinů proti lidskosti.

Jak vyšlo najevo, americké orgány kryly únosy svých „problémových Američanů“ z USA do izolačních převýchovných táborů v České republice aj... a to zřejmě se spoluprací českých orgánů. Jak jinak lze vysvětlit, že se náhle z USA ztratí 61 lidí, aniž by je zdejší úřady postrádaly a dostaly se do České republiky bez pasů a jiných dokladů, aby zde dlouhé měsíce přebývaly na „neznámém“ místě, aniž by to České úřady vůbec zaregistrovaly. Začalo se dokonce hovořit o propojení s americkou vládou, neboť ta uzákonila již tehdy zřizování převýchovných a izolačních táborů pro americkou mládež. Z naprosté lability byla obviňována i vláda České republiky, která s tím začala něco dělat až poté, co na to museli upozornit samotní občané s následnou podporou a tlakem médií.

Po obvinění americké vlády z účasti na těchto nelidských projektech se dostavilo oficiální vyjádření velvyslanectví USA v ČR, které v začátku vyšetřování prohlásilo, že už v říjnu 1998 v objektu Jelenice provádělo kontrolu a nic nezákonného nenašlo. Navíc krylo americkou vládu, když prohlásilo, že s tím vlada nemá nic společného.

Postupné vyšetřování Policie ČR, BIS i americké FBI však postavilo tyto tvrzení a celou americkou vládu do kouta. Byly zde prokázány zločiny proti lidskosti a oficiálně

se i v médiích hovořilo o tomto převýchovném izolačním zařízení jako o koncentračním táboře. Je tedy zcela jisté, že velvyslanectví USA pouze krylo americkou vládu a sebe samotné, přestože o tom všem museli vědět. Velvyslanectví totiž přiznalo, že už v říjnu v objektu Jelenice prováděli kontrolu, čímž patrně chtělo již v začátku celé vyšetřování zastavit. Místo toho však jen v průběhu dalšího vyšetřování potvrdilo to, že vláda USA a její velvyslanectví v ČR musely o tomto táboře i praktikách v něm velmi dobře vědět, ale nic proti tomu neudělaly a naopak celé zařízení kryly.

Jak se ukázalo vyšetřováním, stejní Američané neměli pouze koncentrační tábor zde u Brna v České republice, ale unášeli své občany i do podobných koncentračních zařízení, které provozovali /a v tomto případě jistě dosud provozují/ v Mexiku, Jamajce, Severní Samoy, Filipínách a v Montaně.

A já se ptám... jakto, že si v České republice mohou americké orgány tajně zřídit koncentrační tábor a 9 měsíců unikat pozornosti nebo sebemenšímu zájmu českých úřadů nebo policie? Proč s tím vláda USA nic neudělala, přestože, jak její zastupitelství tvrdí, už v říjnu tam dělala inspekci a „nic“ špatného nezjistili. A jak mohou poté tvrdit, že o tom vůbec nevěděli? Proč až udání českého personálu a jejich vyhecování mediální aféry vedlo Českou vládu k vyšetřování? A kde vůbec skončilo ono vyšetřování? Máme se spokojit pouze s tím, že všech 61 amerických občanů je už osvobozeno? Proč se celé vyšetřování odebralo do podzemí před zraky veřejnosti? To jsou otázky svědomí...

MANIPULACE VEŘEJNÝM MÍNĚNÍM

Veřejné mínění, to je ta největší a přitom nejsnáze dosažitelná zbraň přicházející světovlády. Již jsme si říkali o tom, jak vlády uměle regulují a manipulují veřejným míněním pro svůj prospěch a pro šíření propagandy globalizace.

Od podplácení novinářů, přes výhrůžky, vydírání, samotné ovládnutí médií, až po oblasti skrytých manipulací – pomocí drog, plynů, elektromagnetických vln, prostřednictvím televize, hypnotické sugesce atd... Tyto praktiky se dějí bez ohledu na státní režim všude a s jediným cílem – ovládnout veřejné mínění a získat slepou podporu veřejnosti i pro ty nejzvrácenější projekty.

Vlády světa vynakládají obrovské sumy za vytvoření pozitivního obrazu svých praktik a snad ještě větší sumy za maskování svých chyb, podvodů a zločinů proti lidskosti.

Americká tajná služba CIA zřídila v Londýně roku 1966 tzv. „Forum World Features“. Ta dodávala 150ti novinářům v 50ti zemích světa články, které musely být otisknuty, a které manipulovaly veřejným míněním podle potřeb vlády USA. V roce 1977 odjistil Carl Bernstein /proslavený svojí úlohou při odhalení aféry Watergate/ další časovanou bombu, když oficiálně prohlásil, že více než 400 amerických novinářů tajně spolupracuje s tajnou vládou CIA. Tato tajná úmluva existovala již od roku 1952. Bernstein odhalil, že CIA sama infiltrovala do největších amerických médií své speciálně vyškolené žurnalisty. Tato tvrzení byla dalším vyšetřováním plně potvrzena. Největší a nejsérióznější deník USA – New York Times, krátce po Bernsteinově odhalení roku 1977, na svých stránkách přiznal, že vládní CIA opravdu podvrací mé-

dia a těchto tajných operací se účastní více než 800 zpravodajských a informačních organizací a jednotlivců. New York Times dále přiznal, že CIA „vlastní“ přes 50 předních zahraničních médií. Tajná vládní operace pro ovlivňování hlavních sdělovacích prostředků nesla název „MOCKINGBIRD“ a byla pod patronací CIA.

Prokázalo se, že ideál občanů o tom, že tisk je svobodným a demokratickým kontrolorem vlády a práva v zemi, se ukázal jako naprosto znásilněný. Když se celá aféra o vládním podplácení, vyhrožování a ovládání tisku dostalo až před Senát USA, vyšetřovatelé senátního výboru započali rozsáhlé vyšetřování o účasti vlády a CIA na manipulaci s médii. Jenže i tato demokratická pojistka selhala, protože CIA zajistila zastavení dalšího vyšetřování svých zločinů. Zpráva vyšetřovacího senátního výboru pak byla úplně pohřbena.

Podle oficiálních zdrojů plnilo za dobu 1950 – 1975 přes 400 amerických novinářů úkoly CIA. Už v roce 1976 bylo pod kontrolou CIA 200 deníků a periodik a 30 tiskových služeb a informačních agentur, 20 rozhlasových a televizních společností a 25 knižních vydavatelství. V dubnu 1978 prezident USA, Jimmy Carter, vytvořil tzv. Správu mezinárodních vztahů. V rukou tohoto prezidentského úřadu bylo soustředěno tajné řízení a manipulace tisku, rozhlasu a televize, filmů, výstav, dokonce celý systém vzdělávání zahraničních studentů a dalších informačních orgánů. Rozpočet tohoto totalitního cenzurního orgánu vlády USA jen za rok 1980 činil přes 432 milionů dolarů. Tento úřad zaměstnával 9 000 osob.

Tajná vládní CIA má takovou moc, že si dokáže zaplatit jakákoliv zvěrstva pro šíření svých ideálů, dokáže si zaplatit i zastavení vyšetřování v Senátu a také schválení naprosto zvrácených zákonů. Desítky médií vlastní přímo CIA, v dalších figurují její agenti nebo jsou vázány úplatky nebo vydíráním spolupracovat. Toto vše nebyla výsada pouze období „Studené války“. V roce 1992 vyplavala na povrch utajená zpráva CIA, která odhalovala, že CIA udržuje nadále styky s předními tiskovými a zpravodajskými agenturami ve světě a cenzuruje nevyhovující informace, aby naopak vkládala před naše oči zvrácenou propagandu. V roce 1996 uvedl bývalý ředitel operací CIA, James Lilly, při výslechu pro americký senátní výbor, že schůzky mezi představiteli CIA a pracovníky médií zůstávají i nadále běžnou praxí.

Už v roce 1953 veřejně prohlásil bývalý šéf největších a nejserióznějších amerických novin New York Times ohromující fakta. Prohlásil: „ V současnosti v Americe neexistuje nezávislý tisk. Víte to vy, vím to i já. Ani jeden z vás se neopovází napsat svůj upřímný a pravdivý názor, a když ho napíšete, víte předem, že se to neobjeví v tisku. Já jsem týdně placený za to, abych svůj upřímný názor nedával na papír. Vy jste placení za to samé a každý z vás, kdo by byl tak hloupý, aby psal svoje upřímné názory, byl by na ulici a hledal si jinou práci. Kdybych já dovolil, aby se moje upřímné pravdivé názory objevily v novinách, tak bych si do 24. hodin ztratil zaměstnání. Úlohou novináře je zničit pravdu, dokonale klamat, překrucovat, plazit se před vládou a prodat jeho stát a jeho rasu za jeho denní chléb. Vy to víte a já to vím. Co je to za hloupost připíjet si na nezávislý tisk? My jsme nástroje a otroci bohatých lidí za oponou... Naše talenty, naše schopnosti a naše životy, to všechno vlastní jiní lidé. My jsme jen intelektuální prostitutky.“ Tolik slova exšéfa nejznámějších novin světa.

Zajímavá jsou i fakta z Německa. Už počátkem 80. let měla CIA pod kontrolou 90 procent celostátních deníků v Západním Německu a 70 procent místních listů v Západním Berlíně. CIA totiž kontrolovala koncern Axela Cäsara Springera, který vydával noviny a časopisy v celkovém nákladu 15 milionů výtisků. V polovině června 1982 odhalil americký magazín The Nation, že Springerův koncern, který ovládá 90

procent celostátních deníků v zemi, dostal už na začátku 50. let finanční podporu od CIA ve výši 7 milionů dolarů na vybudování svého rozsáhlého tiskového impéria v zemi, které bude poté sloužit americkým geopolitickým zájmům a ovládat v podstatě veškeré veřejné mínění v Německu.

Přitom je to právě USA, která při každé nezákonné invazi své země do bezbranných končin světa v první řadě napadá média dané země – od tisku, přes rozhlas, až po televizi a všechny nevyhovující likviduje, aby zbývajícími poté šířila svoji vlastní propagandu. Například z 19. na 20. prosince 1989 při americkém přepadení Panamy /které už 29.12.1989, jen 9 dní poté, Valné shromáždění OSN odsoudilo jako nezákonné/ – USA okamžitě v Panamě zrušily a zakázaly noviny a rozhlasové stanice, které tuto jejich nelegální brutální invazi právem odsuzovaly. Američané zde bezdůvodně pozabíjeli kolem 5 000 nevinných panamských civilistů a s předem připravenými seznamy pozatýkali a bez soudu věznili dalších 7 000 občanů, ze kterých je dodnes mnoho nezvěstných. USA taktiku zneškodnění a ovládnutí zahraničních médií v krizových situacích nehodlá v žádném případě opustit. Kromě násilných projevů /viz.Panama/ uchvacují média i „sametově“ za oponou /viz. Srbsko/. Vojenská strategie 21. století, tak, jak ji představilo velení americké armády, počítá do budoucna i s technologiemi, které jsou přímo určené na likvidaci „nepřátelských“ médií – tisku, rozhlasu a televize. Takže ani do budoucna nemůžeme mnoho sázet na kartu svobodných informací, pravdy a demokracie. Ale manipulace s médii a veřejným míněním vidíme takřka všude, kde potřebuje vláda skrýt své zločiny a nebo propagovat svoji zvrácenou politiku, kterou by jinak nikdo neposlouchal.

Vláda USA a tajná CIA disponují obrovskými finančními rozpočty, které jsou určeny ať už k násilnému nebo korupčnímu získání veškerých médií, rozhodujících o tom, co si veřejnost myslí, na svoji stranu. Vláda se tak stává jediným patentem na „pravdu“. Důkazem je i následující případ z Texasu v USA. Když byl do jisté rozhlasové stanice v Texasu pozván George Hunt, aby hovořil na téma světová finanční globalizace a její zločiny, krátce po odvysílání obdržel ředitel této rozhlasové stanice výhružný telefonát, aby nebyl George Hunt již nikdy vpuštěn do éteru nebo bude mít rádio problémy. Ředitel však neohroženě pozval Hunta do vysílání opět následující týden. Třetí týden byla celá stanice koupena za Rockefellerovy peníze /světový bankéř a chartista světovlády/ a začala hrát mexickou hardrockovou muziku.

Po celém „demokratickém“ světě jsou zakazovány, likvidovány a umlčovány média, která hovoří pravdu a nebojí se kritizovat vládu. Přímou před očima tak bylo zlikvidováno hned po revoluci r. 1989 až do dnešních dnů v naší zemi velké množství novin a časopisů, které ač nebyly extrémistické, byly z nátlaku vlády zlikvidovány. Byly umlčeny jen pro své názory na politické či společenské dění v zemi, jen pro odlišný názor, pro který by mělo být v demokracii významné místo.

Místo toho však pornografické časopisy vládě zřejmě nevadí. Jejich vydávání schvaluje dokonce samotné Ministerstvo kultury ČR, jak si můžete ověřit v záhlaví všech těchto odporných mediálních svinstev. A přesně to vypovídá o skutečné „kulturnosti“ naší demokracie. To je ta vládou kulturně uznávaná hodnota – pornografie, sexuální úchytky, sexuální násilí, vše mnohdy až protiprávní dle § 205 Trestního zákona. Jenže „kulturnost“ naší slepé demokracie se snaží eliminovat pouze politicky a názorově nevyhovující, byť legální a pro demokracii tolik potřebné opoziční noviny a časopisy. Již tolik jich muselo ukončit svoji vydavatelskou činnost...

„Kdo začíná pornografií, končí u Osvětami.“

Zatímco vládní sekce ČR – Ministerstvo kultury schvaluje pornografické časopisy, jiná, daleko skrytější sekce vlády zřejmě bere násilným útokem zbytky demokracie na stránkách opozičních novin. Vzpomeňme na případ Necenzurovaných novin a zkuste si ho sami souvislostmi zařadit....

Dne 21. října 1995 byla profesionálně vyloupena redakce Necenzurovaných novin na Senovážném náměstí v Praze, tehdy týdeník vydávaný ve spolupráci s Hnutím za občanskou svobodu. Když přišli 21. října 1995 do redakce Necenzurovaných novin členové Občanských komisí na republikovou radu, čekalo je nemilé překvapení. Lančnický zámek na vstupních mřížích do redakce byl překroucen a nezaklapnut, což dávalo tušit, že redakce se stala terčem nevídaných osob. Samotný bezpečnostní zámek na dveřích byl však zamčen na dva západy a tak se členové domnívali, že šlo jen o nezdařený pokus o vloupání. Jenže uvnitř redakce čekal vypáčený trezor a z něj stržená pečeť. Muselo jít o organizované profesionály, kterým vůbec nešlo o lup, ale o politickou delikvenci. Důkazem je už to, že neprojevíli zájem ani uloupit zdejší počítače, telefax, elektrický psací stroj, radiomagnetofon a další cenné předměty včetně finanční hotovosti. Naopak, zmíněná „návštěva“ šla po dokumentech v trezoru, dále bylo zjištěno, že byly z počítače vymazány 3 „adresáře“. Dále z počítače zmizely soubory týkající se spolupracovníků tajné služby totalitního komunistického režimu a jejich kádrových pomocníků, kteří i v tomto současném „demokratickém“ režimu pracují v policejních složkách ministerstva vnitra ČR. Hádejte, kdo tohle může mít na svědomí? Komu mohou nejvíce vadit důkazy o tom, že vládní prohnalost totalitního režimu přežívá i v současném systému?

Jenže s problémy zamlčování a podvody na nejvyšší úrovni se setkáváme i u států, které nikdy žádným totalitním systémem neprošly a měly by být tedy vzorově demokratické. Kde demokratický tisk nelikviduje vláda z politických důvodů, tam ho likviduje moc peněz a globálních zájmů. Dobrým příkladem je případ z Anglie....

28 let vycházel v Anglii nepřetržitě časopis Ekolog, zabývající se ochranou životního prostředí. V čísle časopisu Ekolog z přelomu září a října 1998 kritizovali ekologové biotechnický světový kolos – společnost Monsanto, kvůli jejímu genetickému inženýrství. A tehdy, po 28. letech vycházení, nastal šok. Koncem září totiž muselo být přímo v tiskárně na malé kousky rozřezáno všech 14.000 výtisků tohoto čísla časopisu Ekolog. Jak tvrdí Zac Goldsmith, bylo to učiněno tajně na příkaz Monsanto. A to vše i přesto, že v tomtéž čísle Ekologa kritizoval ve svém článku geneticky upravené potraviny i Princ z Walesu. Jak se říká – jednoduše se dané číslo časopisu neshodovalo s ekonomickými zájmy světového kolosu a tak celý jeho náklad, celé číslo nezávislého, demokratického a veřejně prospěšného časopisu barbarsky zlikvidovali přímo v tiskárně.

Kdo má v rukou tisk, televizi a rozhlas, má v rukou celkové veřejné mínění i nálady společnosti. Kdokoliv může se společností manipulovat, vnucovat jí falešné ideologie i naprosté zvrácenosti a to takovou formou, že to dnešní konzumní společnost přijímá jako pravdivé a správné.

A o tom, že média jsou zneužívána k rozvracení společnosti a morálních hodnot, o tom víme každý sám moc dobře. Pornografie, násilí, okultismus, rozklad rodiny, falešné politické manipulace davy... Kdo řídí naše média a za jakým účelem? Máme se bát o naši politickou budoucnost a duševní zdraví populace? Co se to děje tam v zákulisí tvůrců veřejného mínění?

Pojďme si říci o zhoubných a vládami uměle vytvářenými náladami a trendy společnosti. Vzpomeňme, jak vlády uměle vyvolávají kriminalitu, drogové závislosti, umělé nemoci, násilí, ekologické a přírodní pohromy a finanční krizi. Jako věta v tomto odstavci to zní jako šílenost, ale důkazy jsou podány o pár listů zpět. A nyní se podívejme, jak vlády uměle vytvářejí rozkladné a zhoubné nálady ve společnosti, proč je společnost vychovávána k násilí, ignoraci, sexuálním deviacím a zavrnutí rodiny...Proč se má v lidských duších navždy smazat pojem morálka a svědomí...

Světovláda potřebuje společnost morálně upadlou, slabomyslnou, která vůči sobě necítí žádné city. Rodina je přitom, jako základní celek lidských hodnot, nejvíce perzekuována. Jsou to právě rodiny, v níž se muž a žena uzavřou před státem do jakéhosi vlastního mikrostátu, vlastního hospodaření a názorového sdílení za zdmi svého domova. Je to právě rodina, kde se muž a žena jako základní jednotky pracující společnosti milují, skutečně milují a spojují se. To vše světovláda chápe jako útok vůči své absolutní moci nad osudem každého člověka. Jak si někdo může dovolit milovat někoho jiného než svoji vlastní světovou vládu? A nejstrašnější ránou světovlády je to, že rodiny, tyto vzpurné a fungující mikrostáty, vychovávají potomstvo, vychovávají budoucí obyvatele a činí tak s rodičovskou láskou a vlastními silami. Světovláda nám chce vzít naše děti, chce nám vzít celé generace. Žádné dítě nesmí být vychováváno jinak než ve státních ústavech pod patronací státu a v naprostém oddělení od rodičů a pojmu rodiny. Rodiny, láska a mezilidské vztahy jsou pro světovládu nepřijatelné, děti musí být podle ní vychovávány již od mládí v jedinou autoritu, kterou je vláda a v naprosté citové i hmotné závislosti na ní. Proto potřebuje světová vláda zlikvidovat pojem rodina, zázemí, mezilidské vztahy, láska, mateřství, výchova....

Tento šílený plán je tvrdou skutečností, která se již dlouhá léta začíná vkrádat do zákonodárství všech států a začíná nás zavazovat k naprostým absurditám a zvrácenostem. Chtějí rozložit naše rodiny, zničit pojem láska a učinit z nás číselné jednotky na discích svých slepých a hluchých počítačů.

A jejich cílem je vytvořit společnost bez morálních zábran, násilnickou, kriminální, přitom smyslu zbavenou a neuvažující... Vše proto, aby byla slabou a hodnot zbavenou. Zvrácená společnost má pro světovládu obrovský význam, protože pouze zvrácená společnost sama zvrhuje své vlastní hodnoty, o lásce, morálce či citu ani nemluvě. Taková společnost není schopna přemýšlet a tudíž ani vzdorovat. Je to poslušné stádo dobytka za dráty světovlády. Jsou to doslova smyslů zbavené a citově vykastované pracovní čety pracující z posledních sil pro bohatství světové elity. Elity, které jde jen o své vlastní blaho. Ale tenhle scénář přeci už známe nebo ne? Vzpomeňme na dobu komunismu – otcové byli drženi nesmyslnými normami celé dny i víkendy v práci na dvanácti i více hodinové směny, ženy posílány na stavby, do továren a na pole a děti zavírány do státních jeslí, školek a družin, aby byly pod státní výchovou a kontrolou. Skutečnou mateřskou dovolenou poznalo jen málo matek. Tiché rozbíjení rodin, odlučování dětí od rodičů a manželů od sebe navzájem. Nahnání torz rodin do betonových králíkáren /paneláků/ – do internátových ghet našich měst, kde měl každý člověk ztratit svoji identitu. Tam, kde se v chladném betonu a místnostech, ne větší jak cely, měly odehrávat zbytky štěstí. Zbytky, které zbyly k pojmu rodina, zázemí a štěstí. Ze sídlištních bytů se staly spíše noclehárny,

kde se po dlouhých a tvrdých směnách vraceli rodiče a po dlouhém propírání mozku i jejich děti ze státních zařízení, aby se tak nanejvýše pozdravili a druhý den se vše opakovalo. Děti, které ve škole byly vychovávány k přísně politické oddanosti státu namísto společenské morálky. A tak infikované generace kráčely poslušně v zástupch epidemie svého státu, dle daných směrnic a bály se vystoupit z davu, aby za svůj názor nebo připomínku nebyly režimem perzekuovány. Byla z nás poslušná stáda pracujících jednotek zbavená vlastní identity, svobody a soukromí.

A je to snad dnes lepší? Pojďme se zamyslet trošku filosoficky nad životem průměrného člověka a otevřme si oči. zkusme si to vzít ve zkratce od samého počátku narození.

Vlády prosazují trend, aby matky rodily své děti v porodnicích, ne doma. Dítě je tak pod dohledem /nejen lékařským/ a stát má jistotu, že se mu nerodí více dětí, než o kterých ví. Dítě je očíslováno a v zákulisí od matky lékařsky ošetřováno. Ještě než je mu jeden rok, dostane nesčetně očkování a léků, o jejichž účelu a vhodnosti, ať už v typu léku nebo v dávkování, můžeme spekulovat stejně jako s diagnózami na ně se odvolávajícími. Sociální poměry v rodině jsou pod tlakem neustálého zdražování potravin, tepla, vody, elektrické energie a inflace jako takové. Matka tedy zpravidla odchází pracovat i v době, kdy má ještě nárok na mateřskou dovolenou nebo je jí svěřeno břemeno vedení celé domácnosti. Muž má dlouhý úvazek a tak dítě putuje do kolektivních výchovných zařízení. Rodina se zpravidla celá schází až k večeru a bohužel, místo společného sdílení, je tento večer spíše v duchu moci televizí. Dítě na sociální poměry státu doplácí citově. Následuje základní škola a s ní skrytá politická manipulace školství na dítě. Do dítěte je vsugerováno rozdělení člověka a jeho souzení jen na základě vědomostí. Vinou sociálních poměrů státu je rodina zaneprázdněná a dítě podléhá vlivům ulice a generační deformaci současných stylů a trendů, v závěru základní školy si buduje „vlastní“ osobnost a image. Ve skutečnosti je jen klonovaným prototypem světónázorového zástupu generační mánie. Následuje volba budoucího studia pro povolání. O prestiži, úspěchu a budoucím životě rozhoduje pouze známkové /ne-li kádrové/ ohodnocení žáka v průběhu základní školy, nikoliv inteligence, svědomí, slušnost a životní rozhodnutí a touhy. Mediální vliv generačních časopisů a pořadů v TV nabádají k rebelii, rodičovským vzpourám a ignoraci společenských zájmů a hodnot. Studenti a učni začínají pít z generačních komplexů méněcennosti alkohol, kouřit, experimentovat s drogami a bez citu sexuálně „žít“ /existovat/. Než opustí odborná studia, mají za sebou již zvrácený žebříček hodnot a zpravidla naprostý nezáměr o rodinu, která je pro ně až přílišným závazkem na jejich styl života a zejména pestrý sexuální život. Rodinu odmítají založit i ze sociálních důvodů, osobního nezáměru nebo z pracovního vyčerpání. A někdo tam nahoře si pořádně mne ruce. I rodiny, které vzniknou jsou zpravidla odsouzeny k zániku nebo strádání, chybí peníze, pořádné bydlení a v dnešní době i to nejzákladnější – láska a inspirace. Než mladý člověk opustí školu, čeká jej další rána, tentokrát bez výmluv skutečně státního charakteru. Totiž odvod a branná povinnost, neboli vojna, kterou jsou povinni nastoupit muži /v některých státech i ženy/.

A tak mladý a stále snad ještě v jádru nezkažený člověk, který má celý život před sebou, musí náhle na rok a více nastoupit do armády. Zde ho vláda povinně naučí zabíjet a likvidovat potencionální nepřítel státu. Jenže v takovém zvráceném systému se zde člověk kromě povinného násilí naučí i ponižování druhých, šikaně, povalečství, hulvátství, opilosti, kouření a hlavně partnerské nevěře a sexuálním úchylkám. Ministerstva obrany jsou si toho plně vědoma, vlády to ví také. Nesmlouvavě však vláda každého zdravého muže posílá povinně a pod hrozbou trestu vězení do těchto svých koncentračních výchovných táborů, kde jsou těmto nevinným mladým lidem upírána základní práva a svobody. Vychováváme lidi k válce, místo abychom je vychovávali k míru. Celé generace infikované „zelenými mozky“. Prohni-

lá násilnická společnost, kterou vláda hecuje do paranoidních smyšlených stavů ohrožení, kterým je třeba čelit. Uvědomte si přátelé, že ať si vláda uzákonuje branou povinnost jak chce, v podobě v jaké ji známe po celém světě, je to zločin proti lidskosti. Armáda se zde stává v očích slušných lidí nikoliv obrannou mocí státu, ale pouze státem uzákoněnou ozbrojenou mafii. Jsou daleko vyšší zákony – ať už Základní listina práv a svobod nebo Všeobecná deklarace lidských práv, nebo jen osobní morální odmítnutí, kterým je člověk oprávněn vzdorovat tomuto skutečnému vládnímu holokaustu svobody a morálního svědomí mladých lidí. Každý, já i Vy víme, že žádná válka nebude a bude -li, pak je otázkou jednoho podpisu tam nahoře nebo jediné hádky dvou přiopilých plešatých primitivů v kravatách. A blbosti se stejně neubráníme ani kdybychom měli stát armofilních občanů s granáty pod polštářem. Základní vojenská služba má jeden velmi důležitý cíl – totálně zlomit člověka /dokud je mladý/, naučit ho rozkazům, totální státní oddanosti, vymazat jeho identitu a učinit z něj pochodující číslo v davu uniformovaných čísel, zlomit jeho osobnost a hrdost, zbavit ho morální svéprávnosti a rozumu. Zbavit ho myšlenek na rodinu a schopnosti citu. Naopak naučí člověka násilí a zabíjení a vytvoří z něj od základu duševně a citově podlomenu osobu v moci státu. Co má být jednou z těchto lidí a co bude jednou z takového národa? Není to ta největší zrada a zločin, kterého se vlády, včetně té naší, dopouštějí na společnosti? Že by naše vlády neznaly Základní listinu práv a svobod a Všeobecnou deklaraci práv OSN, které jsou Ústavami států povýšeny nad jakékoliv ostatní zákony? Proč zde občané pokorně a s tichou zbabělostí nechávají vlády dělat protiústavní věci a páchat zločiny proti lidskosti? Cožpak jsme tolik navykli masové labilitě a zbabělosti nebo neznáme svá lidská práva? Možná by měl někdo naše vládcy upozornit, že pan Hitler už dávno není mezi živými.

Víte, napadlo mě jedno moudré přísloví: „Tam, kde se vláda bojí svých občanů, tam vládne demokracie. Tam, kde se občané bojí své vlády, tam vládne tyranie.“ A přesně tak to ve světě funguje, vláda si nesmí myslet, že jí vše projde, ostatně má tu být jen a jen pro nás občany.

Ale vraťme se k začátkům státního vlivu, vlivu na dítě. Pojdme si nyní ukázat některá fakta „tam nahoře“ k otázkám morálního rozkladu společnosti...

Lamar Alexander, od roku 1991 ministr školství USA, prohlásil o svojí vizi nového školského řádu: „Zbrusu nová americká škola bude sloužit dětem od 3. měsíců do 18. let a otevřena bude od 6. hodin ráno do 6. hodin večer.“

Snahou vlády je dostat už co nejmenší děti do co nejdelšího odloučení od rodiny a pod maximální vliv a dozor vlády. Vidíte, že to není sci - fi, ale skutečné „Orwellovské“ snahy. I v České republice se prosadilo po revoluci prodloužení základní školy z 8. na 9. let a v říjnu 2000 se hovořilo ve vládě o celkovém prodloužení času, který budou děti muset trávit ve školách.

Zároveň se vlády snaží zlikvidovat soukromé školy, aby děti chodily pouze do státních. Jeden z největších propagátorů této myšlenky, kterým je ministr školství USA, Lamar Alexander, však sám posílá svého syna do školy soukromé, nikoliv státní. Zřejmě si uvědomuje zhoubný vliv státních škol na mládež. Když se v roce 1984 pokoušela ve Francii vláda převzít kontrolu nad francouzskými školami, vyšly do ulic protestovat miliony lidí. Lidé tam chápali, že by to byl konec demokracie a násilnické snahy o totalitní státní diktát výchovy dětí. Miliony lidí proti tomu pochodovaly ulicemi Paříže a donutily k rezignaci celou výkonnou část vlády /kromě prezidenta/. Tak má vypadat demokracie, udržet výchovu v rukou lidu, aby vzdělání bylo svobodné,

aby rodiče mohli říci, jak mají být jejich vlastní děti vychovávány.

Americká vláda vytvořila celý projekt na zestátnění amerických škol. Tento zhoubný projekt se jmenuje „GOALS 2000“. Chtějí nám ukrást výchovu a životy našich dětí.

Před II. světovou válkou Adolf Hitler řekl: „Dejte mi jednu generaci mladých lidí a já zaberu svět.“ A málem se mu to podařilo. I on šel přes zestátnění škol a přes školní lavice. Adolf Hitler také dále prohlásil: „Vaše dítě nám již patří. Je to nová říše. Její mládí nedáme nikomu, říše sama je vezme a dá jim své vlastní vzdělání a výchovu.“ Řekněte, přátelé, jaký je rozdíl mezi Hitlerem a dnešními budovateli světovládné říše?

A co že se učí na školách ve světě? Vlády na celém světě prosazují do školních osnov, přes mnohdy pochopitelný odpor rodičů, sexuální výchovu a to mnohdy již od prvních tříd základní školy. Učí děti pohlavnímu styku a dává na stejnou úroveň i pohlavní styky se stejným pohlavím /pod jakousi rouškou společenské tolerance/. Stát vůbec nerespektuje práva rodičů, vychovávat své děti v mravní čistotě. Školy doslova učí děti již od 6. let k sexuálnímu styku, aniž by pro to měly přinejmenším dalších 10 let vyvinutý rozumový nebo citový základ. Čemu slouží výuka sexuální výchovy na školách? Děti se dozvídají o všemožných sexuálních úchylnkách a mají tendenci si to zkusit. Mnohé děti po hodinách sexuální výchovy začínají používat vulgární označení, která předtím neznaly a neslyšely je ani ve svých rodinách. Mnohé děti po hodinách sexuální výchovy ztrácí svědomí a morální zábrany, jiné děti prohlašují po těchto hodinách, že radši nikdy nebudou mít děti. Děti jsou vzrušeny, v tak mladém věku, kdy si ještě mají hrát a poznávat základní znaky společenské slušnosti, je škola zahlučuje doslova pornografií a nutí je ke ztrátě studu, ale i svědomí.

„Ztráta studu je příznakem slabomyslnosti.“ – Sigmund Freud

Na některých amerických školách se děti v sexuální výchově dokonce učí i provozování sexu s mrtvolou, se zvířaty a rovněž bestiální sadomasochistické praktiky. Vypadá to, jako by americké školství ovládala spíše pouliční mafie, ale skutečnost je taková, že jde o nový přístup americké vlády k výchově dětí. Cílem těchto hodin sexuální výchovy je přesvědčit studenty, že manželství nemá cenu, rodina je bezcenná, že pokud je člověk chráněn antikoncepcí, pak je nevěra a střídání partnerů správné. Děti dává na úroveň nechtěných produktů a jakékoliv city nahrazuje ve studentech sex. To není výchova, ale barbarská propaganda.

Americké úřady zaznamenaly po započetí sexuální výchovy na amerických školách rapidní nárůst znásilnění, které se navíc začaly náhle ve značné míře objevovat už v lavicích základních škol.

Ale nejde jen o demoralizaci dětí ve státních školách z nařízení vlád. Jde i o jejich politicko – propagandistickou výchovu. V USA se počátkem 90. let připravoval projekt „P.A.T.“, který má probíhat na všech školách v USA. Tento program má zajistit, že rodiče musí odsouhlasit veškeré učební osnovy svých dětí, jinak jim stát vyhrožuje problémy. Podle tohoto projektu dostává škola právo testovat, které dítě je politicky nevhodné a může je začít přeprogramovávat. Když se to nepodaří, mohou nutit rodiče těchto dětí podstupovat povinná školení a vychovávat k politické od-

danosti rodiče. Pokud ani to nepomůže, má nastoupit třetí fáze, dítě z fungující, ale zároveň ideologicky odlišné rodiny, prostě stát vezme a umístí jej k výchově do státem řízené instituce – ústavu. Bývalá poradkyně ministerstva zdravotnictví USA a prezidentka organizace za ochranu vzdělávání Guardians of Education, Betina Dobbsová, přiznává rozhořčeně o projektu P.A.T. následující: „Přinese to státní kontrolu nad dětmi a status rodičů omezí na pěstouny a kontrolované opatrovníky.“ Vlastně přesně to, co si Hitler vždycky tolik přál.

Tento zhoubný projekt P.A.T. byl zahájen ministrem školství USA, Lamarem Alexanderem, pod názvem „America 2000“ /též znám jako „Goals 2000“/ a později, 31. března 1994, tento projekt přeměnil prezident USA, Bill Clinton, dokonce na zákon. Podle tohoto zákona jsou nyní v USA děti, které nesouhlasí s vládou označovány za duševně nemocné a odebírány ke státní převýchově. Proč se stále musíme vracet do časů Adolfa Hitlera?

Cílem projektu je kromě politické propagandistické výchovy a výchovy od rodičovství a životních hodnot i výchova směrem od vlastenectví ke „světovému myšlení“. Totéž vidíme i na našich školách, kde propagandu komunistického bloku nahradila pouze propagace sjednocené Evropy /EU/ a konečný cíl, sjednocení všech zemí pod rouškou OSN do jedné jediné světovlády. Děti jsou nuceny klanět se falešné politické modle.

Americký prezident, Bill Clinton, již mnohokrát zaútočil zvláště na status křesťanských soukromých škol, které jsou doslova trnem v oku, protože učí k lásce, toleranci, pomoci druhým a hlavně k rodině, morálce a svědomí. Jeden čas panovala v americké vládě vyhocená diskuse o totálním zrušení těchto škol. To se setkalo s masovým odporem veřejnosti, ať už věřící nebo nevěřící, která si uvědomovala přínos křesťanské ideologie pro rozvoj společnosti. Bill Clinton tehdy dokonce nazval křesťany temnými silami, které musí být vymýceny. Vymýceny jako Židé za II. světové války? Omlouvám se, za svoji vyhocenou otázku, ale podívejte se na to, jak zde světovláda barbarsky likviduje skutečné hodnoty a šíří rebelii. Časopis „Křesťanský světový report“ z dubna 1994 informuje, že školní autority v USA dokonce shromáždily ideologicky nevyhovující učebnice a daly je spálit.

Naše děti se mají stát zvrhlými sexuálními devianty, nemorálními hulváty s odcizeným pojmem o rodině a rodičovské výchově, naprosto na státu závislé bytosti, které nesmějí znát pojmy jako je láska, morálka, svědomí a hlavně rodina. Jak se Vám líbí nově prosazované školské zákony, které prosakují i do ČR? Jak se Vám líbí fanatické ideály o vytvoření světovládné říše a osudy lidí v něm? Co jednou bude z těchto dětí, co jednou bude z takového národa a jaká bude jednou civilizace této planety pod mocí těch v zákulisí?

Útoky vlád na rodinu jsou doslova srovnávány na úroveň boje s terorismem. Rodina se stává úhlavním nepřítelem státu. V USA vznikl pod patronací vládní FBI již v roce 1956 tzv. projekt „COINTELPRO“ /již o něm byla v jiné souvislosti řeč/. Tento opravdu hrozný projekt byl odhalen až v dubnu 1976 Senátem USA, zvláštním senátním výborem v čele se senátorem Frankem Churchem. Kromě ostatního byl tento vládní a přísně tajný projekt zaměřen i na rozklad rodiny. Můžeme si citovat závěrečnou zprávu senátního vyšetřovacího výboru /Church II, str. 5,40/...

Zde je popisováno, jak vláda úmyslně prováděla pokusy rozbíjet manželství a celé rodiny. Došlo to až tak daleko, že posílala anonymní dopisy manželským párům ve

snaze způsobit zmatek, nedůvěru a rozbít jejich manželství. To vše bylo odhaleno před Senátem USA v dubnu 1976 vyšetřovacím senátním výborem Franka Churcha. A vidíme, že tyto vládní snahy rozbíjení rodin nejsou ojedinělé a přetrvávají v různých formách, jsou zdokonalovány a derou se jako civilizační epidemie už do našich dětí na školách jako přirozené myšlení „Nové civilizace“. Jediná rodina musí být sek-tářská rodina – „Světová vláda“ a nikdo nesmí milovat nikoho kromě této modly.

Jestli chcete ze své občanské pozice pomoci zastavit tyto šílenství, pak máte v ru-kou obrovskou zbraň – lásku proti nenávisti, život proti smrti. Milujme se, utvářejme fungující rodiny, pomáhejme druhým, utužujme se v morálce a čistém svědomí a v tomto duchu vychovávejme i své děti. Pevně věřím ve výrok našeho prezidenta T.G.-Masaryka: „Rodina je základ státu“. Rozbořme rodinou a láskou prohnílé základy bu-dované světovlády a vraťme lidem fungující vlády, vlády pro lidi.

ZÁVĚR

Vážení přátelé, pokud jste dočetli až sem, oceňuji Vaši schopnost nebát se názoru, byť od toho Vašeho může být třeba odlišný. Jedna věc je ale připustit si k tělu určité názory a druhá, pochopit je a uznat. Pravda je jasně definovaný pojem, ale otázkou je, kde je tato pravda? Nemohu tvrdit, že mám jako jediný recept na pravdu, snad se mi k ní podařilo touto knihou alespoň trochu přiblížit.

Chápu, že lidé radši věří příjemným věcem a nositelé špatných zpráv jsou zpravidla kamenováni. Lidé mají vžitě, že nechtějí opustit své dosavadní pohodlné názory na svět za pravdivé, ale jim nevyhovující. Krásně to řekl Lev Nikolajevič Tolstoj: „Musíme milovat pravdu tak, abychom byli v každém okamžiku připraveni zřít se všeho, co jsme dříve považovali za pravdu, když poznáme pravdu vyšší.“

A je -li pravdou to, že se náš svět řítí k totalitní světové diktatuře jedné globální vlády, pak je třeba nemlčet, ale diskutovat o tom a protestovat. Pokud budeme jen přihlížet, jak nám vlády servírují oprátku na krk a den ode dne ubírají z našich lid-ských práv, budeme ztraceni. Je potřeba, už jen v zájmu demokracie, znát opoziční a negativní aspekty a před těmito varovat. Vždyť jsou to přece naše demokratické vlády, vlády pro nás lidi... nebo se už teď hluboce mýlím, pánové a dámy z OSN?

Je těžké připustit si pravdu, která bolí. Ale větší bolest je ze lži, která se nám servíruje těmi nahoře jako „pravda“. Je to sice krásná „pravda“ o krásně bu-dovaném světě, krásně se to poslouchá, ale ve svědomí to zapáchá jako mor. Je to „pravda“ dobrá jen pro uši, svědomí ji musí zákonitě odsoudit.

Není mým cílem Vás o ničem přesvědčovat a přiznávám, že tato kniha jistě ani nemá kvalitu na to, aby Vám mohla v plném měřítku odhalit oponu dnešní reality. Zkuste i Vy sami pátrat a doplňovat si skládku světových událostí a událostí čistě ve Vašem životě, možná budete překvapeni kolika věcí jste si nevšimli, dokud jste slepě věřili a nepochybovali nebo se o dění kolem sebe nezajímali. Berte prosím moji knihu jako skromný pokus nasměrovat Vás na základě skutečných událostí a souvis-lostí na stranu lidí, kteří touží po dobru a pravdě a nehodlají se sebou vládami vy-metat. Bojujte a hlase se o svá lidská práva nebo je nadobro ztratíte. A hlavně, ne-přemýšlejte jako politikové, přemýšlejte svědomitě.

A moc Vás prosím, boj slušných lidí o slušný svět není veden sevřenou pěstí. Nej-lepší zbraní proti totalitnímu režimu je – fungující rodina, láska, morální a svědomité obyvatelstvo, péče o svobodu tisku a názoru, vzájemná mezilidská pomoc a toleran-ce slabších, touha po vzdělání a inteligenci a hlavně velká schopnost být nedůvěřivý.

Neexistuje jediný totalitní režim, který by přežil takovou populaci. Totalitní režim se ujímá všude tam, kde je prohnílá společnost bez morálních zábran a se spole-čenskou nenávistí. Jen taková populace může uživit argumenty totalitní vlády a dát jí přežít. Společnost, o kterou usilujeme nesmí být vládou tvrdé ruky, ale vládou otevřeného srdce.

Tuto knihu jsem začal psát citátem Martina Luthera Kinga: „Až se svět ohlédne za 20. stoletím, bude plakat. Ne proto, že bylo naplněno krutostí, ale proto, že dobří lidé mlčeli.“ Nemlčme a uznejme, že žijeme v době totálního morálního kolapsu a totalitních chapadel světovlády. To je prvním krokem k tomu, abychom s tím mohli začít něco dělat.

„Nikdo není tak beznadějně zotročený, jako ti, kteří falešně věří, že jsou svobodní.“

Johan Wolfgang von Goethe

POUŽITÁ LITERATURA

- Terry Cook – The Mark of the New World Order – Whitaker House 1996
Texe Marrs – Project L.U.C.I.D. -living Truth Publishers 1996
Samuil L.Zivs – Anatomie lži – Svoboda 1983
Genrich Borovik – Historie jedné vraždy -lidové nakladatelství 1981
Josef Blahož – Formy vlády a lidská práva... – Čs.Akademie věd /Academica 1981
B.Shlain a M.A.Lee – Sny vědomí – Volvox Globatour 1996
Vladimír Bořák – Byznys s lidskými právy – Horizont 1982
M.W.Cooper – Odtajnění instituce MJ 12 – Star 1993
Ernst Meckelburg – Neviditelní agenti – Etna 1994
Martin Herzán – Apokalypsa, Kristus nebo antikrist? – MKS 1997
František Press – Zápas o nový svět – MANA 1997
Julius Mader – CIA v Evropě – Naše vojsko 1983
Grant r. Jeffrey – Konec světa? – Veritas et Pneuma Publishers Ltd. 1998
P.V.Kostin – Ze zákulisí FBI -lidové nakladatelství 1985
Kol.autorů – lidská práva v USA? – Svoboda 1978
Henri Alleg – SOS America ! – RP 1987
Dwight L. Kinman – Poslední světový diktátor – Veritas et Pneuma Publishers 1999
Viktor Farkas – Kdo ovládá svět? – Knižní klub 1997
Ondriaš Karol – Všeobecné kecy, fakty a nezodpovedané otázky – Sl.Akad.věd 1997
Ondriaš Karol – My motroci 21. storočia takto prisaháme – Agentura IQ 1998
Milan Syruček – Osudové minuty země – Práce 1983
Thomas Röder a Volker Kubilius – Muži za Hitlerem – Votobia 2000
Kol.autorů – Dětská stomatologie – Avicenum 1980
Fjodor Sergejev – Bez masky – Práce 1987
S.S. Sergejev – Totální špionáž – Naše vojsko 1985
Rand Neustaedter – Problémy s očkováním – Alternativa 1995
Johannes Rothkranz – 666 číslo šelmy – Samizdatová autoři BrAM
Ivan Stříbrný – Samizdatová publikace bez titl. /slovensky/
Leslie Watkins – Alternativa 3 – překlad z angličtiny Ladislav Kopecký
S.Zábranský, J.Švejda – Ústa ve zdraví a nemoci – Avicenum 1976

POUŽITÝ TISK

Magazín 2000, Necenzurované noviny, Zemědělské noviny, Nový dnešek, Fakta X, Lidové noviny, MF Dnes/magazín, QUO, Světlo, Odkaz sv. Cyrila a Metoda, AD magazín, Špigl, Právo, Květy, Změna, Fantastická fakta.

POUŽITÉ DOKUMENTY

dok.Amnesty International, dok.Občanské komise za lidská práva, dok.Hnutí Duha, dok.M.W.Coopera, dok.AEN News 1994, dok. Bad Reichenhaller, d.TM – SW 7905.1, televizní dokumenty a publicistika ČT 1, ČT 2, TV NOVA, Internet.

Svoboda projevu, zejména svoboda tisku, je zaručena Ústavou ČR, pod čl. 10, Mezinárodním paktem o občanských a politických právech publikovaných ve vyhlášení MZV č. 120/1976 Sb. a Listinou základních práv a svobod občanů vyhlášenou pod

Základní listina práv a svobod – čl.17,odst.1 – 3: „Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Cenzura je nepřipustná.“

Všeobecná deklarace lidských práv OSN – čl. 19: „Každý má právo na svobodu přesvědčení a projevu, toto právo nepřipouští, aby někdo trpěl újmu pro své přesvědčení, a zahrnuje právo vyhledávat, přijímat a rozšiřovat informace a myšlenky jakýmkoliv prostředky a bez ohledu na hranice.“

Všechny informace z této knihy je dovoleno šířit jakýmkoliv nezkráceným způsobem.

Trochu sebekritiky na závěr ...

Knihu nelze chápat jako vědeckou práci s důrazem na zdroje, ale spíše jako manifest proslovně a volně hovořící do svědomí občanů v této podivné době. Z téhož důvodu můžete mít oprávněný pocit, že kniha je zaujatým pohledem na svět. Je zaujatá, neboť má cíl kriticky hodnotit negativní aspekty globalizace. Nepopíráme, že globalizace má i své přínosy pro svět, ovšem tyto výhody jsou propagandisticky a zaujatě po celém světě doslova ládovány v milionových nákladech do občanského povědomí. Proto je tato publikace jen skromným pokusem alespoň zlomkem vyrovnat tento nepoměr a především jasně ukázat právě na tolik postrádané negativní stránky globalizace a varovat před nimi. A při této kritice se zaměříme i na aspekty, které nejsou v argumentaci proti globalizaci tak časté nebo zde zcela chybí a to je chyba. Tato publikace rozhodně není relaxační čtení nebo četba na dobrou noc, je to nápor nepříjemných faktů a událostí, které je třeba brát na zřetel, abychom nešli z pozice občanů vstříc něčemu, čemu nechceme. Ať máme každý jakýkoliv názor, na demokracii je krásné to, že jej můžeme mít a vzájemně jej konzultovat svými pracemi a hledat tak ideální řešení. Proto nevidíme v této publikaci žádné definitivní absolutno, ale jen skromný příspěvek z určitého úhlu pohledu do světové diskuse.

Knihy je věnována všem, kteří ve 20. století položili život proto, abychom mohli žít ve svobodném a morálním světě ve vzájemné lásce a v ideálu pravdy. Pevně věřím, že se to jednou přece podaří.

DOSLOV PRO PRAVOVĚRNÉ A ODVÁŽNÉ KŘESŤANY...

Pro mnohé čtenáře může být tato kniha velmi pesimistická a beznadějná. Zvláště pro věřící je obsah knihy blízký prorockým biblické apokalypsy, která se začíná postupně, ve světovém dění, skutečně naplňovat.

Knihu jsem záměrně nepsal náboženským slohem ani neprokládal biblickými citáty, abych nebyl obviňován z náboženské zaujatosti a kniha byla přijatelná i lidem ostatních náboženství a názorů. Dostáváte tak do rukou ideologicky čistá fakta, která si sami můžete prokonzultovat s Biblií a pochopit tvář doby, ve které žijeme a která teprve přijde.

A tehdy také pochopíte, že přes všechny útrapy, nespravedlnosti a bezpráví, bude mít konečné slovo až Bůh a ten celou tuto světovládnou modlu pošle tam, kam patří a dobří lidé, skrze Ježíše Krista, dojdou vítězství.

A s tím nic nenadělají ani sebemocnější úřední razítka, byť mohou být v rukou nejvyšších vládců, ani tuny peněz, zlata ani zástupy armád. Nezastaví to ani nejmocnější vynálezy posledního věku ani šílené teorie šílených vědců.

Pravda se dá pošpinit, ale nelze ji zničit. Pravda byla a bude vždy silnější a jelikož je projevem spravedlnosti a má sídlo v naší duši, musí vždy zvítězit nad tímto technokratickým a ateistickým světem. A k tomuto vítězství jsou povoláni všichni, kdož se za pravdu postaví a budou ji chránit i v dobách nejhorších.

Robin de Rooter

BSE

Nemoc šílených krav a likvidace zemědělství

Osud nebo záměrně vytvořené zlo?

„Na různých místech budou veliká zemětřesení, hlady a mory a budou hrůzy a veliká znamení z nebe.“

Nová Bible Kralická – Nový Zákon - Lukáš 21,11

Překlad z německého originálu: *BSE - Der Rinderwahnsinn und die Vernichtung der Landwirtschaft. Schicksal oder hausgemachtes Übel*, Verlag Anton A. Schmid, Durach, 2001

Jazyková úprava: Trunečková Ivana, Juřica Jaroslav

Všechna práva má autor a nakladatelství Ráj, Lubenská 630, 739 11 Frýdlant n/O.
jaromar66@t-online.de

Částečné zveřejňování v tisku, rozhlase a televizi jen s písemným svolením.

ISBN 80-903576-0-1

Vytiskl: Duotisk, Těškovice 61, 747 57 Velká Polom

Obsah

1. kapitola	NEMOC ŠÍLENÝCH KRAV
2. kapitola	CREUTZFELDT-JAKOBOVA CHOROBA
3. kapitola	PŘENÁŠENÍ NÁKAZY
4. kapitola	POLITIKA
5. kapitola	ZÁKULISNÍ MANIPULÁTOŘI SVĚTOVÉHO DĚNÍ
6. kapitola	LIKVIDACE ZEMĚDĚLSTVÍ
7. kapitola	OSUD NEBO ZÁMĚRNĚ VYTVOŘENÉ ZLO?
8. kapitola	PROROCTVÍ O KONCI ČASU

BIBLIOGRAFIE

První kapitola

NEMOC ŠÍLENÝCH KRAV

„Kravský mor“ vyvolal po celém světě obrovské znepokojení. V listopadu 1986 se poprvé objevila ve Velké Británii choroba *Bovine Spongiforme Encephalopathie* (BSE). Onemocnění zpravidla propuká u skotu ve věku od tří do deseti let. V průběhu choroby BSE ztrácí hovězí dobytek na váze, je popudlivý a trpí pohybovými poruchami, což je vyvoláváno perforací mozkové kůry a odumíráním nervové tkáně. Následkem ztráty kontroly nad končetinami se postižené dobytče potácí, padá a nakonec pojde nebo musí být utraceno. Vzhledem k dramatickým symptomům se choroba záhy začala nazývat nemocí šílených krav.

V mozcích onemocnělých zvířat byly nalezeny bílkovinné molekuly, považované za původce BSE. Profesor Stanley B. Prusiner z kalifornské univerzity v San Franciscu zjistil, že tyto molekuly existují v normální (PrPc) i v chorobné (PrPsc) formě. Organismus každého člověka produkuje zdravý protein (PrPc), který je nezbytný k určitým funkcím paměti. Zdravý protein produkuje blány mozkových buněk. Bílkovinným infekčním původcem choroby (*PrPsc-Proteinaceous infectious particle*) je *prion*. Za svoji prionovou teorii obdržel prof. Prusiner nejvyšší ocenění v oboru medicíny, Nobelovu cenu.

Priony jsou pravděpodobně nejjednodušší dosud známé formy života. Pozoruhodné při tom je, že se priony samy nemohou rozmnožovat jako třeba bakterie nebo většina virů, avšak podněcují ostatní bílkovinné stavební prvky, aby se rovněž přeměňovaly na priony, což pak znamená, že nemocný protein (prion) napadá zdravý a přeměňuje jej v nemocný. Tím se pochopitelně mění stále více zdravých proteinů. Nemocné proteiny se vzájemně skládají do dlouhých stabilních a plynulých řetězců (fibrilární proteinové struktury) a nakonec vedou k smrtelné chorobě BSE. Onemocnělé proteiny (priony) mohou u skotu napadnout mozek, nervový systém i vnitřnosti.

Ohledně nemoci šílených krav se dříve vycházelo z předpokladu, že původce BSE je přenášen kontaminovanou zvířecí masovou moučkou, tmavočerveným práškem, mnohdy lisovaným do granulí. Toto krmivo bohaté na bílkoviny zvyšovalo u skotu produkci mléka i masa. Roku 1979 vyzvala britská vláda výrobce krmiva pro dobytek, aby se snažili při produkci svých výrobků využívat početných nepřírodných bílkovinných přísad jako je různý jateční odpad, mícha a kostní moučka. K jatečnímu odpadu patří rovněž mozková tkáň, celé hlavy, střeva, krev a mnoho dalšího, prostě všechno, co zbývá po porážení, bourání a zpracování jatečních zvířat.² Zbytky se melou, vaří a nakonec suší. Krmením skotu masovou a kostní moučkou se z býložravců dělají masožravci! Produkce zvířecí moučky začala úžasně rychle stoupat a vedla k tomu, že Británie měla k roku 1990 přebytek hovězího.

Protože známá choroba *scrapie* (vrtohlavost) ovcí vykazuje podobné symptomy jako BSE, mělo se za to, že BSE je vyvolávána *scrapie* infikovanou masovou moučkou (syrovým ovčím odpadem). Oficiální verze o příčině BSE zní: „*Bovine Spongiforme Encephalopathie je degenerativní onemocnění mozku skotu. BSE je formou ovčí choroby scrapie přenesenou z ovcí na hovězí dobytek.*“

Scrapie u ovcí je známa již po staletí; první zprávy o této chorobě pocházejí z roku 1730. Jde o smrtelného původce, který se dosud vyskytoval pouze u

ovcí, scrapie je pro lidi neškodná. Přirozený původce scrapie nemůže překročit hranice daného druhu, a proto také neinfikuje člověka.

V roce 1979 byl změněn výrobní postup v britských podnicích na zpracování zvířecí moučky. Z úsporných důvodů se snížila teplota při spalování pošlých kusů. Protože výsledky zkoumání ukázaly, že původce scrapie je mimořádně odolný vůči vysokým teplotám, začalo se tvrdit, že snížení teploty při spalování způsobilo z větší části rychlé rozšíření BSE v Anglii. Zmíněný výrobní proces a zkrmování zvířecí moučky byly r. 1988 zakázány.

Druhou důležitou změnou postupu výroby zvířecí moučky se stalo vypuštění procesu vyluhování rozpouštědly. Činili obsah tuku v moučce méně než pět procent, je výrobek déle skladovatelný. Rafinovaný lůj je jako zvířecí moučka velmi cenný, a proto se po léta používalo hořlavých rozpouštědel k extrahování loje. Po velké explozi v britské chemičce r. 1974 byly k používání rozpouštědel zavedeny nové přísnější předpisy a místo, aby se investovalo do nezbytných drahých aparátů, podniky na zpracování zvířecí moučky raději upustily od používání nebezpečných substancí. Podíl zvířecí moučky, vyráběné extrakcí rozpouštědly, poklesl v letech 1981-1982 z padesáti na deset procent a současně se zvýšil obsah tuku z pěti na dvanáct procent. Tuk chrání mikroorganismy před vysokou teplotou. Podle závěru mnoha epidemiologů, kombinace nižší teploty zpracování a nepřítomnosti extrakce rozpouštědly, ochránila odolného původce nemoci před inaktivací a tím zapříčinila rozšíření choroby.

Podle pozdějších zjištění však ani v dřívějších letech užívaná teplota při výrobě zvířecí moučky nestačila k zneškodnění původce scrapie, který je odolný vůči teplotám, desinfekčním prostředkům, formaldehydu, kyselině karbolové (fenolu), ultrafialovému světlu a dokonce i vůči radioaktivnímu záření. Proto mnozí odborníci považují za velmi nepravděpodobné, že by scapií infikovaná zvířecí moučka byla příčinou kravské nákazy. K tomu ještě přistupuje okolnost, že při experimentálním přenosu scrapie na skot nevzniká BSE, nýbrž tzv. *Downerův syndrom*, který u hovězího dobytka existuje již dávno. Důležitá je také okolnost, že BSE povstala ze zkrmování ovčí moučky, musí být tedy mylná. Nesmí se však zapomínat, že se ovce rovněž krmily zvířecí moučkou, znečištěnou hovězími odpady, nakaženými BSE. Je tedy jisté, že BSE může být přenášena zvířecí moučkou pouze tehdy, je-li vyrobena z masa skotu, napadeného BSE. Odborníci tvrdí, že k nakažení ovce nebo jalovice stačí pozření pouhého půl gramu mozkové tkáně infikované krávy! Nebezpečný původce BSE tudíž může číhat i v ovčím mase!

Brzy bylo vcelku známo, že britští výrobci krmiv po zákazu jejího zkrmování doma, začali svou BSE infikovanou zvířecí moučku vyvážet do Evropy i do zemí třetího světa. V britském parlamentě bylo toto odsouzeníhodné východisko dokonce uvítáno - chtějí-li Evropané zvířecí moučku kupovat, rádi jim posloužíme. Od roku 1988 bylo za nízké ceny exportováno statisíce tun nebezpečné zvířecí moučky do Belgie, Holandska, na Blízký východ i do Jižní Afriky. Vědci, kteří žádali změnu takové politiky, byli samozřejmě ignorováni. 28. ledna 2001 italská televizní stanice RAI oznámila, že Velká Británie ještě po třináct let klidně prodávala domácí zvířecí moučku do celého světa.

Nakaženou zvířecí moučkou se přikrmují také chovné ryby. Rovněž drůbež a vepři se krmí zvířecí moučkou a mohou být také nakaženi. U vepřů dosud choroba nepropukla, protože jsou po dvou či nanejvýš třech letech poráženi. V laboratořích byli vepři uměle infikováni a po osmi letech se u nich objevilo onemocnění mozku; britští vědci však ve své publikované studii tvrdí, že požívání masa těchto zvířat neznámá pro člověka žádné riziko.

Onemocněli i další savci, krmení britskou zvířecí moučkou. Je známo devatenáct druhů savců, kteří vykazují mozkové onemocnění, velmi podobné BSE. Od r. 1993 je již jisté, že BSE je přenosná na morčata, mývaly, kozy, kočky, opice, křečky i na gepardy. V německých zoologických zahradách vykazují pštrosi symptomy, velmi podobné BSE. Jedinci pěti druhů antilop, včetně vzácných bílých oryxů, jsou rovněž napadáni smrtelnou mozkovou chorobou; v krmivu těchto chovaných zvířat byla také nakažená zvířecí moučka.

U chovných norků a vyder se vyskytuje příbuzná choroba, zvaná *Transmissible Mink Encephalopathy* (TME). U divokých zvířat těchto druhů TME není známa a vyskytuje se zjevně jen u zvířat, chovaných na farmách a krměných zvířecí moučkou.

Celá Evropa byla ovšem potají zaplavena nejen zvířecí moučkou, ale i masem, podezřelým z BSE. Tak např. roku 1997 byl odhalen ilegální export britského hovězího masa a jeho „pašeráckou cestou“ bylo Holandsko a Belgie.

Druhá kapitola

CREUTZFELDT-JAKOBOVA CHOROBA

Stejně jako dnes, obávali se už tehdy mnozí, že je choroba BSE přenosná na lidi. Zpráva *Southwoodovy komise* z roku 1989 ujišťuje, že BSE s velkou pravděpodobností nepředstavuje žádné nebezpečí pro lidi, nicméně že skot, vykazující příslušné symptomy, by se měl porazit. Rovněž naši politici nás přesvědčují, že není žádný důvod k znepokojení kvůli nákaze BSE.

Všichni si tím ovšem tak jisti nebyli. Britský mikrobiolog a profesor na univerzitě v Leedsu Richard Lacey v anglických novinách *The Independent* napsal: *„Jestliže si dobytčata přivodila nákazu skrze krmivo, pak byla cesta přenosu přinejmenším zpočátku orální. Tím zde ovšem je rovněž možnost orálního přenesení choroby na lidi.“*

Mnozí spatřují souvislost mezi požitím infikovaného zvířecího masa a u lidí již více než sto let známé a relativně vzácné Creutzfeldt-Jakobovy nemoci (CJN). Toto neurologické onemocnění má genetickou příčinu a vzniká spontánně. Kromě toho je také známo, že je někdy rovněž následkem transplantace tkáně. Jde o progresivní a vždy smrtelně probíhající chorobu ústřední nervové soustavy. Neurologové Hans-Georg Creutzfeldt a Alfons Jakob popsali r. 1920 později po nich pojmenovanou absolutně smrtelnou chorobu. Sporadicky se objevující forma nemoci se obvykle projevuje teprve po pětadvacátém roku věku. Počínající demence se rychle rozvíjí a postižený může být i jen několik měsíců po stanovení diagnózy zcela bezmocný.

Jak již byla výše zmínka, nemá CJN pouze genetické příčiny, nýbrž může být přenesena i transplantací tkáně. Tisíce osob zemřely po vstříknutí růstových hormonů, získávaných z hypofýzy (podvěsku mozkového) mrtvol. Neplodné ženy po celém světě se nechávají ošetřovat tímto růstovým hormonem, avšak po několika letech mnohé z nich umírají na Creutzfeldt-Jakobovu chorobu. Často umírají v krátké době i děti, které jsou tímž hormonem léčeny kvůli potížím růstu. Ve Velké Británii, Belgii, Holandsku a v mnoha dalších zemích se stejně jako lidé ošetřuje i chovný dobytek, v tomto případě ovšem hormonem získávaným z hypofýzy skotu!

Choroba BSE je Creutzfeldt-Jakobově nemoci u lidí skutečně hodně podobná. U pravděpodobné lidské formy BSE se však jedná o novou variantu CJN, která se zřetelně liší od již dlouho známé Creutzfeldt-Jakobovy nemoci; tak například se neomezuje jenom na starší osoby. Tato forma napadá především mladší lidi, kteří ovšem přežívají o něco déle než postižení dosti sporadickou chorobou CJN. S novou variantou choroby se ještě žije průměrně více než rok. Liší se pořadí symptomů: na počátku to jsou psychické příznaky, potom poruchy vnímání a nakonec i poruchy nebo ztráta paměti. O nové variantě CJN bylo oficiálně řečeno, že inkubační doba u člověka trvá dvacet až čtyřicet dní. Podle stále se množících odkazů a zpráv máme co dělat se zcela novým původcem choroby, který nutí mozek sám sebe otrávit. Všechny oběti se vyznačují jednotnou patologií, kdy jsou u nich přítomna poškození v podobě okvětí nebo korunek, a během nemoci mozek zhoubovatí. Oběti nemohou chodit, mluvit, přijímat potravu, trpí klamnými představami, upadají do bezvědomí a nezadržitelně umírají.

Profesor Charles Weismann je badatelem v oboru prionů (viz výše) od samého počátku. V německém časopisu *Focus* prohlásil, že mezi pacienty s

CJN byl až dosud jen zcela určitý počet genotypů. Ti všichni podle Weismanna dědí místo 129 prionových proteinů *aminokyselinu methionim*. Takový genotyp má čtyřicet procent všech lidí, což znamená, že náchylnost jednotlivců je různá. Nelze však rovněž tvrdit, že ostatní lidé nemohou onemocnět. Podle všeho je část lidí náchylnější než ostatní. Na otázku s kolika případy CJN je třeba v Německu počítat, profesor Weismann odpověděl protiotázkou, zda jsme si v Německu do nedávna byli jisti před nemocí šílených krav. Spochívá označení BSE prostě na nedostatečné kontrole? Osobně je přesvědčen, že velký počet případů by se nedal skrývat. Proto je nebezpečí onemocnění v Německu mimořádně malé.

Bývalý vedoucí výzkumného oddělení neuropatogenese v Edinburghu dr. Richard Kimberlin říká: *„Jestliže BSE skutečně ohrožuje veřejné zdraví, a ta u stále většího počtu pacientů bývá rozpoznána jako Creutzfeldt-Jakobova nemoc, potom je příliš pozdě něco udělat pro ohrožené obyvatelstvo.“* Pokud by byla BSE přenosná i na lidi, pak by se to týkalo velkého počtu lidí!

Odhaduje se, že se ve Velké Británii dostalo na stůl spotřebitelů až milion kusů infikovaného skotu a britská vláda počítá se stotřiceti tisíci smrtelných případů. Prof. Richard Lacey kalkuluje s padesáti tisíci novými oběťmi po celém světě do roku 2010 v důsledku skandálu s BSE a Světová zdravotnická organizace v Ženevě se obává nové celosvětové epidemie.

Třetí kapitola

PŘENÁŠENÍ NÁKAZY

Pokud jde o poškození mozku, nevykazuje nová varianta Creutzfeldt-Jakobovy nemoci velkou podobnost pouze s BSE, scrapíí a TME, nýbrž i s *kuru*, postihující kanibaly z hornatiny východní Nové Guineje. Podle amerického lékaře a pozdějšího nositele Nobelovy ceny D. Carletona Gajduseka opravdu existuje shoda mezi scrapíí, BSE, novou variantou mozkového onemocnění CJN, a *kuru*. Náš odborník dává choroby do spojitosti s kanibalismem. Již r. 1980 Gajdusek oznámil, že se mu podařilo přenést *kuru*, scrapii a CJN na jistý druh opic požitím nakažené mozkové tkáně. Jiní vědci r. 1985 prokázali u křečků orální nákazu v důsledku kanibalismu.

Je snad kanibalismus odpovědný za rozšíření tohoto spongiformního onemocnění? Výzkumy ukázaly, že všechny formy spongiformních chorob (TSE přenáší spongiformní encefalopatii) jsou přenášeny vstříknutím nebo požitím nakažené mozkové tkáně.

BSE se přenáší průmyslovým kanibalismem (nakaženou zvířecí moučkou), jsouli zvířata krmena zbytky - tedy i mozkové tkáně - chorobou BSE napadených dobytčat.

CJN byla v minulosti přenášena ošetřováním růstovými hormony (žlázy v mozku).

CJN je pravděpodobně přenášena hovězím masem (nakaženou mozkovou tkání). Nemocné priony mohou napadat mozek, nervovou soustavu a vnitřnosti hovězího dobytka.

Kuru bylo přenášeno lidojedstvím (nemocné mozkové tkáně). *Kuru* se vyskytovalo téměř výhradně u žen a malých dětí, protože muži nejedli mozek. Když příslušný kmen zanechal kanibalismu, počet onemocnění rovněž poklesl.

Mnozí vědci jsou přesvědčeni, že k přenosu BSE dojde tehdy, když jsou infikované látky přijmuty do těla spolu s potravou, a tak proniknou do zažívacího traktu. Na rozdíl od ostatních bílkovin přečkají priony cestu tělem bez újmy.

Jak se mohou prionové částice dostat z žaludeční partie do mozku? Protože žaludeční kyselina nestačí k umrtvení původce nemoci, ten pak proniká střevní sliznicí a odtud se zatím nevysvětleným způsobem dostává do *peyer-plaques* (shluků mízních uzlin v tenkém střevě). Vědci vycházejí z přesvědčení, že původce nemoci se rozmnožují v slezině, hltanových mandlích a v mízních uzlinách. V pozdějším stadiu choroby napadá její původce nervové buňky (neurony) a následně se stěhuje do nejbližších částí těla, do míchy a mozku.

Zpráva švýcarských badatelů v britském vědeckém časopisu *Nature* (1997) tvrdí, že si nakažené priony pomocí určitých krevních buněk nacházejí cestu do nervové soustavy a tím i do mozku. Při pokusech s infikovanými myšmi, jejichž imunitní systém byl částečně ochromen, dokázali jako transportní látku lokalizovat B-lymfocyty (bílé krvinky). I když normálně nemohou bez překážky pronikat krevními přehradami v mozku, vědci se přesto domnívají, že dochází k nakažení vnějšího nervového systému. Periferní nervová soustava

prochází celým tělem. Jestliže se původce nemoci dostane do těla, jsou neškodné prionové proteiny změněny v částice vyvolávající nemoc, soudí někteří odborníci.

Nová varianta je již také přenášena v důsledku transplantace rohovky. V otázce transplantace orgánů přirozeně existuje mnoho osobních názorů. Mnozí jsou však názoru, že transplantace např. rohovky z jiného člověka je také jistou formou kanibalismu.

Příčinou k znepokojení jsou v této souvislosti transplantace pokožky, kostí, kostní dřeně, nervů i celých orgánů. Zdrojem prionového onemocnění není jen lidská tkáň; nebezpečím jsou rovněž výměšky a dokonce i tělesné tekutiny.

Také bychom neměli zapomínat, že sedmdesát procent všech léků, jako např. želatina, obsahují částičky z dobytčat. Roku 1997 bylo oficiálně oznámeno, že při užívaném postupu výroby želatiny není původce BSE zcela zničen. Chemické koncerny však klidně ujišťují, že riziko nákazy je u léků vyloučené!

Ve své knize *Das Pharmakartell* podává Peter Eckert detailní obrázek neblahé aliance farmaceutického průmyslu, zdravotní politiky a lékařů na úkor nemocných a zdravotnických pojišťoven. Autor knihy zná ze své odborné praxe mnohé oblasti německého zdravotního systému, dlouho pracoval jako lékař v různých nemocnicích, a v letech 1989 až 1996 byl odpovědný za bezpečnost léků u farmaceutického koncernu BAYER. Spisovatel považuje za medicínskou časovanou bombu degenerativní mozkové choroby jako BSE či Creutzfeldt-Jakobovu nemoc (CJN), které mohou být přenášeny farmaceutickými výrobky. Telata a hovězí dobytek, potenciální šířitele BSE, nechává farmaceutický průmysl porážet jakožto zdroj želatiny, loje, lanolinu a paznehtového oleje. Možnosti využití jsou mnohostranné, což jen umocňuje riziko přenosu BSE. Želatina např. slouží jako stabilizátor očkovacích látek i různých protilátek a rovněž se z ní vyrábí opláštění kapslí a pilulek.

Podle Eckerta jsou zvláště nebezpečné krevní preparáty. Při gentechnicky vyráběné krevní plazmě jako je Kogenate od BAEYERA tvořilo až do r. 1992 telecí sérum doslova živnou půdu pro buněčnou kulturu, a ještě dnes se hovězí sérum používá jako pomocná látka. Rovněž dárci krve s Creutzfeldt-Jakobovou nemocí představují obrovské nebezpečí, protože CJN lze jednoznačně diagnostikovat až po smrti pacienta! Jak v posledních letech zveřejnil list *Coordination*, musel již BAYER v USA stáhnout několik šarží Prolastinu, protože u dárce byla zjištěna CJN. Rovněž gentechnická krev se až z devadesáti procent skládá z lidských bílkovin a proto u ní riziko přenosu není rozhodně o nic menší než při konvenčně vyráběné krevní plazmě.

Když britští vědci přenesli na zdravé zvíře krev dobytčete s BSE, vykazoval příjemce po transfúzi symptomy této choroby. V USA kvůli nebezpečí BSE zakázali odebírat krev dárčům, kteří se v letech 1980 až 1997 zdržovali nejméně šest měsíců ve Velké Británii. Konečně 15. září 2000 bylo oficiálně oznámeno, že BSE i nová varianta CJN jsou také přenosné krví a krevními produkty.

Je přirozené, že epidemie BSE vyvolává velké znepokojení rovněž u spotřebitelů. Hnojíte své rostliny kostní moučkou? Ta je totiž vyráběna z nemocných a následně pošlých dobytčat a poté velmi jemně semleta! Nositel Nobelovy ceny a známý virolog Gajdusek tvrdí: *„Tak jemný prášek se může snadnou vdechnout a proto nikomu neradím hnojit rostliny kostní moučkou.“*

Stále se nám říká, že konzumace svaloviny infikovaného skotu je nezávadná. Jak dokonale je to ve skutečnosti doloženo? A jak je to s mléčnými výrobky? Na mléčných žlázách krav prý dosud žádná infekce objevena nebyla. Jak je tomu z nesčetnými dalšími výrobky? Kolik původců choroby v nich je skutečně přítomných?

Roku 1993 začal dr. Karin Köster-Lösche bít na poplach, protože se v mnoha zemích Evropské unie zpracovával do kojenecké výživy hovězí lůj, získávaný při nízkých teplotách. O tři roky později upozornil rakouského komisaře EU pro zemědělství Franze Fischlera písemně na nebezpečí, že se telata mohou nakazit sušeným mlékem s původcem choroby BSE. Fischler na vážné upozornění vůbec nezareagoval! Jsme všichni podváděni? A pokud ano, bude zdraví nás všech cenou, kterou musíme zaplatit za zisky farmaceutických i ostatních nadnárodních koncernů?

Čtvrtá kapitola

POLITIKA

Naši politici podle všeho nemají skutečný zájem na zjištění skutečné příčiny BSE. Mnichovská socioložka Kerstin Dresselová prohlásila, že bádání britské vlády po příčinách BSE cenzurovaly a všemožně je znesnadňovaly: „*Odborná grémia sloužila vládě jen k tomu, aby politickému rozhodnutí dodala vědecký náter.*”

K oklamání veřejnosti o skutečné míře ohrožení chorobou BSE britská vláda po téměř patnáct let systematicky potlačovala, ztěžovala a manipulovala vědecké bádání. Prostřednictvím metod státních vědeckých subvencí se působilo na výsledky bádání. Tak například renomovaný londýnský ústav nebyl pověřen vývojem diagnostických postupů BSE a její terapie.

Britský mikrobiolog dr. Stephen Dealler představuje jednu z klíčových postav kroniky BSE. Již r. 1987 napsal odborný článek o významných zdravotních rizicích, které pro lidi představuje chorobou BSE nakažené hovězí maso. Bezprostředně po publikování článku byla Deallerovi bez jakéhokoli odůvodnění zastavena veškerá finanční dotace na bádání.

Britskému mikrobiologovi Harash Narangovi rovněž zastavili dotace a přišel navíc o místo poté, co vypracoval a provedl první test BSE, který u skotu umožňuje rozpoznat onemocnění i bez příslušných symptomů.

Vědcům se všemožně zabraňuje v bádání a někdy se jim i vyhrožuje. Nejsou vznášeny důležité otázky, informace se systematicky falšují či případně nepublikují. Profesor Lacey prohlásil: „*Ministerská předsedkyně Margaret Thatcherová věděla všechno, ale vsadila na otálení, mystifikovala a lhala.*”

Přestože v Anglii *každý týden onemocnělo nákazou BSE až tři sta dobytčat*, nejvyšší zdravotnický činitel Spojeného království sir Donald Acheson bezostyšně prohlašoval, že britské hovězí je nejbezpečnější na světě. Britský ministr zdravotnictví Stephen Dorell dokonce zahájil celostátní propagační kampaň s názvem: *Hovězí je bezpečné*; současně záměrně o více než půl roku oddálil zveřejnění kritické zprávy expertů.

V poledne, 20. března 1996, ministr zdravotnictví Dorrel a ministr zemědělství Hogg v britské Dolní sněmovně konečně přiznali, že se vyskytuje nová forma Creutzfeldt-Jakobovy nemoci, která má pravděpodobně souvislost s BSE. Po *dlouhých letech nestydatého lhaní* britský premiér John Major 15. května 1996 poprvé veřejně připustil spojitost mezi BSE a novou variantou CJN, na níž umírají lidé. A jak už to tak bývá, nikdo nezdal jeho odstoupení z úřadu!

V závěrečné zprávě vyšetřovacího výboru BSE se hrubé zanedbání boje s nákazou BSE vytýká nejen Velké Británii, nýbrž i *Evropské komisi a Evropské ministerské radě*.

Všude začaly mezi politiky propukávat skandály kolem BSE. Španělé byli svým ministrem zemědělství Ariasem ujišťováni: „*U nás ve Španělsku není žádné BSE.*” Ačkoli byla rizika nákazy BSE dobře známa již počátkem osmdesátých let, politici v Anglii, Německu, Itálii, Holandsku, Španělsku i v mnoha dalších zemích je nebrali vážně. Mnozí z nich sehráli velmi pochybnou roli; tak např. britský ministr zemědělství John MacGregor nařídil, že smějí být utrácena jen zvířata s akutními symptomy BSE, a hovězí maso všech ostatních *nakažených kusů přicházelo i nadále na trh!*

Roku 1993 psal komisař EU pro zemědělství René Steichen německému ministerstvu zdravotnictví: „*Veřejná debata o problematice BSE je nebezpečná. Každá nová diskuse má dramatický dopad na spotřebu hovězího v celém Evropském společenství.*”

Roku 1994 požadoval německý ministr zdravotnictví Horst Seehofer zákaz dovozu britského hovězího v zájmu ukončení nepřilíš odpovědného experimentu na lidech, avšak *ministři EU byli proti tomu!* V roce 1995 spolkový ministr hospodářství *odložil* dovozní omezení na britské hovězí. 4. března 1999 kritizovala bavorská ministryně zdravotnictví Barbara Stammová prevetivní program BSE v Severním Vestfálsku jako nevhodný a zbytečný: „*Jestliže v Německu, kde jak známo BSE není, musejí být zdravá jateční zvířata vyšetřována na BSE, pak je výsledek vyšetření již předem jasný.*”

O rok později spolkový ministr zemědělství ujišťoval: „*Kdo koupil německé značkové zboží, ten ví, že je zcela bezpečné.*” A 30. dubna 2000 v televizi ZDF prohlásil: „*V Německu BSE neexistuje.*” Rovněž mluvčí řeznických mistrů z Berlína-Brandenburku tvrdil: „*Německé hovězí je bezpečné.*”

Přestože musel vědět o porušování zákazu zkrmování zvířecí moučky, Karl-Heinz Funke 20. listopadu 2000 klidně opakoval: „*Jsem skálopevně přesvědčen, že německé hovězí maso je zcela bezpečné.*” A o dva dny později dodal: „*V naší zemi až dosud nebyl žádný zvláštní případ BSE. Spotřebitelé mohou stejně jako dřív jíst hovězí bez obav o své zdraví.*”

Politici nejenže nedbali příslušných varování před BSE, nýbrž ještě po léta jakékoli nebezpečí popírali a blokovali zřízení nezbytné kontroly; a jako vždy se nyní snaží svalit vinu jeden na druhého. Kdo však jsou skuteční viníci?

Pátá kapitola

ZÁKULISNÍ MANIPULÁTOŘI SVĚTOVÉHO DĚNÍ

Skutečnými viníky krize BSE nejsou naši politici ani naši vědci a proto jsou výklady v této kapitole pro čtenáře nezbytné. Pro pochopení událostí kolem krize BSE, k nimž se v následujících kapitolách ještě vrátíme, jsou směrodatné a stěžejní.

Jsme vychováváni k důvěře k našim vládám a jsme pevně přesvědčeni, že se o nás dobře starají. Kromě toho jsme ustavičně podrobováni vymývání mozků a je nám sugerováno, že se náš vychvalovaný a pokročilý zdravotnický establishment spolu se všemi vědci stará o naše zdraví a blaho. Pravdou však je, že ve všech bodech podléháme *obrovské mystifikaci*.

Chceme-li pochopit, proč a jak padají ta která politická rozhodnutí, musíme si uvědomit opravdu vládnoucí síly a jejich cíle. Skutečné odpovědi totiž nenajdeme v parlamentu USA nebo v jednotlivých vládách ostatních zemí. Politika států není ve skutečnosti ani v nejmenším určována tzv. demokraticky zvolenými politiky, nýbrž jejich skrytými lidmi v pozadí. Je samozřejmé, že většina národa o této skutečnosti nemá nic vědět a také nic neví. Nikdo ani netuší, že se všechny mocenské nitky nahoře sbíhají. Mocní tohoto světa udávají tón a lidmi zvolení politici podle něj tančí. Ústřední postavy politiky nejsou nic jiného než ze zákulisí obratně vedené loutky.

Skuteční manipulátoři v zákulisí světového dění patří k nevlivnějším a nejmocnějším rodinám, které během doby již rozprostřely svou síť po celém světě a její chapadla zasahují do všech oblastí lidského života. Tito lidé prosazují svůj vliv v náboženství, politice, vzdělání, financích i v masmédiích, a totéž samozřejmě platí i o vědě. Jejich moc sahá od Moskvy do Paříže, z Paříže do New Yorku a odtamtud do Tokia. Pomocí konexí, peněz i násilí se již vplížili všude; jejich konečným cílem je diktátorsky vedená světová vláda. Dnes již víme, že mimo jiné sledují tyto cíle:

- Vytvoření mezinárodní hospodářské unie,
- zřízení mezinárodního parlamentu,
- zavedení společenského řádu, který by pomocí computerů propojil všechny oblasti života,
- postupné oklešťování národní svrchovanosti v prospěch jedné jediné světové vlády,
- vytvoření světové armády sloučením US-Army, vojsk NATO a pohlčením ostatních národních armád,
- sjednocení všech náboženství a jejich následné splnutí do jediného protikřesťanského náboženství,
- získání absolutní kontroly potravin pomocí World Food Authority,

□ zavedení vegetariánství z ideologických důvodů.

Henry Kissinger kdysi prohlásil: „*Kdo kontroluje potraviny, má kontrolu nad celým národem.*“

Rozsáhlými fúzemi a agresivními metodami expanze posílili mocní tohoto světa svůj vliv na mezinárodní trh a tím i na naši obživu. Multinacionální koncerny (Monsanto, DuPont, Novartis, Agr Evo, Univelever atd.) diktují tržní podmínky jak spotřebitelům, tak i zemědělství. Mají absolutní kontrolu nad potravinářským průmyslem a téměř všemi potravinami světa. Dnes rozhodují o tom, jak bude naše potrava vyprodukována, zpracována a co se dostane na náš stůl.

Potravinářský průmysl se ovšem také stále častěji dostává v negativních souvislostech na titulní stránky novin. V posledních letech byl svět opakovaně konfrontován s vážnými potravinářskými skandály jako bylo hormony vyháněné maso, dioxin ve vejcích, prasečí mor a BSE. Co není v pořádku s našimi potravinami? Odkud se bere tolik katastrofálních trendů? Existuje spojitost mezi potravinářskými skandály a globalizačními plány naší skryté vrchnosti?

Podle State of World Population z roku 1991 dosáhne světové obyvatelstvo v roce 2050 hranice deseti miliard, a to je podle manipulátorů v zákulisí příliš! Před mnoha lety již vypracovali tři studie k otázce, zda by populační exploze mohla stát v cestě jejich plánům. Všechny tři studie došly ke stejnému výsledku, že totiž růst obyvatelstva musí být redukován, a proto se světovládci rozhodli za všech okolností zvýšení počtu obyvatelstva světa zamezit. Existují konkrétní indicie, že vládnoucí síly páchají v naší době *genocidu netušených rozměrů*. Svět se kvapem blíží k záhubě a nesčetné miliony lidí mají padnout za oběť Novému světovému řádu. Existují např. plány zdecimování světového obyvatelstva o sedmdesát pět procent! Cílem je, aby na Zemi zůstala jen elita a určitý počet kontrolovatelných a zotročených lidí.

Tak např. dr. Aurelio Peccei, zakladatel Římského klubu (Club of Rome), je již po mnoho let pro šíření nové nákazy, podobné černému moru. Prezident Společnosti Maxe Plancka, prof. Hubert Markl, v interview pro Frankfurter Rundschau z 9. ledna 2001 prohlásil: „*Měli bychom dokázat znovu zredukovat světové obyvatelstvo na jednu až dvě miliardy.*“ Dlouholetý prezident WWF, princ Philip, se vyjádřil takto: „*Kdybych se mohl znovu narodit, chtěl bych se vrátit na svět jako smrtící virus a působit proti přelidnění.*“ Ohledně problému přelidnění španělský politik a spisovatel, Ramón Tamames, navrhl Fondu OSN pro populační aktivity (UNFPA) následující lidumilný program: „*Cílem OSN musí být zredukování světového obyvatelstva o dvě až čtyři miliardy lidí.*“

V posledních dvaceti letech se objevilo mnoho zcela nových a silně nakažlivých chorob. Příčina většiny z těchto nemocí, ohrožujících dnes téměř celé lidstvo, není bohužel známa. Přesto vytrvale kolují pověsti a náznaky, že mnoho z nových nemocí bylo vyvinuto v laboratořích k zredukování lidstva na naší planetě. Patří mezi ně např. nový a vůči antibiotikům

odolný typ tuberkulózy, zcela nový typ cholery, nový a smrtící druh malárie, který se nedávno objevil v Africe, smrtící hemoragická horečka i viry hanta a ebola. Dr. Leonard G. Horowitz ve své knize *In Emerging Viruses. Aids & Ebola, Accident or International?* říká, že i známá choroba AIDS vznikla v laboratořích. Mnozí lidé jsou přesvědčeni, že se úmyslně působí na zhoršení zdravotního stavu veškerého obyvatelstva.

Naše zdraví závisí z velké části i na kvalitě potravin. Kdybychom opravdu věděli, jak špatnou kvalitu má naše potrava z příkazu jedné světové síly, nepochybně bychom byli otřeseni z toho, co vlastně jíme! Naprostá většina potravin na našich trzích už vlastně žádné skutečné potraviny nejsou. Jsou úmyslně vyráběny tak, aby byla jejich výživná esence zničena. Přestože se tím většina výživných látek ničí, klidně se nám vypráví, že je to v zájmu zlepšení a zkvalitnění potravin! Celé zušlechtování potravy je *jedna velká lež!* Ztracené vitamíny jsou nahrazovány vitamíny syntetickými, které naše zažívací nemůže hodnotit. Přibližně osmdesát procent všech nemocí je důsledkem chybné resp. nezdravé výživy. Více než sedmdesát procent z tržně nabízených potravin představuje potenciální nebezpečí! Velkopřůmyslová výroba potravin přinesla ještě některé další problémy. V důsledku používaných zpracovatelských látek a přísad, především enzymů, se množí výskyt alergických onemocnění.

Skutečně vládnoucí mocnosti již nyní *udělaly rozhodující krok k naprostému zničení naší výživy.* Konkrétně se jedná o ozařování potravin, jež se provádí radioaktivními izotopy jako je např. kobalt 60, který přesně jako ostatní radioaktivní látky vyvolává genetické změny a mutace v lidském organismu. Mnozí vědci nás přesvědčivě poučili, že ozařování potravin ničí všechny výživné látky a často i vyvolává rakovinu. Pokusná zvířata, jimž bylo podáváno ozářené krmění, vykazovala změny bílých krvinek, poškození ledvin a negativní účinky na imunitní tělesný systém. Početné studie kromě toho dokládají, že u zmíněných zvířat byla pozorována zvýšená míra tvorby zhoubných nádorů. To jednoznačně dokazuje, že různé druhy rakoviny lze odvodit od změny složení našich potravin, a dlouhodobý konzum takových potravin skutečně u lidí určité druhy rakoviny vyvolává.

Aby se umlčely hlasy proti ozařování potravin, vládnoucí síly Nového světového řádu jednoduše naše potraviny infikují nákazami. V obyvatelstvu rozšířily strach ze znečištěných potravin, především pokud jde o salmonelózu a tzv. e-coli.

Všechny velké chemizované a industrializované farmy na světě jsou donuceny k monokultuře osiva, umělých hnojiv a rostlinných jedů. Zemědělství sice během posledních padesáti let dosáhlo mnohdy působivého zvýšení výnosů, ovšem za cenu použití obrovského množství strojů, minerálních hnojiv a pesticidů. Navíc moderní metody ohrožují v dohledné době potenciál zemědělské produkce. Půdní eroze, mizení mnoha druhů fauny i flóry, a zatěžování půdy i vody pesticidy jsou už dnes doslova alarmující.

Užívání chemických pesticidů je velice rozšířené. Postupem doby se však staly insekticidy odolnější a rychleji se šíří. To pak

znovu nutí zemědělství k používání pesticidů a samozřejmě stále silnějších a tím i nebezpečnějších. Výzkumy navíc ukazují, že pesticidy nepůsobí nezměrné škody jen na životním prostředí. Např. otravy rolníků pesticidy jsou dnes závažným zdravotnickým problémem v rozvojových zemích. Jenom v Brazílii utrpí každým rokem kolem devíti set tisíc lidí otravu pesticidy. Každoročně přijde ve světě tři sta tisíc lidí o život jen proto, že byli vystaveni účinkům jedovatých pesticidů.²⁸

To se však má brzy změnit. Používáním genetické techniky se takovým škodám a rizikům vyhneme, a přesto budeme i nadále mít velký přírůstek výnosů. Pokud bychom uvěřili lákavé propagandě, pak taková potrava bude zdravější a lepší, než jak ji dokáže zplodit příroda. Gentechnika je průmyslem a vědou považována za inovaci budoucnosti, napomáhá fúzím a povede k zásadnímu přeorganizování celých průmyslových odvětví.

V genetické technice se kombinují různé druhy molekul DNS, aby se vyvinuly takové rostliny a zvířata, které budou vybaveny obranným mechanismem proti škůdcům. Celá technika je však přinejmenším velice sporná. Její odpůrci jsou přesvědčeni, že může u lidí vyvolávat různé nečekané choroby. Výzkumy na krysách a jiných pokusných zvířatech ukázaly, že genetické krmivo vyvolává změny v orgánech a rakovinu. Neznámá rizika skrývají především geneticky upravené produkty z kukuřice, sóji, rajčat nebo brambor. K tomu ještě přistupuje okolnost, že r. 1997 vydaný řád Novel-Food nevyžaduje žádné značení takových potravin.

K zvýšení odolnosti rostlin pomocí gentechniky se na ně v mnoha případech přenáší jed (Bt-gen) z půdní bakterie *Bacillus thuringiensis*. V Evropě je nejznámější Bt-kukuřice od formy Novartis. Varianty Bt-genu se nacházejí v bavlně, bramborách, rajčatech, kvěťáku, lilku atd. Stále větší šíření jedů v životním prostředí i v potravinách má pro mocné tohoto světa žádoucí účinek, totiž redukování obyvatelstva smrtelnými nemocemi.

Šestá kapitola

LIKVIDACE ZEMĚDĚLSTVÍ

„Najde-li se ještě na druhé straně Dunaje kravička, zasloužila by zavěsit na krk zlatý zvonec. Nebe i země planou, neboť nastal čas, kdy všechno končí.“ (Strombergerovo proroctví)

Na rozdíl od mnoha jiných laboratorně vyvinutých chorob k redukování počtu světového obyvatelstva, je epidemie BSE zřejmě - nejsou žádné důkazy že by byla závažně vyvolána - součástí znamení, o němž Ježíš řekl, že charakterizuje konec času: *„Na různých místech budou veliká zemětřesení, hlady a mory a budou hrůzy a veliká znamení z nebe.“* Nová Bible Kralická, Nový Zákon - Lukáš 21,11.

To všechno ale ještě neznamená, že by choroba BSE nebyla obratně využívána v zájmu skutečně vládnoucích sil. Pro *celosvětovou vládu*, pro vládu *jednotné Evropy*, je koncentrace ve všech oblastech života absolutním předpokladem ústředního plánování, podchycování, přidělování i spravování. V budoucí Evropě jsou *rolníci jako stav zcela zbyteční!* Ve zglobalizovaném a deregulovaném světovém hospodářství není místo pro tradiční středostavovské rodinné podniky, a to ne proto, že by nedokázaly produkovat hodnotné potraviny, nýbrž z toho důvodu, že překážejí zájmům dominujících mocností.

Postupné odstranění cel na zemědělské výrobky a otevření trhů (volný obchod) podle plánů skutečně vládnoucích sil, vedlo k nadprodukcí másla, masa atd. Navíc byl zahájen proces koncentrace a *přenesení tržní síly ze zemědělství na zpracovatelský průmysl a velké obchodní koncerny*. Rodinné podniky byly *zatlačeny do naprosté závislosti!* Tím se zemědělství dostalo pod neodolatelný tlak a probíhají v něm zásadní strukturální změny směrem k specializovaným velkopodnikům.

Do několika málo kartelů bude záhy soustředěna nejen produkce potravin, jak je tomu už dávno např. s obilím, nýbrž i veškerý obchod s potravinami. Chystá se absolutní kontrola nad všemi potravinami prostřednictvím *World Food Authority*, která se má budoucně starat o celosvětové přidělování potravy. Člen evropské komise pro zdraví a ochranu spotřebitelů, David Byrne, již ohlásil na začátek roku 2002 jakéhosi předchůdce této organizace, *European Food Authority*, která má údajně kontrolovat bezpečnost potravin v celé Evropě. Ve skutečnosti se tím evropské zemědělství stane obětí politiky globalizace a ideologického fanatismu skryté vrchnosti. Jako první padnou samostatní rolníci, poté se zhroutí celý venkov, a po něm jsou na řadě spotřebitelé.

Cílem vládnoucích sil je prosadit dohodu o Světové obchodní organizaci (WTO), k níž se zavázaly evropské vlády. Po tzv. reformách přijde totální odbourání jakékoli regulace trhu a všeobecná platnost světových tržních cen. To bude konec středostavovského zemědělství v Evropě, postaveného až dosud na nezávislých rodinných podnicích.

Již po léta jsou potraviny v mezinárodním měřítku nabízeny za *dumpingové ceny*, čímž je rolnický stav jako takový likvidován. Sedláci jsou stále rychleji vytlačováni ze své půdy a jejich hospodářství přebírají banky a velké koncerny. Takový trend je pozorovatelný prakticky po celém světě. Jenom v posledních letech bylo v USA dohnáno do bankrotu 1,5 milionu farmářů. Zhruba v téže době poklesl v zakládajících zemích EU počet rolnických hospodářství o 42 procent! Jen v roce 1999 klesl v Německu počet rodinných podniků s více než dvěma hektary o celých pět procent na

429 tisíc. Rok 2000 znamenal ztrátu 280 tisíc pracovních míst v zemědělství! V celé Evropě žije 44 procent samostatných rolníků pod oficiální hranicí chudoby!

Roku 1960 bylo v Německé spolkové republice ještě 1,3 milionu rolníků, o jejichž správu se staralo kolem 2 500 úředníků. K roku 1980 to bylo jen 550 tisíc sedláků, kteří živilí již 4 400 úředníků plus *velkou hlavu* v Bruselu! Takové pustošení zemědělství však *není důsledkem náhodných okolností*, jak by si mnozí rádi mysleli. Záměrná koncentrace není ničím jiným než vyvlastňování tzv. suchou cestou a přípravou velice nehezké budoucnosti.

Dominující mocnosti proto nyní v krizi BSE vidí vhodnou příležitost k zásadnímu zničení zemědělství a hlavně chovu hovězího dobytka. Když spolkový kancléř Schröder svého času představoval Renatu Künestovou jako novou ministryni rezortu ochrany spotřebitelů, při té příležitosti prohlásil: *„Právě ta okolnost, že vůbec nic nevíme o zemědělství či ochraně spotřebitelů, je velkou šancí pro zásadní změny.“*

Bratr a nástupce velkospekulanta a velkofinančníka ekologického hnutí, Teddy Goldsmith, řekl, že jediným pozitivním faktorem politiky je kancléř Schröder, protože se rozhodl zničit zemědělství.

Radikální ekolog a spisovatel, Jeremy Rifkin, v rozhovoru pro Die Welt v lednu 2001 prohlásil: *„BSE je umíráčkem chovu hovězího. Jde o pravé požehnání, pouze převlečené za zlo.“*

Není divu, že s přibývajícimi zprávami o nemoci šílených krav drasticky klesá spotřeba hovězího. Ceny jatečných zvířat se hroustí. Mocnosti v pozadí komisí EU nechávají v důsledku snížené poptávky porážet a pálit miliony kusů skotu ve všech členských zemích. Již při výskytu jednoho jediného případu BSE se likviduje celý stav skotu téměř bez jakéhokoli odškodnění. Jediný případ BSE tedy rázem znamená nesmyslnou smrt všech ostatních zvířat daného zemědělského podniku! To je z etického hlediska neudržitelné a z vědeckého zcela zbytečné. Ve Velké Británii a v Německu již dokonce někteří rolníci spáchali sebevraždu!

Pochybný evropský program vybíjení skotu - údajně kvůli odlehčení trhu - začal s několikaměsíčními průtahy koncem března 2001 také v Německu. Celkem mělo být již poráženo na 400 tisíc kusů starších třiceti měsíců bez sebemenších známek BSE! Podle údajů spolkového úřadu pro výživu a zemědělství se maso poražených kusů bude do konce dubna zpracovávat na zvěřecí moučku a po tomto termínu pálit.

Stáje jsou přeplněné, řekl mluvčí Německé rolnické jednoty (DBV) Michael Lohse. Vzhledem k nízké spotřebitelské poptávce je taková akce nezbytná. Nikoli kvůli BSE, nýbrž údajně v zájmu stabilizace cen na trhu, musely být v Evropě poráženy miliony kusů skotu.

Holocaust hovězího, jak se také systematickému vybíjení zvířat říká, výstižně charakterizuje morálku politiky, která se neustále ohání tolerancí, soucitem a lidskostí, ale v praxi jedná úplně jinak.

Podle náhledu berlínského úřadu státního návladního byla likvidace skotu v souladu se zákony na ochranu zvířat a trestní oznámení na ministryni rezortu ochrany spotřebitelů Künastovou proto odložili, řekl mluvčí Německého svazu ochránců zvířat v Meklenbursku.

Kvůli hrozící epidemii slintavky a kulhavky (SaK) probíhal v Německu pochybný program vybíjení skotu velmi pomalu. Podle údajů ministerstva na ochranu spotřebitelů v Berlíně byl hlavním důvodem silně omezený transport zvířat. Vysoké dopravní náklady do vzdálených jatek zcela pohltily výnos z prodeje skotu; rolníci museli přepravu zvířat platit ze svého!

Po prasečím moru a BSE se 21. února 2001 ohlásila ve Velké Británii i již zmíněná nákaza slintavky a kulhavky. Jde o horečnaté virové onemocnění sudokopytníků, které vyvolává bolestivé puchýře a praskání sliznice v tlamě a na paznehtech postižených zvířat.

Pro lidi není tato choroba nebezpečná. Ale její původce, virus ze skupiny *picorna*, je velice nakažlivý a tak agresivní, že se dokáže přenášet větrem na vzdálenost až třiceti kilometrů. Infekce SaK se šíří hlavně krmivem, mlékem, krví či lejnem, nebo ji mohou přenášet ostatní domácí zvířata i člověk na obuvi nebo oděvu.

Čtyři týdny po propuknutí epidemie SaK již počet prokázaných případů ve Velké Británii činil více než osm set a na 615 tisíc kusů bylo určeno k nucené porážce. Koncem března již bylo zabito přes 800 tisíc kusů. Vláda vyjádřila srozumění s tím, že se bude muset utratit polovina z celkového stavu skotu na britských ostrovech!

V rámci boje proti možnému rozšíření SaK se v celé Evropě *preventivně* porážely tisíce kusů skotu! V Německu, Francii, Řecku, Itálii i v ostatních zemích byly - prý z opatrnosti - poraženy statisíce kusů hovězího, ovcí, vepřů a koz. Občanům se namlouvalo, že je *nezbytné preventivně porážet zdravá zvířata!* Vzdor všem přehnaným opatřením však nákaza slintavky a kulhavky přeskočila na pevninu a vypukla ve Francii. Nejvíce byla postižena stáda ve francouzském departementu Mayenne v Normandii. Od té doby bylo více než sto padesát milionů evropských krav, ovcí, vepřů a slepic v přísné karanténě.

Po epidemii SaK ve Francii bylo na řadě Holandsko. Tamější ministr zemědělství Brinkhorst oznámil, že se musí okamžitě zabít všechna zvířata na farmách, sousedících s místy nákazy. V zhruba dvoukilometrovém sanitním kordonu kolem nakažených míst se podle údajů komise nacházelo kolem dvaceti tisíc zvířat, která také byla všechna poražena. Ministr zemědělství je zásadový člověk a nejspíš proto nechal zcela neodůvodněně pobít tisíce a tisíce zdravých zvířat. Stále více kusů (ke konci března již sto tisíc) bylo zbytečně určeno k nucené porážce. A stejně jako během krize BSE v Anglii vládla mezi politiky - samozřejmě mimo kamery masmédií - radost z takového masakru!

Mnozí rolníci i zvěrolékaři se domnívají, že možná ani nebyly vůbec žádné případy slintavky a kulhavky, a nikdo z nich také žádný nezjistil. Ministr Brinkhorst však stále tvrdil, že má důkazy o dobytčatech s chorobou SaK; rolníci jako vždy protestovali nadarmo! V médiích se mezitím neustále mluvilo v tom smyslu, že Brinkhorstovým slovům je třeba bezvýhradně důvěřovat; pan ministr by přece nelhal! A krátce na to bylo pobito mnoho dalších tisíc zvířat!

Stále více holandských rolníků je přesvědčeno o tom, že se je vláda zcela záměrně snažila zruinovat. Zkušenosti posledních let a pobití tisíců kusů zvířat během krize BSE i SaK je naučily nedůvěřovat Evropské unii. Sedláci stále častěji veřejně prohlašují, že *za celou aférou vězí EU*. V budoucí Evropě jsme zbyteční, říkají mnozí z nich!

2. května 2001 našel jeden rolník na svém pozemku podezřelou skleněnou zkumavku a byl přesvědčen, že obsahuje virus SaK k úmyslnému nakažení okolí. Zpráva o nálezů se rychle roznesla a po celé zemi vypukla panika i bouře rozhořčení. Dotyčnou zkumavku vládní úřady okamžitě zabavily a zaslaly ji k prozkoumání. Trvalo však více než tři dny, než vláda oznámila výsledek: Zkumavka nemá vůbec nic společného s infekcí SaK a byla pouze součástí výzkumného programu institutu TNO na měření koncentrace amoniaku v krajině.

Jak jsme již viděli, po několik dní vládla mezi rolníky i ostatními obyvateli Holandska skutečná panika. Proto je na místě otázka, proč trvalo tak dlouho úřední sdělení výsledku laboratorního zkoumání. O údajném měření amoniaku by muselo vědět mnoho lidí, ale žádný z nich nic o něm neřekl. Proč nebyli rolníci uklidněni hned?

Kdyby šlo skutečně jen o amoniak, pak by se na nález zkumavky muselo ihned zareagovat. Trvalo to snad vládním úředníkům tak dlouho proto, že bylo třeba najít k problému nějaké přijatelné vysvětlení?

V Holandsku protestovalo stále více rolníků i ochránců zvířat proti hromadnému vybíjení zdravých zvířat v souvislosti s infekcí SaK. Mimo jiné také naléhali na okamžité očkování i na radikální změnu dosavadní strategie.

Každoroční očkování inaktivní trivaletní vakcínou proti SaK však od r. 1991 *zakázali nikým nezvolení bruselští komisaři Evropské unie!* Vedoucí národního ústředí pro infekci SaK v Tübingenu Bernd Haas tvrdil: *„Očkování proti SaK bylo r. 1991 zastaveno, protože zvířatům neposkytovalo bezpečnou ochranu proti mnoha různým kmenům viru.“* Rolníkům se vykládalo, že očkování neplní svou úlohu ochrany proti těm kmenům viru SaK, které se vyskytují v Evropě. Dodatečné vyhledávání a odstraňování nemocných kusů je prý nejúčinnější metodou k potlačení nákazy, prohlásila mluvčí bruselské komise! Zapomněla však dodat, že ještě účinnější praktickou metodou je *preventivní vybíjení zdravých zvířat!*

Avšak existoval údajně ještě další důvod. Komisař EU David Byrne řekl: *„Plošné preventivní očkování nenavrhnou; tísňové očkování je však možné.“*⁴¹ Rovněž ministryně Renata Künastová stále znovu odmítala neustále sílící požadavky po preventivním hromadném očkování. *„Očkování v případě nezbytné potřeby může mít smysl, abychom nebyli svědky středověkých scén jako v Anglii, ale hlavně je třeba se zvířaty zacházet důstojněji,“* řekla 30. března tiskové agentuře DPA. Tvrdí se, že prý plošné očkování znamená katastrofu pro export zvířat i masa. Evropská unie by tím ztratila nejen vývoz do USA a Japonska, ale dalším důsledkem by bylo časově neomezené dovozní embargo na výrobky EU zeměmi třetího světa. Očkování by však i po skončení nákazy bylo ještě po léta velkým problémem pro export. Mluvčí komisaře EU pro zdravotnictví Davida Byrneho řekla: *„Zastáváme jasný postoj k plošnému preventivnímu očkování, a ten zní: ne!“* David Byrne pak Německu přímo pohrozil: *„Budete-li očkovat třeba jen jedině zvíře, pak jste pro nás zemí s výskytem slintavky a kulhavky; musíme vás izolovat a nedovolíme žádný export do zemí EU.“* Společným přednostním cílem je chránit evropské chovatele dobytka před hospodářskou újmou. V tom byly zajedno i kompetentní loutky všech patnácti členských zemí Evropské unie.

Situace byla stále dramatičtější a holandská vláda začala nad ní pomalu ztrácet kontrolu. Jak se zdá, byly jak typ séra tak i příslušný kmen viru nové nákazy SaK již dlouho známy, a Evropská unie měla k dispozici očkovací látku, které by zajistily bezpečnou ochranu. Je to zřejmé z toho, že když se již nákaza nesmírně rozšířila, Brusel v Holandsku povolil místě omezené tísňové očkování. V úvahu však připadá pouze očkování k omezení nákazy. A jakkoli se nákaza neustále šířila, holandský ministr zemědělství se zahájením tísňového očkování ještě několik dní otálel, a postižení rolníci byli i nadále ruinováni! Hromadným porážením dobytka byla jedním rázem zmařena také desetiletá pěstitelská práce. Finanční odškodnění nebylo, protože nákaza se považuje za profesní riziko, a nějakou dodatečnou finanční pomoc nemohou rolníci z Bruselu očekávat, neboť všechny zemědělské rezervy EU byly vyčerpány na zvládnutí krize BSE.

Koncem března dostala i Velká Británie z Bruselu zelenou k tísňovému očkování proti šíření nákazy. Brusel však současně znovu odmítl všeobecné a plošné preventivní očkování v EU.

Počet nových případů onemocnění SaK stále rostl a stejně tak se rolníci stále znovu a hlasitěji domáhali plošného očkování zvířat - Evropská unie však zůstala u své pochybné striktní politiky ohledně očkování. Komise EU opakovaně tvrdila, že jí jde především o ohroženou existenci producentů a jejich exportních šancí. Jestliže by se mělo přistoupit k očkování, pak by se muselo jen v Holandsku počítat se ztrátou tří

miliard marek. Očkování by prý znamenalo konec sedmdesáti pěti procent celkového stavu skotu v Holandsku.

To je samozřejmě nesmysl! I bez očkování existuje zákaz dovozu ze zemí ohrožených nákazou. Již tehdy byl trhu EU uložen termínovaný zákaz dovozu zvířat a masa z mnoha zemí kvůli nemoci šílených krav i slintavce a kulhavce, takže se ztrátou tří miliard marek bylo i tak počítáno. Příklad nám ukáže, že bez očkování jsou ztráty ještě mnohem vyšší, protože je třeba počítat s propouštěním a úpadky netušených rozměrů i v dalších obchodních odvětvích. Jak dramatické důsledky může mít nákaza SaK, ukazuje situace ve Velké Británii. Podle oficiálních údajů britské vlády vykazuje turistický průmysl kvůli nákaze ztrátu zhruba 310 milionů marek týdně a ve Francii byly příslušné ztráty odhadnuty na téměř miliardu marek měsíčně. V Holandsku obnáší ztráta obrátu po čtyřech týdnech kolem 1,5 miliard marek.

Pro nás ostatně není žádným překvapením, že skutečně rozhodující síly za EU vytvářejí v Evropě umělý chaos, a jeho prostřednictvím ruínují ještě stávající zemědělské podniky. Je také pochopitelné, že EU vědomě problém (zákazem preventivního očkování) vyvolala, aby pak pod tlakem protestů přistoupila na rolníky požadované řešení (očkováním). Jestliže se pak v důsledku plošného očkování zemědělství ekonomicky zhroutlí, nemohou za to rolníci dávat vinu vládě, protože očkování sami požadovali. Politici je přece od začátku varovali před zákazem exportu, obchodními bariérami a zánikem zemědělství v důsledku preventivního očkování. Vinu za soumrak zemědělství v dotyčných zemích zkrátka ponosou rolníci a nikoli naše vlády! *V důsledku nevědomosti a nezájmu obyvatelstva má skrytá vrchnost bohužel s touto metodou vždy úspěch!*

Situace rolníků je beznadějná, protože je každé navrhované řešení ruínuje:

Upustit od očkování znamená, že bude zabíjeno stále více zvířat, což bude také konec dalších zemědělských podniků.

Rovněž zahájení tísnového očkování by znamenalo konec mnohých hospodářství, protože se bude preventivně rozšiřovat kolem postiženého místa a zvířata se musí tak jako zabít.

Plošné preventivní očkování znamená nejen zákaz exportu a obchodní omezení, nýbrž v důsledku také konec zemědělství v mnoha zemích.

Na tomto místě by bylo vhodné připomenout, že slintavka a kulhavka jsou jednou z nejméně nebezpečných veterinárních chorob, kterou většina zvířat přežívá a jen málokteré na ni pojde. Navíc požívání masa očkovaných zvířat je pro člověka naprosto neškodné a totéž platí o mléku. Není proto žádný důvod k porážení zvířat! Je-li nemocné zvíře včas očkováno a nečeká se až na rozšíření nákazy, problém se vyřeší sám od sebe. Tak například v Jižní Africe se r. 2000 včasným očkováním podařilo nákazu dokonale zvládnout. Pro Evropu jsou podle všeho připraveny jiné plány a někomu přišla nákaza SaK jako na zavolanou!

Nebyl žádný důvod k zákazu očkování zvířat a zásadní problém s epidemií SaK spočívá výhradně v *likvidační politice Evropské unie!*

Je to podloženo i tím, že komise EU chladnokrevně využívá krize BSE i SaK k tomu, aby chybnou subvenční politikou (jednostranným zvýhodňováním velkochovu) brutálně odbourala přebytek hovězího masa a tím i současně začala definitivně ruínovat zemědělství v Evropě. Po ledovcích másla a moři mléka máme zde nyní hotové hory masa. Takové metoda je ovšem v Evropské unii tradiční: hlavně v jižních zemích EU se převážně za peníze německých daňových poplatníků produkuje přebytečná zelenina a ovoce, a potom se za *další subvence nič!* Tentokrát však nejde o

zeleninu nebo ovoce, nýbrž o miliony zvířat, spolustvoření člověka, která jsou pobíjena a pak spalována jako obyčejné smetí.

Tak nesmyslné hromadné pobíjení neporušuje hrubě jen zákon na ochranu zvířat, nýbrž i zákon Boží!⁴⁸ Kdysi Bůh řekl Noemovi: „*Všeliký živočich je vám dán za potravu.*“ (Gn.9,2). „*Toto jsou zvířata, kteráž jísti budete: voly, ovce, kozy, jelena, daňka, srnu, kamzíka, antilopu, buvola a losa. Každé hovado, kteréž má kopyta rozdvojená, jísti je budete.*“ (Dt.14,3-6).

Nelze tedy nic namítat proti tomu, když člověk zabíjí zvířata na nezbytnou potravu. Nejsme však nijak oprávněni pobíjet zvířata kvůli tzv. stabilizaci trhu s hovězím masem. Bible opakovaně vyzývá abychom se zvířaty jednali spravedlivě a milosrdně. Bůh sám řekl, že spravedlivý pečuje o život hovádka svého (Př.12,10; Ž.145,15). Tudíž nám Boží Zákon ukládá za povinnost dobře se starat o domácí zvířata. Vyžadovat od zvířat službu znamená zastávat úřad správce, z něhož budeme muset skládat Bohu účty (Lk.12,48).

Snad žádná jiná vláda v Evropě nevyužila tak jako vlády německá a holandská krize BSE a SaK jako politickou páku ke skoncování se středostavovským zemědělstvím. Schröderova vláda, stejně jako před ní Kohlova, poslušně nabrala kurs bruselské komise EU a stala se hrobařem rolnického stavu v Evropě. Rovněž rolnický svaz při tom své dobromyslné členy vodil za nos a halasná slova jeho představitelů o odhodlání bránit selský stav byla myšlena asi stejně upřímně jako projevy našich politiků. Skutečností zůstává, že politici poplatní Evropské unii již bezmála zničili všechny tradiční rolnické struktury v Evropě!

Sedmá kapitola

OSUD NEBO ZÁMĚRNĚ VYTVOŘENÉ ZLO?

Na rozdíl od způsobu přenášení BSE nejsou stále ještě k dispozici jednoznačné poznatky o tzv. spontánním vzniku této choroby i ostatních spongiformních nemocech. Neexistují žádné přesvědčivé důkazy, že by se u BSE nebo ostatních spongiformních chorob jednalo o infekční nemoc v obecně uznaném smyslu. Nejsou zde totiž žádní původci choroby (baktérie nebo viry). Společným příznakem je záhadná absence zánětu a právě chybějící zánětlivá reakce mluví proti infekci jakožto původci choroby.

Při infekci proniká cizí protein do organismu, v němž se usadí, rozmnožuje, rozšiřuje a způsobuje záněty, zatímco tělo pracuje na svých obraných opatřeních. Lidské tělo je uzpůsobeno tak, že si dokáže samo poradit s mnoha chorobami. Když Bůh stvořil člověka, dal mu na ochranu proti zárodkům obdivuhodný obranný mechanismus, který dokáže vzdorovat škodlivým látkám (Ž.139,14). Hlavní roli v něm hraje jistý druh bílých krvinek. Tyto částice, zvané lymfocyty, mají schopnost rozpoznat cizí buňky v těle. Intaktní imunitní systém reaguje na nepřátelský virus uvolňováním chemické látky, tzv. cytokinu, k potírání vetřelce. Po rozpoznání cizích buněk jsou vetřelci buď neutralizováni nebo zničeni.

Možnou příčinu BSE nám nabízí britský rolník, Mark Prudey, který za ni považuje pesticidy (ústrojné fosfáty) k hubení ovádů u skotu. Od r. 1982 bylo používání preparátů z ústrojných (organických) fosfátů (ÚF) zákonem předepsáno a sypaly se dobytčatům na hřbet, kde napadaly nejen nervovou soustavu ovádů, ale pronikaly současně i do míchy zvířete a přiváděly je k projevům šílenství. Připouští se také, že preparáty nejen postupně ničí mozek, ale již i nervový systém embrya v matčině těle. Rovněž prionový protein v blánách nervových buněk reaguje dramaticky na ÚF-preparát.

Toxikoložka Jane Axelradová dává ÚF-preparáty do souvislosti nejen s BSE, nýbrž i s novou variantou Creutzfeldt-Jakobovy choroby. V odborném listu *Medical Hypothesis* o tom říká: „*Ústrojné fosfáty mohou vyvolat BSE nejenom u skotu; u geneticky disponovaných lidí může po styku s těmito prostředky ojediněle dojít k propuknutí Creutzfeldt-Jakobovy choroby.*“

Mnozí vědci nás ubezpečují, že neurologická spongiformní onemocnění mají genetickou příčinu a vznikají spontánně. Charles Weismann zastává hypotézu, že priony BSE se v těle zvířat vytvářejí z neškodných vlastních prionů. Chybně uspořádané prionové proteiny jsou následkem spontánní mutace a mohou normální prionové proteiny změnit do chorobné podoby.

Mezi vědci celého světa se rozhořel spor o správnosti té či oné teze. Co však za onemocněním skutečně vězí, když příčiny spontánní BSE jsou stále ještě sporné? Zůstává záhadou, jaký mechanismus je podkladem vzniku původce BSE. Odkud se vůbec nemoc bere?

Jak jsme si úvodem řekli, bádání v oblasti prionů již dokázalo přesně určit, že abnormální forma bílkovinných molekul vyvolává při spongiformních chorobách poškození mozku. Co však zdravé bílkovinné molekuly v mozku přimělo k tomu, že se jejich geometrická forma náhle změnila? Co je příčinou strukturálních změn neškodných bílkovinných molekul?

Až dosud jen málo vědců přišlo na myšlenku, že by BSE i příbuzná CJN mohly vznikat působením umělých elektromagnetických vln. Je možné, aby zdravé bílkovinné molekuly dostaly elektromagnetickými vlnami abnormálně choroboplodnou formu?

V každém případě je pozoruhodné, že se již po mnoho let všude na světě úmyslně generují elektromagnetické impulzy. Nejen v Evropě, nýbrž i v Spojených státech existují tisíce sítí mohutných vysílacích antén (GWEN), které generují základní vlny s VLF (velmi nízkou frekvencí). Tak například v Německu vyšlo najevo, že také v samém centru Berlína existuje obří elektromagnetické silové pole. Právě elektromagnetické vlny jsou podle všeho skutečnou příčinou všude se objevujícího chronického syndromu únavy, nespavosti, hromadných banálních infekcí, všeobecného oslabení imunity a stimulace i poruch zažívání. Tyto vlny jsou, jak se zdá, příčinou nejen tzv. umírání lesů, nýbrž i příčinou různých druhů rakoviny, srdečních nemocí i psychických chorob!

Způsobily elektromagnetické vlny také změny geometrické struktury zdravých bílkovinných buněk u skotu a vyvolaly epidemii BSE? Vědecké výzkumy prionů ukazují, že genetické změny vznikají nezávisle na sobě. Zdravé bílkovinné molekuly onemocní nejen vzájemně nezávisle, nýbrž jsou podle onemocnění přesně stejné a vyvolávají rovněž tutéž chorobu. Proto bychom si měli položit otázku: jsou snad elektromagnetické vlny původcem strukturálních změn v neškodných bílkovinných molekulách?

Oficiální věda říká, že samotné elektromagnetické pole nepůsobí mutativně (nemění geny). Prakticky všechna dosavadní bádání v tomto směru i většina příslušné odborné literatury jsou bohužel přímo či nepřímo *financovány dominantními mocnostmi*. Bylo by nerealistické až naivní přijímat za věrohodné výsledky bádání, financovaného pouze jednou stranou. Při pozornějším zkoumání ostatně téměř všude narážíme na podivné nesrovnatelnosti!

Doktor Karl Heinz Braun von Gladiß z Paracelsovy kliniky v Lustmühle potvrdil, že elektromagnetická pole mohou působit jako spouštěcí faktor strukturálních změn neškodných bílkovinných buněk v tom smyslu, že je přeměňují na vysoce infekční a neurodestruktivní viry.

Dnešní chovatelství dbá především na míru produkce masa a na současnou úsporu krmiv, která nepřinášejí bezprostřední zisk. K tomu účelu jsou krávy vybaveny malým vysílačem na krku nebo na ušním boltci. Pomocí senzoru pak krmivový dopravník pozná, kterou konkrétní krávu má před sebou. Dopravník je elektronickým senzorem spojen se silem, takže může zvířeti dodat příslušné množství krmiva ve vztahu k očekávanému profitu. Již jen tento svérázný způsob chovu jatečního skotu zapříčiňuje vysokou míru trvalého kontaminování zvířat elektromagnetickým polem. Krávy jsou také vystaveny elektromagnetickému poli z elektrického ohradníku na pastvě a kromě toho ještě nízkofrekvenční vysílače mobilních telefonů doplňují mozaiku elektromagnetických polí. Podle dr. Brauna von Gladiß se mohou různá elektromagnetická pole působící na zvířata ve svých biologických účincích vzájemně umocňovat, zvláště pokud jde o nárazový impuls změn stérických molekulárních konfigurací. Na výsledný efekt nelze pohlížet jako na pouhý součet, nýbrž jako na matematickou mocninu. Spolu s chemickými jedy včetně moučky z pošlých zvířat v krmivu mohou působit synergicky, tzn. že jejich účinek se kombinací zesiluje. Takové rozličné podněty pak společně v biologickém systému vyvolávají zcela nové druhy reakcí, které by žádný z nich jednotlivě vyvolat nemohl.

Doktor Karl Heiz Braun von Gladiß poukazuje na následující vědecká fakta v spojitosti mezi elektrovlnami a BSE:

□ BSE vzniká rotačními impulzy na zdravé molekuly a nikoli infekcí novými viry: prionové bádání přesně určilo, že to jsou skladebné změny neškodných bílkovinných buněk v organismu, které vyvolávají patogenitu prionů, a ne tedy kontaminace novými viry. Když je např. zpočátku boční rameno molekuly umístěno napravo od hlavního molekulárního kmene, postačí nepatrný rotační impuls, aby se vytočilo doleva, čímž pak může prion vyvolat chorobu. Na molekulární úrovni k tomu dostačují mimořádně slabé nárazové impulsy, které by byly neúčinné, kdyby se jejich efekt nemohl projevit na nejjemnějších strukturách živého tvora, kde změny úhlových pozic molekul mají mimořádné funkční účinky.

□ Viry mohou způsobit nemoc jenom tehdy, když jsou molekulární formy zasaženy elektromagnetickými impulzy: stérické molekulární konfigurace jsou biochemickými stavebními kameny vlastního prostorové postavení molekul. To tedy znamená, že účinek látky v těle je závislý na úhlovém postavení a směru vzájemného rotování atomů i molekulárních skupin. Biochemické komponenty např. želatiny (-C-C-N-C-C-N-C-C-N-C-C-) mohou být zkrouceny v tom nebo onom směru i v tom či onom úhlu; chemické složení se tím nemění, ale působení molekul v těle může být velmi rozdílné. Rovněž zlomy chromozómů, známý biologický efekt athermických elektromagnetických vln, mají svou příčinu nejspíš v modifikaci stérických molekulárních konfigurací.

□ Obrana proti BSE spočívá na nedeformovaných slabých elektromagnetických polích přirozeného původu. Van der Vallsovy síly jsou výrazem mimořádně slabých elektromagnetických polí a v živých organizmech působí na zachovávání přirozených stérických molekulárních konfigurací. Fyziologické stérické molekulární konfigurace jsou udržovány tělesnými elektromagnetickými přitažlivými silami a řídicími impulzy přirozených zdrojů, které se v molekulární rovině projevují jako zmíněné Van der Vallsovy síly. Zdrojem těchto přirozených elektromagnetických polí jsou interaktivní zemská i kosmická silová pole, tzv. Schumannovy vlny, geomagnetické vlny, solární vlny, mikrobouře i jiné vlivy, charakterizující změny klimatu. Stimulační síla těchto polí leží převážně v athermické oblasti a navíc je tak malá, že není schopna změnit myšlenkové impulzy imunologické sférické molekulární konfigurace.

□ Elektromagnetické impulzy vyvolávají změny molekulárních stavebních kamenů účinkem laseru: tzv. *fraktály* se při zvětšení podobají celku, jinak řečeno jsou to malé stavební kameny, které v sobě skrývají strukturu celku. Přirozenost a tělesná stavba živých tvorů je organizována fraktálně. Příkladem toho jsou v přírodě kapradiny, stromy, sněhové vločky, tvorba krystalů i struktura krajiny, v případě těla *reticuloendotheliální systém* (RES), cévové rozvětvení v ledvinách, koronární artérie, histologická stavba řady tkání, cévní systém mozku a mnoho dalšího. Měnivá a nepochopitelná rozmanitost toho, čemu říkáme život, je způsobena proměnlivými kompozicemi nejjednodušších staveních kamenů i vzájemným působením řadících i chaotických principů. Mikroskopické modifikace jednoho fraktálu se zdánlivě nejnepatrnější silou popudu působí významné makroskopické změny forem a funkcí celku. Může stačit i minimální fyzikální impuls např. ke změně úhlové pozice v jediném fraktálu, a takový zdánlivě irelevantní impuls se efektem umocňování může na makroskopické rovině projevit výraznou změnou celku. Koherence v biologickém systému spočívá na fázové vazbě fraktálních rezonátorů. Jestliže tedy velmi mnoho jemných struktur zareaguje současně na vnější podnět, mohou se i minimální stimulace projevit v systému katastrofálně. Takový fenomén je známý z příkladu vojenského pochodového

kroku na mostě, který v důsledku sjednocení impulzů může vést k jeho zřícení.

□ Ztráta flexibility redukuje kompenzaci: velikost molekulárních komplexů rozhoduje o biologické komptabilitě i metabolické flexibilitě. Rozpětí mezi flexibilitou a strnulostí je v biologickém systému současně dipólem mezi optimálními funkčními rezervami na jedné a zhroucením kompenzačních regulací na druhé straně. Kolik molekul H₂O se např. ve vodě spojí do větších nebo menších komplexů, to pak v organismu podmiňuje, zda se rozvíjí síla a zda fyziologické funkce probíhají korektně nebo ne.

□ Elektromagnetické zásahy do formy a komplexů molekul mění mozkové prostředí: vlastnost koloidů a působení chemických látek které tam vznikají rozhodují o správné velikosti molekulárních komplexů. Stres a volné radikály vytvářejí konglomeráty menších stavebních prvků. Vzájemný účinek vnitřních řídicích impulzů biologického systému s externími signály podobných stimulačních sil (tedy i vystavení účinku technologie mobilních telefonů) vyvolávají stres a nejprve tím nespecificky redukují vyrovnávací síly systému jak proti vlastním intermediálním produktům látkové výměny, tak i proti vnější zátěži potravou i jedy. Vnitřní struktury a funkce sklivce v oku, středního ucha, chrupavek a meziobratlových plotének, šlach, cévní vystýlky, míchy, mozkového moku, krve i mnoha dalších médií těla jsou v bezprostřední spojitosti s velikostí a stérickou konfigurací molekulárního komplexu i s koloidní rovnováhou daného média.

□ Elektromagnetická pole jsou jakýmsi otvíračem dveří chemickým jedům do mozku: pulzující elektromagnetická vysokofrekvenční pole oslabují bariérovou funkci krevních přehrad v mozku; zvyšují tedy průchodnost škodlivých krvinek do nervových struktur. Tato patologicky zvýšená průchodnost mozkomíšního moku pro cerebrotoxické proteiny, zvaná také efekt trojského koně, nezávisí na délce expozice; následek se dostavuje okamžitě. Jsou-li tedy viry v krmivu, pak jim elektromagnetická pole usnadňují přístup do nervových struktur. Elektromagnetická pole a priony BSE působí synergicky, tzn. že se jejich účinek kombinuje a doplňuje. Vývoj nových metod zjišťování virů je přinejmenším nedostatečný, ba dá se dokonce označit za krok špatným směrem. Politická strategie radikálního vybíjení stád v oblastech, kde se případ BSE vyskytne, je z vědeckého pohledu bezmocná a nesmyslná. Mnohem logičtější by bylo snížit elektromagnetické zatížení dané oblasti a ne jej ještě dále a také radikálně změnit chovné podmínky zvířat a tím i způsob výživy lidí.

Časopis Environment z listopadu 1978 přinesl souhrnný výsledek více než čtyřiceti vědeckých zkoumání různých univerzit a výzkumných ústavů, které prokazují, že *umělé* elektromagnetické vlny působí na lidi i na zvířata škodlivě.

V dalekých pustinách Aljašky existuje velice tajuplný výzkumný ústav, kde mocní tohoto světa nechali vytvořit velice zvláštní zařízení. Tam i na pěti dalších místech světa pracují totiž vědci na přísně tajném projektu HAARP (*High Frequency Active Auroral Research Program - Výzkumný program vysokých frekvencí Aurora*). Oficiálně se uvádí, že vědci zkoumají vznik polární záře a studují fyzikální procesy v ionosféře.⁵⁶

Začátek technologie HAARP sahá hodně daleko do minulosti a stál u něj chorvatský vynálezce *Nicola Tesla* (1865-1943). Proslulí bankéři jako *Rockefeller*, *J.P. Morgan* a *Warburg* výzkumy od samého počátku financovali.

Stanice HAARP na Aljašce tvoří 360 antén, které mohou elektromagnetickou energii více než sto miliard wattů ostřelovat ochranný obal Země (šest set až tisíc kilometrů nad povrchem). Mohutnými vysílacími anténami je nad ozónovou vrstvou ležící citlivá ionosféra uměle měněna tím, že anténami zaostřené vysokofrekvenční rádiové vlny bombardují její určité oblasti. Vzhůru vystřelované paprsky jsou ionosférou odráženy a vrhají zpět extrémně nízkofrekvenční vlny (jejich exaktní hodnota je 7,8 Hz), označované také jako vlny ELF.⁵⁷ Zmíněné ELF-vlny jsou *neurofyziologicky zvláště nebezpečné*, protože leží v téže frekvenční oblasti elektromagnetických vln, jaké vytváří náš mozek! Ke spuštění chemických procesů v mozku je možné prostřednictvím systému HAARP do něj v této šířce pásma vysílat.

Vlny ELF pronikají na zemi všechno živé i neživé. Procházejí nejen dědičnými informacemi v buňkách, nýbrž i kamennými a ocelovými stěnami ba dokonce i zeminou.

Množí se informace naznačující, že těmito elektromagnetickými vlnami lze po celém světě přenášet na jiné lidi vedle genetických defektů i informace rakoviny a dalších nemocí, a to velmi přesně. Vlny ELF ovlivňují mozky člověka i zvířete, jsou na něj zaměřeny, a oběť je nejen zbavena schopnosti k činnosti a boji, nýbrž má i závažné zdravotní újmy.

Projekt HAARP *ohrožuje nás všechny!* Lze jím přivést k šílenství třeba celé město a dokonce ovlivňovat počasí. HAARP je odpovědný za markantní vzrůst počtu přírodních katastrof, pro něž klimatologové nemohou předložit žádné logické vysvětlení! Existuje jednoznačná spojitost ohledně znečišťování životního prostředí, klimatických změn, záplav, sopečných erupcí a zemětřesení.

Vlivem HAARP lze mimo jiné:

- Uspávat lidi,
- vyvolávat u nich únavu a deprese,
- celosvětově ochromit elektronické komunikační systémy,
- stupňovat agresivitu lidí,
- měnit chemické složení buněk těla,
- vyvolávat sexuální agresivitu,
- pozměňovat hormonální rozsah člověka,
- manipulovat se světovým klimatem,
- narušovat jednotlivé ekosystémy,
- nechat onemocnět člověka nebo zvíře libovolnou chorobou.

Je snad původce BSE rovněž důsledkem tzv. výzkumu ionosféry (HAARP)? Jisté je tolik, že elektromagnetické impulzy rozhodně nelze odbýt jako neškodné. Právě výzkum elektromagnetických vln by nám mohl případně podat vysvětlení choroby BSE u zvířat, která se narodila až po zákazu zkrmování zvířecí moučky. Ve Velké Británii je dnes zhruba 35 000 takových případů, které nelze vysvětlit pouze krměním zvířecí moučkou! Mnohá zvířata mají původce v sobě, aniž by se jim někdy dostalo kontaminovaného krmiva.

Ohledně různých otázek o možné spojitosti BSE a elektromagnetických vln německý vědec a spisovatel Rainer Elschenbroich autorovi této knihy v osobním dopisu sdělil: *„Podle aktuálních vědeckých poznatků vyvolávají elektromagnetická pole mutativní onemocnění. Zda by to mohlo být spolupříčinou BSE, je přinejmenším zajímavá teorie, která musí být ještě potvrzena nebo vyvrácena odpovídajícími studiemi.“*

Rovněž dr. Karl-Heinz Braun von Gladiß zodpověděl výše uvedenou otázku: *„Existují stále nové koincidie resp. rezonanční fenomény v myšlení i v duševním vývoji. Na můj příspěvek na internetu mi dr. von Klitzing z Lübecku odpověděl, že před nedávnem s kolegy přesně na totéž téma podrobně diskutovali.“*

Osmá kapitola

PROROCTVÍ O KONCI ČASU

Verš 11: „*Na různých místech budou veliká zemětřesení, hlady a mory a budou hrůzy a veliká znamení z nebe.*“ Verš 28: „*A až se toto začne dít, vzpřimte se a pozvedněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení.*“

(Nová Bible Kralická – Nový Zákon, Lukáš 21,11.28, Svaté evangelium Ježíše Krista podle sepsání svatého Lukáše)

Naplňují se dnes biblická proroctví, která dokazují, že žijeme v „*posledních dnech*“? Podle Bible budou mezilidské vztahy v posledních dnech charakterizovány egoismem, chamtivostí a nedostatkem sebeovládání. Apoštol Pavel mimo jiné psal: „*Věz však že v posledních dnech nastanou nebezpečné časy. Lidé totiž budou samolibí, milující peníze, vychloubační, pyšní, rouhaví, neposlouchající rodičů, nevděční, bezbožní, bezcitní, nesmiřitelní, pomlouvaví, nezdrženliví, hrubí, nepřátelé dobra, zrádci, ukvapení, nadutí, milující rozkoše více než Boha.*“ (2.Tim.3,1-4). Nepřipadá nám to povědomé?

V naší době jsou rovněž vidět jevy, které Ježíš předpověděl, mimo jiné velké mezinárodní války: „*Povstane národ proti národu a království proti království.*“ Ježíš také předpověděl, že v posledních dnech nastanou hlad, nákazy a zemětřesení (srv. Mt.24,7).

Ježíš nechává apoštola Jana ve vidění nahlédnout, že předpovězené poměry budou po celém světě (Zj.6,2-8). Všechny biblické předpovědi tvoří společně znamení nadcházejícího konce světa, tzn. že je blízko království Boží (srv. Lk.21,31).

„*Běda zemi a moři, neboť ďábel sestoupil k vám se zlostí velikou, věda, že má času málo.*“ (Zj.12,12).

Bible však nelíčí naši epochu jako dobu zoufalství a beznaděje. Naopak, ústřední poselství Písma se točí kolem Božího království proto, že přislubuje osvobození. Útrapy jsou také důvodem k radosti, protože náš Pán řekl: „*A až se toto začne dít, vzpřimte se a pozvedněte hlavy, protože se blíží vaše vykoupení.*“ (Lk.21,28). Věřící se nemusejí ničeho obávat, a i kdyby museli ve jménu Kristově přechodně trpět, přesto budou na konec vítězi nad satanem a všemi jeho pletichami. „*Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. ...A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.*“ (Mt.28,18-20).

BIBLIOGRAFIE

Braun von Gladiß, Karl-Heinz: *Gibt es eine Verbindung zwischen Bowiner Spongio-Enza-phalitis und Elektro-Magnetischen Feldern?*, Paraceslus-Klinik Mustmühle 2001 (<http://www.notiz.ch/braunvongladiss>).

Dealler, Stephan: *Das BSE-Risiko ist größer, als Sie denken* in *Frankfurter Allegemeine Zeitung* 30. 11. 2000

Dohn, Norbert / Schmiedendorf, Berit: *BSE. Die Wahnsinn-Seuche. Was Verbraucher wis-sen müssen*, Hamburg 2001.

Eckert, Peter: *Das Pharmakartell*, Hamburg 1998.

Globalisierung in der Speisekammer, Spedenprojekt des Öko-Institut e.V.

Hills, Frank: *Eine Welt des Bösen. Band 3: Die Erde im Chaos*, Durach 1999.

Horowitz, Leonard: *In Emerging Viruses. Aids, Ebola, Accident or Intentional?*, Tetrahedrin 1996.

Köster-Löche, Karin: *Die neue Gefahr aus dem Kochtopf*, Ehrenwirth-Verlag 1995.

Rhodes, Richard: *Tödliche Mahlzeit. Eine schreckliche Epidemie bedroht die Menschheit*, Hamburg 1998.

Rothkranz, Johannes: *Die kommende "Diktatur der Humanität", Band 2: Die Weltherrscher des Finsternis in Aktion*, Durach 1990.

Ruiter, Robin de: *Die 13 satanischen Blutlinien. Die Ursache vielen Elends und Übels auf Erden*, Durach 1999.

Tamames, Ramón: *La Reconquista del Paraiso. Mas Alla de la Utopia*, Madrid 1993.

Wissen Sie, was sie essen? Nein? Na dann Prost! Spedenprojekt des Öko-Institut e.V.

Periodika

Allgäuer Zeitung

Neue Solidarität

Die Zeit

Ökolandbau und Gentechnik

Focus

Raum, Zeit

Frankfurter Allgemeine Zeitung

Rheinische Post

Katholiek Nieuwsblad

Soziale Medizin

Le Monde

Sonntags-Zeitung

Medical Hypothesis

Stern

Metro

Süddeutsche Zeitung

National + Zeitung

Unabhängige Nachrichten

...

Poznámky

2) Podle bible nesmí lidé jíst krev zvířat. Mohou ji používat jen k obětování v obřadním systému. 3.Moj.17,13.14.

28) Počet lidí, kteří zemřeli požitím stravy otrávené pesticidy, není znám.

41) Zákon EU týkající se MKS z roku 1991 sice zakazuje očkování na území celé Unie, ale v nouzových případech dovoluje očkování v okolí vyskytující se nákazy.

48) Zákon na ochranu zvířat zakazuje zabíjení zvířat bez „rozumného důvodu“.

56) Citlivá ionosféra se rozkládá nad ozónovou vrstvou. Je to plynná vrstva, nabitá elektrickými částicemi, iony. Tvoří horní vrstvu zemské atmosféry ve výšce od šedesáti do tisíce kilometrů nad zemí.

57) Každé vybití energie mezi ionosférou a zemským povrchem vytváří jako vedlejší produkt rádiové vlny s extrémně nízkou frekvencí, které jsou schopny rezonovat zemí. Mohou vniknout do země, kde se navíc zesilují, přičemž vznikají velmi silné vlny s dlouhým časovým odezníváním.

Zadní strana obálky

Rozšíření „kravského moru“ vyvolalo na celém světě velké obavy. Dosud je záhadou, jaký mechanismus tuto nemoc vyvolává.

Holandský badatel a spisovatel, Robin de Ruiter, se od konce sedmdesátých let zabývá zákulisními strůjci světového dění. Jeho podrobný rozbor všech známých vědeckých poznatků a hypotéz o vzniku BSE ho vede k závěru: Rozhodujícím iniciátorem vzniku jsou pravděpodobně elektromagnetické vlny. Gigantický projekt americké vlády HAARP zde může hrát důležitou roli.

Robin de Ruiter by chtěl spíše vyloučit, že BSE je úmyslně vyvolávaná nemoc. Odhodlaně ukazuje, jak zákulisní strůjci cílevědomě využívají nejen tuto nemoc, ale také slintavku, kulhavku a jiné choroby k manipulování rolnického stavu v západních zemích. Ano, způsobují dokonce i velké ztráty na lidských životech.

BSE – je to snad jedno z naplnění prorockého slova o konci světových dějin? Mnoho mluví pro.

Pascendi Dominici gregis

Encyklika papeže svatého Pia X. O MODERNISMU (1907)

Úvod

1. Povinnost Bohem svěřená Nejvyššímu Veleknězi

Vodit na pastvu stádo Páně je povinnost Bohem nám uložená. Jejím prvním úkolem je podle Kristova ustanovení co nejdříve střežit svěřený poklad víry odmítáním světských novot ve vyjadřování a námitek pavědy. Tato péče nejvyššího pastýře o katolický lid byla vždycky nezbytně nutná, neboť vlivem nepřítele lidského pokolení nikdy nechybělo pomatených a ješitných mluvků a svůdců, pobloudilých a k bludu svádějících. V poslední době však nesmírně vzrostl počet nepřátel kříže Kristova, kteří se novými zákeřnými způsoby snaží podlomit životní sílu Církve a kdyby to bylo možné do základů vyvrátit Kristovo království. Proto nesmíme dále mlčet, aby se nezdálo, že se vyhbáme své nejsvětější povinnosti a aby se nám nemohlo vytknout, že se zpronevřujeme svému úkolu ze shovívavosti v naději, že pobloudilí přijdou k rozumu.

2. Modernismus v lůně Církve

Nemůžeme dále otálet, protože stoupenci bludů se už nemusejí hledat v řadách otevřených nepřátel, ale skrývají se v samotném lůně Církve, což je tím bolestnější a vzbuzuje tím větší obavy, protože čím méně jsou nápadní, tím více mohou uškodit. Mluvíme, ctihodní bratři, o velkém počtu katolických laiků a dokonce i kněží - což je daleko bolestnější - kteří nemají pevné filosofické a teologické výzbroje, zato však jsou prosáklí naukami nepřátel Církve a pod zástěrkou lásky k Církvi se nestoudně vydávají za její obnovitele a bez ostychu napadli vše, co je posvátné v díle Kristově, dokonce i samotnou nedotknutelnost božského Obnovitele, kterého svatokrádežně snižují na pouhého člověka.

I kdyby se tito lidé divili, že je počítáme k nepřítelům Církve, jistě se tomu nebude divit ten, kdo - odezíraje od jejich úmyslu, který může posoudit jen Bůh - pozná jejich nauku a způsoby vyjadřování a jednání. Má plnou pravdu i ten, kdo je pokládá i za daleko nebezpečnější nepřátele Církve, neboť oni usilují o její zkázu, jak jsme již řekli, z vnitřku nikoli z venku, takže nebezpečí číhá v samotných žilách a útrohách Církve a je tím zákeřnější, že tito nepřátelé dobře znají Církev. Dodejme, že oni neosekávají větve a výhonky, ale přikládají sekeru k samotným kořenům a nejhlubším tkáním víry. Když pak zasáhnou tento kořen nesmrtnosti, šíří nákazu do celého stromu, takže jejich zkázonosným rukám neunikne žádná část katolické pravdy. Těžko si představit něco zchytralejšího a zákeřnějšího nad jejich ničivou prací, při níž postupují nejrozmanitějšími způsoby. Hned si hrají na racionalisty, hned na katolíky, a to tak záhlubně, že kdo si nedá pozor, toho snadno zavedou do bludu. Protože jsou nanejvýš odvážní necouvnu před žádnými důsledky, ale prosazují je se zvilostí a jistotou. Kromě toho se stává, že za účelem snadnějšího oklamání duší vedou život nesmírně činný, neustále a horlivě se vzdělávají a obyčejně také přísnými mravy usilují o chválu. Posléze - a pro to snad už ani není léku - jsou tak zaujati svými naukami, že pohrdají každou vládou, neukládají si žádné omezení a opírajíce se o jakési lživé svědomí vydávají za pravdomluvnost to, co je ve skutečnosti pouhá pýcha a zatvrzelost.

3. Zchytralost modernistů

Doufali jsme ovšem, že jednou pohneme takové lidi k nápravě. Proto jsme s nimi jednali nejprve laskavě jako se syny, pak přísně a konečně, ač neradi, jsme byli nuceni veřejně je pokárat. Víte však, ctihodní bratři, že to bylo marné: za čas skloněnou šíjí brzy pozvedli ještě pyšněji. Kdyby šlo jen o ně, snad bychom to mohli utajit, ale jde o bezpečnost katolicismu. Další mlčení by bylo hříchem, a proto musíme promluvit, abychom strhli masku těmto zlovolným zakuklencům a ukázali celé Církvi, jací vskutku jsou.

Protože tedy zchytralost modernistů (tak jsou totiž právem nazýváni) spočívá v tom, že své nauky nepředkládají pohromadě, ale rozptýleně, jakoby ani k sobě nepatřily a zdály se jen dvojsmyslné a neurčité, ač jsou ve skutečnosti jednoznačné a souvislé bude záhodno, ctihodní bratři, napřed tyto nauky shrnout, abychom pak objevili příčiny těchto bludů a předepsali léky na odvrácení zkázy.

Abychom však v této složité záležitosti řádně postupovali, je nutno především upozornit na to, že každý modernista hraje několik úloh, které stále směšuje. Jsou to úlohy filosofa, věřícího, teologa, historika, kritika, apologety a obnovovatele. Kdo chce správně poznat jejich naukovou soustavu a pochopit jejich předpoklady a důsledky, musí všechny tyto úlohy přesně rozeznat.

I. část

Rozbor modernistických doměnek

1. Modernistická filosofie

Modernisté budují filosofii náboženství na nauce, která se obecně nazývá agnosticismem. Podle ní je lidský rozum omezen na přírodní jevy, to jest na věci, jak se nám jeví a tuto hranici nemůže a nesmí překročit.

Proto rozum nemůže poznat Boha ani jeho existenci z toho, co vidíme. Z toho vyplývá, že Bůh vůbec nemůže být předmětem vědy, ba ani historie. Když se toto připouští, co se stane s přirozenou teologií, s pohnutkami víry a s vnějším zjevením? Modernisté to ovšem vše vylučují a odkazují to do "intelektualismu", což prý je směšná a dávno odumřelá soustava. Tak jim nijak nevadí, že Církev tyto hrozné bludy zřetelně odsoudila, když I. vatikánský koncil takto stanovil: "Kdo by řekl, že jediný a pravý Bůh, Stvořitel a náš Pán, nemůže být s jistotou poznán přirozeným lidským rozumem z toho, co bylo stvořeno, budiž proklet" (De Revel., can. I. Denz. 1653) a dále: "Kdo by řekl, že není možné ani prospěšné, aby byl člověk božím zjevením poučen o Bohu a úctě, kterou mu má prokazovat, budiž proklet" (tamtéž, can. II. Denz 1654) a ještě: "Kdo by řekl, že není možné, aby se boží zjevení stalo věrohodným z vnějších známek a tedy, že jen jakousi vnitřní zkušeností nebo soukromým vnuknutím může být člověk přiveden k víře, budiž proklet" (De Fide, can. III., Denz. 1659). Proč však modernisté přecházejí od agnosticismu, který spočívá jen v nevědomí, k vědeckému a historickému ateismu; který zase zcela spočívá v popírání? Jaký je to logický pochod, při němž se od nevědomosti o tom, zda Bůh zasáhl do lidských dějin, přechází k vysvětlování těchže dějin naprosto bez Boha, jako by Bůh do dějin vůbec nezasáhl? Ať to pochopí, kdo může. Přece však modernisté pokládají za naprosto jisté, že věda i historie musí být ateistická. V jejich oblastech je místo jen pro jevy, a proto z nich musí být naprosto vyloučen Bůh a všechno božské. Co je nutné podle této nesmyslné nauky soudit o nejsvětější osobě Kristově, o tajemstvích jejího života a smrti a nanebevstoupení, poznáme v zápětí.

2. O životní imanenci a víře

Tento agnosticismus v soustavě modernismu však musí být chápán jen jako její negativní část. Pozitivní část spočívá, jak se praví, v nauce o životní imanenci. Od jedné ke druhé se dospívá takto: Přirozené i nadpřirozené náboženství, jako každý

fakt, musí připouštět nějaké vysvětlení. Poněvadž však byla předem popřena přirozená teologie a vyloučen přístup k vnějšímu zjevení zamítnutím jakýchkoliv důkazů věrohodnosti zjevení, je marné hledat vysvětlení náboženství mimo člověka. Třeba je tedy hledat v člověku samém. Poněvadž pak je náboženství jen jakýmsi životním projevem, musí se hledat jen v lidském životě. Jak už bylo řečeno, je každé náboženství životním jevem a jako každý životní projev, musí být odvozováno od jakéhosi impulzu nebo nezbytnosti. Jeho počátky, mluvíme-li už o životě, jsou v jakémisi hnutí srdce, které se nazývá citem. Proto, ač předmětem náboženství je Bůh, je nutné vyvodit závěr, že víra, která je počátkem a základem každého náboženství, má sídlo v jakémisi hlubokém citu, který vzniká z potřeby božského. Tato potřeba božského nemůže sama od sebe proniknout do vědomí, poněvadž se zřetelně pocituje jen za jistých příznivých okolností. Proto se zprvu skrývá mimo vědomí, nebo podle výrazu moderní filosofie, v podvědomí, kde její kořen zůstává skrytý a nepostižitelný. Teď se snad můžeme tázat, jakým způsobem se z této potřeby božského, kterou člověk v sobě cítí, stane náboženství. Modernisté na to odpovídají: Věda a historie jsou omezeny dvěma hranicemi. Navenek smyslovým světem a uvnitř vědomím. Za tyto hranice nikdo nemůže, protože za nimi je nepoznatelné. Tváří v tvář tomuto nepoznatelnému, ať už se rozkládá za viditelnou přirozeností věcí, nebo se tají v podvědomí, je potřeba božského probuzení v duchu náchylnému k náboženství jakýsi zvláštní cit, a to podle fideistického předpokladu, před jakoukoliv rozumovou úvahou. Tento cit pak obsahuje v sobě samotnou božskou skutečnost, a to jednak jako předmět a jednak jako svou nejvnitřnější příčinu a jakýmsi způsobem spojuje člověka s Bohem. Tento cit, který modernisté nazývají vírou, je podle nich počátkem náboženství.

3. Náboženský cit ve vědomí, transfigurace a defigurace

Tím se však nekončí jejich filosofování či spíše blouznění. V témže citu totiž modernisté objevují nejen víru, ale spolu s ní a v ní také "zjevení", jak je oni chápou. Co je vlastně třeba více ke zjevení? Což nenazveme zjevením, nebo alespoň počátkem zjevení, onen náboženský cit projevující se ve vědomí? Což se Bůh sám, třeba jen nezřetelně, nezjevuje duším v tomto citu? K tomu dodávají: "Poněvadž Bůh je předmětem i příčinou víry, je ono zjevení o Bohu a současně od Boha, neboť Bůh je tu současně zjevovatelem i zjeveným". To jest, ctihodní bratři, důvodem onoho nesmyslného tvrzení modernistů, podle něhož každé náboženství se může nazvat z jednoho hlediska přirozeným a z jiného nadpřirozeným. Odtud pochází ono zaměňování pojmů zjevení a vědomí. Odtud je odvozen zákon, který prohlašuje náboženské vědomí za všeobecné pravidlo, zcela totožné se zjevením, jemuž se vše musí podříditi, dokonce i církevní autorita v oblasti nauky, svátostí a kázně. Avšak v celém tomto procesu, jímž podle modernistů vzniká víra i zjevení, je záhodno si povšimnout jedné věci, která má velký význam vzhledem k historicko-kritickým důsledkům, které z ní modernisté vyvozují. Ono "nepoznatelné", o němž mluví, se prý představuje víře jako oddělené a osamocené, ale vždy v těsné souvislosti s nějakým jevem, který patří do oblasti vědy nebo historie, ale přitom je jaksi přesahuje. Tímto jevem může být nějaká přírodní zkušenost, chovající v sobě něco tajemného nebo nějaký člověk, jehož geniální slova nebo skutky se zdánlivě nedají srovnat s obvyklými zákony dění. Tedy víra, přivábená "nepoznatelným", které je spojeno s jevem, se zmocní celého jevu a jaksi jej pronikne životem. To má za následek dvě věci. Především transfiguraci (proměnu) jevu, která spočívá v tom, že se jev povýší nad jeho skutečné podmínky, aby se tak stal vhodnějším k nápovědi nějaké formy božského, jímž má být navozena víra. Druhým následkem je defigurace (zkreslení) jevu spočívající v tom, že ho víra vyjme z okolností místa a času a přisoudí mu to, co ve skutečnosti nemá. To nastává obvykle tehdy, když se jedná o jevy určité doby, zejména když jsou velmi starobylé. Z tohoto dvojího děje zase modernisté vyvozují dvě pravidla, která spolu s agnosticizmem vytvářejí základy historické kritiky. Například: V osobě Kristově, jak říkají, se neobjevuje ani věda ani historie nic než člověk. Tedy v důsledku prvního pravidla, odvozeného z agnosticizmu, je nutno z jeho životopisu vyloučit vše, co zavání božstvím. V důsledku druhého pravidla je historická osobnost

Kristova vírou proměněna. Proto je nutné očistit ji od všeho, co ji povznáší nad historické podmínky. Konečně v důsledku třetího pravidla je Kristova osobnost zkreslena vírou. Proto se od ní musí odloučit všechny projevy a činy, které, krátce řečeno, neodpovídají jeho nadání, stavu, vzdělání, místu a době, kdy žil. Je to podivné usuzování, ale taková je modernistická "kritika".

Tedy náboženský cit, který životní imanencí vyvěrá ze skrytých oblastí podvědomí, je zárodkem celého náboženství a zároveň důvodem všeho, co z něho vzešlo, nebo ještě vzejde. Tento cit je na počátku ještě hrubý a téměř beztvary, ale ponenáhlu a vlivem onoho tajemna, z něhož vznikl, se rozvinul zároveň s pokrokem lidského života, jehož, jak jsme řekli, je projevem. Toto jsou tedy počátky každého, i nadpřirozeného náboženství. Jsou to vesměs pouhá rozvíjení onoho náboženského citu. Výjimku nečiní ani katolické náboženství, které je stejné jako všechna ostatní. Nevzniklo totiž jinak, než životním procesem ve vědomí Kristově, který byl mužem vynikajících vlastností, jakého dosud nebylo a nebude. Kdo to slyší, jistě žasne nad takovou drzostí a rouháním. Avšak, ctihodní bratři, to nejsou jen žvásty nevěrců. I katolíci, dokonce i mnozí kněží, se takto veřejně vyslovili a ještě se chlubí, že takovými bláznovinami obrodí Církev. Nejde tu už o starý blud, který přisuzoval lidské přirozenosti jakési právo na nadpřirozeno. Zašlo se ještě dále a tvrdí se, že naše svaté náboženství vzniklo v lidské přirozenosti Kristově a v nás zcela přirozeně a jaksi samovolně. Nic není vhodnějšího ke zničení celého nadpřirozeného řádu. Proto I. Vatikánský koncil plným právem rozhodl: "Kdo by řekl, že člověk nemůže být od Boha povznesen k poznání dokonalosti, které přesahují jeho přirozenost, ale že sám ze sebe neustálým pokrokem může a má dosáhnout držení veškeré pravdy a dobra, buď proklet" (De Revel., can. III., Denz. 1655).

4. O podílu rozumu na úkonu víry

Dosud se vůbec nepřihlíželo k činnosti rozumu. Avšak i on má podle nauky modernistů účast na úkonu víry. V onom citu, o němž jsme se již častěji zmínili, se sice Bůh ukazuje člověku, ale poněvadž je to cit, ne poznání, děje se to, jak říkají, jen neurčitě a spleť, takže to věřící téměř nebo vůbec nerozezná. Je tedy nutno, aby cit byl nějak osvěcen, aby bylo vůbec možno rozeznat v něm a oddělit Boha. To je pak úloha rozumu, který přemýšlí a analyzuje, čímž člověk napřed převádí životní jevy, které v něm vyvstávají, na pojmy a ty pak označuje slovy. To je důvodem známé modernistické věty, podle níž náboženský člověk musí svou víru "promyslit". Rozum se tedy setkává s tímto citem, vniká do něj a pracuje na něm jako malíř, který zvýrazňuje zašlé rysy obrazu, aby lépe vynikly. Tak to asi vysvětluje jeden modernistický učitel. Přitom rozum pracuje dvojím způsobem. Za prvé přirozeně a spontánně, přičemž vyjadřuje věc jednoduchou a obyčejnou větou. Pak pracuje uvědoměleji a hlouběji, čímž, jak říkají, vypracuje myšlenku a vyjádří ji druhotnými větami, které jsou však odvozeny od prvotní jednoduché, ale jsou na rozdíl od ní vědeckější a určitější. Když byly tyto druhotné věty schváleny nejvyšším učitelským úřadem Církve, stávají se články víry.

5. O původu a povaze dogmatu

Takto jsme v nauce modernistů dospěli k jakési základní kapitole, která pojednává o původu a povaze dogmatu. Původ dogmatu kladou ovšem do oněch původních a prostých formulací, které v jistém ohledu jsou pro víru nezbytné. Aby se totiž zjevení uskutečnilo, je nutné zřejmé poznání Boha ve vědomí. Zdá se však, že samotné dogma je podle jejich názoru obsaženo vlastně až v oněch druhotných formulacích. Abychom dospěli k povaze dogmatu, je nutno především zjistit, jaký je vztah mezi náboženskými formulacemi a náboženským citem duše. Snadno to pochopí, kdo postřehne, že účelem těchto formulací není nic jiného, než pomoci věřícímu, aby si zdůvodnil vlastní víru. Proto jsou tyto formulace něčím uprostřed mezi věřícím a jeho vírou. Pokud mají vztah k víře, jsou to jen výstižné známky jejího předmětu a nazývají se prostě symboly. Ve vztahu k věřícímu to jsou pouhé nástroje. Proto se

žádným způsobem nemůže říkat, že v přesném smyslu obsahují pravdu. Jako symboly to jsou pouhé obrazy pravdy, a proto jsou přizpůsobeny náboženskému citu a to v jeho vztahu k člověku. Jako nástroje jsou to nositelky pravdy, a proto jsou zase přizpůsobeny člověku v jeho vztahu k náboženskému citu. Poněvadž pak předmět náboženského citu je dán absolutně, které má nekonečně mnoho aspektů, může se projevat hned tím a hned zase jiným způsobem. Podobně i věřící člověk může žít v různých podmínkách. Tedy i formulace, které nazýváme dogmata, podléhají týmž vlivům a jsou proto podrobeny změně. Tak je otevřena cesta k vnitřnímu vývoji dogmatu. - Jaké to hrozné nahromadění sofismat, které obrací vniveč veškeré náboženství.

Podle modernistů se dogma může a nejenom může, ale musí vyvíjet, protože podle hlavního bodu nauky, kterou vyvozují z principu životné imanence, jsou náboženské poučky jako takové něčím životním a ne pouhé rozumové výklady, a proto musejí žít životem náboženského citu. Tomu se nesmí rozumět tak, jako by tyto formulace, zejména jsou-li čistě obrazné, byly vynalezeny pro náboženský cit. Jejich původ, počet a jakost jsou naopak lhostejné. Smyslem právě uvedené modernistické nauky je, že náboženský cit si životně osvojuje tyto formulace, případně přiměřeně pozměněné. Jinými slovy: je nutno, aby původní formulace byla přijata a schválena srdcem. Rovněž pod vedením srdce probíhá vytváření oněch druhotných formulací. Z toho vyplývá, že tyto formulace, aby zůstaly životné, musí být a zůstat přizpůsobeny víře a věřícímu. Pomine-li tedy z nějakého důvodu toto přizpůsobení, ztratí ony poučky svůj původní smysl a musí být změněny. Poněvadž platnost dogmatických formulací je takto nejistá a nestálá, není divu, že jimi modernisté tak opovrhují a o ničem jiném nemluví a nic tak nevynášejí jako náboženský cit a náboženský život. Proto také drze vytýkají Církvi, že sešla ze správné cesty, neboť prý nerozlišuje mezi vnějším smyslem a formulací a jejich významem náboženským a mravním, že se drží zuby nehty bezobsažných formulací a přitom nechává upadat samotné náboženství. - Jsou to vskutku slepci a vůdcové slepých, nadutí pyšnou vědou a tak pomatení, že rozvracejí odvěký pojem pravdy a vlastní smysl náboženství. "Zavádějí novou soustavu, v níž se z bezuzdné touhy po novotách nehledá pravda tam, kde vskutku je, odvrhují se posvátné a apoštolské tradice a zavádějí se jiné, liché, vratké a nespolehlivé nauky, jimiž oni marniví lidé chtějí podpírat a zachraňovat samotnou pravdu" (Řehoř XVI., Encyklika Singulari nos, Denz. 1476).

O víře modernistů

6. O intuici srdce dosahující Boží skutečnosti a o tradici

Dosud jsme, ctihodní bratři, mluvili o modernistické filosofii. Kdo chce teď zjistit, jak se u modernisty liší věřící od filosofa, musí si uvědomit, že ač filosof připouští skutečnost božství jako předmětu víry, přece nemůže tuto realitu objevit jinde než v duši věřícího jako předmět citu a přesvědčení, takže tato realita nepřesahuje oblast jevů. Zda však existuje sama o sobě mimo smysl a zda něco takového lze tvrdit, o to se filosof nestará. Naproti tomu modernista, jakožto věřící, pokládá za naprosto jisté, že božská realita vskutku existuje sama o sobě a že tedy není závislá na věřícím. Tážeme-li se, oč se opírá toto tvrzení věřícího, modernista odpovídá: o soukromou zkušenost jednoho každého člověka. Tímto tvrzením se odchyľují od racionalistů, ale přiklánějí se k mínění protestantů a pseudomystiků. Vysvětlují věc takto: v náboženském citu je nutno připustit jakousi intuici srdce, jíž člověk přímo a bezprostředně dosahuje božské reality a nabývá o existenci boží a o božím působení v člověku i mimo člověka jistoty, která daleko převyšuje jistotu vědeckou. Uznávají tedy pravdivou zkušenost, vyšší než jakákoliv zkušenost rozumová. Když se taková zkušenost zatemní, jak je tomu například u racionalistů, pak k tomu došlo -jak tvrdí jen proto, že nechtějí přijmout mravní předpoklady, nezbytné ke vzniku oné zkušenosti. A tato zkušenost, jakmile jí někdo dosáhne, učiní z něj v pravém smyslu vě-

řícího. - Jak jsme tu daleko od katolické nauky. Viděli jsme už, že takové názory byly zavrženy od I. vatikánského koncilu. Později ještě dovodíme, že když se připustí toto a ostatní už zmíněné bludy, je otevřena cesta k ateismu. Již teď je však nutno připomenout, že podle této nauky o zkušenosti a o symbolismu je možno pokládat za pravé kterékoliv náboženství včetně pohanství.

K zásadě imanence pak přidávají druhou, kterou bychom mohli nazvat poučkou o božské permanenci. Obě se od sebe liší asi tak, jako soukromá zkušenost od zkušenosti sdělované tradicí. Objasníme to na příkladu církve a svátostí. Modernisté totiž říkají, že se nesmí věřit, jakoby církev a svátosti byly ustanoveny od Krista. Brání tomu agnosticismus, který spatřuje v Kristu pouhého člověka, jehož náboženské vědomí se pozvolna vyvinulo, jako u každého jiného. Nedovoluje to zákon imanence, který jak říkají, nepřipouští vnějších aplikací. Není to možné ani vzhledem k zákonu vývoje, který vyžaduje, aby se zárodek vyvíjel v čase a postupně nabýval celé řady dalších vlastností. Vylučuje to konečně i historie, která ukazuje, že takový byl skutečně průběh celé věci. To je možné proto, že podle jejich tvrzení jsou vědomí všech křesťanů virtuálně zahrnuta ve vědomí Kristově jako rostlina v semeni. Tak jako rostlina žije životem semene, podobně i křesťané žijí životem Kristovým. Poněvadž pak Kristův život je podle víry božský, je takový i život křesťanů. Když tedy tento život během doby dal vznik církvi a svátostem, právem je možno říci, že obojí má božský původ od Krista. V tomto smyslu také připouštějí, že je božského původu Písmo svaté a dogmata. - Toto je asi jádro modernistické teologie. Je to jistě ubohá výzbroj, ale dokonale s ní vystačí ten, kdo tvrdí, že je nutno ve všem poslouchat vědu. Aplikace na ostatní teologické nauky bude snadná.

7. Původ a povaha dogmat a svátostí

Dosud jsme mluvili o původu a povaze víry, která však má mnoho složek, k nimž patří především církev, dogma, svátosti a posvátné knihy: proto musíme zjistit, co o tom modernisté učí. Začneme s dogmatem, o jehož původu a povaze jsme se už zmínili. Dogma vzniká z popudu nezbytnosti, který vede věřícího, aby myšlenkově zpracoval obsah své víry, aby si jej sám i ostatní jasněji uvědomili. Tato činnost spočívá v zdokonalování prvotní formulace, ne ovšem podle logických zákonů, ale podle okolností, čili životně, jak to méně srozumitelně vyjadřují. Tak se stává, že kolem prvotní formulace víry vznikají poněkud ony druhotné formulace, jak jsme se o tom už zmínili. Ty se pak stmelí v jeden celek, v jednu naukovou stavbu a když je schválen veřejný učitelský úřad jako odpovídající společnému vědomí, nazývají se dogmata. Od dogmatu je nutno rozlišovat komentáře teologů, které sice nežijí životem dogmatu, přece však mají svůj význam, neboť odstraňují vnitřní rozpory v dogmatech a uvádějí je v soulad s vědou, a také, ovšem navenek, vysvětlují a hájí samotné náboženství. Konečně mohou být tyto komentáře také užitečné k přípravě látky pro nějaké budoucí dogma. O modernistickém pojetí kultu bychom se nemuseli šířit, kdyby pod tento pojem nespadaly svátosti, o nichž modernisté hlásají největší bludy. Říkají, že kult vznikl z dvojího popudu nebo potřeby. Všechno totiž podle jejich nauky vzniká z vnitřních popudů a nezbytností, jak jsme už poznali.

Jeden popud spočívá v nutnosti dát náboženství nějakou smyslovou tvárnost a druhý v nutnosti smířit je, což se neobejde bez nějakých vnějších úkonů posvěcování, které nazýváme svátostmi. Svátosti jsou pro modernisty pouhá znamení, nebo symboly. Byť nepostrádají jisté účinnosti. Aby znázornili tuto účinnost, uvádějí jako příklad určitá slova, o nichž se říká, že přinášejí štěstí, poněvadž se dobře hodí k šíření silných a vynikajících myšlenek, které ohromují mysl. Tak jako ona slova mají vztah k myšlenému jež vyjadřují, podobně svátosti mají vztah k náboženskému citu a neznamenají nic víc. Jasněji by se vyjádřili, kdyby řekli, že svátosti slouží jen k posílení víry. To však jasně odsoudil Tridentský koncil: "Kdo by řekl, že svátosti byly ustanoveny jen proto, aby živily víru, budiž proklet." (Denz. 730).

8. O původu a povaze posvátných knih

O původu a povaze posvátných knih, jak o tom soudí modernisté, jsme se už zmínili. Modernisté je definují jako sbírku významných a mimořádných zkušeností, jaké se nepříhodí každému, jaké se však vyskytují v každém náboženství. Tak učí modernisté o knihách Starého i Nového zákona. K tomu zchytrale dodávají: I když je zkušenost přítomná, přece může mít za předmět minulé i budoucí, podobně jako věřící znovu prožívá minulé události ve vzpomínce a rozjímá o budoucích. To vysvětluje, proč posvátné knihy mají části historické i apokalyptické. V těchto knihách sice Bůh mluvil skrze věřícího, ale podle modernistické teologie pouze na způsob životní permanence. Tážeme se nyní, jak je to s inspirací? Modernisté odpovídají, že se inspirace liší od onoho popudu, který nutí věřícího, aby svou víru slovem i písmem vyjevoval pouze větší mohutností. Něco podobného se stává i při tak zvané básnické inspiraci, jak se praví ve verši: *Est Deus in nobis, agitante celllescimus illo* (Bůh totiž přebývá v nás a zažihá plamen nadšení). V tomto smyslu se tedy musí říci, že Bůh je původcem inspirace posvátných knih. O této inspiraci pak modernisté dále praví, že v posvátných knihách nic bez ní není. Ty, kdo to říkají, bychom mohli pokládat za pravověrnější než ony novější, kteří inspiraci poněkud omezují, když z ní například vyjímají to, co se nazývá "citationes tacitae". To vše jsou jen prázdná slova a přetvářka. Jestliže totiž pokládáme posvátné knihy podle agnosticizmu za lidské dílo, vytvořené lidmi pro lidi, a pak přiznáme teologii právo tvrdit o nich, že to jsou plody božské imanence, jaký smysl mít slovo "inspirace"? Modernisté jistě připouštějí inspiraci ve všeobecném smyslu, ale popírají inspiraci ve smyslu katolické nauky.

9. O povaze a původu církve

Modernistické představy o církvi poskytují bohatší zeň. Tvrdí, že vznikla z dvojí potřeby; především z potřeby jednotlivých věřících, zejména těch, kteří zažili nějakou původní zkušenost, aby svou víru sdělovali jiným a pak, když se víra rozšířila, z potřeby hájit, podporovat a šířit obecné dobro a spojit se ve společnost. Co je tedy církev? Je výtvořem kolektivního vědomí čili sdružení jednotlivých vědomí, která se v důsledku životní permanence odvozují od prvního věřícího, u katolíků tedy od Krista. Avšak každá společnost potřebuje autority, jejíž povinností je řídit všechny sdružené ke společnému cíli a moudře chránit prvky společenské vazby, což jsou v náboženské společnosti nauka a kult. Proto je v katolické církvi trojí autorita: disciplinární, dogmatická a kultovní. Povaha této autority se dá zjistit z jejího původu a z její povahy se pak odvozují jednotlivá práva a povinnosti. V minulosti byl obecně rozšířen omyl, že autorita byla dána církvi zvenčí, že totiž byla zřízena přímo Bohem. Proto se právem pokládala za autokratickou. Toto pojetí však v dnešní době právem pozbylo váhy, neboť tak jako církev vznikla ze souhrnu vědomí, podobně autorita životně vytryskla ze samotné církve. Autorita, stejně jako církev, vzniká z náboženského vědomí, a proto je mu podřízena, když pak odmítá tuto podřízenost, zvrhá se v tyranii. Dnes však žijeme v době, kdy smysl pro svobodu dosáhl vrcholu. V občanském životě veřejné vědomí zavádí lidovou vládu. Ale vědomí je u člověka totožné se životem. Nechce-li tedy církevní autorita vyvolat a udržovat ve svědomí věřících vnitřní konflikt, je povinna zavést vládní formy. Bylo by jistě diletantství domnívat se, že duch svobody, který se dnes rozmohl, zase pomine. Kdyby byl potlačován a omezován, ještě zesílí a smete církev i náboženství. - Takto usuzují modernisté, a proto usilovně hledají cesty, jak smířit autoritu církve se svobodou věřících.

10. Církev a občanské společnosti

Církev však nemusí být smířlivá jen vůči svým příslušníkům, ale i navenek, neboť není na světě sama. Jsou tu i jiné společnosti s nimiž se musí stýkat a vycházet. Je tedy nutno vyšetřit, jaké má církev povinnosti k občanským společnostem a to z po-

vahy církve, jak nám ji totiž modernisté vylíčili. Při tom užívají týchž pravidel, jako pro stanovení poměru víry a vědy. Tam se jednalo o předměty, zde se pak jedná o cíle. Tak jako jsme věděli, že co do předmětu jsou si věda a víra naprosto cizí, podobně se stát liší od církve cílem, který je časný, kdežto cíl církve je duchovní. Kdysi se mohlo mluvit o podřízenosti světského duchovnímu, o smíšených otázkách, v nichž rozhodovala svrchovaně církev, protože pochází přímo od Boha jako původce nadpřirozeného řádu. To však musí filosofie i historie odmítnout. Stát musí být od-loučen od církve podobně jako katolík od občana. Proto také má kterýkoliv katolík, poněvadž je zároveň občanem, právo a povinnost nedbat církevní autority, jejichž požadavků, rad, příkazů, ba ani trestů a usilovat o to, co pokládá za užitečné pro stát. Předpisovat pod jakoukoliv záminkou občanu, jak má jednat, je zneužití církevní moci, které musí být rozhodně odmítnuto.

Vidíte, ctihodní bratři, že zásady, z nichž to všechno vyplývá, jsou přesně tytéž, které náš předchůdce Pius VI. v apoštolské konstituci "Auctorem fidei" slavnostně odsoudil (Denz 1365, 1366).

Modernistické škoře však nestačí odluka státu od církve. Říkají, že tak jako víra podléhá vědě pokud jde o jevy, podobně i v časných záležitostech církev podléhá státu. To sice ještě příliš nezduřazňují, ale prohlašují, že takový je logický závěr. Kdyby stát vskutku jediný rozhodoval o časných věcech, pak by i takzvaný vnější výkon náboženství, na příklad udílení a přijímání svátostí, podléhalo státní moci. Co by pak zbylo z církevní autority, která se uplatňuje jen vnějšími úkony? Jistě by celá podléhala státu. Mnozí liberální protestanté vskutku vyvodili tyto závěry, a proto chtějí odstranit všechn zevní kult a snaží se zavést náboženství, které nazývají individuálním. Tak daleko ještě modernisté nedospěli, ale ochotně vyzývají církev, aby se podřídila a přizpůsobila občanským formám v oblasti disciplinární autority.

11. O učitelském úřadu církve

O naukové a dogmatické moci učí modernisté ještě horší a zhoubnější bludy. O učitelském úřadu církve smýšlejí asi takto: Náboženské sdružení nemůže vytvořit jednotu bez společného vědomí a jeho shodné formulace. Obojí tato jednota vyžaduje jakési společné vůle, která by nalézala a určovala formulace odpovídající společnému vědomí. Tato vůle musí mít dostatečnou autoritu, aby stanovenou formulaci také závazně uložila celé společnosti. Pojem církevního učitelského úřadu vyplývá pro modernisty z tohoto spojení a splynutí vůle, která volí formulaci s mocí, která ji ukládá. Poněvadž se tedy učitelský úřad konec konců zrodil z jednotlivých vědomí, která jej pověřila touto službou, závisí učitelský úřad na těchto vědomích a musí se podříditi lidovým formám. Proto nesmí bránit jednotlivcům, aby veřejně nevyjevovali popudy, které cítí ve svém vědomí a překážet kritice, která podněcuje nutný vývoj dogmatu, neboť takové počínání by nebylo užívání, ale zneužívání moci, svěřené k obecnému prospěchu. Avšak i legitimní užívání moci musí být úměrné a umírněné. Zakázat například nějakou knihu bez vědomí autora a bez jakéhokoliv vysvětlení a možnosti obhajoby, vskutku hraničí s tyraníí. Je tedy i zde nutno najít nějakou střední cestu, která by zachovala práva autority i svobody. Prozatím musí katolík jednat tak, aby se navenek stavěl poslušným autority, při tom však se nepřestál řídit zdravým rozumem. O církvi všeobecně učí modernisté takto: Poněvadž účel církevní moci je jedině duchovní, má být odstraněna všechna vnější nádhera, která se snaží imponovat divákům. Tento názor svědčí o tom, že modernisté přehlížejí důležitou skutečnost. Náboženství totiž sice má vztah především k duši, ale ne výlučně. Kromě toho úcta vzdávaná církevní autoritě se vztahuje na Krista, který ji ustanovil.

12. Hlavní článek soustavy: evolucionismus

Abychom tedy, ctihodní bratři, vyčerpali celou látku o víře a jejích pramenech, zbývá poukázat na poslední a nejhlubší základ modernistických nauk. Tento všeobecný princip zní: V náboženství, které žije, není nic neproměnného, a proto se musí měnit. Takto přistupují ke stěžejnímu bodu své soustavy, totiž k evolucionismu. Tedy dogma, církev, kult svatých, knihy, které ctíme jako posvátné, ba i sama víra, nechceme-li aby toto všechno bylo mrtvé, musí podléhat zákonům vývoje. Není to nic divného, uvědomíme-li si, co modernisté o všech těchto věcech učí.

13. O vývoji víry a kultu

Poslyšme nyní, jak sami modernisté líčí povahu tohoto vývoje především pokud jde o víru. Na počátku, jak říkají, byla víra prostá a všem lidem společná, tak jak vznikla z jejich společné přirozenosti a ze života. Vývoj pak znamenal její životní pokrok, který nespočíval v přijímání nových forem zvenčí, ale ve stále dokonalejším pronikání náboženského citu do vědomí. Pokrok pak postupoval dvěma způsoby. První byl negativní a vylučoval všechny cizorodé prvky, zejména rodové a národnostní. Pozitivní vývoj spočíval v mravním a rozumovém zdokonalování člověka, což mělo za následek bohatší a jasnější pojetí božského a zjemnění náboženského citu. Příčiny pokroku víry jsou tytéž jako ty, které byly uvedeny na vysvětlení jejího vzniku. K tomu však nutno připojit ještě vliv vynikajících lidí (které nazýváme proroky a z nichž největší byl Kristus), z jejichž života a řeči vyzařovalo něco tajemného, co víra připisuje božství, a kteří prodělali dosud nebývalé a nové zkušenosti, odpovídající náboženským potřebám té které doby. Pokrok dogmatu pak vyplývá hlavně z nutnosti překonávat překážky víry, bojovat proti jejím nepřítelům a odstranit vnitřní rozpory. K tomu přistupuje neustálá snaha o lepší pochopení tajemství víry. Tak se stalo i v případě Kristově, u něhož ono božské, které připouští víra, nabylo síly, že byl nakonec pokládán za Boha. Na vývoj kultu působí především nutnost přizpůsobit se mravům a tradici národů; podobně působila i touha osvojit si schopnosti, které jsou podle zkušenosti plodem jistých úkonů. Vývoj církve pak byl určován nutností přizpůsobit se historickým okolnostem a všeobecně zavedeným vládním formám. Tak se vyjadřují o jednotlivých případech vývoje.

14. Nauka o "nezbytnostech" ve vývoji církve

Než budeme pokračovat dále, přejeme si důkladně upozornit na onu nauku o "nezbytnostech", která je hlavní oporou a základem modernistické historické metody.

V nauce o vývoji je pozoruhodné, že nezbytnosti a potřeby, ač podněcují vývoj, přece, kdyby působily jen samostatně, snadno by vedly k prolomení rámce tradice a vývoj, takto odtržený od svého prvotního životního principu, by vedl spíše k úpadku než pokroku. Proto, sledující v tomto přesněji modernistickou nauku, řekneme, že vývoj vzniká z konfliktu dvou sil, z nichž jedna pudí k pokroku a druhá tihne k uchovávaní. Schopnost uchovávat je v církvi živá a je obsažena v tradici. Jejím nástrojem je náboženská autorita. Děje se to právem i fakticky, protože je v povaze autority střežit tradici, a protože autorita, stojící stranou životních změn, je jen velmi málo, nebo není vůbec, dočtena silami pudícími k pokroku. Naproti tomu síla pudící k pokroku, která odpovídá nejnutnějším potřebám, se skrývá a působí v jednotlivých vědomích, především v těch, která jak říkají, mají bližší a důvěrnější styk se životem. Vidíme tedy, ctihodní bratři, jak tu zvedá hlavu ona zhoubná nauka, která prohlašuje laiky za pokrokový prvek v církvi. Z jakéhosi kompromisu a vyrovnání mezi těmito dvěma silami, totiž mezi autoritou a soukromými vědomími, pak vzniká pokrok a změny.

Nyní je jasno, proč se modernisté tak diví, když jsou káráni a trestáni. To, co se jim klade za vinu, sami pokládají za svou náboženskou povinnost. Potřeby vědomí nezná nikdo lépe než oni, kteří k nim mají bližší vztah než církevní autorita. Oni tedy v sobě soustřeďují všechny tyto potřeby, a proto se domáhají práva veřejně mluvit a psát. Ať je jenom autorita stíhá. Oni se opírají o vědomí povinnosti a jejich vnitřní zkušenost je poučuje, že nezasluhují výtky, ale chvály. Vědí také, že pokrok není možný bez boje a bez obětí. Proto jsou ochotni stát se oběťmi jako proroci a Kristus. Nezasílívají proto ani autoritě, že s nimi špatně nakládá, protože uznávají, že takto jen plní svůj úkol. Stěžují si jen, že se jim nedopřává sluchu, neboť tak se zpomaluje pochod ducha. Přijde však jistě hodina, kdy už nebude žádný průtah možný, neboť zákony vývoje mohou být na čas potlačovány, nikoliv však zrušeny. Pokračují tedy dále na nastoupené cestě, i když jsou káráni a odsuzováni a zahalují svou neuvěřitelnou troufalost kluzkými projevy podrobení. Na pohled sklánějí šíji, ale smýšlením a činy tím odvážněji pokračují v započatém díle. Činí tak ze svého stanoviska velmi modře, protože uznávají, že autorita musí být jen podněcována, nikoli ničena, a protože je nutné, aby zůstali v církvi a mohli tam působit na změnu kolektivního vědomí. Při tom však zapomínají a nechtějí uznat, že "kolektivní vědomí" není na jejich straně, a že se proto naprosto neprávem vydávají za jeho mluvčí.

A tak tedy, ctihodní bratři, pro modernistické autory a činitele není v církvi nic stálého a neměnného. V tomto směru už měli předchůdce, o nichž náš předchůdce Pius IX. napsal: "Tito nepřítel božího zjevení nesmírně vychvaluje lidský pokrok a chtějí jej povážlivě a vskutku svatokrádežně zavést i do katolického náboženství, jakoby to nebylo náboženství od Boha, ale dílo lidské a vynález filosofů, který by se mohl lidským způsobem zdokonalovat." (Encyklika Qui pluribus, Denz. 1497). Modernistická nauka o zjevení a dogmatu také není nic nového, nýbrž byla zavržena už v Syllabu Pia IX. v tomto znění: "Boží zjevení je nedokonalé, a proto je podrobena stálému a souvislému pokroku, který odpovídá pokroku lidského rozumu" (Denz. 1522). Ještě slavnostněji pak byla odsouzena na I. vatikánském koncilu těmito slovy: "Nauka víry, kterou Bůh zjevil, nemůže být zdokonalována lidským rozumem jako nějaký nález, neboť byla jako božské svědectví odevzdána nevěstě Kristově, aby byla věrně střežena a neomylně vykládána. Proto musí býti navždy zachován ten smysl dogmat, v jakém je svatá matka Církev jednou prohlásila a od tohoto smyslu se nikdy nesmí ustupovat pod záminkou lepšího pochopení" (Konstituce Dei Filius, cap. IV. Denzinger, 1647). Tím se nijak nebrání, ale napomáhá rozvoji poznatků o víře. Proto též I. vatikánský koncil pokračuje: "Ať tedy roste a zdokonaluje se rozum, vědění a moudrost jednotlivců i celku, každého jednotlivého věřícího i celé církve, od věku do věku, od staletí do staletí, stále však tímž způsobem, to jest při zachování těchže dogmat v témže smyslu a v témž pojetí" (Denz. 1647).

Když jsem tedy uvažovali o modernistech jako o filosofech, věřících a teologech, zbývá si jich všimnout jako historiků, apologetů a reformátorů.

O modernistické historii

15. O filosofických předpokladech modernistické dějepisné vědy

Modernisté, kteří se věnují historii, se velmi snaží, aby nebyli považováni za filosofy a prohlašují, že se ve filosofii vůbec nevyznají. Je v tom velká zchytralost, neboť tím zastírají skutečnost, že jsou naskrz prosáklí filosofickými teoriemi a vzbuzují dojem, že jsou naprosto nepředpojatí. Ve skutečnosti mluví z jejich historie a kritiky čirá filosofie a jejich výklady se dají určit jako závěry z jejich filosofických principů. To se dá velmi snadno poznat. První tři pravidla těchto historiků a kritiků jsou totožná s principy jejich filosofie, které jsme už uvedli, totiž agnosticismus a teorie o proměňování a zkreslování skutečnosti vírou. Ukažme nyní jejich důsledky.

Ve smyslu agnosticizmu jedná historie, podobně jako věda, jen o jevech. Bůh tedy a jakýkoliv boží zásah do lidských věcí musí být odkázán do oblasti víry, poněvadž jedině tam patří. Kdykoliv se tedy vyskytne něco složitějšího z božského a lidského prvku, jako je tomu například u Krista, církve, svátostí a jiných podobných, je nutno oba prvky rozlišit a oddělit, aby lidský prvek mohl být zařazen do historie a božský připsán víře. To je důvodem onoho modernistického rozlišování mezi Kristem historickým a Kristem víry, mezi církví historickou a církví víry, svátostmi historickými a svátostmi víry a podobně.

Za druhé musí být i onen lidský prvek, který patří do historie už tak, jak se objevuje v pramenech, pokládán za pozměněný vírou a povýšený nad historické podmínky. Proto je nutné zase oddělit přídatky učiněné vírou a přidělit je historii víry. Když se například mluví o Kristu, nutno pokládat za vírou přidané vše, co přesahuje přirozené lidské schopnosti, jak je určuje psychologie nebo co neodpovídá časovým a místním poměrům jeho života.

Podle třetího filosofického principu konečně prosívají i věci, které nepřesahují oblast historie, aby vyloučili a odkázali do oblasti víry vše, co jak říkají, neodpovídá logice fakt nebo dotýčným osobám. Tak například tvrdí, že Kristus neřekl nic, co by přesahovalo chápání naslouchajícího lidu. Proto vylučují ze skutečné víry historie a odkazují do oblasti víry všechna podobenství (alegorie), která se vyskytují v jeho řečech. Tážeme-li se, podle jakých hledisek toto všechno vylučují, dovídáme se, že se tak děje podle duchovní úrovně dotýčné osoby, podle současných společenských zvyklostí, stupně vzdělání a okolností toho kterého faktu. Jedním slovem a chápeme-li to správně, děje se tak podle pravidel, která jsou konec konců čistě subjektivní. Snaží se totiž pochopit Kristovu osobnost tím, že se do ní "vžívají", a proto přenášejí na Krista vše, co by sami za podobných okolností dělali.

Abychom tedy uzavřeli, tvrdí a priori a na základě jistých filosofických principů, které vyznávají, ale

kteře vřak současne zastirajr, že ve skutečné historii Kristus nevystupoval jako Bůh a nečinil nic božského. Jako člověk pak činil a mluvil jen to , co mu modernisté, vřivajrci se do jeho osoby, dovolujr říkat a činit.

Modernistická kritika

16. O "kritických závěrech z "historie"

Jako historie přejímá závěry od filosofie, tak zase kritika od historie. Kritik totiž přebírá od historie údaje a dělí prameny na dvě skupiny. Co zbuđe po trojím okleřtění, o němž jsme právě mluvili, přirřkne skutečné historii, ostatní pak odkáže do oblasti víry nebo její historie. Tyto dvě historie rozlišujr a kladou historii víry proti skutečné historii jako takové. Z toho pak vyplune dvojí Kristus: jeden skutečný a druhý, který nikdy neexistoval a patří do víry. První žil na určitém místě a v určité době, kdezto druhého nacházíme jen ve zbožných rozjímáních víry. Takový je například Kristus Janova evangelia, které, jak říkajr, je celé jen zbožné rozjímání. Tím vřak nekončí zasahování filosofie a historie. Jak už jsme řekli, dělí prameny na dvě skupiny. Potom opět přistoupí filosof se svým dogmatem životní imanence a vyznačí vše, co je nutno v historii církve vysvětlovat životní imanencí. Příčiny a podmínky každé takové životní imanence nutno hledat v nějaké nezbytnosti nebo potřebě. Tedy i fakt nutno chápat podle předchozí nezbytnosti, která jej historicky předchází.

Co teď udeřá historik? Prohledá opět prameny, ať už jsou obsaženy v posvátných knihách nebo jinde a pořídí seznam všech nezbytností, které se postupně v církvi vyskytly a týkajr se dogmat, kultu nebo něčeho jiného. Hotový seznam předá kritikovi. Ten napřed vezme prameny, které jsou odkázány do historie víry a seřadí je podle časové posloupnosti tak, aby odpovídal seznamu, přičemž se neustále řídí zásadou, že před faktem předchází nezbytnost a před vypravováním faktum. Můžr se vřak stát, že některé části Bible, například epiřtoly, jsou samy vlastně faktem vyvolaným nezbytností. V každém případě vřak platí zákon, že doba kteréhokoliv dokumentu se nesmí určovat jinak než podle doby, kdy v církvi vznikla příslušná potřeba.

Kromě toho je nutno rozlišovat mezi vznikem nějakého faktu a jeho dalřím rozvíjením, neboť co začalo v jedné době, roste zase jen během času. Proto musí kritik prameny už roztrříděné podle časové posloupnosti znovu rozdělit na dvě části podle toho, zda se týkajr vzniku, nebo dalřího rozvínutí nějaké věci a opět je seřadit podle časové posloupnosti.

Teď zase zasáhne filosof, který uloží historikovi, aby svá studia prováděl tak, jak to předpisujr zákony vývoje. Na to historik opět propátrá prameny podle tohoto hlediska. Bedlivě si všímá podmínek, v nichž církev v tom kterém věku žila, uváží její uchovávací schopnost, vnitřní i vnější potřeby, které podněcujr vývoj, překážky, které se jí naskytl, zkrátka a dobře všechno, co nás můžr poučit o způsobu, jímž se v církvi uplatňoval zákon vývoje. Teprve potom se jen ve vnějších obrysech napíše historie jejího rozvoje. Teď přiskočí kritik a upraví zbylé prameny, ruka se rozběhne po papíře a historie je napsána. Kdo ji ale vlastně napsal? Byl to snad historik nebo kritik? Ani jeden ani druhý, nýbrž filof. Celá věc totiž spočívá na apriorismu, který se nadto hemžr bludy. Člověku je opravdu líto takových lidí, o nichž by apořtol Pavel řekl: "Jejich myřlení zjalovělo, jejich nemoudré srdce se zatemnilo ... říkali o sobě, že jsou moudří, ale stali se pošetilými" (Řím 1, 22-23). Přece se vřak neubráníme hněvu nad drzostí, sníž vytýkajr církvi, že tak zamíchala a upravila dokumenty, aby mluvily v její prospěch. Tak obviňujr církev z jednání, které jim vlastní svědomí jasně a zřetelně vyčítá.

17. O pravosti posvátných knih a textové kritice

Z onoho roztrřídění pramenů pramenů podle stáří vyplývá, že se posvátné knihy nemohou přisuzovat autorům, jímž se vskutku připisujr. Proto modernisté neváhajr tvrdit, že tyto knihy, zejména Pentateuch a první tři evangelia postupně narostly z nějakého původního krátkého vypravování, a to přídavky, které měly povahu teologického nebo alegorického výkladu, nebo byly prostě vsunuty za účelem spojení různých vypravování.

Zkrátka a dobře, musí se připustit životní vývoj posvátných knih, který měl původ ve vývoji víry a odpovídal mu. K tomu připojujr, že stopy tohoto vývoje jsou tak zřejmé, že by se téměř dala napsat jeho historie. Oni ji dokonce píří, a to s takovou jistotou, jako by na vlastní oči viděli jednot-

livé spisovatele, kteří během věků rozšířili obsah posvátných knih. Aby to dokázali, volají na pomoc kritiku, kterou nazývají textovou. Snaží se nás přesvědčit, že to nebo ono faktum není na svém místě a uvádějí jiné podobné důvody. Vypadá to vskutku, jako by byli napřed vyhotovili jakési vzory příběhů a řečí a podle nich posuzovali, co je na svém místě a co není.

Jejich kompetenci k rozhodování ať posoudí každý sám. Kdo je však slyší, jak hovoří o svých pracích týkajících se Písma svatého, při nichž objevili tolik povážlivých neshod, má dojem, že před nimi ještě žádný člověk nestudoval posvátné knihy, a že před nimi žádní učenci, nesmírně vynikající na modernisty počtem, nadáním, vzděláním a svatostí nezkoumali Písmo svaté. Tito vynikající učenci však nehanili Písmo svaté, ale čím důkladněji je studovali, tím více děkovali Bohu, že takto mluvil s lidmi. Avšak běda! Neši učitelé neměli k dispozici tytéž pomůcky jako modernisté. Neměli za vůdkyni a učitelku filosofii, která by začínal popíráním Boha a neprohlašovali sami sebe za kritérium pravdy.

Domníváme se, že teď je historická metody modernistů každému jasná. Napřed jde filosof, následuje historik. Pak přijde na řadu kritika vnitřní a textová. Poněvadž pak první příčina sděluje svou působnost druhým a dalším, je jasné, že kritika není nepředpojatá, ale agnostická, imanentistická a evolucionistická. Proto ti, kteří takovou kritiku vyznávají a také užívají, vyznávají i bludy, které obsahuje a odporují katolické nauce. Překvapuje proto, že taková nauka je dnes ve vážnosti i u katolíků. Příčiny toho jsou dvě. První spočívá v pevném souručenství kritiků tohoto druhu bez rozdílu národních a náboženských příslušnosti. Druhou příčinou je nesmírná drzost, s níž všichni do nebe vynášejí a za úžasný pokrok vědy prohlašují každý žvást, který někdo z nich uveřejní. Když se někdo jiný odváží posoudit nový výplod samostatně, vrhnou se na něj jako jeden muž. Kdo knihu odsoudí, toho obviní z nevědomosti, kdo naopak se o novém díle vyloví příznivě, toho zahrnou pochvalou. Proto je tolik oklamáných, kteří by se jistě zhrozili, kdyby věnovali větší pozornost tomu, co nekriticky přijímají. Z tohoto teroru bludařů a neopatrného souhlasu lehkomyšlných vzniká jakási otrava ovzduší, která pak všechno proniká a roznáší náказu.

O modernistické apologetice

18. Historická a psychologická metoda modernistů

Modernista jako apologeta závisí na modernistickém filosofu dvojitým způsobem. Především nepřímo, neboť se zabývá historií, sepsanou podle pokynů filosofa. Přímo pak tím, že přejímá od filosofa jeho dogmata a soudy. To je důvodem oné známé zásady modernistické školy, podle níž musí nová apologetika řešit náboženské kontroverze pomocí historických a psychologických výzkumů. Proto modernističtí apologeti zahajují svou činnost připomínkou na adresu racionalistů, že oni nehájí náboženství pomocí posvátných knih a historie sepsané podle starých metod, jaké se v církvi všeobecně užívá, ale pomocí skutečné historie, sepsané podle moderních zásad a metod. A neříkají to jako "argumentum ad hominem", ale proto, že se vskutku chtějí držet jen takové historie. Nepochybují, že upřímnost jejich prohlášení bude uznána, neboť racionalisté je znají a chválí jako spolubojovníky pod tímž praporem. Z této chvály, za kterou by se pravý katolík styděl, se velmi radují a poukazují na ni oproti výtkám, jimiž je stíhá církev.

Podívejme se však, jakou apologetiku vlastně pěstují. Za svůj cíl prohlašují přivést k víře ty, kteří ji dosud nemají a to tím, že jim dopomohou ke zkušenosti o katolickém náboženství, která je podle modernistů jediným základem víry. K tomu vede dvojitá cesta, jedna objektivní a druhá subjektivní. První vychází z agnosticizmu a směřuje k tomu, aby se ukázalo, že v náboženství, zejména v katolickém, je taková síla, která přesvědčuje nezaujatého psychologa a historika o něčem neznámém, tajícím se v historii církve. Za tím účelem je nutné ukázat, že dnešní katolické náboženství je totéž, které založil Kristus a které nedoznalo jiných změn kromě rozvoje semene zasazeného Kristem. Napřed je tedy nutno ukázat, jaké to semeno bylo, což činí takto: Kristus ohlašoval příchod království Božího, které bude brzo založeno a kterého bude on Mesiášem, totiž od Boha ustanoveným zakladatelem a správcem. Potom je nutno ukázat, jak se toto símě, povždy imanentní a trvajícím v katolickém náboženství, postupně a historicky rozvinulo a přizpůsobilo měnícím se okolnostem, životně z nich čerpající naukové a církevní reformy, které pro ně byly užitečné. Přitom překonalo všechny překážky, porazilo své odpůrce a přežilo všechny boje a pronásledování.

Když takto bylo ukázáno, že všechny ty překážky, boje, jako i život a plodnost církve sice nijak nepřesahují zákony vývoje v církvi působící, že však tyto zákony přesto nedovedou plně vysvětlit její historii, staneme pojednou před něčím neznámým, které se nám samo sebou takřka vnucuje. Tak

hovoří modernisté. V celém tom myšlenkovém pochodu však nepřipomínají, že ono tvrzené rozvíjení původního zárodku vyplývá výlučně z agnostického a evolucionistického a že onen zárodek či semeno definují zcela libovolně tak, aby se to hodilo do jejich teorie.

19. O domělých vědeckých a historických omylech v posvátných knihách

Tito noví apologeti sice hájí katolické náboženství právě zmíněnými argumenty, při tom však připouštějí, že je v něm mnoho věcí, které urážejí rozum. Dokonce s netajenou rozkoší otevřeně tvrdí, že se v něm vyskytují dogmatické omyly a nesrovnalosti. Dodávají však, že je to nejen omluvitelné, ale - což je vskutku podivné - dokonce správné a zákonité. A tak se podle nich i v posvátných knihách vyskytují mnohé vědecké i historické omyly. Dodávají však, že se tu nejedná o vědu a historii, ale jen o náboženství a mravnost. Věda a historie tu jsou jen jakýmsi pláštíkem, do něhož se odívá náboženská zkušenost, aby se snáze rozšířila mezi lidi. Dokonalejší věda a historie by byla lidu jen na škodu, protože by je nechápal. Ostatně posvátné knihy - jak dodávají - jsou náboženské a proto životné. Avšak pravda logická a životní nejsou tytéž, ale patří k různým řádům. Životní pravda spočívá podle nich v připodobnění a v úměrnosti k prostředí, v němž se žije a k cíli, pro něž se žije. Zacházejí až tak daleko, že tvrdí, jakoby všechno, co se životně rozvíjí bylo pravdivé a správné.

My pak, ctihodní bratři, pro které existuje jen jedna pravda a kteří věříme, že původcem posvátných knih je Bůh skrze inspiraci Ducha svatého, tvrdíme, že původcem posvátných knih je Bůh skrze inspiraci Ducha svatého, tvrdíme, že podle vývodu modernistů se Bohu připisuje lež z nouze nebo z důvodu užitečnosti a odpovídáme slovy Augustinovými: "I kdyby se u tak velké autority připustila jen jedna jediná lež z nouze, nezůstane z oněch knih ani kousek, o němž by se nemohlo tvrdit, že je neuvěřitelná, nebo že se podle něj nedá žít a že se v něm musí spatřovat autorova lež, kterou se sleduje nějaký účel". Svatý učitel pak připojuje: "Každý bude (v Písmu svatém) věřit čemu chce a odmítne, čemu nechce věřit" (Epist. 28,3 a 5). Avšak modernističtí apologeti vesele pokračují. Připouštějí dále, že se v posvátných knihách někdy dokazuje určitá nauka, důvody, které nemají rozumného základu, například v prorocích. Avšak i to modernisté omlouvají jako zvláštní způsoby kázání, které mají v životě svoje oprávnění. Připouštějí dokonce, nebo i tvrdí, že se Kristus zřejmě zmýlil při určování doby příchodu království Božího. Podle nich to není nic divného, neboť i Kristus podléhal zákonům života. Církevní dogmata se pak podle modernistů hemží protiklady, které však neodporují ani logice života ani symbolické pravdě. Jedná se tam totiž o nekonečno, které má nekonečně mnoho aspektů. Konečně neváhají tvrdit, že ničím se neprokazuje nekonečně větší čest, než když se o něm pronášejí protikladná tvrzení. Když se však i protiklad pokládá za přípustný, pak se může pokládat za oprávněné všechno.

20. Imanentistická metoda apologetiky

Nevěřící však může být disponován k víře nejen objektivními, ale i subjektivními důvody. Za tím účelem se modernisté obracejí opět k nauce o imanenci. Snaží se přesvědčit takového člověka, že v hlubinách jeho života a přirozenosti se skrývá touha po náboženství, ne po jakémkoliv, ale po takovém, jako je katolické. Jedině takové náboženství prý dovede dokonale rozvinout život. Nyní opět musíme s politováním konstatovat, že i mnozí katolíci, kteří odmítají nauku o imanenci, přece ji užívají v apologetice. Nechápou, že takto připouštějí v lidské přirozenosti nejen schopnost a vhodnost k nadpřirozenému řádu, což katoličtí apologeti vždycky vhodnými způsoby hájili, ale pravou a skutečnou nezbytnost a nutnost nadpřirozeného řádu. Abychom byli přesní, onu nutnost katolického náboženství hlásají pouze umírnění modernisté. Naproti tomu tak zvaní integralisté tvrdí, že v každém, i v nevěřícím člověku, je skrytý zárodek víry, který vznikl v Kristově vědomí a byl od něho předán všem lidem.

Vidíme, ctihodní bratři, že modernistická apologetika, jak jsme ji souhrně popsali, se naprosto shoduje s jejich ostatními tezemi. Jají nauka i metoda se hemží bludy a nehodí se k budování, ale k boření; nezískají nikoho pro katolicismus, ale spíše zavedou katolíky do bludu a ohrožují veškeré náboženství.

21. Modernistické úsilí o obnovu církve

Zbývá říci několik slov o modernistech jako reformátorech. Již z toho, co už bylo řečeno, je zřejmé, jak mocně usilují tito lidé o novoty. Toto úsilí se vztahuje na všecko katolické. Chtějí "obnovit" filosofii, zejména její vyučování v seminářích, a to tak, aby scholastická filosofie byla odkázána do dějin mezi přežilé soustavy a místo ní byla přednášena mládeži moderní filosofie, která prý jediné odpovídá skutečnosti. Obnova tak zvané "spekulativní" teologie má spočívat podle nich vdějinách dogmat. - Žádají dále, aby historie byla psána a přednášena podle jejich metody a moderních zásad. Dogmata a jejich vývoj musí být uveden v soulad s vědou a historií.. V katechismech mají být jen "obnovené" a chápání lidu přizpůsobené články víry. V oblasti kultu požadují, aby vnější zákon náboženství nebyl rozšiřován, ale spíše omezován, ačkoliv ti z nich, kteří více přejí symbolismu, jsou v této věci shovívavější. - Hlasitě se domáhají reformy celého zřízení církve, zejména v oblasti kázně a dogmat. Církev se podle nich musí uvnitř i navenek přizpůsobit modernímu vědomí, které jednoznačně tíhne k demokracii. Proto musí být nižšímu kléru i laikům dopřána účast na řízení církve a příliš soustředěná ústřední autorita decentralizována. Také nejvyšší úřady v Římě musejí být reorganizovány, především pak svaté Officium a Index. Vláda církve se musí také změnit co do politického a sociálního zaměření. Musí se vzdát všech zásahů do občanského života a naopak se mu přizpůsobit a naplnit jej svým duchem. V mravouce požadují ve smyslu jakéhosi amerikanismu, aby tak zvané činné ctnosti byly hodnoceny výše a horlivěji pěstovány než ctnosti trpné. Klérus se má vrátit k původní pokoře a chudobě a při tom se ve smýšlení a jednání řídit zásadami modernistickými. - Někteří z nich, ochotně následující protestantské učitele, chtějí odstranit i posvátný kněžský celibát. Neponechávají vsutku v církvi nic, co by nemělo být reformováno podle jejich zásad.

22. Modernismus je snůška všech herezí. Vyvrácení teorie náboženského citu, symbolismu, božské imanence a agnostického pojmu víry

Věnovali jsme, ctihodní bratři, hodně času na vyložení modernistické nauky, a to jednak proto, aby nám modernisté podle svého zvyku nemohli vytýkat neznalost jejich nauky a jednak proto, aby bylo zřejmo, že se v případě modernismu nejedná o nějaké neurčité a nesouvislé nauky, ale o ucelenou soustavu, v níž když se připustí jeden článek, nutno přijmout všechny ostatní. Proto jsme postupovali takřka didaktickým způsobem a nevyhnuli jsme se ani barbarským výrazům, které užívají modernisté. Již běžný a souhrnný pohled na celou tuto soustavu postačí, aby se nikdo nedivil, nazveme-li ji snůškou všech herezí. Kdyby někdo chtěl spojit v jeden celek všechny bludy o víře, nemohl by to učinit lépe než modernisté. Oni však zašli ještě dále, takže jak jsme už naznačili, podvracejí nejenom katolické, ale veškeré náboženství. Proto jim racionalisté tleskají, proto také otevřeně doznávají a radují se, že nenašli lepších pomocníků nad modernisty. Vraťme se však, ctihodní bratři, k oné zhoubné nauce, agnosticizmu, která uzavírá člověku všechny rozumové cesty k Bohu a místo nich navrhuje domněle schůdnější cestu skrze náboženský cit a činnost. Kdo by však neviděl marnost tohoto pokusu? Cit je totiž pouhá reakce duše na rozumové nebo smyslové poznání. Vyřadí-li se rozum, bude se člověk tím ochotněji řídit smyslovostí, k čemuž je beztak náchylný. Ještě z jiného důvodu však tento pokus musí selhat. Žádná z těchto fantazií o náboženském citu totiž nemůže umlčet zdravý rozum, který nám říká, že jakékoliv duševní vzrušení a zaujetí nijak nepomáhá, ale spíše ztěžuje poznání pravdy, jaká vsutku je. Ona druhá, subjektivní pravda, která je plodem vnitřních smyslů a činností, se sice dobře hodí ke slovnímu kejklřství, ale nijak neprospívá člověku, v jehož svrchovaném zájmu je, aby s jistotou poznal, zda existuje mimo něj Bůh, do jehož rukou jednou upadne. Modernisté se dále dovolávají zkušenosti, která však nic nepřidává k onomu náboženskému citu, leč snad jej zvyšuje, takže úměrně sílí i přesvědčení o pravdivosti předmětu. Ani to však nemůže způsobit, aby cit přestal být citem, nemůže změnit ani jeho povahu, která je vždycky náchylná k omylu, není-li řízena rozumem. Naopak takto se jeho povaha jen utvrzuje, neboť čím je cit silnější, tím více je citem. Poněvadž pak tu jednáme o náboženském citu a o zkušenosti, která má v něm základ, vidíte, ctihodní bratři, jak velká obezřetnost musí být v této věci a jak přesná musí být nauka, která řídí tuto obezřetnost. Znáte to z duchovního vedení zvláště citových povah a z asketické literatury, již sice modernisté opovrhují, která se však opírá o mnohem solidnější nauku a přesnější pozorování, než jaké si osobují modernisté. Zdá se nám vsutku bláznivé nebo alespoň neuvážené, prohlašovat bez jakéhokoliv zkoumání za pravdu vnitřní zkušenost, již se tak dovolávají modernisté. Jsou-li tyto zkušenosti vsutku tak jisté a spolehlivé, proč by se mělo pochybovat o zkušenosti tisíců katolíků, kterou tito, jak tvrdí, mají o zvrácenosti modernistů? Proč by měla být jen tato zkušenost falešná a klamná? Avšak většina lidí si jasně uvědomuje, že pouhým citem a zkušeností a bez vedení rozumu nemohou poznat Boha. Zbývá proto jen ateismus a zánik veškerého náboženství. Modernisté ať si nic lepšího neslibují ani od své nauky o symbolismu. Jsou-li totiž všechny intelektuální prvky jen symboly Boha, proč by nemělo být takovým symbolem samo jméno Bůh a jeho osobnost? Je-li tomu tak, je možno pochybovat o Boží

osobnosti a je otevřena cesta k panteismu. K čistému panteismu vede také nauka o božské imanenci. Tážeme se, zda tato imanence zachovává rozdíl mezi Bohem a člověkem. Jestliže ano, jak se potom liší od katolické nauky a proč zavrhuje nauku a vnější zjevení? Nerozeznává-li mezi Bohem a člověkem, je to panteismus. Tato modernistická imanence připouští a tvrdí, že každý jev vědomí pochází od člověka jako takového. Z toho logicky vyplývá, že Bůh je totožný s člověkem, což je zase panteismus. Ani rozdíl, který činí mezi vědou a vírou nepřipouští jiný závěr. Kladou totiž předmět vědy do poznatelné skutečnosti a za předmět víry prohlašují nepoznatelné. Nepoznatelnost však znamená, že mezi poznávajícím a předmětem poznání není žádný vztah. Tento nedostatek vztahu se nijak, ani v modernistické soustavě, nedá odstranit. Nepoznatelné tedy zůstává nepoznatelným pro filosofa i věřícího. Je-li tedy nějaké náboženství, bude mít za předmět nepoznatelnou skutečnost. Není pak nejmenšího důvodu, proč by touto nepoznatelnou skutečností nemohla být "duše světa", kterou připouštějí racionalisté. To však stačí, aby bylo naprosto jasno, že modernistická nauka mnoha cestami vede k panteismu a obrací vniveč veškeré náboženství. Na této cestě učinil první krok protestantismus, následující učinil blud modernistů a příštím krokem se ocitáme v ateismu.

23. O mravních a intelektuálních příčinách modernismu

Abychom ještě lépe poznali modernismus a našli vhodné prostředky proti této chorobě, bude vhodné, ctihodní bratři, zjistit, jak vzniklo a čím bylo živeno toto zlo. Není pochyby, že nejbližší příčinou bylo poblouznění mysli. Vzdálenější příčiny uvádíme dvě, totiž nemístnou zvědavost a pýchu. Není-li zvědavost rozumně ovládána, sama sebou stačí k vysvětlení všech bludů. Proto právem napsal náš předchůdce Řehoř XVI.: "Je smutné, vidíme-li, jak daleko zasahuje lidské poblouznění, když někdo za každou cenu usiluje o novoty a proti napomenutí apoštolovu se snaží pochopit víc než je možno a když v slepé sebedůvěře se snaží najít pravdu mimo katolickou církev, v níž je možno jinalézt bez sebemenšího příměsku omylu." (Enc. Singulari nos, Denz. 1476). Avšak mnohem více zavádí ducha do bludu a zaslepuje pýcha, která je v modernismu jakoby domovem, neboť z ní se živí a nabývá nejrůznějších podob. Z pýchy propadají slepé sebedůvěře a pokládají a vnucují se za měřítko všech věcí. Z pýchy se pokládají za jediné moudré a naduté prohlašují: Nejsme jako ostatní lidé. Aby pak vskutku nebyli jako jiní, ženou se za vším novým, i kdyby to bylo sebe nesmyslnější. Z pýchy odvrhují všechnu podřízenost a chtějí autoritu smířit se svobodou. Z pýchy zapomínají na sebe a chtějí napravovat jen druhé a nemají úctu k ničemu vyššímu, ani k nejvyšší autoritě. Není tedy rychlejší a snadnější cesty k modernismu nad pýchu. Zapomene-li laik nebo kněz na základní příkaz katolického života, který nám ukládá zapřít sama sebe a následovat Krista a nevytrhne-li ze svého srdce pýchu, je zralý pro modernismus. Proto je vaší první povinností, ctihodní bratři, čelit takovým lidem, zaměstnávat je na podřízenějších místech, aby byli tím více pokořeni, čím více se snaží vynikat a na méně významných místech měli méně příležitosti k páchání škod. Proto také sami nebo prostřednictvím představených seminářů pečlivě zkoumejte kandidáty kněžství a zjistíte-li u nich některé sklony k pýše, rázně je odmítněte. Kéž by se bylo vždycky postupovalo s potřebnou pečlivostí a rázností.

Z intelektuálních příčin modernismu, o nichž se teď musíme zmínit, je na prvním místě nevědomost. Všichni modernisté, kteří chtějí být pokládáni za učitele církve, plnými ústy vychvalují moderní filosofii a opovrhují scholastikou, avšak jenom proto propadli moderní filosofii a jejím bludům, protože neznají pravou filosofii a nejsou schopni prohlédnout zmatenosti pojmů a vyvrátit sofismata. Tedy ve společenství falešné filosofie s vírou vznikla jejich nauka, hemžící se tolika bludy.

24. O modernistických záłudnostech

Kéž by se neplýtvalo silami na šíření takové věci. Oni však pracují tak horlivě a núnavně, že nám je opravdu líto, že se promrhalo tolik sil na zkázu církve, jež dobře použity, mohly jí být na prospěch. Modernisté užívají na oklamání duší dvojí taktiky. Především se snaží odklidit vše, co jim překáží a pak pečlivě vyhledávají vše, co může dobře posloužit jejich cílům a pak to trpělivě a usilovně prosazují. Za největší překážky pokládají tři věci: scholastickou filosofickou metodu - autoritu Otců a tradici - učitelský úřad církve. Proto se posmívají scholastické filosofii a projevují k ní opovržení. Ať už to činí z nevědomosti nebo ze strachu, nejspíše však z obojí příčiny, jisté je, že novotářství je vždy spojeno s nenávisí ke scholastice. Není proto jistější známky, že někdo začal podléhat modernismu, než odpor ke scholastické metodě. Ať si modernisté vzpomenou na větu, kterou Pius IX. odsoudil ve svém Syllabu: "Metoda a principy, na nichž staří scholastičtí učitelé vybudovali teologii, neodpovídají potřebám naší doby a pokroku věd" (Denz. 1560).

Snaží se také zchytrale zničit sílu a změnit povahu tradice, aby ji zbavili vážnosti a hodnoty. Pro katolika však vždy bude platit autorita II. nicejského koncilu, který odsoudil ty "kteří se odvažují ... podle zločinných bludařů opovrhovati církevními tradicemi a vymýšlet kdejaké novoty ... nebo chtějí a zločinně vyvracet cokoliv z oprávněných tradic katolické církve" (Denz. 245). Stejně platí vyznání IV. konstantinopolského koncilu: "Prohlašujeme, že budeme zachovávat a střežit pravidla, která byla katolické a apoštolské církvi odkázána od svatých a slavných apoštolů, od pravověrných všeobecných konciliů místních či od kteréhokoliv z Otců, mluvčích to Boha a učitelů" (Denz. 272).

Proto římský velebný Pius IV. a IX. se rozhodli k vyznání víry: "Uznáváme a pevně přijímáme všechny apoštolské a církevní tradice, jakož i ostatní pravidla a ustanovení téže církve" (Denz. 864).

Podobně jako o tradici smýšlejí modernisté i o církevních Otcích. Pokrytecky je prohlašují veřejně za hodné vši úcty, ale vytýkají jim naprostou nevědomost v oboru kritiky a historie, jaká se dá omluvit jen dobou, v níž žili.

Konečně se snaží snížit všemi silami vážnost učitelského úřadu církve, falešně líčí jeho původ, popírají jeho práva a opakují všechny pomluvy jeho nepřátel. O modernistech platí, co napsal náš předchůdce: "Aby uvedli v nenávist a opovržení mystickou nevěstu Kristovu, která je pravé světlo, synové temnoty ji soustavně a zběsile tupí a převracejí význam věcí a slov označují ji za podporovatelku ztemnělosti a nepřítelkyni vědy a pokroku" (Motu proprio "Ut mysticam" ze 14. 3. 1891). Není tedy divu, že katolíci, kteří statečně hájí církev, jsou od modernistů zlovolně napadáni. Není urážky, kterou by proti nim nevrhali v tvář, nejčastěji je ale obviňují z nevědomosti a tvrdošijnosti. Bojí-li se odborného vzdělání svých odpůrců, snaží se je umlčet. Toto chování modernistů vůči katolíkům je tím ohavnější, čím více při tom vychvalují ty, kteří s nimi nesouhlasí. Jejich novotářské knihy vítají potleskem a čím opovážlivěji kdo vyvrací staré a opovrhne tradicí a učitelským úřadem církve, tím moudřejší ho prohlašují. Konečně, což si musí každý poctivý člověk hnusit, jednomyslně vychvalují ty, kteří byli církví odsouzeni a uctívají je jako mučedníky pro pravdu. Tímto povykem chvály a hany matou mysl mladých, kteří se bojí, aby nebyli pokládáni za nevědomce a chtějíce vypadat moudře, podléhají modernismu, zvláště když jsou ještě k němu puze všetečností a pýchou.

K tomu přistupuje prohnatost, s níž modernisté prodávají své zboží. Co všechno neudělají, aby rozmnožili počet svých straníků? Obsazují učitelské stolice v seminářích a na universitách, které se pak stávají semeništi moru. V kostele a na kazatelně šíří své nauky opatrně, otevřeněji pak na schůzích, přednášejí a vychvalují je ve spolcích. Vydávají knihy, časopisy a komentáře pod vlastním nebo přijatým jménem. Jeden spisovatel často píše pod několika jmény, aby prostomyslní byli oklamáni počtem nových autorů. Zkrátka, bojují jako zběsilí činem, slovem, i perem. A jaké ovoce to nese? Želíme velkého počtu nadějných mladých lidí, kteří byli nadějí církve a mohli jí prokázat významné služby, avšak zbloudili z pravé cesty. Želíme i toho, že mnozí, ač přímo nepropadli modernismu, přece vlivem otráveného ovzduší, které vdechují, mluví, píšou a smýšlejí mnohem laxněji než se sluší na katolíky. Jsou mezi nimi laici a kněží, dokonce i řeholníci, což by se nejméně dalo očekávat. Takoví lidé tradují biblistiku modernistických zásad. Při psaní dějin pod záminkou pravdymilovnosti se zřejmou rozkoší vytahují na světlo vše, co se zdá být poskvrnou na církvi. Z jakéhosi apriorismu se snaží vykořenit všechny zbožné lidové tradice. S pohrdáním mluví o svatých ostatcích, které jsou odedávna uctívány. Jsou poháněni marnivou touhou, aby svět o nich mluvil a obávají se, že by se to nedělo, kdyby říkali jen to, co říkají všichni ostatní. Při tom si snad namlouvají, že slouží Bohu a církvi, ve skutečnosti však je těžce urážejí a poškozují a to nejenom svými činy, ale i smýšlením a tím, že usnadňují práci modernistům.

NATO záměrně bombardovalo civilní cíle

Španělský týdeník Artículo 20 (název je odvozen z článku španělské ústavy, který zaručuje svobodu slova) uveřejnil 14. června reportáž a svědectví španělského důstojníka NATO, který se zúčastnil jako příslušník španělských válečných jednotek agrese NATO v Jugoslávii od samého počátku.

Kapitán Adolfo Luis Martin de la Jos se vrátil do Španělska koncem května. Je expertem válečného letounu F-18, který byl nejvíce používán při bombardování. "Především bych chtěl zdůraznit, že většina, opakuji většina, ne všichni moji kolegové, jsou zásadně proti této válce, kruté válce," píše v reportáži kapitán de la Jos. Dále pokračuje konstatováním, že on sám a jeho kamarádi jsou "psychicky zdcrceni". Před několika dny bylo v novinách otištěno prohlášení velitele Maches Mchavila, který je teď v Avianu s piloty, kteří nastoupili po nás, ve kterém prohlásil, že naším největším nepřítelem ve vzduchu byla naše fyzická i mentální nepřipravenost. Já říkám, že našimi největšími nepřáteli ve vzduchu byli naši velitelé, ministr obrany a celý jeho tým, právě tak jako členové vlády, kteří o válce nevědí nic a přece v ní pokračují. Oni mají také odpovědnost za lhaní španělskému lidu prostřednictvím tisku, rozhlasu a televize ve zprávách, připravených cizími novináři a agenturami."

Kapitán de la Jos k náletům na určené cíle také řekl, že "vícekrát náš plukovník protestoval u šéfů NATO proti tomu, že nám ukazují civilní cíle. Ihned byl narychlo odvolán a Američani se ujali velení našeho vojska, jednou přes Brusel a po druhé přes ministra obrany. Je toho hodně, co bych mohl vyprávět, ale všem bych chtěl říci: rozkaz byl vydán americkými důstojníky, kteří nás posílali hodit bomby na uprchlíky v Prištině a Niši. Náš plukovník se energicky postavil proti a za několik dnů dostal rozkaz k přemístění. To, co teď vyprávím, však není nic proti tomu, co jednoho dne řeknu."

"Od okamžiku, kdy jsme se dostali do Itálie, ponižování a urážkám nebylo konce. Tam veleli jen američtí generálové. My jsme byli obyčejnou nickou, stejně jako ti, co nás nahradili. Doma, ve Španělsku, byli lidé informováni o tom, že španělští piloti řídili některé operace. Je to největší lež. Všechny realizované mise byly plánovány americkými důstojníky. Dokonce i takovými detaily, jako je určení cíle a druh munice."

"Lhala i vláda," pokračuje kapitán de la Jos. Nikdo z pilotů, kteří jsou teď právě v Avianu a kteří vystřídali ty, co se dostali na italskou základnu krátce před zahájením války 23. března, tam nebyl s nějakým zvláštním nadšením. Až do omrzení se však u nás psalo, že španělští piloti jsou velcí vlastenci a jsou plně zaujati komplexní válečnou misí. Mezitím jsme četli tolik hloupostí a tolik lží, že jsme se rozhodli, že nebudeme číst ani jedny noviny, dokud se nevrátíme. Naše rozčilení je nesmírné. Předsesta vlády, ministr obrany a ministr zahraničních věcí nestoudně lžou pokaždé, když vysloví jediné slovo o válce. Někteří z nás mají dojem, že tito politici ničemu nerozumí, protože je Američané, Bílý dům, Pentagon, CIA, velvyslanectví nebo vojenské rozvědky s ničím neseznamovali. Jak by mohli něco vědět, když ani Chavier Solana neřikal pravdu od samého počátku války. Solana je jedna z loutek, kterou Američané nastrčili a ovládají ji. Dělá jen to, co mu řeknou, stojí v pozoru před generálem Clarkem, který mu udílí rozkazy a on je plní."

Kapitán Martin de la Jos se v rozhovoru pro Artículo 20 také věnuje poměrům uvnitř

vojenské struktury NATO: "Nikdo neřekl ani slovo o incidentech, které se přihodili v Avianu, o katastrofální údržbě španělských letounů a především o nepřetržitém ponižování, kterému jsme byli vystaveni od samotného příjezdu. Ne, nejsme ani 'potrava pro děla'. My jsme nic! O incidentech, které končily smrtí, o lidských ztrátách mimo válečných úkonů, o podceňování a trestech nebylo vysloveno ani slůvko. K tomu všemu se ještě připojuje pocit, že pro svoji činnost v Jugoslávii nemají španělští letci žádné ospravedlnění. Dobře víme, že jsme se zúčastnili konfliktu, proti kterému se staví většina Španělů, což je pro nás velice důležité. **To, co se neříká v žádné zprávě, komentáři nebo diskuzích je skutečnost, že Španělé, Holanďané i Portugalci... že jsme tam byli proto, abychom kryli americké generály, kteří začali a skončili válku. Žádný komentátor neměl tušení, co se vlastně stalo v Jugoslávii. Že tato zem byla masakrovaná, bombardovaná novými zbraněmi, otravnými plyny, které zeslabují organismus, povrchovými bombami které se shazují padákem, bombami s ochuzeným uranem, černým napalmem, že na zasetá pole dopadaly sterilizační přípravky a jedy. Ani my stále dobře neznáme takové zbraně a jejich účinky. Američané vykonali v Jugoslávii jeden z největších zločinů proti lidskosti. V budoucnu se bude mnoho a velice špatně hovořit o tom, co se stalo. Mluvili jsme s britskými a německými důstojníky, kteří míní, že vše bylo uskutečněno proto, aby Evropa setrvala pod komandem Američanů ještě další desetiletí.**"

Španělský letec v rozhovoru připouští, že "dostávali pětkrát větší plat", ale hned dodává, že to, co dostali, "je pouze malý kousíček čokolády".

"Tato válka bude stát Španělsko víc, než činí jeho pětiletý rozpočet pro kulturu. A bude to muset zaplatit, i když teď to nikdo - kvůli volbám - občanům neřekne. Za několik měsíců však už bude zcela patrné, jak se tato válka dotkne našich kapes. **I když je tato brutální válka pouze válkou Yankyů a nikoho jiného, zaplatíme ji všichni.** To, co teď říkám, neříkám jen kvůli tomu, abych se ospravedlnil kvůli vlastní účasti v tom všem. Nikdy nezapomenu, že bylo spácháno jedno z největších zvěrstev v dějinách." Tolik španělský letec, přímý účastník "etnické" války NATO.

(<http://www.orthodoxia.cz/kosovo16.htm>)

R. Doleček: Největší obětí je pravda

OSTRAVA - »Největší obětí konfliktů na Balkáně dnes i v minulosti je pravda,«

tvrdí v těchto dnech světově proslulý český endokrinolog Prof. MUDr. Rajko Doleček, CSc. Tato jeho slova jsou bezesporu tou největší obžalobou velmocenské politiky USA a jejich evropských spojenců.

Rajko Doleček se v minulých dnech zúčastnil 1. evropského mírového fóra v Berlíně, jemuž byli přítomni významní právníci a intelektuálové řady evropských zemí, mj. z Německa, Itálie, České republiky, Polska, Maďarska, Ruska a dalších zemí. Rajko Doleček po svém návratu poskytl obsáhlý rozhovor německému, česky psanému regionálnímu listu Den. Profesor Doleček v něm tvrdě odsoudil dvojí metr Severoatlantického paktu i tzv. Mezinárodního soudu v Haagu, jímž v konfliktu měří Srbsko a Makedonii. »Mezinárodní společenství Makedonii podporuje, zatímco Srbsko, které čelilo stejnému útoku, bylo všestranně odsouzeno,« říká Doleček, který v Berlíně také vystoupil s projevem hodnotícím postoje USA a jejich evropských satelitů. Způsob činnosti haagského soudu přirovnal ke středověké inkvizici. Soud si stanovil SEALED INDICTMENS - tajné obžaloby. Je to selektivní soud, přičemž obžaloby připravuje islámský právník, profesor univerzity v Chicagu. Nabízeli jsme mu řadu objektivních dokladů a informací o »druhé straně«. Nikdy je však nepřijal,« odmítá Doleček bezprecedentní soudní praxi. »V etnicko náboženské válce se střílelo na obou stranách, ale soud v Haagu se zaměřil toliko na Srby.«

Rajko Doleček obsáhle vysvětluje lživost propagandy zemí NATO: »Šéfové vlád zemí, které válku v Jugoslávii rozpoutaly, neříkali svým občanům pravdu. Nešlo o humanitární akci, celá válka měla jiný cíl a byla podniknuta z jistých strategických příčin.« Podle lékaře bylo základním strategickým záměrem zabezpečit budoucí ropovod, který má vést přes Balkán od nových obrovských nalezišť ropy v Kaspiku. »A ten ropovod musí být ochráněn. Na jihu Kosova již byla vybudována obrovská americká vojenská základna Bondsteel pro šest tisíc vojáků,« odhaluje pozadí velmocenské politiky USA. O lživosti propagandy v době války NATO proti Srbsku snesl Doleček hromadu pravdivých informací: »Představitelé USA, Německa a Velké Británie hovořili o statisících obětí. Experti OSN objevili v listopadu 1999 přesně 2108 mrtvol. Srby i Albánce. Jde o oběti bojů i masivního bombardování. Kde jsou ty statisíce? Albánští svědci oznámili, že Srbové do dolu u Trepčaku naházeli 700 mrtvých, mluvčí NATO James Shoa to tragickým hlasem oznámil světu. Soud v Haagu tam poslal speciální tým. Nebyla nalezena jediná mrtvola. U osady Lubenič mělo být pohřbeno 350 obětí, našlo se pět lidí, jejichž původ nelze určit. Do oblasti Istok byli pozváni španělští patologové s upozorněním, aby se připravili na dva tisíce(!) pitev. Našli normální hřbitov, kde bylo 350 lidí pohřbeno řádně podle islámského rituálu, hlavou k Mekce. Beze známek mučení nebo poprav. Objev »genocidy« u Srebrenice prověřili novináři - byla to kachna,« uvádí fakta o lživosti válečných propagandistů. Na dotaz redaktora listu Den, zda nyní není jiná doba, když i prezident Havel změnil názor, poté, co se novým jugoslávským prezidentem stal Vojislav Koštunica, profesor Doleček odpověděl: »Obrat prezidenta Havla o 180 stupňů je zajímavý, protože mluví o teroristech v Makedonii. Jenomže... změnit názor na čtyřáku je lehké, prezident Havel podporoval bombardování Jugoslávie. Urazil srbský národ a měl by se mu omluvit,« vysvětlil profesor. Ten tvrdí, že teroristické jednotky albánské UCK byly vyvíjeny v Německu a financovány z obchodu s drogami.

Podle Rajka Dolečka bylo smyslem zakládajícího jednání evropského mírového fóra ukázat pozadí balkánského konfliktu i nespravedlnost, která se stala zřejmou právě nyní, kdy albánští teroristé zaútočili na Makedonii. Mezinárodní společenství Makedonii podporuje, zatímco Srbsko, které čelilo stejnému útoku, bylo všestranně odsouzeno,« zdůraznil český lékař. Evropské mírové fórum založilo svůj stálý sekretariát a

jeho předsedou se stal univerzitní profesor z Berlína a odborník na mezinárodní právo Wolfgang Richter. Generálním tajemníkem byl zvolen bývalý šéf vojenské kontrarozvědky Bundeswehru Elmar Smähling, který rezignoval na svůj post v důsledku svého nesouhlasu s postupem NATO.

Svůj rozhovor profesor Doleček uzavřel slovy: »Již ve čtvrtém století řekl svatý Augustin, že stát bez práva je jen brlohem loupežníků. Parafrázoval bych to na soud v Haagu: Soud, který neuznává právo, je jen brlohem ničemů!«

3. dubna 2001, (kaš)

<http://www.halonoviny.cz/index.php?id=7125>

Ve své knize Žaluji!, jejíž doplněné 3. vydání právě vyšlo v nakladatelství Futura, se zaměřuje nejen na okolnosti zločinné agrese krvežíznivého paktu NATO v Jugoslávii 1999, ale mj. i na pokryteckou podstatu za vzor nám dávané euroatlantické civilizace... Jako tradiční ukázkou jsme pro vás vybrali kapitolu věnovanou právě tomuto tématu.

Velkolepé podvody v Kosovu

Chtěl-li by někdo charakterizovat zcela krátce velikou část činnosti Západu v Kosovu, tj. USA, NATO, Evropské unie, dokonce i OBSE (1998 - 99), potřeboval by na začátku jen tři písmena: LEŽ, pak DEZINFORMACE, PODVOD, JEDNOSTRANNOST. Je zcela jasné, a toto je nutno opakovaně podtrhnout, že nikdo nemá neokrvavené ruce v kosovských událostech, nikdo tu není bez viny. Ale divadlo, které v Kosovu předvedl tzv. Západ, se svou kriminální jednostranností, má mnoho synonym: podvod, lež, výmysl, dezinformace, smyšlenka, špinavý trik atd., a to všechno doprovázeno vražděním a devastací, dopředu dobře připravenými. Jen aby se získaly základny v Kosovu.

Ale teď se začíná objevovat zcela kladný trend. Byl na začátku skoro "stydlivý" a plachý, nyní však začíná burácet v západních médiích, jako by se probudilo svědomí. Pranýřují se zločiny a lži, dezinformace Západu (NATO, EU, nynější vláda v USA) proti Jugoslávii, proti Srbům, vynořuje se o tom stále více článků v denících, periodících. Srbové už přestali být obětními beránky za všechno zlo, které se sběhlo v Jugoslávii (1991 - 2000) - nejsou zcela nevinní, nelze jim ale připsat za vinu všechno špatné, zločinecké, nestvůrné. Nyní odhalované zločiny nebyly páčány jen proti Srbům a ostatním Nealbáncům v Kosovu, ale i proti projugoslávským Albáncům, kteří byli proti násilí.

Pro některé definice jsme použili BBC Anglický slovník (Londýn, 1993). LEŽ je, když někdo říká něco a ví, že to není pravda, jinými slovy je to záměrné říkání nepravdy. DEZINFORMACE znamená falešnou nebo do omylu zavádějící informaci, obzvláště informaci sdělenou nějakou vládou nebo politickou organizací, aby byl diskreditován někdo nebo něco, aby utrpěla jejich pověst. Po těchto definicích, co říci o všech těch západních státních politicích, veřejných činitelích a médiích, kteří zaplavili svět nepravdivými informacemi, které tolik očernily Jugoslávii, srbský národ. Lze uvést, podle abecedy některé z nich: paní Albrightová a její State Department, Blair, Chirac, Clinton, Cohen, Cook, gen. Clark, Kouchner, Robertson, Scharping, Schröder, Solana, atd. atd. Tato dlouhá řada by pochopitelně nebyla úplná, aniž by tu byl uveden i mluvčí NATO pan Jamie Shea a tisíce různých novinářů, korespondentů, editorů, komentátorů z celého světa, hlavně Západu. Pojem "Kosovská genocida" se t.č. jeví jako nejohavnější lež, ne jenom posledních dvou let, ale asi i posledního desetiletí. Alespoň to, co o tom vykládal Západ.

Jak potom nazvat pány Tony Blaira a Robina Cooka, paní M. Albrightovou, kteří se plně účastnili v tom maratónu odporných dezinformací. Pan William Cohen, americký ministr obrany, řekl 16. května 1999 v CBS programu "Tvář v tvář národu" (Face the Nation) o kosovských Albáncích: "My teď víme, že asi 100 000 (Albánců) vojenského věku zmizelo... Možná byli povražděni." Ještě otevřenější byl pan James

Rubin, mluvčí paní Albrightové (Briefing v State Departmentu 16. dubna 99): "Podle minulých zkušeností vyvolává mrazení otázka, kde je těch 100 000 mužů. Nevíme to, ale víme, že ztráty civilistů jsou cílem politiky prezidenta Miloševiče." Nicméně vrchol všech těch dezinformací (lží) byl dosažen panem Davidem Schefferem, ze State Departmentu ("putující" velvyslanec pro válečné zločiny, Ambassador at large for war crimes). Řekl v polovině května 99 (AIM Report, December A a B, 1999): "Celkem 225 000 Albánců, mužů ve věku od 14 do 59 let, zmizelo." Pak lež pokračovala: "S výjimkou Rwandy v 1994 a Kambodži v 1975 těžko byste našli scénu zločinu, kdekoli na světě po 2. světové válce, kde bezbranný civilní lid byl napadán s takovou surovostí a zločineckým úmyslem, bla, bla, bla."

Prezident Clinton také nebyl troškař. Během tiskové konference v Bílém domě (25. června 1999) mluvil o desítkách tisíců zabitých v Kosovu, na příkaz prezidenta Miloševiče. Nicméně celkový počet těl, vykopaných v Kosovu do října 1999 byl 2108 - některá z nich srbská (Maggie Farley: 2108 mrtvol vykopáno dosud v Kosovu. Los Angeles Times, 11. listopadu 1999.) Není to směšné a špinavé, že si prezident nejmocnějšího státu světa vymýšlí takové dezinformace? Anebo není schopen kontrolovat to, co říká, v naději, že jeho američtí spoluobčané a lid Západu budou věřit všemu tomu, co právě říká, po tak obrovské protisrbské propagandě v posledních letech? Ve svém vynikajícím článku, pan Alexander Cockburn odhaluje všechny tyto lži západní propagandistické mašinerie během 1998 a obzvláště v 1999 ("Kde jsou důkazy o genocidě kosovských Albánců?" Los Angeles Times, 29. října 1999.)

Některé informace o "kosovských lžích" byly již uvedeny, nicméně, pro jejich důležitost, budou znovu uvedeny v kontextu článku pana Cockburna:

- "Stále se vykládalo, že 700 Kosovanů (Albánců) bylo svrženo do dolů na olovo a zinek v Trepče (hrůzné podrobnosti o tom byly dány různými místními Albánci a jejich výmysly byly pokládány za skutečnost západními médii, organizací NATO). Paní Kelly Moorová, mluvčí ICTY (Mezinárodní tribunál o zločinech v někdejší Jugoslávii) sdělila 12. října 1999, že vyšetřovatelé nenašli nic(!). Podle albánských zdrojů je velký masový hrob v Lubeniči (u Peči) s těly 350 Albánců - bylo nalezeno 7 mrtvých. V osadě Pusto Selo albánští vesničané tvrdili, že je tu v masovém hrobě 106 těl (Albánců) od Srbů zabitých Albánců. NATO ihned dodalo satelitní snímky masových hrobů. Nic ale nebylo nalezeno, co by podpořilo toto tvrzení. Dalších 82 Albánců bylo údajně zabito v Kraljanu - žádné tělo nebylo nalezeno... Počty těl, nalezených vyšetřovateli Tribunálu (v Haagu), byly ve stovkách, ne v tisících... neexistují skutečné důkazy o genocidním programu. Prostě není dost těl, aby dokázala tvrzení, že Srbové měli program vyhlazování. Tým FBI vykonal 2 cesty do Kosova a vyšetřil 30 míst, kde bylo skoro 200 těl..."

Zatím nebyla vyšetřena všechna podezřelá místa, zůstává ještě víc než polovina, nicméně při dosavadním vyšetřování byla prozkoumána ta místa, kde bylo očekáváno nejvíce mrtvých. Počet mrtvých v Kosovu od začátku UCK teroristické činnosti v lednu - únoru 1998 do 24. března 1999 byl kolem 2500 (koncem 1999 UCK uvádělo jako své celkové ztráty v 1998-99 celkem kolem 2400 lidí). Zdalipak rozlišil někdo v této strašné "statistice", jestli z výše uvedených 2500 nebyli někteří uvedeni v počtu 2108, zda zahynuli NATO bombami, v bojích mezi jugoslávskou armádou (JA) a policií s UCK teroristy, zda nebyli zabiti těmi teroristy (Nealbánci a projugoslávští Albánci), nebo od JA a policie, a za jakých okolností. A zda někteří "odborníci" Tribunálu z Haagu nezapočítávají do svých "objevů" i normálně, nenásilně zemřelé?

- "Připočtete další vítězství pro VELIKOU LEŽ," řekl pan Cockburn ve svém článku, "90 000 Romů bylo přinuceno uprchnout, od té doby co Srbové opustili Kosovo, zatímco UCK provádělo etnické čistky velkého rozsahu. Ale, kdo se stará o Romy!?"

Mezi odborníky, kteří vyšetřovali údajné srbské zločiny, genocidu v Kosovu, byli i španělští soudní a policejní odborníci. Po jejich návratu z Kosova, jeden z nich, pan Pablo Ortaz uveřejnil ve známém španělském deníku El País článek "Zločiny války - ano; Genocida ne." (23. září 1999). "Řekli nám, že odcházíme do nejhorší zóny Ko-

sova (do zóny v severním Kosovu, s městem Istok) a že se máme připravit na více než 2000 pitev, až do listopadu 1999. Výsledek byl však zcela jiný. Našli jsme pouze 187 mrtvol, a tak jsme teď zpátky," vysvětlil hlavní inspektor Juan Lopez Palafox, přednosta Soudního oddělení. 187 mrtvol, nalezených a vyšetřených v 9 vesnicích, bylo pohřbeno v individuálních hrobech, většinou obrácených k Mekce (jako u Muslimů). Mrtvoly byly bez známek mučení.

- "Nebyly tu žádné masové hroby. Většinou se ukázalo, že Srbové nejsou tak špatní, jak byli líčeni," řekl Emilio Perez Pujo, forenzní (soudní) úředník. Vysmál se postupně uváděným počtům mrtvých, jak je uváděli "spojenci". - "Četl jsem údaje OSN, začínaly se 40 000 mrtvými. Pak to snížily na 22 000. A teď jsou na 11 000. Těším se, že uvidíme, co budou závěrečná čísla." Pan Lopez Palafox napsal: "V někdejší Jugoslávii, zločiny se prováděly, některé beze sporu strašné, ale ony byly plodem války. V Rwandě jsme viděli 450 mrtvol žen a dětí, jedny na druhých, všechny s rozraženými lebkami," vysvětloval pan Palafox rozdíly mezi Kosovem a Rwandou. Jedna skupina vyšetřovala události ve vězení Istok, které NATO bombardovalo koncem května 1999. Přes 100 vězňů bylo mrtvých. Část byla zabita bombami, další zahynuli od hladkých ran z kulek po bombardování - nejpravděpodobněji byli zastřeleni vězeňskou stráží, když se pokoušeli utéci.

Během nejhoršího bombardování Jugoslávie, v květnu 1999, autor knihy se setkal s mladým českým novinářem, který s ním chtěl natočit rozhovor. Ten, jinak docela inteligentní mladý muž, stále přesvědčoval autora, že v Kosovu probíhá hrůzná genocida, že Srbové už zabili na 100 000 Albánců (citoval přitom Clintona, Cohena, úředníky State Departmentu, Robina Cooka, i jiné)... Jakého jen hlupáka může systematická propagandistická kampaň lži a dezinformací udělat z jinak normálního člověka, obzvláště přichází-li z "velkodušného" Západu - a část lidu mu ještě absolutně věří, anebo chce věřit, následkem své neznalosti, hlouposti - anebo za peníze.

- "Odborníci na špionážní fotografie (z letadel) a na válečnou propagandu obžalovali nedávno NATO, že provádí propagandistickou kampaň o Kosovu, bez jakýchkoli podpůrných důkazů. Zprávy State Departmentu o 100 000 až 500 000 zmizelých Albáncích (mužích) jsou zcela směšné." (Charles Radin, Louise Palmer: "Experti vyjadřují pochybnosti o tvrzení o genocidě: Je málo důkazů pro tvrzení NATO." San Francisco Chronicle, 22. dubna 1999.) "Zatímco Albánci odcházeli ve velkých počtech, obvykle dobře oblečení a zdravého vzhledu, někteří na svých traktorech, nákladních nebo osobních autech, mnozí z nich mladí muži odvodového věku - a popisovali je jako 'zmasakrované', srbské útoky na základny UCK a vypuzování albánských vesničanů byly popisovány jako 'genocida'." Zde si nutno připomenout dezinformace paní Albrightové po pádu Srebrenice (1995), která šířila zvěsti o 5-10 000 zmizelých Muslimech (hlavně mužích), pravděpodobně zabitých, aniž by k tomu měla podpůrné důkazy (oháněla se v OSN jakýmsi leteckými snímky, které nic neukazovaly průkazného). Nicméně západní propagandisté pokračují se svými hesly o srebrenických jatkách.

Aby co nejvíce démonizovali Srby a aby ospravedlnili vraždění a ničení v Jugoslávii bombami NATO, západní propagandisté vůbec neváhali použít osvědčenou zbraň propagandy z Bosny - znásilnění. Byl o tom i výstižný nápis v San Francisco Examiner (26. dubna 1999) "Srbská taktika je organizované znásilňování, praví kosovští uprchlíci." Pouze na konci zprávy, v 19. odstavci, se lze dočíst, že zprávy kosovské mise OBSE nenašly žádnou takovou organizovanou kampaň znásilňování. Skutečný počet znásilnění byl v tuctech, "a v nemnohých tuctech", podle mluvčího OBSE...

11. září 2000, Roman Janouch

<http://www.halonoviny.cz/index.php?id=2117>

Rozhovor Haló novin s předním sociologem a politologem prof. Janem Kellerem

Makedonie má to nejtěžší teprve před sebou...

S profesorem Ostravské univerzity Janem Kellerem se dá mluvit o lecčem. Přesto vás mírou svého komplexního rozhledu ale někdy ještě překvapí...

Jak byste zhodnotil aktuální situaci v Makedonii, která se stále zmítá na prahu občanské války?

Obávám se, že Makedonie má nejtěžší boje teprve před sebou. Proudí do ní ozbrojenci a vojenská technika z Kosova, které bylo údajně zcela demilitarizováno v průběhu dvou let, jež uplynuly od jeho obsazení vojsky KFOR. Ještě pamatuji záběry v televizi, kde ozbrojenci UCK odevzdávali údajně poslední zbraně. Bylo by zajímavé zjistit, kolik generálů dostalo za tuto vzornou demilitarizaci odměny a vyznamenání.

A jak na vás působí braní si civilního obyvatelstva jako rukojmí, tedy jedna z nedávných praktik makedonské UCK, tzv. Osvobozenecké armády?

Oddíly UCK používají v Makedonii naprosto stejnou taktiku, jakou použily dříve v jugoslávském Kosovu. V bojových operacích tehdy působily jako faktický spojenec NATO a prakticky vše jim bylo pardonováno. Proč by po těchto zkušenostech měly dnes postupovat jinak?

Proč podle vás NATO alespoň nepohrozí Tiraně? Vždyť povinností albánských představitelů by měla být snaha zklidnit své spoluobčany za hranicemi země...

NATO by mohlo Tiraně klidně oficiálně pohrozit, vůbec nic tím neriskuje. Nevím, proč to zatím neudělalo. Vylepšilo by tím svůj image navenek a stejně by vše běželo tak jako dosud. Zdá se, že NATO se dostalo do vleku událostí a gesta, která dělá, nemají pro další průběh konfliktu větší váhu. NATO v zásadě dělá po zuby ozbrojené křoví krvavému dění, které nemá nic společného ani s obhajobou lidských práv, ani s humanitárními cíli, a už vůbec ne s budováním demokracie či snad občanské společnosti, jak se nám donedávna tvrdilo.

Pozoruhodné by bylo i vaše hodnocení 77denního bombardování Jugoslávie a Kosova s odstupem dvou let od jeho zakončení. Tehdy začalo po vyhlaném masakru v Račaku jako snaha odvrátit tzv. genocidu po vyhánění údajných stovek tisíc kosovských Albánců z této jihosrbské provincie. Dnes ale zaznamenáváme, že za dva roky pobytu jednotek KFOR v oblasti muselo z Kosova uprchnout na 200 tisíc kosovských Srbů...

Jedenáct týdnů bombardování JSR bylo velkým testem věrohodnosti paktu pro ty, kdo takový test ještě potřebovali. Mluvčí NATO Jimmy Shea tehdy »krmil« evropskou a světovou veřejnost prokazatelně lživými tvrzeními. Popíral, že by NATO používalo bomby s ochuzeným uranem, pouštěl novinářům upravené záběry, zamlčoval masakry na srbském civilním obyvatelstvu. Nepochybuji, že také on byl dodatečně povýšen. Dovedu si představit, jak je dekorován »Řádem pravdy a lásky«.

Shledáváte roli jednotek KFOR za dostatečnou a vůli pomoci zničené Jugoslávii za upřímnou?

Jednotky KFOR nezabránily etnickému čištění Kosova ze strany UCK. Otázkou zůstává, zda nemohly či nechtěly. V každém případě byl popřen celý oficiální výklad akce NATO. Naopak celý postup dodal kuráž těm silám, které se dnes stěhují do Makedonie.

Vybombardovat zemi a potom ji ekonomicky stavět na nohy, to musí být obrovský byznys. Jedním rázem vyprázdníte sklady zbraní před uplynutím záruční lhůty a druhou rukou vytvoříte odbytové možnosti pro řadu dalších firem. Čím více mrtvých v Jugoslávii, tím méně nezaměstnaných v zemích spojenců, čím více trosek tam, tím větší prosperita jinde. Není to báječné?

Jste ochoten zahrát si na prognostika s ohledem na celkový předpokládatelný vývoj situace na Balkáně?

Těch možností dalšího vývoje zase není tolik. Hodně bude záležet na tom, kudy po-

vede ropovod ze zemí Střední Asie. Tomu se pak přizpůsobí to ostatní, včetně rétoriky lidských práv.

A jak byste situaci řešil vy osobně? Je naší morální povinností podpořit bratrský jihoslovanský národ poté, co se naše vláda podílela na jeho náletovém uvržení o půlstoletí zpět?

Postavil bych před soud v Haagu všechny viníky balkánské války bez rozdílu. V řadě vyspělých zemí by ovšem v tom případě musely proběhnout doplňovací volby na uprázdněná místa. To, jak jsme se zachovali vůči Jugoslávii, to, jak jsme drželi vzorně basu, to všechno se nám jednou vrátí. Jsem o tom přesvědčen.

3. července 2001, ROMAN JANOUC

<http://www.halonoviny.cz/index.php?id=9486>

P. Daniel Herman,
mluvčí ČBK

Otevřený dopis

Veledůstojný Otče,

přečetla jsem se zájmem Váš článek ve Světle (26/99) a v Katolickém týdeníku (27-28/99), ve kterém zdůvodňujete svůj postoj k bombardování Jugoslávie.

Dovolte, abych z Vašeho článku citovala jednu, klíčovou, větu :

"...kosovská tragédie nezačala 24. března 1999 vzdušnými údery NATO proti Jugoslávii, ale již v červnu 1991 útokem srbské armády na Slovinsko, následovaly útoky na Chorvatsko, Bosnu, Hercegovinu a naposledy na obyvatele Kosova."

Zamýšlím se nad touto Vaší větou a nevím, zda jde o záměrné zkreslení skutečnosti nebo o totální ignoranci. Jako křesťanka doufám, že jde o to druhé.

V r. 1991 byla Jugoslávie federální stát složený ze šesti republik. Měla federální armádu, ve které byli proporciálně zastoupeni (a sloužili základní vojenskou službu) příslušníci všech národů a národností Jugoslávie. Armádní velení bylo v rukou tzv. kolektivního vedení státu. Pro Vaši informaci - v r. 1991 byl prezidentem Jugoslávie Stipe Mesič (Chorvat), předsedou federální vlády Ante Markovič (Chorvat), ministrem zahraničí Budimir Lončar (Chorvat), ministrem obrany Veljko Kadijevič (Chorvat)... První ozbrojený konflikt vznikl 25. června 1991, kdy slovinský parlament jednostranně vyhlásil nezávislost a ještě tentýž den ilegálně vyzbrojená slovinská domobrana napadla kasárny jugoslávské federální armády (*viz Kol. aut.: "Dějiny jihoslovanských zemí", Praha 1998; Pelikán - Tejchman : "Dějiny Jugoslávie", Praha 1994 a mn. j.*).

Nemohlo se tedy v žádném případě jednat o útoky srbské armády, protože srbská armáda prostě neexistovala. A federální armáda těžko mohla útočit na vlastní zemi. Situace byla daleko, daleko složitější a kromě vnitřních faktorů, které vedly k rozpadu SFRJ, nelze pominout ani silné zahraniční tlaky.

Co se týče Kosova v r. 1998 - 99, jediným Čechem, který v té době v Kosovu z pověření OSN pobýval, byl Jiří Dienstbier. A ten opakovaně prohlásil, že k masovému exodu Albánců došlo až v souvislosti s bombardováním NATO. Předtím jugoslávská policie a armáda postupovala proti ozbrojeným separatistům stejně jako jiné evropské vlády v podobné situaci : Francie na Korsice, Španělsko v Baskicku, V. Británie v Sev. Irsku ...

(K podrobnějšímu porozumění složité situace v Kosovu viz články a přednášky historiků, zabývající se novodobými dějinami Balkánu : Pelikán, Tejchman, Opat, Valenta, Hladký aj.)

Nikdy v dějinách žádný agresor nenazval svou agresi agresí. Ale vždy hájil práva rasy, společenské třídy, národa. Vždycky přišel zavést mír, hájit civilizaci nebo lidská práva. Nic nového pod sluncem. A že ani tady se nejednalo o kosovské Albánce je vidět i podle toho, jak bylo kobercově bombardováno nejen Kosovo, ale celé Srbsko a Vojvodina až k maďarským hranicím. A to často cíle, které by mohl nazvat vojenskými jen cynik. Stačí si přečíst každodenní zprávy z tiskových konferencí NATO.

Na závěr bych chtěla ještě připojit osobní poznámku. Zmiňujete se o své rodině, kterou postihli snad všechny společenské otřesy 20. století a jejíž mnozí členové je zřejmě zaplatili svým životem. Asi i jejich smrt byla nutná, "aby se zabránilo většímu zlu".

Věřím, že Vaše prohlášení vzniklo na základě nedostatečně informovanosti, politických ohledů a trochu snad i ukvapenosti. Doufám, že jednou budete mít odvahu svůj omyl přiznat, aby také na rukou (nebo svědomí) české katolické církve nelpěla krev.

S pozdravem

Jméno...,

adresa....

.....

(obojí vypuštěno – aut.)

(<http://www.orthodoxia.cz/kosovo15.htm>)

PRVNÍ OBĚTÍ VÁLKY

JE PRAVDA

VÁLKY NA BALKÁNĚ V 90. LETECH 20. STOLETÍ

Mnichovská novinářka Mira Beham sleduje ve své, v dubnu 1996 vydané knize "Kriegstrommeln. Medien, Krieg und Politik (**Válečné bubny. Informační media, válka a politika**), na podkladu svých hlubokých znalostí vzájemné působení medií a politiky a analyzuje problémy žurnalistiky ve válečných dobách od krymské války až po nynější války na Balkáně.

Téměř za dva a půl roku od začátku vojenského konfliktu v bývalé Jugoslávii uveřejnil snad světově nejproslulejší časopis pro mezinárodní politiku "Foreign Policy" (č. 93, 1993 / 94) článek novináře Petra Brocka s názvem "Dateline Yugoslavia: The Partisan Press". Přáním redakce bylo kriticky osvětlit roli určujících informačních medií v průběhu balkánské války.

Peter Brock se svého úkolu zhostil na výbornou a jeho rešerše potvrdily, že v **balkánském konfliktu západní žurnalistika selhal. Po uveřejnění článku vypuklo v USA pobouření, ale ne proti informačním mediím, nýbrž proti autorovi.**

Dne 20. ledna 1994 uveřejnil curyšský časopis "Weltwoche" Brockův text v Evropě a tyto liberální noviny a odpovědný zahraniční redaktor Hanspeter Born zažili malé zemetřesení. Brzy se naladil téměř celý švýcarský tisk na stejnou notu. To byl účinek mechanismu, který znemožnil kritickou, veřejnou debatu o roli informačních medií v balkánské válce a ochromil účinek Petrem Brockem nastaveného zrcadla. Kdo chtěl zahájit diskusi o tom, kde leží pravda v této válce, byl nařčen ze lhářství a orázkován za přítele Srbů, což se vzhledem ke kampani o vyhlazovací válce rovnalo přinejmenším výtce duchovní spoluviny a zatlačilo kritický žurnalistika stranou. Hanspeter Born stál po uveřejnění Brockova článku před výpovědí. Vzhledem k masivním útokům a potupným výtkám dala sama redakce "Foreign Policy" podnět k přezkoušení Brockových informací, neboť bylo v sázce její dobré jméno seriózní publikace.

Obsáhlá dokumentace, kterou "Foreign Policy" sestavila, potvrdila všechny Brockovy výroky, až na jednu: Zaměnil titulní obraz časopisu "Time" a "Newsweek", což ale nezměnilo výpověď jeho informace, neboť titulní obrázek připisovaný nesprávnému magazínu ukazoval "koncentrační tábor" obehnaný ostnatým drátem a v popředí vyzáblého "muslima", který byl ve skutečnosti Srb.

V následujícím dostává čtenář český překlad citovaného článku Petra Brocka uveřejněného dne 20. ledna 1994 ve švýcarských novinách "Die Weltwoche". Obrazy převzaté z novinového originálu bylo nutné pro tento překlad pro jejich nedostatečnou kvalitu vypustit:

Peter Brock

Překrucování skutečnosti - nedostatečná pečlivost - jednostranný výklad:

V balkánském konfliktu žurnalistika selhal!

Bosna: Tak nás obelhávala televize a tisk

Od poloviny roku 1991 byla Bosna-Herzegovina předmětem intenzivního mezinárodního zpravodajství - krutosti, uprchlíci, nečinnost světa. V největší části zpráv bylo zločincem agresivní Srbsko nebo jsou to bosenští Srbové, kterým jsou připisovány od smrti Adolfa Hitlera a skonu Josefa Stalina nejhorší zločiny na evropské půdě.

Je pravdou, že existují drtivé důkazy, že se vojenské síly bosenských Srbů dopustily a dopouštějí těžkého bezpráví. Srbové si však během celé krize stěžují, že jsou také obětí a mnoho skutečností jim dává za pravdu. Skoro jednomyslný způsob, kterým internacionální informační prostředky srbská tvrzení odbyly (ta celosvětová „jednomyslnost“ a kategoričnost je víc než podezřelá a odpovídá nejspíš koordinaci z nějakého centra - pozn. NN), hrál povážlivou roli při rozšiřování tragédie v bývalé Jugoslávii. Nyní, když se prvá fáze krize možná chýlí ke konci, je na čase vrhnout pátravý pohled na činnost mezinárodních medií.

Posudek je všechno jiné jen ne pozitivní. Jak napsal tohoto léta jeden z nejprominentnějších amerických žurnalistů v proslulých amerických novinách a v jednom odvážně upřímném okamžiku: Zoufám si nad mým povoláním, zoufám nad mými novinami. Jako rutinovani, obzvláště ve válce také často horliví tvůrci špatných zpráv, odbývají reportéři kritiku (a s obzvláštním odporem sebekritiku) s cynickým pokrčením ramen a mizí v zákopech. V jugoslávské občanské válce vytvářeli zástupci tisku sami velkou část špatných zpráv. Oprávněná starost o osobní bezpečnost bezpochyby zpravodajství ovlivnila. Mnoho popsaných událostí, které měly být dále upřesněny zůstalo nevyjasněných, neboť se novináři nemohli dostat na místo událostí a museli se spolehnout na nedostatečné prameny. Když se však důkladně podíváme co se stalo od začátku války 27. června 1991, objevila se na povrchu odstranitelná nedbalost informačních medií a zvláštní druh žurnalismu smečky, který v poslední zimě a následujícím jaru dosáhl svého vrcholu.

V tehdejší etapě konfliktu dostali čtenáři a televizní diváci nejživěji vyličené zprávy o krutostech, tragédiích a barbarství od konce II. světové války. Byl to neustálý, bezpříkladný nápor, ve kterém se moderní informační technika spojila s propagačním, jednostranným žurnalismem.

Přitom se media staly hnutím, válčícím společníkem, které se už dále nemaskovaly jako neválčící a nestranné. Zprávy přicházely v novinách v plném polním oděvu křiklavých titulků, včetně na několika stranách rozložených, po krvi páchnoucích fotografií a pro televizi na bojištích natočenými příšernými video-filmy. Za tímto počínáním se skrýval jasný záměr přinutit vlády k vojenskému zákroku. (TO VŠE NA OB-JEDNÁVKU TĚCHTO VLÁD??? - pozn. NN) Účinku se nedalo odolat - ale byl podáváný obraz úplný?

Ve skutečnosti byly přehmaty nápadné:

+ Pouliční scény roku 1991 zpustošeného Vukovaru byly později v západních televizních reportážích líčeny jako válečné záběry z jenom minimálně poškozeného Dubrovniku.

+ Z jedné britské televizní zprávy převzatý obraz pro titulní stranu magazínu "Time" ze dne 17. srpna 1992 ukazoval usmívajícího, do půli těla obnaženého, až na kůži vyhublého muže - podle přiložené informace jeden z "muslimských zajatců v jednom srbském táboru". Ve skutečnosti to byl Srb: Slobodan Konjevič, 37, který byl společně se svým bratrem Zoranem zatčen pro drancování. Konjevič, který na fotografii svou vyzáblostí působil dramatictější než jiní, kteří měli košile, byl již deset let

nemocný tuberkulosou; to prohlásila jeho sestra ve Vídni, která podle této fotografie oba bratry identifikovala.

+ Churavý, starší "bosensko-muslimský válečný zajatec v srbském koncentračním táboře" na filmovém záběru BBC z roku 1992 byl při pozdějším zjišťování totožnosti identifikován příbuznými jako penzionovaný důstojník jugoslávské armády, Branko Velec, který byl zadržován v muslimském táboře..

+ Mezi zraněnými "malými muslimskými dětmi" v jednom autobusu jedoucího ze Sarajeva, který byl v srpnu 1992 ostřelován záškodníky, se našla řada srbských dětí - což bylo odhaleno až mnohem později. Jedno z přítomných dětí bylo při pohřbu televizními reportéry označeno jako muslimské. Avšak naprosto jasný srbsko-orthodoxní pohřební rituál vypovídal něco jiného.

+ Ve svém vydání z 4. ledna 1993 uveřejnil "Newsweek" fotografii několika mrtvol s doprovodným textem, který začínal slovy: Neexistuje možnost zastavit v Bosně srbská zvěrstva? Ve skutečnosti ukazoval obraz srbské oběti, mezi nimi zřetelně rozeznatelného muže v červené vestě. Fotografie, spolu s tím samým mužem v jeho červené vestě, je identická s rok starým obrazem televizní zprávy z Vukovaru.

Válečné zpravodajství

Ještě během II. světové války bylo samozřejmostí, že novináři zaujímali jasné pozice ve prospěch vlastní země. Snaha informovat "objektivně" o válce začíná teprve Vietnamem, když američtí novináři začali kriticky objasňovat angažmá vlastní vlády v indočínském konfliktu. **Od této doby se od nadnárodního tisku očekává, že o válce informuje neutrálně a že se nenechá od jedné nebo druhé strany využít pro propagační účely. Také samy informační služby u sebe vyzdvihují kritéria a požadavek objektivitu a věcnosti.** Nyní však válka v rozpadlé Jugoslávii ukázala, že se požadavek objektivitu ve zpravodajství a realita silně rozcházejí.

Peter Brock, úvodníkář a politický komentátor amerických novin "El Paso Herald-Post", uveřejní vbrzku knihu, pojednávající o úloze západních informačních médií v jugoslávské občanské válce.

+ CNN vysílala v březnu a v květnu 1993 zprávy o hromadném krveprolití čtrnácti muslimů a hned potom obrazy deseti muslimů, kteří byli údajně Srby usmrceni. Později vyšlo najevo, že oběti byli Srbové. Oprava této falešné informace nebyla provedena.

+ V "New York Times" ukazoval začátkem srpna 1993 podle přiložené legendy obraz chorvatské ženy z Posusje, která plakala pro svého krátce předtím během srbského útoku zabitého syna. Ve skutečnosti byla chorvatská vesnice Posusje v Bosně v blízkosti dalmatského pobřeží dějištěm krvavých bojů mezi muslimy a Chorvaty, během nichž přišlo 34 bosenských Chorvatů o život, mezi nimi i onen syn chorvatské ženy na fotografii.

V květnu 1993 vytýkal generální sekretář OSN Boutros Boutros-Ghali informační službě **porušování nejvyššího příkazu objektivitu**, když se obrátil na Fourth World Report Contributors Conference, vysílače CNN v Atlantě: Informační media dnes své informace jednoduše nereprodukuje. Televisi se stala součástí události, o kterých podává zprávu! Mění povahu a způsob podle toho, jak svět na krizi reaguje. Boutros-Ghali trefně vylíčil rutinu a důsledky z jugoslávské občanské války: Rozčilení veřejnosti je tak intenzivní, že bude podryvat práci Spojených národů. (**V čí zájmu je paralyzování akceschopnosti OSN intervenovat v občanských válkách na Balkáně? - pozn. NN**) *V televizi může být problém zjednodušen nebo přeháněn. Tolik generální sekretář OSN Boutros Boutros-Ghali.*

Tři měsíce předtím si několik vysoce postavených úředníků Spojených národů v Bělehradě, kteří jsou v kritice normálně velmi zdrženliví, mezi sebou vyměnilo informace, které jim byly žurnalisty svěřeny - a které si v následujících rozhovorech v Bělehradě s redakčními korespondenty sami ověřili. Tito korespondující žurnalisté referovali, jak **redakce házejí při pokusech o objektivní informování novinářům klacky pod nohy. Vypravovali o článcích, které byly bez domluvy s nimi změněny a v jistých případech totálně přepracovány tak, aby byly přizpůsobeny mínění zaujaté žurnalistické smečky, která vládne v západních zpravodajských kancelářích (V čích službách tady vládne tato „novinářská smečka“ a v čí prospěch? - pozn. NN).**

Americký tisk se stal velmi zaujatým a Srbům nepřátelským. S používanými informacemi zachází velmi selektivně a jsou manipulovány, prohlásil jeden z úředníků Spojených národů. Zdejší reportéři musí vybojovávat války s vlastními redakcemi. *Jedna reportérka se z toho doslovně skoro zbláznila a nakonec požádala o přeložení.*

Spolupracoval jsem dlouho v novinářině, ale takový nedostatek tiskové profesionality a morálky jsem ještě nikdy nezažil, řekl jiný. Obzvláště v americkém tisku vládne neobyčejně nepřátelský zpravodajský styl. - Rozšířil se zde nějaký druh nihilismu, připojil k tomu třetí spolupracovník Spojených národů.

Byl jsem šokován, když mi příbuzný telefonicky přečetl můj článek, přiznal se v Bělehradě americký korespondent. Můj autorský podpis stál sice nahoře, ale jinak jsem nemohl vůbec nic poznat. Jiný korespondent z Bělehradu, kterého skupina amerických Srbů předtím vyzdvihla jako obzvláště jednostranného, vypravoval, že se svou redakcí "New York Times" se pohádal, až konečně řekli, že mohu psát, jak se věci skutečně odehrály. Dokončil jsem svou zprávu a odevzdal ji. Potom, co ji přečetli, nechali ji zmizet.

Nedostatečné prameny

V jugoslávské válce rovněž zmizel příkaz profesionality - zachytit a zpracovat všechny okolnosti případu ze všech stran a jít za ním až do konce - navzdory překážkám. Jedna britská novinářka si s hněvem vzpomněla, jak v květnu 1992 dostala v Bělehradě důležitý typ. Více než tisíc srbských civilistů muži, ženy, děti a mnoho starců - z vesnic v okolí bosenského města Bradina na jihozápadě bylo muslimy a Chorvaty drženo v částečně zničeném železničním tunelu u města Konjič v blízkosti Sarajeva. *Moje redakce mi sdělila, že se o tuto událost zajímá. Prohlásila jsem, že budu potřebovat tři dny, abych se tam dostala, asi jeden den pro napsání zprávy a další tři dny pro zpáteční cestu. Tak mi řekli, že by to trvalo moc dlouho. Měsíce později pracovala na jiné věci v blízkosti Konjiče a podařilo se ji zjistit podrobnosti o tehdejší události přesto, že tehdejší srbsští zajatci tam už mezitím nebyli. Zpráva byla v pořádku, jen byla několik měsíců zpožděná. Přesto jsem svou zprávu napsala, ale z důvodů zpoždění nebyla uveřejněna právě na nejlepším místě.*

Ke konci roku 1992 byla už většina informačních medií svou soustředěnou pozorností na srbskou agresi a krutosti tak zmagnetisována, že mnozí nebyli schopni studovat nebo dále sledovat četné epizody hrůz a nepřátelství proti Srbům v Chorvatsku a později v Bosně-Hercegovině.

Zpravodajská nerovnováha začala už v průběhu války v Chorvatsku. Navzdory přetrvávajícím zprávám o zverstvech chorvatských vojáků a jednotek milic proti Srbům, které byli později schopni někteří bělehradští zpravodajové potvrdit, mluvilo se ve všech zprávách, které informovaly svět, jen o srbských přehmately. O ostatních událostech nebyly zprávy podávány, *neboť nebylo lehké dostat se do bezprostřední blízkosti oněch vesnic v Chorvatsku. A proklatě nebezpečné to bylo také,* sdělil jeden bělehradský korespondent. Reportéři zůstali raději ve svém doupěti v Sarajevu, Zá-

hřebu nebo Bělehradu a spolehli se na své sítě informátorů a venkovních kontaktů. Většina vyslaných korespondentů nemluvila srbochorvatsky a překladatelé byli často místní žurnalisté nebo osoby, se kterými byli ve styku a kteří měli nejen svou pevnou loajalitu, ale i jemný cit pro to, co chtěli slyšet a číst postkomunističtí censoři "nových demokracií" v Záhřebu a Sarajevu. Tak se reportéři začali spoléhat na agresivní mluvčí vlády - ministerstvo informací v Záhřebu dalo brzy k službám tucty anglicky plyně mluvících publicistů a také bosenská vláda zmobilizovala tucty průvodců pro korespondenty západních informačních medií. V tomto zápase bojujících stran o vyburcování pozornosti světa a jeho získání na svou stranu žurnalisté nadnárodních masmedií vycítili, že požadovaná "story" leží v utrpení muslimů a Srbové a jejich tragedie se dostali do pozadí pozornosti v důsledku sankcí Organizace Spojených Národů na ně uvalených a jejich vlastní srbské politiky, která se držela dřívějšího oficiálního komunistického pohrdání zahraničním zpravodajstvím.

Žurnalisté, kteří přišli do Bělehradu jako noví - kde příslušelo ministerstvu informací právě půl tuctu publicistů - tím byli v nevýhodě. Přišli ze západních zemí, odkud byli zvyklí na péči, spolupráci, přístup a odpovědi. Isolovaná a pranýřovaná bělehradská vláda ale jejich naléhání jednoduše ignorovala. Jak se někteří reportéři v minulém únoru upřímně přiznali, psali tedy jednoduše co chtěli. Často v nepřátelském tónu. Když oficiální Bělehrad potom četl, co přitom vzniklo, cítil se ve své domněnce potvrzen a zůstal u své pasivní mediální politiky. Brzy se upevnily pozice odporu na všech stranách. Přesto bylo pozoruhodné - v protikladu ke kontrolovanému tisku v Záhřebu - jak vnitřní i zahraniční zpravodajství srbskou vládu až do poloviny 1993 ponižovalo. Možná, že by Bělehrad mohl mnohé vyprávět o sarajevském a záhřebském rámusu, který svou vytrvalostí, úsilím a hlasitostí získal západní posluchače. Ale když takové informace existovaly, zůstaly z důvodů oficiální nedbalosti, internacionálních sankcí a nedostatku profesionality nevyřčeny.

Před létem 1991 pracovala v Bělehradu jen hrstka západních korespondentů. Obzvláště v důsledku **dne 30. května 1992 proti Srbům vyhlášených sankcí OSN** se většina společně s novými korespondenty, kteří přijeli koncem roku 1991 a 1992, vystěhovala do Sarajeva nebo do Záhřebu, kde byly koncentrovány technické spojovací prostředky se Západem. Je o to podivnější, že se koncem roku 1992 a 1993 Záhřeb etabloval jako komunikační a zpravodajské středisko vzhledem k **utlačování vlastních informačních medií, včetně znovuoživení zákona z komunistické doby, který každému pracovníku informačních medií kritizujícímu vládu - domácím i zahraničím - hrozí pěti lety vězení.**

Nepřekvapuje tedy, že za těchto okolností se západní žurnalisté neodvážili převzít významné články ze záhřebských pramenů nebo vypracovávat tvrdé zprávy, které mohly vrhat nepříznivé světlo buď na osobnosti chorvatské vlády nebo "temné" stránky této "nové" balkánské demokracie, kde byly knihovny očišťovány od knih, jež neprokazovaly úctu oficiální politice. Několik reportáží bylo sice uděláno, avšak zahraniční novináři se raději dívali jinam, když vláda nově klasifikovala požadavky pro chorvatské občanské právo a vydala nové pokyny pro vyučování náboženství ve veřejných školách. Bulváry a velká náměstí byly beze studu přejmenovány po ustašovských fašistických hrdinech z II. světové války.

Chorvatský publicity-aparát

Mezitím už znervózněli do Bělehradu přidělení novináři a korespondenti, konfrontováni příchodem 60 000 srbských uprchlíků z Chorvatska, kteří podávali zprávy o hrůzách, při kterých vstávaly vlasy na hlavě a o zničení tuctů srbských vesnic. Téměř 100 ze 156 srbsko-orthodoxních kostelů v Chorvatsku bylo podle údajů bělehradského patriarchátu srovnáno se zemí. (Před II. světovou válkou stálo v Chorvatsku více než 800 srbských kostelů.) Nedůvěra (kým asi naordinovaná? - pozn. NN)

nadnárodních medií vůči autentickým svědectvím srbských uprchlíků a srbských úředníků vytvořila nepřekročitelnou hranici pro uveřejňované informace o "koncentračních táborech" se srbskými zajatci. S výjimkou tábora v Suhopolje, vybudovaného uprostřed 18 zničených srbských vesnic v okrese Grubišno Pole, o kterém byla zpráva uveřejněna. Jiný tábor, jehož existence byla později potvrzena, se nalézal ve Stará Lípa, mezi troskami 24 srbských vesnic okresu Slavonska Požega, kde byli Srbové ze svých domů vyhnáni.

V lednu 1992 bylo již pozdě informovat o protisrbském pozadí války v Chorvatsku, vedené i proti neozbrojeným lidem, neboť tato válka mezitím už skončila. V Bosně se v té době chystala vypuknout další válka, navíc s ohromným množstvím dalších nových komplikací. Jen málokterí rozuměli zamotaným, nesouvislým paktům a protipaktům, ve kterých bosenští Srbové a chorvatské vojenské síly napadaly bosenskou vládu a muslimské jednotky a pak jednoduše muslimové bojovali proti bosensko-chorvatským vojákům

Když byla válka v Jugoslávii přibližně rok stará, rozeznal spisovatel Slavko Čuruvija **příčinu desorientace světových medií, totiž negativní roli západních žurnalistů, kteří měli jen minimální schopnosti pravdivě a úplně informovat o prokleté občanské válce mezi jihoslovanskými kulturami a národnostmi. Největší nesnáze pro západoevropské politiky a komentátory, kteří se zabývají situací v Jugoslávii je, že jejich největší část skoro nic nevěděla o zemi, jejíž krizí se začali zabývat,** napsal "The European". **Nyní, když se celá situace vymkla z rukou, rozčilují se nad zmatkem a vlastní bezmocí něco na tom přes noc změnit.**

"Otisky prstů" v této informační válce nadnárodních medií, kontrolovaných mezinárodním kapitálem, vedly na stopu propagandistických specialistů firem, zabývajících se Public Relation (formováním veřejného mínění), mezi nimi několika dynamických, finančně vysoce vybavených firem Spojených států a jejich zákazníků ve státních ministerstvech USA pro informace. Washingtonské (!!!) PR-firmy Ruder Finn a Hill & Knowlton pracovaly za frontovými liniemi jako první agenti této informační války; odpalovaly mediální a politické salvy a shrabovaly statisíce, možná dokonce miliony dolarů, když zastupovaly zneprátené republiky - mnohdy dvě současně - v jugoslávské válce. Firma Hill & Knowlton, orientovaná na sběr a vyhodnocování a prodej informací, měla již léta své agentury v dřívějších spolkových jugoslávských republikách, dokonce ještě dříve, než se komunistická Jugoslávie rozložila. Firma Ruder Finn současně zastupovala chorvatskou i bosenskou vládu a sice až do doby, kdy obě v polovině roku 1993 vzaly do svých rukou provedení etnických čistek bosenských vesnic od občanů vždy té druhé strany, nechala nakonec finančně vyčerpané Chorvatsko padnout a dala se najmout výhradně Bosnou s jejími velkorysími dary z islámských zemí. Brzy potom dosáhla firma Ruder Finn významného strategického úspěchu, když pomohla svým bosensko - muslimským klientům ovládnout konferenci o lidských právech ve Vídni v červnu 1993, kde dokázala obratnou manipulací s informacemi prakticky převzít do své režie dvoutýdenní program této konference, který vyvrcholil v hlasování: Poměrem hlasů 88 : 1 bylo vyjádřeno politování nad neschopností OSN ukončit válku v Bosně (!!!) [takový výsledek hlasování, včetně jeho významného psychologického aspektu, důležitého pro získání domácího veřejného mínění pro vojenský zásah v Jugoslávii, uvolnil ruce západním velmocem pro vojenské akce na Balkáně, tedy mimo území členských zemí NATO - pozn. NN] a požadováno zrušení zákazu dovozu zbraní do Bosny. (Je téměř nemožné uvěřit, že by těchto výsledků, vedoucích ve svých konečných důsledcích ke geopolitickým změnám evropského kontinentu, mohla dosáhnout jedna jediná, třebaš sebe-schopnější, reklamní agentura, proti zájmům rozhodujících velmocí této planety. Co za síly muselo stát za ní pozadí?! - pozn. NN).

Obzvláště na počátku války v Chorvatsku bylo jen málo žurnalistů schopno jasně rozeznat zmanipulovanou situaci a své zprávy správně zformulovat. Mnoho nováčků

mezi balkánskými reportéry (!) zprvu nemohlo dělat nic jiného, než se poslušně zúčastňovat nekonečných tiskových konferencí organisovaných chorvatskými úřady. Steve Crawshaw uvedl ve "London Independent": *Jedno je jisté. Nikdo si nemůže stěžovat, že chorvatský publicity-aparát je ve vztahu k neprokázaným tvrzením přespříliš opatrný.* Když někdo potřebuje působivé informace, může mu Chorvatsko kdykoli prokázat službu... Chvilími se zdá jakoby ministři, kteří se na konferencích objevují, žili v pohádkové zemi bohaté na řečnické umění a neskutečné události. "London Times" konstatovaly dne 18. listopadu 1991: Přesnost byla první obětí války v Jugoslávii a realita se halí stále více do husté mlhy...Zatímco přibývají zoufalé snahy získat pro sebe srdce a ducha Evropy, stávají se tvrzení divočejšími, důkazy chatrnější Ale (vládou kontrolovaná) chorvatská informační media jsou přesvědčena, že se úřady v Londýně a Washingtonu nechají donutit k oddanosti, pročež bez okolků ustavičně útočí.

Není skoro pochyb, že práci informačních medií v poli určují reakce vydavatelů doma. Typická titulní povídka "Time" ze dne 15. března 1993 začala úvodem: **Agonie Jugoslavie pokračuje i nadále novými bombami, masakry, znásilňováním a "etnickými čistkami" Každá z těchto strašlivých událostí pobuřuje světové mínění a tvůrci veřejného mínění požadují konec barbarství.**

Mnohem vzácnější byla průhlednost ve vztahu k válečnému zpravodajství, jak se vyjádřil sedm měsíců dříve Charles Lane v "Newsweek": **V současném rozhořčení západních žurnalistů, politiků a voličů vězí bezesporu prvek přehánění - a také pokrytectví. A možná dokonce nádech rasismu.**

Dvě pochybné Pulitzerovy ceny

Výborný příklad **přehánění** bylo podivuhodné vysvětlení, které se objevilo v titulní zprávě 15. března v "Time". V tomto článku byla citována Sadaku Ogata, vysoká komsařka OSN pro uprchlíky. Prohlásila ke členům bezpečnostní rady OSN, že *civilisté, ženy, děti a staří lidé jsou usmrcováni, obvykle tak, že se jim prořízne hrdlo.* Paní Ogata řekla potom, že její informace pochází z nepotvrzených vysílání neidentifikovaných radiových vysílačů ve východní Bosně. Taková hlášení, rostoucí místní propagační prameny, jsou už často po příjezdu jednotek OSN potrestány jako lživé. Přesto k tomu paní Ogata připojila: *Je-li jen deset procent informace pravdivých, jsme svědkové masakru.* "Time" podle toho uzavřel: *Ogata tedy nemá, stejně jako jiní spolupracovníci OSN a zahraniční žurnalisté, o událostech žádné znalosti z prvé ruky.*

"Time" také opakoval, že existuje 70 000 "zajatců v zajateckých táborech". To byla ozvěna přehnané, nedoložené statistiky jedné mluvčí ministerstva zahraničí, jejíž chyby uveřejnila Associated Press a "New York Times" v lednu 1993. Jedna zaměstnankyně připustila, že se u čísla 70 000 jedná o překlep. Řekla, že korektní odhad State Departmentu činí méně než 7 000.

Ze samotných reportáží vychází, že **bosenští Srbové byli ve vztahu k internacionálním inspekcím neobyčejně kooperativní, zatímco bosenští muslimové a Chorvaté prohlídku jejich táborů buď odmítali nebo jí překáželi. - ale i tuto skutečnost skoro nevzala veřejnost na vědomí.**

TECHNOLOGIE PSYCHOLOGICKÉHO ZPRACOVÁVÁNÍ: V průběhu tříměsíčního studia zpravodajských reportáží zjistil Nikolaos Stavrous, profesor katedry pro mezinárodní vztahy na Howard universitě, "rušivý vzor v reportážích". Projevil názor, že největší počet zpráv je postaven na informacích "jedna paní povídala", přičemž není brán ohled na názory "druhé strany"!!! Devadesát procent reportáží pochází ze Sarajeva,

ale jen pět procent z Bělehradu!!! Stavrous cituje ve své analýze POUŽÍVANÉ ETHNICKÉ STEREOTYPY, ve kterých jsou Srbové označeni jako primitivní "pozůstatky Otomanské říše" a jugoslávští armádní důstojníci jako "orthodoxní komunističtí generálové". V reportážích jsou Srbové neustále jmenováni jako "východní", "byzantisti" a "orthodoxní" - to vše je "opakovaně používáno v ponižujících souvislostech". Chorvaté bývají, jak Stavrous říká, popisováni jako "západní", "nacionální", "nejbohatší", "pozápádnění" a ve vývoji jejich "demokracie západního stylu" jako nejvíce vyvinutí, zatímco novinové fotografie zapomínají ukázat trpící nebo mrtvé Srby nebo zničené srbské kostely a vesnice.

Dvojitá Pulitzerova cena 1993 udělená za internacionální zpravodajství, kterou si mezi sebou dělí Roy Gutman z "Newsday" a korepondent "New York Times" John Burns, pozvedla do výše alespoň pár obočí. Burns dostal své vyznamenání v první řadě za svůj více než sedmihodinový interview se zajatým bosensko-srbským vojákem, Borislavem Herakem.

K Herakovu doznání mnohonásobného znásilnění a vražd došlo za souhlasných pohledů jeho bosensko-muslimských drábů. Když byl ujistěn, že se nemusí jako zajatec obávat žádných násilností, naznačil Herak také, že tehdejší velící generál ochranných jednotek OSN (Unprofor), Lewis MacKenzie, znásilnil řadu mladých muslimských žen.

Navzdory choulostivé povaze této dlouhé zprávy o doznání - beze zmínky o podivných obviněních generála MacKenzie - byla tato dne 26. listopadu 1992 určena zpravodajskou kanceláří "New York Times" ke zveřejnění ve velkých nedělních novinách, bez naděje na možnost protestu nebo vyvrácení. Oficiální místa v Bělehradu vyjádřily vážné pochybnosti o Herakově duševní přičetnosti, ale během jeho procesu byla tato otázka ignorována a **státní návladní nedoložili Herakovo původní SEDMIHODINOVÉ doznání téměř žádnými dalšími důkazy.**

V následujícím inzerátu květnového vydání 1993 "American Journalism Review" použily "Times" pro ocenění Burnsovy práce podivná slova. *Psal o zničení významného evropského města a o oloupení občanů Sarajeva. Zatímco se tyto události se odehrávaly, odkryl je pro ostatní svět.* Jak bylo možné se dočíst ve "Washington Post", tato zpráva o Herakovi "všechny (ve znalecké porotě Pulitzerovy ceny) ohromila".

Jedna z prvních zpráv Burnse po jeho návratu do Sarajeva v červenci 1993 obsahovala poukaz na pověstný "masakr ve frontě na chléb" z předchozího roku, který byl muslimy použit k nátlaku na radu bezpečnosti OSN s ohledem na hlasování o sankcích proti Srbům. Rok později někteří spolupracovníci OSN otevřeně doznali, že muslimové - a ne bosenští Srbové - zapálili třaskaviny, které zabily 22 civilistů před pekárnou v Sarajevu, ale Burns a "Times" stále opakovali tvrzení, že tragédii zavinil srbský minomet. Je ironií, že se právě tato Burnsova zpráva z 5. července koncentrovala na bosenské policejní milice v Sarajevu, které pomocí minometů ostřelovaly blízké bosenské vojenské jednotky.

Také Roy Gutmanův, Pulitzerovou cenou ohodnocený šlágr ze srpna 1992 o dvou srbských "vyhlazovacích táborech" otevřel řadu otázek. Gutman sestavil své informace - a je nutno k jeho cti říci, že to doznal - podle výpovědí údajně bývalých zajatců, kteří přežili své zajetí v táborech Manjaca a Trnopolje. Ale, jak zdůraznila britská novinářka Joan Phillips: *Stories z vyhlazovacích táborů mají velmi chatrné podklady. Spočívají na malém počtu zpráv od osob, které údajně přežily. Opírají se o pověsti a pověsti o pověstech. Punc hodnověrnosti jim propůjčují spekulace a dohady oficiálních míst. Gutman není lhář. Nezkoušel zatajit skutečnost, že jsou jeho zprávy jen skrovně doloženy.*

Do tohoto scénáře také zapadá, jak Phillipsová poznamenala, že Gutmanova výhrada byla umístěna téměř na konci článku. Vždyť celý svět hlavně na základě těchto

stories uvěřil, že Srbové nedrželi muslimy jen jako zajatce, ale že udržovali v Bosně vyhlazovací tábory. Phillipsová upozornila také na Gutmanovu návštěvu na místě masakru 17 Srbů v blízkosti Banja Luka v září 1992, o kterém však svět informoval teprve 13. prosince 92 - tedy o tři měsíce později!!! V interviewu uveřejněném v "American Journalism Review" z července 1993 prohlásil potom Gutman, že nechal ve svém zpravodajství přísnou objektivitu padnout, aby donutil vlády k činnosti. (Možná, že vlády po něm víc už chtít ani nemohly - pozn. NN)

Celá reakce informačních medií na thema krutostí vůči Srbům vyslovuje znepokojivou otázku: Proč tisk ukázal tak malý zájem na srbských tvrzeních o vyhlazovacích táborech, ve kterých byli drženi jejich vlastní lidé? Dokumenty, které byly předloženy Evropskému parlamentu a OSN obsahovaly strašlivá obvinění:

+ Koncem března 1992 - V Breza zajaté Srbky byly muslimy znásilněny a potom zavražděny; jejich mrtvoly byly později zpopelněny.

+ 27. května 1992 - Zajatci ženského pohlaví z Bradina byly dopraveny do tábora v Celebici a tam opětovně znásilňovány.

+ 26. července 1992 - Jeden z Goražde uprchlý zajatec informoval, že muslimové donutili srbské otce znásilnit jejich vlastní dcery předtím, než je oba zavraždili.

+ 27. srpna 1992 - Místopřísežné prohlášení dr. Olgy Draško, bývalé zajatkyně v táboře ustašovců v Dretelj, líčilo znásilňování a mrzačení žen, včetně jí samé během jejího tříměsíčního zajetí.

+ Listopad 1992 - Skupina z Tuzly propuštěných srbských žen podala žádost na pozdní přerušování těhotenství potom, co byly v průběhu jejich delšího zajetí muslimy opětovně znásilňovány.

+ 10. prosinec 1992 - V Bělehradu informoval srbsko-orthodoxní patriarcha Pavle členy švýcarského parlamentu a zástupce evropských ekumenických hnutí o dokumentovaném opětovném znásilňování 800 srbských žen ve 20 muslimských a chorvatských táborech.

Patriarcha citoval také části zprávy Státního centra pro vyšetřování válečných zločinů (Srbská republika Bosna-Hercegovina) z 2. srpna 1992. Tato zpráva byla připravena pro shromáždění OSN v listopadu 1992 a označovala místa v Sarajevu, Tuzle, Bugojno, Konjič, Bihač a Slavonski Brod, kde byly podle udání srbské ženy zadržovány a chorvatskými a muslimskými vojáky znásilňovány.

Rovněž nepovšimnuto zůstalo předání dlouhé zprávy (S/24991) Bezpečnostní rady OSN do rukou Valného shromáždění OSN. Zpráva obsahuje několik pod přísahou provedených výpovědí srbských znásilněných obětí ze shora uvedené listiny. Nikdo z OSN nevysvětlil, proč byla až od 5. ledna 1993 přístupná veřejnosti přesto, že to byla dosud jediná internacionální agenturou vypracovaná zpráva, která obsahovala svědecké výpovědi obětí znásilnění. Zatímco tato zpráva nalezla v OSN pouze nepatrné rozšíření, koncentrovaly se zpravodajské agentury na nedokumentovaná tvrzení bosenských vládních úředníků, že srbsští vojáci se dopustili ne méně než 60 000 znásilnění na muslimských ženách.

Od začátku bosenské války v dubnu 1992 až do listopadu téhož roku uprchly tisíce Chorvatek do Chorvatska a do jiných zemí. Tam se v rozsáhlých rozhovorech nepodařilo odhalit pravdivost tvrzení o "systematickém znásilňování". Potom, koncem listopadu a začátkem prosince byl svět pojednou zaplaven zprávami o znásilňování muslimských žen. Báchorky vycházely z ministerstev informací Chorvatska a Bosny-Hercegoviny.

Kolik znásilnění?

Delegace Evropského společenství pod vedením Dame Anne Warburtonové provedla během dvou krátkých návštěv regionu v prosinci 1992 a lednu 1993 svá vlastní šetření. Informovala, že byl v první řadě navštíven Záhřeb, ale **jen v malé míře byl dosažen přístup k údajným muslimským obětem nebo uprchlickým tábořům, ve kterých se údajně oběti nacházely.** Přestože nechtěla blíže jmenovat pramen "nejodůvodněnějších odhadů, který byl na misi vznesen", rozhodla se skupina Warburtonové akceptovat a dále postoupit "počet obětí asi přibližně 20 000".

Vyšetřovací komise OSN pro lidská práva však předložila krátce nato snížený odhad. Její vyšetřovatelé navštívili mezi 12. až 23. lednem 1993 Bosnu, Chorvatsko a Srbsko. V jejich zprávě z 10. února se komise zdržela oficiálního odhadu, podotkla ale číslo 2 400 obětí. Tento odhad vycházel ze 119 dokumentovaných případů. Zpráva došla k závěru, že muslimky, Chorvatky a Srбки byly znásilňovány, přičemž muslimek byl největší počet.

Konečně provedl výbor Evropského společenství pro práva žen ve dnech 17. a 18. února hearings týkající se vyšetřování Warburtonské delegace a odmítl nakonec odhadnuté číslo 20 000 znásilněných muslimských obětí na základě chybějících dokumentovaných důkazů a svědeckých výpovědí. Při tomto hearing **vypověděl předseda komise OSN pro válečné zločiny, Frits Kalshoven, že až dosud shromážděné údaje jsou jako průkazní materiál pro soud nedostatečné. Také zástupci vysokého komisaře OSN pro uprchlíky shledali, že nemůže být nalezen dostatek nezávislého průkazního materiálu, zatímco Amnesty International a Internacionální komitét Červeného kříže souhlasně prohlásili, že všechny strany se dopustily krutostí a znásilňování.**

Malé množství porodů jako následků znásilňování odporuje rovněž jasně tvrzením o celých vlnách systematickým znásilňováním způsobených těhotenství, které jsou údajně v bosenských nemocnicích ošetřovány a o kterých informují bosenská vládní místa a západní žurnalisté.

Všeobecně chybějící zpracování pověstí o znásilňování stojí v silném kontrastu k osamělé zprávě francouzského žurnalisty Jérôme Bony, který líčil 4. února 1993 ve francouzském televizním programu svoji cestu do Tuzly, která je v celém světě známa svou vysokou koncentrací znásilněných muslimských obětí.

Když jsem byl 50 kilometrů vzdálen od Tuzly, bylo mi řečeno: "Jděte do prostoru středních škol v Tuzle, tam je 4 000 znásilněných žen." Na 20 kilometrech kleslo toto číslo na 400. Na 10 kilometrech jich zůstalo ještě 40. A když jsem byl na místě, našel jsem právě čtyři ženy, které byly připraveny učinit výpověď.

Na vrcholu kampaně znásilňovací story dosáhla lehkověrnost medií úplně nového niveau. V polovině února 1993 uváděl Associated Press, toliko na základě bosenských vládních pramenů, o údajném kanibalismu mezi vyhladovělými muslimy ve východní Bosně. Zpráva byla okamžitě ve Spojených státech hodna tučných titulků v novinách Málo až úplně žádná pozornost byla proti tomu věnována následujícímu prudkému dementi spolupracovníků OSN v Bosně, kteří spěchali k údajně hladem umírajícím vesničanům a našli je ještě v držení dobytka a drůbeže.

V jejich snahách, vynutit si na veřejnosti souhlas s vojenskou intervencí Západu, **media zanedbala trestuhodně také sdělení důležitých podrobností o 17ti hodinové debatě v minulém květnu, která vedla k odmítnutí Vance-Owenova plánu parlamentem bosenských Srbů.** Ne méně než **50 zpráv bylo předáno zpravodajským kancelářím Associated Press a "New York Times" v osmnácti hodinách po závěrečném hlasování parlamentu, ale jen jediný z nich se pokusil o minimální popis vlastní debaty.** Tak se nikdy západní čtenáři nedozvěděli, proč se bosenská vláda plánu tak prudce vzpírala.

Jejich námitky byly mezi jiným:

+ Plánem předpokládaná tenká pupeční šňůra mezi Srbskem a Srby obydlenými územími, které hraničila s Chorvatskem a ležela uvnitř Bosny, nebyla žádným trvanlivým, dlouhodobým řešením.

+ Okolo 460 000 bosenských Srbů by žilo podle toho v muslimských provinciích a 160 000 bosenských Srbů by mělo svou domovinu v chorvatských provinciích.

+ Z identifikovaných majetkových hodnot ve výši 31,4 miliard dolarů v Bosně-Hercegovině, přidělil Vance-Owenův plán 18 miliard muslimům, 7,3 miliard Chorvatům a 6,1 miliard Srbům.

+ Žádné ze známých ložisek bauxitu, olova, zinku, soli nebo železné rudy nemělo být dáno bosenským Srbům.

+ Ze 3 900 Megawatů elektrické výrobní kapacity by byli muslimové dostali 1 765 Megawattů, Chorvaté 1 220 Megawattů a Srbové 905. (Všech deset vodních elektráren by ve své podstatě podléhalo bosenským Chorvatům.)

+ Z celkových 920 kilometrů železničních linií by vedlo 500 muslimskými provinciemi, 260 chorvatskými územími a 160 územím ovládaným Srby.

+ Jen právě 200 z 1200 kilometrů vybudovaných silnic by leželo uvnitř srbsko-bosenské pravomoci.

+ Bosenští Srbové by se museli vzdát nebo jinak ztratit téměř 24 % půdy, kterou vlastnili řadu generací .

*Ničení Sarajeva - nejhoršímu ojedinelému zločinu v Evropě od doby Osvětimi - je možno ne bez pohnutí přihlížet noc co noc v televizi, napsal Robert Fox z "London Daily Telegraph". **To byl všeobecný dojem. Ale jiná strana těchto událostí by si zasloužila více pozornosti.***

Již v červenci 1992 prohlásili vysocí západní diplomaté, že bosensko-muslimská vojenská moc v Sarajevu opětovně provokuje srbské ostřelování města, aby byl vyvolán zásah Západu. Ale sotva jediná reportáž ze Sarajeva si vzala za námahu zachytit, že téměř každodenní dělostřelecká uzavírací palba nevychází vždy jen od bosenských Srbů, kteří často, jak oficiální místa opětovně prohlašovala, jen muslimskou palbu na srbské cíle a sousední obce opětovali. Bez tohoto rozlišení reportáže vyvolávaly domněnku, že "obležení Sarajeva" jde pouze na účet samotných Srbů. Také pozorovatelé OSN byli tak umístěni, že museli převážně odkrývat srbské dělostřelecké akce, zatímco bylo dosti často možné pozorovat, že nesrbská palba byla téměř stejně intenzivní.

Nemocnice Kosevo v Sarajevu byla oblíbeným pozadím pro televizní žurnalisty Když byl granátovou palbou přerušen přívod vody, bylo pro televizní žurnalisty dění v porodnici sarajevské nemocnice Kosevo událostí, která všechno ostatní zatlačila do pozadí, když dychtivě čekali na první porod bez vody. **Sotva měly své záběry, západní filmové teamy zabalily své kamery a vrátily se zpět do blízkého "Holiday Inn", kde byl bohatý dostatek horké vody.** V žádné zprávě nebyla zmínka, že museli při opouštění nemocnice dát pozor, aby neklopýtli přes zamaskované bosenské vojenské dělostřelecké stanoviště, které nebylo nikdy označeno jako pravděpodobný důvod řídkého srbského ostřelování nemocnice.

Nedbalost žurnalistické smečky

Nespočet nových zpráv téměř nevěnuje pozornost hlášením spolupracovníků OSN, že bosensko-muslimské jednotky začaly často samy ostřelovat nejen srbská sousední místa, nýbrž také muslimské čtvrti města. Dne 23. března 1993 líčil na příklad major Pepe Gallegos, příslušník jednotek Unprofor přestřelku předchozího dne: Bylo napočítáno 341 dopadů střel - 133 srbských - a 208 z bosenské strany, přičemž 82 dělostřeleckých salv, 29 minometných a 22 tankových salv zasáhlo Srby a 15 dělostřeleckých, 73 minometných a 20 tankových salv Bosňáky.

Bylo řídkou výjimkou z obvyklé jednostrannosti informačních medií, když dne 22. července 1992 citoval "Guardian" reakci velitele jednotek OSN MacKenzie na útoky proti civilním cílům v Sarajevu: Minomety jsou v palebném postavení vedle nemocnice, děla vedle škol, minomety a jiné zbraně jsou transportovány v ambulancích. Ještě nikdy jsem neviděl takové zneužívání Červeného kříže na obou stranách.

Francouzský generál Philippe Morillon dal po svém vystřídání jako velitel Unproforu koncem června 1993 vinu důrazně bosensko-muslimské vládě, že se nepodařilo ukončit obležení Sarajeva. V interview s pražským deníkem "Lidové noviny" řekl Morillon, že bosenská vláda potřebuje Sarajevo jako ohnisko pro udržení světových sympatií a opětovně odmítala nechat pomocí Unproforu dosáhnout příměří.

Po všech těchto nedbalostech (???) žurnalistické smečky, které až dodnes zkreslily obraz jugoslávské občanské války, by bylo dobře, kdyby se informační media podívaly do vlastního zrcadla a zamyslely se nad svými pochybnými výkony. Jednou zjistí historikové nebo oficiální internacionální šetření pravou vinu všech spoluhráčů v jugoslávské tragedii. Ale jeden z těchto aktérů je samotný tisk. V Bosně, kde měly důležité vlády jen málo nezávislých zpravodajských pramenů a kde stav internacionálního veřejného mínění hrál klíčovou roli (!!!), mohlo být pro vývoj situace rozhodující, kdyby zpravodajská media informovala svět precizně a profesionálně. Místo toho bude nápis na hrobě objektivního a poctivého zpravodajství v jugoslávské válce pravděpodobně tak cynicky zkoncipován jako vnitřní memorandum z 19. dubna 1993, které poslal jeden karikaturista redaktorům svého syndikátu, příslušných pro titulní stranu listu: *Byl jsem dnes požádán o karikaturu k rozsudku v případě Rodney-King, kterou jsem měl dnes odpoledne faxem odeslat. Vzhledem k rasistické a právní komplexnosti případu jsme se však rozhodli, že je lépe se takovému thematicu v nekompromisní řeči karikatury vyhnout. Pošlu místo toho karikaturu o válce v Bosně.*

Věci špatně pojmenovat

Téměř současně se znepokojujícím článkem Petra Brockse, pojednávajícím o roli na jedno oko slepých internacionálních mediích v bývalé Jugoslávii, uveřejnil francouzský televizní žurnalista Jacques Merlino, zástupce šéfredaktora televizního vysílače France 2 knihu (Jacques Merlino: Les vérités Yougoslaves ne sont pas toutes bonnes a utre. L'information spectacle), ve které rovněž zkouší zjistit příčiny zkreslujícího a jednostranného zpravodajství v Bosně.

Jako muž televize analyzuje Merlino svými odbornými znalostmi a důvtipem obzvláště nápadné selhání televizních medií. Denní zprávy všech vysílačů tohoto světa pracují pomocí účinných a aktuálních obrazů. Avšak **válka v Bosně byla v západní Evropě zpozorována teprve tehdy, když o ní začalo informovat televizní zpravodajství**. A průběžné aktuální zpravodajství počalo teprve v červenci 1992, když EBU (European Broadcasting Union) otevřela v Sarajevu kancelář, která reportérům umožnila téhož dne sestříhat jejich zprávy a pomocí satelitního přenosu odeslat ještě do večerního vysílání. Tito, nyní ve velkém množství přicestovali žurnalisté, nezažili nejen počátek nepřátelství, ale ani **nejvirtulentnější fázi války (v květnu a červnu 1992)**. V srbskými jednotkami obklíčeném a ostřelovaném Sarajevu sdíle-

li reportéři nebezpečí obyvatelů, viděli jeho nouzi a utrpení, byli svědky strašlivého pustošení, které připravilo nemilosrdné srbské ostřelování. Přirozeně se zpravodajci přiklonili na stranu obdivuhodně statečného, trpícího, etnicky smíšeného obyvatelstva Sarajeva. Přirozeně vysílali redaktoři ze studií večerních zpráv dramatické obrazy bombardovaného Sarajeva a jeho následky pro obyvatelstvo. Televizní posluchač mohl dospět jen k jedinému závěru: Zlosynové jsou Srbové!

Dojem o výhradní srbské vině na válce byl zesílen v srpnu 1992, když světem proběhly obrazy vyhublých zajatců srbských koncentračních táborů. Informační media referovala o "vyhlazovacích táborech" a srovnávala je s Osvětimí. Později se ukázalo, že také Chorvati a muslimové zadržovali v táborech civilní a vojenské zajatce. Ale chyběly obrazy těchto táborů!!!

Co potom světovou veřejnost definitivně přesvědčilo o bezedné špatnosti Srbů, byly zprávy o "systematickém masovém znásilňování", který byly v lednu 1993 převzaty velkými internacionálními publikacemi. Tak uváděly na příklad titulky "Paris Match" - "60 000 žen z Bosny bylo Srby znásilněno". Merlino odhaluje ve své knize, že zprávy o masovém znásilňování mají svůj původ v propagačních materiálech, které byly bosenskými vládními instancemi ze Záhřebu naivním (???) žurnalistům podstrčeny. Srovnává potom novinové články s informacemi IKRK a různých vyšetřovacích komisí, obzvláště zprávu, kterou vyhotovil Tadeusz Mazowiecki pro OSN a dochází k závěru, že je počet absolutně prokázaných znásilnění omezen číslem padesát. Vše ostatní jsou spekulace postavené na pochybných výpočtech. Jak to, ptá se Merlina, že nikdo neslyšel o zprávě devíti žurnalistů jeho vlastního vysílače France 2, kteří mezi červencem a prosincem 1992 procestovali Bosnu a Chorvatsko a nenašli ani nejmenší známky znásilňování, které bylo tenkrát údajně Srby používáno jako prostředek vedení války...

Jacques Merlino se nezabývá ve své knize německými informačními medii, které ve svém celku ještě intenzivněji stály jednostranně proti Srbům a které často ještě nedbaleji zacházely s pravdou než francouzské, americké a anglické noviny a televizní vysílače. Kdyby to byl býval udělal, byl by našel, že úplně první senzační články o masovém znásilňování pocházely z pera nezávislé novinářky Alexandry Stiglmayerové, které byly otištěny již na podzim 1992 v Allgemeinen Deutschen Sonntagsblatt a ve Weltwoche. Nedbalost, se kterou tisk nakládal s případem masového znásilňování, píše Merlino, nechá jednomu běhat mráz po zádech. Má pravdu. Také my, ve švýcarské redakci Weltwoche, jsme vždy všechny informace nepřezkoušeli s potřebnou pečlivostí. "Mal nommer les choses, c'est ajouter au malheur du monde", **píše Albert Camus.** (Když se věci špatně pojmenují, přispívá to k utrpení na světě). **Tato věta, kterou Merlino uvádí jako motto své knihy, si musíme i my napsat do památníku.**

Autor: Hanspeter Born (Weltwoche)

=====

Německá novinářka Mira Behamová ve své knize shrnuje: Pravda o válce se zjistí teprve až když je po ní, totiž tehdy, když propagační aparát přestane pracovat a politické a vojenské cíle jsou dosaženy. Zdá se, že media a veřejnost mlčky akceptují, co anglický spisovatel Arthur Ponsoby před více než půl stoletím následovně formuloval: "V dobách války je zanedbání lhaní nedbalostí, pochybování o lži proviněním a vyhlášení pravdy zločinem."

Ve skutečnosti ale může pravda zločinům zabránit. Během "Hearings before the House International Relations Committee dne 1. ledna 1995 (Congressional Record, Washington D. C., GPO, 1995) prohlásil ministr zahraničních věcí USA James Baker, že nejen Německo hrálo určující roli při eskalaci války na Balkáně, nýbrž také zdůraznil, že politika Slovinců a Chorvatů vyvolala v bývalé Jugoslávii občanskou válku.

Ve své práci, ve které vyšetřoval "Der Jugoslawien-Konflikt: friedenswissenschaftliche Interventionen" (Institut für Internationale Politik, Berlin, Arbeitspapier 023 z října 1993) cituje Michael Kalman další zahraniční politiky a vysoce postavené diplomaty, jako na příklad bývalého francouzského ministra zahraničí Dumase nebo holandského zvláštního pověřence Henry Wynaendtse, kteří **německou politiku uznání (Slovinska a Chorvatska) silně kritizovali**. Také bývalí němečtí vyslanci v Jugoslávii, jako Horst Grabert a Hansjörg Eiff, nebo (bývalý) poradce ministerstva zahraničních věcí a Genschera, Jens Reuter ze Südosteuropa-Institutu v Mnichově a švýcarský specialista pro státní právo Thomas Fleiner označili (v rozmluvách s autorkou Mira Behamovou) **"politiku uznání" již od počátku jako těžkou chybu**.

Podobně připomněl v lednu 1995 Andreas Zumach, nezávislý korespondent pro internacionální záležitosti a věci OSN v Ženevě, rozměry německé zahraniční politiky, které by měly zneklidňovat: "Mezitím leží (...) k dispozici informace, které poukazují na dlouhodobou strategii. Podle nich usilovala Německá zpravodajská služba (BND - Bundesnachrichtendienst) ve spolupráci s chorvatskou tajnou službou nejméně od osmdesátých let systematicky o zostření konfliktů mezi Záhřebem a Bělehradem. Částečně za využití kanálů a osob, které svou roli hrály už ve spolupráci nacistů a fašistické Ustaši a se kterými udržovala BND intenzivní spojení (Obdoba akce Gestapa VAMPIR, probíhající od let 1944 - 45 na území protektorátu Čechy a Morava a bezpochyby i na ostatních územích okupované Evropy těsně před jejich vyklizením nacistickými jednotkami !!! - pozn. NN). Kromě toho existují poukazy na mohutné dodávky zbraní v osmdesátých letech z německých zdrojů určené příjemcům v Chorvatsku. Zůstává otevřena pouze otázka, zdali se aktivity BND a dodávky zbraní děly s vědomím a podporou bonnské vlády. Koneckonců v té době (shodou okolností?) naléhal tehdejší německý ministr zahraničních věcí Genscher v telefonátech s chorvatským prezidentem Tudjmanem (které byly odposlechnuty americkou zpravodajskou službou) několikrát na vyhlášení nezávislosti Chorvatska! (Andreas Zumach, "Die internationale Politik in Südeuropa hat versagt", V: Bosnien-Herzegovina, Die Chancen einer gerechten Lösung. Frieden und Abrüstung, Leden 1995, str. 53).

Dne 25. června 1991 vyhlásily Slovinsko a Chorvatsko svoji nezávislost, což vedlo definitivně k vypuknutí ozbrojeného konfliktu.

V červnu 1995 vyšla kniha, která Zumachovy náznaky nejen potvrzuje, nýbrž detailně rozpracovává a mohla by nabídnout látku a konkrétní důkazy pro politický skandál. Erich Schmidt-Eenboom, vedoucí výzkumného ústavu pro mírovou politiku ve Weilheimu a expert na poli vývozu zbraní a zpravodajských služeb, objasňuje v politické bibliografii úřadujícího německého ministra zahraničí Klause Kinkela (před tím po dobu 10 let šéfa Německé zpravodajské služby!!!) pod titulem "Der Schattenkrieger. Klaus Kinkel und der BND"(vyd. Düsseldorf, 1995), že německá zpravodajská služba zintenzivnila koncem sedmdesátých let pod záštitou svého tehdejšího šéfa Kinkela svou činnost v bývalé Jugoslávii: "V této době nabylo partnerství chorvatských secesionistů a BND pevných forem. Od tohoto okamžiku, bezprostředně před smrtí Tita, byla v Záhřebu činěna všechna rozhodnutí ve strategických a personálních otázkách jen po dohodě mezi Krajacicovým centrem (jedné z nejvlivnějších chorvatských osobností v politice bývalé Jugoslávie, M. B.) s příslušnými odděleními BND a reprezentanty Ustaši (...). Německá zpravodajská služba se tenkrát stala aktivním tvůrcem balkánské politiky."

Novinářka Mira Behamová pokračuje: **"Na takové a podobné informace nejsou v Německu vidět žádné pozorovatelné reakce, ani v informačních médiích, ani v politice... Společná německo-chorvatská fašistická minulost je pro německou veřejnost tabu**. Profesor Carletonské university v kanadské Ottavě Carl Gustav Jacobsen (Archiv Independent Committee on War Crimes in the Balkans, Ottawa, Kanada) k tomu podotkl, že **"děravá historická paměť také nenechala německou veřejnost vykřiknout, když byla roku 1990 v nacionálně probuzeném Chorvatsku vztyčen šachovitý erb, stará vlajka Ustaši, která má pro**

Srby stejný symbolický význam jako pro židy "hakenkreuz", přičemž byla současně vyškrtána z nové chorvatské ústavy srbská menšina...K prvému velkému kongresu Tudjmanovy strany HDZ (Hrvatska Bratska Zajednica - Chorvatské bratrstvo) byla pozváno sto emigrantů, válečných zločinců z doby Ustaše,...jako platidlo byla opět zavedena "kuna", z bývalého koncentračního tábora Jasenovac byly (po znovuoobsazení v létě 1995) odstraněny všechny stopy upomínající na oběti fašismu, včetně rehabilitace posledního velitele tohoto tábora, Dinko Sakice. Chorvatské emigrantské organizace podporovaly snahy secesionistů i ve Spojených státech. Podle údajů londýnského časopisu "Defense & Foreign Affairs" převedly 50 milionů dolarů jako "dary" členům amerického Kongresu. Žaloba Chorvatů ve snaze zabránit tomuto tvrzení byla podle výpovědi šéfredaktora tohoto londýnského časopisu Gregora Copleye bezúspěšná.

Spojené státy uznaly 7. dubna 1992 nezávislý stát Chorvatsko

Bernard M. Luketich, předseda HBZ se sídlem v USA, jež je se 100 000 členy největším sdružením zahraničních Chorvatů na světě, prohlásil v jednom interview se záhřebskými novinami "Vecernji list" 7. června 1993 (článek "Clinton nije ispunio obećanja"), že je HBZ nespokojená s vládou Clintona, která nedodržela své sliby dané Chorvatsku a Bosně-Hercegovině. **Koneckonců podporovala HBZ ve volbách svou jedinečnou kampaní Bill Clintona, který Luketich označil jako "našeho přítele": "To je poprvé v historii, že jsme všechny chorvatské síly a proudy zorganizovali pro podporu zvolení prezidentského kandidáta ve Spojených státech. Byli jsme vždy nepolitickou organizací, nemíchali jsme se nikdy do politiky, ale právě kvůli situaci v naší chorvatské vlasti jsme pokládali za nutné, aby HBZ vystoupila na veřejnost a podporovala volbu nového prezidenta (PROČ PŘÁVĚ CLINTONA?!!! PROČ NE REPUBLIKÁNY?). Byli jsme toho mínění, že se potom postoj vůči Chorvatsku změní (NA ZÁKLADĚ JAKÝCH SKUTEČNOSTÍ BY K TOMU MĚLO DOJÍT?!).** V interview dále Luketich prohlásil, že se chorvatské organizace v USA poprvé v historii spojily v lobby, která má ve Washingtonu zastupovat chorvatské zájmy...

Začátkem srpna 1995 se chorvatské armádě podařilo bleskovou válkou znovudobýt chorvatskými Srby drženou Krajinu. Jak se zmínil jeden z redaktorů vojenského časopisu "Jane's Defense Weekly", byli to američtí důstojníci, kteří navrhli plány pro toto historické tažení a které, podle údajů prostředníka Evropské unie Carl Bildta, naplnilo skutkovou podstatu "etnické čistky", největší od počátku balkánských válek, která během čtyř dní udělala z 200 000 až 250 000 Srbů bezdomovce! (Charles Krauthammer, "Ethnic Cleansing That's Convenient". V: "The Washington Post" z 11. srpna 1995; Julian Borger, "EU report accuses Croatia of atrocities against rebel Serbs", V: "The Guardian" z 30. září 1995).

Za masivního amerického tlaku v listopadu 1995 podepsané smlouvy z Daytonu nechaly konečně Chorvaty z konfliktu vyjít jako jednoznačné a jediné vítěze. Potom, co více než 70 % srbských domů v Krajině bylo chorvatskými vojáky vypáleno a mnoho, povětšinou starých lidí, kteří zůstali ve svých domovech, povražděno, vyřídilo se v Daytonu dohodnuté "právo na návrat uprchlíků" pro tuto část Balkánu samo od sebe.

Americké angažmá v bývalé Jugoslávii mělo hodně důvodů, vnitropolitických i celosvětových. Potvrzení USA jako úspěšné vedoucí supervelmoci - nebo vlastně: jediné v rámci nového světového pořádku - přinese doma množství politických sympatií, a zvláště mnoho potom, když se hlavní konkurenti Evropa, Rusko a zejména OSN ukáží pro "vedení slabí". Odhodlanost americké vlády, energicky dosáhnout na Balkánu pořádek, vychází, takto viděno, z kalkulované politické strategie. Bylo by proto pře-

hnané tvrdit, že by jenom několik PR-agentur a patriotických spolků určovalo politiku Spojených států. Je ale příznačné, že ukázaly směr kursu. (Komu ovšem ukázali směr takového kursu?! Vládám nebo nám? Zbývá tedy nejdůležitější otázka, kdo koho řídil. Agentury na tvorbu veřejného mínění vládu USA nebo vláda USA agentury na tvorbu veřejného mínění? - pozn. NN)

Co k tomu ještě zbývá dodat? Dosažené výsledky naznačily, že skutečným a zřejmě největším vítězem balkánské války je v Evropské unii dominující Německo, jehož diplomaté tak dokončili bez jediného výstřelu a ve vší tichosti další úspěšný krok k dosažení prastarého cíle, který je formulován snahou vytvořit Osu Berlín - Bagdád. Je faktem, že dlouholetou podporou a vyzbrojením svého chorvatského spojence dnes dosáhlo neomezený přístup ke Středozemnímu moři - směrem k Bagdádu.

Srbské Ministerstvo informací: <http://www.serbia-info.com/>

NATO: <http://www.nato.int/>

Kosovská UCK: <http://www.kosova.com/shqip.htm>

Britský politický analytik a spisovatel David Pryce-Jones, autor knih "The Strange Death of the Soviet Empire" a "The Closed Circle: An Interpretation of the Arabs", uveřejnil v časopisu Commentary z června 1997 na str. 32 - 37 článek "European Union - A Disaster in the Making". Článek přeložil Jan Plachta a do této zprávy byl převzat z bulletinu Občanského institutu č. 84 ze srpna 1998.

(<http://www.cibulka.com/nnoviny/nn1999/nn0199/obsah/106.htm>)

Rajko Doleček

(výňatky z knihy)

ŽALUJI!

(Praha, Futura, 1998, <http://www.sweb.cz/semperor/web/zaluji.htm>)

Vydalo Křesťanskosociální hnutí jako 15. publikaci pro svou vnitřní potřebu, Praha, březen, 1999

Místo úvodu

Základním trestuhodným počínáním Západu i jeho médií v souvislosti s děním v někdejší Jugoslávii byla úplná jednostrannost, systém dvojího měřítka, svalování viny pouze na srbskou stranu, a přitom nikdo není bez viny v tamní občansko-etnicko-náboženské válce. Oficiální Západ a jeho tisk, který formálně tolik bojuje proti všem formám rasismu, neváhal v satanizaci srbského národa používat i vulgární formy protisrbské rasistické propagandy, počítaje v to i neinteligentní, urážlivé karikatury i v tak známých časopisech jako Le Monde, Independent, Chicago Tribune, Christian Science Monitor atd.

Kdyby tyto vážené časopisy, jejich reportéři, CNN i mnozí státníci místo Srb řekli žid nebo černoš, celý svět by je obžaloval z rasismu... Moudrá poučka o tom, že je nutno vyslechnout i druhou stranu (**audiatur et altera pars**), byla Západem při sledování dění v Jugoslávii zcela vyloučena.

Když autor navštívil dr. Radovana Karadžiče (1996) a diskutoval s ním o tomto hanebném postoji Západu, politiků i médií, dr. Karadžič mu laconicky odpověděl: "Je neuvěřitelné, jak nás západní média vylíčila v absolutně jednostranných, tendenčních zprávách - z neznalosti a za peníze..."

EVROPSKÉ SPOLEČENSTVÍ PODNÍTILO VÁLKU V BOSNĚ

Evropské společenství (ES) v Jugoslávii pošlapalo, pod nebývalý tlakem svého nejbohatšího člena, Německa, které krylo zhruba až 30% jeho rozpočtu. Německo nejen že všemožně a po mnoho let podporovalo secesionistické kruhy Chorvatska i Slovinska, ale v rozsáhlé míře umožňovalo (zajišťovalo) i jejich ilegální vyzbrojování, spolu s Rakouskem, Itálií, Maďarskem, za finanční i morální podpory Vatikánu.

Německá svazová zpravodajská služba (BND) úzce spolupracovala s ustašovskou emigrací. Významně se na tom podílel i pozdější ministr zahraničí Německa Klaus Kinkel, jako ředitel BND během kritických čtyř let kolem Titovy smrti (1979-82). Tuto činnost BND v uvedených letech líčí bývalý důstojník bundeswehru E. Schmidt-Eenboom ve své knize Válečník ve stínu - Klaus Kinkel a BND (ECON, Düsseldorf, 1995, str. 211-37). Proto pozdější projev Klause Kinkela o udržení míru a jednoty Bosny a Hercegoviny zní krajně pokrytecky.

Neodpustitelným přestupkem Evropského společenství byl jeho souhlas s předčasným uznáním Chorvatska a Slovinska v Maastrichtu (17. prosince 1991), pod tlakem Německa a Vatikánu. I když původně velká většina ES byla proti tomu, německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher svým tvrdým postojem a hrozbou následky nejednoty a omezením finančních prostředků přiměl ostatní členy ES k souhlasu s předčasným uznáním 15. ledna 1992. To mělo za následek i pozdější předčasné uznání, proti všem dosavadním kritériím, Bosny a Hercegoviny (BaH) 6. dubna 1992. Evropa i USA tím nebývale dopomohly k rozšíření války v někdejší Ju-

goslávii a nepřímo tak zavinily strádání statisíců obyvatel BaH - Chorvatů, Muslimů i Srbů.

Evropa si svou "jednotu" vykoupila zcela nečestně, sobecky, na účet utrpení statisíců druhých. **Hans-Dietrich Genscher** by proto měl získat **titul nepřítele míru číslo 1 - nebo zločince proti míru číslo 1**. Málokdo si totiž v té době (1991-92) uvědomoval dopad tohoto vychytrale vynuceného předčasného uznání. Jakmile byly totiž uznány od ES jako samostatné státy Chorvatsko, Slovinsko, BaH, byly bleskově uznány pod tlakem USA i Organizací spojených národů, čímž získaly nárok na mezinárodní pomoc - tedy nejen tu "utajovanou" od svých původních sponzorů Německa, Rakouska aj. A ti, kteří proti ní třeba i zcela oprávněně vystupovali, aby zabránili opakování genocidy svého národa po neblahých zkušenostech 2. světové války, byli prohlašováni za zločince, agresory, fašisty. Tomu všemu vydatně sloužila západní média. Nic už nepomohlo dodatečné přiznání trestuhodného omylu a uvedení, kdo byl nejvíce vinen, z úst předních státníků světa (P. Carrington, B.B. Ghálí, P. de Cuallar, C. Vance, R. Dumas, H. Kissinger, W. Christopher atd.).

Na Jugoslávii bylo spácháno něco, co plně odpovídalo mnichovskému zločinu rozbití Československa v roce 1938. Jen hlupáci a pokrytci mohou tvrdit, že se svět dopustil nového Mnichova proti BaH, která vznikla nezákonným rozbitím multietnické Jugoslávie. Nepostrádá ironií, že Jugoslávii v letech 991-92 rozbily stejné státy, které ji rozvrátily v roce 1941, tehdy jako nacistické Německo a Rakousko, fašistická Itálie a Maďarsko, nyní ale už jako formálně demokratické státy.

Srbsko musí padnout na kolena

Tato věta vyklouzla Klausu Kinkelovi 24. května 1992 v přítomnosti novinářů. Později německý novinář pan M. Thumann napsal o této větě v německém časopise Die Zeit - Válka válečných dopisovatelů (2. září 1994): "Pravděpodobně si teprve později uvědomil (Klaus Kinkel), jak osudně připomněl smutně známou reakci císaře Wilhelma II. na zprávu německého vyslance ve Vídni v roce 1914: Se Srbskem je nutno se vypořádat co nejrychleji! Je nutné si zapamatovat ze samotného začátku článku pana Thumanna: **"V Balkánském konfliktu existuje mnoho pravd a je těžké nalézt tu pravou. Ne všechna západní média se o to snaží, některá z nich informují podle hesla - K čertu s fakty, pokud mýtus o nepříteli pracuje (z knihy Srbsko musí zemřít, str. 195-197).**"Možná, že pánové Kinkel, Genscher, Reissmüller a spol. jsou stále ještě zasaženi komplexem méněcennosti jako Němci, protože srbská armáda, nehledě na své obrovské ztráty, významně pomohla svým spojencům porazit Německo dvakrát v dějinách, během dvou velikých válek. Tato armáda byla opakovaně velebena, oslavována za svou odvalu, sebeobětování a vytrvalost. **Americký ministr zahraničí Robert Lansing to vyjádřil v roce 1918: "Až se budou psát dějiny této války, jejich nejslavnější kapitola se bude jmenovat Srbsko. Srbská armáda svojí odvahou konala divy a srbský národ vytrpěl neuvěřitelné útrapy. Takové sebeobětování a vytrvalost nelze ponechat bez povšimnutí - musejí být odměněny."** A srbský národ byl "odměněn" svými spojenci, na jejichž straně Srbsko bojovalo ve dvou světových válkách proti jejich nepřátelům: Tato "odměna" znamenala mnoho lží a mnoho útrap pro celý národ.

JAK BYLO ROZBITÍ JUGOSLÁVIE FINANCOVÁNO.

Během symposia o válce na Balkáně (Jugoslávie: minulá a nynější) v Chicagu (31. Srpen-1. září 1995), pan T.W. (Bill) Carr, spoluvydavatel publikací Defence & Foreign Affairs, uvedl některé velmi zajímavé podrobnosti o financování chorvatské ozbrojené secese v roce 1991, ve svém sdělení **"Německá a americká angažovanost na Balkáně: Opatrná shoda politik států?"**.

Ještě před ozbrojenou secesí Chorvatska, ještě během existence Jugoslávie, **Chorvatsko** získalo 4.října 1990 **obrovskou tajnou bezúročnou půjčku 2 mi-**

liardy US dolarů, splatnou za 10 let a jeden den. Půjčku poskytl **Starobylý řád římskokatolických rytířů Svatého Jana (Maltézští rytíři)**, jehož sídlo je tč. v Římě, odkud tito moderní katoličtí rytíři ovlivňují světové finance. Existuje úzká spojitost mezi jejich sídlem v Římě a Německem - proslýchá se, že tato organizace je řízena z Německa. Podmínka půjčky byla, že peníze nebudou použity pro vojenské cíle. Nicméně tato obrovská půjčka umožnila Chorvatsku (ještě jako jedné z republik Jugoslávie), aby převedlo peníze ze svých různých projektů na nákup zbraní, vojenské výstroje, zařízení pro výrobu munice... Pan "Bill" Carr sdělil posluchačům jména signatářů půjčky, vysoce postavených úředníků Chorvatské republiky. Když chorvatské velvyslanectví ve Washingtonu v roce 1994 informovalo pana Carra, že nic neví o této půjčce, pan Carr jim sdělil, že jim může předvést úplnou kopii smlouvy o půjčce ("Object du Financement"). ...**Chorvatští biskupové** poslali 1. února 1991 otevřený dopis biskupům světa, celé katolické církvi. Uvedli, že se pravoslavná církev pokouší uchovat socialismus komunistického typu v Jugoslávii, že je Srby kontrolována jugoslávská armáda centralistická, že je proti západním kulturním a politickým tradicím, že jsou Chorvati protikomunističtí demokraté spojení se západními hodnotami, kulturou, tržní ekonomikou atd.. Tyto urážlivé pomluvy se pak staly hnací silou politiky USA a Evropského společenství v Jugoslávii... Koncem roku 1997 propukl skandál kolem **ustašovských peněz** (kolem 150 milionů švýcarských franků) **ukrytých Vatikánem koncem války (1945)**. Část z nich byla později údajně postupně rozdělena různým ustašovským centrům v zahraničí. Zde nutno připomenout i tzv. **krycí kanály**, pomocí nichž část katolického kléru pomohla převést do bezpečí nejnámější ustašovské i nacistické zločince do Latinské Ameriky, Austrálie, Španělska.. **Papež Jan Pavel II. přijal prezidenta Chorvatska F. Tudjmana** v rámci oficiální audience 25. května 1991, přesně měsíc před chorvatskou ozbrojenou secesí. Stejným způsobem, před 50 lety, přijal **papež Pius XII.** 18. května 1941 **ustašovského fašistického vůdce A. Pavliće**, po okupaci Jugoslávie Německem a Itálií a jejich satelity, když Pavličovi ustašovci, ve spolupráci s částí katolického kléru, už vraždili tisíce Srbů v tzv. Nezávislém státě Chorvatsko. Dne 3. října 1998 papež Jan Pavel II. v chorvatské Marija Bistrica prohlásil za blahoslaveného kardinála A. Stepanice, za ustašovského režimu arcibiskupa záhřebského, jehož podřízení násilím pokatoličtovali, vyháněli i vraždili své pravoslavné bratry, člověka, který se zločinci denně komunikoval, těšil se jejich přízní, "jejich chléb jedl".

ZLOČIN PROTI LIDSKOSTI

Velikým zločinem proti lidskosti i proti lidu Svazové republiky Jugoslávie. SRJ (Srbsko a Černá Hora), proti bosensko-hercegovským i krajinským Srbům bylo **suspendování, tj. vypuzení SRJ ze Světové zdravotnické organizace, WHO**, začátkem května 1993. Iniciátorem bylo Dánsko, v té době předsedající Evropské rady. WHO se tak stalo nástrojem vydírání, trestu. Následkem výše uvedeného zemřely v SRJ, v Republice Srbské (srbská část BaH), v Krajině tisíce kojenců, dětí, starých lidí, chronicky nemocných, diabetiků. Dánsko, které vždy vystupovalo a vystupuje jako ochránce lidských práv a práv dítěte, se tak formálně stalo, na pokyn pánů Nového světového řádu, iniciátorem záhuby tisíců lidských bytostí, téměř genocidy.

PROTISRBSKÁ STANOVISKA PREZIDENTA VÁCLAVA HAVLA

Část odpovědnosti za zhoršení srbsko-českých vztahů je nepochybně spojena se jménem Václava Havla, prezidenta České republiky. Jeho protisrbská prohlášení byla nejednou poopravena tehdejšími premiéry Václavem Klausem. Česká veřejnost byla překvapena slovy svého prezidenta ve Washingtonu koncem dubna 1993, při otevření Memoriálu holocaustu. Tehdy prohlásil, že by bylo nezbytné bombardovat - pochopitelně srbské pozice, jak sdělila agentura AP - aby se ukončila tamní válka v Bosně a Hercegovině. Proč to musel říci? Komu se chtěl zalíbit? Premiér Klaus se ho snažil poopravit už následující den: "Je to příliš zjednodušené hodnocení události v

Jugoslávii, protože tamní situace je mnohem složitější, a není snadné určit viníka." Od toho času prezident Havel opakovaně mluvil o armádě bosensko-hercegovských Srbů jako o "hrdlořezech", "banditech", "kriminálnících." Během bojů kolem Srebrenici byla jeho slova o Srbech a jejich armádě velmi hrubá. Nicméně **prezident Havel urazil Srby nejvíce během protisrbského divadla v září-říjnu 1995 "Měsíc Bosny a Hercegoviny"** v Praze, v Čechách. Nebyli tam pozváni žádní Srbové z Republiky Srbské a těch několik málo Srbů, kteří tam byli, nepředstavovali nikoho. Vrcholem nevkusu byla přítomnost a projev skalního nepřítele Srbů Otty Habsburga, plný sžíravých poznámek o Srbech. Muslimský prezident A. Izetbegović byl přijat prezidentem Havlem s pompou, ceremoniálně - náš prezident tu zase používal své dřívější výrazy, kdy mluvil o "hrdlořezech, banditech, vrazích atd. Karadžićových a Mladićových".

V té době tehdejší premiér Václav Klaus odmítl setkání s prezidentem Izetbegovićem v Praze a raději z Prahy odjel. Prohlásil: "Můj postoj je postoj analytika, který rád slyší všechna fakta včetně těch nevybíraných při jednostranném posuzování... Zdá se strašně zjednodušené prohlásit, že Srbové jsou postkomunisté, zatímco ostatní jsou demokraté..." Když chorvatská armáda přepadla, přes všechny úmluvy a aniž by dbala přítomnosti UNPROFOR, teritoria Republiky Srbská Krajina a povraždila přitom mnoho civilistů, náš prezident neměl k tomu co říci; např. 22. ledna 1993 jižní část Krajiny nebo 9. září 1993, kdy chorvatské jednotky za pomoci zahraničních žoldnéřů (např. Holanďanů) zničily srbské vesnice Divošelo, Medak, Čitluk u Gospiće (tam se krajně zbaběle zachovaly francouzské jednotky UNPROFOR). Když chorvatské vojsko, přes úmluvy, přepadlo západní Slavonii a povraždilo tam stovky civilistů, vyloupilo a vypálilo jejich majetky, náš prezident to zase neodsoudil. Během **operace Bouře, která skončila vyhnáním 200.000 Srbů a masakrem těch, kteří neutekli, náš pan prezident neměl pro ně slova účasti.** Pouze řekl, že z těch událostí není šťasten a že Chorvatsko reintegrovalo své ztracené teritorium - a že to nebyla ta "divoká armáda Karadžićova". Náš pan prezident **nikdy nemluvil o zvěrstvech napáchaných Chorvaty nebo Muslimy,** striktně se držel názorů (a tedy i dezinformací), které přicházely ze Západu. Prezident Havel nicméně později opakovaně prohlásil, že nemá nic proti Srbům jako národu. Jednou dokonce tvrdil (12. ledna 1997), že je docela vděčný za podporu Srbů, když byl ještě disidentem. V roce 1966 bělehradské divadlo (studio 212) jako jedno z prvních na světě uvedlo Havlovu Zahradní slavnost...

Přesto však prezident Havel neměl co říci k potrestání celého srbského národa drakonickými sankcemi z roku 1992, následkem nichž zemřely tisíce lidí, ani nekomentoval vypuzení Jugoslávie ze Světové zdravotnické organizace v květnu 1993 (dosud, tj. včetně roku 1998, Jugoslávie není v této organizaci). Nikdy se nepokusil pomoci osvědčeným přátelům Čechů - Srbům, např. nějakou mírovou iniciativou, jako uznávaný státník, slovy soucitu. Vždyť trpěl celý národ.

Humánní člověk a státník, který tolik cítí, jedná-li se o nespravedlnosti, který pozval dalajlámu, který se staral o disidenty v Číně i Barmě, který tak často mluví o etice a utrpení nevinných, jehož heslem kdysi bylo (za revolučních dnů v roce 1989) "Pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí", tento člověk měl přece něco říci o nespravedlnostech proti srbskému národu. Takový člověk měl hledat pravdu, protože nikdo nebyl bez viny v občansko-etnicko-náboženské válce v někdejší Jugoslávii. Ale, bohužel, prezident Havel nepromluvil, nepomohl. Promarnil tak svou velikou možnost, aby dokázal, že je humánní člověk pro všechny, kteří jsou v nouzi, nejen pro některé vybrané.

Pokrytectví a uprchlíci

Pokud by někdo získával informace o uprchlících během občansko-etnicko-náboženské války v někdejší Jugoslávii od většiny západních politiků nebo médií, vypadalo by to od roku 1995 tak, že by to byli téměř všichni Muslimové a pak i Chorvati, vůbec už ne Srbové. Jeden z prvních, kdo upozornil na etnické čistky Srbů z

Chorvatska, byl slavný "lovec" nacistických válečných zločinců S. Wiesenthal, který uváděl vypuzení 40.000 Srbů z Chorvatska už začátkem roku 1991.

V době nejkrutějších sankcí proti SRJ v roce 1993 bylo v Srbsku zaregistrováno - a Srbsko je živilo - na 600.000 uprchlíků, vyhnaných z Chorvatska, Muslimi a Chorvaty držených částí BaH. Mezi uprchlíky byly i tisíce Muslimů a Chorvatů, kteří raději uprchli do SRJ než do Chorvatska nebo někam do Evropy. Podle sdělení Srbského červeného kříže přes 90 procent uprchlíků našlo útočiště v rodinách, které je k sobě vzaly "ze soucitu". Po chorvatské agresi, plánované a všemožně podporované NATO, USA a Německem, proti Republice Srbská Krajina, tj. proti západní Slavonii a pak i proti Kninské Krajině, bylo vypuzeno nebo uprchlo ze svých domovů přes 200.000 Srbů, které na útěku bombardovalo chorvatské i muslimské dělostřelectvo i letectvo - vše dodáno z Německa, USA, Argentiny, islámských států během embarga dodávek zbraní válčícím stranám v BaH. Když NATO na podnět USA, Německa i jiných začalo po muslimské provokaci s mnoha mrtvými (Markale II, 28. srpna 1995) bombardovat srbské vojenské a hlavně i civilní cíle v Republice Srbské, začala po předchozí domluvě s NATO i chorvatsko-muslimská ofenzíva v západní Bosně, která vyhnala, hlavně v září 1995, ze svých domovů dalších 100.000 Srbů. Dověšením etnických čistek Srbů byly i následky Daytonského diktátu, který přiřknul celé Sarajevo Muslimům, formálně muslimsko-chorvatské federaci. Počet srbských uprchlíků se zvýšil o 70-100.000 - do roku 1991 bylo Sarajevo druhým největším srbským městem v Jugoslávii. Celkový počet vyhnaných a uprchlých Srbů během 1991-1996 činil tedy milion lidí.

TŘI VÝBUCHY V SARAJEVU - ORGIE DEZINFORMACÍ

Tři tragické události během občansko-etnicko-náboženské války v BaH významně poznamenaly chod událostí a jednoznačně ukázaly na pokrytecký, trapný postoj vlád Evropského společenství (Unie), USA, OSN i NATO, jakož i neuvěřitelnou pohotovost západních médií k dezinformacím. Jednalo se o tři výbuchy v Sarajevu s mnoha mrtvými a záplavou zraněných, údajně vyvolané srbskými minometnými granáty - masakr ve frontě na chleba v ulici Vase Miskina (27. května 1992), masakr v tržnici Markale (5. února 1994), masakr Markale II (28. srpna 1995). Všechny měly několik společných znaků:

všechny byly ihned přičítány Srbům (i zde CNN sehrála významnou roli) - nikdo nedbal na srbské protesty a žádosti na utvoření společných vyšetřovacích komisí,

všechny byly zneužity proti bosensko-hercegovským Srbům, na začátku i proti Svazové republice Jugoslávie (SRJ),

všechny vyvolaly doslova protisrbské orgie většiny západních politiků a nebývalou vlnu dezinformací západních médií,

všechny měly stejný cíl - vyvolat intervenci Západu proti Srbům v BaH (nakonec se jim to v roce 1995 podařilo),

všechny byly, jak se zanedlouho ukázalo, provedeny Muslimy samotnými a byly pravděpodobně uskutečněny dobře vycvičenými teroristy z řad mudžaheddinů z Afghánistánu, Iránu atd.

za cynickou vraždu svých spoluobčanů nebyl nikdo obžalován u Tribunálu v Haagu (A. Izetbegović E Ganić aj.),

západní politikové i média přešli z větší části mlčením údaje o pravých původcích masakrů během tří výbuchů v Sarajevu a zcela je využili pro své cíle (USA, NATO, Německo).

Americká vláda, Evropské společenství, islámské státy a jim zcela povolná Rada bezpečnosti OSN ihned zneužily ukvapený závěr, dezinformace o vině Srbů za **masakr ve frontě na chleba** (27. května 1992) a vyhlásily drakonické sankce (30. května, rezoluce RB 757) proti SRJ, údajně pro agresi Jugoslávské lidové armády proti teri-

toriu "suverénního státu" BaH, i když v té době byly v BaH jen nepatrné jednotky JNA, která definitivně odešla z BaH 6.června 1992. Jak průhledná se tak stává snaha po rychlém uznání suverenity BaH (6. dubna) proti všem mezinárodním zvyklostem.

Zatímco Sovětská armáda měla vyklidit své základny v bývalé Německé demokratické republice, kam patřila jen v rámci Varšavské smlouvy, za více než jeden rok, JNA, tj. federální armáda, měla vyklidit BaH, kam patřila, za několik málo týdnů. Arogance Spojených států doznala vrcholu, když 16. dubna 1992 (tedy 10 dnů po "uznání" BaH) State Departament odsoudil JNA za vojenské vměšování do vnitřních záležitosti BaH jako "nezávislého státu s mezinárodně uznanými hranicemi".

Těsně před rezolucí 757 poslal B.B. Ghálí Radě bezpečnosti svou zprávu o přítomnosti velikých útvarů chorvatské armády a jejich činnosti v BaH. Tato zpráva byla jaksi o několik dnů pozdržena, aby mohla být jako jediný agresor odsouzena JNA. Sponzoři Chorvatska, USA a Německo, všestranně hájili svého klienta, aby nebyl v nebezpečí vyhlášení sankcí.

Západní vlády a média brzy na to doslova šokoval článek L. Doylea v londýnském Independentu (22. srpna 1992) **"Muslimové masakrují své vlastní lidi"** s podtitulkem **"Masakr ve frontě na chleba v Bosně byl propagandistický tah, sdělila OSN"**. Údaje byly získány z utajovaných informací UNPROFOR a činitelů OSN. Uváděly, že to nebyli Srbové, ale zřejmě Muslimové, kdo výbuch připravil, možná dokonce minou v kontejneru na odpadky. Doyleův článek ukázal na Muslimy jako na zřejmé viníky vraždy amerického televizního producenta D. Kaplana (13. srpna), za výbuch na pohřbu dvou srbských sirotků (4. srpna), zastřelených před tím ostřelovači. Za vše byli původně obviněni Srbové, podobně i za sestřelení italského letadla s humanitární pomocí (2. září 1992).

Vyvolalo to ihned protisrbské reakce - brzy se však ukázalo, že to byli Muslimové, nebo Chorvati - Srbům se však nikdo neomluvil. Smysl pro dezinformace a očerňování Srbů se však v USA zachoval. První díl populárního amerického televizního seriálu JAG začíná tím, že odporně vypadající srbský voják sestřeluje Stingerem letadlo s humanitární pomocí, na jehož palubě bylo 50 lidí. Připomíná to doby hitlerovské a stalinské propagandy. Bez zajímavosti není ani skutečnost, že se **výbuch odehrál krátce před setkáním velvyslanců Evropského společenství**, kteří měli projednávat případné sankce proti SRJ. Nepřímé doklady o Muslimech jako původcích výbuchu 27. května 1992 přinášejí i některá prohlášení kanadského generála L. Mac Kanzieho, v té době velitele UNPROFOR v Bosně (viz jeho knihu - Peacekeeper: The Road to Sarajevo, Douglas Mc Intyre, Vancouver/Toronto, 1993).

Výbuch Markale I (5. února 1994) zanechal za sebou 68 mrtvých a 200 raněných. Při tom se objevilo mnoho "divných" úkazů (tolik poraněných od jednoho minometného granátu, chování místních úřadů - nikoho z UNPROFOR nechtěli pustit bezprostředně po výbuchu na místo hrůzy atd.), ale CNN hned hlásila, že to udělali Srbové a celý svět viděl roztrhaná lidská těla a plno krve "od srbského granátu". Prezident Clinton řekl, že jsou za čin "vysoce pravděpodobně" odpovědní Srbové, totéž tvrdilo "vnitřní přesvědčení" W. Christophera. Nikdo nedbal na velmi ostrá srbská dementi. Paní M. Albrightová (americká velvyslankyně v OSN) i Antony Lake (prezidentův poradce pro bezpečnost) ihned volali po bombardování Srbů. Nicméně se brzy ukázalo, že to zřejmě vůbec nebyl srbský granát.

Tyto informace však bylo tvrdě zakázáno zveřejnit, přesto je odhalil francouzský televizní novinář **B. Volker** (TV TF1): "Minometný granát, který zabil 68 lidí na sarajevském trhu a vyvolal ultimátum NATO proti bosenským Srbům, byl vypálen z muslimských pozic, podle zprávy OSN..." Zákaz šíření výše uvedených informací uvádí ve své knize i **D. Owen** (Balkan Odyssey, Victor Gollancz, London, 1995). "Lidé kolem generála Rosea nikdy neskrývali skutečnost, že on na setkání s vůdci bosenských Muslimů (Izetbegović, generál Delić) jim řekl, že právě dostal technické informace, které ukazují, že minometný granát nepřišel z oblasti pod kontrolou Srbů, ale z Muslimské části města (8. února 1994)..." Dovězení důkazů o lživém nařčení Srbů a ranou lhářům a dezinformátorům Západu bylo prohlášení **Yasushi Aka-**

shiho, zvláštního pověřence OSN pro Bosnu, z 6. června 1996, německému dopisovateli DPA v New Yorku, že existuje tajná zpráva OSN, která obviňuje bosenské Muslimy za masakr civilistů na trhu Markele v únoru 1994. Již výše uvedený B. Volker informuje, že zpráva o muslimském původu střely byla předána B.B. Ghálímu, generálnímu tajemníkovi OSN, **který ji nezveřejnil v "zájmu vyšší politiky"**. B. Volker cituje i slova prezidenta F Mitterranda: "Před několika dny mi pan Butrus Ghálí sdělil, že si je jistý, že projektil, který zasáhl sarajevský trh Markale, byla muslimská provokace."

Dne 28. srpna 1995 došlo k dalšímu **masakru Markale II**; bylo 37 mrtvých a 90 raněných. I když britští a francouzští odborníci nenašli doklady, že to udělali Srbové, naopak uvedli, že útok zřejmě provedli Muslimové, Jejich tvrzení zvrátil vyšší americký důstojník a OSN vydalo prohlášení o srbské vině podepsané generálem R. Smithem, který zřejmě nevzal na vědomí zprávu britských a francouzských odborníků ani posudek dělostřeleckého odborníka OSN pro sektor Sarajevo, ruského plukovníka A. Demurenka. A za necelých 40 hodin začaly rozsáhlé nálety letadel NATO na srbské vojenské i civilní cíle v Republice Srbské, hlavně v západní Bosně.

A zase začaly orgie protisrbských projevů řady západních státníků i médií. Nicméně ne všichni šířili dezinformace. **Londýnský Sunday Times** (1. října 1995) přinesl článek Hugh McMannerse **"Srbové nezavinili masakr"**, s podtitulkem **"Odborníci varovali Spojené státy, že minomet byl bosenský"**. K podobným závěrům došel i známý novinář D. Binder v americkém časopise The Nation (2. října 1995) a také plukovník US vojenské rozvědky J.R. Sray ("Prodávání bosenského mýtu Americe: Kupče, dej si pozor!" ve Foreign Military Studies Office, říjen 1995). Tedy opět provokace, jenže s těžkými následky pro Republiku Srbskou, protože došlo k úplnému zvrácení vojenské rovnováhy, **neboť mocné NATO se zcela postavilo na stranu muslimsko-chorvatské armády a jeho letectvo nemilosrdně ničilo i civilní cíle.**

ZÁPADNÍ TAJNÉ SLUŽBY A MARKALE II

Ukázalo se však, že tato provokace byla zřejmě už předem připravována po mnoho měsíců některými západními tajnými službami a provedení bylo svěřeno lidem velitele muslimské armády generála R. Deliče. Bosensko-hercegovští Srbové se měli diskreditovat, čímž by se ospravedlnily těžké letecké údery na ně, které zničily jejich vojenský potenciál. Není bez zajímavosti, že se za rozsáhlé bombardování Srbů tehdy přimlouval i J. Solana, který v té době ještě nebyl generálním sekretářem NATO. Ruská zpravodajská služba věděla o přípravě plánu už od února 1995, detailní plán (údajný název Cyclone 2) souvisel s **tajným memorandem**, podepsaným 10. srpna 1995 na záhřebském letišti Pleso. **Za OSN** podepsal memorandum velitel UNPROFOR v někdejší Jugoslávii generál B Janvier, za NATO admirál L. Smith. Toto memorandum bylo předáno, jako "tajné" až 13. září 1995 členům Rady bezpečnosti OSN, když podstatné zničení srbských cílů bylo již provedeno. Podle 7. článku memoranda **UNPROFOR souhlasil s poskytováním všech informací tak, aby útoky NATO na srbské cíle byly co nejúspěšnější**. Obsah tajného memoranda potvrdil mluvčí B. B. Ghálího Joe Sills 12. září a prohlásil, že "memorandum je vnitřní dokument, o kterém sekretariát **není povinen** informovat Radu bezpečnosti" (!!!).

Takže Nový světový řád mohl dělat, co chtěl. Letci NATO mohli ničit a zabíjet podle chuti. **Bombardování Republiky Srbské se zúčastnili i němečtí piloti na svých tornádech** - po půl století zase úspěšně zabíjeli ve stejné oblasti. Ve středu 6. září **prohlásil B. Jelcin, že Severoatlantická aliance, pod maskou mírové mise, vzala na sebe vlastně roli i soudce i kata, daleko mimo mandát, který jí byl určen rozhodnutím Rady bezpečnosti**

Podle ruské zpravodajské služby byl granát vystřelen ze střechy budovy nedaleko trhu. Zřejmě se nejednalo o klasický minometný granát. Izraelský odborník v souvislosti s výbuchem Markale I uvedl, že se pravděpodobně jednalo o "boční inteligentní

prostředek", zvláště zkonstruovaný, který už dříve používaly teroristické organizace Hizballáh a mudžaheddinové v Afghánistánu. Je vhodné si zde přečíst stěžejní práci Y. Bodanskyho, ředitele republikánské parlamentní pracovní skupiny studující terorismus a nekonvenční vedení války (Target Amerika, Terrorism in the U. S. Today, s: P. I. Books, Shapolsky Publishers, New York, 1993), jakož i jeho novější publikace v souvislosti s výbuchy v Sarajevu.

"TÁBORY SMRTI" - HIT MÉDIÍ EVROPY I AMERIKY

Z poklidu hotelů a redakcí v Záhřebu, Vídni a Washingtonu redaktoři líčí, téměř jako očití svědkové, hrozné věci. Citují muslimské údaje o minimálně 105 táborech v držení Srbů (včetně Svazové republiky Jugoslávie), kterými mělo projít za 4 měsíce na 260 000 (!!!) lidí, se 17 000 úmrtími. Přinejmenším 130 000 prý zůstává vězněno. Pochopitelně nikdo nechtěl publikovat skutečnost, že mezinárodní kontroly na místech obrovské většiny udávaných táborů nic nenašly, téměř nikdo nechtěl publikovat reálná čísla Mezinárodního červeného kříže, která udávala celkový počet zajatců v různých táborech **všech válčících stran 10 000**

A tato zcela neskutečná statisícová čísla konzumovali "naivní" a svobodmilovní američtí čtenáři, i čtenáři v zemích Evropského společenství, podporováni v tom navíc i značnou částí svých vlád (např. americký State Department). I paní M. Tahtcherová tvrdě proti Srbům vystupovala - vždyť její syn měl dříve tak významné obchody s arabskými státy.

Nikdo nemůže popřít, že různé ty "tábory" všech tří válčících stran byly zlé. Lidská práva v nich byla pošlapávána. Ale zrovna tak zlé bylo spojovat je jen s jednou stranou. Realisticky to popsala britská novinářka Joan Phillipsová ("20 věcí, které víte o Srbech a které nejsou pravda, Kampaň proti militarismu," Londýn, únor 1944, čís. 4); "Skutečností je, že srbské detenční (zadržovací) tábory jsou takové, jaké je novináři mohou nalézt v kterékoliv válečné zóně na světě. Obvykle to nejsou pěkná místa, kde zajatci hladoví, kde jsou bití a někdy i zabiti. Nelze je však srovnávat s tábory smrti nacistického typu, kde byly doslova miliony pobity během druhé světové války. Všechny tři strany v Bosně mají dnes detenční tábory. Začátkem roku 1993 v nich drželi Chorvati a Muslimové víc zajatců než Srbové." Ale o srbských zajatcích se téměř nic nepsalo.

Na konferenci v Londýně (6. března 1997) vyšlo najevo, o **jaký podvod** se jednalo v souvislosti **se světoznámým snímkem vychrtlého Muslima za ostnatým drátem** uprchlického tábora v Trnopolje. Německý novinář T. Deichmann (časopis NOVO z Frankfurtu), Američan G. Kenney, Brit M. Hume jasně ukázali, že za vysokým ostnatým drátem nebyli "zajatci", ale televizní tým P. Marshallové, který filmoval s ostnatým drátem uzavřeného nevelkého prostoru kolem skladiště. Penny Marshallová tak tzv. zajatce (kteří přišli z **volného** prostoru) naaranžovala, aby to vypadalo co nejdrastičtější. Autor se v Bělehradě setkal s televizním pracovníkem z Prijedoru R. Mutićem, který má podrobně nafilmováno (1992), jak Penny Marshallová rozestavuje obyvatele tábora Trnopolje.

PROPAGANDA A POČTY MRTVÝCH

V červnu 1993 mluvčí muslimského ministerstva informací v Sarajevu, Senada Krezo tvrdila, že dosud zemřelo 200 000 lidí (G. Kenney - viz níže), což západní média i řada politiků považovala za fakt, aniž by se někdo zajímal, jak k tomu číslu Senada přišla. Ed Vulliamy napsal, že uváděla 300 000. Naše reportérka Jitka Obzinová zase drží rekord - 11. července v televizním pořadu v 19.30 vyšroubovala počet mrtvých na celých 500 000 (autor to osobně slyšel!). Do roku 1995 byl vládou v Sarajevu udávaný počet mrtvých 250 000 běžně citován po celém světě. Začátkem 1995 však Sarajevo opravilo svůj údaj na 145 000 (Ch. Boyd, 1995 - viz níže). Bývalý zaměstnanec amerického State Departmentu v sekci pro Jugoslávii G. Kenney však

překvapil, když po podrobném rozboru uvedl celkový počet všech obětí v BaH (1992 - jaro 1995) na 25-60 000 (New York Times Magazine, 23. dubna 1995).

CHRÁNĚNÉ OBLASTI V BOSNĚ A HERCEGOVINĚ A JEJICH ZNEUŽÍVÁNÍ

Dne 6. května 1993 prohlásila Rada bezpečnosti (RB) OSN za **bezpečné zóny** pod svou ochranou **Bihač, Goražde, Sarajevo, Srebrenicu, Tuzlu a Žepu**. Srebrenica byla už chráněnou oblastí od 16. dubna. RB OSN ve své rezoluci 836 (4. června) rozhodla o možnosti použití vojenské síly při ochraně bezpečných zón. **Mostar mezi chráněné zóny vybrán** nebyl, přes všechno vraždění a ničení, horší než v Sarajevu, v bojích mezi Chorvaty a Muslimy, kdy místní chorvatské jednotky HVO (chorvatská rada obrany) a regulérní chorvatská armáda těžce bombardovaly a blokovaly muslimskou východní část města. O několik měsíců později - 8. listopadu 1993 - chorvatský tank zničil slavný Starý most přes Neretvu z XVI. století. Mostar se nestal bezpečnou zónou, protože by ochránci Chorvatů a Muslimů, Němci a Američané, museli zasahovat proti svým chráněncům - a to se jim nechtělo. Bezpečné zóny vznikly po roce krveprolévání v Bosně a Hercegovině (BaH). Statut bezpečných zón OSN předpokládal jejich demilitarizaci a přerušení ofenzívních akcí vedených z nich. Výjimku představovalo Sarajevo. Pro zajištění potravy a léků pro obklíčené muslimské enklávy Srebrenicu, Goražde, Žepu, Bihač začala 28. února 1993 americká, pak i francouzská a německá letadla shazovat zásoby padáky. To proto, že zásobování nákladními auty bylo přerušované, často zadržované a kontrolované armádou i policií Republiky Srbské, RS (srbská část BaH), protože se s humanitární pomocí pašovalo do enkláv veliké množství zbraní a munice. Pašování se účastnila muslimská dobročinná organizace Marhamet, katolická Charita, auta UNHCR (vysoký komisař pro uprchlíky), řada jednotek UNPROFOR, např. z Bangladéše, Francie, Malajsie, Turecka atd. Pašování zbraní úspěšně pokračovalo i v rámci padákové akce. Základní dohoda o demilitarizaci enkláv nebyla dodržována, muslimské jednotky prováděly četné ničivé výpady do srbského okolí, porušovaly dohodnutá příměří a snažily se vyprovokovat srbskou armádu i odvetným akcím, aby došlo k vojenské intervenci Západu, NATO. V enklávách se tísnily tisíce uprchlíků za těžkých poměrů. Kolem se bojovalo, nejednou do obklíčené oblasti podaly granáty.

Tři obklíčené enklávy Goražde, Srebrenica a Žepa (jen nevelká osada) vznikly postupně během 1992-93, kdy vojsko Republiky Srbské převzalo iniciativu ve východní Bosně a zatlačilo do enkláv muslimské jednotky (milice, tzv. zelené barety - skupiny, které se nazývaly HANDŽAR divize, podle stejnojmenné SS divize z 2. světové války). Předtím tyto jednotky provedly rozsáhlé masakry srbského civilního obyvatelstva, o čemž svědčí řada hromadných hrobů u osad Kamenica, Kravica, Bratunac, Miliči, Skelany, Cerska aj. Na pohřbu obětí z hromadného hrobu v Kravici 22. března 1993 byl i generál P. Morillon, velitel UNPROFOR pro BaH. Posádka Srebrenici (velitel Nasir Orić, později generál muslimské armády) zničila kolem 30 srbských vesnic v bližším i širším okolí. Počet zničených srbských vesnic v celé východní Bosně se odhaduje na 100. S muslimskými jednotkami prchaly i tisíce Muslimů ve strachu před pomstou a před srbskými paravojenskými jednotkami, které tvrdě postupovaly proti muslimskému obyvatelstvu. Nicméně tyto jednotky zabránily likvidaci srbského obyvatelstva Bijeljiny od veliké koncentrace mudžaheddinů (z Afghánistánu, Íránu, Saudské Arábie atd.) v jejím okolí (viz např. C. G. Jacobsen Mediterranean Quaterly, srpen 1994). Mudžaheddini byli rozbiti.

V polovině dubna znova propukly boje kolem Srebrenici, srbská děla ostřelovala město, v němž se tísnily tisíce uprchlíků, zahynulo 50 lidí. "Srbové znovu porušili příměří," hlásily západní zdroje i oficiální místa. Nicméně švédský generál Lars-Eric Wahlgren, velitel UNPROFOR pro bývalou Jugoslávii, hlásil hlavnímu stanu OSN, že příměří porušili svou palbou Muslimové, což vyprovokovalo zpětnou palbu Srbů. Generál si tím znepřátelil jak Muslimy, tak i určité kruhy na Západě, protože nechtěl říkat věci, které nebyly pravda, ale které oni chtěli šířit. Brzy podal demisi a odešel ze služeb OSN. Nehledě na četná příměří, jednotky Nasira Oriće podnikaly opa-

kovaně loupežné nájezdy, s mnoha mrtvými, na srbské vesnice. Poslední taková akce proběhla v červnu 1995. Zatímco se v oblasti Krajiny chystala mohutná chorvatská ofenzíva, připravovaná "pronajatými" penzionovanými americkými generály-žoldnéry, navzdory embargu bohatě zásobená zbraněmi (Německo, USA, Argentina, islámské státy atd.), podniklo vojsko RS začátkem července 1995 útok na Srebrenicu a Žepu. Po několika dnech bojů obě enklávy padly. Západní média a muslimské zdroje ihned hlásily masakry tisíců tamních obyvatel, zajatých vojáků. Jak řekl **generál Mladić** autorovi, během bojů kolem Srebrenici padlo kolem 1200 Srbů a přes 2000 Muslimů. A tito mrtví museli být někde pohřbeni. **"naše vojsko mělo přísné rozkazy chovat se k zajatým podle mezinárodního práva. Žádné masové popravy nebyly,** jak o nich informovala média. My jsme převezli autobusy (i když jsme měli málo benzínu), hodně přes 20 000 civilistů k muslimským liniím ve směru na Kladanj a Tuzlu. Na našich dvou kontrolních bodech se obyvatelé a uprchlíci mohli rozhodnout a případně zůstat v Srebrenici.

"Byla to občansko-etnicko-náboženská válka, která nám byla vnucena, my jsme nechtěli rozbít Jugoslávii. My jsme nebyli agresory, vždyť to byla naše vlastní země, kde jsme žili po mnoho staletí spolu s Chorvaty a Muslimy. Jsem hrdý na to, že vojsko pod mým velením zabránilo, aby se neopakovala genocida Srbů z ustašovského Chorvatska. Náš lid hodně vytrpěl, bohužel, od svých bývalých přátel, s kterými bojovali proti nepříteli ve dvou válkách, téměř nikdo strádání našeho národa za jeho oprávněný boj nechápal " V souvislosti s událostmi kolem Srebrenici americký generál Charles Boyd napsal (viz dříve): "U chorvatské operace (tj. agrese proti Krajíně) se zdá, že se liší od srbské činnosti kolem bezpečných oblastí OSN Srebrenica a Žepa jen podle stupně lomení rukama na Západě a podle délky záběrů CNN. Etnické čistky vyvolávají odsouzení pouze tehdy, udělali-li je Srbové, ne však, když byli postiženými oni."

AMERICKÝ POLITICKÝ TRIBUNÁL PRO VÁLEČNÉ ZLOČINY V HAAGU

Vzorem pro Mezinárodní kriminální tribunál pro někdejší Jugoslávii není Norimberk 1946, ale Moskva 1938, procesy pořádané z politických důvodů. Profesor politických věd Raju Thomas (Marguette Univerzita, USA) napsal o připravovaném soudu: "Vyšetřovatelé, kteří vyšetřují válečné zločiny, v podstatě pracují pro žalobu, pro soudní stíhání, hledají pouze důkazy, jak usvědčit, ne jak zprostit obžaloby. Takže se žalobci jeví i jako soudci " Zatímco Tribunál zůstává ve své podstatě závislým na RB, jeho statut nicméně zajišťuje jeho nadřazenost nad národními soudy. To je jasné porušení Charty OSN, která trvá na tom, že OSN nesmí uzurpovat suverénní práva států (S. Trifkovic, Chronicles - A Magazine of...)

Také nikdo neobžaloval velení NATO za vraždu několika set srbských civilistů během náletů v srpnu - září 1995 na Republiku Srbskou. I prezident Clinton by se měl zodpovídat, že povolil použití 13 střel s plochou dráhou letu Tomahawk na Banja Luku A tak dále Nebude stačit, budou-li sledovány zaujaté požadavky jen jedné strany - to by pak byl výsměch zákonu, výsměch spravedlnosti.

Nezákonné postupy Tribunálu v Haggu jsou někdy překvapující. Začátkem roku 1996 byly v Sarajevu muslimskými úřady zatčeni dva vysocí srbští důstojníci, generál Djukić a plukovník Krsmanović, a téměř obratem ruky byli na popud hlavního prokurátora R. Goldstona odesláni do Haagu, do vězení. Bez jakékoli obžaloby - nikdy na ně nebyl vydán zatykač. Po více týdnech věznění a výslechů byli oba důstojníci propuštěni domů. Generál Djukić, který měl pokročilou rakovinu slinivky břišní, nedostával ve vězení patřičnou dietu, nezbytnou léčbu, odpovídající jeho těžkému stavu. Za několik málo dnů po návratu domů zemřel. Podle **holandského profesora mezinárodního práva Theo van Boven**a, postrádal tento únos jakýkoli právní základ a odporuje statutu i úmluvám OSN o občanských právech. Takový postup si žalobce Tribunálu (R. Goldstone) nesmí dovolit Existovalo vždy nebezpečí, že se **Tribunál stane prodlouženou rukou amerických zájmů** (Právo, z Utrechtu, 1. březen 1996) Speciální jednotka britských elitních SAS (Special Air Service), v rámci

NATO (SFOR), při zatýkání 10. července 1997 u Prijedoru v Bosně zastřelila místního srbského předáka Simu Drljaču. Nebyl na něho vydán žádný oficiální zatykač, nebyl oficiálně obžalován, nikdo mu neřekl, že je z něčeho obviněn. Při přestřelce, když byl obklíčen, ho těžce ranili. Dobil ho příslušník SAS kulkou přímo do hlavy, za přítomnosti jeho 17letého syna, který byl také zatčen, prý v plavkách (byl s otcem na rybách). Letecky ho odvěkli do Haagu, brzy ho ale propustili domů.

Pan C. Jorda a ostatní soudcové, zdá se, neznají dějiny a nevědí, co je to občansko-etnicko-náboženská válka. Následkem jejich neznalosti, nebo, možná, i zlých úmyslů, si neuvědomují nebo nechťejí uvědomit, že ani Srbové, ani jejich vůdcové nezačali válku, že nechťejí rozbít multietnickou Jugoslávii, což tak úspěšně připravilo Německo za podpory Vatikánu. Tribunál v Haagu dostal obrovské množství informací o masových vraždách a etnických čistkách Srbů, vyhnaných z Chorvatska, Bosny a Hercegoviny, aniž by je projednával. Obžaloval snad tento Tribunál kvůli tomu pány Izetbegoviče nebo Tudjmana? Tribunál v Haagu dokonce odmítl jakoukoli spolupráci s Nezávislým výborem pro válečné zločiny na Balkáně (ISWCB, Independent Committee on War Crimes in the Balkans) z Ottawy v Kanadě, vedeným profesorem C. G. Jacobsenem. Nezávislý výbor byl totiž nepřijatelný pro ty, kteří dostali instrukce, aby obžalovávali a soudili pouze jednu stranu. "Zákony, které se nevztahují na všechny, jsou výsměchem spravedlnosti!" (C. G. Jacobsen, viz dříve). Když paní Fouise Arbourová, hlavní žalobce (prokurátor) tribunálu v Haagu, navštívila na podzim 1997 Sarajevo, začaly se šířit informace o masových vraždách Srbů v Sarajevu během let 1992-1993 místními Muslimy. Tyto zprávy byly později zveřejněny v místním nezávislém časopise DANI (7. listopadu 1997), v souvislosti s horskou hlubokou jámou KAZANI na hoře Trebević, kam byly srbské oběti, ještě živé nebo už mrtvé (zastřelené, podřezané, ubité k smrti, umučené) shozeny do propasti. To vše bylo zjištěno jedním muslimským vojenským soudem v Sarajevu. Kupodivu, západní média tomu nevěnovala žádnou pozornost (1992-1993), i když o tom všem byla informována Srby ze Sarajeva a z Pale (autor se o tom dověděl během své návštěvy v Pale v roce 1996). Dokonce byl zveřejněn i podrobný seznam "popravčích" z Kazanů, většina z nich byla z 10. muslimské horské brigády, které velel Mušan Topalović, zvaný Caco.

Chorvatské vojsko vpadlo v září 1993 do chráněné oblasti Spojených národů (UNPA) u Medaku v Krajíně. "Přepad chorvatské armády byl dobře naplánován. Postupující vojáci zabili a zničili každého a všechno na své cestě - těch několik srbských obránců, většinou staré obyvatele a jejich veškerý dobytek. Za použití dynamitu a s inženýrskou přesností srovnali se zemí každou ojedinělou budovu (pozn. Autora - při tomto masovém zabíjení a ničení byli velmi činní holandské žoldnéři). Naši kanadští vojenští odborníci učinili závěr, že cílem vpádu byl program 100procentního zničení a povraždění, že to bylo systematicky plánováno a že takové plánování mohlo být schváleno jen na nejvyšší úrovni chorvatské armády Dokumenty OSN s rozsáhlým důkazným materiálem byly předány vyšetřovatelům válečných zločinů 6. října 1993 a chorvatskému ministru obrany Gojko Šušakovi. Od té doby však zbylo jen ticho **Jak může být Tribunál v Haagu pokládán za poctivý, když takový dobře dokumentovaný případ neměl za následek své projednání?"** Zdalipak paní Arbourová obžaluje prezidenta Tudjmana a vrchní velení jeho chorvatské armády (nebo posmrtně pana Šušaka)? Zdalipak vydá své dobře známé tajné obžaloby (obvinění), jak to dělala v případech údajných srbských válečných zločinců? Zdalipak udělá, byť už dost opožděně, cokoli ve spojitosti s etnickou čistkou 200 000 Srbů z Krajiny, se zničením a vyloupením jejich majetku, s vraždou jejich velikého počtu? Množství důkazního materiálu je ohromující.

KDO VŠECHNO ŠÍŘÍ DEZINFORMACE, KDO VŠECHNO LŽE

Bylo a je mnoho **center protisrbské propagandy v Německu**. Jedním z nich je známý časopis **Frankfurter Allgemeine Zeitung**, s redaktorem panem **Johann-Georg Reissmüllerem**, "úhlavním" nepřítelem Srbů, který o nich rozšířil mnoho nenávisti a dezinformací. Nenacházel v nich jakýkoli cit pro pravé hodnoty, jejich

pravoslavná církev podle něho právě propaguje imperialistické ideje. Obsáhle psal (např. 8. prosince 1992) o jejich údajných bordelech v zajateckých táborech, o srbské posedlosti sexem a snahou ponížít. Jeho články jsou plny bombastických, protisrbských tirád s téměř rasistickými frázemi.

Dne 15. prosince 1993 pražské **Lidové noviny** (v majetku zahraničního kapitálu) uveřejnily vícestránkový text s názvem **Bosna a Hercegovina**. Byl plný informací a ještě více dezinformací, s úvodními poznámkami mezinárodního finančního "žraloka" G. Sorose (jeho finanční machinace oloupily britské daňové poplatníky začátkem devadesátých let o miliardu liber). Jeho protisrbské postoje se dobře doplňovaly se slovy Otty von Habsburga, vnuka rakousko-uherského císaře Františka Josefa I., jehož armáda okupovala po Berlínském kongresu (1878) Bosnu a Hercegovinu proti vůli jejich muslimských a srbských obyvatel a brutálně masakrovala tisíce srbských civilistů (1914-1918). Švýcarský profesor kriminalistiky z Lausanne R. A. Reiss publikoval dokonce knihu o zverstvech rakousko-uherské armády v Srbsku (**Jak Rakousko-Uhersko vedlo válku v Srbsku. Osobní vyšetřování neutrála**. A. Colin, Paříž, 1915) s mnoha obrázky. "Instantní odborník", na Jugoslávii pan T. Marjanović byl v textu taktéž zmíněn. Vložil nejrůznější vlastní výmysly do úst katolického arcibiskupa v Bělehradě ThDr. F. Perka.

Obzvláště bohatá na dezinformace byla Chronologie událostí autorů I. Blaževiče, T. Marjanoviće, Š. Pánka a F. Tesaře. Na tom všem bylo nejvíc nedemokratické a odporné to, že neexistovala možnost publikovat v časopise kritiku textu, odhalit dezinformace, výmysly, sdělit i "druhou stránku" informací. Bylo to jako za starých "bolševických" časů nebo za Hitlera. Oficiální linie, hlášaná Západem, se nesměla měnit.

Bylo by docela spravedlivé připravit něco jako "černou knihu", "černý seznam" všech těch, kteří šířili lži a dezinformace, šířili nenávisť, psali literární odpadky plné nepřesností ve spojitosti s tragickými událostmi v někdejší Jugoslávii - z neznalosti, hlouposti, za peníze. Byly by jich na těch seznamech tisíce, mnozí z nich z velmi renomovaných časopisů. Jak napsal **Reino Urbini**, kterého jsme již citovali, v italské Epoca (1993), jistý novinář z BBC řekl: **"Hlavní redaktoři některých novin by měli být odsouzeni jako váleční zločinci."** K nim by měli být přidáni i četní dopisovatelé, reportéři, kteří hlásali ne to, co viděli, ale to, co bylo objednáno.

SFOR SE STÁVÁ OKUPAČNÍ ARMÁDOU

Americký novinář David Binder, jeden z těch, kteří se nebojí napsat pravdu, uveřejnil v The Washington Times 25. listopadu 1997 mimořádný článek s titulkem **"Okupování Srbské"** (Occupying Srpska). Myslel tím pochopitelně na Republiku Srbskou v BaH. Uvedme několik citátů:

"Během posledních čtyř měsíců vojsko NATO pro BaH, nazývané Stabilizační síly (**SFOR**), bylo **Clintonovou vládou změněno na okupační správu v srbské části státu**. SFOR působí hlavně podle příkazů amerických politických funkcionářů, počítaje v to i ty z nominálně nezávislého OBSE Tato role okupanta, která připomíná vládu vítězných spojenců v Německu po 2. světové válce, začala pronikat do sektorů veřejného života přes mírové posláni vojska NATO, které původně znamenalo oddělení etnicky zneprátených sil.

Jako **příklad okupantského chování SFOR** v srbské části BaH poslouží násilné obsazení čtyř rozhlasových a televizních přenosných stanic vlády Republiky Srbské v Pale. Povel k obsazení přenosných stanic vydal osobně Španěl Carlos Westendorp, vysoký civilní představitel pro BaH. Chudák národ, kterému cizáci násilím vládnou. Podle našich českých zkušeností, když Němci 15. března 1939 okupovali Čechy a Moravu, stali jsme se jejich protektorátem v čele s německým Reichsprotektorem. Pan Westendorp má teď do jisté míry tuto roli, spolu se značnou plnou mocí, což znamenalo i zmanipulování volebních výsledků, jak se nedávno (1996, 1998) ukázalo. Je sice pravda, že je tento protektorát poněkud lepší nežli ten německý za

2. světové války v Čechách a na Moravě, je to však přece jen protektorát. Není nezajímavé, že zástupce "NATO Reichsprotektora" je Němec - Hans Schumacher. Možná že i jeho dědeček nebo tatínek byli za minulé války také v BaH. Zde se nepopírá kladná část role SFOR, ale to, co si šéfové SFOR dovoluují provádět mimo jeho mandát. Úroveň "demokratického" chování "okupantů" Republiky Srbské se plně projevila ve čtvrtek 23. července 1998, kdy speciální jednotka SFOR uprostřed dne, v Prijedoru na ulici, zatkla dva nevinné muže bez zatykače jako dva údajné válečné zločince a ihned je odeslala do vězení v Haagu. Tam je tvrdě nutili, aby se přiznali, že jsou bratři Banovićové a že jsou odpovědní za různé válečné zločiny. Přes veškerý tlak na uvězněné se ukázalo, že jsou někým úplně jiným, takže je druhý den poslali domů. Ve filmech jsme byli zvyklí na takový způsob zatýkání ze strany GESTAPA nebo ČEKY (NKVD), bez jakéhokoli "normálního" soudního postupu. Jako nový doklad toho, že Republika Srbská (RS) v BaH je pokládána Západem (Američany) za **protektorát**, je i incident, který se odehrál 14. listopadu 1998 v Banja Luce u příležitosti inaugurace nového prezidenta RS Nikoly Poplašena, jenž jasně vyhrál v minulých volbách - k veliké nevoli Západu. Nový prezident je členem nacionalistické Srbské radikální strany a jako delegát srbské vlády v Bělehradě přijel na jeho pozvání náměstek premiéra Srbska a šéf radikální strany, nacionalista dr. Vojislav Šešelj. Na přímý rozkaz "Reichsprotektora" Carllose Westendorpa dr. Šešelj nesměl opustit svůj hotel v Banja Luce a on i jeho doprovod byli vykázáni z Republiky Srbské, za přispění jednotek SFOR.

KOSOVO A DVĚ ŠPINAVÉ DOKTRÍNY - BREŽNĚVOVA A ALBRIGHTOVÉ

Známý americký publicista **David Binder** napsal na jaře 1998 o událostech v Kosovu do Washington Post (31. března): "Spojené státy, které hrály klíčovou roli při vytvoření Jugoslávie před 80 lety a opakovaně podporovaly její suverenitu až do r. 1991, nyní tvrdí, že zbývající Jugoslávie není už suverénní uvnitř svých vlastních státních hranic Tuto změnu sdělila veřejnosti 9. března Madeleina Albrightová, ministryně zahraničí USA, ve svém prohlášení v Londýně.

Při rozpravě o problému Kosova mezi albánskou menšinou a slovanskou většinou v Srbsku prohlásila: "Na prvním místě musíme přiznat, že **tato krize není vnitřní záležitostí Svazové republiky Jugoslávie**, sestávající ze Srbska a Černé Hory. Násilí je urážka všeobecných standardů lidských práv, které jsme slíbili dodržovat " Pak z neznalosti (to by bylo pro její morální profil lepší) nebo z arogance obžalovala Bělehrad z "etnických čistek" v Kosovu, "kde Albánci již představují 90 procent populace - a pak pohrozila tvrdými následky.

Jak pokrytecky to zní z úst představitelky vlády, která v nedávné minulosti napáchala tolik násilí (Vietnam, Střední i Jižní Amerika, Somálsko, Panama aj.) a k tolika násilnostem pomáhala!

"Nazvěme to doktrínou Albrightové, shodnou s Brežněvovou doktrínou omezené suverenity" (David Binder). "Ohledně Kosova, by se žádná velmoc neměla dostat do pozice, kdy by byla manipulována menšinou extremistů - ale to právě USA udělaly." (Charles Reese, The Orlando Sentinel, 17. března 1998). Není už čas, aby paní Albrightová odešla?

Abychom parafrázovali pana Simona Jenkinse (bude o něm další zmínka v textu) z jeho článku v The Times (10. června 1998), nelze očekávat od Britů, že budou bojovat bok po boku se secesionisty v Kosovu. NATO by se stalo skutečným postrachem, kdyby se tak lehce dalo najmout jakoukoli teroristickou skupinou (zde míněno samozvané Osvobozovací vojsko Kosova, OVK).

KOSOVO: PŘÍLIŠ MNOHO DEZINFORMACÍ, AROGANCE, NEZNALOSTI, PRODEJNOSTI
Podle známého schématu z Bosny a Hercegoviny velení NATO tvrdě prosazuje bom-

bardování srbských vojenských cílů v Kosmetu, a pan Volker Rühle, bývalý německý ministr obrany, od samého počátku prosazoval bombardování cílů v celé Jugoslávii. Prodejnost okolních států se začala ukazovat v tom, že zřejmě nebudou mít námítky (polovina října 98) proti přeletu letadel NATO, aby zabíjela v Jugoslávii, jako to dělala v Bosně a Hercegovině, v její srbské části - pokud se tyto zbabělé a krvavé orgie v poslední chvíli nezastaví. S arogancí pro nynější vedení politiky na Západě typickou válka proti suverénnímu státu Jugoslávii nepotřebuje svolení Rady bezpečnosti OSN, když si stratégové NATO interpretovali rezoluci č. 1199 zcela podle svého. Vždyť paní Albrightová i "jezuitský" pan Solana opakovaně prohlašovali, že se nebudou řídit podle Rady bezpečnosti. Mezi základní požadavky ultimáta ze strany NATO patří stažení jihoslovanské armády a speciální policie z Kosmetu, což by znamenalo vydat celou provincii na pospas teroristickému Osvobozovacímu vojsku Kosova (OVK) a likvidaci těch posledních 18 procent nealbánců, až by do této oblasti vtrhly přes nestřeženou hranici vyzbrojené bandy z Albánie.

Neuvěřitelná arogance Západu tkví v tom, že ze všeho viní Bělehrad, Miloševiče, i když dobře ví, že ničení a zabíjení zahájilo OVK již před dvěma roky a letos je zintenzívněna do obrovských rozměrů. A pak, jako vrchol, NATO trvalo na "dočasné" okupaci Kosmetu (sami víme, co "dočasná" přítomnost cizích vojsk znamená) vojáky NATO - jde o vytvoření protektorátu. NATO a jeho páni se nezajímají o masakry Kurdů, masakry v Demokratické republice Kongo; když bylo vyvražďeno 800 tisíc až milion lidí v Rwandě, nikdo tam nikoho nebombardoval, vraždění ve Střední Americe téměř nikdo nekomentoval. Aby ukázala, kdo udává tón dění, paní Albrightová (podle S. Jenkinse) "naznačila v podělí 9. Března, že **chartu OSN, která uznává vnitřní suverenitu států, Spojené státy už neuznávají**" V březnu, dubnu i květnu 1998 velké tlupy po zuby ozbrojených Albánců začaly vpadat z Albánie do Kosova a Metohije, aby si vynutily povstání místních Albánců. Co by asi podnikaly úřady USA, Británie, Francie, Německa, Španělska atd., kdyby se velké bandy teroristů, vycvičených v sousední zemi, snažily vpadnout do jejich země, aby zabíjely, pašovaly smrtící zbraně, přepadaly policejní stanice, domy občanů, aby ničily různá zařízení? Existuje však velmi mnoho Albánců, kteří nemají radost z toho zabíjení, kteří vědí, že jejich životní úroveň v Srbsku (Jugoslávii) je neskonale lepší nežli v Albánii, nebo v hypotetickém samotném Kosovu, nebo v hypotetické Velké Albánii. Nicméně jejich soukmenovci z OVK jsou připraveni je jako "zrádce" zabít a také jich již mnoho zabili.

Kosovští Albánci odmítali účast na sčítání lidu v r. 1991 nejenom pro samotný bojkot, ale i proto, že by se ukázaly správné počty i skutečnost, že **v Kosovu a Metohiji žije ilegálně dokonce celých 400 000 Albánců, kteří se zmocnili majetků vyhnaných a zavražděných 110-115 000 Srbů a Černošců během 2. Světové války; pod tlakem a násilím vykoupili majetky dalších Srbů a Černošců (1970-1985 i později), ilegálně se přistěhovali z Albánie.** Tito nic proti tomu nepodnikl. Srbové a Černošci pak opustili Kosmet, podobně i někteří etničtí Turci. Gorani, Rómové i Turci z Kosmetu si přejí zůstat v Srbsku (Jugoslávii), protože jim skýtá dobrou ochranu před asimilací militantních částí Albánců, kteří je dříve nejednou uváděli do statistik jako Albánce. Odhady počtu kosmetských Rómů uvádějí 100-150 000 lidí, etnických Turků 50 000, Goranů 30-50 000 (část údajů podle A. Dragnich, "Agónie Kosova", Chronicles, říjen 1998). Srbů žilo v Kosmetu v roce 1991 197 000 a Černošců kolem 20 000.

Co všechno Albánci bojkotují. V posledním desetiletí XX. století příliš mnoho Albánců z Kosmetu vůbec neplatí daně - jakési "vlastní daně" si vybírají Albánci mezi sebou, k udržení svých "paralelních struktur", např. zcela nedokonalého školství, jehož závěrečné doklady (vysvědčení) nikdo neuznává, a zdravotnictví (nicméně hodně Albánců je zaměstnáno v kosmetském zdravotnictví). Již snad 2 roky, nebo i více, vybírá svou "daň" OVK, na "vedení války v Kosovu" od Albánců v zahraničí i v Kosmetu - jedná se o 3 procenta z příjmů, které není radno neplatit. Již více let odmítají Albánci v Kosmetu vojenskou prezenční službu v jugoslávské armádě, bojkotují volby, i když by vzhledem k svému počtu mohli představovat velmi významný či-

nitel, kdyby např. podporovali opozici. Poslední sčítání lidu v roce 1991 Albánci bojkotovali. Když byla v roce 1990 zavedena nová ústava, která i nadále znamenala autonomii pro Kosovo.

Etnické čistky Albánců od Srbů - hloupost nebo obyčejná lež? Řadu roků je slyšet skutečně hloupé tvrzení o etnických čistkách Albánců z Kosova a Metohije. Že je to holý nesmysl dokazují čísla při sčítání lidu. V roce 1961 tam bylo 964 000 Albánců (A), 227 000 Srbů (S) a 38 000 Černohorců (Č). V roce 1981 to bylo už 1 584 000 A, 210 000 S a 20 000 Č, zatímco v roce 1991 (je tu jen odhad počtu Albánců, kteří sčítání lidu bojkotovali) bylo 1 936 000 A, 197 000 S a 20 000 Č. Je **jasné, kdo je etnicky "čištěn"**. Skutečně otřesný údaj představuje skutečnost, že **za 20 let se počet čistě albánských osad zvýšil z 644 na 894!** Tamní srbsko-černohorské obyvatelstvo bylo z veliké části donuceno se vystěhovat.

Arogance Západu - maximální internacionalizace vnitřního problému Jugoslávie (Srbska)

Základní arogancí Západu bylo jeho porušování všech možných chart a úmluv o nevměšování do vnitřních záležitostí suverénních států a současné přímé i nepřímé nahrávání teroristickým postupům OVK, zatímco se Srbsko (Jugoslávie) marně snažilo přimět pana I. Rugovu, aby zorganizoval tým pro vyjednávání ze zcela nejednotných skupin kosovských Albánců. Stálé a velmi "pestré" hrozby Západu (NATO), různá ultimáta a vydírání vůči srbským úřadům, Jugoslávii, jenom povzbuzovala OVK k činnosti, když Západ nevinil primárně jeho činnost, nýbrž postup legitimní vlády, paušálně, bez případného poukazování na některé přehnané reakce.

Nicméně v létě 1998 přece jen došlo k určitým změnám v chování Západu vůči událostem v Kosmetu. Při hodnocení změny chování je dobré si povšimnout jeho původní velké podpory protisrbsky vystupující části Albánců a a priori zcela protisrbského postoje Západu. Došlo však k výrazné změně vzhledem k neomalnému a teroristickému počínání OVK, které nejen že odmítalo jakoukoli budoucí vazbu se Srbskem (Jugoslávii), nestačila mu však ani samostatnost Kosova - jeho halasně propagovaným **cílem** se stalo **utvoření Velké Albánie**, zřejmě v hranicích jako za Mussoliniho a Hitlera v roce 1943.

Český prezident Václav Havel opět nezklamal své mentory

Při své návštěvě v USA a následující návštěvě (v polovině října 1998) ve Velké Británii náš pan prezident své hostitele nezklamal, byl s nimi zcela zajedno v tvrdých postupech, tj. v bombardování v rámci ultimáta NATO, což se pochopitelně vztahovalo na srbské cíle, na Jugoslávii. Jak oni, tak ani on neuváděl nepopíratelnou skutečnost, že konflikt v Kosmetu vyprovokovali albánští separatisté a teroristé z OVK, nechal se slyšet, že "varuje Západ, že jeho opomenutí postavit se Miloševićovi v Kosovu vlastně představovalo usmiřovačky a riskovalo rozsáhlý výbuch na Balkáně" (The Daily Telegraph, 20. října 1998). Takže náš pan prezident se vůbec neohlížel na to, kdo je vinen a opakoval své postoje z dubna 1993, kdy nabádal k vojenskému řešení (tj. bombardování srbských cílů). Ještě před příletem prezidenta Havla do Británie se ozývaly hlasy proti válečnému štvání a zásahu proti Srbům, tolik podporovaného britskou vládou včetně jednostranného BBC, hlasy řady politiků, např. P. Ashdowneho, jehož prohlášení nejednou poukazovala i na problémy Ameriky - ignoranci a aroganci. K tomu přistupovala i většinou zcela jednostranná média. Ale hlasy proti řešení situace bombami se objevují v některých dopisech zaslaných redakcím významných časopisů, jež se, kupodivu, začaly objevovat. Pan Derek Prag píše (The Daily Telegraph, 12. října 1998), že **útoky NATO proti Jugoslávii by byly:**

- zjevně ilegální,
- nemorální a nepoctivé,
- jednostranné a nečestné - nic nebylo uděláno pro statisíce Srbů "etnicky očištěných" a vyhnaných z Bosny a Chorvatska,

- šílené - mnoho nevinných Srbů by bylo zabito a zohaveno,
- hanebné - ukázaly by surovou nevděčností k národu, který statečně bojoval na naší straně za strašných protivenství ve dvou světových válkách.

V Hospodářských novinách otiskli 19. října 1998 výsledky ankety na otázku: Byl by zásah v Kosovu správný? Z 1061 dotázaných odpovědělo 948 ne, jen 113 ano.

To vše by si zřejmě měl uvědomit i náš pan prezident, protože i sám **Henry Kissinger** na fóru 2000 **zhodnotil použití bomb při řešení situace v Kosovu jako nesmysl**. Řekla to i řada jiných Američanů. Podobně se **proti použití bomb** vyjádřil i **Václav Klaus**.

TRH AROGANCE A DEZINFORMACÍ V KOSOVU

Naděje Západu, že agrese OVK v Kosovu destabilizuje Jugoslávii, se neuskutečnila, ani představa, že se tím stane poslušnější k pánům Nového světového pořádku. Nevyšlo to, protože většina Albánců nebyla ochotna zahájit všenárodní povstání, a také pro rozhodný postup srbských bezpečnostních sil proti teroristům z OVK. Minometná palba z teritoria Albánie 1. října 1998 u karuly Koševo zabila šest vojáků - a to vše bez rezoluce Rady bezpečnosti, nikdo ze Západu nekritizoval Albánii ani OVK. Samozvaný mluvčí OVK pan Jakub Krasniqi prohlásil (Francouzský mezinárodní rozhlas, RFI, 5. října 1998), že OVK bude pokračovat v boji do úplného vítězství, do osvobození Kosova. Někteří agresivní Albánci dokonce prohlásili, že ani jeden Srb nebude smět zůstat v Kosovu. Cožpak není arogantní zášť (nebo stupidita?) nutit za těchto okolností Bělehrad, aby odvolal své bezpečnostní jednotky a armádu z Kosova a Metohije, a zanechal tam tak vakuum, které by se zaplnilo nekontrolovatelnými a k vraždám připravenými lidmi J. Krasniqiho a dalšími hrdlořezy? Kdo by pak bránil národnostní menšiny v albánském moři?

Ultimáta Bělehradu z roku 1914 a Praze z roku 1938 (Mnichovská zrada Západu) se teď opakují vůči Bělehradu - tentokrát to však nejsou Německo a Rakousko-Uhersko, ale, bohužel bývalí spojenci Kdo teď tahá za provázky v této "hře" s průhlednou výmluvou, že jde o obranu lidských práv? je to dnešní vláda USA oslabená maléry svého prezidenta, nebo je to Německo či samotný válečný průmysl, který potřebuje nové objednávky? Lidé by se měli modlit za spravedlivý mír bez pokrytectví, za mír pro Albánce, Černohorce, Gorany (nealbánští Muslimové), Rómy, Srby a etnické Turky z Kosova a Mebohije, aby zase žili jako dobří sousedé, bez nenávisti a bez vměšování do svých záležitostí ze strany tak zvaných "přátel", kteří by ani na okamžik neváhali znovu je uvrhnout do prolévání krve, pokud by to odpovídalo jejich sobeckým zájmům. Dnešní události to právě ukázaly. Pro ně nebude platit úsloví Ať vám Bůh požehná, nýbrž Ať vás Bůh potrestá!

KAM KRÁČÍ ZÁPADNÍ JUSTICE - MŮŽE SI NOVÝ SVĚTOVÝ ŘÁD DĚLAT, CO CHCE?

Poslední obětí toho ad hoc soudu byl srbský generál Radislav Krstić armády Republiky Srbské (za války přišel o nohu), který byl 2. prosince 1998 v Bijeljině bez jakýchkoli formalit a dokumentů zatčen americkou jednotkou SFOR a ihned letecky dopraven do výše uvedené holandské Bastily v Scheveningenu. Oficiální zatykač byl vystaven *teprve další den*. Generál pochopitelně o své obžalobě v tajném dokumentu vůbec nevěděl a dozvěděl se, že je obžalován, teprve ve vězení - pochopitelně že za genocidu, etnickou čistku, tedy za zabíjení, terorizování atd. V roce 1995 se účastnil operací kolem Srebrenice. Po zatčení generála Krstiče to vyjádřil na narychlo svolaném zasedání Rady obrany Republiky Srbské prezident Nikola Poplašen: "Je to banditismus (a myslel přitom jistě na justici i postup při zatýkání)! A pan "Reichsprotektor" Carlos Westendorp se velmi zlobil, že na několika místech jeho "protektorátu" v Republice Srbské (např. ve Vlasenici, kde sídlilo velitelství generála Krstiče) došlo k demonstracím, že bylo zničeno několik vozidel SFOR, obzvláště když se objevila zpráva, že po zatýkání byl prý generál mučen. Zatýkali ho přece američtí

vojáci a člověk si nechtěně vzpomene na instrukce Pentagonu o mučení, používané v Latinské Americe (Ian Brodie "Pentagon přiznává, že učil Latinské Američany mučit", The Times 23. Zář 1996).

Parlament Bosenských Srbů odmítl neutrální status Brčka.

Rezoluci odmítající rozhodnutí mezinárodní arbitráže o neutrálním statutu severobosenského města Brčka schválil v neděli pozdě v noci bosenskosrbský parlament. Parlament, jehož mimořádné zasedání bylo svoláno po pátečním rozhodnutí mezinárodního společenství vyjmout severobosenské město Brčko z výhradní kontroly bosenských Srbů a učinit z něho neutrální území spravované všemi třemi etnickými skupinami, označil toto rozhodnutí za "nespravedlivé". Vzněl rovněž žádost, aby tzv. kontaktní skupina pro bývalou Jugoslávii uspořádala naléhavé zasedání, které by pomohlo uvést rozhodnutí o Brčku "do souladu s daytonskou dohodou".

Tato dohoda z roku 1995, jež ukončila více než tříletou válku, ponechala otázku Brčka nevyřešenou. Na dosud Srby kontrolované Brčko si činí nárok všechny tři bosenské strany - Srbové, Chorvati i Muslimové. Vysoký představitel pro civilní záležitosti v Bosně Carlos Westendorp požadavek bosenskosrbského parlamentu na revizi rozhodnutí o Brčku v pondělí v sarajevu odmítl. Řekl, že rozhodnutí o neutrálním statutu města je "závazné a konečné".

Potvrdil také, že trvá na odvolání předáka bosenskosrbských radikálů Nikoly Poplašena z funkce prezidenta bosenské Republiky srbské (RS). Na verdikt mezinárodní arbitrážní komise, která prohlásila Brčko za neutrální samostatný celek, který bude pod mezinárodním dohledem, reagovali bosenští Srbové vesměs negativně. Záhy po jeho oznámení odstoupil umírněný premiér RS Milorad Dodik, který má velkou podporu mezinárodních činitelů. (DPA, ČTK, hor.)

Prof. Dr. Rajko Doleček, DrSc.

NECENZUROVANÉ OBRAZY Z KOSOVA A METOCHIE

Na Kosovu se utvořila provinční autonomní byrokracie, zvyšovala se tendence i k ekonomické autarkii, separatistické snahy byly podporovány nejen na Kosovu, objevovaly se postupně i ve Vojvodině (hlavně místní obyvatelé maďarské národnosti), i když tam byla absolutní srbská většina obyvatel. Objevovala se provinční úzkoprsost, spolu s úplným nezájmem o celostátní problémy. Oficiální vedení Srbska bylo (za Tita i prvá léta po jeho smrti) zcela „poslušné“, vůbec nevyužívalo svých pravomocí, prakticky nikdo se z něho ani nepokusil vetovat některá rozhodnutí, která byla vyložena proti jejich republice, proti srbskému národu a jeho celistvosti, proti srbskému a vůbec nealbánskému obyvatelstvu Kosova. Jako by nikoho nezajímala etnická čistka Kosova, tamní katastrofální pokles počtu Srbů, Černohorců, nealbánců vůbec, v porovnání s Albánci. A tak se srbský národ, který si za cenu obrovských ztrát znova vydobyl samostatnost od Turků a v bojích proti Rakousko-Uhersku, Německu, Maďarsku, Itálii a Turecké říši znova za Balkánské války, který ztratil ve dvou válkách téměř 2,5 miliónu svých obyvatel, dočkal toho, že stranický výbor aparátčků mohl rozhodovat, že po čtyřech desetiletích v (Titově) Jugoslávii, **jen on nemá právo mít svůj vlastní stát**, ve kterém by mohl rozumně rozhodovat. Nelze si představit větší **historickou porážku** v době míru.

B3.) Vyhánění Srbů i Černohorců z Kosova a Metochie je pádným dokladem té historické porážky, připravované a prováděné různými administrativními, politickými a ústavními reformami Titovy Jugoslávie, za pomoci různých politických center v Jugoslávii. Je bezpečně znám proalbánský podíl Chorvatska a obzvláště pak Slovinska na událostech na Kosovu. Kosovo a Metochie, kolébka srbského středověkého státu, začala měnit svou tvářnost s příchodem Turků ve XIV. a XV. století, kdy do zcela nesporně výrazné slovanské většiny Kosova a Metochie začali stále více pronikat „poturčení“ Albánci, jako pomoc okupantům k udržení oblasti pod kontrolou. Nutno zde připomenout, že před tím vztahy slovanské většiny a albánské menšiny v oblasti vůbec nebyly špatné. Po dvou velikých stěhováních Srbů a Černohorců (1690, 1737-39), kteří prchali před násilím tureckého vojska, za různých proti tureckých povstáních v Srbsku i Hercegovině v XIX. století, uprchlo a bylo vyhnáno z Kosova a Metochie kolem 500 000 Srbů a Černohorců, z toho pod terorem Turků i Albánců, jejich předáků (begů i pašů), mezi 1876 až 1912 kolem 150 000. „**První prizrenská albánská kongra (liga, svaz)**“ z roku 1878 měla za cíl etnicky č i s t é albánské Kosovo. „**Druhá prizrenská liga**“ (1943), pod patronací hitlerovského Německa, měla stejný cíl. Za druhé světové války bylo z Kosova a Metochie vyhnáno přes 60 000 (dle některých až 100 000) Srbů a Černohorců (většinu absorbovalo od Němců okupované a devastované Srbsko), 10 – 15 000 jich bylo fyzicky zlikvidováno. Jejich majetků se prakticky zmocnili místní Albánci a Albánci, kteří se přistěhovali z Albánie. Další etnická čistka, která probíhala pod nebývalým tlakem (ale bez masového zabíjení) proti Srbům a Černohorcům během 1968-88, znamenala odchod až 200 000 z nich. Je to vidět i ze smutné skutečnosti, že se tu přes 700 osad stalo etnicky zcela „čistými“ albánskými osadami, bez jediného Srba nebo Černohorce.

Za druhé světové války na osvobozeném teritoriu ustašovského Chorvatsku, kde žili převážně Srbové (oblast Krajiny), vznikaly srbské kulturní a vzdělávací spolky (Srbové představovali největší část bojovníků v partyzánských jednotkách), z kterých pak po válce v Záhřebu (1948) vznikla **srbská Prosvjeta** (vzdělávání, osvěta), Centrální knihovna, Muzeum Srbů v Chorvatsku. Vycházel i cyrilicí tištěný

časopis „Srpska riječ“ (Srbské slovo). Cyrilice, spolu s latinkou, se používaly ve školách s převahou srbských dětí. Existoval i Výbor Srbů v Chorvatsku, jako garant stejných práv pro Srby. Po roce 1950 však tyto organizace začaly být postupně rušeny, v roce 1980 zanikla jako poslední Prosvjeta. Tím vlastně přestaly existovat všechny oficiální formy národního života Srbů v Chorvatsku. To nebylo ani za Rakousko-Uherska. Postupně byla opuštěna srbochorvatština jako společný jazyk Chorvatů a Srbů (utvořena chorvatskými a srbskými literáty a lingvisty ve Vídni v r. 1850), chorvatští lingvisté se všemožně snažili co nejvíce odlišit „chorvatský“ jazyk. Toto započalo již za ustašovského Chorvatska, často „násilnou“ tvorbou nových slov. Ta nová „chorvatština“ se stala povinným jazykem pro všechny, srbské obyvatelstvo je tak vystavené účinné metodě asimilace. Lika, Kordun, Banija (oblasti Krajin) se srbskou většinou byly nejméně rozvinuté části Chorvatska.

V roce 1910 v Chorvatsku žilo 3 460 600 obyvatel, z toho 611 300 Srbů (17,7%), v roce 1948 (po genocidě v ustašovském Chorvatsku za války) z 3 780 000 bylo 544 000 Srbů (14,5%), v roce 1991 z celkových 4 784 000 bylo jen 582 000 Srbů (12,2%). Podle sčítání lidu v Jugoslávii z r. 1981, žilo 24% Srbů (1 958 000) mimo Srbskou republiku (užší Srbsko, Vojvodina, Kosovo) a přes 40% (tj. 3 285 000) m i m o samotné „užší“ Srbsko.

B4.) Demokratická tradice **občanské společnosti**, za kterou Srbsko bojovalo v XIX. století, byla zastíněna nedostatkem objektivní oficiální historiografie Titovy Jugoslávie. Statečná snaha po osvobození Srbů i celé jihoslovanské mládeže z Bosny a Hercegoviny, BaH, jejíž částí byla i MLADÁ BOSNA, utrpěla stejný osud tím, že byla umlčena dějepisnými knihami třídní ideologie, jejíž zakladatelé byli rakouští marxisté, zapřísáhlí nepřátelé národně osvobozenického hnutí. Mladá Bosna byla organizace srbské, muslimsko-srbské i chorvatské mládeže v BaH za Rakousko-Uherska, která připravila i atentát v Sarajevu v roce 1914 (nebyla to tedy pouze srbská mládež Bosny a Hercegoviny). Pod vlivem vládnoucí ideologie, byly kulturní výdobytky srbského národa odcizeny, očerněny, zapomenuty. Duchovní a kulturní jednota ani jednoho národa Titovy Jugoslávie nebyla tak pošlapána jako srbského národa. Zatím co je kultura i literatura Černohorců, Chorvatů, Makedonců i Slovinců ucelená, je u Srbů rozdrobená. Srbský spisovatel Laza Kostić se stal spisovatelem Vojvodiny, Srbové Petar Kočić a Jovan Dučić spisovateli Bosny a Hercegoviny, bosenský Muslim Meša Selimović měl problémy s Titovými úřady, když sebe nazýval Srbem a srbským spisovatelem muslimského náboženství.

Zhoršilo se, po počátečním rozmachu, i školství. Střední škola, zaměřená výlučně na budoucí pracovní zaměření, zbankrotovala. Vychází z ní intelektuálně zmrzačená, ochuzená mládež. Nic není tak zhoubné jako představa, že školy mají být striktně ve službě požadavků pracovních sil a druhu zaměstnání, vede to k vytvoření otrocké, primitivní společnosti. Během alespoň dvou desetiletí jsme podporovali průměrnost na všech úrovních společnosti, včetně škol, proti vlastní elitě. Mělo se víc dbát na intelektuální schopnosti, nežli na ideologický profil.

B5.) Mezinacionální střety za války (1941-45) přechodně úspěšně utlumilo základní heslo Titovy Jugoslávie **Bratrství a jednota**. Nicméně agresivní nacionalismus byl znova vytvořen z vrchu, vytvořili ho politici. Nacionalismus porazil socialismus. Kořenem toho byla ideologie šířená Kominternou a před válkou Komunistickou stranou Jugoslávie (KSJ), která uváděla zcela neopodstatněně srbský národ jako „utlačovatele“, který musí nést v sobě komplex viny. Vznikal stoupající šovinismus a srbofobie, s následnou rostoucí citlivostí Srbů na tyto projevy. Za méně než 50 let (1914 – 1945) byly dvě generace Srbů vystaveny dvakrát fyzické likvidaci, násilné asimilaci, násilnému pokatoličtění (za ustašovského Chorvatska 1941-45), kulturní genocidě, ideologické indoktrinaci, která neodpovídala duchu národa, nucení zřít se vlastních tradic, kvůli očerňování a vnucenému komplexu viny.

Srbsko je dnes státem (jedná se o údobí vzniku Memoranda v osmdesátých letech XX. století), který nemá úřední pravomoci na svém vlastním teritoriu, nemá k dispozici prostředky k zavedení zákona a pořádku, k zajištění osobní bez-

pečnosti a majetku občanů, k zastavení genocidy na Kosovu, k zastavení exodu Srbů ze svých dávných domovů. Nová ústava (1974) se stala trvalým zdrojem konfliktů mezi samotným Srbskem a jeho provinciemi, protože Srbská republika byla přinucena předat značnou část svých práv svým autonomním provinciím. **Agresivní albánský nacionalismus se nemůže zastavit, pokud Srbsko nepřestane být jedinou republikou, jejíž vnitřní záležitosti jsou řízeny jinými. Proto musí tato ústava být pozměněna** a autonomní provincie se musí stát integrální součástí Srbské republiky, při zachování svých autonomních práv, která však nesmí rušit integritu republiky a která uspokojí všeobecné zájmy komunity.

Potud končí autorem výrazně zkrácený a parafrázovaný text Memoranda SANU, podle původní neúplné verze z roku 1986, upravované a uveřejněné v r. 1995 v srbštině, angličtině, franštině a němčině, s odpovědí akademiků Kosty Mihajloviće a Vasilije Krestiče na kritiky. Kromě 16 členů skupiny, která Memorandum připravovala, byli k práci občas přizváni i akademici D.Ćosić, J.Djordjević a Lj.Tadić.

Pro prvořadý význam v Memorandu uvedených faktů pro události nejen v celé Jugoslávii, ale i pro dění na Kosovu, byla tato kapitola včleněna i do „Necenzurovaných obrazů z Kosova a Metochie“.

ODEZVA NA MEMORANDUM

Odezva na „ukradený“, nehotový text Memoranda v roce 1986 byla tvrdá, místy až hysterická. Text si totiž dovolil kritizovat nejen základní tabu, Tita a Kardelje, celý politický systém a roli Svazu komunistů Jugoslávie (SKJ) v něm, ale i ústavu z roku 1974. Hned se začalo tvrdit, že jeho autoři mají spojení s reakčními centry v zahraničí. Slovinec Stane Dolanc, významný člen předsednictva SKJ šel tak daleko, že požadoval zatykání autorů. Při oslavě stoletého výročí Srbské akademie věd a umění (SANU) v květnu 1987, vedoucí straničtí funkcionáři Jugoslávie i Srbska tuto oslavu bojkotovali. Nicméně se Akademii dostalo význačné podpory západních i jiných států: na oslavu se dostavil prakticky celý diplomatický sbor v Bělehradě – **pro diplomaty bylo Memorandum projevem odvahy a kritiky režimu.** Memorandum tvrdě napadala media Chorvatska i Slovinska, tamní šovinistická inteligence, vždy připravena vystupovat proti všemu, co přicházelo z Bělehradu. Jím odpovídala ústava z r. 1974, která vedla zem nenávratně k rozpadu, za mohutné podpory Německa, Rakouska, Itálie i Vatikánu. Základní součástí protisrbské propagandy z té doby se pak stalo tzv. „**Chorvatské stanovisko**“ (Chorvatské antimemorandum) **připravené chorvatskou emigrací v USA**, s mocnou podporou její ustašovské části. Prodejné Evropské společenství (později Evropská unie), za pozdější pomoci USA, pak nejen že nezabránilo, ale podle podivných „zájmů“ Západu a NATO dokonce podpořilo zánik jednoho z mála slušně fungujících multietnických států, Jugoslávie. Podařilo se probudit nacionalistické vášně a krvavou občansko-etnicko-náboženskou válku, podnítit krveprolití na Kosovu a Metochii.

Jako **ukázka toho, kam až může lež proniknout, je francouzská učebnice dějepisu pro maturanty (!) z roku 1993, kterou napsali autoři S. Berstein a P. Milza** (nakladatelství Hautier). V glosáři, na str. 330, je následující definice – výmysl autorů: „**Etnická čistka** – teorie uvedená členy Srbské akademie věd v Bělehradě, která spočívá v etnické homogenizaci teritorií bývalé Jugoslávie obývané Srby a ve vyhánění terorem druhých národností, aby se tím umožnilo závěrečné přivtělení těchto teritorií k Srbsku.“ A při tom **při čtení Memoranda nic takového nelze najít !** SANU a Svazová republika Jugoslávie pro tuto lež zažalovaly francouzského nakladatele, nicméně francouzský soud žalobu nepřijal, prý proto, že od vydání učebnice v srpnu 1993 do podání žaloby uběhly více než 3 měsíce.

Skupina srbských stranických předáků, kteří se dostali k moci po čistce liberálů v srbské komunistické straně v r. 1972, všemožně bojovala proti Memorandu. Vedl je Ivan Stambolić, v té době „ochránce“ málo známého politika Slobodana Miloševiče. Tyto „nepřátele Memoranda“ významně podporovala chorvatská strana. Slovinská propaganda bohatě využila neznalost

svých občanů o obsahu Memoranda a přinášela snůšku dezinformací o něm. V roce 1993 pak skupina pěti slovinských „intelektuálů“ napsala v bělehradském časopise *Borba* lacině propagandisticky a neinteligentně, v rámci poslušnosti k svým západní mentorům, že: „snahy Srbů žít v jednom státě byly přeměněny do zločinu bez precedence v dějinách války a dobývání světa...“ Věčný disident s okrvavenými rukama v Černé Hoře (spolu s Mošem Pijade a Ivanem Milutinovićem), **Milovan Djilas**, neviděl nic dobrého v Memorandu – on vůbec rád říkával v interview to, co od něho na Západě očekávali. Významný makedonský politik **Lazar Koliševski** ale do jisté míry podporoval stanovisko SANU, protože „existuje skutečná nadvláda nad Srbskem“, protože se razí heslo „slabé Srbsko – silná Jugoslávie“ (původcem toho hesla byl údajně sám Tito). Za povšimnutí stojí několik vět z deníku (prosinec 1986) slovinského politika **Stane Kavčiče**, který byl v roce 1972 pro své liberální názory vypuzen z aktivního politického života. „Cítím, že Slovinci nesprávně hodnotí stav Srbska. Slovinské politické vedení uspělo, alespoň pro tuto chvíli, zamlžit zrak Slovincům. A proto Slovinci vidí v Srbsku jen nacionalismus a unitarismus – a nic jiného. Je to krátkozraké a nebezpečné. Mnohá srbská tvrzení a požadavky jsou oprávněná...“ Memorandum se dokonce dostalo i před Tribunál pro válečné zločiny v Haagu (ICTY), když ho muslimská vláda v Sarajevu obžalovala jako viníka „Ideologie Velikého Srbska“, údajně pod vlivem „Načertania“ srbského politika Garašanina z roku 1844 (viz tam), čímž ukázala svoji neznalost, o čem se v něm jednalo. A pak použila ještě i nehorázný výmysl (lež), že prý 200 předních bělehradských intelektuálů podepsalo Memorandum, což vůbec nebyla pravda.

Bývalý italský velvyslanec v Moskvě **Sergio Romano** řekl o Memorandu v interview v časopise *Borba* (17. a 18. prosince 1994): „Pokládám popis politického vývoje v Jugoslávii po ústavě z roku 1974 za velmi bystrou analýzu. Memorandum vidělo Jugoslávii v roce 1986 kritickými a pesimistickými očima. V určitém smyslu lze říci, že to, co se stalo, bylo logickým výsledkem situace, jak ji popsalo Memorandum. V tomto ohledu zde sehrála Akademie věd vysoce intelektuální roli“... Později, v *Corriere della Sera*, v lednu 1995, po návratu do Itálie, Sergio Romano napsal: „Slovensko a Chorvatsko měly určité výhody z tohoto stavu věcí (tj. z ústavy roku 1974), zatím co Srbsko, kterého chtěli tvůrci ústavy úmyslně zredukovat na úroveň zbytku a zbavit ho jeho historické role, bylo znevýhodněno... Jugoslávie (zde Srbsko a jeho autonomní provincie) se stala moderní verzí polského sejmu, ve kterém kterýkoli člen šlechty mohl svým hlasem ochromit rozhodnutí všech ostatních. Stát odumřel, jakmile přestal být nezbytnou součástí mozaiky studené války...“

POKUSY O ŘEŠENÍ OTÁZKY KOSOVA A METOCHIE

Během roku 1981 si v Srbsku stále více lidí uvědomovalo, že jenom Srbsko nemá svůj skutečný stát, svou republiku v rámci Jugoslávie (SFRJ), že jen Srbsko nefunguje jako jednotná republika, protože se jeho autonomní provincie, hlavně Kosovo, chovají téměř jako samostatné státy, v Kosovu za bezohledného postupu vůči tamním Srbům a Černohorcům. Následkem toho politický vrch Srbska koncem listopadu 1984 informoval vedení Svazu komunistů Jugoslávie, že už nelze více otálet se zastavením dezintegrace Srbska hlavně v souvislosti s Kosovem, protože tato skutečnost znamená i nebezpečný začátek rozpadu samotné Jugoslávie jako celku. Kosovo se politicky, ekonomicky i kulturně vzdalovalo z jugoslávské federace. Toto vše bylo jednoznačně doprovázeno na všech stranách vzestupem nacionalistických vášní. Neobyčejně stoupal tlak albánské většiny na nealbánce (Srby, Černohorce, Romy, Gorance aj.) na Kosovu, aby byli přinuceni se vystěhovat z provincie. Množily se i vraždy, bylo víc fyzického násilí, případů znásilňování, žhářství. Původně krajně levicové protistátní albánské skupiny přecházely do pozic krajní pravice. Terčem jejich útoků i vražd (nejednou krutých) byli i samotní Albánci, kteří byli pro existenci Jugoslávie, pro setrvání v Srbsku, kteří pracovali v státních podnicích, kteří viděli výrazný pokrok a vzestup životního standardu Albánců na Kosovu a Metochii v porovnání se životem v samotné Albánii. Mnozí si zřejmě uvědomovali, jaký nebývalý

pokrok zaznamenalo zdravotnictví na Kosovu, kde se po válce v rámci Jugoslávie a „mateřské republiky“ Srbska nebyvale zvýšil průměrný věk (life expectancy) mužů i žen, poklesla kojenecká úmrtnost.

Albánci byli nuceni, na Kosovu i v zahraničí, hlavně od konce osmdesátých let, odvádět něco jako „daň“, pro činnost různých „svých“ organizací, byli nejednou v tomto smyslu i vydírání. Hlavním terčem nepřátelství Albánců byla JNA (jihoslovanská armáda), bezpečnostní složky, státní úředníci. Odchod Srbů z provincie pokračoval, občané byli stále více frustrováni, pro neúspěch státu, aby jim zajistil základní jistoty. A při tom si byli vědomi, že za ten stát Srbové tolik obětovali, tolik vytrpěli. Stoupala (často oprávněná) nedůvěra k ostatním republikám Jugoslávie. V polovině osmdesátých let se objevovalo stále více dokumentů, jak „Albánci válčí proti Srbům na Kosovu“, že se jich muselo až 200 000 pod nebyvalým tlakem vystěhovat. Číslo bylo možná trochu zveličené, ne ale moc, protože Srbové i Černohorci stále více ve značných počtech opouštěli provincii, následkem fyzického, kulturního, politického i ekonomického apartheidu, nebo, jak to někteří obrazně nazývají, následkem jakési léta trvající larvovavé „genocidy“. Členové SKJ, kteří do té doby se vším co se dělo jaksí souhlasili, byli vyděšeni.

MILOŠEVIČ JAKO OCHRÁNCE SRBŮ NA KOSOVU

A tady začala stoupat hvězda do té doby poměrně neznámého, ve své dosavadní činnosti v bankovníctví celkem úspěšného člena komunistické strany, **Slobodana Miloševiče**. V dubnu 1987 se skupina kolem Černohorce Kosty Bulatoviće chystala na rozsáhlou protestní akci v Bělehradě, proti vyhánění Srbů a Černohorců z Kosova. Požádali „prezidenta“ Srbska, tj. předsedu předsednictva republiky, významného straníka Ivana Stamboliće, který se opakovaně vyjadřoval proti srbskému nacionalismu, aby osobně přijel na Kosovo, do nevelkého města Kosovo Polje a měl tam uklidňující projev na táboru lidu. Stambolić poslal místo sebe jako zástupce svého „chráněnce“, 46letého Miloševiče. A 24. dubna na Kosovu Polji, kde byl přítomen i energický albánský předák a stranický aparátčík Adem Vllasi, srbští řečníci tvrdě odsuzovali poměry, stálý útlak a násilí Albánců proti nim. Došlo k šarvátkám a připravená místní policie, téměř výlučně Albánci, zaútočila hlava nehlava pendrekou na srbský dav. A tady Miloševič přerušil shromáždění, vystoupil na řečnickou tribunu a před TV kamerou pronesl slova, která zelektrizovala nejen místní dav, ale i celý srbský národ: **–„Nikdo si nesmí dovolit, aby vás bil!“** Dav Srbů, který byl zvyklý prakticky jen na nepřátelská slova, nejednou i svých vlastních srbských politiků ze SKJ, začal skandovat „Slobo! Slobo!“ A Miloševič pronesl z patra improvizovaný, řečnický ucelený projev, v rámci obrany svatých a nezadatelných práv Srbů na Kosovu. A tak se, nečekaně, **zrodil Slobodan Miloševič jako tribun, ochránce srbského národa**. Jeho projev přenášely v té chvíli jak bělehradská televize tak i rozhlas.

Do takto navozené zjitřené situace přišla začátkem září 1987 zpráva, že v jedněch kasárnách v Srbsku jakýsi nepřičetný albánský odvedenec zastřelil čtyři nováčky, mezi nimi i jednoho Srba, než se sám zastřelil (než byl zastřelen?). To bylo jako přilítí oleje do ohně. Pohřbu zastřeleného srbského chlapce se účastnilo na 20 000 lidí. A Miloševičovi se ještě koncem roku podařilo odstranit z vedení srbské komunistické strany svého původního protektora Ivana Stamboliće, zřejmě i vzhledem k jeho postoji vůči kosovským Srbům, protože pro jejich ochranu Stambolić nic nepodnikal a vždy souhlasil, jako vzorný aparátčík se vším, co proti nim nejvyšší stranická hierarchie uskutečňovala. Neviděl, nebo nechtěl vidět, jak byla neustále narušována velmi křehká etnická situace na Kosovu, jak byla zcela objektivně pošlapávána práva nealbánců na Kosovu, jak se Kosovo nenávratně odtrhávalo od Srbska, Jugoslávie. Nevšímal si překerní situace Srbů a Černohorců, jejich vyhánění, „plíživé genocidy“ na Kosovu. A tak se Slobodan Miloševič stal vůdcem Komunistické strany Srbska, později i jeho předsedou předsednictva a ochráncem nealbánců na Kosovu. Vyvrcholením jeho úspěchu byly **grandiózní oslavy 600. výročí bitvy na Kosovu Poli v roce 1389**, na místě bitvy, na Gazimestanu, které se účastnilo přes

milión Srbů z celé Jugoslávie. Hlavní projev měl Milošević, ve kterém nedvojsmyslně ukázal na historická práva Srbů na kolébku svého národa a státnosti, na Kosovo a Metochii, plné památek přítomnosti srbské většiny po dobu mnohem více než tisíc let.

Z celkem nenápadného straníka se téměř přes noc stal cílevědomý vůdce. Během roku 1988 byly organizovány masové manifestace v Srbsku i Černé Hoře pro podporu a obranu „srbského Kosova“, proti těm, kteří vyhánějí a chtějí vyhnat odtamtud všechny Srby a Černohorce. Davy manifestovaly z přesvědčení. Milošević pochopil, jak má, svým způsobem a do jisté míry, za právě dané situace možná oprávněně, hledat řešení kosovské otázky. Zřejmě bylo už pozdě, obzvláště proto, že otázku Kosova začal řešit podle svého nepřátelský Západ, který neváhal během devadesátých let pod clonou dezinformací až otevřených lží pokrytecky a kriminálně zasahovat do vnitřních záležitostí suverénního státu Jugoslávie, proti všem zásadám Helsinského protokolu, proti ustanovením OSN, proti mezinárodnímu právu.

V Černé Hoře i ve Vojvodině se k moci dostali celkem bez obtíží Miloševićovi stoupenci. Noví a energičtí albánští straničtí aparátčící Azem Vllasi a Kačuša Jašari byli odvoláni. Jejich odvolání vyvolalo dva dny, 17. a 18. listopadu 1987, masové demonstrace Albánců (horníků, dělníků, studentů a školáků, atd.) na Kosovu, kterých se účastnilo prý až 100 000 lidí. Nicméně stranické vedení provincie přijalo rezignaci výše uvedených dvou politiků. Místo nich se stal vůdcem kosovských komunistů – Albánců, poměrně nepopulární šéf policie, ministr vnitra provincie **Rahman Morina**. V těch dnech v Bělehradě proběhly také masové manifestace podporující Miloševiče, kterých se účastnilo na 350 000 lidí. „Každý národ má nějakou lásku, která věčně hřeje jeho srdce – pro Srbsko je to Kosovo“, řekl ve svém projevu Milošević. Mítinky, tábory lidu, manifestace, s milióny účastníků v zemi, ve prospěch kosovských Srbů, Černohorců, nealbánců vůbec, probíhaly v Srbsku, Černé Hoře, Vojvodině během druhé poloviny 1988 a v roce 1989.

Bylo zřejmé, že Bělehrad chystá výrazné změny ústavy Kosova, která měla do této chvíle za následek téměř vznik albánského státu Kosovo, s drastickými nevýhodami pro tamní nealbánce, s vypuzováním Srbů i Černohorců. Masové protesty Albánců proti těmto chystaným změnám pokračovaly, nejznámější z nich byly opakované stávky a „**hladovka**“ **albánských horníků dolu Trepča**, v šachtě „**Stari trg**“, které se dostalo veliké mediální publicity v Slovinsku, Chorvatsku, v Bosně a Hercegovině. Ve Slovinsku, v Lublani, bylo dne 27. února 1989 na proalbánské manifestaci v Cankarjevě domě (Dům kultury) prosloveno mnoho proti -srbských projevů a také heslo, že se „na Starom Trgu hájí původní avnojská Jugoslávie“ (AVNOJ – Protifašistická rada osvobození lidu Jugoslávie zasedala na Titově teritoriu v bosenském městě Jajce v r. 1943, kde vznikla základní koncepce o Titově Jugoslávii po konci války). Prosrbskou manifestaci, o kterou Bělehrad požádal, však slovinská vláda striktně zakázala. Později bylo zjištěno, že **hladovka v šachtě „Stari trg“ byla svým způsobem podvod**, protože horníci v podzemí dostávali dostatek potravy postranními chodbami, takže vůbec nehladověli.

KOSOVO ZTRÁCÍ PREROGATIVA STÁTU

Pod tlakem událostí a oprávněně nespokojených a ohrožených Srbů i jiných nealbánců, Miloševićem vedený režim v Bělehradě zajistil, že parlament Kosova v Prištíně odhlasoval 23. března 1989 ve velmi napjaté atmosféře, za účasti řady stranických činitelů ze Srbska, za přítomnosti vojska, řadu pozměňovacích návrhů (amandmanů) ústavy, ale zřejmě bez požadované dvoutřetinové většiny. Amandmány navrátily Srbsku suverenitu i státnost nad celou provincií, která tím ztratila i právo veta na ústavní změny v Srbsku. Nicméně základní prvky autonomie, jak jsou zvyklé na Západě, pro Kosovo zůstaly, tj. zajištění práva na jazyk, náboženství, svoji kulturu, školy, tisk, atd. Takže zprávy o tom, že na Kosovu byla zcela zrušena jeho autonomie, neodpovídaly pravdě. Faktem ale bylo, že **autonomní provincie Kosovo ztratila svá prerogativa státu**, její politická autonomie byla výrazně

zmenšena, prakticky zrušena. Zase se objevil název Kosovo a Metochie. Podobné změny proběhly i ve Vojvodině.

Reakce po hlasování v parlamentu byla divoká. Několik tisíc Albánců demonstrovalo v Prištině, ještě větší demonstrace byla v Uroševci (v albánštině Ferizaji), další byly v mnoha městech Kosova. Došlo ke krvavým potyčkám demonstrantů s policií, k rabování, žhářství. V městě Podujevu začaly obě strany na sebe střílet. Oficiálně bylo při nepokojích 22 mrtvých demonstrantů s dva policisté. Zraněných bylo přes 200. Tyto počty se během měsíce ještě zvýšily. Mnoho lidí bylo zatčeno. Další nepokoje přišly koncem října 1989, když začal soud s albánským komunistickým předákem Vllasim. Začátkem února 1990 do ulic několika kosovských měst vstoupila armáda, byl zaveden mimořádný stav. V srážkách policie s demonstranty zahynulo v té době 27, a bylo raněno 54 Albánců. I policie měla ztráty. V té době, během rozsáhlých nepokojů v provincii, požadovaly v ulicích demonstrující masy Albánců rezignaci Rahmana Moriny, předáka komunistické strany Kosova, a ukončení mimořádného stavu. Morina sice přechodně rezignoval, ale brzy se zase ujal vedení.

Určité uvolnění nastalo v dubnu 1990, kdy byl zrušen mimořádný stav v provincii, kdy byli propuštěni Adem Vllasi a řada jeho albánských stranických kolegů, spolu se starým protisrbským buřičem, dlouho vězněným Ademem Demaçi. V té době, zřejmě **aby se zlepšení napjaté situace neudrželo**, byly na Kosovu hlášeny během března a dubna podivné, masové potíže tisíců (!) albánských školních dětí, které vypadaly jako masová otrava, bez jakýchkoli vážných následků. Snad **tisíce** těchto dětí bylo v té době vyšetřováno a část z nich i hospitalizována, prý pro bolesti v žaludku, bolesti hlavy, zvracení, stavy slabosti. Kromě subjektivních obtíží se nic u nich laboratorně, toxikologicky, nezjistilo, přes rozsáhlé odborné vyšetřování i ze zahraničí. Většina pozorovatelů, domácích i zahraničních, uzavřela, že se jednalo **o masovou hysterii**.

Tady by se nezaujatý pozorovatel mohl zeptat obvyklou otázkou při soudním vyšetřování : qui bono? (komu to prospělo ?). Komu prospělo to nové podezření, či propagandě by to mohlo mít užitek. A tak šeptanda udělala svoje a mezi Albánci se rozšířila fáma, že Srbové tráví albánské děti. Potvrzuje to prý správnost albánského protisrbského postoje. A jako odvěta, začaly na řadě míst útoky Albánců na domy místních Srbů, spolu s případy žhářství a rabování. K zajištění míru v provincii, bylo do Kosova vysláno přes 20 000 policistů ze Srbska, protože na značnou část albánských policistů nebylo spolehnutí. Jako protest, rezignovalo kvůli tomu 7 albánských ministrů provinční vlády.

V červnu 1990 vyšla řada dekretů, které měly zklidnit situaci. Mezi nimi bylo i pozastavení publikace jednoho z albánských časopisů Rilindja, byla dočasně zastavena činnost Albánské akademie věd a umění pro intenzivní šíření propagandy z této instituce. Aby Srbsku zvýšily jeho obtíže, Chorvatsko a Slovinsko odvolaly v dubnu 1990 své „federální“ policisty z Kosova, takže ministerstvo vnitra Srbska muselo převzít veškeré úkoly veřejné i státní bezpečnosti na Kosovu.

Koncem června 1990 se skupina albánských členů parlamentu pokusila zablokovat změnu ústavy, nařízenou Bělehradem. V té době předsedající srbský poslanec kosovského parlamentu proto odložil zasedání na 5. července, ale již 2. července 114 albánských poslanců (ze 123), když se nemohli dostat do uzamčeného parlamentu, zahájilo „zasedání“ venku, na ulici a prohlásilo v připravené rezoluci, že „Kosovo je rovnoprávná a nezávislá entita v rámci jugoslávské federace“. I tady po právní stránce rozhodnutí zřejmě nemělo potřebné dvě třetiny hlasů, aby bylo validní. Jako reakce na toto úřady v Bělehradě rozpustili jak kosovský parlament, tak i vládu, neodvolaly však albánského zástupce ve federálním předsednictvu. V té době albánští političtí předáci začali masově organizovat Albánce do různých politických stran, organizací. **V září 1991** organizovali kosovští Albánci **t a j n é referendum**, zda tamní Albánci souhlasí **s prohlášením Kosova za suverénní a nezávislou republiku**. Referenda se prý účastnilo 87% voličů, z kterých 99% hlasovalo pro nezávislost a suverenitu Kosova.

Práce albánských aktivistů se v té době rozvíjela ve dvou směrech:

(1) Tím, že nepřijali realitu nové ústavní situace na Kosovu, **kosovští Albánci se sami zcela vyloučili z politického, ekonomického a vzdělávacího systému Srbské republiky**, začali zcela ignorovat orgány státní moci a státních institucí. **Zorganizovali si své vlastní, i když nedokonalé, „státní instituce“, jako „stát ve státě“** (školství, politické instituce, sociální a zdravotnické orgány, bezpečnostní i represivní složky). Ve školství používali curriculum škol z Albánie, pro který vždy horovali. Kosovští Albánci bojkotovali od té doby celostátní volby, bojkotovali sčítání lidu v roce 1991, odmítali nástup s větším nebo menším úspěchem do vojenské prezenční služby. Důvodem neúčasti při sčítání lidu byla zřejmě skutečnost, že počty Albánců na Kosovu a Metochii byly zveličovány a pak i obava, že příliš velký počet Albánců neměl povolen trvalý pobyt na Kosovu a Metochii, kam se ilegálně přistěhovali z Albánie. A toto by pak mohlo být důvodem k jejich vyhoštění. Nicméně vydávání řidičských průkazů a pasů, vyplácení penzí jinak neuznávanými úřady, kosovští Albánci akceptovali.

(2) Kosovským Albáncům, díky bohatým zahraničním zdrojům (bohatá diaspora, **celosvětový rozsáhlý obchod s drogami**, obchod „s bílým masem“, od **kosovských Albánců**, pracujících v zahraničí jako „gastarbeiteři“, **vybíraná „daň“**) **se podařilo nejen udržet svůj „stát ve státě“, ale i zinternacionalizovat „kosovský problém“**. Podařilo se jím **„kupovat“ vlivné politické osobnosti**. Dokonce jeden z prezidentských kandidátů v USA, neúspěšný Bob Dole, nevybíravě loboval pro albánskou záležitost. Albánci mu otevřeně finančně pomáhali při získávání peněz během jeho prezidentské volební kampaně, například v rámci tzv. „volebního pohoštění“ pro asi 1 000 hostů, kdy za jedno menu (one plate) v hotelu v New Yorku platili, jako poplatek, jako „legální“ dar, rovných 1 000 (jeden tisíc) US dolarů. Ani tisk, ani televize nebyly odmítavé v tomto smyslu, obzvláště když si uvědomily, že je to i politika jejich vlády a že příliš mnoho kapitálu v západních médiích (např. Británie, USA) patří bohatým islámským státům – a Albánci jsou většinou Muslimové, jen asi kolem 20-25% křesťané (katolíci a pravoslavní). Albánští aktivisté, jako protislužbu, poskytovali své znalosti západním rozvědčákům (americké, britské, německé). Kromě Boba Dola pro kosovské Albánce v této době i později velmi lobovali i někteří vlivní členové kongresu USA, senátoři i členové sněmovny reprezentantů (Tom Lantos, Joe Biden, Joseph Lieberman aj.), někteří z nich byli údajně i finančně zainteresovaní. Německé velvyslanectví v Tiraně mělo v devadesátých letech stále se zvyšující nepřiměřeně veliký počet zaměstnanců. (rozvědka, příprava „příštích událostí“). **Během devadesátých let si kosovští Albánci „koupili“ spolupráci s PR** (Public Relations, propagační agentura) **Ruder & Finn Global Public Affairs**, z Washingtonu, která za nemalé peníze „pracovala“ i pro chorvatské a bosensko-hercegovské secesionisty. O ne příliš poctivých praktičkách této agentury psal ve své knize francouzský TV novinář Jacques Merlino (Není dobré říkat jugoslávské pravdy. A. Michel, Paříž, 1993). V rozhovoru s ředitelem PR agentury J. Harffem, francouzský novinář podotýká, že se PR agentury zabývají politikou asi tak, jak druzí prodávají prací prášky na prádlo. Příslowěčná americká navivita přerůstá až v klišé, s kterým se může nebezpečně manipulovat. Za svůj největší úspěch považoval J. Harff svůj bluf, když získal pochybnými postupy mocné americké židovské lobby na protisrbskou stranu, když se mu podařilo udělat rovnítko mezi Srby a nacisty. „My jsme profesionálové. Měli jsme vykonat práci a my jsme ji vykonali. **My nejsme placeni za to, abychom drželi kázání!**“ – řekl pan Harff.

A tak vznikl jakýsi **„paralelní kosovský stát“**, stále více během deseti letí podporovaný Západem. Anglie měla s tím podporováním albánských záležitostí zkušenosti již od první i druhé světové války, nemluvě už o Itálii. **Na Kosovu 24. května 1992 proběhly** Albánci dobře organizované **tajné volby**, a poměrně „umírněný“ **Dr. Ibrahim Rugova se stal „prezidentem republiky Kosovo“**, ve kterých zvítězilo jeho politické hnutí (prý mělo 700 000 členů ?!) **Demokratická Liga Kosova** (albánská LDK) a doslova převálcovalo ostatní strany. Ten výraz LIGA tam byl dán zřejmě záměrně, jako vzpomínka na již opakovaně uváděnou Priz-

renskou ligu z roku 1878, jejímž cílem bylo etnicky čisté, albánské Kosovo (jako předstupeň budoucí Veliké Albánie), bez Černohorců, Řeků a Srbů. Profesor Ibrahim Rugova (zemřel v r. 2005) byl odborník na dějiny literatury a estetiky a svoje hnutí založil koncem roku 1989. Narodil se (1944) v městě Istoku na Kosovu, jeho otec byl zámožný obchodník a statkář u albánského Skadru, kterého zastřelily komunistické bojůvky v r. 1945. Rugovova matka pak emigrovala na Kosovo. Za Titovy Jugoslávie Ibrahim studoval na univerzitě v Prištině a pak v Paříži. Někteří si dovolili přirovnávat profesora Rugovu k Mahatmovi Gandhimu, že je prý proti násilí. Ale události brzo na to ukázaly, že toto přirovnání nebylo zcela vhodné.

Jako doplněk k událostem té doby nutno podotknout, že v nevelkém městě na hranici Kosova a Makedonie, Kačaniku, v tajně vyhlášené (7. září 1989) tzv. „**Kačanické ústavě**“ bylo i ustanovení, že ostatní zákony (původem ze Srbska a Jugoslávie) mají platnost pouze pokud s nimi souhlasí zákony této nové Kačanické ústavy.

Samotné Srbsko v té době stanovilo pro své dvě provincie pouze **teritoriální autonomii, že tedy již nemají předchozí prerogativa státu**, jak jim to poskytovala ústava z roku 1974, která, vzhledem ke stávajícím okolnostem, byla jedním z činitelů, které pomohly vyvolat rozpad Jugoslávie. Účast provincií po zavedení ústavy v roce 1974 při vzniku pro jednotu své „mateřské“ země, Srbska, nezbytných, vitálních zákonů, byla spíše negativní, tj. provincie měly spíše odpudivé, centrifugální tendence. A tak ústavodárná a zákonodárná moc provincií byla zrušena. **Místo ústavy dostaly provincie svůj statut.** Přes všechno toto nebyl zastaven albánský separatismus, bylo zřejmě již pozdě a zkušenosti jak sobě vládnout se „zkušebně“ začaly uplatňovat v paralelní Albánci organizované „Kosovské (albánské) republice“.

Jak uvádí britský historik Noel Malcolm (KOSOVO – Krátké dějiny, 1998), hlavní úkoly pro „prezidenta“ Rugovu a jeho LDK po roce 1990 byly tři (viz i výše uvedené cíle albánských aktivistů): (1) zamezit divokou vzpuru obyvatel, (2) internacionalizovat otázku Kosova, a (3) systematicky odpírat legitimitu srbské vlády tím, že kosovští Albánci budou bojkotovat volby a sčítání lidu, odvody do armády, a že si utvoří základní obrysy svého státního aparátu v „Kosovské republice“. Sám profesor Rugova zahájil intenzivní cestování po Západě, aby si získal sympatie jeho státníků pro samostatné Kosovo. Na začátku získal zatím jen různé rezoluce z OSN a Evropského parlamentu. Během této fáze se zdá, že ještě existoval, alespoň pro veřejnost, na oko, princip nevměšování Západu do vnitřních záležitostí federální republiky Srbska, v stále ještě existující Jugoslávii, která však šla k zániku, díky nevybíravému tlaku právě sjednoceného Německa a jeho skutečně agresivnímu vměšování do vnitřních záležitostí Jugoslávie, za pomoci Itálie, Maďarska, Rakouska a Vatikánu. Vše to do značné míry navodilo vyvrcholení událostí v holandském Maastrichtu 17. prosince 1991, kdy německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher přinutil prodejné Evropské společenství, (budoucí Evropská unie), k protiprávnímu uznání samostatnosti Chorvatska a Slovinska, čímž nastartoval krvavé události v někdejší Jugoslávii, včetně krveprolití na Kosovu a Metochii.

O všem tom jistě věděl i papež Jan Pavel II, který se setkal s ministrem Genscherem těsně před Maastrichtem ve Vatikánu 29. listopadu 1991, a nijak tomu krveprolití nezabránil. Možná, že by ještě využitím své nemalé autority tomu mohl zabránit, ale zřejmě nechtěl. Možná, že pro něho Jugoslávie, a obzvláště Srbsko, byly po rozpadu SSSR poslední zbytek komunisty vedených zemí v Evropě. Jako by nevěděl, že komunisty vedenou vládu v Jugoslávii, a obzvláště v Srbsku, této zemi vnutil za války Západ, převážně pod vlivem Winstona Churchilla.

Rugova a jeho spolupracovníci chtěli světu (Západu) ukázat, že je možné i organizační řešení případné samostatnosti Kosova, když tam už existuje údajně fungující jako by „stát ve státě“. Na Kosovu a Metochii tak vzniklo jakési dvojvládí : normální státní správa a albánský kosovský „stát ve státě“, se „svým“ školstvím, zdravotnictvím, bezpečností atd. V té době dvojvládí bylo velmi obtížné udržovat

pořádek v této oblasti. Policie sice věděla o „tajných albánských volbách“, ale nebylo možné, bez rizika velkého krveprolití, tomu zabránit.

Redakce: J. Skalský
dr. O. Tuleškov

Připravil:

Vydalo Křesťanskosociální hnutí ve spolupráci s OV KČP v Praze 10 jako svou 188. publikaci určenou pro vnitřní potřebu vlasteneckých organizací. Praha, listopad 2006

Webová stránka: <http://www.ksl.cz>

E-mail: Vydavatel@seznam.cz

Policie nejednou přikročila k různým formám útlaku (zatýkání, výslechy, ne vždy férové zacházení se zatčenými), za stávající situace této formy „občanské neposlušnosti“ a za terorizování, zastrahování kosovskými Albánci („Kosovary“) i té druhé, nealbánské strany. Neklidu na Kosovu velmi „pomohly“ i vznik samostatného a suverénního Chorvatska a Slovinska a nepřátelský, pokrytecký postoj Západu proti Jugoslávii a hlavně pak Srbům. Z Kosova v té době uprchla do Chorvatska tamní nevelká chorvatská (katolická) skupina obyvatel, z enklávy Janjevo (jižně od Prištiny), žijících mnoho set let na Kosovu a Metochii, prý ještě od doby bitvy na Kosovu, jako potomci bojovníků proti Turkům, které tam poslal bosenský král Tvrtko, a snad i dubrovnických obchodníků, kteří přečkali staletí turecké okupace. Možná, že to byli i dávní obyvatelé bohatého a vzkvétajícího hornického města Novo Brdo, na východ od Prištiny, které mělo v době svého rozkvětu ve XIV.století prý až 40 000 obyvatel, včetně Srbů, Řeků, Albánců, Dubrovčanů, Židů, Cincarů (potomků starých Latinů). Poslední zbytky těchto obyvatel uprchly do Chorvatska koncem 90tých let XX.století za hrůzovlády albánských teroristů z UÇK (Osvobozovací vojsko Kosova).

Nespravedlivé mezinárodní ekonomické sankce, vyhlášené Radou bezpečnosti OSN 30.května 1992 (rezoluce 757) proti Srbsku a Černé Hoře, následkem údajného Srby uskutečněného atentátu s mnoha mrtvými v Sarajevě, v ulici Vase Mikina (27.května 1992), byly vlastně podvodem. Protože jak se později ukázalo, organizovala atentát sama muslimská vláda (viz např. článek L.Doylea ze dne 22.srpna 1992 v londýnském Independentu: „Muslimové masakrují své vlastní lidi – Masakr ve frontě na chleba v Bosně byl propagandistický tah, sdělila OSN“). Sankce tvrdě dolehly i na Kosovo a Metochii, stoupala inflace. Srbsko však mělo výhodu výkonného zemědělství, takže hladomor nenastal, i když Srbsko muselo živit mnoho set tisíc uprchlíků z Chorvatska a Bosny a Hercegoviny, později i z Kosova a Metochie. Několik tisíc uprchlých Srbů bylo umístěno na Kosovu, jejich počet však dosáhl skoro 20 000 po Západem sponzorované chorvatsko-muslimské ofenzivě „Bouře“ v srpnu 1995, která vyhnala z jejich pradávných domovů v Krajíně na 200 000 Srbů. V té době na Kosovu působila dobročinná organizace „Matka Tereza“ (matka Tereza byla katolická Albánka z Makedonie), která např. v roce 1993 dodávala potravu pro 50 000 albánských rodin (odhadem pro 250 000 duší).

V Daytonské smlouvě, která v prosinci 1995 přinesla zastavení občansko-etnicko-náboženské války a rozdělila Bosnu a Hercegovinu na muslimsko-chorvatskou a srbskou část (entitu), nebyla prakticky zmínka o Kosovu a Albáncích. Smlouva v té době zvýšila prestiž prezidenta Miloševiče. Západní diplomaté mu byli vděční (!) za jeho mírotvornou činnost, byl jimi uznáván jako konstruktivní síla v oblasti, bez které by vznikla nestabilita. Ale za pár roků ho nicméně čekal kriminál v Haagu a za dalších pár roků i smrt během soudu v Tribunálu ICTY v Haagu, protože se nechtěl stát sluhou zájmů USA, NATO, Evropské unie. Při své obhajobě, včetně událostí na Kosovu, se mu podařilo Tribunál zesměšnit, ukázat podvody a nekompetenci Tribunálem použitých svědků. V souvislosti s Daytonem byla nicméně v Radě bezpečnosti i zmínka o Kosovu, a to že uvolnění sankcí proti „malé Jugoslávii“ (Srbsko + Černá Hora) bude záviset i od vyřešení otázky „lidských práv“ na Kosovu. Ale už v té době se chystaly plány pro budoucí „válku“ na Kosovu a Metochii. Proč by jinak mělo německé velvyslanectví v Tiraně tak předimenzovaný zpravodajský personál.

Během let, kdy se rodila ilegální „Kosovská republika“, kdy pokračovaly demonstrace a stávky, kdy stoupalo nepřátelství mezi etniky, kdy plně pokračovala

„válka dělohy“ kosovských Albánců, kdy ale ještě UCK („Osvobozovací armáda Kosova“) hromadně nevráždila srbské a černohorské policisty a úředníky, jakož i projugoslávské, pro-srbské Albánce, mnoho Srbů a Černohorců stále opouštělo Kosovo a Metochiu. Současně s tím odcházelo nicméně do zahraničí, za lepšími výdělkami a větší bezpečností, i mnoho Albánců. Jak uvádí Noel Malcolm (1998), jejich počet v roce 1993 dosáhl prý 368 000 (odcházeli hlavně do Německa, Švýcarska, kde ostatně Albánci představovali a dosud představují suverénní pány obchodu s drogami). Je zajímavé, jak řada západních autorů, včetně Noela Malcolma, a pochopitelně Albánců samotných, trvale informuje o etnické čistce Albánců na Kosovu a Metochii, a při tom jejich počty tam stále stoupají (←stálý příliv přistěhovalců z Albánie i odjinud, ← trvající „válka dělohy“). A při tom nealbánské obyvatelstvo představuje stále menší procento obyvatel této oblasti. Tady je zcela jasné a jednoznačné, kdo koho „etnicky čistí“ a kdo koho z domova vyhání.

Je smutné toto všechno psát, protože je v tom příliš mnoho lidského utrpení, zármutků, frustrací, příliš mnoho lidí zahynulo, často za příšerných okolností. A nelze zcela jednoznačně za všechno obvinít jen jednu stranu. Je ale přesto spravedlivé konstatovat, jak správně vyhodnotil situaci na Kosovu, Metochii a Makedonii ve své knize „Slovanské problémy“ (1928) **prezident T.G.Masaryk** : **„Albánci oloupili Srby, odebrali jim jejich půdu – takovým způsobem bylo Staré Srbsko ALBANIZOVÁNO...“**

(http://www.ksl.wz.cz/balkanska_p.htm)

Haag: Další svědectví vyvracejí lež o Račaku, kterou Clinton použil v televizi k ospravedlnění bombardování Jugoslávie

20.04.2005

(<http://www.messin.estranky.cz/clanky/proces-s-milosevicem/milosevic37>)

Soudní znalec a profesor Slavisa Dobricanin - bývalý ředitel ústavu soudního lékařství v kosovské metropoli Prištině pokračoval 8.4.2005 v Haagu ve svém svědectví při Miloševićově obhajobě.

Profesor Dobricanin byl pověřen zkoumáním těl kosovských Albánců, jejich těla byla 15.1.1999 nalezena v obci Račak.

Skupiny vědeckých kriminalistů z Finska a Běloruska se přímo účastnily pitev společně s profesorem Dobrocaninem a jeho týmem. Všechny týmy sladily (harmonized) své nálezy. Podle zprávy, kterou napsali tři členové finského týmu, byly "pittevní nálezy projednány v plně profesionální shodě".

Svědectví profesora Dobricanina bylo doplněno plnou dokumentací, řadou úředních listin a protokolů o pitvách.

Svěděk uvedl, že smrt všech 40ti obětí nalezených v Račaku způsobila střelná zranění. Nikdo nebyl podřezán noži, jak o tom dříve někteří Albánci svědčili při obžalobě.

Oproti tvrzení obžaloby, že Albánci byli před smrtí zbiti, než je "popravili", nenalezli soudní týmy žádné důkazy, že by nějaké tělo bylo zmláceno, či zbito. Jediná zranění kromě střelných, které patologové našli, byla od zvířat, která těla ohlodávala po smrti.

Profesor Dobricanin svědčil, že soudní týmy došly k závěru, že kulky udeřily do těl z různých směrů.

Zpráva sestavená finskými soudními znalci /J. Raino, K. Lalua a A. Pentilaa/ uvádí, že pouze jedna osoba byla zastřelena z blízkosti. Profesor Dobricanin dosvědčil, že všichni ostatní byli zastřeleni z velké vzdálenosti.

Odborné testy na parafin (disphenylamine) ukázaly, že 37 ze 40ti nalezených těl mělo na ruku pozůstatky střelného prachu od střelby. Žaloba ale již dříve kritizovala tyto testy s poukazem na skutečnost, že podobné výsledky při testu se mohou objevit i v případě, kdy osoba používal určité tabákové výrobky, či měla na ruku dusičnany.

Profesor ale uvedl další podrobnosti o testu na látku disphenylamine, ze kterých vyplynulo, že v případě, kdyby oběti pouze kouřily cigarety, barva na zkušebním lepidle, které látku zjišťuje, by vypadala rozdílně. 37 ze 40ti obětí tedy střílelo před smrtí ze střelných zbraní.

Přes tvrzení obžaloby, že testování na látku disphenylamine je nespolehlivé, je test používán v mnoha zemích, včetně USA.

Kromě přítomnosti zbytků výstřelů na jejich ruce, byla těla navlečena do mnoha vrstev oděvů. Část těl měla tři až čtyři vrstvy oděvů. Profesor Dobricanin dosvědčil, že mnoho jich mělo navlečené těžké kožené boty a opasky vojenského stylu.

Tito lidé byli oblečeni na dlouhodobý pobyt venku. Pokud by se zabývali normální činností kolem jejich domů, nebo by narychlo museli vyjít z domů, nebyli by v žádném případě takto oblečeni.

Dalším znamením, že se jednalo o ozbrojené bojovníky a nikoliv o civilisty, jak tvrdila obžaloba, je způsob jejich zranění.

Když svědčila soudkyně Marenkovicová, tak u soudu přehrávala videokazetu s se zá-
běry zákopů a bunkrů, které měla UCK v bezprostřední blízkosti Račaku.

Videozáznamy ukázaly, že policie střílela z kopců kolem Račaku směrem, kde ležely
zákopy.

Podle střelných zranění, která byla na tělech objevena vše odpovídá tomu, že těla
byla v obranné pozici v zákopu, když dostala zásah. Profesor Dobricanin dosvědčil,
že výstřelem byly zasaženy pouze horní části těla. Žádný výstřel nezasáhl dolní část
těla.

Tato zranění jsou shodná s tím, když ležíte v zákopu (příkopu). Pokud střílíte ze zá-
kopu, pak jedinou možností, kdy vás může někdo zasáhnout je situace, kdy sám
střílíte a proto se musíte pozvednout nad zákop, abyste mohl zamířit a vystřelit. Po-
tom vás může někdo zasáhnout pouze do horní části těla. Přesně jako v Račaku...

Kosovští Albánci, kteří zemřeli 15.ledna v Račaku, byli ozbrojenými bojovníky, ne ne-
vinní civilisté. Měli střelný prach na rukou (stopy po tom, že sami stříleli). Jejich
zranění odpovídala zraněním v bojové situaci. Byli také oblečeni k dlouhodobému
pobytu venku.

Povaha jejich zranění neodpovídá zraněním při popravách. Byli zasaženi z různých
úhlů i vzdáleností. Jediný byl zastřelen z blízkosti.

Profesor Dobricanin přidal také ještě jeden zajímavý důkaz týkající se Heleny Ranta
(šéfka finského týmu). Podle něho, je dentální expertkou. Zuby jsou její specializa-
ce. Ona není expert na balistiku. Proto není způsobilá podat hodně důkazů, o kte-
rých svědčila jako dvorní svědek v roce 2003.

Svědék dále uvedl, že když dělala Helen Ranta tiskovou konferenci v kosovské Prišti-
ně, tak on a další členové soudních týmů měli zakázáno přijít.

19. února 1999 Bill Clinton v televizi sdělil světu: "Měli bychom si pamatovat, co se
stalo ve vesnici Račak v lednu - nevinní muži, ženy a děti byli vzati ze svých
domovů, přivedeni do rokle a nuceni pokleknout do špíny a zastřeleni - ne kvůli
tomu, že by něco udělali, ale pouze kvůli tomu, kým byli."

Bill Clinton lhal. Clinton odstartoval útok NATO na Jugoslávii touto notoricky známou
lží, jako jeho hlavním ospravedlněním. Račak je jediným "válečným zločinem" , ze
kterého byli v Kosovu Srbové obviněni před útokem NATO.

Messin, 20.4.2005,

ZDROJ: <http://www.slobodan-milosevic.org/news/smorg040805.htm>;

<http://mujweb.cz/www/kockon/srbsko/urban.htm>

Proces v Haagu: UCK se v Račaku živila z potravinových balíčků s označením USAID

7. dubna 2005 dokončovala soudkyně Danica Marenkovičová v Haagu své svědectví.
Svědčce byla vyslýchána Miloševićem poté, co ji předtím vyslechl žalobce Nice

Svědčce během výslechu předvedla soudobá svědectví, které dali policii etničtí Al-
bánci v oblasti kolem Račaku. Tato místopřísežná prohlášení identifikovala Račak
jako základnu UCK.

Pan Nice se pokoušel vyvrátit tyto důkazy tím, že přišel s tím, že vystopoval Albán-
ce, kteří podali tato sdělení. Není překvapením, že Albánci, které Nice vystopoval, už
netrvají na svých předchozích prohlášeních s dodatkem, že je poskytli pod nátlakem.

Žaloba totiž velmi dobře ví, že nalézt v současném Kosovu Albánce, kteří by něco
řekli proti UCK, je nemožné z důvodu teroru a zastrašování, které UCK způsobuje
svým nepřátelům. 12. Října řekla hlavní prokurátorka ICTY – Carla del Ponte ko-
sovsko-albánským novinám Koha Ditore: „Nedokážete si představit rozsah problé-

mů, které máme při vyšetřování vůdců UCK v Kosovu. Je zde obrovské zastrašování svědků z Kosova a nyní s námi nechtějí spolupracovat. Nemáme žádnou podporu jak ze strany mezinárodního společenství, tak ani ze strany místních úřadů."

Institut IWPR (je placen vládou USA a je protribunální) zase 1. dubna 2005 vydal na své internetové stránce článek týkající se zastrašování svědků v Kosovu. V článku se píše: „Vypadá to, že práce tribunálu s obviněnými Albánci stojí před významnými problémy se zastrašováním svědků.“

S využitím převažující atmosféry zloby a strachu v Kosovu, předvedl Nice u tribunálu nahrávky s Albánci, kteří dříve vypovídali o aktivitách UCK v Račaku. Tito lidé nyní vypovídali přesně to, co od Ize v nynější situaci očekávat. Říkali, že ve svých původních výpovědích o UCK lhali. ...

Milošević dále poznamenal, že videa, která žalobce Nice předvedl soudu, byla zhotovena minulý týden (!), speciálně pro použití v soudním řízení ICTY. Dále, že pásky byly vyrobeny v Kosovu, v atmosféře, která je nepřátelská k těm, co by řekli něco špatného o UCK.

Pokud jde o záměry Nataši Kandic, Milošević ji označil za propagandistku. Její v Bělehradě sídlící organizace „Humanitar Law Center“ je přímo financována vládou USA. Získává dotaci od „Národní nadace pro demokracii“ (NED) – ve Washingtonu sídlící organizace, která je financována americkým ministerstvem zahraničí.

Nataša Kandic je tak milována vládou USA, že od ní dostala cenu. V r. 2000 jí NED udělila cenu „Democracy Award“. Tuto cenu převzala 3. května 2000 přímo v Kapitulu (budova amerického parlamentu).

Důvěryhodnost Nataši Kandic je tedy nesmírně kompromitována jejím spojením s vládou USA. Tato vedla agresí NATO proti Jugoslávii v r. 1999. Vláda USA financuje organizaci Nataši Kandic prostřednictvím NED. Vláda USA byla tak šťastná z návratnosti vložených prostředků, že jí předala cenu ve Washingtonu D.C. Nataša Kandic není nic víc, než srbské jméno, maskující americkou válečnou propagandu. Dalším svědkem, kterého Milošević povolal ke své obhajobě, byl profesor soudního lékařství Slavisa Dobricanin, který také svědčil o událostech v Račaku. Profesor potvrdil svědectví soudkyně Marenkovičové. Doprovázel ji, když uskutečňovala své vyšetřování.

Profesor Dobricanin také viděl ve vesnici stopy přítomnosti UCK. Viděl jejich zákopy, bunkry, i zbraně. Byl také osobně ve velící místnosti UCK, kde viděl ty samé věci, které viděla soudkyně Marenkovičová. Přece jenom však svědek přidal další zajímavý detail. Když šel kolem jídelny, kterou používala UCK, tak tam uviděl ležet žluté potravinové balíky s nápisem „USAID“.

USAID je americká agentura, která má poskytovat humanitární pomoc obětem válek a živelných pohrom, nikoli krmit teroristické skupiny. Přítomnost jídla USAID na velitelské UCK znamená buďto, že UCK ukradla humanitární pomoc civilnímu obyvatelstvu Kosova, nebo že tak dostala přímou pomoc od vlády USA.

Profesor dále potvrdil, že předešlá svědectví gen. Gojkoviće a soudkyně Marenkovičové, že jugoslávská armáda nebyla 15. ledna 1999 v Račaku přítomná. Řekl, že když přišel na místo, tak neviděl žádné členy armády, ani vozidla ve vesnici.

(Dodatek k publikaci Co nového v Haagu?)

Přeložil: J. Messin

redakce: J. Skalský

připravil: Svekos

Zdroj: <http://www.slobodan-milosevic.org/news/smorg040705.htm>

(<http://www.ksl.wz.cz/ks5.htm>).

JAK CLINTONOVA VLÁDA A ZÁPAD POMOHLY ŠÍŘENÍ TERORISMU

Prof. MUDr. Rajko Doleček, DrSc.

V BBC anglickém slovníku je u slova GANG uvedeno: „je to skupina lidí, kteří se spojili za určitým cílem, často kriminálním“, česky tomu odpovídá tlupa, banda. Až opadnou vášně z událostí 1990-2005 a zavládne logické uvažování, kdo a jak pomohl šíření terorismu, zjistí se, že existovaly gangy kolem určitých vlád a v mediích Západu, které šíření terorismu velmi prospěly, i když formálně proti němu bojovaly. Byly to např. události kolem zničení Jugoslávie, kde tzv. bojovníci proti terorismu mu vlastně pomáhali. Byly to *gangy kolem prezidenta Clintona* (Albrightová, Holbrooke, Clark atd.), *kolem premiéra Blaira* (Cook, Robertson atd), *kolem kancléřů Kohla a Schrödera* (Genscher, Kinkel, Fischer, Scharping atd), *kolem prezidenta Chiraca* (Kouchner atd.), *ve vedení NATO* (Solana, Robertson) a *Evropské unie, kol různých Vysokých představitelů v Bosně a Hercegovině* (Paddy Ashdown aj.), *na Kosovu* (Kouchner, Steiner, Essen-Petersen aj.), *v OBSE* (Wallace aj.), *v Tribunálu v Haagu* (Goldstone, Arbourová, del Ponteová aj.). Nesmí se zapomínat ani na „gang“ *kolem miliardáře Sorose a na různé nevládní organizace*, které svými aktivitami nejednou mezinárodnímu terorismu značně prospěly. *Velikou pomoc poskytla teroristům značná část západních medií svými dezinformacemi, výmysly až lžemi. Ani strašlivá facka 11. září 2001 zcela nevyhlídla dezinformátory, ještě se všichni nezačali bít v prsa a stydět se za své výmysly a lži, někdy ale i placené služby teroristům. Snad nejhorší zločin* byl fakt, že Západ udělal zločince z těch, kteří nezačali krveprolití a jen bránili integritu své země, a to, že vedoucí lidé Západu zcela protiprávně podpořili rozbití Jugoslávie. Německo to začalo, za pomoci Vatikánu, v Maastrichtu 17. prosince 1991 a pak vše mocně podpořily USA.

Západ všemožně pomáhal budoucím teroristům v boji proti sovětské okupaci Afghánistánu. A tam si vytvořil kádr tzv. „*bojovníků za svobodu*“ (freedom fighters), včetně Usamy bin Ladina a jeho organizace Al Kajda, činné pak i v Čečensku, Libanonu, Somálsku, Palestině, Sudánu, v Bosně a Hercegovině (BaH), na Kosovu a Metochii, zde jako podpora teroristické organizace UCK (Kosovská osvobozenická armáda). V Afghánistánu gang Clinton-Albrightová do let 1997-98 podporoval a ve Washingtonu vítal představitele krajně fundamentalistického hnutí Taliban; vůbec nevadilo, že zcela zotročoval ženy. Když Západ vyprovokoval krvavou občansko-etnicko-náboženskou válku v r. 1992 v BaH, směšně naivní a pokrytecká část Západu pěla chválu a pomáhala „svaté válečníky“ mudžaheddiny, „islámské bojovníky za svobodu“, kteří přišli ze světa i z Afghánistánu „pomáhat svým bratrům v islámu“ Prokázané zprávy a existující fotografie o zvěrstvech těchto „svatých válečníků“, s uřezanými hlavami zajatých Srbů, nijak neovlivnily „humanitu“ tolik hlásající Západ, ani jeho věrného vazala prezidenta Václava Havla. *Stínání hlav prováděli mudžaheddini zvláštním rituálem*. Při výměně těl mrtvých Srbů u Zavidoviće (centrální Bosna) bylo vyměněno i 12 těl mužů bez hlav, popravených tím rituálem. Na Západě nechápali osudový boj, téměř na život a na smrt, kolem 80-90.000 vojáků VRS (Vojsko Republiky Srbské) v BaH, na obrovsky dlouhé frontě, proti početně mnohem silnějšimu, méně vycvičenému, ale díky mudžaheddinům fanatictějšímu vojsku muslimů a pak vojsku muslimsko-chorvatské federace (nad 200.000 vojáků), všemožně podporovaných Západem propagandou i zbraněmi, v rámci americké akce *equip and train* (vyzbroj a vycvič!). VRS bránilo svůj národ před opakováním genocidy z let ustašovského Chorvatska (1941-45). Kolem Daytonské smlouvy (listopad 1995) bylo v BaH podle US ministra obrany W. Perryho kolem 10.000 mudžaheddinů, z kterých mnoho, za zásluhy, dostalo občanství BaH, kam se i přišli a možná, že představují teroristické „spící buňky“ Al Kajdy. I Usama bin Ladin dostal bosenský pas. Clintonův gang dokonce zapomněl, že je Irán jeho hlavní nepřítel a tajně s Iránem domluvil zásobování zbraněmi mudžaheddinů v BaH přes Chorvatsko, za pomoci tamního US velvyslance P. Galbraitha, aby se bránily „západní hodnoty“. Jako obránci těchto hodnot bojovali v BaH i britští žoldáci, hlavně v rámci chorvatské armády, bojovali ale i pro muslimy, spolu s Afghánci, Čečenci, Araby, Alžírany ...

V Království Jugoslávie i za Titovy Jugoslávie byly mezináboženské vztahy v BaH přijatelné až přátelské. Pak přišlo zlo, které díky „pomoci“ demokratického Západu, probudilo dřímající démony. Na začátku války se ve všech štábech muslimských bojovníků objevily brožury „Pokyny pro muslimského bojovníka“ od hafize (znalce, který zná Korán zpaměti) Halil Mehtice a Hasana Makiće, „aby se vytvářely silné osobnosti, které s vírou v Alláha budou připraveny bojovat a zemřít, jako silná hráz islámu na tomto světě“ a brožura „Islámské rady a pokyny“, syrského alima (náboženského učence) Ahmeda Izuddina. V ní se praví : „Není žádné příčiny pro strach, protože čas smrti každého bojovníka je dávno určen Alláhem. ... Jděte do boje, slabí nebo silní, bojující na cestě Alláhově, obětující své jmění a životy.“ Příliš mnoho rad, pokynů je ti zcela proti mezinárodním konvencím o vedení války. Mnoho míst vybičovává nenávisť a surovost ve „svaté válce“. V Takvimu (muslimský kalendář, s údaji o době modliteb, různých svátků), z roku 1992, je vysvětlení, co je vlastně džihad, svatá válka: „Džihad v islámu není pouze boj ve jménu Alláha. Ve skutečnosti je islám revoluční ideologie a program, který se snaží změnit společenský řád celého světa a utvořit ho v souladu se svými ustanoveními a ideály. Islám usiluje, aby zničil všechny státy a vlády kdekoli na tváři země, které odporují ideologii a programu islámu, bez ohledu na stát nebo národ, který je u vlády ...“. (Některé citáty jsou z knihy M. Toholj: „Svatí válečníci a válka v Bosně a Hercegovině, IGAM, Beograd, 2001). 15. července 1995 vyzval mufti (nejstarší v ranku muslimských duchovních jedné oblasti) z města Tuzly, Husejn efendi (pan, titul se dává za jméno) muslimy světa k svaté válce proti křesťanům. Mudžaheddinové měli bosenské vojáky zradikalizovat, ukázat jim, jak vypadá vojenská doktrína podle Koránu. Zatímco Bosňané se radují, že nikdo nebyl v boji zraněn nebo že nezahynul, mudžaheddini jsou šťastní, jsou-li zraněni, když někdo zahyne a stane se šehitem (mučedníkem za víru).

Od sedmdesátých let XX. století se ročně pololegálně „školilo“ v islámských centrech v Libyi, Libanonu, Saudské Arábii, Iránu, přes sto mladých muslimů z BaH, kteří pak po návratu propagovali „islámskou revoluci“, doprovázenou „renesancí“ islámu, zvýšenou stavbou džamií (muslimská svatyně s j dním nebo více minarety), návrat ke starým normám islámu. Bojů v BaH se účastnili i mnozí islámští duchovní, imámové (muslimští duchovní, kteří vedou modlitby, namazy) i hodžové (muslimští duchovní, náboženští učitelé, profesori vysokých škol), kteří měli do jisté míry roli „politruků“, zástupců velitele pro morálku. Velitelem „Muslimských sil“ v Travniku byl emir (předák, vládce, kníže) Ahmed Alilović. Emblémy a ostatní části „uniformy“ byly téměř převzaty od palestinských teroristů Hezbollah a některých dalších skupin na „cestě Alláhově“. Muslimská vláda v Sarajevu se snažila neukazovat Západu příliš mnoho fundamentalismu pod maskou demokratičnosti. Musela přeci podpořit na Západě ty, kteří prováděli „veliký podvod“ o událostech v BaH (např. Srebrenica, výbuchy v Sarajevu), vedeni Clintonem, Albrightovou, Halbrookem a dalšími přísluhovači doma i v zahraničí. Kromě R. Holbrooka, velmi muslimy podporovali v Bosně (a později i albánské UCK teroristy na Kosovu) dva US senátoři, Bob Dole (neúspěšný kandidát na prezidenta) a Joseph Liebermann .

Bosenský rais ul ulema (vrchní představitel náboženské obce) Mustafa efendi Cerić začátkem 1994 vydal svou fatvu (směrnici), že každá muslimka musí porodit pět dětí. „Muslimové nemají atomovou, ale mají demografickou bombu“ (tuto válku dělohy provádějí kosovští Albánci již mnoho let). Bosenské město Zenica se stalo centrem prý až 3.000 „svatých válečníků“ pod velením Alžířana Abu Maaliho, „středisko“ v Mehurići vedl Sauský Arab Abdul Aziz, který z Bosny odešel do Albánie pomáhat kosovským Albáncům. Šéfa Islámského ozbrojeného hnutí z Travniku, Abu Harise, zlikvidovala speciální policie Chorvatska 14. prosince 1995 (vždyť válčili mezi sebou 1993-94). „Svatý válečník Jasin al Bosnavi odešel bojovat z BaH do Čečenska, kde zahynul. Blízkého spolupracovníka Usamy bin Ladina, Tunisana a občana Bosny, Mehreze Amdouni, zatkli na podzim 1999 v Turecku. Elita „svatých válečníků“ byla v jednotce „Al Mudžahid“, která za sebou zanechávala krvavou cestu ničení a oprav. Když odjížděli z Bosny (značná část bojovníků se tam aťe přiženila), plakal prý

i generál Rasim Delić, velitel armády BaH, který byl nedávno zatčen Trestním tribunálem pro válečné zločiny (ICTY) v Haagu.

Svou pravou tvář podpory terorismu ukázaly různé gangy Západu během událostí na Kosovu a Metochii (západní a jihozápadní část Kosova, podle řeckého slovníku metoch, které znamená klášterní majetek, jako doklad tamní dávné přítomnosti pravoslavných Srbů). Původně, do začátku 1998, byla UCK uváděna i US představiteli jako teroristická organizace, která svou činnost velmi zesílila v roce 1998 surovými vraždami srbských úředníků, policistů, civilů a projugoslávských Albánců, kosovských Rómů, ničením různých zařízení. Když podobnou činnost prováděla v Severním Irsku Irská republikánská armáda (IRA), byla z ní ihned teroristická organizace. Podobně tomu bylo s Rudými brigádami v Itálii, v Německu. Západní vládnoucí gangy a velická část medií, ve snaze definitivně rozbít i zbytky Jugoslávie, ještě více oslabit Srbsko, udělaly z teroristů UCK bojovníky za svobodu a začaly ve svých zprávách bezostyšně lhát. Nikdo nebyl bez viny na událostech v Kosovu a Metochii, ale každý rozumně uvažující člověk by si měl být vědom skutečnosti, že když někdo bude střílet na vojsko nebo policii, že tyto budou palbu opětovat a že při tom budou i mrtví a ranění, zničené nebo poškozené budovy, že lidé budou opouštět oblast bojů. ...

Nicméně základní pomoc teroristům UCK západními vládnoucími gangy a medii spočívala: a) umožnily jim sběr peněz pro UCK, zásobení zbraněmi, municí, zajištění rozvědky, povolení výcviku teroristů na svých územích (např. v jižním Německu), b) šířily po světě smyšlenky, neuvěřitelné lži, o teroru a etnických čistkách, které prý provádí srbské úřady vůči Albáncům, o statisících nezvěstných a asi armádou a policií povražděných albánských civilistů. A tady lhali unisono západní prezidenti, premiéři, generálové, přední světové agentury i dopisovatelé. A ty lži svým způsobem ospravedlňovaly zločiny UCK a dělaly u UCK teroristů spravedlivé hrdiny boje proti zlu, za nezávislost, kosovské Jánošíky a Robiny Hoody, takže mohli opovrhovat jakýmkoli návrhy na jednání své legitimní vlády v Bělehradě a vůbec nemuseli cokoli bylo dojednáno dodržovat. Mohli tvrdit cokoli a západní vládnoucí gangy i media tomu „věřily“ a šířily to dál jako pravdu.

Tato otevřená pomoc teroristům UCK byla předejrou a drzým pokusem ospravedlnit NATO teroristický útok na zbytky Jugoslávie, hlavně na Srbsko, 24. března 1999 s výmluvou, že to má zabránit humanitární katastrofě na Kosovu, i když obrovský přesun obyvatelstva nastal až po zahájení bombardování, které trvalo 78 dnů.

US ministr obrany W. Cohen řekl 16. května 1999 (TV CBS): „My teď víme, že asi 100.000 Albánců vojenského věku zmizelo. Možná byli povražděni!“ James Rubin (mluvčí pí Albrightové) řekl 16. dubna: „vyvolává mrazivou otázku, kde je těch 100.000 mužů. Nevíme to, víme ale, že ztráty civilistů jsou cílem politiky prezidenta Miloševiče.“ D. Scheffer ze State Departmentu řekl v květnu (dle AIM Report, Dec. 1999) : „Celkem 225. 000 Albánců, mužů ve věku od 14 do 59 let, zmizelo“ Prezident Clinton také nebyl troškař. Během tiskové konference 25. června 1999 mluvil o desítkách tisíců zabitých v Kosovu na příkaz prezidenta Miloševiče. Západní media a NATO přinesly zprávy o hrůzné vraždě 700 Albánců v kosovských dolech na olovo a zinek v Trepče, jak jim je sdělili místní Albánci...

A jaká byla pravda? Celkový počet těl vykopaných v Kosovu do října 1999 byl 2.108 (M.Farley v Los Angeles Times, 11.11. 1999). Byli v tom i Srbové a Rómové, oběti bojů i NATO bombardování. Alex Cokburn (Los Angeles Times 29.10.1999) v článku "Kde jsou důkazy o genocidě Albánců?" uvedl všechny ty lži, jakož i skutečnost, že v dole Trepča nebyly nalezeny žádné důkazy o vraždě těch 700 Albánců, jak je přinesla západní media s rafinovanými detaily „očitých svědků“ (svědek Hakif Isufi, citovaný v Daily Mirror). „Nic nebylo nalezeno“, potvrdila Kelly Moore, mluvčí Tribunáku ICTY v Haagu (New York Times, 13.10.1999). Podobně zněl i článek španělských soudních lékařů v El Pais (23.9.1999), ve kterém Emilio Perez Pujol napsal: „Nebyly tu žádné masové hroby. Většinou se ukázalo, že Srbové nejsou tak špatní, jak byli líčeni“. Vysmál se postupně uváděným počtům mrtvých, jak je přinesli „spojenci“

„Četl jsem údaje OSN, začínaly se 40.000 mrtvými. Pak to snížily na 22.000. Teď jsou na 11.000. Těším se, až uvidíme, jaká budou závěrečná čísla. ...“ A ta čísla, podle posledních údajů, dosahovala v únoru 2002 celkem 4.019 nalezených těl, z toho bylo 2.122 identifikováno. Jak je hrozné, že tam ta těla musela být. Měla by navždy zatížit svědomí těch, co rozbíjení Jugoslávie rozpoutali.

Zdalipak se všichni dezinformátoři a lháři nečervenali, když ICTY v Haagu obžaloval předsedu vlády Kosova a bývalého velitele UCK teroristů Ramushe Haradinaje z válečných zločinů proti Srbům i Albáncům, kteří nevěřili cílům UCK? Jak trapně vypadal „gauleiter“ OSN pro Kosovo, dánský diplomat Sören Essen-Petersen, vychvalující vlastnosti zločince premiéra Haradinaje. Pomoc různých západních gangů terorismu byla nedocenitelná

(<http://www.ksl.wz.cz/ks5.htm>).

Haag: Žalobce Nice nechtěl, aby veřejnost viděla hrůzné snímky z teroristického útoku Albánců na kavárnu v Kosovu

05.05.2005

Ve středu 27.dubna 2005 pokračovala Miloševićova obhajoba. Svědek Jasovic, který pracoval jako vyšetřovatel na policejním oddělení v Urosevaci, dokončoval své svědectví. Pod jeho oddělení patřila mimo jiné vesnice i Račak. Jasovic při svém minulém svědectví dosvědčil, že většina mrtvých v Račaku byli členové UCK.

Jednání se ve středu přeneslo k případu v magistrátu Kacanik, přesněji ve vesnici s názvem Kotlina. Součástí obžaloby proti Miloševićovi je obvinění, že srbská policie masakrovala 24.března 1999 v Kotlině albánské civilisty.

Obžalovací spis obsahuje seznam „civilních obětí“ v článku L. Nápadná je už skutečnost, že všechny „civilní oběti“ uvedené v článku L obžaloby, jsou muži v bojovém věku. Navíc Jasovic měl informace, založené na výpovědích mnoha svědků, že UCK měla v Kotlině posádku 150 mužů. Pokud si člověk porovná seznam příslušníků UCK v Kotlině a článek L obvinění, potom zde najde souvztažnost. Například S. Vlashi (42) a I. Loku (19) byli oba identifikováni jako členové UCK, ale obžaloba přesto prohlašuje, že byli oba nevinné civilní oběti.

Milošević řekl soudu, že zamýšlí vyvolat ještě další svědectví k získání většího množství důkazů o Kotlině, které ukážou, jaká tam byla situace.

Křížový výslech Jasovice byl poté odložen, protože žalobce Nice prohlásil, že není připraven zabývat se důkazy svědka. Žaloba má řadu svědectví Jasovice, založených na výpovědích svědků z jeho dlouholetého archivu a ví, že Milošević by se mohl o tyto dokumenty opřít při své obraně.

Záměr žalobce Niceho je jasný – zamýšlí někoho poslat do Kosova, aby tam našel některé Albánce, kteří dali svědectví, a kteří nyní popřou, že spolupracovali se srbskou policií. Přimět Albánce k popření svých dřívějších svědectví by nemělo být tak těžké, vzhledem k tomu, že Albánci obvinění ze spolupráce se srbskou policií jsou v Kosovu napadáni.

Obžaloba se je plně vědoma, v jaké situaci se kosovští Albánci nacházejí. Jak uvádí obvinění proti Fatmiru Limajovi: „albánští civilisté, kteří jsou vnímáni UCK jako nespolupracující, či vzdorující nevojenskými prostředky, jsou vystaveni zavražďování, věznění, násilí a vraždění.“ Obvinění proti kosovskému Albánci a členu UCK Fatmiru Limajovi dále pokračuje : „v zajateckém táboře UCK v Lapusniku, UCK dlouhodobě zadržovala pod vedením Fatmira Limaje nelegálně srbské i albánské civilisty. Albánské osoby byly opakovaně vyslýchány a obviňovány se „spolupráce“ se Srby, často jen na základě normálních nevojenských civilních vztahů se Srby.

Dnes je kosovskou policií UCK. Dne 21.ledna 2000 se UCK při ceremonii OSN slavnostně transformovala na Ochranný sbor Kosova (KPC) – sbor, který hlídá Kosovo. Žádný Albánc si nyní nedovolí něco říkat proti UCK, protože před policií vás neuchrání někdo. Co uděláte, jestliže vás chce policie zabít?

Žalobce Nice chce získat další čas a svědek Jasovic se tedy bude muset k soudu vrátit ještě 17. května.

Dalším svědkem byl Zonomir Gvozdenovic. Pan Gvozdenovic je Srb z města Pec v Kosovu a jeho syn byl zabit při teroristickém útoku na místní kavárnu Panda. Gvozdenovic je v současné době uprchlík (jako další tisíce Srbů z Kosova) od doby, kdy byl jeho dům spálen při válce.

Kavárna Panda v kosovském městě Pec byla známým místem, kde se scházeli srbští

studenti. Dne 14. prosince 1998 spustili dva maskovaní teroristé smrtící palbu na kavárnu a zavraždili: Zorana Stanejovice (17), Svetislava Ristice (17), Ivana Obradovice (15), Dragana Trifovice (17), Ivana Radevice (25), a syna svědka Vukosava Gvozdenovice (18). Dále také vážně zranili V. Loncarevice, M. Sabovice a N. Rajovice.

Podle výsledků vyšetřování použili teroristé, kteří zahájili palbu v kavárně zbraně vyrobené v Číně. To ukazuje, že zbraně byly pravděpodobně z Albánie, které albánští ozbrojenci získali pro UCK při rabování albánských armádních skladů v roce 1997.

Žalobce Nice vznesl námitku, když se Milošević pokoušel ukázat soudu fotografie z místa hrůzného činu. Nice argumentoval, že fotografie jsou příliš strašlivé, a že by mohly „rozrušit mysl“ veřejnosti, která sleduje proces. Potom vedl Nice hloupou řeč, že by podobné „senzacektivé“ obrázky měly být soudem odmítnuty. Žalobce Nice očividně asi neviděl internetové stránky tribunálu ICTY| (www.un.org/icty), kde si na jedné z hlavních stran může člověk prohlédnout obraz falešného „koncentračního tábora“ v Bosně, kde novináři ITN instalovali svého kameramana za plot z ostatního drátu a pak natáčeli uprchlíky z válečné zóny, aby vyvolali představu o věznicích. (<http://www.slobodan-milosevic.org/fooled.htm>)

Nakonec byly obrázky z útoku předvedeny, ale znepokojení žalobce Niceho, který má problém s vnímáním veřejnosti, nám demonstruje, že máme co do činění s politicky zinscenovaným procesem.

Pan Gvozdenovic svědčil, že špatná bezpečnostní situace v Kosovu, mu zabránila navštívit hrob svého syna ještě dlouhou dobu po válce. V roce 2002 mu bylo umožněno navštívit hrob syna v doprovodu italských KFOR. Svědčil, že hřbitov byl totálně zdemolovaný. Nikdo ho nehlídal. Všechny náhrobky byly poražené, kříže polámané a označení ukradená.

Dále svědčil, že za války se srbská policie v Peci pokoušela zabránit Albáncům, aby odešli z města, ale že albánská populace byla pod tlakem UCK. Svědek dále řekl, že u něho v ulici dali Albánci některým svým srbským přátelům klíče od svých domovů, aby dohlíželi na jejich domy a majetek.

Gvozdenovic dále svědčil, že neviděl policii, že by v Peci někoho vyháněla z domovů.

Gvozdenovice u soudu vyslyšel pan Saxon. Saxon nepoložil ani jedinou otázku, která by se týkala jeho svědectví o teroristickém útoku na kavárnu Panda. Místo toho Saxon Gvozdenovice obvinil, že osobně vyháněl Albánce z jejich domovů a Kosova. Pan Saxon sice neposkytl jméno ani jediného Albánce, kterého měl pan Gvozdenovic vyhnat, ale nedostatek důkazů stejně nikdy obžalobu nevzrušoval.

Chování žaloby je skutečně opovrženímhodné. Je tu svědek, který přišel svědčit o zavraždění svého syna, a žaloba, bez jediné špetky důkazu jej obviní, že je zločinec. Mravní zkaženost žaloby mě nikdy nepřestane ohromovat. Opravdu by mě zajímalo, z jakého kanálu sehnal tribunál tyto osoby.

Messin, 5.5.2005

ZDROJ: <http://www.slobodan-milosevic.org/news/smorg042705.htm>

(<http://www.messin.estranky.cz/clanky/proces-s-milosevicem/milosevic41>)

Pravda a svět upletený ze lží

Nepochybné je, že stanoviska Jiřího Dienstbiera jako zvláštního zpravodaje OSN pro Kosovo významně ovlivňují jeho předvolební preference v jeho boji o senátorské křeslo. Ale nepochybně nad rámec jeho předvolební kampaně je Dienstbierovo prohlášení, které tlumočí Tomáš Loskot v Právu (3.11.): Dienstbier s neobvyklou drsností a přímostí vítá výsledky voleb v Kosovu a tedy porážku albánsko-kosovských extrémistů. "Volby prokázaly to, co dlouho opakuji, " prohlásil, "že se většina Albánců stala rukojmím dobrodruhů financovaných narkomafií, kteří přišli ze Ženevy, Mnichova a jiných metropolí se samopaly, satelitními telefony a začali z vesnic střílet na jugoslávskou armádu a policii. Ta odpovídala srovnáváním celých vesnic se zemí a tím UCK vlastně podporovala. "

Je nepochybné, že tento obraz vývoje kosovské války se radikálně rozchází s oficiálně hlášanou koncepcí, kterou nám předkládala masmediálně mašinerie NATO a severoatlantických sdělovacích prostředků. Ne tedy zlotřilí Srbové, ale albánská mafie jako hlavní spojenec zemí NATO v boji jak proti Srbům, tak proti albánským lidovým zájmům - a v rozporu s nimi. Ale Dienstbier ještě pokračuje: "

"Albánci mají dost toho, aby jim vládli ti, co to všechno zavinili, kteří rozpoutali celý konflikt, přičemž vraždili "neposlušné Albánce" a vyhnali z domů 200 000 lidí a ukradli jejich majetek!"

To už je ale úplně jiný obraz než jaký nám servírovala jak naše tak mezinárodní média, ale také a především jak naši oficiální tak i rozhodující političtí činitelé "demokratického" a "civilizovaného světa". Světa lží, provokací a nezřízené manipulace. Světa upleteného ze lží a zločinné přetvářky: nikoliv Srbové, ale zločinci z řad albánské mafie zavinili tragedii kosovského lidu jak albánské tak srbské, romské i jinak menšinového, tito mafiáni to byli, kdo vraždili vlastní lidi za jejich pokojnou neposlušnost, bylo to toto evropské podsvětí, které vyhnalo z domovů dvě stě tisíc lidí, byl to tento organizovaný zločin, který nakonec "ukradl jejich majetek". Bylo to tedy přesně tak, jak na to upozorňovaly všichni skuteční přátelé evropského míru a stoupcí evropského soužití. Ti, jejichž hlas byl příliš slabý, než aby překřičel hřmot bombardérů NATO a řvaní nadnárodních miliardářských nadnárodních gigantů a jejich regionálních (tedy také českých) slouhů. Jakkpak se pánové, jakpak se vyrovnáte s pravdou, která tak záhy vyplouvá nad povrch vašich lží?

A řešení? Dienstbier se opírá o rezoluci OSN 1244: "Nebát se, že albánští extrémisté začnou střílet, nebát se sebrat jim to co ukradli. " Dienstbier šel tak daleko, že kritizoval i tzv. mezinárodní správu Kosova (tedy propektora a jeho aparát) za čistky proti nealbánskému obyvatelstvu. !Aby si ulehčili práci a nemuseli bojovat se zločinci, tak prostě prohlásili, že je to pochopitelná odvěta a podobné nesmysly, což zločince jen podpořilo. "a do rozporu se dostal i s komisí, údajně nezávislou komisí ex-předsedy soudu pro zločiny spáchané v JSR Goldstonem, který pléduje pro nezávislost Kosova se směšnou podmínkou, že v Kosovu budou zaručena práva menšin, právě těch menšin, které stoupcí nezávislého Kosova zlikvidovali.

Radikalismus Dienstbierova stanoviska je pozoruhodný ze dvou hledisek: hlediska geograficko-národnostního a z hlediska takticko-strategického.

Z hlediska geografického se Dienstbier vymezuje na bezprostřední oblast Kosova a jen nejnezbytnější souvislosti kosovského prostředí. Z hlediska národnostního na přímé vztahy mezi albánských obyvatelstvem samým a na vztahy albánsko-srbské.

V tomto smyslu bere v ochranu stabilitu jak Kosova samotného, tak těch oblastí, které jsou zasídleny albánským obyvatelstvem na vlastním území Srbska, ale zejména na Makedonie, popřípadě Černé hory. To je jistě nesmírně záslužný cíl.

Nicméně z hlediska strategicko-taktického se nedostává do přímého rozporu se strategickými záměry NATO v balkánské oblasti: "kosovské řešení" bylo přece z hlediska NATO předposlední dějství "jugoslávského řešení" - to jest destrukce Jugoslávie jako takové. Jako předpokladu ovládnutí Balkánu, konečné likvidace pozůstatků evropského komunismu, a zlomení samostatné vůle evropských národů. Proto přece ta odporná pompa, s kterou NATO ve dnech největšího a nejbrutálnějšího bombardování Bělehradu vyhlašuje svou světovládnou suverenitu a prostřednictvím této suverenity faktickou suverenitu Spojených států.

To byl ten politický akt, ten dějinný moment, kterým se politicky pokusily Spojené státy nastolit politickou globální nadvládu. Nadvládu nad světem definitivně upleteným ze lží a všeobecného brutálního násilí. Světa, který by měli ovládat brutálně dzupáci profesionálních armád za účinného spojení s organizovaným zločinem.

Jan Smíšek

4.11.2000

(<http://mujweb.cz/www/nenoviny/012/kosovo.htm>)

Proč NATO lže?

"To jsme nebyli my, to byli Srbové a teď to na nás svádí", dá se v krátkosti shrnout včerejší reakce NATO na obvinění Bělehradu, že jeho letadla bombardovala konvoj uprchlíků a zabila sedmdesát pět lidí (viz Britské listy). NATO svou vinu na incidentu přiznalo. Bohužel to pro mě nebylo žádné překvapení, protože to nebylo poprvé, kdy NATO prostě lhalo a šlo s pravdou ven až když bylo usvědčeno. Připomenu několik takových případů:

□ NATO nejprve popíralo ztrátu bombardéru F-117 Stealth. Když byly zveřejněny záběry havarovaného letadla, tvrdilo, že došlo k technické chybě. Když jugoslávská televize ukázala stopy po zásahu raketou, činitelé NATO přiznali, že bylo letadlo sestřeleno.

□ Údajně byl popraven poradce Rugovy a jeho dům vypálen. Byla to jeden den hlavní zpráva dne. Pak se ukázalo, že poradce žije a dům stojí, ale to už nebyla pro nikoho hlavní zpráva.

□ Srbové prý zakládají v Kosovu koncentrační tábory. Později dementováno.

□ Záběry srbské televize o návštěvě Rugovy v Bělehradě u Miloševiče jsou prý dva roky staré. Vyvrátil Rugova osobně.

□ "Tvzení Bělehradu o tom, že NATO bombardovalo obytné čtvrti v Prištině a zabilo deset lidí je lež, centrum Prištiny bombardovali Srbové". Vzápětí se NATO přiznalo.

□ "Útoku na most již na poslední chvíli nešel zastavit, když se na mostu objevil vlak. Dokládají to záběry z kamery umístěné na řízené střele". Pak se ukázalo, že záběry byly z první střely, která pouze zničila trolejové vedení. Vlak srazilo do propasti až další tři střely.

□ Výše popsaná záležitost s útokem na konvoj uprchlíků.

□ "NATO bombarduje pouze vojenské cíle, případně hospodářské cíle zásobující armádu, aby zabránilo srbské ofenzívě v Kosovu". Proč potom bombarduje železniční trať Bělehrad-Vídeň, mosty přes Dunaj na hranici s Chorvatskem (a přeruší tak nejdůležitější dopravní cestu v jihovýchodní Evropě), automobilku Zastava a další civilní cíle nebo cíle v Černé hoře, která si udržuje od Miloševiče odstup?

Uvedený výčet je děsivý. NATO je prakticky každý den usvědčeno ze lži, která se týká smrti lidí, většinou civilistů. Účelem těchto lží je zapůsobit na veřejné mínění, protože sdělovací prostředky zaznamenají jako důležitou tu první, lživou zprávu, a pozdější dementi proběhne v tichosti, takže účinku na veřejné mínění už bylo dosaženo.

Myslím, že každý, komu ohledně balkánského konfliktu zůstal zdravý rozum, se musí ptát, komu lze vůbec něco věřit. Nakolik je vůbec pravdivé tvrzení, že srbské jednotky vyhání civilní albánské obyvatelstvo z jeho domovů? Mě dává spíše logický smysl, že jde o válku mezi srbskými jednotkami a UCK, která je podporována místním obyvatelstvem, se kterým se srbské vojsko prostě vůbec nemazlí. Já netvrdím, že to tak je, a už vůbec to neschvaluji, ale prostě odmítám bezvýhrady věřit někomu, kdo neustále účelově lže.

Dále si myslím, že je současná situace obrovskou porážkou všech, kteří usilovali o vstup České republiky do NATO. Pár dní po vstupu do této organizace jsme byli zatženi do války na straně agresora (z hlediska čistě právního pohledu). A někteří

naši politici říkají, že bez ohledu na všechny pochybnosti, bez ohledu na naše národní zájmy musíme držet hubu. Jsem naopak přesvědčen, že pokud by některý český představitel důrazně prohlásil, že pokud bude NATO lhát tak, jako doposud, Česká republika přestane akce NATO podporovat, prestiž České republiky ve světě by hodně stoupla. Možná ne v Bílém domě, ale to by přece nemělo být rozhodující.

Petr Paleta, 20.4.1999

(<http://www.britskelisty.cz/9904/19990420i.html#08>)

Makedonie: Proč nám pořád lžou?

Tento komentář Simona Jenkinse vyšel 22. srpna 2001 v deníku Times. Shrnujeme.

Proč nám pořád lžou? Tento týden se vydá asi 1000 vojáků na nejnovější křížáckou výpravu Tonyho Blaira, jejímž cílem je zajistit na Balkáně bezpečí pro lidstvo. Jedou do Makedonie na nejšílenější výpravu, na jakou kdy britské vojáky vyslali politikové. Mají sesbírat asi 3000 zbraní, které jim prý odevzdá malá organizace albánských partyzánů. Nebudou smět užívat síly a musejí se "do třiceti dnů" vrátit domů.

Je to další balkánská lež. Říct jakékoliv armádě, ať je jakkoliv špatně organizována, aby do měsíce odevzdala zbraně, nebo jinak si je může nechat, nedává smysl. Britská vojska mají rozsáhlé zkušenosti s odzbrojováním. Odzbrojují válečné magnáty v Kosovu už 18 měsíců a v Severním Irsku už 18 let. Selhávají, protože druhá strana dobře ví, že Británie nemá žaludek na to, aby bojovala. Určit organizaci NATO v Makedonii třicet dnů je, jako když Tony Blair říká každého půl roku IRA, že musí odzbrojit, a jestli neodzbrojí, dostane na to zase další lhůtu dalšího půl roku.

Mise NATO v Makedonii je bizarní. Třetina z 3500 vojáků má být britská. Němci a Američani se moc neangažují. Je to britská akce. Jednotky mají být jen lehce ozbrojeny, neboť jen navštíví 15 sběrných bodů a budou od nich odvázet odevzdané zbraně. NATO nebude sbírat žádné zbraně, které nebudou odevzdány dobrovolně.

To není zásah armády, ale sbírka pro dobročinnou organizaci. Kdyby znesvářené strany skutečně chtěly odzbrojit, odzbrojily by samy. Je zřejmé, že při této misi o odevzdávání zbraní nejde. Britská vojska se vydávají na další balkánské území a budou tam donekonečna jako symbol angažovanosti Západu a přiznání viny organizace NATO. Občanská válka v Makedonii je totiž přímým důsledkem albánského expanzionismu, který je podporován zevnitř Kosova, kterému vládne NATO.

Organizace NATO, a zejména její generální tajemník Lord Robertson, nese těžkou odpovědnost za tento nový konflikt. V roce 1998 vyzbrojila, financovala a do nebes vychválila britská a americká rozvědka separatistickou (a vražednou) Kosovskou osvobozeneckou armádu jako spojence proti Miloševićovi. KLA nyní vládne Kosovu, i když jen jako loutka NATO. Jejimi bratry jsou členové Národní osvobozené armády (NLA) v Makedonii, vyzbrojení a financování z Kosova, a ti hrají v Makedonii stejnou roli, jakou hrála KLA v Kosovu

O bývalé jugoslávské republice Makedonie se hovoří už dlouho jako o údajném úspěchu západní diplomacie. Tolik se toho nepovedlo. Protože Západ včas nezasáhl do konfliktu mezi Chorvatskem a Srbskem, musel intervenovat v Bosně. Protože se Západu nepodařilo zabránit rozčlenění Bosny, bylo nutno prý intervenovat v Kosovu. Každá další dávka léku měla zastavit šíření jedu. Ale každá povzbudila separatisty k tomu, aby páchali masakry, čímž získali publicitu a sympatie NATO. Loutkové režimy v Sarajevu a v Prištině závisejí plně na podpoře NATO, Evropské unie a OSN. Podpora musí pokračovat, vysvětluje se nám, jinak bude na řadě Černá Hora a Makedonie.

Už na řadě jsou. Vláda ve Skopje dostává občanskou i vojenskou pomoc ze Západu. Proč se tedy vydává 1000 britských vojáků do klasické albánské pasti? Odpověď je jasná. Kdybych byl albánským separatistou, který se obává, že po něm začnou střílet makedonské stíhačky, odevzdal bych svou zbraň, pokud bych ji vůbec odevzdal,

jen pod podmínkou, že NATO zaručí mou bezpečnost. NATO padlo do této pasti v Kosovu. Teď požadují Albánci od Skopje neustálé ústupky a od NATO dotace, jinak neodbrojí. Jsou přesně jako Irská republikánská armáda. Lord Robertson způsobil, že NATO po celém Balkáně zbožňují všichni separatisté a všichni, kdo chtějí region destabilizovat. Proto je NATO nenáviděno v Bělehradě i ve Skopje.

Tyto nedomyšlené, krátkodobé intervence jen proměňují místní přestřelky ve velké války. Zahraniční mocnosti nemohou předstírat, že jsou v domácí občanské válce nestranné. Ať učiní cokoliv, jsou na jedné nebo na druhé straně.

Záhada je, že se nikdo nikdy z ničeho nepoučil. Lord Robertson byl britským ministrem obrany, který přijal příslib IRA, že Irská republikánská armáda "odevzdá zbraně". Na oplátku za tento příslib Robertson propustil bez jakýchkoliv podmínek z irských vězení skoro všechny vězně z IRA, při jejichž zatýkání přišla celá řada britských vojáků o život. Kolega pana lorda, Robin Cook poslal jako ministr zahraničí britské vojáky do Sierra Leone a sliboval, že zůstanou jen "pár dní" a jen "osvobodí tamější britské občany". Během několika týdnů museli být zachráněni z mise hluboko ve vnitrozemí.

Tentýž Cook tvrdil, že jdou britská vojska do Kosova, "aby zabránila etnickému očišťování" - skončila jako trvalé strážce pro vládcu z KLA. O deset let předtím řekl Cookův předchůdce v parlamentu Douglas Hurd, že britská přítomnost v Bosně je omezena jen na "eskortování humanitárních konvojů". Britští vojáci budou v Bosně jen rok, řekl tehdy Hurd. Déle ne. Jsou tam dodnes.

Britští ministři lžou ohledně podstaty a trvání těchto misí, protože předpokládají, že by veřejné mínění nepřijalo pravdu. Britská armáda, která by mohla protestovat, politická rozhodnutí přijímá, protože bojuje v britské vládě o finance. Přijala roli mezinárodního četníka, protože má alespoň něco na práci a může zdůvodnit svou existenci.

Makedonie by měla mít právo vyřídit si sama své vnitřní záležitosti. Pokud ale NATO má pocit, že musí zasahovat, vzhledem k tomu, že částečně tento konflikt zavinilo, makedonská vláda má právo očekávat, že se NATO postaví na její stranu. NATO by mělo okupovat povstalecká území, odzbrojit vojska a udržovat mír. NATO by se mělo postavit na stranu zvolené vlády a neoslavovat NLA. Jenže NATO odmítlo postavit se plně na stranu makedonské vlády. Bojuje válku o pověst lorda Robertsona.

Využívat britských vojáků jako žoldáků NATO je nemorální. Nebrání britské území, britské občany ani britské zájmy. Nemohou ani argumentovat, že ochraňují Evropu anebo podporují světový mír. Tím, že podpořilo NATO skupinku separatistů na Balkáně udělalo přesný opak. Každý darebák, kterému se nelíbí jeho místní vláda, může začít dělat chaos a lord Robertson příběhne, kamery v pohotovostním postavení. Takhle nebude mír nikde. Co se týče humanitární pomoci, už zemřelo asi 300 Makedonců a 100 000 jich bylo "etnicky vycištěno". V Makedonii vládl relativní mír, dokud NATO nezačalo zasahovat.

(<http://www.britskelisty.cz/0108/20010824f.html#05>)

Agresia NATO voči Federatívnej republike Juhoslávia s odstupom rokov

Medzi 24. marcom až 11 júnom roku 1999 bola Federálna republika Juhoslávia so svojimi 12 miliónmi obyvateľov vystavená bezohľadnému útoku najsilnejšej vojenskej sily na svete.

Lietadlá agresorov bombardovali 53 zdravotníckych zariadení, priamym bombardovaním a nepriamym zásahom zničili viac ako 300 predškolských zariadení, škôl a turistických zariadení.

Medzi 24. marcom až 11 júnom roku 1999 bola Federálna republika Juhoslávia so svojimi 12 miliónmi obyvateľov vystavená bezohľadnému útoku najsilnejšej vojenskej sily na svete. Vzhľadom na ľudský potenciál krajín agresie so 764 miliónmi občanov bol pomer síl 1:70. Územný pomer bol 1:234 a pomer ekonomickej sily 1:676. Porovnanie vojenskej sily je vzhľadom na kvalitatívne a kvantitatívne disproporcie najobtiažnejšia.

V agresii NATO voči Juhoslávii bolo vykonaných takmer 27 000 bojových letov, z ktorých viac ako 8 200 zahŕňalo použitie zbraní. Okolo 2 300 leteckých úderov bolo vykonaných proti 995 mestám (cieľom).

Významná časť infraštruktúry celej krajiny bola zničená, bolo zničených viac ako 50 mostov.

Zbombardovaná bola aj budova Srbskej vysielacej stanice - The Serbian Broadcasting Corp (RTS) nachádzajúca sa v srdci Belehradu, pri tomto bombardovaní zahynulo 17 zamestnancov stanice. Útokom na obchodnú budovu - "Usce" business tower v Belehrade boli zničené aj rádio a televízia - The Novi Sad Radio-Television tak ako aj množstvo iných elektronických médií. Presnými útokmi bolo umlčaných celkovo 37 rádii a televízny signál šíriace vysielacie a samotné vysielacie po celej krajine. Vyradená bola taktiež telefónna a telekomunikačná sieť v krajine. Zoznam zahŕňa aj televíznu vežu Mt. Avala, televízny signál šíriace veže Mt. Kopaonik, Mt. Jastrebac a Mt. Cer, satelitnú stanicu "Prilike" neďaleko Ivanjica, a poštové budovy s Uzice a Pristina.

Lietadlá agresorov bombardovali 53 zdravotníckych zariadení, priamym bombardovaním a nepriamym zásahom zničili viac ako 300 predškolských zariadení, škôl a turistických zariadení. Nemocnica "Dr. Dragisa Misovic", Zdravotnícke centrum Surdulica, Zdravotnícke centrum Nis, Základná škola "Marija Bursac" v Belehrade, Základná škola v Resnik, Batajnica and Rakovica, Belehradský hotel "Jugoslavija" a Hotel "Baciste" v Mt. Kopaonik sú len slabým príkladom farizejských takzvaných legitímnych sofistických úderov a vedľajších účinkov úderov.

História vojenstva iste nezabudne ani na bombardovanie čínskeho veľvyslanectva v Belehrade, počas ktorého boli zabití traja čínsky občania.

Celková ekonomická škoda a škody na infraštruktúre sa odhadujú na 100 miliárd dolárov. V rámci agresie NATO voči Federatívnej republike Juhoslávia, Severoatlantická organizácia porušila desiatky medzinárodných dohôd, medzi inými dohodu o škodách spôsobených znečistením ropou, otrave benzolom, prevenciou pred rakovinou, znečistením ovzdušia nad rozľahlými územiami, ochrane ozónovej vrstvy,

o ochrane flóry a fauny...

Spomedzi 1 200 zabitých civilistov bolo až 30 % detí, z 5 000 zranených bolo až 40 % detí.

Kampaň NATO voči Juhoslávii bola imperialistickým útokom. Cieľom západných imperialistov bola jasná, chceli dosiahnuť pobyt svojich okupačných vojsk na území Kosova a Metohija.

SKOJ ďakuje všetkým komunistom, pracujúcim, revolucionárom, povstalcem a anti-imperialistickým organizáciám vo svete, ktoré podporujú SR Juhosláviu organizovaním demonštrácií a ostatných aktivít proti intervencii NATO v tejto krajine. My, komunisti Juhoslávie, nikdy nezabudneme na medzinárodnú solidaritu prejavenu našimi súdruhmi na celom svete.

Marijan Kubik, Liga mladých juhoslovanských komunistov

Niekoľko nepotreovaných činov agresorov v Juhoslávii:

14. 15. apríla 1999

PRIZREN DJAKOVICA: (13:00 – 15:00) V najbrutálnejšom útoku od začiatku leteckých úderov NATO voči Federálnej republike Juhoslávia, bombardéry NATO zbombardovali konvoj utečencov etnických Albáncov idúcich z Čafa Prusit prekračujúcich hranicu s cieľom vrátiť sa naspäť domov do oblasti Djakovica a Prizren. V súvislosti s dostupnými informáciami je známe, že štyri útoky vykonané lietadlami NATO spôsobili smrť 79 civilistov. Keď útočiace lietadlá zhodili na okolo 500 etnických Albáncov, ktorý sa snažili skryť v blízkom lese, 8 kontajnerových bômb došlo k zraneniu viac ako 50 ľudí

29. – 30. apríla

Pri bombardovaní mostu v malom mestečku Varvarin bolo zabitých 9 osôb a 6 je stále nezvestných. Sedem ľudí bolo ťažko zranených a 26 ľudí bolo ľahko zranených.

7. – 8. mája

NIS: (11:20) Pätnásť ľudí bolo zabitých a viac ako 60 zranených (oficiálne informácie o tomto útoku) pri najhoršom a najkrvavejšom útoku na NIS. Centrum mesta bolo bombardované kontajnerovými bombami. Zdravotnícke centrum, otvorené trhovisko, autobusová stanica, ulice Ljuba Nenadovic, Sumatovacka, Franc Rozman, a Aneta Andrejevic.

27. 28. apríla

SURDULICA: (12:00) Dve zo štyroch striel odpálených na malé mesto explodovali v husto osídlenej časti mesta. Šestnásť ľudí bolo zabitých, z toho bolo 12 detí vo veku 5-12 rokov. Zničených bolo okolo 300 domov a iných civilných budov.

1. - 2. júna

SURDULICA: Doteraz bolo nájdených v ruinách nemocnice pľúcnych chorôb a staršom obytnom dome v Surdulica. Pri bombardovaní pred dvomi dňami bolo 50 ľudí ľahko až ťažko zranených.

13. mája

V noci 13. mája v obci Korisa (ležiacej na ceste Prizren – Suva Reka) lietadlá USA a NATO vykonali tri útoky na skupinu utečencov 700 etnických Albáncov – prevažne žien, detí a seniorov. Pri obludnom útoku bolo zabitých 79 utečencov, zranenia utrpelo viac ako 100 nevinných ľudí.

V súvislosti so svedectvom etnických Albáncov, ktorí prežili tento útok, skupina sa vracala po štyroch nociach strávených skrývajúc sa v lesoch domov. Výroky a reportáže nahrané s týmito svedkami domácimi ako aj zahraničnými reportérmi – prezrádzajú, že lietadlá NATO na nich po prvýkrát zaútočili krátko pred polnocou, následne sa v priebehu niekoľkých hodín dvakrát vrátili. Zmrzačené a ohorené telá žien a detí ležali popri zničených traktoroch a autách..

Jeden z Albánskych svedkov – Dstan Redzaj (49) – dve skupiny utečencov napočítali najmenej 700 ľudí, z ktorých len málo prežilo útok bez akéhokoľvek zranenia.

„Veľa ľudí horelo. Zranení boli zbieraní políciou, ktorá ich odvážala do nemocnice. Stále sme neboli schopní pozbierať mŕtvych. Výbuchom bômb boli ich telá roztrúsení všade v rozmočených poliach všade na okolo. Preto si myslím, že minimálne 150 ľudí bolo zabitých.“, vyhlásil Radzaj pre reportéra média Politika. Toto tvrdenie bolo potvrdené aj Hasan Ahmetaj (54), Bahrije Ahmetaj (64), Spresa Redzaj (21), Kadrija Kimeraj (54)... Tieto osoby vypovedali o strašných počtoch tohto masakru, ktorý prežili pre korešpondentov agentúr Reuters a AFP. Ďalšie svedectvá poskytli aj Fahmi Ahmetaj, Feriz Ahmetaj a Zacir Urimeraj.

12. apríla

Ani skutočnosť, že pilot z výšky piatich kilometrov nemôže očami rozoznať svoj cieľ a rozlíšiť či sa jedná o civilný alebo vojenský objekt, nestačí na ospravedlnenie skutočnosti keď pilot odpálil na medzinárodný vlak No.393 v Grdelica gorge dve strely. Strely zasiahli vlak v momente kedy vlak prechádzal po moste Bistrica. Most bol ťažko poškodený, zasiahnuté vozne začali horieť, čo malo za následok desiatky mŕtvych cestujúcich.

(<http://www.slobodneunas.estranky.cz/clanky/juhoslavia/agresia-nato-voci-federativnej-republike-juhoslavia-s-odstupom-rokov>)

Dokument

SLOBODAN MILOŠEVIČ

MOJE PRAVDA

Integrální text projevu před "Mezinárodním trestním tribunálem" v Haagu ve dnech 31. srpna a 1. září 2004

I. část

Vydavatelství Le Oerjus, Association Vérité et Justice

Překlad francouzského textu Jiří Řezníček

Praha, únor 2005

Úvod

Text, který uveřejňujeme je francouzským překladem zahajovacího projevu Slobodana Miloševiče před Mezinárodním trestním tribunálem pro bývalou Jugoslávii (TPIY) v Haagu v srbském jazyce a stenografovaného při slyšení ve dnech 31. srpna a 1. září 2004. Tento projev byl úvodem k obhajobě ex-prezidenta Jugoslávie a byl soudem časově omezen, po dvou letech věnovaných jeho obviňování.

Projev v srbském jazyce byl uváděn pro-Miloševičovou televizní společností *Sloboda* a publikován v bělehradských novinách *Novosti* z 11. září 2004. Text simultánního ústního překladu během slyšení je tedy nutně poněkud přibližný a figuruje v angličtině na internetových stránkách tribunálu. Srbský přednes a přesnější francouzský překlad projevu respektovaly jazykový styl projevu. Slobodan Miloševič improvizoval svůj projev podle svých poznámek a dokumentů, aniž by měl připraven psaný text.

Odmítnutí uznat legitimitu instance, která ho má soudit, nebyla pro bývalého prezidenta pouze otázkou principu. Vždy to zdůrazňoval až do konkrétních detailů. Proto se také na předsedajícího soudu neobracel jinak, než že ho oslovoval vlastním jménem. Včera to byl „pan May“, dnes je to „pan Robinson“. Co se týče prokurátora a jeho spolupracovníků, ty označuje vágní kolektivní formulí „odpůrcí strana“ nebo „protějščí strana“ aby zdůraznil, že jsou pouze anonymní sluhové obžaloby, která byla zosnována jinde a jinými a vycházející více z politiky, než ze spravedlnosti.

Tento muž je obviněn z nejhorších zločinů jaké si lze představit. Média prezentovala jeho vystoupení před soudem jako „proces století“, ale postupně ustoupila od jeho komentování nepochybně v rozpacích nad slabými důkazy obžaloby a vzhledem k silně dokumentované rozhodnosti obžalovaného. Zcela přešly mlčením toto důležité resumé jeho verze faktů.

Nám se jevilo jako elementárně spravedlivé prolomit toto mlčení a uvést ve veřejnou známost, co chtěl říci Slobodan Miloševič. Publikace tohoto textu neimplikuje nijak zaujetí pozice naší asociací, pokud by to nebylo odmítnutí ustoupit před konformismem oficiálních verzí a požadavku práva na informaci, podmínku naší svobody úsudku.

Francouzský překlad srbského textu napsal Gaby Rousseau . Titul knihy byl zvolen námi, podtitulky a poznámky na konci stránky jsou naší redakce. Je možné, že jména některých anglosaských autorů nejsou správně pravopisně uvedena, protože jsou přepisem fonetického znění. Naším čtenářům se za to omlouváme.

Louis Dalmas

První den, 31. srpna 2004

Začátek stání v 9, 02 hodin

Soudce Patrick Robinson: Pane Miloševiči, můžete zahájit svůj úvodní projev.

Slobodan Miloševič: Pane Robinsone, pro můj zahajovací projev budu potřebovat dnešní a zítřejší den. Zdůrazňuji, že obžaloba disponovala třemi dny a doufám proto, že budete tak laskav a umožníte mi disponovat dneškem a zítřkem. Mohu začít?

Patrick Robinson : Pane Miloševiči, toto je potřetí co pronášíte zahajovací projev v odpověď na zahájení obžaloby, potom - co se týkalo části vztahující se ke Kosovu - jste rovněž disponoval osmi hodinami, to jest dvěma dny. Rovněž jako odpověď na zahájení stranou obžaloby, týkající se bosenské a chorvatské části - jste disponoval třemi a půl hodinami. Jedná se tedy o vaše třetí vystoupení.. Pokračujte, prosím.

Slobodan Miloševič: Pane Robinsone, vy jste sám prohlásil, že mám právo učinit současně prohlášení a zahajovací projev. Až dosud se jednalo o má prohlášení, nikoliv o zahajovací projev. V důsledku toho soudím, že si toho musíte být vědom a vzít v úvahu můj požadavek dodatečného času“.

Patrick Robinson: Račte pokračovat pane Miloševiči.

Slobodan Miloševič: Děkuji , pane Robinsone. V mezinárodním veřejném mínění se již dlouho a s politickými záměry, vytvořil falešný, deformovaný obraz událostí proběhlých na území bývalé Jugoslávie. Tato obvinění představují přístup, který se uchyluje bez skrupulí ke lžím, k perverzím práva, zhroucení morálky a zcela neodpovědnému přepisování historie.

Bylo učiněno vše pro to, aby ti, kteří jsou skutečnými viníky tragických událostí, byli zbaveni vší odpovědnosti. A aby interpretace těchto událostí vedla k rozsudkům a mylným závěrům o povaze a kontextu války proti Jugoslávii.

Existuje základní historický fakt, od kterého musí začít celá interpretace událostí a který je začátkem všeho, co se událo na půdě Jugoslávie od r. 1991 dodnes. Jedná se o brutální destrukci Jugoslávie, která sama vznikla ze státu Srbsko, která byla jediným spojencem demokratického světa v této oblasti v průběhu posledních dvou století. Je nepopíratelné, že tento základní historický fakt zanechá svou stopu v evropské historii epochy, která přijde.

Byl zničen multietnický, multikulturní, multikonfesní stát, který měl mezinárodní historickou a právní legitimitu. Pro to, aby na jeho území - pod diktátem Německa a Vatikánu, podporovány Spojenými státy a Evropskou unií - byly vytvořeny mini-státy národnostně čisté.

Byl zničen stát uznávaný všemi světovými mezinárodními organizacemi - počínaje Poštovní unií (1874), přes Společnost národů, Mezinárodní organizaci práce, Spojené národy, Světovou banku, Mezinárodní měnový fond a další specializované agencie OSN, až po Organizaci pro bezpečnost a spolupráci v Evropě.

Kdo byl původcem katastrofy - destrukce suverenního státu - co, podle principů Norimberského procesu, tvoří největší mezinárodní zločin - zločin proti míru? Kdo byl původcem války, při níž byly zavražděny desítky tisíc civilistů, zmrzačeny stovky tisíc osob, pronásledováno a vyhnáno víc než milion lidí, především Srbů, zatímco materiální škody se zvedají k desítkám miliard dolarů? Aniž bych hovořil o ekologické katastrofě....

Mezinárodní veřejné mínění si bude muset uvědomit pravdu; problém odpovědnosti je tím závažnější, že nebyl zničen pouze stát, byl zničen právní systém Spojených národů a korpus morálních principů, na kterém spočívala světová civilizace.

Nikdy, v průběhu historie nebylo zmizení státu dílem náhody.

Oficiální rétorika týkající se událostí na území Jugoslávie od začátku krize do dnes, která byla převzata tímto, tak zvaným mezinárodním soudem, padá do vody před krutými fakty. Problém je v tom, že se Jugoslávie nerozpadla; nerozpadla se jako kouzlem, jak se to pokoušel vysvětlit pan Robert Badinter, který se uchýlil k jakési právní metafyzice. Tento stát byl zničen programovým způsobem, násilným a ve válce, která pokračovala a při níž byla spáchána série válečných zločinů.

Renomovaný americký teoretik Stephen John Steedman uvedl se znalostí věci v revui *Foreign Affairs* v r. 1993, že na začátku války (cituji) neexistovalo ani Slovinsko ani jiný stát, existoval pouze jediný stát Jugoslávie, v jehož čele stál, v této fázi krajně kritické, reprezentant Chorvatska Stjepan Mesić; předseda vlády Ante Marković, také z Chorvatska, stejně jako ministr zahraničních věcí Budimir Lončar. V celém vrchním vojenském velení pouze dva z 16 hlavních generálů byli Srbové, většina z nich byli Chorvati, Slovinci nebo z jiných nacionalit

Tento stát disponoval silnou a dobře organizovanou vojenskou silou, která byla s to kontrolovat každý konflikt a zabránit katastrofě. Avšak tato moc přenechala terén polovojenským formacím, pašerákům zbraní, kriminálníkům, narko-mafii, (pokud máme na mysli proces v Kosovu). Ale tato moc postupovala koordinovaným způsobem s Evropskou unií, zvláště s Německem a Vatikánem.

Od konce června 1999, Evropská unie vyžadovala, aby legitimní armáda byla uzavřena v kasárnách a zdržela se jakékoliv akce. Šlo o to, dosáhnout toho, aby se armáda dobrovolně stala vězenkyní ve vlastní zemi, což logicky otvíralo možnosti aktivity polovojenským silám usilujícím o odtržení. A vojenské akce začaly od odtržení Slovinska v r. 1991, odtržení, které bylo provázeno vojenskými operacemi.

Začátky konfliktu

V červnu 1991, slovinské polovojenské síly bez jakéhokoli důvodu zrádně zavraždily vojáky jugoslávské armády, kteří střežili hranici s Itálií a Maďarskem a převzaly její kontrolu. Z hlediska ústavy Jugoslávie, Charty OSN a všeobecných právních principů uznávaných civilizovanými národy, se jednalo o školní případ povstání proti státu, což opravňovalo tento stát učinit všechna nezbytná opatření k obnově míru. V souladu s instrukcemi jugoslávského předsedy vlády Ante Markoviče, velitel V. armády Slovinců Konrad Koleček informoval vládu Slovinska, že jugoslávská armáda převezme kontrolu hranic, čímž bude plnit své poslání.

Slovinská vláda, místo aby v klidu umožnila uskutečnění opatření jugoslávských úřadů, prohlásila svou nedůvěru a že hodlá vzdorovat silou, což také učinila. Uvedla do pohybu své polovojenské jednotky, které tehdy čítaly 36 000 ilegálně vyzbrojených bojovníků. Slovinsko přešlo do ofenzivy. Celý svět věděl, že jugoslávská armáda, vycvičená v duchu bratrství a jednoty, nebude střílet na Slovincy, které považovala za spoluobčany, takže vražda vojáků jugoslávské armády byla pro něj obyčejným, předem připraveným zločinem a nikoli aktem války.

Byly spáchány strašné válečné zločiny, nešetřící, které nešetřily dokonce ani vojenské nemocnice. Tři reprezentanti Evropské unie (trojka) se dostavili na místa a popsali dramatickou situaci, kterou viděli. Seznam zločinů je dlouhý a existuje filmový materiál o zločinech spáchaných slovinskými polovojenskými silami, který byl pořízen jistou rakouskou společností. Vzhledem k tomu, jaký čas mi byl poskytnut, nebo spíše neposkytnut, nemám možnost nyní ukázat tento film, ale použiji prohlášení specifických svědků, abych to potvrdil.

Evropský parlament přijal 10. července 1991 rezoluci odsuzující - nikoli povstaleckou stranu, nikoli secesionisty (kteří se chtějí odtrhnout - pozn. re.), ale legální armádu Jugoslávie. Byla provedena záměna zločinců za oběti, která byla zásadně podpořena americkými a evropskými médii, přičemž ty druhé se daly do služeb války

a staly se jejím nástrojem. Na to kladu důraz, protože převrácení tézí se od té doby stalo široce užívanou formulí v pozdějším procesu destrukce země.

V Chorvatsku začaly zločiny proti Srbům dokonce předtím. Před vyhlášením odtržení. Se stejnými metodami, ve stejných oblastech, kde začala genocida srbského lidu spáchaná v r. 1941 ustašovskými jednotkami, v lůně tak zvaného „Nezávislého státu Chorvatska“. Dva mezinárodní experti, kteří studovali genocidy, k nimž došlo v různých obdobích a v různých místech světa - např. Leo Cooper, Peter Drost, Ted Gertz, Louis Horowitz, George Cram a jiní - došli k závěru, že ke genocidě některého lidu může dojít pouze jednou a že každý pozdější pokus o další genocidu se změní v občanskou válku. Tato téze našla své potvrzení v Chorvatsku.

Genocida Srbů v Chorvatsku v r. 1941 začala vytvářením seznamů a předvolávání skupin obyvatel „ za účelem upřesnění evidence obyvatelstva“, ale namísto toho byli Srbové zabíjeni na místě, nebo odvlékáni do táborů. Tentokrát, v odpověď na podobná předvolání ke stejným procedurám, odpověděli odporem, cítili se být manipulováni politiky, kteří potom, co v předvečer hlásali ideály bratrství a jednoty, vyzývali k válce ve jménu ideálů národních.

Dost dlouho před odtržením v r. 1991, se po Chorvatsku pohybovaly ozbrojené skupiny. Údajné skupiny dobrovolníků Národní bezpečnosti jednaly v rámci strany HZD (Hrvatska Drzavna Zajednica - Chorvatská státní jednota - pozn. re) pod různými názvy (Zebra, Černá legie, Vlci z Vukovaru, atd.). 28. května v Záhřebu byla organizována vojenská přehlídka - tj. měsíc před odtržením - kde byla předvedena výzbroj pocházející především z Německa. Slo o psychologickou přípravu k tomu, co mělo následovat. Chorvatské polovojenské skupiny byly v té době přepraveny do Bosny, protože prezident Tudjman vyhlásil restauraci Chorvatska až po řeku Drinu. V důsledku rozhodnutí o stažení jugoslávské armády ze Slovinska a Chorvatska 18. července 1991, se ozbrojené akce polovojenských sil v Chorvatsku změnily ve frontovou válku. Od 20. července 1991 do 9. srpna, bylo zaznamenáno 75 útoků proti jednotkám jugoslávské armády, 23 útoků proti kasárnám a 13 proti leteckým silám, vedeným díky sofistikované výzbroji pocházející z arsenálu NATO. Domy Srbů byly vypalovány a individuální akce proti Srbům dostaly formu masové likvidace.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, překladatelé vás žádají, abyste zpomalil, nemohou sledovat.

Slobodan Milošević: Dobrá. V kukuřičném poli blízko vesnice Jankovac bylo 65 Srbů podřezáno. Všichni byli identifikováni.

Ve vesnici Svinjarevo, 25 osob bylo zabito. Celé vesnice byly devastovány v kraji Papuk a Slunj. Vůči srbskému lidu byla nejširší metodou teroru forma násilného vyhánění, což potvrzuje úzký vztah mezi událostmi v r. 1941 a 1991. Tato akce nabyla vrcholu v západním Slovinsku brzy po volebním vítězství strany HDZ, což se projevilo psychózou strachu, který podněcoval populaci k útěku.

Různé metody byly užívány k terorizování srbských dětí ve školách, vyzývání Srbů k dostavení se na policejní stanici, zabavování telefonu, masové propouštění z práce, zaminování jejich domů. Krizový štáb situovaný v Slavonska Pozega 29.10. 1991 rozhodl vyhnat Srby z 24 vesnic, z nich to byly Oblakovac, Orijava, Slatina, a jiné. A to ve lhůtě 48 hodin. Rozkaz byl vysílán rozhlasem a zveřejněn tiskem. Ti, kteří odmítli uposlechnout byli odvečeni do táborů, což vyvolalo první velký exodus Srbů z prostoru Podravska Slatina a Daruvar. Od července 1991 do srpna 1992 bylo 193 vesnic etnicky vyčištěno od svých srbských obyvatel. Nevyvratitelné dokumenty na toto téma byly předány Evropské unii.

Vojenské akce se potom přenesly na území Bosny a Hercegoviny. Ideologické základy byly položeny od 70. let publikací „Islámské deklarace“ od Aliji Izetbegoviče jako tajného politického programu. Potom, v r. 1984 byla uveřejněna práce téhož autora pod titulkem „**Islám mezi Východem a Západem**“. V r. 1990 byla znovu otištěna Islámská deklarace. Je známo, že se tam nalézá tato věta: „Nemůže být míru mezi vyznáním muslimským a jinými“, kterou nalézáme opět v různých pasážích této knihy.

Během zasedání parlamentu Bosny a Hercegoviny dne 21. prosince 1991,

Izetbegovič prohlásil: „Pro samostatnou Bosnu a Hercegovinu jsem ochoten obětovat mír“.

V souladu s principy Islámské deklarace byla provedena masivní mobilizace a byla zahájena občanská válka s bohatou finanční podporou Saudské Arábie, Iránu a jiných islámských zemí. Potom přišel velký počet mudžahidínů.

Během 6. vrcholného setkání představitelů **Organizace islámské konference**, která proběhla od 9. do 12. prosince 1991, tedy před vypuknutím války a před tím, než by byla Bosna a Hercegovina uznána, byla poskytnuta plná podpora islámským souvěrcům v Bosně a jejich boji za dosažení teritoriální integrity a to i přes skutečnost, že ani dnes Bosna a Hercegovina nedisponuje většinou islámské populace. Tato schůzka na nejvyšší úrovni, nejenže poskytla bohatou finanční podporu, ale také pozdravila Aliju Izetbegoviče.

Bosna a Hercegovina byla jedním z hlavních témat mimořádné ministerské schůzky této organizace v Djedjahu 1. a 2. prosince 1992. Ministři se tentokrát zabývali situací obou srbských oblastí - Kosovo a Raska, jak ji nazývají Sandžak. První „svatí válečníci“ (mudžahedíni) přišli z Afganistanu, Libanonu, Maroka a Pakistanu, vybaveni výzbrojí, kterou CIA dodala rebelům v Afganistanu. 400 členů Hezbollahu přišlo do Sarajeva jako vojenští instruktoři. Podle tradice, která se datuje od druhé světové války, od účasti jejich jednotek v ozbrojených silách nacistického Německa, které bojovaly proti koalici demokratických zemí, ku kterým patřila i Jugoslávie té doby, oba vedoucí vzbouřeneckých polovojenských sil Tudjman a Izetbegovič, podepsali v Záhřebu smlouvu předvídací mimo jiné, že ozbrojené síly sboru obrany Chorvatska budou součástí ozbrojených sil republiky Bosna a Hercegovina. Z toho vplynulo vyhánění Srbů z oblastí kontrolovaných islámskými silami. Desítky tisíc Srbů byly takto vyhnány z Mostaru, 2 500 z Gorazde, atd. Jako v Chorvatsku, američtí důstojníci tak zvaně v důchodu, byli posláni do Bosny a Hercegoviny - jako instruktoři chorvatsko-islámské armády.

Vojenské operace pokračovaly ve svých pohybech a přemísťovaly se ze severu k jihu předtím, než konečně dosáhly území Srbska, to jest Kosova. Použit postup, podle kterého bylo programováno rozbití Jugoslávie a válka proti Jugoslávii, jejíž poslední fází je Kosovo - je velmi jednoduchý. Podporu tvořily polovojenské síly rebelů, skupiny kriminálních živlů a teroristé, jakož i narko-mafie Kosova. S obviněním JNA (Lidová armáda Jugoslávie), v té době legitimní síly Slovinska a Chorvatska, potom později, během Federální republiky, byly použity proti jugoslávské armádě.

V průběhu otevřené agrese proti zbytku Jugoslávie, tj. proti Srbsku a Černé Hoře, bylo svrhováno desítky tisíc tun bomb a projektilů s ochuzeným uranem jakož i s jedy do té doby neznámými. Jak konstatovali mezinárodní experti, při agresi proti Jugoslávii spáchané v r. 1999 ze strany NATO, bylo svrženo pět až šestrát více toxických substancí, než na Hirošimu.

Účast Západu a především Německa a Vatikánu, byla manifestní od začátku války. Znamý americký teoretik Donald Horowitz demonstroval argumentovaným způsobem, že mezinárodní a etnické konflikty se mění v nejbrutálnější typ války, když jedna z obou stran, nebo obě, obdrží mezinárodní podporu. To je právě to, k čemu došlo na území Jugoslávie. Válka v této oblasti navazovala na synchronizovanou akci odtrženeckých a cizích sil, které se masivně zúčastnily v Jugoslávii během přípravy rozpoutání masakrů. Ustašovští a nacističtí extrémisté, muslimští fundamentalisté a albánští teroristé hráli v existujícím napětí roli detonátorů konfliktů, zatímco cizí síly v začáteční fázi jednaly mezi kulisami, zásobovaly secesionisty (stoupence odtržení - pozn. red.) zbraněmi a penězi a infiltrovaly do země záškodníky.

Konečná desintegrace Jugoslávie byla završena podvodem institucionálním. Ve finálním aktu Helsinské smlouvy se evropské země a Spojené státy zavázaly, že budou respektovat teritoriální integritu všech signatářských států.. V souladu s tímto principem. V souladu s tímto principem se měly zřeknout každé akce směřující proti

integritě teritoriální, nezávislosti politické a jednotě každé signatářské země.

Tyto principy byly slavnostně potvrzeny v Paříži v r. 1990, během podpisu Pařížské deklarace. Pouze rok po tomto datu se na politické scéně otevřeně objevila Evropská unie jako hrot kopí při destrukci Jugoslávie.

V Brioni 7. července byla podepsána deklarace o mírovém řešení konfliktů mezi federálními jednotkami Socialistické republiky Jugoslávie. Podle této dohody se Evropská unie zavázala, při hledání trvalého mírového řešení krize mezi federálními jednotkami, respektovat teritoriální integritu Jugoslávie, od níž obdržela mandát prostředníka, protože jednotná Jugoslávie byla subjektem mezinárodního práva právně chráněným. V historii civilizovaného světa, procedura prostřednictvím vyplývá z diagnostiky příčin uvažovaného konfliktu a vytváří různé varianty možného řešení a naznačuje ústupky, které mohou být vzaty v úvahu. Místo toho lord Carrington, během mimořádné schůze při konferenci o Jugoslávii 18. října 1991, vyhlásil formou ultimáta zmizení Jugoslávie jako státu a jako objektu mezinárodního práva. Bez alternativy a při přetvoření Jugoslávie na model vytvořený Hitlerem v r. 1941. Nacistické hodnoty měly navrch. Právo rozbít stát a provést odtržení dostalo primát ve vztahu k ochraně země a právu podpořit členský stát Spojených národů.

Je paradoxem, že právo vzbouřit se proti státu je popíráno v jejich vlastní zemi - Angličany vůči Irlandcům, Španěly vůči Baskům, Francouzi vůči Korsičanům, atd.

A není nevhodné připomenout, že v době kdy, srbsí bojovníci bojovali v druhé světové válce po boku spojeneckých sil, vojska tak zvaného Nezávislého státu Chorvatska, jakož i další jednotky z Bosny, bojovaly na čelných frontách v lůně nacistických sil. V té době, slavná divize Handžár z Bosny byla poslána v rámci vyhlazovacích nacistických sil do Francie, kde prováděla excesy dobře známé.

Vraťme se k dokumentu zpracovanému lordem Carringtonem, který představoval první poškození Jugoslávie jako subjektu mezinárodního práva. Jednalo se o první podvod. Pozdější jednání se proměnila ve frašku. Odtrženecké republiky byly uznány pod silným tlakem Německa a Vatikánu na úkor elementárních principů mezinárodního práva, praxe Spojených národů a hlavní světové velmoci - Spojených států amerických. Vskutku, podle deklarace Smithson ze 7. ledna 1932, Spojené státy se zavázaly neuznat stát, který vzešel z násilných změn. Tento princip se stal nejdříve regionálním pravidlem pro státy americké, potom principem mezinárodního práva. Amerika tedy při této příležitosti popřela své vlastní právo. Od měsíce července 1991, před začátkem války, německý ministr zahraničí Genscher požadoval okamžité uznání Chorvatska a Slovinska. Paralelní akce byla vedena Vatikánem. Podle informací velvyslance Spojených států při Svaté stolici Thomase Milady, Vatikán podnikl od léta 1991 akci bez historického precedentu svým postavením do čela procesu, který měl dosáhnout uznání odtrženeckých republik. V srpnu 1991, papež Jan Pavel II. poslal do Jugoslávie Mgr. Taurana, který po svém návratu podal zprávu označující Srbsko za indiskutabilního agresora.

Jednalo se znovu ještě jednou o převrácení názorů, o hanebnou lež a pokrytectví. Tentokrát ze strany duchovního šéfa. Agrese proti vlastní zemi - to byla konstrukce, která se mohla zrodit jen v rámci projektu zcela ovlivněného zlým úmyslem. Ale tisk tuto tézi přijal. Podle Miladiho fungovala perfektní koordinace mezi Německem a Vatikánem. Genscher se objevil ve Vatikánu v polovině prosince 1991 a při svém návratu 19. prosince oznámil, že Německo uzná Chorvatsko a Slovinsko bez ohledu na pozici ostatních zemí. Stalo se tak 23. prosince a Vatikán tak učinil 13. ledna 1992. Německo a Vatikán měly na této záležitosti vlastní geostrategické a historické zájmy. Během let pracovaly na destrukci Jugoslávie. Jednoznačně to bylo ilustrováno Helmutem Kohlem v článku uveřejněném ve slavné revui *Politique internationale* (1994-1995, č. 66), kde ujišťoval, že historie Jugoslávie, současná i minulá, tvoří neoddělitelný celek.

Rozhodující období nastalo s příchodem Kinkela do čela německé bezpečnostní služby, který vytvořil úzké vztahy s ustašovskou emigrací. Hlavní osobnosti, které

působily v Jugoslávii k destrukci státu byly, podle studie dobře známého německého analytika Ericha Schmidta-Eenbooma : Josip Malovic, Josip Bojkovac, Franjo Tudjman a nynější chorvatský prezident Stjepan Mesič.

Mesič potvrdil svou roli, když ve slovinské televizi prohlásil, že si přál předat ideu destrukce Jugoslávie „těm, kteří mají největší vliv na její osud - Genscher a papež“, před tím, než připojil, „že potkal Genschera třikrát. Je to on, který mu umožnil kontaktovat Svatou Stolicí. Papež a Genscher byli zajedno při myšlence totální destrukce Jugoslávie.“ Následovalo uznání Chorvatska a Slovinska ostatními členy Evropské unie v lednu 1992, potom Bosny a Hercegoviny 16. dubna 1992. Tentýž den útoku Hitlera na Jugoslávii v r. 1941.

Federální jednotky jsou uznány, jak stanoví každý specifický uznávací zákon, v hranicích mezinárodně uznaných. Tak zní texty. Nikdy v mezinárodní smlouvě, nebyly administrativní hranice uznány jako mezinárodní. Nejsou a nebyly vnitřní dokumenty týkající se vnitřních hranic. Co je nejdůležitější v této záležitosti je skutečnost, že uznání je jednostranným politickým aktem, zatímco problém delimitace hranic je komplexním právním aktem zahrnujícím několik etap. Byly tedy uznány fiktivní státy a nikoli státy skutečné. Uznané jednotky nepožívají elementárních podmínek, umožňujících zformování státu. Podle práva, jednotný přístup vyžaduje, legitimitu státního aparátu, stabilitu politických a soudních struktur monopol moci na a plnou kontrolu užití síly. A co je nejdůležitější: Stát musí projevovat schopnost a vůli plnit své mezinárodní závazky a zajišťovat vnitřní bezpečnost.

Nic z toho neexistovalo v okamžiku uznání. To bylo realizováno v tehdejší době krvavé občanské války, což zůstane jako jediný případ v moderní historii, ale ve smyslu zcela negativním.

Omyl uznání

V mezinárodně právní komunitě, uznání povstaleckých sil vyvolalo pobouření a odsouzení. Ale také v jiných kruzích. Šéf civilního sektoru UNPROFOR Cedric Thornberry ve svých memoárech uvedl: „Když velvyslanec Utilheiro oznámil, že rozhodnutí o uznání bylo učiněno, generál Morillon a já jsme byli zděšeni“. Francouzské noviny s velikým nákladem *Le Figaro* psaly o „výkonu právního pokrytectví“. Generál MacKenzie ve svých memoárech napsal: „Jakkoli jsme nebyli diplomaty, my všichni v uniformě jsme byli jisti, že boje propuknou všude kolem nás, jakmile bude uznání prohlášeno“. Zvláštní reprezentant OSN Cyrus Vance prohlásil, že uznání Slovinska, Chorvatska a Bosny-Hercegoviny ze strany Evropské unie a Spojených států „vedlo k válce, která se odehrává na území Jugoslávie“. Potvrdil to v září 1992.

Uznání fiktivních států angažovaných v občanské válce tvořilo nepřímou formu agrese proti Socialistické federativní republice Jugoslávie. Uprostřed intenzivní kampaně médií a mystifikace mezinárodního veřejného mínění a flagrantního porušení mezinárodního práva a Charty OSN, povstalecké republiky byly přijaty za členy Spojených národů. Zbytku Jugoslávie, který byl skutečnou matricí Jugoslávie byly uloženy sankce v květnu 1992 a na zemi uvalena mezinárodní izolace, v červenci 1992 byla pozastavena její účast ve Spojených národech. A to jednoduše proto, že jsme nesouhlasili s tím, že jsme nesouhlasili, aby existující stát byl zrušen škrtnutím pera. Tento právní chaos - morální selhání velmocí po studené válce, jakož i Vatikánu - otevřelo cestu ke zneužití a anarchii. Od severní hranice až po Kosovo, až po krajní jih. A byl utvořen ad hoc tento tribunál s jediným cílem zakrýt akumulované omylyomyly jakési politiky vedené Západem a ospravedlnit spáchané zločiny: desintegraci jednoho státu a vysoce sofistikované barbarství vedené státy NATO během tříměsíčního bombardování Jugoslávie, masivní zločiny spáchané proti obyvatelstvu a destrukce středověkého dědictví srbského lidu v Kosovu, atd.

Instrumentalizací událostí extrémě složitých událostí na území Jugoslávie, svádějící odpovědnost na Srbsko považované za agresora a na mne osobně, uchýlili se k velmi průhledné taktice, jejímž cílem bylo uzavřít kruh a zabránit každé logické

analýze empirickou konstrukcí.

Stupidní teorie, řekl bych dokonce vulgární, o „bad guys“ (zlí hoši) a „rogue states“ (státy-ničemové), nemohly ponechat ve stínu fakta o historické odpovědnosti za tragedii jednoho evropského státu. Společný kriminální projekt existoval. Nebyl koncipován v Bělehradě, kde nikdy neexistoval. Existoval naopak napříč aliancí rozvratných sil v Německu a Vatikánu, potom v ostatních zemích Evropské unie a Spojených států.

Nelegitimní tribunál

Od mého prvního příchodu na toto místo, potom ještě několikrát, jsem popíral legalitu tohoto tak zvaného tribunálu. V průběhu procedury jste mi poskytli další argumenty na podporu mé pozice. Neočekával jsem, že neexistují právní podklady pro zřízení tohoto tribunálu. Připomenu pouze, že zdrojem právní autority může být jen mezinárodní smlouva a nikoli rezoluce, jak konstatoval generální sekretář OSN ve své zprávě Radě bezpečnosti 3. května 1993.

Vy však máte odpovědět na veřejné mínění: Má Rada bezpečnosti OSN právo pozastavit uskutečnění mezinárodních dohod? Odvolávám se na ženevské konvence z r. 1949 s jejich protokoly a konvence z r. 1948 o zákazu a odsouzení genocidy, které svěřují soudní kompetenci soudit válečné zločiny národním soudům. Mezinárodní tribunál může mít autoritu jedině tehdy, jestliže jeho zakládací akt byl sepsán *legie artis* a má všeobecnou kompetenci. Tento tak zvaný tribunál postrádá oba prvky. Zakládací listina tohoto tribunálu je individuální povahy, jedná se tedy o akt politický.

Jeden základní právní princip rovnosti před zákonem klade otázku, proč nebyly ve světě zřízeny tribunály pro všechny války, které se udály, alespoň ve XX. století. I když nejsou pro to principiální důvody, za předpokladu, že by to bylo legální, se aplikuje na všechny situace. Jinak řečeno, tento tribunál reprezentuje nejtěžší formu diskriminace proti jedné zemi, jakož i vážné porušení zákazu všech forem diskriminace. Od začátku jsem žádal, aby tato instance postupovala podle článku 96 Charty OSN, která požaduje souhlas Generálního shromáždění a obrátila se na Mezinárodní soud, který je eminentní právní instancí v institucionálním systému Spojených národů a habilitován k interpretaci Charty OSN a požádat o právní poradní názor, aby zjistila, zda rezoluce Rady bezpečnosti, na jejímž základě vznikl tento tzv. tribunál, jsou v souladu s Chartou OSN nebo ne.

Skutečnost, že si tento tribunál sám přisvojil právo rozhodovat, ať byl ustaven právoplatně nebo ne a skutečnost, že rozhodoval jakoby tomu tak bylo neznámá, že takové rozhodnutí bude správné, ani že měl právo takto rozhodnout. Ve skutečnosti, tento tzv. tribunál o nic více, než kterýkoli jiný tribunál, není oprávněn posuzovat svou vlastní legalitu. To je, proč rozhodnutí, která v této věci učinil, jsou bez právní hodnoty. Tribunály jsou ve skutečnosti oprávněny rozhodovat o své kompetenci - zda jsou kompetentní rozhodovat v určité záležitosti nebo ne - ale otázka kompetence tribunálu a otázka jeho legality jsou dvě otázky zcela odlišné. Otázka legality má prioritu před otázkou kompetence, protože když tribunál není legální, otázka jeho kompetence je bezpředmětná.

Na rozdíl od otázky vlastní kompetence, žádný tribunál, ani žádná instance není habilitována vyslovit se o své vlastní legalitě, neboť podle práva, tradice neumožňuje být soudcem ve své vlastní věci (*judex in causa sua*).

Ostatně ani tento ilegální tribunál není s to zabránit osobám, které před něj předstupují, odpovědět na otázku: je tento orgán legální nebo ne? Zvláště existuje, jak jsem již uvedl, právní přístup pro ujasnění této otázky, protože odmítnout použití této cesty znamená odmítnout spravedlnost zainteresované osobě. Obávám se nicméně, že odpovědní této instituce jsou si vědomi, že mínění Mezinárodního soudu bude shodné stím, které vyslovil bývalý předseda tohoto soudu Mohamed Bedjaoui ve své knize „Nový světový pořádek a kontrola legality rozhodnutí Rady bezpečnosti“, kde nalézáme, mezi rozhodnutími, která shledáváme jako sporná, i dvě rezoluce se vztahem k tomuto tribunálu. Následkem toho, tento tribunál není

ani organismem mezinárodním a ještě méně nezávislým, jak ho chcete prezentovat. Tváří v tvář veřejnému mínění byla uplatněna ideologická fikce „mezinárodní společenství“, které se drží v pozadí tribunálu, což představuje vážný podvod. Idea utvoření tohoto tribunálu pochází od Kinkela, který následoval po Genscherovi, který byl hlavním válečným zločincem v průběhu desintegrace Jugoslávie. Ideu převzala Madeleine Albright, zatímco předběžné a následující náklady operace byly zajištěny péčí Fondation Soros. Soros financuje rovněž Koalici pro mezinárodní spravedlnost, nevládní organizaci určenou k „pomoci“ tomuto tribunálu.

Členové této organizace a členové některých dalších nevládních organismů, z nichž někteří se nalézají dnes v tomto tribunálu, se angažovali od r. 1992 v Bosně a Hercegovině při hledání tak zvaných důkazů o zločinech Srbů. Madeleine Albright to všechno předvedla v americkém kongresu s pomocí různých loby a médií s cílem vytvořit prezentaci určenou k ovlivnění světové veřejnosti. V americkém kongresu získala označení „matka tribunálu“. Jako test autentičnosti důkazů dodaných nevládními organizacemi je možno citovat skandál vyvolaný falešnými dokumenty předloženými odpovědnými činiteli těchto organizací, na kterých se zakládala obvinění vznesená proti mně à propos tak zvaných zločinů v Kosovu. Novinář z *New York Times*, který redigoval článek na základě těchto falešných údajů byl nucen podat demisi. Pro důvody profesionální a mravní. Disponuji zde tímto číslem *New York Times*, ale nemám čas vám je odevzdat. Autor statutů vašeho tribunálu Michael Scharf napsal o něm velmi spravedlivé zhodnocení. V jednom interview pro *Washington Post* z 3. října 1999 prohlásil, cituji: „Tribunál je užitečný politický nástroj, který slouží k diplomatické izolaci vedoucích činitelů, kteří překročili pravidla a k upevnění politické vůle ve světě, k uložení sankcí a použití síly“.

Jinak řečeno, tento tribunál je instrumentem války a nikoli spravedlnosti. Toto bylo potvrzeno v renomovaných kanadských novinách *Global Mail* z 21. dubna 1999 Marcusem McGee, který potvrdil, že „tato instance je součástí válečné strategie NATO“.

V důsledku toho se jedná o privátní justici známou pouze svým autorům, utvořenou péčí válečné koalice, to jest spravedlnost pokročilého středověku.

Eminentní mezinárodní juristé připodobnili tento tribunál k nástroji propagandy NATO. V tom případě nelze hovořit o nějaké nezávislosti spravedlnosti. Je nutno dodat, že od r. 1996 existuje permanentní spojení mezi generálním sekretářem NATO a vaším generálním prokurátorem a že 9. 5. 1996 bylo podepsáno memorandum o modalitách této spolupráce mezi generálním prokurátorem a vrchním velitelem NATO v Evropě.

Takto, NATO a nikoli OSN zajišťuje roli četníka tohoto tribunálu. To je, proč tento tribunál nemůže být nikterak považován za mezinárodní instituci, ale za orgán NATO. Váš vlastní článek 32 poskytuje v tomto smyslu další argument navíc. Váš status skutečně přepokládá, že výlohy tribunálu jsou kryty obvyklým rozpočtem OSN. Avšak v praxi peníze přicházejí z krajně nejasných zdrojů, takových jako např. Fondation Soros a nadací různých islámských zemí. Největší část příjmů pochází ze samé NATO, Shea: „NATO je hlavním kapitálovým účastníkem Tribunálu“. To prohlásil 17. května 1999 v Bruselu. a není marné připomenout, že Soros financuje tak zvanou „Armádu osvobození Kosova“, kterou je ve skutečnosti teroristická organizace UCK, stejně jako její hlavní orgán, Koha ditore.

Role Německa

Během podpisu závěrečné smlouvy o Německu 12. září 1990 v Moskvě v přítomnosti ministrů zahraničních věcí Německé demokratické republiky, Francie, Velké Británie, SSSR a USA, Genscher prohlásil zejména: „Nepřejeme si nic jiného, než žít svobodně, v demokracii a v míru společně se všemi ostatními národy. Jednota naší země je pro nás větším cílem, nežli obnovená mocnost“.

A kancléř Kohl v den unifikace Německa 3. října vzkázal mezi jiným, všem zemím světa -včetně jugoslávské vlády: „Z německého území v budoucnu nebude vycházet

než mír. Jsme si vědomi, že nedotknutelnost hranic, respekt teritoriální integrity a suverenity všech zemí v Evropě jsou hlavní podmínkou míru. V tomto ohledu nám přísluší morální a právní povinnosti vzniklé německou historií". Silná slova a velké sliby na adresu zbytku světa a zvláště Evropy v okamžiku, kdy německý národ obdržel konečně povolení sejmout se svých beder břemeno rozdělení, které mu bylo uloženo v nejtemnějším období jeho historie.

Silná slova a sliby, ale v téže chvíli dutá slova a prázdné sliby. Protože způsob jakým nejvyšší německé autority vnímaly morální a právní povinnosti vzešlé z jejich historie, stejně jako jejich skutečné stanovisko v ohledu nedotknutelnosti hranic, respektu teritoriální integrity a suverenity všech států v Evropě, jako základních podmínek míru, je možno současně pozorovat na území Jugoslávie. Stát, kde německé intervence v průběhu XX. století způsobily tři miliony mrtvých: 1, 247 milionu srbských obětí v průběhu 1. světové války a 1,7 milionu srbských obětí během

2. světové války.

Je to přesně v říjnu 1990 během měsíce, kdy došlo k unifikaci Německa, co bezpečnostní síly jugoslávské armády odhalily a dokonce se jim podařilo nafilmovat aktivity ilegálního importu zbraní do Chorvatska, jehož cílem bylo odtržení Chorvatska pomocí těchto zbraní a tedy porušení teritoriální integrity Jugoslávie..Tyto ilegální dodávky transitovaly přes Maďarsko, ale hlavní část zbraní pocházela z Německa již sjednoceného, což zvrátilo dříve citovaný slib kancléře Kohl (že z německého území bude vycházet pouze mír) v pouhou ironii.

Výzbroj secesionistů nebyla jediným ani prvním způsobem intervence Německa do vnitřních věcí Jugoslávie. Byl to ve skutečnosti příspěvek k prohloubení jugoslávské krize. Všechny aktivity Slovinska a Chorvatska s cílem dosáhnout silou politické autonomie nebyly podporovány Německem pouze ze zákulisí, ale v široké míře podněcovány nejvyššími německými funkcionáři. S cílem ukončit konflikt v Chorvatsku a zastavit útoky proti jugoslávské armádě, presidente Jugoslávie a vedoucí činitelé jugoslávských republik se shromáždili v Bělehradě 20. a 21. srpna 1991. Bylo učiněno několik rozhodnutí ve smyslu stabilizace situace. Byl tehdy přijat minimální program politické a ekonomické spolupráce, byla utvořena komise, která měla vypracovat dohodu o příští formě multinacionálního státu a bylo dosaženo dohody o setkání vedení jugoslávské armády a Chorvatské republiky. 20. srpna se konala mimořádná ministerská schůze Evropské unie, kde ministři zahraničí evropských zemí ocenili vůli všech stran zahájit rozhovory o budoucnosti Jugoslávie a požádali je, aby vedli tato jednání v duchu vzájemné důvěry. Téhož dne Genscher vedl součinnosti

schůzi s ministry zahraničí Slovinska a Chorvatska, potom 24. srpna 1991 povolal jugoslávského velvyslance v Bonnu Borise Frlece (ten byl národnosti slovinské, což zaručovalo, že zpráva jugoslávské vládě bude rovněž oznámena v Lublani a Záhřebu a prohlásil: „Jestli bude krvavá lázeň pokračovat a jestli politika agrese vedené s podporou jugoslávské armády okamžitě neskončí, federální vláda (německá) bude nucena vážně posoudit uznání Slovinska a Chorvatska v existujících hranicích. Přistoupí také k přehodnocení situace na půdě Evropské unie“.

Vzniká otázka: Bylo nutno jednat, aby bylo respektováno příměří, nebo podpořit ty, kteří prohlásili odtržení a chopili se zbraní, by je uskutečnili? Odpověď přišla a dala jasně najevo, že pokračování v krvavé lázni vyústí v uznání těchto států, což se naneštěstí stalo.

Tato zpráva měla žádaný účinek, protože chorvatské plovajenské síly odmítly dohodu o příměří již uzavřenou a začaly stupňovat konflikt. Nakonec všeho, vůle Německa podporovat Slovinsko a Chorvatsko v jejich ilegální secesi a dosažení uznání těchto republik i za cenu vážného střetu s partnery v Evropské unii a Spojených státech a také v OSN je analyzována lordem Owenem, jehož kniha je přiložena ke spisu. Připomínám vám, že lord Owen píše: „Dopis Genschera Perezovi de

Cuellar psaný německy, odvolávající se na veřejná prohlášení, která zvýšila napětí v Jugoslávii, jakož i na Pařížskou deklaraci. Ale jak Perez de Cuellar uvedl ve své odpovědi, Genscher zapoměl zmínit deklaraci Evropské unie publikované v Římě 8. listopadu 1991, která upřesňovala možnosti uznání a nezávislosti republik, kterou si přejí, mohou být posouzeny jen v rámci celkového uspořádání". Takto připomíná Owen, vedle deklarace Evropské unie z 6. března 1991 stanovisko, které podpořilo jednotu Jugoslávie. Evropská unie přijala prohlášení s datem 8. listopadu, které požadovalo upřesnit „celkové řešení". Avšak německé stanovisko převládlo a Pandořina skříňka jednou otevřena, jednou nelegitmní secese uznána - za cenu lidských životů - bylo těžké krvavý proces zastavit a který se nezastavil v Chorvatsku a Slovinsku. Opět, bez ohledu na následky, byl učiněn další krok navíc.

Na konci prvního odstavce strany 384 své knihy, lord Owen píše: „Omyl Evropské unie ve věci uznání Chorvatska mohl být napraven, kdyby se situace nekomplikovala v důsledku uznání Bosny a Hercegoviny bez ohledu na následky. Spojené státy, které oponovaly v prosinci 1991 uznání Chorvatska, velmi aktivně podporovaly uznání Bosny a Hercegoviny na jaře 1992. To však nemělo být považováno za nevyhnutelné, protože nebylo logické uznat Bosnu a Hercegovinu, vnitřní republiku Jugoslávie, kterou tvořily tři velké skupiny obyvatel, s velmi odlišnými pohledy na nezávislost". Šlo se tedy od omylu k omylu. Od jedné laxnosti ke druhé a cena byla placena lidskými životy. V tomto případě se jedná o zločin proti míru. přesně typ zločinu pro který tato ilegální instituce není kompetentní. Skutečnost, že Německo je hlavním odpovědným za stupňování jugoslávské krize, je potvrzena americkým státním sekretářem Warrenem Christopherem v jeho interview pro noviny *USA today*, citovaný novinami *Die Welt* z 18. června 1983. Christopher prohlásil, že po celou dobu procesu uznávání a především během předčasného uznání byly spáchány těžké chyby, za které Němci nesou zvláštní odpovědnost. Četné analýzy odhalují, že problémy, se kterými jsme konfrontováni dnes, pocházejí z uznání Chorvatska a později Bosny. Francouzský kolega Christophera, Roland Dumas, kritizoval uznání Slovinska a Chorvatska Evropskou unií ve svém interview pro *Suddeutsche Zeitung* z 21. června 1993, kde ukázal „překotný a spěšný způsob, kterým byla vyznačena cesta k rozkladu Jugoslávie", potom podtrhl, že „odpovědnost Německa a Vatikánu v urychlování krize byla manifestně enormní".

Jiný přímý účastník těchto událostí, tehdejší předseda holandské vlády Ruud Lubbers v r. 1997 uvedl, jak německý kancléř Kohl vyvíjel tlak, aby změnil záporný postoj Evropské unie k uznání Chorvatska, aby se předešlo rozšíření občanské války ujišťováním, že „ministr zahraničních věcí Van den Broek a já jsme se marně tloukli do hlavy, ostatní Evropané dávali najevo překvapení, Němci se angažovali v terénu - Bylo to katastrofální...".

Když pomyslíme na podporu Německa chorvatským a slovinským secesionistům v jejich úsilí o realizaci svých plánů, nejsme překvapeni prohlášením Stjepana Mesiće ve vysílání Contact o roli Genschera a papeže Jana Pavla II. Jestliže se Německo projevilo agresivní ve své podpoře destrukce Jugoslávie a uznání secese jejích republik - což je evidentní a široce známo, četní jsou ti, kteří se ptají po motivech tohoto stanoviska a nezdolné umíněnosti nejvyšších činitelů německého státu nedávno sjednoceného. Na tuto otázku odpověděl jeden z největších světových expertů v geopolitice generál Pierre Marie Gallois, blízký spolupracovník generála de Gaulle. který prohlásil pro noviny *Die Zeit* z 29. července 1993 : „Okleštění této země a úzké sepjetí Chorvatů a Slovinců s německým průmyslem vedlo k emancipaci lidí, kteří byli v minulosti spojeni s impériem v srdci Evropy, potom s Třetí říší. Což vedlo k potrestání Srbů, kteří se tvrdohlavě drželi po boku spojenců během obou světových válek a vyvolalo odstranění posledních stop dohod, které ve dvou reprizách potrestaly Německo po jeho porážkách".

A jestliže mnozí lidé mohou pochybovat a dokonce nesouhlasit s analýzou starého generála a francouzského protifašistického bojovníka a myslet, že historické ambice Německa patří do daleké minulosti a že se nacházíme v nových historických

podmínkách a že očištný proces, kterým prošel německý národ, je dostatečnou zárukou, abychom měli důvěru v mírová přesvědčení německých politiků, vyslovená během sjednocování Německa, stačí si vzpomenout na článek Klause Kinkela pod titulkem „Zahraněční politika Německa ve světle nového pořádku“ uveřejněný ve *Frankfurter Allgemeine Zeitung* 19. března 1993. V tomto článku je poslání německé zahraniční politiky vyjádřeno v těchto termínech: „V zahraničí musíme realizovat něco tam, kde jsme měli neúspěch dvakrát po sobě. Každý zná, kde Německo zaznamenalo dva neúspěchy v zahraničí“. Takto, podle jeho ministra zahraničí, je úkolem Německa v zahraniční politice s přihlédnutím k jeho potenciálu, dokončit co se nepodařilo ve dvou světových válkách. Jedinou otázkou, kterou to vyvolává, je zda to má dokončit prostředky starými, nebo novými.

Kohl sám à propos uznání Chorvatska v jednom vyslání: „Existuje zvláště silný vztah mezi Němci a Chorvaty, kteří mají v historii četná pouta“. Taková historická vertikála v německé zahraniční politice takto ilustrovaná Kohlem, vysvětluje iniciativy podtržené Kinkelem. Konečně podobná vertikála existuje v iniciativách a v politice jejich chorvatského satelita a popisuje, způsobem často zarážejícím, iniciativy téměř identické a prohlášení aktérů dvou světových válek a války proti Jugoslávii v průběhu devadesátých let. Tedy tři válek, ve kterých konstantou německé politiky na Balkáně bylo vyvolávat proti-jugoslávské tlaky. Nejdříve krvavé pokusy zabránit zrození jugoslávského státu potom pokusy ještě krvavější s cílem zničit stát a vymazat jej s povrchu země.

Mýtus „Velkého Srbska“

Vedoucí nit, která spojuje globální rétoriku a politiku germánského bloku - Rakousko (tj. Rakousko-Uhersko) a Německo na Balkáně, spočívá v tézi o nebezpečí formování „velkého Srbska“. Toto nebezpečí, tato klíčová téze, má ústřední místo ve lživém obvinění proti mě: „Velké Srbsko“ je téze, mýtus vytvořený rakousko-uherskou propagandou od druhé poloviny XIX. století. Je integrální částí úsilí rozvinutého „zahnívající monarchie“ k upevnění záboru okupovaných jugoslávských území. A to v obavě, že jugoslávský lid žijící pod jhem rakousko-uherského okupanta - nesen velkou vlnou evropského procesu národní emancipace a osvobození od okupačních sil podle vzoru jiných národů, za účelem opětného sjednocení území rozdělených v lůně téhož státu podle vzoru samotného Německa - nerealizují svou jednotu

i když tato odráží přirozený a historicky legitimní pohyb z hlediska Jižních Slovanů.

Jiný Němec, velvyslanec Ralf Hartmann ve své knize *„Důstojní prostředníci“* napsal (str. 31) : „To ilustruje, jak tato obava byla hluboká a jak sahá daleko do minulosti Již v r. 1876, kdy srbský princ Mi-lan (zde může jít o nepřesný záznam jména - pozn. red.) podpořil povstání křesťanské populace v Hercegovině a v Bosně proti turecké moci a vyhlásil válku Constantinopoli, došlo ke schůzce ruského kancléře Gorčakova, německého kancléře Bismarcka a předsedy rakousko-uherské rady Andrassyho, která pod nátlakem Rakousko-Uherska „Berlínským memorandum“, které stanovilo, že v případě vítězství Srbů, mocnosti nebudou tolerovat zrod velkého státu slovanského“. V XIX. století, to co se zdálo, že se rozumí samo sebou - pro Němce a Rusy, Angličany a Francouze, Španěly a Italy - to jest přirozené právo žít v jedné zemi, mělo být navždy zakázáno jižním Slovanům, to jest Srbům. Jejich aspirace na národní jednotu byla dekretována kacířskou a zacházeno s ní jako s hrozícím fantomem. Jméno, které bylo dáno tomuto fantomu bylo „velké Srbsko“. Tak se stalo, že i když království srbské bylo, přes své aspirace, malé a slabé ve srovnání v velkými evropskými mocnostmi a populace Srbska nikdy nepřekročila 10 000 000 obyvatel, tyto myšlenky stále převládaly po desetiletí ve Vídni, Berlíně a jinde a jsou živé i dnes. Tato obžaloba výmluvně ukazuje nakolik je to, co jsem řekl, pravdivé. Protože se zde jedná o fantomech.

Co je zvláště šokující, je skutečnost, že již v rakousko-uherské propagandě, osvobozenecké hnutí proti mnohoseť letému otroctví - moci Ottomanů a Habsburků - a sjednocování jižních Slovanů (tedy nikoli jen Srbů, bylo považováno za aspiraci

na vytvoření „velkého Srbska“, to jest rozšíření srbského státu. Takováto formulace implikuje existenci dobovačných a expanzionistických vizí u Srbů. Na rozdíl od formulací týkajících se vytvoření státu jižních Slovanů, tedy nejen Srbů, ale všech jižních Slovanů, což činí evidentní skutečností, že část jugoslávských národů je pod okupací cizích sil, což vede ke zkoumání kořenů jugoslávské myšlenky.

Kořeny jugoslávské ideje se zrodily v lůně chorvatského lidu. Vzdor tomuto faktu, od okamžiku kdy Srbové souhlasili, že jim přijdou na pomoc, bratrům v Rakousku-Uhersku, byla tato myšlenka považována za velko-srbskou a rovnítko bylo vloženo mezi dva koncepty, které nejsou naprosto identické: mezi Jugoslávií, společný stát jugoslávských národů a velké Srbsko, považované za produkt antijugoslávské a antisrbské propagandy.

V důsledku toho, v té době jako dnes, taková prezentace zakrývá něčí aspiraci ovládat a kontrolovat území obydlené jugoslávskými národy a udržovat tyto národy v otroctví; ale tato aspirace musela být zakryta kouřovou clonou propagandy, která tvrdila, že to bylo Srbsko, které mělo přesně tytéž vize a které se pokoušelo rozšířit na území někoho jiného. Což je absolutní lež.

Zde je ještě citace, která ukazuje, jak psal německý velvyslanec ve své zprávě německé vládě, obsah schůzky s hrabětem Bertholdem, rakousko-uherským ministrem zahraničních věcí. Ministr mu sděloval (cituji archivy ministerstva ve Vídni), že považuje za „svou povinnost neponechat německou vládu v nevědomosti o vážnosti situace pro monarchii. Podle něho, jugoslávská otázka - což znamená okupaci provincií obydlených jižními Slovan - je životní otázkou pro monarchii stejně jako pro třístrannou alianci. Jugoslávské provincie monarchie by nemohly být ušetřeny vůči Srbsku na Balkáně příliš silnému. Monarchie by mohla být, v této perspektivě, donucena k invazi, kdyby Srbsko zvítězilo v Bulharsku a zmocnilo se území za hranicemi starého Srbska. Na mou otázku - týkající se data a modalit takové invaze - ministr dal najevo, že by bylo možno nalézt příznivý psychologický okamžik“. Záminka se brzy naskytl. Byl to atentát v Sarajevu, kde Gavrilo Princip, člen organizace Mladá Bosna, spáchal atentát proti dědici rakousko-uherského trůnu, Fratišku-Ferdinandovi.

Nemluvíme absolutně o skutečnosti, že do příprav tohoto atentátu bylo zapleteno dvacet mladých lidí, kteří nebyli jen Srbové, ale také Chorvaté a muslimani, neboť takový byl spolek Mladá Bosna. Co se týče účasti Srbského království na tomto atentátu, nebyla nikdy prokázána. Ale brzy byla proti Srbsku vznesena obvinění, zatímco v Rakousku-Uhersku a v Německu se rozpoutala skutečná protisrbská hysterie. V jeho díle, které jsem již citoval, velvyslanec Hartmann píše: „ V Rakousku-Uhersku a v Německu začala mohutná antisrbská kampaň, která zastínila vše ostatní a dala příležitost velvyslanci Německa v Londýně, hraběti Karlo Mac Lichnovskému, obrátit pozornost státního sekretáře německého státu v ministerstvu zahraničních věcí Gottlieba von Jagow na skutečnost, že celý srbský národ měl být potrestán - jako národ zla a vrahů“.

To, co předchází evidentně porušuje vaše autorská práva na hlavní obvinění a na jejich zdejší podobu. Tím víc, že toto obvinění trvá desítky let. Ve skutečnosti, smysl a význam tohoto zla nade všemi, kterým mělo být „velké Srbsko“ - nikdo jej nechtěl odpovědně zkoumat, ani se zabývat jeho podstatou. To je proč je využíváno takto lehce a povýšeně. Nikdo se neodvažuje prohloubit jeho smysl a význam, ani původ tohoto „zla“, protože kdyby tak učinil, celá tato propaganda by splaskla jako bublina.

Je známo, že 23. července 1914 bylo vládě Srbska odevzdáno ultimatum ze strany Rakousko-Uherska na základě lživých obvinění, pokud se týče účasti srbské vlády na atentátu. Srbsku byla vnucena celá série požadavků, které by žádný suverenní stát na světě nepřijal.

Každý normální člověk musí být překvapen textem tohoto ultimata, jehož nepřijetí bylo očekáváno a jehož jediným účelem bylo vyprovokovat válku. Bylo tomu tak

i v Rambouilletu. V r. 1914 britský ministr zahraničí, sir Edward Grey, byl rovněž překvapen textem, který charakterizoval jako (cituji) „nejpřekvapivější dokument stvořený diplomacií“.

Grey pravděpodobně netušil, že během téhož století srbský lid a srbský stát budou vystaveny celé sérii dalších podobných ultimát, ještě arogantnějších a překvapivějších. A že s Německem, Rakouskem a několika dalšími západními zeměmi, dokonce spojenci Srbů té doby, zvláště Francie, jakož i se Spojenými státy, jeho vlastní Velkou Británií, se podíleli na otcovství nového ultimata a smrtících křižáckých tažení proti srbskému lidu na konci XX. století, uvedených do pohybu pomocí lží bez skrupulí a nelítostných ekonomických sankcí a konečně zběsilých vojenských útoků proti svému bývalému srbskému spojenci, jehož hlavním hříchem bylo, že chtěl bránit svou zemi a svůj lid a zachovat, co bylo tak draze získáno také s pomocí spojenců během dvou světových válek.

Je obtížno si představit pocit hanby, který by zažíval sir Edward Grey, kdyby byl informován o významné roli hrané jeho zemí v konsolidaci zločinu spáchanému proti srbskému lidu během posledních deseti let XX. století, roli, která pokračuje zde, před touto institucí, při flagrantním znásilnění mezinárodního práva a elementární lidské morálky. Neboť to může být právě rezoluce o zřízení tohoto ilegálního tribunálu, který je součástí stejné kategorie toho, co Grey definoval jako „nejpřekvapivější dokument stvořený diplomacií“.

Je známo, jak vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které později dostalo název Jugoslávie, jako společný stát jugoslávských národů a kterému germánský blok chtěl tak usilovně zabránit. Jako echo na porážku během první a potom druhé světové války, tento stát měl být smeten s povrchu země. Pokud jde o starý mýtus „velkého Srbska“, přežil jako jeden z vyzkoušených prostředků k zamlžování reality a kamuflování vlastních zločinů vymyšlenými hříchy jiného. A je to přesně před touto institucí, kde lež o „velkém Srbsku“ našla příznivou vstřícnou strukturu a změnila se ve fantasmagorickou kreaci nepředstavitelných rozměrů - aby ironie a absurdum byly ještě větší a lež a nespravedlnost vůči srbskému lidu strašněji a machiavelské.

Na rozdíl od svých balkánských sousedů, srbský lid byl v celé této oblasti jediným, který se nepokusil utvořit stát širokých rozměrů a to vzdor skutečnosti, že k tomu měl příznivé podmínky, mnohem příznivější, než jiní. Neboť je dobře známo, že spojenci Srbska mu v roce 1915, během dohody v Londýně, nabídli rozšířit po válce své území připojením Bosny a Hercegoviny, části Dalmácie, části Slovinska, atd. O tom existují dokumenty. Ale Srbsko to neudělalo. Srbsko přijalo a přivinulo k srdci Srby, stejně jako Chorvaty a Slovincy z bývalých území Rakouska-Uherska a je to takto, jak vzniklo Království Srbů, Chorvatů a Slovinců, které se stalo Jugoslávií.

Je to vskutku volba uskutečněná Královstvím Srbska ve prospěch vytvoření společného jugoslávského státu a nikoli srbského, který nabídnul svým bratrům chorvatským a slovinským možnost zabránit územnímu okleštění a umožnil jim přejít ze statusu příslušníků poraženého státu do statusu příslušníků státu vítězného. Ale přesto, je to srbský lid, kterému byla ponechána hanlivá známka „velké Srbsko“ a tato historická falsifikace přetrvala od doby posledních křechů monarchie Habsburků do dnešních dnů.

Abychom pochopili celou záležitost, je vhodné vzít v úvahu druhou stranu fronty první světové války. Opravdu, v r. 1941 německý teoretik Friedrich Naumann vydal knihu „Střední Evropa“, kde odhalil projekt restruktury Evropy. V té době se očekávalo, že Německo vyhraje válku a restrukuraci Evropy bude utvoření velkého Německa, které sjednotí celý střeoevropský prostor kolem Německa obklopeného slabými a malými zeměmi, které Naumann ve své knize nazývá „satelitními státy“ a...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, uděláme přestávku v polovině času.

Slobodan Milošević: Pane Robinsone, chápu, že je 10h 30. Ale vy jste si doufám vědom, že mne překladatelé žádali, abych mluvil pomaleji. Proto si myslím, že by bylo vhodné, abyste přihlédl k možnosti dát mi více času a že navíc k tomuto dni mi dáte trochu času i zítra.

Patrick Robinson: Dobrá, pane Miloševići. Dobrá. Přestávka půl hodiny.

Přerušeno stání na půl hodiny.

Pokračování v 11h 05.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, můžete pokračovat.

Slobodan Milošević: Odvolávám se tedy na německého teoretika Friedricha Naumanna, který ve své knize „Střední Evropa“ popsal velké Německo, jak upřesnil, „satelitních států“, které by byly uvedeny do situace totální závislosti ve vztahu k velkému a mocnému německému státu. Naumann se nezmiňuje o Srbsku jako o „státu satelitním“, protože Srbsko pro něho představuje (citují) „pevnost, která v tomto prostoru překáží a musí být z tohoto prostoru odstraněna.“

Připomínám, že tvůrce projektu velkého Německa, který implikuje vymazání Srbů z politické mapy Evropy - což je ve stejné linii s antisrbskou linií, která stále platí pod dobře známým sloganem „Srbsko musí zemřít“ (*Serbien mus sterbien*) - je považován za ideologa *Německé liberální strany*. Strany, která hrající dlouho roli vah na německé politické scéně, držela v rukou během více jak dvou desetiletí, německou zahraniční politiku. V době Genschera a Kinkela. Týž Kinkel, který v r. 1993 cítil potřebu odhalit v plném světle revizionistickou koncepci, která se již uplatňovala, historické proudy sledované až dosud v Německu a jejich výsledky. Abychom dovršili vůči zahraničí něco tam, kde jsme po dvakrát neuspěli.

Destrukce Jugoslávie

Velký význam, který němečtí liberálové, zvláště oba šéfové německé diplomacie dříve citovaní, přisuzují dílům Friedricha Naumanna, se ozřejmí lépe z hlediska symbolického pohledu ve skutečnost, že nadace spojená s liberální stranou nese jméno *Fondation Friedrich Naumann*. A jejich charakter věrných žáků se vidí lépe ve frenetickém destruktivním počínání Genschera a Kinkela vůči Jugoslávii a Srbsku. A v jejich aspiraci na to, aby byla nastolena a upevněna dominace Německa v Evropě zúžením střeoevropského a východoevropského prostoru, jak se to již stalo. Mínil se např. Československo, aniž by se dokonce mluvilo o okleštění SSSR, který byl jednou z vítězných mocností druhé světové války.

Potom co Srbsko bylo odsouzeno k smrti stoupenci pangermánských hegemonistických vizí, souhlasilo se zánikem svého státu v lůně nového státu jižních Slovanů, přinášejíc takto jasné dementi vůči propagandistickému sloganu o aspiracích a velkosrbských tendencích - bylo přirozené, že dříve zmíněné odsouzení k smrti bude přeneseno na nový Jugoslávský stát. Je dobře známo, že to bylo v Srbsku - po rozhodnutí vlády uzavřít s Hitlerem smlouvu a přistoupit k třístrannému paktu - kdy vypukly velké manifestace, které vyústily v pád vlády v březnu 1941. Bylo to v tom momentu, kdy Winston Churchill prohlásil, že Jugoslávie znovu našla svou duši. To bylo, co se říkalo na straně spojenců, zatímco na druhé straně, v den své agrese vůči Jugoslávii, Hitler zdůraznil, že toto vojenské napadení bylo namířeno proti (citují) „stejně kriminální klice, stejným kreaturám, které atentátem v Sarajevu, vehnali svět do nevýslovného neštěstí“. Toto ujištění připomíná co nový „führer“ prohlásil o 58 let později, nazítří bombardování Srbska a Jugoslávie.

Clinton, který byl tehdy prezidentem Spojených států, v noci 14. března 1999, sdělil před americkými televizními diváky, motivy svého rozhodnutí zahájit leteckou kampaň proti Jugoslávii s ujištěním, že Srbové nejen vyprovokovali první světovou válku, ale bez nich, by nebylo „holocaustu“. To vypovídá dostatečně o znalostech historie těchto dvou zločinců.

Zbytek je popsán v německých archivech v kapitole vztahující se k setkáním Hitlera - o rozhodnutí Hitlera zničit Jugoslávii jak vojensky, tak i jako stát - Tato sku-

tečnost - rozbití Jugoslávie jako státu - může být snadno uvedena do souvislosti se zprávou mise z 5. prosince 1991 před chorvatským parlamentem a s cynismem oslavovanou tím, který byl až do tohoto data prezidentem Jugoslávie Stjepanem Mesičem, který prohlásil (cituji): „Děkuji vám, za vaši důvěru, že bojuji za zájmy Chorvatska v sektoru, který mi byl určen. Myslím, že jsem splnil svůj úkol. Jugoslávie již není“.

Protože se jedná o kriminální činnost, která byla vedena proti Jugoslávii i proti jiným zemím, je nutno vědět, že před útokem na Jugoslávii, direktivy týkající se „otázky propagandy“ byly distribuovány v Německu. Velvyslanec Hartmann odhalil, že se jedná o tradiční a dobře známý leitmotif německé politiky na Balkáně. Tato témata jsou následující: 1) Nepřítelem Německa je výlučně srbská vláda, která podnikla

boj proti Německu, 2) Srbové nastolili diktaturu bez skrupulí proti nesrbským populacím Jugoslávie, zvláště proti Chorvatům a Makedoncům (to vše je absurdní!), je nutno říci, že německý Wehrmacht nepřichází do země jako nepřítel Chorvatů, Bosenců a Makedonců a že ti jsou dokonce chráněni před masakry páchanými šovinistickými Srby.

Ochrana před masakry ze strany „šovinistických“ Srbů v německé fantazii, nezávislý chorvatský stát, měly za následek genocidu Srbů, židů a Romů. Z území tohoto monstruózního státu byl vyhnán milion Srbů, z nichž více než polovina, byli posláni na smrt za strašného utrpení. Akce tak ohavná byla podpořena direktivou Josefa Goebbelse, která zůstala živou a aktuální v praxi německé politiky: pochlebovat Chorvatům a vyvolávat nenávist vůči Srbům.

Je evidentní, že tato koncepce byla aplikována ve vztazích Německa s Balkánem koncem XX. století. Ale trvalý charakter německé politiky je explicitněji ilustrován následující větou chorvatského diktátora Ante Paveliče, pronesenou v r. 1941 (cituji): „Vím, že za svobodu Chorvatska je nutno poděkovat výlučné síle Hitlera, Reichu a Evropy“. Toto konstatování je zvláště zřejmé, když srovnáme tuto větu s „Danke Deutschland“ z konce r. 1991 a začátku r. 1992, nebo s ujištěním Stjepana Mesiče o vyjimečném přínosu Genschera a Jana Pavla II. ke zničení Jugoslávie.

Role Vatikánu

Když připomeneme druhého klíčového aktéra - a podle slov Mesiče, dalším faktorem v destrukci Jugoslávie je Svatá stolice - pozorujeme charakteristickou historickou kontinuitu v její antijugoslávské orientaci a aktivitě, jakož i v permanenci její aliance s těmi, kteří působili proti zrození Jugoslávie před a během první světové války. Jakož i

s těmi, kdo bojovali proti Jugoslávii během celé její existence, zvláště během druhé světové války. Hluboké kořeny této politiky Vatikánu a jeho agresivně protisrbské aktivity jsou ilustrovány hlášením, které rakousko-uherský emisar při Svaté stolici adresoval do Vídně 27. července 1914, tedy dokonce před vyhlášením války Srbsku, ohledně svého jednání se státním sekretářem Mgr. Mario del Valle (cituji): „Během uplynulého roku, Jeho Svatost několikrát vyjádřila svá politování, že Rakousko-Uhersko nevyužilo příležitost potrestat své nebezpečné podunajské sousedy. Papež a a kurie vidí v Srbsku nesmiřitelné zlo, které pomalu hlodá srdce monarchie a které časem přispěje k jeho zániku. Neboť destrukce této bašty by pro církve znamenala ztrátu jejích nejcennějších elitních bojovníků. Státní sekretář vyslovil naději, že monarchie půjde až do konce“.

V důsledku toho, podle oficiálního stanoviska Vatikánu, mělo být Srbsko zničeno, aby bylo konsolidováno rakousko-uherské impérium, jako geopolitická podpora katolické církve v této oblasti, zvláště jako báze rozšíření na východ. Skutečnost, že to vše nemá žádný vztah s učením Krista, je více než evidentní, ale že je ještě více evidentní, že je to vše úzce spjata s učením kázaným před dvěma desetiletími Adolfem Hitlerem, posedlým svou krvavou vizí zvláštního božského poslání a svou vůlí realizovat „německý výpad na východ“ . (Drang nach Osten). Proto nemůže být

překvapením, že aliance mezi Svatou stolicí s papežem Piem XII. v čele a mocnostmi Osy, jejíž klíčovou osobností byl Adolf Hitler, byla v pohodě uzavřena prostřednictvím velmi úzkých vztahů katolické církve s "Nezávislým Chorvatským státem" Paveliče, jehož ministr školství Mile Budak prohlásil v Gospici (citují): „Zničíme část Srbů, vyženeme druhou a zbytek přinutíme vstoupit do katolické církve a tak je přeměníme na Chorvaty. Tímto způsobem zahladíme jejich stopy a co zbude, bude pro ně jen špatná vzpomínka“.

Profesor Edmond Paris, ve své knize „Genocida v satelitním Chorvatsku 1941-1945“ napsal, že největší genocida spáchaná během druhé světové války, proporcionalně k velikosti postiženého lidu, se neudála v nacistickém Německu, ale v satelitním státě Chorvatsku, založeném nacisty. Totéž profesor Helen Fane, ve své práci „Accounting Genocides“ zdůraznil, že (citují): „Chorvatský stát plánoval a prováděl masakr na ortodoxní srbské menšině a chorvatský katolický klérus tyto masakry schvaloval“. Podle encyklopedie Mac Millan o holocaustu (str. 323, 328), v „Nezávi-

slém chorvatském státě“ bylo popraveno (citují) „více než půl milionu Srbů, čtvrt milionu bylo vyhnáno, zatímco 200 000 Srbů bylo přinuceno násilím přestoupit na katolickou víru“.

Genocida spáchaná na srbském lidu v „Nezávislém chorvatském státě“, je jedním z tajemství nejvíce skrývaných ve XX. století., zcela jako ochrana kriminálních ustašovců mimo dosah justice díky spolupráci Vatikánu, Spojených států amerických a dalších západních zemí. Nazítří po porážce mocností osy a chorvatských ustašovců, díky spolupráci Vatikánu se Spojenými státy a dalšími západními zeměmi. Vskutku, nazítří po porážce mocností Osy a chorvatských ustašovců, katolická církev hrála společně s tajnými službami některých zemí, zvláště USA a Velké Británie, velmi významnou a velmi temnou roli při organizaci, záchraně a úniku do zahraničí, především do latinské Ameriky, ale také do severní Ameriky, velkého počtu ustašovců. Zvláště vysoce postavených, zvláště nejvýše postavených, včetně samotného pohlavníka Ante Paveliče. Důvodem této záchrany ustašovců a dalších nacistů, jakož i transfer organizovaný sítěmi Vatikánu nazývanými „krycími sítěmi“ (ratlines), byl v zájmu Spojených států a Vatikánu v boji proti SSSR a komunistické hrozbě, při němž bylo málo skrupulí v užití prostředků. Vatikán si mimoto přál zachránit kriminálníky, kteří byli věrnými katolíky a kterým udělil požehnání během konfliktu. Tato záchrana kriminálních a zahlazování jejich zločinů vyplývaly také z obavy, že kdyby se odhalila role Vatikánu a papeže Pia XII. ve zločinech druhé světové války, komunisté by mohli získat moc v legislativních volbách ve významných katolických zemích Evropy, kde disponovali silným postavením těsně po válce, zvláště ve Francii a Itálii. Tito zločinci byli potom použiti k oslabení evropských komunistických zemí a realizaci teroristických akcí. Úsilí Vatikánu k upevnění svých vztahů s USA, hlavní západní vítěznou mocností během druhé světové války, byly korunovány úspěchem na začátku 80. let, když po schůzce mezi papežem a Reaganem pronikla informace, že diskutovali dohody uzavřené v Jaltě v r. 1945. Následovala řada jednání mezi spolupracovníky obou šéfů států, která vyústila v pevný vztah, který Richard Allen, poradce Bílého domu pro bezpečnost, charakterizoval jako jednu z nejtajnějších aliancí všech dob. Existuje kniha Carla Bernsteina...

Patrick Robinson: Pane Miloševiči, soud vám povolil určitou svobodu pro přednes vašeho projevu, v souladu se zvyklostí tohoto tribunálu. Musíte být ale opatrný. Tážeme se, zda většina věcí, které zde přednášíte, má vztah k předmětu, kterým se zabýváme. Ve všech případech by nebyly přijatelné jako prvky důkazu. Je možno si dovolit po určitou mez velký počet historických faktů v předmluvě, musíte se však ukázat, zvláště když si přejete, abychom přijali váš požadavek dodatečného času.

Slobodan Miloševič: O povaze této tajné aliance, Pr. Smilja Avramov píše ve své knize Opus Dei: „I když tři žhaví katolíci - Brzezinsky, Casey a Walters - připravovali terén pro alianci mající na zřeteli imperativy římského katolicismu, přesto, že prezident Reagan jmenoval na nejvýznamnější posty své administrativy katolické aktivis-

ty, jako Alexander Haig, jehož vlastní bratr byl biskup, bylo by mylné tvrdit, že římskokatolické náboženství bylo rozhodujícím faktorem v politice Spojených států té doby.

Americká administrativa neviděla v této alianci výraz religiosity, ale moc církve jako instituce v kontextu reálné politiky. Washington instrumentalizoval Svatou stolicí stejným způsobem, jakým se chtěl pokusit o něco později instrumentalizovat islám. Pomocí této aliance byla remodelována geopolitická mapa světa a změněn styl politiky utvořením nového politického bloku, agresivního a klerikálního, který se měl stát rozhodujícím faktorem v zahraniční politice Spojených států a měl nejzřejmější důsledky pro Jugoslávii“.

Projevy výzkumnice klíčové role Svaté stolice v těchto planetárních změnách jsou také potvrzeny Michaiem Gorbačovem, který prohlásil v italských novinách *La Stampa* z 3. března 1992: „Nic z toho, co se děje ve východní Evropě v těchto posledních letech by nebylo možné bez účasti papeže Jana-Pavla II. Tedy v těchto posledních letech ve východní Evropě byla zadušena v krvi Jugoslávie, stát jehož vytvoření se Vatikán snažil předejít během první světové války a na jehož zničení se podílel - s nesmírným krveprolitím, které z toho vyplynulo - podporou Hitlera, ustašovského státu během druhé světové války. Politika Vatikánu vůči Srbsku byla utvářena tak, jak ji vidíme z citovaného dopisu, od r. 1914. Dokonce před vytvořením Jugoslávie.

Po vzniku Království Srbů, Chorvatů a Slovinců v r. 1918, tento multikonfesní stát byl považován za hlavní překážku pronikání katolicismu na východ. Balkán byl v očích Vatikánu prioritní misionářskou oblastí. Takto politika Jana Pavla II. vůči Jugoslávii a jugoslávská politika církve katolické vůbec, pod tímto pontifikátem představují

konečnou fázi procesu rozbití Jugoslávie. Přeskočím sérii příkladů a schůzí, které to potvrzují, v r. 1991 a 1992, ale vyjádřím to v mém textu, až jej budu diktovat, protože čas, kterým disponuji mi neumožňuje citovat vše.

Po uznání Slovinska a Chorvatska, potom Bosny-Hercegoviny, Vatikán přijal náhle politiku pacifistickou, která od r. 1994 naznačovala přání papeže navštívit Záhřeb, Bělehrad a Sarajevo. Vatikánská diplomacie neodsoudila vyhnání Srbů s území, kde žili po staletí, v Chorvatsku během operací „Blesk“ a „Bouře“. Připomínám vám tedy, že lord Owen kvalifikoval operaci „Bouře“ jako nejzřejmější etnickou čistku v bývalé Jugoslávii.

Vatikán sám kvalifikoval tyto akce jako „převzetí území“ i přesto, že tato území byla osídlena Srby po mnoho století.

16. října 1995 papež prohlásil, že „v jistých situacích není vyloučeno použití síly, je-li to nezbytné pro ochranu legitimních práv lidu“. V takových situacích se mělo jednat o „zákroky humanitní“, určené k záchraně lidských životů. Ale při té příležitosti žádné lidské životy ohroženy nebyly tím méně, protože nebylo útoků vycházejících z území Krajiny pod ochranou OSN. Na rozdíl, například, od zóny Srebrenica rovněž chráněné, kde se útoky násobily během všech těch let, způsobujícíce devastaci stovek srbských chalup a jejichž obyvatelé byli podřezáni.

Jeden kazatel americké armády na penzi plukovník Bigler v Pittsburgu prohlásil v lednu 1999, že Vatikán byl odpověden za všechna neštěstí, která zasáhla jugoslávský prostor a že osobně viděl bankovní výpisy účtů Vatikánu dokazující, že katolická církev spolu s německou vládou destabilizovaly Jugoslávii a uvrhly do desítky let krvavého chaosu. Bigler tvrdí, že Vatikán vydal desítky milionů dolarů ve prospěch separatistů v Jugoslávii a že katolická církev byla vysoce aktivní v tom, co se dělo v Chorvatsku a Slovinsku.

Je notoricky známo, že Vatikán a jeho tisk podporovaly manifestace Albánců v Kosovu a v Metochii v r. 1989. Arcibiskupové v Lublani a Záhřebu působili stejně. A během své návštěvy v Albánii v r. 1994 papež podpořil požadavky albánských sece-

sionistů v Kosovu-Metochii. Papež byl první, který žádal energickou akci proti Srbsku v r. 1998, než se retransformoval v pacifistu. Nejdříve 30. března 1999 svoláním velvyslanců členských států NATO a Rady bezpečnosti, potom 1. dubna, kdy poslal dopis Clintonovi, kde ho prosil, aby zastavil bombardování během velikonoce. Vidíme-li všechny aktivity Vatikánu vůči rozbití Jugoslávie, uvědomíme si, do jaké míry je pontifikální poselství z 12. března 2000 falešné. Papež tehdy prohlásil: „Nemůžeme nepřiznat zradu evangelia spáchanou našimi bratry, zvláště během druhého tisíciletí. Uznání minulých omylů vede k probuzení našeho svědomí a nutí nás činit kompromisy v přítomnosti“.

Zmiňuje tuto pontifikální prosbu o omluvu hříchů katolické církve, Pr. Smilja Avramov, v jeho citované knize str. 170-171, odmítá kritické reakce, které vyvolala a zdůrazňuje zvláště slova holandského katolického myslitele Leo Lindekera: „Papež vyjádřil svá politování nad tím, co bylo učiněno v minulosti, ale není vůbec známky, že by chtěl změnit své nynější chování.“

Role Spojených států

Co se týče Spojených států, chrání především své vlastní zájmy v jihovýchodní Evropě, a tedy v ex-Jugoslávii. Tedy antagonismy a vzájemné konflikty mikro-států a quasi-mikro-států, které se objevily na území bývalé Jugoslávie, jejich pauperizaci, jejich totální neschopnost autonomní funkce v rovině politické, ekonomické a jiných, tvoří terén zvláště vhodný k udržení přítomnosti politické, ekonomické a především vojenské přítomnosti Spojených států v Evropě. Ten poslední bod má pro ně zcela zvláštní důležitost protože od rozpuštění Varšavského paktu, americká přítomnost ve východoevropských zemích ztratila veškeren smysl a oprávnění. Takto není nijak překvapující, že Spojené státy pracovaly na nastolení politování hodného chaosu, kde se nalézá většina mikro-států balkánských. Navíc, určitá forma studené války se prodlužovala po rozpadu východního bloku a projevila se vůlí za každou cenu zabránit vytvoření jakékoli formy společnosti způsobilé podat příklad životaschopné alternativy proti jednoduchému klonování kapitalistického modelu, který je sám obětí nesnází. Z tohoto hlediska, Jugoslávie neměla přežít Varšavský pakt, protože mohla východoevropským zemím nabídnout nežádoucí příklad autonomního rozvoje a alternativu slepého převzetí západních hodnot; čímž by vytvořila hráz novému světovému pořádku upravenému ze strany USA, které zůstaly jedinou supervelmocí. Přesněji, byla by hrází proti transformaci světa v korporatizovanou společnost pod vedením newyorských bank, majících loupění za jediný cíl. Je známo, že americký kongres přijal v březnu 1990 dekret, který učinil konec jakékoli finanční pomoci určené Jugoslávii, s výjimkou demokratických stran. Tento dekret tedy řadil mezi demokratické strany neonacisty, islámské fundamentalisty, kteří měli být podporováni a dokonce potom albánské teroristy, a bez řeči, od samého počátku albánské separatisty. Je rovněž známo, jaká byla role toho privatizovaného sektoru americké armády, pokřtěného MRI (Military Resources Inc.), pověřeného výcvikem chorvatské a muslimské armády, která hrála klíčovou roli v ofenzivě proti Krajině. To potvrzuje skutečnost, že počínání Američanů spojené s jugoslávskou krizí směřovalo současně k udržení americké přítomnosti na Balkáně prostřednictvím NATO - čehož bylo efektivně dosaženo v Bosně-Hercegovině, Kosovu-Metochii a v Makedonii - a k udržení rozhodujícího vlivu USA a NATO v celém evropském prostoru. Co se týče ekonomického zájmu, toho, který převyšuje všechny ostatní, nemyslím, že je třeba uvádět podrobnosti.

Vůle po dominanci je rovněž jediným možným vysvětlením některých praktik Spojených států, na první pohled iracionálních, jako byl nátlak na Izetbegoviče, aby zrušil svůj podpis na plánu Cutilheiro*), nebo později rušivou americkou akcí mé-

ně známou veřejnosti proti pozdějším mírovým rozhovorům, jako byl plán Vance - Owen - Stoltenberg a jiných mírových smluv. Je evidentní, že mír na Balkáně nebyl v zájmu Spojených států do té doby, než vojenská a jiná přítomnost USA a NATO bude zajištěna a dokud nebudou vytvořeny všechny podmínky proto, aby řešení byla při-

jata pod americkou patronací.

Tento záměr se jasně projevuje v americkém trvání, během konference v Rambou-

*) Plán mírového rozdělení Bosny-Hercegoviny podepsaný v Lisabonu na jaře 1992 pod záštitou Evropské unie a portugalského velvyslance Cutilheiro. Po návratu z rozhovorů a na doporučení Warrena Zimmermanna, amerického velvyslance v Jugoslávii, prezident islámské entity Alija Izetbegovič odvolal svůj podpis a vyhlásil vyjimečný stav.

bouilletu, týkající se vojenské přítomnosti USA a NATO na jugoslávském území, potom v agresi, která následovala a která měla za zřejmý cíl okupaci Kosova-Metochie ba i celé Jugoslávie s cílem zajistit trvalou přítomnost NATO v těchto oblastech. V průběhu těchto pletich, Clintonova administrace vstoupila do nebezpečné aliance s individuálními fundamentalistickými islámskými organizacemi jako Hezbollah, Al Qaeda, teroristická milice UCK v Kosovu, atd. Krátce se všemi organizacemi a individuálními, které byly od 11. září 2001 považovány za největší ohrožení Spojených států a Západu obecně. Cena této kriminální politiky Clintonovy administrativy je velmi vysoká, ale ti, kteří ji platí, jsou bohužel občané celého světa, včetně amerických, zcela nevinní, ale také příslušníci jiných západních zemí, jako Španělska, atd. Avšak jestliže záměry Německa, Vatikánu a USA v jugoslávské krizi zůstávají víceméně viditelné a jasné, šokující je chování ostatních členů CEE, později Evropské unie. Zvláště příkré byly jeho zvraty v důsledku německých tlaků i přes vlastní deklaraci CEE ujišťující, že (citují): „Sjednocená a demokratická Jugoslávie má nejlepší šance harmonické integrace do lůna nové Evropy“.

Role „mezinárodního společenství“

9. července 1991 ve Štrasburku, nazítrí prohlášení nezávislosti Slovinska a Chorvatska a rozšíření ozbrojených konfliktů, evropský parlament šel dokonce tak daleko, že o Jugoslávii schválil rezoluci ujišťující, že nepodporuje jednostranné odtržení obou jugoslávských republik. Rada ministrů CEE, stejně jako Rada Evropy, hovořily ve prospěch teritoriální integrity Jugoslávie. Stejně jako rozšířené evropské fórum, přesněji euro-americké: Rada ministrů OBSE, která se sešla v Berlíně 19. června 1991, přijala deklaraci vyjadřující mj. svou podporu jednotě a územní integritě Jugoslávie. V souladu s Helsinskými dohodami zdůrazňovaly územní integritu státu. Je skutečností, že podobné stanovisko převládalo také ve stejném momentu za Atlantikem, americký státní sekretář James Baker ujišťoval, že Spojené státy podporují Jugoslávii demokratickou a sjednocenou, jejíž budoucnost měla být vytýčena společným způsobem.. Baker zejména zdůraznil, že Spojené státy neuznají jednostranná odtržení.

Vzdor tomu všemu, CEE - organizace vzniklá jako výsledek pokrokového vývoje v Evropě a ve světě - se koncem r. 1991 rozhodla podpořit proces obzvláště zpátečnický: odtržení Slovinska a Chorvatska a dalších jugoslávských republik. 17. prosince 1991, přijala deklaraci upřesňující kritéria uznání nových států ve východní Evropě a v ex-SSSR, jakož i novou deklaraci o Jugoslávii vyzývající všechny jugoslávské republiky k předložení svých žádostí o uznání do 23. prosince, jakož i důkazy potvrzující, že splňují určená kritéria. Takto CEE popřela nejen svůj vlastní závazek obsažený v deklaraci o Jugoslávii z 26. března 1991, ale také dokument, který veřejně vyhlásila půldruhého měsíce předtím v Římě 8. listopadu, kde bylo ujišťováno, že požadavky nezávislosti republik, které je formulovaly, mohou být zkoumány pouze v rámci celkového řešení.

Takto, i když role Německa ve zvratech Dvanácti je zcela jasná, není méně překvapující, ale i skličující pozorovat, jak jedenáct států starého kořene mohlo být donuceno spáchat takovou věc, kterou původně a od základů neschvalovaly. A to pod tlakem jednoho z nich, ať byl jeho vliv jakýkoliv...

Naumann, o kterém jsem se již zmínil, v průběhu první světové války zveřejnil koncept německé dominance ve středoevropské zóně cestou fragmentace tohoto prostoru a vytvořením malých poslušných států, které nazýval trabanty (v němčině zn. „satelit“- pozn. aut.). Naumann tehdy evidentně nepředpokládal vytváření trabantů na Západě. A přesto se Německu podařilo vnutit členům CEE svůj diktát odtržení jugoslávských republik a jejich uznání. Diktát, stejně jako jejich chvostismus, byly v rozporu nejen s názory a principy těchto druhých zemí, ale s jejich bezprostředními zájmy. To všechno vytváří smutnou skutečnost, že se členské státy CEE, z nichž některé byly kdysi velkými mocnostmi, propadly díky oportunistu a malodušnosti neschopných, kteří jim vládnou, až do řad trabantů Německa. Potom, jak to ukazuje jejich pozdější účast v sérii válečných operací NATO - mezi nimi i agrese proti Jugoslávii - v řadách trabantů Spojených států. Nebylo absolutně možno zpochybnit právo Jugoslávie na svou obranu o nic méně, než může být zpochybněna ilegalita jejího rozbití jako základ pro oprávnění k vyvolání konfliktů. V tomto kontextu je při- nejmenším cynické ze strany těch, kteří hnali národy Jugoslávie do občanských válek,

násilí a nenávisti a kteří dnes vystupují jako neviňátka a dovolují si rozdávat spravedlnost. Naše národy nesmějí nikdy zapomenout, kdo je hlavním viníkem tragedie, která se odehrála v prostoru bývalé Jugoslávie a tento bod bude jasně prokázán.

V Norimberku, prvním zločinem byl základní zločin proti míru: o totéž vašemu tribunálu bez legality však nejde. A to jedině proto, protože v tomto případě ti, kteří založili tento ilegální soud, by se sami museli před něj postavit. Není těžké prokázat, s uvážením historických událostí - protože existují o každém z nich dokumenty a záznamy, kterými opačná strana disponuje rovněž - že nacionalismus v bývalé Jugoslávii neměl zdroj v Srbsku, ani v jeho lidu a jeho představitelích, ale především mezi separatisty krajní pravice v Chorvatsku, v Kosovu Metochii, Bosně-Hercegovině. Ustašovci, neonacisté, islámští fundamentalisté a albánští teroristé, řečeno krátce. Není složité ukázat, a vy uvidíte, jak se to dá zařídit, aby bratrovražedná válka na území Jugoslávie byla podnícena, potom vojensky udržována, na Západě, těmi samými, kteří založili tento klasický tribunál : tož Německo, Vatikán a Spojené státy, které vyprovokovaly destrukci a rozdělení suverenního státu proti jeho vnitřnímu prá-

vu a proti právu mezinárodnímu.

Stejně tak není obtížné prokázat, že při jejich ničení Jugoslávie, se uchýlili k metodám hrubě nedemokratickým, jsoucím na úkor jejich nepřetržitým deklaracím o humanismu. To, co se nechává nazývat „mezinárodním společenstvím“, podporovalo v prostoru bývalé Jugoslávie -v Chorvatsku, Kosovu-Metochii a Bosně-Hercegovině -, totalitní a šovinistickou elitu, islámské fundamentalisty a neonacisty, jejichž cílem bylo utvořit státy etnicky čisté, tj. státy bez Srbů. Metody čistky srbského lidu, které zavedlo ultranacionalistické chorvatské hnutí v 90. letech pod rouškou svých polovojenských jednotek, jsou velice podobné těm, které zasáhly tentýž lid na stejných místech o padesát let dříve. Byli to Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Chorvatska na začátku 90. let v předvečer příchodu Tudjmana. Byli to rovněž Srbové, kteří byli vražděni a vyháněni z Kosova-Metochie. V Bosně-Hercegovině a v Kosovu-Metochii, „mezinárodním společenstvím“ v čele se Spojenými státy, které favorizovalo a aktivně podporovalo islámský fundamentalismus, který se v této oblasti učinil odpovědným za četné zločiny proti Srbům. Vrcholem všeho v Kosovu-Metochii bylo, že zločiny proti Srbům se napříště děly s plnou kolaborací okupačních sil vedených NATO v protikladu s rezolucí 1244 Rady bezpečnosti, která kvalifikovala podmínky příměří navržené Jugoslávii. V té době, kdy ještě nebylo možno okupovat Jugoslávii a bylo nutno zastavit válku, byly nabídnuty podmínky zaručující

Jugoslávii suverenitu a územní integritu a umožňující příchod ochranných vojsk OSN do Kosova, kde měla povinnost chránit veškerou populaci; bylo také stanoveno, že v určité míře, se armáda a policie jugoslávského státu a Srbska měly vrátit a zůstat v Kosovu. Všechno bylo provedeno mimo tohoto. Ruku v ruce s kriminálníky, vojáci NATO přišli, aby vyháněli stovky tisíc osob, tisíce z nich zabili a zapálili značný počet kostelů, ale k tomu se vrátím později.

Nyní chci říci, že již deset let existuje rozsáhlá a detailní dokumentace o probíhajících zločinech proti srbskému lidu, dokumentace, která byla postoupena této instituci

(MTT) ze strany jiných institucí celého světa a kterou opačná strana (žalobce -pozn. red.) dosud okem nespátřila. Důvod proto je ten, že „mezinárodní společenství“ podněcující konflikty v naší zemi, dekretovalo předem, že Srbové budou vinníky všeho. Tím pádem všichni ostatní mohou a musejí být považováni za oběti.

Co se týče způsobu jakým byla zosnována válka v bývalé Jugoslávii, autoři toho, co se nazývá „Obviňovací akt Kosovo“ určený vůči mně, v člancích 79 a 80 uplatňuje jednu ze svých řídkých správných tvrzení tohoto aktu, jinak lživého a zlého. Cituji jejich text: „25. června 1991 Slovinsko vyhlásilo nezávislost na RSFY (Jugoslávská socialistická federativní republika - pozn. red.), což vedlo k vypuknutí války“. Toto figuruje v jejich dokumentu. A ještě hůře: „Chorvatsko vyhlásilo svou nezávislost vzhledem k RSFY 25. června 1991, což vedlo k bojům mezi, na jedné straně vojenskými silami chorvatskými a na druhé straně Jugoslávskou federální armádou, polovojenskými jednotkami a armádou Republiky Krajina. Bosna a Hercegovina vyhlásila svou nezávislost 6. března 1992, což vedlo po 6. dubnu 1992 k válce velkého rozsahu“.

Takto tedy titíž autoři tohoto lživého aktu obžaloby kteří pravděpodobně nepředpokládali, že proti mně budou vznášet obžalobu týkající se Chorvatska a Bosny, řekli kdo vyprovokoval válku v bývalé Jugoslávii. Protagonisté tohoto podniku, který můžeme bez pochyb nazvat kriminálním - a jedná se o protagonisty stejně tak vnitřní, jak i vnější, jednali protiprávně ve smyslu vnitřního práva jugoslávského, tak i práva mezinárodního. Zlehčujíce právo uskutečněním násilné secese Chorvatska a Bosny, spáchali hlavní zločin a nejvážnější z těch, které byly souzeny v Norimberku a Tokyu, a které již byly předány Mezinárodnímu soudu v Haagu, tomu, který je permanentní a legální : zločin proti míru.

Ilegální secese

Na rozdíl od vlád Slovinska a Chorvatska a islámsko-chorvatských úřadů Bosny-Hercegoviny, které uskutečnily ozbrojené odtržení a na rozdíl od jejich iniciátorů a jejich podpory v Německu a Rakousku nebo ve Vatikánu - potom ve Spojených státech a NATO - srbský lid, včetně mne, usilovali o zachování jugoslávského státu. Byli jsme to tedy my, kteří jsme na straně práva, zatímco demolizátoři Jugoslávie porušili právo jak vnitřní, tak právo mezinárodní. Jejich invokace práva na sebeurčení byla jen kouřovou clonou, která měla zakrýt samu povahu jejich zločinného počínání spojenému s ilegálním a násilným odtržením, protože národy Jugoslávie a zvláště republiky, neměly právo jednostranně opustit jugoslávský stát, ani podle jugoslávské

ústavy, ani vlastních ústav, ani podle mezinárodního práva. Neměly zvláště právo realizovat takové záměry silou a přes mrtvoly svých spoluobčanů včerejška a společného státu. Článek 5 jugoslávské ústavy přijaté v r. 1974 a platné v tom momentu stanovil:

„Území SFRJ je sjednoceno a sestává z území socialistických republik. Hranice SFRJ nemohou být měněny bez souhlasu všech republik a samosprávných provincií“.

Z toho jednoznačně plyne, že žádná republika, žádný národ nedisponoval právem oddělit se od SFRJ ani oddělit jakoukoli část jejího území, neboť toto bylo možné jen se souhlasem všech. Maje na zřeteli tento fakt a s přáním vyjádřeným ve

Slovinsku, v Chorvatsku, později v Bosně-Hercegovině a Makedonii - přáním opustit jugoslávskou federaci - srbská část právě s cílem zabránit konfliktu, se od srpna 1990, jak vám to potvrdil svědek Borislav Jovic, bývalý předseda prezidentské kanceláře Jugoslávie - pokoušela přesvědčit reprezentanty ostatních republik ve federálních institucích přijmout zákon, který by upravil adekvátním způsobem výkon práva na sebeurčení. Ale jak píše Jovič ve své knize, kterou jste zde dokonce citovali, byly pevně rozhodnuty jít až do konce, i kdyby to bylo za cenu incidentů a konfliktů. Nebudu vám připomínat, že tento projev Tudjmana, který jsme zde citovali a kde prohlásil: „Nebyla by válka, kdyby to Chorvatsko nechtělo“.

Ano, bez války by nikdo nemohl vyhnat půl milionu Srbů s území, kde žili po staletí lidé, kteří v době odtržení Chorvatska nežádali zvláštní vlastní stát, ale pouze autonomii, lidé, kteří až do tohoto okamžiku, a dokonce podle samé chorvatské ústavy, byli konstitutivním lidem Chorvatska. A to vše, zatím co Chorvatsko a stejně tak Slovinsko, právě vyhlásily nezávislost odtržením od Jugoslávie, čímž porušili ústavu a s použitím ozbrojené síly. Jednalo se tedy o secesi ilegální, ozbrojenou, násilnou, která měla za následek desítky tisíc mrtvých a je zločinem jak podle práva jugoslávského, tak mezinárodního. Zcela tak, jak je zločinem podněcovat a podporovat takovou krvavou válku.

Zahraniční protagonisté - jsou to titíž, kteří stojí za tímto ilegálním soudem, jehož předním posláním je jejich amnestie a svržení chyby na oběti a obětí bylo ve všech národech Jugoslávie - a kteří pomáhali odtržení bývalých jugoslávských republik, odtržení, které podle způsobu, jak bylo provedeno, není povoleno ani mezinárodním právem. Tato ilegální situace odtržených republik byla výslovně potvrzena bývalým předsedou této instituce, Antonio Cassesa, který ve své paměti na stranách 269 a 270 zdůraznil, že jugoslávské republiky nedisponovaly právem na sebeurčení úplné, ani podle mezinárodního práva, ani podle vnitřního práva jugoslávského. Stejně jako republiky sovětské, šest jugoslávských republik, podle mezinárodního práva neměly právo na vnější sebeurčení.

K tomu přistupuje fakt, že takové právo není nijak stanoveno jugoslávskou ústavou. Na rozdíl od sovětské ústavy, jugoslávská neobsahovala žádnou dispozici předvídající odtržení republik.

Tedy stejně jako vaše ilegální obvinění - v jednom momentu, řekl bych, že nepozorností, v odstavcích 79 a 80 aktu obvinění Kosovo - ono samo uvádí, kdo vyprovokoval válku v Jugoslávii, stejně tak bývalý předseda tohoto ilegálního soudu, když byl ještě v čele této instituce, na straně 273 své knihy, kde stanovil ilegalitu odtržení a potom dospěl ke stejnému závěru, jaký tak zvané obvinění dává tušit v citovaných paragrafech 79 a 80 aktu obvinění o Kosovu. Tento závěr říká (cituji): „ Je dobře známo, že v Chorvatsku a v Bosně- Hercegovině, stejně jako v některých ex-republikách sovětských, odtržení oživilo starou nenávist a přineslo strašnou krvavou lázeň“.

Je dobře známo, že vítězství je zaručeno každému individu, které má minimum cti a potřeby uznat co je evidentní a pravdou. Ten, kdo nemá toto minimum cti, může si dovolit deformovat evidentní a notorické skutečnosti a udělat z nich opak, mimo toho, když se mu z nepozornosti, tu a tam stane říkat pravdu. Nesmí se nikdy zapomenout, že mít pravdu za spojenkyni vám garantuje vítězství, brzy nebo později. Zatímco mít ji za nepřítel je cestou k ponižujícímu neúspěchu.

Všechno, co zde říkám je pravda o krvavém zničení Jugoslávie, mezinárodně uznávaného státu, který měl právo existovat jak podle práva, tak podle morálky historie. A také, a to je nejdůležitější, podle skutečného zájmu a ve prospěch dobře chápaný všech občanů. Čas, kterým disponuji mi nedovoluje ani předložit některé skutečnosti a nezbytná konstatování. Doufám, že v tom nebudete spatřovat překážku, když se jedná o Kosovo, když doplním (vaši) dokumentaci sedmi „bílymi knihami“ jugoslávské vlády, které byly ostatně předány jako důkazní materiál, stejně jako celá dokumentace týkající se agrese Mezinárodnímu soudu - regulárnímu a legálnímu - v Haagu. Pak bych přidal ještě jiné dokumenty.

Ale na téma Kosovo si přeji podtrhnout pouze některá fakta, která posuzována s odstupem, který máme dnes, ukazují, jak byl přístup k Jugoslávii spravedlivý a rovný.

Protože celý svět dnes může vidět co se stalo a jaké to má důsledky.

Drama v Kosovu

Během pouhého prvního dne cizí přítomnosti v Kosovu-Metochii, to jest od prvního dne odchodu jugoslávské armády a srbské policie z této provincie v r. 1999, bylo na území Kosova-Metochie - tedy během samotného prvního roku - spácháno 5 000 teroristických akcí, několik tisíc vražd a únosů, 150 kostelů bylo zničeno. Pánové, jestli by někdo někde zdemoloval 150 mešit, 150 katolických kostelů, celý svět by nemluvil, než o tom. Tedy bylo to pod patronací a ochranou OSN, co tyto zločny byly spáchány, co byla hozena pod nohy rezoluce OSN a co bezpečnostní síly OSN byly změněny v síly okupační. Potom, ve spřažení s albánskými teroristy, více jak

300 000 obyvatel Kosova bylo vyhnáno z domovů a to pod patronací OSN a s její účastí. Během té doby, na druhé straně, více než 200 000 Albánců se nastěhovalo do této provincie jako cizí občané, kteří přišli hlavně z Albánie a Makedonie. Perzekuce a teror vůči všemu co nebylo albánské a zvláště proti všemu, co bylo srbské, pokračovaly až dodnes s nezměněnou zbesilostí; a pokud se snížil počet těchto absolutních čísel vyjadřujících tuto kriminální historii, pak to bylo tím, že prakticky všechno, co bylo srbské a nealbánské, bylo z Kosova odstraněno. Protože v této střední provincii srbské republiky zůstává velmi málo objektů pro vyřadění, pro tuto kolektivní žízeň po násilí - a i dokonce toto málo bylo ještě mnoho pro albánské teroristy a následoval nový vrchol protisrbského násilí. V přítomnosti je Kosovo-Metochie prakticky zbaveno svých Srbů od posledního autorského vystoupení vašeho svědka Halida Baraniho 17. března tohoto roku.

Není to evidentně jediný kriminálník, který zde byl vzat za svědka. Ale shodu okolností se to potvrdilo. Tento Halid se svou imaginární historkou o tak zvaném srbském zločinu vůči třem albánským chlapcům utopeným v řece, když prchali před Srby, kteří je pronásledovali, což vyvolalo hysterické a masivní pobouření vůči všemu, co bylo srbské do té míry, že byl sám zatčen jednotkou KFOR. Potom následovaly akce jiného vašeho svědka, kriminálního teroristy Shukri Buja, který zde dokonce potvrdil, že velel jednotce UCK v Racaku a byl prvním, který zahájil palbu těžkým kulometem na policisty, kteří se blížili k vesnici. Činil tak zřejmě se svými komplici a učedníky se stejnými kriminálními dispozicemi, nebo, abych to vyjádřil v řeči, která je zde běžná, tento pogrom proti nealbánskému obyvatelstvu Kosova-Metochie, stejně jako předešlý, vyplývá ve skutečnosti ze spojení kriminální akce této instituce a jejich svědků, jejichž zájmy zde obhajuje.

Se stejnými svědky spolupracují rovněž ti, kteří podporují nejvýše zpátečnické hnutí, které Evropa kdy viděla ve své historii. Tedy, když uvážíme to, co se stalo v Chorvatsku a Bosně-Hercegovině a zvláště kontinuitu tendencí, separatistických a nacionalistických hnutí s jejich pro-nacistickými předky z doby druhé světové války a když současně vidíme iracionální úsilí, neřku-li vášeň, s jakou toto obvinění usiluje podpořit a ospravedlnit akce těch, kteří trvají na revizi dědictví obou světových válek a realizovat to, co poražení v těchto dvou válkách nemohli dokončit, pak se vnucuje velmi zneklidňující závěr, spolčení zločinců, na němž se tato instituce podílí se ukazuje být širší jak počtem účastníků, tak rozsahem svého kriminálního projektu, tak svým rozsahem časovým a teritoriálním.

Mnoho lidí na Západě dnes usiluje o vysvětlení ospravedlnění násilí spáchaného albánskými teroristy v Kosovu pocitem revolty a pomsty za represí a předpokládaný teror dlouhého data ze strany srbských úřadů vůči albánskému obyvatelstvu Kosova-Metochie. Je to lež bez hranic. Kde jsou tito terorizovaní Albánci, uvěznění, zatčení, zavraždění během všech těch let ?

Tato argumentace je nejen založena na falsifikaci faktů, ale zcela se hrouť před

nepopíratelnou historickou realitou historické kontinuity persekuce srbské populace a křesťanské všeobecně, na území Kosova-Metochie; perzekuce, která trvá od turecké okupace a pokračovala s krátkými episodami klidu až do našich dnů. I když by se mohlo říci, že takových období nebylo mnoho.

Etnická čistka Srbů v Kosovu-Metochii je dlouhá historie. Byla intenzivnější po založení Albánské ligy v Prizrenu v r. 1978, která rozvíjela koncept vytvoření Velké Albánie. Eminentní evropský historik Konstantin Jirecek tvrdí, že mezi roky 1878 a 1912, asi 150 000 osob, tj. prakticky čtvrtina srbské populace, bylo vyhnáno ze starého Srbska (Kosovo). Mimo četných ruských, francouzských a jiných pramenů, tento proces je rovněž zmiňován bohatou diplomatickou korespondencí anglickou, listy sira George Banhama markýzi de Lansdowne v r. 1901, kde zmiňuje vyhnání velkého počtu srbských rodin, atd.. dopisy, které pro čas nemohu citovat.

Popisování situace v Kosovu-Metochii v průběhu XX. století mělo ukázat, že se nic nezměnilo na deserbizaci tohoto území, ale že naopak albánská nátlaková a teroristická politika vůči Srbům a Černohorcům, byla stále brutálnější a zhoubná. To se zejména potvrdilo během první světové války, zvláště v době ústupu srbské armády přes Albánii v r. 1915, který je předmětem bohaté literatury. A když na začátku druhé světové války Itálie ustavila loutkový stát Velká Albánie, k němuž připojila největší část Kosova a Metochie, byla to příležitost k nové vlně teroru proti nealbánskému obyvatelstvu, srbskému v první řadě. Tak, jak o tom svědčí jednoznačně prohlášení

předsedy tohoto loutkového státu Mustafa Kroja (cituji): „Je vhodné maximálně usilovat, aby všichni domácí Srbové byli z Kosova vyhnáni a deportováni do koncentračních táborů v Albánii a co se týče Srbů příchozích, je nutno všechny zabít“. Konec citace. Připomínáje prohlášení tohoto fašistického předsedy vlády, historik Slavenko Terzic zdůrazňuje fakt, že podle informací získaných americkými speciálními službami, albánští nacionalisté zavraždili 10 000 osob a 100 000 jiných vyhnali mezi vypuknutím války v dubnu 1941 a srpnem 1942, zatímco přibližně stejný počet Albánců bylo z Albánie přivedeno do Kosova.

Hermann Neubauer, zvláštní místodržící třetí Říše pro jihovýchodní Evropu na podzim v r. 1943: „Albánci si pospíšili se svými stížnostmi. Vládě jsem naléhavě doporučil ukončit perzekuce. Protože moje intervence neměla účinek, nabídl jsem demisi na mé posláním v Albánii“. Hle, co píše vyslanec Třetí říše, nacista. Je tím zděšen.

3. dubna 1968 představený ortodoxního kláštera Macaire píše patriarchovi Srbska, Germainovi, aby ho informoval o perzekucích Srbů, protože jugoslávské úřady od druhé světové války zamlčují tyto skutečnosti zvláště mimo Kosova-Metochie. Píše tedy, „Albánci znovu projevují atavistickou nenávist vůči Srbům a že se nalzáme v obtížnější situaci, než v době Rakouska nebo Turecka. Tehdy jsme měli aspoň několik práv. Násilnosti jsou nyní na denním pořádku, ku krádežím dochází za denního světla, urážky a hrozby se množí. Dovíte se bezpochyby od jiných, co se děje v Kosovu-Metochii. Ale v r. 1966 na odboru vnitra provincie vám říkají: V lyceích, v normálních školách, se vštěpuje mladým v plné legalitě nacionalismus, nepřátelský aktivismus jedině roste. Akcí tohoto druhu v poslední době stále přibývá. Fyzické agrese proti lidem černohorské národnosti jsou na denním pořádku, nepřátelská prohlášení jsou vyslovována otevřeně na veřejných místech“, píše představený svému patriarchovi.

Pr. Elena Gouskova, ruská specialistka v otázkách Balkánu ve své knize „Historie jugoslávské krize 1990-2000“, píše na str.44: „Manifestace v provincii jsou provázeny sabotážemi v některých podnicích, distribucí letáků, opatřeními směřujícími k přeměně Kosova v provincii etnicky čistou. Šovinisté se uchylují k různým metodám a hrozbám s cílem totální eliminace Srbů a Černohorců. Zneuctují kulturní památky, ortodoxní hřbitovy, zapalují domy, vraždí lidi, konfiskují násilím půdu, omezují svobodu pohybu. Následkem toho všeho byla masivní emigrace srbských rodin mimo tuto provincii. V r. 1981 z 1 451 obydlených míst, na 635 již nebydlel ani jeden Srb.

Zůstalo pouze 216 obcí zcela srbských. Během deseti let byla tato oblast vydána v plen albánskému teroru, který se velmi těžko zvládal, takže v r. 1991 zbývalo v Kosovu-Metochii méně než 10% Srbů.

Takto se tedy výrazy „etnická čistka“, „etnický čistý“ poprvé objevily ve vztahu k událostem a je to v tomto kontextu, co byly používány. Váš zdejší svědek slovinský profesor ústavního práva Ivan Kristan v jednom článku s titulkem „Ústavní pozice autonomních provincií FSRJ a publikovaný v r.1981- podtrhuji znovu - v r. 1981 napsal: „Nacionalistická albánská koncepce republiky Kosovo etnický čistá a sjednocení všech Albánců v lůně jedné a těžce republiky popírá jedno ze základních dědictví boje za osvobození lidu; slogan o Kosovu etnický čistém nabízí, místo rovnosti a společenství národů a národností, jejich trvalou diskriminaci a šovinismus“. To je, co píše v r. 1981 tento slovinský ústavní odborník, tento profesor, kterého jste vy sami sem pozvali. Cituji ho dále: „Vystavujeme jiné národy a národní skupiny četným tlakům a šovinistickým výstřelkům do té míry, že příslušníci některých komunit začínají emigrovat pro pocit nejistoty. Což se děje již dlouho v Kosovu, odkud značný počet Srbů a Černohorců vysídlil tak, že podle sčítání v r. 1981 srovnaného s r. 1971 příslušníci těchto dvou komunit jsou méně četní a to nikoli v termínech relativních, strukturálních, ale v termínech absolutních“.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, než budete pokračovat, oznamujeme vám, že uděláme 20 min. přestávku a pokud budou překladatelé souhlasit, budeme dnes pracova až do dvou hodin.

(Po přestávce)

Slobodan Milošević: Dobře. Kristan, vracím se k němu; zde je článek, který váš svědek napsal v r. 1981 a který činí evidentním silnou vazbu mezi fašistickým velkoalbánským hnutím z druhé světové války, kteří se nazývali balisty albánským separatistickým hnutím z 80. let, totéž hnutí se stejným personálem, který se na konci XX. století změnil v prosté a jasné teroristy.

Se secesionistickými pohnutkami a teroristickými metodami, toto hnutí se zabývá, s pomocí vojenských jednotek agrese pocházejících z devatenácti členských zemí NATO, definitivním vyčištěním od všech Srbů a každé jiné ne-albánské populace, této země, která je kolébkou srbského státu. A propos tohoto spojení a kontinuity velkoalbánského fašismu z druhé světové války, Kristan píše v citovaném článku: „Iredentistické a nacionalistické tendence kosovských Albánců nejsou nedávného původu, ale objevují se ve skutečnosti jako prodloužení různých kolaborantských a fašistických organizací“.

Albánský separatismus

Velkoalbánské aspirace a územní požadavky Albánie nezankly s porážkou velkoalbánského hnutí z druhé světové války a jejich fašistických spojenců a nacistů německých a italských. O tom svědčí jak prohlášení, tak i chování v Albánii, jako v Kosovu-Metochii.

Je tomu tak, jak generální sekretář Komunistické strany Albánie Enver Hoxha, který se uchýlil ke konfrontaci mezi Jugoslávií a Stalinem, psal v r. 1949 v jednom dopise Ústřednímu výboru komunistické strany Sovětského svazu, cituji: „Berlínský kongres a mírová smlouva ve Versailles nespravedlivě poškodily zájmy Albánie a národnostní albánské menšiny v Kosovu. Ta nesouhlasí s takovým řešením této otázky a nepřeje si zůstat v hranicích Jugoslávie, ať je její politická organizace jakákoliv. Jejich jediným ideálem je sjednocení s Albánií“.

Již zmíněná ruská historička Elena Gouskova, píše ve své obsažné studii, že „separatistický aktivismus radikální frakce Albánců Kosova-Metochie začal od konce druhé světové války a pokračoval bez přerušení, ani na okamžik.

Již v r. 1956 bezpečnostní služby odhalily v provincii několik skupin infiltrovaných z Albánie o několik let dříve, s určením vytvořit tajné nacionalistické organizace. Koncem padesátých let a na začátku šedesátých, bylo Kosovo zpracovááno or-

ganizací, revolučním hnutím za sjednocení Albánců, řízenou Adem Demaci”.

Zdůraznila, že v průběhu 60. let se albánský teror podstatně zaktivizoval, což znamená, že albánští separatisté v této době (citují) páchali „provokace a diverze, hanobili sakrální budovy a srbské kulturní pomníky, rozsévali strach mezi ortodoxní populací”. Tentýž autor vysvětluje, že se situace neuklidnila v průběhu 70. let vzor faktů, že Kosovo-Metochie od r. 1974, bylo prakticky odděleno od právního systému Republiky srbské. S odvoláním na hlavní osobnost jugoslávské policie, federálního ministra vnitra té doby, Franjo Herljevice, jinak Chorvata, přisuzuje tomuto muži následující informace (citují): „...že mezi r. 1974 a začátkem r. 1981 bezpečnostní orgány vypudily víc než tisíc osob, které páchaly sabotáže proti státu pod barvami albánského nacionalismu”. Značný počet mezi nimi, podle slov ministra, jsou spojeni s jednou z neaktivnějších organizací Rudá fronta, proalbánskou organizací působící na území západních zemí, ale řízenou a kanalizovanou Stranou práce Albánie.

Od masových manifestací a nepořádků vyprovokovaných albánskými separatisty v březnu 1981, albánské separatistické hnutí hlásá otevřeně ideu Kosovské republiky, tedy odtržení Kosova od Srbska, potom od Jugoslávie s cílem konečného připojení této oblasti k Albánii.

Když se podíváme na etnickou a demografickou strukturu Kosova-Metochie, která byla dramaticky změněna na konci XIX., potom na konci XX. století na úkor Srbů, vidíme, že nejzávažnější změny nastaly v době zločinů druhé světové války, mezi r. 1941 a 1945. Po přijetí ústavy v r. 1974, všechna moc politická, správní a výkonná byla v rukou albánské menšiny v Srbsku. Zvláště a především od r. 1966 po přijetí ústavy z r. 1974, Albánci využili své situace v této provincii Srbska pro utiskování srbské populace a rozšiřovali mezietnickou netoleranci, která se projevovala každodenním vyháněním Srbů, místo aby kultivovali základního ducha tolerance a porozumění a civilizovaných vztahů mezi oběma národy.

Paradoxem celé této situace byla skutečnost, že Albánci v Kosovu-Metochii, jejichž lídři ujišťovali, že byli utiskováni a diskriminováni během desetiletí, realizovali ve skutečnosti takovou úroveň ekonomické prosperity, že během osmdesátých let bylo možno konstatovat enormní rozdíl mezi situací v Kosovu a situací v Albánii, kde měli svůj národní stát.

Albánská menšina v Srbsku, tj. v Kosovu-Metochii, poznala renesanci v rovině vědecké, kulturní a ve školství, především díky strukturám veřejného vzdělávání Srbska a to dokonce v momentu, kdy srbská populace provincie prožívala dramatickou recesi. Samozřejmě, různé tlaky vyháněly z Kosova rovněž srbskou inteligenci. V průběhu jediného roku 1981 velký počet lékařů opustil Pristinu. Četní univerzitní profesori byli donuceni odejít. Na druhé straně propaganda velko-albánského šovinismu dosáhla svých vrcholů mezi lety 1975 a 1980, následkem ústavy z r. 1974, která této provincii přisoudila atributy státu. Mezi Jugoslávií a Srbskem, to jest mezi Kosovem-Metochií a sousední Albánií, prakticky již neexistovaly hranice. To se stalo ve velké době moci Envera Hoxha v Tiraně: tou měrou, jak kosovští Albánci viděli narůstat svou autonomii za Tita, posilovali své chutě na nezávislost a v tomto směru urychlovali vývoj. První masové projevy provázené destrukcemi se datují od listopadu 1968. V důsledku toho bylo potom evidentní v 80. letech, že se nespokojili se svou širokou autonomií a politickými a lidskými právy, která jim byla zajištěna ústavou. To se projevilo sérií rebelií ze strany albánských separatistů na jaře 1981 se sloganem Kosovo - republika. Je to také věc, kterou rovněž zmínil váš svědek Ivan Kristan.

Vliv cizích faktorů, které rozdmýchaly a podporovaly rozbití Jugoslávie, je dokonale prokázán. Přesněji, tyto faktory se dokonale projevily v extrémě zlých obviněních, jedním z nich je, že krize v Kosovu-Metochii skutečně začala až v r. 1989 přijetím některých změn v ústavě Srbska, pod záminkou, že ruší autonomii Kosova omezují lidská práva Albánců. To je zcela falešné. Změny srbské ústavy z r. 1989 znamenaly ve skutečnosti sjednocení Republiky Srbska, která se do té doby nalézala v poručnictví těchto dvou provincií. Kosova a Vojvodiny, před přijetím těchto změn.

Měly účast ve vládě republiky, ale republika naopak neměla žádné právo dohledu nad tím, co dělo v provinciích. Na určitých místech svého vlastního území, Republika Srbska neměla možnost vykonávat svou ústavní autoritu a na prvním místě pečovat o blaho svého lidu. Tyto změny napravovaly anomálie ve vztazích mezi Republikou Srbsko a jejími autonomními provinciemi, ale nebránily a nerušily nic, tím méně ústavu z r. 1980, lidská práva Albánců. Ti se těšili z bezplatného vzdělávání, tisku ve svém jazyce, atd. Před justičními orgány mohly odpovídat ve svém jazyce. A byli ve svých právech chráněni lépe, než kterákoli jiná národní menšina v kterékoli jiné zemi.

Teroristická činnost UCK.

S odtržením Slovinska a Chorvatska, vstoupila kosovská krize do nové fáze. Od vzniku teroristické organizace UCK, se albánští secesionisté vrhli do teroristických akcí. Je to doloženo dokumenty, které zde předložím. Tato organizace cvičená a vyzbrojovaná s podporou některých cizích států, především Německa a Spojených států, Švýcarska*), jakož i některých islámských zemí.

V jistém okamžiku byly v Německu a ve Švýcarsku zveřejněny seznamy bank a bankovních účtů, odkud pocházela finanční pomoc pro UCK. Podle zjištění novin *European a Konkret* v březnu 1999, poslední dodávky zbraní do Kosova v hodnotě milionů německých marek, byly uskutečněny z Albánie. Na celním stanovišti mezi Albánií a Jugoslávií, pozorovatelé OBSE byli překvapeni zjištěním, že příslušníci UCK měli německé uniformy.

Ať je tomu jakkoliv, německé zpravodajské služby uznaly, že organizovaly a cvičily německé teroristy v Berlíně a na jiných místech a zajišťovaly jejich dopravu. Pomoc a podpora přicházely rovněž z Turecka, jakož i od albánské drogové mafie. To jsou notoricky známé skutečnosti, a propos kterých disponujeme velmi spolehlivými zdroji.

Největší objem činnosti spojené s vyzbrojováním těchto jednotek byl zajišťován americkými zpravodajskými službami za pomoci britských služeb; *Scotsman* ujišťuje, že americké služby navázaly kontakt s MI5 s cílem výcviku UCK, a že potom MI5 nebo MI6 tuto činnost zajišťovaly s některými britskými vojenskými podniky. Své úlohy se dobře zhostily. Seznam zbraní a ostatního byl zveřejněn, ale nemám čas o tom všem hovořit.

Nejčastějšími cíli UCK byly policejní stanice a vojenské budovy, jakož i samozřejmě civilní obyvatelstvo. Často si za oběť vybrali i vlastní albánské bratry, protože byli občany loajálními se Srbskem. Teroristické akce byly rok od roku intenzivnější. Útoky byly četné, zmíním jen některé. Hlášení pokrývající období od 1. ledna do 31.

prosince 1998 zmiňuje 1 129 teroristických akcí. V jejich průběhu 216 funkcionářů ministerstva vnitra bylo zabito, 115 zraněno těžce, 187 lehce a značný počet mezi nimi

byl odvečen. Bylo také 755 teroristických agresí nebo provokací přímo proti občanům: 173 civilistů bylo zabito, z nich 46 Srbů nebo Černohorců, 77 Albánců, 3 Romové, 2 islámci a 42 neidentifikovaných osob. Jak můžete konstatovat, v r. 1998,

*) Švýcarsko povolilo, aby UCK na jeho území zřídila své základny a nezakrytě rekrutovala další teroristy. Dovolilo Albáncům vykupovat uniformy švýcarské armády.

UCK zabila víc Albánců než Srbů.

V průběhu téhož roku teroristé unesli 292 občanů, z toho 173 Srbů a Černohorců, 100 Albánců, 14 Romů, 1 Bulhara, 1 Řeka a 1 Makedonce. Z nich zabili 31, 142 zmizeli a 9 jich mohlo uprchnout. Dále jsou uvedeny podrobnosti týkající se použitého materiálu: minomety, raketomety, výbušnina, protitankové miny, atd. To všech-

no se dělo, zatímco Ibrahim Rugova tvrdil, že UCK byla pouze plodem představ srbské propagandy a že ve skutečnosti neexistovala ! Tato informace je dostatečně jasná a já se ptám, zda jedna jediná vláda na světě by zůstala netečná vůči takovým teroristickým aktivitám. Je jasné, že policie nemůže jen reagovat na teroristický útok, ale musí rovněž udělat všechno, aby neutralizovala a bojovala proti skupinám teroristů, aby obnovila kontrolu území.

Útoky proti armádě jsou věci, která je vám známa a kterou zná celý svět. Ve spektru různých mezinárodních politických struktur a v určité části světového veřejného mínění se utvořila, zvláště od r. 1998, falešná a zcela nepodložená představa, která chce UCK spatřovat jako jakýsi druh hnutí za svobodu. Například FAS, považovaná za skupinu reflexe (Think Tank) uveřejnila zprávu, která tvrdí, že teroristé UCK pocházejí z nejvyspělejších států a teroristických organizací na světě. Podle toho, co napsal FAS, státní departement byl jedinou americkou institucí, která se vážně zabývala teroristickými organizacemi. John Pike, odpovědný za bezpečnost FAS tvrdí, že jeho organizace, na rozdíl od státního departementu, zpracovala analýzu zkoumající celkově strukturu UCK. Taktika UCK spočívá ve využití sročení lidí, potom se členové UCK rozdělí na 3 až 5 buněk o 3 až 5 členech, rys charakteristický pro teroristické organizace. Členové skupiny jsou posedlí ideou odtržení od Jugoslávie a spojení s Albánií a rozkazy vykonávají bez nejmenšího odporu. UCK má tisíce dobrovolníků přicházejících ze Saudské Arábie, z Bosny a Chorvatska, jakož i některých západních zemí. Dokonce vidíme tábory i na albánském území. Zpráva FAS rovněž zdůrazňuje, že dlouhodobým cílem UCK je sjednotit albánskou populaci v Kosovu, v Albánii a Makedonii v lůně Velké Albánie. UCK tvoří klasickou teroristickou organizaci se všemi charakteristikami takové organizace a je to mínění všech policejních institucí západních zemí, protože jsou jim známy vazby této organizace s obchodníky s drogami a lidskými otroky. Je tomu tak, jak zvláštní vyslanec Spojených států na Balkáně Gebhard prohlásil na tiskové konferenci v Bělehradě 23. února 1998: „Jsme hluboce zneklidněni a energicky odsuzujeme nepřijatelné násilí způsobené teroristickými skupinami v Kosovu a zvláště ze strany UCK. Jedná se bez jakékoliv pochyby o teroristickou skupinu a nepřipouštím žádné ospravedlnování. Pracoval jsem během let na otázkách teroristických aktivit, umím rozlišit a definovat teroristickou skupinu, odmítám jakoukoli rétoriku a uznávám pouze fakta. Tedy aktivity této skupiny mluví samy za sebe“.

Při této příležitosti vyzval albánské demokratické lídry k, cituji, „odsouzení terorismu a ukázat tím, na které straně jsou“. Samozřejmě, nic z toho nebylo. I v americkém establishmentu netvořícím součást Clintonovy administrativy, vládlo od poloviny r. 1998 jasné přesvědčení, že UCK bylo typickou teroristickou organizací. O tom svědčí mimo jiného dokument pečlivě redigovaný v r. 1999 výborem senátorů Republikánské strany, kde můžeme číst: „Během zahájení bombardování, partnerství

Clintonovy administrativy s UCK bylo mimo diskuzi. Tak ostentativní prohlášení ze strany hlav Clintonovy administrativy o organizaci, kterou jeden z jeho oficiálů definoval o necelý rok dříve jako organizaci teroristickou, je obrat při nejmenším překvapující. Ještě důležitější je fakt, že se tomuto novému partnerství Clinton-UCK podařilo zakrýt zneklidňující charakteristiky UCK, které si Clinton omylem neuvědomil“.

To je oficiální dokument Senátu Spojených států. Povaha a role UCK jako teroristické organizace jsou takto bohatě dokumentovány v přepisu amerického Kongresu roku 2 000. Frank Ciluffo z Programu globálního boje proti organizovanému zločinu, ve svém svědectví před Kongresem 13. prosince 2 000 vyslovil věc, která byla skryta očím publika: fakt, že UCK získávala část svých fondů z obchodu drogami.

Albánie a Kosovo se nalézají uprostřed balkánské cesty spojující „zlatý rohlík“ afgánsko-pakistánský na evropský trh s narkotiky. Obchodní cena této cesty je hodnocena na 400 milionů amerických dolarů ročně a po ní se každoročně dopraví do Evropy 80 % heroinu. To bylo jedním ze svědectví před výborem Kongresu. Právě

těmito penězi si koupili podporu Ameriky. To mohlo být také potvrzeno analýzou rezolucí Rady bezpečnosti OSN ve vztahu ke Kosovu-Metochii...jeden z Albánců, který zde svědčil za zavřenými dveřmi, který prohlásil, že osobně zabíjel nejen Srby, ale také Albánce a dokonce, že nožem vyrýval kresby na hrudi svých obětí. Tento Hasim Thaci byl pravidelným hostem konvence Demokratické strany v Bostonu.

Patrick Robinson: Mám potíže sledovat přesně co chce říci obviněný, ale věřím, že místo, na němž mají být uvedené skutečnosti chráněny, že skutečně jsou. Dobře, uděláme to, ale prosím, pane Miloševiči, abyste dále věnoval více pozornosti.

Slobodan Milošević: Nejsou to důkazy, které mají být chráněny, ale svědek, ale já jsem nezmínil jeho jméno. Jen jsem připomenul jisté věci, o nichž tento svědek mluvil právě tady.

Rezoluce Rady bezpečnosti týkající se Kosova-Metochie, ty, které byly přijaty před agresí NATO proti Jugoslávii ukazují, že rovněž usuzoval, že Kosovo-Metochie bylo dějištěm teroristických útoků. V těchto rezolucích je UCK jasně definována jako teroristická organizace. Rezoluce 1160 odsuzuje (cituji) ... „všechny akty terorismu spáchané armádou osvobození Kosova, nebo každou jinou skupinou, nebo jednotlivci a jakoukoli vnější podporu teroristickým aktivitám v Kosovu, zvláště formou finančních zdrojů, zbraněmi a výcvikem.*) Nuže viděli jsme, kdo byl implikován v tomto výcviku.

V odstavci 2 se požaduje na albánských vedoucích činitelích Kosova (cituji): ...“odsoudit všechny teroristické akce”, a zdůrazňuje, „aby všechny složky kosovské albánské komunity dosáhly svých cílů pouze mírovými prostředky“. To zůstalo mrtvou literou. Že to vše byly jen marné sliby, pozdější vývoj situace ukázal, protože tou měrou, jak narůstaly aktivity teroristů, příliv zbraní a účast Západu na straně teroristů se stále zvyšovala.

Rezoluce 1199 (cituji): „odsuzuje všechny teroristické akce spáchané k dosažení politických cílů jakoukoli skupinou nebo jednotlivcem, jakož i jakoukoli pomocí takovým aktivitám v Kosovu ze zahraničí, včetně dodávek zbraní a výcviku pro teroristickou činnost v Kosovu“.To, co Clintonova administrativa prováděla před 11. zářím, to jsou skutečnosti kapitální a nepopíratelné. Nuže , mohli jste vidět, kolik přímých protagonistů těchto událostí bylo zadrženo. Disponibilní informace říkají jasně,

*) www.un.org/french/docs/sc/1998/98s1160.htm

že tito lidé se na akcích UCK v Kosovu a v Bosně-Hercegovině podíleli - prakticky jako členové Al Qaeda.

Rada bezpečnosti rovněž vyslovila zneklidnění z nekonečných násilností zákazem dodávek zbraní teroristům v rezoluci 1160. V paragrafu 6 trvala na odsouzení všech teroristických akcí a zdůraznila, že všechny složky albánské komunity v Kosovu měly dosahovat svých cílů jedině mírovým způsobem. V odstavci 11 byly vyzvány všechny státy, aby na svém území zabránily sbírkám do fondů určených financovat teroristy.

V rezoluci 1203 se u všech skupin a jednotlivců odsuzuje terorismus jako nástroj realizace politických cílů, jakož i zahraniční pomoc takovým aktivitám v Kosovu, zvláště dodávka výzbroje a výcvik k teroristickým aktivitám v Kosovu. V téže době byla zneklidněna hlášeními o soustavném porušování zákazů formulovaných ve zde citovaných rezolucích.

Paragraf 49 naléhal na nutnost, aby (cituji): „vedoucí činitelé Albánců v Kosovu odsoudili všechny teroristické akce“. Avšak vedoucí Albánců v Kosovu tyto teroristické akce UCK nikdy neodsoudili. Tedy v opak evidentních skutečností, které ukazovaly neoddiskutovatelně na teroristickou povahu UCK a jejích aktivit v Kosovu-Metochii, aktivit, proti kterým má každý stát právo a povinnost zakročit všemi

prostředky, kterými disponuje. Clintonova administrativa a mocná pro-albánská lobby a její peníze získané hlavně z obchodu drogami, se zařadila do jedné linie přímo a veřejně od poloviny r. 1998 s touto teroristickou organizací a stala se její ochránkyní. Tak není překvapující, že potom činila opatření, aby ochránila UCK před destrukcí a dokonce jí zajistila status vyjednavče pro řešení problémů Kosova-Metochie a šla až tak daleko, že ji poslala do Rambouilletu.

V rámci této veřejné rehabilitace UCK, Holbrooke, doprovázen dalším americkým reprezentantem Gelbardem, se setkali s představiteli teroristické organizace UCK a jednali s nimi před televizními kamerami. Krátce nato veřejně uznal, že Gelbard navázal s těmito lidmi kontakt již před nějakým časem.

Americká intervence

Během měsíců srpna a září 1998, naše policejní síly prakticky rozbily a neutralizovaly teroristy UCK a jejich podporu a právě tehdy představitelé Clintonovy administrativy vstoupili do hry. Poslali k nám „ověřovací misi“, která měla za hlavní cíl, jak si

můžeme za chvíli představit, povzbudit, oživit a chránit UCK. Jmenování Williama Walkera do čela této „ověřovací mise“ nebylo ničím náhodným, bylo rozhodnuto na naléhání CIA, jejímž byl agentem. Je nutno připomenout, že tento muž byl velvyslancem Spojených států v Salvadoru, v Nicaragui a asistoval slavnému plukovníkovi, pověřenému speciálními operacemi v dodávkách zbraní, nábory záškodníků a výcviku eskadron smrti. Vývoj věcí na konci XX. století ukázal, že Clintonova administrativa využívala nacionalistické a separatistické albánské hnutí, stejně jako jiná analogická hnutí, k dosažení svých vlastních zájmů. To je, proč také štědře pomáhala všem takovým hnutím, nejčastěji podporou terorismu; což je potvrzeno závěrem Výboru pro zahraniční věci amerického Kongresu, který v r. 1992 požadoval aktivovat Kosovo pokaždé, když bylo třeba vynutit ústupky Bělehradu.

V analýze redigované republikánskou komisí Senátu můžeme číst, že Clintonova administrace od srpna 1998 plánovala do detailu intervenci NATO do Kosova-Metochie, ale že v té době chyběla (cituji): „pouze jediná událost v médiích, i kdyby byla stěží věrohodná, která by posloužila jako politické alibi pro intervenci v očích světové veřejnosti“. Opakovanými lžemi bude fabrikován spouštěč. Oficiální struktury NATO jsou mobilizovány dostatečně brzy, aby byl připraven terén pro intervenci: V polovině r. 1998, pod Clarkovým mandátem se navazují první kontakty s UCK. Můžeme to najít v transkripci jednoho *background briefing* amerického departementu obrany z 15. července 1998. Tyto první kontakty byly ostatně potvrzeny oficiálně ze strany NATO v polovině r. 1998.

Podle četných hlášení, UCK dostávala tajně pomoc a výcvik ze strany CIA a BND, tajných služeb Německa, od poloviny 90. let. Tyto tajné operace byly NATu známy a jí podporovány, jak o tom svědčí dokument uveřejněný v knize Michela Chossudowského *Bojovníci za svobodu*.

Vše, co bylo právě citováno nám potvrzuje, že UCK, se kterou bylo původně jednáno jako s organizací teroristickou, vstoupila od poloviny r. 1998 rozhodnutím Clintonovy administrativy do úzké spolupráce s NATO. Tato asociace sloužila za rámec pro přípravu agrese NATO. Souběžně s fraškou jednání v Rambouilletu.

Rozhodujícím okamžikem byla právě medializovaná událost, o níž jsem mluvil dříve, postavena na tom, co se událo v Racaku. Podle scénáře vyzkoušeného v Bosně

při „události v Markale“. Byl rozmazán údajný „masakr“ ve vesnici Racak, který šéf mise OBSE William Walker - expert v těchto záležitostech - okamžitě kvalifikoval jako neslýchaný zločin srbských bezpečnostních sil. To byl cílový bod příprav, který mise OBSE a zvláště její šéf, dirigovali s cílem opatřit záminku pro agresi NATO podle instrukcí předem připravených Clintonovou administrací.

V den, kdy Walkerův zástupce přišel svědčit, jsem vám ukázal na videu, kde

jsme mohli spatřit ty oranžové džípy „ověřovací mise“ zaparkované na pahorku nad Racakem. Tato sequence ukazuje, co se ve skutečnosti stalo. Mohli jste se sami přesvědčit o věrohodnosti jejich místního velitele a při spatření všech ostatních skutečností. Já nemám v této chvíli čas se tím dále zabývat. Spokojím se s citováním toho, co vojenský kronikář Milovan Drecun řekl ve svém díle „Druhá Kosovská bitva“: „Případ Racaku vstoupí do manuálů jako čistá protiteroristická akce policie, brilantně provedená s nejvyšším úspěchem, ale současně jako jeden z monstruosních mediálních podvodů, jaké kdy viděl svět. Jsme svědky quasi každodenních manipulací à propos Racaku, zvláště v Haagu, kde se tvrdošijně udržuje tato těžká falsifikace. Je notoricky známo, že si sponsoři těchto událostí především nepřáli, aby byl odhalen fakt, že v Racaku k žádnému masakru nedošlo, ale že celá tato historika byla využita k obvinění srbské strany“.

Patrick Robinson: Pane Miloševići, pro případ, že by tento komentátor dosud nefiguroval v protokolu, mohl byste opakovat jeho jméno?

Slobodan Milošević: Milovan Drecun, ve své knize *Druhá bitva v Kosovu*.

Patrick Robinson: Odkud pochází?

Slobodan Milošević: Z Bělehradu.

Patrick Robinson: Z Bělehradu. Souhlasí, děkuji.

Slobodan Milošević: Zde jsou další výmluvné poznámky: Fakt, že v následujícím období po ustavení „ověřovací komise“ tj. od října 1998 do konce ledna 1999, Kosovo bylo dějištěm více než 500 teroristických útoků UCK a skutečnost, že ve stejném období - a jistě s využitím této mise jako záštity - bylo vyčištěno 35 vesnic obývaných Srby a Černohorci. V průběhu pouhých prvních 11 dnů roku 1999 příslušníci UCK spáchali 80 útoků proti policii, armádě a civilistům. Jako odměnu za své zločiny a ostatní, spáchané především proti Srbům a ostatním nealbánským komunitám, ale také proti Albáncům, jakož i za svou kolaboraci během agrese NATO, byla UCK překřtěna na *Sbor obrany Kosova*, kterému OSN přisoudila status legitimacy a umožnila přístup k fondům západních států cestou bilaterálních kanálů, včetně přímé vojenské pomoci. Ale předpokládalo se, že se také ihned odzbrojí.

Je to však pouhý detail mezi masou zneužití, která se násobila v okamžiku, kdy měla být uplatněna rezoluce Rady bezpečnosti. Došlo se však až k tomu, že do čela sboru byl jmenován jakýsi Agim Ceku, notorický terorista, který mimo četných zločinů proti Srbům v Kosovu-Metochii, jakož i proti Albáncům, kteří byli zavražděni UCK na jeho rozkaz pro svou loajalitu vůči srbskému státu, kde žili a útočili také na Srby v Chorvatsku. Jako důstojník chorvatské armády, se zvláště vyznamenal svými zločiny proti Srbům v době operace „Bouře“, zvláště v době genocidy srbské populace v kapse u Medaku, kde ženy, po tom co byly znásilněny, byly polity benzinem a za živa upáleny.

Existují důkazy toho všeho na oněch místech, ale Ceku je chráněn. Je to spojenec i když je to vrah a notorický terorista. Mohli jste vidět například v listopadu 2003 v bělehradském tisku fotografie, které nemám čas komentovat, ukazující členy UCK v uniformách, držící v obou rukou uřezané hlavy Srbů. Je tam vidět dokonce pytel uřezaných hlav. Každý ví, že člověk, který pózuje triumfálně s těmito uřezanými hlavami je jistý Sadik Quflaj z kraje Decani, se svým synem Valonem Quflajem po boku a že oba dva páchali zločiny v zóně Decani-Pec pod komandem Rumushe a Dauta Hajradinaje. A to je jen malá ukázka jejich zločinů.

Zveřejňují se fotografie, zveřejňují se jména, zapomíná se všechno ale... nechce se nic vidět. Všechno se přechází. Přechází se všechny tyto věci, takže dnes tentýž Quflaj s tisíci teroristy bývalé UCK tvoří část *Obranného sboru Kosova*. S hodností poručíka. Je to právě jim, co tak zvané „mezinárodní společenství“ svěřilo úkol zavést multietnický pořádek na devastovaném území, kde Srbové ještě dosud přitomní, žijí v trvalém strachu z totální exterminace.

Příkladem Kosova-Metochie, Spojené státy a Západ ukázaly totální duplicitu

svých kritérií vůči teroristům. Víím, že mám málo času, ale přečtete si *Washington Post* z 26. srpna 2004, kde se jedná o Australanovi zajatém v Afganistanu a obviněném z válečných zločinů. Článek vypráví, že tento Hicks se konvertoval na islám, připojil se k „armádě osvobození Kosova“, prodělal výcvik v táborech Al Quaedý a potom se chopil zbraně proti Americkým silám v Afganistanu.

Otázkou, která se v přítomnosti klade - a která ilustruje právě tuto duplicitu kritérií je - zda Hicks není válečný zločinec války talibano-al quaedské v okamžiku, kdy bojuje proti Američanům v Afganistanu, nebo jím byl již tehdy, kdy v řadách UCK. pobíjel Srby. Tak nám každý den přináší informace tohoto druhu.

Patrick Robinson: Vzhledem k tomu, že jsme měli z technických důvodů prodlouženou přestávku a že jste musel zpomalit vaše expozé - i když vidím, že hovoříte stále rychleji, informuji vás, že Rada posoudila vaši žádost o prodloužení a rozhodla, že v případě, kdybyste to potřeboval, povolit vám ještě první zasedání zítra ráno.

Slobodan Milošević: Zajisté to potřebuji. Potřebovalo bych víc, než to, ale zajisté využiji v každém případě tohoto dodatečného času.

Tedy v témže okamžiku, kdy americké letouny evakuovaly teroristy z Al Qaeda v řetězech z Afganistanu na Guantanamo, byl požádán loutkový režim v Bělehradě, aby bezpodmínečně propustil z vězení všechny albánské teroristy. Pod záminkou, že se jedná o politické vězně a prosté vrahy. Vrahové byli tedy propuštěni. Myslím, že důsledky angažování Clintonovy administrativy ve prospěch terorismu se jasně projeví i na území Spojených států a že se staly největší hrozbou současného lidstva. Clintonova administrativa, v průběhu celé své působnosti praktkovala tuto politiku dvojích kritérií, která se drsně obrátila proti samým Američanům, jak jsme viděli 11. září.

Agrese Jugoslávie

Uplynulo pět let od agrese NATO proti Jugoslávii. Není to dlouhá perioda, ale již umožňuje vyvodit spolehlivé závěry o příčinách tohoto hanebného aktu a jeho zhoubných následků pro život a zdraví populace a pro materiální, existenční a kulturní vlastnictví napadené země. Vííme bezpečně a hodláme zde prokázat pomocí platných dokumentů a věrohodných svědků, že agrese byla již dlouho plánována a připravována. Skutečné příčiny agrese byly jednoduše skrývány žvástem propagandy à propos tak zvané humanitární katastrofy zasahující albánskou populaci Kosova-Metochie. Potentáti NATO vyhlásili albánské teroristy Kosova-Metochie za mírumilovné civilisty a následně obvinili ze zločinů proti nevinným civilistům policejní síly a armádu FSRJ, které legálně zasahovaly proti teroristům. A stačilo jim položit jednu otázku : zda to byla pravda, proč zemřelo na tisíc vojáků a policistů? Rukou pokojných neozbrojených civilistů? Čím zemřelo tolik civilistů? Rukou těchto pokojných neozbrojených civilistů?

Nakonec sám Wesley Clark , v té době vrchní velitel NATO v Evropě, kterému jste nedovolil, abych ho zde vyslechl ani o válce, ani o jeho knize, kde uveřejnil některé informace - dementoval tato obvinění způsobem, mohu říci zcela jasným. Ve své knize vypravuje, jak NATO vyslalo vojska do Makedonie, tak zvané „uvolnit verifikační misi“, i když každý věděl, že není ničím ohrožena a že jugoslávské úřady dozíraly na bezpečnost každého z jejích členů a že je doprovázely na hranici, když si přáli odejít. Tedy odešli tak, jak generál Naumann dokonce zde o tom svědčil v okamžiku, kdy válka a agrese proti Jugoslávii byly skutečností. Členové mise byli vyzváni, aby se stáhli, aby umožnili zahájení bombardování. Na straně 168 své knihy Clark píše: „Když jugoslávská armáda, přes všechna ohrožení bombardováním viděla vojska aliance na své hranici, reagovala konsolidací svých sil v prostoru zmíněné hranice“. V době, kdy se toto dělo, Clark zavolal generála Ojdaniče - najdete to na str. 168 knihy - a zeptal se ho: „Proč přivádíte další jednotky?“ A Ojdanič odpovídá, že je to reakce na příchod dalších vojsk NATA do Makedonie.

Clark na jiném místě píše (cituji): „Z hlediska Srba, posílení jeho vojsk je plně

oprávněno, ale je to také velká výmluva pro upevnění svých sil proti Albáncům". Tedy v době, kdy přímou hrozbou vyvolává upevnění našich sil, Clark překrucuje následek své akce na příčinu nové eskalace a informuje Madeleine Albright - str. 172 - o opakovaném posilování přeskupování srbských sil. Mluví o útoku nikoliv jako o věci minulé, nebo v průběhu, ale jako o věci očekávané, která bude následkem úderů. Jestli začneme, budou Srbové útočit? Říká: Je prakticky jisto, že budou útočit.

Albrightová: „Co musíme dělat, jak můžeme zabránit jejich útokům proti civilistům?“

Clark: „Nemůžeme dělat nic. Přes naše nejlepší snahy, Srbové zaútočí proti civilistům. Bude to závod o čas mezi našimi leteckými útoky se škodami, které jim způsobíme a tím, co budou moci dělat v terénu. V krátkém čase uspějí“.

Albrightová: „Co tedy budeme dělat?“

Clark: „Musíme zvětšit naše síly, přivést více všeho. Můžeme převýšit všechno, čím disponují, ale nebude to příjemné.“

To je napsáno v jeho knize. Clark evidentně nezmiňuje UCK, jak jasně vidíme. Boj proti UCK nazývá útokem proti civilistům. Další věc se zde objevuje způsobem zcela jasným: bude vyprovokováno bombardování, záměrně a plánovaně a všechno bude rozhodnuto těžkým bombardováním Jugoslávie delší dobu. Takto tedy je to on, eminentní velitel NATO v Evropě, který dementuje základní tézi, podle které bylo bombardování pouhou replikou na perzekuci Albánců. Dokazuje to také, že Rambouillet nebyl nikdy zmařenou příležitostí, ale řízeným procesem, který vyústil v ultimatum, které umožnilo přejít z míru k válce. Dokazuje ve skutečnosti, že bombardování bez skrupulí měst, vesnic a infrastruktury, stejně jako nesmírné lidské obětí, nebyly nijakou nahodilostí, ale uváženým nesmyslným stíhacím během. Z bezpečné vzdálenosti bylo do požáru přilito benzínu, aby zhořelo všechno, co mohlo, shořelo co nejrychleji s vědomím, že celá chyba padne na hasiče, který má současně chránit životy a zabránit loupění a zločinům uprostřed požáru.

Clark také přiznává, že osobně plánoval vzdušnou agresi proti Jugoslávii., že pracoval na tom, aby byla zostřena krize v Kosovu, aby tam mohla být poslána jednotka NATO. Očekávám, že Wesley Clark bude vyzván, aby sem přišel svědčit a budeme vidět, jestli ho také obviníte ze zločinů spáchaných na území Jugoslávie - k čemuž se považujete za oprávněné - nebo zda tuto demarši opomenete. V takovém případě uvedu spolehlivé a autoritativní zdroje, které dokazují neoddiskutovatelným způsobem, že NATO - nebo spíše nikoli NATO, ale Clinton a jeho administrativa, jejímž nejbližším spolupracovníkem Clark byl - falšovali motivy své agrese proti Federální republice Jugoslávie. Kanadský generál MacKenzie, jeden z bývalých velitelů FORPROMU v Bosně, ujišťuje v jednom článku zveřejněném 6. dubna 2004 v kanadském deníku *The National Post* (cituji): „NATO vstoupí rychle do akce přesto, že žádný z členských států není ohrožován a bombardováno bude nejen Kosovo, ale také infrastruktury a obyvatelstvo samotného Srbska, aniž by tato akce byla povolena rezolucí OSN (...) Byli nazváni „mnichovany“ ti mezi námi, kteří varovali Západ před skutečností, že se nechal zavléci do albánského separatistického a partyzánského hnutí. Zapomnělo se oportunisticky, že organizace, která vedla boj za nezávislost, osvobozenou armádu Kosova (UCK), byla všeobecně označována za organizaci teroristickou a podporovanou hnutím Al Qaeda Ussamy Ben Ladena“.

Nepředložili jsme ještě dokumenty o tomto předmětu, ale učiníme tak. MacKenzie ještě říká věc, která jde proti způsobu argumentace, na kterém nynější ilegální obžaloba ve svém pseudo-aktu obvinění, silně trvá. Cituji Mac Kenzieho: „Všechny informace, které posloužily k přikrytí bombardování Srbska, se ukázaly být hrubými falzifikacemi“.

Generál Mac Kenzie není prosrbský Kanadčan, ale profesionální voják. Když zmínil kampaň, při níž měli být z Kosova vyhnáni všichni, kdo nejsou Albánci, Kosovo připojeno k Albánii a uskutečnit tak cíl Velké Albánie, MacKenzie píše: „Jejich kampaň začala začátkem r. 1990 útokem srbských bezpečnostních sil ; podařilo se jim obrátit Miloševićovu svalnatou akci v obecné sympatie pro jejich věc. Genocida

hlásaná Západem nikdy neexistovala; z těch 100 000 mrtvých, údajně zakopaných v hromadných hrobech, se ukázalo být pouze okolo 2 000 všech národností, včetně těch, kteří zahynuli v bojích“.

Aniž by byla řeč o těch, kteří byli zabiti ze strany UCK. Neboť konečně, držíte v tomtéž vězení tohoto Limaje, obviněného z vraždy devíti Srbů a třinácti Albánců. Tento muž zadržoval pouze devět Srbů a všechny je zabil, zatímco třináct dalších obětí bylo vybráno mezi zadrženými Albánci. Budete zde mít svědky, kteří vám řeknou, vám a světovému veřejnému mínění, kolik Albánců bylo zabito ze strany UCK a jakým způsobem byly tyto oběti přiřčeny Srbům. A to namísto vaší hry s čísly vašimi tak zvanými experty, kteří statisticky počítají, kolik mohlo být obětí. Absurdní postup v procesu, který se považuje za proces trestní. MacKenzie dále píše: „Kosovští Albánci hráli na nás jako na stradivárkách. Financovali jsme a platili a nepřímo podporovali jejich kampaň za nezávislost Kosova etnicky čistého. Nikdy jsme jim nevyčítali, že jsou odpovědni za násilnosti na začátku 90. let a pokračovali v jejich líčení jako dnešních obětech, přes opačné důkazy. Až dosáhnou svého cíle nezávislosti s pomocí dolarů a našich daní a také Ben Ladena a Al Qaeda, je možno si představit, jaký to bude signál podpory pro ostatní hnutí indpendistů celého světa podporovaných terorismem!“

Mac Kenzie nezmiňuje ostatní dolary, které UCK inkasovala, ale budeme mít příležitost se k tomu vrátit. Upřesňuje: „Od intervence NATO a OSN v r. 1999 v Kosovu, se Kosovo stalo hlavním místem zločinu v Evropě. Kvetě tam obchod se sexuálními otroky. Provincie se stala točnou drog směrem do Evropy a severní Ameriky. a k dovršení, většina drog pochází z jiného kraje „osvobozeného“ Západem : Afganistanu. Členové UCK, která byla demobilizována, ale nikoli zrušena, se podílejí současně na tomto pašování a na vládě*“).

Zatímco admirál Gregory Johnson, velitel sil NATO v Kosovu, t.j. jižního křídla NATO prohlásil následně po zločinech spáchaných v březnu 2004: „srážky, ku kterým došlo, jsou předem připravenou akcí etnické čistky ze strany Albánců Kosova. Akcí etnické čistky organizované předem!“

V článku uveřejněném ve *Wall Street Journal* pod titulkem „Křišťálová noc v Kosovu“ Damjan de Krnjevic-Miskovic, hlavní redaktor americké revue *The National Interest* a spolupracovník *Centre d'études du Sud-Est européen*, zdůrazňuje, že Srbové několik let oznamovali svá varování o skutečné povaze albánského hnutí, ale že Západ je vždy obviňoval, že si vymýšlejí a přehánějí. Krnjevic charakterizuje protisrbskou akci a situaci srbského lidu v Kosovu-Metochii takto: „Vražda za vraždou,

únos za únosem, požár za požárem a aby byl zakončen tento pogrom, bylo skončeno s přesvědčováním Srbů, kteří byli ponecháni na milost barbarům“. A to pod patronací Spojených národů (tento doplněk je můj).

Článek „Kristallnacht in Kosovo“ přinesl také fakt, že od června 1999 bylo zabito nebo uneseno 3 000 osob - jak jsem vám také sám řekl a ještě, že mise OSN v Koso-

*) Článek MacKenzieho byl přeložen Maurice Pergnierem a otištěn v č. 88 B..I., www.b-i-infos.com

vu měla „soustavně klamat celý svět posledních pět let, který měl věřit v údajný úspěch, zatímco ve skutečnosti maskovala militarizaci“.

Zcela tak, jak řekl generál MacKenzie, Krnjevic cituje Dereja Chapela, mluvčího policie NATO, když prohlásil: „Bylo to plánováno předem“ a uzavřel (cituji): „Chyběla již jenom záminka. Je jasné, že jistí albánští vedoucí v Kosovu soudili, že když vyčistí poslední Srby z oblasti (dokončili již vyčištění dvou třetin Srbů z Kosova po jeho „osvobození v r. 1999) a destrukcí srbských kulturních míst, budou moci postavit

mezinárodní společenství před hotovou věc. Ale etnická čistota by nemohla být přijata jako základ pro demokracii nebo nezávislost”.

Deník *Florida Times Union*, krátce před erupcí albánského terorismu v Kosovu v březnu tohoto roku vyslovil přání, že by rád viděl, kdyby Kosovo bylo vráceno Srbsku. Napsal (cituji): „Je nejvyšší čas, aby Kosovo bylo vráceno jeho skutečnému vlastníku”.

Ruiny a devastace

Pod titulkem „Vandalové XXI. století”, reportéři ruské informační agentury *Novosti* informovali ruské publikum u rozsahu devastací spáchaných albánskými extremisty a podtrhli, že agresivní část populace albánské nacionality ničila křesťanské svatyně. (Cituji): „Pravděpodobně proto, že tyto křesťanské svatyně jsou přímým svědkem života a přežití Srbů na území Kosova od nejstarších dob. Pravděpodobně proto, že tyto svatyně obnovují autentickou historii, kterou nikdo nemůže popírat ani odstranit z lidové paměti”. V tomto článku je stanovisko protektorských autorit vůči odpovědným za zvěrstva albánského terorismu v Kosovu-Metochii charakterizováno jak následuje: „Při každém novém zločinu proti Srbům, si dirigenti protektorátu brali slovo, aby vyjádřili své kondolence. Kondolence kompliků”.

A jsou to ti samí, kteří mají moc, odpovědnost za velení a všechny ostatní atributy, které jsou zde využívány v míře přebohaté. Takže mají čtyřikrát větší síly než ty, kterými jsme disponovali v době, kdy bylo možné integrálně obnovit pořádek a mír a chránit občany proti všem těmto metlám.

Eminentní ruská historička Natalia Norotšnickaja, která je současně vice-prezidentkou *Výboru pro mezinárodní styky dумы státu Rusko*, v textu publikovaném 14. dubna 2004 bělehradskými novinami *Srpsko ogledalo* pod titulkem „Kosovo, monstruózní vřed na těle Evropy” zdůrazňuje (cituji): „že jsou to hořké plody srbofobie Západu”. Autorka zejména uvádí, že se přechází mlčením skutečnost, že „prakticky žádný zločin připisovaný srbské armádě a policii nebyl podložen důkazy a že Tribunál v Haagu „vytvořený, aby ospravedlnil agresí proti suverenní FSRJ je kompletním fiaskem”. Tázaje se, zda se Kosovo jednou opět stane bezpečnou oblastí, velmi respektovaný londýnský *Financial Times* soudí, že to závisí především na otázce (cituji): „zda Západ uváže a přezkoumá svou politiku ve vztahu ke Kosovu od dola nahoru. Novinky přicházející z Kosova-Metochie ukazují, že příslušníci sil KFOR mají nejen vstřícné stanovisko, ale že také dovolují excesy albánských teroristů. Byl spatřen voják KFOR, který bránil srbskému venkovanu uhasit jeho vlastní dům a prohlásil: „Tuto noc, všechno co je srbské, musí shořet”.

Němečtí vojáci z KFOR klidně pozorovali teroristy jak zapálili čtyři kostely, demolovali klášter Svatého Archanděla a zhanobili hrob císaře Dušana. nebylo to ostatně poprvé, kdy prováděli tyto věci: zapálit Školu srbské teologie, popálit třicetiletou invalidní ženu, spálit sochu Boží Matky od Ljeviska v kostele, který nese jméno a kde se nalézá socha filozofa Platona....Německý důstojník učinil studený a cynický komentář k požáru a demolici středověkých srbských kostelů v kraji Prizren, nebývalého kulturního a národního významu těmito slovy: „Tyto kostely byly na každý způsob staré”. Ponechám stranou prohlášení a aktivity propagandy různých západních osobností. Spokojím se zmínkou o Klausu Kinkelovi, který 27. května 1992 prohlásil, že je nutno srazit Srby na kolena. Nebo slova Helmuta Kohla v r. 1993: „Ať se Srbové zadusí ve vlastním zápachu”, nebo ještě ujištění Blaira v r. 1999, který řekl, že válka proti Srbsku nebyla pouze vojenským sražením, ale bojem mezi dobrem a zlem, mezi civilizací a barbarstvím. Připojím pouze slova Clintona z 23. a 24. dubna 1999. Prohlásil: „Srbové zavádějí teror, znásilňují albánské děti”.

V tomto politickém a psychologickém kontextu - dovolil bych si dokonce dodat psychopatologickém, byla vedena agrese NATO proti Jugoslávii. To zde bylo ilustrováno dokumenty. Předložil jsem rovněž velký počet fotografií bombardování, ale to je všechno zahrnuto v této rozsáhlé dokumentaci, o níž jsem žádal, aby byla vzata v úvahu jako důkazní materiál na podporu mého projevu. Plánovači zločinů NATO

se nespokojili se zničením a poškozením mnohých srbských a jugoslávských budov, ale pustili se také do velvyslanectví Číny, zabili Číňany a zničili jejich budovu. Použili municí s ochuzeným uranem, znečistili jím i půdu, jejíž kontaminace bude trvat tisíce let. Je možno s jistotou tvrdit, že znečištění Jugoslávie se neomezilo jen na prostor Jugoslávie, ale že se rozšířilo do širšího prostoru východní Evropy. Munice s ochuzeným uranem byla používána v prostoru Kosova-Metochie. V tomto prostoru jsou také prameny a přítoky jižní a západní Moravy. Je jasné, že bylo úmyslem kontaminovat také tok Velké Moravy, Sávy a Dunaje. Prakticky všechny srbské vody NATO svévolně podnítilo ekologickou katastrofou zamořením hlavních vodních toků, ale také zdroje minerálních a termálních vod. Je nutno si připomenout, že Srbsko je oblastí, která je v Evropě nejbohatší na vody této kvality.

FSRJ viděla svou budoucnost v produkci potravin - ve srovnání s Evropou a Amerikou především - protože až do agrese NATO jsme měli půdu nedotčenou a vody zdravé. Vyrobili jsme mnoho druhů vyhledávaných potravin, drahých a biologicky čistých a měli jsme dlouhodobý plán rozvoje zemědělství sahající do r. 2020, kde byla produkce potravin zvláště zdůrazněna. Po 78 dnech bombardování, kdy byl použit velký počet zakázaných prostředků, tato produkce je dlouhodobě ohrožena. Podle analýzy expertů Bělehradského okresního tribunálu, během přípravy žaloby proti vedoucím NATO, byly shazovány zlomkové bomby, které se rozpadnou po opuštění letadla a které rozptylovaly výbušninu na velké ploše. Tím není možné změřit jejich působení na vojenské cíle - navíc, i když i omezení jen na vojenské objekty je rovněž zločinem. Právě naopak, Tyto bomby zasahují civilisty a civilní budovy v širokých prostorech. Část...

Patrick Robinson: Pane Miloševići, je mi líto, že vás musím přerušit, ale myslím, že musíme dnes ukončit naši práci. Budeme pokračovat zítra ráno v 9 hodin.

ooo OOO ooo

(<http://www.ksl.wz.cz/milosevic1.htm>)

Kosovští „bojovníci za svobodu“ jsou financováni organizovaným zločinem

Michel Chossudovsky

Michel Chossudovsky je profesorem ekonomie na univerzitě v kanadské Ottawě. Je autorem knihy "Globalization of Poverty, Impacts of IMF and World Bank Reforms" („Globalizace chudoby – důsledky činnosti MFF a reform světového bankovníctví“), vydané nakladatelstvím Penang and Zed Books v roce 1997 v Londýně.

Nelítostné bombardování Bělehradu a Prištiny silami NATO, které globální média přijímají jako humanitární mírovou misi, je daleko víc než porušení mezinárodního práva. Zatímco Slobodan Milošević je demonizován a zobrazován jako bezcitný diktátor, Kosovská osvobozenecká armáda (UCK) je podporována coby důstojné národní hnutí bojující za práva etnických Albánců. Pravda je taková, že UCK je udržována organizovaným zločinem za tiché podpory Spojených států a jejich spojenců.

Veřejné mínění bylo pečlivě zmanipulováno způsobem, zavedeným v době bosenské války. Miliardy dolarů na balkánském trhu s narkotiky hrály ve skutečnosti klíčovou roli ve „financování konfliktu“ v Kosovu v souladu se západními ekonomickými, strategickými a vojenskými zájmy. Z bohaté dokumentace v záznamech evropských policejních sborů, zpracované v mnoha studiích, byly vazby mezi Kosovskou osvobozeneckou armádou (UCK) a kriminálními syndikáty v Albánii, Turecku a ve státech Evropské unie západním vládám a zpravodajským agenturám známy už od poloviny devadesátých let. „Financování partyzánské války v Kosovu přináší zásadní otázky a nepříjemně zpochybňuje prohlášení o 'etické' zahraniční politice. Měl by Západ podporovat partyzánskou armádu, která se zdá být z části financována organizovaným zločinem?“(1)

Zatímco si vůdce UCK potřásali rukama s ministryní zahraničí Spojených států v Rambouillet, Europol (evropská policejní organizace se sídlem v Haagu) „připravoval zprávu pro ministry vnitra a spravedlnosti zemí Evropy ohledně spojení mezi UCK a albánskými drogovými gangy.“ (2) Mezitím globální média umně zpodobnila odbojnou armádu jako široce pojatého zástupce zájmů etnických Albánců v Kosovu.

Když byl vůdce UCK, Hashim Thaci (devětadvacetiletý „bojovník za svobodu“), jmenován hlavním vyjednavcem v Rambouillet, stala se UCK fakticky řídicí silou mírového procesu ve jménu etnických Albánců, a to i přes své spojení s obchodem s drogami. Západ potřeboval loutky z UCK k formálnímu posvěcení dohody, která měla Kosovo přetvořit v okupované území pod jeho správou.

Je paradoxní, že Robert Gellbard, zvláštní americký vyslanec v Bosně, označil UCK v loňském roce za „teroristy“. Christopher Hill, hlavní americký vyjednavce a architekt dohody z Rambouillet, také „tvrdě kritizoval UCK pro její údajný podíl na obchodech s drogami.“(3) Navíc necelé dva měsíce před jednáním v Rambouillet ministerstvo zahraničí Spojených států uznalo (na základě zpráv mise amerických pozorovatelů) podíl UCK na znásilňování a vyhánění etnických Albánců: „...představitelé UCK vyhrožovali vesničanům zabitím a spálením jejich domovů, jestliže se nepřipojí k UCK [proces, který pokračuje i v době náletů NATO]... Obtěžování ze strany UCK dostoupilo stupně, který obyvatele šesti vesnic v prostoru Stimlje dohnal na pokraj útěku.“(4)

Západ podporuje „hnutí za svobodu“, spojené s obchodem s drogami, přičemž se

zdá, že úmyslně obchází občanskou Kosovskou demokratickou ligu a jejího vůdce Ibrahima Rugovu, který vyzval k ukončení náletů a vyjádřil svou vůli jednat o mírovém řešení s jugoslávskými představiteli.(5) Stojí za připomenutí, že několik dní před jeho tiskovou konferencí, pořádanou 31. března, UCK oznámila, že Rugova (stejně jako tři další vůdci včetně Fehmiho Aganiho) byl zabit Srby.

Skryté financování „bojovníků za svobodu“

Vzpomínáte si na Olivera Northe a na aféru Contras? Situace v Kosovu se podobá tajným operacím CIA ve střední Americe, v Haiti a v Afganistánu, v nichž byli „bojovníci za svobodu“ financováni praním špinavých peněz. Od vypuknutí studené války si západní zpravodajské služby vypěstovaly složité vztahy s nelegálním trhem s drogami. Případ za případem peníze z obchodu s drogami financují po proprání v mezinárodním bankovním systému utajené operace.

Podle Alfreda McCoye byl mechanismus utajeného financování vytvořen ve válce v Indočíně. V šedesátých letech byla Meova armáda v Laosu financována ochodem s narkotiky, což byla součást vojenské strategie Washingtonu, namířené proti spojeným silám, které představoval Pateto Lao a neutrální vláda prince Suvany Poumy.(6)

Mechanismus drogové politiky zavedený v Indočíně byl od té doby používán ve střední Americe a v karibské oblasti. „Rostoucí křivka dovozu kokainu do Spojených států,“ napsal novinář John Dinges, „sledovala téměř přesně příliv amerických zbraní a vojenských poradců do střední Ameriky.“(7)

Armády v Guatemale a na Haiti, které CIA tajně podporovala, se prokazatelně podílely na dovozu narkotik na Floridu. A skandály Iran-Contra a Bank of Commerce and Credit International (BCCI) přinesly přesvědčivé důkazy o financování tajných operací skrze praní špinavých peněz. „Špinavé peníze“ byly recyklovány v bankovním systému – často pomocí anonymní společnosti – a staly se „tajnými penězi“, které bylo možné použít k financování nejrůznějších odbojných skupin a partyzánských hnutí včetně nikaragujských Contras a afgánských Mudžahedínů. Podle reportáže časopisu Time z roku 1991: „Protože Spojené státy chtěly vybavit mudžahedínské vzbouřence v Afganistánu útočnými raketami a další vojenskou technikou, potřebovali plnou podporu Pakistánu. Do poloviny osmdesátých let se mise CIA v Islamabadu stala jednou z největších amerických zpravodajských základen ve světě. 'Jestliže je BCCI pro USA takovou ostudou, že se přímé vyšetřování vůbec neprovádí, má to mnoho co dělat s tím, že se USA od jisté doby tváří, že obchod s heroinem v Pakistánu nevidí,' řekl americký zpravodajský důstojník.“(8)

Spojené státy a Německo si podávají ruce

Od počátku devadesátých let si Bonn a Washington podávali ruce při vytváření oblastí zájmu na Balkáně. Jejich zpravodajské agentury při tom také spolupracovaly. Podle zpravodajského analytika Johna Witleyho byla tajná podpora armádě kosovských rebelů společným podnikem CIA a Bundes Nachrichten Dienst (BND) (kteřá dříve hrála klíčovou roli při instalaci pravicové nacionalistické vlády pod vedením Franjo Tudjmana v Chorvatsku).(9) Úkolu vytvořit a financovat UCK se nejdříve chopilo Německo: „Používali německé uniformy, východoněmecké zbraně a byli zčásti financováni penězi z obchodu s drogami.“(10) Podle Witleyho se CIA posléze stala nástrojem výcviku a vybavení UCK v Albánii.(11)

Tajné aktivity německé BND se shodovaly se záměry Bonnu rozšířit svůj „Lebensraum“ na Balkán. Před vypuknutím občanské války v Bosně podporovalo Německo a jeho ministr zahraničí aktivně proces osamostatnění; „vynucovalo si kurz mezinárodní diplomacie“ a tlačilo své západní spojence k uznání Slovinska a Chorvatska. Podle organizace Geopolitical Drug Watch Německo i Spojené státy podporovaly (ač neoficiálně) vytvoření „Velké Albánie“, obsahující Albánii, Kosovo a části

Makedonie.(12) Podle Seana Gervasiho se Německo snažilo mezi svými spojenci získat volnou ruku pro „dosažení ekonomické nadvlády v prostoru celé 'Mitteleuropy'.”(13)

Podpora islámského fundamentalismu Kosovské osvobozené armády

„Skrytá agenda“ Bonnu a Washingtonu spočívala v aktivizaci národně-osvobozených hnutí v Bosně a v Kosovu s konečným cílem destabilizace Jugoslávie. Tento cíl byl realizován i záměrným přehlížením přílivu žoldnéřů a finančních prostředků z islámských fundamentalistických organizací.(14)

Žoldnéři placení Saudskou Arábií a Kuvajtem bojovali v Bosně.(15) A bosenská situace se opakuje v Kosovu: Mudžahedínští žoldnéři z různých islámských zemí podle některých zpráv bojují v Kosovu s UCK. Němečtí, turečtí a afgánští instruktoři trénují UCK v taktice partyzánské války a diverze.(16)

Podle zprávy Deutsche Press Agentur procházela finanční podpora pro UCK s z islámských zemí přes bývalého šefa albánské Národní informační služby (NIS) Bashki-ma Gazidedeho.(17) „Gazidede, údajně pravověrný muslim, který uprchl z Albánie v březnu loňského roku (1997), je dnes (1998) vyšetřován pro své kontakty z islámskými teroristickými organizacemi.”(18)

Přísunovou cestou pro vyzbrojování „bojovníků za svobodu“ z UCK jsou divoké hornaté hraniční oblasti Albánie s Kosovem a Makedonií. Albánie je rovněž klíčovým tranzitním bodem balkánské cesty obchodu s drogami, která zásobuje západní Evropu heroinem. 75% heroinu přicházejícího do Evropy je z Turecka. A velká část dodávek drog pocházejících z Turecka je dopravována přes Balkán. Podle americké Drug Enforcement Administration (DEA) „je odhadováno, že Turecko každý měsíc opustí 4 až 6 tun heroinu a směřuje (přes Balkán) do západní Evropy.”(19) Nedávná zpravodajská zpráva německé Federální kriminální agentury naznačuje, že „etničtí Albánci jsou dnes při distribuci heroinu do cílových západních zemí vůdčí skupinou.”(20)

Praní špinavých peněz

Zločinné syndikáty potřebují ke svému dalšímu vzkvétání přátele na vysokých místech. Pašerácké kruhy, údajně napojené na turecký stát, mají řídit dopravu heroinu přes Balkán a „úzce spolupracovat s dalšími skupinami, s nimiž mají politické nebo náboženské vazby“, včetně zločineckých skupin v Albánii a v Kosovu.(21) Vzniká nové globální finanční prostředí, ve kterém si skryté a mocné politické lobby spojené s organizovaným zločinem pěstují vztahy s vůdčími politickými osobnostmi a s úředníky vojenských a zpravodajských struktur.

Obchod s narkotiky využívá pro propírání obrovského množství špinavých peněz banky s dobrou pověstí. Přes svou vlastní výhodnou neúčast na pašeráckých akcích jako takových sbírají mocné bankovní kruhy diskrétně – zčásti v Turecku, ale především v západní Evropě – tučné provize z propírání špinavých peněz, jejichž hodnota se počítá na mnoho miliard dolarů. Tyto kruhy mají eminentní zájem i na zajištění nerušených dodávek drog na západoevropské trhy.

Albánská spojka

Pašování zbraní z Albánie do Kosova a Makedonie začalo na počátku roku 1992, když se k moci dostala Demokratická strana v čele s prezidentem Salí Berišou. O slovo se přihlásila rozpínavá šedá ekonomika a pašeráctví. Magický trojúhelník obchodu s topnými oleji, zbraněmi a narkotiky byl vytvořen především embargem, které na Srbsko a Černou Horu uvalila mezinárodní komunita, a blokádou Makedonie ze strany Řecka.

Průmysl i zemědělství se v Kosovu zhroutily po té, co MMF v roce 1990 uvalil na Bělehrad svou smrtelnou „ekonomickou medicínu“. Embargo bylo uvaleno na Jugo-

slávii. Etniční Albánci a Srbové se v důsledku toho ocitli ve stavu nezměrné chudoby. Hospodářský kolaps pak vytvořil prostředí, které podporovalo vzestup nezákonného obchodu. V Kosovu se (podle západních zdrojů) míra nezaměstnanosti vyšplhala k závratným 70 procentům.

Chudoba a hospodářský kolaps exacerbovaly doutnající etnické napětí. Tisíce nezaměstnaných mladíků, „adolescentů kolem dvacítky“, rekrutovaných ze zbídačeného obyvatelstva, byly povolány do řad UCK.(22)

V sousední Albánii zatím tržní reformy prováděné od roku 1992 vytvořily podmínky vhodné pro prorůstání státních institucí se zločinem. Peníze z obchodu s drogami byly propírány rovněž ve známých albánských pyramidových hrách, které jak houby po dešti vyrůstaly pod vládou bývalého prezidenta Sali Beriše (1992 – 1997).(23) Tyto obskurní investiční fondy byly nedílnou součástí ekonomických reforem vnučených Albánii jejími západními věřiteli.

Narkobaroni v Kosovu, Albánii a v Makedonii (spojení s italskou mafií) se staly novými ekonomickými elitami, často spojenými s obchodními zájmy Západu. Finační efekt z obchodu s drogami byl pak využíván pro financování dalších nezákonných aktivit (a naopak) včetně rozsáhlého obchodu s prostitucí mezi Albánií a Itálií. Albánské zločinecké skupiny, operující v Miláně, „nabýly v obchodu s prostitucí takové moci, že překonaly i Kalábrijce co do síly a vlivu.“(24)

Uplatňování „silné ekonomické medicíny“ pod vedením institucí Bretton Woods, sídlících ve Washingtonu, přispělo ke zhroucení bankovního systému Albánie a urychlilo kolaps celé albánské ekonomiky. Z výsledného chaosu pak při pečlivém budování svých pozic těšily americké a evropské nadnárodní organizace. Několik západních společností, zabývajících se obchodem s pohonnými hmotami a topnými oleji, mezi nimiž nechyběly Occidental, Shell a British Petroleum, upřelo svůj zrak na hojné a neprozkoumané zásoby ropy v Albánii. Západním společnostem neunikly ani rozsáhlé albánské zdroje chromu, mědi, zlata, niklu a platiny... Adenaurova nadace na pozadí své činnosti lobovala pro zájmy německých těžařů.(25)

Berišův ministr obrany Safet Zoulali (obviňovaný z podílu na nelegálním obchodu s narkotiky a s topnými oleji) byl tvůrcem dohody s německou společností Pressaug (na základě které jí bylo předáno řízení albánských chromových dolů) na úkor konkurenční nabídky konsorcia Macalloy Inc. spojeného s Rio Tinto Zimbabwe (RTZ) pod americkým vedením.(26)

Velké množství narkodolarů bylo použito k financování privatizačních programů, které vedly k převedení státních aktiv do rukou mafie. V Albánii byla v důsledku privatizačního programu téměř přes noc vytvořena nová třída vlastníků, pevně oddaných myšlence „volného trhu“. V severní Albánii se překrývala s rodinnými klany Gvegů, spojenými s Demokratickou stranou.

Pod vedením Demokratické strany a v době, kdy úřad prezidenta zastával Sali Beriša (1992-97), vytvořily klany Gvegů na severu Albánie s podporou západních bankovních kruhů největší z pyramidových investičních fondů, VEFA Holdings. V roce 1997 byla VEFA v Itálii vyšetřována pro své spojení s mafií, která ji údajně využívala k praní velkého množství špinavých peněz.(27)

Podle jedné tiskové zprávy (založené na zpravodajských zdrojích) se vysoce postavení pracovníci státní správy, včetně členů vlády a příslušníků tajné státní policie SHIK, v době Berišova prezidenství účastnili obchodu s drogami a nelegálního dovozu zbraní do Kosova:

„(...) Obvinění jsou velice vážná. Drogy, zbraně, pašované cigarety, to všechno prochází rukama společnosti Shqiponja, veřejně provozované vládnoucí Demokratickou stranou... V průběhu roku 1996 (byl obviněn) ministr obrany Safet Zoulali z využí-

vání svého úřadu k podpoře nelegálního obchodu se zbraněmi, s ropou a s pašovanými cigaretami. (...) Narkobaroni z Kosova... operují v Albánii zcela bez-trestně a organizace transportu většiny heroínu a dalších drog, směřujících z Makedonie a Řecka přes Albánii do Itálie, je přisuzována státní tajné policii SHIK... Zpravodajci jsou přesvědčeni, že hierarchie řízení nelegálního obchodu vede až na nejvyšší místa a ve svých zprávách bez zábran jmenují konkrétní ministry.”(28)

Obchod s narkotiky a zbraněmi zvesela kvetl přesto, že od roku 1993 se na albánsko-makedonské hranici nacházel početný kontingent amerických jednotek, který byl vybaven plným mandátem k dohlížení na dodržování embarga. Západ dělal, že nic nevidí. Zisky z prodeje ropy a drog byly využity k pořízení zbraní (často formou naturální směny): „Dodávky ropy do Makedonie (obcházející řecké embargo [1993-94]) mohou být využívány ke skrytí obchodu s heroinem, stejně jako dodávek kalašnikovů albánským 'bratrům' v Kosovu.” (29)

Severní kmenové klany si rovněž vytvořily vazby na italské zločinecké syndikáty.(30) Ty pak na oplátku sehrály klíčovou úlohu při pašování zbraní přes Jadran do albánských přístavů Dures a Valona. Na počátku, v roce 1992, představovala výzbroj dodávaná do Kosova především malé zbraně, např. samopaly AK-47 Kalašnikov, kulometry RPK a PPK, těžké kulometry ráže 12.7, atd.

Probíhající obchod s narkotiky pak umožnil UCK rychle vytvořit sílu asi 30 000 vyzbrojených mužů. V nedávné době UCK získala pokročilejší zbraňové systémy včetně protiletadlových a protitankových raket. Podle Bělehradu část peněz na nákupy přišla přímo od CIA „prostřednictvím tzv. 'Vlády Kosova' se sídlem v Ženevě. Její kancelář ve Washingtonu zaměstnává reklamní firmu Rudder Finn – notorický zdroj pomluv vlády v Bělehradě.”(31)

UCK rovněž získala techniku pro elektronické sledování, která jí umožňuje přijímat ze satelitů NATO informace o pohybu jugoslávské armády. Výcvikový tábor UCK v Albánii je údajně „zaměřen na výcvik v obsluze těžkých zbraní: granátů nesených raketami, děl střední ráže, na použití tanků a transportérů, na komunikaci, velení a řízení.”(32) (Podle jugoslávských vládních zdrojů.)

Rozsáhlé dodávky zbraní armádě kosovských rebelů jsou zcela v souladu s geopolitickými cíli Západu. Není překvapující, že kolem obchodu se zbraněmi – drogami v Kosovu existuje v mezinárodních médiích „ohlušující mlčení”. Slovy zprávy organizace Geopolitical Drug Watch z roku 1994: „doprava (drog a zbraní) je posuzována podle svých geostrategických důsledků... V Kosovu doprava drog a zbraní sytí geopolitické naděje i obavy...”(33)

Základy osudu dnešního Kosova byly vědomě položeny již před podepsáním Daytonské dohody v roce 1995. NATO uzavřelo nezdravý „sňatek z rozumu” s mafií. Na svá místa se dostali „bojovníci za svobodu” a obchod s narkotiky umožnil Washingtonu a Bonnu „financovat válku v Kosovu” s konečným cílem destabilizovat bělehradskou vládu a znovu zkolonizovat Balkán. Výsledkem je zničení celé země. Západní státy, které se účastnily operace NATO tak nesou velké břímě odpovědnosti za smrt civilistů, za zbídačení etnického albánského i srbského obyvatelstva a za utrpení těch, kteří byli v důsledku bombardování brutálně vyhnáni z měst a vesnic v Kosovu.

Poznámky

1. Roger Boyes a Eske Wright: „Drugs Money Linked to the Kosovo Rebels”, The Times, Londýn 24. března 1999.
2. Tamtéž.
3. Philip Smucker a Tim Butcher: „Shifting stance over KLA has betrayed Albanians”,

Daily Telegraph, Londýn 6 dubna 1999

4. KDOM Daily Report, vydaná Úřadem pro záležitosti Evropy a Kanady (Bureau of European and Canadian Affairs), ministerstvo zahraničí Spojených států, Washington, DC, USA, 21. prosince 1998. Zpracováno EUR/SCE (202-647-4850) z denních zpráv zástupce Spojených států v Kosovské misi diplomatických pozorovatelů (Kosovo Diplomatic Observer Mission), 21. prosince 1998.

5. „Rugova, sous protection serbe appelle a l'arret des raides“, Le Devoir, Montreal, 1. dubna 1999.

6. Viz Alfred W. McCoy: „The Politics of Heroin in Southeast Asia“, Harper and Row, New York 1972.

7. Viz John Dinges: „Our Man in Panama – The Shrewd Rise and Brutal Fall of Manuel Noriega“, Times Books, New York 1991.

8. „The Dirtiest Bank of All“, Time s. 22, 29. července 1991.

9. Truth in Media, Phoenix, 2. dubna 1999. Viz rovněž Michel Collon: „Poker Menteur“, EPO, Brusel 1997.

10. Citováno v Truth in Media, Phoenix, 2. dubna 1999.

11. Tamtéž.

12. Geopolitical Drug Watch č. 32 s. 4, červen 1994.

13. Sean Gervasi, „Germany, US and the Yougoslav Crisis“, Covert Action Quarterly, č. 43, zima 1992-93.

14. Viz Daily Telegraph, 29. prosince 1993.

15. Další podrobnosti viz Michel Collon: „Poker Menteur“ s. 288, EPO, Brusel 1997.

16. Truth in Media, „Kosovo in Crisis“, Phoenix, 2. dubna 1999.

17. Deutsche Presse-Agentur, 13. března 1998.

18. Tamtéž.

19. Daily News, Ankara, 5. března 1997.

20. Citováno v Boyes and Wright, c.d.

21. ANA, Atény 28. ledna 1997, viz také Turkish Daily News, 29. ledna 1997.

22. Brian Murphy, "KLA Volunteers Lack Experience", The Associated Press, 5. dubna 1999.

23. Viz Geopolitical Drug Watch č. 35 s. 3, 1994, viz také Barry James: "In Balcans, Arms for Drugs", The International Herald Tribune Paris, 6. června 1994.

24. The Guardian, 25. března 1997

25. Další podrobnosti viz Michel Chossudovsky: "La crisi albanese", Edizioni Gruppo Abele, Turín 1998.

26. Tamtéž.

27. Andrew Gumbel: "The Gangster Regime We Fund", The independent, 14. února 1997, s. 15.

28. Tamtéž.

29. Geopolitical Drug Watch č. 35 s. 3, 1994.

30. Geopolitical Drug Watch č. 66 s. 4, 1994.

31. Citováno ve Worker's World, 7. května 1998.

32. Viz jugoslávská vláda na <http://www.gov.yu/terrorism/terroristcamps.html>

33. Geopolitical Drug Watch č. 32 s. 4, červen 1994.

Michel Chossudovsky

Department of Economics
University of Ottawa
Ottawa, K1N6N5
Canada

(<http://jsempro.nazory.cz/srbsko/CHOSSUDO.htm>)

Prof. Dr. Rajko Doleček, DrSc.

Originál článku: <http://www.emperors-clothes.com/articles/chuss/warnot.htm>

Válka proti Jugoslávii neskončila

Michel Chossudovsky, 28.6.2000

Michel Chossudovsky, profesor ekonomie na univerzitě v kanadské Ottawě, autor knihy "Globalization of Poverty, Impacts of IMF and World Bank Reforms" ("Globalizace chudoby -- důsledky činnosti MFF a reformy světového bankovníctví"), vydané nakladatelstvím Penang and Zed Books v roce 1997 v Londýně.

Zatím sice nejsou žádné důkazy o přímém vojenském zapojení Spojených států v Černé Hoře, o nepřímém zapojení jsou však důkazy jasné. Chorvatské ozbrojené síly, které pomáhají černohorské, silně zpolitizované a stranické policii MUP (černohorského ministerstva vnitra), dostávají americkou vojenskou pomoc v rámci "výcvikového a vyzbrojovacího" programu. Americkou vojenskou podporou financovaná skupina MPRI (Military Professional Resources Inc), parta žoldáků s vazbou na Pentagon, odpovídala za výcvik důstojníků v rámci tzv. Systému přípravy a výcviku chorvatských ozbrojených sil (CARTS - Croatian Armed Forces Readiness and Training System).

Destabilizování Černé Hory

Vojenská invaze a okupace Kosova je pouze jednou fází širšího procesu usilování o ekonomické podrobování si a politické destabilizování Jugoslávie. V Černé Hoře je metoda užitá při pokusu o dosažení tohoto cíle velmi podobná tomu, co bylo použito již v Bosně a v Kosovu:

1. Vytvoření vnitřních sociálních a etnických dělících čar
2. Financování pronatovských politických stran, stejně jako pronatovských vojenských, policejních či paravojenských skupin.
3. Použití nástrojů ekonomické války včetně destabilizace jugoslávské měny a jejího používání v Černé Hoře.
4. Nasazení podpůrných skrytých zpravodajských akcí k přípravě půdy pro vojenskou intervenci.

Po faktické separaci Kosova od Jugoslávie NATO dychtí podnítit odtržení Černé Hory, jediného zbývajícího jugoslávského přístupu k Jadranu.

□ "Ve spojenecké operaci v Jugoslávii s kódovým označením 'Roots' (Kořeny) ... bylo navrženo, aby Srbsko ztratilo přístup k Jadranu prostřednictvím odchodu Černé Hory z Jugoslávie. Odseknutím Kosova z ní, byl ztracen důležitý zdroj surovin. Podobný osud byl připraven pro Vojvodinu na severu, region považovaný za 'ošatku chleba' Srbska. Vedlejším cílem bylo omezit nebo zničit schopnost jugoslávské (srbské) armády bránit hranice Jugoslávie a dokonce i Srbska, pokud by vznikla potřeba přímé okupace ... Federální Jugoslávie, rozložená na slabé státečky založené na základě bývalých republik a 'autonomních oblastí', by mohla být zralá pro vnější ekonomické ovládnutí prostřednictvím vnučeného volného trhu." (Profesor Raymond K. Kent, Otevřený dopis senátnímu výboru pro zahraniční vztahy v Evropě).

Washington stojí za loutkovou vládou prezidenta Mila Djukanoviče politicky i finančně od 1997. Na vrcholu bombardování Djukanovič jezdil do Washingtonu kvůli setkáním se státní tajemnicí (ministřyní zahraničí) Madeleine Albrightovou.

Podmíněna přijetím tržních reforem, americká pomoc zahrnuje podporu policejních sil loajálních prezidentu Djukanovičovi o síle 14,000 mužů, nemluvě o financování černohorské domobrany (viz. tisková konference ministerstva zahraničí Spojených států ve Washingtonu 9. června 1999, viz. rovněž prohlášení ministřyně M. Albrightové a prezidenta M. Djukanoviče na tiskové konferenci ministerstva zahraničí 22. dubna 1999). Policejní síly ministerstva vnitra (MUP) rovněž zahrnují 1,600 příslušníků speciálních sil.

Slovy ministřyně zahraničí Madeleine Albrightové:

□ "Pomohli jsme v případě požadavků peněz na privatizaci, právní systém a podporu platební rovnováhy a udělením práva přistávat (dopravními letadly ve Spojených státech a EU). A, obecně, co jsme udělali, je jejich vynětí z embarga, které existuje vůči Srbsku. Myslím, že tímto způsobem jsme ukázali, že ti, kdo se řídí demokratickými postupy a lidskými právy, jsou respektováni a mají podporu Spojených států a zbytku mezinárodního společenství." (Tisková konference, Kolín nad Rýnem, 9. června 1999)

Vnucení německé marky

Na doporučení západních ekonomů a konzultantů již byly ustaveny předpoklady pro ekonomickou separaci Černé Hory od Jugoslávie. Následně po kampani bombardování Jugoslávie letadly NATO byla německá marka přijata jako oficiální měna (v listopadu 1999), což vedlo k faktickému vystoupení z jugoslávského měnového systému společně s paralyzováním federálních transferů vládě v Podgorici. Podle vzoru Bosny a Hercegoviny pod Daytonskou dohodou byla ustavena Měnová rada.

Prozatím černohorská centrální banka přerušila vazby s jugoslávskou centrální bankou v Bělehradě s výhledem na ustavení své vlastní měny vázané na německou marku.

Nová měna byla ustavena rozhodnutím Měnové rady s podporou a finanční pomocí ze strany Mezinárodního měnového fondu (IMF). V tomto schématu (rovnajícím se koloniálnímu bankovnímu systému) by černohorská měna vyžadovala plné zahraniční devizové krytí a rozsáhlý přístup k cizím devizovým rezervám, což fakticky signalizuje kontrolu černohorské měnové politiky ze strany západních věřitelů. Obratem byly uvedeny v platnost nová daňová struktura a systém cel. Černá Hora také zřídila základy pro vy-

dávání vlastních pasů. (William Drozdiak, 'Jugoslávské republiky se dohadují o budoucích vazbách', Washington Post, 27.10.1999, A 24).

Ekonomické oddělení Černé Hory od zbytku Jugoslávie se stalo "fait accompli" (hotovou věcí, skončenou záležitostí, na které se již nic nedá změnit) s jedinou důležitou výjimkou: Srbsko si stále formálně udržuje přístup k Jaderskému moři. Cílem Washingtonu v tomto ohledu je dosáhnout efektivní blokády černohorského přístavu Bar, který představuje vstupní bod pro dovoz ropy do Jugoslávie. Slovy Wesleyho Clarka v senátním slyšení:

□ "A od počátku kampaně jsme tlačili na úplnou izolaci dějiště, uzavření Jadranu a přístavu Bar, odříznutí veškerého paliva, zavření Dunaje, zajištění, že dovnitř se nedostane žádný obchod, kultura nebo jiné spojení." (Slyšení senátního výboru pro ozbrojené služby, 21.10.1999)

Mezitím Pentagon již zjevně narýsoval specifické "operační plány (OPLANs)" týkající se "invaze a vypuzení srbských sil v Černé Hoře prostřednictvím síly" (webová stránka "Truth in Media", Phoenix, 29. září 1999). Tým zdroj naznačuje, "že jednotka určená pro provedení invaze, II. Námořní expediční armáda (II MEF), dislokovaná v Camp Lejeune v Severní Karolíně, zřídila operační plánovací tým (OPT) v Makedonii, který kalkuluje, jak nejlépe zajistit předmostí pro vojenskou podporu černohorské vládě v případě, že by se rozhodla vyhlásit svou nezávislost na bývalé Socialistické republice Jugoslávii." (tamtéž)

Nadto, "plovoucí základny" amerického námořnictva jsou umístěny blízko jadranského pobřeží; námořní sbor obojživelné pohotovostní skupiny (Marine Corps Amphibious Ready Group) je rovněž v dosahu.

Jugoslávská tisková agentura Tanjug potvrdila v červnu 2000, že Černá Hora "mobilizuje a vyzbrojuje policejní rezervisty".

Washingtonem podporovaná černohorská policie (MUP) je pevně kontrolována ministrem vnitra Vukašinem Marašem a náčelníkem policie Vukem Boškovičem. (Zoran Kusovac, The Balkans Braces for Another Showdown /Balkánské opory pro ještě jeden rozhodující boj/, Jane Intelligence Review, Vol 12, no 4, 1. dubna 2000). Podle jugoslávských zdrojů důstojníci chorvatské armády poskytují bojový výcvik "v přípravě na incidenty a střety s jugoslávskými vojáky rozmístěnými v Černé Hoře." (UPI, 10. června 2000).

□ "Šestisetčlenné policejní oddíly v Herceg Novom a Kotoru a dalších 500 policistů ve městě Tivat bylo vybráno ze členů chorvatské komunity v Černé Hoře, kteří se sami hlásí k podpoře nezávislosti Černé Hory. Jednotka v pobřežním městečku Ulčinj blízko hranic s Albánií byla podle Tanjugu formována převážně z etnických Albánců. Černohorské bezpečnostní síly jsou stále indoktrinovány myšlenkou, že jugoslávská armáda je nepřátelská a jako taková nevítaná v Černé Hoře, a nenávisť vůči jugoslávské federaci..." (tamtéž)

Americká vojenská pomoc

Zatím sice nejsou žádné důkazy o přímém vojenském zapojení Spojených států v Černé Hoře, o nepřímém zapojení jsou však důkazy jasné.

Chorvatské ozbrojené síly, které pomáhají černohorské, silně zpolitizované a stranické policii MUP (černohorského ministerstva vnitra), dostávají americkou vojenskou pomoc v rámci "výcvikového a vyzbrojovacího" programu. Americkou vojenskou podporou finan-

covaná skupina MPRI (Military Professional Resources Inc), parta žoldáků s vazbou na Pentagon, odpovídala za výcvik důstojníků v rámci tzv. Systému přípravy a výcviku chorvatských ozbrojených sil (CARTS - Croatian Armed Forces Readiness and Training System). MPRI byla rovněž angažována ve výcviku Kosovského ochranného sboru (řízeného a převážně složeného z UCK) a federálních sil Chorvatsko-muslimské federace Bosny a Hercegoviny. MPRI je také smluvně zapojena do Programu mezinárodní pomoci výcviku kriminálních vyšetřovatelů (ICITAP - International Criminal Investigative Training Assistance Program) amerického ministerstva spravedlnosti, který poskytuje výcvik a logistickou podporu "spřáteleným organizacím zajišťujícím právo v silně profilovaných podmínkách". (Wayne Madden, Americké spojení s UCK, The Progressive, 1. srpna 1999).

NATO důvěrně naznačilo, že by nezůstalo nečinné, pokud by došlo k nějakému incidentu mezi černohorskou policií (MUP) a jugoslávskou armádou rozmístěnou v Černé Hoře. (tamtéž)

Destabilizování Vojvodiny

Vojvodina je "ošatkou chleba" a zdrojem surovin pro Jugoslávii. Konečným cílem NATO je úplný kolaps Jugoslávie jako životaschopné národní ekonomiky.

V Srbsku má Vojvodina týž status jako Kosovo. Je to autonomní oblast s Novim Sadom jako jejím hlavním městem. Během války byl Novi Sad považován za "strategický". Bombardováním mostů na Dunaji v Novom Sadu NATO zamýšlelo izolovat Vojvodinu od zbytku Srbska.

□ "Pokud by NATO přistoupilo k úplné invazi do Jugoslávie, pláň Vojvodiny by mohly být snadným bodem vstupu." ('Opakované útoky NATO matou město Novi Sad; Poslední obětí je budova vlády', Washington Post, 19. dubna 1999).

Aliance neměla v úmyslu jen podněcování etnického konfliktu ve Vojvodině, ale také finanční podporování obecní správy Novog Sada kontrolované opozičními stranami. Skrytou agendou NATO byla destabilizace Vojvodiny prostřednictvím (opozicí vedeného) požadování "zvláštního statutu" pro Vojvodinu.

Mezitím, vláda v Budapešti (nyní již člen NATO) žádala navrácení severních území oddělených od Rakousko-Uherské monarchie po 1. světové válce v rámci dohody z Versailles. Pouze měsíc po skončení náletů se maďarský předseda vlády Viktor Orbán setkal za zavřenými dveřmi s americkým státním tajemníkem pro národní obranu Williamem Cohenem. Na pořadu jednání: autonomie etnických Maďarů v severní Vojvodině. Ministerský předseda Orbán naléhal, že:

□ "NATO by mělo 'garantovat' autonomii pro maďarskou menšinu. Na dotaz, zda tím myslí použitím síly, odpověděl: 'Jak jinak?'" (Ben Barber, 'Maďarsko vyvíjí nový tlak na Srbsko; Usilování o autonomii severní oblasti,' Washington Times, 15. července 1999).

Přeložil: Jan Červenka, 27.7.2000

(<http://jsempro.nazory.cz/srbsko/NOTOVER.htm>)

Humanitární bombardér Havel

Vydáno dne 01.06.2004

Přiznal by Havel dnes ještě vůbec, že bývaly časy, kdy se označoval za socialistu?

Za podřimování na nejrůznějších zasedáních poslední dobou peskovaný senátor Richard Falbr, který teď kandiduje za ČSSD do evropského parlamentu, se dopustil dalšího velkého prohřešku. V nedělní novácké Sedmičce (23.5.2004) se nepříjemně dotkl exprezidenta Havla tím, že na moderátorův dotaz, co si myslí o případném jeho zvolení do čela Unie, odpověděl: Prezidentem Evropy nemůže být člověk, který vymyslel pojem humanitární bombardování. Hned v pondělní Mf Dnes reagoval na to Havel nazlobenou notickou, v níž se lze dočíst, že co pan Falbr říká, je čistá a zlovlná lež. Vysloužilý prezident prý takový termín nejen nevymyslel, ale nikdy ani nepoužil a použít nemohl, protože - jak zvláště upozornil - má vkus. Falbrova odpověď o den později pak jako důkaz obsahovala příslušný citát z francouzského deníku Le Monde (29.4.1999), jímž byl Havlův někdejší výrok, přebíraný tenkrát ČTK a posléze i českým tiskem, potvrzen. Jaksi navrch a nikým nevyzváno se přihlásilo také Právo, doplňující pohotově, že dotyčný Havlův text ve francouzštině vyšel původně a se vším všudy italsky v listě La Repubblica, a to již o šest dnů dříve, tedy 23. dubna 1999.

Havlovo popírání toho, co kdy, kde a jak řekl, patří tak trochu k jeho nátuře. O jednotlivá slova se sice přit může, avšak nikdy tak nedokáže eliminovat činy, jako právě aktivní podporu hnusné protijugoslávské agresi, o které po svých cynických vzorech v NATO papouškoval, že je kampaní anebo i čistým chirurgickým zákrokem. Nezapomenuta zůstane i Havlova trapná iniciativa na summitu Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE) roku 1999 v Istanbulu, skrze níž prý chtěl vytvořit prostor pro demokratický dialog, ale která se ukázala jako drzé vměšování do vnitřních záležitostí JSR. Stejně jako Falbra nyní označil za lháře, obvinil již kdysi novináře Jana Kovaříka v Právu (15.9.2001), že mu celoživotní láska k odsunu a Benešovým dekretům zamlžuje zrak. A to jenom proto, že údajně ocitoval nepřesně jeho moudra k sudetoněmecké problematice, pronášená ve vídeňském Hofburgu. Navíc tehdy popsal Kovařík poctivě, jak se Havlovi v bavorském Řezně od některých lidí za odmítání odsunu a dekretů dostávalo vděku. Bývalý prezident ČR by se dnes už asi neznal ani k tomu, že v německé televizi ARD (v květnu 2002) zpochybňoval postoje českých vládních činitelů, dotýkající se téhož tématu: Já nejsem a nikdy jsem nebyl obdivovatelem poválečného odsunu sudetských Němců, tvrdil, jako kdyby v té události u nás bylo spatřováno něco jiného, než v tehdejší době nevyhnutelný akt.

Zajímavé by také bylo porovnat Havlovy popřevratové sliby s tím, co se v této zemi po patnácti letech uskutečnilo. Nejde přitom jen o to, připomínat mu žvásty o pravdě a lásce, která zvítězí nad lží a nenávisť, v tom snad lidé již od počátku tušili básnickou nadsázku. V současnosti většina touží spíše vědět, jak se pan exprezident staví ke svým tvrzením, že u nás nebude chudáků, že nepoznáme nezaměstnanost a vydřidušství kapitalismu. Nebo jestli v něm ještě přetrvávají antipatie k prominentním papalášům, žijícím si nad poměry vůči ostatním občanům, když si teď sám rochní v milíonech. V jednom televizním rozhovoru s britskou BBC v roce 1998 - to bylo již dávno po rozpadu státu - zdůrazňoval svou velkorysost: Snažím se být co nejodpovědnější. Jestliže později o mně budou psát v knihách tak či onak, není to pro mě tak důležité. Nepracuji pro historii, nebo pro nějaké učebnice. Mezitím se ale přetahuje s Falbrem o slovíčka, která jsou v tom všem, co už napsal a napovídal,

zcela podružná. Tím více, že veřejnost má dosud v živé paměti, jak usiloval o vlastní prezidentskou rentu, ačkoli dříve do světa rozhlašoval, že je v politice zásadovým odpůrcem veškerých privilegií a odmítal, aby ji pobíral Gustáv Husák. Přiznal by Havel dnes ještě vůbec, že bývaly časy, kdy se označoval za socialistu?

(<http://www.idt.cz/rservice.php?akce=tisk&cisloclanku=2004060101>)

Česká strana sociálně demokratická - Online rozhovor s poslancem Evropského parlamentu Richardem Falbrem

...**Otázka** (Petr B.) 29.05.2007 19:59 Dobrý den pane poslanče, chtěl jsem zeptat, proč jste se nechal zastrašit V. Havlem poté, když jste správně připomněl jeho ostudný výrok o "humanitárním bombardování"? Deník Le Monde přece následně dokázal, že Havel mu toto řekl, nebo ne? A Havel se znovu zstudil za několik let výroky o "zbraních ničení v Iráku", kvůli kterým je nutno porušit mezinárodní právo. Samozřejmě se Havel za nic nehodlá lidem omlouvat. Tak proč ty ohledy z vaší strany? ...

Odpověď V televizní debatě jsem prohlásil za nesmyslný požadavek Unie svobody, aby Havel byl prezidentem EU, protože vymyslel termín humanitární bombardování. Havel v MFD vzápětí odpověděl, že lžu. Hned další den mi MFD zveřejnila vyjádření, ve kterém jsem citoval právě z deníku Le Monde. ...

(<http://www.cssd.cz/internetove-noviny/online-rozhovory-archiv/r11651.html>)

25.05.2004

Humanitární bombardování

"Tento obskurní pojem jsem samozřejmě nejen nevymyslel, ale nikdy ani nepoužil a ani použít nemohl, neboť mám – troufám si tvrdit -vkus." píše Havel do MFD.

Archiv LeMonde ze dne 29. dubna 1999 k tomu v záznamu rozhovoru dodává:

"...l'intervention de l'OTAN au Kosovo, je pense qu'il y a un élément que nul ne peut contester : les raids, les bombes, ne sont pas provoqués par un intérêt matériel. Leur caractère est exclusivement humanitaire : ce qui est en jeu ici, ce sont les principes, les droits de l'homme auxquels est accordée une priorité qui passe même avant la souveraineté des Etats..."

(http://vucako.bloguje.cz/44210_item.php)

Ke včerejší reakci exprezidenta Havla uvádím:
Reakce na výrok exprezidenta Václava Havla

24.5.2004

Dne 29. dubna 1999 řekl Václav Havel pro francouzský deník Le Monde toto: „Domnívám se, že během zásahu NATO na Kosovu existuje jeden činitel, o kterém nikdo nemůže pochybovat: nálety, bomby, nejsou vyvolány hmotným zájmem. Jejich povaha je výlučně humanitární..." Takže se nejedná o čistou a zlovolnou lež a do Evropského parlamentu patří.

Richard Falbr

Toto je výtah zmíněného článku z internetového archívu deníku Le Monde (www.lemonde.fr)

- ***Moi aussi je me sens albanais***
- ***Article publié le 29 Avril 1999***
- ***Par HAVEL VACLAV***
- ***Taille de l'article :920 mots***

Extrait : DANS l'intervention de l'OTAN au Kosovo, je pense qu'il y a un élément que nul ne peut contester : les raids, les bombes, ne sont pas provoqués par un intérêt matériel. Leur caractère est exclusivement humanitaire : ce qui est en jeu ici, ce sont les principes, les droits de l'homme auxquels est accordée une priorité qui passe même avant la souveraineté des Etats. Voilà ce qui rend légitime d'attaquer la Fédération yougoslave, même sans le mandat des Nations unies.

(<http://www.falbr.cz/aktivita/2004/havel.htm>)

Srebrenická tragédie - jen srebrenická??

V srpnu si celá Evropa připomněla desáté výročí srebrenického masakru. Tehdy před 10 lety došlo k zabití několika tisíc bosenských Muslimů. Všichni poukazují na bosenské Srby jako původce masakru. Ale nikdo nechce vzpomínat na to, jak to všechno začalo dávno - před rokem 1995.

Bylo to po roce 1989, po pádu socialismu ve východní Evropě. Všechny nástupnické státy v režii WTO a Světové banky vesele privatizovaly na Západ všechno, co vybu- dovali jejich předchůdci v posledních 50 letech. Všechny státy - až na jeden. Byla to Jugoslávie, která se rozhodla pro vlastní cestu.

Rozhodla se místo výprodeje národního majetku předat jej vlastním občanům. Jugo- slávie dala přednost družstevnímu vlastnictví a předání akcií velkých podniků vlast- ním zaměstnancům.

Jugoslávci se rozhodli jít opět vlastní cestou - jako před 50 lety, kdy neposlechli Sta- lina a způsobili roztržku. Tehdy se v podstatě nic nestalo. Stalin kritizoval, ale neza- sáhl. A Jugoslávci budovali svůj vlastní socialismus s tržním hospodářstvím a různý- mi druhy vlastnictví. Jenže brzy se ukázalo, že západní "demokracie" nejsou jako Stalin. Musí dostat, co chtějí. A mají na to dost prostředků. Začaly podporovat v Ju- goslávii přetrvávající nacionalismus. Jako první se rozhodli odtrhnout do Jugoslávie Chorvaté. Okamžité podpory se jim dostalo od Německa. Pohrobci fašistů, kteří nikdy Srbům neodpustili, že Srbsko bylo jediná země okupovaná Evropou, kterou se jim nepodařilo obsadit a zotročit.

Němci ovládali sice v Srbsku velká města, ale mimo ně se nemohli ukázat. Na ven- kově vládli partyzáni Josifa Broze Tita. Teď jim to vrátili a podpořili své někdejší spo- jence - ustašovce. Byli to chorvatští ustašovci, kteří spolu s německými fašistickými armádami drancovali a vraždili Srby.

A jejich pohrobci po osamostatnění se okamžitě pustili do očištění země od Srbů. Skoro čtyři sta tisíc Srbů z východní části vyvraždili či vyhnali ze země. Na jihu vy- vraždili a vyhnali dvě stě tisíc Srbů do Bosny. A to vše za blahosklonného přihlížení celé Evropy.

Ale to byl začátek konfliktu. Je samozřejmé, že si to Srbové nemohli nechat líbit. Za- čala jugoslávská občanská válka, ve které válčil každý s každým. Proti Srbsku se po- stavili bosenský Muslimové, Chorvaté i Slovinci. Konflikt vypukl v Bosně, protože tam žili společně Srbové, Muslimové i Chorvaté. Symbolem této války se stalo Sarajevo, kde bojovaly všechny tři strany. A tam se poprvé ukázalo, kdo řídí tuto válku.

Na tržnici v Sarajevu v muslimské části vybuchl na tržišti minometný granát a zabil několik lidí. Sdělovací prostředky ihned označily za pachatele Srby. Americký senátor se jel podívat do malé neznámé vesničky Račak a čirou náhodou s ním jelo asi 50 novinářů a několik televizních štábů. A čirou náhodou tam pan senátor našel masové hroby zavražděných Muslimů. Samozřejmě, že na vině byli Srbové. Televizemi celého světa proběhly záběry vyhublého Muslima za ostnatými dráty. Zprávy mluvily o srb- ských koncentračních a vyhlazovacích táborech. Srbové byli přirovnáváni v médiích k německým fašistům. To vše bylo "důvodem" k zásahu USA a NATO do války. Do války proti Srbsku. Americká letadla bombardovala Srbsko. NATO vyzbrojovalo Chorvaty a bosenské Muslimy.

V té době došlo k srebrenickému masakru, když vojáci OSN, kteří měli obyvatele bránit, je bez boje předali do rukou bosensko-srbské armády.

V této době, kdy se Srbové bránili proti celé Evropě, v době, kdy umírali srbští civilisté bombami agresora, došlo ve Srebrenici k tomu, k čemu nikdy nemělo dojít. Pravdu se nikdy nedozvíme. Pravda totiž ve válce umírá jako první. Teprve po válce jsme se dozvěděli, že granát na sarajevské tržiště vypálili sami Muslimové, aby ho mohli použít v propagandistické válce proti Srbům.

Po válce jsme se dozvěděli, že americký senátor spolu s televizními štáby jel do Račaku "najisto" do prostoru, kam mu svezli mrtvé bojovníky z celé Bosny, aby je ukázali jako oběti Srbů.

Dozvěděli jsme se, že žádné koncentrační tábory v Bosně neexistovaly. Že televizní štáb vyrobil propagační šot požadovaný propagátory války. Žádní Muslimové nebyli za ostatními dráty, ale televizní štáb byl za ostatními dráty trafostanice a filmoval lidi hrnoucí se po cestě do města.

Našel se i tuberkulózní Muslim, kterého vydávali za vyhladovělou oběť.

Ale to nebyl konec této války. Daytonské dohody nechaly ještě Srbsko nedotčené a neposlušné. Milošević stále nechtěl prodávat národní majetek novým západním vlastníkům. Proto musela začít druhá etapa války.

Achillovou patou Srbska bylo Kosovo. Tam se přemnožená albánská komunita snažila dosáhnout připojení k Albánii, aby vytvořila Velkou Albánii, zahrnující i Kosovo a půlku Makedonie. Vedoucí silou byla teroristická organizace UCK. Teroristická byla v té době podle údajů Ministerstva zahraničí USA. Tato organizace nejprve vraždila Albánce, kteří ji nechtěli podporovat a chtěli žít v klidu a míru se Srby. Po vypuknutí konfliktu se rozhodla pro ozbrojený boj za nezávislost. A to se hodilo Američanům. Přes noc se z teroristické organizace stala národněosvobozenecká armáda, které se dostalo plné podpory.

Jenže tito lidé nebyli schopni tuto válku vyhrát. Srbové se bránili, začali osvobozovat území obsazená UCK. To západní spojenci nemohli připustit. Nejprve rozpoutali mediální válku, tak úspěšnou v Bosně. Začalo se mluvit nejprve o padesáti tisících zavražděných Albánců, později sto tisících a nakonec američtí senátoři v Kongresu mluvili o dvou stech tisících zavražděných Albánců.

Půda byla připravena a další kolo války mohlo začít. Spojené státy začaly bombardovat srbská města a podniky. Povraždily mnoho tisíc žen a dětí ve městech. Bombardovaly nemocnice, mosty, školky, televizi. Jediné, co Spojené státy nebombardovaly, byly podniky určené k budoucí privatizaci. Ostatní srovnaly se zemí.

Po válce vojáci OSN našli v Kosovu 2650 mrtvých, kteří zemřeli v oné době včetně obětí amerického bombardování. Jenže v té době pravda už nikoho nezajímala.

Stejně jako národnostní čistka, kterou prováděla UCK pod patronací OSN.

Všech zbylých 200 tisíc Srbů bylo vyhnáno ze země jen s tím, co měli po kapsách. Cíle bylo dosaženo. Po pádu Miloševiče nová vláda začala s privatizací všeho, o co měly Spojené státy zájem.

Miloševiče postavili v Haagu před soud za válečné zločiny, kterých se prý dopustil, když bránil svou vlast před agresorem. Zpočátku byl soud veřejný a v televizi. Teď je ticho po pěšině. Skuteční váleční zločinci sedí klidně ve Washingtonu a v Londýně. Clinton, Albrightová, Blair, Cook a další spokojeně spřádají své sny o světovládě bez nepohodlných vládců, pro které je vlastní národ více než zahraniční kapitál.

Lež vítězně táhne naším svobodným světem. Lež byla na počátku války se Srbskem, lež byla na počátku války s Irákem. Ctihodní lháři dál vládou a lidem to nevadí.

Na stranu agresora se postavila i česká vláda, ačkoli Srbové stáli před Mnichovem na straně Československa a byli připraveni pomoci nám proti Hitlerovi. A český prezident o několik desítek let klesl tak hluboko, že vymyslel termín "humanitární bombardování" pro ospravedlnění vražd žen a dětí.

Tomu se říká demokracie.

Josef Vít

(http://www.muweb.cz/www/slovansky_vybor/Srebrenica.htm)

Stanovisko Sv. stolce k situaci v Kosovu

1.4.1999

K současné situaci v Kosovu obdrželo Tiskové středisko České biskupské konference (TS ČBK) prostřednictvím apoštolské nunciatury v Praze **vatikánský dokument s názvem "Svatý stolec a kosovská tragédie"**, který je datován 30. března t.r.

Svatý stolec chápe, že rozhodnutí **zaútočit na Jugoslávii nebylo lehké** a velmi lituje, že jugoslávská strana nepřijala mírové návrhy z Rambouillet a Paříže. Připomíná, že církev dává vždy **přednost použití veškerých diplomatických** kroků, ale uznává, **že někdy diplomacie nestačí**. Text uvádí citáty z dokumentu 2. vatikánského koncilu "**Gaudium et Spes**" a z Katechismu katolické církve, které stanovují podmínky pro použití násilí. Dále cituje také státního sekretáře kardinála Angela Sodana, který pro situace vážného a rozsáhlého porušování lidských práv uvádí, že **je povinností a právem intervenovat proti agresorovi, který má úmysl zabít, ne proto, aby došlo k válce, ale právě proto, aby se jí zabránilo**.

Katolické učení připouští použití násilí pro legitimní obranu, jen když byly vyčerpány všechny neválečné prostředky pro vyřešení konfliktu. Katechismus uvádí **čtyři podmínky pro oprávněnou obranu vojenskou mocí**. Je třeba:

- aby **škoda** způsobená národu nebo společenství národů útočником byla **trvalá, těžká a jistá**;
- aby se všechny jiné prostředky, jak tomu zabránit, ukázaly neproveditelné nebo neúčinné;
- aby byly odůvodněné **vyhlídky na úspěch**;
- aby použití zbraní **nevyvolalo mnohem těžší zla a zmatky** než zlo, které je třeba odstranit.

Při hodnocení této podmínky je třeba pečlivě zvážit sílu moderních ničivých prostředků.

Vatikán dal na vědomí členským státům NATO a Radě bezpečnosti OSN své stanovisko, ve kterém požaduje:

- aby **jugoslávská vláda ihned zastavila** všechny vojenské a policejní operace na území Kosova;
- aby bylo **ukončeno bombardování** sil NATO, aby bylo možné znovu se vrátit k jednacímu stolu;
- aby byla ihned poskytnuta **humanitární pomoc** civilnímu obyvatelstvu v nouzových situacích;
- aby byla co nejdříve svolána mírová konference, na kterou budou přizvány také sousední státy Jugoslávie;
- aby se vytvořily účinné mezinárodní vojenské mírové sbory;
- aby se **OSN** znovu zapojila do mírových jednání;
- aby nebyla opomíjena politická role Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OSCE).

Plné znění dokumentu je k dispozici na TS ČBK v angličtině.

(<http://www.orthodoxia.cz/rim4nato.htm>)

Nepravoslavní křesťané v naší zemi a Vatikán k útoku NATO na Jugoslávii a reakce na jejich postoje

30. 3.: **Česká biskupská konference podpořila válečné akce spojenců.**

1. 4.: **Papež Jan Pavel II. uznal oprávněnost zásahu NATO** a požádal představitele NATO, aby zvážili možnost přerušování bombardování během velikonočních svátků.

Prezident Bill Clinton řekl, že jakkoliv jej mrzí velikonoční nálety, ještě více by ho mrzelo velikonoční zabíjení kosovských Albánců.

Oficiální stanovisko Vatikánu: Svatý stolec chápe, že rozhodnutí zaútočit na Jugoslávii nebylo lehké a **velmi lituje, že jugoslávská strana nepřijala mírové návrhy z Rambouillet** a Paříže. (Viz poznámku) Připomíná, že církve dává vždy přednost použití veškerých diplomatických kroků, ale uznává, že někdy diplomacie nestačí. Text uvádí citáty z dokumentu 2. vatikánského koncilu "Gaudium et Spes" a z Katechismu katolické církve, které stanovují podmínky pro použití násilí.

Celý papežův text je [zde](#).

Jak vidno "svatý otec" hraje celkem nepokrytě s přáteli z NATO jejich dobovačnou hru. Není divu, vždyť tito novodobí křížáci svým útokem na pravoslavné křesťany pracují v souladu s papežovými odvěkými plány: křížáckými výpravami na pravoslavný Cařihrad to v r. 1204 začalo, pokračovalo to násilně vynucenou uníí a vznikem tzv. "řeckokatolické církve" (odtud berou počátek římské východní byzantské obřady), která se mohla uskutečnit jen díky spolupráci rakousko-uherské státní moci, a končí to letošní poslední křížovou výpravou na pravoslavný Východ - tentokrát poskytlo vojenskou sílu NATO (akorát, že znamení kříže na brněních a vojenských zástavách byl nahrazen "lidskými právy") a papež sleduje barbarství západních vojsk na východě se stejným "politováním" jako v r. 1204: jistě bude umět využít úspěchu západních zbraní na Východě dnes stejně dobře jako ve 13. století...

O cynismu, s nímž oficiální noviny české římsko-katolické církve "Katolický týdeník" píší o vztahu Srbů ke Kosovu, viz [pozn. dole](#).

Stanovisko Církve Československé Husitské a České Církve Evangelické k zásahům NATO v Kosovu

1. 4. 1999

Tuto zprávu dnes vydalo Tiskové středisko České biskupské konference

Církev československá husitská vydala (CČSH) 30.3. k současné situaci v Kosovu následující prohlášení:

"Husitská církev se aktivně účastnila charitativní pomoci počátkem 90. let nejprve během války v Chorvatsku, později v Bosně. Nejznámější akcí byla "Pomoc dětem ve válce". Tím naznačujeme, že tato balkánská oblast je v centru našeho zájmu již dlouho. K zásahu NATO v Kosovu se nabízí otázka - kolik lidí musí vždy zemřít, než se to či ono světové společenství odhodlá k zásahu, když je již dlouho zřetelné, že se diplomacii konflikt nepodaří urovnat. Zásahem sil NATO v Kosovu se tedy nezabrání-

lo humanitární katastrofě (jak je v prohlášení NATO k zásahu uvedeno), neboť ta již nastala. Jsou vypáleny stovky vesnic, roste počet hromadných hrobů jejich obyvatel, statisíce lidí prchají ze svých domovů.

Apelujeme však, aby při vojenském zásahu Aliance byly nejen na území provincie Kosovo, ale i na celém srbském území chráněny - v nejvyšší možné míře - lidské životy, aby se tak humanitární katastrofa ještě nerozšířila. A také - jakmile budou splněny nejzákladnější podmínky pro další jednání - aby byl zásah okamžitě zastaven a strany se vrátily k jednacímu stolu."

Synodní rada Českobratrské církve evangelické (ČCE) přijala na dnešním zasedání (31.3.) toto stanovisko:

"Synodní rada ČCE pozorně sleduje vývoj situace v Jugoslávii v Kosovu. Je přesvědčena, že **zásah vojsk NATO je nezbytným krokem** k tomu, aby v této oblasti byla zabezpečena lidská práva jednotlivců i etnických skupin."

1. dubna 1999

Katolický arcibiskup v Sarajevu kardinál Vinko Puljič varoval NATO před srbskými nabídkami příměří. (*V katolících se ozývá stará křížácká krev.*) Zásahy NATO v Kosovu komentoval slovy: "Nemoc se musí léčit tak dlouho, dokud se neprojeví účinnost léků." (*To vypadá na citaci ze staré osvědčené knihy "Kladivo na čarodějnice", že, pane kardinále?*) "Pokud léčba nepomůže, musí se odstranit vadná část těla." (*Ještě doutnají hranice svaté inkvizice...*) "Každým dalším oddálením terapie hrozí větší nebezpečí, že se nemoc rozšíří." (*Všechny prostředky jsou na terapii dobré, zvláště když za nás špinavou práci vykoná někdo jiný - včera to byli křížáci, dnes NATO... Tady je také jeden obrázek z historie. Ale ne vždy přenechávali katoličtí duchovní špinavou práci s touto "terapií" jiným - zvláště to platí v případě Jugoslávie: zde něco o tom.*) (Citace zprávy s výroky kardinála Katolický týdeník č. 18, 1999, str. 5; poznámky kursivou redakce ppd)

Poznámky:

Zveřejnění některých dodatků k "mírové" dohodě (zvl. tzv. "dodatek B") z Rambouillet, která měla být vnučena Jugoslávii, prokazuje, že skutečně se zde nejednalo o pomoc mírovému uspořádání v jugoslávské provincii, ale o přímý diktát Západu a nastolení režimu faktické vojenské okupace části Jugoslávie. Až nyní byly tyto části "mírové dohody" zveřejněny a vyvolaly pohoršení v Německu i ve vládních kruzích. Přijetí takových podmínek muselo být pro vládu suverénního státu nepřijatelné. Např. pohyb pozemních vojsk NATO měl být dle této dohody neomezený po celém území Jugoslávie. (Zodpovědní politikové přispěchali se zdůvodněním, že z těchto požadavků byli připraveni v průběhu vyjednávání ustoupit. Takové "vysvětlení" je však již jen spoléháním na krátkou paměť lidí. Jednání v Rambouillet se - jak známo - dosti dlouho protahovala a kdyby západní "zprostředkovatelé" chtěli skutečně z některých nehorázných požadavků ustoupit, měli k tomu dosti času a příležitostí. Není divu, že s podmínkami dohody souhlasili zástupci Kosovských Albánců. Skutečnost je taková, že jednání v Rambouillet mělo Jugoslávii postavit do bezvýchodné situace: buď souhlasit s okupací vlastní země anebo dát Západu "ospravedlnění" k přepadení Jugoslávie. Pravděpodobnější variantou je, že Západ předpokládal odmítnutí takového diktátu ze strany Jugoslávie, že v Rambouillet vůbec nešlo o to, aby se s Jugoslávií někdo chtěl o něčem dohodnout a že tedy cílem komedie sehrané v Rambouillet byla příprava půdy pro agresi NATO na Jugoslávii. Kosovský problém se tedy stal jen záminkou pro útok Západu na Východ. (Dle zpráv Českého rozhlasu a Mladé Fronty Dnes 14. 4.)

Toto vše však "Svatý otec" jistě věděl od samého počátku. Existuje snad na světě lepší zpravodajská služba, než jakou má k dispozici diplomacie státu Vatikán? Zpět.

do textu

Katolický týdeník se takto vyjádřil o citech Srbů ke Kosovu: **"Srbové jsou ve vztahu ke Kosovu plně v zajetí legendárních představ o tomto místě."** (KT 15 / 11. dubna 1999) (Jak by asi bylo Čechům, kdyby jim někdo začal upírat horu Říp s poukazem na mytologičnost Jiráskovy "zprávy" o praotci Čechovi? - A to se v případě Čechů jedná skutečně o pouhý mýtus, kdežto posvátnost Kosova pro Srby je doložena existujícími kulturními památkami, reálnými historickými fakty a četnými duchovními hodnotami, pro něž má však Západ pramalé pochopení..., pozn. red.) Zpět do textu

5.2.2002

**Kvazicitáty, vyfantazírovaná hausnumera
a machiavelistické PR: Srbové nechtěli nikoho vyvraždit**

Josef Froněk

"My vás bosenské muslimy vyvraždíme, protože vy jste vraždili i nás, Srby." (viz [zde](#)).

Když narazím ve veřejných sdělovacích prostředcích nebo v prohlášeních politiků na podobné výroky, vždy se mě zmocní pocit smutku a bezmocného zoufalství. Utrušují-li podobné bonmoty čtenáři tabloidů nebo obyčejní občané Natolandu, kteří jsou od normálního světa odblokováni neprodyšnou stěnou CNN, BBC, ITV apod., snažím se to pochopit. Ale z pera šéfredaktora Britských listů, který má přístup k neomezenému množství zdrojů alternativních pramenů a skutečných informací, z pera mého kolegy, s kterým jsme o jugoslávské tragédii nescetněkrát hovořili - většinou značně zvýšeným hlasem -, mě podobná bigotnost mrzí a překvapuje. Omluvou pro něj může být pouze to, že ten 'citát' dodal narychlo jen v krátkém diskusním příspěvku k článku 'České postoje vůči Romům' (BL 30/1/02), který si patrně neměl čas dostatečně promyslet. Bude však jen spravedlivé, když uvedu zmíněný citát v širším kontextu.

'Neprodyšné hranice' - Jan Čulík (viz [zde](#))

.....V západních společnostech existují "firewalls" (neprodyšné hranice) mezi jednotlivými institucemi i názory občanů. Obviňovat z kolektivní viny celý národ "ať si Angličani udělají pořádek a nám do toho nekecají" je trochu balkánský postoj "my vás Bosenské muslimy vyvraždíme, protože vy jste vraždili i nás, Srby."

Z čeho je to citováno? Kdo měl tuto okřídlenou sentenci pronést? Je to výtvar 'psyopsů' (psychological operators - manipulátorů psýché) CIA, kteří pomáhali CNN a jiným médiím dodržovat přísnou objektivitu vysílání o Balkáně? Anebo to byla jedna z geniálních démonizačních sentencí, kterou dala k lepšímu PR firma Ruder Finn, jež získávala ve službách Chorvátska a Bosny-Herzegoviny (bosenských muslimů) pro tyto země 'hearts and minds' (srdce a mysli) světa? Anebo jde už prostě o axiomaticky přijatou pravdu, o neprůstřelný konsensus, protože to bylo takto deset let opakováno dnes a denně ve všech 'nezávislých' západních médiích a protože to neustále papouškuje většina západních politiků a představitelů nejrůznějších institucí, které jsou od sebe samozřejmě odděleny 'neprodyšnými hranicemi' - jak jinak? Anebo jde o stereotypní názor Jana Čulíka na Srby, tedy o 'obviňování celého národa z kolektivní viny', které se mu bezděčně podařilo vyslovit jedním dechem při kárání druhých za obviňování Angličanů z kolektivní viny? O Srbech se to patrně může. Ti byli obsazeni do role nacistů a vyvrženi z lůna civilizace.

Rasistická démonizace Srbů

Za posledních 10 let došlo k tak intenzivní kampani démonizace a bestializace Srbů, že se dá předpokládat, že absolutní většina obyvatel Natolandu otřesnost podobných prohlášení ani nezaregistruje. Zkuste se ale podobným způsobem vyjádřit o Izraelcích. Axiom, že se maniakální Srbové chystali vyvraždit kdekoho ostatního, se stal

součástí přijaté virtuální historie balkánských válek. To, že se už dávno přišlo na to, že se absolutní většina monstrózních obvinění zakládala na lžích, což bylo dokázáno, priznáno a v serióznějších světových médiích i sděleno veřejnosti (i když bez fanfár - a vždy to bylo nenápadně a mimochodem pohřbeno a upozaděno uvnitř novin nebo jako vedlejší součást jiných zpráv), na situaci nic nemění.

Připomeňme si např. kosovskou válku, která snad ještě nebyla zcela odložena do orwellovské paměťové díry. I když je dnes již naprosto nezvratně dokázáno, že se tzv. masakr v Račaku, který byl hlavním popudem k bombardování Jugoslávie, nestal a nemohl stát, média o něm mluví stále jako o skutečné události a až do nedávna představoval základní bod žaloby proti Miloševićovi.

Vysoká matematika

Během kosovské války hovořili američtí politici a představitelé Nata postupně o 500,000, 100,000 a 55,000 genocidně vyvražděných Albáncích. Paralela s holocaustem byla podtrhována neustále opakovanou zprávou o tisících obětí, které měly být spáleny v dolech hutnického komplexu Trepca. Po skončení války byl odhad rychle zredukován na 10,000 - 11.000 a pak po dvouletých exhumacích bylo oznámeno (UN), že bylo nalezeno asi 2800 těl bez bližšího určení jejich etnické příslušnosti, a to po tříleté guerilové válce a hrozivém tříměsíčním bombardování; dá se očekávat, že se na jejich tragickém konci patrně podílely všechny strany konfliktu stejně. Jen zřídka se v médiích objevila zmínka, že uprostřed bombardování zároveň probíhala brutální pozemní válka mezi 30.000 dobře vyzbrojenými příslušníky KLA, podporovanými Natem, a jugoslávskou armádou. Kolik z nalezených mrtvých patřilo k těmto guerilovým jednotkám? Kolik se našlo srbských těl? V Trepce nebyl nalezen ani náznak spálených mrtvol. Média však stále mluví o srbské genocidě a údaj (až) 10,000 brutálně zavražděných obětí se na stránky západního tisku vrací znovu a znovu jako bumerang. Stejně tak se neustále hovoří o SPÁLENÝCH TĚLECH V SRBSKÝCH HUTÍCH.

Ve zprávách o bosenské válce se neustále operovalo s čísly 200.000 až 350.000 (Richard Holbrooke), dokonce i 500.000 - po válce se oficiální odhad (Červený kříž) snížil na 20.000; George Kenney (dříve z Ministerstva zahraničí USA) odhadoval 25,000 a maximálně 60.000 obětí (údaj zahrnuje všechny strany konfliktu za pět let války). To však nijak nebrání vysoce profesionálním západním žurnalistům v tom, aby dále znovu a znovu neopakovali dříve zmíněná genocidní hausnumera. Cynické zacházení s čísly je zjevné na první pohled. V lednu 1993 bylo např. podle zpráv UPI v Bosně 17.000 mrtvých (všech etnik), Premiér bosenské muslimské vlády Silajdžič ohlásil 18.000 mrtvých muslimů. V červnu 1993 však mluvil na konferenci o lidských právech ve Vídni už o 200.000 mrtvých muslimech. To by logicky znamenalo, že za 5 měsíců zahynulo 182.000 muslimů, tj. 1.214 obětí denně. (The Centre for Peace in the Balkans, 18/8/1999)

Lež jako legitimní nástroj zahraniční politiky

Na celé záležitosti mě nejvíc deprimuje to, že se v dnešní době stalo naprosto přijatelným ve jménu tzv. 'humanitárních' válek lhát, podvádět a manipulovat s veřejným míněním.

Kdyby to vše nemělo tak tragické následky, bylo by to až komické. Když jsem poslouchal, jak v průběhu konfliktu Jamie Shea, Robin Cook ap. uváděli každou lež obligátní připomínkou 'MILOŠEVIČOVY MAŠINÉRIE LŽÍ (Milosevich lie machine), vzpomněl jsem si vždy bezděčně na jednoho svého příbuzného, který, když mu jeho ctnostná polovička, která se nikdy alkoholu ani nedotkla, vyčínila za jeho velmi pozdní a podroušený příchod domů slovy: "Teď se chodí domů, ty ochlasto?", děl (k ostatním členům rodiny) sotva pleta jazykem: "Nevšíméte si ju, dyť je úplně ožralá".

Lhaní se stalo základní pracovní metodou pro dosažení zahraničně-politických cílů. Šíření lží se stalo tak samozřejmým, že když dojde posléze k jejich odhalení, nikdo se nad tím ani nepozastaví. Ti, kteří lži šířili nejvíce, jsou dokonce na svou zdatnost a profesionalitu natolik pyšní, že se tím otevřeně vychloubají. Žurnalisté za to dostávají ceny. Své falšování skutečnosti samozřejmě prezentují jako vznešený boj za získání podpory pro dobrou věc.

Válka jako "soap opera" (telenovela) (1)

Tak například nechvalně známý mluvčí Nata v době kosovské války, Jamie Shea, neodolal, aby posléze své zkušenosti pyšně nesdělil světu. V březnu 2000 promluvil ve švýcarském Bernu k vůdčím představitelům světového byznysu na téma "PRODEJ KONFLIKTU - VRCHOLNÁ VÝZVA".

Shea se podělil se svými posluchači o britký postřeh - přišel totiž na to, že většina lidí má ráda každodenní televizní seriály (soap operas) s kladnými hrdiny a padouchy. Rozhodl se proto prezentovat válku publiku jako mýdlovou operu. Musel získat na svou stranu veřejné mínění, a to podle něj nebylo v podmínkách, kdy byla narušována suverenita samostatného státu, nikterak lehké. "Vedlejší ztráty" (collateral damage) mu to taky někdy velmi kazily, ale vše se to nakonec kompenzovalo neustálým profilováním albánských vyhnanců na všech televizních kanálech. Tu a tam měl problém podobný tomu, před kterým stojí sportovní reportéři z kriketových hřišť, když prší. Takové přestávky však využil vždy k tomu, aby neustále masám vysvětloval, kdo je 'kladás' (good guy), a kdo je 'padouch' (bad guy).

Jeho zásadou bylo: "Když se nic neděje, vymysli si něco!". Když např. bránila nějakou dobu mlha našim udatným orlům shazovat na srbská města půltunové humanitární bomby z výše pěti kilometrů, zorganizoval Jamie Shea návštěvu prvních dam (C. Blair a H. Clinton) do utečeneckých táborech. CNN to samozřejmě vděčně reportovala světu [a všichni byli spokojeni]

Shea férově přiznal, že "jsme nevyhráli 5:0, ale spíše pouze 4:2". On však osobně vyhrál na celé čáře. Nedlouho předtím byl nominován jako jeden z deseti nejvíce sexy mužů na světě (10 sexiest men in the world).

Jako seriál by to bylo jistě fajn. Škoda však, že při tom umřelo tolik nevinných lidí, ale byli to koneckonců většinou Srbové, takže to bylo OK. Byznysmeni se o nich moc nedověděli, a ani se na ně zřejmě neptali, aby mu nekazili radost.

Firmy PR - tvůrci fikce genocidy. Válka na objednávku(2)

V dubnu 1993 interviewoval Jacques Merlino, zástupce ředitele francouzské TV2, Jamese Harffa, ředitele PR washingtonské firmy Ruder Finn Global Public Affairs, která tehdy pracovala pro Chorvatskou republiku, Republiku Bosna Hercegovina a pro parlamentní opozici v Kosovu.

Harff:

Nejdůležitější ze všeho je rychlost skutečný význam má JEN TA ZPRÁVA, KTERÁ PŘIJDE PRVNÍ. NÁSLEDNÉ POPÍRÁNÍ JE NAPROSTO NEEFEKTIVNÍ. Naším úkolem je zajistit, aby byla argumentace za NAŠÍ STRANU vyslovena jako první.

Merlino:

Jak často zasahujete?

Harff:

Kvantita není důležitá. Je třeba jednat ve vhodnou chvíli a obrátit se na vhodné osoby. Od června do září jsme zorganizovali 30 schůzek se zástupci hlavních tiskových agentur, setkání bosenských představitelů s Al Gorem, Lawrencem Eagleburgerem a

s deseti vlivnými senátory - mezi nimi byl např. George Mitchell a Robert Dole. Rozeslali jsme rovněž 13 exkluzivních zpráv, 37 faxů s nejčerstvějšími zprávami, 17 oficiálních dopisů a 8 oficiálních hlášení. Uskutečnili jsme 20 telefonických hovorů s pracovníky Bílého domu, telefonovali jsme rovněž s 20 senátory, a s téměř stovkou žurnalistů, redaktorů, televizních hlasatelů a jiných vlivných mediálních osobností.

Merlino:

Co považujete za úspěch, na který můžete být opravdu hrdi?

Harff:

"Za největší úspěch považuji to, že se nám podařilo dostat na svou stranu židovské veřejné mínění. Šlo o velmi choulostivou záležitost - celá řada skutečností, která se týkala našich klientů, vypadala z tohoto hlediska velmi pofiderně. Prezident Tudjman byl ve své knize 'PUSTINY HISTORICKÉ REALITY' (Wastelands of Historical Reality) velmi NEOPATRŇÝ. Čtenář knihy by ho MOHL obvinít z antisemitismu". [Kromě jiných antisemitských tvrzení prohlašoval Tudjman například, že při holocaustu bylo usmrceno "pouze" 900.000 Židů, a nikoliv 6 milionů - M. Cohen]

"S Bosnou to nebylo o nic lepší. Prezident Izetbegovič se ve své knize "ISLÁMSKÁ DEKLARACE" (The Islamic Declaration) silně zasazoval za vytvoření FUNDAMENTALISTICKÉHO ISLÁMSKÉHO státu".

"Historie Chorvatska a Bosny byla navíc poznamenána opravdovým a krutým antisemitismem [a antiserbismem - JF]. V chorvatských táborech [smrti] zahynuly [za druhé světové války] desetitisíce Židů [a statisíce Srbů - JF].(3)

Židovští intelektuálové a židovské organizace mají proto dostatek důvodů k nepřátelskému postoji vůči Chorvatům a Bosňanům

[a k sympatiím k Srbům, kteří trpěli v době války v Chorvatsku a Bosně podobně jako Židé, a kteří Židům ze všech národností nejvíce pomáhali - JF].

Rozhodli jsme se tento postoj [o 180°] obrátit - tento úkol jsme zvládli naprosto suverenně".

Na začátku srpna 1992 vyšel v 'New York Newsday' článek o srbských koncentračních táborech. Okamžitě jsme se rozhodli, že z této příležitosti vytěžíme maximum. OBELSTILI jsme tři velké židovské organizace - Antidefamační ligu B'nai B'rith, Americký židovský výbor a Americký židovský Kongres; v srpnu jsme přesvědčili jejich zástupce, aby uveřejnili v 'New York Times' inzerát a zorganizovali demonstrace před budovou Spojených národů.

To byl BRAVURNÍ tah. Jakmile se do hry přidaly židovské organizace a postavily se na stranu [muslimských] Bosňanů, mohli jsme promptně v očích veřejnosti ZTOŽNIT SRBY s [německými] NACISTY. O tom, co se děje v Jugoslávii, stejně neměl v Americe nikdo ani ponětí. Většina Američanů si asi stejně myslela, že je Bosna provincií nějakého státu v Africe.

Neprodleně jsme tak mohli začít propagovat JEDNODUCHÝ příběh o BOJI DOBRA SE ZLEM. Tato story se pak už rozvíjela sama. Dosáhli jsme úspěchu tím, že jsme se zaměřili na židovskou veřejnost. Téměř okamžitě došlo ke zdatné změně rétoriky v médiích, která začala používat slova s vysokým emocionálním obsahem, jako například 'etnické čistky', 'koncentrační tábory' atd., jež připomínala nacistické Německo a osvětimské plynové komory. PROTI TOMU SE NEMOHL NIKDO POSTAVIT, ANIŽ BY RISKOVAL OBVINĚNÍ Z REVIZIONISMU.(4) S tímto tahem jsme udělali doslova terro.

Merlino:

Ale když jste k této akci přistupovali, neměli jste žádný důkaz pro pravdivost svého tvrzení. K dispozici jsme měli pouze článek v 'Newsday'.

Harff:

Naším úkolem není ověřovat informace. Na to nejsme vybaveni. My se snažíme urychlit šíření pro nás příznivých zpráv a toto šíření zaměřit na uvážlivě zvolené instituce. My jsme nepotvrdili existenci táborů smrti v Bosně, pouze jsme v maximální míře rozšířili zprávu o tom, že to potvrdil 'Newsday'

Merlino:

Jste si vědom toho, že jste si na sebe brali nesmírnou odpovědnost?

My jsme PROFESIONÁLOVÉ. Měli jsme před sebou úkol a vypořádali jsme se s ním. NEJSME PLACENI ZA TO, ABYCHOM BYLI MORÁLNÍ."(5)

Obrázek, který otřásl světem. Obrázek, který obalamutil svět

Článek v Newsday, o kterém se James Wharff zmiňoval, byl ovšem založen na známé fotografii vychrtlého, do pasu svlečeného bosenského muslima, Fikreta Aliče, stojícího za plotem z ostnatého drátu. Měl to být údajně první nezvratný důkaz o existenci koncentračních táborů podobných nacistickým táborům smrti. Obrázek oblétl svět pod řvavými titulky, jako např. 'Belsen 92'.(6) Stal se klíčovým snímkem-symbolem pro celý další vývoj bosenského konfliktu.

Šlo ovšem o další rafinovanou lest. Snímek byl vypreparován z delšího videozáznamu bosensko-srbského sběrného centra z Trnopolje pro utečence z válečné zóny. Nešlo v žádném případě o koncentrační tábor. Lidé do tábora přicházeli a odcházeli z něj dobrovolně. Trik spočíval v tom, že televizní tým filmoval rozhovor ZEVNITŘ areálu, ve kterém byl umístěn elektrický transformátor, a jenž sloužil dříve jako traktořová stanice a sklad pro různé stroje - plot z ostnatého drátu ho měl chránit proti vandalům. V době návštěvy britského televizního týmu (ITV), vedeného reportérkou Penny Marshall, byl již však napůl stržen. Penny Marshall si zřejmě uvědomila potenciál tohoto prostředí a rozhodla se proto spolu s kameramanem vejít poškozenou částí plotu dovnitř areálu ve snaze ulovit co nejdramatičtější snímek. Utečenci se přitom pohybovali volně na volném prostranství mimo tento areál. Tedy PLOTEM Z OSTNATÉHO DRATU BYL OBEHNÁN TELEVIZNÍ TÝM. Srbové neměli zřejmě co skrývat, protože je do sběrného centra sami vzali a dokonce je při filmování snímali i kameraman bosensko-srbské televize. (Jen šílenci by zavedli reportéry a kameramany zahaničnických médií, která byla virulentně antisrbská, do svého Belsenu). Vychrtlost Fikreta Aliče byla způsobena dlouholetou tuberkulózou, kterou trpěl už v dětství. Ostatní muži, kteří byli rovněž do pasu svlečeni - bylo to uprostřed horkého léta -, vypadali zcela normálně.

Lest odhalil německý žurnalista Thomas Deichman a jeho podrobnou analýzu případu publikoval v 1997 časopis LM.(7)

Výše uvedená fakta nebyla zpochybněna, ale ITV zažalovalo LM za poškození pověsti svých reportérů, která byli za reportáž vyznamenáni, a LM bylo odsouzeno k zaplacení vysoké pokuty - se soudními výdaji šlo zhruba o milion liber -, která časopis zruinovala.

To, že establishmentový gigant ITV - disponující obrovským kapitálem - svůj spor s antiestablishmentovým trpaslíkem LM vyhraje, se dalo očekávat. Způsob, jak byla tato soudní pře rozehrána je však velmi zneklidňující. Fakt, že byla kamera a žurnalisté uvnitř areálu obehnaného ostnatým drátem, nebyl zpochybněn. Bylo však zpochybněno právo LM interpretovat tento fakt jakkoli v neprospěch téze, že Srbové jsou noví nacističtí vrahouni. Toto bylo v celé řadě článků označeno jako HISTORICKÝ REVIZIONISMUS (přesně tak, jak to předvídal James Harff v interview s

Jacquem Merlino). Kritika snímku byla v předvečer procesu v podstatě ztotožněna s POPIRÁNÍM HOLOCAUSTU (např. článku Eda Vulliamyho s komunisticky znějícím titulem JED VE STUDNI HISTORIE ('Poison in the Well of History'), The Guardian, 15/3/2000). Vulliamyho článek je plný rétoriky, za kterou by se nemusel stydět žádný redaktor Rudého práva v raných padesátých letech. Drobné chybičky na kráse, na které upozornil Deichmann, považuje Vulliamy za směšné v kontextu zpochybnování HISTORICKY POTVRZENÉ holocaustové srbské genocidy na muslimech. Deichmann, Nick Hume (šéfredaktor LM) a jejich sympatizanti - zlověstné zmínky se dostalo i např. známému politikovi Davidu Owenovi - jsou prezentováni v podstatě jako zaprodanci a revizionisté. Videometráž, kterou poskytla Bosensko-srbská televize, je zpochybněna. Ed Vulliamy si DOBRĚ PAMATUJE, že jsou to snímky z amatérské kamery, kterou používal nějaký muž ve vojenské uniformě, takže se LM vlastně paktovalo s ďáblem v podobě SRBSKÝCH VOJENSKÝCH TAJNÝCH SLUŽEB (špión v mundúru!?, zřejmě, aby ho mohl Ed snadněji identifikovat). A nezávislý žurnalista Deichmann? - o tom je podle Eda Vulliamyho vůbec škoda mluvit. Představte si, že publikoval mezi jiným např. též PODLÉZAVÉ interview s arcilotrem Karadžičem s titulkem 'VÁLEČNÝ ZLOČINEC NEBO FACKOVACÍ PANÁK'. Závěr článku vypadá jako přepracovaná verze nějakého citátu z projevu Klementa Gottwalda, kterým vymetá 'Slánského a jemu podobné' na smetiště historie.

Stoupenci levice nemají přirozeně rádi konzervativce, ale levicové intelektuály, kteří netleskají nadšeně stávající partajní linii, nebo dokonce mají zcela nezávislé názory, jako Mick Hume, ty doslova nenávidí. Cituji poslední odstavec:

"Jde o to, že s tím, čeho jsme právě svědky, nemá "svoboda projevu" nemá společného. Pokusy časopisu 'Living Marxism' [Živý marxismus - dřívější název, který byl posléze takticky nahrazen zkratkou LM - pozn. JF] přepisovat historii táborů byly motivovány tím, že tito lidé v hloubi duše těmto táborům TLESKALI, podporovali jejich věc a doufali, že budou TRIUMFOVAT. Toto byla hlavní, a koneckonců, nejdůležitější otázka. HANBA budiž tedy těm hlupákům, stoupcům pogromů, cynikům a diletantům, kteří jim poskytli svoji podporu, kteří jim důvěřovali a schvalovali jejich HANEBNÉ záměry".

(Kdyby se tam navíc šoupli šikovně nějací 'imperialističtí psi', navodilo by to atmosféru padesátých let ještě autentičtější a pro nás pamětníky málem nostalgicky. Ale nesmí v tom samozřejmě chybět nějaký, pro počátek třeba i malinkatý, monstrprocesík. Bez toho by to nešlo.)

Toto je v kontextu britské tradice žurnalistiky tak neuvěřitelně odporný text, že aspoň tuto pasáž uvádím i v originále, aby si někdo nemyslel, že si to vymýšlím.⁷

V soudním procesu nešlo tedy o to, zda byla kritika Deichmanna pravdivá nebo ne, ale o to, zda má porota hlasovat pro hanebné zaprodance, kteří podporují nový holocaust, nebo proti nim. Deichmann a Hume se provinili tím, že vyslovili antikonsenzuální názor. Šlo o ideozločin (thought-crime). To, že SRBOVÉ SPÁCHALI GENOCIDU NA MUSLIMECH, je článek zjevné víry. Byl sice lidem vtlučen do hlavy stovkami hektarů novinových článků a megahodinami jednostranné antisrbské videopropagandy a mediálních slovních komentářů, jejichž autorům a tvůrcům byly zase vymyty hlavy politiky a agenturami PR, které zase svou propagandu založily právě na takových pochybných obrázcích, jako je ten, o kterém jsme zde diskutovali, ale to je dnes už irrelevantní. Snažit se v tom nějak orientovat je kvalifikováno jako cynická revize historie.

VIRTUÁLNÍ REALITA JE ZALOŽENA NA VIRTUÁLNÍCH FAKTECH A SNAŽIT SE JI PODVRÁTIT BANÁLNÍMI PRAVDAMI Z ŘÍŠE REÁLNÉ SKUTEČNOSTI JE PŘINEJMENŠÍM POŠETILÉ, NE-LI SEBEVRAŽEDNÉ.

Orwellovi komisaři z '1984' jsou ve srovnání s moderními manipulátory veřejného mínění naivní amatéři!!!.

Z tohoto pohledu musím sebekriticky říct, že pochopím, když se na mne bude Jan Čulík zlobit, že jsem ho kritizoval za to, že vlastně zastává důsledně konsenzuální názor.

Sorry, Jane, chtěl jsem Tě jenom drobet soudružsky zkritizovat za prkotinu - za 'kollektivní obviňování celého etnika' -, a takhle se to zvrhlo. Ale jak říkal James Harff výše, ono se to pak už rozvíjelo a psalo samo, takže od str. 3 to už NA SEBE NE-VZTAHUJ!

1 Jamie Shea on 'the Ultimate PR Challenge', <http://www.impactnet.org/SheaOnKosovo.htm>; překlad článku Charlotte Walser ze švýcarských novin).

2 Podle:

Yohanan Ramati, "Stopping the War in Yugoslavia", Midstream, New York, April 1994

Mitchel Cohen, PR Firms Create an Appearance of "Genocide" (Synthesis/ Regeneration 20, 1999)

Jacques Merlin, 'Les vérités yugoslaves ne sont pas toutes bonnes à dire' [The truths from Yugoslavia are not easy to report], Paris: Editions Albin Michel S.A., 1993.)

3 O tom, že první genocida v době druhé světové války byla spáchána na Srbech, není samozřejmě politicky korektní hovořit. Jen v Chorvatsku jich podle 'Encyclopedia of the Holocaust' (sv. 2, str. 739) zahynulo 600.000. Podobné údaje lze najít ve všech anglicky psaných encyklopediích vydaných PŘED rokem 1991 (Encyclopaedia Britannica, Macropedia ap.). Pak se ovšem začala přepisovat historie.

4 No one could go against it without being accused of revisionism.

5 Na brasscheck.com je k rozhovoru přidán formou epilogu inzerát, který publikoval David Finn (šéf firmy Rudder - Finn) v New York Times, 20/3/1994. Krátký úryvek:

"Židovství znamenalo v naší rodině vždy především zaujetí pro studium a angažovanost pro ETICKÉ CHOVÁNÍ"

6 Daily Mirror, 7.8.92.

7 'The picture that fooled the world', LM, 1997; na internetu pod: <http://www.whatreallyhappened.com/RANCHO/LIE/BOSNIA-PHOTO/bosnia.html>)

Jared Israel připravil o aféře videomateriál s originální dokumentací pod jménem 'Judgment' - viz <http://www.antiwar.com/orig/judgment3.html>

8 The point is this: "free speech" has nothing to do with what is going on. Living Marxism's attempt to rewrite the history of the camps was motivated by the fact that in their heart of hearts, these people APPLAUDED those camps and sympathised with their cause and wished to see it triumph. That was the central and - in the final hour, the only - issue. SHAME, then, on those fools, supporters of the pogrom, cynics and dilettantes who supported them, gave them credence and endorsed their VILE enterprise.

(<http://www.blisty.cz/2002/2/6/art9824.html>)

31/10/2006

Srbsko schválilo ústavu

Napsal: Adam Kovář

Srbové o víkendu v referendu schválili novou ústavu. Na tom by nebylo nic tak zajímavého, kdyby ovšem její součástí nebyla i definice území státu s jasnou součástí – Kosovem. A to pochopitelně rozhořčilo albánské bandity a jejich zastánce. Někdo takový pracuje asi i v Mladé frontě DNES – jak jinak si vysvětlit titulek v internetovém vydání tohoto deníku: „Srbové si přisvojili Kosovo“?

Srbové si nic nepřivlastňují, oni si pouze „dovolili“ být tak drzí, že ústavně definovali území svého státu, území, jež za jejich zatím považuje i tzv. mezinárodní společenství, o všech slušných lidech ani nemluvě. Kosovo je od hanebného útoku vojsk NATO pod mezinárodní správou a o jeho budoucnosti by se mělo rozhodovat v řádu měsíců. Ovšem rozhodovat se bude ve stylu Mnichova – o Srbech bez Srbů.

Srbská snaha po udržení celistvosti svého státu je jistě sympatická a hodná obdivu, ale obávám se, že rozhodnuto již je. Z ekonomických i jiných důvodů bylo rozhodnuto Kosovo oddělit a za pomoci muslimských teroristů se to také de facto podařilo. Nyní se jen čeká na vhodný okamžik, kdy se to potvrdí i oficiálně.

Mezinárodní piráti mohou dělat takřka vše, co se jim zachce, podporovat albánské vrahy a narkomafie, nezúčastněně pozorovat vyhánění Srbů a vypalování jejich domů, polí, ale i stovek kostelů a klášterů. Mohou se tvářit, že jim jde o jakési dobro a humanitu. Nic to však nemění na tom, že to jsou vrazi, lháři a podvodníci! Kosovo je Srbsko!!

Edward S. Herman: Politika srebrenického masakru

14.07.2006

„Srebrenica“ se stala symbolem zla, specificky srbského zla. Je obvyčejně popisována jako „největší hrůza od konce II.světové války“ ve které bylo chladnokrevně popraveno „nejméně 8.000 muslimských mužů a chlapců“ (1). Zmíněné události se měly stát poblíž bosenského města Srebrenica mezi 10.a 19.červencem 1995, když bosensko-srbská armáda (BSA) zabrala město, bojovala a zabila mnoho bosenských Muslimů. Neznámý počet zemřel v boji a při popravách. Není pochyb, že tam k popravám došlo a že množství Muslimů zemřelo při evakuaci ze Srebrenice a po ní. Ale jen výjimečně je diskutována otázka kolik jich bylo vlastně popraveno, ačkoliv množství těl nalezených v místních hrobech bylo obětí bojů a mnoho místních bosensko-muslimských mužů dosáhlo bezpečně muslimského území. Některá těla patřila taky těm mnoha Srbům zabitým při muslimských nájezdech ze Srebrenice v letech před červencem 1995.

Srebrenický masakr hrál zvláštní roli v politice západu při zacházení s přeorganizováním bývalé Jugoslávie a ještě více při odůvodňování západních intervencí. Proto se jí stále dostává obnovené pozornosti a vzpomínání právě tento červenec, kdy bude desáté výročí. Srebrenica je pravidelně citována jako důkaz srbského zla a genocidních úmyslů a pomohla také ospravedlnit zaměření se na potrestání Srbů a Miloševiče zásahem NATO v roce 1999. Srebrenica také poskytla důležitou morální podporu pro další západní trestné války, ukázky síly a „osovobození“ , které měly ukázat, že kde je zlo, tam Západ může a musí zasáhnout silou.

Jenomže v souvislosti s masakrem jsou tři věci, kterým by měla být věnována zvýšená pozornost a seriózní zkoumání. Především, masakr extrémně vyhovoval Clintonově administrativě, bosenským Muslimům a Chorvatům (část 1 níže). Za druhé, existovala před (i po Srebrenici) řada obvinění Srbů z krutostí, která se pravidelně objevovala vždy ve strategicky důležitých momentech, kdy byly na obzoru zásahy USA a NATO, ale potřebovaly nějaké pevné propagační odůvodnění a tato obvinění se později ukázala jako falešná (část 2).

Třetí věcí je důkaz o masakru. Tvrzení, že 8.000 mužů a chlapců bylo rozhodně popraveno je přinejmenším problematické (část 3 a 4)

1.Politická výhodnost

Události ve Srebrenici a obvinění z hlavního masakru bylo extrémně prospěšné pro Clintonovu administrativu, bosensko-muslimské vedení a chorvatské činitele. Clinton byl v roce 1995 pod silným politickým tlakem médií a senátora Boba Dolea, aby učinil více energických kroků k podpoře bosenských Muslimů (2) a jeho administrativa dychtila najít ospravedlnění pro více agresivní opatření. Clintonovi úředníci se hnali na scénu srebrenického příběhu k potvrzení a zveřejnění obvinění z masakru, stejně jako to udělal později v lednu 1999 v Račaku William Walker. Walkerovo bezprostřední hlášení Madelein Albrightové ji přimělo k jásavému výroku „jaro přijde tento rok brzy.“ (3) Srebrenica zase v létě 1995 umožnila „přijít podzimu brzy“ pro Clintonovu administrativu.

Bosensko-muslimští vůdci bojovali řadu let za to, aby NATO zasáhlo více silou na jejich podporu a jsou důkazy, že proto byli připraveni nejen lhát, ale dokonce i obě-

tovat své lidi a vojáky. (více o tom v části 2) Bosensko-muslimští vůdci prohlašovali, že jejich vůdce Alija Izetbegovič jim sdělil, že Clinton mu řekl, že by zasáhl pouze v případě, pokud by Srbové zabili ve Srebrenici nejméně 5.000 Muslimů. (4). Opuštění Srebrenice velkou vojenskou silou, která byla větší než síla útočníků a stažení této síly učinilo enklávu zranitelnější a bylo příčinou následných obrovských ztrát při bojích a prováděních pomsty a to pomohlo splnit kritéria Clintonových počtů, ať už po dobrém, nebo po zlém. Je další důkaz, že ústup ze Srebrenice nebyl založen na nějaké vojenské nutnosti, ale byl strategií, která měla nutně přivodit oběti pro větší cíl. (5)

Také chorvatské úřady byly velmi potěšeny obviněními ze srebrenického masakru, protože odklonila pozornost od jejich zničující etnické čistky Srbů a bosenských Muslimů v západní Bosně (téměř úplně ignorované západními médii) (6), a poskytla jim krytí pro jejich už naplánované odstranění několika set tisíc Srbů z oblasti Krajiny v Chorvatsku. Tato masivní operace etnické očisty byla provedena s americkým schválením a logistickou podporou během měsíce srebrenických událostí a klidně může zahrnovat zabití víc srbských civilistů, než bylo muslimských civilistů zabitých v červenci 1995: většina bosensko-muslimských obětí byli totiž vojáci, ne civilisté, a zatímco bosenští Srbové dopravovali autobusy muslimské ženy, děti a starce ze Srebrenice do bezpečí na muslimská území, tak Chorvati neudělali žádné takové opatření a mnoho dětí, žen a starců bylo v Krajině zabito. (7). Krutost Chorvatů byla působivá: „vojáci OSN zděšeně sledovali, jak chorvatští vojáci vytáhli těla mrtvých Srbů podél silnice před jejich budovou OSN a rozstříleli těla samopaly AK 47. Potom kulkami rozstřílená těla rozjezdili pod pásy tanku.“(8). Ale toho všeho si někdo jen těžko povšimnul při vlně rozhořčení a propagandy vytvořené kolem Srebrenice médii hlavního proudu, jejichž bojechtivá a agresivní role v balkánských válkách byla v té době už velmi zavedená. (9)

Mezinárodní trestní tribunál pro bývalou Jugoslávii (ICTY) a OSN měli také velmi důležitou úlohu při upevňování standardního příběhu o masakru ve Srebrenici. Od jeho samotného začátku sloužil ICTY jako prodloužená paže sil NATO, které ho vytvořilo, financovalo ho, sloužil mu jako prodloužená policejní ruka i jako hlavní zdroj zpráv pro média, očekával pokyny a velmi pozorně sloužil této organizaci. (10) ICTY se na Srebrenici intenzivně zaměřil a poskytoval důležité a formálně nezávislé potvrzení masakru, spolu s citací „soudního“ obvinění z plánování „genocidy“. OSN je méně důkladně integrovaná do požadavků sil NATO, ale je velice vnímavá a toto vše prošlo hlavně proto, že to USA a jejich spojenci velmi silně požadovali. (11)

Tento politický zájem na srebrenickém masakru přesto nedokazuje, že oficiální příběh je od základu špatný. Nicméně upozorňuje na opatrnost a možnost falzifikace a možnost navyšování/nahušťování obvinění. Vnímání tohoto faktu bylo v mainstreamovém zacházení se Srebrenicí absolutně nepřítomné.

2. Série lží před Srebrenicí a po ní

V každém stadiu demontáže Jugoslávie, jejich etnických čistkách, před a během NATO války kvůli srbské provincii Kosovo v roce 1999, hrály propagandistické lži v konfliktu velmi důležitou roli v jeho pokračování a proti-srbských akcích. Bylo tam množství lhaní formou vynechávání zpráv a úmyslných zlovolných lží, které přímo zprostředkovaly falešné dojmy a informace. Hlavním způsobem lživého informování bylo představování Srbů jako jediných špatných a to nejen při srovnání s Chorvaty, či Muslimy, ale i ve válce jako celku. V případě, že média informovala o srbských útocích, nebo krutostech, vždy zanedbala informovat předchozích útocích na Srby právě v těchto městech, takže vyrobila ze srbských útoků akty agrese a barbarství.

Toto bylo evidentní od samého začátku vážných bojů v roce 1991 v republice Chorvatsko. Například v jejich zacházení s informacemi o východo-chorvatském městě Vukovar. Média i ICTY se výhradně soustředily až na dobytí tohoto města ju-

goslávskou armádou na podzim 1991. Kompletně ignorovaly události z jara a léta 1991, kdy ve městě jednotky chorvatské národní gardy a paravojenské jednotky zavraždily stovky etnických Srbů, kteří žili na území města. Jak uvádí Raymond K. Kent, „značná část populace etnických Srbů ve větším slavonském městě Vukovar zmizela, aniž by uprchla, zůstaly zde stopy po mučení v katakombách z ranných dob Rakouska-Uherska pod městem, spolu s důkazy vražd a znásilňování. Západní média, ve kterých byla v plném proudu demonizace Srbů, se rozhodla tyto události přehlédnout...“ (12) Tohle selektivní a zavádějící zaměření bylo běžnou praxí médií i ICTY. Lhaní vynecháváním bylo rovněž jasné při pozornosti věnované bosensko-srbským vězeňským táborům, jako Omarska, na který se soustředila média intenzivně a s rozhořčením i když ve skutečnosti měli Muslimové i Chorvati velmi podobné zajatecké tábory - Celebici, Tarcin, Livno, Bradina, Odzak a Zetra camp v Sarajevu, mimo jiná místa (13) se zhruba stejnými počty vězňů, zařízení s určitě ne rozdílným zacházením s vězni (14), ale na rozdíl od Srbů si Muslimové a Chorvati najali schopné PR firmy a odmítli prohlídky svých zařízení - a už dobře rozjetý způsob zaujatého informování způsobil, že média neměla o jiné tábory než srbské žádný zájem.

Divoká tvrzení o „osvětivských“ podmínkách v srbských „koncentračních táborech“ byla šířena „nakloněnými novináři“ kteří hltali propagandistické materiály rozdávány muslimskými a chorvatskými představiteli a PR překrucovači. Roy Gutman, který dostal společně s Johnem Burnsem v roce 1993 Pulitzerovu cenu za bosenské zpravodajství, těžce závisel na chorvatských a muslimských úřednících/činitelích a svědčích s podezřelým kreditem a nepravděpodobných obviněních, a byl hlavním zdrojem nafukování/přehánění a jednostranné a lživé propagandy o „koncentračních táborech“. (15) Pulitzerova cena pro Johna Burnse byla založena na rozsáhlém interview s Borisem Herakem, zajatým bosenským Srbem, který byl dodán jemu a Sorosem financovanému filmu, který vyrobili bosensští Muslimové. O několik let později Herak připustil, že jeho extrémně nepravděpodobné přiznání bylo vynucené, a že byl přinucen se neučit z paměti mnoho stran lží. Dvě z jeho údajných obětí byly v pozdějších letech nalezeny živé. Ve zpravodajství o Herakovi byla Johnem Burnsem, deníkem The New York Times (a také i v Sorosem financovaném filmu) potlačena skutečnost, která ohrožovala Herakovu důvěryhodnost. Jednalo se o křivé nařčení bývalého velitele UNPROFOR, kanadského generála Lewise McKenzieho, že měl znásilňovat mladé muslimské ženy v Srby provozovaném bordelu. (16). Tyto skandální ceny jsou příznačné mediální zaujatostí, která byla už v letech 1992 a 1993 ohromující.

V nedávném vývoji zájmu se při návštěvě u umírajícího Izetbegoviče zeptal Bernard Kouchner tohoto muslimského vůdce na koncentrační tábory bosenských Srbů, načež umírající Izetbegovič překvapivě připustil, že tato tvrzení byla nafouknutá za účelem bombardování Srbů organizací NATO. (17) Toto důležité přiznání nebylo vůbec zmíněno v USA, ani v tradičních britských médiích.

Jednu z nejdůležitějších propagandistických lží během 90.let představoval srbský tábor Trnopolje, který navštívili britští reportéři z ITN v srpnu 1992. Tito novináři tam fotografovali Fikreta Alice, ukazujíc ho vyhublého a zdánlivě za plotem koncentračního tábora. Ve skutečnosti byl Fikret Alic v tranzitním táboře, byl to nemocný muž (onemocněl tuberkulózou dlouho před tím, než se dostal do tábora), v žádném případě se nepodobal ostatním v táboře a byl velmi brzy schopen odejít do Švédska. Kromě toho byl plot kolem fotografů a nikoliv kolem foceného muže. (18) Ale tato obrovsky nepoctivá/podvodná fotografie byla uváděna všude na západě jako ukázka srbské „Osvětí“, byla odsouzena vysokými představiteli NATO a pomohla poskytnout mravní základ pro vytvoření ICTY s jasným zaměřením proti Srbům.

V případě ohrožení Sarajeva, stejně jako při konfliktech v okolí mnoha měst, která byla označována jako „bezpečné oblasti/zóny“ se vláda bosenských Muslimů zabývala taktikou soustavného provokování Srbů, jejich obviňováním z následných reakcí,

lhaním o obětech a obvykle úspěšným snažením vložit vinu na Srby. Jak řekl John Fenton „Den co den provázelo každý oznámený konflikt muslimské obvinění Srbů z masakrů: nejproslulejší bylo prohlášení muslimského premiéra Harise Silajdzice, když učinil OSN odpovědnou za 70.000 úmrtí v Bihaci na jaře 1995. Ve skutečnosti tam sotva došlo k bojům a ztráty byly minimální.“ (19).

Nápadným rysem muslimské snahy demonizovat Srby v úmyslu vyvolat zásah NATO ve prospěch bosenských Muslimů, byla ochota zabít své vlastní lidi. Toto bylo nejvíce patrného případě nelítostného bombardování civilistů ve třech masakrech v Sarajevu: v roce 1992 („Masakr ve frontě na chleba“), 1994 („Masakr na tržišti Markale“) a ve „druhém masakru na tržišti“ roce 1995. Ve standardním příběhu byli odpovědní Srbové a je nesporně nesnadné věřit, že muslimské vedení by mohlo zabíjet své vlastní pro politický zisk, i když důkazy silně směřují tímto směrem. Ale všechny tyto masakry byly opravdu extrémně dobře načasované, aby ovlivnily bezprostředně hrozící NATO a OSN k rozhodnutí silněji intervenovat ve prospěch bosenských Muslimů. Větší počet představitelů OSN a významných vysokých západních vojenských důstojníků prohlásil, že ve všech třech případech jsou silné důkazy, že akce byly pečlivě naplánovány a provedeny bosenskými Muslimy. (20) Americký armádní důstojník John E. Sray, který byl v Bosně na místě během tohoto i jiných masakrů a byl šéfem sekce americké zpravodajské služby v Sarajevu, dokonce navrhl, že incidenty a pravděpodobná spoluvina/tichý souhlas bosensko-muslimských představitelů v těchto krutostech by si zasloužily „důkladné prošetření mezinárodním soudním tribunálem pro válečné zločiny.“(21) Netřeba připomínat, že žádná taková důkladná šetření nenastala. Stručně řečeno, tento názor na tři masakry není teorie spiknutí, je to závěr založený na skutečných a pádných důkazech, avšak nediskutovaný v převládajících vysvětleních nedávné minulosti Balkánu. (22)

Lhaní o počtech zabitých bylo běžnou praxí před i po Srebrenici. Pomáhalo to udržet hlavní příběh. Co se týče Bosny, tak v prosinci 1992 bosensko-muslimská vláda nahlásila 128.444 úmrtí svých lidí (včetně vojáků), v červnu 1993 už hlásila 200.000, a v roce 1994 se číslo zvedlo až na 250.000. (23) Tato čísla byla bez pochybností přijata západními politiky, médii, a intelektuálními válečnými agitátory (např. Davide Rieff). Sám Clinton použil číslo 250.000 při svém projevu v listopadu 1995. Bývalý vysoký představitel amerického ministerstva zahraničí George Kenney považoval tato čísla za pochybná a divil se důvěřivosti médií při přijímání těchto tvrzení bez sebemenšího zájmu je ověřit. Jeho vlastní odhad se pohyboval mezi 25.000 až 60.000 (24). V novější době provedený výzkum, sponzorovaný norskou vládou, odhaduje počet obětí na 80.000. Další výzkum podporovaný haagským tribunálem přišel s číslem 102.000. (25). Žádná z těchto studií nebyla hlášena americkými médii, která pravidelně nabízejí svým čtenářům/posluchačům nafouknutá čísla.

Podobně inflační proces nastal během 78 denního bombardování NATO v roce 1999, kdy vysocí američtí představitelé v různých chvílích tvrdili, že Srbové v Kosovu zabilí 100.000, 250.000 a 500.000 kosovských Albánců, spolu s neomezeným používáním slova „genocida“ při popisování událostí v Kosovu. (26) Toto číslo se postupně smrsklo na 11.000 a zůstalo tak i navzdory skutečnosti, že při jednom z nejintenzivnějších soudních pátrání v historii bylo nalezeno asi 4.000 těl s tím, že neznámé množství z nich jsou bojovníci, Srbové, a civilní oběti amerického bombardování. Ale číslo 11.000 musí platit, protože to říkají vlády NATO a ICTY, a jak své čtenáře ujistil Michael Ignatieff z New York Times „zda těch 11.334 těl bude nalezeno závisí na srbské armádě a policii, která je odstranila.“ (27)

Tento seznam systematických dezinformací jistě nevyvrátí pravdu ve standardním příběhu srebrenického masakru. Nicméně dává podnět k bližšímu pohledu na tvrzení, která se ukázala tak příhodná, dává podnět k důkladnějšímu a podrobnějšímu pohledu, který nám média hlavního proudu opakovaně odmítla poskytnout.

3. Problematická obvinění z masakrů

Během srebrenických událostí v červenci 1995 byla scéna dokonale připravena pro úspěšné zhotovení obvinění z masakru. Naprosto bezproblémové sériové lhaní v médiích hlavního proudu. Už delší dobu běžící demonizační proces modelu zlo versus dobro. ICTY a OSN věrně následovaly politiku USA a jejich spojenců z NATO a média byla na stejné lodi s válčící stranou.

V tomto prostředí bylo setření skutečnosti snadné. Jeden prvek z kontextu byla skutečnost, že koncept „bezpečných zón/oblastí“ byl podvod, stejně jako představa, že „bezpečné oblasti“ jsou odzbrojeny. Nebyly a to dokonce se souhlasem OSN. (28) Tyto zóny jako Srebrenica a jiné, byly používány bosenskými Muslimy jako startovací rampy („launching pads“) k útokům na blízké srbské vesnice. Ve třech letech předcházejících masakru bylo zabito muslimskými silami dobře přes 1.000 srbských civilistů v množství zdevastovaných nedalekých vesnic; (29) A o hodně dříve před červencem 1995 pyšně ukazoval muslimský velitel Srebrenice Naser Orič zpravodajům západních médií videa, kde byly natočeny některé jeho oběti se setnutou hlavou a chlubil se jejich zabíjením. (30) Když 12. února 2004 svědčil před haagským tribunálem generál Philippe Morillon – velitel vojsk OSN v Bosně během let 1992-1993, vyjádřil přesvědčení, že útok na Srebrenici byl „přímou reakcí“ na masakry Srbů, které prováděl Naser Orič a jeho síly během let 1992-1993. Morillon věděl o těchto zločinech více, než kdokoliv jiný a byl s nimi podrobně seznámen přímo na místě. (31) Morillonovo svědectví nevyvolalo žádný zájem západních médií. Naser Orič byl sice 23. března 2003 ICTY obviněn, ale zdá se, že jen pro vytvoření představy soudní rovnováhy. Orič byl totiž obviněn pouze ze zabití sedmi Srbů, kteří byli mučeni a umláceni k smrti po zajetí a ze „svévolného“ ničení nedalekých vesnic. Ačkoliv se otevřeně chlubil západním novinářům zabíjením srbských civilistů, ICTY údajně „nenašel žádný důkaz, že by při jeho operacích proti okolním srbským vesnicím byly nějaké civilní oběti.“ (32)

Když v červenci 1995 bosenská Srbové zabrali Srebrenici, tak bylo hlášeno, že 28. divize bosensko-muslimské armády (BMA), čítající několik tisíc mužů právě utekla z města. (33) Média se nedokázala zeptat, jak je možné, že v „bezpečné – chráněné zóně/oblasti“ bylo přítomno tak velké ozbrojené vojsko. Mlčení hlavních médií o předchozích vražedných výpadech Muslimů z „bezpečné oblasti“ umožnilo držet se rychle ustanoveného příběhu „plánované genocidy“ a nevysvětlitelné surovosti, spíše než pomsty, kterou média umožnila téměř ospravedlnit v případech, kdy násilí prováděli „hodné“ oběti (např. kosovští Albánci vyhánějící a zabíjející Srby a Rómy po obsazení Kosova organizací NATO).

Druhý prvek kontextu byla možná politická výhodnost kapitulace Srebrenice. Od obrany města bylo na pokyn muslimského vedení úmyslně upuštěno, i když se nacházelo v dobrém obranném postavení a muslimské síly přechíslovaly útočící Srby (BSA) poměrem 6-1 či 8-1. Velitelé byli totiž před útokem rychle odveleni z města na příkaz nejvyššího muslimského vedení. (34) To způsobilo nechráněnou populaci a učinilo kostru muslimské armády (BMA) zranitelnou, když bez velitelů v chaosu (spíše úprku) ustupovala k muslimským liniím. Mohl to být další sebeobětující manévr vedení k produkci obětí, možná navržen kvůli splnění cíle - Clintonova požadavku 5.000 obětí, aby přiměl NATO zasáhnout? Takové otázky v médiích hlavního proudu nebyly nikdy vzneseny.

Srebrenické události měly množství rysů, které umožnily tvrzení o popravených 8.000 „mužích a chlapcích“. Jedním byl zmatek a nejistota ohledně osudu prchajících vojáků BMA, z nichž někteří dosáhli bezpečně Tuzly, další byli zabiti v boji a někteří byli zajati. Číslo 8.000 bylo poprvé poskytnuto Červeným křížem na základě hrubého odhadu, že BSA zajala 3.000 mužů a 5.000 bylo ohlášeno jako „chybějící“. (35) Je dobře prokázáno, že tisíce těchto „chybějících“ dosáhly Tuzly, nebo byly zabity v bojích, (36) ale v ohromující přeměně zobrazující horlivost nalézt srbské zlo a muslimské oběti, byly ohledně pohřešovaných ignorovány podklady pro „dosáhl bezpečí/zabit v akci“ a pohřešovaní byli bráni jako popravení! Tento klamný závěr po-

mohla

podpořit zmínka Červeného kříže, že 5.000 „jednoduše zmizelo“ a jeho opomenutí opravit toto politicky využitelné tvrzení, i když sám později připustil, že „několik tisíc uprchlíků dosáhlo centrální Bosny.“ (37)

Dalším pomocným aspektem bylo odmítnutí bosensko-muslimského vedení poskytnout jména a počty těch, kteří dosáhli bezpečí. (38) Dále zde také ale také byla nápadná připravenost západních institucí nejen ignorovat ty, co dosáhli bezpečí, ale také nezájem o úmrtí způsobená v boji a braní mrtvých těl jako důkaz poprav. Vůle věřit byla bez omezení: zpravodaj David Rohde spatřil trčící kost na místě hrobu poblíž Srebrenice, o kterém instinktivně věděl, že je pozůstatkem poprav a vážným důkazem „masakru.“ (39) Média zcela běžně vyvozovala z nedokázaných tvrzení o chybějících tisících, či odkrývání těl padlých závěr, že tvrzení o 8.000 popravených bylo tímto/takto demonstrováno. (40)

Při 8.000 popravených a tisících zabitých v boji by tam musela být obrovská pohřební místa a satelitní důkazy poprav, pohřbívání/zakopávání, či nějakého odstraňování těl. Jenomže hledání těl v blízkosti Srebrenice bolestně zklamalo, kromě něco kolem 2.000 těl nalezených při výzkumech během roku 1999, zahrnující těla zabitých v akci a možná těla Srbů, některá z doby předcházející červenci 1995. Velký rozptyl a nedostatečné množství nelezeneých těl vedlo k tvrzením o odstranění těl a jejich pře-pohřbení, jenomže toto bylo singulárně nepřesvědčivé, protože bosenští Srbové byli po červenci 1995 pod velkým vojenským tlakem. Během tohoto období NATO bombardovalo srbské pozice a chorvatské a muslimské armády se hnaly na Banja Luku. BSA byla v defenzívě a měla extrémní nedostatek vybavení a prostředků včetně pohonných hmot. Zahájení akce požadované velikosti - exhumací, přepravy a pře-pohřbení tisíců těl v té době daleko přesahovalo možnosti BSA. Dále mohli během tak velké akce jen stěží doufat, že by unikla pozornosti pozorovatelů OSCE, místních civilistů a pozorování ze satelitních družic.

Madeleine Albrightová ukázala 10.srpna 1995 na uzavřeném zasedání RB OSN jako součást veřejné obžaloby bosenských Srbů jakési satelitní snímky, zahrnující fotografii ukazující lidi - údajně bosenské Muslimy poblíž Srebrenice - shromážděné na stadionu - a další fotografii údajně pořízenou krátce poté a ukazující blízké pole s „narušenou“ půdou. Tyto snímky nebyly nikdy zveřejněny, ale i v případě, že by byly opravdové, neukazují ani popravy, ani pohřbívání těl. Dále, i když ICTY mluví o „organizovaném a všeobecném úsilí“ skrýt těla, a novinář David Rohde proklamoval „obrovské srbské úsilí skrýt těla,“ (41) tak ani Albrightová, ani nikdo jiný neukázal satelitní snímky lidí, kteří by byli zrovna popraveni, zahrabáváni, vyhrabáváni, přemísťováni, či snímky kamionů dopravujících tisíce těl na jiná místa. Tato absence důkazů zůstala i přes upozornění Albrightové „budeme to sledovat“ a přes přítomnost satelitů, které přelétávaly nejméně osmkrát denně a geostacionárních družic se stálým postavením a schopných dělat velmi jemné a detailní snímky v pozici nad Bosnou v létě 1995. (42) Média hlavního proudu neshledala na tomto selhání v ověření nic zajímavého.

V Tuzle bylo shromážděno velké množství těl, něco kolem 7.500 nebo více, mnohá ve špatném stavu, nebo pouze jejich části. Jejich shromažďování a zacházení s nimi je v rozporu s profesionálními soudními zásadami („forensic standards“), jejich původ je nejasný, spojení s červencem 1995 neprokázané a často nepravděpodobné, (43) a způsob smrti obvykle nejistý. Je zajímavé, že ačkoliv byli neustále Srbové obviňováni ze snahy ukrývat těla, tak nebyla nikdy žádná připomínka k tomu, že Muslimové, jež se už dlouho zabývají hledáním těl, mohou těla přemísťovat a tak manipulovat s důkazy, navzdory jejich značnému zájmu simulovat a současně zatajovat své zločiny a tudíž srbské mrtvé, aby zachovali svůj obraz obětí. Probíhající systematické úsilí použít testy DNA k vystopování spojení se Srebrenicí přináší ale spoustu problémů, nehledě na poctivé studium materiálu a proces vyšetřování, a

nevyřeší problém rozlišení úmrtí při popravě, nebo boji. Existují také seznamy pohřešovaných, ale tyto seznamy jsou velmi špatné. Obsahují duplikace, jednotlivce zemřelé už před červencem 1995, uprchlé za účelem uniknutí služby v BSA (bosensko-muslimská armáda), nebo osoby, které se zaregistrovaly v roce 1997 k volbám. Dále zahrnují jednotlivce, kteří zahynuli v bitvě, nebo dosáhli bezpečí, nebo byli zajati a přijali nový život někde jinde. (44)

Číslo 8.000 také nesouhlasí se základní aritmetikou počtů lidí ve Srebrenici před a po červenci 1995. Vysídlenci ze Srebrenice – totiž přeživší masakru – zaregistrovaní u Světové zdravotnické organizace a bosenské vlády na začátku srpna 1995, tvoří počet 35.632 lidí. Počet muslimských mužů, kteří dosáhli muslimských linií „bez informování jejich rodin“ byl nejméně 2.000, a asi 2.000 jich lidí bylo zabito v boji. To nám dává 37.632 přeživších, plus 2.000 zemřelých v bitvě, což by po připočtení 8.000 popravených znamenalo předválečnou populaci 47.000. Jenomže předválečná populace Srebrenice byla před červencem přibližně něco mezi 37.000 a 40.000 lidí (soudkyně tribunálu Patricia Waldová poskytla odhad 37.000 lidí) Součty zjevně naprosto nesouhlasí. (45)

Existují svědci zabíjení ve Srebrenici, nebo ti, co to o sobě tvrdí. Svědectví není mnoho a některá byla politicky přiostrěná/přibroušená („a political axe to grind“?), nebo jinak nedůvěryhodná, (46) ale někteří svědci byli věrohodní a pravděpodobně hovořili o skutečně ošklivých událostech. Mluvíme zde ale o důkazech stovek poprav, nikoliv o počtu 8.000, nebo žádném podobném čísle. Jediné přímé svědectví o popravách tisíce mužů pochází od etnického Chorvata Drazena Erdemoviče. Tento člověk patřil k jednotce zabijáckých žoldáků, jejich členové (jak uvedl sám Erdemovič) dostali za svou práci v Bosně 12 kilogramů zlata a skončili práci v Kongu v zastoupení francouzské tajné služby. Jeho svědectví bylo akceptováno přes svou vágnost i rozpory, nedostatek dokladů a jeho psychické problémy, dostačujících k jeho vyloučení z procesu – ale zároveň nevylučujícího ho ze svědčení před tribunálem. Erdemovič byl také během dvoutýdenního svědectví osvobozen od takzvaného křížového výslechu. Tento a další svědecký důkaz utrpěl vážným nedostatkem, když byla použita metoda „plea-bargaining“ (něco jako „výměnné svědectví“), kdy mohli účastníci procesu dosáhnout podstatného zmírnění trestu, pokud dostatečně spolupracovali s obžalobou, jak to bylo pro oficiální verzi potřeba. (47)

Stojí za povšimnutí, kolik relativně nezaujatých pozorovatelů, kteří se v červenci 1995 pohybovali ve městě, nebo jeho okolí, nevidělo žádný důkaz masakrů, včetně holandských sil přítomných v „bezpečné oblasti“ a lidí jako Henry Wieland, který byl hlavním vyšetřovatelem OSN na obvinění z údajného porušování lidských práv. Když se Wieland celých pět dnů dotazoval mezi 20.000 přeživšími uprchlíky ze Srebrenice ve sběrném táboře u letiště v Tuzle, nenalezl žádné přímé svědky krutostí. (48)

První anomálie spojená se Srebrenicí je stabilita čísla 8.000 muslimských obětí v červenci 1995 a 8.000 nyní. Číslo je neustále stejné i přes velmi hrubý počáteční odhad a důkazy o tom, že mnozí, či většina z 5.000 „chybějících“ dosáhli muslimského území, nebo byli zabiti při boji a jasné selhání podat pevný fyzický důkaz i přes zjevné úsilí. Ve všech ostatních případech – od atentátů na WTC 9/11, stejně jako celkový počet mrtvých v Bosně, či mrtvých v Kosovu – byly počty mrtvých radikálně zredukovány, když pozdější vyšetřování ukázalo, že původní propagandistická čísla už nemohou být obhajitelná. (49)

Jenomže z důvodu klíčové role pro Spojené státy, bosenské Muslimy a Chorvaty a také téměř náboženské víry v toto obvinění/tvrzení, je Srebrenica vůči důkazům imunní. Od začátku až dodnes je číslo brané jako dané a nejvyšší pravda. Někjaké dotazy potom mohou vypadat jako nedostatek víry a nejspíše jako „omlouvání“ demona.

Další anomálií, která také ukazuje na posvátnost, nedotknutelnost a zpolitizovaný

charakter masakru v západní ideologii, je právě označení zabíjení za „genocidu.“ Zde sehrává důležitou roli haagský tribunál s jeho těžko porovnatelnou důvěryhodností, přehnanou/nezdrženlivou psychologizací a nekompetentní právní úvahou, kterou soudci použili pouze na případy související se Srby. Jeden ze soudců tribunálu v důvěřivosti akceptoval jako fakt tvrzení svědka, že srbští vojáci nutili starého Muslima pojídat játra vlastního vnuka (50); soudci opakovaně uvedli jako stanovenou skutečnost, že bylo popraveno 7-8,000 muslimských mužů, zatímco současně uznali/potvrdili, že důkaz pouze „naznačuje“, že „většina“ 7-8,000 chybějících nezahynula v bitvě, což dává číslo značně podstatně nižší, než 7-8,000. (51)

Tribunál vyřešil nepříjemný problém, kdy Srbové provádějící „genocidu“ odváželi autobusy muslimské ženy, děti a staré lidi do bezpečí na muslimské území tím, že tak údajně Srbové činili z propagačních důvodů, ale jak poukazuje Michael Mandel, selhání při vykonávání nějakého kriminálního činu navzdory vaší touze se nazývá „nepáchání zločinu.“ (52)

Tribunál si nikdy nepoložil otázku, proč genocidní Srbové selhali při obklíčení města před jeho obsazením, aby tak předešli úniku tisíců mužů do bezpečí, nebo proč byli bosensko-muslimští vojáci ochotní opustit své ženy a děti a také několik zraněných druhů a vydat je na milost a nemilost Srbům; (53) soudci také nedokázali čelit skutečnosti, že 10.000 převážně muslimských obyvatel Zvorniku vyhledalo útočiště před občanskou válkou v samotném Srbsku, jak dosvědčil svědek obžaloby Borislav Jovič. (54)

Mezi další idiotismy v argumentaci soudců patří usnesení, že je genocidou, pokud zabijete mnoho mužů z jedné národnostní skupiny, za účelem redukce budoucí populace této skupiny. Samozřejmě, mohli byste je zabít za účelem toho, aby vás oni nezabili v budoucnosti, ale soud zná psychologii Srbů lépe – to nemohl být jediný důvod, tam musí být nějaký zlověstnější záměr. Úvaha/dedukce tribunálu upřednostňuje možnost, podle které je možné s malým přispěním spřátelené soudní psychologie označit za genocidu jakýkoliv případ zabití nepřátelských vojáků.

Je tu také problém vymezení/výkladu skupiny. Pokoušeli se Srbové odstranit všechny Muslimy v Bosně, nebo Muslimy globálně? Nebo jen ve Srebrenici? Soudci navrhli, že už jejich samotné vytlačení ze Srebrenice bylo genocidou a nezbytně ztotožnili genocidu s etnickou čistkou. (55) Je pozoruhodné, že ICTY nikdy nenazval „genocidou“ etnickou čistku spáchanou na 250.000 krajinských Srbech, i když v tomto případě bylo zabito mnoho žen a dětí a etnická očista zabrala mnohem větší oblast a více obětí v populaci, nežli ve Srebrenici. (56)

(10.srpna 1995 vykřikovala Madeleine Albrightová v Radě bezpečnosti OSN, že „více než 13,000 mužů, žen a dětí bylo vyhnáno ze svých domovů“ ve Srebrenici). (57) Možná ICTY v případě Krajiny akceptoval komické vyjádření amerického diplomata Richarda Holbrooka, který vyhnání 250.000 tamních Srbů označil jako případ „neúmyslného vyhnání.“ (58) Zaujatost je nestoudná a do nebe volající; politizace údajného soudního vítězství je extrémní.

Mediální zacházení se Srebrenicí a Krajinou – dvěma případy podobného vzoru – nám dobře ilustruje, jak média dělají některé oběti hodnotné a jiné hanebné ve shodě s politickým programem. Rozdíl v mediálním přístupu ke Krajině a Srebrenici je obrovský. Pozornost věnovaná Krajině byla nepatrná a pomíjivá, chybělo rozhořčení, detailní zpravodajství o počtu obětí bylo minimální, popisný jazyk byl neutrální, aby nebylo možno pochopit souvislosti. Kontrast ve výrazech je tak ohromný, až je směšný: v případě útoku na Srebrenicu byla používána slova jako „mrazivý,“ „vražedný,“ „divoký,“ „chladnokrevné zabíjení“, „genocidní“, „agrese“ a samozřejmě „etnická čistka“. V případě Krajiny média žádná taková silná slova nepoužívala – dokonce i výraz etnická čistka byl pro ně příliš. Chorvatský útok byl tak pouze velký „sociálním otřesem“, „zdemoralizováním nepřítele,“ „bleskovým útokem,“ bagate-

lizovaným jako „odezva na Srebrenicu,“ a výsledkem „riskování“ srbských vůdců. Washington Post dokonce citoval amerického velvyslance v Chorvatsku Petera Galbraitha říkajícího, že „srbský exodus nebyl etnickou čistkou.“ (59) List v tomto případě nepřipustil vytvoření vlastního úsudku.

Jenomže ve skutečnosti za sebou chorvatská operace v Krajině zanechala nejvíce etnicky očištěnou oblast ze všech částí bývalé Jugoslávie, i když okupace Kosova vojsky NATO umožnila albánské etnické čistky, které mohou s těmi chorvatskými hrdě soupeřit.

Další anomálií v případě Srebrenice je neléhání na přivedení všech zločinců (Srbů) k soudu a získávání ochotných popravčích (Srbů) příznávajících ochotně vinu přesně podle šablony justice a vytvoření toho správného obrazu. Problémem je to, že spravedlnost nemůže být jednostranná, jinak přestane být spravedlností a ukáže skutečnou tvář, kterou je pomsta, stejně jako zakrývání jiných politických cílů. Etnická očista v Bosně nebyla v žádném případě jednostranná a úmrtí podle národnosti nebyla daleko od úměrnosti populace; (60) Srbové hlásili a řádně zdokumentovali tisíce úmrtí rukama bosenských Muslimů a jejich dovezených mudžahedínských kádřů, a také Chorvatů, a také mají svou vlastní skupinu, která se snaží zkoumat a identifikovat těla z více než 73 hromadných hrobů. (61) Tyto oběti byly stěží povšimnuty západními médii nebo ICTY – význačný jugoslávský soudní expert Dr. Zoran Stankovic pozoroval již v roce 1996, že „skutečnost, že jeho tým předtím identifikoval těla 1,000 bosenských Srbů (v oblasti Srebrenica), nezaujala žalobce Richarda Goldstoneho. (62) „místo toho byla běžná prohlášení o srbské tendenci kňučet, zatímco stížnosti bosenských Muslimů byly vzaty jako stížnosti těch skutečných obětí a nebyly nikdy označeny za kňučení.

Stabilní zaměření na srebrenické oběti a zabijáky pouze zesiluje nenávist a nacionalismus a stejně jako obnovené násilí a nenávist v Kosovu ukazuje, že Clintonovy výroky o tolerantním multietnickém Kosovu byly podvodem. V Kosovu rozpoutala jednostranná propaganda a vliv NATO vážné a vytrvalé násilí zaměřené proti Srbům, Rómům, Turkům a disidentským Albáncům. Činitelé NATO podpořili toto hrůzné násilí tím, že se ochotně tvářili (a tváří) jako spojenci - údajných obětí – beroucích pomstu do svých rukou a nechávají je se zabývat svým dlouhodobým cílem etnického vyčištění Kosova. (63)

V Bosně a Srbsku jsou Srbové vystaveni neustálým atakům, ponižování a jejich vůdci a vojenský personál trestáni, zatímco zločinci mezi bosenskými Muslimy, Chorvaty a silami NATO (Clinton, Blair, Albrightová, Holbrooke) neodpykávají žádné tresty (64) a mohou být dokonce zobrazováni jako vykonavatelé spravedlnosti (Clinton a jiní).

Je jasné, že tlak na odplatu není spravedlnost ani smíření – má pouze sjednotit a posílit pozici bosenských Muslimů, rozdrtit Republiku Srbskou, možná jí dokonce jako nezávislou entitu v Bosně zcela vyloučit, udržovat Srbsko zmatené, slabé a závislé na Západu a pokračovat v dávání příznivého světla dalším útokům USA a NATO při rozmontování Jugoslávie. Posledním cílem je vyžadované odklonění pozornosti od Clintonovy a také od role bosenských Muslimů v podpoře al-Kaidy na Balkáně. Izetbegovičova blízkého spojení s Usámou bin Ládinem, jeho islámské deklarace deklarující nepřítelství k multietnickému státu, (65) dovezení 4.000 mudžahidů k bojování ve svaté válce v Bosně s aktivní pomocí Clintonovy administrativy a konečně spojení UCK a Al-Kaidy.

Tyto vedlejší stránky bosenských Muslimů byly pro válečné propagandisty vždy velmi nepříjemné. Ještě nepříjemnější se ale tyto aspekty staly po 11.září 2001, kdy došlo k útokům na WTC. Zpráva americké vyšetřovací komise totiž uvádí, že dva z 19 únosců, Nawaf al Hazmi a Khalid al Mihdhar „bojovali“ v Bosně, a že bin Ladin měl v Záhřebu a Sarajevu „služební“ kanceláře. (66) I přes obrovské zaměření pozornosti

na atentáty 11.zář (9/11) a s nimi spojovanou Al-Kaidu nebyla tato spojení v médiích hlavního proudu uvedena a nijak neovlivnila bosenskýho místodržícího Paddyho Ashdowna, který se účastnil pohřbu Aliji Izetbegoviče a pokračuje v prosazování bosensko-muslimských zájmů. (Ashdown skončil ve funkci na konci roku 2005, pozn. Mess) Srbové si samozřejmě stěžovali na mudžahedínskou brutalitu (řezání hlav) v roce 1993, ale média a ICTY se o to nezajímali a zůstali lhostejní.

Pojďme se blíže podívat na Srebrenici, bosenské Muslimy jako jediné oběti a opožděnou velkorysost Clintona a Západu, kteří těmto nešťastným poraženým pomohli.

Copak se Srbové „nepřiznali“, že zavraždili 8.000 civilistů? Tak to bylo bráno v západních médiích, což znovu ukazuje jejich podřízenost politickému programu jejich vůdců. Bosenští Srbové dokonce vydali zprávu o Srebrenici v září 2002, (67), ale tato zpráva byla odmítnuta Paddy Ashdownem, protože nepřinesla ty „správné“ závěry. Obrovským nátlakem a zastrašováním řady bosensko-srbských činitelů i samotné „vlády“ Republiky Srbské v Bosně si Ashdown vynutil vyhotovení zprávy další, která už vyhovovala oficiálně schváleným závěrům. (68) Tato zpráva, vydaná 11.června 2004, byla pak uvítána v hlavních médiích jako významné potvrzení oficiální linie – refrén byl tento – bosenští Srbové „připouštějí“ masakr, což mělo konečně vyřešit všechny otázky. Zábavné je to, že ani tato nařízená a vynucená zpráva se nepřiblížila k přiznání k 8.000 poprav (mluví o „několika tisících“ poprav). Jak celá tato epizoda „prokazuje“, západní kampaň proti poraženému a plazícímu se Srbsku přesto nekončí, stejně jako mediální důvěřivost a jejich služba propagandě.

„Srebrenický masakr“ je největší triumf propagandy vytvořený za balkánských válek. Jiná tvrzení a naprosté lži sehrály v balkánských konfliktech své role, ale zatímco některé si ponechaly své skromné místo v propagandistickém repertoáru i přes protesty (Račak, Markale masakr, srbské odmítnutí vyjednávání v Rambouillet, 250.000 mrtvých v Bosně, cíl „velkého Srbska“ jako hybné síly balkánských válek), (69) tak srebrenický masakr kraluje nejvyšší symbolickou silou. Je symbolem srbského zla a bosensko-muslimských obětí, oprávněnosti západního rozebrání Jugoslávie a zásahů na mnoha úrovních, včetně bombardovací války a koloniálních okupací Bosny-Hercegoviny a Kosova.

Ale spojení tohoto propagandistického triumfu s pravdou neexistuje. Odloučení od pravdy ztělesňuje skutečnost, že původní odhad 8.000, včetně 5.000 „chybějících“ – kteří opustili Srebrenici k bosensko-muslimským pozicím – byl udržován dokonce i poté, co bylo rychle prokázáno, že několik tisíc z nich dosáhlo těchto pozic a několik tisíc z nich zahynulo v bitvě. Tento hezký zaokrouhlený počet žije dodnes navzdory selhání nalézt popravená těla a přes nepřítomnost jediného satelitního snímku ukazujícího popravu, těla, kopání nebo kamiony transportující těla k pohřbení na jiném místě. Média se v tomto bodě opatrně zdržela položení otázek i přes slib Madeleine Albrightové, která tehdy prohlásila „budeme vás sledovat.“

Tohle Albrightové prohlášení a fotky, které v té době ukázala, pomohly odvrátit pozornost od pokračujícího „krajinského masakru“ Srbů v chorvatské Krajině, procesu etnické čistky a ohromné brutality, která byla širšího rozsahu než ve Srebrenici a také tam bylo méně skutečných bojů, než ve Srebrenici. V Krajině docházelo totiž k zabíjení a odstraňování bezbranných civilistů. Ve Srebrenici Srbové naopak přemístili ženy a děti do bezpečí a neexistuje žádný důkaz, že by některé z nich byly zavražděny; (70) zatímco v Krajině žádné takové oddělení nikdo neudělal a odhaduje se, že bylo zabito až 368 žen a dětí, včetně lidí tak starých a nemohoucích, že nemohli před běsnícími Chorvaty utéci. (71) Jedním úspěšným propagandistickým účelem „srebrenického masakru“ je možnost, že intenzivní zájem o srebrenický masakr posloužil jako krytí pro bezprostředně následující „krajinský masakr“, podporovaný Spojenými státy, byl mimo pohled a starosti médií. Srebrenica pomohla médiím s Krajinou. (72)

Média hrála důležitou roli při výrobě propagandistického triumfu srebrenického masakru. Jak bylo uvedeno už dříve, média se stala do roku 1991 spolubojovníkem a všechny standardy objektivitě zmizely při napomáhání pro-muslimskému a protisrbskému programu. Když americký armádní podplukovník John Sray popisoval zpravodajství Christiany Amanpour a jiných zpravodajů týkajících se bitvy u Goražde, tak tyto reportáže popsal jako „postrádající jakékoliv zdání pravdy“, takže Američané trpěli „velkým množstvím dezinformací.“ Podle Johna Sraye „nebyli Američané tak žalostně oklamáváni od dob vietnamské války“ a všeobecné vnímání událostí v Bosně „bylo vytvořeno bohatou a plodnou propagandistickou mašinérií, která byla vedená za účelem manipulace a vytvoření iluzí k podpoře muslimských cílů.“ (73)

Tato propagandistická mašinérie si podrobila liberály i většinu levice ve Spojených státech, kteří spolklí převládající příběh o zlém srbském hegemonovi, zabývajícím se ojedinělé brutální a genocidní strategií, rozrušující předešlý multikulturní a poklidný přístav v Bosně – provozovaný bin Ládinovým přítelem a spojencem Alijou Izetbegovičem a s nápravou opožděně zařízenou Billem Clintonem, Holbrookem a Albrichtovou, úzce spolupracujícími s Íránem, Tureckem a Saudskou Arábií! Levo-liberální válečná koalice potřebovala najít v Srbech démony za účelem ospravedlnění imperiálního válčení a docílili toho akceptováním a rozšířením sady lží a mýtů, které tvoří převládající část příběhu. (74) Tato propagandistická ofenzíva byla nutná, aby pomohla vytvořit odůvodnění pro „humanitární zásah“ v Kosovu – útoku na Srbsko, který byl veden na podporu Kosovské osvobozené armády (UCK/KLA) a fakticky připravil půdu pro Bushovy budoucí války, které měly být také „osvobozovací.“ (75)

Srebrenický masakr pomohl vytvořit důvěryhodnost imperiálních zásahů na Balkáně. Bývalý činitel OSN Cedric Thornberry napsal v roce 1996, jak zaznamenal, „že hlavně v části mezinárodních liberálních médií“ je postoj, „že darebáci jsou pouze Srbové“ a jak byl dříve (1993) varován ústředím OSN: „skryj se – dávej si pozor.“ (76) Dávat si pozor znamenalo zůstat pěkně potichu a stát v řadě ve vztahu k vládě, médiím i tribunálu. Takový přístup umožnil vytvořit ze Srebrenice symbol zla, a s pomocí „spravedlnosti“ ICTY a také s pomocí liberálů poskytl krytí pro útok USA-NATO a rozebrání Jugoslávie, koloniální okupaci Bosny a Kosova, a „humanitární zásah“ všeobecně. Co víc si mohl propagandistický systém přát?

*This paper is partly drawn from and cites chapters in a forthcoming book on the Srebrenica massacre, *Srebrenica: The Politics of War Crimes*, written by George Bogdanich, Tim Fenton, Philip Hammond, Edward S. Herman, Michael Mandel, Jonathan Rooper, and George Szamuely. This book is referred to in the notes below as *Politics of War Crimes*. The author and his colleagues are indebted to Diana Johnstone, David Peterson, Vera Vratusa-Zunjic, Milan Bulajic, Milivoje Ivanisevic, Konstantin Kilibarda, and George Pumphrey for advice. Johnstone's *Fools Crusade* is a fine basic statement of an alternative perspective on the Balkan Wars; George Pumphrey's *Srebrenica: Three Years Later, And Still Searching*, is a classic critique of the establishment Srebrenica massacre narrative and repeatedly hit the target with facts and analyses still not rebutted.

1. "Bosnia: 2 Officials Dismissed for Obstructing Srebrenica Inquiry," AP Report, New York Times, April 17, 2004; Marlise Simons, "Bosnian Serb Leader Taken Before War Crimes Tribunal," New York Times, April 8, 2000; UN, [The Fall of Srebrenica \(A/54/549\)](#), Report of the Secretary-General pursuant to General Assembly resolution 53/35, November 15, 1999, par. 506 (<http://www.un.org/News/oss/srebrenica.pdf>)

2. See Ivo Pukanic, "US Role In Storm: Thrilled With Operation Flash, President Clinton Gave the Go Ahead to Operation Storm," Nacional (Zagreb), May 24, 2005.

3. Barton Gellman, "The Path to Crisis: How the United States and Its Allies Went to War," Washington Post, April 18, 1999

4. "Some surviving members of the Srebrenica delegation have stated that President Izetbegovic also told that he had learned that a NATO intervention in Bosnia and Herzegovina was possible, but could occur only if the Serbs were to break into Srebrenica, killing at least 5,000 of its people. President Izetbegovic has flatly denied making such a statement." The Fall of Srebrenica (A/54/549), Report of the Secretary-General pursuant to General Assembly resolution 53/35, November 15, 1999, par. 115, (<http://www.haverford.edu/relg/sells/reports/UNsrebrenica-report.htm>)

The UN report does not mention that there were nine others present at that meeting, and that one of them, Hakija Meholic, former Srebrenica chief of police, has stated that eight of them (all those living) "can confirm" the Clinton suggestion. (Dani, June 22, 1998: <http://cdsp.neu.edu/info/students/marko/dani/dani2.html>)

5. Politics of War Crimes, Bogdanich, chapter 2, "Prelude to Capture," and Fenton, chapter 3, "Military Context." See also Tim Ripley, Operation Deliberate Force (Center for Defence and Security Studies: 1999), p. 145.

6. In his Balkan Odyssey, Lord David Owen stated that "By acquiescing in the Croatian government's seizure of Western Slavonia, the Contact Group had in effect given the green light to the Bosnian Serbs to attack Srebrenica and Zepa" (pp. 199-200). Owen was mistaken; the Contact Group was serving one side only, and the media's failure to report on and criticize the approved aggression made it possible to present the takeover of Srebrenica as a unique and unprovoked evil.

7. Veritas estimated that 1,205 civilians were killed in Operation Storm, including 358 women and 10 children. In the graves around Srebrenica through 1999, among the 1,895 bodies only one was identified as female. See "Croatian Serb Exodus Commemorated," Agence France Press, Aug. 4, 2004; also, Veritas at www.veritas.org.yu.

8. Ripley, Operation Deliberate Force, p. 192. See also footnotes 56 and 70.

9. The co-belligerency role was described by Peter Brock in "Dateline Yugoslavia: The Partisan Press," Foreign Policy, Winter 1993-94. A forthcoming book by Brock, on Media Cleansing: UNcovering Yugoslavia's Civil Wars, shows this partisanship in greater and effective detail. In his autobiography, U. S. Secretary of State James Baker says that he instructed his press secretary, Margaret Tutweiler to help Bosnian Foreign Minister Haris Silajdzic utilize the Western media to further the Bosnian Muslim cause, noting that he "had her talk to her contacts at the four television networks, the Washington Post and the New York Times." James A. Baker, The Politics of Diplomacy (Putnam: 1995), pp. 643-4.

10. As NATO PR spokesman Jamie Shea stated on May 16, 1999, when asked about NATO's vulnerability to Tribunal charges, he was not worried. The prosecutor, he said, will start her investigation "because we will allow her to." Further, "NATO countries are those that have provided the finance," and on the need to build a second chamber "so that prosecutions can be speeded up...we and the Tribunal are all one on this, we want to see war criminals brought to justice." <http://www.nato.int/kosovo/press/p990516b.htm>

See Michael Mandel, How America Gets Away With Murder (London: Pluto, 2004), chaps. 4-5; Edward Herman, "The Milosevic Trial, Part 1," Z Magazine, April 2002.

11. See Politics of War Crimes, chap. 7, Bogdanich, "UN Report on Srebrenica-A distorted Picture of Events."

12. Raymond K. Kent, "[Contextualizing Hate: The Hague Tribunal, the Clinton Administration and the Serbs](#)," Dialogue (Paris), v. 5, no. 20, December, 1996 (as posted

to the Emperor's Clothes website, <http://www.emperors-clothes.com/misc/kent.htm>)

13. Carl Savitch, "Celebici," <http://www.serbianna.com/columns/savich/047.shtml>.
14. It would be hard to surpass the savagery of the Bosnian Muslims at the Celebici camp, described in *ibid.* See also, Diana Johnstone, *Fools' Crusade* (Pluto: 2002), pp. 71-72.
15. See the two works by Peter Brock, note 9 above; also Johnstone, *Fools' Crusade*, pp. 70-83.
16. For details and citations see Brock's article and book (note 9 above).
17. Bernard Kouchner, *Les Guerriers de la Paix* (Paris: Grasset, 2004), pp. 372-4.
18. Johnstone, *Fools' Crusade*, pp. 72-73; Thomas Deichmann, "Misinformation: TV Coverage of a Bosnian Camp," *Covert Action Quarterly*, Fall, 1998, pp. 52-55.
19. In a private communication dated November 21, 2003.
20. For a good summary of the case that these were "Self-Inflicted Atrocities," with further references, see the Senate Staff Report of January 16, 1997, on "Clinton Approved Iranian Arms Transfers Help Turn Bosnia Into Militant Islamic Base," <http://www.senate.gov/%7erpc/releases/1997/iran.htm#top>. See also Cees Wiebes, *Intelligence and the War in Bosnia, 1992 - 1995*, London: Lit Verlag, 2003, pp. 68-69: http://213.222.3.5/srebrenica/toc/p6_c02_s004_b01.html).
21. John E. Sray, "Selling the Bosnian Myth to America: Buyer Beware," *Foreign Military Studies*, Fort Leavenworth, Kansas, October, 1995, <<http://fmso.leavenworth.army.mil/documents/bosnia2.htm>>.
22. For exceptions to this rule, Leonard Doyle, "Muslims 'slaughter their own people.'" *The Independent*, Aug. 22, 1992; Hugh Manners, "Serbs 'Not Guilty' of Massacre," *The Sunday Times* [London], Oct. 1, 1995. David Binder was unable to get his own paper, the *New York Times*, to publish analyses of possible Muslim involvement in Sarajevo massacres; he had to publish these elsewhere. See David Binder, "The Balkan Tragedy: Anatomy of a Massacre," *Foreign Policy*, No. 97, Winter, 1994-1995; David Binder, "Bosnia's Bombers," *The Nation*, October 2, 1995
23. For a good summary, Srdja Trifkovic, "Une spectaculaire revision de chiffres," *Balkan Infos* (B.I.), February 2005.
24. George Kenney, "The Bosnian Calculation," *New York Times Magazine*, April 23, 1995.
25. See Trifkovic, *supra* note 23; also, <http://grayfalcon.blogspot.com/2004/12/death-tolls-part-3.html>.
26. See Edward Herman and David Peterson, "The NATO-Media Lie Machine: 'Genocide' in Kosovo," *Z Magazine*, May 2000: <http://www.zmag.org/ZMag/articles/hermanmay2000.htm>
27. Michael Ignatieff, "Counting Bodies in Kosovo," *New York Times*, November 21, 1999.
28. *Politics of War Crimes*, Bogdanovich, chap. 2, "Prelude to Capture."
29. Detailed evidence was presented to the UN on "War Crimes and Crimes of Genocide in Eastern Bosnia (Communes of Bratunac Skelani, and Srebrenica) Committed Against the Serbian Population from April 1982 to April 1993," by the Yugoslav

Ambassador to the UN; see also Joan Phillips, "Victims and Villains in Bosnia's War," *Southern Slav Journal*, Spring-Summer 1992.

30. Bill Schiller, "Muslims' hero vows he'll fight to the last man," *Toronto Star*, January 31, 1994; John Pomfret, "Weapons, Cash and Chaos Lend Clout to Srebrenica's Tough Guy," *Washington Post*, February 16, 1994.

31. Carl Savich, "Srebrenica and Naser Oric: An Analysis of General Philippe Morillon's Testimony at the ICTY," <http://www.serbianna.co>.

32. "No Evidence of Civilian Casualties in Operations By Bosnian Commander," *BBC Monitoring International Reports*, April 11, 2003; for a review of Oric's operations and a critical analysis of the ICTY decision, Carl Savitch, "Srebrenica: The Untold Story," <http://www.serbianna.com/columns/savich/o51.html>.

33. *Politics of War Crimes*, chaps 2-3. The UN estimated that there had been 3-4,000 Bosnian Muslim soldiers in Srebrenica just before its fall.

34. *Ibid.*

35. *Politics of War Crimes*, chap. 2.

36. "Conflict in the Balkans, 8000 Muslims Missing," AP, *New York Times*, Sept. 15, 1995.

37. One Red Cross official told a German interviewer that the Muslims who reached safety "cannot be removed from the list of missing....because we have not received their names," quoted in Pumphrey, "Srebrenica: Three Years Later, And Still Searching." See also, "Former Yugoslavia: Srebrenica: help for families still awaiting news," *International Committee of the Red Cross*, September 13, 1995 <http://www.icrc.org/Web/Eng/siteeng0.nsf/iwpList74/7609D560283849CFC1256B6600595006>

38. *Ibid.*

39. Johnstone, *Fools' Crusade*, p. 76.

40. This jump from a few bodies to 8,000 was recently illustrated in the treatment by Tim Judah and Daniel Sunter in the *London Observer* of the video of six killings of Bosnian Muslims, given heavy publicity in June 2005—it is the "smoking gun,...the final, incontrovertible proof of Serbia's part in the Srebrenica massacres in which more than 7,500 Bosnian Muslim men and boys were murdered." ("[How the video that put Serbia in dock was brought to light](#)," June 5).

.

41. ICTY, Amended Joinder Indictment, May 27, 2002, Par. 51: <http://www.un.org/icty/indictment/english/nik-ai020527c.htm>.; David Rohde, "The World Five Years Later: The Battle of Srebrenica Is Now Over The Truth," *New York Times*, July 9, 2000.

42. Steven Lee Meyers, "Making Sure War Crimes Aren't Forgotten," *New York Times*, September 22, 1997. In fact, one U.S. official acknowledged in late July 1995 that "satellites have produced nothing." Paul Quinn-Judge, "Reports of Atrocities Unconfirmed So Far: U.S. Aerial Surveillance Reveals Little," *Boston Globe*, July 27, 1995.

43. The web site of the International Commission on Missing Persons in the Former Yugoslavia acknowledges that the bodies "have been exhumed from various gravesites in northeast BiH," not just in the Srebrenica region; quoted in a 2003 Statement

by ICMP Chief of Staff Concerning Persons Reported Missing from Srebrenica in July 1995, Gordon Bacon.

44. Politics of War Crimes, Rooper, chap. 4, "The Numbers Game."

45. Ibid.

46. Ibid.; also, Politics of War Crimes, Szamuely, chap. 5, "Witness Evidence."

47. Szamuely, "Witness Evidence."

48. Tim Butcher, "Serb Atrocities in Srebrenica are Unproven," The Daily Telegraph, July 24, 1995.

49. Politics of War Crimes, Rooper, chap. 4, "The Numbers Game."

50. This claim appears in the November 1995 indictments of Radovan Karadzic and Ratko Mladic; it was recounted by the French policeman, Jean-Rene Ruez, and first surfaced at the ICTY in early July, 1996, during a seven-day publicity-stunt-type hearing into the charges against Karadzic and Mladic. As Associated Press reported Ruez's liver-eating testimony at the time (Jennifer Chao, July 3, 1996):

„Amid the feverish mass murder was throat-gagging sadism. Ruez cited an incident where a soldier forced a man to cut open his grandson's stomach and eat part of his liver." He took the old man and put a knife in his hand ... and cut open the stomach of the little boy and then with the tip of his knife took out an organ from the inside of the child's stomach and he forced the man to eat that part, „Ruez told the court."

51. Politics of War Crimes, Mandel, chap. 6, "The ICTY Calls It 'Genocide'."

52. Ibid.

53. Chris Hedges, "Bosnian Troops Cite Gassing At Zepa," New York Times, July 27, 1995.

54. Jovic testified in the Milosevic trial on November 18, 2003—www.slobodan-milosevic.org- November 18, 2003.

55. Politics of War Crimes, Mandel, chap. 6; also, Michael Mandel, How America Gets Away With Murder (Pluto: 2004), pp. 157-8.

56. Carlos Martins Branco, a former UN military observer in Bosnia, contended that it was in Krajina rather than Srebrenica that one can identify a pre-meditated genocidal process "when the Croatian army implemented the mass murder of all Serbians found there. In this instance, the media maintained an absolute silence, despite the fact that this genocide occurred over a three month period. The objective of Srebrenica was ethnic cleansing and not genocide, unlike what happened in Krajina, in which, although there was not military action, the Croatian army decimated villages." "Was Srebrenica A Hoax? Eye-Witness Account of a Former UN Military Observer in Bosnia," <http://globalresearch.ca/articles/BRA403A.html>

57. Madeleine Albright, again before the Security Council ([The Situation in the Republic of Bosnia and Herzegovina \(S/PV.3564\)](#)), UN Security Council, August 10, 1995, 5.30 p.m., pp. 6-7):

58. Richard Holbrooke, on The MacNeil/Lehrer NewsHour, Transcript #5300, August 24, 1995.

59. "U.N. Report: Bosnian Serbs Massacred Srebrenica Muslims," Washington Post, Aug. 12, 1995; John Pomfret, "Investigators Begin Exhuming Group of Mass Graves in Bosnia," Washington Post, July 8, 1996. Biggest "upheaval" is in "Softening Up

The Enemy," Newsweek, Aug. 21, 1995.

60. See the evidence drawn from the Norwegian study of Bosnia casualties in: <http://grayfalcon.blogspot.com/2004/12/death-tolls-part-3.html>.

61. Slavisa Sabijic, "The Trade in Bodies in Bosnia-Herzegovina": <http://www.serbianna.com/press/010.html>; Joan Phillips, "Victims and Villains in Bosnia's War," Southern Slav Journal, Spring-Summer 1992.

62. "Yugoslav Forensic Expert Says No Proof About Srebrenica Mass Grave," BBC Summary of World Broadcasts, July 15, 1996.

63. Kosta Christitch, "Les veritable raisons d'une faillite," B.I., March 2005. As Diana Johnstone has said, "by endorsing every accusation against Serbs, and ignoring crimes against Serbs, the United States and its NATO allies have given carte blanche to violence against them. Ethnic Albanian children are growing up in the belief that nobody really blames them for hunting down elderly 'Skrinje' (the ethnic slur for Serbs) and beating them to death." "The OSCE Report: Things Told and Things Seen," ZNet Commentary, Dec. 26, 1999.

64. There have been a modest number of exceptions, mainly Muslim and Croat small fry, usually indicted at a time when the imbalance appeared exceptionally gross and some PR offset was needed. None of the leaders of Croatia or Bosnia were indicted, although it was alleged that indictments were near soon after Tudjman's and Izetbegovic's deaths, although the long delays were never explained. No leader or anybody else in NATO was ever indicted. For a good discussion of the deep bias, Mandel, How America Gets Away With Murder, Part II.

65. In his 1970 Islamic Declaration, never repudiated by him, Izetbegovic said: "There is neither peace nor coexistence between the 'Islamic religion' and non-Islamic social and political institutions...Having the right to govern its own world, Islam clearly excludes the right and possibility of putting a foreign ideology into practice on its territory." Quoted in Johnstone, Fools' Crusade, p. 58.

66. The 9/11 Commission Report, Final Report of the National Commission on Terrorist Attacks Upon the United States, Official Government Edition, pp. 58, 146-147, 155, 238-239.

67. Documentation Centre of Republic of Srpska, Report About Case Srebrenica (The First Part), (Banja Luka, Sept. 2002).

68. Gregory Copley, "US Official Implicated With Bosnian High Representative Ashdown in Attempting to Force Fabricated Report on Srebrenica," Defense & Foreign Affairs Daily, September 8, 2003: <http://www.slobodanmilosevic.org/news/ssi09082003.htm>; Nebojsa Malic, "Srebrenica Revisited: Reports, Confessions and the Elusive Truth," Antiwar.com, June 24, 2004: <http://antiwar.com/malic/?articleid=2865>

69. On the fallacies of the claims regarding Racak, Rambouillet and the Serb drive for a Greater Serbia as a reality and causal force, see Johnstone, Fools' Crusade, and Mandel, How America Gets Away with Murder.

70. Only one body found around Srebrenica in the graves explored through 1999 was identified as female.

71. See note 7 above. Tim Ripley says that "Thousands of people, those too old or infirm to flee,...remained behind. UN patrols soon found hundreds had been murdered by Croat soldiers and civilians. Almost every home had been looted." (p. 192).

72. Serb refugees in Srebrenica in 1997 are explained as "coming from neighborho-

ods elsewhere that Croat and Muslim armies emptied in retaliation for the Srebrenica atrocities and other such killings." Dana Priest, "U.S. Troops Extend a Hand To Refugees Tainted by War," Washington Post, Feb. 18, 1997.

73. Sray, "Selling the Bosnian Myth."

74. For an account and critique of these humanitarian interventionists, see Edward Herman and David Peterson, "Morality's Avenging Angels: The New Humanitarian Crusaders," in David Chandler, ed., Rethinking Human Rights (Palgrave: 2002). For a more extensive dismantling of their arguments, see Johnstone's Fools' Crusade and Mandel's How America Gets Away With Murder.

75. On the meaning and application of "cruise missile left" (my phrase), see my "[The Cruise Missile Left: Aligning with Power](#)," Z Magazine, November, 2002; and "[The Cruise Missile Left \(part 5\): Samantha Power And The Genocide Gambit](#)," ZNet Commentaries, May 17, 2004.

76. Cedric Thornberry, "Saving the War Crimes Tribunal; Bosnia Herzegovina," Foreign Policy, September 1996.

Přeložil pro vás Messin, 14.7. 2006 [ZDROJ](#)

(<http://www.messin.estranky.cz/clanky/srebrenica/srebrenica15>)

04.06.2005

Cathrin Schütz: Na ruinách Jugoslávie - role Německa při rozkladu státu

messin/NZ

Ve stínu nových válek se vzpomínka na agresí vůči republice Jugoslávie stále více a více propadá do zapomnění. Ti, co doufali, že dojde ke zkoumání této první války, které se Německo účastnilo od roku 1945, se setkávají pouze s mlčením

V Německu, stejně jako v jiných zemích, je oslavován americký režisér a spisovatel Michael Moore, který se postavil Bushově agresivní válce proti Iráku a podporoval prezidentského kandidáta Wesleyho Clarka ve volební kampani. Clark, který byl dříve ve funkci velitele NATO v Evropě a velel bombardování Jugoslávie byl "protiválečný" kandidát, jak Moore řekl svému levicovému publiku.

"Vedlejší škody" zahrnovaly bombardování civilistů ve Varvarinu, znetvořená těla tříštivými pumami v Niši, zabití zaměstnance televize a čínského velvyslanectví. "Humanitární" vojenská intervence jako taková, čelila v NATO jen malé opozici - s výjimkou Řecka. Útok na "Bělehradský režim" , i když nebyl jednomyslně podpořen, tak vešel i do dějin lidských práv.

Toto první přímé účastnictví Německa v nezákonné válečné agresí po roce 1945 zásadně změnilo německou zahraniční politiku. Od té doby (ne od útoku na WTC 11.9.01) jsou války viděny jako legitimní prostředek politiky. Kancléř Gerhard Schröder sám přiznal, že byl překvapen "jak málo bylo rozpoznatelné, že rozhodnutí pro válku znamenalo podstatnou změnu v zahraniční a bezpečnostní politice".

Německá armáda - Bundeswehr se transformovala do sil globálního zásahu.

První kroky v tomto směru byly podniknuty už v roce 1992 tehdy vládnoucími CDU/CSU v jejich vojenských směrnicích. V období před "humanitární" válkou seznámili veřejnost s tím, co to znamená. Jožka Fišer řekl mimo jiné v roce 1994: "vojenské operace /německé armády/ nesmí probíhat tam, kde němečtí vojáci uskutečnili jejich zničující akce během II.světové války". /2/

Ale od války NATO v roce 1999 pro něj tyto principy patří minulosti. Ukázal, že nebude uskutečňovat "Zelenou" politiku, ale politiku "Německa". /3/ Válka proti Jugoslávii otevřela dveře k následujícím a budoucím válkám. Bomby stále padaly na Jugoslávii, zatímco NATO převzalo novou koncepci, která zahrnovala i možné zásahy mimo území členských států. Zatímco porušení mezinárodního práva bylo během agrese proti Jugoslávii ještě předmětem veřejné debaty a muselo být skryto pod zá-

vojem humanity, ve válce "proti terorismu" se s právními hledisky počítá stále méně a méně.

Německo "nesklouzlo" do války

Abychom mohli porozumět vývoji německé zahraniční politiky, nemůžeme omezit pozornost pouze na vojenský vrchol agrese v roce 1999. Podle německého generála Heinze Loquaie Německo "nesklouzlo" do role alianční síly až v roce 1999. Armádní pozornost byla soustředěna na možné vojenské řešení už na jaře 1998. /4/ Jugoslávie byla podstatná pro emancipaci německé zahraniční politiky a ke změně došlo už v roce 1991.

Uznání Slovinska a Chorvatska v prosinci 1991 bylo prvním velkým projevem spojeného Německa na mezinárodní scéně. Přes všechna varování vláda - Genscher/Kohl stále dál mařila jednání a řešení, která mohla předejít krvavým válkám při rozpadu Jugoslávie. Bez ohledu na předchozí prohlášení, že Německo bude vždy usilovat o mír a nebude usilovat o moc se Německo pozoruhodně zapletlo do vnitřních záležitostí jednoho ze států proti-hitlerovské koalice. Německo, sjednocené a silné vstoupilo na mezinárodní scénu poprvé od konce II. světové války, aby otevřeně sledovalo velmocenské zájmy na Balkáně - oblasti, kde již dvakrát v tomto století vykonalo velké zlo. /5/

Nezávislé Chorvatsko už jednou existovalo. V roce 1941 bylo vytvořeno pomocí Hitlera, Mussoliniho a katolické církve pod vedením Ustašovců. Po půl století bylo nezávislé Chorvatsko opět založeno vlivem Německa a Vatikánu. Chorvatsko bylo řízeno stranou Franja Tudjmana, který otevřeně oživil politiku Ustašovců, kteří se dopustili nejhorší genocidy ve 20. století pod vedením jejich fašistického vůdce Ante Paveliče, kdy povraždili stovky tisíc Srbů. /6/ Tyto zločiny patří mezi nejméně známé v období II.světové války. Srbští přeživší a jejich potomci nebyli jediní, kdo si pamatují tuto část historie. Předčasné uznání Chorvatska by nebylo možné bez Německa a také bez médií, která podávala zkreslený obraz skutečnosti.

Kurt Koepruner, podnikatel, který mnohokrát cestoval do Jugoslávie v roce 1990 a byl tak očitým svědkem této tragédie, usuzoval z ostrých debat při hrozícím rozpadu země na konci roku 1990 v Chorvatsku: " Jestliže opravdu dojde k rozpadu Jugoslávie, toto se nemůže stát bez hrozného krveprolití a stovek tisíc mrtvých". /7/ Uvědomil si to, když četl o průběhu II.světové války na Balkáně. Poprvé se dozvěděl o masovém vraždění, které prováděli chorvatští Ustašovci a muslimské a albánské divize SS během II.světové války.

Franjo Tudjman, který se stal prezidentem v prvních chorvatských volbách v roce 1990 a který vedl zemi k nezávislosti s pomocí Německa v roce 1991, už v roce 1989 bagatelizoval holokaust a ustašovské zločiny proti Srbům - zvláště pak zločiny v chorvatském koncentračním táboře Jasenovac. Pod Tudjmanovou vládou probíhala obnova ustašovských symbolů a ideálů. Nová chorvatská ústava neobsahovala žádnou zmínku o právech Srbů na život v Chorvatsku (včetně volebního), kterých tu žilo na 600.000 už stovky let. To bylo více než 10 procent obyvatelstva. Teror proti Srbům začal "systematický a kontrolovaný" vedením. Masově byli propouštěni z práce a u dveří svých domů nacházeli lístky, které je vyzývali k opuštění země. /8/ V referendu, které bylo Tudjmanem označeno za nezákonné, hlasovali chorvatští Srbové pro to, aby mohli zůstat v Jugoslávii.

Měsíce před německým uznáním a vypuknutí války - již v 2.května 1991 nastala "dalmatská křišťálová noc". /9/ Za podpory místní policie 2000 Chorvatů zničilo 116 srbských obchodů a domů v Zadaru při akci, která trvala několik hodin. V noci 16. října 1991 zase došlo k "noci dlouhých nožů" při které bylo mučeno a popraveno více než 100 Srbů. /10/ Západní média zůstala potichu. Pouze New York Times napsal v prosinci, že " podle pobočky organizace Human Rights v Záhřebu Chorvatská vláda vyhnala z domovů a ze země tisíce svých oponentů. Akce byly většinou proti Srbům, ale i proti Chorvatům, kteří oponovali politice F.Tudjmana. Od roku 1991 chorvatské úřady vyhodily do vzduchu, nebo zbouraly desítky tisíc, většinou srbských domů, ale také domy Chorvatů. Celé rodiny byly zabity. Celkem opustilo své domovy na 280.000 chorvatských Srbů. Podle Susan Woodwardové chorvatská vláda vyhnala všechny Srby z jí kontrolovaného území už v roce 1993. /11/ "Nemělo by někoho zájmat, zda tohle je demokracie a Srbové jako místní obyvatelé, žijící v komunistou Titem vytvořeném třetím Chorvatsku to mají všechno akceptovat ?" zeptal se deník New York Times. A v dubnu 1997 přidal: "Stal se Západ nemocným, pokud jde o vzkříšení chorvatského fašismu?"

Do jaké míry chorvatští obyvatelé skutečně podporovali Tudjmanovu politiku i krveprolití zůstane nejasné. Přinejmenším referendum o nezávislosti by nemělo být posuzováno jako "jasná a ohromující vůle chorvatského lidu" jak ho oslavovala západní média. Voliči byli pod značným tlakem, aby správně zvolili při volbách. /12/

Zkreslená představa srbské expanze

Německé uznání Chorvatska by mělo být zpochybňováno nejen ve světle politických sil, ale také z právního hlediska. Zatímco většina evropských právních expertů neměla problém s uznáním Slovinska a právu jeho občanů na sebeurčení, zcela jinak se vyjádřili k případu Chorvatska a Bosny, na jejichž území žilo už po staletí mnoho stovek tisíc Srbů. /13/ Slobodan Milošević na tento problém opakovaně upozorňoval. Milošević neoponoval právu na sebeurčení, ale požadoval toto právo pro všechny národy. Poukazoval na více než 600.000 Srbů v Chorvatsku, kteří představovali absolutní většinu populace v některých oblastech Krajiny a Slavonie. Existující hranice mezi bývalými Jugoslávskými republikami byly pouze administrativní. /14/ Srbsko projevovalo ochotu jednat o nových hranicích a varovalo všechny strany před skutečnými událostmi, které se staly krátce po německém uznání. Tato jednání mohla vést ke kontrole eskalace konfliktu. Pro Srby byl požadavek vzdání se tohoto území nepřijatelný. Oni dali "good bye" Slovinsku, tak také mohli nechat jít Chorvatsko bez Krajiny. Kvůli přání krajinských Srbů zamýšlel Bělehrad jejich připojení k vlasti, ale Chorvatsko a později i Bosna chtěli vzít historicky srbské oblasti s sebou do nezávislosti. /15/

Charles Boyd, bývalý velitel amerických jednotek v Evropě napsal ve významném časopise Foreign Affairs v roce 1995: "Většina území, která Záhřeb označuje jako okupovaná, jsou ve skutečnosti území, na kterých Srbové žijí již přes tři století. Stejně tak je tomu na většině území v Bosně, i když západní média hlásí, že 70 procent území je obsazeno srbskými rebely. Stručně řečeno: Srbové nedobývají žádná nová území, ale pouze drží území na kterých již předtím žili."

Miloševićova vláda požadovala pro Srby právo na sebeurčení a také upozornila na opakování zločinů ze II. světové války. "Když Chorvaté vyhlásili samostatnost, tak

nedali Srbům v jejich vlastní zemi - a bylo jich tam 600.000-- žádné záruky jakéhokoli druhu. Proto bylo pochopitelné, že z těchto důvodů byli Srbové velmi znepokojeni a plni obav. Především musíme mít na paměti řádění Ustašoviců za II.světové války", říkal Lord Carrington. Jenže když se už dohoda o Krajině a Slavonii blížila k uzavření, Evropské společenství se rozhodlo na konci roku 1991 Slovinsko a Chorvatsko uznat. Chorvatsko dostalo co chtělo a ztratilo už zájem pokračovat v mírových jednáních. Hans Dietrich Genscher chtěl uznání Slovinska a Chorvatska. Prakticky všichni ostatní v Evropě mu oponovali." /16/

Ale obavy, které vyvstávaly v myslích Srbů byly ignorovány a vykreslovány jako agresivní plány na "Velké Srbsko". /17/

Brzy začaly další státy zasahovat do konfliktu. V Chorvatsku sloužili němečtí vojenští instruktoři a Bundeswehr se účastnil vzdušných kontrolních misí sil rychlé reakce v Bosně. Nelegální dodávky zbraní Slovinsku a Chorvatsku byly uskutečňovány částečně přes německou tajnou službu. /18/ USA byly proti Srbům a podporovaly Chorvaty a bosenské Muslimy. "Nakonec síly NATO podpořily chorvatský nacionalismus. V roce 1995 Tudjmanovu armádu cvičili bývalí američtí generálové a nelegálně jí zásobovali "mezinárodní společenství". Tak mohla takto podpořená chorvatská armáda v roce 1995 dokončit etnickou čistku, kterou začal již Hitler v roce 1941. /19/ Podle prestižního vojenského US časopisu Janes Defense Weekly byla takzvaná "operace Bouře" v Krajině nejsurovější etnickou čistkou celé války v bývalé Jugoslávii. Byla naplánována a provedena nejen generálem Ante Gotovinou, ale také kosovským Albáncem Agimem Ceku, který se později stal hlavou UCK.

V případě Bosny, to byly USA, které požadovaly diplomatické uznání. Znovu byl konflikt zobrazován jako výsledek srbské agrese. Ale bývalý US ministr Henry Kissinger definoval konflikt jako občanskou válku tří stran a ne invazi do suverénního státu: "Chorvatsko a Srbsko podporují jejich krajany v Bosně. Nejnezodpovědnější chybou v aktuální bosenské tragédii bylo mezinárodní uznání samostatné Bosny pod vedením Muslimů. Slepě byl následován příklad německého předčasného uznání Slovinska a Chorvatska a mezinárodní společenství vytvořilo ze všech bývalých republik nezávislé státy." /20/

Operace NATO v Makedonii, kde se zhoršila v roce 2001 situace kvůli ozbrojeným Albáncům, kteří tam pronikají ze sousedního Kosova, byla v Německu diskutována: "rozhodnutí proti rozmístění vojáků Bundeswehru znamená důležitý a cenný krok ke změně v německé politice a nemělo by postrádat význam pro budoucí evropskou politiku s stejně tak politiku USA" řekl Knut Mertens ze strany Zelených. /21/ Ale v 30.srpna 2001schválil německý parlament operaci "Hlavní sklizeň", která nebyla míněna jako mírová vojenská mise, ale jako jasně míněná intervence NATO, respektive Bundeswehru. /22/

Ačkoliv sociální demokrat Gernot Erler podpořil umístění německých vojáků pod podmínkou, že se jedná pouze o dočasnou akci, Parlament nakonec schválil 27.září 2001 další operaci "Jantarová liška" /Amber Fox/. Pro německou veřejnost téměř neviditelně - převzalo Německo čelní pozici v mandátu NATO v Makedonii ve stínu událostí 11.září 2001.

Kdo je zodpovědný za násilí v Kosovu?

Po agresí NATO v roce 1999 byli němečtí vojáci rozmístěni v Kosovu jako součást sil KFOR. OSN a NATO nestojí stranou nejen ohledně organizovaného zločinu, který vzkvétá v Kosovu. V pokračující a plánované kampani a její nedávné masivní eskalaci je Kosovo téměř etnicky čisté od všech Nealbánců.

Přes všechny úřední řeči o odzbrojení UCK a obnově multi-etnické společnosti je to hlavně Německo a USA, kteří financovali pokračující teror v Kosovu po agresí NATO tím, že podporují "Ochranný sbor Kosova". Všechny další země ustoupily od podpory Sboru, který je tvořen bývalými bojovníky UCK o kterých bylo prokázáno důkazy, že jsou odpovědní za vraždy a násilné útoky. /23/ I po roce 1999 tak byla na základě vykonání rozkazu US prezidenta UCK cvičena v teroristických praktikách, zřejmě s úmyslem podnítit novou krizi v případě, že by prezident Milošević vyhrál opět volby. /24/

Zda cizí mocnosti přímo podporovaly nedávné březnové organizované násilnosti a vyhánění, či jen stály stranou, v každém případě sdílí odpovědnost. Bylo vyhnáno na 4000 Srbů a stovky domů a pravoslavných kostelů lehly popelem. Stejně jako v roce 1998 je připisována odpovědnost za teroristické násilí albánských extremistů, kteří vždycky požadovali "etnicky čisté Kosovo" oběma stranám. V nesmyslném zkreslení faktů Rada bezpečnosti OSN "vyzvala všechny komunity v Kosovu k zastavení všech násilných činů" - to jsme slyšeli už v roce 1998.

V každém případě byl návrat multi-etnického Kosova vždy jen jednou z pohádek, které věřili jen ti, kdo si mysleli, že NATO zasáhlo v roce 1999 z "humanitárních důvodů".

Cathrin Schütz, nar. 1971, studovala politickou vědu na univerzitě J.W.Goetheho ve Frankfurtu nad Mohanem. Přispívá do německého deníku Junge Welt. Je autorkou knihy "Die NATO Intervention in Jugoslawien. Hintergründe, Nebenwirkungen und Folgen" vydané v roce 2003 s předmluvou člena německého parlamentu Willyho Wimmera vydavatelstvím Wilhelm Braumüller Verlag ve Vídni.

Tento článek byl publikován v mírně zkrácené verzi v novinách Neues Deutschland.

1. "Die Woche", 12-30-1994
2. Fischer as quoted in: Horst-Eberhard Richter, "IPPNW zum Jugoslawienkrieg", www.nato-tribunal.de
3. Cf. "Stern", 03-24-1999
4. Cf. Heinz Loquai, "Weichenstellungen für einen Krieg", Nomos, Baden-Baden 2003, pp44-45
5. Ralph Hartmann, "Die ehrlichen Makler", Dietz, Berlin 1999, p13
6. After World War II Pavelic fled to Argentina via Rome and died in a German hospital in Madrid in 1954, having been personally blessed by Pope Pius XII. Until

today the genocide of the Serbs committed by Croats has been neither condemned adequately nor seriously studied. At the opening celebration of the Holocaust Museum in Washington, history was perverted: not the Serbs, but the Croats were invited. That and further information are following the work of Diana Johnstone, "Fool's Crusade, Yugoslavia, NATO and Western Delusions", Monthly Review Press, New York 2002

7. Kurt Köpruner, "Reisen in das Land der Kriege", Espresso, Berlin 2001, p27
8. Malte Olschewski, "Von den Karawanken bis zum Kosovo. Die geheime Geschichte der Kriege in Jugoslawien", Braumüller, Vienna 2000, p34
9. Köpruner, pp44, Olschewski, p34
10. Cf. Olschewski, p38
11. The other part, living in Krajina and other parts of Croatia that were not controlled by Tudjman, was expelled in Operation Storm in 1995 with the support of the US government.
12. Cf. Köpruner, pp51-53
13. Cf. Olschewski, p14
14. Köpruner, p31
15. Olschewski, p14
16. "Profil", 12-01-1993
17. To this day there has been no proof for the allegation that Slobodan Milosevic planned to create a Greater Serbia. Ralph Hartmann shows that Milosevic's Kosovo Polje Speech could only be used as evidence for his "aggressive" and "nationalistic" line by quoting out of context to change the meaning
18. Cf. Olschewski, p78,80
19. The US involvement in Operation Storm was openly mentioned in a hearing of the US Congress on 02-28-2002. Cf. "The U. N. Criminal Tribunals for Yugoslavia and Rwanda: International Justice of Show of Justice?", Hearing before the Committee on International Relations, House of Representatives, 107th Congress
20. Washington Post, 05-17-1993
21. Knut Mertens, "Neues NATO-Protectorat oder ehrliche Friedenspolitik?", "Zeit-Fragen", 08-20-2001, p1
22. Cf. Tobias Pflüger, "Krieg, und zwar richtig", "junge Welt", 08-23-2001
23. Cf. Interview with Member of Congress Dennis Kucinich by Cathrin Schütz, "Wird Sanktionspolitik bald beendet? ", "junge Welt", 10-07-2000.
24. Cf. Dennis Kucinich, "What I learnt from the War", The Progressive, August 1999

/přeložil messin, 23.6.2004/ zdroj:
<http://www.counterpunch.org/schutz06052004.html>

(<http://www.linxxnet.de/lavka/text.php4?naviID=85&textID=849&PH-PSESSID=70e60a88a52f808818ee23be794286bd>)

(<http://www.messin.estranky.cz/clanky/balkan/jugoslavie01>)

**Přehled smluv a konkordátů mezi Vatikánem
a evropskými zeměmi**

1) Státy Evropské unie

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Belgie	zakládající člen	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: čl. 181 ústavy „Constitution Belge Texte coordonné du 17 février 1994 navazující na ústavu z r. 1831“ stanoví, že platy a důchody duchovních se vyplácejí ze státního rozpočtu. Farářům a biskupům má být z veřejných prostředků zajištěno přiměřené ubytování nebo převzato odpovídající placení nájemného. Schodky při správě majetku církevních obcí - diecéze nevládní po sekularizaci z dob francouzské revoluce žádný majetek - mají být hrazeny občanskou obcí. Při stavbě nebo opravě církevních budov vzniká nárok na státní finanční podporu. Stát, resp. úřední místa, hradí též výlohy teologických fakult (u katolických na 100%, u protestantských na 60%).

Zdroj: http://www.senate.be/doc/const_fr.html

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Bulharsko	2007	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Law on Religions, Státní zákon Bulharska zaručující náboženskou svobodu ze 4.12.2002

Zdroj: <http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Bulgaria.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Česká republika	2004	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Existuje pouze Nóta čs. vlády, nazývaná MODUS VIVENDI Úmluva mezi republikou československou a Svatou stolicí sjednaná v lednu 1928, velmi rovnoprávná dohoda, zajišťující ochranu před ŘKC. T.G. Masaryk odmítl podepsat Modus vivendi se Svatým stolcem, neboť podle jeho názoru nešlo o smlouvu Československa s jiným státem. Jako ministr zahraničí tehdy podepsal a zaslal E. Beneš. Podepsána 20.1.1928, vstoupila v platnost 2.2.1928.

Současný návrh konkordátu byl po přibližně dvouletém vyjednávání pod gescí ministra kultury Pavla Dostála ve vládě „opoziční smlouvy“ připraven a na expertní úrovni parafován. Podepsal jej nakonec lidovecký ministr zahraničí Cyril Svoboda a apoštolský nuncius, titulární arcibiskup germánský, Erwin Josef Ender, 25.7.2002. Právo zveřejnilo 19.7.2002 rozhovor s šéfem katedry ústavního práva Právnické fakulty UK prof. Václavem Pavlíčkem o tom, že vládou Miloše Zemana odsouhlasená mezinárodní smlouva se Svatým stolcem pomíjí suverenitu českého státu. 6.8.2002 bránil text smlouvy s Vatikánem v rozhovoru pro Právo ministr kultury Pavel Dostál. Do sněmovny dorazila smlouva jako tisk 17 už 7.8.2002. Dne 26.8.2002 profesoru Pavlíčkovi odpověděl poslanec Zdeněk Koudelka (ČSSD) článkem Nebojme se Vatikánem. Text smlouvy byl rozeslán poslancům 28.8.2002. První čtení proběhlo 15.10.2002 na šesté schůzi jako bod č. 67. Projednávání smlouvy bylo přerušeno hlasováním 144 a následným usnesením 130. Přerušené první čtení proběhlo 21.5.2003 na 16. schůzi. Smlouvu po rozpravě, ve které vystoupilo s velmi dlouhými právními vý-

klady sedm poslanců, zákonodárci zamítli hlasováním 208 a navazujícím usnesením 494.

Z přítomných 177 poslanců bylo pro zamítnutí 110, proti pouze 39 poslanců. Pro zamítnutí ratifikace smlouvy byl mimo Petra Bratského, Ivana Langeru, Petra Nečase, Petra Plevy, Pavla Hrnčíře, Jaroslava Pešána, Radima Chytky, Zbyňka Novotného, Jaroslava Plachého, Martina Římana a Davida Šeicha skoro celý klub ODS, všichni komunisté a polovina klubu sociálních demokratů.

Nutnost uzavření smlouvy s Vatikánem bylo součástí programových prohlášení jak Špidlovy vlády, tak vlády Paroubkovy.

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/modus.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Dánsko	1973	nenalezeno	nemá	---	---

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Estonsko	2004	Smlouva mezi Estonskou republikou a Svatým stolcem o právním postavení Katolické církve v Estonsku	má konkordát	23.12.1998	15.2.1999

Doplňující údaje: povoluje cizí státní příslušníky jako činitele místní ŘKC

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/eston.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Evropská Unie jako celek	---	---	---	---	---

Doplňující údaje: Evropská společenství a Evropská unie nemají žádné přímé konfesněprávní pravomoci. Evropská unie v prohlášení k závěrečnému aktu z Amsterdamu z 16.6.1997 bere oficiálně na vědomí církve, náboženské a světonázorové společnosti a respektuje národní kompetence. Doslova se tam říká: „Unie respektuje status, který mají církve a náboženská sdružení a společenství podle předpisů členských států. Tento statut je nedotknutelný. Zároveň respektuje Unie statut světonázorových organizací, jakož i organizací založených na nekonfesním základě.“ [20].

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/15-20/19-marre.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Finsko	1995	nenalezeno	nemá	---	---

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Francie	zakládající člen	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Ve Francii je důsledná odluka církve a státu od r. 1905. Existuje Convenzione tra la Santa Sede e la Repubblica francese relativa al Centro Autonomo di Insegnamento e di Pedagogia Religiosa dell'Università di Metz - smlouva o Univerzitě v Metách z 25.5.1974.

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/Fr_Met1974.pdf

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Irsko	1973	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Odluka církve a státu, nemá konkordát, podle dnes platné státní ústavy „stát zaručuje, že žádné náboženství nebude finančně podporovat“.

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Itálie	zakláda- jící člen	Lateránská smlouva	má konkor- dát	11.2.1929 18.2.1984	11.2.1929 25.3.1985

Doplňující údaje: Podepsal Mussolini a Gasparri. Později modifikována a doplněna (18.2.1984). Kromě toho je Katolická církev státní církví podle ústavy z 23.11.2002.

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/SCV_SS/SS_conc-29.pdf

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Kypr	2004	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Preferuje se ortodoxie, náboženská svoboda je zaručena ústavou.

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Litva	2004	nalezeno	má konkor- dát	5.5.2000	16.9.2000

Doplňek ke konkordátům: 1) Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica della Lituania circa l'assistenza spirituale dei Cattolici che prestano servizio nell'Esercito, 5.5.2000. 2) Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica della Lituania concernente gli aspetti giuridici delle relazioni tra la Chiesa Cattolica e lo Stato, 5.5.2000. 3) Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica della Lituania sulla cooperazione nell'istruzione e nella cultura, 5.5.2000.

Doplňující údaje: Celkem jsou uzavřeny a podepsány 3 konkordáty najednou: 1) Týkají se právních aspektů vztahů, 2) týkají se duchovní péče o katolíky sloužící v armádě, 3) týkají se spolupráce v oblasti vzdělání a kultury.

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/dokumen2.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Lotyšsko	2004	Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica di Lettonia	má konkor- dát	8.11.2000	25.10.2002

Doplňující údaje: Smlouva z roku 2000 nahradila původní konkordát z roku 1922 (který však po roce 1991 nebyl vykonáván). Zajímavý je článek 6.2: „Na žádost církevních úřadů mohou příslušné civilní úřady či jejich zástupci zasáhnout v případě mimořádné události, je-li vážně ohrožen veřejný pořádek, nebo aby předešly vážnému poškození osob či předmětů zvláštní historické či umělecké hodnoty. Taková žádost může být předpokládána, pokud naléhavé důvody vyžadují okamžitý zásah, aby bylo omezeno ohrožení veřejného pořádku a poškození osob či majetku.“ A také článek 7: „Tajemství svátosti je nedotknutelné. Nikdo se nikdy nemůže dotazovat katolického kněze na záležitost spojené se zpovědním tajemstvím ani v případě, že by takový kněz měl předstoupit před občanský soud jako svědek či jako strana.“ A ještě článek 19: „Katolické školy mají nárok na finanční podporu v souladu se zákony lotyšské republiky.“

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/Let_Conc2000.pdf
<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/lot-as.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Lucembur- sko	zakládající člen	nenalezeno	nemá	---	---

Doplňující údaje: Situace nejasná. Původní konkordát uzavřel Napoleon v r. 1801, ale není jasné, zda nebyl později vypovězen. Čl. 126 současné ústavy - duchovní církvi (biskupové, kněží, částečně i laici) jsou placeni ze státního rozpočtu. Sociálně-charitativní církevní zařízení a církevní školy dostávají státní subvence. Vzhledem k tomu, že v Lucembursku neexistuje žádná plně vyba-vená státní univerzita a na kněžském semináři se kromě kněží vzdělávají také laičtí učitelé náboženství, stát platí ředitele a profesory kněžského semináře.

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Maďarsko	2004	nalezeno	má konkur- dát	9.2.1990	1990

Doplňěk ke smlouvě: 1) *Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica di Ungheria sul ristabilimento delle relazioni diplomatiche e abrogazione dell'Atto sottoscritto a Budapest il 15 settembre 1964 con gli annessi Protocolli e due Allegati - 9.2.1990.* 2) *Accordo tra la Santa Sede e la Repubblica d'Ungheria sull'assistenza religiosa alle Forze Armate e di Polizia di Frontiera del 10.1.1994.* 3) *Accordo fra la Santa Sede e la Repubblica di Ungheria sul finanziamento delle attività di servizio pubblico e di altre prettamente religiose ("della vita di fede") svolte in Ungheria dalla Chiesa Cattolica, e su alcune questioni di natura patrimoniale, 20.6.1997.*

Doplňující údaje: 1 Základní smlouva a 2 dodatky - 1994 a 1997: o službě v armádě a o veřejné službě ŘKC.

Zdroj: <http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Ungheria.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Malta	2004	nalezeno	má konkur- dát	16.11.1989	1989

Doplňěk ke smlouvě: 1) *Accordo fra la Santa Sede e il Governo della Repubblica di Malta sull'incorporazione della Facoltà di Teologia nell'Università di Malta e Allegato relativo all'art. 3 dell'Accordo, 26.9.1988. Ratificato il 26.1.1995.* 2) *Accordo fra la Repubblica di Malta e la Santa Sede per meglio ordinare l'istruzione e l'educazione religiosa cattolica nelle scuole statali e Modi di Regolazione disposti dal Presidente della Conferenza Episcopale Maltese e dal Ministro dell'Istruzione della Repubblica di Malta, 16.11.1989.* 3) *Convenzione tra la Santa Sede e la Repubblica di Malta sui beni temporali della Chiesa, 28.11.1991.* 4) *Convenzione tra la Santa Sede e la Repubblica di Malta sulle scuole cattoliche del 28.11.4.1991 con annessi gli abrogati accordi del 27.4.1985 e del 31.7.1986.* 5) *Accordo e Protocollo Addizionale tra la Santa Sede e la Repubblica di Malta sul riconoscimento degli effetti civili ai matrimoni canonici e alle decisioni delle Autorità e dei tribunali*

ecclesiastici circa gli stessi matrimoni, firmato il 3.2.1993, e Secondo Protocollo Addizionale del 6.1.1995.

Doplňující údaje: Je podepsán základní konkordát a pak další doplňky – 1995. Navíc je Ústavou Malty, článek I/2. zaručeno: (1) Náboženstvím Malty je římsko katolické apoštolské náboženství. (2) zodpovědní činitelé Roman Catholic Apostolic Church mají povinnost a právo učit, které principy jsou správné a které špatné. (3) Náboženské vyučování Roman Catholic Apostolic Faith bude poskytováno na všech státních školách jako součást povinné výuky.

Zdroj: <http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Malta.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Německo	zakládající člen	Konkordat zwischen dem Heiligen Stuhl und dem Deutschen Reich 1933	má konkordát	20.7.1933	20.7.1933

Doplňující údaje: Podepsal Hitler/Pacelli, platná dodnes. Kromě toho existuje celá řada konkordátů mezi jednotlivými spolkovými zeměmi a Vatikánem: 1) Bavorsko (29.3.1924), 2) Prusko (4. Juni 1929), 3) Bádensko (12. Oktober 1932), 4) Severní Vestfálsko (26. März 1984), 5) Dolní Sasko (29. Oktober 1993), 6) Sasko (02. Juli 1996), 7) Duryňsko (11. Juni 1997), 8) Meklenbursko-Horní Pomořansko (15. September 1997), 9) Sasko-Anhaltsko (15. Januar 1998), 10) Brémy (21.11.2003), 11) Brandenburko (podepsáno 12. prosince 2003, ratifikováno 25. května 2004), 12) hanzovní město Hamburk (29. November 2005), 13) Smlouva mezi Svatým stolcem a Svobodným hanzovním městem Hamburk, Zemí Meklenbursko-Přední Pomořany a Zemí Šlesvicko-Holštýnsko o zřízení Arcibiskupství a církevní provincie Hamburk (22. September 1994), 14) Smlouva mezi Svatým stolcem a Zemí Braniborsko, jakož i Svobodným státem Sasko o zřízení biskupství Zhořelec (4. Mai 1994), 15) Smlouva mezi Svatým stolcem a Zemí Sasko-Anhaltsko, Brandenbursko a svobodným státem Sasko und Freistaat Sachsen o zřízení Arcibiskupství Magdeburg (3. April 1994)... a další.

Zdroj: <http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Germania.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Nizozemsko	zakládající člen	nenalezeno	nemá	---	---

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Polsko	2004	Concordato fra la Santa Sede e la Repubblica di Polonia (1993)	má konkordát	28.6.1993	25.4.1998

Doplňující údaje: Článek 5 - Stát respektuje právo na náboženskou svobodu a zaručuje proto Katolické církvi obojího obřadu ... výkon jurisdikce, řízení a spravování vlastních záležitostí v souladu s kanonickým právem. Článek 6.5. - Biskup, který není polským občanem, nebude členem Polské biskupské konference. Nebude také vykonávat jurisdikci v Polské republice, s výjimkou legátů nebo jiných papežských vyslanců. Článek 22.2. - Ve finančních otázkách institucí, církevního majetku i kléru smluvní strany, vycházejíce z polského zákonodárství a z platných církevních norem, ustanoví zvláštní komisi, která připraví nezbytné změny. Nová úprava zohlední potřeby církve, berouc v úvahu její poslání a současnou praxi církevního života v Polsku. Článek 22.4. - Polská republika, nakolik je to možné, poskytuje hmotnou podporu na opravy a restaurování posvátných památných objektů a k nim náležejících budov, jakož i uměleckých děl, které jsou součástí kul-

turního dědictví. Navíc ústava Polské republiky kodifikuje mandatorně uzavření konkordátu. Viz. Článek 25.4.: Vztahy mezi Polskou republikou a katolickou církví určuje mezinárodní smlouva sjednána s Apoštolským stolcem a zákony.

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/konkorda.htm>;
<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/pol-ust.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Portugal- sko	1986	Concordato tra la Santa Sede e la Repubblica	má konkur- dát	7.5.1940 18.5.2004	7.5.1940 ---

Doplňující údaje: Do roku 1970 vládl v Portugalsku Salazarův katolicko fašistický režim španělského typu (viz. generál Franco), i když o něco mírnější. Konkordátem ze 7. května 1940 byla církev uznána jako právnická osoba a požívala výjimečného statutu jako hlavní náboženství země. Po Salazarově smrti byla nastoupena cesta liberalizace a bylo provedeno oddělení církve a státu a tento princip byl v roce 1976 zakotven v článku 41 nové Portugalské ústavy. Článek 13 Portugalské ústavy zaručuje svobodu náboženství. Původní konkordát z roku 1940 tím pravděpodobně buď pozbyl platnosti nebo se praktikuje jen omezeně, i když Protokol ze 4.4.1975 a návrh nového konkordátu (viz dále) stanoví, že platnost neztratil. Nový konkordát signoval s Vatikánem bývalý premiér portugalské vlády José Manuel Durao Barroso 18.5.2004 na základě původního konkordátu fašistického diktátora Salazara z r. 1940. V současnosti (2007) je José Manuel Durao Barroso předsedou Evropské komise - exekutivního orgánu EU. Návrh na ratifikaci konkordátu portugalský parlament zamítl 29.6.2004 a konkordát tedy nevstoupil v platnost, i když se mnohé katolické zdroje tváří, jako kdyby tomu tak bylo.

Nový návrh konkordátu CONCORDATA ENTRE A SANTA SÉ E A REPÚBLICA PORTUGUESA 2004 má tyto zajímavé body: 1) Preambule stanoví, že: Konkordát ze dne 7. května 1940 uzavřený mezi Portugalskou republikou a Apoštolským stolcem a jeho aplikace přispěly ve významné míře k překonání historických nástrah a k upevnění aktivity Katolické církve v Portugalsku ve prospěch věřících a celé portugalské společnosti. 2) Článek 2.2: Apoštolský stolec může vydávat a svobodně zveřejňovat jakoukoli normu, ustanovení nebo listinu týkající se činnosti Církve a bez překážek udržovat kontakt s biskupy, duchovenstvem a věřícími, což platí rovněž pro ně ve vztahu k Apoštolskému stolci. 3) Článek 2.3: Biskupové a další církevní autority se těší téže svobodě ve vztahu k duchovenstvu a věřícím. 4) Článek 3.1: Portugalská republika uznává neděle za sváteční dny. 3.2: Další katolické svátky jako dny sváteční jsou stanoveny v dohodě podle čl. 28. 5) Článek 5: Duchovní osoby nemohou být vyslýchány justičními osobami nebo jinou autoritou ohledně skutků a věcí, o nichž se dozvěděli z důvodů své služby. 6) Článek 19: Vyučování náboženství na školách je nepovinné a smí se provádět pouze na školách nižšího stupně. 7) Článek 33: Tento Konkordát vstoupí v platnost a nahradí Konkordát ze 7. května 1940 poté, co bude provedena jeho ratifikace.

Zdroj: Zamítnutí ratifikace konkordátu:

http://www.parlamento.pt/plc/iniciativa.aspx?id_ini=20507

Portugalská ústava:

http://www.parlamento.pt/plc/iniciativa.aspx?id_ini=20507

Konkordát z roku 1940:

http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/Pt_Conc-40.zip

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Rakousko	1995	Portoghese	má konkur- dát	5.6.1933	5.6.1933

Doplňující údaje: Základem smluvních vztahů je fašistický Dollfussův konkordát z roku 1933, který je považován za stále platný. K němu přibýly během let tyto dodatky: A) Dohoda mezi Svätým stolcem a Rakouskou republikou o úpravě majetkových vztahů ze dne 23. června 1960 - náhrady ve výši několika set miliónů šilinků. 1a) Dodatková dohoda mezi Svätým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 29. září 1969 - navýšení finančních náhrad. 2a) Druhá dodatková dohoda mezi Svätým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 9. ledna 1976 - opět navýšení finančních ná-

hrad. 3a) Třetí dodatková dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 24. července 1981 - opět navýšení finančních náhrad. 4a) Čtvrtá dodatková dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 10. října 1989 - opět navýšení finančních náhrad. 5a) Pátá dodatková dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 21. prosince 1995 - překvapivě opět navýšení finančních náhrad. B) Dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou o úpravě záležitostí týkajících se školního řádu ze dne 9. července 1962 - bude výuka náboženství povinným předmětem pro všechny katolické žáky ve všech veřejných školách a školách podle veřejného práva. 1b) Dodatková dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou ze dne 25. dubna 1972 - subvence na výuku náboženství. C) Dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou o zřízení apoštolské administratury Burgenland v diecézi ze dne 23. června 1960. D) Dohoda mezi Svatým stolcem a Rakouskou republikou o zřízení apoštolské administratury Innsbruck-Feldkirch v diecézi ze dne 7. července 1964. E) Dohoda Svatým stolcem a Rakouskou republikou o zřízení diecéze Feldkirch ze dne 7. října 1968.

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/At_conc33.pdf
<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/dokumen2.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Rumunsko	2007	nenalezena	nemá	---	---

Doplňující údaje: Nemá konkordát, svoboda vyznání je zaručena státní ústavou.

Zdroj: Rununská ústava - <http://www.cdep.ro/pls/dic/site.page?id=371&idl=2>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Řecko	1981	nenalezena	nemá	---	---

Doplňující údaje: Nemá konkordát, finacuje řeckou ortodoxní církev.

Země	Člene m EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Slovensko	2004	Základná zmluva medzi Svätou stolicou a Slo- venskou repub- likou	má konkur- dát	24.11.2000	18.12.2000

Doplňující údaje: Kromě „Základní smlouvy“ byly uzavřeny ještě tyto dodatky: 1) Zmluva medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou o duchovnej službe katolíckym veriacim v ozbrojených silách a ozbrojených zboroch Slovenskej republiky z 21. augusta 2002 (Publikovaná pod č. 648/2002 Z.z. jako oznámenie o podpísaní Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou o duchovnej službe katolíckym veriacim v ozbrojených silách a ozbrojených zboroch Slovenskej republiky. 2) Zmluva medzi Slovenskou republikou a Svätou stolicou o katolíckej výchove a vzdelávaní z 13. května 2004 . Publikovaná pod č. 394/2004 Z.z.

Zdroj: <http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/kon-sr.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Slovensko	2004	Smlouva mezi Svatým stolcem a Slovenskou republikou o právních otázkách	má konkordát	14.12.2001	28.1.2004

Doplňující údaje: Ústava zaručuje plnou náboženskou svobodu, stát a církve jsou odděleny (byla provedena odluka), všechny náboženské společnosti mají stejná práva (články 7 a 41). Podle dostupných zdrojů byl konkordát podepsán 14.12.2001, ústavní soud Slovenska vydal 19.11.2003 souhlasné stanovisko o nerozpornosti s ústavou a parlament jej pak 28.1.2004 ratifikoval. Zajímavé body: Čl. 1 - Katolická církev vyvíjí ve Slovenské republice svou činnost v naprosté svobodě, v souladu s normami kanonického práva a v souladu s právním řádem Slovenské republiky.

Zdroj: Návrh konkordátu

<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/kon-slov.htm>

Ústava:

<http://www.legislationline.org/upload/legislations/49/34/11e1c40ff94b9375be9647323330.htm>

Zpráva MZV ČR

http://www.mzv.cz/_archiv/data_dokumenty/data042000.html

Ratifikace konkordátu

<http://spcp.prf.cuni.cz/aj/a-zpravy-r26.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Velká Británie	1973	nenalezena	nemá	---	---

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Španělsko	1986	Acuerdo de 28 de julio de 1976 entre el Estado español y la Santa Sede sobre renuncia a la presentación de obispos y al privilegio del fuero (BOE n. 230 de 24 de septiembre)	má konkordát	28.7.1976	19.8.1976

Doplňující údaje: Podle ústavy Španělského království z 27.12. 1978 je náboženská svoboda zaručena, žádná církev nemá státní charakter, ale podle článku části I., kapitoly 2., oddílu 1., sekce 16 budou veřejné orgány brát v úvahu náboženské přesvědčení španělské společnosti a budou v souladu s tím zajišťovat odpovídající kooperativní vztahy s Katolickou církví a ostatními konfesemi.

Po nástupu fašismu v roce 1939 byla katolická církev uzákoněna státním náboženstvím, byly povoleny pouze církevní sňatky. Moderní konkordát uzavřel Franco s Vatikánem v roce 1953. V

roce 1976 byl po Francově smrti (1975) uzavřen nový konkordát.

Další dodatky ke konkordátu z r. 1976: 1) Acuerdo de 3 de enero de 1979 entre el Estado español y la Santa Sede sobre asuntos jurídicos (B.O.E. n 300, de 15 de diciembre) – Instrument of ratification, dated 4 december 1979, of the agreement of 3 january 1979, between The Spanish state and the Holy See concerning legal affairs (BOE Nş 300, 15 December). 2) Acuerdo de 3 de enero de 1979 entre el Estado español y la Santa Sede sobre enseñanza y asuntos culturales (B.O.E. n 300, de 15 de diciembre) – Instrument of ratification, dated 4 december 1979, of the agreement of 3 january 1979, between The Spanish state and the Holy See, concerning education and cultural affairs (BOE N1 300, 15 December). 3) Acuerdo de 3 de enero de 1979 entre el Estado español y la Santa Sede sobre la asistencia religiosa a las Fuerzas Armadas y servicio militar de clérigos y religiosos (B.O.E. n. 300, de 15 de diciembre) – Instrument of ratification, dated 4 december 1979, of the agreement of 3 january 1979, between The Spanish state and the Holy See, concerning religious attendance of the armed forces and military service of clergymen, and members of religious orders (BOE Nş 300, 15 December). 4) Acuerdo de 3 de enero de 1979 entre el Estado español y la Santa Sede sobre Asuntos económicos (B.O.E. n. 300, de 15 de diciembre) – Instrument of ratification, dated 4 december 1979, of the agreement of 3 january 1979 concerning economic affairs (BOE Nş 300, 15 December). 5) Acuerdo de 21 diciembre de 1994 entre el Reino de España y la Santa Sede sobre asuntos de interés común en Tierra Santa (BOE n. 179, de 28 de julio de 1995).

Zdroj: Ústava

http://www.constitucion.es/constitucion/version_imprimible/costitucion_ingles.htm

<http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Spagna.htm>

<http://spcp.prf.cuni.cz/dokument/dokumen2.htm>

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Švédsko	1995	nenalezena	nemá	---	---

Doplňující údaje: Odluka církve od státu zaručena ústavou.

2) Ostatní státy v Evropě

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Jugoslávie	kandidát	nenalezena	má neplatný	1935	neratifikován

Doplňující údaje: Po dlouhých jednáních byl sepsán konkordát a podepsán s Vatikánem v roce 1935, ale vůbec nebyl ratifikován a ani neprošel senátem. Silně převažovali ortodoxní věřící, kteří definovali konkordát s Vatikánem jako snahu spoutat Jugoslávii konkordátem poskytujícím katolické církvi neobyčejně široká občanská i majetková práva na újmu zásadě rovnoprávnosti náboženských vyznání, úsilím udusit starokatolické hnutí, zničit slovanské hlaholské bohoslužby atd.

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Chorvatsko	kandidát	uzavřena	má konkordát	19.12.1996	9.4.1997

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/Cr_Acc_9-12-96.pdf

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Turecko	kandidát	nenalezena	nemá	---	---

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Albánie	---	uzavřena	má konkordát	23.3.2000	21.9.2002

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/Alb_Conc-02.pdf

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Andora	---	ústava	nemá	28.4.1993	

Zdroj: http://host.uniroma3.it/progetti/cedir/cedir/Lex-doc/And_Cost.pdf

Země	Členem EU od roku	Smlouva	Konkordát	Podepsáno	Platnost od data
Lichtenštejnsko	---	ústava	nemá	15.9.2003	15.9.2003

Doplňující údaje: Navazuje na ústavu z 2.10.1921. Článek 37 praví: 1) Svoboda vyznání a svědomí je garantována všem osobám. 2) ŘKC je státní církví a proto se těší plné ochrany státu. Další vyznáním bude vydáno oprávnění k praktikování svého kréda a vykonávání bohoslužeb v zemi.

Další níže jmenované státy nemají konkordát ani žádnou smlouvu s Vatikánem: **Arménie, Ázerbajdžán, Bělorusko, Bosna a Hercegovina, Černá Hora, Gruzie, Island, Moldavsko, Monako, Norsko, Rusko, San Marino, Srbsko, Švýcarsko, Ukrajina.**

Smlouva s Vatikánem je zbytečná

Vladimír Bíba
(právník)

Již řadu let katolická církev usiluje o uzavření konkordátu, což je právní smlouva mezi Českou republikou a Svatým stolcem. V poslední době tato snaha stále zesiluje. Ačkoli by uzavření konkordátu vytvořilo zásadní právní nerovnost mezi církvemi, představitelé katolické církve, a dnes již i řady ostatních církví, přitom hovoří o „spravedlivém uspořádání vztahů mezi církví a státem“. Uzavřením této smlouvy by se však vytvořila pro nekatolické církve značná rizika.

Diskriminace nekatolíků

Smlouva mezi Českou republikou a Svatým stolcem má statut mezinárodní smlouvy, neboť katolická církev, jako jediná církev na světě, má mezinárodněprávní subjektivitu. Ta je umožněna tím, že římskokatolická církev má své vedení ve Vatikánu, který je současně – z hlediska mezinárodního práva – státem, v jehož čele stojí papež. Na základě tohoto principu je tedy papež nejen hlavou katolické církve, ale zároveň je i nejvyšším státním představitelem.

Úřad papeže v sobě tak zahrnuje dvojí princip vlády, a to vlády duchovní – neboť stojí v čele církve – a vlády světské, resp. politické – protože stojí v čele státu. Tento princip dvojí moci trvá v různých podobách po staletí. Vatikán, potažmo katolická církev, tak může s jinými státy uzavírat mezinárodní smlouvy, které se pak řídí mezinárodním právem veřejným. Samotné mezinárodní smlouvy vymezují vzájemná práva a povinnosti, které jednotlivé strany (tedy jednotlivé státy) vůči sobě mají.

Institut smluv mezi státy na jedné straně a Svatým stolcem na druhé má svůj původ v relativně vzdálené historii. Tehdy, po intenzivních snahách o supremaci katolické církve a protikladných snahách státu zasahovat do církevních záležitostí, se jevilo účelné vymezit vzájemný vztah smluvně. Konkrétní podoba konkordátů pak často závisela na poměrné síle státu a církve, resp. na tom, do jaké míry se katolické církvi podařilo dosáhnout svého trvalého cíle – ovlivňovat společnost a dosáhnout mezi ostatními církvemi privilegovaného postavení. Samotné prostřednickonkordáty přitom nezřídka obsahovaly i práva katolické církve, která se dotýkala osob, které nebyly jejími členy. Například zajišťovaly této církvi dozor nad všeobecným školstvím nebo zasahovaly do rodinného práva.

Tímto způsobem byl konkordát mnohokrát v minulosti nástrojem kontroly církve nejen nad různými složkami společnosti, ale v praktických důsledcích často vedl i k diskriminaci nekatolíků. Tyto hrubé zásahy do občanských svobod pak byly ospravedlňovány jako ochrana zájmů katolické církve. I když se dnes v důsledku celospolečenských změn, které v sobě zahrnují i vztahy mezi státem a církvemi, nepředpokládá obdobný vývoj, je nutné mít na zřeteli, že nejde o změnu podstaty římského katolicismu ani jeho vztahu k protestantským církvím.

Základní učení katolické církve, včetně závěrů koncilů, které odsuzují a výslovně proklínají protestantské učení (např. Tridentický koncil), zůstávají nadále v platnosti. Nic na těchto anathematech nezměnil ani druhý vatikánský koncil, neboť prohlášení koncilů jsou z principu neomylná. Jak uvádí i současný katechismus: „Církvi příslíbenou neomylnost má také biskupský sbor, když s Petrovým nástupcem vykonává nejvyšší učitelský úřad především na ekumenickém koncilu“ (§ 891). I z pohledu těchto faktů je proto třeba pamatovat na známé přísloví, že pokud zapomeneme na poučení z historie, jsme odsouzeni k tomu ji prožít znovu.

Neoprávněné privilegium

K těmto historickým zkušenostem přistupují i argumenty právní. V České republice jsou práva církví i jednotlivců na svobodné projevení a realizaci víry zakotvena v ústavním pořádku, jmenovitě v Listině základních práv a svobod. Tato práva zahrnují různé aspekty svobodného výkonu víry jednotlivců a nezávislost církví a náboženských společností na státních orgánech při správě jejich záležitostí.

Náš ústavní pořádek přitom vychází z principu nekonfesního státu a církevní zákon pak jednotlivá práva konkretizuje, avšak nemůže je nikterak omezit. Právě takové omezení bylo důvodem, proč Ústavní soud v minulosti zrušil určité ustanovení církevního zákona jako neústavní. Konkordát jakožto mezinárodní smlouva pak má podle článku 10 Ústavy ČR přednost před vnitrostátním zákonem a v případě rozporu se automaticky postupuje podle mezinárodní smlouvy.

Konkordát tedy udílí katolické církvi zcela jiné záruky, které jiné církve nemají a mít nemohou. Tím se automaticky vytvoří právní nerovnost mezi církvemi, neboť ty církve, které nemají právní subjektivitu podle mezinárodního práva veřejného (a to jsou všechny církve vyjma katolické), nemohou platně uzavřít žádnou mezinárodní smlouvu, která by měla přednost před zákonem a garantovala tak jejich práva. Konkordát by tak katolické církvi navíc zajišťoval práva bez toho, aby musela splnit povinnosti, které církevní, vnitrostátní zákon požaduje po církvích ostatních. Sem patří mimo jiné zákaz omezování svobody náboženského vyznání (§ 5, písm. b) církevního zákona).

Právě tato svoboda byla v minulosti katolickou církvi příslušníkům nekatolických konfesí upírána a tito příslušníci byli ze strany katolické církve po staletí pronásledováni. V souvislosti s neměnností katolických dogmat, a to zvláště s ohledem k dosavadní platnosti tridentských anathemat, je tato věc alarmující. Připomeňme zde, že i podle současného katolického katechismu nepovažuje katolická církev ostatní, zejm. protestantské církve, za církev Kristovu, ale naopak žádá jejich přidružení ke katolické církvi: „Jedině prostřednictvím katolické církve, která je všeobecným nástrojem spásy, je dosažitelná plnost všech prostředků spásy. Věříme totiž, že jedině apoštolskému sboru, jemuž stojí v čele Petr, svěřil Pán všechno bohatství Nového zákona, aby ustavil jedno Kristovo tělo na zemi, k němuž se potřebují plně přivtělit všichni, kdo už patří nějakým způsobem k Božímu lidu“ (Katechismus katolické církve, Vatikán, 1994, § 816). Zatímco vnitrostátní církevní zákon rovnoprávnost církví deklaruje, katolická církev žádá přivtělení těchto církví pod úřad římského biskupa.

Navíc registraci nebo oprávnění k výkonu zvláštních práv lze jednotlivým církvím podle zákona odebrat, avšak po ratifikaci konkordátu budou privilegia katolické církvi trvale zachována, a to i v případě, když výše uvedená kritéria, požadovaná nyní vnitrostátním církevním zákonem, plnit nebude. Tím se nastolí riziko, že při případném zpřísnění kritérií může být činnost nekatolických církví omezena, ačkoliv katolická církev bude mít svá práva zajištěna.

Uvědomíme-li si, že se v minulosti vícekrát stávalo, že po uzavření konkordátu katolická církev usilovala o co největší zákonná omezení pro nekatolické církve (na-

příklad v oblasti školního vzdělávání a výuky náboženství, v oblasti rodinného práva atd.), pak v souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi je nanejvýš potřebné zvážit, zda je vhodné, aby protestantské církve, s ohledem na doloženou neměnnost římskokatolického učení, samy o uzavření konkordátu usilovaly.

Historická paměť

K těmto důvodům historickým, právním a věroučným se však přidává ještě další skupina faktů, hovořících proti ratifikaci konkordátu v navrženém znění. Jsou to značně problematická ustanovení smlouvy mezi Českou republikou a Svatým stolicem v podobě, jak je navrhována. Na některá nevhodná ustanovení a věcné vady tohoto konkordátu upozornil prezident Václav Klaus a je s podivem, že tyto konkrétní věcné námítky jsou přehlíženy.

Mezi tyto argumenty patří například to, že katolická církev se výslovně dovolává „staleté tradice společných dějin českého státu a katolické církve“. Tedy včetně staletí násilné rekatolizace a likvidace či (v pozdějších letech) útlaku nekatolíků. Ačkoli staleté působení katolické církve v českém státě přineslo některá pozitiva, nelze nevidět mnoho staletí trvajících pronásledování protestantů, mnoho desítek umučených, popravených, nuceně emigrace, propadnutí majetku, atd.

Nelze ani zavřít oči nad tím, že mezi mírou útlaku nekatolíků a mírou vlivu katolické církve nezřídka existuje přímá úměra. Konkordát se výše uvedeným prohlášením implicitně hlásí bez jakéhokoli rozlišení ke všem těmto jevům. Jak pak lze věřit právně nezávazným vstřícným prohlášením některých představitelů katolické církve, pokud se nijak neodrážejí v právních dokumentech? Text konkordátu sice obsahuje odkazy na dodržování lidských práv a základních svobod, ale z historie, na níž se text přímo odvolává, lze usuzovat na podstatu a míru uplatňování těchto práv a svobod, zejména v oblasti svobody náboženského vyznání.

Konkrétní námítky lze vznést i k řadě jednotlivých ustanovení v textu konkordátu pro jejich rozpor s vnitrostátními zákony. Jedná se například o oblast školství, kde konkrétní ustanovení zajišťují zcela nadstandardní práva katolické církvi: „Církevní akademičtí pracovníci vyučující na veřejných vysokých školách katolické náboženství musí mít souhlas příslušné církevní autority. Odejmutí tohoto souhlasu znamená ztrátu pověření příslušného církevního akademického pracovníka k vyučování katolického náboženství“ (článek 11 odst. 4).

Konkordát navíc stanoví, že „činnost katolických teologických fakult je upravena v souladu s právním řádem České republiky vnitřními předpisy fakulty, které schvaluje akademický senát vysoké školy po předchozím schválení příslušnou církevní autoritou“ (stejný článek). Tato ustanovení jsou v rozporu s principem nekonfesního státu a dávají katolické církvi právo dozoru nad výukou katolické teologie na státních vysokých školách – a přitom právě v oblasti vzájemného vztahu školství a katolické církve si můžeme vzít poučení z historie.

O tom, jakou ekonomickou nerovnost mezi církvemi by mohl vyvolat konkordát, zase svědčí jiný článek, který dává významné a zcela nadstandardní ekonomické záruky katolické církvi: „Ekonomické zabezpečení katolické církve je zaručeno právním řádem České republiky. V případě vypracování nového modelu financování bude zajištěno, aby proces jeho zavádění nebyl v přechodném období příčinou ekonomických problémů v katolické církvi“ (článek 17 odst. 2). Zatímco tedy při vypracování nového modelu financování církví nemusí být jiné církve jakkoli zabezpečeny, katolické církvi se zajišťuje ekonomické zabezpečení za jakéhokoli modelu financování.

Nemělo by být cílem protestantských církví zasahovat do politiky a tedy ani bojovat za uzavření či neuzavření nějaké mezinárodní smlouvy. Prozíravost, ochota poučit se z minulosti a schopnost uvědomit si zřejmá rizika však může odvrátit

značné problémy v budoucnosti. Že konkordáty takové problémy přinesly, nás výmluvně učí historie. Nic na tom nezmění ani to, že dnes je moderní vytvářet nové typy tzv. horizontálních konkordátů. Tyto horizontální konkordáty vycházejí z doktríny druhého vatikánského koncilu a jejich podstatou má být záruka náboženské svobody v rovině individuální, kolektivní i institucionální (jako je tomu v případě polského konkordátu podepsaného 28. července 1993, který představuje první podepsaný konkordát v postkomunistických zemích střední a východní Evropy).

Zásadním problémem zůstává, že se jedná o záruku pouze pro katolíky, které tak zvýhodňuje oproti nekatolickým věřícím. I tyto konkordáty totiž vytvářejí zásadní právní nerovnost mezi církvemi a pro budoucnost přinášejí značná rizika spojená s touto nerovností.

(NEWSLETTER – srpen / 2007, str. 4 – 5)

Syllabus Pia IX.

obsahující tyto hlavní bludy naší doby:

§ I. Pantheismus naturalismus a absolutní racionalismus

(světobožství, svéprávnost přírody a rozumu)

1. Neexistuje žádná nejvyšší, nejmoudřejší a nejprozřetelnější božská bytost, odlišná od tohoto světa, čili Bůh je totéž co příroda a podléhá změnám; uskutečňuje se však v člověku i ve světě, protože vše jest bohem a sdílí nejvlastnější boží podstatu; Bůh a svět jsou jedno a totéž; tudíž i duch a hmota, nutnost a svoboda, pravda a klam, dobro a zlo, spravedlivé i nespravedlivé jsou jedno a totéž.

2. Třeba popřít veškero působení Boha na lidi a na svět.

3. Lidský rozum je bez jakéhokoliv zřetele na Boha jediným rozhodčím pravdy a klamu, dobra a zla; je sám sobě zákonem a postačí svými přirozenými silami k tomu, aby zajistil dobro lidem a národům.

4. Všechny náboženské pravdy mají svůj původ ve vrozené síle lidského rozumu; jest tudíž rozum základní normou, kterou člověk může a má dospět k poznání všech pravd jakéhokoliv druhu.

5. Božské zjevení jest nedokonalé (a nejisté) a je tudíž podrobno ustavičnému a neomezenému pokroku, který odpovídá všeobecnému pokroku lidského rozumu.

6. Křesťanská víra odporuje lidskému rozumu, a božské zjevení nejen že nijak nepodporuje, nýbrž dokonce brzdi obecné zdokonalení člověka.

7. Proroctví a zázraky, vyložené a vypravované v Písmu svatém, jsou pouhými básnickými výmysly a tajemství křesťanské víry jsou výsledkem a závěrem předchozích filosofických výzkumů; v knihách obojího Zákona jsou obsaženy mytické smyšlenky; i sám Ježíš Kristus jest takovým mytickým výmyslem.

§ II. Racionalismus umírněný

(rovnost, Zjevení a rozum)

8. Jelikož lidský rozum nestojí nikterak níže než náboženství, jest nakládati s veškerými theologickými naukami stejně jako s naukami filosofickými.

9. Všechna dogmata křesťanského náboženství jsou bez rozdílu předmětem vědy přirozené čili filosofie; a lidský rozum, jakmile obdržel historické vzdělání, může ze svých přirozených sil a zásad dospět ke skutečnému vědění o všech i nejtajnějších dogmatech, jen když mu byla tato dogmata předložena jako předmět filosofické úvahy.

10. Ježto jest něco jiného filosof a filosofie, má onen právo i povinnost podřizovati se každé autoritě, kterou sám uznal za pravou filosofie však nemůže a nemá se nikdy podřizovati žádné autoritě.

11. Církev nejen že nemá stíhati jakoukoliv filosofii, nýbrž má trpěti i zřejmé a očividné bludy filosofické, a má ponechati, jí samé, aby se opravila a polepšila.

12. Dekrety Apoštolské stolice a Římských kongregací překážej svobodnému pokroku vědy

13. Methoda a principy, na nichž staří scholastičtí učitelé vybudovali posvátnou theologii, neshodují se nikterak s potřebami naší doby a s pokrokem věd.

14. Filosofie se má pěstovati bez jakéhokoli ohledu a zřetele na nadpřirozené zjevení.

§ III. Indiferentismus, latitudinarismus

(volnost víry a rovnost věr)

15. Jest svobodno každému člověku přijmouti a vyznávat to náboženství, jež ve svém lidském rozumu uzná za pravé a pravdivé.

16. Lidé mohou v kterémkoliv náboženském kultu nalézt svou cestu věčné spásy a dojít věčné blaženosti.

17. Ve věčnou spásu všech těch, kteří nežijí v pravé Církvi Kristově, můžeme míti alespoň dobrou naději.

18. Protestantismus není nic jiného, než odlišná forma jednoho a téhož pravého křesťanského náboženství, a jest se v něm možno právě tak Bohu líbiti jako v Církvi katolické.

§ IV. Socialismus, komunismus, spolky tajné, biblické, klerikoliberální

jsou zavrženy v	encyklice	„Qui pluribus“ z 9.11.1846
	alokuci	„Quibus quantisque“ z 20.4.1849
	encyklice	„Nostis et nobiscum“ z 8.12.1849
	alokuci	„Singlulari quadam“ z 9.12.1854
	encyklice	„Quanto conficiamur“ z 10. 8.1863

§ V. Bludy o Církví a jejich právech

19. Církev není pravou a dokonalou společností, jež by byla naprosto svobodná, ani nevládne nějakými vlastními a věčnými právy, jež by jí byla svěřena jejím božským zakladatelem; nýbrž státní moci náleží ustanoviti, která jsou práva Církve a které jsou meze, v nichž tato práva může vykonávati.

20. Církevní vrchnost nesmí vykonávati svou úřední autoritu bez dovození a souhlasu státní moci.

21. Církev nemá moci stanoviti dogmaticky, že náboženství katolické Církve jest jediným pravým náboženstvím.

22. Povinnost, jíž jsou přísně vázáni katoličtí učitelé a spisovatelé, omezuje se pouze na ty věci, které jsou také všem ostatním předkládány k věření jako články víry skrze neo-mylný výrok Církve.

23. Římský papež a obecné sněmy Církve překročili hranici své pravomoci, uchvátili právo knižat a dopustili se dokonce omyl ve věcech víry a mravů.

24. Církev nemá žádné donucovací moci, aniž má jakou přímou a nepřímou moc ve věcech časných.

25. K pravomoci, náležející k biskupskému úřadu jest přidána od státu, výslovně nebo mlčky, také světská moc; tuto může světská vláda zase podle libosti odvolati a zrušiti.

26. Církev nemá přirozeného a zákonitého práva ne získávání a držení majetku.

27. Posvěcení sluhové Církve a římský velekněz mají býti naprosto vyloučeni z každé správy a vlády nad časnými věcmi.

28. Biskupům není dovoleno vyhlašovati a oznamovati beze svolení vlády ani samy apoštolské listy.

29. Milosti, udělené římským papežem, jest pokládati za neplatné, nebyl-li vyžádány prostřednictvím státní vlády.

30. Imunita Církve a církevních osob má svůj jediný původ v právu občanském.

31. Církevní soudnictví nad časnými záležitostmi duchovních, ať občanskými nebo trestními, má býti odstraněno i bez dohody se Svatou Stolicí, ano i proti jejím protestům a nářkům.

32. Bez jakéhokoliv porušení přirozeného práva a spravedlnost může býti zrušena osobní výsada, jíž jsou duchovní vyňati z vykonávání vojenské služby; toto zrušení vyžaduje občanský pokrok, zejména v zemích a státních útvarech, majících svobodnou ústavu.

33. Nenáleží k církevní pravomoci, aby z vlastního a tak říkajíc nenabytého práva jediná řídila theologická studia.

34. Nauka těch, kteří srovnávají papeže s nezávislým knížetem, vykonávajícím svou svrchovanost nad veškerou Církví, nabyla vrchu teprve ve středověku.

35. Nic nebrání tomu, aby rozhodnutím nějakého obecného koncilu nebo faktickou dohodou veškerých národů nemohlo být papežství přeneseno s římského biskupa a z Říma do jiného města.

36. Rozhodnutí národního koncilu nepřipouští žádného dalšího projednávání a dohodování, a státní správa může se řídit svobodně těmito partikulárními církevními ustanoveními.

37. Mohou se zřizovati církve národní, odňaté autoritě papežově a od ni i úplně oddělené.

38. K rozštěpení Církve na Východní a západní přispělo přílišné rozhodování a osobování římských papežů.

§ VI. Bludy o občanské společnosti a o jejím poměru k Církvi

39. Stát jakožto původ a zdroj veškerých práv má plnost moci, která je téměř neomezená.

40. Učení katolické Církve odporuje dobru a prospěchu lidské společnosti.

41. Státní moci, i když jest vykonávána od nevěřícího, přísluší nepřímá negativní moc ve věcech náboženských; ji tudíž náleží nejen právo exequatur /budiž vykonáno!/, nýbrž i právo tak zvané apelace ab abusu /od zneužití/.

42. Při sporu zákonů a ustanovení obou moci má přednost a vrch právo občanské před církevním.

43. Světská vláda má i bez souhlasu Svaté Stolice a proti jejímu odporu moc rušiti, prohlašovati za neplatné a činiti neplatnými slavnostní smlouvy, zvané konkordáty, uzavřené se Svatou Stolicí o užívání práv, náležejících k církevní imunitě.

44. Světská moc se může vměšovati do věci, týkajících se náboženství, mravů a duchovní správy. Může tudíž rozhodovati o nařízeních která mocí svého úřadu vydávají pro řízení svědomí duchovní pastýři, ano může i rozhodovati o udělování svatých svátostí a o podmínkách nutných k jejich platnému přijetí.

45. Veškerá správa veřejných škol nějakého křesťanského státu, vyjímaje snad toliko biskupské semináře, může a má být svěřena státní moci, a sice tak, že se žádné jiné autoritě nepřiznává právo vměšovati se jakýmkoliv způsobem do školského a vyučovacího řádu, do úpravy studií, do udílení hodností, do volby nebo schvalování učitelských sil.

46..Dokonce i v samých kněžských seminářích podléhá plán studií úvaze a rozhodnutí státní autority.

47. Nejlepší uspořádání občanské společnosti vyžaduje, aby lidové školy, jež jsou přístupny dětem ze všech vrstev národa, a vůbec i veřejné ústavy, které jsou určeny k podávání vyššího vědeckého vzdělání a k obstarávání výchovy mládeže, byly vyňaty ze vsí autority Církve i z jejího vedení a vlivu, a aby byly cele podřízeny rozhodování občanské a politické autority, podle míry obecně platných názorů té které doby.

48. Katoličtí mužové mohou souhlasiti s tím způsobem vzdělání mládeže, který odezírá od katolické víry a od moci Církve, a jenž přihlíží pouze nebo alespoň v prvé řadě k vědám přirozeným a. k vezdejším cílům pozemského sociálního života.

49. Státní moc smí zabraňovati, aby biskupové a věřící národové nebyli v oboustranně svobodném styku s římským papežem a jeho výkonnými orgány.

50. Světská moc má sama o sobě právo presentovati biskupy, a může od nich žádati, aby se ujali správy diecesí ještě dříve, než obdrží od Svaté Stolice kanonické ustanovení a potvrzovací apoštolské listy.

51. Dokonce má světská vláda právo sesazovati biskupy z vykonávání pastýřského úřadu, a není vázána poslouchati papeže ve věcech týkajících se zřizování nových biskupství a ustanovování nových biskupů.

52. Vláda může ze svého vlastního práva změnití věk předepsaný Církví pro skládání řeholních slibů mužů či žen, a může naříditi všem řeholním společností, aby nikdo bez jejího souhlasu ke skládání slavných slibů nepřipouštěly.

53. Mají býti zrušeny zákony a nařízení, vydané na ochranu řeholního stavu, jeho práv a povinností; světská vláda může poskytnouti pomoc všem těm, kdož chtějí dobrovolně opustiti zvolený řeholní stav a zrušiti slavné sliby; rovněž může i úplně zrušiti řeholní společnosti právě tak, jako kolegiální kostely a jednoduchá obročí pod právem patronátním, a jejich statky a příjmy může podřídit a přivlastnití správě a nakládání veřejné občanské moci.

54. Králové a knížata jsou nejen vyňati z veškeré církevní pravomoci, nýbrž stojí dokonce nad Církví v rozhodování otázek o pravomoci a příslušnosti.

55. Církev má být odloučena od státu a stát od Církve.

§: VII. Bludy o přirozené a křesťanské mravouce

56. Mravní zákony nepotřebují božského potvrzení, a není naprosto třeba, aby se lidské zákony shodovaly s přirozeným právem nebo přijímaly zavazující sílu od Boha.

57. Věda filosofická a morální a rovněž občanské zákony mohou a mají jiti svou vlastní cestou, nezávislou na božské a církevní autoritě.

58. Nelze uznávat jiných sil leč ty, které jsou v hmotě, a veškeru mravnost a počestnost jest hledati v hromaděni a rozmnožování bohatství všemi prostředky, a v užívání rozkoší.

59. Právo záleží ve hmotném skutku, kdežto všechny lidské povinnosti jsou prázdňým slovem, protože všechny lidské činy mají sílu práva.

60. Autorita není nic jiného než souhrn počtu a hmotné síly.

61. Nespravedlnost úspěšného činu není na újmu práva.

62. Má se s důrazem hlásati a skutkem zachovávat zásada o nezasahování (de non interventu).

63. Je dovoleno vypověděti poslušnost zákonitým vládcům dokonce se i vzbouřiti.

64. Porušení každé, i nejsvětější přísahy jakož i jakékoli jednání zločinné hanebné, odporující věčnému zákonu nejen není hodno zavržení odsouzení, nýbrž je naprosto dovolené a chvalitebné. děje-li se z lásky k vlasti a národu.

§ VIII. Bludy o křesťanském manželství

65. Nelze uvést žádného důkazu pro tvrzení, že Kristus povýšil manželský svazek k důstojnosti svátosti.

66. Manželská svátost není leč jakýsi oddělitelný přídavek ke smlouvě, a záleží jedině v kněžském požehnání sňatku.

67. Podle práva přirozeného není manželský svazek nerozlučitelný, a světská autorita může v rozličných případech schváliti a potvrditi rozluku ve vlastním slova smyslu.

68. Církev nemá moci ustanovovati rozlučující překážky manželství; tato moc náleží výhradně státní autoritě, která také může existující již překážky rušiti.

69. Církev začala zaváděti rozlučující překážky manželství teprve v pozdějších stoletích a to nikoliv z moci vlastní, nýbrž užívajíc práva, které si vypůjčila od moci světské.

70. Tridentské kánony, které vznášejí klatby na ty, kdož by se odvážili upírati Církvi právo ustanovovati překážky bránící platnosti manželství, buď nejsou vůbec dogmatické povahy, nebo jest jim rozuměti ve smyslu této od státu vypůjčené moci.

71. Tridentská forma, předepsaná Církvi pro uzavírání sňatků, nezavazuje pod trestem neplatnosti, jestliže občanský zákon předpisuje formu jinou a jestliže prohláší za platné manželství, uzavřené touto jinou formou.

72. Bonifác VIII. byl první z papežů, jenž prohlásil, že slib čistoty, složený při kněžském svěcení, činí manželský slib neplatným.

73. Mocí pouhé občanské smlouvy !! lóže existovati mezi křesťany pravé manželství; a jest omylem, že manželská smlouva, mezi křesťany uzavřená, je vždycky svátostí, nebo že smlouva je neplatná, je-li vyloučena svátost.

74. Záležitosti manželské a smluvní náležejí svou přirozenou povahou výhradně pod soud světský.

§ IX. Bludy o světském panství papežově.

75. O slučitelnosti světského a duchovního panování nesmýšlejí synové křesťanské a katolické Církve jednotně.

76. Odstranění světského panství, jež drží Svatá Stolica, vedlo by v srchované míře k svobodě a blahu Církve.

§ X. Bludy, které se týkají dnešního liberalismu

77. V této dnešní době již není vhodné, aby katolické náboženství bylo považováno za jediné státní náboženství a aby všechny ostatní jakékoliv kultury byly vyloučovány.

78. Bylo by proto chvályhodné, že v některých katolických zemích bylo zákonem postaráno o to, aby přistěhovalcům byl dovolen veřejný výkon jakéhokoliv jejich náboženského kultu.

79. Jest tedy omyl, že občanská svoboda jakéhokoliv kultu, nebo plná a všem přiznaná volnost pronášeti zjevně a veřejně jakékoliv názory a myšlenky, vede příliš snadno ke zkáze mravů a myslí, a k šíření zhoubné lhostejnosti náboženské.

80. Papež se může a má smířiti a dohodnouti s pokrokem svobodomyšlností a moderní civilisací.

podle: Dr.Konstantin Miklík ČSSR

Kritické studium,

Tasov 1947

DIU SATIS (On A Return To Gospel Principles)

Encyclical of Pope Pius VII

Encyclical Promulgated on 15 May 1800

To His Venerable Brothers, All Patriarchs, Primate, Archbishops and Bishops in Union and Favor with the Apostolic See.

Venerable Brothers, We Give you Greeting and Our Apostolic Blessing.

Long enough have We been silent. Two months have already passed, months of anxiety and toil, since God conferred on Us, despite Our weakness, the burden of this high office of guiding the entire Church. It is not so much custom as Our great love for you which impels Us to address you by at least this letter. We could have no sweeter nor so pleasant a task.

2. The particular part of Our duty which is expressed in the words, "strengthen your brethren," also urges Us to do so. For at the present turbulent time, as much as ever, Satan "has sought after us all in order to sift us as wheat." Still who is so sluggish, so different-minded to Us not to understand fully that Christ does what He said He would do: "to pray for Peter that his faith should not fail[1] even in the present grim circumstances. Later ages will be amazed at the wisdom, magnanimity, and firmness of Our predecessor Pius VI. We could wish that We had also inherited his courage which withstood unshaken the blows of every storm and misfortune.

3. Indeed, the famous Martin who long ago won great praise for this See, commends faithfulness and fortitude to Us by his strengthening and defense of the truth and by the endurance of labors and pains. He was driven from his See and from the City, stripped of his rule, his rank, and his entire fortune. As soon as he arrived in any peaceful place, he was forced to move. Despite his advanced age and an illness which prevented his walking, he was banished to a remote land and repeatedly threatened with an even more painful exile. Without the assistance offered by the pious generosity of individuals, he would not have had food for himself and his few attendants. Although he was tempted daily in his weakened and lonely state, he never surrendered his integrity. No deceit could trick, no fear perturb, no promises conquer, no difficulties or dangers break him. His enemies could extract from him no sign which would not prove to all that Peter "until this time and forever lives in his successors and exercises judgment as is particularly clear in every age"[2] as an excellent writer at the Council of Ephesus says.

4. It is a fact of very great importance, and it should be recalled gratefully, that God conferred death on Pius VI (this expression is better than that He took life from him) at a time when there was no obstacle to duly deciding on his successor. Remember Our fear and suspense when the Cardinals were personally expelled from their sees. Several of them were imprisoned, some hunted for their lives, and many forced to cross the sea in depths of winter, deprived of their possessions—all of them in want and separated from one another by great distances. Since the enemy occupied the roads, they could not correspond with one another nor were they allowed to go anywhere. It was clear that they could never assemble to assist the Church if any

misfortune struck down Pius VI who was daily said to be between life and death.

5. Who would have dared at that time, with our affairs assailed and almost destroyed, to hope on the basis of human plans and help for what has actually happened by the special kindness of God? Before he died, Pius VI established the mode of holding the elections of his successors and most of Italy was restored to peace. All arrangements were made for the cardinals to meet in Venice to vote under the protection of Francis, Apostolic King of Hungary, illustrious King of Bohemia, and Emperor-elect of the Romans.

6. From these events men should realize that all attempts to overthrow the "House of God" are in vain. For this is the Church founded on Peter, "Rock," not merely in name but in truth. Against this "the gates of hell will not prevail"[3] "for it is founded on a rock." [4] There has never been an enemy of the Christian religion who was not simultaneously at wicked war with the See of Peter, since while this See remained strong the survival of the Christian religion was assured. As St. Irenaeus proclaims openly to all, "by the order and succession of the Roman pontiffs the tradition from the Apostles in the Church and the proclamation of the truth has come down to us. And this is the fullest demonstration that it is the one and the same life-giving faith which has been preserved in the Church until now since the time of the Apostles and has been handed on in truth." [5]

7. This is the direction of attack chosen by those men of today who replace with the defiling plague of false philosophy, the philosophy (as the Greek Fathers in particular rightly name Christian teaching) which the Son of God, who is eternal wisdom, brought down from heaven and imparted to men. But "it has been written"—and these words of Paul are aimed directly at such men—"I will destroy the wisdom of the wise, and the sense of the sensible I will reject." Where is a wise man, where a scribe, where the examiner of this world? Has not God made foolish the wisdom of this world?" [6]

8. We are led to recall those words, venerable brothers, especially since they marvellously refresh Us. They inspire Us to shun no toil on behalf of Christ's Church which He has entrusted to Us to rule, protect, adorn, and extend, despite Our fear of this unexpected burden. Assuredly "He will make us fitting ministers of the new testament as exaltation derives from the power of God and not from Ourselves." Therefore I now urge you to join me and devote your eager effort to this objective. May Christ's prayer to His Father never leave our minds: "Holy Father, keep them in your name that they may be one as We....not for these only (i.e. the Apostles) do I pray, but also for those who through their word will believe in me that they all may be one as you, Father, in me and I in you, that they also may be one in us." [7]

9. "It is Our particular duty," as Cyprian says (in *On the Unity of the Church*), "to uphold and defend this unity" so that the world may see, wonder and believe "that you have sent me," as Christ's prayer continues. Christ is with Us and never leaves Our side; he strengthens Us with the words: "Let not your heart be troubled, nor let it fear. You believe in God, believe also in me." [8] Relying on His help, let us work for the common safety with combined zeal.

10. Consolation and cure is called for by cities, towns, countryside, states, provinces, kingdoms, and nations, which for many years have been attacked, defeated, destroyed, and made wretched. But this can be sought and hoped for only from the teaching of Christ. We can now, with greater confidence, rebuke those who think otherwise with the words of St. Augustine: "Let them give us an army composed of

soldiers such as Christ's teaching demands, such provincials, such veterans, such spouses, such parents, such children, such masters, such servants, such kings, such judges, and finally such men as repay debts to the public treasury and such tax-officials as the Christian teaching prescribes." Since they are not able to do so, "let them admit at once that obedience to this teaching would be of great assistance to the state." [9]

11. Therefore it is Our duty to help men and nations who are in distress, and to eliminate all present and threatening evils. For "Christ has given pastors and teachers for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the building up of Christ's Body, until we all come together to the unity of faith and knowledge of God's son." [10] If ever anything deters, prevents, or delays any one of us from performing this task, what a disgraceful sin he will commit! Therefore, omit no watchfulness, diligence, care, and effort, in order to "guard the deposit" of Christ's teaching whose destruction has been planned, as you know, by a great conspiracy.

12. Do not admit anyone to the clergy, entrust to no one the ministry of the mysteries of God, allow no one to hear confessions or preach sermons, do not transfer any administration or office to anyone, before you carefully weigh, examine and "test their spirit to see if they are of God."

13. Would that We had not learned by experience how many "false apostles" the present age has spawned! These are "deceitful workmen who transform themselves into apostles of Christ." Unless we are on our guard "they will destroy the understanding of the faithful as the serpent seduced Eve by his cleverness, and they will fall away from their simplicity which is in Christ." [11] While you must care for the whole flock over which the Holy Spirit has placed you as bishop, the watchfulness, eagerness, and effort of your fatherly love and benevolence is demanded in particular by boys and young men. Christ by example and statement has particularly entrusted these to us [12] and the enemies of private property and states who are striving to confound all laws, divine and human, hope to effect their wicked plans chiefly by corrupting their young minds. For they are aware that the young are like soft wax and can easily be drawn in any direction, bent and moulded and that they firmly retain a form once they have received it and it has been hardened by advancing years; then they will reject a different form. Hence the well-worn proverb from scripture: "A young man will not depart from his way even when he has grown old." [13]

14. Do not allow "that the children of this world be wiser in their generation than the children of light." Carefully investigate the directors given charge of boys and young men in seminaries and colleges, and the courses they are to follow, the teachers chosen for secondary schools, and the schools which are to be run. Keep out the ravaging wolves who do not spare the flock of innocent lambs, and expel them if necessary by the way they entered. Eliminate them at once "according to the power which the Lord gave you for edification." [14] We must use to the full this power to eradicate this very serious threat to our children. This course is required for the safety of Church, state, leaders, and all human beings; their safety should be dearer and more important to Us than Our own life. Clement XIII treated this subject in his Brief to you on 25th November 1766.

15. Books which openly oppose the teaching of Christ are to be burned. Even more importantly, the eyes and minds of all must be kept from books, which do so more stealthily and deceitfully. To recognize such books, as St. Cyprian says in On the Unity of the Church, "there is not need of a long treatise and arguments: The sum of

truth is a proof easy for faith: the Lord says to Peter, 'feed my sheep.'" So the sheep of Christ should consider safe and eat cheerfully the food to which Peter's voice and authority directs them; but despite any beauty and charm, they should shun as harmful and plague-ridden, what this voice forbids them. Those who do not comply are certainly not to be counted among the sheep of Christ. 16. In this case We cannot overlook, keep silent or act sluggishly. For unless this great license of thinking, speaking, writing, and reading is repressed, it will appear that the strategy and armies of wise kings and generals have relieved us for but a short time from this evil which has crushed us for so long. But so long as its stock and seed is not removed and destroyed (I shudder to say it but it must be said), it will spread abroad and be strengthened to reach over the whole world. To destroy it later or to rout it, legions, guards, watches, the armories of cities, and the defenses of empires will not be enough.

17. Is any one of Us not aroused by the words God speaks to Us through the prophet Ezechiel: "Son of man, I have given you as a guide to the house of Israel: and you shall hear a word from my mouth, and you shall proclaim to them from me. If when I say to the wicked, you shall die the death, you do not proclaim it to him....the wicked man shall die in his iniquity but I shall look for his blood from your hand." [15] I confess this statement startles me and prevents me from being slothful and fearful in executing the demands of my office. I promise and swear that I will always be not only your helper and supporter, but your chief and leader.

18. Still another deposit which We must firmly protect is that of the Church's holy laws by which it establishes its own practice, and over which it alone has power. Under these laws, virtue and piety thrive; the spouse of Christ terrifies her enemies as an army set in battle array. Many of these laws are like foundations laid down to bear the weight of the faith, as Our predecessor St. Zosimus says. [16] There is no greater benefit or boast for kings and political leaders, as another wise and brave predecessor, St. Felix, wrote to Emperor Zeno, than "to allow the Catholic Church to enjoy its own laws and not to let anyone interfere with its liberty....For it is certain that it is beneficial for their own affairs, as God has laid down, for kings to submit their will to the priests of Christ when God's business is in question, rather than imposing it."

19. Regarding the Church's property, wealth which has been vowed, holy money, the substance of the saints—the business of God, as Fathers, councils and scripture state—shall We give you any instructions about this now that the Church has been wretchedly stripped of them? Only this: to devote your efforts so that everyone will realize the truth of the short statement of the synod of Aachen long ago. "Whoever takes away or intends to take away what other faithful have given from the heritage of their possessions for the care of their souls, the honor of God, the beauty of His Church and the use of its ministers, assuredly turns the gifts of others into danger for his own soul." [17] "Not from an eagerness to hold what we have or for the sake of worldly benefit, but from reflection on the divine judgment, are we moved to reiterate the command to be faithful and wise stewards." [18] (Indeed, We can rightly affirm this to all, no less strongly than Our predecessor St. Agapitus.) Christian kings and princes who rightly hold and boast that they are "guardians" [19] of the Church as Isaiah said, will withdraw from no place at Our prayers, exhortations, warnings, or actions. But certainly their faith, piety, justice, wisdom, and religion have given Us great hope that they will ensure immediately that God receives His own and that they will not let their ears resound with God's complaints. "You have taken my silver and gold and my lovely desirable things." [20] Constantine the Great and Charlemagne were like these kings, and their noble generosity and justice were chiefly directed to the Church. The former asserted that he had known many king-

doms whose kings had perished because they had despoiled the Church. Because of this he commanded and urged his children and their successors at the head of the state: "We forbid them to the extent of Our power by God and all the merits of his saints to do such acts or agree with those who desire to do them. But let them be helpers and defenders of the churches and of the service of God insofar as they can." [21]

20. I cannot conceal from you at the end of this letter, venerable brothers, "Since my sorrow is great and the pain of my heart unceasing," my feelings for my children, the peoples of France, and other peoples still seething with the same madness. Nothing would be more desirable to me than to give my life for them if their safety could be achieved by my death. We do not deny—rather, We proclaim—that the bitterness of Our grief is much diminished by the invincible purpose which several of you have displayed. We remember this daily. Men of all kinds, age, and rank have followed this example. They do so, preferring to suffer any insults, dangers, losses, and penalties, and to face death itself. They consider this nobler than to be defiled by the stain of an illicit and wicked sacrament thereby committing sin and disobeying the decrees of the Apostolic See. Indeed, the courage of ancient times has been renewed no less than the cruelty. 21. But every people is embraced by my fatherly love, thoughts, and concern. We grieve and suffer greatly if any are separated from the truth, and We desire to assist them. Join us, then, in Our prayers that after this long-lasting disturbance, "the Church may have peace to be built up as it walks in the fear of the Lord and in the consolation of the Holy Spirit." May nothing hinder all peoples from becoming one fold with one shepherd.

22. Meanwhile We most willingly impart the Apostolic Blessing to you in your courage and preparedness, and to the flock you govern.

Given at Venice in the monastery of San Giorgio Maggiore on the 15th of May 1800 in the first year of Our pontificate.

ENDNOTES

1. Lk 22.
3. Mt 16.
4. Mt 7.
5. *Adversus haereses*, bk. 3 chap. 3.
6. I Cor 1.9-20.
7. Jn 17.
8. Jn 14.
9. Bk. 83, Question.
10. Eph 4.12.
11. II Cor 11.
12. Mt 19, Mk 10, Lk 18.
13. Prv 22.
14. II Cor 13.
15. Ez 3.17-18.
16. Epistle 7.
17. Chap. 37, *Harduin, Conc.*, vol. 4, col. 1423.
18. Epistle 4 to Caesarius, Bishop of Arles.
19. Is 49.23.
20. Jl 3.
21. *Ad. Balut.*, bk. 1, chap. 3.